

VN98

Treo Máy Ngàn Tỷ Năm

Ta Còn Có Tiên

Hơn

Thiên Đạo

Dương Quý Phi

**TREO MÁY NGÀN TỶ NĂM, TA CÒN CÓ TIỀN HƠN
THIÊN ĐẠO**

Tác giả: Dương Quý Phi

Thể loại: Hệ Thống, Huyền Ảo, Vô Địch Lưu

Nguồn: bachngocsach.vip

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Hệ Thống Treo Máy

- Trời ạ, không ngờ Diệp gia lại chọn ra một tên phé vật làm gia chủ!

Gia chủ mới của Diệp gia bị khí huyết phản hệ trên điện lễ, đến nay vẫn luôn hôn mê bất tỉnh!

Chuyện này đã trở thành trò cười lớn nhất từ trước tới nay ở thành Vân Tiêu!

Bầu trời đen như mực.

Diệp Tùy Phong tỉnh lại từ trong hỗn độn, đại não của hắn vẫn chưa kịp phản ứng.

Ta cuối cùng... Cũng thành công?

Hắn thở yếu ớt, cảm nhận được linh khí của thế giới chân thật.

Giờ khắc này, Diệp Tùy Phong muốn khóc.

Hắn vốn là thanh niên phong nhã hào hoa, có tương lai ở Lam Tinh.

Bỗng nhiên có một ngày, hắn bị một gia hỏa tên là hệ thống treo máy mạnh nhất khóa lại, sau đó lại bắt đầu hành trình xuyên qua.

Nhưng ai ngờ trong quá trình xuyên qua lại xuất hiện không ít lực lượng quấy nhiễu, khiến hắn lạc mất phương hướng ở trong Hỗn Độn.

Ngay cả ý thức của hắn cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Hắn cũng không biết trải qua bao lâu mới cảm nhận được đã không khí tươi mới mà lâu chưa hít được.

Một ký ức khác, một cuộc sống khác đang mạnh mẽ đâm vào trong linh hồn của hắn.

Một hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Diệp Tùy Phong cũng biết tình cảnh trước mắt mình.

Chủ nhân cũ của thân thể này là gia chủ tân nhiệm của Diệp gia thành Vân Tiêu.

Nhưng cái tên gia chủ này lại có chút chật vật.

Bởi vì thực lực bản thân kém cỏi nên bị ngoại giới trào phúng đủ điều.

Vào ngày lễ diễn phong, đôi thủ một mất một còn của hắn mang đến một rương lớn Khí Kuyết đan làm lễ vật.

Khí huyết đan là đan dược tu luyện cấp thấp nhất, chỉ thích hợp với Luyện Khí sơ kỳ.

Đây là đang trực tiếp trào phúng Diệp Tùy Phong.

Chủ nhân thân thể này cũng không chịu được sóng to gió lớn, gặp loại kích thích này, trực tiếp bị chọc giận đến phun ra máu, rồi mất mạng.

Vì sao lại cho một tên phế nhân lên làm gia chủ?

Diệp Tùy Phong cảm thấy có chút khó hiểu.

Sau đó, hắn kiểm tra ký ức của chủ nhân thân thể này mới phát hiện, hình như truyền thống Diệp gia có chút khác với những gia tộc khác.

Gia tộc này rất đoàn kết!

Không phải bởi vì Diệp Tùy Phong có tu vi thấp mà đối xử bất công với hắn, càng sẽ không xảy ra loại chuyện cầu huyết như người hầu chà đạp chủ nhân.

Ngược lại, vì hắn là người thừa kế của mạch chính nên ủng hộ hắn lên làm gia chủ.

Chỉ tiếc, tâm lý và năng lực chịu đựng con hàng này thật sự quá kém cỏi.

Có chút thú vị.

Diệp Tùy Phong chỉnh lý xong ký ức hỗn tạp, mở to mắt.

Trước mắt hắn là một căn phòng mang màu sắc cổ xưa, trên giường mềm mại tản ra một mùi thơm, giống như dược vật dùng để điều dưỡng thân thể, bên cạnh có một nữ hài trẻ tuổi, đang ngồi ở xa nghiêm túc đọc sách.

Nữ hài này cảm nhận được động tĩnh bên cạnh thì xoay đầu lại, dung mạo có bảy phần giống với Diệp Tùy Phong.

- Cha, người tinh rồi!

Nàng chính là con gái duy nhất của Diệp Tuy Phong, tên là Diệp Hoàng, năm nay mười bốn tuổi.

Trong lòng Diệp Tuy Phong cười khở, mình còn chưa kết hôn mà đã có một cô con gái lớn như vậy rồi.

Vói lại, thê tử kiếp này của mình cũng đã mất vì khó sinh khi sinh ra Diệp Hoàng.

Ta làm cha đơn thân sao?

Diệp Tuy Phong cười khở, không quan trọng, có thể sống là được rồi.

Nhưng nụ cười này của hắn lại làm cho Diệp Hoàng kém chút rớt cả cái cằm.

Cha... Người lại... Lại cười!

- Hả?

Diệp Tuy Phong ngẩn người, sau đó mới hồi phục lại tinh thần.

Gia hỏa này, từ sau khi để tang vợ, hắn vẫn mãi chìm trong dáng vẻ như có thâm cừu đại hận, nên mấy thứ như mỉm cười này đã từ từ biến mất khỏi trong từ điển của hắn.

Diệp Tuy Phong im lặng, cuộc sống mà, ai cũng có chỗ khó nói, người nào có thể tiếp nhận khổ ải thì mới sẽ trở nên mạnh mẽ.

Cười cho qua, mới là đạo lý sinh tồn!

- Keng!

- Nhiệm vụ treo máy đã hoàn thành, mời nhận lấy phần thưởng treo máy.

Bỗng nhiên, một âm thanh máy móc vang lên trong đầu Diệp Tuy Phong.

Hệ thống treo máy vẫn còn vận hành sao?

Diệp Tuy Phong giật mình.

Cái hệ thống này chính là thứ mà hắn có được trước khi xuyên qua.

Chức năng của hệ thống này rất đơn giản, chỉ có hai chức năng duy nhất.

Treo máy đào quặng: Đào quặng trong mỏ quặng siêu cấp, mỗi ngày có thể thu được lượng tài nguyên tu luyện phong phú.

Treo máy tu luyện: Mỗi ngày có thể thu được tu vi một ngày.

Trước khi xuyên qua, hắn đã khởi động hai chức năng này.

Kết quả không ngờ rằng quá trình xuyên không lại xảy ra bất trắc, hắn lạc vào Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn không có năm tháng, cũng không biết đã treo máy bao lâu.

Diệp Tùy Phong mở ra bảng hệ thống, quyết định nhìn thử xem phần thưởng treo máy có cái gì.

Trong nháy mắt, hắn muốn nổ tung tại chỗ!

- Tiểu Hoàng, ngươi tạm thời đi ra ngoài một chút trước đi.

Diệp Hoàng ngăn người:

- Cha, ngươi cảm thấy sao rồi?

- Ra ngoài!

Giọng của Diệp Tùy Phong trở nên nghiêm khắc.

Diệp Hoàng không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn vô cùng nghe lời, rời khỏi phòng.

Diệp Tùy Phong chờ sau khi con gái mình rời khỏi thì hít một hơi thật sâu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Chương 2: A? Có Chút Thú Vị!

Sau đó, lần nữa tiến vào giao diện hệ thống.

Một, hai, ba...

Nhiều số “không” như vậy à, ta học toán không tốt, đây là bao nhiêu?

Hắn nhìn đồng số “không” không hợp thói thường kia, thật lâu không cách nào lấy lại tinh thần.

Trải qua thời gian rất lâu, mới toàn bộ thống kê ra bọn nó.

Linh thạch hạ phẩm: Mỗi ngày khai thác một trăm ngàn viên, trước mắt có được 35 600 000 000 000 000 000 000 viên (3560 ức ức viên).

Linh thạch trung phẩm: Mỗi ngày khai thác mười ngàn viên, trước mắt có được 36 50 000 000 000 000 000 000 viên (365 ức ức viên).

Linh thạch thượng phẩm: Mỗi ngày khai thác một ngàn viên, trước mắt có được 36 500 000 000 000 000 000 viên (36.5 ức ức viên).

Linh tinh: Mỗi ngày khai thác một trăm viên, trước mắt có được 3 650 000 000 000 000 000 viên (3.65 ức ức viên).

Tiên thạch: Mỗi ngày khai thác mười viên, trước mắt có được 365 000 000 000 000 000 viên (3650 vạn ức viên).

Tiên tinh: Mỗi ngày khai thác một viên, trước mắt có được 36 500 000 000 000 000 (365 vạn ức viên).

Ở trên là tất cả tài nguyên thu được của hạng mục treo máy đào quặng.

Kỳ thật bọn chúng đều không phải là số nguyên, Diệp Tùy Phong đã xóa đi số lẻ, nếu không sẽ bị mắng là khoác lác.

Ông trời ơi! Nhiều tiền như vậy, túi tiền cũng có chút không chứa nổi rồi!

Hiện giờ, trong lòng của Diệp Tùy Phong thật rất vui sướng.

Về sau cuối cùng, hắn không cần phát sầu chuyện tiền bạc.

Tiếp theo chính là thu hoạch tài nguyên treo máy tu luyện.

Chuyện này tương đối đơn giản thô bạo, tổng cộng là một ngàn tỷ năm tu vi, hiện tại thuộc về một trạng thái đợi rút ra.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ, sau đó trong lòng mặc niệm: Rút ra một năm tu vi.

Lập tức, một cỗ sức mạnh khổng lồ tràn vào thân thể.

Cỗ lực lượng kia cực kỳ tinh thuần, hoàn toàn không có chút tạp chất nào, đang mạnh mẽ đâm tới trong cơ thể Diệp Tùy Phong!

Hắn vốn chỉ có tu vi là Luyện Khí tam trọng, lần này sau khi trùng kích, liên tục đột phá năm trọng, trực tiếp leo lên bậc thang Luyện Khí bát trọng.

Chỉ là một năm tu vi mà thôi!

Diệp Tùy Phong nhân lúc đang vui mừng, không ngừng rút ra tu vi.

Mà thực lực của hắn giống như ngòi phi thuyền Thần Châu số mười ba, bay thẳng lên Cửu Thiên!

Luyện Khí, Hóa Khí, Trúc Cơ, Kim Thân, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Hóa Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp!

Trong thời gian ngắn ngủi bằng đốt một nén hương, cảnh giới của Diệp Tùy Phong đã đột phá đến Độ Kiếp kỳ đại viên mãn.

Chờ hắn lần nữa rút ra tu vi, trong nháy mắt hắn cảm nhận được lực lượng tinh thần khổng lồ bất ngờ xuất hiện ở chân trời, một tia sấm sét kinh khủng, đang hội tụ lại.

Hắn muốn độ kiếp rồi!

Độ kiếp trong nhà mình, cũng không phải chuyện gì tốt.

Diệp Tùy Phong mới vội vàng dừng lại quá trình rút ra, lôi kiếp vừa mới hình thành đã lập tức tan thành mây khói.

- Ô? Có chút thú vị!

Hắn lại thử rút ra tu vi, mây đen trên đỉnh đầu lần nữa ngưng kết, mơ hồ truyền đến tiếng đùng đùng của sấm sét.

Khi hắn dừng lại thì lôi kiếp lần nữa tán đi.

- Ha ha.

Trong lòng của Diệp Tùy Phong bỗng nhiên nổi lên ác ý, một hồi rút ra tu vi, một hồi lại dừng lại, tới tới lui lui, tiến hành thật nhiều lần.

- Ai? Nếu không phải thân thể ta đang suy yếu thì đã chơi rồi

~

Nếu không phải lôi kiếp đáng sợ, hắn sẽ chơi với lôi kiếp một hồi.

Hắn nhìn xuống tu vi tồn trữ của mình, mới tiêu hao khoảng chừng năm ngàn năm mà thôi, ngay cả số lẻ cũng chưa tới.

Diệp Tùy Phong lại suy nghĩ, quyết định trước hết cấp độ dừng lại ở Độ Kiếp kỳ đại viên mãn, trên cơ bản đã đủ.

Nếu như hắn nhớ không lầm, một nhóm người mạnh nhất thành Vân Tiêu, mới là cảnh giới Kim Đan thôi.

Đúng là chuyện đáng đả kích.

Diệp Tùy Phong làm xong những này, cười lên ha ha.

Diệp gia, nhiệt liệt hoan nghênh gia chủ mới của các người đi!

Lúc này đã hơn nửa đêm, thời tiết đã vào cuối mùa thu, ban đêm thành Vân Tiêu đã vô cùng rét lạnh.

Diệp Hoàng ngồi chồm hỏm ở ngoài cửa, biểu cảm trên mặt nàng vô cùng ưu sầu phiền muộn.

Mẹ của nàng, bởi vì sinh nàng mà chết, chỉ còn lại một người thân là cha nàng, bởi bạn bên cạnh nhìn nàng lớn lên.

Cha nàng bị gia tộc đề cử là gia chủ đời tiếp theo, nàng thật sự rất vui vẻ.

Nhưng ai mà ngờ được, chuyện này lại biến thành cọng cỏ lấy mạng cha nàng.

Nếu như thời gian có thể quay lại, nàng nhất định sẽ khuyên cha của mình từ bỏ vị trí Tộc trưởng.

Bởi vì vị trí này phải chịu thật sự rất nhiều áp lực.

Cha của nàng căn bản không chịu được.

- Đều tại ta, nếu như ta ưu tú hơn một chút thì nhất định có thể thay cha chia sẻ ưu sầu!

Diệp Hoàng thầm nói trong lòng.

Bỗng nhiên sau lưng vang lên một tiếng két, cửa phòng mở ra, bóng dáng cao lớn của Diệp Tùy Phong xuất hiện ở sau lưng nàng.

- Cha!

Diệp Hoàng vội vàng đứng lên, hô to.

Diệp Tuy Phong nghi ngờ hỏi:

- Vì sao người còn ở đây mà không đi ngủ đi?

- Ta chỉ là... Có chút lo lắng cho thân thể của cha.

Diệp Hoàng nói nhỏ trong miệng.

Nàng nhìn Diệp Tuy Phong một vòng, thấy cha mình tươi cười rạng rỡ, cực kỳ khí thế, không giống dáng vẻ của người có thân thể khó chịu?

Thậm chí so với trước kia thì còn tốt hơn mấy lần!

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chương 3: Trên Đồi Có Ít Người Luôn Luôn Bỏ Lỡ Cơ Hội Tốt Đẹp Phát Triển Nhanh Chóng

- Ha ha!

Diệp Tuy Phong cười mở cười một tiếng:

- Không cần lo lắng, hiện tại thân thể của cha vô cùng tốt, tràn đầy tinh thần!

Đối mặt với bộ dáng này của cha, mặt mũi của Diệp Hoàng tràn đầy kinh ngạc.

Diệp Tuy Phong nhìn ra nghi ngờ của nàng, nói:

- Lần này, gặp phải chuyện không may, cũng làm cho cha nghĩ thông suốt một ít chuyện.

- Yên tâm đi, chuyện giống vậy, tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa.

Diệp Tuy Phong cười vuốt tóc con gái mình.

Diệp Hoàng sững sờ, nhưng vẫn gật đầu.

- Nhanh đi ngủ đi, nếu như ta nhớ không lầm, ngày mai người còn có chương trình học luyện đan, đừng thức khuya quá.

Hiện tại đã hơn nửa đêm, nhưng sắc mặt của Diệp Hoàng lại âm đạm:

- Cha, ngài không biết đâu, ngày hôm nay, Đan sư, Luyện khí sư, Trận pháp sư của gia tộc đều đã rời đi.

Diệp Tùy Phong ngạc nhiên, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Diệp gia không nhỏ, nếu tính toán toàn bộ trực hệ và chi thứ, chỉ là thế hệ trẻ tuổi thôi đã có hơn trăm người, cho nên mời rất nhiều đại sư đến làm lão sư.

Nhưng gia chủ lại xảy ra chuyện, khiến bọn hắn đành phải bỏ đi sang gia tộc khác.

Không cần phải nói, khẳng định là thấy Diệp Tùy Phong làm gia chủ, cảm thấy sau này Diệp gia không có tiền đồ phát triển, cho nên mới rời đi.

- Ha ha, trên đời có ít người luôn luôn bỏ lỡ cơ hội tốt đẹp phát triển nhanh chóng.

- Cha, người nói cái gì?

Diệp Tùy Phong cười cười:

- Ta nói, bọn hắn rời đi là tổn thất của bọn hắn.

- Người trở về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai ta sẽ giải quyết chuyện này.

.....

Ngày thứ hai.

Trong phòng nghị sự gia tộc, Diệp Tùy Phong đứng chấp tay, nhìn một bức vẽ tự trên mặt tường, đó là một đoạn tổ huấn của các lão tổ gia tộc.

Ba đại thiết luật của Diệp gia!

Người phản bội gia tộc, giết!

Người phá hư đoàn kết gia tộc, giết!

Người cố ý ức hiếp đồng tộc, giết!

Ba thiết luật này là quy tắc chuẩn mực hạch tâm Diệp gia đối với người ngoài từ đầu tới cuối, là quy tắc chuẩn mực duy trì đoàn kết.

Gia tộc như vậy khiến Diệp Tỳ Phong sinh lòng hảo cảm.

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng nghị sự mở ra.

Bốn vị trung niên rất có uy nghiêm, lần lượt bước vào.

Sau khi Diệp Tỳ Phong quay người ngồi xuống ghế, bọn hắn cũng dựa theo trình tự, theo thứ tự ngồi xuống.

Bọn hắn, đều là người chủ sự gia tộc, cũng là huyết mạch trực hệ của Diệp gia, thuộc nhóm đường đệ (em họ) Diệp Tỳ Phong.

Bên tay trái là Diệp Tỳ Vân và Diệp Tỳ Vũ, là hai vị nhà nhị thúc, dòng thứ hai, chủ yếu quản lý sản nghiệp trong ngoài gia tộc, phụ trách tài chính cùng phân chia tài nguyên gia tộc.

Bên tay phải là Diệp Tỳ Hồ với Diệp Tỳ Báo, là hai vị nhà tam thúc, chủ yếu phụ trách sức mạnh gia tộc, còn có tranh đoạt tài nguyên và bảo vệ người trong gia tộc với ngoại giới.

Diệp Tỳ Phong còn có một vị tứ thúc, nhưng con trai của tứ thúc còn rất trẻ, không có tư cách làm người chủ sự gia tộc.

Nhị thúc, tam thúc, tứ thúc, ba người bọn họ thì lui khỏi vị trí, ra đứng phía sau màn, làm trưởng lão gia tộc, chỉ có hội nghị vô cùng quan trọng mới ra mặt.

Quả thật là người một nhà.

Diệp Tỳ Phong hắng giọng một cái:

- Đều tới đông đủ rồi, hội nghị hôm nay bắt đầu.

Diệp Tỳ Vân ở một bên lên tiếng:

- Đại ca, thân thể của ngươi không có gì đáng ngại chứ?

- Không có gì đáng ngại, với lại ta còn gặp được một chút cơ duyên.

Diệp Tỳ Phong nhìn mấy người chung quanh:

- Gia tộc chúng ta, không sợ bất luận kẻ nào cũng như bất luận khiêu chiến nào!

- Các người có vấn đề gì, đều nói ra đi, cùng nhau giải quyết.

Lời này vừa nói ra, mấy người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì.

Sự im lặng ngán ngùi, Diệp Tỳ Phong quay đầu hỏi:

- Tỳ Hồ, ta nghe nói mấy vị giáo viên đại sư của gia tộc đều rời đi vào hôm qua.

Diệp Tỳ Hồ nhẹ gật đầu, áp ứng nói:

- Đúng vậy, đám này mẹ nó, ngày thường chúng ta cũng chưa hề bạc đãi bọn hắn, kết quả đều bỏ đi hết, sau này mà để lão tử gặp lại bọn hắn, gặp một lần sẽ đánh một lần!

Bên cạnh cũng Tỳ Vân thở dài, nói:

- Chuyện này, phía sau có Lý gia nhúng tay quấy phá, bọn hắn còn dùng thù lao hậu đãi phong phú, toàn bộ đào đi mấy vị đại sư.

Lý gia đối thủ một mất một còn của Diệp gia.

Ba đại gia tộc thành Vân Tiêu bao gồm Diệp gia, Lý gia, còn có Đường gia.

Đường gia có thực lực mạnh nhất, thường thường luôn ở thế trung lập.

Mà Diệp gia với Lý gia, không ngừng xung đột, đã biến thành tình trạng gần như tử thù.

Lần này đào đi lão sư đại sư, chính là bỏ đá xuống giếng.

- Các người có tính toán gì?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Diệp Tỳ Báo lên tiếng nói:

- Trước mắt, tốt nhất mau chóng tìm được đại sư khác, đến thay thế bọn hắn, nếu không sẽ ảnh hưởng đối với sự trưởng thành của thế hệ trẻ tuổi gia tộc.

Thiếu niên mạnh thì gia tộc mạnh.

Sự trưởng thành của thể hệ trẻ tuổi, tuyệt đối không thể trì hoãn.

Chương 4: Tiền Không Phải Vấn Đề

- Rất khó.

Diệp Tỳ Vũ nói:

-Những ngày này bởi vì đại ca thượng vị, trong thành xuất hiện rất nhiều tin đồn, ta từng thử tiếp xúc một chút với các cấp bậc đại sư, nhưng bọn hắn đều duy trì thái độ quan sát. Sợ rằng chúng ta ra giá cao thuê, cũng như thế.

Trong lúc nhất thời, phòng nghị sự lại rơi vào trong im lặng.

Mấy người bọn hắn nhíu mày thật sâu, chuyện này thật sự có chút khó làm.

-Thực sự giải quyết không ổn, sẽ phải giảm xuống tiêu chuẩn lão sư đại sư.

Diệp Tỳ Vân nói.

-Sẽ có người, nhưng đây là biện pháp cuối cùng.

Nhưng Diệp Tỳ Phong, đương nhiên sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

-Nếu như ta nhớ không lầm, ba đại sư trốn đi, đều là tiêu chuẩn ngũ phẩm đúng không?

Đan sư từ thấp đến cao, tổng cộng chia làm cửu phẩm.

Đại sư ngũ phẩm, bên trong thành Vân Tiêu đã coi như là một nhóm tồn tại trên đỉnh phong.

-Bọn hắn thuê bao nhiêu tiền?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

-Ừm.. Đều không khác mấy, mỗi tháng trả cỡ 10 ngàn viên linh thạch.

Diệp Tỳ Vân hỏi đáp.

Không có quy tắc, đặc biệt là linh thạch hạ phẩm.

Nhưng 10 ngàn viên linh thạch hạ phẩm, cũng là một thù lao cực cao.

Đủ để cung cấp tài nguyên tu luyện mỗi ngày bình thường cho hắn, còn có trong thành Vân Tiêu, hưởng thụ cuộc sống có điều kiện.

Diệp Tỳ Phong nhìn số tiền của mình.

Linh thạch hạ phẩm tổng cộng có hai mươi con số.

-Ừ, vẫn được, chấp nhận được. Các người có chưa có tiếp xúc qua từ ngũ phẩm trở lên?

Diệp Tỳ Phong lại hỏi.

Đám người ngạc nhiên.

-Đại ca, đại sư lục phẩm ở thành Vân Tiêu chúng ta, chỉ có mấy vị, bọn hắn siêu nhiên tại thế bên ngoài, sẽ không tiếp nhận bất kỳ hình thức thuê mướn nào. Vói lại cho dù bọn hắn đồng ý, giá cả cao, chúng ta cũng rất khó chịu.

Diệp Tỳ Vân nói.

Diệp Tỳ Phong cười một cái nói:

-Cứ ra giá là được. Yên tâm, ta sẽ cung cấp cho bọn hắn một điều kiện không cách nào từ chối.

Mấy người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, nhưng cuối cùng vẫn quyết định tin tưởng gia chủ của mình.

-Ngoại trừ chuyện này, còn có chuyện khác không?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

-Có.

Người lên tiếng chính là Diệp Tỳ Vũ, hắn chủ yếu quản lý và phân chia tài nguyên gia tộc, lúc này hắn nhìn lên, sắc mặt của hắn có hơi lúng túng một chút.

-Đại ca, liên quan tới tài nguyên tu luyện của đệ tử trong tộc, khả năng... Lại phải cắt giảm một chút.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày hỏi:

-Vì sao?

Diệp Tuy Vũ thở dài:

-Mấy năm gần đây, sản nghiệp gia tộc cũng không quá khởi sắc, với lại Lý gia không ngừng cản trở, trước mắt tình huống tài chính, đã không đủ chèo chống tiêu hao nội bộ. Sản nghiệp Diệp gia có hai cái, một cái là tài nguyên ngoài thành, một cái là cửa hàng. Những năm gần đây, tài nguyên ngoài thành thu hoạch không tốt, với lại nhiều lần bị Lý gia quấy rối phá hư, lợi ích giảm mạnh. Dựa vào một mình con đường cửa hàng kinh doanh là còn thiếu rất nhiều.

-Hiện tại, phân chia tài nguyên thế hệ trẻ tuổi như thế nào, mỗi tháng chi tiêu nhiều ít?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Diệp Tuy Vũ suy nghĩ từ từ rồi đáp:

-Lấy Luyện Khí kỳ nói ví dụ. Con cháu trực hệ, mỗi tháng có năm mươi viên linh thạch, mười bình Luyện Khí đan, mười bình Gân Cốt đan. Con cháu chi thứ, mỗi tháng được ba mươi viên linh thạch, năm bình Luyện Khí đan, năm bình Gân Cốt đan.

Tính cả những ban thưởng khác, cộng vào thêm, mỗi tháng bọn hắn chi tiêu, khoảng hơn 100 ngàn viên linh thạch.

Mà luyện đan, luyện khí, trận pháp, chế phù các loại, cần có tài nguyên càng nhiều hơn. Còn có công pháp, linh khí, đấu trường tu luyện... Tổng thể tính toán, chỉ bồi dưỡng thế hệ trẻ tuổi, mỗi tháng chi tiêu khoảng một triệu viên linh thạch!

Một con số thật đáng sợ.

Đây chỉ mới tính người trong tộc.

Nếu càng về sau bọn hắn càng mạnh, thì tài nguyên cũng sẽ càng nhiều.

Nhưng... Đối với Diệp Tuy Phong thì vấn đề về tiền sẽ không phải là vấn đề.

-Ừm, vậy như vậy.

Gia chủ lên tiếng, những người khác vội vàng tập trung lắng nghe.

-Thế hệ trẻ tuổi là tương lai của gia tộc. Chỉ có giúp bọn hấn khỏe mạnh trưởng thành mới có thể cống hiến cho gia tộc của chúng ta, càng thêm phát dương quang đại! Cho nên, từ hôm nay trở đi, tài nguyên cố định của tất cả mọi người mỗi tháng, toàn bộ gia tăng gấp đôi. Với lại, chúng ta còn phải cho thêm vào càng nhiều điều kiện tu luyện, tỉ như dược liệu dùng luyện đan, vật liệu dùng luyện khí, phải đạt tới một tiêu chuẩn cung ứng có thể vô hạn lượng. Thế nào?

Diệp Tùy Phong lời nói xong.

Bốn người khác toàn bộ ngơ ngác.

Bọn hấn nghe được cái gì?

Đều đã chuẩn bị kỹ càng cắt giảm chi tiêu gia tộc, kết quả ngài trực tiếp cho phúc lợi tăng thêm gấp bội!

Đây là đang tự chui đầu vào rọ? Hay tự cầm dao cắt cổ?

-Đại ca!

Sắc mặt của Diệp Tùy Vũ biểu cảm như sắp khóc, hấn cảm giác Diệp Tùy Phong chỉ đang thuần túy nói đùa.

Nếu quả thật dựa theo tiêu chuẩn của hấn, chi tiêu mỗi tháng chỉ ít gia tăng gấp năm lần!

Đó chính là năm triệu viên linh thạch!

Khi gia tộc có tiền nhất, cũng chưa từng tiêu xài như thế.

Chương 5: Các Người Nhớ Kỹ, Từ Hôm Nay Trở Đi, Diệp Gia, Không Sợ Bất Luận Kẻ Nào!

Hấn muốn nói cho đại ca, ý nghĩ này là hoang đường cỡ nào.

Nhưng Diệp Tùy Phong giơ tay lên một cái, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái túi đựng đồ, ném cho Diệp Tùy Vân bên cạnh.

-Không cần lo lắng, ở chỗ này của ta có 1 triệu linh thạch, các người trước dùng đến, không đủ lại hỏi ta là được.

Diệp Tuy Phong mỉm cười nói.

Nhưng vẻ mặt của Diệp Tuy Vũ vẫn rất đau khổ, nói:

-Đại ca, ngài có phải không có nghe rõ hay không, cho dù có 1 triệu linh thạch, cũng không đủ...

Lời hắn vẫn chưa nói xong, bỗng nhiên, một bàn tay lớn cường tráng, bắt lấy cánh tay của hắn, càng không ngừng run rẩy, là Diệp Tuy Vân bên cạnh.

Chỉ thấy mặt hắn đỏ lên, run run rẩy rẩy, cảm túi trữ vật tới trước mặt Diệp Tuy Vũ, sau đó, từ từ mở ra.

Trong nháy mắt, ánh sáng rực rỡ, chiếu lói mắt của hai người.

Đây không phải là 1 triệu linh thạch hạ phẩm.

Mà là 1 triệu linh thạch thượng phẩm!

Nếu đổi qua chính là mười tỷ viên linh thạch hạ phẩm!

Hai người nhìn ngây người, cho dù bọn hắn chương quản tài chính gia tộc, cũng chưa từng một lần thấy qua nhiều linh thạch như vậy!

-Ta quên nói, ta gặp được một chút cơ duyên.

Diệp Tuy Phong phong khinh vân đạm, gõ bàn một cái bảo.

-Các người nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, Diệp gia, không sợ bất luận kẻ nào!

.....

Hội nghị kết thúc, mấy người Diệp Tuy Vân như mộng du rời khỏi phòng nghị sự.

Vốn cho rằng lần này sau khi kết thúc hội nghị, tài nguyên gia tộc chắc chắn sẽ cắt giảm.

Mọi người đều muốn nắm chặt dây lưng quần cuộc sống của mình.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, chẳng những không có giảm ít, còn toàn diện tăng lên gấp mấy lần!

Diệp Tuy Phong ra tay thật sự là quá hào phóng nha!

Đơn giản là hào khí ngất trời!

Có phải cho ít hay không?

Diệp Tuy Phong đứng ở cửa sổ, trong lòng suy nghĩ.

Một triệu linh thạch thượng phẩm, thật sự là ngay cả số lẻ cũng không tính.

Nhưng hấn suy nghĩ cẩn thận, vẫn là trước như vậy đi.

Bất cứ chuyện gì đều có một quá trình, từ tiết kiệm thành giàu sang cũng giống như vậy.

Nếu như một lần cho quá nhiều, cũng chưa chắc là chuyện tốt lành gì.

Chờ bọn hấn quen thuộc thì cho nhiều thêm điều kiện hậu đãi, lại tặng thêm cũng không muộn.

Chương Tử Minh, Hồ Sang, Đồng Thiên Cơ.

Diệp Tuy Phong nhìn tờ tin tức trong tay.

Ba người này chính là mấy đại sư lục phẩm ít ỏi bên trong thành Vân Tiêu.

Ba người này có thực lực bất phàm, cao cao tại thượng, cho dù đối với ba đại gia tộc, cũng là đáng vẻ hờ hững lạnh lẽo, vô cùng cao ngạo.

-Hi vọng các ngươi, sẽ không biết điều như thế.

Diệp Tuy Phong vò tờ thông tin thành một cục ném đi, hôm nay, hấn chuẩn bị đến bãi phóng từng vị.

Sau khi hấn nghỉ dưỡng sức đơn giản một cái, liền đi ra Diệp gia.

Vị trí của Diệp gia chính là khu vực trung tâm ở thành Vân Tiêu, đi ra ngoài không xa, chính là khu náo nhiệt phần hoa.

Thành Vân Tiêu cũng là thành lớn, nhân khẩu gần một triệu, trên đường phố người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Diệp Tuy Phong ngồi xe ngựa lộng lẫy, chậm rãi tiến lên trên đường phố.

Xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra phía ngoài, khí tức sức sống nồng đậm, khiến hắn phảng phất như về tới kiếp trước.

-Có thời gian, phải hưởng thụ hết món ngon ở hạ thế giới này.

Ước chừng qua nửa canh giờ, xe ngựa dừng lại trước một tòa lầu các xa hoa.

Diệp Tuy Phong đi xuống xe ngựa.

Đan Phượng Các, làm sao vừa nghe cứ giống như tên thanh lâu.

Nơi này, chính là chỗ ở của Đan sư lục phẩm, Chương Tử Minh.

Hắn đã ngây người ở thành Vân Tiêu vài chục năm, nhưng luôn rất bí ẩn siêu nhiên.

Thế lực khắp nơi, đều muốn tạo mối quan hệ với Đan sư lục phẩm này, để nhìn có thể ở trên người hắn thu hoạch được một chút đan dược cực phẩm nào hay không, không có người nào sẽ tùy tiện đắc tội hắn.

Diệp Tuy Phong đi vào.

Tầng một lầu các, là nơi bán đan dược bình thường.

Nơi này kín người hết chỗ, vô cùng đông đúc.

Diệp Tuy Phong cũng không có hứng thú gì đối với những đan dược kia, trực tiếp tìm được người phụ trách tầng một, nói:

-Nói cho Chương Tử Minh, gia chủ Diệp gia Diệp Tuy Phong, đến đây muốn gặp mặt hắn.

Hắn mây trôi nước chảy nói.

Một Đan sư lục phẩm mà thôi, còn chưa có tư cách kiêu ngạo ở trước mặt hắn.

Nhưng biểu hiện này lại làm cho người phụ trách tầng một không hài lòng.

Hắn làm việc ở Đan Phượng Các nhiều năm như vậy, vô luận ai tới gặp Các chủ, đều là bộ dáng cung kính.

Cho dù là gia chủ Đường gia, cũng phải vô cùng khách khí.

Gia chủ Diệp gia lại như thế nào?

Người phụ trách mắt liếc thấy Diệp Tuy Phong, nói:

- Các chủ nhà ta đang luyện đan, vẫn là mời người trở về đi.

Loại thái độ này, Diệp Tuy Phong cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Một người ở trên vị trí cao lâu như vậy, chắc chắn sẽ có chút tự đại.

Thần niệm không lồ trong nháy mắt bao phủ cả tòa lầu các, Diệp Tuy Phong lập tức phát hiện, một lão đầu tử tóc dài phiêu dật, đang khoan thai ngồi ở tầng cao nhất lầu các, ăn bồ đào trong suốt sáng long lanh.

Chương 6: Bây Giờ, Đã Có Thể Nói Chuyện Chưa?

- Ta cho người thêm một cơ hội, dẫn ta đi gặp Chương Tử Minh, nếu không, cũng đừng trách ta không khách khí.

Diệp Tuy Phong nói.

Sắc mặt của người phụ trách lập tức lạnh xuống, phát phát tay, một đám đại hán cảnh giới Kim Thân, vây quanh tới.

-Hừ, Diệp Tuy Phong, ta từng nghe qua tên tuổi của người, không có chức vị gia chủ này, người chính là một phế vật Luyện Khí kỳ mà thôi! Ta ngược lại muốn xem xem người có thể làm gì ta!

Hắn không có sợ hãi, giọng nói rất mạnh mẽ.

Khóe miệng của Diệp Tuy Phong nhếch lên, lộ ra nụ cười.

-Người hãy nhìn cho kỹ đây.

Nói xong, hắn trực tiếp duỗi ra bàn tay lớn, một phát bắt được cổ áo người phụ trách.

Mấy tên cấp bậc Kim Thân chung quanh thấy thế, quả quyết đồng thời ra tay, muốn nhanh chóng bắt lấy Diệp Tỳ Phong.

-Cút!

Nhưng Diệp Tỳ Phong chỉ khẽ quát một tiếng, lực lượng không lồ âm vang bộc phát!

Mấy tu sĩ cấp độ Kim Thân, cảm giác giống như bị Mãng Ngưu Hoang Cổ đánh, trong nháy mắt bay rớt ra ngoài, nện vào một dãy bàn dài.

Mọi người ở đại sảnh tầng một, lập tức bối rối, mặt mũi tràn đầy kinh hoàng nhìn Diệp Tỳ Phong.

Lại có người dám gây chuyện ở Đan Phượng các?

Thực lực của người kia thật mạnh, ngay cả cường giả cảnh giới Kim Thân đều không phải là kẻ địch của hắn!

-Ta nhớ ra rồi, đó là Diệp Tỳ Phong, gia chủ mới nhậm chức của Diệp gia!

Mọi người kinh ngạc hô to.

Người phụ trách ngỡ ngác, không phải lời đồn rằng Diệp Tỳ Phong là phế vật Luyện Khí kỳ à, tại sao có thể có thực lực cường đại như vậy?

Nhưng sắc mặt của Diệp Tỳ Phong vẫn luôn lạnh nhạt.

-Lần này có thể đi chưa?

-Mời các hạ sang bên này.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong nhắc lên cả người tên quản sự, cả người nhẹ nhàng leo lên lầu các.

Đan Phượng các có năm tầng, mỗi một tầng đều bán đan dược phẩm cấp khác biệt.

Trong quá trình Diệp Tỳ Phong đi lên lầu, không ngừng có người đến đây ngăn cản.

Nhưng bọn hắn làm sao có thể là đối thủ của Diệp Tỳ Phong.

Chỉ là ả ả ngoại phóng khí lực, đã khiến thân thể bọn họ bay tứ tung, miệng phun máu tươi.

Rất nhanh, đã đi tới tầng cao nhất.

Diệp Tuy Phong đẩy cửa phòng ra.

Chương Tử Minh cũng cảm nhận được có người đi vào.

Nhưng lão không chỉ là Đan sư lục phẩm, còn là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cường đại.

Ở nơi thành Vân Tiêu, lão đều không sợ ai.

-Các hạ có chút quá mức làm càn!

Sắc mặt của Chương Tử Minh trở nên âm trầm.

Diệp Tuy Phong tiện tay ném người phụ trách, đi đến trước bàn, nói.

-Thủ hạ của ngươi quá phách lối, ta chỉ thay ngươi giáo dục một chút.

-Cuồng vọng!

Chương Tử Minh tức giận nói:

-Thật sự cho rằng lão phu là người dễ khi dễ phải không?

Nói xong, hai ngón tay của lão khép lại, mạnh mẽ đâm về phía Diệp Tuy Phong.

Tiếng kiếm reo lên, một thanh phi kiếm, lóe ra ánh sáng màu vàng kim, xuyên thấu không khí, mang theo năng lượng cuồng bạo, trong nháy mắt đi đến trước mặt Diệp Tuy Phong.

Đó là pháp bảo bản mệnh của Chương Tử Minh!

Lão muốn dùng một kích này, đánh bầm dập Diệp Tuy Phong. Nhưng, lão đã chọn sai đối thủ.

Đối mặt với đoàn kiếm bay tới, Diệp Tuy Phong chỉ cong ngón tay búng ra.

Một cỗ dao động vô hình, lấy ngón tay của hắn làm trung tâm, đập dòn ra ngoài hướng về bốn phía.

Pháp bảo bản mệnh cường đại của Kim Đan hậu kỳ, khi gặp được cỗ ba động này, trực tiếp quay đầu, nhanh chóng đâm về Chương Tử Minh, cuối cùng dừng lại trước mi tâm của lão, lơ lửng ở giữa không trung.

Sau đó, ngoại trừ cửa sổ cái bàn, tất cả vật trang trí trong phòng trong nháy mắt hóa thành bột mịn, biến mất không thấy gì nữa.

Chương Tử Minh mở to hai mắt nhìn, động cũng không dám động.

Người trước mặt này quá mạnh, vượt xa khỏi tưởng tượng của lão.

-Tiền bối... Chuyện gì cũng từ từ!

m thanh của lão run rẩy.

Diệp Tuy Phong cười cười, cất bước tiến lên, sau đó ngồi đối diện Chương Tử Minh.

Thanh bản mệnh phi kiếm kia từ từ hạ xuống, nằm yên trên bàn.

Pháp bảo Kim Đan kỳ, đối với Diệp Tuy Phong chỉ cần dùng một ý niệm trong đầu đã có thể phá hủy. Nhưng hắn không có làm như vậy.

Hôm nay, hắn tới là muốn mời Chương Tử Minh đến gia tộc làm lão sư, nếu như hủy bản mệnh pháp bảo của người ta, chính hắn cũng sẽ gặp phải phản phệ, cần một đoạn thời gian rất dài mới có thể khôi phục.

Không có gì tất yếu.

Diệp Tuy Phong nhìn Chương Tử Minh đầu đầy mồ hôi, thần kinh căng cứng, hắn cười hỏi:

-Bây giờ, đã có thể nói chuyện chứ?

Chương Tử Minh vội vàng gật đầu:

-Tiền bối ngài cứ việc nói, tại hạ nhất định hết sức lắng nghe!

Lão thật sợ sợ.

Thủ đoạn vừa rồi của Diệp Tuy Phong, lão ngay cả nghe đều chưa nghe nói qua.

Ngay cả sư tôn của lão là Xuất Khiếu kỳ, chỉ sợ cũng không làm được!

Người này, đến cùng là xảy ra? chuyện gì

Trong lòng của Chương Tử Minh sợ hãi.

Diệp Tuy Phong cầm lên một quả bồ đào, bỏ vào trong miệng, mùi thơm ngát lạnh buốt, đúng là hoa quả trong giới tu luyện, hương vị quả nhiên không tầm thường.

-Cũng không phải chuyện gì quan trọng, hiện tại gia tộc của ta thiếu một luyện đan sư, dạy bảo thế hệ con cháu trẻ tuổi trong tộc, cho nên muốn mời người đảm nhiệm chưởng sư.

Diệp Tuy Phong nói.

Chương 7: Thu Phục Từng Người (1)

Chương Tử Minh ngăn người, sau đó trong lòng chảy đầy mồ hôi.

Lão còn tưởng là chuyện gì, thì ra là muốn mời lão làm khách Diệp gia.

-Ta còn tưởng chuyện gì?

m thấm lau mồ hôi, Chương Tử Minh nói:

-Dễ nói dễ nói, có thể làm thủ hạ cho tiền bối, là phúc phận của tại hạ!

-Vậy bao giờ đi?

Mặt của Diệp Tuy Phong hiện lên tia nghiền ngẫm:

-Sảng khoái như vậy? Không nói trước một chút vấn đề thù lao sao?

Chương Tử Minh xấu hổ cười không ngừng:

-Ha ha, tiền bối nói quá lời, đây là vận mệnh của ta, sao dám dùng tiền để nói?

Lão âm thầm oán thầm, ngài đi lên đã đánh ta một trận, ta nào dám nói thù lao với ngài.

Diệp Tuy Phong khoát tay một cái nói:

-Ta không phải kẻ cướp, sẽ không làm mấy chuyện như lấy mạng hiếp yếu. Lần này, là thuê người làm khanh khách Diệp gia, người nói cái giá đi.

Chương Tử Minh nghi ngờ, nhìn Diệp Tuy Phong hồi lâu, muốn nhìn mặt mà nói chuyện một phen, thấy hắn không phải cố ý nói như vậy, sau đó kiếm có đánh mình.

Nhưng đáng tiếc chính là, Diệp Tuy Phong vẫn luôn bình tĩnh, cũng không thể nhìn ra cái gì.

Chương Tử Minh rơi vào đường cùng, run rẩy xòe bàn tay ra.

-Tiền bối, tại hạ mặc dù thực lực nhỏ yếu, nhưng dầu gì cũng là Đan sư lục phẩm. Nếu như dựa theo lẽ bình thường, mỗi tháng chỉ ít cần 500 ngàn viên linh thạch làm thù lao. Nhưng ... Ở trước mặt ngài, cái giá tiền này vẫn có thể thương lượng.

Mỗi tháng 500 ngàn viên linh thạch, đối với gia tộc ở thành Vân Tiêu, cũng không phải hoàn toàn không đủ sức, mà là không dám trả giá lớn.

Chỗ tiêu tiền của bọn hắn thật sự nhiều lắm.

Diệp Tuy Phong gật đầu, nói:

-Ta mỗi tháng cho người một triệu viên linh thạch, nhưng người nhất định phải tận tâm tận lực dạy bảo thế hệ trẻ tuổi của Diệp gia.

Chương Tử Minh sững sờ, vốn cho rằng Diệp Tuy Phong sẽ đề thấp giá cả, nhưng không nghĩ tới, người ta trực tiếp tăng thù lao lên gấp hai!

-Ngài là có nhiều tiền như thế sao?

-Tiền bồi... Ngài không phải đang nói đùa chứ?

Chương Tử Minh vẫn còn có chút không thể tin được.

-Ta sẽ không đùa giỡn với người.

Diệp Tuy Phong đặt một cái túi đựng đồ lên mặt bàn, đứng dậy:

- Đây là ba năm thù lao, ba năm sau, nếu như người không muốn ở Diệp gia, tùy thời có thể lấy rời đi, ta sẽ không ép ở lại. Nhớ kỹ, nhất định phải tận tâm tận lực, nếu không... Người hiểu. Nếu như không có vấn đề gì, hôm nay đến Diệp gia báo danh đi, tìm Diệp Tuy Hồ.

Nói xong, Diệp Tuy Phong ném thêm bức thư, rồi xoay người rời đi.

Chỉ để lại một mình Chương Tử Minh, nhìn lượng lớn linh thạch trong túi trữ vật, suy nghĩ xuất thần.

Qua một đoạn thời gian, đại đệ tử Chương Tử Minh đi lên, hỏi thăm tình huống.

Khi biết sự phụ dự định tiến về Diệp gia làm khách khanh, hẳn lập tức chấn kinh.

- Sư tôn, ngài không phải không tiếp nhận thư mời gia tộc sao?

Chương Tử Minh im lặng thật lâu, số tiền này thực sự nhiều lắm.

Diệp Tuy Phong thuê Chương Tử Minh ba năm.

Kỳ thật không chỉ một mình Chương Tử Minh, hai người khác, hẳn cũng là tính toán như vậy.

Có sự tồn tại của hắn, thời gian ba năm, Diệp gia sẽ phát triển mạnh mẽ.

Với lại, hẳn cũng có thể nắm rõ thế cục phiên đại lục này.

Đến lúc đó, cho dù ba người không có ý định lưu lại, hẳn cũng có thể tìm tới càng nhiều lựa chọn xuất sắc hơn.

Luyện khí đại sư Hồ Sang, trận pháp đại sư Đồng Thiên Cơ.

Diệp Tuy Phong nhìn vị trí nhà của hai người bọn họ một chút, quyết định trước tiên tìm đến Đồng Thiên Cơ.

Nhà của Đồng Thiên Cơ ở phía ngoài thành Vân Tiêu, tương đối xa.

Khoảng một khắc đồng hồ, Diệp Tuy Phong ngồi xe ngựa, đi đến nơi.

Nơi này không giống với Đan Phượng Các phồn hoa, toàn bộ nhìn lên, càng giống như một căn nhà của cư dân bình thường, nhưng quy mô tương đối lớn.

Diệp Tuy Phong gõ cửa.

-Gia chủ Diệp gia mời trở về đi, thứ lỗi không thể tiếp đãi.

Một âm thanh mờ mịt âm vang lên.

-Hôm nay ta đến, là muốn mời người đến Diệp gia làm khách.

Diệp Tuy Phong trả lời.

-Giá tiền của ta, người trả không nổi, đi đi.

Giọng nói vô cùng lạnh nhạt truyền ra.

-Người muốn bao nhiêu, chúng ta có thể thương lượng.

Diệp Tuy Phong nói.

-Cút!

Vì hấn khách khí, nếu không đã dùng thái độ cường ngạnh để đối đãi.

Diệp Tuy Phong thở dài, vốn không muốn dùng sức mạnh, nhưng những người này thật sự quá cao ngạo.

Hấn trực tiếp mở cửa lớn ra, đi vào.

Bỗng nhiên, cảnh tượng trước mắt bắt đầu thay đổi.

Phía sau cánh cửa, lại là một mảnh đất hoang vu, bên trong tràn ngập sát khí tận trời xanh.

Quý vật dữ tợn, chui ra từ bên trong thổ nhượng đỏ tươi, gào thét phóng tới Diệp Tuy Phong.

Nơi này tựa như Luyện Ngục.

Cực kỳ đáng sợ!

Trận pháp?

Diệp Tuy Phong tùy tiện đã nhìn ra.

Đây là một sát trận, cho dù là tu sĩ Kim Đan kỳ, tùy tiện tiến vào bên trong, chỉ sợ cũng sẽ không nhận được chỗ tốt gì.

Nếu thật là Diệp Tuy Phong lúc ban đầu, chỉ sợ mấy hơi thở sẽ nhận lấy thương tích cả đời.

Trong lòng Diệp Tuy Phong bắt đầu dâng lên cơn tức.

-Người đã đối với ta như thế, vậy cũng đừng trách ta.

Hấn một bước phóng ra, khí tức huyền ảo âm vang bộc phát, toàn bộ thiên địa màu đỏ tươi, lập tức xảy ra chấn động kịch liệt.

Chương 8: Thu Phục Từng Người (2)

Qua trong giây lát, mặt đất rạn nứt, bầu trời tựa như pha lê, xuất hiện vết nứt nhỏ.

Sau đó, trực tiếp sụp đổ!

Thế giới biến ảo, Diệp Tuy Phong lại xuất hiện ở trong căn nhà, chỉ thấy một con đường rộng, một vùng phế tích từ dưới chân hần tràn hướng về phía trước,.

Ở cuối con đường, một vị trung niên, biểu cảm trên mặt hiện lên tia thật không thể tin, ngã trên mặt đất, khóe miệng chảy máu.

Diệp Tuy Phong cất bước tiến lên, đi đến trước mặt Đông Thiên Cơ.

-Người... Cái này sao có thể!

Thần sắc của Đông Thiên Cơ kinh hoàng, Diệp Tuy Phong mạnh đến nỗi khiến hần không dám sinh ra một chút xíu ý phản kháng.

-Ta sẽ từ từ nói đạo lý với người.

Diệp Tuy Phong tiện tay kéo một cái ghế, ngồi ở trước mặt Đông Thiên Cơ.

-Hiện tại, có thể từ từ nói chuyện vấn đề thù lao của người?

Nếu như không phải chuyện lớn, chuyện có thể sử dụng tiền giải quyết, thì hần thật sự không muốn lấy mạnh hiếp yếu.

-Người tốt ta tốt, sẽ nhiều vui vẻ. Nhưng người nhất định lại ở trước mặt ta khoác lác, kiêu ngạo sao?

Mà lúc này, trong đầu của Đông Thiên Cơ vô cùng hỗn loạn.

Diệp Tuy Phong làm sao lại mạnh mẽ như thế?

Lý gia không phải nói hần là một phế vật sao?

Hần muốn mắng người.

Người từng gặp qua phế vật nào, một cước đã phá vỡ Luyện Ngục sát trận, sau đó đánh xuyên qua vô số đạo trận pháp phòng ngự, đã thương hần?

Lý gia đáng chết, đều là tin tức giả!

-Tiền bối... Ta vừa rồi, có nhiều mạo phạm, mong rằng...

Diệp Tuy Phong phát tay đánh gãy lời hần nói, hần không muốn lật mặt với loại người này ở chỗ này.

-Ta nói, hôm nay là đến mời người đến Diệp gia làm khách, nói chuyện thù lao của người.

Khóe miệng của Đông Thiên Cơ co giật, sừng sốt rất lâu, mới thăm dò nói:

-Tiền bối, phương pháp ta dạy bảo, tiêu hao tài liệu trận pháp cực kỳ, đây là tổn rất nhiều tiền, cho nên... Mỗi tháng, ta chỉ ít cần 500 ngàn viên linh thạch mới được.

Diệp Tuy Phong không hai lời, trực tiếp ném một cái túi đựng đồ.

-Chuyện tài liệu người không cần phải để ý đến, gia tộc sẽ toàn bộ cung cấp. Mỗi tháng 500 ngàn viên linh thạch, trong này là ba năm thù lao, ta muốn người toàn tâm toàn ý dạy bảo con cháu Lục gia. Thu dọn một chút, hôm nay đến Diệp gia báo danh, tìm Diệp Tuy Hồ.

Sau khi nói xong, Diệp Tuy Phong cũng ném thêm một bức thư, quay người rời đi.

Hắn không sợ Đông Thiên Cơ chạy trốn.

Ở thành Vân Tiêu, không ai có thể chuồn mất dưới mí mắt của hắn, đại sư trận pháp cũng không được.

Sau khi Diệp Tuy Phong đi, Đông Thiên Cơ ngu ngơ hồi lâu, mới chậm rãi lấy lại tinh thần, tao ngộ vừa rồi, đơn giản giống như nằm mơ.

-Ai, được rồi, mỗi tháng 500 ngàn linh thạch, còn không cần mình cung cấp tài liệu, thù lao rất cao so với những với gia tộc cỡ lớn kia. Với lại thực lực gia chủ Diệp gia, đơn giản quá kinh khủng! Làm việc dưới tay loại người này, cũng không tính là làm mất thân phận của mình...

Hắn bắt đầu thu dọn hành lý.

Lúc này, Diệp Tuy Phong đã đi tới một mục tiêu sau cùng.

Sau khi hắn đi xuống xe ngựa, liền thở ra một hơi.

Những người gọi là đại sư này thật sự là quá mức không coi ai ra gì.

Không dạy dỗ một chút, cho dù là mời chào trở về, cũng không nhất định sẽ làm việc tận tâm.

Không biết Hồ Sang này có phải cũng giống như vậy hay không?!

Diệp Tỳ Phong đi vào.

Nơi này, là một tiệm thợ rèn.

Một thợ rèn không bao nhiêu tuổi, người trên nửa trần trụi, trong lửa nóng lửa than, bình bình bang bang rèn sắt, khí thế ngất trời, cả phòng đều là mùi của than với mồ hôi.

Trong lòng của Diệp Tỳ Phong rất nghi hoặc, vị luyện khí sư này, thấy thế nào đều giống một thợ rèn.

-Ngài khỏe chứ, có chuyện gì không?

Lúc này, một thanh niên trẻ tuổi mặc quần áo, tiến lên hỏi.

-A, ta là Diệp gia gia chủ, có chuyện tìm Hồ Sang.

Diệp Tỳ Phong nói.

Người trẻ tuổi chấp tay bảo:

-Ngài chờ một lát một lát, ta đi bẩm báo Đại sư phó.

Diệp Tỳ Phong gật đầu, cuối cùng nhìn thấy một vị tương đối bình thường.

Một lát sau, người trẻ tuổi lần nữa đi ra.

-Diệp gia chủ, Đại sư phó ở phía sau, ngài mời tới bên này.

-Được, cảm ơn.

Sau đó, Diệp Tỳ Phong đi theo người trẻ tuổi, đi vào hậu viện tiệm thợ rèn.

Trong sân, trưng bày ba lò rèn khổng lồ, mấy thanh niên tuổi tác khá lớn, đang nghiêm túc cho thêm vật liệu vào bên trong.

Sau lưng bọn họ, một vị trung niên quần áo lịch sự, đứng chấp tay, thỉnh thoảng lại chỉ đạo một cái.

Đúng thôi, lúc này mới giống như nơi luyện khí.

-Đại sư phó, gia chủ Diệp gia tới.

Người trẻ tuổi kính cẩn nói về phía vị trung niên mặc trang phục tím.

Xem ra, hẳn chính là Hồ Sang.

Hồ Sang chấp tay nói với Diệp Tùy Phong:

-Mời tới bên này.

Sau đó, hai người tới trong phòng khách, người hầu pha cho bọn hắn một chén trà thơm.

Chương 9: Thu Phục Từng Người (3)

- Người chính là Hồ Sang?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Hắn nhìn thấy hắn ta rất mộc mạc, với lại khá gầy, rất khó để cho người ta liên tưởng đến, hẳn chính là luyện khí đại sư lục phẩm duy nhất ở thành Vân Tiêu.

-Không sai, là ta.

Giọng của Hồ Sang tương đối nho nhã, hỏi lại:

-Người là gia chủ mới nhậm chức của Diệp gia, Diệp Tùy Phong đúng không, hôm nay đến, là có chuyện gì?

Diệp Tùy Phong gật đầu nói:

-Là như vậy, ta muốn mời người đến Diệp gia làm khách, chỉ đạo thể hệ trẻ tuổi phương diện tri thức luyện khí, không biết ý của người như nào?

Đối phương cũng là người nói đạo lý, Diệp Tùy Phong tự nhiên cũng sẽ khách khí.

Hồ Sang nghe thấy Diệp Tùy Phong nói như vậy, lại bắt đầu cười khổ.

-Ý tốt của người, ta xin nhận. Nhưng, ta thật sự không bỏ xuống được đám tiêu tử thú ngoài kia.

Diệp Tùy Phong bị từ chối, là chuyện trong dự liệu, liền hỏi:

-Xin ngài hãy nói rõ hơn?

Hồ Sang chỉ một đám người trẻ tuổi ở phía ngoài, nói:

-Lúc ngươi tới, chắc cũng nhìn thấy. Tiệm thợ rèn này của ta, nhân số rất nhiều, phần lớn đều là học đồ, bọn hấn ăn uống ngủ nghỉ, toàn bộ nhờ ta đây, nếu ta đi, bọn hấn sẽ hoàn toàn đều đi uống gió tây bắc đi, ha ha!

Diệp Tuy Phong nghi ngờ hỏi:

-Vì sao lại như vậy? Học phí của bọn hấn không đủ dùng sao?

Ở thế giới này, cầu học là một chuyện vô cùng đắt đỏ.

Đặc biệt là Hồ Sang còn là đại sư lục phẩm, muốn trở thành đệ tử của hấn, không đủ tài lực, là quả thật không thể nào.

Hồ Sang cười nhấp một ngụm trà, nói:

-Đám tiểu tử này, đều là khi ta du lịch bốn phương nhặt về, đều là đứa trẻ nghèo khổ. Bọn hấn có quyết tâm, có thiên phú, lại không có cơ hội leo lên sân khấu lớn này. Cho nên, ta cung cấp cơ hội này cho bọn hấn.

Diệp Tuy Phong giật mình, thì ra là như vậy.

Khó trách, Hồ Sang sẽ nói không bỏ xuống được với bọn hấn.

Luyện khí là một chuyện cực kỳ hao tổn tiền bạc, nếu như không có Hồ Sang, như vậy đám người tuổi trẻ này chỉ sợ lại sẽ trở lại dáng vẻ trước kia, không có thiên phú, lại cả đời tầm thường vô vi.

Diệp Tuy Phong chấp tay:

-Phẩm đức của ngươi, khiến cho ta bội phục từ đáy lòng.

Hồ Sang khoát tay nói:

-Không đáng giá nhắc tới. Cho nên, ta vẫn không thể đến nhà ngươi làm khách, ha ha.

Diệp Tuy Phong cười lắc đầu, nói:

- Không, nếu như vậy, ta cảm thấy ngươi càng nên đi theo ta.

Hồ Sang ngăn người hỏi:

-Vì sao nói như vậy?

Diệp Tỳ Phong nói:

-Ta hỏi ngươi, nuôi một đoàn học đồ trẻ tuổi như thế, mỗi tháng ngươi chi tiêu bao nhiêu?

-Cái này...

Hồ Sang không nghĩ tới Diệp Tỳ Phong còn không hề từ bỏ, suy nghĩ nói:

-Nếu như tính luôn tất cả tiêu hao tài liệu luyện khí, một đám người kia, mỗi tháng chỉ ít cần hai triệu viên linh thạch.

Luyện khí, đích thật là chuyện rất đắt tiền.

Diệp Tỳ Phong duỗi ra năm ngón tay.

-Nếu như trở thành khanh khách Diệp gia, mỗi tháng ta có thể cung cấp cho ngươi năm triệu viên linh thạch. Vói lại, nếu ngươi muốn, có thể chuyển toàn bộ tiệm thợ rèn vào Diệp gia, tất cả học đồ cũng giống vậy. Yên tâm, đám học đồ vẫn là của ngươi, ta sẽ cho ngươi hoàn toàn quyền tự chủ, ngươi chỉ cần tiện tay dạy bảo con em trẻ tuổi Diệp gia là được. Mặt khác, tất cả vật liệu luyện khí, Diệp gia sẽ toàn bộ cung cấp, muốn cái gì nói với ta là được.

Diệp Tỳ Phong nói ra điều kiện của mình.

Hồ Sang cả người như nằm mơ.

Hắn một lần hoài nghi mình nghe lầm.

Mỗi tháng năm triệu viên linh thạch, còn cung cấp tất cả vật liệu luyện khí, ngài đây là không có ý định sống qua? Đại gia tộc phía Nam cũng không tiêu hao như thế!

Vói lại mấu chốt nhất là, hắn còn cho mình năng lực hoàn toàn tự chủ, loại hào khí này, đơn giản... Không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung!

-Tại sao ngươi phải làm như vậy? Có tài lực như thế, ngươi hoàn toàn có thể thuê một luyện khí sư cấp cao hơn?

Hồ Sang kinh ngạc bất ngờ hỏi.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

-Luyện khí sư rất nhiều, nhưng luyện khí sư giống như người, chỉ sợ là càng ngày càng ít. Ta rất thương thức tấm lòng của người, cũng sẽ ủng hộ cách làm của người.

Hồ Sang im lặng.

Khi hần vừa tới thành Vân Tiêu, ba đại gia tộc đều tới đây, muốn mời hần làm khách của gia tộc.

Nhưng khi bọn hần biết, Hồ Sang phải chăm sóc nhiều học đồ như thế thì đều lần lượt đánh trống lui quân.

Dù sao thì lợi ích của gia tộc mới là quan trọng nhất.

Mà Diệp Tùy Phong là người thứ nhất biểu thị muốn ủng hộ hần.

Với lại, còn cung cấp thù lao nghịch thiên.

-Người thật sự nghĩ như vậy sao?

Hồ Sang hỏi.

Diệp Tùy Phong gật đầu, cho hần một cái chắc chắn.

-Vậy được!

Hồ Sang nói:

-Vậy theo như lời người nói, ta mang tiệm thợ rèn đến Diệp gia, nhưng người yên tâm, ta sẽ phụ trách tất cả chi tiêu của đám tiểu tử thú kia. Với lại, năm triệu nhiều lắm, ta chỉ cần phí như bình thường, năm ngàn viên là được.

-Không nhiều.

Diệp Tùy Phong nói:

-Người cũng phải tu luyện đúng không, với lại ta cũng hi vọng người có thể thu thập thêm một số thiếu niên nghèo khổ có thiên phú.

-Thật nhiều lắm... Vậy thì bốn triệu chín trăm chín mươi chín viên

-Cái này... Được.

Diệp Tùy Phong đứng dậy:

-Tiền này, tồn ở chỗ cần tồn thì mới có thể phát huy ra giá trị lớn nhất. Người tốt nhất sắp xếp ổn thoả đi, tốt nhất hôm nay có thể tiến về Diệp gia, ta sẽ dặn dò tốt quản sự trong tộc.

Nói xong, Diệp Tuy Phong lấy ra bức thư, chấp tay cáo từ.

Chỉ còn lại Hồ Sang, mang tâm trạng rung động, thật lâu không cách nào bình tĩnh được.

Chương 10: Phát Sầu Vì Nhiều Tiền

- Nhiều linh thạch như vậy, xài như thế nào đây?

Diệp Tuy Hồ ngồi trong thư phòng, nhìn một túi trữ vật tràn đầy linh thạch, suy nghĩ xuất thần.

Đại ca đưa cho Tuy Vân hẳn tổng cộng 1 triệu linh thạch thượng phẩm, còn cho thêm năm ngàn viên tiền quản lý tài chính, cũng chính là 50 triệu linh thạch hạ phẩm, nói là chi tiêu tu luyện tháng này.

Ông trời nha, trước kia chỉ có 1 triệu, hiện tại bỗng nhiên tăng năm mươi lần, trong lúc nhất thời hẳn không biết nên làm sao phân chia cho hợp lý.

-Ừm, đầu tiên là tiền với tài nguyên tu luyện đệ tử trong tộc mỗi tháng, dựa theo đại ca nói, tăng gấp đôi linh thạch so với trước kia, Luyện Khí đan với Khí Huyết đan cũng mua tăng gấp đôi.

Nhưng như vậy cũng xài không hết.

-Vậy thì mua Luyện Khí đan trung phẩm và Khí Huyết đan trung phẩm đi, hừ hừ, đám tiểu tử thú vị này thật sự là may mắn mà! Còn có tiêu hao tài nguyên tu luyện khác, đại ca nói đều phải cung ứng vô hạn lượng, ta xem một chút... Ừm... Phương diện luyện đan, linh thảo cấp thấp vẫn luôn không đủ, lượng mua sắm tăng thêm gấp mười lần, không sai biệt lắm. Vật liệu luyện khí, vật liệu trận pháp, vật liệu chế phù... Cũng đều gia tăng gấp mười lần. Thức ăn chúng ta cũng nên tăng thêm một chút, tăng thêm nguyên liệu nấu ăn đẳng cấp cao đi, như vậy có trợ giúp mọi người tăng lên tu vi.

Diệp Tuy Hồ tính toán nửa ngày, tổng cộng tiêu xài hết 20 triệu viên linh thạch.

Nhưng còn có 30 triệu, vậy phải làm sao bây giờ?

Hắn lần đầu tiên phát sầu vì tiền quá nhiều dùng không hết.

Vậy thì cứ mua sắm tài nguyên tu luyện cấp bậc cao!

Diệp Tuy Hồ quyết tâm liều mạng, bút lông trong tay lần nữa bay múa.

Tây Tủy đan, Thối Thể dịch, công pháp Hoàng Cấp, linh khí Hoàng Cấp, Tội Khí đan...

Hắn viết rất lâu, tính toán đến muốn bể cả đầu, mới toàn bộ tiêu xài 30 triệu viên linh thạch còn lại.

Diệp Tuy Hồ tê liệt ngã xuống trên ghế, thở ra thật dài một hơi.

Cuối cùng, hắn cũng hoàn thành xong quy hoạch chi tiêu tháng này, nhìn một chuỗi dài số lượng mua sắm được liệt kê bên trên kia, Diệp Tuy Phong có chút giật mình.

Dưới tình huống tài lực cuộn cuộn như thế, Diệp gia lo gì không thịnh vượng?

Lý gia gì đó, còn cả Đường gia, sớm muộn cũng sẽ bị Diệp gia thay thế!

Ngay khi hắn đang suy nghĩ, bỗng nhiên, cửa thư phòng bị gõ.

-Vào đi.

Một người trung niên mặc trang phục quản gia đi đến.

-Ngô quản gia, có chuyện gì không?

Diệp Tuy Hồ nói.

-Tam gia, có người cầu kiến.

Ngô quản gia nói.

Diệp Tuy Hồ đứng thứ ba trong dòng huynh đệ trực hệ, trong tộc đều được mọi người gọi là Tam gia.

-Người nào?

Diệp Tuy Hồ hỏi.

Ngô quản gia dừng một chút, nói:

-Hắn nói, hắn gọi là Chương Tử Minh, là phụng mệnh gia chủ, tới để đảm nhiệm chức vị lão sư đại sư đan thuật gia tộc.

-Người nói ai cơ?

Diệp Tuy Hồ kém chút từ trên ghế té xuống.

Trước công.

Chương Tử Minh dẫn theo hai người đệ tử, đang bồi hồi đứng ở cổng.

Sau khi hắn cầm tiền, hắn không dám trì hoãn, rất nhanh đã thu dọn xong đồ vật, rồi ném Đan Phụng Các cho đại đệ tử, mang theo hai tiểu đệ tử mình thích nhất, đi đến Diệp gia báo danh.

Tốc độ của hắn rất nhanh, sợ chọc cho Diệp Tuy Phong không cao hứng.

-Chương Tử Minh à?

Bỗng nhiên, một giọng nói quen thuộc từ phía sau lưng truyền đến.

Chương Tử Minh quay đầu nhìn lại, lại là trận pháp sư lục phẩm ở thành Vân Tiêu, Đồng Thiên Cơ.

Hai người là tầng người cùng cấp bậc, cho nên biết rõ lẫn nhau.

-Sao người lại ở đây?

Hai người gần như đồng thời hỏi ra nghi vấn.

Tròng mắt Chương Tử Minh đảo lòng vòng, cười nói:

-Ta được gia chủ Diệp gia mời đến đây làm khách, còn người?

Đồng Thiên Cơ hừ hừ, nói:

- Đừng giả bộ, ngươi cũng là đến Diệp gia làm khách sao?

Bọn hắn hiểu rõ lẫn nhau, liếc mắt đã nhìn ra tình huống đối phương.

-Đúng vậy.

Chương Tử Minh cười hắc hắc nói:

-Xem ra, huynh đệ ngươi sợ là đã mạo phạm Diệp tiên bối?

Ánh mắt của hắn rất xảo trá, nhìn ra Đồng Thiên Cơ bị tụ máu, rõ ràng là vừa mới bị nội thương.

Lại thêm hắn hiểu rất rõ tính cách Đồng Thiên Cơ, khẳng định là nói năng lỗ mãng trước mặt Diệp Tùy Phong, cho nên bị trừng trị.

Nghĩ đến đây, hắn âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn Diệp Tùy Phong tha cho hắn.

Sắc mặt của Đồng Thiên Cơ đen lại, lạnh hừ một tiếng nói:

-Đó là Diệp tiên bối đang khảo sát thực lực trận pháp của ta mà thôi, hắn còn chỉ điểm ta vài câu, ngươi hâm mộ còn không được.

Hắn cũng sẽ không thua về phương diện đấu võ mồm với Chương Tử Minh.

Hai người đều mang tâm tư, ần ần giằng co.

Lúc này, Diệp Tùy Hồ từ bên trong cửa đi ra.

-Chương đại sư, không có tiếp đón từ xa, thật sự là sai lầm, sai lầm, xin ngài thứ lỗi!

Diệp Tùy Hồ liên tục ôm quyền, bỗng nhiên nhìn thấy Đồng Thiên Cơ bên cạnh, lập tức ngăn người, sau đó vội vàng nói:

-Đồng đại sư! Không nghĩ tới ngài cũng ở nơi đây!

Hắn cảm thấy có chút run chân, hai vị đại sư này lại cùng nhau đến đây, chẳng lẽ đều là đại ca tìm đến?

Chương 11: Dời Cả Tiệm Thời Rèn Đến

- Đại ca, người thật giỏi!

Chương Tử Minh mỉm cười, nói:

-Không sao không sao, ta là tuân theo chỉ lệnh gia chủ Diệp gia đến đây.

-Không sai.

Đổng Thiên Cơ cũng không muốn thua kém, bảo:

-Gia chủ Diệp gia đức cao vọng trọng, có thể đi vào Diệp gia làm khách là phúc phận tu luyện mấy đời người của Đổng mỗ!

Diệp Tuy Hồ nhìn hai vị đại sư ngày thường cực kỳ cao ngạo, trong lúc nhất thời chưa tỉnh hồn lại.

Hai vị này đây là thế nào, sao lại bỗng nhiên trở nên khách khí như vậy?

Hắn không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn nhiệt tình mời hai người đi vào.

Ngồi trong phòng khách, Chương Tử Minh với Đổng Thiên Cơ tuần tự lấy ra một lá thư, đưa cho Diệp Tuy Hồ.

Đó là tín vật Diệp Tuy Phong lưu lại, hai người đều rất tự giác, chưa từng mở ra.

Diệp Tuy Hồ thả ra thần hồn, đọc lời nhắn bên trong.

-Tuy Hồ, đây là lão sư ta tìm đến, thù lao đã đưa, kỳ hạn thuê ba năm, người sắp xếp một chút. Chỉ là vài người bình thường, không cần quá khách khí.

Diệp Tuy Hồ ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hai vị đại sư cực kỳ khí thế, sao có thể dùng hai chữ “bình thường” trên người bọn họ.

-Không biết vì sao đại ca lại hình dung bọn hắn như thế?

-Hai vị đại sư, ta lập tức sắp xếp chỗ ở cho ngài, thông tin đệ tử trẻ tuổi gia tộc, còn có sắp xếp giảng bài, cũng sẽ mau

chóng đưa đến trên tay hai vị.

Diệp Tuy Hồ đương nhiên sẽ không thật coi bọn họ là người bình thường, khách khí nói.

-Dễ nói dễ nói.

Chương Tử Minh cười nói:

-Con cháu Diệp gia chính là nhân trung long phượng, người yên tâm, ta nhất định sẽ dốc túi dạy dỗ.

-Ừ, trên phương diện luyện thuốc, ta có tâm đắc của riêng mình, khẳng định mạnh hơn so với một ít người khác.

Đổng Thiên Cơ cũng cười nói.

-Người có ý gì?

-Chính là như vậy!

Diệp Tuy Hồ nhìn hai vị đại sư bỗng nhiên gây nhau, không hiểu gã đầu một cái.

Thế đạo này làm sao đột nhiên lại trở nên khó hiểu như vậy?

Thời gian nửa ngày, cuối cùng Diệp Tuy Hồ cũng sắp xếp ổn thỏa cho hai vị đại sư ở lại.

Đan Sư với Trận Pháp Sư đều đã được giải quyết, không biết bên phía Luyện Khí Sư, đại ca có không sắp xếp gì không?!

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên, Ngô quản gia lại chạy tới.

-Tam gia, ngoài cổng có một đoàn người rất đông, nói là dựa theo lời hứa với gia chủ, đến đây gia tộc.

-Hắn là ai?

-Hò Sang.

Diệp Tuy Hồ ghé còn không có ngồi ấm chỗ, lại bật dậy đứng lên khỏi ghế.

Lại là một vị đại sư lục phẩm!

Với lại vị Hò Sang này, thanh danh trong thành Vân Tiêu, cũng không phải hai vị đang trước có thể so sánh.

Hắn vội vàng đi ra cổng rồi lập tức tròn mắt.

Quả thật là một đám người, nói ít cũng có hơn một trăm!

-Ngài mang cả tiệm thợ rèn chuyên tới sao?

-Chào Diệp Tam gia.

Hồ Sang chấp tay nói.

-Không dám hận, không dám nhận!

Diệp Tuy Hồ vội vàng chấp tay, sau đó đem đám người mời vào.

Trong phòng khách, Hồ Sang cũng lấy ra một bức thư.

-Tùy Hồ, đây là lão sư đại sư luyện khí ta mời tới. Thù lao ba năm đã giao qua, ngươi cung cấp một nơi dừng chân cho bọn hắn, xem như Tiệm Thợ Rèn mới, bất luận là người nào cũng không thể quấy nhiễu Tiệm Thợ Rèn vận hành bình thường. Nhớ lấy, đối với yêu cầu của Hồ Sang, nhất định phải thỏa mãn trước tiên.

Nội dung bức thư này khác biệt một trời một vực với hai vị vừa rồi.

Rất rõ ràng, đại ca rất coi trọng vị luyện khí sư lục phẩm này.

-Hồ đại sư, ta sẽ sắp xếp chỗ ở cho ngài, sau đó sẽ mang kế hoạch giảng dạy đưa ngài, ngài xem còn có thêm yêu cầu gì thì cứ việc nói là được.

Diệp Tuy Hồ cung kính nói.

Hồ Sang cười nói:

-Diệp Tam gia quá khách khí. Ta không có yêu cầu gì khác, chỉ muốn ở cùng một chỗ với đám tiểu tử thú kia là được rồi. Làm phiền ngươi.

Diệp Tuy Hồ vội vàng nói:

-Không phiền, không phiền, đây là chuyện ta phải làm.

-Vậy ngài đi theo ta.

Rất nhanh, Hồ Sang với đám học đồ của hắn, đều được sắp xếp thỏa đáng.

Tài nguyên tu luyện với công trình kiến trúc cũng đang khoa chiêng gõ trống chuẩn bị nhanh chóng.

Vị trí trống của ba vị đại sư Diệp gia, đã toàn bộ được bổ sung.

.....

Sau khi Diệp Tùy Phong rời khỏi Tiệm Thợ Rèn của Hồ Sang, không có vội vàng về nhà.

Hắn đi dạo một phen khu náo nhiệt ở thành Vân Tiêu, đang từ từ cảm nhận văn hóa và không khí của thế giới này.

Đương nhiên, mỹ thực nhất định phải ném thử.

Đậu Hũ Long Ngư (đậu hũ thối), Thanh Trúc Phượng Như (mì nước), Phương Bắc Toàn Tịch (các món chiên)...

Từ quán nhỏ ven đường, đến quán rượu ngon nhất bên trong nội thành, Diệp Tùy Phong đều ném thử.

Khẩu vị kinh người kia đã dọa cho người đánh xe người trừng mắt lớn.

Đi hết nửa ngày, Diệp Tùy Phong đi vào một nơi gọi là Vạn Bảo Các, chính là lầu các khổng lồ trước mặt hắn.

Vạn Bảo Các, tên như ý nghĩa, nơi bán các loại bảo vật địa phương.

Nghe nói đây là một thế lực cực kỳ khổng lồ, mặt tiền cửa hàng trải rộng các nơi đại lục, thực lực bất phàm, khí thế kinh người.

Hắn muốn xem thử một chút công pháp, nhìn thử hệ thống tu luyện trên thế giới này, cụ thể ra sao?

Chương 12: Vạn Bảo Các

Mặc dù hiện tại Diệp Tùy Phong là cảnh giới Độ Kiếp đại viên mãn, với lại có sức mạnh thần hồn cường đại đến dọa người.

Nhưng hắn đối với những công pháp cụ thể kia, vẫn chưa hiểu rõ hoàn toàn.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện quan trọng gì, dựa vào thần thức không thể đo lường của hắn, vô luận công pháp gì, đều có thể nhanh chóng thấy rõ nguyên lý vận hành của nó.

Sau khi Diệp Tuy Phong suy nghĩ kỹ, đi vào bên trong Vạn Bảo Các.

Hắn đi dạo lòng vòng tầng một, phát hiện đồ vật bên trong rất nhiều như công pháp, linh khí, đan dược, lá phù, linh thảo linh quả, vật liệu tu luyện, cái gì cần có đều có.

Nhưng trên cơ bản đều là dưới Hoàng cấp, trong bốn cấp bậc Thiên Địa Huyền Hoàng, Hoàng cấp thuộc về cái chủng loại thấp nhất kia.

Diệp Tuy Phong tự nhiên không nhìn trúng bọn hắn.

Hắn đi vào quầy hàng, tìm được người phụ trách tầng một, sau đó mở ra một cái túi đựng đồ ở trước mặt hắn.

-Tìm các chủ các người, nói có đại khách tới cửa.

Diệp Tuy Phong lời ít mà ý nhiều.

Người phụ trách nhìn linh thạch tràn đầy, trợn tròn tròng mắt.

-Từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu tiên ta thấy nhiều linh thạch như vậy, cái này nói ít cũng hơn trăm triệu linh thạch thượng phẩm, quả nhiên là làm ăn lớn!

Hắn không dám trì hoãn, mời Diệp Tuy Phong đến ăn phòng bên trong, ngoan ngoãn chuẩn bị nước trà ngon hậu hạ, sau đó nhanh chóng ra ngoài tìm các chủ của mình.

Một lát sau, một vị nữ tử xinh đẹp đi đến.

Nhìn tuổi nàng cũng không lớn lắm, thân thể nở nang, một cái nhãn mày một nụ cười, đã có thể mê hoặc nhân gian.

-Thì ra là gia chủ Diệp gia giá lâm, không có tiếp đón từ xa, mong rằng Diệp gia chủ đừng trách.

Giọng nói của cô gái uyển chuyển êm tai, khiến cho người ta sinh lòng hảo cảm.

-Người chính là các chủ Vạn Bảo Các?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Nữ tử ngồi xuống đối diện Diệp Tùy Phong, cười nói:

-Không sai, ta chính là người phụ trách Vạn Bảo Các ở thành Vân Tiêu, Diệp gia chủ có thể gọi ta Cốc Vạn Tâm.

-Cốc các chủ.

Diệp Tùy Phong ôm quyền.

-Hôm nay ta đến, là muốn ở chỗ này mua một chút bảo vật trở về, tin tưởng dựa vào thực lực Vạn Bảo Các, sẽ không khiến ta thất vọng.

Hắn không hai lời, trực tiếp tiến vào vấn đề chính.

-Diệp gia chủ thật đúng là người sáng khoái.

Cốc Vạn Tâm nở một nụ cười như hoa, từ trong ngực lấy ra một ngọc giản, để lên bàn.

-Bảo vật Hoàng cấp, Diệp gia chủ chắc sẽ không cảm thấy hứng thú. Nơi này là danh sách bảo vật Huyền cấp của Vạn Bảo Các chúng ta, người xem một chút có vừa ý không?

Bảo vật Huyền cấp, bất luận một món đồ gì, cho dù là linh thảo Huyền cấp yếu nhất, giá trị đều hơn mười ngàn viên linh thạch.

Cốc Vạn Tâm rõ ràng coi Diệp Tùy Phong là trở thành chó nhà giàu.

Nhưng nàng đoán đúng, vị này trước mặt thật đúng là chó nhà giàu.

Diệp Tùy Phong cầm ngọc giản lên, thả ra một tia thần hồn.

Trong nháy mắt, một đồng lớn tên bảo vật với lời giới thiệu, xuất hiện ở trước mắt hắn.

Gần giống với tầng một Vạn Bảo Các, đồ vật trên từng phương diện đều có, quả thật không hổ là Vạn Bảo Các.

Diệp Tùy Phong lại xem trong đó công pháp, võ kỹ, bản chép tay tu luyện các thứ.

Kiểm pháp, quyền pháp, côn pháp;

Thân pháp, thuật pháp, luyện thể thuật;

Đan đạo, luyện khí, trận pháp;

Ngoại trừ một ít môn đạo đặc biệt, nên có bên trong toàn bộ đều có, vừa vặn thích hợp để Diệp Tỳ Phong đi tìm hiểu cái thế giới này.

Nhưng sau khi hắn xem xong một lần, liền phát hiện, nơi này chỉ có công pháp Huyền cấp trung phẩm trở xuống.

-Còn có phẩm cấp cao hơn hay không?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Cốc Vạn Tâm ngẩn người, Huyền cấp trung phẩm đã coi như là mặt hàng đỉnh cao ở thành Vân Tiêu, hắn lại còn không vừa lòng?

-Diệp gia chủ, Huyền cấp thượng phẩm trở lên, cũng chính là bảo vật hiếm có... Ta không phải cố ý mạo phạm ngài, giá trị của chúng, đều cực kỳ to lớn.

-Tiền không là vấn đề.

Diệp Tỳ Phong khoát tay áo nói:

-Có hàng cao cấp gì, đều lấy ra đi.

Sắc mặt của Cốc Vạn Tâm trở nên quái dị, không phải nói hiện tại Diệp gia sắp không trụ được? Làm sao vị gia chủ mới này lại giàu có như thế?

Nhưng đã có khách tới cửa, nàng cũng sẽ không thể từ chối ở ngoài cửa.

Lần nữa từ trong ngực lấy ra một khối ngọc giản phát sáng, đặt ở trước mặt Diệp Tỳ Phong.

-Đây là bảo vật Huyền cấp thượng phẩm Vạn Bảo Các chúng ta, ngài nhìn có cần hay không?

Cốc Vạn Tâm nói.

Chương 13: Ta Mua Hết

Diệp Tỳ Phong gật đầu, lần nữa nhô ra tinh thần lực.

Lần này danh sách, rõ ràng đã ít đi nhiều.

Dù sao vật phẩm trên Huyền cấp, cũng không phải cái gì quán lẻ đường, hàng bình dân.

Diệp Tùy Phong rất nhanh đã xem hết, đồ vật bên trong hoàn toàn chính xác bất phạm, trong đó có một thanh linh kiếm là cực phẩm trong Huyền cấp, tạo hình vô cùng đẹp, với lại uy lực rất mạnh, rất thích hợp con gái Diệp Hoàng của hắn.

-Đúng, sau khi trở về hỏi một chút con bé thích gì, những năm này bởi vì chủ nhân cũ thân thể này quá cố chấp, cũng là khổ đưa bé này. Còn có cao cấp hơn hay không?

Diệp Tùy Phong thả ngọc giản xuống.

Còn muốn hàng cao cấp hơn?

Cốc Vạn Tâm ngơ ngẩn, Diệp Tùy Phong này có bị ám đầu không, mở miệng cũng thật mạnh miệng!

Ngay cả bảo vật cực phẩm trong Huyền cấp, đều không thể thỏa mãn?

Nếu tiếp tục cao hơn, đó chính là bảo vật Địa cấp, thuộc về bảo vật trấn quán Vạn Bảo Các ở thành Vân Tiêu!

Hắn thật sự có nhiều tiền như vậy?

Cốc Vạn Tâm không thể không hoài nghi, Diệp gia chủ này có phải đang tìm mình trâu lừa hay không?!

Nhưng nàng nhìn dáng vẻ của người ta rất ung dung không vội, không giống như loại người nhàm chán kia

Cốc Vạn Tâm âm thầm lắc đầu, không người nào dám tùy tiện đắc tội Vạn Bảo Các, cho hắn nhìn cũng không sao.

Sau đó, Cốc Vạn Tâm lần nữa lấy ra một viên thẻ ngọc màu vàng óng, đưa cho Diệp Tùy Phong.

-Diệp gia chủ, đây chính là bảo vật trấn quán chúng ta, nếu như ngài lại không hài lòng, vậy ta sẽ tìm biện pháp.

Cốc Vạn Tâm cố ý nói.

-A, được.

Cao nhất chỉ có bảo vật Địa cấp?

Vậy trước tiên cứ như vậy đi.

Diệp Tuy Phong biểu lộ có chút thất vọng.

Mà trong lòng Cốc Vạn Tâm thì càng thêm rối tung.

Nhìn mặt mà nói chuyện là bản lĩnh của nàng, nàng rõ ràng nhìn ra Diệp Tuy Phong thất vọng.

Ngài ngay cả Địa cấp cũng không thoả mãn?

Trời ạ, ta đến cùng gặp loại thổ hào gì vậy!

Lúc này, Diệp Tuy Phong đã thả thần hồn ra dò xét đi vào.

Bảo vật trấn quán đương nhiên sẽ không quá nhiều.

Đồ vật bên trong, tất cả cũng chỉ có năm kiện.

Hai quyển công pháp, hai kiện linh khí, còn có một viên đá màu xanh.

« Thương Lan Công »: Công pháp Địa cấp hạ phẩm.

« Thí Thần Cứu Kiếm »: Võ kỹ Địa cấp trung phẩm.

Một viên ngọc phù Địa cấp hạ phẩm, có thể xem như một chiếc lòng phòng ngự kiên cố.

Một đan lô Địa cấp trung phẩm, có thể tự mình sinh ra đan hỏa, có thể giúp người luyện đan càng lâu hơn.

Đồ vật có cấp độ cao nhất, lại là viên đá kia.

Tĩnh Tâm Thạch: Bảo vật Địa cấp thượng phẩm, trấn an thần hồn, có thể thúc giục hiệu suất tu luyện, phụ trợ lĩnh hội công pháp.

Diệp Tuy Phong âm thầm gật đầu, đích thật là đồ tốt.

-Không còn đồ vật cao cấp hơn sao?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Trên mặt của Cốc Vạn Tâm đã bắt đầu toát mồ hôi nói:

-Thật không có, chúng ta chỉ là một phen các tương đối nhỏ, cho nên năm món đồ vật này, chính là bảo vật trấn quán.

-Ừ.

Diệp Tuy Phong không cưỡng cầu nữa, hỏi:

-Vậy bây giờ, chúng ta thương lượng giá cả.

Đôi mắt của Cốc Vạn Tâm sáng lên.

Cuối cùng cũng nói tới giá tiền.

Xem ra Diệp gia chủ này, thật không phải loại người tới quấy rối kia.

-Ngài coi trọng món nào?

Cốc Vạn Tâm hỏi.

Diệp Tuy Phong khoát tay:

-Đều nói một chút đi.

-Như ngài mong muốn.

Cốc Vạn Tâm suy nghĩ rồi đáp:

-Ngài biết, loại bảo vật Địa phẩm này là hàng cao cấp, cho dù là ở thành Túc, cũng là đồ vật hiếm có. « Thương Lan Công » quyền công pháp này, cần hai tở linh thạch. « Thí Thần Cửu Kiếm »: Mười tở. Ngọc bội Hồng Phúc: Một tở. Dược lô Thiên Cổ: 5 tở. Về phần Tĩnh Tâm Thạch, cần 50 tở viên linh thạch.

Giá cả thật cao!

Nếu như là Diệp gia trước kia mà nói, tộc nhân ăn uống ngủ nghỉ, tài nguyên tu luyện, đầu nhập cửa hàng, tài nguyên để dành các loại, chi tiêu một năm, chỉ cỡ khoảng một tở linh thạch.

Thu nhập hàng năm trên cơ bản cũng kém không nhiều.

Ngay cả ngọc bội Hồng Phúc rẻ nhất đều không đủ sức mua.

Trong thành Vân Tiêu, chỉ sợ chỉ có Đường gia cường đại nhất, có thể mua được một kiện bảo vật trấn quán của Vạn Bảo Các.

Nhưng nếu như Đường gia thật mua, tộc nhân bọn hắn, đoán chừng phải nắm chặt dây lưng quần sống qua ngày.

-Ngài muốn mua món nào?

Trên mặt Cốc Vạn Tâm tràn ngập chờ mong.

Năm kiện bảo vật trấn quán này, từ khi nàng đến vẫn còn tại đó, đều không có người hỏi thăm.

Nếu như nàng có thể bán ra một kiện, trích phần trăm bán hàng chính là một bút thu nhập kékch xù.

Càng quan trọng hơn chính là, có thể khiến nàng nhận được vinh dự rất lớn ở trong Chủ các ở thành Túc bên kia.

Diệp Tùy Phong sờ lên cái cằm:

-Đều lấy ra đi, ta muốn hết.

Cốc Vạn Tâm sững sờ.

Nàng một lần nữa hoài nghi lỗi tai của mình.

Dưới cái nhìn của nàng, Diệp Tùy Phong nhiều nhất là mua sắm quyển « Thương Lan Công », bởi vì nó tương đối khá là rẻ, với lại có tác dụng rất lớn đối với gia tộc hắn.

Tuyệt đối không nghĩ tới!

Hắn vậy mà toàn bộ đều muốn hết!

Chương 14: Vạn Bảo Các Trở Nên Rất Nghèo Ngoài Tiền

- Chuyện này... Thật sao?!

Cốc Vạn Tâm không thể không xác nhận một chút.

Diệp Tùy Phong cười một cái nói:

-Đương nhiên là thật, nhưng người nên cầm ra cho ta mấy túi trữ vật lớn một chút, nếu không chứa không nổi nhiều linh thạch như vậy.

Lần này, Diệp Tùy Phong định dùng một ít hạ phẩm linh thạch, luôn luôn chôn cất bên trong, cũng không phải chuyện tốt, nhìn rất chướng mắt.

Cốc Vạn Tâm chóng mặt, đã thương lượng đến một bước này, nàng không còn lo lắng Diệp Tùy Phong là đang nói đùa.

Sau một lát, Cốc Vạn Tâm lấy ra một đồng túi trữ vật, sau đó đưa cho Diệp Tùy Phong một chiếc nhẫn xinh đẹp.

-Năm món bảo vật trấn tiệm, đặt ở trong chiếc nhẫn trữ vật này. Yên tâm, chiếc nhẫn này là tặng cho ngài, với lại từ giờ trở đi, ngài chính là khách nhân tôn quý nhất của Vạn Bảo Các ở thành Vân Tiêu của chúng ta!

Cốc Vạn Tâm tràn ngập tôn kính, đôi với nàng mà nói, Diệp Tùy Phong không chỉ là thân tài, còn là Quan Thế m giúp nàng leo lên địa vị càng cao hơn đưa!

Ngẫm lại nếu như chính mình sau khi trở lại Chủ Các, những người kia biết được nàng bán đi nhiều đồ như vậy, biểu cảm của họ khiến nàng cảm thấy trong lòng sáng khoái một trận!

-Được.

Diệp Tùy Phong cầm lấy chiếc nhẫn, kiểm tra một chút đồ vật bên trong, đích thật là năm món cần mua, không có vấn đề gì.

Sau đó, hắn cầm qua túi trữ vật, bắt đầu bỏ linh thạch vào.

Cốc Vạn Tâm lấy ra túi trữ vật rất lớn, mỗi túi trong đó đều có thể chứa 5 tỷ viên linh thạch.

Sau khi bỏ vào xong, Diệp Tùy Phong nhíu mày.

-Còn chưa đủ.

-A?

Mặt mũi của Cốc Vạn Tâm tràn đầy dấu chấm hỏi:

-Ngài tính sai rồi, tổng cộng mười bốn túi trữ vật, có thể chứa bảy mươi tỷ linh thạch, những vật kia tổng cộng là sáu mươi tám tỷ.

Trên mặt Diệp Tùy Phong nở nụ cười vui vẻ.

-Không, là người tính sai. Ta nói mua hết, không phải chỉ bảo vật trấn tiệm. Bảo vật Huyền cấp trong hai ngọc giản khác đều lấy ra hết, ta mau hết.

Cốc Vạn Tâm mở to hai mắt nhìn.

-A, chuyện này..

.....
. Ngay lập tức, thành Vân Tiêu không có ai không biết, Vạn Bảo Các trở nên rất nghèo, nghèo đến mức chỉ có tiền.

Tất cả bảo vật từ Huyền cấp trở lên, đều bị người ta quét sạch sành sanh.

Biến thành mười nhẫn trữ vật, toàn bộ đeo trên ngón tay Diệp Tuy Phong.

Khi Diệp Tuy Phong rời đi, Cốc Vạn Tâm tràn ngập lo lắng, nói muốn phái ra toàn bộ tám tên tu sĩ Kim Đan kỳ ở Vạn Bảo Các, đến bảo vệ gia tộc của hắn.

Diệp Tuy Phong nói khéo từ chối, không ai có thể giật đồ ở trong tay của hắn.

Hắn thanh thoi tự tại, thậm chí còn đi ăn hai bữa mỹ thực, mới chậm ung dung về đến gia tộc.

Lúc này, trời đang dần tối.

Diệp Tuy Phong đi đến nơi của Tuy Vân trước một chuyến, ném chín chiếc nhẫn trữ vật, nói cho hắn biết hãy phân chia cho tốt, rồi lưu lại một mình hắn ở thư phòng với sự tối loạn trong lòng.

Sau đó, Diệp Tuy Phong trở lại đình viện của mình.

Còn chưa tiến vào, chỉ nghe thấy tiếng vang “Ầm”, “Ầm”.

Vào cửa quan sát, thì ra là con gái của mình Diệp Hoàng, con bé đang ở nơi đó luyện quyền.

Trên tay nàng quấn quanh lấy một vòng lại một vòng vải, trước mặt là một khối đá đo lực màu đen.

Loại đá đo lực này có được tính bền dẻo rất mạnh, cho dù chém thật mạnh, cũng có thể rất nhanh khôi phục lại, vô cùng thích hợp luyện tập.

Diệp Hoàng một quyền tiếp lấy một quyền, đánh vào bên trên đá đo lực, vô cùng nghiêm túc.

Mồ hôi làm ướt tóc nàng, tập hợp thành một luồng một cỗ, dán ở trên mặt.

-Thật là một thiếu nữ biết cố gắng tiến lên.

Diệp Tỳ Phong cảm thấy vui mừng trong lòng, nỉ non nói.

Trong trí nhớ, nữ nhi này từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, chẳng những không có khiến cho mình bận tâm, còn thay hẳn chia sẻ không ít chuyện.

Quả thật là hài tử nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà.

-Tiểu Hoàng.

Diệp Tỳ Phong lên tiếng kêu.

-Cha, người trở về rồi!

Diệp Hoàng ngẩng đầu, nắm đấm lại đều không có dừng lại.

-Ăn cơm tối chưa?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

-Đã ăn rồi.

-Trước nghỉ một chút, tiền đến ta nói chút chuyện với người.

Diệp Hoàng lắc đầu nói:

-Người chờ một chút đi, lại đánh hai trăm quyền là đủ một ngàn, đây là huấn luyện thường ngày sau khi ta ăn xong.

-Thật là một nữ hài tử cố chấp nha.

Diệp Tỳ Phong cũng không cưỡng cầu, đứng ở một bên, nhìn con gái hoàn thành mục tiêu của mình.

Mỗi một quyền của nàng, đều dùng hết sức mạnh, đánh vào trên đá đo lực trước mặt.

Hiển nhiên, là muốn đột phá cực hạn của mình.

Nhưng phương thức của nàng, theo Diệp Tỳ Phong, tất cả đều không đủ, nếu như điều chỉnh thêm chút, nhất định có thể nhận được hiệu quả tốt hơn.

Sau này, hẳn phải đặc biệt chỉ điểm cho đứa con gái đáng yêu chính mình mới được.

Đánh xong một ngàn quyền, Diệp Hoàng thở ra thật dài một hơi, cười một tiếng với Diệp Tỳ Phong.

-Đi vào thôi.

Hai người đi tiến gian phòng.

Chương 15: Tâm Tư Của Diệp Hoàng

Sau khi ngồi xuống, Diệp Tùy Phong muốn nói chuyện tu luyện của Diệp Hoàng, lại chợt phát hiện, mình ngay cả tu vi hiện tại của con bé là gì cũng không biết.

-Thật đúng là không hợp cách làm cha mà.

-Tiểu Hoàng, ngươi tu luyện tới bước nào rồi?

Diệp Tùy Phong hỏi.

-A?

Sắc mặt Diệp Hoàng chấn kinh, qua nhiều năm như vậy, cha của nàng chưa từng có chủ động hỏi qua tu vi của mình, hôm nay sao lại hỏi?

-Ta... Mấy ngày trước, ta vừa mới đột phá đến Luyện Khí thất trọng.

Diệp Hoàng có chút ngượng ngừng nói.

Luyện Khí chia làm mười hai trọng, năm nay Diệp Hoàng mười bốn tuổi, Luyện Khí thất trọng, ở nơi như thành Vân Tiêu này, tính là vừa vặn hợp lệ qua tuyển.

Nhưng ở Diệp gia, không tính cái gì.

Nếu như hẳn nhớ không lầm, trong đám thiếu niên cùng tuổi với Diệp Hoàng ở Diệp gia, có mấy người thiên phú rất tốt, đã đột phá Luyện Khí kỳ, đạt tới cảnh giới Hóa Khí.

Nếu so với bọn hắn, thực lực của Diệp Hoàng thật sự quá nhỏ yếu. Đặc biệt nàng còn là con gái gia chủ.

Áp lực bình thường khẳng định rất lớn.

-Ừm, không cần uể oải, từ hôm nay trở đi, cha sẽ chuyên môn hướng dẫn cho ngươi tu luyện, chẳng mấy chốc sẽ tiến bộ.

Diệp Tùy Phong nói.

-Cảm ơn cha!

Diệp Hoàng tươi cười đáp.

Chỉ đạo cái gì, nàng không có bao nhiêu chờ mong.

Máu chốt nhất là, rốt cục cha cũng để ý đến mình!

Điều này khiến nàng cảm thấy từ đáy lòng hạnh phúc.

-Tốt, hôm nay cha ra ngoài, mua một chút lễ vật cho người.

-Ừm... Người nói trước đi, người thích gì, hoặc tâm nguyện lớn nhất là cái gì?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Hắn mang về đồ vật nhiều lắm, cũng không thể một mạch toàn bộ đưa cho nữ nhi, trước nghe một chút ý nghĩ của nàng mới ổn thỏa.

Diệp Hoàng ngăn người:

-Tâm nguyện?

-Tâm nguyện của ta... Chính là cố gắng tu luyện, trở thành một cường giả, đến lúc đó liền có thể...

Nàng nói xong, lại cúi đầu.

Vì cha nàng vẫn luôn giấu phần tâm nguyện đau buồn này ở đáy lòng, không phải dễ dàng có thể nói ra như vậy.

-Liền có thể làm gì?

Diệp Tuy Phong lại hỏi.

-Liền có thể... Có thể tham gia trận đấu so tài ở thành Vân Tiêu sau này.

Diệp Hoàng cẩn thận nói dối.

-So tài ở thành Vân Tiêu thành?

Diệp Tuy Phong ngăn người, sau đó nhớ tới, đích thật là có chuyện như thế.

Ở thành Vân Tiêu, ba đại gia tộc đều không thể tránh khỏi sẽ xảy ra xung đột ở rất nhiều phương diện,

Vì để tránh cho chém giết quy mô lớn, thế là sau khi thương nghị, quyết định tổ chức trận so tài thành Vân Tiêu.

Trận chiến đấu này, mỗi hai năm tổ chức một lần, mỗi gia tộc đều phải ra năm con em trẻ tuổi dưới mười tám tuổi, tiến hành giao đấu.

Trong đó người thắng, sẽ nhận được một cửa hàng của bên thất bại, hoặc tài nguyên ngoài thành.

Trong mấy lần so tài gần đây nhất của Diệp gia, đều là thất bại một phương, đã mất đi không ít sản nghiệp dòng họ, cho nên mới dẫn đến tài vụ gia tộc căng thẳng.

Mà lần tiếp theo của trận so tài này là vào nửa năm sau.

Hắn nghĩ không ra con gái còn có tâm tư như vậy, muốn cống hiến vì gia tộc.

Thật sự là một đứa trẻ ngoan.

Diệp Tùy Phong gật đầu, tu luyện, đây là đường phải đi, cho dù nàng không đề cập tới, mình cũng lại trợ giúp nàng trên con đường tu luyện tiến thêm một bước.

-Ngoài trừ tu luyện, con còn có thích gì không?

Diệp Hoàng suy nghĩ nói:

-Ngoài tu luyện, thích nhất chính là luyện đan.

-Vì sao lại ưa thích luyện đan?

Diệp Tùy Phong hiểu kỳ hỏi.

-Bởi vì... Nếu như đan thuật có thành tựu, luyện đan là con đường dễ kiếm tiền nhất.

Diệp Hoàng vò đầu cười nói.

Diệp Tùy Phong giật mình, con gái của mình đây là sợ nghèo.

Trước khi làm gia chủ, mặc dù Diệp Tùy Phong cũng được nhận đãi ngộ của gia tộc, nhưng bởi vì không có cống hiến nào, tiền cũng không phải là rất nhiều, cũng chỉ có thể duy trì cuộc sống bình thường mà thôi.

Khó trách con gái sẽ đề ý tiền.

-Tốt! Cha ủng hộ con!

Diệp Tùy Phong nói.

Người trẻ tuổi có giấc mơ, là chuyện rất khó cầu, hẳn tự nhiên sẽ toàn lực ủng hộ.

Sau đó, Diệp Tuy Phong từ trong nhẫn trữ vật, lấy ra đan lô Địa cấp mua hôm nay.

-Vừa mua được, tốt hơn so với đan lô của con, con cầm đi.

Diệp Tuy Phong nói.

Đan lô của con gái, là Hoàng cấp hạ phẩm, không có tác dụng quá lớn.

-Cha người thật tốt!

Diệp Hoàng cười hì hì thu đan lô.

Nàng cũng không biết, món đồ chơi này là bảo vật trấn tiệm của Vạn Bảo Các.

Nhưng chỉ cần là cha đưa cho nàng, nàng đã rất vui vẻ.

- n, hiện tại gia tộc mới mời tới một lão sư đan thuật, nhưng con không cần đi đi học, từ hôm nay trở đi, ta sẽ đích thân chỉ đạo thuật luyện đan cho con.

Diệp Tuy Phong nói.

-Vâng.

Diệp Hoàng nháy mắt, cha nàng lúc nào biết luyện đan?

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ, lại hỏi:

-Đúng, con thích kiếm không?

-Ừm, thích, nhưng quyền pháp là công pháp lợi hại nhất gia tộc chúng ta, cho nên ta lựa chọn luyện quyền.

Diệp Hoàng nói.

-Hiện tại có kiếm pháp.

Diệp Tuy Phong nói xong, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra thanh trường kiếm Huyền cấp cực phẩm kia, đưa cho Diệp Hoàng.

Chương 16: Cha Con Tâm Sự

- Đã thích, về sau bắt đầu luyện kiếm.

Thân kiếm lạnh lẽo, tản ra tia sáng màu tím nhàn nhạt.

Trong mắt Diệp Hoàng tràn đầy ngôi sao lấp lánh.

Đơn giản vì quá đẹp!

Cũng không biết là phẩm cấp gì?!

-Công pháp, ngày mai ta đưa cho con, đúng, còn có món này.

Sau đó, Diệp Tuy Phong lấy ra khối Tinh Tâm Thạch kia.

Tinh Tâm Thạch là Địa cấp thượng phẩm, có tác dụng phụ trợ cực lớn đối với tu luyện, là món đồ mà tất cả người tu luyện đều thèm nhỏ dãi.

Diệp Hoàng sững sờ, nhận lấy Tinh Tâm Thạch.

Nàng vẫn không rõ, khối đá nhỏ không đáng chú ý này, đại biểu cho cái gì.

-Được rồi, con sớm một chút trở về phòng nghỉ ngơi đi. Loại chuyện như tu luyện này, phải đồng thời vừa học tập vừa rèn luyện gian khổ, không phải một sớm một chiều là có thể có được thành tựu.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Hoàng nhẹ gật đầu, mang theo tâm trạng kích động, đứng dậy rời đi.

Diệp Tuy Phong bắt đắ dĩ, hấn biết, con gái của hấn khẳng định sẽ tu luyện khuya.

Cũng không phải chuyện quan trọng gì, người trẻ tuổi nha, nên cố gắng nhiều một chút.

Sau khi rửa mặt xong, Diệp Tuy Phong nằm ở trên giường, lấy ra hai quyển công pháp Địa phẩm mua được hôm nay.

Hai quyển công pháp này, tùy tiện lấy ra một cái, cũng sẽ gây nên oanh động ở thành Vân Tiêu.

Phẩm cấp quá cao!

Nhưng Diệp Tuy Phong lại thấy vẫn chưa đủ.

Hấn muốn cải tiến bọn nó một chút.

-Ừ... Nơi này rõ ràng có vấn đề, nên vận chuyển linh khí như vậy... Bước đi cũng không đúng, nên đổi hai bước đầu khác hơn một chút.

Tu luyện ngàn tỷ năm, khiến thần hồn của Diệp Tùy Phong, đã mạnh đến mức không cách nào đánh giá được.

Nhưng nhìn Phá Bản Nguyên như loại công pháp Địa cấp này, tùy tiện, đã có thể tìm ra lỗ thủng trong đó, đồng thời cải tiến.

Đối với con đường tu luyện của con gái, hẳn tự nhiên không thể qua loa.

Cho đến hơn nửa đêm, Diệp Tùy Phong mới cải tiến toàn bộ hai quyển công pháp.

Hiện tại, « Thương Lan Công », đã từ Địa cấp hạ phẩm, biến thành một công pháp Địa cấp cực phẩm.

Mà « Thí Thần Cửu Kiếm », đã leo lên Thiên cấp trung phẩm, sau khi tu luyện đại thành chân chính có thể giết thần!

-Được rồi, trước như vậy đi. Trước hết ủy khuất Tiểu Hoàng, dùng hai quyển nghèo nàn này. Hôm nào nghiên cứu ra một chút tiên pháp hoặc đạo thuật, lại dạy cho con bé.

.....

Hôm nay, là ngày con cháu Diệp gia nhận lấy tiền.

Thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi, tốp năm tốp ba, hoặc một mình tiến lên, đi về hướng Chấp Sự Đường gia tộc.

Một thiếu niên mặc áo trắng, khí vũ hiên ngang, cõng một cây trường thương màu vàng, đi nhanh trên đường.

-Long ca, chờ ta một chút!

Bỗng nhiên, một âm thanh giòn tan từ phía sau truyền đến, thiếu niên quay đầu nhìn lại.

Một nam một nữ, hai vị trẻ tuổi cao lớn, mặc quần áo màu xanh, đang chạy bước đến đây.

-Diệp Khiêm, Diệp Thiên.

Diệp Long mở miệng nói.

Thiếu nữ cười hì hì đi đến bên cạnh Diệp Long, hỏi:

-Long ca, người xuất quan lúc nào đó?

-Ba ngày trước.

Diệp Long gật đầu chào hai người, sau đó cùng nhau rời đi.

-Lần bế quan này thu hoạch thế nào?

Diệp Thiển hỏi.

-Tạm được.

Diệp Long đáp lại:

-Ta đã đột phá đến Hóa Khí tam trọng, thương pháp Liệp Long, cũng thành công tu luyện tới cảnh giới Tiểu Thành.

Trong mắt Diệp Thiển lập tức tràn đầy ngôi sao lấp lánh.

-Ca, người thật đúng là quá lợi hại!

Nửa năm sau, là trận so tài gia tộc ở thành Vân Tiêu, nhất định phải dạy cho những tên đáng ghét Lý gia kia một bài học!

Nàng tức giận quơ nắm tay nhỏ.

Diệp Long mím môi.

Thực lực của hắn, trong thế hệ trẻ tuổi Diệp gia, thuộc về mấy người mạnh nhất.

Không có gì bất ngờ xảy ra, nửa năm sau, trận so tài nhất định sẽ có tên của hắn.

Thế nhưng, hắn thật không có lòng tin quá lớn, chiến thắng Lý gia.

Dựa theo tin tức đáng tin, Đại công tử Lý gia Lý Kỳ, đã đột phá Hóa Khí ngũ trọng, một tay ám khí càng thêm xuất thần nhập hóa, nếu hiện tại đối đầu với hắn ta, đại khái chính là kết quả bị thua.

Diệp Long không nhịn được siết chặt nắm đấm.

-Yên tâm đi, ta nhất định sẽ cố gắng!

-Ừ, ta tin tưởng người!

Diệp Thiển ở một bên cổ động ủng hộ.

-Hai người các người cũng phải cố gắng lên, Diệp gia, tuyệt đối không có thể rơi xuống ở đời của chúng ta!

Diệp Long nghiêm túc nói.

Hai người khác, cùng nhau gật đầu.

-Long ca, mấy ngày trước ta từ nơi của cha ta nhận được tin tức, nói là tiền của chúng ta lại phải giảm bớt.

Diệp Khiêm mãi luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng.

Ba người bọn họ, đều là con của Diệp Tùy Vân, Diệp Long tuổi tác lớn nhất, năm nay mười lăm tuổi.

Diệp Khiêm với Diệp Thiên, hai người là song bào thai, năm nay mười bốn tuổi, nhỏ hơn một chút so với Diệp Hoàng.

Mà Diệp Tùy Vân lại quản lý tài nguyên gia tộc, cho nên bọn hắn sớm được biết một chút tin tức.

-Ta đã biết.

Diệp Long khẽ thở dài một cái, nói:

-Hiện tại, gia tộc gặp phải khó khăn, cho nên chúng ta càng phải cố gắng tu luyện, đồng tâm hiệp lực, mới có thể giúp gia tộc vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

Chương 17: Tài Nguyên Bao No, Tu Luyện Cho Tốt

Diệp Thiên miết miệng, nói:

-Lời mặc dù là nói như vậy, nhưng tiền giảm bớt, chúng ta càng khó tu luyện. Với lại hiện tại Đại bá làm gia chủ, xem ra chúng ta về sau, sẽ không còn được trải qua đoạn thời gian yên ổn...

Nàng đang nói thì Diệp Long bỗng nhiên dừng bước lại.

-Baát!

Một bàn tay nặng nề mà rơi vào trên mặt Diệp Thiên, rất nhanh đã hiện ra dấu ấn một bàn tay.

-Là ai cho người lá gan này, dám ở sau lưng chỉ trích gia chủ!

Mặt của Diệp Long trầm như nước, trừng mắt nhìn Diệp Thiển, sau đó lại trừng mắt liếc Diệp Khiêm.

Diệp Khiêm bị dọa đến thân thể lắc một cái, vội vàng nói:

-Ca, chúng ta sai rồi, người cũng biết, muội muội nàng nhanh mồm nhanh miệng...

-Nhanh mồm nhanh miệng? Sớm tối họa từ miệng mà ra!

Diệp Long lạnh hừ một tiếng:

-Vô luận Đại bá như thế nào, hiện tại hắn là gia chủ của chúng ta, là người cầm quyền cao nhất Diệp gia. Nếu như chỉ trích ngài ấy, chính là khiêu chiến quyền uy toàn gia tộc, các người đã quên ba thiết luật lớn của gia tộc sao!

Hai người bị quở mắng, đều cúi đầu xuống, không dám nói lời nào.

Trong nhà này, cha mẹ lớn nhất, tiếp theo chính là đại ca.

-Ca, ta sai rồi... !

Diệp Thiển bụm mặt, yếu ớt nói.

Diệp Long liếc mắt nhìn nàng, sau đó nói với Diệp Khiêm:

-Về sau ta không có ở đây, người tốt nhất trông coi nàng cẩn thận, đừng để một ngày đi gây họa khắp nơi!

Diệp Khiêm vội vàng đáp vâng.

Hai người bị mắng một trận, lời nói ít lại được dạy rất nhiều.

Một lát sau, ba người cùng nhau đi vào Chấp Sự Đường.

-Mấy vị thiếu chủ, đây là tiền với tài nguyên tu luyện của các người tháng này, cầm chắc, tu luyện cho tốt.

Quản sự Chấp sự Đường cười híp mắt nói.

Mấy người cảm thấy có chút kỳ quái, không phải giảm bớt tiền sao, như thế làm sao vui vẻ được?

Nhưng bọn hắn cũng không nghĩ nhiều, sau khi cầm túi trữ vật, liền xoay người rời đi.

-Các người, ngày mai có chương trình học.

Diệp Long hỏi.

-Đúng vậy.

Diệp Khiêm nói:

-Trước đó ba vị lão sư đều rời đi, nghe nói gia chủ hôm qua lại tìm ba người tới. Từ một điểm này có thể nhìn ra, gia chủ là người có năng lực.

Diệp Long nói:

-Cho nên, bỏ đi những suy nghĩ không nên có kia, cố gắng tu luyện mới là chính đạo.

Hai người vừa đi vừa nói, bỗng nhiên, bọn hắn phát hiện Diệp Thiên đứng ngay tại chỗ, không nhúc nhích.

-Thế nào?

Diệp Long hỏi.

Diệp Thiên ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy sự khó hiểu với nghi hoặc.

Nàng hai tay cầm túi trữ vật, lúc này đã mở ra.

-Ta... Tiền tháng của ta, giống như đưa nhầm.

Diệp Long nhíu mày, nói:

-Không phải mới nói, tiền tháng này sẽ giảm ít, có cái gì kỳ quái đâu?

-Không... Không phải.

Diệp Thiên mở ra túi trữ vật:

-Tiền tháng này của ta không có ít, với lại... Còn giống như nhiều hơn rất nhiều.

-Cái gì?

Diệp Long với Diệp Khiêm vội vàng đi lên phía trước, nhìn một chút túi trữ vật của muội muội, lập tức mở to hai mắt nhìn.

Bọn hắn là tử đệ trực hệ, vốn dĩ mỗi tháng có năm mươi viên linh thạch, mười bình Luyện Khí đan, mười bình Gân Cốt

Đan, dùng cho tu luyện thông thường, nhưng số lượng trong túi trữ vật của muội muội rõ ràng không thích hợp.

Mấy người liền mở túi của mình, phát hiện linh thạch tổng cộng có một trăm viên, Luyện Khí đan với Gân Cốt Đan cũng tăng lên gấp đôi!

Với lại, bên trong còn có nhiều thêm hai món đồ vật khác.

Một bình đan dược màu đỏ, phía trên viết ba chữ Thối Thể đan.

Còn có một viên đan dược màu trắng tròn căng, phía trên có dấu ấn, đó là một viên Tủy Tủy Đan!

Hai món đồ này, đặc biệt là Tủy Tủy đan, đó cũng đều là đan dược phẩm cấp cao!

Làm sao lại phát đến trên tay muội muội?

-Nhất định là đưa sai.

Diệp Khiêm nói.

Nhiều tài nguyên như vậy, thấy thế nào đều không giống như cung cấp cho bọn hắn.

-Chúng ta nhìn thử của mình.

Diệp Long bỗng nhiên nói.

Sau đó, hai người lần lượt mở ra túi trữ vật của mình, lập tức mở ra ngay tại chỗ.

Đều như thế!

Đây là chuyện ra sao?

Đều đưa sai rồi sao?

Ba người người nhìn ta, ta xem một chút, đều từ đối phương trên mặt nhìn thấy biểu cảm nghi ngờ.

Sau khi im lặng một lát, Diệp Long khép lại túi trữ vật, trầm giọng nói:

-Nhất định là sai lầm, những vật này, khẳng định là cho những người khác, chúng ta không thể nhận.

Hai người khác cũng gật đầu.

Không phải là đồ vật của mình, bọn hắn cũng sẽ không che giấu lương tâm nhận lấy.

Sau đó, ba người lần nữa trở lại Chấp Sự Đường, đưa túi trữ vật trả lại cho quản sự.

-Liêu quản sự, túi này giống như không phải đồ cho chúng ta.

Diệp Long nói.

-A? Phát sai?

Liêu quản sự cầm lấy túi trữ vật, nhìn kỹ một phen, lại trả lại bọn họ.

-Mấy vị thiếu chủ, các ngươi thật biết nói đùa, đồ vật bên trong không sai, chính là cho các ngươi.

Liêu quản sự cười nói.

Ba người lần nữa sững sờ.

-Thế nhưng là số lượng kia...

Liêu quản sự khoát tay áo, cười nói:

-Các ngươi không có nhìn thấy lờn nhẵn của gia chủ bên trong sao?

-A?

Mặt mũi của Diệp Long tràn đầy nghi hoặc, sau đó mở ra túi trữ vật, ở bên trong phát hiện một thứ khác.

Đó là một lờn nhẵn nho nhỏ, sau khi mở ra, một câu chữ lớn oai hùng, lộ ra trước mặt bọn hắn.

-Tài nguyên bao no, tu luyện cho tốt.

Chương 18: Thành Vân Tiêu Chấn Động

Diệp gia sôi trào.

Ai cũng không nghĩ tới, tiền tháng này lại gia tăng nhiều như thế.

-Trời ạ, lần này Luyện Khí đan, lại là đan dược trung phẩm, Gân Cốt Đan cũng giống vậy!

Có người sau khi dùng đan dược, lập tức bị linh khí khổng lồ trong đó làm cho chấn động.

So với Luyện Khí đan hạ phẩm, hiệu suất tu luyện của đan dược trung phẩm là mạnh hơn gấp năm lần!

-Ai da, lão sư đan thuật được mới tới, lại là Đan sư lục phẩm - đại sư Chương Tử Minh!

Có người trên lớp đan thuật, nhận ra Chương Tử Minh.

Hắn làm sao đều sẽ không nghĩ tới, gia tộc vậy mà có thể mời được vị lão sư này.

Mà trên lớp học luyện khí với trận pháp, cũng có người nhận biết hai vị đại sư lục phẩm, trong lòng đều cùng nhau rung động.

Gia tộc lần này thật sự đã bỏ hết cả tiền vốn!

Lại nhớ đến lời nhắn mà gia chủ truyền đạt: Tu luyện cho tốt, tài nguyên bao no.

Giai đoạn tu luyện quật khởi lần thứ nhất của Diệp gia chính thức bắt đầu!

Mà tin tức này rất nhanh liền truyền ra ngoài, bị hai đại gia tộc khác biết được.

-Tài nguyên gấp bội? Đại sư lục phẩm? Ha ha, xem ra lần này, Diệp gia đang đặt toàn bộ tiền vốn đặt cược vào trấn so tài thành Vân Tiêu vào nửa năm sau.

-Ha ha, theo ta thấy, gia chủ mới nhận chức của Diệp gia chính là một tên ngu ngốc, cách làm này, hoàn toàn đang từ bỏ tất cả căn cơ, cũng không biết những trưởng lão kia của Diệp gia, làm sao lại cho phép hắn làm ầu như thế.

-Ai biết được, nói không chừng những trưởng lão kia đều cũng ngu xuẩn như thế.

-Diệp gia, hiện tại sẽ không còn bao lâu, sẽ mất ở trên tay Diệp Tỳ Phong ~

Người của Lý gia khịt mũi coi thường, nói lời chế giễu đối với cách làm này của Diệp Tùy Phong.

Cho là hắn đang tát ao bắt cá, tổn hại căn cơ gia tộc, căn bản chính là đang tự giết chết chính mình.

-Diệp gia làm sao có có tài lực như thế? Chẳng lẽ vận dụng nội tình gia tộc? Không thể nào?

-Khó nói, trước kia ta từng qua Diệp Tùy Phong, hắn không có năng lực gì đó quá lớn, nói không chừng đầu bị thần kinh, nên đưa ra quyết định không hợp thói thường như thế.

-Nhưng có một vấn đề, mấy vị đại sư lục phẩm kia, đều không phải là người có thể tùy tiện mời về gia tộc, cũng không biết Diệp gia đến cùng bỏ ra giá to cỡ nào?!

-Mặc kệ như thế nào, nửa năm sau, trận so tài, Đường gia chúng ta tuyệt đối không thể bị hai nhà khác đè xuống!

Người của Đường gia cũng tương đối nghi ngờ, không biết hành động lần này của Diệp Tùy Phong, đến cùng đại biểu cho cái gì.

Cả thành Vân Tiêu, đều vì Diệp gia bỗng nhiên bỏ ra vô số tài nguyên tu luyện, mà sinh ra một trận địa chấn không nhỏ.

Nhưng người khởi xướng sự kiện này, Diệp Tùy Phong ngồi ở trong viện dưới cây liễu, cầm trong tay một bản thư tịch theo phong cách cổ xưa thật dày, vừa nhìn, vừa ung dung uống trà.

Con gái của hắn Diệp Hoàng, thì đứng ở một bên, nghiêm túc luyện tập kiếm thuật cơ bản.

Buổi sáng, Diệp Tùy Phong đã đưa cho Diệp Hoàng hai quyển công pháp sau khi cải tiến.

Nhưng nền móng thực sự của con gái hắn có chút yếu kém, chỉ có thể trước hết để cho nàng luyện nhuần nhuyễn kiếm thuật cơ bản.

Đương nhiên, Diệp Tùy Phong có phương thức đặc biệt của mình.

Hắn đã từ trong vô số kiếm thuật, vớt bỏ cặn bã, hấp thu tinh hoa, tổng kết ra một môn kiếm thuật hoàn toàn mới.

« Kiếm Pháp Căn Bản — Hoàng ».

Đừng nhìn cái tên tương đối vô nghĩa, nhưng bản kiếm thuật này, so với những kiếm quyết nhập môn bình thường kia, cao thâm không biết gấp bao nhiêu lần.

Nó có thể trợ giúp ở mức độ lớn nhất cho một người nhập môn hoàn toàn không hiểu kiếm thuật, với lại có thể rèn luyện khí thể kiếm thuật rất tốt, thậm chí còn có tăng cường thể chất, tăng cường thân thể cân đối với sức mạnh.

Quan trọng nhất là, nó là Diệp Tùy Phong chế tạo riêng căn cứ dựa theo thể chất của Diệp Hoàng.

Chỉ luyện tập một canh giờ, Diệp Hoàng đã ra dáng, hoàn toàn không giống bộ dáng ngây ngô như vừa cầm kiếm.

Sau khi, hắn thấy con gái mình tu luyện tiến vào quỹ đạo, hắn ngồi ở một bên, tiếp tục xem các công pháp điển tịch hôm qua mua được.

Hiện tại, bản trong tay hắn cầm gọi là Lôi m Luyện Thể Pháp, là một thuật luyện thể Huyền cấp thượng phẩm.

-Ừ, môn công pháp này cũng không tệ lắm.

Diệp Tùy Phong nhẹ gạt đầu, cầm lên một quả táo trong suốt sáng long lanh, bỏ vào trong miệng.

Hắn đã quyết định bồi dưỡng Diệp Hoàng, đương nhiên sẽ không qua loa, công pháp, kiếm quyết, luyện thể, còn có pháp bảo, không nói tốt nhất, tối thiểu nếu có thể thấy qua đều phải có được.

Nếu toàn bộ dựa vào chính nàng hoàn toàn là vô nghĩa.

Đầu tiên, Diệp Hoàng cũng không phải là loại thiên tài nghịch thiên kia, chỉ là một tu sĩ có tư chất miễn cưỡng không có trở ngại mà thôi.

Nếu như không có mình can thiệp, thành tựu tương lai của con bé sẽ tương đối có hạn.

Tiếp theo, có tiền không cần, đây không phải là có bệnh?

Gia tộc ản thế, tông môn siêu cấp, tử đệ thánh địa, vì sao lại mạnh như vậy? Đều dựa vào chính mình?

Thật đúng là viên vông, người nào không phải dùng lượng lớn tài nguyên đắp lên mà tiến lên.

Đối với Diệp Hoàng

Chương 19: Chỉ Điểm Tu Luyện

Chương 19: Chỉ Điểm Tu Luyện

Nguồn tài nguyên của Diệp Hoàng so với bọn hắn kỳ thật còn kém rất xa.

Nhưng Diệp Tùy Phong cũng không vội, tiến hành theo chất lượng, từ từ sẽ đến là được.

Hắn lật xem xong Lô m Luyện Thể Pháp, chăm thêm cho mình một ly trà, chậm chậm uống vào.

Công pháp không sai, sau khi sửa chữa lại là một thuật luyện thể Thiên cấp, nhưng...

Diệp Tùy Phong nhìn một chút bộ dáng con gái mình nghiêm túc tu luyện, khẽ lắc đầu.

Đồng thời tu luyện nhiều môn pháp quyết đỉnh cao như thế, cũng không nhất định là chuyện tốt lành gì.

-Được rồi, vẫn dựa theo môn công pháp này, nghiên cứu ra một loại thối thể dịch, loại kia có thể giúp con bé tu luyện dễ dàng hơn.

Nghĩ tới đây, thân thức không lồ của Diệp Tùy Phong bắt đầu tiến hành thôi diễn tính toán, trong thời gian một nén nhang, đã nghĩ ra một loại phương thức phối trộn thối thể dịch.

Loại thối thể dịch này không tính là mạnh nhất, nhưng theo tài nguyên trước mắt có thể cơ bản thỏa mãn, không cần hắn lại phí tâm tư đi tìm những thiên tài địa bảo trân quý kia.

-Còn thiếu một thứ.

Diệp Tùy Phong ngẩng đầu nhìn trời.

Lôi m Luyện Thẻ Quyết, hạch tâm của nó nằm ở sấm sét.

Mà thôi thẻ dịch thôi diễn theo nó thì cần lôi đình xem như chủ được.

-Trước mắt còn có cái gì, có thể so sánh với lôi kiếp Độ Kiếp đại viên mãn, càng mạnh hơn sấm sét chứ?

-Không sai!

Diệp Tỳ Phong liếc tới Thiên Đạo mấy ngày trước bị mình đùa giỡn.

Cho mượn ít đồ mà thôi, theo hấn nó chắc sẽ không quá để ý.

Ở chỗ này, Độ Kiếp có chút quá chói mắt, vẫn nên tìm một chỗ không người mới ổn thỏa.

Diệp Tỳ Phong suy nghĩ rồi đứng dậy.

-Tiểu Hoàng, dừng lại đi.

Diệp Tỳ Phong nhìn con gái cả người mờ mờ, nói.

-Không có chuyện gì cha, ta còn có thể kiên trì.

Diệp Hoàng thở hồng hộc, khuôn mặt nàng đỏ bừng, nhưng vẫn cứ cắn răng, dựa theo pháp quyết cha mình truyền thụ, vung vẩy trường kiếm.

Sắc mặt của Diệp Tỳ Phong hơi trầm xuống, nói:

-Dựa theo ta nói mà làm. Môn kiếm quyết này, cần tiến hành theo chất lượng. Ta bảo con dừng lại, là để con ngồi xuống vận hành Thương Lan Công, đây là thời cơ tốt nhất.

Diệp Hoàng nghe thấy cha mình nói như vậy, nàng vội vàng thu lại tư thái, sau khi hô hấp của mình bình thường trở lại, khoanh chân ngay tại chỗ, chuẩn bị vận chuyển Thương Lan Công.

Trước khi bắt đầu, nàng len lén liếc Diệp Tỳ Phong một chút.

Cha nàng gần đây trở nên rất có uy nghiêm nha, nếu là trước kia, hấn cũng sẽ không phát biểu ý kiến hay quan tâm về chuyện mình tu luyện.

Nhưng cha như vậy ngược lại khiến cho người ta càng thêm an tâm.

Nàng mang theo suy nghĩ này, nhắm mắt lại, bắt đầu nghiêm túc tu luyện.

Diệp Tuy Phong khẽ gật đầu, nói:

-Nhớ kỹ, mỗi một canh giờ tu luyện kiếm pháp căn bản, xong ngồi xuống một canh giờ, sau đó tự mình làm một cái tổng kết, nơi nào có vấn đề, làm như thế nào để cải tiến. Cứ mỗi ba canh giờ làm lặp lại một lần, mỗi ngày lặp lại hai lần, không thể vượt qua! Thời gian còn lại, ngươi cứ làm việc của mình!

Hắn cẩn thận dặn dò.

-Tốt, ngươi cứ từ từ tu luyện đi, cha đi ra ngoài một chuyến, ban đêm trở về.

Nói xong, bóng dáng của Diệp Tuy Phong đã biến mất trong sân.

.....

Thanh Cổ Cao Lĩnh, là một cái khe núi nằm ở phía bắc thành Vân Tiêu.

Ở hướng bắc, chính là cánh đồng tuyết phương bắc.

Theo truyền thuyết, bên kia cánh đồng tuyết phương bắc, tài nguyên cần cỗi, cuộc sống của mọi người cực kỳ gian nan, trên cơ bản vẫn còn một bộ lạc Nguyên Thủy tồn tại, lấy da thú làm áo, đốt rẫy gieo hạt.

Tóm lại, chính là không có cái gì văn hóa.

Nhưng đây đều là suy đoán của người Lĩnh Nam đối với phương bắc mà thôi, có rất ít người có thể vượt qua Thanh Cổ Cao Lĩnh, thấy được khung cảnh cánh đồng tuyết.

Thanh Cổ Cao Lĩnh, ngăn cản tất cả bước chân mọi người.

Nơi này núi cao bụi sâu, khắp nơi đều có khu vực cổ xưa ít ai lui tới.

Vô số đại yêu ẩn giấu ở sâu trong Cao Lĩnh, theo lời đồn tùy tiện tiến vào, vài phút vứt bỏ mạng nhỏ.

Nhưng tình huống như vậy, cũng hấp dẫn rất nhiều tu sĩ đến đây rèn luyện.

Trên thân yêu thú toàn thân là bảo vật, nếu gặp vận may, thu hoạch được một gốc linh thảo từ Địa phẩm trở lên, đó chính là bất ngờ phát tài, cả một đời đều không cần phải lo lắng..

Lúc này, mấy tu sĩ trẻ tuổi, đang ở bên ngoài Cao Lĩnh, cẩn thận từng li từng tí đi lại.

Bỗng nhiên, nơi xa truyền đến tiếng âm vang ù ù, mấy người đều khẽ giật mình, một thanh niên tóc tai bù xù bên trong bọn họ, lập tức nằm trên mặt đất, áp tai vào đất.

Lập tức, sắc mặt đại biến!

-Chạy mau, có một đoàn mãnh thú, đang chạy về hướng chúng ta!

Hắn kinh hoàng hô to, lại phát hiện mấy người đồng bạn của mình, đều không nhúc nhích đứng trên mặt đất, há hốc mồm, nhìn bầu trời xa xăm.

Thanh niên tóc dài thuận theo ánh mắt của bọn hắn nhìn lại, lập tức trợn mắt hốc mồm.

Chỉ thấy mây đen đầy trời, bao trùm hơn phân nửa bầu trời.

Nó tạo thành hình dạng một vòng xoáy, không ngừng lóe ra tia sáng màu tím, loại cảm giác áp bách kia khiến hắn cảm thấy ngực khó chịu, giống như trái tim sắp nhảy ra.

Chương 20: Độ Kiếp Thành Công

- Đó là cái gì!?

Bọn hắn nơm nớp lo sợ, chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra.

Loại tình huống này tựa như diệt thế hiện ra.

Lúc này, tiếng âm vang càng ngày càng vang, bọn hắn trông thấy, cách đó không xa trong rừng, mảng lớn đàn chum, hốt hoảng bay lên.

-Là thú triều, chúng ta chạy mau!

Thanh niên tóc dài là người phản ứng đầu tiên, khàn giọng hô, theo sau xoay người bỏ chạy.

Mấy người khác cũng lấy lại tinh thần, vội vàng đi theo cước bộ của hắn, tranh nhau chen lấn chạy ra ngoài núi.

Trên một đỉnh núi sâu trong Cao Lĩnh, Diệp Tùy Phong nhìn kiếp vân (mây kiếp) trên đỉnh đầu không ngừng khuếch tán, nhú mây.

Động tĩnh lại lớn như vậy, sớm biết hắn sẽ tiến vào sâu bên trong nữa.

Hắn lựa chọn ở chỗ này dẫn xuất lôi kiếp, chính là không muốn ảnh hưởng đến tu sĩ bình thường, kết quả không nghĩ tới, phạm vi mảnh kiếp vân này sẽ lớn như vậy, đều sắp lan tràn đến ngoài núi.

-Ai nha, người cũng nhanh chút nha, lẳng nhà lẳng nhăng.

Diệp Tùy Phong ngẩng đầu, bất mãn nói.

Lôi kiếp của hắn là Cửu Cửu Thiên kiếp đáng sợ nhất, tất cả có tám mươi một đạo, trong đó mỗi một đạo sấm sét, đều là uy lực gấp mấy lần trước đó.

Đương nhiên, số lượng cũng tăng lên gấp bội.

Diệp Tùy Phong muốn thu hoạch một đạo lôi kiếp cuối cùng, cho nên mới chờ đợi lâu như vậy.

Hình như là cảm nhận được sự khiêu khích của Diệp Tùy Phong, kiếp vân trên bầu trời chuyển động với tốc độ bỗng nhiên tăng tốc.

Ầm ầm!

Một đạo lôi đình màu xanh tím từ trên trời giáng xuống, mang theo thiên uy vô tận, trong nháy mắt đánh xuống đỉnh đầu Diệp Tùy Phong.

Nhưng Diệp Tùy Phong chỉ tiện tay vung lên, nhìn lên đến lôi kiếp không thể địch nổi, trong nháy mắt đã bị đánh chia năm xẻ bảy, tạo thành mảnh vụn rơi xuống phía trên những ngọn núi xung quanh.

Lập tức, núi nổ tung trời đất quay cuồng!

-Này mới đúng nha, nhanh lên, nhanh lên.

Bộ dáng của Diệp Tuy Phong không có chút nào bị tổn thương.

Từng cơn sóng lôi kiếp liên tiếp, không ngừng rơi xuống.

Nhưng ở trước mặt Diệp Tuy Phong, đều giống như kẹo đường mềm mại, hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Cuối cùng, Cửu Cửu Thiên kiếp cũng đánh đến đạo cuối cùng.

Kiếp vân trên bầu trời, lúc này lại bắt đầu rút nhỏ, nhưng tích chứa năng lượng cuồng bạo trong đó, lần nữa tăng lên không chỉ một cấp độ.

Đội kiếp vân thu nhỏ đến cực điểm.

Oanh!

Một đạo sấm sét màu tím thật mạnh âm vang hạ xuống!

-Ta đang chờ ngươi.

Diệp Tuy Phong đạp không bay lên, đối mặt với kiếp lôi chôn vùi tất cả, chính diện xông tới.

Tay phải hấn biến ảo, đủ loại khí cơ huyền ảo, không ngừng ngưng tụ trong tay.

Mà tay trái của hắn lấy ra một chiếc bình ngọc màu trắng.

Trong nháy mắt, Diệp Tuy Phong và lôi kiếp chính diện chạm vào nhau.

Nhưng âm thanh nổ lớn như trong tưởng tượng cũng không có xảy ra, ngược lại giống như trọng âm sau cùng của đàn tỳ bà, bỗng nhiên dừng lại.

Bão tố mãnh liệt, bỗng nhiên biến thành hàng vạn ngôi sao.

Bóng dáng của Diệp Tuy Phong chậm rãi rơi xuống.

Trong tay của hắn xuất hiện một đoàn năng lượng màu tím, đang mạnh mẽ đâm tới, xao động lo lắng.

-Ngoan một chút.

Năm ngón tay của Diệp Tuy Phong nhẹ nắm, năng lượng màu tím không ngừng thu nhỏ, cuối cùng biến thành một đoàn chất lỏng nho nhỏ, lơ lửng trên lòng bàn tay.

Sau đó, đoàn chất lỏng này bị Diệp Tuy Phong cất vào trong bình ngọc màu trắng.

-Hô, cuối cùng là làm xong.

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một Thiên Môn nguy nga, xuất hiện giữa không trung, như ẩn như hiện.

Thiên Môn từ từ mở ra, một đạo ánh sáng màu vàng, bao phủ trên thân Diệp Tuy Phong, vô số tiên âm, từ bên trong truyền ra.

Hắn đã vượt qua Cửu Cửu Thiên kiếp, sắp thành tiên!

-Ha ha, loại chuyện này không vội, ngươi vẫn nên đi về trước.

Diệp Tuy Phong tán đi linh khí của bản thân, tu vi lần nữa dừng lại ở cảnh giới Độ Kiếp đại viên mãn.

Thế giới này không chứa được tiên, muốn thành tiên, nhất định phải phi thăng lên tiên giới.

Diệp Tuy Phong cũng không muốn cứ như vậy đi lên, hắn vừa mới tới đây mấy ngày, còn chưa trải nghiệm hết cái hay của thế giới này đâu.

Với lại, trong nhà còn có một đứa con gái đáng yêu, chờ mình về nhà.

Sau khi Diệp Tuy Phong tán đi khí tức thành tiên, tiên môn trong hư không, hình như tìm không thấy mục tiêu của mình, dừng lại một lát, rồi chậm rãi từ từ nhạt dần.

Đúng vậy, nhiệm vụ hoàn thành.

Diệp Tuy Phong thu bình ngọc vào nhẫn trữ vật, chủ dục đã chuẩn bị hoàn tất, các loại khác chờ đến thời cơ phù hợp, có thể luyện chế Thối Thể Dịch, cho Diệp Hoàng tiến hành Thối Thể.

Một đạo lôi kiếp cuối cùng của Cửu Cửu Thiên Kiếp, đồng thời ẩn chứa hủy diệt cùng khí cơ tạo hóa, ngay cả Diệp Tuy

Phong cũng không biết, dùng nó luyện chế Thối Thể Dịch, đến cùng sẽ sinh ra hiệu quả to lớn cỡ nào.

Diệp Tuy Phong đứng trên đỉnh núi, ngoại trừ ngọn núi dưới chân hắn, chung quanh đã là một mảnh hỗn độn, dường như tất cả ngọn núi bị đều lồi kiếp gọt đi thấp xuống mấy chục mét.

Thiên kiếp kinh khủng, có thể thấy được lốm đốm.

Hắn ngóng nhìn phương bắc, thần thức kinh khủng trực tiếp tìm được ngoài vạn dặm, đi vào phía trên một mảnh cao nguyên băng tuyết to lớn.

Chương 21: Thanh Ngu Một Sừng

Nơi đó, chính là cánh đồng tuyết phương bắc trong truyền thuyết.

Nhìn đến, có vẻ như thật rất hoang vu.

Thần thức của Diệp Tuy Phong đang lung tung tản bộ, bỗng nhiên, một cỗ thần thức khổng lồ khác từ chỗ sâu trong cao nguyên kéo dài ra, cấp tốc đánh tới.

Cỗ thần thức kia hình như cùng tan hợp với toàn bộ cao nguyên phương bắc, gần như không yếu hơn một phần ngàn vạn thần thức mà Diệp Tuy Phong thả ra.

Cực kỳ cường đại!

Ở thế giới này, còn có loại tu sĩ cấp bậc này?

Sau khi cỗ thần thức kia tiến đến, Diệp Tuy Phong nhanh chóng thu lại thần trí của mình, hiện tại hắn vẫn chưa muốn gặp mặt lực lượng đỉnh phong của thế giới này.

Sau này hãy nói.

Diệp Tuy Phong nhún vai, lúc này đã mặt trời ngã về tây, Cửu Cửu Thiên Kiếp hao tổn quá nhiều thời gian của hắn, đã đến lúc về nhà.

...

Cực Địa Phương Bắc.

Một đôi mắt lạnh lẽo, bỗng nhiên mở ra, nhìn trộm Thần Quốc, là địch hay bạn?

-Lại có một số người thích ẩn tàng trong sương mù. Chúng ta, đến cùng còn có thể kiên trì bao lâu...?

.....

Một bóng dáng chợt lóe lên từ trên bầu trời.

Dưới chân núi non trùng điệp, liên miên bất tuyệt, nhanh chóng chạy đi.

Diệp Tùy Phong vốn có thể dịch chuyển trở về, nhưng hắn muốn nhìn một chút cảnh sắc thế giới này, cho nên cũng không có làm như vậy.

Một đường đi tới, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, trên núi rất nhiều nơi đều bị yêu thú phá hư, còn có một số yêu thú nhát gan, vẫn bộ dáng thất kinh như cũ, hiển nhiên là bị quá trình Độ Kiếp của mình ảnh hưởng.

Bỗng nhiên, một nơi cách đó không xa, Diệp Tùy Phong cảm nhận được khí tức chiến đấu, hình như có người đang đánh nhau.

Hắn suy nghĩ, rồi thay đổi phương hướng, bay đi.

Diệp Tùy Phong đứng lơ lửng trên không, trông thấy bốn thanh niên trẻ tuổi, ba nam một nữ, đang chiến đấu kịch liệt với một con Thanh Ngưu Một Sừng.

Thanh Ngưu Một Sừng là yêu thú cấp 2, tương đương với nhân loại bước vào cảnh giới Hóa Khí hậu kỳ.

Mà mấy người bọn họ, cũng chỉ là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, xét về phương diện thực lực có chênh lệch rõ ràng.

Cũng không biết hai bên chiến đấu kéo dài thời gian bao lâu, trong bốn người, có hai người đã bị thương, động tác chậm chạp, chỉ còn lại một thanh niên tóc dài với vị nữ tử kia, vẫn như cũ đang không ngừng chém giết.

Bỗng nhiên, thanh niên tóc dài bị Thanh Ngưu Một Sừng đụng bay, nhưng hắn lại lập tức nhào trở về, gát gao kiềm chế lại ngay phía trước của nó.

Hắn cắn răng, vừa rồi một kích kia, khiến khí huyết của hắn cuộn cuộn, đã bị nội thương.

-Nhanh công kích giết nó!

Thanh niên tóc dài rống to.

Ba người khác nghe vậy, lập tức bay lên, đại đao chém vào không khí, bổ về phía Thanh Ngu.

Nhưng con trâu kia hiển nhiên không dễ dàng cho bọn họ chém trúng, khi mấy người tới gần, trong nháy mắt nó bắt đầu cuồng bạo, đập mấy cái, đã hóa giải thế công của ba người kia.

Có một người vì đã bị thương nặng, né tránh không kịp, bị gót chân của nó đá trúng.

Lập tức người kia bị văng bay ra ngoài, đụng gãy một mảnh bụi cây, miệng phun máu tươi, không bò dậy nổi.

-Mã Phương!

Thanh niên tóc dài gầm thét, hai mắt hắn đỏ lên, hai tay cầm một cây côn sắt, nện một cái hướng về phía đầu của Thanh Ngu.

Nhưng đó là nơi cứng rắn của nó, căn bản không có hiệu quả quá lớn, ngược lại chấn động đến chính hắn, khiến thân hình hắn đứng không vững, lần nữa bị Thanh Ngu húc bay.

Rống!

Thanh Ngu Một Sừng đánh lui toàn bộ bốn người, ngửa mặt lên trời gào to.

Phảng phất như giờ phút này, nó chính là một đại yêu thương cổ không thể chiến thắng!

Gót chân của Thanh Ngu đập một cái, rung động mặt đất, phát ra tiếng vang ù ù, sau đó nhìn về phía Mã Phương ngã xuống đất đang phun ra máu, trong mắt chợt lóe lên tia máu, thoáng chốc chạy vọt tới.

Nó sớm đã thông linh, biết trước tiên nên giải quyết nhân loại đang yếu ớt này, những người còn lại cũng là đánh tan từng người.

Tốc độ của Thanh Ngưu cực nhanh, khoảnh khắc cái sừng cứng cáp của nó sắp đụng vào trên thân Mã Phương.

-Không!

Thanh niên tóc dài phát ra kêu rên tuyệt vọng.

-Đồng bạn sớm chiều có nhau, cứ như vậy mà chết ở trước mặt mình sao?

Mà Mã Phương nằm ở dưới đất, đã nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón cái chết đang đến dần.

Bỗng nhiên, trong bụi cỏ trước mặt Mã Phương, một mầm non nho nhỏ đứng thẳng người lên.

Khi tất cả mọi người đều coi nhẹ bỏ qua nó, nó quơ cành lá nho nhỏ, đánh vào trên đầu Thanh Ngưu.

Oanh!

Tiếng nổ thật to vang lên.

Nương theo cánh đá bay đầy trời, một bóng dáng khổng lồ, từ nơi nổ tung bay rớt ra ngoài, trên không trung tung xuống một trận mưa máu, té ngã trên đất.

Thanh niên tóc dài lập tức mở to hai mắt nhìn.

Hắn tận mắt trông thấy, bay ra ngoài không là người khác, chính là con Thanh Ngưu không thể địch nổi kia.

Mà lúc này, cái đầu của con trâu, nơi kiên cố nhất, hơn nửa phần đầu sọ lõm xuống dưới, máu tươi chảy ngang.

Nó đã chết không thể chết lại lần nữa

-Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Chương 22: Ra Tay Trợ Giúp

Lúc này, một bóng người cao to, từ trên bầu trời chậm rãi rơi xuống.

Không sai, Diệp Tùy Phong đã ra tay.

Đầu tiên làm con người, hắn đương nhiên sẽ không thể tận mắt nhìn đồng loại của mình chết oan chết uổng.

Tiếp theo, rất rõ ràng con Thanh Ngưu này, vì bị ảnh hưởng bởi lúc hấn Độ Kiếp nên bị kinh sợ, từ trong núi sâu chạy ra.

Cho nên trước mặt tình huống này, hấn cũng có chút trách nhiệm.

Mấy người trẻ tuổi, là gặp tai bay vạ gió.

Hấn không thể thấy chết không cứu.

-Người tên là gì?

Diệp Tuy Phong hỏi thanh niên tóc dài.

-Phùng... Phùng Chí.

Lúc này, Phùng Chí còn có chút ngờ ngác, người trước mặt này thật cường đại, ngay cả người đều không thấy, đã giết chết một con Thanh Ngưu Một Sừng, yêu thú cấp 2!

Chẳng lẽ, vị trung niên này là đại năng Trúc Cơ kỳ?

-Mau đến với đồng bạn của người.

Diệp Tuy Phong nói.

Lúc này, Phùng Chí mới phản ứng được, vội vàng từ dưới đất bò dậy, bước nhanh về phía Mã Phương.

Mà hiện tại, Mã Phương đã bắt được một gốc mầm cây nhỏ trước mặt, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ lật tới lật lui nhìn.

-Mã Phương, người thế nào?

Phùng Chí lớn tiếng hỏi.

Mã Phương ngẩng đầu nhìn hấn một cái, sau đó gian nan đứng dậy, cười khổ nói: - Lần này thua thiệt rồi, trở về ít nhất phải điều dưỡng nửa tháng mới được.

Phùng Chí nhìn dáng vẻ của hấn ta, nhẹ nhàng thở ra.

-Còn sống là tốt.

Nhưng hấn rất nhanh lại nhíu mày, hỏi:

-Mã Phương, mầm cây này thế nào? Người làm sao lại nhìn không rời mắt?

Sắc mặt của Mã Phương quái dị, nói:

-Phùng ca, nói người có thể sẽ không tin. Vừa rồi chính là nó, bỗng nhiên đứng lên đánh Thanh Ngưu một cái tát, mới cứu được cái mạng nhỏ này của ta. Góc cây mầm này, rất có thể là một góc thần thụ thượng cổ! Phùng ca, chúng ta phát tài rồi!

Phùng Chí nhìn Mã Phương kích động, mặt hấn đen lại.

-Huynh đệ, đừng làm chuyện ngu ngốc, mới vừa rồi là vị tiên bối kia ra tay kịp thời, cứu được chúng ta.

Sau đó, hấn cẩn thận đỡ Mã Phương đứng lên.

Còn hai thanh niên khác, cũng đi tới, bốn người vuốt ve bùn đất vụn cỏ trên người, sau đó đến trước mặt Diệp Tùy Phong, cung kính cúi đầu.

-Tạ ơn tiên bối ra tay cứu giúp. Nếu ngài có yêu cầu gì, vẫn bối nhất định hết sức giúp đỡ!

Phùng Chí nghiêm túc nói.

Diệp Tùy Phong vuốt cái sừng của con Thanh Ngưu kia, khoát tay một cái nói:

-Việc nhỏ mà thôi, không cần để ở trong lòng.

Chuyện này vốn là do hấn mà ra, nhưng hấn không có da mặt dày như vậy, muốn cái gì hồi báo.

Nhưng đến trong tai mấy người Phùng Chí lại thành ý khác.

Vị tiên bối này chẳng những thực lực kinh người, dáng dấp đẹp trai như vậy, với lại tính tình còn ôn hòa như thế, hôm nay đơn giản là quá may mắn!

-Đúng rồi, các người đều là người ở gần đây sao?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Phùng Chí nhẹ gật đầu:

-Đúng vậy, tiên bối, bốn người chúng ta, đều là người của trấn Yên Vân bên ngoài Thanh Cổ Cao Lĩnh.

-Trấn Yên Vân?

-Đúng, là một trấn nhỏ bên ngoài thành Vân Tiêu.

Phùng Chí giải thích nói.

Diệp Tuy Phong giật mình.

Thành Vân Tiêu, không chỉ là một tòa thành trì đơn thuần.

Nó có phạm vi thể lực của mình.

Diệp Tuy Phong có chút ấn tượng, thành Vân Tiêu quản lý khu vực khoảng 80 ngàn cây số, không chênh lệch bao nhiêu so với thành phố trực thuộc Trùng Khánh kiếp trước.

Một thành trì cỡ nhỏ đã có phạm vi quản lý lớn như vậy, quả thực kinh người.

Nhưng căn cứ theo trí nhớ của Diệp Tuy Phong, so với thành trì cùng cấp bậc chung quanh thì đã coi như là rất nhỏ.

-Thật đúng lúc.

Diệp Tuy Phong cười nói:

-Ta chính là gia chủ Diệp gia thành Vân Tiêu.

Hắn thẳng thắn giới thiệu, cũng không có lựa chọn ẩn giấu, không có gì tắt yếu.

-Chào Diệp gia chủ.

Mấy người đầu thấp cho thấy sự tôn kính, đối với bọn hắn thành Vân Tiêu chính là hoàng thành.

Vị trước mặt này, rõ ràng chính là quan to hiển quý trong hoàng thành.

-Không cần giữ lễ tiết.

Diệp Tuy Phong cười nói:

-Thấy chúng ta hữu duyên, nếu có cơ hội tới thành Vân Tiêu, trực tiếp tới Diệp gia tìm ta, ta sẽ cung cấp cho các người một nơi ở tốt.

Mấy người nhất thời vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Lời hứa của một gia chủ thật sự rất trân quý!

-Trở về thôi, cũng không còn sớm, nơi này còn có thật nhiều yêu thú khác, các người nhanh chạy trở về chữa thương.

Diệp Tuy Phong nói xong, phát phát tay, bóng dáng biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ để lại bốn người Phùng Chí, vẫn như cũ cảm thấy như năm mở đối với hôm nay, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đáng nhắc tới chính là, trước khi đi, Mã Phương kiên trì đào đi gốc mầm cây nhỏ kia.

Hắn nói đó là thần tích, là thần thụ thượng cổ cứu vớt tính mạng của hắn!

.....

-Mây đen như diệt thế, thú triều xuất hiện ở Cao Lĩnh?

Trong thư phòng gia chủ, Diệp Tuy Phong ngồi đối diện với Tuy Vân, nghe hắn ta báo cáo tình huống biên cảnh thành Vân Tiêu.

-Đúng vậy, đại ca.

Sắc mặt của Diệp Tuy Vân hiện lên tia hoảng sợ, nói:

-Hôm qua, rất nhiều tu sĩ đều thấy được, mây đen dường như che đầy khắp bầu trời, trong lúc đó còn xuất hiện tiếng âm vang quỷ dị. Sau đó, thú triều xuất hiện. Lượng lớn yêu thú bỗng nhiên trùng kích bên ngoài Cao Lĩnh, rất nhiều tu sĩ mạo hiểm, đều hứng chịu công kích, mức độ tổn thương khác nhau, hiện tại bọn họ đã xông ra khỏi Cao Lĩnh, chạy về phía ngoài biên giới của vài căn cứ của con người!

Chương 23: Trợ Giúp Biên Cảnh

Diệp Tuy Phong chột dạ sờ lên cái mũi, nói:

-Cho dù như vậy, cũng không thể gọi là diệt thế hiện ra?

-Đại ca, ngươi không biết!

Diệp Tuy Vân trầm giọng nói:

-Mây đen tà dị hôm đó hình như chỉ xuất hiện ở bên ngoài thành Vân Tiêu chúng ta. Có người kết luận, không phải có đại yêu xuất thế, chính là ác ma giáng lâm! Hiện tại đã có người

chuẩn bị trốn về những thành trì khác, lòng người đang bàng hoàng!

Diệp Tỳ Phong biểu lộ tia quái dị, hẳn thật sự không biết nên giải thích thế nào.

Nhưng đó chỉ là độ thiên kiếp mà thôi, lại sinh ra phản ứng dây chuyền to lớn như vậy.

Thật đúng là ứng với câu ngạn ngữ kia: Tu vi càng thấp, vật lý kỳ cổ quái trên thế giới càng nhiều.

-Lý gia với Đường gia, đã chuẩn bị triệu tập nhân thủ đi đến phía khu bên ngoài.

Diệp Tỳ Vân nói.

-Bọn hấn dự định đi đi trợ giúp à?

Diệp Tỳ Phong sờ lên cái cằm.

-Đúng vậy.

Diệp Tỳ Vân bảo tiếp:

-Nếu như chúng ta không hành động, khu vực quản lý Diệp gia, còn có những tài nguyên kia rất có thể sẽ xảy ra vấn đề.

Phương thức quản lý thành Vân Tiêu rất kỳ lạ.

Tất cả hoàn cảnh của nó, trên tổng thể là do ba đại gia tộc thống nhất quản lý.

Mỗi gia tộc đều có phạm vi quản lý, Đường gia phần lớn không chế phía nam, Lý gia thì hướng Đông Bắc, Diệp gia ở phía Tây Bắc.

Ba nơi giao thoa lẫn nhau, ngăn cản lẫn nhau, trợ giúp lẫn nhau.

Phần lớn nguồn thu sản nghiệp của Diệp gia, bao gồm tài nguyên, đều thuộc trong phạm vi thế lực của mình.

Một khi xảy ra vấn đề, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với Diệp gia.

-Bọn hấn chuẩn bị phái đi bao nhiêu người?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Tùy Vân suy nghĩ nói:

-Chắc sẽ không quá nhiều. Trước kia gặp được tình huống tương tự, sẽ phải ra một bộ phận lực lượng trung tâm của gia tộc, tiến lên trụ trì đại cục, trên cơ bản sẽ không có vấn đề gì.

-Như vậy... À?

Diệp Tùy Phong im lặng một lát, nói:

-Vậy chúng ta cũng phải người đi thôi. Nhưng lần này, chúng ta chẳng những phải ra lực lượng nòng cốt, còn phải phải đảm tiêu tử thú trong nhà đi.

Tùy Vân ngắt người, nói:

-Vì sao, yêu thú tàn bạo, tuổi của bọn hấn còn rất trẻ, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện suy nghĩ sai lầm.

-Cũng vì bọn hấn tuổi trẻ, cho nên mới phải đi ra ngoài rèn luyện!

Diệp Tùy Phong bảo:

-Chim non không có trải qua mưa gió, sẽ mãi không cách nào vỗ cánh bay cao. Với lại, người phải dặn dò kỹ bọn hấn, về sau, đừng có thể hiện tư thái đại gia tộc kinh tởm kia cho ta, tốt nhất tạo mối quan hệ với các tu sĩ ở các khu vực biên cảnh. Mặt khác, mang thêm chút tài nguyên, nếu có người bị thương cái gì, chúng ta cung cấp chữa bệnh miễn phí cho bọn hấn.

Lời của Diệp Tùy Phong khiến Tùy Vân trong nháy mắt như rơi vào giấc mơ.

-Cái gì a đều là?

Tuy nói những nơi kia đối với gia tộc rất quan trọng, nhưng cũng không tới trình độ này nha!

-Động tĩnh lớn như vậy, còn muốn tạo mối quan hệ, còn cung cấp chữa bệnh miễn phí?

-Đại ca, hiện tại chúng ta mặc dù có tiền, nhưng cũng không thể dùng như thế!

Diệp Tùy Phong nhìn về mặt Tùy Vân như nằm mơ, khoát tay nói:

-Tùy Vân, ta hỏi ngươi, đối với một đại thế lực mà nói, cái gì là quan trọng nhất?

-Tiền.

Tùy Vân không chút nghĩ ngợi trả lời.

-Ách... Đúng, tiền rất quan trọng, nhưng nếu như muốn khuếch trương thế lực, nhân tài là thứ không thể thiếu. Cho nên, lần này tiếp viện, chúng ta chẳng những phải tận tâm tận lực, còn phải cùng bọn họ thành lập quan hệ tốt đẹp, nếu như vậy, về sau khi mở rộng thế lực mới có thể càng thêm thuận lợi. Ngươi, rõ chưa?

Diệp Tùy Phong làm như thế, là đang mưu tính về sau.

Không có tiền là tuyệt đối không thể, nhưng, tiền cũng không phải vạn năng.

Không sai, dựa vào thực lực với tài lực của Diệp Tùy Phong, thối một hơi cũng có thể diệt hết Lý gia và Đường gia, đồng thời mời chào một đồng lớn người tài ba chí sĩ.

Nhưng tiếp theo thì sao?

Ngoại trừ Diệp Tùy Phong, tộc nhân Diệp gia sẽ yếu ớt chưa từng có, chính là đứa trẻ trong tã lót, cái gì đều không làm được.

Diệp gia là một gia tộc.

Mà gia tộc là một tập hợp phức tạp.

Nếu như Diệp Tùy Phong lấy sức một mình hấn, che chở toàn bộ gia tộc, vậy Diệp gia thật đã xong đời.

Hắn muốn xây dựng một đại thế lực chân chính.

-Ta từng gặp được mấy tu sĩ trẻ tuổi ở biên giới, tiềm lực của bọn hắn, cũng không yếu hơn so với một ít con cháu gia tộc chúng ta. Cho nên, không cần mang theo ánh mắt kỳ thị đối đãi với bọn hắn, bọn hắn chẳng qua là thiếu tài nguyên mà thôi. Bọn họ đều là sức mạnh tiềm ẩn mà gia tộc có thể lợi dụng.

Diệp Tùy Phong nói.

-Đúng, người với Tuy Hồ bọn hắn, tu vi hiện tại là cấp bậc gì?

Tùy Vân hỏi đáp:

-Trước mắt, chúng ta đều là Kim Đan kỳ, đã dừng lại cảnh giới này rất nhiều năm. Từ sau khi ta trở thành người chủ sự gia tộc, ít có thời gian để tu luyện, tăng lên tu vi, với lại thiên phú của chúng ta cũng chỉ như thế.

Diệp Tuy Phong lắc đầu:

-Vài ngày trước, ta có nói cho các người biết, muốn tiến hành toàn tộc tu luyện, không chỉ riêng người trẻ tuổi. Từ giờ trở đi, các người cũng phải tăng cường tu luyện mới được! Ánh mắt của ta, sẽ không chỉ lưu ở một thành Vân Tiêu nho nhỏ.

Chương 24: Vì Sao Trong Danh Sách Không Có Tên Ta?

Tùy Vân nặng nề gật đầu, nếu có thể để cho thực lực tiến thêm một bước, ai lại nguyện ý tầm thường vô vi cả một đời chứ?

Cuộc trò chuyện trong thư phòng cứ như vậy kết thúc.

Mệnh lệnh của Diệp Tuy Phong nhanh chóng truyền đạt xuống phía dưới.

Chỉ trong một ngày, toàn bộ người của Diệp gia rời đi, mang theo lượng lớn tài nguyên, xuất phát trợ giúp biên cảnh!

Cảnh tượng này chấn động đến hai đại gia tộc khác ở thành Vân Tiêu.

-Điên rồi, quả thật điên rồi!

Có người lên tiếng kinh hô.

-Cách làm việc của gia chủ mới Diệp gia, thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt!

-Ha ha, không cho hắn một biệt danh Thánh Nhân thành Vân Tiêu, đều có lỗi với sự cố gắng của hắn, a ha ha!

-Đều là giờ trò công phu sư tư ngòam, có dùng cái rắm, cần phải tốn công tốn sức như thế?

Có người khịt mũi coi thường đối với cách làm Diệp gia, cho rằng Diệp Tuy Phong chính là chột thức tinh trái tim thánh mẫu, từ đó làm ra chuyện ngu xuẩn như thế.

Nhưng đủ loại tin đồn cũng không thể ngăn cản Diệp gia hành động.

Bọn hắn phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh gia chủ!

Mà lúc này, Diệp Tuy Phong đã trở lại sân, điều phối Thối Thể Dịch cho Diệp Hoàng.

Một đạo thiên lôi cuối cùng của Cửu Cửu Thiên Kiếp ẩn chứa sức mạnh cực kỳ to lớn, có khả năng hủy diệt với chứa lực lượng trùng sinh.

-Nếu dùng nó trên người Diệp Hoàng chỉ là Luyện Khí kỳ, không nói đến lãng phí, máu chột là thân thể của con bé căn bản không chịu nổi. Dù là tiếp xúc đến một tia, đều trong nháy mắt có kết quả tiêu hương ngọc tử (trọng thương nặng đến chết), cần trung hoà một chút.

Diệp Tuy Phong lấy ra một giọt dịch lôi kiếp, liên tục đánh ra pháp quyết.

Sấm sét cuồng bạo, sau khi được hắn kiềm chế, dần dần trở nên ôn hòa lại, cuối cùng chỉ còn lại một đoàn năng lượng tinh khiết.

Diệp Tuy Phong lấy ra vô số nguyên liệu đã chuẩn bị xong, một dược lô trống rỗng huyễn hóa ra, bỏ toàn bộ nguyên liệu vào trong.

Trong thời gian một chén trà (khoảng mười lăm phút), tất cả nguyên liệu đã biến thành một bình chất lỏng màu vàng.

-Ừ, có thể tiến hành Thối Thể.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

Bỗng nhiên, cửa phòng của hắn bị người ta dùng sức mạnh đá ra.

Một bóng dáng vội vàng đi đến.

-Cha, vì sao trong danh sách đi ra ngoài rèn luyện, không có tên ta!

Diệp Hoàng tức giận hỏi.

.....

-Tất cả huynh đệ, đám tử tử đều xuất phát, vì sao không cho ta đi!? Ta cũng muốn cống hiến vì sự phát triển của gia tộc! Ta không phục!

Lúc này, Diệp Hoàng tựa như một con sư tử con nổi giận, nổi trận lôi đình trong phòng.

Diệp Tùy Phong thấy vậy thì vui cười, hấn vẫn lần đầu nhìn thấy bộ dáng này của Diệp Hoàng.

Cuối cùng, tiểu cô nương cũng dám đứng ra tranh thủ quyền lợi của mình.

Đây là chuyện tốt.

Nhưng, lúc nên gõ vẫn cần phải gõ một cái mới được.

Diệp Tùy Phong lãnh lũng nhìn nàng, xụ mặt hỏi:

-Người cũng muốn đi biên cảnh?

-Không sai!

Diệp Hoàng rất kiên định đáp.

-Hừ, vậy ta hỏi một chút người, người có biết Diệp Long, hiện tại là tu vi gì?

Diệp Hoàng ngẩn người, nói:

-Hóa Khí tam trọng, chính là...

-Ta lại hỏi người, cấp bậc của hai người Diệp Khiêm với Diệp Thiển là gì?

-Luyện Khí đại viên mãn...

-Tốt, ta lại hỏi người, hai huynh muội nhà tam thúc người, có tu vi thế nào?

-...

-Còn có hai huynh đệ nhà tứ thúc ngươi, hai tử muội nhà ngũ thúc, lại như thế nào?

Diệp Hoàng không nói, huynh đệ tử muội trực hệ trong gia tộc cùng tuổi với nàng, tu vi yếu nhất đều là Luyện Khí thập trọng, đường ca Diệp Long, còn có một vị đường tử nhà Ngũ thúc, còn đã đột phá đến cảnh giới Hóa Khí.

Nàng là người yếu nhất trong bọn họ.

-Ngươi, một Luyện Khí thất trọng, thực lực thấp, đi đến biên cảnh ngoại trừ chịu chết với ném mặt mũi của ta, còn có thể làm cái gì?

Diệp Tuy Phong không chút lưu tình đả kích nói.

Diệp Hoàng cúi đầu xuống, hai tay cầu quần áo, mím môi không nói một lời.

Thực lực, là nỗi đau lớn nhất trong lòng nàng.

Làm con gái gia chủ, trưởng nữ gia tộc, lại còn không mạnh bằng con cháu chi thứ.

Cho dù không có người ở trước mặt nói qua, nhưng nàng vẫn luôn để ở trong lòng.

Diệp Tuy Phong nhìn con gái của mình, tuy lời của hắn rất quá đáng, cũng khiến con gái hắn đau đớn, vốn cho rằng sẽ dọa khóc bé con này, không nghĩ tới nàng vẫn tiếp tục chống đỡ.

Tâm lý với năng lực chịu đựng rất tốt!

-Cho nên, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn ở lại nhà tu luyện, đợi đến lúc thực lực không yếu hơn bọn họ, lại nghĩ đến chuyện làm công hiến cho gia tộc.

Diệp Tuy Phong hừ một tiếng nói.

Diệp Hoàng cắn môi, rõ ràng đã bị đả kích.

Nhưng nàng bỗng nhiên ngừng đầu, thấp giọng nói:

-Thế nhưng... Nếu như ta đợi ở nhà lời nói, không phải cũng ném mặt mũi của cha sao?

Diệp Tuy Phong ngẩn người.

Thật không nghĩ ra con gái hẳn còn biết suy nghĩ như thế?

Tất cả con cháu gia tộc đều phải ra ngoài, duy chỉ có con gái của mình là ở nhà.

Chương 25: Thối Thể Dịch

Nàng đang lo lắng, tộc nhân sẽ có ý kiến đối với quyết định thiên vị này.

Tâm tư của con gái vẫn là tinh tế tỉ mỉ.

Diệp Tuy Phong im lặng một lát, khẽ thở dài một cái, vẫy vẫy tay với Diệp Hoàng.

-Tiểu Hoàng, ta hiểu tâm tư của con. Nhưng vô luận là chuyện gì, đều không phải một lần là xong. Nếu như con thật muốn khiến ta hãnh diện, muốn công hiến cho gia tộc, vậy càng nên chuyên tâm tu luyện, tăng lên thực lực của mình mới đúng.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Hoàng nhẹ gật đầu, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra, trong lòng của nàng vẫn còn có chút không phục.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, nói:

-Ta đồng ý với ngươi, nếu như ngươi có thể luyện thành công môn kiếm pháp ta đưa kia, tu luyện tới cảnh giới tiểu thành, sẽ cho ngươi đi biên cảnh, cùng nhau rèn luyện với các huynh đệ tỷ muội.

Nghe đến đó, đôi mắt của Diệp Hoàng lập tức sáng lên.

-Thật sao? Ngươi không thể gạt ta!

Diệp Tuy Phong cười cười:

-Đương nhiên sẽ không.

« Thí Thần Cửu Thức », nếu như Diệp Hoàng có thể tu luyện đến cảnh giới Tiểu Thành, như vậy thì không cần cản trở làm gì.

Bởi vì đến lúc đó, chiến lực của Diệp Hoàng, sẽ mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi Diệp gia!

Nếu nàng toàn lực xuất ra, ngay cả Diệp Long đều ngăn cản không nổi.

-Thế nhưng, chờ sau khi ta luyện thành, bọn hắn có thể đã trở về hay không?

Diệp Hoàng nghi ngờ hỏi.

-Sẽ không!

Diệp Tuy Phong nói:

-Lần rèn luyện này, thời gian ít nhất cũng bốn tháng. Chẳng lẽ ngươi có lòng tin, trong bốn tháng luyện thành nó?

-Ta có!

Diệp Hoàng bắt đầu kích động, dưới sự chỉ điểm của Diệp Tuy Phong, nàng đã sờ được một ít môn đạo.

Có lẽ không cần đến hai tháng, nàng có thể luyện thành kiếm pháp!

Vừa nghĩ tới mình có thể cùng các huynh đệ và tỷ tỷ khác kề vai chiến đấu, nàng cảm thấy rất hưng phấn.

-Hiện tại ta đi tập luyện!

Diệp Hoàng rất dứt khoát quyết tâm, muốn chạy đi tu luyện ngay.

-Chờ...

Diệp Tuy Phong bắt đặc dĩ ngăn cản nàng:

-Đừng vội như vậy, trước tiên hành một lần Thối Thê. Bây giờ, thân thể của căn bản không chịu nổi lực lượng Thí Thần Cửu Thức.

Sau nửa canh giờ, trong phòng Diệp Tuy Phong, xuất hiện một cái bồn lớn.

Nếu có người biết nhìn hàng, nhất định sẽ há to mồm.

Bởi vì chum đựng nước không đáng chú ý này lại dùng Đá Thông Nguyên chế tạo thành, đây chính là vật liệu Huyền cấp trung phẩm, là một loại vật liệu trận pháp trân quý, một khối nhỏ có giá 100 ngàn linh thạch.

Một cái bồn nước lớn như vậy phải tốn ít nhất hơn trăm triệu!

Đơn giản chính là phung phí của trời...

-Đi vào.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Hoàng nghe lời cởi quần áo ra, đi vào trong chum nước.

-Tê!

Chất lỏng màu đỏ kếm chút tràn ra ngoài, Diệp Hoàng chỉ cảm thấy, toàn thân có cảm giác nóng rực, nương theo năng lượng không lồ, từ bốn phương tám hướng đánh thẳng tới.

Diệp Hoàng chau mày, liên quan tới Thối Thể Dịch, nàng vẫn có hiểu biết.

Đây là một loại linh dịch rất trân quý, phối hợp với các linh dược luyện chế mà thành, nói như vậy, Thối Thể Dịch có đẳng cấp cao, nó tích chứa năng lượng càng khổng lồ.

Nàng vội vàng nhắm mắt lại, vận chuyển công pháp, chuẩn bị hấp thu năng lượng Thối Thể chung quanh.

Vật trân quý như thế, phụ thân nhất định tốn rất nhiều tiền.

Tuyệt đối không thể lãng phí!

Bát!

Một bàn tay của Diệp Tuy Phong đánh vào sau gáy nàng.

-Thế nào rồi?

Diệp Hoàng sờ cái đầu, mặt mũi tràn đầy mê hoặc.

-Ngươi làm gì vậy? Hấp thu thối thể dịch?

-Lão Tử còn không có đồ Thối Thể Dịch vào đâu, ngươi đang hấp thu không khí?

-Hả...?

Diệp Hoàng càng thêm nghi ngờ, chất lỏng màu đỏ trong chum nước, chẳng lẽ không phải Thối Thể Dịch?

Diệp Tuy Phong lắc đầu, đứa con gái này thật sự là càng ngày càng choáng váng.

-Đây chỉ là một chút dược vật phụ trợ, dùng để thúc đẩy tốc độ hấp thu Thối Thể Dịch, toàn nghĩ cái gì đâu không?

Sau đó, hắn mới lấy bình chất lỏng màu vàng ra.

-Nghe lời, năng lượng Thối Thể Dịch này đối với ngươi mà nói có thể có chút cường đại. Tiếp theo, ngươi nhất định phải giữ vững tinh thần, vận chuyển Thương Lan Công, vô luận bên ngoài xảy ra biến cố gì, cũng không thể phân tâm! Rõ chưa!?

Diệp Hoàng nghiêm túc gật đầu.

Chỉ là nàng hơi nghi hoặc một chút, chất lỏng màu đỏ, chỉ là dược vật phụ trợ?

Như vậy Thối Thể Dịch chân chính, rốt cuộc mạnh cỡ nào?

-Rồi, nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện.

Diệp Tuy Phong nói, sau đó, mở ra miệng bình Thối Thể Dịch.

Chỉ thấy một con thần long màu vàng, từ trong bình bỗng nhiên xông ra, bốc lên bay lượn trên không trung.

-Đi.

Diệp Tuy Phong chỉ một ngón tay, sau khi Kim Long xoay quanh một cái rồi lặn xuống, chui vào trong chum nước.

Chỉ một thoáng, linh dịch trong chum nước bắt đầu xoay tròn cấp tốc, lấy Diệp Hoàng làm trung tâm, tạo thành một vòng xoáy tầng tầng lớp lớp, một đạo ánh sáng màu vàng không ngừng xuyên qua ở trong đó.

-Vận công!

Diệp Tuy Phong quát, Diệp Hoàng vội vàng vận chuyển Thương Lan Công.

Lập tức, Kim Long như người được khí tức không giống bình thường, đột nhiên tiến vào trong thân thể nàng.

Chương 26: Hiệu Quả Của Thối Thể Dịch

Diệp Hoàng kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy một cỗ cuồng bạo năng lượng trong thân thể nổ tung, trong nháy mắt trùng kích đến toàn thân, kém chút liền để nàng tản mất công pháp.

Nhưng nàng vẫn cắn răng kiên trì ở.

Diệp Tùy Phong nhẹ gạt đầu, pháp quyết trong tay không ngừng biến hóa, con rồng nhỏ màu vàng lại lần nữa chui ra.

Nhưng, ánh sáng màu vàng kim tản ra trên người nó đã mờ nhạt dần.

-Ừ, tiếp theo chỉ cần chờ đợi.

Đợi sau khi Diệp Hoàng hoàn toàn hấp thu năng lượng vừa rồi, Kim Long lại một lần nữa tiến vào thân thể của nàng.

-Chắc sắp xong rồi.

Chờ đợi gần một canh giờ rồng đã đi qua, con rồng nhỏ màu vàng đã biến thành một hư ảnh, mà linh dịch trong vạc, dường như đã biến thành màu trong suốt.

Sau khi chúng nó toàn bộ biến mất, Diệp Hoàng bỗng nhiên mở to mắt.

Một đạo hỏa diễm, lóe lên trong mắt của nàng một cái rồi biến mất.

.....

-Cảm giác thế nào?

Sau khi nàng hoàn thành ngâm mình trong Thối Thể Dịch, Diệp Tùy Phong hỏi.

Hai mắt của Diệp Hoàng mờ lung, hình như còn chưa có lấy lại tinh thần từ trong quá trình Thối Thể.

-Cảm giác... Ta giống như vô địch!

Nàng nện một quyền vào phía trên vạc nước, lực lượng cường đại khiến dâng lên một mảng lớn bọt nước, ào về phía Diệp Tùy Phong.

-A, thật xin lỗi!

Diệp Hoàng che miệng cười trộm.

Diệp Tuy Phong lau đi nước đọng trên mặt.

-Bước ra đi.

Nữ nhi này càng ngày càng có loại cảm giác thiếu nữ tự kỷ.

Sau khi chỉnh lại trang phục, Diệp Tuy Phong cẩn thận kiểm tra một lần hiệu quả Thối Thể của Diệp Hoàng, phát hiện còn tốt hơn một chút so với trong dự đoán của hắn.

Vô luận là lực lượng, hay trình độ dẻo dai thân thể, đều có một cái nhảy vọt tăng mạnh.

Cơ hồ là mạnh gấp ba trước khi Thối Thể (tẩy thể)!

Với lại, năng lượng của Thối Thể Dịch, Diệp Hoàng còn chưa có hoàn toàn hấp thu xong, vẫn như cũ có một bộ phận rất lớn, ẩn giấu ở bách hải tứ chi của nàng, theo không ngừng tu luyện, bọn chúng mới có thể dần dần tẩm bổ thân thể của nàng.

Đợi đến những năng lượng kia toàn bộ luyện hóa xong, mới có thể Thối Thể thêm lần thứ hai.

Không có cách nào khác, tố chất thân thể của Diệp Hoàng rất kém, không dám dùng được mạnh, chỉ có thể từng bước một tuần tự tiến lên.

-Tốt, làm quen một chút lực lượng của mình bây giờ.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Hoàng hưng phấn gật đầu, sau đó chạy như một làn khói ra ngoài.

Rất nhanh, trong sân truyền đến âm thanh kiếm phong vù vù.

Diệp Tuy Phong chậm rãi đi đến bàn đọc sách phía trước cửa sổ ngồi xuống, vừa thưởng thức kiếm pháp của con gái mình, một bên lấy ra một xấp thư tịch thật dày.

Đó là bí tịch các loại công pháp, luyện đan, luyện khí, còn có một số liên quan tới lịch sử của phiến đại lục này.

Hắn cần nắm rõ cái thế giới này.

...

Ở ngoài ngàn dặm thành Vân Tiêu.

Đây là một cánh đồng khổng lồ, trung tâm cánh đồng, một tòa thành trì khổng lồ đột ngột từ mặt đất mọc lên, đứng sừng sững giữa trời đất.

Diện tích của nó là to gấp mấy lần thành Vân Tiêu, khắp nơi đều là lầu các cao cao, tráng lệ.

Tường thành của nó cao mấy chục mét, màu đỏ sậm, rõ ràng là dùng vật liệu đặc biệt luyện chế thành.

Ở cổng thành, mọi người xếp thành đội ngũ khổng lồ mấy trăm mét, xếp hàng theo thứ tự vào thành.

Trên cửa, hai chữ lớn cứng cáp phóng khoáng, chấn khiến người sợ hãi: Thành Túc.

Cốc Vạn Tâm ngồi ở trong xe ngựa, chậm rãi ung dung tiến vào cổng thành.

Nàng để lộ màn cửa xe ngựa, nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài, không nhìn được có chút thôn thức.

Từ khi được phái đến thành Vân Tiêu, nàng chỉ ở trở về một lần vào ba năm trước.

Lần đó, vì kết quả kinh doanh quá kém, nàng bị các đồng liêu hung hăng giễu cợt một phen.

Từ đó về sau, hội nghị Các Chủ hàng năm, nàng đều không có về Túc Thành, chỉ phái ra Phó Các Chủ thay mình làm đại biểu.

Bởi vì mùi vị bị chế nhạo, thật sự là không dễ chịu.

Nhưng hiện tại, không giống vậy.

Nàng quay đầu nhìn một đồng túi trữ vật đặt trong xe ngựa.

Si nhục bốn năm trước, nàng muốn vào hôm nay, triệt để rửa sạch!

Lúc này, một trung niên mặc đồ của người hầu, xóc lên màn cửa xe ngựa, hỏi:

- Các chủ, chúng ta có cần chỉnh trang lại hay không, lại đến Chủ Các báo cáo?

Cốc Vạn Tâm ngẩng đầu, người trung niên này, chính là Phó Các Chủ của mình, Thiên Cầu, tu vi của hắn đã bước vào cấp độ Kim Đan đại viên mãn.

Kỳ thật bao gồm người đánh xe ngựa, tất cả người hầu, đều là người mạnh nhất của Vạn Bảo Các, thực lực toàn bộ đều ở cảnh giới Kim Đan kỳ.

Nàng sở dĩ làm như thế, chỉ vì lần này vận chuyển tài phú thật sự là quá nhiều, nhất định phải cẩn thận mới được.

-Không cần, chúng ta trực tiếp đến Chủ Các.

Cốc Vạn Tâm nói.

Trên đường đi, trong lòng nàng rất run sợ, nhưng đã thuận lợi đến Thành Túc.

Nàng cũng không muốn trong phút chót lại dẫn đến người gây chuyện.

Kim Đan kỳ, thành ở Vân Tiêu là sự tồn tại trên đỉnh nhân sinh, nhưng ở nơi này cũng chính là lực lượng mạnh hơn bình thường một chút mà thôi.

Chương 27: Bọn Hắc Là Đang Nhắm Vào Mình

Ước chừng qua nửa canh giờ, xe ngựa dừng lại trước một lầu các cao lớn.

Lầu các có chín tầng, chung quanh tràn ngập khí tức trận pháp.

Đứng ở dưới chân, thậm chí khó mà thấy rõ đỉnh cao nhất.

Cốc Vạn Tâm đi xuống xe ngựa, hít một hơi thật sâu.

-Khiêng đồ vật xuống, chúng ta đi vào.

Một lát sau, Cốc Vạn Tâm đi vào trong một căn phòng rộng lớn.

Ở ngay phía trước, một lão trung niên tràn ngập uy nghiêm, ngồi ở chỗ đó, trong tay cầm lấy một bản gỗ, đang cẩn thận liếc nhìn.

Mà ở vị trí bên cạnh, một thanh niên mi thanh mục tú (xinh đẹp), đang ung dung thư thả uống nước trà.

-Bái kiến La Chủ Sứ.

Cốc Vạn Tâm cung kính nói.

Vị trung niên này, chính là các chủ Vạn Bảo Các Túc Thành, La Thanh.

Nhưng, bên trong Vạn Bảo Các, hẳn có một chức vị khác, Chủ Sứ.

Vạn Bảo Các vô cùng khổng lồ, trải rộng khắp đại lục, trong nội bộ của nó, có đặc biệt phân chia chức vị: Chấp Sự, Chủ Sứ, Phó Sứ, Các Chủ Các Loại.

Nghiêm túc mà nói, trong vòng chức vị cao, địa vị của các chủ là thấp nhất.

Vị La Chủ Sứ ở Túc thành này, quản lý mười thành trì lớn nhỏ bao gồm thành Vân Tiêu ở bên trong.

La Thanh đặt xuống sổ sách trong tay, ngẩng đầu lên nói:

-Là Cốc các chủ? Ta thế nhưng đã rất nhiều năm chưa từng gặp qua người.

Cốc Vạn Tâm chấp tay:

-Chức vụ bận rộn, mong rằng La Chủ Sứ thứ lỗi.

-Ha ha ha...

Bỗng nhiên, một trận tiếng cười truyền tới từ phía bên cạnh.

-Không mặt mũi đến cứ việc nói thẳng thôi, thành Vân Tiêu là nơi thâm sơn cùng cốc, có công vụ gì bận rộn?

Nói chuyện chính là vị trẻ tuổi kia, hẳn kiêu ngạo, chân bắt chéo, tùy ý đánh giá Cốc Vạn Tâm.

Cốc Vạn Tâm lập tức trầm mặt xuống, người trẻ tuổi này, chính là một trong những người năm đó vũ nhục nàng vô cùng tàn nhẫn.

Tên là Tống Sương.

-Chuyện này không liên quan tới người, Tống các chủ.

Cốc Vạn Tâm nói.

Tống Sương lại cười một trận lỗ mãng:

-Vạn Tâm, chỉ sợ người lập tức sẽ phải gọi ta là Tống phó sứ mới đúng.

Cốc Vạn Tâm không có lên tiếng, nhìn La Thanh một chút.

La Thanh cười một cái nói:

-Không sai, mấy năm này Tống Sương mang đến không ít ích lợi cho Vạn Bảo Các, ta dự định đề bạt hắn lên làm phó sứ. Đến lúc đó, hắn sẽ thay thế ta quản lý thành Vân Tiêu.

Cốc Vạn Tâm lập tức mở to hai mắt nhìn.

Đề Tống Sương tới quản lý thành Vân Tiêu?

Hai người bọn hắn vốn là có thù hận, nếu thật nếu như vậy, chỉ sợ nàng sẽ không sống yên lành được!

-La chủ sứ, chuyện này chỉ sợ không ổn đâu!

Cốc Vạn Tâm sốt ruột nói.

La Thanh vuốt hạt châu trong tay, lạnh nhạt nói:

-Người là đang chất vấn quyết đoán của ta?

Cốc Vạn Tâm ngăn người, vội vàng nói:

-Không không không, Vạn Bảo Các từ trước đến nay đều dùng công tích nói chuyện, ta làm sao dám chất vấn lựa chọn của ngài. Ta chẳng qua là cảm thấy, thành Vân Tiêu hoàn toàn có thể độc lập tự chủ, không cần lại phái xuống tới một vị phó sứ.

-Thật nực cười!

Tống Sương khẽ cười nói:

-Cốc Vạn Tâm người ba năm không trở về Chủ Các, thu nhập hàng năm càng lác đác không có bao nhiêu, thậm chí ngay cả thành trì cấp 1 cũng không bằng. Người dựa vào cái gì nói có thể độc lập tự chủ?

-Ta...

Cốc Vạn Tâm vừa mới chuẩn bị phản bác, lại bị La Thanh cắt đứt.

-Cốc các chủ, mặc dù thành Vân Tiêu không phồn hoa, nhưng cũng là một tòa chủ thành nhỏ, mấy năm gần đây, cách làm việc của người thật sự là không thể nói được. Mà Tống các chủ ở thành Hoàng Diệp, lợi nhuận hàng năm đều có thể thu vào gần chục tỷ linh thạch, để hắn tới quản lý thành Vân Tiêu, đối với người mà nói cũng là một cơ hội tốt để học tập.

La Thanh từ tốn nói.

Trong lòng của Cốc Vạn Tâm dần dần trở nên lạnh lẽo.

Rất rõ ràng, hai người kia đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó.

Không sai, mấy năm này thành tích của nàng cũng không tốt, nhưng kỳ thật mọi người đều biết, đó là do bị nơi nàng quản lý điều kiện hạn chế.

Thành Vân Tiêu vốn cũng không giàu có, nếu không có tình huống ngoài ý muốn, thu nhập hàng năm cũng chỉ có thể, làm thế nào cũng vô dụng.

Mà thành Hoàng Diệp chính là nơi có diện tích mấy chục ngàn dặm, gần bằng tòa đại chủ thành như Túc Thành.

Trong thành thế gia đông đảo, ngoài thành khắp nơi đều là tông môn, tranh đấu vô cùng tập nập.

Có tranh đấu, tự nhiên là sẽ có lượng lớn nhu cầu tài nguyên.

Nói thật, lợi nhuận hàng năm chục tỷ, nàng cũng có thể làm.

Hiện tại, La Thanh muốn đặt thành Vân Tiêu với thành Hoàng Diệp chung một chỗ so sánh, nếu như nói không có lòng riêng, đánh chết nàng đều sẽ không tin.

Nhưng nghĩ đến cũng là, nếu như La Thanh với Tổng Sương ở giữa không có bí mật, làm lại để hấn đến thành Hoàng Diệp làm Các chủ Vạn Bảo Các chứ?

Lần này, bọn hấn là đang nhắm vào mình.

Nhưng Cốc Vạn Tâm sẽ không dễ dàng lùi bước.

-La chủ sứ, nếu như ta thật chênh lệch quá lớn với Tổng Sương, vậy ta không có bất cứ ý kiến gì đối với sự sắp xếp của ngài. Chỉ nhưng...

Cốc Vạn Tâm ra hiệu cho Mạc Cầu, hấn ngậm hiệu, mang túi trữ vật với một khối ngọc giản cầm đi lên.

Chương 28: Như Thế Không Công Bằng

- Ngay trước đó thời gian không lâu, ta đã bán đi tất cả hàng hóa thu về được một trăm bốn mươi tỹ ba trăm tám mươi triệu linh thạch, lãi ròng lợi nhuận được một trăm chín mươi tỹ một trăm mười hai ngàn viên linh thạch!

Cốc Vạn Tâm mạnh mẽ nói, khiến hai người đối diện nhất thời sửng sờ.

La Thanh khẽ nhíu mày, cầm ngọc giản lên kiểm tra một phen, sau đó vừa cẩn thận kiểm tra một lần linh thạch trong túi trữ vật.

Sắc mặt của hắn dần dần ngưng trọng.

-Điều đó không thể nào!

Tổng Sương tức giận đứng bật dậy.

-Một trăm bốn mươi tỹ, trừ phi ngươi bán đi nửa đồ vật trong Vạn Bảo Các, nếu không tuyệt đối không khả năng có nhiều như vậy!

Trên mặt của cốc Vạn Tâm hiện lên tia trào phúng:

-Không phải nửa cái, Tổng các chủ, ta bán đi tất cả bảo vật từ Huyền cấp trở lên, bao gồm năm kiện bảo vật trấn tiệm! Đừng tưởng rằng phân các khác, cũng giàu có giống như thành Hoàng Diệp các ngươi như vậy.

-Ngươi!

Sắc mặt của Tổng Sương đỏ lên.

-Tất cả câm miệng!

La Thanh ngăn cản trước khi mâu thuẫn xảy ra.

Hắn chau mày.

Kỳ thật ngay cả chính hắn cũng không tin, cốc Vạn Tâm có thể bán đi lượng lớn hàng hóa như thế.

Nhưng linh thạch bày ở trước mặt, còn có điều khoản chi tiết, hắn cũng không thể không tiếp nhận sự thật này.

-Cốc các chủ, có thể nói cho ta biết, ngươi làm như thế nào?

La Thanh hiền lành hỏi.

Trong lòng của Cốc Vạn Tâm cảnh giác, hỏi đáp:

-La chủ sứ, Vạn Bảo Các chúng ta không có quy củ như vậy.

Nếu như bị người biết được, thành Vân Tiêu có một tôn tại lớn như Diệp Tùy Phong, chỉ sợ không được bao lâu, mình sẽ bất ngờ bị những người khác thay thế xuống dưới.

Nhưng nàng đã xem thường lòng tham của một người.

La Thanh im lặng một lát, sau đó, trên mặt hắn chậm rãi hiện lên một nụ cười.

-Cốc các chủ, người lần này thật sự đã làm ra công hiến rất lớn cho Vạn Bảo Các. Ta sẽ bẩm báo chi tiết với phía trên. Chỉ nhưng... Chuyện Tổng Sương trở thành phó sứ đã được quyết định, về sau người sẽ làm việc dưới trướng hắn.

Sắc mặt của Cốc Vạn Tâm triệt để trầm xuống, không nghĩ tới mình lấy ra thành tích, vẫn không tránh được bị bọn hắn đùa bỡn.

Nàng rống to đầy tức giận:

-Như thế không công bằng!

Ánh mắt của La Thanh lạnh nhạt:

-Tài nguyên phong phú, từ một người quản lý có kinh nghiệm càng thêm phong phú, mới có thể giúp đạt được lợi ích cao nhất. Cốc các chủ, đừng có dùng tính cách của trẻ nhỏ như thế!

-Các người đây là đang xâm phạm quyền lợi của ta!

-Cốc Vạn Tâm!

La Thanh trầm giọng nói:

-Nê tình người có công trạng, ta mới tha cho người đến bây giờ.

Nếu người còn dám chất vấn quyền uy của ta, ta sẽ lựa chọn một tòa thứ thành, cho người từ từ rèn luyện một phen.

Đối mặt với uy hiếp trắng trợn, Cốc Vạn Tâm nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng nàng cũng có biện pháp pháp.

-Ta sẽ mang chuyện này báo cáo chi tiết!

Cốc Vạn Tâm nói.

-Ha ha, tùy ý. La Thanh không sợ chút nào.

Cốc Vạn Tâm không nói gì nữa, quay đầu đi ra ngoài.

Chờ sau khi nàng rời đi, Tống Sương đi đến bên cạnh La Thanh, thấp giọng nói:

-Cứu cứu, nếu là nàng ta thật báo cáo lên bên trên làm sao bây giờ? Bằng không chúng ta...

Trong mắt của hắn hiện lên một tia ác độc.

La Thanh liếc hắn một cái:

-Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không phải chuyện gì đều dựa vào bạo lực để giải quyết. Cốc Vạn Tâm dù sao cũng là các chủ một phương, nếu nàng xảy ra vấn đề, cấp trên nhất định sẽ điều tra, đến lúc đó càng thêm phiền phức.

Tống Sương cúi đầu nhận sai.

-Người trước hết cứ từ từ làm phó sứ đi, có ta ở đây, nàng ta không làm dậy nổi lên sóng gió gì được.

La Thanh hừ một tiếng nói:

-Đối với phía trên, hơn một trăm tỷ, cũng không phải gì lớn lao! Một người ngay cả bối cảnh đều không có, chỉ có thể là đồ chơi của chúng ta mà thôi. Người lần này theo nàng ta cùng nhau tiến đến thành Vân Tiêu, tiếp nhận Phân Các nơi đó, nhất định phải tìm hiểu rõ, nàng ta đến cùng là thế nào trong khoảng thời gian ngắn bán đi nhiều đồ như vậy. Sau đó, nắm giữ trên tay mình!

.....

Thời gian Diệp Tùy Phong đi vào thế giới này, đã qua một tháng.

Trong một tháng này, cuối cùng hắn đã hiểu rõ sơ thế cục bộ phiên đại lục này, còn có phương thức tu luyện chính thể.

Đây là một mảnh lục địa cực kỳ to lớn, hơn trăm triệu dặm, tu sĩ phổ thông cho dù đi cả cuộc đời cũng không thể nào đi hết phần đại lục này.

Vị trí thành Vân Tiêu nằm ở phía bắc so với trung ương đại lục Bắc Vực.

Vùng đất trung ương Bắc Vực này, do một tổ chức siêu cấp tên là Liên Minh Cửu Thành thống nhất quản lý.

Túc Thành chính là chủ thành đầu tiên trong liên minh Cửu Thành, quản lý năm tòa chủ thành bao gồm thành Vân Tiêu, còn có vô số thành trì thứ cấp khác.

Cứ mỗi ba năm, thành Vân Tiêu đều sẽ tiến cống số lượng lớn tài nguyên cho Túc Thành, để đổi lại được Túc Thành che chở. Kỳ thật chính là phí bảo vệ.

Chương 29: Đại Ca Của Ta, Ngài Đây Cũng Quá Quá Tài Đại Khí Thô Đi!

Nếu như không đóng phí bảo hộ, như vậy những thành trì khác sẽ có thể tùy ý công kích đối với thành Vân Tiêu, thậm chí Túc Thành nhàn chán cũng sẽ ra tay.

Dưới tình huống đó, thành Vân Tiêu sẽ cách hủy diệt không còn xa.

-Hợp lý. Thân ở trong tổ chức, hưởng thụ quy tắc mang đến i, nhất định phải nỗ lực là đúng.

Diệp Tùy Phong đối với loại phí bảo hộ này không có ý kiến gì, kỳ thật hắn càng ưa thích trật tự với quy tắc, như vậy mới thú vị.

Nếu không, thật là cảnh tượng đẫm máu, mạnh được yếu thua, so với thời đại Nguyên Thủy, hoàn toàn không có dáng vẻ văn minh.

Về phần hệ thống tu luyện ở thế giới này, kém không nhiều lắm so với trong tưởng tượng của hắn.

Luyện Khí, Hóa Khí có mười hai tầng, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Hóa Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, đều

là chín tầng.

Độ Kiếp kỳ, chính là lực lượng mũi nhọn ở thế giới này.

Nhưng cũng có lời đồn, có vài tồn tại biến thái, tránh đi Thiên Kiếp, dựa vào Độ Kiếp che giấu thực lực với thế giới phía trên, điều khiển mọi việc thế gian này.

Đây là lời đồn của dân gian.

Nhưng Diệp Tùy Phong biết, đó là thật.

Đầu tiên, hẳn chính là loại biến thái này.

Tiếp theo, vào lần trước khi Độ Kiếp, cỗ thân thức khổng lồ ở cánh đồng tuyết phương bắc kia, rất rõ ràng cũng đã vượt qua Độ Kiếp kỳ.

-Sẽ có một ngày gặp mặt.

Diệp Tùy Phong cũng không vội, mục tiêu trước mắt của hắn, là giúp toàn bộ Diệp gia phát triển thành một thế lực đứng trên đỉnh nhân sinh đại lục này.

Hôm nay, lại là thời gian hội nghị gia tộc thường kỳ.

Diệp Tùy Phong cùng mấy vị chủ sự gia tộc, ngồi trong phòng nghị sự, nghe tình huống gia tộc tháng này.

-Thủy triều ma thú ở biên cảnh phía Bắc rất nghiêm trọng, chúng ta đã tổn rất nhiều tài nguyên, nhưng dưới tình huống đại có vô số gia tộc giúp đỡ với cung cấp vật liệu, đã đỡ hơn rất nhiều. Cửa hàng của chúng ta cũng tạm thời ổn định, có thể bắt đầu cân nhắc mở rộng quy mô. Dưới nguồn tài nguyên nhập vào, thế hệ trẻ tuổi gia tộc, rất nhiều người đều đã thăng cấp, thành tựu một tháng này của chúng ta, cơ hồ đã bù đắp được ba tháng trước!

Mấy người Diệp Tùy Vân hưng phấn thảo luận, có mười tỷ linh thạch mà Diệp Tùy Phong đưa, tháng này bọn hắn thật sự đã trôi qua rất thư thái.

Dùng bốn chữ đến hình dung, đó chính là phát triển không ngừng.

Mấy người nghiên cứu thảo luận hoàn tất, Tùy Vân lại đưa sổ sách tháng này cho Diệp Tùy Phong.

-Đại ca, từ khi chúng ta nhập vào lượng lớn tài nguyên, tháng này tổn hao... Cũng là con số khổng lồ, ngài xem một chút đi....

Hắn có chút ngượng ngùng nói.

-Không sao, tiền chính là dùng để tiêu xài.

Diệp Tùy Phong tiếp nhận sổ sách, cẩn thận xem một lần.

Lập tức, một luồng khí nóng từ trong lồng ngực bay lên.

Hắn vung tay ném sổ sách lên trên bàn, nhìn chăm chăm vào Tùy Vân nói:

-Tháng trước bỏ ra một tỷ rưỡi linh thạch?

Trong nháy mắt, mấy người an tĩnh lại.

Trán của Tùy Vân chảy đầy mồ hôi, nói:

-Đại ca, ta cũng là lần đầu tiên cầm tới nhiều linh thạch như vậy, cho nên quy hoạch đã xảy ra một ít vấn đề. Nhưng người yên tâm, sau này, ta nhất định sẽ cẩn thận phân chia, chi tiêu tháng sau, khẳng định sẽ không chế trong vòng một tỷ.

-Đúng vậy, đại ca.

Tùy Hồ cũng hát đệm nói:

-Kỳ thật tháng này chúng ta mua vào quá nhiều tài nguyên, cho dù dưới tình huống đề cao phúc lợi, cũng chỉ sử dụng gần một nửa, sau này khẳng định sẽ sẽ khá hơn.

Hai người khác cũng gật đầu theo, biểu thị sau này chi tiêu nhất định sẽ không hoang phí như thế.

Diệp Tùy Phong nhìn biểu hiện của bọn hắn, thật sâu thở dài.

Hắn biết, mấy người hiền nhiên là hiểu lắm.

Hắn đâu có ngại chi quá nhiều?

Là ngại chi quá ít!

Cho mười tỷ linh thạch, vậy mà mới dùng có một tỷ rưỡi.

Diệp Tuy Phong nhìn một chút túi tiền của mình, hai mươi con số hạ phẩm linh thạch, ánh sáng số lẻ đã có hơn 80 ngàn tỷ.

Cái này phải cần bao lâu, mới có thể xài hết số lẻ?

Thật sự là một đám ngu ngốc!

Diệp Tuy Phong gõ bàn mấy cái “cộc cộc cộc”.

-Tùy Vân, ta hỏi ngươi, ngươi cảm thấy ta đưa cho ngươi mười tỷ linh thạch kia, là kinh phí bao lâu?

Tùy Vân nháy mắt:

-Chẳng lẽ không phải một năm sao?

-Dĩ nhiên không phải!

Diệp Tuy Phong vỗ lên bàn một cái:

-Ta cho ngươi mười tỷ, là để ngươi trong một tháng xài hết, ngươi vậy mà chỉ dùng một tỷ rưỡi, làm ăn gì!

Mấy vị người chủ sự đối diện với sự phẫn nộ của Chúa, trực tiếp như nằm mơ

Không nghe lầm chứ?

Đó là kinh phí một tháng?

Tùy Vân càng là người choáng váng, hấn vẫn là lần đầu vì dùng tiền quá thiếu bị chửi.

-Ách... Đại ca, ngài nghiêm túc?

Mặt của Diệp Tuy Phong đen lên:

-Bộ dáng của ta nhìn như đùa giỡn sao?

Mấy người kia, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

-Đại ca của ta, ngài đây cũng quá quá tài đại khí thô đi!

Chỉ có khuôn mặt của Tùy Vân là đau khổ, nhỏ giọng nói:

-Đại... Đại ca, một tháng xài hết nhiều tiền như vậy, kỳ thật cũng là một chuyện rất khó làm nha.

-Làm sao khó làm?

Diệp Tuy Phong nhếch mi lên hỏi.

Chương 30: Thật là, Dùng Tiền Cũng Không Biết, Ta Còn Cần Người Lo Tài Chính Làm Gì?

Tùy Vân nói:

-Tài nguyên trong tộc cung cấp là có hạn, hiện tại trên cơ bản đã ở vào trạng thái bão hòa, lại nhiều cũng không có gì để dùng?

Hắn cảm thấy rất xấu hổ, đánh chết hắn đều không thể tin được, lại có một ngày, mình sẽ phát sầu vì có quá nhiều tiền để dùng.

Diệp Tuy Phong lắc đầu nói:

-Người nha, cứ nghĩ mình đã đạt cực hạn, còn chưa nhả ra khỏi lồng giam tư tưởng trước kia. Ta hỏi ngươi, trong gia tộc cũng chỉ có thể hệ trẻ tuổi cần tài nguyên? Kinh doanh của gia tộc thì sao? Các người đâu? Các trưởng lão đâu? Đều không cần tu luyện? Tu vi càng cao, cần có tài nguyên tu luyện thì càng nhiều, đừng nói với ta xài không hết mười tỷ. Thậm chí những lão sư kia, nhóm cung phụng, đều có thể cung cấp thù lao, để bọn hắn càng thêm tận tâm tận lực làm việc. Thực sự không dùng hết, có thể tuyển thêm những thiên tài ở ngoài vào, bọn hắn cái gì cũng không thiếu, chính là thiếu tài nguyên. Thật là, dùng tiền cũng không biết, ta còn cần người lo tài chính làm gì?

Tùy Vân đối mặt với lời dạy của Diệp Tuy Phong, tự giác rụt đầu một cái.

-Đúng vậy, loại chuyện này, thật sự là hắn không nghĩ tới. Bởi vì cho tới bây giờ đều chưa từng làm như thế. Trước kia tài chính, đều hạn không thể giữ lại một khối linh thạch, nơi nào có dư như hiện tại. Coi như thật không biết sắp xếp thế nào, mua mua mua kiểu gì cũng sẽ hết? Vạn Bảo Các ở chỗ này, có vô số bảo vật, mười tỷ còn chưa đủ nhét kẽ răng đây này.

Diệp Tuy Phong nói.

Tùy Vân gãi đầu một cái, nói:

-Đại ca, ngài có phải quên hay không, lần trước Vạn Bảo Các đã bị người đời cho trống rỗng.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhú mày:

-Bọn hã không có nhập hàng? Đã qua một tháng, còn không có bổ sung hàng hóa, hiệu suất này cũng quá kém đi.

-Không có.

Tùy Vân nói:

-Khả năng... Bọn hã cũng là lần đầu gặp loại chuyện này, cần thời gian đến chuẩn bị.

-Tốt.

Diệp Tỳ Phong lại bảo:

-Vậy trước tiên mặc kệ chuyện này, để ta đi nhìn thử một cái là chuyện gì xảy ra. Đúng, thế hệ trẻ tuổi ở biên cảnh có phải sắp trở về rồi hay không?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Tùy Hồ gật đầu nói:

-Đúng vậy, mỗi tháng bọn hã sẽ một lần trở về, nhận lấy tài nguyên tu luyện, sau đó lại lần nữa xuất phát, cho đến khi ảnh hưởng của thủy triều ma thú hoàn toàn giải quyết xong.

-Ừ.

Diệp Tỳ Phong nói:

-Vậy rất đúng lúc, các người có thể căn cứ theo công trạng chuyến này của bọn hã, tiến hành điều chỉnh trên phương diện tài nguyên. Phạm là người có công hiến xuất sắc, đều sẽ được ban thưởng hậu hĩnh. Mặt khác, lần trước ta mua được nhiều công pháp linh khí từ Vạn Bảo Các như vậy, cũng đừng keo kiệt, toàn bộ ban thưởng đi. Có công pháp tốt không cần, ở trong nhà hít bụi còn có cái rắm dùng! Còn có, cổ vũ bọn hã tích cực tiếp xúc với thiên tài bên ngoài, tốt nhất có thể thu làm thủ hạ, bồi dưỡng thành chiến lực gia tộc.

Liên tiếp mệnh lệnh được đưa ra, mấy vị chủ sự vội vàng dùng đầu ghi lại.

Cuối cùng, Diệp Tuy Phong lần nữa ném thêm túi trữ vật tràn đầy linh thạch.

-Đây là mười tỷ, thêm linh thạch còn lại thảng trước nữa, người lại còn xài không hết, ta sẽ tìm một người khác giỏi trên phương diện này, tới quản lý gia tộc tài vụ.

Nói xong, Diệp Tuy Phong đứng dậy rời đi.

Chỉ còn lại Tuy Vân, nhìn chăm chăm hai túi linh thạch lớn sáng loáng như hai trái dưa hấu

.....

Tổng Sương đến thành Vân Tiêu đã hơn mười ngày.

Vì tìm ra nhà giàu thần bí kia, hắn đều lần lượt đến chào hỏi rất nhiều quyền quý trong thành, trong đó bao gồm gia chủ Đường gia và Lý gia.

Hai gia tộc này, thực lực kinh tế hoàn toàn rất bất phàm, đặc biệt là Đường gia, cảm rỗi đã lâu ở thành Vân Tiêu, tích lũy lượng lớn tài phú.

Nhưng căn cứ theo phán đoán của hắn, hai nhà bọn họ cũng không phải là vị nhà giàu thần bí kia.

Còn về Lý gia, tài lực vẫn là yếu hơn một chút, không cách nào một lần xuất ra nhiều linh thạch như vậy tới mua tài nguyên.

Mà Đường gia thì là không có lý do làm như vậy.

Điều tra của hắn rơi vào đường cùng.

-Phó sứ, nếu không chúng ta đi Diệp gia xem một chút đi?

Một vị trung niên nói với Tổng Sương.

Tổng Sương cau mày, nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái.

-Không cần. Dựa theo tin tức của chúng ta, Diệp gia kia là gia tộc mới phát triển gần trăm năm nay. Nương tựa theo sự đoàn kết gia tộc, còn có một cỗ chơi liêu, mới gia nhập vào trong

hàng ngũ đại gia tộc, nội tình rất cạn. Tuyệt đối không thể nào là bọn hấn. Với lại, lúc ta nói chuyện với Lý gia và Đường gia, bọn hấn cũng là tràn ngập xem thường đối với Diệp gia, nói gia chủ mới của Diệp gia căn bản chính là một tên ngu ngốc. Chúng ta không cần thiết lãng phí thời gian ở nơi đó.

Vị trung niên nhẹ gật đầu, không có sinh ra nghi ngờ với phán đoán của Tống Sương.

Bọn hấn biết rõ, đối với thế lực một phương, nội tình là một tiêu chuẩn đánh giá tương đối quan trọng.

Từ xưa đến nay, gia tộc tông môn đã từng sáng lên nhất thời, nhưng chỉ có thể tiếp tục kéo dài, mới thật sự là tồn tại cường đại.

Chương 31: Linh Thạch Ta Còn Nhiều, Rất Nhiều, Đừng Sợ Ta Mua Không Nổi

- Vậy chúng ta cũng chỉ có thể hạ thủ từ nơi của Cốc Vạn Tâm.

Lão trung niên nói.

Tống Sương gật đầu, hừ một tiếng nói:

-Ả nữ nhân đáng chết này, cảnh giác cũng quá mạnh, từ sau khi trở về từ Túc Thành, bất luận hành động gì đều không có. Ngay cả bổ sung hàng hóa cũng chỉ chung vài món rất nhỏ, rõ ràng đang phòng bị chúng ta phát hiện khách hàng của nàng ta.

Lão trung niên nhân cau mày, bảo:

-Phó sứ, Cốc Vạn Tâm chỉ là một các chủ thôi, chẳng lẽ chúng liền không thể dùng sức mạnh? Dù sao cách làm của nàng, đã ảnh hưởng đến buôn bán bình thường của Vạn Bảo Các.

Tống Sương liếc hấn một cái, nói:

- Đương nhiên không thể. Tuy ta là phó sứ, nhưng chủ sự của các người ở nơi này, vẫn là Cốc Vạn Tâm, vô luận nàng ta làm thế nào, đều không có cách nào trực tiếp can thiệp, chỉ có thể báo cáo, chờ đợi cấp trên xử lý. Vạn Bảo Các quy củ nghiêm

minh, lại không cho khiêu khích. Đây cũng là vì bảo vệ quyền cho những người không quyền không thế. Tính toán....

Tổng Sương thở dài, nói:

-Nhìn chăm chăm Cốc Vạn Tâm đi, ta cũng không tin nàng ta có thể mãi mãi che giấu. Hàng mới nếu một tháng không lên kệ, ta tự có biện pháp đối phó với nàng ta.

Lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra, một thị vệ vội vã chạy vào.

-Phó sứ, không xong, Cốc Vạn Tâm đột nhiên biến mất!

...

Ở Túy Mộng Lâu, quán rượu xa hoa nhất thành Vân Tiêu.

Ở tầng chót vót trong một gian phòng trang nhã, Diệp Tùy Phong với Cốc Vạn Tâm ngồi đối diện nhau.

-Cốc các chủ, vì sao lần này giao dịch muốn ở chỗ này?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Hôm qua vừa họp xong, hôm nay hẳn tới Vạn Bảo Các, chuẩn bị hỏi Cốc Vạn Tâm một chút, vì sao còn không nhập hàng.

Còn chưa xuống xe ngựa, thị nữ Cốc Vạn Tâm đã đi đến bên cạnh Diệp Tùy Phong, nói là Cốc Vạn Tâm ở Túy Mộng Lâu, sau đó mang theo hẳn đến nơi này.

Trên mặt của Cốc Vạn Tâm nở nụ cười, nói: Diệp gia chủ làm khách nhân tôn quý nhất Vạn Bảo Các, Vạn Tâm tự nhiên muốn tiếp đãi long trọng mới làm như thế.

Dứt lời, nàng phủ tay.

Tham gia ngay nhóm FB: NHÓM DỊCH VN98 để theo dõi các bộ truyện của team mình nha!

Một đám thị nữ dáng vẻ thướt tha mềm mại, bụng rượu ngon nhất đồ ăn ở Túy Mộng Lâu, bày tràn đầy cả bàn.

Diệp Tùy Phong nhìn Cốc Vạn Tâm, biết chuyện cũng không có đơn giản như nàng ấy nói như vậy, nhất định là có chuyện ẩn tình khác.

Nhưng hắn cũng không có hứng thú, hắn chỉ tới mua đồ.

-Cốc các chủ đã phí tâm. Nhưng hôm nay ta đến, chỉ muốn hỏi một chút người, Vạn Bảo Các có bảo vật mới lên kệ hay không?

Diệp Tuy Phong đi thẳng vào vấn đề.

-Diệp gia chủ vẫn là trước sau như một, rất sáng khoái.

Cốc Vạn Tâm vẫn nở nụ cười, sau đó từ trong ngực lấy ra một khối ngọc giản, đưa cho Diệp Tuy Phong.

-Hàng hóa mới ta đã cầm về, ngài xem trước một chút.

Diệp Tuy Phong cầm lấy ngọc giản, đại khái xem một lần.

Đồ vật bên trong không khác lắm với lần trước hắn mua sắm, đồ vật từ Huyền cấp trung phẩm trở xuống chiếm phần lớn, bảo vật từ Địa cấp trở lên, chỉ có bốn món, so với lần trước còn ít hơn vài thứ.

Điều này khiến Diệp Tuy Phong cảm thấy có chút thất vọng.

-Chỉ có như thế?

Hắn hỏi.

Hình như Cốc Vạn Tâm đã nhìn ra Diệp Tuy Phong không hài lòng, nói:

-Diệp gia chủ thứ lỗi. Vạn Bảo Các cung cấp hàng hóa cho phân các, là do Chủ Các tổng hợp đánh giá. Mặc dù ngài lần trước ra tay xa xỉ, trực tiếp mua toàn bộ hàng hóa, nhưng Chủ Các bên kia cũng không biết ngài sẽ có năng lực tiếp tục mua sắm, cho nên không dám cấp cho quá nhiều đồ vật.

Diệp Tuy Phong im lặng, đây cũng quá cẩn thận.

-Được thôi, người trước cho cái giá.

Diệp Tuy Phong nói.

-Diệp gia chủ thật sự là sáng khoái!

Cốc Vạn Tâm vui vẻ nói:

-Hàng hóa lần này, tổng giá trị cỡ một trăm hai mươi ngàn tỷ linh thạch, nhưng ngài là khách nhân tôn quý nhất của Vạn

Tâm, ta giảm giá ưu đãi cho ngài 10%. Cho nên, chỉ cần một trăm lẻ tám ngàn tỷ viên linh thạch.

-Giảm giá 10%, trực tiếp trừ đi mười hai tỷ viên linh thạch. Đây là một thành ý rất lớn.

Diệp Tỳ Phong gật đầu, cũng không có từ chối phân thành ý này.

-Túi trữ vật lấy ra.

Diệp Tỳ Phong vươn tay.

Cốc Vạn Tâm ý cười càng hơn, vội vàng lấy ra túi trữ vật sớm đã chuẩn bị xong.

Lần này là một túi trữ vật siêu cấp lớn, có thể đồ đầy 200 tỷ viên linh thạch.

Rất nhanh, hai người đã hoàn thành xong giao dịch lần này.

-Diệp gia chủ, muốn cảm nhận đặc sắc Túy Mộng Lô hay không?

Cốc Vạn Tâm tưởng rằng Diệp Tỳ Phong là người hiểu ý.

-Không cần.

Diệp Tỳ Phong rất nhanh từ chối.

-Ta chỉ có một yêu cầu.

-Xin mời ngài nói.

Cốc Vạn Tâm vội vàng ngồi ngay ngắn.

Diệp Tỳ Phong nói:

-Về sau, nhập hàng cố gắng mau một chút, cầm trở về trực tiếp đến Diệp gia tìm ta, đừng lại để cho ta tự mình đi một chuyến. Mặt khác, thiên tài địa bảo hiếm cố gắng lấy nhiều một tí, có bao nhiêu ta muốn bao nhiêu. Còn có, ta cần bảo vật từ Địa cấp trở lên, nói cho Chủ Các người đám người kia, linh thạch ta còn nhiều, rất nhiều, đừng sợ ta mua không nổi.

Chương 32: Diệp Hoàng Tiên Bộ Thần Tộc!

Cốc Vạn Tâm gật đầu nghe theo.

-Ngài yên tâm, hôm nay ta sẽ lại về Chủ Các một chuyến, nhiều nhất nửa tháng, là có thể mang theo tài nguyên trở về. Thiên tài địa bảo cũng không thành vấn đề, nhưng bảo vật Địa cấp trở lên, ta chỉ có thể vì ngài cố gắng tranh thủ, vì loại bảo vật phẩm cấp kia, đã không phải là ta có thể làm chủ.

Diệp Tùy Phong gật đầu:

-Được thôi, vậy ta chờ tin tức tốt của ngài.

Nói xong, Diệp Tùy Phong đứng dậy rời đi.

Nhưng khi ra đi còn thuận tay cầm đi một con vịt quay, thấy Cốc Vạn Tâm ngỡ ngác chớp mắt.

Sau một khoảng thời gian, cửa phòng bỗng nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra.

-Cốc Vạn Tâm, ngài ở chỗ này làm cái gì?

Mặt Tống Sương đen lại đi đến.

Cốc Vạn Tâm nhếch chân lên bắt chéo, khẽ cười nói:

-Tống phó sứ, ngài quản cũng có chút quá rộng đi, ngay cả ta ăn uống ngủ nghỉ đều phải báo cáo với ngài?

-Ngươi!

Trong lòng của Tống Sương dâng lên lửa giận, nhưng hẳn thật đúng là không thể làm gì Cốc Vạn Tâm.

-Hừ, ta chỉ là tới nhắc nhở ngài một cái, làm Chủ Các, nên tận tâm tận lực, mà không phải cả ngày không có việc gì, ngay cả hàng hóa đều không lên kệ. Tiếp tục như vậy nữa, ta nhất định sẽ báo cáo La Chủ Sứ!

Cốc Vạn Tâm uống xong một chén rượu ngon, đứng dậy.

-Chuyện đó cũng không nhọc lòng phiền Phó sứ đại nhân phí tâm. Trùng hợp chính là, hôm nay ta cũng muốn về chủ các một chuyến, bằng không, cùng đi?

Tống Sương lập tức nhú mày:

-Ngươi về Chủ Các làm gì?

Cốc Vạn Tâm cười khanh khách một tiếng:

-Đương nhiên vì bỏ sung hàng hóa. Vài ngày trước đồ vật mang tới, ta đã toàn bộ bán đi, lại thu về hơn trăm tỷ linh thạch. Trong thời gian một tháng, bán đi hơn hai trăm tỷ đồ vật, chắc chắn sự đại nhân cấp trên La Chủ Sứ, cũng sẽ cảm thấy hứng thú.

Cốc Vạn Tâm tới gần Tống Sương, cười híp mắt nói:

-Đúng, lần này linh thạch rất nhiều, mà Túc Thành đường xa xa xôi, ta hi vọng phó sứ đại nhân thực hiện chức trách, phái ra hộ vệ đến bảo vệ ta tiến về Túc Thành. Hì hì, vô cùng cảm kích ~

Nói xong, Cốc Vạn Tâm rời đi căn phòng xa hoa.

Tống Sương đứng tại chỗ, sắc mặt hẩn tái nhợt.

-Tiện nhân này, là làm sao tìm được khách nhân có tiền như thế!

Hắn một cước đạp bay cái ghế dưới chân.

Diệp gia.

Một bóng dáng mảnh khảnh, nương theo kiếm quang, không ngừng bay lên trên không trung.

Khi thì người nhẹ như yến, khi thì uy thế như chim ưng, nặng nề xê dịch.

-Uống!

Nàng hét lên một tiếng, chém ra một kiếm lên đá đo lực màu đen trước mặt.

Lập tức, một đạo kiếm khí khổng lồ ngưng kết trên không trung, nhanh chóng trảm thật mạnh vào phía trên đá đo lực.

Ầm ầm!

Trên thân đá đo lực vô cùng cứng cỏi, trong nháy mắt xuất hiện nhiều vết rạn rất nhỏ.

Sau đó, nó biến thành một đồng đá vụn.

-Không tệ, không tệ.

Diệp Tuy Phong đứng ở một bên, vui mừng gật đầu.

-Cha!

Diệp Hoàng trông thấy Diệp Tuy Phong, vội vàng chạy tới.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, thở hồng hộc, mồ hôi làm ướt tóc, thiếp ở trên mặt.

Nhưng tinh thần và khí lực của nàng, đã đạt tới đỉnh phong.

-Thí Thần Cửu Thức, ta đã luyện thành!

Diệp Hoàng đang kiềm chế kích động trong lòng, chậm rãi nói.

Diệp Tuy Phong cung chiêu vuốt tóc của nàng.

Sự cố gắng với trưởng thành của con gái, hẳn đều nhìn thấy.

Lần trước mình đồng ý với con bé, chỉ cần luyện Thí Thần Cửu Thức tới cảnh giới tiểu thành, sẽ cho nàng đi theo đệ tử trong tộc cùng nhau đi tới biên cảnh rèn luyện.

Từ đó về sau, Diệp Hoàng lại bắt đầu liêu mạng tu luyện, có thể nói trừ ăn cơm ra đi ngủ, nàng hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện.

Lại thêm tác dụng phụ trợ của đá Tĩnh Tâm, thời gian một tháng ngắn ngủi, nàng đã thành công luyện tới trình độ tiểu thành của Thí Thần Cửu Thức.

Với lại, phương diện tu vi, cũng đã đột phá hai tầng, đạt đến Luyện Khí cửu trọng.

Nàng đã khó khăn lắm mới đuổi kịp tiêu chuẩn ưu tú của con cháu trong gia tộc.

Có thể nói là, tiến bộ thần tốc!

-Cha, ta có có thể hay không...?

Khuôn mặt của Diệp Hoàng tràn đầy mong đợi nhìn Diệp Tuy Phong.

-Ngày mai, Diệp Long bọn hắn sẽ trở lại, lần này con cùng hắn đi đến biên cảnh.

Diệp Tuy Phong tự nhiên biết con gái mình đang suy nghĩ cái gì.

-Cha, ta yêu ngươi!

Diệp Hoàng cao hứng nhảy lên, nàng cố gắng như vậy, đều đang đợi một cái gật đầu của Diệp Tuy Phong.

-Hiện tại, mọi thứ đều là đáng giá.

-Nhìn con vui chưa kia?

Diệp Tuy Phong lắc đầu:

-Tới, ta kiểm tra một chút tình huống Thối Thê.

Tay của hắn đặt ở trên đỉnh đầu Diệp Hoàng, thần thức khẽ quét mà qua.

Lần trước Thối Thê, phần lớn năng lượng đều đang yên tĩnh trong thân thể Diệp Hoàng, theo tu luyện, từng chút từng chút bồi dưỡng thân thể của nàng.

Thời gian một tháng trôi qua, những năng lượng kia trên cơ bản đều bị Diệp Hoàng hấp thu toàn bộ.

Lực lượng với tổ chất thân thể của nàng, so với một tháng trước, đã cao hơn gần mười lần.

Với lại, Diệp Tuy Phong ngạc nhiên phát hiện, tư chất tu luyện của Diệp Hoàng cũng có chút tăng lên, xem ra là tác dụng do lực lượng tạo hóa bên trong kiếp lồi đưa đến.

Chương 33: Trái Tim Thánh Mẫu

- Đi về nghỉ một cái, đến tối lại tiến hành Thối Thê lần thứ hai cho con, sau đó, con muốn làm gì thì làm đó.

Diệp Tuy Phong nói.

-Cảm ơn cha!

Diệp Hoàng cao hứng bưng bưng, đáp lại.

Ban đêm, Diệp Tuy Phong tiến hành Thối Thê lần thứ hai cho nàng.

Quá trình Thối Thê lần này so với lần trước đều dễ chịu hơn một chút.

Diệp Tuy Phong thay đổi phương thuốc, sau khi, hắn phát hiện hiệu quả Thối Thê Dịch có tăng cường tư chất, đã trọng điểm đặt ở phương diện này.

Phần lớn năng lượng, đều sẽ ở trạng thái nghỉ ngơi, sẽ theo sự trưởng thành của Diệp Hoàng tử từ từ kích phát tiềm lực của nàng.

-Đây là kế lâu dài.

Sau đó, Diệp Tuy Phong đưa bùa hộ mệnh mua được lần trước cho nàng.

Về phần tại sao lần trước không cho, rất đơn giản.

Hắn quên.

Ngày thứ hai, Diệp gia bỗng nhiên trở nên vô cùng náo nhiệt.

Con cháu Diệp gia ra ngoài một tháng đã trở về, sau khi rèn luyện một phen, từng người đều tràn trề tinh thần và sức mạnh!

Bọn hắn đang kẻ lại thu hoạch lần này ở bên ngoài, còn có những điều kỳ dị trên đường, trước kia cho tới bây giờ đều chưa từng có cơ hội thấy được như vậy.

-Ca, người thật lợi hại, một thương đã có thể giải quyết Lang Yêu cấp 2 thượng đẳng.

Diệp Long, Diệp Khiêm, Diệp Thiển, ba huynh muội cùng nhau về đến trong gia tộc.

-Người biết không, hiện tại, danh tiếng của Long công tử, đã vang sáng lên ở biên cảnh, mọi người nhắc đến đều là khen không dứt miệng!

Diệp Thiển hưng phấn nói.

Diệp Long lại tương đối lạnh lùng, bảo:

-Những chuyện kia đều chẳng qua là hư danh thôi, chỉ có đề cho mình trở nên càng thêm cường đại, mới là chính đạo.

Diệp Thiển nhẹ gật đầu, sau đó nói:

-Đúng, ta nghe nói Diệp Hiểu Hiểu nhóc con kia đã đột phá đến cảnh giới Hóa Khí vào trước mấy ngày.

-Tiểu muội nhà Ngũ thúc?

Diệp Long nhếch mi lên nói.

Ngũ thúc Diệp Tùy Báo, có hai đứa con gái.

Con gái lớn tên là Diệp Cầm Dao, chỉ nhỏ hơn mấy tháng so với Diệp Long, hình như là tiến vào cấp độ Hóa Khí một lượt với hắn, trước mắt cũng đang là Hóa Khí tam trọng, là một vị thiên tài khác ở Diệp gia.

Diệp Hiểu Hiểu thì chỉ có mười ba tuổi, nàng lại đã đột phá đến cảnh giới Hóa Khí.

-Hai vị muội muội nhà Ngũ thúc này, thiên phú thật sự là một cái so một cái càng mạnh hơn.

-Đúng vậy.

Diệp Thiển nói:

-Nàng còn nhỏ hơn ta, lại lợi hại như vậy. Với lại Cầm Dao tỷ trong lần rèn lăm này, cũng rất lợi hại, còn thu được biệt danh là Dao Tiên Tử.

Diệp Thiển nói xong liếc nhìn đại ca mình, Diệp Long là ca ca của nàng kiêm thần tượng, Diệp Cầm Dao lại nổi danh cùng với Diệp Long, khiến trong lòng nàng cảm thấy không thoải mái.

-Đây là chuyện tốt.

Diệp Long lại cười nói:

-Không cần bởi vì người khác ưu tú mà tức giận, đương nhiên cũng không cần nhụt chí. Người đã ở cấp độ Luyện Khí đại viên mãn cũng một đoạn thời gian rồi, lại cố gắng một chút, tin tưởng rất nhanh sẽ có thể đột phá đến cấp bậc Hóa Khí.

Diệp Thiển nghiêm túc gật đầu.

Một lát sau, Diệp Thiển bỗng nhiên nhìn về phía Diệp Khiêm bên cạnh, hỏi:

-Đại khiêm, hôm nay ngươi làm sao vậy, làm sao một câu đều không nói?

Diệp Long cũng nhìn lại.

Sắc mặt của Diệp Khiêm nhìn lên có chút kỳ quái, im lặng một hồi, hần khẽ thở dài một cái, nói:

-Ta chỉ là trông thấy những đứa trẻ cực khổ kia, có chút...

Trong quá trình đi ra ngoài rèn luyện lần này, cuối cùng hần đã biết, cuộc sống ở nơi xa xôi biên cảnh là cái dạng gì.

Những người kia, ngay cả sống qua ngày đều là vấn đề, chỉ có thể cố gắng vùng vẫy giữa sống và chết, mới có thể miễn cưỡng sống sót.

Hần sống an nhàn sung sướng, thật sự là khó có thể tưởng tượng.

-Ai nha nha, ngươi lại trối dậy trái tim thánh mẫu rồi à!

Diệp Thiển giễu cợt nói.

-Không có!

Diệp Khiêm vội vàng nói:

-Ta là đang nghĩ, đối với gia tộc tới nói, người cũng là một loại tài phú, nếu có năng lực, có lẽ chúng ta có thể thu nhận vài người có thiên phú không tồi, tiến hành bồi dưỡng. Đợi một thời gian, những người kia cũng có thể biến sức mạnh trợ giúp gia tộc.

-Cắt, ngươi chính là thấy bọn hần đáng thương, trái tim thánh mẫu thức tỉnh mà thôi.

Diệp Thiển liếc mắt.

-Ta thật không phải!

-Được rồi!

Diệp Long ngăn cản hai người tiếp tục, nếu không sẽ dẫn đến mâu thuẫn.

Hần nhìn Diệp Khiêm, hỏi:

-Ngươi thật nghĩ như vậy?

Diệp Khiêm bảo:

-Không sai, ta cảm thấy đối với một thế lực, nhân tài là điều ắt không thể thiếu.

Diệp Long nhẹ gật đầu:

-Kỳ thật người nói cũng không sai, muốn mở rộng đại thế lực, nhất định phải có đầy đủ người mới được. Chỉ nhưng, bồi dưỡng nhân tài, là một chuyện cực kỳ hao phí tài nguyên, những chuyện liên quan cũng rất phức tạp. Người trước tiên có thể đi tìm một Đại bá, nói ý nghĩ của mình, xem họ sẽ xử lý như thế nào.

Diệp Khiêm nghiêm túc gật đầu.

-Oa, ca người thật lợi hại, ngay cả tầng quan hệ này cũng có thể nghĩ ra được, không giống một ít người, chỉ có mỗi trái tim thánh mẫu.

Diệp Thiên khen ngợi nói.

Diệp Khiêm lập tức trừng mắt lên bảo:

-Ai uy, ta với đại ca nói là cùng một việc!

-Không, đại ca là nghĩ sâu tính kỹ, người chỉ có trái tim thánh mẫu.

-Ta...

Chương 34: Ta Chỉ Có Một Yêu Cầu, Cứ Thỏa Thích Mà Làm!

- Thu dưỡng trẻ mồ côi?

Diệp Tùy Phong ngồi trong thư phòng, mang theo ánh mắt ngạc nhiên mà nhìn đứa cháu hào hoa phong nhã trước mắt.

-Không... Không là đơn thuần thu dưỡng.

Diệp Khiêm rõ ràng có chút câu nệ, nói:

-Ta là muốn biến bọn hắn thành một cỗ sức mạnh cho gia tộc trong tương lai.

Diệp Tuy Phong vuốt cằm, đưa cháu này ngược lại là có chút thú vị, vậy mà ý nghĩ vô tình lại rất hợp với của mình.

-Ừm, có thể.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Khiêm lập tức sững sờ, trừng trừng mắt hỏi:

-Đại bá, ngài... Ngài đồng ý?

Diệp Tuy Phong cười một cái nói:

-Đúng vậy, vì sao không chấp nhận, đây là chuyện tốt.

Diệp Khiêm giật mình, lần này hẳn tới, thật ra đã lấy hết can đảm.

Bởi vì chính hắn vô cùng rõ ràng, loại ý nghĩ này, trong hoàn cảnh kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu, thật sự là thuộc về một ý nghĩ kỳ quái.

Lãng phí tài nguyên nhà mình đi bồi dưỡng một đám người không liên quan, truyền đi sợ rằng sẽ bị người cười đến rụng răng.

Đến khi, Diệp Khiêm đã sớm chuẩn bị tâm lý nghe chửi mắng một trận.

Nhưng không nghĩ tới, Đại bá lại đồng ý ngay tức khắc.

Rất dứt khoát, rất bình tĩnh, khiến hắn trong lúc nhất thời không kịp có chút phản ứng.

-Đại bá, ngài thật không phản đối sao?

Diệp Khiêm vẫn như cũ không thể tin được.

-Đương nhiên.

Diệp Tuy Phong lại một lần nữa đáp lại rất kiên định.

Diệp Khiêm hít vào một hơi thật dài, nói:

-Đại bá, sự ủng hộ của ngài, khiến cho ta rất cảm thấy được khuyến khích!

Dưới tình huống tất cả mọi người đều phản đối, Diệp Tuy Phong lại đồng ý, khiến hắn càng thêm có lòng tin.

-Ha ha.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

-Đi, cứ tùy tiện mà làm. Nếu gặp phải vấn đề khó giải quyết, có thể tùy thời tới tìm ta.

Thu dưỡng cô nhi, bồi dưỡng thế lực, thật ra là một chuyện rất phức tạp.

Trên phương diện tài nguyên đều là thứ yếu, chủ yếu là về mặt khống chế lòng người, là một môn học vấn.

Diệp Khiêm tuổi còn rất trẻ, nhưng Diệp Tỳ Phong sẽ cho hắn đầy đủ không gian với thời gian.

-Cảm tạ đại bá!

Diệp Khiêm nghiêm túc nói:

-Vậy tiếp theo ta sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch rồi.

-Có thể.

Diệp Tỳ Phong gật đầu nói:

- Nhưng vô luận làm chuyện gì, tốt nhất sớm nghĩ ra một kế hoạch. Ta hỏi ngươi, ngươi đang suy nghĩ trước tiên nhận bao nhiêu người, làm sao bồi dưỡng và nuôi bọn hắn?

Diệp Khiêm nhíu mày suy tư trong chốc lát, đáp:

-Lần này, bên trong lúc rèn luyện, ta tiếp xúc không ít người, rất nhiều đứa trẻ có giá trị bồi dưỡng. Ta dự định trước tiên thu nhận ba đứa có thiên phú tốt nhất, tu vi cao nhất. Sau đó, chúng ta sẽ tiến vào bên trong Cao Lĩnh, một là huấn luyện, hai là có thể gom được nhiều tài nguyên. Đợi sau khi tích lũy đủ tài nguyên, lại tiến hành theo chất lượng, mở rộng quy mô. Đại bá, ngài cảm thấy thế nào?

Hắn rất nhanh đã đưa ra đáp án của mình.

Diệp Tỳ Phong âm thầm gật đầu, từ dưới tình huống bình thường mà nói, kế hoạch thật là không tệ, tỉ lệ sai số rất cao.

Chỉ nhưng...

-Ta cảm thấy rất vô nghĩa.

Diệp Tỳ Phong từ tốn nói.

-Hả?

Diệp Khiêm nháy mắt, hẳn không nghĩ tới sẽ thu được một đánh giá như thế.

-Kế hoạch vẫn quá nhỏ!

Diệp Tỳ Phong lắc đầu nói:

-Nếu như dựa theo kế hoạch của người, cần phải bao lâu mới có thể chân chính hình thành quy mô, góp sức cho gia tộc? Mười năm? Hai mươi năm? Ta không chờ được lâu như vậy.

Diệp Khiêm nghe Diệp Tỳ Phong nói như vậy, khuôn mặt của hắn lập tức lộ vẻ sâu khổ, nói:

-Đại bá, nhưng nếu như mở rộng tuyển chọn người quy mô lớn, chút tài nguyên của tài, căn bản là chống đỡ không nổi. Đây là một chuyện rất tốn tiền bạc.

Diệp Khiêm cũng nhìn thấy gần đây tiền sinh hoạt tăng lên, mới dám suy nghĩ như thế.

Nếu mở rộng quy mô, là chuyện hẳn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Diệp Tỳ Phong lại cười, nói:

-Thật sự là tiểu tử ngốc, người cho rằng ta ủng hộ người, chỉ là ủng hộ một chút trên miệng?

-Không phải sao?

Diệp Khiêm nháy mắt hỏi ngược lại.

-Dĩ nhiên không phải!

Diệp Tỳ Phong lắc đầu, đáp:

-Có một chuyện, các người hiện tại còn không biết. Gia tộc đã quyết định, bồi dưỡng các người, đồng thời thu nhận sức mạnh ngoại giới, tiến vào gia tộc. Đồng thời, sẽ căn cứ theo tình huống, cung cấp tài nguyên tương ứng. Sau khi trở về làm một bảng kế hoạch đi, đến lúc đó liệt ra tới một tờ đơn, cần bao nhiêu linh thạch, cần cung cấp dạng tài nguyên gì, đều viết rõ ràng, đến lúc đó trực tiếp tới lấy là được.

-Nếu người đã có thể dẫn đầu đưa ra ý nghĩ này, về sau có gì cần, cứ trực tiếp nói với ta. Ta chỉ có một yêu cầu, cứ thỏa thích mà làm!

-...

Diệp Khiêm chóng mặt rời khỏi thư phòng gia chủ.

Bên ngoài, Diệp Long với Diệp Thiển, hai người đang chờ đợi hắn.

-Thế nào, Đại bá có đồng ý không?

Diệp Long hỏi.

Diệp Khiêm quay đầu nhìn hắn một chút, dáng vẻ như người mộng du.

Thấy bộ dáng này của hắn, Diệp Thiển bĩu môi nói:

-Hừ, ta biết mà, Đại bá làm sao có thể đồng ý yêu cầu không hợp thói thường như thế, cũng không phải nhiều tiền là có thể dùng phung phí...

-Đại bá đồng ý.

Diệp Khiêm đánh gãy lời của nàng ta, sau đó, nhẹ nhàng từ trong ngực móc ra một khối lệnh bài.

Chương 35: Kim Bài Gia Chủ! Hệ Thống Điểm Công Hiến

Lệnh bài màu vàng kim, phía trên khắc lấy một con chữ không lồ.

-Kim Bài Gia Chủ!

Diệp Long lập tức quá sợ hãi.

Thân là con cháu dòng chính của Diệp gia, bọn họ đều biết món đồ này.

Kim Bài Gia Chủ, chỉ có một hiệu quả.

Chính là có thể vô điều kiện nhận được tài nguyên gia tộc, vô luận là linh thạch hay công pháp, linh khí, cái gì đều có thể.

Loại lệnh bài này, chỉ sợ chỉ có trong nhà mấy vị chủ sự dòng chính, mới có thể có được một tấm!

Hiện tại, vậy mà cho Diệp Khiêm một tấm.

-Gia chủ là điên rồi sao!

Tâm thần Diệp Long kịch chấn:

-Diệp Khiêm, người đến cùng đã nói gì với Đại bá?

-Không có gì.

Diệp Khiêm bảo tiếp:

-Ta chỉ nói ra ý nghĩ của mình với Đại bá, Đại bá biểu hiện ngài ấy rất ủng hộ ta, sau đó... Cho ta tấm kim bài này.

Diệp Long với Diệp Thiển, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, cũng không biết nói cái gì cho phải.

-Đây cũng quá qua loa đi! không sợ Diệp Khiêm cầm kim bài tiêu xài lung tung à?

-Nếu như vậy... Về sau, chúng ta có phải không cần đau đầu vì chuyện tài nguyên nữa hay không?

Diệp Thiển nhìn kim bài, con mắt đều sắp lồi ra.

Đối với bọn hắn tới nói, đây chính là đại biểu cho tài nguyên vô hạn!

Nhưng Diệp Khiêm thu lại kim bài.

Hắn biểu lộ dáng vẻ nghiêm túc, nói:

-Với ta mà nói, Đại bá ủng hộ, mới là thứ quan trọng nhất. Ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này, tuyệt đối không phụ sự tin tưởng của Đại bá! Ta sẽ không dùng kim bài này, làm chuyện riêng!

Nói xong, hắn nện bước đi kiên định, từng bước một đi xa.

-Hi vọng tiểu tử kia không kiêu dè gì, có thể lợi dụng kim tăng lên thực lực của mình.

Trong phòng, Diệp Tùy Phong lắc đầu tự nói.

Hôm nay, hắn nói chuyện với Diệp Khiêm, khiến hắn phát hiện một vấn đề.

Đám người trẻ trong gia tộc này, đều rất xuất sắc, nhưng chính là có một chút quá cổ hủ.

-Ai, không có cách nào khác, đám hài tử này đều đã quen tiết kiệm. Tiếp theo, phải tăng thêm chính sách với ban thường mới được.

.....

-Ước mơ của người tu luyện là cái gì?

Thậm chí, có rất nhiều người sẽ vì ước mơ mà đánh đổi mạng sống.

Cho nên từ một loại nào đó góc độ tới nói, phần lớn tu sĩ, đều rất “Nghèo”.

Khuyết thiếu tài nguyên tu luyện, công pháp ít, lại phẩm cấp thấp, Linh khí Huyền cấp trở lên, càng không dám mơ ước xa hơn.

Loại nghèo này, ở một mức độ rất lớn hạn chế thiên phú mọi người, cũng hạn chế thực lực tiềm ẩn của mọi người.

Diệp Tỳ Phong suy ý rất đơn giản.

- Tông môn làm như vậy, thứ nhất là dựa vào thành tựu của bản thân với cảm giác được chấp nhận, thứ hai là lợi dụng số lớn đệ tử, vì thu được càng nhiều lợi ích cho tông môn.

- Nhưng chúng ta không cần.

- Mục đích ta làm như vậy, là để cho tộc nhân không cần phải đau đầu vì tài nguyên, càng thêm chuyên tâm vào tu luyện thực lực bản thân.

- Cho nên phương diện thu hoạch điểm cống hiến, phải làm cho to.

- Đột phá cấp bậc tu luyện, cũng coi như cống hiến, ở một phương diện khác lấy được thành tựu, cũng coi như là cống hiến, trợ giúp người trong tộc, cũng coi như cống hiến, thậm

chí cưới vợ sinh con, cưới chồng sinh con cũng tính điểm công hiến.

Tùy Vân tròng lớn tròng mắt:

- Sinh con cũng được?

- Nói tóm lại, tất cả chuyện có ích đối với gia tộc, đều phải tính vào hệ thống điểm tiến cống.

- Sau đó, tiếp theo, người với Tùy Vũ bọn hắn thương lượng một chút tiêu chuẩn đánh giá cụ thể cho tốt.

Diệp Tùy Phong ném vấn đề chính cho nhóm chủ sự gia tộc, hắn chỉ phụ trách đưa ra chính sách, tiếp đó cung cấp tài chính ủng hộ là được.

Người của Diệp gia cũng rất nhanh biết phương thức thu hoạch điểm công hiến.

- Ta có một ngàn điểm công hiến khởi đầu, không biết là nhiều hay ít?

- Ta cũng là một ngàn, giống như phần lớn mọi người đều có điểm công hiến khởi đầu là một ngàn.

Người trẻ tuổi tụ tập cùng một chỗ, nghiên cứu chính sách mới ban hành này.

- A, Luyện Khí kỳ mỗi lần đột phá một tiêu cấp bậc, có thể thu được một trăm điểm công hiến!

- Đúng vậy, đột phá cảnh giới Hóa Khí, có thể trực tiếp thu được ba ngàn điểm công hiến.

- Trời ơi, trở thành một luyện đan sư nhất phẩm, vậy mà cũng có thể thu được ba ngàn điểm công hiến!

- Ngạch... Đỡ lão nãi nãi băng qua đường, mười điểm công hiến?

- Vì gia tộc thi nhận thiên tài, năm trăm điểm công hiến!

Mọi người nhìn một chút, phát hiện có rất nhiều tiêu chuẩn cho điểm.

Có ít người hiểu qua tiêu chuẩn điểm công hiến tông môn, bình thường đều kèm theo nhiệm vụ hệ thống, chỉ có hoàn

thành một nhiệm vụ nào đó, mới có thể thu được điểm cống hiến hoặc điểm tương ứng.

Nhưng quy tắc Diệp gia, lại rất đơn giản, trong đó có rất nhiều việc!

Cho tới bây giờ đều chưa nghe nói qua, sinh con cũng có thể tính là cống hiến.

Bọn hắn có thể trông thấy, trong tương lai không lâu, nhân khẩu Diệp gia, tuyệt đối sẽ không ngừng tăng lên xưa nay chưa từng có.

- Đừng vui mừng quá sớm, chúng ta còn không biết, những tài nguyên trên quý kia cần bao nhiêu điểm cống hiến mới có thể đổi được đâu.

Có người tạt một chậu nước lạnh.

- Ai, hy vọng một ngàn điểm cống hiến của ta, có thể đổi được một bản võ kỹ Hoàng cấp trung phẩm.

Chương 36: So Với Diệp Gia, Am Ni Cô Có Thể Thích Hợp Với Người Hơn

Mọi người bắt đầu tuân hướng về phía mới ba cánh cửa trong nội đường, sau khi nhìn thấy giá cả được đưa ra, tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Mọi người nhất thời im lặng.

-Đúng vậy, nếu như quá đắt, cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Mọi người bắt đầu tuân hướng vừa mới cởi mở tam đại trong nội đường.

Nhìn thấy bên trong đánh dấu giá cả sau đó, tất cả mọi người trợn tròn mắt.

- Đậu đen rau muống! Một bản công pháp Hoàng cấp hạ phẩm, vậy mà chỉ cần mười điểm cống hiến!

- Trời ơi, bên trong còn có công pháp Huyền cấp, một ngàn điểm cống hiến là có thể đổi được một bản, đáng tiếc mỗi

người chỉ có thể đổi được hai quyền.

- Thỏa mãn đi, trước đó không có cơ hội như vậy, lại nói tham thì thâm.

- Linh kiếm Hoàng cấp hạ phẩm, cũng chỉ cần năm mươi điểm công hiến, ô ô, ta cuối cùng cũng là người nắm giữ linh kiếm!

Tất cả mọi người đều chấn động.

Những giá cả của tài nguyên trân quý, đơn giản là quá rẻ!

- Tỷ, đại bá của chúng ta, thật sự là quá soái khí!

Bên ngoài Linh Khí Đường, một thiếu nữ cầm hai thanh kiếm thật dài, kích động nói.

Một thanh trường kiếm nàng cầm trong tay hiện ra tia sáng, ôn nhu vuốt ve nó, như đó là món đồ trên ưu mỹ nhất thế giới.

- Hiểu Hiểu, đây là Linh khí Huyền cấp, cẩn thận chớ tổn thương chính mình.

Một thiếu nữ khác tuổi hơi lớn hơn một chút, không biết nên nói gì nhắc nhở.

- Dao Tiên Tử thân yêu, ta mới sẽ không... Nha!

Còn chưa nói xong, Diệp Hiểu Hiểu đã kinh hô một tiếng, trên ngón tay bắt đầu chảy ra máu tươi, nàng vội vàng cho ngón tay vào trong miệng.

Diệp Cẩm Dao không biết nói gì liền lắc đầu.

- Chúng ta chỉ có một ngàn điểm công hiến, người thoáng một cái đã xài hết rồi, quả thực có chút lãng phí.

Diệp Hiểu Hiểu đang ngậm ngón tay, ô ô nói:

- Không lãng phí, nó với ta có duyên, về sau nhất định có thể ở trên tay của ta, phát huy ra ánh sáng với sức mạnh lớn nhất.

- Chỉ tiếc ta đột phá sớm, nếu chậm thêm mấy ngày đột phá cảnh giới Hóa Khí, có thể lại thu được ba ngàn điểm công hiến.

- Hừ, nhưng mà chuyện đó cũng không có gì, ta chính là Diệp Hiểu Hiểu, bước vào cảnh giới Hóa Khí cũng có thể tăng tiến

nhanh, điểm công hiến còn nhiều, rất nhiều...

Diệp Hiểu Hiểu nói rất nhiều, ở một bên càng không ngừng nghĩ linh tinh.

Diệp Cầm Dao lại tương đối yên tĩnh, chỉ nghe nàng ấy ở nơi đó lải nhải.

- Đúng rồi, tử.

Diệp Hiểu Hiểu ngón tay cuối cùng không chảy máu, nói:

- Ta nghe nói danh tiếng của Diệp Long ở biên giới cũng rất vang dội, hơn nữa có thật nhiều tộc nhân đều tụ tập đến chỗ của hắn, thế lực khổng lồ.

- Chúng ta chỉ có hai người, nếu không cũng tìm chút trợ lực đến đây đi, bằng không nhất định sẽ bị hắn vượt qua!

Diệp Cầm Dao nhìn nàng một cái, lắc đầu nói:

- Chúng ta cũng chiến đấu vì gia tộc, cần gì phải phân ra cao thấp, làm tốt chuyện chính mình là được rồi.

Diệp Hiểu Hiểu nghe thấy tử nàng nói như vậy, lập tức nhếch lên miệng, nói:

- Người nha, chính là quá coi thường danh lợi.

- So với Diệp gia, Am Ni Cô có thể thích hợp với người hơn.

- Vậy người không tìm ta tìm.

- Ừm, ta cảm thấy trước tiên có thể lôi kéo bên phía Hoàng tử tử, mặc dù nàng ấy thực lực rất yếu, nhưng dầu gì cũng là con gái gia chủ.

- Dựa vào tài khí của đại bá bây giờ, nói không chừng trên người nàng ấy có thể lại cọ một thanh linh kiếm Huyền cấp nữa.

- Tử Hàm muội muội nhà tứ thúc cũng không tệ, mười ba tuổi đã bước đến cấp độ Luyện Khí thập trọng, sắp có một nửa phong thái của ta rồi.

- Hi hi, chúng ta có thể tạo thành một thiên đoàn Nữ Tử Diệp gia, áp chế đám người Diệp Long kia!

- Nhưng Diệp Thiên thì bỏ đi, đó chính là một kẻ yêu ca ca của mình, không thể rời bỏ Diệp Long...

.....

Thế hệ trẻ tuổi Diệp gia, sau mấy ngày nghỉ dưỡng sức, lần nữa cùng nhau đi về phía biên giới Cao Lãnh.

Diệp Hoàng cũng rời đi với mọi người.

Hai ngày trước, tiểu ny tử nhà Diệp Tỳ Báo, Diệp Hiểu Hiểu chủ động tới mời Diệp Hoàng.

Đồng thời ở trước mặt thề son sắt Diệp Tỳ Phong, nói tuyệt đối sẽ bảo vệ Diệp Hoàng an toàn, khiêng cho hắn hoàn toàn yên tâm.

Hơn nữa, nàng còn nói Diệp Tỳ Phong càng ngày càng đẹp trai, dùng hết vốn từ để khen ngợi.

Diệp Tỳ Phong đương nhiên hiểu cô nàng này muốn làm gì, cũng không chọc thủng, đưa nàng ấy và Diệp Cầm Dao mỗi người một chiếc vòng tay Huyền cấp thượng phẩm.

Diệp Hiểu Hiểu thiếu chút nữa đã cao hứng nhảy căng lên tận trời cao.

Tiếp theo, Diệp Tỳ Phong kéo hai nàng đến một bên, dặn dò các nàng, không nên vì thân phận Diệp Hoàng mà có chỗ cố kỵ, nàng muốn làm cái gì thì cho nàng làm cái đó, như vậy mới có thể đưa đến hiệu quả rèn luyện tốt hơn.

Sau khi nhóm người này rời đi, Diệp Tỳ Phong lần nữa trở lại thư phòng, xem điển tịch.

Hắn đã giao dịch hai lần với Cốc Vạn Tâm, hắn mua số lượng lớn công pháp võ kỹ, còn có tâm đắc tu luyện.

Với hệ thống tu luyện thế giới này, hắn đã có một cách hiểu đại khái.

Thời kỳ viễn cổ, phạm nhân tắm rửa Nhật Nguyệt Tinh Quang, hấp thu tinh hoa trời đất vào bên trong cơ thể, trở thành nhóm nhân loại đầu tiên nắm giữ sức mạnh siêu phàm.

Chương 37: Sáng Tạo Công Pháp

Vào thời đại kia, thiên phú chính là duy nhất.

Sau đó, trong quá trình tổ tiên nhân loại đang chiến tranh với yêu thú ma quỷ, dần dần tìm kiếm ra được một con đường có thể tự mình tu luyện.

Bọn hắn bắt chước phương thức tu hành của yêu thú, phun ra nuốt vào linh khí thiên địa, tiến tới tăng cường bản thân.

Cũng kể từ lúc đó, linh khí - loại tồn tại siêu phàm này, chính thức rơi vào trong tầm mắt của nhân loại.

Về sau, theo không ngừng phát triển, con đường tu đạo bắt đầu thêm một bước hoàn thiện, cấp bậc tu luyện được tỉ mỉ phân chia vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa từ tu luyện diễn sinh ra tới nghề, cũng có nhảy vọt phát triển, như luyện đan thuật, trận pháp, phù chú các loại.

Có thể nói là trăm hoa đua nở, giống như khắp trời đầy sao.

Nhưng ở loại tình huống này, lại xuất hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

- Chúng loại quá nhiều, quá mức hỗn tạp, quá mức tinh tế, không có một cái tiêu chuẩn thông dụng nào, có thể thích hợp cho mọi người học tập.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu nói.

Trên thế giới mỗi người đều khác biệt, mỗi người đều hành công pháp khác nhau, cũng sẽ có hoặc nhiều hoặc ít điểm khác nhau.

Điều này sẽ dẫn đến, mỗi người đều phải tìm kiếm công pháp thích hợp nhất cho bản thân để tiến hành tu luyện.

Nếu có thể tìm được, có thể phát huy ra đầy đủ năng lực lớn nhất của bản thân.

Nhưng nếu tìm không thấy, hoặc vì phán đoán sai lầm, lựa chọn công pháp sai lầm, rất có thể cuối cùng cả đời, lại tầm thường vô vi.

Mà vì tài nguyên phân chia không đều, loại tình huống này rất phổ biến.

- Nếu có một loại công pháp tương đối thông dụng tồn tại, mỗi người đều có thể tu luyện, như vậy...

- Trên thế giới này, bất cứ người nào, đều sẽ có tiềm lực vô tận.

- Thế giới này, chỉ sợ phải làm càng thêm đặc sắc.

Diệp Tuy Phong trầm tư, hẳn đến từ thế giới khác, có tầm mắt với quan niệm khác biệt.

Ở thời đại kia của hắn, có một loại gọi là giáo dục cơ bản.

Trước cấp 3, tất cả mọi người đều tiếp nhận tri thức giáo dục ngang nhau, học lướt qua tất cả phương diện ngành học.

Lúc ở cấp ba, mới có thể chia thành khoa xã hội với khoa tự nhiên, hai phương hướng khác nhau.

Sau khi lên đại học, sẽ thêm một bước chia nhỏ, có vô số ngành nghề.

Sau nghiên cứu sinh, còn có thể chia nhỏ hơn nữa.

Giống như trên một cây đại thụ có vô số cành lá, mỗi một đầu nhánh cây, đều có thể có tương lai vô hạn.

Nơi quan trọng nhất của đại thụ, chính là thân cây.

Diệp Tuy Phong, muốn sáng tạo một thân cây như vậy.

- Trước tiên, bắt đầu từ linh khí bản thân.

Diệp Tuy Phong vẫy tay, một đoàn khí tức ôn hòa màu trắng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, biến ảo ra đủ loại đủ kiểu hình thái.

Linh khí, trên căn bản, kỳ thực chính là một loại năng lượng. Một loại năng lượng vô cùng kỳ lạ.

Loại năng lượng này có thể bị bất cứ vật thể nào đó hấp thu, nếu vật thể hấp thu nắm giữ linh trí, như vậy sẽ tiến hành lợi dụng nó, biến thành lực lượng của mình.

Cấp bậc Luyện Khí chủ yếu là hấp thu linh khí, đả thông kinh mạch, rèn luyện cơ thể bước đầu.

Cảnh giới Hóa Khí lại là thêm một bước dùng linh khí rèn luyện, trong đan điền tạo thành khí vân, khống chế linh khí sức mạnh.

Diệp Tùy Phong chuẩn bị trước tiên từ hai giai đoạn này, bắt đầu tiến hành thay đổi.

- Tất cả công pháp, thật ra là phương thức vận hành linh khí ở trong người.

- Thông qua con đường kinh mạch khác nhau tiến hành vận chuyển liên tục, một chút việc nhỏ không đáng kể đều dẫn đến kết quả khác biệt cực lớn.

- Có công pháp, kiên cường bá đạo, có công pháp, thì vô cùng nhu hòa, còn có vài công pháp, có được thuộc tính đặc biệt của chính nó.

- Hơn nữa, kinh mạch trong cơ thể mỗi người, đều có chút xíu khác biệt, tổng hợp mà nói, là một chuyện cực kỳ phức tạp.

Diệp Tùy Phong mỉm cười, thông dụng, là kiêng kỵ nhất phức tạp.

Kinh mạch trong cơ thể con người mặc dù giống như Thiên Võng, nhưng có chín đầu chủ mạch, là thứ mỗi cá nhân đều có.

Nếu như lấy chín đầu chủ mạch làm cơ sở, sẽ có xác suất rất lớn, sáng tạo ra một công pháp có thể thích hợp cho tất cả mọi người tu luyện.

- Chín đầu chủ mạch, mỗi một đầu đều vô cùng rộng lớn, giống như tiền đồ tươi sáng, biển chứa trăm sông.

- Nhưng dù biển chứa trăm sông, cũng mang ý nghĩa hấp thu năng lượng, sẽ dẫn đến hỗn tạp, nhất thiết phải có một hệ thống tinh thuần tồn tại.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ, vung tay lên một cái, trước mặt tạo thành một mặt màn ánh sáng lớn, có thể thấy rõ ràng chín đầu chủ mạch trong cơ thể con người.

Phía trên bọn chúng, kết nối lấy thần hồn trung tâm trong cơ thể con người.

Phía dưới bọn chúng, kết nối với đan điền của nhân loại.

Mà phía sau bọn chúng, ẩn ẩn kết nối lấy một đoàn năng lượng màu xanh lục, đó chính là bản chất sinh mạng của nhân loại.

Nếu có chút sai lầm, có thể tổn hại đến bản chất sinh mệnh, điều này cũng là lý do vẫn không có người dám đồng thời đánh chủ ý lên chín đầu chủ mạch.

Chương 38: Mở Rộng Thế Lực

Nhưng Diệp Tùy Phong lại khác mọi người, thần hồn không thể đo lường, có thể để cho hắn dễ dàng nhìn thấu căn cơ mỗi món đồ.

- Giai đoạn thứ nhất, chính là đả thông chín đầu chủ mạch này.
- Vừa vặn thích hợp với Luyện Khí kỳ của hệ thống tu luyện truyền thống.
- Sau đó lại lợi dụng chủ mạch, trả lại nhục thân, tinh luyện đan điền, tinh luyện năng lượng tồn trữ, ứng với cảnh giới Hóa Khí.

Hai mắt của Diệp Tùy Phong, bỗng nhiên tản mát ra điểm điểm tia sáng.

Nhìn kỹ lại, giống như có ngôi sao rực rỡ chìm nổi ở trong đó, không ngừng chôn vùi, lại không ngừng trùng sinh.

Hắn đã bắt đầu thôi diễn.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Diệp Tùy Phong trong thư phòng gia chủ, tu luyện tới gần hai tháng.

Lần trước, hắn làm cho Thí Thần Cửu Kiếm tăng lên một đẳng cấp lớn, cũng chỉ hao tốn thời gian một tách trà mà thôi.

Có thể thấy được độ khó lần này, là to lớn bao nhiêu.

Trong lúc đó Tùy Vân tới tìm hắn nhiều lần, Diệp Hoàng cũng quay về một lần rồi, muốn gặp Diệp Tùy Phong, nhưng đều bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn lại, căn bản là không có cách nào tiến vào thư phòng.

Nhờ thế bọn hắn đều biết Diệp Tuy Phong đang bế quan.

Hai tháng sau, cuối cùng, tinh mang trong mắt Diệp Tuy Phong cũng chậm rãi giảm đi, màn sáng trước mặt, đã dần biến thành một bản điển tịch sáng chói, chậm rãi khép lại một trang cuối cùng.

- Hô, cuối cùng cũng hoàn thành.

Diệp Tuy Phong thở ra một hơi thật dài, ngay từ đầu hắn cũng không có nghĩ đến, sáng tạo một bộ công pháp lại tiêu phí nhiều thời gian của hắn như vậy.

- Đặt tên gì đây?

Diệp Tuy Phong mỉm cười, nhìn điển tịch trước mặt, giống như nhìn đứa con của mình.

Môn công pháp này là một hệ thống tu luyện hoàn toàn mới.

Nó lợi dụng năng lượng, không chỉ hấp thu linh khí.

Tinh hoa trời đất, bản nguyên vạn vật, thậm chí yêu khí, ma khí, nó cũng có thể đồng thời hấp thu lợi dụng.

Sau khi suy nghĩ, Diệp Tuy Phong duỗi ra ngón tay, khắc xuống ba chữ trên điển tịch: 《 Công Pháp Nguyên Thủy 》

.

.....

Trong thư phòng gia tộc, Tuy Vân đang báo cáo tình huống khoảng thời gian này cho Diệp Tuy Phong biết.

Bế quan hai tháng, trong gia tộc cũng không có xảy ra chuyện gì quan trọng.

Nơi xảy ra thủy triều hung thú ở biên cương trên cơ bản đã lắng lại, nhóm nòng cốt phần lớn đều rút về.

Chỉ để lại thế hệ trẻ tuổi, tham gia giải quyết yêu thú, đồng thời tuân theo mệnh lệnh của Diệp Tuy Phong, xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với nhóm tu sĩ bản địa.

Bởi vì không có người từng làm như thế, cho nên hiệu quả hết sức rõ ràng.

Cộng lại thời gian chưa tới ba tháng, đánh giá trong thành trì phạm vi Diệp gia quản lý đã tăng lên, có nhiều nơi thậm chí còn xem Diệp gia trở thành thần thánh.

-Thần thánh? Ta cũng không muốn biến Diệp gia thành một thánh địa.

Diệp Tùy Phong nhếch miệng, mục tiêu của hắn là thành lập một thế lực đủ mạnh, thanh danh cái gì đều là thứ yếu.

-Có tu sĩ lựa chọn gia nhập vào Diệp gia hay không? Thực lực như thế nào? Thiên phú như thế nào?

Diệp Tùy Phong hỏi.

-Này thì nhiều lắm!

Tùy Vân cười nói:

-Trước mắt đã có trên một trăm tên tu sĩ, tự mình chạy đến thành Vân Tiêu, chính là vì muốn gia nhập dưới trướng gia tộc chúng ta. Phần lớn đều là cảnh giới Luyện Khí kỳ, về phần thiên phú, có chút cao thấp không đều.

Diệp Tùy Phong khoát tay nói:

-Không đủ thì không đủ, chúng ta không phải tông môn, nhất định phải xem thiên phú cái gì. Thế giới này cũng cần người nhỏ yếu hơn, để nhận một vài nhiệm vụ phổ thông. Người hãy phân chia vị trí của bọn hắn cho tốt, tận lực cam đoan mỗi người có thể ngồi đúng vị trí của mình.

Tùy Vân cau mày nói:

-Đại ca, ngài là nói, thu nhập toàn bộ?

-Đương nhiên, thu nhập toàn bộ.

Diệp Tùy Phong nói:

-Cung cấp cho bọn hắn một hoàn cảnh tu luyện tốt, về phương diện tài nguyên cũng không cần keo kiệt, cho một cái khởi đầu tốt, chuyện phía sau mới có thể càng ngày càng thuận lợi.

Tùy Vân tỏ ra hiểu rõ, vừa cười nói:

-Vậy ta đoán chừng vài năm trong tương lai nữa, tổng số nhân khẩu gia tộc có thể vượt lên mấy chục ngàn, theo ta được biết,

một ít con cháu trẻ tuổi cũng làm rất tốt, thu nạp cho mình không ít tùy tùng.

-Một ít con cháu?

Diệp Tùy Phong cười nói:

-Người là nói tiêu tử kia nhà người.

Ở gia tộc, trước khi công bố chính sách này, Diệp Khiêm có tìm qua hẳn, biểu đạt ý tưởng giống nhau.

Diệp Tùy Phong vẫn rất xem trọng đối với đứa cháu này.

-Ha ha ha!

Tùy Vân cười to, nói:

-Cũng không riêng gì Diệp Khiêm, Diệp Long, Diệp Cầm Dao bọn hắn, bởi vì thực lực xuất sắc, cũng thu nhận được rất nhiều tùy tùng.

-A đúng, còn có Diệp Hoàng. Diệp Hoàng, Cầm Dao, Hiểu Hiểu, Tử Hàm, còn có một vài nữ hài tử khác trong tộc, thành lập một tổ chức tên là Thiên Loan Điện, trước mắt thế lực không lồ, thu được thanh danh hiển hách ở vùng biên cảnh. Thủ lĩnh điện Thiên Loan chính là Cầm Dao với Diệp Hoàng, nhưng người biết, Diệp Cầm Dao đứa bé này, trời sinh tính cách không màng danh lợi, cho nên trên cơ bản là Diệp Hoàng chủ yếu quản lý. Các nàng dựa theo thực lực xuất sắc, đã thu nạp một nhóm tán tu lớn đi theo.

Diệp Tùy Phong hơi hơi kinh ngạc.

Chương 39: Thật Biết Làm Ăn

Không nghĩ tới bọn nữ oa tử trong gia tộc, cũng đều có lòng háo thắng.

Con gái của hắn vậy mà có thể trở thành thủ lĩnh của các nàng, nghĩ đến thân phận là một mặt, thực lực bản thân của con bé chắc cũng có được bước tiến dài.

-Đại ca, ta còn muốn hỏi người, làm sao thực lực của Tiêu Hoàng đột nhiên tiến bộ nhanh như vậy, thời gian hơn hai

tháng, đã đột phá đến Luyện Khí thập nhị trọng , đơn giản đáng sợ! Với lại lực chiến đấu của con bé càng không thể khinh thường, nghe nói ngay cả Diệp Long đều không có nắm chắc phần thắng, xem ra mấy tháng sau, trận so tài thành Vân Tiêu, có thể sẽ cân nhắc cho con bé tham gia thi đấu.

Trên mặt của Tùy Vân mang biểu cảm không thể tin được, bởi vì biểu hiện của Diệp Hoàng thật sự là quá xuất sắc.

-Có tài nhưng có được thành tựu muện thôi.

Diệp Tùy Phong nói.

-Thật sao?

Tùy Vân cười hắc hắc, mở to mắt nhìn Diệp Tùy Phong bảo:

- Có lẽ một vài đệ tử khác trong tộc, cũng có tiềm lực nhưng lại đạt được thành tựu muện, ta cảm thấy đại ca có thể cân nhắc một chút.

Hiển nhiên, hẳn cũng không hề hoàn toàn tin tưởng lời của Diệp Tùy Phong.

Đúng thế, Diệp Hoàng thay đổi quá mức rõ ràng, muốn nói không có Diệp Tùy Phong nhúng tay, sẽ không ai tin tưởng cả.

-Nhìn bộ dáng con khi của người kia.

Diệp Tùy Phong lắc đầu nói:

-Đội đợt rèn luyện này kết thúc đi, vừa dễ dàng nhìn thử người nào có giá trị bồi dưỡng, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ cân nhắc đối đãi.

Tùy Vân cười hắc hắc không ngừng, đáp ứng là được.

Dù sao đại nhi tử Diệp Long của hắn, khẳng định sẽ chiếm một vị trí.

-Đúng, ta bề quan hai tháng, không có đưa cho người linh thạch tháng này, có xảy ra vấn đề gì hay không?

Diệp Tùy Phong hỏi.

-Ngạch, không có không có.

Tùy Vân lại bảo:

-Lúc ấy, đại ca đưa cho ta tổng cộng 18 tỷ năm triệu linh thạch, may mắn người bé quan, nếu không trong vòng một tháng, ta còn thực sự không có cách nào xài hết nhiều linh thạch như vậy.

Lúc ấy, Diệp Tùy Phong cho hắn một nhiệm vụ, chính là trong vòng một tháng xài hết số linh thạch kia, khiến cho Tùy Vân phát sầu đến chết.

-Thật không có nơi dùng!?! Nhìn chút tiền đồ này của người kia.

Diệp Tùy Phong cũng không có ý định ép buộc hắn, từ từ làm sẽ xong.

Nhưng chuyện này vẫn có vấn đề cần hắn chú ý tới, lỡ như mình lại bỗng nhiên bé quan, với lại thời gian bé quan tương đối dài, mất xích tài chính gia tộc nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Chỉ ít khẳng định không thể nào dựa theo ý nghĩ của mình phát triển.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ như thế, nên đưa cho Tùy Vân một túi không gian.

-Bên trong có một tỷ viên linh thạch thượng phẩm, người cất kỹ, về sau tự mình chia đều mà dùng. Ta cũng chỉ có một yêu cầu, trong phạm vi hợp lý, cố gắng hết khả năng cung cấp hoàn cảnh tu luyện tốt đẹp cho gia tộc.

Tu luyện, tăng cao và mở rộng thế lực, sẽ là mục tiêu chính của chúng ta trong một đoạn thời gian rất dài, người phải không chế cho tốt.

Diệp Tùy Phong nghiêm túc nói.

Hai tay của Tùy Vân run run, tiếp nhận túi trữ vật.

Một tỷ viên linh thạch thượng phẩm, chính là 100 triệu tỷ linh thạch hạ phẩm!

Hắn lớn đến từng này, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua lượng lớn tài phú như thế.

-Yên tâm đi đại ca, ta nhất định sẽ phát triển gia tộc đến mức độ lớn nhất!

Tùy Vân cực kỳ nghiêm túc bảo.

Hắn hiểu được, túi trữ vật linh thạch này, không đơn giản đại biểu cho tài sản, càng thêm đại biểu cho sự tin tưởng của Diệp Tùy Phong đối với mình, còn có trách nhiệm trĩu nặng trên vai.

Diệp Tùy Phong khẽ gật đầu một cái.

-Đúng, người Vạn Bảo Các, Cốc Vạn Tâm, gần đây có đến tìm người hay không?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Trước đó bọn hắn đã ước định, cứ mỗi nửa tháng sẽ đưa đến một nhóm tài nguyên, kết quả vừa hẹn xong hắn bên này lại bế quan.

-Có tới.

Tùy Vân lấy ra ba cái nhẫn, nói:

-Nàng lưu lại những món này, nói là gửi cho đại ca. Phía trên có trận pháp phong ấn, ta mở không ra.

Diệp Tùy Phong cầm lấy chiếc nhẫn, tay mở ra phong ấn phía trên, bên trong là một đồng lớn bảo vật, còn có giá cả.

-Chúc mừng Diệp gia chủ xuất quan nha ~

Bên trong còn có một đạo thần niệm hoạt bát của nàng.

-Thú vị.

Khóe miệng của Diệp Tùy Phong nhẹ vểnh lên.

Lần trước, bọn hắn đạt thành một hiệp nghị, cứ mỗi nửa tháng Cốc Vạn Tâm đưa tới tài nguyên một lần.

Kết quả hắn ngoài ý muốn bế quan hai tháng.

Không nghĩ tới nữ nhân này lại còn dựa theo ước định, sớm đã mang đồ vật đưa tới.

Phải biết nàng chỉ là một Các Chủ, lượng lớn tài nguyên như thế, mãi không thu về được linh thạch, áp lực cấp trên khẳng định còn lớn hơn núi.

-Có thể mua.

Diệp Tuy Phong nhìn một chút bảng giá cả bên trong, vẫn như cũ là giảm giá 10%, hơn 400 triệu 300 ngàn linh thạch.

Hắn lại lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, sau đó dùng thần niệm Cốc Vạn Tâm lưu lại, một lần nữa vẽ ra một trận pháp, đây là một phong ấn chỉ có nàng mới có thể mở ra.

Chương 40: Ta Nguyện Ý Ném Thử Công Pháp Mới Của Ngài!

Sau đó, Tuy Phong đưa chiếc nhẫn cho Tuy Vân.

-Bên trong hai chiếc nhẫn này là tài nguyên, người tự mình xử lý. Sau đó sắp xếp một người, đi Vạn Bảo Các tìm Cốc Vạn Tâm, đưa chiếc nhẫn này cho nàng.

Tùy Vân gật đầu, nhận lấy ba chiếc nhẫn.

Sau khi hắn nhìn thấy lượng lớn tài nguyên bên trong, hắn không có cảm thấy ngoài ý muốn, chuyện này cũng không phải lần đầu tiên.

Hiện tại, tâm trạng của hắn đã rất khá.

Về sau, hai người lại thương lượng một chút những chuyện vụn vặt khác, Tùy Vân đã đứng dậy rời đi.

Nhưng vừa rời đi không lâu, hắn lại đi trở về.

-Suýt nữa quên mất, hơn một tháng trước, có bốn người trẻ tuổi bỗng nhiên tới tìm người, nói các người từng gặp mặt nhau bên ngoài Thanh Cổ Cao Lãnh.

Tùy Vân bảo.

-Có sao? A, đúng rồi.

Diệp Tuy Phong nhớ tới đến, ngày ấy mình Độ Kiếp, tiện tay cứu vớt mấy thanh niên kém chút bị một con trâu ủi chết.

Bởi vì cảm thấy có duyên, nên cho bọn hắn một lời hứa hẹn.

-Sắp xếp bọn hắn cho tốt đi, bọn hắn đều không tệ.

Diệp Tuy Phong nói.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn lóe lên một vệt sáng.

-Chờ chút!

Diệp Tuy Phong sờ lên cái cằm, nói:

-Người bảo bọn hấn tới gặp mặt ta một chút.

Vừa mới khai sáng con đường tu luyện, phải có người trước thử một lần hiệu quả cụ thể nha ~

.....

Trong đình viện, dưới cây liễu, ba nam một nữ, bốn người trẻ tuổi ngoan ngoãn đứng trước mặt Diệp Tuy Phong, mặt mũi tràn đầy lo sợ.

-Ở chỗ này, sống có quen không?

Diệp Tuy Phong ngồi trước bàn đá, ung dung uống nước trà.

-Quen, không có vấn đề gì.

Thanh niên tóc dài gọi là Phùng Chí, lấp bắp nói:

-Người của Diệp gia đối với chúng ta rất tốt, thật rất tốt, cung cấp nơi ở với cơm canh cho chúng ta, trước đó vài ngày làm việc trong gia tộc, còn đưa cho chúng ta không ít tài nguyên tu luyện.

Diệp Tuy Phong cười nói:

-Không cần khẩn trương. Nói đến ta còn chưa biết tên của các ngươi nhỉ?

Phùng Chí vội vàng nói:

-Tiểu nhân gọi là Phùng Chí, đây là Mã Phương, chính là người lần trước kém chút đã mất mạng kia. Hấn gọi là Vu Bằng Nghĩa, nàng ấy tên là Liễu Hồng.

Bốn người cung kính nói:

-Gặp qua Diệp tiên bối.

Diệp Tuy Phong khoát tay, bảo:

-Chúng ta có thể gặp nhau ở Cao Lãnh, chính là có duyên, không cần quá mức câu nệ. Hôm nay, bảo các ngươi đến đây, là muốn các ngươi giúp ta làm một việc.

Phùng Chí chấp tay nói:

-n cứu mạng không thể báo đáp, tiền bối có việc cứ việc dặn dò, lên núi đao xuống biển lửa, sẽ không tiếc hận!

Ánh mắt của mấy người bọn họ kiên định, rất có dáng vẻ giang hồ nhân sĩ.

-Rất dễ, không cần lo sợ.

Diệp Tuy Phong dừng một chút, bảo:

-Mấy người các ngươi, tu vi đều đang ở Luyện Khí kỳ đúng không?

Phùng Chí nhẹ gật đầu.

-Là như vậy, chỗ này ta có một môn công pháp, tên là công pháp Nguyên Thủy, nó là một hệ thống tu luyện hoàn toàn khác với con đường tu luyện trước mắt. Ta vô cùng xem trọng tương lai môn công pháp này, nhưng vì không có người tu luyện qua, cho nên kết quả cụ thể, là không biết. Nói cách khác, ta cần có người, đến làm vật thí nghiệm. Các ngươi suy nghĩ một chút đi, nếu như nguyện ý, ta sẽ đích thân chỉ dạy con đường tu luyện của các ngươi. Đương nhiên, nếu như không nguyện ý cũng không có việc gì, các ngươi như cũ có thể ở lại Diệp gia, làm chuyện mình nên làm.

Diệp Tuy Phong trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

Đối với một đám tiểu tử Luyện Khí kỳ, hắn cũng không muốn giấu giếm cái gì.

Cho dù bọn hắn không nguyện ý, mình cũng có thể từ trong gia tộc tìm ra một số người.

Thẳng thắn đối đãi là được, không cần thiết phải âm mưu quỷ kế gì.

Nhưng đối mặt với sự thẳng thắn của hắn, mấy người Phùng Chí trầm mặc.

Trùng tu công pháp, là một chuyện vô cùng khó mà lựa chọn, đặc biệt là Diệp Tuy Phong nói rất rõ ràng, đây là một con đường tu luyện hoàn toàn khác với quá khứ. Nguy hiểm cũng rất to lớn.

Lỡ như xảy ra đường rẽ gì, cuộc đời này của bọn hắn sẽ xem như xong.

Diệp Tuy Phong cũng không vội, chậm ung dung uống trà, chờ đợi lựa chọn của bọn hắn.

Sau một hồi lâu, bỗng nhiên, một người bước bước về phía trước, sau đó, quỳ một chân trên đất.

Tiểu tử này gọi là Mã Phương.

-Tiền bối, cái mạng này của ta là ngài cứu, nhưng ta thân phận thấp bé, không biết nên như thế nào báo đáp ân tình của ngài. Hiện tại, tiền bối cần, tự nhiên không nên do dự! Ta nguyện ý ném thử công pháp mới của ngài!

Sắc mặt của Mã Phương kiên định, đã quyết định xong.

Ngay sau đó, Phùng Chí cũng cất bước tiến lên, cười nói:

-Đại trượng phu làm nói lời giữ lời, ta vừa nói qua sẽ không tiếc, lại há có thể không làm như thế? Tiền bối, ta cũng nguyện ý ném thử!

Hai người nói xong, Liễu Hồng cùng Vu Bằng Nghĩa cũng đi lên phía trước, cùng bọn hắn sóng vai mà tiến về phía trước.

Thái độ đã hết sức rõ ràng.

Trên mặt Diệp Tuy Phong xuất hiện nụ cười, bốn người trẻ tuổi này, để hắn cảm nhận được một loại gọi là nghĩa khí giang hồ.

Đây là một loại phẩm chất mà người thế gia rất khó có được.

-Sẽ không hối hận?

-Tất nhiên sẽ không!

Phùng Chí nói như chém đinh chặt sắt.

Chương 41: Tuy Hồ Bị Tập Kích

- Đi, vậy bây giờ chúng ta bắt đầu.

Diệp Tuy Phong đứng dậy, thả ra thần niệm không lồ, bao phủ trên thân mấy người này, tất cả bí mật trong thân thể bốn

người, hẳn toàn bộ đều nhìn một cái không sót thứ gì.

Phùng Chí: Luyện Khí tầng tám, thiên phú trung đẳng.

Mã Phương: Luyện Khí tầng sáu, thiên phú hạ đẳng.

Liễu Hồng: Luyện Khí tầng sáu, thiên phú hạ đẳng.

Vu Bằng Nghĩa: Luyện Khí tầng bảy, thiên phú trung đẳng.

Phùng Chí cùng Liễu Hồng hai người có căn cơ tương đối vững chắc, hai người khác thì là hơi hơi yếu một chút.

Nhưng theo Diệp Tỳ Phong, đều là lộn xộn, rối tinh rối mù.

Đây cũng là tình huống cơ bản của tán tu.

Bọn hắn công pháp khó cầu, nơi đó không lo được chuyện có thích hợp hay không thích hợp.

-Phùng Chí với Mã Phương, hai người các người cần bỏ đi tất cả tu vi, lại bắt đầu tu luyện lại từ đầu. Liễu Hồng, Vu Bằng Nghĩa, các người duy trì phương thức tu luyện cũ, đồng thời tu luyện công pháp Nguyên Thủy.

Diệp Tỳ Phong nói:

-Ta sẽ truyền thụ tất cả tinh hoa của công pháp Nguyên Thủy cho các người, đầu tiên các người cần phải chăm chỉ tu luyện. Yên tâm, ta sẽ đích thân nhìn chăm chăm các người, cứ cố gắng mà làm, không cần lo lắng có điều gì nguy hiểm tính mạng.

Diệp Tỳ Phong rất nhanh đã sắp xếp xong.

Hắn chia bốn người làm hai tổ, một tổ bắt đầu từ số không, một tổ dung hợp với phương thức tu luyện truyền thống.

Bắt đầu từ số không không cần giải thích, dung hợp tu luyện chính là tính toán cho những người khác chuyển tu sau này.

Mà giai đoạn tu luyện cơ bản nhất của bốn người, Diệp Tỳ Phong không có ý định tham gia vào, mà từ chính bọn hắn tự tìm hiểu.

Như vậy mới có thể thu hoạch được số liệu thí nghiệm càng thêm chuẩn xác.

Sau đó, Diệp Tỳ Phong tiến hành một lần quán đĩnh với bốn người, mang tất cả tinh hoa của công pháp Nguyên Thủy sơ cấp, toàn bộ truyền dạy đến trong nơi sâu nhất trong linh hồn của bọn hắn.

Chuyện này đã giảm bớt đi quá trình lĩnh hội công pháp.

Tiếp đó, bốn người ở trong viện bắt đầu lần đầu tu luyện.

Diệp Tỳ Phong ở một bên bắt đầu hộ pháp, cẩn thận quan sát bọn hắn trong quá trình tu luyện, tình huống vận hành linh khí, còn có thân thể sinh ra các loại biến hóa.

Đồng thời dựa vào những biến hóa này, tiến thêm một bước xác nhận với hoàn thiện công pháp Nguyên Thủy.

Con đường tu luyện mới này càng ngày càng có thể thấy được hi vọng.

Cho đến khi trời tối, lần đầu tu luyện mới ngừng lại được.

-Sau khi trở về nghỉ ngơi thật tốt, tổng kết vấn đề trong quá trình tu luyện, không cần mình tùy tiện ném thử, để tránh xảy ra vấn đề. Ta sẽ mau chóng sắp xếp cho các người một vị trí.

Diệp Tỳ Phong dặn dò.

Mọi việc đều đang tiến hành thuận lợi.

Nhưng ban đêm, Tỳ Vân bỗng nhiên vội vã chạy đến.

-Đại ca, xảy ra chuyện!

Vẻ mặt của hắn nghiêm túc la lên.

-Người bảo ta phái người đi Vạn Bảo Các tiến hành giao dịch, ta để Tỳ Hồ đi. Nhưng sau khi hoàn thành giao dịch, trên đường trở về, một đám người tập kích bọn hắn. Toàn bộ vật tư mua được từ Vạn Bảo Các đều biến mất không thấy gì nữa, còn Tỳ Hồ thì trọng thương hôn mê!

Tin tức truyền đến quá bất ngờ, khiến Diệp Tỳ Phong lập tức nhíu mày.

Xem ra giao dịch với Vạn Bảo Các, vẫn là để một ít người chú ý tới.

Hơn trăm tỷ tài nguyên, dẫn tới bị bọn hắn ngấp nghé.

-Hiện tại, Tùy Hồ ở đâu?

Diệp Tùy Phong hỏi.

-Trong nhà.

Tùy Vân nói:

- Đan điền của hấn vỡ vụn, gân mạch toàn thân đứt đoạn, Chương Tử Minh đại sư đã đi xem qua, nói là... Thần hồn bị hao tổn, đã khó mà xoay chuyển trời đất! Chúng ta nhất định phải tìm ra hung thủ!

Sắc mặt của Tùy Vân tràn ngập tia tức giận, đây chính là nòng cốt quan trọng nhất của gia tộc, là huyết thống thân nhất của bọn hấn!

-Đừng vội, chúng ta đi xem một chút.

Diệp Tùy Phong nói.

Chỉ cần còn có một hơi, hấn có biện pháp cứu Tùy Hồ trở về.

Về phần hung thủ, đã dám đuổi ra răng nanh, vậy nên chuẩn bị tốt đèn mạng đi.

Trường sinh đường Diệp gia.

Phần lớn nòng cốt gia tộc tập hợp một chỗ, vẻ mặt nghiêm túc, tràn đầy tức giận.

-Ai làm! Mẹ nó, lão tử muốn liều mạng với người!

-Còn phải nói gì nữa, khẳng định là đám chó chết Lý gia kia, ta với bọn hấn không đội trời chung!

-Đừng vội, chúng ta còn không thể xác định hung thủ là ai, cũng không biết bọn hấn tại sao phải tập kích Tứ gia.

-Ngoại trừ Lý gia còn có thể là ai, người mẹ hấn cần gì phải sợ?

-Ta chỉ là muốn làm rõ ràng, ai nói ta sợ?

-Người...

Đám người người một lời ta một câu, vô cùng hỗn loạn.

-Đều ồn ào cái gì!

Lúc này, Tuy Vân với Diệp Tuy Phong hai người đi đến, đám người vội vàng yên tĩnh lại.

-Thu lại sức lực hùng mãng này của các ngươi cho ta, chuyện cụ thể có gia chủ định đoạt.

Tùy Vân lờm bọm họ một cái, sau đó cùng Diệp Tuy Phong đi vào bên trong nội đường.

Tùy Vân với Tuy Báo hai người đều có mặt ở bên trong, Tuy Hồ thì nằm ở trên giường, sắc mặt hắc trắng bệch, một bên là vợ của Tuy Hồ hai mắt đỏ bừng, rõ ràng đã khóc rất nhiều.

Chương 42: Diệp Tuy Hồ Tĩnh Lại

Chương Tử Minh nhìn thấy Diệp Tuy Phong tiến đến, vội vàng đứng dậy.

-Diệp gia chủ.

Hắn cung kính nói.

Diệp Tuy Phong gật đầu, ra hiệu Chương Tử Minh đi ra ngoài trước.

-Đại ca.

-Gia chủ.

Mấy người khác đều lần lượt lên tiếng chào hỏi, nhưng biểu cảm vừa tức giận vừa bi thương, Diệp Tuy Báo là người nóng tính, trong ánh mắt của hắn tất cả đều là tơ máu.

-Đều làm gì vậy, từng người đều như người chết.

Diệp Tuy Phong không biết nói gì:

-Yên tâm, ta có thể cứu hắn sống lại.

Ngoại trừ Diệp Tuy Vân, mấy người khác lập tức như nằm mộng, bọn hắn đều đã làm tốt chuẩn bị Diệp Tuy Hồ chết.

Tùy Báo trừng mắt nhìn, nói:

-Đại ca, Chương đại sư mới vừa nói...

-Một Đan sư lục phẩm mà thôi, cũng chỉ có chút năng lực.

Diệp Tỳ Phong ngắt lời hẳn.

Tỳ Báo bị làm cho ngơ ngác, Đan sư lục phẩm, đây chính là Đan sư lợi hại nhất thành Vân Tiêu.

Mà ở trong miệng đại ca, lại là người có chút năng lực.

Sau khi Tỳ Phong nói xong, hẳn tiến lên, rồi đến bên cạnh giường ngồi xuống.

Hắn duỗi ra ngón tay, đặt trên mi tâm của Tỳ Hồ, thả ra thần thức, rất nhanh đã thấy rõ tình huống hiện tại của hắn.

-Thảm. Thật rất thảm. Đan điền vỡ vụn, gân mạch toàn thân h vỡ vụn, ngay cả gân cốt đều bị đứt thành đoạn.

Quan trọng nhất là, thần hồn của hắn bị trọng thương, tổn thương hơn phân nửa, bản nguyên sinh mệnh đang không ngừng mất đi.

Đây rõ ràng là gặp tồn tại trên Nguyên Anh kỳ.

Còn có một hơi thở cũng coi như là kỳ tích.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu, lần nữa điểm ở mi tâm Tỳ Hồ, thì thầm một câu:

- Hồn về!

Lập tức, một cỗ khí tức khổng lồ lấy đầu ngón tay làm trung tâm, âm vang nổ tung, qua trong giây lát đã phô thiên cái địa, không biết lan ra bao nhiêu vị trí ở bên ngoài xa xôi.

Bỗng nhiên, như có tiên âm tràn ngập, tia sáng màu xanh trắng không ngừng lấp lóe.

Tỳ Vân bọn hắn đứng ngây ngốc tại chỗ, nhìn từng đạo khói xanh từ bên trong hư không không ngừng tuôn ra hiện hình, sau đó nhanh chóng chui vào trong mi tâm Diệp Tỳ Hồ.

Loại thủ đoạn này, đơn giản chưa từng nghe thấy!

Sau khi một đạo khói xanh cuối cùng tiến vào mi tâm Diệp Tỳ Hồ, hắn đột nhiên mở to mắt, trong miệng ho một tiếng, tỉnh lại.

-Phu quân!

Vợ của hắn là người đầu tiên phản ứng, ngã nhào vào trên thân Diệp Tuy Hồ, khuôn mặt xinh đẹp của nàng không ngừng rơi nước mắt.

Mà mấy người Tuy Vân đều choáng váng, sau khi Chương Tử Minh kết luận hết cách xoay chuyển, Diệp Tuy Phong chỉ trong thời gian mấy hơi thở, đã cứu sống Diệp Tuy Hồ.

Đây là cần loại sức mạnh mạnh cỡ nào!

Diệp Tuy Phong, lại là cường đại bậc nào!

Sau một hồi lâu, Tuy Vân kéo Diệp Tuy Vũ đi qua, thấp giọng nói:

-Người đi bên ngoài, nói cho bọn hắn tam đệ đã không sao, để bọn hắn nên đi làm cái gì thì làm cái đó.

Thực lực của Diệp Tuy Phong, đến bây giờ còn là một điều bí ẩn, cũng là một bí mật.

Hắn không muốn bí mật này nhanh như vậy bị tiết lộ ra ngoài.

Tuy Vũ gật đầu rời đi.

Lúc này, Diệp Tuy Hồ đã hoàn toàn tỉnh lại.

-Tuy Hồ, ngươi còn nhớ rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Diệp Tuy Hồ uống một hớp nước, sau đó nhớ lại chuyện xảy ra trước đó.

Hắn mang theo ba cái nhẫn, đi vào Vạn Bảo Các, tìm được Cốc Vạn Tâm.

Hai bên rất nhanh đã tiến hành xong giao dịch, Diệp Tuy Hồ cũng cầm lấy phần tài nguyên Cốc Vạn Tâm lần này mang tới.

Trước khi đi, Cốc Vạn Tâm còn dự định phái ra người Vạn Bảo Các đến hộ tống hắn, nhưng bị hắn từ chối.

Hắn cảm thấy nếu như đội ngũ khổng lồ, ngược lại sẽ lộ ra mình là người mang bí mật trọng bảo.

Thế là, lựa chọn một mình lên đường.

Có thể để hắn không có nghĩ tới là, vẫn xảy ra vấn đề.

Đôi phương là bốn tu sĩ có thực lực từ Nguyên Anh kỳ trở lên, hắn chỉ là một Kim Đan trung kỳ nhỏ bé, căn bản không thể nào là đánh lại.

Chỉ qua ba năm cái hô hấp, hắn đã bị đánh trọng thương, rơi vào hôn mê.

-Đại ca, là ta không đúng, ta nên nghe Cốc các chủ, để nàng ấy phải người hộ tống.

Trên mặt Diệp Tuy Hồ tràn đầy tia tự trách.

Dù sao, đây chính là hơn trăm tỷ tài nguyên.

-Đừng nói mê sảng, còn sống là tốt rồi.

Diệp Tuy Phong nói.

-Bốn tên cảnh giới Nguyên Anh, thành Vân Tiêu chúng ta, gia tộc ai có thể phái ra lực lượng cường đại như thế?

Tùy Vân nhíu mày.

Chiến lực mạnh nhất thành Vân Tiêu, chính là Kim Đan kỳ.

Có lẽ gia tộc nào đó ẩn giấu đi một hai lão yêu quái, có thể đột phá đến cấp bậc Nguyên Anh.

Nhưng loại lão yêu quái này đều đang bế quan, dưới tình huống bình thường là sẽ không ra tay, càng sẽ không tạo thành một nhóm bốn người.

Cho nên, người ra tay, chắc sẽ không phải là Lý gia hoặc Đường gia.

-Có phải là Vạn Bảo Các hay không?

Diệp Tuy Vũ nói.

Vạn Bảo Các, vẫn luôn là một thế lực vô cùng thần bí, thực lực cụ thể ai đều không thể xác định, vẫn rất có khả năng phái ra bốn tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

-Đại ca, chúng ta nên làm cái gì? Nếu thật là Vạn Bảo Các, chuyện đó thật phiền toái. Làm sao bây giờ?

Chương 43: Chuyện Này Có Liên Quan Đến Cốc Vạn Tâm

Diệp Tỳ Phong đứng dậy:

-Còn nhớ rõ lời ta đã từng nói qua với các ngươi chưa?

-Chúng ta Diệp gia, ai đều không sợ!

-Dám cướp đồ của chúng ta, vậy cứ chặt đứt móng vuốt của hắn!

Diệp Tỳ Phong nhìn Diệp Tỳ Hồ một chút, nói:

-Chuyện này cứ giao cho ta giải quyết, các ngươi dùng tài nguyên tốt nhất, điều dưỡng thân thể của Tỳ Hồ cho tốt. Đến lúc đó, ta sẽ giúp hắn chữa trị đan điền, khôi phục thực lực.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong đứng dậy chuẩn bị rời đi.

-Đại ca, ngươi thật muốn đi một mình sao?

Tỳ Vân vẫn còn có chút không quá yên tâm.

Diệp Tỳ Phong gật đầu:

-Không cần phải lo lắng, các ngươi cứ làm tốt bổn phận của mình là được. Mặc kệ đối phương là a miêu a cẩu gì, hiện tại, hắn sẽ giết chết từng con mèo từng con chó một.

Sau đó, Diệp Tỳ Phong quơ quơ ống tay áo, biến mất trong phòng.

Còn lại mấy người đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

-Chuyện kia... Nhị ca, đại ca thay đổi, có phải có chút quá lớn hay không?

Diệp Tỳ Vũ thấp giọng nói.

Đầu tiên là lượng lớn tài phú có thể khiến cho người ta hôn mê, sau đó phát tay lại cứu Diệp Tỳ Hồ từ tay tử thần trở về.

Hiện tại, hắn càng thêm cực kỳ bá khí, ngay cả bốn tu sĩ Nguyên Anh đều không để vào mắt.

Người này vẫn là vị đại ca bọn hắc biết à, là người luôn trầm mặc ít nói, tu vi chỉ có Luyện Khí kỳ sao?

-Dù thay đổi nhiều, hắc cũng là đại ca của chúng ta!

Vẻ mặt của Diệp Tùy Vân nghiêm túc bảo:

-Mấy tháng này, biến hóa trong gia tộc chúng ta đều thấy rất rõ. Nếu không có ca ca, mọi việc tất cả đều sẽ trở lại bộ dáng trước kia, cho nên...

Hắn nhìn về phía Diệp Tùy Vũ, trầm giọng nói:

- Về sau, mấy lời như thế, đừng lại để cho ta nghe được.

-.....

Trên bầu trời, Diệp Tùy Phong chấp hai tay sau lưng, không ngừng lướt qua trong tầng mây.

Một mũi tên màu xám cong đường chỉ dẫn đường cho hắn, đó là khí tức còn lưu lại trên người Diệp Tùy Hồ, Diệp Tùy Phong lấy ra từ luật nhân quả.

Nương tựa theo mũi tên nhân quả này, có thể tìm được nơi xảy ra trận đánh nhau vừa rồi.

Rất nhanh, hắn đã đi tới bên trong thành Vân Tiêu, một con đường mòn vắng vẻ.

Dưới tầm mắt của Diệp Tùy Phong, có thể rõ ràng nhìn thấy, nơi này có dấu vết từng đánh nhau, còn có đạo đạo trận pháp lưu lại.

Trận pháp tàng hình, xem ra đối phương đến có chuẩn bị.

-A? Nàng ta làm sao cũng ở đây?

Phía trên đường mòn, mấy bóng dáng giống như đang tìm kiếm thứ gì, một người trong đó, chính là các chủ Vạn Bảo Các, Cốc Vạn Tâm.

Diệp Tùy Phong nhẹ nhàng thả người xuống.

-Ai!?

Mấy tu sĩ Kim Đan kỳ, lập tức bắt đầu đề phòng.

Nhưng sau khi bọn hắn nhìn thấy Diệp Tuy Phong, Cốc Vạn Tâm vội vàng ngăn cản hành động của bọn hắn.

-Diệp gia chủ.

Cốc Vạn Tâm tiến lên, sắc mặt nàng có chút phức tạp.

-Thật xin lỗi, ta cũng không nghĩ tới bọn hắn sẽ ra tay ở thành Vân Tiêu, hại Tam gia.

Nàng khom người tạ lỗi.

-Bọn hắn? Nói như vậy, ngươi biết là ai làm?

Diệp Tuy Phong mở to mắt hỏi.

Cốc Vạn Tâm mím môi một cái, nói:

-Không chắc chắn lắm, nhưng căn cứ vào tình huống hiện trường, bốn tên đại tu cảnh giới Nguyên Anh, có lẽ... Chỉ có bọn hắn mới có thể xuất ra động đội hình cường đại như thế.

-Nói một chút đi.

Diệp Tuy Phong đứng chấp tay, hiển nhiên chuyện này cũng có chút quan hệ với Cốc Vạn Tâm.

Nàng thở dài, thẳng thắn kể lại chuyện xảy ra gần đây của mình cho Diệp Tuy Phong nghe.

Thì ra, lần trước sau khi nàng với Diệp Tuy Phong giao dịch hoàn thành, đã tạo dựng được liên hệ với chấp sự Vạn Bảo Các.

Tầng lớp chấp sự chính là cấp bậc trên chủ sự.

Cho nên sau khi Cốc Vạn Tâm gặp được chấp sự, đã hướng hắn báo cáo chuyện cấu kết giữa Tống Sương với La Thanh.

Bởi vì gần đây Cốc Vạn Tâm mang tới ích lợi thật sự quá lớn, Chấp Sự vô cùng coi trọng chuyện này.

Sau khi điều tra một phen, Chấp Sự đại nhân trực tiếp hủy bỏ tư cách phó sứ của Tống Sương, đồng thời cảnh cáo La Thanh, đừng lại làm ra kiểu chuyện hại đồng liêu như thế nữa.

Cứ như vậy, nguy cơ của Cốc Vạn Tâm được giải trừ, Tống Sương với La Thanh cũng nhận trừng phạt.

Nhưng bọn hấn nào chịu cam tâm?

Mặc dù Tống Sương bị kéo xuống từ trên vị trí Phó Sứ, nhưng vẫn như cũ ở lại trong thành Vân Tiêu.

Cốc Vạn Tâm biết hấn muốn làm cái gì.

Mục đích của hấn, chính là tìm được gia tộc nhiều tiền thần bí kia.

Về phần sau khi tìm được sẽ làm gì, Cốc Vạn Tâm không biết, cũng không có cách nào tham gia vào.

Bởi vì đây thuộc về quy tắc bình thường trong Vạn Bảo Các, cho dù khách nhân bị cướp đi, cũng chỉ có thể nói rõ thực lực của nàng không đủ.

Nhưng Cốc Vạn Tâm tuyệt đối không ngờ rằng, Tống Sương lại lựa chọn bí quá hoá liều, trực tiếp xử lý Diệp Tùy Hồ đến giao dịch với nàng, đồng thời cướp đi lượng lớn tài nguyên trong tay hấn.

Quả thực là gan to bằng trời!

Khách nhân ở địa bàn của mình xảy ra chuyện, Cốc Vạn Tâm nàng cũng thoát không khỏi liên quan.

Cứ như vậy, hai bên vừa mới đạt thành hợp tác, sợ rằng sẽ trong nháy mắt vỡ tan.

Chương 44: Thần Tiên Đánh Nhau, Phạm Nhân Gặp Nạn

- Diệp gia chủ, không có bảo vệ tốt Tam gia, đây là trách nhiệm của ta. Ngài yên tâm, ta nhất định sử dụng tất cả thủ đoạn của bản thân, cho ngài một công đạo!

Cốc Vạn Tâm bảo đảm hứa hẹn.

Diệp Tùy Phong không nói gì.

Hấn không nghĩ tới, Diệp Tùy Hồ bị tập kích, cũng chỉ vì nội bộ Vạn Bảo Các tranh đấu.

Có thể nói là thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp nạn.

Tên gọi là Tống Sương kia, làm việc cũng quá mức bá đạo với ác độc, hoàn toàn không xem tính mạng của người khác là chuyện to tát.

-Người vì sao không nói cho ta biết trước?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Sắc mặt của Cốc Vạn Tâm lộ vẻ sầu khổ, đáp:

-Diệp gia chủ, ngài có chỗ không biết. Phía sau Tống Sương kia, là chủ sứ La Thanh của Vạn Bảo Cá ở Túc Thành, thủ hạ của La Thanh, có đại năng Hóa Thần kỳ hộ giá hộ tống. Ta không có cách nào nói cho ngài biết, chỉ có thể cố hết sức đánh nhau trong tối với bọn hắn.

Trên mặt Diệp Tuy Phong xuất hiện chút trào phúng:

-Người chỉ là muốn bảo vệ đường dây giao dịch này.

Nói cho cùng, bản chất của Cốc Vạn Tâm vẫn là một thương nhân.

Thương nhân trục lợi.

Cốc Vạn Tâm là vì lợi ích của mình, cưỡng ép che giấu xung đột giữa nàng với Tống Sương, dẫn đến Diệp Tuy Hồ gặp tai bay vạ gió, kém chút bỏ mình.

Nếu không có như thế, có lẽ người tiến hành giao dịch với Diệp gia, đã biến thành Tống Sương.

Nhưng đối với Diệp Tuy Phong, hắn chỉ cần tài nguyên, vô luận người cung cấp tài nguyên cho hắn là ai, cũng không đáng kể.

Cho nên, chuyện này, Cốc Vạn Tâm có chạy cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Diệp Tuy Phong có thể hiểu được tâm tư của nàng ta, nhưng sẽ không tha thứ.

-Thật thật xin lỗi, Diệp gia chủ. Việc đã đến nước này, ta cũng không muốn giải thích thêm, ta chỉ có thể dốc hết toàn lực, cho ngài, còn có Tam gia đã chết một cái công đạo!

Cốc Vạn Tâm kiên định nói.

Diệp Tuy Phong nhìn chăm chăm vào đôi mắt của nàng ta.

Nói thật, nữ nhân này rất xuất sắc, nàng có thể dựa vào mưu lược, lấy được một thân phận trong khi không bối cảnh nào, lại xảy ra mâu thuẫn với cấp trên, thậm chí còn thắng bọn hắn.

Đáng tiếc nàng đánh giá quá thấp uy lực thắng thực lực.

-Lão tam không chết.

Diệp Tuy Phong nhàn nhạt nói:

-Chuyện này không cần người quan tâm, ta tự mình xử lý. Nhưng, tuyệt đối không có lần sau. Vô luận chuyện gì xảy ra, chuyện có khả năng nguy hại đến Diệp gia, người nhất định phải trước tiên nói cho ta biết, rõ chưa?

Hắn vẫn là quyết định không trách tội nàng ta.

Đầu tiên, năng lực nghiệp vụ của Cốc Vạn Tâm thật không tệ, với lại làm việc cũng rất tích cực, mình trước mắt còn cần một người như vậy.

Tiếp theo, nếu như đổi lại người khác, lại bảo đảm không cho xảy ra vấn đề gì chứ, cũng chưa chắc.

Cốc Vạn Tâm nghe Diệp Tuy Phong nói, bèn ngăn người:

-Diệp gia chủ, ta không hiểu rõ ý của ngài.

-Không có gì.

Diệp Tuy Phong bảo:

-Hiệp nghị của chúng ta vẫn tiếp tục, về phần Tống Sương kia, ta tự mình xử lý.

Cốc Vạn Tâm há to miệng, đáp:

-Diệp gia chủ, ngài hãy suy nghĩ lại! Tống Sương kia có được lượng lớn tài phú như thế, khẳng định đã trở về tìm La Thanh. La Thanh bên kia, có vô số tu sĩ Nguyên Anh bảo vệ, còn có tồn tại đại năng như Hóa Thần kỳ! Ngài xử lý bọn hắn như thế nào?

Nàng thật sự nghĩ mãi không rõ, Diệp Tuy Phong làm sao dám nói lời như vậy.

Sức chiến đấu cao nhất của thành Vân Tiêu, mạnh nhất cũng mới đạt tới cảnh giới Nguyên Anh!

Nhưng Diệp Tỳ Phong lắc đầu, lạnh nhạt bảo:

-Nguyên Anh, Hóa Thân, chỉ là sâu kiến thôi. Cũng tốt, ngươi theo ta cùng đi, miễn cho về sau gặp phải chuyện gì, lại sợ hãi rụt rè không dám nói cho ta biết.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong đưa tay chộp một cái trong hư không.

Đột nhiên, cả phiến thiên địa bỗng nhiên thay đổi, Đại Đạo oanh minh, một ngôi sao xán lạn xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Thời gian quay lại!

Thiên địa biến hóa!

Đám người chung quanh hiện trường, bắt đầu trời đất quay cuồng.

Cốc Vạn Tâm trợn mắt hốc mồm, đôi mắt chỉ dừng lại trên người một người, chính là Diệp Tỳ Hồ.

Hắn đang phía trên đường mòn, bước đi rất nhanh.

Đột nhiên, bốn thân ảnh rơi xuống từ trên không, chặn lại tất cả đường đi của hắn.

Một người trong đó, thân hình gầy gò, bên hông treo một thanh trường kiếm bảo thạch tuyệt mỹ, hai hàng lông mày như kiếm ngút trời, cực kỳ bắt mắt.

-Hắn chính là Tống Sương!

Cốc Vạn Tâm lên tiếng kinh hô.

.....

Túc Thành, trên tầng cao nhất Vạn Bảo Các.

La Thanh với Tống Sương ngồi đối diện nhau, trong tay La Thanh đang vuốt một chiếc nhẫn vô cùng nhẹ nhàng linh hoạt.

-Cứu cứu, ngài yên tâm, thần niệm phong ấn của tiểu tiện nhân Cốc Vạn Tâm kia, đã bị ta giải trừ đi, cho dù nàng ta hoài nghi

đến trên đầu của ta, cũng không thể làm gì.

Tổng Sương dương dương đắc ý, ả núp mấy tháng ở thành Vân Tiêu, rốt cục cũng coi như có thu hoạch.

Thu hoạch thật to.

Hơn trăm tỷ tài nguyên, dù Tổng Sương hấn phần đầu một trăm năm, cũng không nhất định có thể kiếm được nhiều tài phú như vậy, thật có thể nói là là một đêm thành kẻ giàu có.

Chương 45: Thế Giới Rộng Lớn, Không Thiếu Cái Lạ

Với lại, sau hành động lần này, quan hệ giữa Cốc Vạn Tâm với Diệp gia khẳng định sẽ trong nháy mắt vỡ tan, nói không chừng còn có thể khiến sự nghiệp kinh doanh của nàng ta hoàn toàn tan biến, khiến nàng ta quay trở về trước kia.

Tiền nhân xuất thân nông phu, làm sao có tư cách đấu với hấn?

La Thanh cất kỹ nhẫn trữ vật, hỏi:

-Người xác định, cái kia Diệp gia không phải đại gia tộc nào, không có năng lực gì quá lớn?

-Đương nhiên!

Tổng Sương cười đáp:

-Ta ả núp ở thành Vân Tiêu gần ba tháng, tình huống các thế lực, ta đã sớm hỏi thăm rõ ràng. Tu sĩ có thực lực mạnh nhất nơi đó, cao nhất cũng chính là mấy kẻ cảnh giới Nguyên Anh, trên cơ bản đều đang bế quan. Mà Diệp gia, là gia tộc có sức mạnh yếu nhất trong ba đại gia tộc ở thành Vân Tiêu, nói không chừng ngay cả tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh đều không có, với lại gia chủ của bọn hấn còn là một kẻ ngu ngốc mới nhậm chức. Chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng bọn hấn sẽ trả thù.

Giọng của Tổng Sương chắc chắn đáp, hấn đã điều tra cẩn thận, thậm chí còn tìm được luyện đan sư với luyện khí sư cũ của Diệp gia, căn cứ theo lời bọn hấn nói, mình cũng chỉ vì thù lao cao mới tiến vào Diệp gia.

Cho nên, Tống Sương mới thiết kế trận phục này kích, chiếm lượng lớn tài nguyên làm của riêng.

-Nhưng Diệp gia nhỏ yếu như vậy, tại sao lại có nhiều tài phú như thế?

La Thanh hỏi.

Tống Sương lắc đầu cười bảo:

-Thế giới rộng lớn, không thiếu cái lạ. Người đi đường nhật được bảo vật phát tài, cũng không phải ít. Dựa theo phán đoán của ta, Diệp gia kia cũng chỉ như thế, một lần tình cờ thu được vô số tài phú, nhưng lại không biết tạm thời ẩn nhẫn, ngược lại tiêu xài trắng trợn. Cho dù ta không có ra tay, khẳng định cũng sẽ có những người khác đã sớm xem Diệp gia là mục tiêu, cứu người nói đúng không?

La Thanh khẽ gật đầu, hần cũng cho là như vậy.

Hành động gần đây của Diệp gia bất luận nhìn thế nào đều giống như nhà giàu mới nổi. Loại người này, hần đã thấy nhiều, đều không có kết quả tốt gì.

-Ha ha, người lần này làm rất tốt. Người yên tâm, đợi quá khứ qua đi, ta sẽ nghĩ biện pháp khôi phục chức vị Phó Sứ của người. Chỉ cần không bị Diệp gia kia tìm tới là được.

La Thanh cười nói.

Tống Sương lập tức cười ha ha:

-Đó là tự nhiên, ta là tuyệt đối không thể nào bị Diệp gia tìm tới đây được!

Hần cười cười, lại chợt phát hiện, La Thanh đứng đối diện, biểu cảm chợt cứng lại.

-Ta đến tìm người.

Một u âm thanh quý mị vang lên sau lưng hần.

Tống Sương nhìn lại, lập tức bị dọa đến kém chút ngã xuống từ trên ghế.

Chỉ thấy ở trong hư không, bỗng nhiên xuất hiện một lỗ đen kịt, lỗ đen chậm rãi mở rộng, mấy bóng dáng hiện ra ở trước

mặt của hắn.

-Cốc Vạn Tâm!

Tống Sương nhận ra nữ tử kia, sau khi sợ hãi, hắn phát ra tiếng kêu chói tai, nữ nhân.

-Người... Các người... Chuyện này làm sao có thể!

Mặt mũi của hắn tràn đầy hoảng sợ, tạo được lỗ đen ở trong hư không, đây là thủ đoạn bực nào!

Tu sĩ cường đại cỡ nào, mới có thể làm đến mức độ như thế!

Hắn có chút run chân.

Lúc này, Diệp Tuy Phong mang theo Cốc Vạn Tâm, đã bước ra khỏi lỗ đen, đi đến trước mặt La Thanh và Tống Sương.

-Hắn chính là Tống Sương?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Cốc Vạn Tâm nhẹ gật đầu, vẫn như cũ là bộ dáng chưa tỉnh hồn.

Nàng làm sao cũng không nghĩ đến, Diệp Tuy Phong đã mạnh đến loại trình độ này, tiện tay ở giữa mở ra dòng sông thời gian, chạy ngược dòng bản nguyên.

Lại chỉ là nhẹ nhàng phát phát tay, lần theo một đầu mũi tên màu xám kỳ quái, trực tiếp phá vỡ hư không, tìm được Tống Sương.

Đơn giản, thật là đáng sợ!

-Tống Sương a Tống Sương, người với ta đều không nghĩ tới, người đến cùng chọc tới tồn tại kinh khủng nào!

-Người, người là ai?

Hai chân của Tống Sương run lên, theo hắn thấy người trước mặt không dễ chọc, với lại đúng là nhắm vào mình mà đến!

-Gia chủ Diệp gia, Diệp Tuy Phong.

Mặt của Diệp Tuy Phong không cảm xúc, nhàn nhạt nói:

-Tập sát nòng cốt tộc ta, cướp đoạt tài nguyên, là ai cho người lá gan lớn như vậy?

Nghe thấy hấn hỏi, Tống Sương lập tức mở to hai mắt nhìn.

-Cái gì? Hấn là gia chủ Diệp gia?

Gia chủ Lý gia với Đường gia, đều thề son sắt cam đoan với hấn, gia chủ mới Diệp gia chỉ là một phế vật cấp bậc Luyện Khí sao?

Hiện tại, hấn rất muốn bắt lấy cổ áo của bọn hấn, hỏi bọn hấn, một tu sĩ cảnh giới Luyện Khí, có thể mở ra cánh cửa hư không không?

-Người nghe ta giải thích, ta...

Tống Sương muốn nói gì, nhưng Diệp Tùy Phong cũng không có cho hấn cơ hội này.

Hấn đưa tay ra, một bàn tay quạt tới, một cỗ uy lực như g từ trên trời giáng xuống, hung hăng quất trên mặt của hấn ta.

Lập tức, Tống Sương ngã xuống đất, nửa bên mặt sưng cao, răng hỗn hợp có bọt máu, phun ra cùng một chỗ.

Diệp Tùy Phong lạnh lùng, hấn cũng không muốn nói nhảm quá nhiều với Tống Sương.

Hôm nay, hấn đến để tra hỏi.

Hôm nay, hấn tới để giết người!

Chương 46: Tống Sương, Người Đến Cùng Đã Trêu Chọc Dạng Nhân Vật Gì?

Ầm!

Diệp Tùy Phong lần nữa giẫm một cước trên thân Tống Sương, linh lực cuồng bạo trong nháy mắt tràn vào trong cơ thể Tống Sương, trắng trợn phá hư ở trong đó.

Kinh mạch, đan điền, xương cốt, đều bị hấn trực tiếp toàn bộ phá vỡ!

-A...a....a

Tổng Sương phát ra tiếng rống thổng khỏ, máu tươi tràn đầy mặt mũi.

La Thanh đứng ở một bên nhìn bộ dạng của hắn ta, thân thể không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Hắn chân chò mở miệng nói:

-Các... Các hạ, ngươi có thể từ từ nói chuyện...

Diệp Tùy Phong nhàn nhạt nhìn hắn ta một cái.

-Ngươi là ai, cũng dám gọi ta là các hạ?

Dứt lời, hắn hướng về phía trước phóng ra một bước.

Một cỗ khí thế khủng bố trong nháy mắt bao phủ trên đỉnh đầu La Thanh, ngay sau đó, âm vang bộc phát!

Ầm ầm!

Năng lượng khổng lồ, lấy Diệp Tùy Phong làm trung tâm, trực tiếp nổ tung.

Dù cho căn phòng có tầng tầng trận pháp bảo vệ, lúc này tựa như một lớp giấy, trong nháy mắt vỡ vụn.

Đất đá tung toé, mảnh vụn gỗ bay tứ tung!

Kiến trúc tầng cao nhất Vạn Bảo Các, trực tiếp nổ thành bột phấn, biến thành một cái sân không mái che.

-Trời ơi, trời sụp rồi!

-Đây là tình huống gì!

-Mọi người chạy mau!

Dưới lầu có thật nhiều tu sĩ với khách nhân tới mua thương phẩm, bị trận bạo tạc này xuất hiện bất ngờ này làm cho giật mình kêu lên, nhao nhao thất kinh, chạy khỏi Vạn Bảo Các.

Dáng vẻ vô cùng kinh sợ nhìn lên cái sân lộ thiên phía cao.

Phía trên tầng đó, toàn thân La Thanh đều đang run rẩy.

Thật là đáng sợ!

Cỗ năng lượng vừa rồi kia, nếu đánh vào hắn, sợ rằng hắn sẽ trong nháy mắt bốc hơi, thệt nát xương tan!

-Tống Sương, người đến cùng đã trêu chọc dạng nhân vật gì!

-Diệp gia chủ, hẳn chính là chủ sứ đại nhân của chúng ta, cũng là cứu chủ của Tống Sương.

Cốc Vạn Tâm nhẹ giọng nói.

Diệp Tuy Phong liếc nhìn tới:

-Người cũng có phần.

La Thanh trừng trừng mắt, vội vàng gấp giọng bảo:

-A không, ta với Tống Sương ở giữa không có...

Nhưng Diệp Tuy Phong cũng không có chờ hẳn nói xong, đưa tay đè ép, La Thanh chỉ cảm thấy như có một tòa Thần Sơn đập vào trên người mình, lập tức miệng phun máu tươi, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

-Ai dám gây chuyện ở Vạn Bảo Các!

Bỗng nhiên, một cỗ khí tức cường đại bộc phát ra từ dưới tầng chót Vạn Bảo Các.

Một lão giả mặc áo bào tím, chậm rãi bay lên.

Sắc mặt lão nghiêm nghị, khí chất phi phàm.

Đó là khí thế của cảnh giới Hóa Thần!

Nhưng Diệp Tuy Phong chỉ dùng một ánh mắt để lão ta kém chút tiểu trong quần.

-Là ta, người có thể làm khó dễ được ta?

Diệp Tuy Phong từ tốn nói.

-Tiền bối, chuyện gì cũng từ từ nói!

Lão giả cấp bậc Hóa Thần vội vàng ôm quyền, nói.

Diệp Tuy Phong trừng mắt.

-Trước tiên quỳ xuống.

.....

Vạn Bảo Các Túc Thành, là một trong hai kiến trúc đặc sắc nhất trong thành.

Nó tổng cộng có cao bảy tầng, chung quanh có trận pháp vờn quanh.

Đặc biệt là trời vừa tối mấy tầng, trên cùng, sẽ phát ra ánh sáng màu tím mờ lung, cực kỳ quý khí.

Nhưng vào hôm nay, tầng cao nhất đã trực tiếp bị người ta đánh nát tan.

Gỗ vụn với mảnh ngói âm vang nổ tung, rơi lả tả trên đất.

Một người lạnh nhạt đứng thẳng, mà mấy vị đại nhân vật ở Vạn Bảo Các, hình như đều toàn bộ thần phục dưới chân hắn, quỳ xuống ở trước mặt của hắn.

-Cuối cùng là người nào, chẳng lẽ là đại nhân vật cấp bậc càng cao hơn của Vạn Bảo Các?

-Người thật ngu ngốc, nếu là người một nhà sẽ phá hủy nhà của mình? Kia rõ ràng là có thù với Vạn Bảo Các!

-Ông trời của ta, chẳng lẽ hắn không biết, nước phía sau Vạn Bảo Các, sâu đến đáng sợ à, cũng dám cường thế làm như vậy!

Mọi người nhỏ giọng nghị luận, nhao nhao sinh ra tò mò với người mặc bộ áo trắng kia.

-Hắn đến tột cùng có gì ý vào?

Chỗ dựa duy nhất của Diệp Tùy Phong, chính là mình.

Trên thế giới này, ai đều khó có khả năng là đối thủ của hắn, Thiên Vương lão tử tới cũng không được.

-Tiền bối...

Lão giả có tu vi Hóa Thần của Vạn Bảo Các, hai đầu gối quỳ xuống đất, sợ hãi nhìn Diệp Tùy Phong.

-Ta chưa cho ngươi nói chuyện, im lặng.

Diệp Tùy Phong từ tốn nói, lập tức nắm lại bàn tay, ba chuỗi nhân quả màu xám từ trong tay bay ra.

Hai đạo trôi dạt đến tầng dưới Vạn Bảo Các, một đạo còn lại trôi về hướng phía chân trời xa xôi.

-Dù chạy xa, cũng vô dụng.

Diệp Tuy Phong cười lạnh, nắm chặt nắm đấm.

Lập tức, hai tiếng kinh hô từ dưới chân truyền đến.

Soạt! Một tiếng, vách tường tầng dưới trực tiếp xuất hiện một cái động lớn, hai bóng dáng đang hồi hải hướng về phía trên phóng đi.

Nương theo tiếng kêu thảm thiết này, bọn hắn hung hăng ngã trên sàn nhà, cùng một chỗ với nhóm Tống Sương b, hết hoảng quỳ xuống đất.

Sau khi Cốc Vạn Tâm thấy rõ mặt mũi của bọn hắn, lập tức mở to hai mắt nhìn.

Hai người kia, chính là người tập sát Diệp Tuy Hồ!

Nhưng vì sao chỉ có hai tên, lúc ấy ngoại trừ Tống Sương, còn có ba đại tu Nguyên anh kỳ.

Khi nàng đang cảm thấy nghi ngờ, một âm thanh hoảng sợ truyền đến từ phía trên bên cạnh.

Ngắm mắt nhìn về nơi xa, chỉ thấy một bóng đen rất nhỏ chính là một đạo mũi tên màu xám cuối cùng trong tay Diệp Tuy Phong, hung hăng bay tới trên không trung.

Chương 47: Người Là Tổ Tông Của Hắn, Hay Là Tổ Tông Của Tổ Tông Của Hắn?

Ầm! Lại thêm một tiếng, nện ở dưới chân.

Chính là tên tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh cuối cùng!

Sắc mặt của hắn ta tràn đầy kinh ngạc, kinh hoàng, nửa người trên trần truồng, phía dưới cũng chỉ có một tấm màn che vô cùng đáng thương.

Từ trên người hắn ta ần ần tán phát ra loại khí tức nhìn là có thể biết được, gia hỏa này hiển nhiên đang làm một ít việc khó nói.

Sau đó hắn đang làm, thì bị Diệp Tuy Phong trực tiếp chộp tới.

Loại thủ đoạn này, đơn giản... Thật là đáng sợ!

Cốc Vạn Tâm nhìn bóng lưng Diệp Tuy Phong, trong thoáng chốc, thân hình người đàn ông trước mặt này, đã cao lớn đến đỉnh thiên lập địa, ngay cả nhìn đều nhìn không thấy bờ.

-Đủ chưa?

Diệp Tuy Phong lạnh lùng nhìn về bọn hắn, chậm rãi nói:

-Các người tham lam độc ác, công nhiên tập kích nòng chủ sự quan trọng của tộc ta, dẫn đến toàn thân hắn gân mạch đứt từng khúc, sắp mất mạng. Ta, lấy thân phận gia chủ Diệp gia, phán xử các người chết.

Nói xong, Diệp Tuy Phong hơi nâng tay lên, trong ánh mắt hoảng sợ của mấy người này, lấy chưởng làm đao, quả quyết vung xuống.

Phốc phốc!

Bốn cái đầu lâu, nương theo máu tươi nóng hôi, cao cao ném bay ra ngoài, ùng ục ục lăn xuống Vạn Bảo Các, ngã trên đường trong đám người vây xem.

-A....A.....A!

Quần chúng vây xem bị giật nảy mình, sau khi nhìn rõ đầu của ai, càng thêm rùng mình, nhanh chóng tan tác như chim muông, sợ mình bị tai bay vạ gió.

Mà Diệp Tuy Phong, sau khi giết chết Tống Sương với bốn tên cầm đầu, đưa ánh mắt nhìn về phía La Thanh.

Cuối cùng, La Thanh nhin không được, lớn tiếng bảo:

-Tiền bối, hành động của bọn hắn,ta hoàn toàn không biết rõ, ta cũng là sau đó mới biết. Nếu sớm biết, ta tuyệt đối sẽ ngăn cản bọn hắn, thật! Cầu ngài tha cho ta!

Hắn ta rất sợ.

Vị gia chủ Diệp gia trước mặt này, tu vi thâm bất khả trắc, với lại ra tay dị thường quả quyết, nói giết là giết.

Hắn ta thật không muốn bởi vì Tống Sương ngu xuẩn, lại hi sinh tính mạng của mình.

Diệp Tuy Phong không nói gì, chỉ vẫy tay, một chiếc nhẫn tròn bóng, từ trong ngực La Thanh chậm rãi bay ra.

Sau khi nhìn thấy chiếc nhẫn kia, sắc mặt của La Thanh lập tức lộ vẻ tuyệt vọng.

Tang vật ngay trong ngực của hắn ta, thật đúng là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

-Kiểm tra một chút, đồ vật bên trong đều có đủ không?

Diệp Tuy Phong đưa chiếc nhẫn cho Cốc Vạn Tâm.

Nàng vội vàng gạt đầu, sau đó cầm lấy chiếc nhẫn.

-Bọn hắn đã xóa đi Tinh Thần lạc ấn của ta.

Nàng hừ một tiếng, sau đó cẩn thận kiểm tra một phen, khẽ gạt đầu với Diệp Tuy Phong.

-Diệp gia chủ, đều ở nơi này, xem ra bọn hắn còn chưa kịp sử dụng.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu.

Sau đó, hắn lần nữa nhìn về phía La Thanh.

-Thế giới này, mỗi người đều có lòng tham, ta có thể hiểu được. Nhưng, sai lầm của ngươi, chính là chọc tới ta.

Ánh mắt của Diệp Tuy Phong ngưng lại, hai đạo dao mang, trong nháy mắt như không có vào trong não La Thanh.

La Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi, theo ánh mắt của hắn ta chảy ra.

Cứ như vậy trong một cái chớp mắt, kinh mạch toàn thân La Thanh toàn bộ đứt gãy, đan điền hóa thành bột mịn, ngay cả thần hồn, cũng bị chém mất một nửa.

Hắn, đã hoàn toàn biến thành một tên phế nhân.

Trên mặt La Thanh hiện ra tuyệt vọng như đã chết.

Hai mắt của hắn ta vô thần, có chút há miệng, âm thanh khàn khàn.

-Diệp Tuy Phong... Ngươi làm việc bá đạo như vậy, nhất định sẽ nhận lấy trừng phạt. Ngươi sẽ không biết, phía sau Vạn Bảo

Các, đến cùng ẩn giấu sức mạnh khủng bố cỡ nào. Người, với gia tộc của người, tuyệt đối trong tương lai không lâu, sẽ hoàn toàn biến mất trong dòng sông lịch sử. Tất cả mọi việc đều vì người mà thành.

La Thanh nói xong, máu tươi trong miệng cũng tràn ra.

Diệp Tùy Phong lạnh lùng nhìn về hắn ta, bỗng nhiên cười một tiếng.

-Đánh tiểu nhân, cường giả đi tới?

-Ha ha, ta thích nhất nội dung cốt truyện như vậy. Ta cho người một cơ hội, nhanh liên hệ với tổ tông của người, hoặc tổ tông của tổ tông của người. Đến lúc đó, ta sẽ cùng bọn hắn hảo hảo nói chuyện tâm tình.

Diệp Tùy Phong thả bớt áp lực trên người La Thanh.

Hắn ngược lại muốn xem xem, La Thanh đến cùng sẽ tìm đến hạng người gì.

Vừa vặn áp chế!

Miễn cho về sau lại có phiền toái tới tìm tới, hắn cũng không có nhiều thời gian bồi loại người này chơi đùa.

-Người sẽ phải hối hận!

La Thanh như đang gào thét.

-Người mau gọi.

Diệp Tùy Phong từ tốn nói.

-Không cần kêu, ta đã tới.

Bỗng nhiên, một âm thanh ôn nhuận truyền tới.

Đó là một thanh niên phong thần như ngọc, người mặc trường bào màu tím, cầm trong tay một cây quạt trắng nõn.

Hắn nhẹ nhàng rơi vào bên người La Thanh.

Diệp Tùy Phong đưa ánh mắt quay đầu sang, người thanh niên này nhìn vào cũng có chút khí độ.

-Người là tổ tông của hắn, hay là tổ tông của tổ tông của hắn?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Chương 48: Người Phát Ngôn

- Diệp gia chủ, hẳn chính là người ta đã nhắc tới với ngài, chấp sự Vạn Bảo Các, Thảm Thiên Minh Thảm đại nhân.

Cốc Vạn Tâm ở một bên giải thích nói, sau đó thi lễ một cái với Thảm Thiên Minh.

-Thảm đại nhân, người này phách lối đến cực điểm, vừa đến đã hủy Vạn Bảo Các chúng ta, hơn nữa còn tàn nhẫn giết chết nhóm Tống Sương, phế bỏ tu vi của ta! Ngài nhất định phải báo thù cho ta!

La Thanh nhìn thấy Thảm Thiên Minh, lập tức giống như bắt lấy cây cỏ cứu mạng, la lớn.

-Xuyt, xuyt

Tay của Thảm Thiên Minh đặt ở trên bờ vai La Thanh, nhẹ giọng nói:

-Yên tâm, ta tự nhiên sẽ xử lý công bằng.

Nói xong, Thảm Thiên Minh nhìn về phía Diệp Tuy Phong.

-Răng rắc!

Ở phía rìa cánh quạt, xuất hiện một đạo vết máu.

Mặt mũi La Thanh mang theo tia tràn đầy không thể tin, mới ngã xuống đất.

-Một tên phế nhân, là không có tư cách đưa ra yêu cầu vô lễ này.

Trên mặt Thảm Thiên Minh xuất hiện nụ cười âm áp.

-Diệp gia chủ, ngài nói đúng không?

Diệp Tuy Phong đứng chấp tay.

-Liên quan gì đến ta, người thả cái rắm mà?

.....

Thẩm Thiên Minh nhìn vào thấy rất trẻ tuổi, nhưng tu vi của hắn đã đạt tới Hóa Thần kỳ.

Tiêu chuẩn thiên tài.

Khác với lão giả cảnh giới Hóa Thần kia chính là, khi Thẩm Thiên Minh đối mặt với Diệp Tùy Phong, vô cùng bình tĩnh, hình như có chỗ ỷ lại.

Ánh mắt của Diệp Tùy Phong liếc về phía phương xa trong hư không.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, phía sau hư không có một người, một nhân vật rất mạnh, đang ẩn giấu đi chính mình, nhìn mọi việc xảy ra bên ngoài.

Một tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ thôi, đây chính là người khiến hắn ý vào?

Diệp Tùy Phong cảm thấy hơi không kiên nhẫn, nói:

-Nếu ngươi đến vì ra mặt cho nhóm La Thanh, cũng nhanh chút lên đi. Hoặc, ngươi có thể kêu thêm một số người tới.

Thẩm Thiên Minh đẩy lên thi thể La Thanh ở một bên, cười nói:

-Diệp gia chủ hiểu lầm, ta cũng không phải tới ra mặt cho ai. Vạn Bảo Các luôn luôn công chính, vô luận đối ngoại hay đối nội, đều nói một chữ lý. Đặc biệt là đối với khách nhân của chúng ta, tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện xấu xa kia. Mà Tổng Sương ngang ngược càn rỡ, lại dám đánh chủ ý lên trên người khách hàng của Vạn Bảo Các, đã phạm vào tối kỵ, chết không có gì đáng tiếc. Mặc dù La Thanh không có trực tiếp tham gia, nhưng cũng có tội bao che, lại thêm hắn trước kia làm ra những hành vi cạnh tranh bất chính kia, cũng đáng để bị Vạn Bảo Các xoá tên. Cho nên...

Thẩm Thiên Minh nhún vai, bảo:

-Ta còn phải cảm tạ Diệp gia chủ, thay chúng ta trừ đi mấy mầm tai họa.

Diệp Tùy Phong ồ một tiếng, xem ra gia hỏa này, vẫn có chút ánh mắt nhìn.

-Đã như vậy, vậy người tùy ý.

Nói xong, hắn chuẩn bị mở ra cánh cửa hư không.

-Khoan, ngài hãy đợi chút!

Thẩm Thiên Minh vội vàng gọi Diệp Tùy Phong lại.

-Như thế nào?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Thẩm Thiên Minh cười một cái nói:

-Tài phú của ngài, đã khiến cho thượng tầng Vạn Bảo Các chú ý. Trước đó, ta nghe Cốc các chủ nói, ngài cần rất nhiều tài nguyên với bảo vật càng thêm trân quý?

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu:

-Đúng.

-Chuyện kia.

Thẩm Thiên Minh nói:

-Hôm nay, ta đến, cũng muốn thương lượng một chút với ngài, ngài muốn kiểu bảo vật cụ thể như thế nào? Có lẽ, chúng ta có thể tìm một chỗ an tĩnh một chút, thương lượng kỹ càng một phen?

Trên mặt Thẩm Thiên Minh luôn mang theo nụ cười, lại thêm gương mặt tuấn tú kia, rất dễ dàng khiến cho người ta có ấn tượng tốt.

Nhưng Diệp Tùy Phong cũng không muốn nói thêm cái gì với hắn ta, hắn không thích loại người nhìn như hòa khí, thật ra rất tàn độc.

La Thanh ngã trên mặt đất chính là một ví dụ rất tốt.

-Ta vẫn là câu nói kia, vô luận các người bán ra bao nhiêu tài nguyên, cứ lấy tới là được, không cần lo lắng ta không trả nổi linh thạch. Về phần chuyện cụ thể, người bàn với Cốc Vạn Tâm đi, ta chỉ cần đồ vật.

Dứt lời, Diệp Tùy Phong vung tay, trực tiếp xoay người một cái, cứ thế biến mất không thấy.

Thẩm Thiên Minh há to miệng, lại chưa kịp phun ra một chữ, chỉ có thể cười xấu hổ một cái.

-Thật là một người có tính cách bá đạo.

Thẩm Thiên Minh quay đầu nhìn về phía Cốc Vạn Tâm, bảo:

-Cốc các chủ, xem ra ngài ấy bảo người là người phát ngôn cho ngài ấy.

-Ta rất vinh hạnh.

Cốc Vạn Tâm không kiêu ngạo không tự ti nói.

Lời Diệp Tùy Phong nói trước khi rời đi, tương đương chính là một câu che chở, cho nàng dễ làm việc hơn.

Thẩm Thiên Minh gật đầu:

-Đã như vậy, người về sau vẫn sống ở thành Vân Tiêu đi, chuyên môn làm người liên hệ giữa Vạn Bảo Các với Diệp Tùy Phong. Ta phải nhắc nhở người một câu, nếu như vậy, dựa theo quy tắc Vạn Bảo Các, người chỉ mãi có thể làm một Các Chủ phân các.

Cốc Vạn Tâm mím môi một cái, nghiêm túc nói:

-Không sao. Chuyện hôm nay, cũng cho ta thấy rõ ràng một ít chuyện. Có thể ở lại thành Vân Tiêu, tới một mức độ nào đó mà nói, cũng là một loại phúc phận.

Chương 49: Mộc Lão, Đối Với Diệp Tùy Phong Kia, Người Thấy Thế Nào?

Phó sứ, chủ sứ, hoặc chấp sự, thì có ích lợi gì đâu?

Đối với loại người như Diệp Tùy Phong với Thẩm Thiên Minh, còn không phải nói giết là giết. Chỉ có thực lực, mới là gốc rễ đặt chân ở thế giới này.

Nàng đã nhìn thấu.

-Tốt, ta tôn trọng ý nghĩ của người.

Thẩm Thiên Minh nói.

-Vậy cứ dựa theo Diệp Tùy Phong nói, chúng ta đợi một lát tìm một chỗ, từ từ nói một chút việc phân chia tài nguyên cho thành Vân Tiêu.

Sự kiện lần này cứ như vậy kết thúc.

Chết đi mấy người, tựa như là mấy con chó chết, được Thẩm Thiên Minh tùy ý xử lý.

Vạn Bảo Các hư hao, cũng nhờ vào đông đảo tu sĩ hợp lực, một canh giờ trôi qua đã tu sửa xong, khôi phục hình dáng trước kia.

Mọi việc, đều như vậy không có chút rung động nào.

Sau một lát, bóng dáng của Thẩm Thiên Minh lại xuất hiện trong căn phòng đã tu sửa trên tầng cao nhất.

Ở bên cạnh hắn, còn có một vị lão nhân thấp bé

-Mộc lão, đối với Diệp Tùy Phong kia, ngươi thấy thế nào?

Thẩm Thiên Minh nhẹ giọng hỏi.

-Nhìn không thấu.

Sắc mặt của Mộc lão có chút ngưng trọng, nói:

-Người kia nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng cần thận quan sát, lại phát hiện là người thâm tàng bất khả lộ (không dễ lộ cho người khác nhìn thấy)! Mỗi tiếng nói hành động, hình như hợp làm một thể với Đại Đạo, ta chưa hề nhìn thấy trên thân các trưởng lão khác. Thiếu chủ, ta đề nghị nên bình tĩnh, tạm thời không nên tạo thành mâu thuẫn với hắn.

Thẩm Thiên Minh nhẹ gật đầu.

-Ha ha, một thành Vân Tiêu nho nhỏ, vậy mà cũng có thể xuất hiện nhân vật như vậy. Trách không được đám lão quái vật kia sẽ nói, phương thế giới này sắp nghênh đón biến động thật lớn. Cũng không biết, cái gọi là biến động, có phải là vừa rồi vị kia...?

-Hi vọng không phải, ta không muốn trở thành trung tâm phong bạo, trở thành quân cờ bị thảm trong tay những người đánh cờ kia.

...

Sau khi xử lý xong Tống Sương, Diệp Tuy Phong đã trở về trong gia tộc.

Tùy Vân với Tùy Vũ hai người vẫn như cũ ngồi trong phòng Diệp Tuy Hổ, nhóm chủ sự gia tộc ngoài cửa, ngược lại bị bọn hắc đười đi hết.

-Đại ca, thế nào?

Tùy Vân lo lắng hỏi thăm.

-Đã giải quyết.

Diệp Tuy Phong nhìn nằm ở trên giường Diệp Tuy Hổ một chút, từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ tinh xảo tuyệt mỹ, đưa cho Tùy Vân.

-Bên trong có chút đan dược, cứ mười ngày cho hắc đười dùng một viên, trăm ngày sau, thân thể của hắc đười sẽ tự khôi phục.

Bình đan dược này, là Diệp Tuy Phong tiện tay luyện chế ra ở trên đường trở về.

Kỳ thật đối với thương thế của Diệp Tuy Hổ, hắc đười có thể dùng mấy hơi thở công phu là có thể để khiến hắc đười ta khôi phục hoàn toàn.

Nhưng loại thủ đoạn này, thực sự quá dọa người.

Với lại hắc đười cũng không muốn khiến người khác cảm thấy, có mình tồn tại, về sau có thể không quan tâm sống chết đi kiếm chuyện khắp nơi.

Để Diệp Tuy Hổ nằm một trăm ngày, cũng là một cái trừng phạt nhỏ đối với phương thức làm việc không cẩn thận của hắc đười.

-Cảm ơn gia chủ rất nhiều!

Vợ của Diệp Tuy Hổ khóc nói.

Sau đó, Diệp Tuy Phong gọi Tùy Vân vào trong thư phòng.

-Ta hỏi ngươi, Hóa Thần kỳ hơn hai mươi tuổi, ở thế giới này thuộc về dạng thiên tài gì?

Hắn hỏi.

Khi Diệp Tuy Phong gặp mặt Thẩm Thiên Minh, lặng lẽ kiểm tra Cốt Linh của hắn, chỉ mới hai mươi bảy tuổi mà thôi.

Chuyện này khiến hắn không nhìn được nghĩ đến, nếu như trong các đại thế lực của thế giới này, đều là yêu nghiệt như Thẩm Thiên Minh.

Nếu so sánh, đám người tuổi trẻ Diệp gia này, cũng quá kém.

Đối mặt với câu hỏi này, Tuy Vân lập tức mở to hai mắt nhìn:

-Làm sao có tồn tại như loại thiên tài này, đây tuyệt đối không thể nào!

Phản ứng của hắn, nói rõ mọi việc.

Dựa theo tầm mắt và kiến thức của Tuy Vân, căn bản là tiếp xúc không đến cấp độ như thế.

Diệp Tuy Phong lắc đầu nói:

-Tốt, ta hiểu rồi. Từ hôm nay trở đi, ngươi nghĩ hết tất cả biện pháp cho ta, tăng tốc độ tiến trình tu luyện của đệ tử trong tộc. Máy cái như phòng tu luyện, Tụ Linh Trận, thời thể dịch, đều phải tăng thêm cho ta! Tăng mạnh hết sức có thể, rõ chưa?

Khu vực biên giới, Thanh Cổ Cao Lãnh.

Sâu trong khu rừng tĩnh mịch, có một hồ nước xanh biếc

Bên hồ nước có vô số đá xanh, một con rắn khổng lồ uốn lượn xoay quanh, ánh nắng xuyên thấu qua lá cây, chiếu vào trên người nó, lốm đốm lấm tấm.

Nó đang chớp mắt.

Nhưng nó không có phát hiện, mấy bóng dáng đang ẩn giấu ở trong bụi cây rậm rạp, đang từng bước đi nhanh tới gần nó.

Đó là ba tên tu sĩ trẻ tuổi, hai nữ một nam, trên người bọn họ có một tầng màng mỏng trong suốt bao lấy.

Khi không cẩn thận chạm vào một giọt sương đang rơi, hạt sương kia nhanh chóng ngưng kết thành băng tinh.

Áo Hàn Băng có thể ngăn cản nhiệt độ, có hiệu quả đóng băng nhất định.

Bộ y phục này chính là được nghiên cứu ra vì mùa hè nóng bức.

Nhưng các tu sĩ thông minh, phát hiện nó có hiệu quả ẩn nấp đặc biệt đối với yêu thú loài rắn.

Cho dù sát lại vô cùng gần, yêu thú rắn cũng khó có thể phát hiện.

Hiển nhiên, ba tên tu sĩ này muốn sẵn giết con rắn khổng lồ dưới tảng đá kia.

Chương 50: Chiến Đấu Với Rắn Khổng Lồ

Ba người vô cùng cẩn thận, theo thời gian trôi qua, bọn hắn chậm chạp tới gần cự mãng, cơ hồ có thể nghe thấy nó yếu ớt tiếng hít thở.

Nữ tử đi phía trước nhất, sắc mặt nàng nghiêm túc, nhẹ gật đầu với hai người khác, trong nháy mắt bạo khởi, trường kiếm trên không trung xẹt qua, nhanh chóng chém về phía đầu của con rắn khổng lồ.

Rồi nàng đứng dậy, vẫn để nó kịp phản ứng.

Nó mở to mắt, trong nguy hiểm tránh thoát được một kiếm sát chiêu, lật lọng căn bản về phía trước.

Bang!

Hàm răng sắc bén va chạm với trường kiếm trên không trung, lực lượng cường đại phản chấn, khiến thân thể nữ tử lập tức bay rớt ra ngoài.

Nhưng con mắt của nàng, lại lóe lên tia sáng.

- Chínhhh là lúc này!

Nữ tử quát lạnh một tiếng, còn một nam một nữ khác lập tức từ trong bụi cỏ nhảy ra ngoài, hai thanh trường kiếm, phân biệt chém về phía thân thể con rắn khổng lồ.

Bởi vì bị bao vây, cự mãng toàn bộ triển khai ra sức mạnh toàn thân.

Kỳ Thất Thôn Chi Địa, vừa vắn rơi vào trong phạm vi công kích hai người khác.

Đây là một cái mưu kế!

Xùy!

Sức mạnh khổng lồ của trường kiếm trảm vào trên thân thể cự mãng, hai lỗ hồng to lớn trong nháy mắt xuất hiện, máu tươi cuồn cuộn chảy ra.

- Vệ Nguyên, ngươi đang làm gì!

Nhưng nữ tử kia, lại nhú mào, bất mãn quát.

- Thật xin lỗi Hồ tử, ta bị làm cho kinh ngạc.

Nam tử trẻ tuổi mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

Vốn, kế hoạch của bọn hắn, là nữ tử đầu tiên hấp dẫn lực chú ý của con rắn khổng lồ, hai người khác hợp lực chặt đứt phần đuôi của nó, đánh giết nó.

Nhưng có thể vì quá khẩn trương, một kiếm của Vệ Nguyên lại trảm lệch, cự mãng hình như đã bị thương nghiêm trọng, nhưng hiển nhiên cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là trên người tăng thêm hai đạo vết thương mà thôi.

- Ngươi... Cần thận!

Nữ tử họ Hồ vừa mới chuẩn bị quát lớn, chợt sắc mặt nàng đại biến, vọt tới trước người Vệ Nguyên.

Đuôi rắn khổng lồ đã quét tới.

Phanh!

Nữ tử họ Hồ giơ kiếm đón đỡ, lại đánh giá thấp sức mạnh của cự mãng, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi trên không trung, bay rớt ra ngoài.

- Hồ tử!

Vệ Nguyên kinh ngạc kêu lên.

- Trước tiên mặc kệ nàng ta, chú ý tránh né, có cơ hội thì chém chết con súc sinh này!

Nữ tử ra tay đầu tiên kia, gấp giọng hồng lên, sau đó trong tay kéo lên kiếm hoa xán lạn, chính diện phóng tới cự mãng.

Bình bình bang bang!

Chỉ là thời gian một hơi thở, nàng đánh trúng vào con rắn không lồ mấy chục lần, trên người nó tăng thêm mấy đạo vết thương không sâu không cạn.

Nó gào thét một tiếng, lần nữa dời lực chú ý vào trên người cô gái trước mặt.

- Điều chỉnh tâm trạng, nghĩ xem bình thường chúng ta dạy người như thế nào!?

Nữ tử một bên công kích, một bên quát.

Nghe thấy câu nói này, Vệ Nguyên hít vào một hơi thật dài, tạm thời quên mất chuyện nữ tử họ Hồ bị thương, toàn bộ tinh lực đều đặt ở trước mặt trên thân con rắn không lồ.

- Chết đi!

Rốt cục, hắn tìm được thời cơ thích hợp, cấp tốc lấn người mà lên, nén giận một kiếm, đâm vào điểm yếu cuar cự mãng, trùng hợp chong lên vết thương lúc trước.

Soạt một tiếng, mãng xà thô to như thùng nước trực tiếp bị chặt đoạn, máu tươi phun ra dính vào trên người Vệ Nguyên.

Con rắn không lồ ngửa mặt lên trời hí dài, mặt đất điên cuồng dâng lên địa chấn, hai người vội vàng nhảy về phương xa, mặc cho nó ở nơi đó phát cuồng.

Bọn hắn biết, cự mãng đã chết chắc rồi.

- Hồ Văn tử!

Lúc này, Vệ Nguyên nhớ tới Hồ Văn, rất nhanh tìm được nàng trong bụi cỏ.

Miệng nàng đang phun máu tươi, một cánh tay đặt ở trước ngực, lộ ra phần xương đã gãy.

- Đây là lỗi của ta, thật xin lỗi...

Vệ Nguyên mặt mũi tràn đầy áy náy.

Lúc này, một nữ tử khác cũng đi đến.

Nàng chính diện chiến đấu với cự mãng, cũng tiêu hao không ít linh lực, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, trên trán tràn đầy mồ hôi.

- Ta không sao... Kinh nghiệm của ngươi không đủ, đây là tình huống bình thường.

Hồ Văn miễn cưỡng cười cười, nói:

- Chì là gãy cánh tay mà thôi, tu dưỡng một tháng sẽ lành trở lại.

- Đều là ta không tốt...

Vệ Nguyên vẫn như cũ tự trách.

- Đi!

Còn nữ tử kia tiến lên, đỡ lên Hồ Văn, nhìn Vệ Nguyên, lạnh lùng bảo:

- Bị thương trong chiến đấu, là chuyện bình thường. Nếu cảm thấy có lỗi, không bằng tìm xem vấn đề cuar mình ở đâu, bằng không vĩnh viễn đều không thành danh được!

Hồ Văn bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, nói:

- Giang Phi, đừng quá nghiêm khắc, đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Nguyên chiến đấu mà.

Sắc mặt của Giang Phi không biểu tình, có chút hừ một tiếng, nói:

- Ta chỉ là... Không muốn lại mất đi thêm một tên đồng bạn ăn mày trong miếu.

Mấy người không nói gì, thoáng nghỉ dưỡng sức một lát, mới một lần nữa đi vào bên đầm nước.

Lúc này, cự mãng đã làm âm ỉ đủ rồi, nằm trên mặt đất, máu tươi chảy ngang, chết đến mức không thể chết thêm.

- A? Nơi này có mấy quả trứng!

Bỗng nhiên, Vệ Nguyên kinh thanh kêu lên.

Giang Phi với Hồ Văn vội vàng vây lại.

Chỉ thấy phía dưới tảng đá xanh trong bụi cỏ, một đồng trứng màu trắng, lẳng lẳng nằm ở nơi đó.

Đếm một chút, lại có bảy viên.

- Trứng của rắn không lờ, chúng ta phát tài rồi!

Hồ Văn kinh ngạc vui mừng hô.

Chương 51: Điện Thiên Loan, Diệp Gia, Diệp Hoàng?

Trên thị trường, trứng cự mãng hoàn chính, một quả có thể bán chỉ ít năm mươi viên linh thạch.

Đối với bọn hắn tới nói, đây chính là một món tài sản khổng lồ!

Giang Phi cũng lộ ra nét mừng.

- Nhanh lấy đi, xử lý thi thể cự mãng, mùi máu tươi rất dễ dàng hấp dẫn đến...

Nàng vẫn chưa nói xong, bỗng nhiên, một âm thanh trầm mặc vang lên.

- A, trứng Thanh Mãng, vận khí của chúng ta không tệ nha.

Ngay sau đó, năm tên tu sĩ từ trong rừng cây xoay người nhảy ra, trực tiếp đi đến trước mặt Giang Phi các nàng.

Bọn hắn mặc quần áo lỏng lẻo, khí vũ bất phàm, xem xét cũng không phải là tán tu.

- Không sai, chính là trứng Thanh Mãng, vừa vặn, gom đủ một loại chủ dược cuối cùng.

Nữ tử cầm đầu, trên mặt xuất hiện nụ cười.

Nàng hoàn toàn coi nhẹ sự tồn tại của mấy người Giang Phi.

Sắc mặt Giang Phi không phải rất dễ nhìn, tiến lên một bước, ôm quyền nói:

- Vị đạo hữu này, cự mãng nơi đây là chúng ta giết chết, trứng cự mãng cũng là chúng ta tìm được trước.

Giọng nói của nàng rất khách khí, nhưng nữ tử kia không có chút nào phản ứng, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Giang Phi nhướn mày, lần nữa chuẩn bị tiến lên.

Nhưng một tên tu sĩ khác, ngăn cản đường đi của nàng, lấy ra một tấm lệnh bài màu đỏ.

- Uy, các người làm sao...?

Vệ Nguyên vừa mới chuẩn bị nói chuyện, bị Giang Phi kéo lại.

Trên miếng lệnh bài kia viết một chữ Lý không lồ.

Lý gia thành Vân Tiêu là người quản lý nơi các nàng sinh sống, căn bản là không thể trêu vào.

Lúc này, nữ tử Lý gia kia, đã cầm lên trứng Thanh Mãng.

Nàng đi đến trước mặt Giang Phi, mặt không thay đổi nói:

- Ta chính là dòng chính Lý gia, Lý Tình Nhi. Yên tâm, ta sẽ không chiếm tiện nghi của các người, vậy cứ ném cho ả một trăm viên linh thạch.

Một túi vải nho nhỏ, ném ở dưới chân Giang Phi.

Trứng cự mãng bình thường, một quả cũng có giá năm mươi miếng linh thạch, huống chi đây là trứng Thanh Mãng, giá trị cao hơn.

Nhưng kết quả là, chỉ thu được một trăm miếng linh thạch, với lại người ta còn làm ra bộ dáng bố thí.

Nhưng mấy người Giang Phi, giận mà không dám nói gì.

Các nàng không dám đắc tội gia tộc lớn như Lý gia, chỉ có thể nghiền nát răng nuốt vào trong bụng.

Lý Tình Nhi rõ ràng hành động như thói quen, sau khi làm xong những việc này, vênh vác tự đắc mà chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên một âm thanh xuất hiện.

- Lý Tình Nhi, người là con cháu trực hệ Lý gia cao quý, làm ra loại chuyện ức hiếp tán tu, khiến cho người ta khinh thường

như vậy?

Bốn thân ảnh từ trong rừng nhảy ra, người dẫn đầu, mặc áo choàng màu tím, khí khái hào hùng hiên ngang, bên hông treo một thanh trường kiếm màu xanh lam.

- Điện Thiên Loan, Diệp gia, Diệp Hoàng?

Lý Tình Nhi nhướn mày.

.....

- Diệp Hoàng, người vượt biên giới.

Đối mặt với Diệp Hoàng, nhưng Lý Tình Nhi không sợ chút nào.

Nàng đứng ở đối diện Diệp Hoàng, chậm rãi nói:

- Ta mặc kệ điện Thiên Loan của Diệp Hoàng người có thanh danh lớn bao nhiêu, dãy núi này là phạm vi quản lý của Lý gia.

Diệp Hoàng ôm hai tay trước ngực:

- Thì sao nào?

Lý Tình Nhi nhíu mày:

- Tay người quá dài, biết không? Một mình tiến vào đất thuộc phạm vi quản lý của gia tộc khác, điều võ giương oai, đây chính là tác phong của Diệp gia các người sao?

Diệp Hoàng cười ha ha.

- Tác phong của Diệp gia ta chính là không quen nhìn, cho nên phải quản.

- Người người muốn gây khó dễ ta sao?

Lý Tình Nhi muốn mở rộng cuộc đối thoại này lên thành giữa hai gia tộc, nhưng Diệp Hoàng hiển nhiên không cho nàng ta cơ hội.

Người Diệp gia vẫn luôn làm việc ổn thỏa, cẩn thận, chặt chẽ, từ lúc nào trở nên bá đạo như vậy?

Nàng trăm mối vẫn không thể lý giải.

- Diệp Hoàng, người tùy hứng như thế không sợ gây nên đại chiến giữa hai đại gia tộc sao?

Sắc mặt Lý Tình Nhi khó coi, trầm giọng quá, vẫn muốn mượn gia tộc để áp chế Diệp Hoàng.

Nhưng Diệp Hoàng lại lần nữa cười cười, nói:

- Là người ngốc hay ta khờ, giữa gia tộc dễ dàng khai chiến như vậy sao?

- Đúng rồi, cũng có khả năng, ví dụ như hôm nay ta đánh chết người, hoặc người đánh chết ta, như thế mới có khả năng hai tộc khai chiến.

- Người có muốn thử một chút không?

Đôi mắt với Diệp Hoàng khiêu khích, sắc mặt của Lý Tình Nhi tái nhợt, gia hỏa này ra bài không theo sáo lộ!

Với lại từng bước ép sát, nhưng từ trước kia cho tới bây giờ nàng chưa gặp phải bộ dáng này của người Diệp gia.

- Diệp Hoàng, người đừng cho là ta sợ người!

Lý Tình Nhi nhìn người bên cạnh Diệp Hoàng một chút, quát lạnh nói:

- Đừng cho là ta không biết, thanh danh của điện Thiên Loan các người, thật ra đều là Diệp Cầm Dao đánh ra mà thôi.

Hiện tại, Diệp Cầm Dao không có ở đây, Diệp Hiểu Hiểu cũng không có, chỉ bằng một gia hỏa Luyện Khí kỳ như người mà cũng dám phát ngôn bừa bãi ở trước mặt ta!

Vài ngày trước, Lý Tình Nhi vừa đột phá cảnh giới Hóa Khí, cô đánh không lại Diệp Cầm Dao, đối đầu với thiên tài Diệp Hiểu Hiểu cũng không nắm chắc tất thắng.

Chương 52: Diệp Hoàng Phát Uy (1)

Nhưng Diệp Hoàng chỉ là một Luyện Khí kỳ mà thôi.

Với lại nghe nói nàng không khác người cha phế vật của mình lắm, còn đang ở cảnh giới Luyện Khí tầng bảy tám gì đó.

Sao Lý Tình Nhi có thể sợ loại người này?

Diệp Hoàng nhìn sắc mặt Lý Tình Nhi dữ tợn, lắc đầu.

- Cho nên người chính là hiệp yếu sợ mạnh đúng không?
- Cầm Dao và Hiều Hiều không ở đây cho nên người mới dám khiêu chiến, thật sự là đáng thương.
- Ta sẽ cho người xem một chút, người Diệp gia, lúc đối mặt với loại tình huống này sẽ xử lý như thế nào.

Nói xong, nàng trực tiếp cất bước tiến lên, đi về phía Lý Tình Nhi.

Lý Tình Nhi lập tức có chút ngờ ngác, người này là sao? Sao lại nói đến là đến? Nàng đến cùng muốn làm gì?

Trong lúc do dự, nàng không ngờ lại không tự giác lui về phía sau một bước.

Một bước này lại làm cho nàng xấu hổ, trong lòng giận dữ, lập tức tiến lên, rống to:

- Đến cùng người muốn làm gì?

Diệp Hoàng lộ ra răng mèo hoạt bát, cười nói:

- Không có gì, thấy người khó chịu nên ta muốn đánh người thôi.

Nói xong, nàng trực tiếp đâm ra một quyền, quyền kinh đáng sợ gây nên một loạt âm thanh xé gió, đánh về phía Lý Tình Nhi.

Lý Tình Nhi thật không ngờ nàng à lại trực tiếp xuất thủ, vội vàng xuất thủ đón đỡ, khí thế cảnh giới Hóa Khí đột nhiên dâng lên.

Đùng!

Tiếng va chạm to lớn vang lên, giữa hai người bộc phát ra một cỗ năng lượng cường đại, mấy người Giang Phi cảnh giới Luyện Khí, thậm chí kém chút đứng không vững.

Chờ các nàng lấy lại tinh thần, lập tức trợn mắt hốc mồm.

Diệp Hoàng có tu vi Luyện Khí kỳ lại không nhúc nhích chút nào.

Mà Lý Tình Nhi đạt tới cấp độ Hóa Khí lại liên tục lùi mấy bước, trên mặt đất bị nàng giẫm ra dấu chân thật sâu.

- Có thể như vậy?

Lý Tình Nhi quá sợ hãi, vừa rồi sau khi oanh kích, nàng chỉ cảm thấy hai tay run lên.

Tại sao Diệp Hoàng này có thể có lực lượng cường đại như thế!

Cảnh giới Hóa Khí cũng không gì hơn cái này.

Diệp Hoàng lần nữa lần người bay lên, liên tục ra tay.

Quyền phong gào thét, lưu lại từng đạo hư ảnh trên không trung.

Hiển nhiên, quyền pháp của nàng đã đến một cảnh giới rất cao!

Lý Tình Nhi trong cơn kinh hoàng, chỉ có thể bị động bị đánh, liên tiếp lui về phía sau, gần như là bị đè lên đánh.

Mấy người xung quanh đã nhìn ngây người, cho tới bây giờ, bọn hắn chưa từng thấy một tu sĩ Luyện Khí kỳ nào có thể đánh cảnh giới Hóa Khí không có lực hoàn thủ.

Từ khi nào Diệp gia xuất hiện một yêu nghiệt như thế?

Phanh!

Lý Tình Nhi vừa sơ sẩy đã bị Diệp Hoàng đá vào ngực, té ngã trên đất, vùng đất chính giữa xuất hiện một dấu giày mang theo bùn đất.

- Dừng tay!

- Ngươi dám!

Mấy người Lý Tình Nhi mang tới, lập tức xông lên, ngăn cản trước mặt Diệp Hoàng, thanh sắc câu lệ.

Mà người đứng phía sau Diệp Hoàng cũng bước nhanh về phía trước, đối mặt với bọn hắn, khí vũ hiên ngang.

Diệp Hoàng phát phát tay, để bọn hấn lui lại, một mình đứng ở phía trước nhất, nói:

- Ta cũng không nói thêm cái gì, trả thù các ngươi vừa mới lấy được cho ta, ta sẽ không tìm phiền toái.

- Nếu không... Ta rất tình nguyện so chiêu với tất cả mọi người các ngươi một chút.

Diệp Hoàng bóp bóp nắm tay, đúng là dọa mấy người Lý gia nhao nhao lui lại.

Quá trình chiến đấu vừa rồi, bọn hấn đều nhìn ở trong mắt.

Ngay cả Lý Tình Nhi đạt được cảnh giới Hóa Khí cũng không phải là đối thủ, sao bọn hấn có thể đánh nổi tên yêu nghiệt này!

- Diệp Hoàng!

Bỗng nhiên, âm thanh phần hận của Lý Tình Nhi từ sau lưng mấy người Lý gia truyền đến.

m thanh của nàng ta có chút khàn khàn, gần như cắn răng gọi ra tên Diệp Hoàng.

- Đây là ngươi ép ta!

m thanh của nàng ta lại vang lên.

Lập tức, một cỗ khí tức cường đại bộc phát bay lên, mấy người Lý gia cuống quít tránh né.

Chỉ thấy một chiếc roi màu xám, phát ra ánh sáng mờ lung, lấy tốc độ như sét đánh, trong nháy mắt đánh tới trước mặt Diệp Hoàng.

Ánh mắt Diệp Hoàng híp lại, trường kiếm ngang nhiên ra khỏi vỏ.

Một tiếng kiếm reo thanh thúy vang lên, chính diện va chạm với roi.

- Dừng!

Lại là một cỗ năng lượng cường đại mãnh liệt bộc phát, động tĩnh so với lần trước còn kịch liệt hơn nhiều!

Đại thụ ở trên trong nháy mắt bị chém đứt, vô số cành lá thật nhỏ rơi xuống như mưa.

Trên mặt đất xuất hiện mấy vết kiếm thật sâu, lấy Diệp Hoàng làm trung tâm, uốn lượn hướng ra bốn phương tám hướng.

Có một vết kiếm từ xẹt qua cạnh của tảng đá xanh, tảng đá trực tiếp bị chém đứt, lộ ra một mặt bóng loáng như gương.

Trường kiếm màu xanh lam, ông ông tác hưởng trên không trung.

Mà sợi roi kia đã bị đứt thành mấy đoạn, rơi tán loạn xuống đất.

Xung quanh lâm vào một trận yên tĩnh quỷ dị.

Tất cả mọi người đứng tại chỗ, hoảng sợ nhìn cái bóng màu tím kia, thân thể nhịn không được run lẩy.

Mà Lý Tình Nhi đang nằm nửa trên mặt đất, một tay nắm sợi roi đã bị đứt, thần sắc hoảng hốt, trong mắt tràn đầy không thể tin.

- Sao có thể như vậy, sao có thể...?

- Độc Kinh Cức của ta là linh khí Huyền cấp, vì sao lại...!?

Trong miệng nàng ta tự lầm bầm.

Chương 53: Diệp Hoàng Phát Uy (2)

Diệp Hoàng chậm rãi thu lại trường kiếm.

Hơn hai tháng lịch luyện, sức chiến đấu của nàng đã tăng lên mấy chục lần, sớm đã biết thanh linh kiếm cha tặng cho mình tuyệt đối không phải là phàm vật bình thường.

- Lấy Thanh Mãng Đản ra, ta sẽ thả ngươi một con đường sống.

Diệp Hoàng từ tốn nói.

Lý Tình Nhi trầm mặc một lát, từ dưới đất bò lên.

Mặc dù nàng ta không bị thương quá nặng, nhưng Diệp Hoàng gây cho nàng ta áp lực và khuất nhục, so với vết thương trên

cơ thể còn đau đớn hơn mấy lần.

Lý Tình Nhi lấy bảy viên Thanh Mãng Đản ra, ném xuống đất, nhìn Diệp Hoàng một chút, hừ một tiếng nói:

- Có bản lĩnh thì năm nay người tham gia trận so tài thành Vân Tiêu đi. Đến lúc đó, Lý Kỳ ca ca nhất định sẽ báo thù cho ta!

Nói xong, nàng ta không dám ở lại nữa, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng của nàng ta, Diệp Hoàng thấp giọng tự nói:

- Đại công tử Lý gia - Lý Kỳ. Chúng ta sẽ gặp lại.

.....

- Đa tạ Diệp tiên tử ra tay giúp đỡ!

Mấy người Giang Phi và Hồ Văn đi tới trước mặt Diệp Hoàng, cúi người thật sâu.

Nàng thật không ngờ, khi bị con cháu Lý gia lấn ép lại có một người nhảy ra, đòi lại công bằng cho bọn họ.

Người như vậy ở thời đại này, thật đúng là quá ít!

Nói câu không dễ nghe, loại người này cũng sẽ không sống quá lâu...

Đương nhiên, nàng sẽ không nói ra lời này.

- Không có gì.

Diệp Hoàng nói:

- Ta chỉ là làm chuyện ta muốn làm thôi.

Giang Phi ngẩn người, câu nói này nghe thì rất đơn giản, nhưng từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, đây chính là thứ mà tất cả mọi người đều đang theo đuổi.

- Muốn làm thì làm.

Nàng đến cùng có lực lượng gì mà dám nói thế với, dám làm như thế?

- Trúng Thanh Mãng này cho người, cầm lấy đi, một quả có thể bán được hai trăm linh thạch.

Diệp Hoàng đưa trứng Thanh Mãng cho Giang Phi.

Trứng Cự Mãng bình thường có giá năm mươi linh thạch.

Nhưng con rắn khổng lồ bị các nàng đánh chết kia lại chính là Thanh Mãng, trên người mang theo từng tia khí tức mãng hoang, cho nên trứng của nó cũng có giá trị không nhỏ.

- Ta... Chúng ta lấy ba viên là đủ rồi.

Giang Phi vội vàng nói.

Diệp Hoàng cười nói:

- Chăm đi, ta không thiếu chút tiền ấy.

Hiện tại, con cháu Diệp gia có thể nói là xuất thân giàu có, mấy trăm linh thạch thôi, cho mượn cái thiện duyên cũng là không tệ.

- Đúng rồi, các ngươi là nhân sĩ nơi nào?

Diệp Hoàng hỏi.

Giang Phi ôm quyền nói:

- Ba người chúng ta đều là người của trấn Rượu. Trấn Rượu cách nơi này rất xa, nhiều năm qua trên cơ bản đều nằm trong phạm vi quản lý của Lý gia.

- Ta thấy các ngươi có người bị thương, nếu không trước đi với ta đến trấn Ngô Đồng trước đi, nơi đó có người chuyên môn làm nghề y, giá cả rất hợp lý.

Diệp Hoàng nhìn Hồ Văn một chút, nói.

Giang Phi có chút chân chờ nói:

- Thế nhưng là... Chúng ta là chịu sự quản lý của Lý gia, trấn Ngô Đồng là Diệp gia...

Thượng tầng đấu tranh, thường thường sẽ lan đến gần tầng dưới.

Lý gia và Diệp gia xung đột lâu dài, dẫn tới khu vực quản lý phía dưới của bọn họ cũng có tồn tại hoặc nhiều hoặc ít mâu thuẫn.

Dưới tình huống bình thường, tu sĩ Lý gia quản lý sẽ không dễ dàng đi đến nơi Diệp gia quản lý.

Diệp Hoàng lắc đầu nói:

- Cái gì Lý gia, Diệp gia, từ trên căn bản mà nói, chúng ta đều là tu sĩ thành Vân Tiêu.

- Người ở xa xôi nên có thể còn chưa rõ ràng lắm.

- Hiện tại, trong phạm vi quản lý của Diệp gia và Lý gia, rất nhiều thành trấn đã bắt đầu dung hợp, vì mục tiêu của mình, nỗ lực phát triển lấy. Trấn Ngô Đòng có gần một nửa tu sĩ đều là tu sĩ tới từ khu quản lý của Lý gia.

Giang Phi nghe thấy vậy thì trở nên sững sốt, đây là tình huống gì, từ bao giờ giữa các tu sĩ trở nên hòa hài như thế?

- Đi thôi, đi xem một chút sẽ biết.

Diệp Hoàng lộ ra răng mè� đáng yêu của mình.

...

Diệp gia, thư phòng của gia chủ.

Diệp Tuy Phong cầm một phong thư, trên mặt nở một nụ cười.

Sau một lát, hắn để thư xuống, nói:

- Không tệ, bá khí lộ ra ngoài, có phong phạm của ta.

Tùy Vân ngồi dưới điện cũng ý cười đầy mặt:

- Đại ca, gần đây danh tiếng của Tiểu Hoàng thật ghê gớm nha, tên tuổi của điện Thiên Loan gần như đã hoàn toàn che khuất Diệp Long.

- Chút trò vặt của tiểu hài tử mà thôi.

Diệp Tuy Phong ung dung phẩm một ngụm trà thơm.

Dựa theo nội dung trong phong thư đến xem, con hái của hắn cũng không còn là nữ hài tử luôn luôn tâm sự nặng nề trước kia nữa.

Thật ra đây cũng là chuyện trong dự liệu, bởi vì hắn biết, tâm lý của Diệp Hoàng đều luôn ẩn núp một Phượng Hoàng, chỉ chờ dịp hỏa trùng sinh.

Hắn chỉ là đốt lên đám lửa này mà thôi.

- Gần đây tình hình biên cảnh có thể nói là một mảnh tốt đẹp, bởi vì gia tộc tham gia và... Chính sách, hấp dẫn rất nhiều tán tu đến từ nơi khác.

- Có không ít người thiên phú xuất chúng đều có ý nghĩ gia nhập vào gia tộc chúng ta.

Tùy Vân nói.

Chương 54: Mục Tiêu Nhỏ Của Diệp Tùy Phong

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu, đây chính là mục đích của hắn thứ nhất.

- Chỉ có tích lũy đầy đủ nhân tài mới có thể giúp gia tộc chân chính phát triển thành thế lực lớn số một số hai. Nếu không, tối đa cũng chỉ có thể là một gia tộc ẩn thế.

Hơn nữa, hắn cũng không muốn ẩn thế.

Sau khi mừng rỡ, sắc mặt Tùy Vân lại trở nên hơi lúng túng một chút.

- Đại ca.

- Ta muốn nhắc nhở ngươi một câu là, gần đây chúng ta quá nổi tiếng, đại lượng tu sĩ chen chúc mà tới. Trong đó bao gồm rất nhiều tu sĩ trong phạm vi quản lý của Lý gia và Đường gia.

- Đặc biệt là Lý gia, thậm chí có mấy tiểu môn phái đều đến bên này của chúng ta, như vậy có phải... Có chút không tốt lắm hay không?

Tùy Vân nói.

Diệp Tùy Phong khiêu mi:

- Có cái gì không tốt?

- Đại lượng tu sĩ giảm bớt, bên phía Lý gia và Đường gia rất có thể có âm mưu gì đó.

Tùy Vân nói.

Diệp Tỳ Phong đặt chén trà xuống, ngoắc ngoắc tay về phía hấn:

- Tới tới tới, ta hỏi ngươi, loại tình huống hiện tại của gia tộc, ngươi có vui lòng nhìn thấy không?

Tỳ Vân ngẩn người, nói:

- Đương nhiên, thế hệ trẻ tuổi khí thế phồn thịnh, gia tộc nổi tiếng, ta đã vô số lần nằm mộng như vậy! Sao lại không muốn chứ?

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Như câu nói kia của Diệp Hoàng, muốn làm gì thứ cứ làm. Chỉ cần không chệch hướng quỹ tích bình thường thì không cần lo lắng gì cả.

- Lý gia, Đường gia đã sống ở thành Vân Tiêu, vậy kết cục của bọn hấn đã được quyết định từ lâu. Nếu bọn hấn ngoan ngoãn, vậy thì cho bọn hấn một kết quả nhu hòa, nếu dám tự dung sinh sự... Ha ha, ta tự nhiên sẽ cho bọn hấn hiểu rõ, Diệp gia bây giờ sớm đã không phải là trước kia nữa.

Tỳ Vân nhẹ gật đầu, mấy tháng qua, các hành động của Diệp Tỳ Phong đã làm cho trong lòng của hấn tràn đầy lòng tin tuyệt đối.

Cho dù bây giờ Diệp Tỳ Phong quyết định xưng đế, thành lập vương triều, hấn cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ hoài nghi nào.

- Ánh mắt phải nhìn xa một chút.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Còn nhớ trước đó ta đã nói với ngươi về thiên tài Hóa Thần kỳ hai mươi bảy tuổi kia không?

- Chúng ta quyết định đặt một mục tiêu nhỏ trước, để đảm bảo con cháu dòng chính trong gia tộc tranh thủ đạt tới trình độ kia.

- Mà Diệp gia chúng ta cũng tranh thủ có thể trở thành một đại thế lực có thể bồi dưỡng được loại thiên tài kia.

- Rõ chưa?

Nghe mục tiêu nhỏ của Diệp Tuy Phong, trong mắt Tuy Vân tràn đầy ước mơ.

Loại tràng cảnh đó, ngay cả trong mộng cũng chưa từng xuất hiện!

Thật sự có khả năng thực hiện sao?

Hắn nhìn một chút thoải mái nhàn nhã Diệp Tuy Phong, âm thầm gật đầu.

- Có đại ca dẫn dắt, Diệp gia nhất định có thể trở thành một gia tộc siêu cấp có thể lưu lại ấn ký trên sử sách!

- Nhiệm vụ của người bây giờ chính là dùng tiền cho tốt, sau đó điều phân chia tài nguyên cho tốt, tận khả năng cung cấp một hoàn cảnh tu luyện tốt nhất cho thành viên gia tộc.

- Đương nhiên, cũng không được làm chậm trễ tu vi của mình, ta hi vọng trong vòng một năm, người và bọn người Tuy Hồ đều có thể đột phá cảnh giới Kim Đan, chính thức bước vào cấp bậc Nguyên Anh.

Diệp Tuy Phong nói.

Tuy Vân nghiêm túc gật đầu.

Sau đó, bọn hắn lại trò chuyện một vài việc vặt trong gia tộc, Tuy Vân mới cáo từ rời khỏi.

Diệp Tuy Phong ngồi cạnh cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía xa, hình như nhìn thấy thân ảnh đáng yêu đang trưởng thành ở biên cảnh xa xôi.

- Ta chính là muốn đánh người, người có thể làm khó dễ được ta sao?

- Ha ha, cô gái nhỏ này, thật sự là càng ngày càng có ý tứ.

- Về phần Lý gia và Đường gia, hi vọng các người có thể thấy rõ tình thế.

Diệp Tuy Phong tạm thời còn không muốn tiếp xúc với hai gia tộc kia.

Thật không cần thiết, đối với hắn mà nói, vô luận là Lý gia hoặc Đường gia đều quá yếu, yếu đến mức nhìn cũng chẳng

muốn nhìn.

Tranh đấu với bọn hán thuần túy là lãng phí thời gian.

Nhưng, cây muôn lặng mà gió chẳng ngừng, chuyện thế gian này chính là kỳ diệu như vậy.

Mấy ngày sau, Tùy Vân lần nữa đi vào thư phòng.

- Đại ca, gia chủ Lý gia và gia chủ Đường gia đều đưa tới thiệp mời, mời người đi Túy Mộng Lâu gặp mặt.

.....

Trong một căn phòng xa hoa ở Túy Mộng Lâu.

Căn phòng chỉ có hai người, Diệp Tùy Phong với Diệp Tùy Báo.

Lúc đầu, Diệp Tùy Phong là dự định một mình tới, nhưng nhóm Tùy Vân kiên trì muốn đi theo, nói là bày tỏ khí thế.

Cuối cùng phải ra Diệp Tùy Báo có tu vi cao nhất, đến đây xem như hộ vệ của hắn.

Người đạt tới Kim Đan hậu kỳ còn vượt qua thiên kiếp làm hộ vệ, cũng có thể bảo toàn mạng.

- Ta nói này, là Lý gia và Đường gia mời chúng ta, làm sao biến thành chúng ta chờ đợi bọn hán?

Diệp Tùy Phong nói.

- Khách đều đã tới, chủ nhân thế mà còn chưa tới. Đơn giản là không xem ta ra gì.

- Đại ca, hai nhà kia vẫn luôn là như vậy, xem thường gia tộc chúng ta!

Diệp Tùy Báo vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng, trong mắt tràn đầy lửa giận còn hơn Diệp Tùy Phong.

Chương 55: Gặp Mặt Gia Chủ Lý Đường

Mắt thấy hắn đều sắp nhanh muốn nện nát cái bàn, Diệp Tùy Phong vội vàng ngăn hắn lại:

- Lão Ngũ người đừng nóng vội. Chờ bọn hấn tới gấp đi nữa cũng không muộn.

Diệp Tỳ Báo:

- ???

Lúc này, cửa phòng cũng mở ra, hai thân ảnh đi ở trước nhất, một béo một gầy, sau lưng mỗi người đều có một nữ tử trẻ tuổi dáng vẻ thướt tha mềm mại, cực kỳ phong vận.

Diệp Tỳ Phong nhìn một chút, hai người phía trước đều là Kim Đan kỳ, mà bốn tên nữ tử sau lưng cũng đạt tới cảnh giới Kim Đan, khí tức tương đối nhạt, xem xét là biết dùng đan dược cưỡng ép đột phá.

- Chậc chậc, nhìn mặt người ta một chút. Nhìn lại ta một chút, một đại lão gia mặt mũi tràn đầy góc râu cằm thô, lập tức phân cao thấp.

Thật sự là sai lầm sai lầm, để Diệp lão đệ người đợi lâu.

Trung niên mập mạp, cười híp mắt nói.

Diệp Tỳ Phong nhìn hấn một cái.

- Người là ai, ai là đệ của người?

Trung niên mập mạp lập tức ngăn người, thấy bộ dáng Diệp Tỳ Phong không giống đùa giỡn, khóe mắt có chút run rẩy, cười nói:

- Diệp lão đệ thật biết nói đùa.

- Đại ca, hấn chính là gia chủ Lý gia, Lý Lưu Tô.

Diệp Tỳ Báo ở một bên nói.

Diệp Tỳ Phong ồ một tiếng.

Hấn cũng không có cố ý tìm phiền toái, mà thật không biết gia chủ Lý gia và Đường gia.

Trong nhà có chân dung và tư liệu của hai người, nhưng hấn lười đọc.

- Vậy người chính là Đường Chính?

Mặt Diệp Tỳ Phong hỏi về hướng một người khác.

Đường Chính hơi hừ một tiếng, không nói gì, phất tay áo tự ngồi xuống.

Đôi mắt với loại phản ứng này, Diệp Tuy Báo lập tức trừng mắt, rống nói:

- Uy, đại ca ta đang nói chuyện với người đâu!

Đường Chính sắc mặt hơi trầm xuống, nhìn chằm chằm Diệp Tuy Báo, như bị mạo phạm.

- Ha ha, tính cách Ngũ gia, vẫn trước sau như một sáng khoái.

- Đường gia chủ, người chớ trách, Ngũ gia vẫn luôn là tính tình này, thích mạnh bạo, ha ha.

Lý Lưu Tô ở một bên nói lời giảng hòa.

Đường Chính lại hừ một tiếng, không có tiếp tục nói đề tài này nữa.

Mà Diệp Tuy Phong, chỉ ngồi ở một bên, ung dung nhìn bọn hắn biểu diễn.

Ngán ngùi mấy phút, hắn đã thấy rõ một ít chuyện.

Ở thành Vân Tiêu, thực lực với nội tình của Đường gia là mạnh nhất, Lý Lưu Tô rõ ràng là muốn giữ gìn mối quan hệ với Đường gia, thuận tiện vụng trộm chèn ép Diệp gia một cái.

Tầng lớp này, luôn xưng là đầy nhân tình lỗi đời, âm mưu quỷ kế.

Hiển nhiên, Lý Lưu Tô rất quen cách làm việc này.

Nhưng Diệp Tuy Phong, không có hứng thú chút nào.

- Các người hôm nay mời ta tới, có chuyện gì?

Diệp Tuy Phong trực tiếp hỏi.

Lý Lưu Tô cười nói:

- Ha ha, không có vội, chúng ta trước cứ nhắm nháp đồ ăn đi, ta nói cho người, đồ ăn ở Túy Mộng Lâu chính là ngon nhất...

- Không cần.

Diệp Tuy Phong ngăn cản hành động giả bộ nhiệt tình của hắn, nhàn nhạt nói:

- Có chuyện gì hiện tại cứ nói, ta rất bận, không có nhiều thời gian như vậy.

Trong lúc nhất thời, Lý Lưu Tô bị hắn làm cho ngỡ ngác.

Nói chuyện trên bàn cơm, không phải cơ bản đều là lễ tiết với quy củ sao?

Gia chủ Diệp gia, làm sao lại giống như một đứa trẻ không hiểu sự đời vậy?

- Diệp Tuy Phong đúng không?

Lúc này, Đường Chính cũng nói chuyện, hắn từ trên cao nhìn xuống nhìn Diệp Tuy Phong, nói:

- Bốn đời gia chủ Diệp gia, ngươi là người đầu tiên khiến ta cảm thấy hứng thú.

Đường Chính mới mở miệng chính là thêm siêu cấp bối phận, kéo ba đời gia chủ Diệp gia vào.

Thật giống như mình rất mạnh.

- Ta không có ý gì.

Diệp Tuy Phong nói:

- Các ngươi có chuyện thì nói nhanh lên, đừng lãng phí thời gian của mọi người.

Đối với hai vị trước mặt này, hắn cũng không cần khách khí.

Sau khi im lặng một lát, Lý Lưu Tô ha ha cười nói:

- Đã như vậy, vậy ta nói thẳng.

- Diệp lão đệ, Diệp gia các ngươi gần đây, hành động ở biên cảnh, có phải có chút quá mức sinh động hay không?

Diệp Tuy Phong nhếch mi, quả nhiên là vì chuyện này.

Đúng vậy, rất sinh động. Diệp Tuy Phong hào phóng thừa nhận.

Lý Lưu Tô dừng một chút, nói:

- Đã ngươi không phủ nhận, vậy có phải cho ta, còn có Đường lão huynh một cái công đạo hay không?

Diệp Tùy Phong gãi đầu một cái, dáng vẻ buồn ngủ đáp:

- Diệp gia ta hành động mạnh ở biên cảnh, có liên quan gì với ngươi? Tại sao ta phải giải thích với ngươi?

- Hả...

Lý Lưu Tô há to miệng, trong lúc nhất thời bị câu nói này làm cho câm miệng.

- Đương nhiên là có quan hệ! Chẳng lẽ ngươi không biết, tay người Diệp gia các ngươi, đã đến địa bàn của Lý gia với Đường gia sao?

- Ta biết.

- Vậy ngươi còn nói không quan hệ!

Thần kinh của Lý Lưu Tô đơn giản, ngay cả giọng cũng không nhinn được lớn hơn mấy phần.

Dáng vẻ của Diệp Tùy Phong này làm sao lại trông rất tà dị, nói chuyện đơn giản khiến người ta nhức cả trứng.

Hắn đều nhanh sắp bộc phát cơn tức.

Nhưng Diệp Tùy Phong, như cũ bộ dáng lạnh nhạt, chậm rãi nhấp một ngụm trà, khoan thai hỏi:

- Thì tính sao?

Sắc mặt của Lý Lưu Tô lập tức đen sì chẳng khác nào đáy nồi, trầm giọng nói:

- Diệp Tùy Phong, ngươi đang trêu đùa ta với Đường huynh?

Lửa giận của hai đại gia tộc, chỉ sợ các ngươi còn không chịu đựng nổi!

Chương 56: Hiệp Nghị Vân Tiêu

Mắt thấy Lý Lưu Tô cũng tháo xuống ngực trang, lộ ra răng nanh, Diệp Tùy Phong khoát tay áo, nói:

- Trước tiên ta hỏi ngươi, người Diệp gia chúng ta đến cùng đã làm những chuyện gì ở biên cảnh?

Lý Lưu Tô khẽ giật mình, nói:

- Ngươi đang giả ngu với ta?

- Diệp gia các ngươi, mượn nhờ vào thú triều ở Cao Lãnh lần này, thông qua các loại thủ đoạn, trắng trợn mời chào tán tu dân gian, gây nên địa bàn hai nhà chúng ta rất hỗn loạn, người tài đều chạy đến bên kia của các ngươi đi!

- Ngươi là muốn làm cái gì? Chiêu binh mãi mã? Khiêu chiến hai nhà Lý Đường?

Diệp Tùy Phong nhìn Lý Lưu Tô hỏi tới tấp, lắc đầu, hỏi:

- Ta hỏi lại ngươi, chúng ta dùng thủ đoạn gì?

- Được rồi, để ta cho ngươi biết. Thú triều vừa mới xảy ra, chúng ta đã phái ra rất nhiều nhân lực, trợ giúp tu sĩ biên cảnh chống cự yêu thú tàn phá bờ bãi. Sau đó, chúng ta lại bỏ ra vô số tài nguyên, cung cấp chữa bệnh miễn phí cho các tu sĩ bị thương. Tiếp theo, chúng ta đưa ra giá cả phong phú cho đám tán tu, mọi người cùng nhau đồng tâm hiệp lực, vượt qua thủy triều hung thú hung mãnh lần này. Ta hỏi một chút ngươi, những cái gọi là thủ đoạn, cái nào, là trái với hiệp nghị Vân Tiêu?

Ba đại gia tộc thành Vân Tiêu, vì có thể cùng tồn tại, đã từng định ra một hiệp nghị gọi là Pháp Điển Vân Tiêu.

Trong điều ước Pháp Điển, kiềm chế ba đại gia tộc vì tránh cho xảy ra xung đột nghiêm trọng.

Hiện tại, hành vi của Diệp gia thật không có trái với Hiệp Nghị Vân Tiêu.

Khả năng lúc ấy không có người sẽ nghĩ tới, có người sẽ như thế bại gia, lại dời ánh mắt nhắm ngay số lượng tán tu khổng lồ.

- Cách ta làm luôn tuân theo quy củ. Cho nên, ta không có trái với quy tắc, tại sao phải giải thích với ngươi?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Lý Lưu Tô với Đường Chính hai người, đều đen mặt lại.

Diệp Tuy Phong này thấy thế nào đều là đáng vẻ khó chơi.

- Giữa đại gia tộc lại không phải là chuyện tiểu hài tử, một tờ hiệp nghị, há có thể định ra tất cả mọi chuyện? Diệp Tuy Phong, nếu ngươi thật kiên trì loại ý nghĩ này, vậy chúng ta không có cách có thể ngồi nói chuyện với nhau.

Lý Lưu Tô trầm giọng nói.

Diệp Tuy Phong đứng dậy.

- Khó nói? Vậy khỏi nói đi ~

Hắn nhìn xuống xúc động muốn đập nát cái bàn, nói:

- Diệp gia chúng ta làm việc, chính là như vậy. Có bản lĩnh, thì bỏ ra tài nguyên, để những tán tu kia tự nguyện trở về, không có tiền, ta có thể cho các ngươi vay. Tóm lại một câu, ta là dựa theo quy củ làm việc, nếu có người đánh vỡ quy tắc, đừng ám chiêu hiểm chiêu gì đó, vậy cũng đừng trách ta ra tay ác độc.

- Đi, cứ như vậy, các ngươi từ từ ăn.

Nói xong, Diệp Tuy Phong quay đầu nói với Tuy Báo, trực tiếp rời khỏi nhã gian.

Mặt mũi Lý Lưu Tô tràn đầy khó coi, nhìn Đường Chính, trong mắt lóe lên một đạo ngoan sắc.

Nhưng Đường Chính khẽ lắc đầu.

- Thôi, Diệp gia có bao nhiêu cân lượng, chúng ta trên cơ bản đều rõ ràng, không làm nổi lên sóng gió gì được.

- Ta cũng không tin, linh thạch của Diệp gia có thể cho đám tán tu không đày kia ăn no?

Đường Chính nói.

Lý Lưu Tô thở dài:

- Ta biết.

Nhưng hắn làm như vậy, cũng quá ác.

Đường Chính nhấp một ngụm trà, nói:

- Nhỏ không hẳn, mưu kế lớn khó thành. Nhìn Diệp Tuy Phong kia, chỉ là một tên không não mà thôi, Diệp gia để hắn lên làm gia chủ, đơn giản chính là đang tự tìm đường chết. Sẽ không lâu nữa là đến thời điểm so tài ở thành Vân Tiêu, đến lúc đó... Diệp gia hoặc thay cái gia chủ, hoặc chính là bị diệt.

Lý Lưu Tô ngăn người, nói:

- Thế nhưng Hiệp Nghị Vân Tiêu...

- Hiệp nghị là chết.

Trong mắt Đường Chính không hề bận tâm, nhàn nhạt nói:

- Đối với cường giả chúng ta, cho tới bây giờ đều không có chuyện đánh vỡ hiệp nghị. Chỉ là đang sửa đổi quy tắc mà thôi.

.....

- Đại ca, người thật sự quá uy mãnh!

Trên đường về nhà, Tuy Báo lộ ra miệng đầy răng vàng khè, đi bên cạnh Diệp Tuy Phong, nước bọt bắn tung tóe.

- Bộ dáng chó chết của hai tên kia, một luôn đối trá muốn chết, một luôn cao cao tại thượng, vừa nhìn đã giận!

- Hôm nay thật là hả dạ!

Cảm xúc của Tuy Báo cực kỳ kích động.

- Lão Ngũ, bình tĩnh lại, chút chuyện nhỏ mà thôi.

Diệp Tuy Phong bắt đắc dĩ nói.

- Ta bình tĩnh không được mà!

Gương mặt Tuy Báo đỏ bừng:

- Người không biết đâu, trước kia, khi ta đi theo lão gia chủ, mỗi lần gặp mặt hai nhà đó đều ôm một cục tức...

Tuy Báo nói xong thì lại phát hiện mình có chút không thích hợp, vội vàng ngậm miệng lại.

Lão gia chủ chính là cha của Diệp Tuy Phong, tên là Diệp Chấn Quang.

Vào đầu năm nay, hấn bởi vì đi vào Thanh Cổ Cao Lãnh, mà bất hạnh mất mạng trong miệng yêu thú.

Mà mấy huynh đệ Diệp Chấn Quang đã lui khỏi vị trí phía sau màn, cho nên căn cứ theo tổ huấn, Diệp Tỳ Phong mới làm gia chủ Diệp gia.

- Đại ca, thật xin lỗi, miệng ta quá tiện.

Tỳ Báo mặt mũi tràn đầy lúng túng nói.

- Không cần để ý.

Diệp Tỳ Phong khoát tay áo.

Chương 57: Chuyện Đã Qua Thì Cứ Cho Qua Đi

Đối với phụ thân Diệp Chấn Quang, hấn cũng không có quá nhiều ký ức, đương nhiên cũng không tồn tại tình cảm thâm hậu gì.

Nhưng nói cho cùng, đó cũng là người thân nhất của thân thể này.

- Chuyện kia người điều tra đến đâu rồi?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Từ sau khi Diệp Chấn Quang bỏ mình, Diệp gia vẫn liên tục điều tra chuyện này, nhưng bởi vì xâm nhập quá sâu vào Thanh Cổ Cao Lãnh, nơi đó địa hình phức tạp, yêu thú cường đại đi lại khắp nơi, cho nên việc điều tra gặp tương đối khó khăn.

- Tin tức có tác dụng quá ít.

Diệp Tỳ Báo nói:

- Căn cứ theo tin tức lưu lại ở hiện trường thì lão gia chủ là ngoài ý muốn gặp một con Huyết Sát Hồ, cho nên hấn mới...

Huyết Sát Hồ là yêu thú cấp 6 thượng đẳng, thực lực có thể so với Xuất Khiếu kỳ phía trên Nguyên Anh, Diệp Chấn Quang chỉ là cảnh giới Kim Đan, đương nhiên không phải đối thủ.

Với lại loại cấp độ yêu thú này cũng không thể nào là Lý gia hoặc Đường gia gây nên, bọn hắn còn không có năng lực như thế, thúc đẩy Huyết Sát Hồ.

Cho nên chuyện này, nhìn thế nào cũng giống như một chuyện ngoài ý muốn.

Khác biệt duy nhất chính là, nơi Diệp Chân Quang đi rất không thể nào xuất hiện Huyết Sát Hồ, cho nên Diệp gia mới vẫn luôn điều tra chi tiết chuyện này.

- Được rồi, chuyện đã qua thì cứ cho qua đi.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Hôm nào, ta tự mình đi một chuyến đi, xem thử rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- Đại ca, người đừng đi, chúng ta vất vả lắm mới có chút khởi sắc, người không thể xảy ra chuyện gì được!

Tỳ Báo lớn tiếng nói.

Diệp Tỳ Phong bắt đầu dĩ:

- Yên tâm đi, Huyết Sát Hồ mà thôi.

Vì phòng ngừa Tỳ Báo tiếp tục nói nữa, Diệp Tỳ Phong vội vàng nói sang chuyện khác:

- Đúng rồi, hiện tại Tỳ Hồ bị bệnh liệt giường, đám tiểu tử trong nhà kia tu luyện đều phải dựa vào người chỉ điểm nhiều.

- Không có vấn đề!

Tỳ Báo nói:

- Vài ngày trước, Nhị ca mới đưa tới cho chúng ta rất nhiều vật tu tu luyện, chúng ta dự định sẽ xây dựng một Ao Thối Thể, mười tinh thất tu luyện điều khắc Tụ Linh Trận, còn có đại lượng Khôi Lỗi Thực Chiến, huấn luyện thân pháp Mê Ảnh Cọc, Sát Trận Vạn Kiếm, còn có Huyền Trận Luyện Tâm.

- Ai da, nếu còn tiếp tục như thế, ta cảm thấy Diệp gia đã sắp biến thành Thánh Địa!

Diệp Tỳ Phong nhếch miệng, Thánh Địa của người ta không có một mạc như vậy.

- Làm trước đi, hơn một tháng nữa có lẽ chuyện ở biên cảnh cũng đã không sai biệt lắm, cũng không thể để bọn nhóc nhàn rỗi, hung hăng thao luyện cho ta.

Khóe miệng Tùy Báo kéo tới trên mặt:

- Đại ca cứ yên tâm, ta nhất định sẽ không nường tay với bọn trẻ!

Chủ quản vũ lực ở Diệp gia có hai người, Diệp Tùy Hồ và Diệp Tùy Báo, trên cơ bản là một người mặt trắng, một người mặt đen, hiện tại người mặt trắng nằm trên giường, đấm tiểu tử kia trở về, có lẽ sẽ bị ngược khóc.

- Ha ha, cảnh tượng này thật thú vị.

...

Thời gian trôi qua.

Thành Vân Tiêu càng ngày càng náo nhiệt.

Đại lượng tu sĩ chen chúc tới, phố lớn ngõ nhỏ, tiếng người huyên náo.

Quán rượu và khách sạn đều kín phòng, cửa hàng sinh ý bạo lửa, ngay cả pháo hoa ngõ hẻm, sông bạc ngầm cũng kín người hết chỗ.

Vô số tài phú liên tục đổ vào thành Vân Tiêu.

Rất nhiều người đều rất kỳ quái, khoảng thời gian này cũng không phải thời gian đặc biệt gì, vì sao bỗng nhiên lại có nhiều tu sĩ tới đây như vậy.

Có người biết một chút nội tình, sau khi nghe bọn hắn nói, mọi người cùng nhau đưa ánh mắt nhắm ngay Diệp gia.

- Thì ra nguyên nhân là do hành động của Diệp gia ở các nơi mới khiến cho những tu sĩ kia nghe tin lập tức hành động, tụ tập đến đây.

- Bọn hắn đều muốn liêu một phen tiền đồ ở Diệp gia.

- Cử động lần này của Diệp gia không thể làm, ta không coi trọng bọn hắn.

- Không sai, một chiêu cờ bất tỉnh, từ xưa đến nay cũng chưa từng thấy ai lại dám tiêu xài linh thạch như vậy, chờ đến lúc tài lực của bọn hắn theo không kịp thì sợ rằng những tu sĩ đến đây tìm nơi nương tựa sẽ trong nháy mắt trở mặt thành kẻ thù.

- Đúng vậy, gia chủ Diệp gia còn quá trẻ, còn đánh giá thấp lòng người hiểm ác.

Có người đưa ra chất vấn đôi với động tác của Diệp gia, nhưng cũng có người giữ vững cái nhìn bất đồng.

- Cắt, các người thì biết cái gì, cách cục của Diệp gia, há lại là người có ánh mắt ngắn như các người có thể tưởng tượng?

Đây là cuồng tín đồ của Diệp gia.

- Khụ khụ, đạo hữu đừng thôi nữa, Diệp gia làm như vậy có chỗ tốt lớn nhất chính là thu hoạch thanh danh vang dội, lung lạc lòng người, cho dù không thể thu sạch thì cũng có thể từ đó chọn lựa ra một nhóm người có thiên phú quyết tuyệt, trên tổng thể vẫn là lợi nhiều hơn hại.

Đây là ý nghĩ của mọi người.

- Hắc hắc, dù sao ta rất cảm tạ Diệp gia, linh dược nhà ta mua từ tháng trước, bây giờ bán đi đã lãi gấp đôi!

- Đây là kẻ có khiêu đầu cơ.

Tóm lại, cái gì cũng nói, hiện tại ở thành Vân Tiêu, hai từ ngữ Diệp gia, Diệp Tùy Phong đang cực nóng.

Chương 58: Thánh Nhân Chuyển Thế

Đương nhiên, còn có hai cái tên cũng càng ngày càng được nhiều người biết rõ.

Điện Thiên Loan, Chân Long Các.

Ba thủ lĩnh Diệp Hoàng, Diệp Cẩm Dao, Diệp Long nhiều lần được người ta nhắc đến.

Tử Hoàng giơ thẳng lên trời, thần uy mênh mông!

Cầm Dao Tiên Tử, phủ hoa mờ mịt!

Chân Long hàng thế, phong thần như ngọc!

Ba người bọn họ được vinh dự là ngôi sao hi vọng mới của Diệp gia.

Diệp Hoàng sau khi được Diệp Tùy Phong tiến hành Thối Thể lần thứ ba, năng cũng đã thuận lợi đột phá đến cảnh giới Hóa Khí.

Lực lượng tạo hóa trong Lôi kiếp dịch càng duỗi ra trong đan điền của nàng, đốt lên một đóa thần hỏa.

Một khi bộc phát ra, sẽ hủy thiên diệt địa!

Nếu bàn về chiến lực chân chính thì Diệp Hoàng có thể nói là một người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi.

Đương nhiên, đối với hai đứa cháu Cầm Dao và Diệp Long này, Diệp Tùy Phong cũng không có ích kỷ, lần lượt tiến hành một lần Thối Thể, tiến một bước nện vững chắc nền móng của bọn họ.

Còn có Diệp Hiểu Hiểu, Diệp Khiêm, Diệp Khiêm, Tùy Vũ nhà hai huynh muội Diệp Tử Hàm và Diệp Hạo Nhiên, hai huynh đệ Diệp Uy Diệp Bá nhà Tùy Hồ.

Đối với mấy hậu bối trực hệ này, Diệp Tùy Phong đều đặc biệt chiếu cố một phen, thực lực tăng lên rất nhiều.

Bọn hắn chính là tương lai của Diệp gia.

Trong thời gian hơn một tháng, bên phía Vạn Bảo Các cũng đã mang đến nhóm tài nguyên Thiên cấp trở lên đầu tiên.

Ba món đồ.

Một món là Thước Thiên cấp hạ phẩm, có mấy loại tác dụng kỳ diệu, Diệp Tùy Phong cho Tùy Báo, dùng để quản giáo hậu bối Diệp gia.

Mười thanh Kim Thạch, nghe nói là loại tài nguyên kiến trúc đỉnh cấp.

Một bình máu Kỳ Lân nhỏ, vật liệu Thối Thể đỉnh tiêm, Diệp Tùy Phong dự định dùng nó cho Ao Thối Thể đang xây dựng.

Chỉ là mấy thứ này, giá trị 20 tỷ!

Số lượng hạ phẩm linh thạch dự trữ của Diệp Tỳ Phong đã lập tức mất đi 0.00005%.

Cũng không có thấy số lượng có thay đổi gì...

Trừ cái đó ra, thí nghiệm của Diệp Tỳ Phong cũng đã có kết quả giai đoạn thứ nhất.

Phùng Chí, Mã Phương, Liễu Hồng, Vu Bằng Nghĩa.

Bốn người tu luyện công pháp Nguyên Thủy đều có trình độ tiến triển khác nhau.

.....

Trong đình viện, bốn bóng người phân biệt ngôi ở bốn vị trí đối diện nhau.

Bọn hắn nhắm chặt hai mắt, dáng vẻ trang nghiêm.

Xung quanh, màn ánh sáng trong suốt hình cái bát úp ngược bao phủ toàn bộ bọn hắn ở trong.

Bên ngoài màn sáng có hai người đang đứng, nhìn bọn hắn chăm chăm.

Hai người này chính là Diệp Tỳ Phong, còn có Diệp Hoàng vừa đi rèn luyện trở về.

- Cha, bọn hắn chính là hài tử người nhật được ở trong núi sao? Nghe nói người muốn thu bọn hắn làm làm nghĩa tử à?

Diệp Hoàng chỉ vào mấy người hỏi.

- Cái gì?

Diệp Tỳ Phong ngơ ngác:

- Người nghe ai nói vậy?

- Mọi người đều nói như vậy.

Diệp Hoàng nói:

- Bọn hắn nói, người là Thánh Nhân chuyển thế, trách tâm nhân hậu cho nên mới đối xử tốt với tán tu bên ngoài như vậy, hay làm gương tốt, còn chủ động thu nhận bốn cô nhi nghèo khổ.

Diệp Hoàng nói hết sức nghiêm túc, nhưng Diệp Tuy Phong nghe thấy vậy thì mặt đen lại.

Chuyện này là ai nghĩ ra vậy, sức tưởng tượng cũng quá phong phú.

Hắn chẳng qua là ngày đó tâm tình tốt nên tiện tay làm mà thôi, với lại sở dĩ chiếu cố đám tán tu cũng là vì tương lai mở rộng đại thế lực mà thôi.

Sao tự nhiên lại biến thành Thánh Nhân chuyển thế rồi?

Thật sự là không hợp thói thường.

- Cha người không phải Thánh Nhân, thế giới này cũng không có ai tốt bụng cho không ai cái gì?!

Diệp Tuy Phong nói:

- Tiểu Hoàng, nhớ kỹ. Người có thể nhẫn, nhưng không thể ngốc. Người có thể giết chóc, nhưng không thể làm mất bản tâm. Tất cả mọi việc, đều phải xây dựng ở trên thực lực, rõ chưa?

Diệp Hoàng cái hiểu cái không gật đầu.

Nàng còn quá trẻ, chưa trải qua nhiều chuyện thị phi.

Diệp Tuy Phong cũng không nói thêm nữa, tương lai của con gái hắn là do chính nàng quyết định.

- Cha, đây là cái gì?

Diệp Hoàng chỉ vào lồng lớn trong suốt hỏi.

- Đoạt Linh Huyền Quang trận.

Diệp Tuy Phong giải thích nói:

- Đây là một loại cổ trận, có thể giúp quá trình tu luyện diễn ra nhanh hơn.

Diệp Hoàng ngửa đầu:

- Vậy ta có thể sử dụng nó không?

Trận pháp này, vừa nghe đã cảm thấy rất lợi hại.

Nhưng Diệp Tuy Phong lại lắc đầu, nói:

- Không cần phải vậy, trận pháp này có khuyết điểm, người làm gì chắc đó là được.

Thật ra, Đoạt Linh Huyền Quang trận chính là một loại trận pháp nguy thời không, có lỗ thủng nhỏ xíu về mặt quy tắc Thiên Đạo.

Loại tai hoạ ngầm này, có lẽ sau khi đại thành, đắc đạo phi thăng sẽ xuất hiện vấn đề.

Hắn cũng không muốn dùng đồ chơi này lên trên người con gái của mình.

Diệp Hoàng nghe vậy thì nhẹ gật đầu, khóe miệng lại không tự giác lộ ra một nụ cười mỉm.

- Vẫn là cha thương ta nhất~

- Đúng rồi, lịch luyện lâu như vậy, người thu hoạch như thế nào rồi? Ta nghe nói, tên tuổi của người đang rất vang dội.

Diệp Tuy Phong cười nói.

- Không có gì.

Diệp Hoàng nói:

- Ta chỉ là... Không muốn làm xấu thanh danh của cha mà thôi.

Trên mặt Diệp Tuy Phong mang ý cười, mặc dù hắn ở trong nhà, nhưng việc lớn việc nhỏ ở biên cảnh đều sẽ được báo cáo đến chỗ của hắn.

Chương 59: Hiệu Quả Của Công Pháp Nguyên Thủy

Tất cả mọi chuyện nàng làm, dùng từ liều mạng để hình dung cũng không quá đáng chút nào, chuyện gì cũng dè vào phía trước nhất.

Thanh danh của điện Thiên Loan, có thể nói là Diệp Hoàng dùng từng quyền từng quyền đánh ra.

Cũng vì chuyện này mà Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Cầm Dao, mới đề cử Diệp Hoàng lúc ấy chỉ là Luyện Khí kỳ làm thủ

lĩnh.

Mà sở dĩ Diệp Hoàng liều mạng như vậy cũng chỉ là vì không muốn làm mất mặt cha nàng, thật là một tiểu hài tử đáng yêu.

Hai người lại rảnh rỗi trò chuyện trong chốc lát, bỗng nhiên, lông mày Diệp Tuy Phong khẽ động:

- Đi ra.

Vừa dứt lời, ánh sáng của lồng sáng trong suốt dần dần ảm đạm đi, bốn người đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa trong đó cũng chậm rãi mở mắt.

Một khí tức kỳ dị từ trên người bọn họ tản ra.

- Lão gia, tiểu thư.

Nhìn thấy Diệp Tuy Phong, mấy người vôi cung kính nói.

Trong khoảng thời gian này, bọn hắn đã dần quen với thân phận người hầu của Diệp Tuy Phong, cũng đã gặp Diệp Hoàng mấy lần, coi nàng là tiểu chủ nhân của bọn hắn.

Diệp Tuy Phong giơ tay lên, ra hiệu bọn hắn không cần đa lễ.

Sau đó, một luồng lực lượng thần hồn không lồ quét qua thân thể mấy người, tất cả bí mật của bọn họ đều bị nhìn không sót chút gì.

Phùng Chí đã đả thông chín chủ mạch, cơ bắp cuộn cuộn, tinh thần tản ra, ẩn giấu sức mạnh không lồ.

Mã Phương đả thông tám chủ mạch, khí tức kéo dài.

Liễu Hồng và Vu Bằng Nghĩa thì đã chuyển hóa hoàn toàn linh lực, đả thông chín chủ mạch.

Chỉ có điều trong tâm mắt Diệp Tuy Phong, tình huống tổng hợp của Vu Bằng Nghĩa vẫn tốt hơn Liễu Hồng rất nhiều.

Hơn một tháng tu luyện, Diệp Tuy Phong càng thêm hiểu rõ thấu triệt đối với hiệu quả của công pháp Nguyên Thủy.

So sánh với phương thức tu luyện truyền thống, hiệu quả của Nguyên Thủy công càng thêm toàn diện, cũng càng thêm bá đạo.

Cho dù là đan dược, linh quả, linh thạch, hay nội đan yêu thú, máu yêu thú, thậm chí sát khí, ma khí, đều có thể trực tiếp hấp thu, chuyển đổi thành nguyên lực để có thể lợi dụng.

Điều này giải quyết vấn đề hạn chế tài nguyên trong phương thức tu luyện truyền thống ở một mức độ rất lớn, càng thêm thích hợp với dân chúng bình thường tu hành.

Tiếp theo, công pháp Nguyên Thủy tăng lên tố chất thân thể, hoàn toàn không phải phương thức tu luyện truyền thống có thể sánh được.

Hiệu quả tổng hợp của nó đạt đến Diệp Tỳ Phong mong muốn.

Mặt khác, Liễu Hồng và Vu Bằng Nghĩa chuyển đổi công pháp cũng tương đối thuận lợi, chưa từng xuất hiện tình huống phản phê.

Nếu như vậy, sau này khi mở rộng sẽ càng thêm dễ dàng.

Đối với kết quả này, Diệp Tỳ Phong rất hài lòng.

Xem ra hai tháng bế quan cũng không uổng phí!

Nguyên Thủy công đã hoàn toàn có thể làm công pháp cơ bản, có thể mở rộng ra ngoài.

Chỉ có điều, hiện tại còn không phải lúc.

- Diệp Hoàng, đi so chiêu một chút với bọn hắn.

Diệp Tỳ Phong bỗng nhiên nói.

- Hả?

Diệp Hoàng kinh ngạc, mặc dù khí tức của bốn người trước mặt này rất kỳ lạ, không thấy rõ tu vi cụ thể.

Nhưng dựa vào kinh nghiệm của nàng, bọn hắn tối đa cũng chỉ là Luyện Khí hậu kỳ mà thôi.

Hiện tại nàng đã là cảnh giới Hóa Khí, đánh với bọn hắn, chẳng phải là ba ba đánh con trai sao?

- Người trước tiên hạn chế tu vi ở cảnh giới Luyện Khí.

Diệp Tỳ Phong nói.

Diệp Hoàng ồ một tiếng, chỉ có điều nàng vẫn không cho rằng bốn người này là đối thủ của nàng.

Rất nhanh, chiến đấu bắt đầu.

Trải qua ba lần Thôi Thê, cơ thể Diệp Hoàng đã xảy ra biến hóa về chất, cho dù hạn chế ở Luyện Khí kỳ thì cũng có thực lực chiến đấu vượt cấp.

Với lại sau khi trải qua rèn luyện, kinh nghiệm thực chiến của nàng cũng cực kỳ phong phú.

Theo đạo lý mà nói, bốn Luyện Khí đại viên mãn bình thường đều khó có khả năng là địch của nàng.

Nhưng mấy người Phùng Chí lại hiển nhiên không giống nhau.

Hắn khí của bọn tức kéo dài, linh lực hùng hậu.

Mặc dù lực lượng không bằng Diệp Hoàng, nhưng cũng vượt xa khỏi tu sĩ cùng cấp bậc bình thường.

Dưới bốn người vây công, Diệp Hoàng gian nan đối kháng, có thể nói là từ đầu đến cuối bị đè lên đánh.

Hai bên đối chiến kịch liệt, sau khi đánh mười mấy chiêu, Phùng Chí tìm được cơ hội, lộn một vòng trên mặt đất, ôm lấy bắp chân của Diệp Hoàng, hạn chế động tác của nàng.

Mặc dù gân như chỉ trong giây lát đã bị Diệp Hoàng đập bay ra ngoài.

Nhưng ba người khác đã kịp công kích đến, một thanh trường kiếm dừng lại ở vị trí cổ họng của Diệp Hoàng.

Thắng bại đã phân.

- Tiểu thư, thất lễ.

Liễu Hồng thu lại trường kiếm.

Diệp Hoàng có chút sững sờ, lịch luyện mấy tháng, nàng đã trải qua vô số lần chiến đấu, thậm chí nhiều lần đối chiến với tu sĩ cảnh giới Hóa Khí, nhưng trước giờ đều chưa từng thua trận.

Mặc dù không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng của nàng vẫn còn có chút đắc ý.

Mà lần này, đối chiến với bốn người Phùng Chí, nàng cũng không thể không biết mình sẽ bại.

Thật không ngờ, mình chẳng những bại, còn bị bại nhanh như vậy.

- Không sao.

Ánh mắt Diệp Hoàng hơi phức tạp nói.

Diệp Tuy Phong đứng ở bên cạnh nhìn, khóe miệng khẽ nở nụ cười ẩn ý.

Người trẻ tuổi, nên tinh thoảng gặp chút ngăn cản, nếu không sẽ thật sự coi mình là vô địch thiên hạ.

Chương 60: Tình Huống Của Diệp Gia

- Được rồi.

Diệp Tuy Phong nói:

- Phùng Chí, bốn người các ngươi tiếp tục tu luyện theo công pháp Nguyên Thủy, mau chóng đột phá cảnh giới Thông Mạch, tiến vào cảnh giới Đan Phủ.

- Còn có, từ hôm nay trở đi, các ngươi sẽ đi theo Diệp Hoàng, làm hộ pháp cho con bé, có vấn đề gì hay không?

Mấy người Phùng Chí trăn miệng một lời:

- Tuân mệnh!

Sau đó, Diệp Tuy Phong nhìn về phía Diệp Hoàng:

- Ta cũng cho ngươi một nhiệm vụ, dưới tình huống cùng cảnh giới, đánh bại bốn người bọn họ, có thể làm được không?

Diệp Hoàng mím môi:

- Ta nhất định sẽ làm được!

Trên gương mặt nhỏ của nàng tràn đầy quật cường.

.....

Đợt thủy triều hung thú lần này tổng cộng kéo dài khoảng năm tháng.

Sau khi đợt hung thú cuồng bạo kết thúc, thế hệ trẻ tuổi Diệp gia lại lần nữa quay về trong gia tộc.

Trước khi đi, bọn hắn vẫn là một đám chim non sống an nhàn sung sướng, chưa trải qua mưa gió.

Nhưng sau khi trở về, cả đám đã biến thành dã thú hung mãnh.

Toàn bộ Diệp gia hùng hực khí thế.

Trong thư phòng, Tùy Vân hồng quang đầy mặt, hồi báo tình huống gần đây trong gia tộc cho Diệp Tùy Phong.

- Đám tiểu tử kia thật sự đã thay đổi 180 độ, trước kia vừa nghe đến lão Ngũ đã sợ run đui, hiện tại thế nào, từng người ngao ngao hô to xông lên phía trước.

- Thậm chí có mấy tên còn chế giễu phương thức huấn luyện của lão Ngũ là dùng cho phụ nữ, làm cho hắn tức giận mà không biết làm gì, bây giờ đệ ấy còn đang suy nghĩ phương pháp huấn luyện càng tàn khốc hơn.

- Người tuổi trẻ tinh thần phấn chấn là chuyện mà những chủ sự gia tộc bọn hắn vui lòng nhìn thấy nhất.

Chuyện này tượng trưng cho một tương lai tươi sáng.

- Lắng đọng một đoạn thời gian đi, trải qua chém giết trong thời gian dài, kiểu gì cũng sẽ mang một ít lệ khí.

Diệp Tùy Phong nói.

Tùy Vân nhẹ gật đầu, bọn hắn đương nhiên biết đạo lý hăng quá hoá dở, cho nên đã chuẩn bị kỹ càng biện pháp giải quyết.

- Chuyện Tháp Tu Luyện thế nào rồi?

Diệp Tùy Phong hỏi.

- Trên cơ bản đã đưa vào sử dụng, Tụ Linh trận, phòng tu luyện, phòng luyện công, phòng khôi lỗi, trận Luyện Tâm, chặc chặc, ta cũng có chút hâm mộ bọn hắn.

Tùy Vân cảm thán nói.

Lúc hắn còn trẻ, một viên linh thạch hạ phẩm cũng phải phải suy nghĩ cẩn thận nên sử dụng thế nào mới có lợi nhất, làm gì

được hưởng thụ tài nguyên tu luyện xa xỉ như vậy, ngay cả
nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Hiện tại, chỉ còn lại ao Thôi Thế là chưa mở ra, dù sao dịch
Thôi Thế là vật vô cùng trân quý, chúng ta còn đang thương
nghị tiêu chuẩn sử dụng.

- Còn có, đại ca, người thật sự chuẩn bị sử dụng bình máu Kỳ
Lân kia sao?

Tùy Vân có chút đau lòng, máu Kỳ Lân chính là tài nguyên
Thiên cấp, hoàn toàn có thể coi là bảo bối gia truyền, lưu
truyền xuống nhiều đời.

- Đương nhiên phải dùng, đây chẳng qua là loại máu bình
thường mà thôi, chẳng lẽ giữ lại làm bảo sao? Khó coi chết đi
được.

Diệp Tùy Phong nói:

- Nhưng, máu Kỳ Lân chỉ có thể sử dụng cho dòng chính Diệp
gia, nếu có còn thừa thì mới dùng để ban thưởng, thưởng cho
người có công hiến lớn đối với gia tộc.

- Ta ở đây đề tỉnh người một câu.

- Trong nhà càng giàu có thì càng phải phân chia tốt cho giai
tầng của mỗi người, chớ không thể hỗn loạn.

- Trục hệ là căn nguyên của gia tộc, nhất định phải ưu tiên tài
nguyên cho bọn hắn, tài nguyên đại biểu thực lực, thực lực đại
biểu địa vị, địa vị của trục hệ không thể để cho người khác tùy
tiện khiêu khích.

- Tiếp theo chính là người có công hiến đối với gia tộc, người
này phải được trọng điểm bồi dưỡng, không thể keo kiệt,
thưởng phạt rõ ràng, là một loại phương thức khích lệ rất tốt.

- Cuối cùng, chính là tạo cho chi thứ một chút áp lực.

- Không phải bây giờ có rất nhiều tán tu tiến vào gia tộc sao,
chúng ta quan tâm kỹ những nhân tài có thể đào tạo trong đó,
cho họ tiến vào hạch tâm, kích thích một ít mặt hàng bại hoại
trong chi thứ.

- Một gia tộc càng lớn thì càng phức tạp.

- Rắc rối khó gỡ, đan xen lẫn nhau.
- Cho nên vị phân chia là một việc vô cùng quan trọng.
- Phạm thượng, là tội kỵ.
- Nếu là người hầu cũng dám khi dễ chủ nhân thì gia tộc này cũng sắp đến lúc chấm dứt rồi.
- Trục hệ là căn bản, nhất định phải bảo trì địa vị siêu nhiên.
- Ở phương diện này, Diệp gia làm rất khá, tổ huấn nghiêm khắc, trong gia tộc phi thường ổn định.
- Nhưng vì chi thứ chiếm số lượng rất lớn nên hoặc nhiều hoặc ít vẫn tồn tại một vài vấn đề.
- Có người cảm thấy mình rất mạnh, có dã tâm rất lớn, muốn đưa gia tộc của mình trở thành hạch tâm nhất, thậm chí thay thế chi trục hệ nào đó.
- Cũng có người cảm thấy quan hệ của mình rất cứng, tùy ý chèn ép kẻ ngoài lai, không có gì bản lĩnh còn giương võ giương oai.

Diệp Tùy Phong không cho phép loại tình huống này xuất hiện.

- Ta đã biết, có ít người, đích thật là nên gỡ một chút.

Tùy Vân nói.

Tình huống trong nhà, hẳn đều rất rõ ràng, chỉ có điều trước kia không động đến bọn hắn mà thôi.

- Đúng rồi, đại ca, gần đây trong thành Vân Tiêu xuất hiện một vài lời đồn không tốt lắm.

Chương 61: Chúng Ta Đã Chọn Đủ Người Chưa?

Sắc mặt Tùy Vân có chút nghiêm túc, nói:

- Có người nói, Diệp gia đã móc sạch khổ phòng của mình, chẳng mấy chốc sẽ hiện ra nguyên hình.

- Cũng có người nói, thực lực Diệp gia không đủ mà lại làm việc cao điệu, sớm muộn cũng sẽ bị hủy diệt.
- Thậm chí còn có người nói, sở dĩ chúng ta trắng trợn mời chào tán tu là đang mưu đồ một kế hoạch rất tà ác, những tán tu kia đều là dùng để hiến tế.
- Những lời đồn này đều là trong khoảng thời gian ngắn, nhanh chóng lan tràn trong phạm vi toàn thành, dẫn đến có rất nhiều tu sĩ do dự gia nhập Diệp gia.
- Đại ca, chúng ta có nên điều tra, hoặc ra mặt làm sáng tỏ không?

Tùy Vân có chút lo lắng, dù sao loại lời đồn này vẫn có một chút ảnh hưởng đối với quy hoạch trước mắt của Diệp gia.

Nhưng Diệp Tùy Phong lại là mỉm cười, lắc đầu nói:

- Không cần điều tra.
- Chuyện này khẳng định là do hai gia tộc kia làm ra.
- Thật không ngờ, bọn hắn lại muốn dùng dư luận để tấn công, gây ảnh hưởng đến chúng ta.

Tùy Vân nhíu mày:

- Người nói là, đây là Lý gia và Đường gia cố ý nói xấu chúng ta?

Diệp Tùy Phong gật đầu:

- Không phải bọn hắn thì còn có thể là ai rảnh rỗi như vậy.
- Nhưng vừa hay chúng ta có thể cho mượn gió bẻ măng, lựa chọn ra người chân chính muốn dựa vào chúng ta, đây cũng là một chuyện tốt.

Tùy Vân nhẹ gật đầu.

- Nói trở lại, qua một tháng nữa sẽ gặp mặt ở trận so tài thành Vân Tiêu.
- Ta đoán hai nhà bọn họ làm ra thủ đoạn bỉ ổi như thế chính là vì muốn gây ảnh hưởng đến trận so tài lần này.

Tùy Vân nói.

So tài thành Vân Tiêu là một trận đấu quan hệ đến tài nguyên và phân phối địa bàn của ba đại gia tộc.

Mỗi gia tộc chọn ra năm con em trẻ tuổi từ mười tám tuổi trở xuống, tiến hành chiến đấu xếp hạng.

Sau đó căn cứ vào điểm tích lũy tổng thể xếp hạng để tiến hành phân chia lợi ích.

Phương thức này rất thông minh, vừa có thể dùng phương thức tương đối hòa bình để giải quyết xung đột giữa các gia tộc.

Vừa có thể kích phát đấu chí của thế hệ trẻ tuổi trong các gia tộc, là cục diện ba bên cùng có lợi.

- Chúng ta đã chọn đủ người chưa?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Còn đang thương nghị.

Tỳ Vân trả lời:

- Ba người Diệp Hoàng, Diệp Long, Cẩm Dao, đại khái chắc chắn sẽ xuất chiến, hai người khác, còn đang quan sát biểu hiện của bọn hắn.

Diệp Tỳ Phong gật đầu nói:

- Nhanh lên đi, sau khi chọn xong thì gọi bọn họ tới chỗ ta, ta giúp bọn hắn một chút.

- Diệp gia đứng hạng chót, đã đến lúc thay đổi rồi.

Vẻ mặt Tỳ Vân tươi cười, thủ đoạn của đại ca hắn vẫn biết một chút.

- Lần này, so tài thành Vân Tiêu nhất định sẽ là lúc Diệp gia quật khởi!

- Người đi làm việc trước đi, thu xếp tốt cho đám thành viên mới gia nhập Diệp gia kia.

...

Ba người Giang Phi tới Diệp gia đã được năm ngày.

Lần trước, gặp được Diệp Hoàng ở Cao Lãnh, các nàng đã cùng nhau đi đến trấn Ngô Đồng.

Tình huống ở trấn Ngô Đồng hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng.

Cho tới bây giờ, nàng chưa từng thấy tu sĩ thuộc các địa vực khác nhau mà lại có thể đứng chung với nhau, đồng tâm hiệp lực.

Cho tới bây giờ, nàng chưa thấy tử đệ của một đại gia tộc có thể được đông đảo tán tu ủng hộ.

Mọi hành động của Diệp Hoàng làm cho tâm trí của nàng hướng về.

Thế là sau khi thương nghị, Giang Phi dứt khoát quyết nhiên gia nhập đội ngũ của Diệp Hoàng, đồng thời đi theo nàng cùng nhau đi tới Diệp gia ở thành Vân Tiêu.

Mấy ngày đầu tới đây, nàng đúng là sống rất không tệ.

Nơi này giàu tài nguyên, tinh thần mỗi người đều tràn đầy phấn chấn.

Đơn giản chính là thánh địa tu luyện trong mơ.

Nhưng ngay hôm qua, vẫn đã xảy ra chuyện nàng lo lắng.

Vệ Nguyên tuổi tác còn hơi nhỏ đang dùng thanh măng trứng trao đổi điểm cống hiến thì xảy ra xung đột với một người trẻ tuổi Diệp gia.

Người kia tên là Đậu Hoa, nghe nói là người nhà mẹ đẻ của Nhị phu nhân Diệp gia.

Đợt khi Giang Phi và Hồ Văn chạy đến thì Vệ Nguyên đã bị Đậu Hoa bắt đi, nói là Vệ Nguyên xem thường Diệp gia, muốn đưa đến đội chấp pháp.

Đậu Hoa há lại là người mà những dã tu các nàng có thể chọc nổi?

Nghĩ đến lần này Vệ Nguyên lành ít dữ nhiều, Giang Phi âm thầm ảo não, từ đầu nàng không nên lợi vào vũng nước đục của đại gia tộc như này.

Hôm nay, chính là thời gian thẩm phán Vệ Nguyên, tâm trạng của hai người Giang Phi và Hồ Văn cực kỳ nặng nề đi vào

Chấp Pháp đường Diệp gia, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Các nàng chỉ hy vọng Đậu Hoa có thể mở một cửa, tha cho Vệ Nguyên một mạng.

Hoặc, coi như chưa xảy ra chuyện gì.

- Phỉ tử, hay chúng ta tìm Hoàng tiên tử...

Hồ Văn nói.

- Không cần đâu.

Giang Phi lắc đầu:

- Đó là Nhị lão gia nhà người ta, Hoàng tiên tử cũng không dễ xử, vẫn là không nên gây thêm phiền phức cho nàng ấy thì tốt hơn.

Hồ Văn yên lặng, đúng vậy, đại gia tộc nước sâu, có lẽ một chuyện nhỏ sẽ làm cho Diệp Hoàng trả giá rất lớn.

Chương 62: Người Trẻ Tuổi Nha, Có Một Trái Tim Bông Bọt, Cũng Tốt

Các nàng không thể làm như vậy.

Muốn trách thì trách các nàng bình thường quá che chở cho Vệ Nguyên, hấn căn bản không biết thế giới ngoài hiểm ác đến cỡ nào.

Hai người ngoài Chấp Pháp đường, lo lắng chờ đợi hơn nửa canh giờ.

Lúc này, một bóng người mập mạp từ trong Chấp Pháp đường đi ra.

Chính là Đậu Hoa!

Giang Phi thấy thế, vội vàng bước nhanh về phía trước, gấp giọng nói:

- Đậu công tử, đều là chúng ta không đúng, cầu ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho Vệ Nguyên!

- Nếu ngài nhìn chúng ta không vừa mắt, bây giờ chúng ta sẽ lăn ra khỏi Diệp gia, cũng không tiếp tục bước vào thành Vân

Tiêu nửa bước!

- Đậu công tử, cầu xin người...

Giang Phi nói xong, bỗng nhiên cảm giác bên cạnh có người đang kéo tay áo của nàng.

Quay đầu nhìn lại, chính là Hồ Văn.

Nàng đang dùng vẻ mặt quái dị nhìn chăm chăm vào Đậu Hoa.

Giang Phi khẽ nhíu mày, cũng nhìn sang.

Lập tức, vẻ mặt ngậy ra như phồng.

Chỉ thấy Đậu Hoa lúc đầu tròn trịa, bây giờ gương mặt đều sắp biến thành một quả cầu, sung phù lên.

Con mắt của hắn đỏ hồng, rõ ràng là khóc rất nhiều, hơn nữa còn có nước mũi treo ở trên môi.

Trên mặt có một dấu bàn tay to lớn, có thể thấy rõ ràng.

Giang Phi ngờ ngác.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Trong lúc các nàng đang ngậy người, Đậu Hoa lại há to miệng, phun ra một câu “thật xin lỗi”, sau đó vuốt mắt, xoay người chạy đi.

Hai người trực tiếp choáng váng.

- Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, có hai người từ Cháp Pháp đường trong đi ra.

Một người là Vệ Nguyên, sau lưng hắn là một người trung niên uy nghiêm cực kỳ.

Giang Phi vội vàng tiến lên, lôi kéo Vệ Nguyên trái xem phải xem, lo lắng hỏi thăm:

- Người không sao chứ?

- Đương nhiên là không sao, ta đã nói rồi, chuyện này vốn chính là ta chiếm lý.

Vệ Nguyên cười hì hì trả lời.

Ánh mắt Giang Phi phức tạp nhìn hắn, bỗng nhiên quất một bàn tay lên mặt của hắn.

- Người biết người gây ra họa lớn thế nào không? Người biết chúng ta lo lắng cho người thế nào không?

- Xem sau này người có còn dám hành sự lỗ mãng nữa không, ta chỉ có một mình người thôi!

Vệ Nguyên bùm mặt, nhìn Giang Phi tức giận, thấp giọng nói:

- Phi tử, ta biết sai rồi.

- Ta chính là quá nuông chiều người!

Giang Phi vẫn như cũ giận không kèm được.

- Người trẻ tuổi nha, có một trái tim bông bột, cũng tốt.

Bỗng nhiên, người trung niên sau lưng Vệ Nguyên nói chuyện.

Giang Phi nhìn hắn một chút, thở dài:

- Trái tim bông bột, thường thường đều là chìa khoá tử vong.

- Nếu hắn còn như vậy, sớm muộn cũng sẽ mất mạng.

Người trung niên không nói gì, chỉ khẽ vuốt ve sợi râu, khẽ mỉm cười.

- Xin hỏi ngài là?

Giang Phi chấp tay nói.

- Ta chính là người chấp pháp thẩm phán Vệ Nguyên lần này.

Người trung niên nói.

Giang Phi kinh ngạc, vội vàng nói:

- Vô cùng cảm ơn ngài đã chiếu cố.

- Chỉ có điều...

- Đậu Hoa kia có thân phận lớn, nghe nói có quan hệ rất sâu với Nhị lão gia trong gia tộc, ngài nhất định phải chú ý!

Người trung niên ngẩn người, bỗng nhiên cười ha ha.

- Ta chỉ làm việc theo lẽ công bằng, chưa nói tới chiếu cố.

- Mặt khác... Ta chính là nhị lão gia Diệp gia trong miệng người.

Giang Phi:

- (⊙ o ⊙)

.....

Diệp gia mấy ngày nay, xảy ra hai chuyện lớn.

Chuyện thứ nhất, là do Vệ Nguyên đưa tới.

Sau khi hấn xảy ra xung đột với Đậu Hoa, phân lớn tán tu đến từ bên ngoài, đều ở trong lòng cầu nguyện thay hấn.

Bởi vì loại chuyện này, bọn hấn gặp quá nhiều.

Một kẻ dã tu, mới vừa tiến vào một gia tộc lớn, mà đắc tội với nhân vật quyền quý của người ta.

Ha ha, thấy thế nào đều là kiểu người chán sống.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, Vệ Nguyên không hao dù là một cộng lông tóc đi ra, mà tên Đậu Hoa ỷ vào mình có quan hệ, làm việc hung tàn, lại nhận lấy trừng phạt nghiêm trọng.

Nghe nói ngay cả nửa năm tiền sinh hoạt đều bị tịch thu.

Đây quả thực là nằm ngoài dự đoán của bọn hấn.

Diệp gia lại xử lý công bằng không nể tình thân, đây quả thực là chuyện cho tới bây giờ đều chưa nghe nói qua.

Với lại sau khi chuyện của Vệ Nguyên xảy ra, mấy tên chi thứ với chi mạch của Diệp gia, đều bởi vì ăn hiếp không ít người khác, bị trừng trị nghiêm khắc.

Ngược lại một ít tu sĩ có biểu hiện xuất sắc đến từ bên ngoài, được gia tộc bồi dưỡng trọng điểm, leo lên vị trí càng cao.

Trong lúc nhất thời, nhiệt huyết của đám tán tu dâng trào, làm việc càng thêm tận tâm tận lực.

Thời gian có mấy ngày ngắn ngủi, rất nhiều tán tu đều tự cho mình là người Diệp gia, cảm thấy tự hào.

Một việc lớn khác chính là trận so tài thành Vân Tiêu một tháng sau.

Người trẻ tuổi dưới hai mươi tuổi trong Diệp gia, chọn lựa ra năm vị tuấn kiệt xuất sắc nhất, làm người đại biểu thay Diệp gia xuất chiến lần này.

Diệp Hoàng, Diệp Long, Diệp Cầm Dao ba người, không chút huyền niệm trúng tuyển.

Hai người khác còn trống, khiến trong gia tộc nhắc lên một trận tranh đấu mãnh liệt.

Phần vinh quang này, ai đều không muốn chấp tay nhường cho người khác.

Người trẻ tuổi dưới hai mươi tuổi của Diệp gia, Luyện Khí kỳ tạm thời không cân nhắc, cảnh giới Hóa Khí tổng cộng có mười chín người.

Chương 63: Đặc Huấn (1)

Phần lớn bọn hắn đều là đột phá trong quá trình đi ra ngoài rèn luyện lần này, tỉ như Diệp Hiểu Hiểu và hai đứa con trai của Diệp Tùy Vũ, Diệp Uy với Diệp Bá.

Sau khi trải qua chiến đấu kịch liệt, hai nhân tuyển cũng đã chọn ra.

Một người, chính là Diệp Hiểu Hiểu đã đột phá ngay đầu tiên trong quá trình lịch luyện, thiên phú của nàng cực cao, ngộ tính cũng mạnh, hiện tại đã đột phá đến Hóa Khí tam trọng.

Cơ hồ lấy phương thức nghiền ép, chiến thắng tất cả người khiêu chiến khác.

Mà một người khác, thì là nằm ngoài dự kiến của rất nhiều người.

Diệp Khiêm.

Thiên phú và thực lực của Diệp Khiêm, đều không thuộc loại xuất chúng, nên vào tháng trước hắn khó khăn lắm mới đột phá đến cảnh giới Hóa Khí.

Nhưng điều làm nên tên tuổi của hắn chính là cách làm người.

Điều này khiến dưới tay hắn tụ tập số lượng lớn tán tu, gần như sắp bằng quy mô Thiên Loan điện cùng Chân Long các, là đại thế lực thứ ba trong thế hệ trẻ tuổi Diệp gia.

Mà hắn có tính cách nho nhã hiền hoà, loại chuyện làm náo động này lại có liên quan đến hắn.

Ai biết, lần chọn lựa này, Diệp Khiêm không biết vì sao đơn giản tựa như đang liều mạng, từng bước một giết tới, cuối cùng trong nguy mà hiểm chiến thắng Diệp Uy có tu vi Hóa Khí nhị trọng, mới trở thành người được lựa chọn cuối cùng.

Đến tận đây, năm người dự thi của Diệp gia toàn bộ đã quyết định xong.

Lúc này, năm người bọn hắn đang đứng trong đình viện của Diệp Tỳ Phong.

- Thiếu niên thật tốt!

Diệp Tỳ Phong nhìn vào năm người trước mặt, bọn hắn sẽ là Diệp gia nhóm cự long đầu tiên bay lên.

Tu vi bọn họ ở trong mắt Diệp Tỳ Phong đã bị nhìn thấu không sót gì!

Diệp Hoàng: cảnh giới Hóa Khí tam trọng, thực lực có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

Cô nàng này cả ngày ăn cơm trong lò thuốc của Diệp Tỳ Phong, tăng lên chậm mới là có quý.

Diệp Long: Hóa Khí ngũ trọng, căn cơ vững chắc.

Diệp Cẩm Dao: Hóa Khí ngũ trọng, khí chất xuất trần.

Diệp Hiểu Hiểu: Hóa Khí tam trọng, đôi mắt linh hoạt, dáng vẻ nhí nha nhí nhảnh.

Diệp Khiêm: Hóa Khí nhất trọng, khóe miệng với trên mặt còn ứ đọng máu, với lại dáng vẻ hình như còn bị nội thương.

- Chỉ là một trận tuyển chọn mà thôi, vì sao ngươi liều mạng như vậy?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Ánh mắt của Diệp Khiêm trầm ổn đáp:

- Phụ thân nói cho ta biết, người dự thi lần này sẽ được Đại bá ngài đích thân chỉ điểm. Cho nên, ta không thể bỏ qua cơ hội lần này, vì ta không muốn bị người ta gọi viện trưởng cả một đời

- Viện trưởng?

Diệp Tuy Phong kỳ quái hỏi.

- Cha.

Diệp Hoàng đứng ra giải thích rõ, bảo:

- Bởi vì trong lần lịch luyện này, Diệp Khiêm đường đệ nhận nhiều người, một bộ phận rất lớn đều là cô nhi. Cho nên... Những người khác ở sau lưng, đặt cho hấn một cái biệt danh là Viện trưởng Cô Nhi Viện.

Diệp Tuy Phong giật mình.

Mấy tháng trước, đưa cháu này đi tìm hấn, đề cập với hấn chuyện này.

Nhớ đến lúc ấy, mình rất ủng hộ hấn.

Đương nhiên, hiện tại cũng giống vậy.

- Chuyện đó à, cố gắng lên, thanh danh đều là mình kiếm được.

Diệp Tuy Phong nói.

Sau đó, ánh mắt của hấn chuyển hướng năm người.

- Từ hôm nay trở đi, ta sẽ dựa theo tình huống bản thân các ngươi, lần lượt tiến hành đặc huấn. Ta chỉ tuyên bố một câu, vô luận các ngươi nhìn thấy cái gì, đều không nên hoảng hốt, cũng không nên hỏi nhiều, cố gắng tăng lên tu vi của mình là được.

Diệp Tuy Phong trực tiếp tiến vào chủ đề.

- Đại bá, người không cho ta một chút cổ vũ hoặc áp lực à, nói thí dụ như, chỉ cho phép thắng không cho phép thua cái gì đó!

Diệp Hiểu Hiểu cười đùa nói.

Diệp Tuy Phong mỉm cười cười đáp:

- Tại sao ta phải nói những lời đó? Bởi vì trước kia khi cha ta huấn luyện chúng ta, đều là dáng vẻ như vậy, hẳn muốn để ta đánh bại Diệp Uy đường ca, để cho tử ta đánh bại Diệp Long ca ca.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

Diệp Cẩm Dao với Diệp Long đứng ở một bên, sắc mặt bọn họ lập tức xấu hổ.

- Nha đầu này lại quá biết chọn trường hợp.

Diệp Tỳ Phong cười ha ha, dựa theo tính cách của Tỳ Báo, hoàn toàn chính xác sẽ nói lời như vậy.

Khó trách hai đứa con gái của hắn đều xuất sắc như thế..

- Ta sẽ không nói những lời này, bởi vì... Sau lần đặc huấn này, các người đối mặt với những tên trâu bò kia của Lý gia và Đường gia đều tất thắng.

Diệp Tỳ Phong nói.

Mấy người nín cười, hình như đối với từ ngữ trâu ngựa này tương đối cảm thấy hứng thú.

Nào có ai hình dung người khác như vậy.

- Ta chỉ cần cầu các người không nên quên, vô luận về sau như thế nào, cội nguồn của các người đều ở chỗ này.

Diệp Tỳ Phong chỉ chỉ dưới chân.

- Được, vậy chúng ta bắt đầu.

Diệp Tỳ Phong đầu tiên nhìn về phía Diệp Hoàng, đối với tình huống con gái mình, hắn tự nhiên hiểu rõ nhất hơn so với ai.

Trên phương diện kiếm đạo, Diệp Hoàng đã đạt được thành tựu nhỏ.

Căn cơ kiếm pháp đều đã nắm rõ hiểu sâu, Thí Thần Cửu Kiếm đạt tới Tiểu Thành.

Hiện tại, điều nàng duy nhất thiếu hụt, là ý.

Kiểm ý.

Chỉ có ma luyện ra kiếm ý, mới xem như chân chính bước ra bước đầu tiên trên đường kiếm đạo.

Chương 64: Đặc Huấn (2)

Phương thức rèn luyện kiếm ý có rất nhiều, tỉ như so chiêu với cao thủ tinh thông kiếm đạo, hoặc tu hành trong một ít kiếm trận cường đại, rất nhiều đại thể lực đều bồi dưỡng con cháu hạch tâm của mình như thế.

Nhưng Diệp Tùy Phong đương nhiên sẽ không dùng loại thủ đoạn rác rưởi này.

- Diệp Hoàng đi theo ta, mấy người các ngươi trước chờ đợi một lát.

Diệp Tùy Phong quơ quơ ống tay áo, ngay lập tức, hai người biến mất trong đình viện.

Không có người phát hiện, bây giờ bóng dáng của bọn họ đã bay trên trời cao cách mặt đất mấy vạn dặm.

Nếu như dùng góc độ kiếp trước mà nhìn, đây chính là tầng khí quyển.

Vạn dặm phía trên, cuồng phong tàn phá bừa bãi, như dao cắt, cho dù là tu sĩ cấp bậc Kim Đan ở chỗ này, chỉ sợ cũng phải trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Một chiếc lồng ánh sáng trong suốt, bảo vệ lấy hai người, đứng sừng sững trong gió to gào thét, như bất động.

- Đây chính là Nhất trọng thiên (tầng trời đầu tiên).

Diệp Tùy Phong nói.

Trong mắt Diệp Hoàng tràn đầy hiếu kỳ, nàng nhưng chưa từng có bay lên độ cao như thế.

- Cha, ta ở chỗ này tu luyện sao?

Diệp Hoàng hỏi.

Tu luyện trên vạn dặm không trung, thật đúng là quá đẹp rồi!

- Dĩ nhiên không phải, nhiều đây đã là gì?

Diệp Tỳ Phong ngẩng đầu, có chút đưa tay, hai người tiếp tục bay lên cao.

Trên đường đi, bọn hắn trải qua biển mây mênh mông, sương mù bao la, trời đất rục rỡ, còn có khu vực tràn đầy sấm sét kinh khủng.

Cuối cùng, bọn hắn tới một thế giới tuyệt đẹp màu sắc lung linh.

Nơi này tựa như là thế giới truyện cổ tích, các loại sắc trời màu sắc khác nhau, biến ảo khó lường, đơn giản chính là như nằm mộng.

- Cha, đây là nơi nào?

Diệp Tỳ Phong mỉm cười:

- Cửu trọng thiên, cũng gọi là biên giới thế giới. Nếu tiếp tục đến bên ngoài, chính là Vô Tận Hỗn Độn.

Diệp Hoàng há to miệng, nơi này chính là biên giới thế giới sao?

Trên sách cổ nói, biên giới thế giới vô biên vô hạn, nơi này không có cái gì, chỉ có vô tận hủy diệt với hỗn loạn.

Nhưng hiện tại xem ra, hình như cũng không phải như thế, nhìn lên rất giống như Tiên giới.

- Trước mắt huyền lệ, nhưng không nhất định tuyệt mỹ giống như người nhìn thấy.

Diệp Tỳ Phong cười cười, sau đó vẫy tay, một vòng tia sáng màu tím, bị hắn bắt được trong lòng bàn tay.

Tia sáng màu tím nhẹ nhàng trôi nổi, nhìn vào trông như vật vô hại.

Tiếp theo, Diệp Tỳ Phong từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một cây gậy màu đen.

Đây là một thanh vũ khí Địa cấp cực phẩm, được chế tạo thành từ Địa Tâm Hắc Kim, danh xưng không gì không phá, càng là vĩnh viễn không bao giờ tồn tại.

- Nhìn.

Diệp Tuy Phong cầm lấy cây gậy màu đen trong lòng bàn tay, chậm rãi chạm đến sắc trời màu tím.

Khi vừa mới đụng, cây gậy có chút dừng lại một chút.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt hoảng sợ của Diệp Hoàng, cây gậy màu đen trực tiếp tan nát, hóa thành vô số bột phấn nhỏ xíu, biến mất không thấy gì nữa.

- Đây là thôn phệ sức mạnh.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Hoàng khó khăn nuốt nước miếng một cái, toét miệng nói:

- Cha, ta nghĩ mình không cần dùng loại vật này tu luyện? Thứ này cũng quá kinh khủng!

Vẻ mặt Diệp Tuy Phong nở nụ cười:

- Cần. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ căn cứ vào thực lực của ngươi, sẽ cắt giảm lực lượng của nó đến một phần tỷ. Theo sự phát triển của ngươi, nó cũng sẽ từ từ tăng cường. Cha rất hi vọng, một ngày nào đó có thể nhìn thấy ngươi chiến thắng bọn chúng, không chế bọn chúng.

Ánh mắt của Diệp Hoàng phức tạp, ngu ngơ hồi lâu, cuối cùng, nằng nhẹ gật đầu.

- Ta tuyệt đối sẽ không để cha thất vọng!

.....

Sau khi thu xếp xong cho Diệp Hoàng, Diệp Tuy Phong trở lại đình viện của mình.

Lúc này, cũng mới trôi qua một phút mà thôi.

Ba người vẫn như cũ đứng ở nơi đó, chờ đợi Diệp Tuy Phong trở về.

Chỉ có Diệp Hiểu Hiểu, đang ăn trộm bò đào Diệp Tuy Phong đặt ở dưới cây liễu, nhìn thấy hắn trở về, mới vội vàng chạy về vị trí của mình, lau miệng ngoan ngoãn đứng đấy.

Diệp Tuy Phong buồn cười, cô nàng này thật đúng là hoạt bát.

Nhưng hẳn cũng không thềm để ý, mỗi người đều có tính cách của mình, nếu như Diệp Khiêm, trầm mặc ít nói, làm việc dựa theo quy củ, cũng sẽ rất nhàm chán.

- Không nên quá câu nệ, chúng ta đều là người một nhà, tùy ý một chút.

Diệp Tùy Phong nói.

Nghe thấy câu nói này, Diệp Hiểu Hiểu lập tức ngẩng đầu, cười hì hì chọt vào Diệp Cầm Dao đứng cái cạnh:

- Ta đã nói rồi, Đại bá rất hiền.

Diệp Cầm Dao biểu lộ tia bất đắc dĩ.

- Tốt.

Diệp Tùy Phong liếc nhìn một vòng, cuối cùng đưa ánh mắt dừng ở trên thân Diệp Long.

Từ trước đến nay, Diệp Long chính là hậu bối xuất sắc nhất trong Diệp Gia.

Tính cách của hắn cứng cỏi, tu luyện khắc khổ, làm việc ỉn trọng, vóc người còn đẹp trai, là một ngôi sao mới chói mắt nhất của Diệp gia, cũng là thể diện duy nhất của Diệp gia.

Cho đến gần đây nhất, tên tuổi của Diệp Hoàng với Diệp Cầm Dao mới chạy tới vượt qua.

Vị trí thứ nhất của Diệp Long chính là nhận lấy từ khảo nghiệm tàn khốc nhất.

Nhưng theo Diệp Tùy Phong quan sát, hậu bối này cũng không có vì vậy mà sinh ra đổ kỵ hoặc có tâm tư riêng, ngược lại càng trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

Chương 65: Ấy Ấy, Làm Gì Vậy? Người Còn Chưa Nói Người Muốn Cái Gì Đâu!

Khả năng, trong tương lai, danh xưng gia tộc đối với hắn không chỉ là khen ngợi, còn là một loại gánh vác vô cùng nặng nề.

Hiện tại, cũng có người thay hẳn chia sẻ áp lực, tâm cảnh của Diệp Long đã bắt đầu biến hóa.

Có thể thuận lợi đột phá đến Hóa Khí ngũ trọng, cũng có quan hệ không nhỏ với điều này.

- Diệp Long, căn cơ của ngươi rất tốt, con đường tu luyện, ngươi đã bước lên con đường chính xác. Cho nên, ta cũng không muốn quấy nhiễu con đường của ngươi. Nói một chút đi, ngươi muốn dạng phương thức huấn luyện gì? Suy nghĩ kỹ hãy nói.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Long đối với tu luyện, có lý giải của chính mình, người bên ngoài can dự quá nhiều, ngược lại không tốt.

Cho nên, Diệp Tuy Phong quyết định đưa quyền lựa chọn này giao cho chính hẳn.

Diệp Long hiển nhiên không ngờ rằng hẳn sẽ nói như vậy, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, không biết nên nói cái gì.

Diệp Hiểu Hiểu ở một bên nhìn sột ruột, càng không ngừng nháy mắt cho hẳn, cuối cùng dứt khoát chạy đến bên người Diệp Long, nện cho hẳn một cái nói:

- Đừng làm chuyện ngu ngốc, công pháp, thương pháp Huyền cấp hạ phẩm kia của ngươi đã không dùng nữa!

Diệp Tuy Phong nghe vào trong tai, không nhịn được cười hỏi:

- Bây giờ, ngươi đang tu luyện thương pháp, là Huyền cấp hạ phẩm?

- Đúng vậy.

Diệp Long gật đầu đáp:

- Thương pháp Liệp Long, là vào một năm trước, cha giúp ta xin được, hiện tại đã nắm rõ hiểu thông.

- Ngươi không nói sớm.

Diệp Tuy Phong bảo:

- Ta nhớ được trong phòng kho gia tộc, có một bản thương thuật Địa cấp thượng phẩm, người tự mình đi lấy, nói là ta cho. Cha người cũng thật là, biết rất rõ ràng chuyện này, vậy mà không nói cho người biết. Cổ hủ không chịu nổi.

Quyển công pháp kia, là lần trước Cốc Vạn Tâm đưa tới, Diệp Tuy Phong có chút ấn tượng.

- Cảm ơn Đại bá!

Sắc mặt của Diệp Long kích động, ai không muốn có được một bản công pháp đẳng cấp cao hơn chứ?

Địa cấp thượng phẩm, đây chính là thứ mà cho tới bây giờ hắn đều không dám nghĩ tới!

Nói xong, Diệp Long vội vàng chạy ra hướng ngoài.

- Ấy ấy, làm gì vậy? Người còn chưa nói người muốn cái gì đâu!

Diệp Tuy Phong gọi hắn lại.

Diệp Long ngăn người:

- Quyển công pháp kia... Không tính?

- Đương nhiên không tính, thứ kia cũng không phải đồ vật quý giá.

Diệp Tuy Phong lắc đầu nói:

- Mới nói, người hãy suy nghĩ kỹ, đưa ra đồ quý tỷ.

Mấy người á khẩu không trả lời được, Địa cấp thượng phẩm, vậy mà không quý giá?

Vậy cái gì mới quý giá?

Diệp Long lại không biết nói gì, Diệp Hiểu Hiểu thò đầu ra nhìn, nhìn về phía trường thương trong tay của hắn.

Đó là một cây trường thương Hoàng cấp cực phẩm, lúc trước đối với Diệp gia, cũng coi là một kiện bảo vật.

- Linh khí cũng không tính.

Diệp Tuy Phong ngăn lại suy nghĩ này của nàng, nói:

- Hôm nào ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một kiện lợi hại hơn chút.
- Ngươi nên suy nghĩ kỹ một chút, bây giờ mình tu luyện, thiếu nhất cái gì. Các ngươi cũng từ từ suy nghĩ đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Mấy người yên tĩnh lại, đều đang suy nghĩ con đường của mình.

Sau một lát, cuối cùng Diệp Long mở miệng.

- Đại bá, kỳ thật ta luôn đều có một mơ ước.
- Nói.

Trong mắt của Diệp Long lóe lên tia nhớ nhung:

- Lúc ta còn rất nhỏ, đã từng đọc qua một quyển sách, tên là Nhân Kiệt Truyện Ký. Ở trong đó, kể lại mấy ngàn năm qua, trên phiến đại lục này từng xuất hiện qua rất nhiều thiên tài đỉnh cấp. Thực lực bọn hắn phi phàm, vừa xuất thế, chính là vang dội cỏ kim, đó chính là mục tiêu của ta. Khi đó, ta suy nghĩ, nếu như ta sinh ra cùng một thời đại với bọn hắn, cùng bọn hắn tiến hành chiến đấu, sẽ là dạng gì. Ta có khả năng chiến thắng bọn hắn hay không?

Diệp Long nắm thật chặt trường thương trong tay, tiếp tục nói:

- Mơ ước hồi nhỏ luôn luôn buồn cười như vậy. Sau khi lớn lên, ta mới biết được, chênh lệch giữa mình với bọn hắn, giống như rãnh trời, liều mạng đuổi theo, cũng trông không đến bóng lưng của bọn hắn. Nhưng ta vẫn không muốn từ bỏ, cho dù không thể đuổi kịp, ta cũng muốn nhìn, cực hạn của mình ở nơi nào! Ta, muốn chiến đấu! Không chết không thôi!

Diệp Long ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy kiên định:

- Đại bá, nếu như có thể mà nói, ta muốn một loại khôi lỗi, đồng cấp với ta, nhưng thực lực của khôi lỗi phải mạnh hơn ta. Khi ta chiến thắng nó, có lẽ, có thể tiến gần hơn một bước với đám thiên cổ nhân kiệt kia.

Diệp Long nói xong, mấy người khác đều sững sờ.

Không ai từng nghĩ tới, vị đại ca hoàn mỹ các mặt trái, vậy mà cũng có chấp niệm như vậy.

Nhưng loại khôi lỗi hần nói này, thật có thể thực hiện sao?

- Có thể, ta đồng ý với ngươi.

Diệp Tỳ Phong rất nhanh đã đưa ra đáp án.

Diệp Long lập tức ngạc nhiên hỏi lại:

- Thật sao? Đại bá, thật sự có loại khôi lỗi như thế tồn tại sao sao?

Diệp Tỳ Phong mỉm cười lắc đầu.

- Tồn tại là tồn tại, chỉ nhưng... Khôi lỗi cuối cùng là vật chết, cho dù chiến thắng nó, cũng không thể cam đoan có thể chiến thắng với tu sĩ thực lực ngang nhau.

Chương 66: Lôi Đài Tuyên Cổ

Ánh mắt của Diệp Long phức tạp:

- Vậy ngài nói đáp ứng ta...

- Ta là chấp nhận điều kiện của ngươi.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Nhưng, không phải tìm khôi lỗi cho ngươi, mà là... Giúp ngươi thực hiện nguyện vọng thứ nhất, chiến đấu với nhân kiệt thiên cổ, đây là quyết đoán bực nào.

Diệp Tỳ Phong tự nhiên vui lòng giúp chuyện này.

Nhưng mấy người khác đã choáng váng, loại nguyện vọng kia căn bản cũng không có khả năng thực hiện tốt!

- Đi, cùng đi nào.

Diệp Tỳ Phong vung tay lên, cùng Diệp Long biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi hai người đi, Diệp Hiểu Hiểu tiến đến trước mặt Diệp Cầm Dao, lẩm bẩm nói:

- Tỷ, Đại bá là đùa giỡn đúng không?

Diệp Cầm Dao mím môi, lắc đầu.

- Ta không biết.

- Ta không cách nào tưởng tượng, loại chuyện này phải làm thế nào? Có lẽ, chờ khi đến lượt chúng ta, sẽ biết đi.

...

Một trường hà màu bạc, đến từ vô tận, đi cũng từ vô tận.

Tuyên cổ bất biến.

Bỗng nhiên, hai tia sáng màu đen nhỏ bé, hiện hiện trên không.

Chính là Diệp Tùy Phong và Diệp Long.

Nhìn dưới chân trường hà vô biên vô tận, còn có vô ngần không gian rộng lớn hư vô chung quanh, trong lòng Diệp Long kịch chấn, rất muốn hỏi đây là nơi nào.

Nhưng trước đó Diệp Tùy Phong nói qua, không nên hỏi nhiều, hấn cưỡng ép kiểm chế nghi ngờ của mình.

- Lại gặp mặt.

Diệp Tùy Phong thấp giọng nói.

- Lần trước, nhìn ngươi có chút kỳ quái, thì ra ngươi chỉ thuộc về thế giới này. Nhưng cũng thích hợp, thiên tài thế giới này đã đủ.

Nói xong, Diệp Tùy Phong cong ngón tay búng ra, thế giới chung quanh, trong nháy mắt thay đổi bộ dáng.

Ở dưới chân bọn hấn, xuất hiện một lôi đài khổng lồ, vô số phù văn phức tạp được điêu khắc ở phía trên, nhìn một chút đã sắp khiến Diệp Long ngất đi.

- Vẫn ổn!

Diệp Tùy Phong rất nhanh nắm pháp quyết, trận pháp phù văn chớp động tia sáng vờn quanh, toàn bộ ẩn không xua đi, chỉ còn lại một mặt bàn đá xanh rộng lớn.

- Từ hôm nay trở đi, ngươi ở chỗ này vừa chiến đấu, vừa tu luyện.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Long nhíu mày hỏi:

- Vậy đối thủ của ta đâu?

- Ở chỗ này.

Diệp Tuy Phong mỉm cười, duỗi ra năm ngón tay, nhẹ nhàng vỗ một cái.

Lập tức, vô số mũi tên màu xám, âm vang bộc phát, toàn bộ tuân hướng về phía tia sáng bạc lấp lóe bên trong trường hà.

Rất nhanh, trong đó một mũi tên xám, bắt đầu rung động.

Ngay sau đó, một thân ảnh màu trắng, trên mũi tên tựa như cá mắc câu, bị câu tới, rơi vào trên lôi đài.

Đó là một người trẻ tuổi toàn thân tản ra lãnh ý, hấn chau mày, hình như không biết xảy ra chuyện gì.

Xoay đầu lại, mới nhìn rõ hai người Diệp Tuy Phong.

Mà bọn hắn, cũng thấy rõ người kia bộ dáng.

Diệp Long trực tiếp lui lại hai bước, đặt móng ngồi dưới đất, trừng trừng mắt, giống gặp quỷ chỉ vào người trẻ tuổi kia, run rẩy nói:

- Trắng... Bạch Y Thương Thần, Bộ Phi Tuyết!

m điếu của hắn liền thay đổi, Bộ Phi Tuyết, thiên chi kiêu tử của một ngàn năm trước, một người một thương, đánh bại thiên hạ, không có đối thủ!

Đã từng, hắn ngông cuồng vì hồng nhan, đơn thương độc mã giết vào một tông môn lâu đời.

Trong vòng một đêm, trên dưới tông môn, máu chảy thành sông, triệt để trở thành lịch sử.

Về sau, Bộ Phi Tuyết khiêu chiến mạnh nhất Cửu Cửu Thiên kiếp trong lịch sử, chống đỡ đến cuối cùng.

Nhưng thiên uy không thể ngỗ nghịch, một đạo lôi kiếp cuối cùng thật sự là mạnh quá mức, cuối cùng Bộ Phi Tuyết thân tử đạo tiêu, không có cái gì lưu lại.

Thế nhưng, tại sao hắn lại xuất hiện ở nơi này!

Đại não của Diệp Long ong ong chưa hiểu, Đại bá hắn đến cùng làm cái gì?!

- Các ngươi người nào? Tại sao ta lại ở chỗ này?

Ánh mắt của Bộ Phi Tuyết trở nên lạnh lẽo, một cỗ thương ý rung trời, bất ngờ bạo phát!

Nhưng Diệp Tuy Phong chỉ phát phát tay, chung quanh thân thể Bộ Phi Tuyết xuất hiện một tầng sương ánh sáng thật mỏng.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại, lâm vào bên trong ngủ say.

- Chưa đến lượt ngươi nói chuyện đâu.

Diệp Tuy Phong quay đầu nhìn về phía Diệp Long, cười nói:

- Ngươi không phải nói muốn khiêu chiến bọn hắn? Làm sao vừa gặp mặt đã sợ đến như vậy?

Nghe thấy câu nói này, Diệp Long ngẩn ra một chút, sau đó hít một hơi thật sâu, kiềm chế lấy chân động trong lòng, gian nan đứng lên đến.

- Như thế mới đúng chứ.

Diệp Tuy Phong múa hai ngón tay, từng cái thân ảnh, bị hắn câu tới từ ngân sắc bên trong trường hà, rơi vào trên lôi đài.

Vì để tránh cho chuyện vừa rồi xảy ra, bọn hắn vừa bị câu tới, đã bị Diệp Tuy Phong cưỡng ép chìm vào giấc mộng.

Thiên kiều Thần Phủ - Hạ Vũ Văn, Âm Dạ Sát Thần - Đồng Diệt, đệ nhất thiên hạ - Phó Nho Hoài, Thiên Đạo Chi Tử - Kim Lâm, Thần Thoại Vạn Cổ - Long Ngạo Thiên...

Diệp Long nhìn từng gương mặt quen thuộc, trong miệng nở non, đại não đã trống rỗng.

- Đại bá, thật mang thiên chi kiều tử trong Nhân Kiệt Truyện Ký toàn bộ biến ra đây!

Thậm chí còn có thật nhiều người mà hắn không quen biết...

Cho đến khi xuất hiện mấy trăm thân ảnh, Diệp Tùy Phong mới ngừng lại được.

- Người trước cứ dùng.

Trong võ đài Tuyên Cổ, tu vi những người này đều ngang cấp với người, muốn cùng ai chiến đấu, ở trong lòng gọi tên là được.

- Nếu người đột phá, tu vi của bọn hắn cũng sẽ tăng lên tương ứng.

- Từ từ tôi luyện chiến ý của mình đi, một tháng sau, ta tới đón người.

Nói xong, bóng dáng của Diệp Tùy Phong chậm rãi tiêu tán.

Chương 67: Con Rùa Già

- Tiểu tử này, làm sao khiến ta có loại cảm giác cuồng bị ngược đãi.

Trong hư không, phía trên Ngân Hà, Diệp Tùy Phong chậm rãi ung dung phi hành.

Kỳ thật hắn cũng không nghĩ tới, nguyện vọng của Diệp Long lại là chiến đấu.

Nhưng dựa vào thực lực bây giờ của Diệp Long, cùng những nhân kiệt thiên cổ kia giao chiến, thuần túy chính là ăn đòn, với lại sẽ bị ngược đến vô cùng thâm trọng.

- Chỉ hy vọng, tiểu tử này chớ bị ngược tạo thành bóng ma. Thời gian trường hà này, làm sao có cảm giác hơi là lạ. Hình như... Thiếu ít một chút sinh khí.

Khu Ngân Hà này chính là dòng sông thời gian phương thế giới này.

Lần trước, Diệp Tùy Phong thông qua chuỗi nhân quả, khi hắn truy tìm hung thủ phục sát Diệp Tùy Hồ, cũng tạm thời mượn một ít lực lượng dòng sông thời gian.

Nhưng lần kia chỉ là ngăn ngui thoáng nhìn, lúc này, là đích thân đến.

Theo đạo lý nói, dòng sông thời gian là vật chết, vĩnh cửu chảy xuôi trong Không Gian Hư Vô, tuyên cổ bất biến (mãi mãi không thay đổi).

Nhưng Diệp Tỳ Phong luôn cảm thấy, nó giống như thiếu đi một ít sinh cơ, khiến cho người ta cảm giác âm u đầy tử khí.

Bỗng nhiên, Diệp Tỳ Phong ngửi được một luồng khí tức không giống bình thường, hần khê nhú mày, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Một lần nữa khi xuất hiện, hần đã đứng trên một ngọn núi cao khổng lồ màu đen đứng sừng sững ở trước mắt.

Ngọn núi khổng lồ kia cao đến dọa người, cao không thấy đỉnh, sâu không thấy đáy, tựa như vách tường cả phiến vùng đất Hư Vô này, che đậy tất cả tầm mắt.

- Nơi này tại sao có thể có loại đồ chơi này?

Diệp Tỳ Phong không thể nào hiểu được.

Vị trí dòng sông thời gian là một mảnh Hư Vô chi địa chân chính, ngoại trừ thời gian xuyên qua thế giới từ đầu đến cuối, không có cái gì.

- Tại sao có thể có dãy núi tọa lạc ở đây? Điều này không phù hợp với quy tắc Đại Đạo!

- Không, không đúng.

Diệp Tỳ Phong chau mày.

Đồ vật trước mắt, hình như cũng không phải là một ngọn núi, hần rõ ràng cảm nhận được khí tức sinh mệnh mơ hồ từ trong ngọn núi màu đen.

- Nhưng đây sẽ là sinh mệnh gì, sẽ khổng lồ như thế?

Diệp Tỳ Phong suy nghĩ, đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng điểm vào mi tâm.

Lập tức, sức mạnh thần hồn vượt hơn xa cực hạn thế giới này, đột nhiên bộc phát!

Thần hồn ngưng thực, hóa thành bản thể hư ảnh, lấy thân thể Diệp Tỳ Phong làm trung tâm, cấp tốc nở lớn!

Gấp đôi, gấp mười lần...

Rất nhanh, thần hồn của hư ảnh Diệp Tuy Phong, đã là hơn triệu lần bản thể!

Thông qua tâm mắt của hư ảnh, Diệp Tuy Phong mới thấy rõ bộ dáng của dãy núi màu đen.

- Ông trời ơi, đây con mẹ nó chính là một ngón chân!

Diệp Tuy Phong trực tiếp tức giận nói tục, một màn trước mắt, đơn giản khiến người ta khiếp sợ không thôi.

Thì ra thứ đồ khổng lồ kia, cũng không phải là dãy núi, mà là một ngón chân quái dị.

Bên cạnh nó, còn có bốn ngón chân khác, phía trên còn có mu bàn chân rộng lớn đến không cách nào lường được.

Mà bây giờ hư ảnh của Diệp Tuy Phong cũng chỉ giống như sợi chỉ mà thôi.

- Ai da, cuối cùng đây là đồ chơi gì, lại chênh lệch nhiều với thế giới này vậy? Ta ngược lại muốn xem xem, bản thể của ngươi, đến cùng là cái gì?

Trong lòng của Diệp Tuy Phong bình tĩnh lại, thần hồn hư ảnh lần nữa bỗng nhiên tăng mạnh lên.

Sau khi biến lớn hơn không biết gấp bao nhiêu lần, Diệp Tuy Phong cũng thấy rõ hình dạng của nó.

- Con rùa già?

Hắn mở to hai mắt, cẩn thận quan sát lấy hình thái của nó.

Cuối cùng xác định, hắn không có thấy sai, thật là một con rùa già khổng lồ xấu xí màu đen.

Rùa đen cổ rụt vào trong, chỉ có cái đầu lộ ở bên ngoài.

Mà bốn chân của nó, tự nhiên rủ xuống ở trong hư không.

Dưới phần bụng, chính là thế gian trường hà, nhưng phía dưới thị giác, dòng sông thời gian đã biến thành một đường cong màu trắng nhỏ bé không thể nhận ra.

Làm người khác chú ý nhất, là cái đuôi của nó.

Cái đuôi rất ngắn, nhưng ở trên phần đỉnh lại phân nhánh.
Nhìn vết nứt kia, hình như là bị người khác cưỡng ép xé rách.

Diệp Tuy Phong trong lòng nghi hoặc.

Con rùa già đáng sợ như vậy, người nào có thể làm cho nó bị thương chứ?

Loại tồn tại biến thái này căn bản cũng không nên xuất hiện trong phương thế giới này.

Đương nhiên, ngoại trừ mình.

- Chắc chắn, xem ra trong thế giới này, còn có rất nhiều bí mật, chờ đợi ta thăm dò.

Diệp Tuy Phong sờ lên cái cằm, như vậy mới thú vị.

Nếu không thời gian lâu dài, hẳn sẽ nhầm chán đến nỗi chỉ có thể phi thăng Tiên giới, đi giết Tiên Đế chơi.

Lão già chết tiệt này, hoàn toàn chính xác có chút không tầm thường.

Thân hồn của Diệp Tuy Phong, đã quét mắt một vòng toàn bộ thân thể con rùa già.

Hắn phát hiện, mỗi một góc thân thể của con rùa này đều đã dung nhập pháp tắc Đại Đạo.

Mỗi một một thở, chính là quy tắc chấn động, đơn giản đáng sợ.

- Người đã mạnh như vậy, vì sao còn muốn phong ấn bản thân chứ?

Khi Diệp Tuy Phong vừa trông thấy nó, chỉ nghĩ là nó đang ngủ say.

Chương 68: Vô Tình Chạm Tới Bí Mật Nào Đó Của Thế Giới Này

Nhưng sau khi hắn quan sát xong mới phát hiện, nó đã phong ấn tất cả sức mạnh linh hồn của bản thân, tiến vào bên trong tâm thể xác không lồ kia, chỉ có ngẫu nhiên để lộ ra một tia

sinh cơ, mới khiến cho người khác không cho rằng nó là một vật chết.

Diệp Tuy Phong lại nhìn kỹ một chút, rồi nhô ra bàn tay lớn, đặt trên đỉnh đầu con rùa đen, muốn dùng thần hồn thăm dò vào sâu trong thân thể nó, nhìn rốt cục là chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên, Diệp Tuy Phong có chút nhếch mi, thần hồn hư ảnh chậm rãi nhạt dần, biến mất không thấy gì nữa.

Ngay sau đó, mấy đạo thần thức cường đại, vượt ngang hư không, mò vào.

Bọn chúng dừng lại ở phía trước đầu lão quy, hình như đang nghi hoặc, nơi này vừa mới chuyện gì xảy ra.

Diệp Tuy Phong đếm, tổng cộng là năm cái thần thức.

Đều không ngoại lệ, lực lượng của chúng đều vượt rất xa cực hạn thế giới này.

Một người trong đó, Diệp Tuy Phong đã từng thấy qua.

Lúc ấy, sau khi độ kiếp, bị lòng hiếu kỳ điều khiển, hắn đã thả thần thức tìm được bên trong cánh đồng tuyết phương bắc.

Hắn vừa mới ghé quá, lập tức có một thần thức quán thông toàn bộ cao nguyên, từ cực bắc chi địa kéo dài mà ra, hướng về phía hắn.

Người kia, hiện tại cũng đến nơi này.

Năm thần thức, hóa thành năm điểm sáng, nhẹ nhàng trôi nổi, đứng đối mặt nhau.

- Các ngươi muốn đánh vỡ quy tắc?

Linh thức ở cánh đồng tuyết phương bắc kia đã dẫn đầu tỏ thái độ.

Bởi vì là giao lưu trên phương diện thần hồn, cũng không thể nghe ra là nam hay nữ, thậm chí ngay cả người kia có phải là người hay không cũng không biết.

- Muốn phá vỡ quy tắc không phải là ngươi? Dù sao các ngươi rất nhanh sẽ thua.

Một người khác nói.

- Muốn đánh thì đánh, lão tử phiền nhất chơi trò chơi phá gì đó!

Còn có một người có tích cách tương đối táo bạo.

- Chớ vội, thế giới võ nát, chẳng tốt cho ai cả.

Một người thì tương đối trầm ôn.

- Các vị, vấn đề hiện tại là, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, có người động nó!

Người cuối cùng, kéo dài câu nói của mình.

Sau khi bọn hắn nói chuyện với nhau một phen, đều biểu thị không phải mình gây nên.

Nhưng điều kì quái là không phải năm người bọn hắn, còn có thể là ai, có năng lực tiến vào mảnh không gian này?

Mấy người trầm mặc.

Diệp Tùy Phong cùng hư vô hòa làm một thể ngáp một cái, các người chơi cái gì thế, làm sao bỗng nhiên không nói?

- Có lẽ là nó.

Người đại diện cho cánh đồng tuyết phương bắc bảo.

- Thật sự kỳ quái, ngay trước đó không lâu, ta tiến vào Vùng Đất Vận Mệnh, phát hiện có một đoạn ngắn nhỏ, bỗng nhiên ẩn tàng trong sương mù.

- Ừ, ta cũng chú ý tới, ở thế giới này, dâng lên một viên ngôi sao mới vốn không thuộc về nó.

- Lão Tử đang ngủ, cái gì cũng không biết!

Gia hỏa táo bạo luôn luôn trả lời một cách táo bạo như vậy.

Có ba người kia biểu thị, gần đây có chút dị thường nhỏ.

Nhưng gia hỏa ở cánh đồng tuyết phương bắc, vậy mà nói không có chú ý tới cái gì.

Lúc ấy, Diệp Tùy Phong nghênh ngang tiến vào cánh đồng tuyết, không có chút nào ẩn, giấu, hắn khẳng định cảm nhận được.

Chỉ nhưng, hắn lựa chọn ẩn nấp, cũng không biết muốn làm gì.

Lại qua một đoạn thời gian, mấy người như cũ không có phát hiện ra dị thường, thế là thay đổi phương hướng, rời đi Vùng Đất Hư Vô.

Sau khi bọn hắn rời đi, Diệp Tùy Phong cũng tán đi thân hồn hư ảnh của mình, bản thể xuất hiện ở phía trên Dòng Sông Thời Gian.

Một lão quy bị thương.

Năm gia hỏa có tâm tư khác nhau.

Là cá nhân, hay là tông thế?

.....

Diệp Tùy Phong rời khỏi Vùng Đất Hư Vô.

Chuyện vừa xảy ra làm cho hắn vô tình chạm tới bí mật nào đó của thế giới này.

Nhưng hắn vẫn quyết định ném chuyện này ra sau ót.

Hiện tại, hắn còn đang bận chơi ở thành Vân Tiêu, các loại chuyện chân chính chạm đến những người này, bây giờ hắn thật sự không quan tâm lắm.

Trong nhà còn có ba tiểu đáng yêu chờ đợi mình nữa.

Sau một khoảng thời gian, Diệp Tùy Phong trở lại đình viện của mình.

Bởi vì đi dạo một vòng ở Hư Vô chi địa lần này tổn thương đối nhiều thời gian nên ba người Diệp Cầm Dao đều đang ngồi dưới gốc cây liễu, khi bọn họ nhìn thấy Diệp Tùy Phong trở về, mấy người mới vội vàng đứng lên.

- Thế nào, các ngươi đã nghĩ được mình muốn làm gì chưa?

Diệp Tùy Phong hỏi.

- Ta trước, ta muốn có thật là nhiều linh thạch, một đồng lớn linh thạch, ta muốn muốn mua cái gì thì mua cái đó!

Diệp Hiểu Hiểu là người thứ nhất nhảy ra hô.

Trong ánh mắt của nàng chỉ thiếu một chữ tiền thật to.

- Chưa đến lượt ngươi đâu, Cầm Dao nói trước đi.

Diệp Tùy Phong trực tiếp bỏ qua nàng.

- Thật thô thiển.

Diệp Hiểu Hiểu ồ một tiếng, miệng chửi thảm một tiếng rồi lần nữa về chỗ.

Cầm Dao cười nói:

- Đại bá, ta cũng đã nghề kỹ.

- Không sợ ngài chê cười, thật ra ta cũng không có mộng tưởng to lớn giống như Diệp Long đường ca.

- Về mặt tu luyện, thật ra ta cũng không có động lực quá lớn, nếu không phải phụ thân nghiêm khắc yêu cầu thì chỉ sợ hiện tại, đứng ở chỗ này cũng không phải ta.

Diệp Cầm Dao rất thản nhiên, thẳng thắn nói ý nghĩ trong lòng mình.

Thậm chí không sợ làm Diệp Tùy Phong tức giận, hủy bỏ tư cách tham gia so tài thành Vân Tiêu của nàng.

Chương 69: Ta... Ta Muốn Một Phương Hướn

Dù sao, đây là chuyện đại biểu gia tộc, không có chiến ý thì làm sao có thể thủ thắng? Nhưng loại chuyện này đương nhiên sẽ không xảy ra.

- Ủm, cuộc sống của mỗi một người đều khác nhau, ngươi tính cách lạnh nhạt, có ý nghĩ này cũng không ngoài ý muốn.

Diệp Tùy Phong nói.

- Con người, là một loại sinh vật có tình cảm phong phú, nhiều màu nhiều sắc.

- Nếu như ai cũng giống nhau thì có gì khác với các dụng cụ sản xuất ngoài đồng.

- Như vậy, nói một chút đi, ngươi muốn cái gì?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Diệp Cầm Dao chân chờ một lát, nói:

- Đại bá, ý nghĩ này của ta có thể có chút hư vô mờ mịt, nếu như ngài cảm thấy không ổn thì ta có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

- Người cứ nói trước đi.

- Vậy được rồi.

Diệp Cầm Dao hít một hơi thật sâu, nói:

- Ta... Ta muốn một phương hướng.

Vừa nghe lời này, hai người còn lại lập tức có chút ngơ ngác.

Đây là thứ gì?

- Diệp Long người ta tốt xấu cũng nói ra mục đích của mình lúc mộng tưởng, người bây giờ hoàn toàn chính là một khái niệm!

Diệp Hiểu Hiểu muốn ngắt đi, nói thêm:

- Chị ruột của ta ơi, người xác định không phải đang cố ý làm Đại bá khó xử chứ?

Nàng không thể nào hiểu được.

Nhưng Diệp Tuy Phong vẫn có thể hiểu ý của Diệp Cầm Dao.

Nàng có tính cách lạnh nhạt, cực kỳ yên tĩnh, nhưng lại sinh ở trong gia tộc lớn, có một người cha xem tu luyện như mạng sống, cực kỳ nghiêm khắc.

Từ nhỏ, nàng cũng chỉ có thể dựa theo mong muốn của cha, liên tục tu luyện để mạnh lên, vượt qua Diệp Long, đánh bại tất cả mọi người.

Chuyện này đối với một người không thích tranh đấu chính là một loại tra tấn tâm lý to lớn. Cho nên, mộng lung là chuyện khó tránh khỏi.

May mà Diệp Cầm Dao còn trẻ, nếu tiếp tục như vậy mấy năm nữa, không chừng sẽ xuất hiện tình huống tâm ma phản phệ.

Loại chuyện này, không phải chưa từng xảy ra.

Nhưng loại chuyện như phương hướng nhân sinh, đúng là chỉ có thể tự mình đi tìm.

- Cầm Dao, ta hỏi ngươi, chính ngươi cảm thấy, ta có thể cho ngươi một phương hướng để ngươi hài lòng sao?

Diệp Tỳ Phong hỏi ngược lại.

Diệp Cầm Dao yên lặng.

Nàng vốn là người thông minh, sao lại không rõ, thứ mình muốn, nghe thì thấy đơn giản, nhưng trên thực tế lại khó đến cỡ nào.

- Tương lai của ngươi, chỉ có ngươi mình có thể quyết định.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Ta thật ra có thể cho ngươi một cơ hội lựa chọn, chỉ có điều... Cơ hội này sẽ làm cho ngươi trả giá rất lớn.

Diệp Cầm Dao suy nghĩ thật lâu, cuối cùng, vẫn gật đầu.

- Ta nguyện ý thử một lần.

- Nếu còn tiếp tục đàn độn, ngu ngốc, chỉ sợ... Ta thật sẽ để cho phụ thân thất vọng.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

Có thể trong mắt một số người, loại ý nghĩ này của Diệp Cầm Dao rất ngây thơ.

Nhưng, ai mà chưa từng ngây thơ, hướng chi, nàng vẫn còn đang bị vây trong khốn cảnh.

- Vậy ngươi đi theo ta.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong mang theo Diệp Cầm Dao, biến mất khỏi đình viện.

Chờ khi bọn họ lần nữa xuất hiện đã đi tới đỉnh cao nhất của một ngọn núi.

Ngọn núi xanh um tươi tốt, nhưng kỳ quái là, đại sơn bên cạnh nó lại giống như bị sét đánh, khắp nơi đều là rãnh sâu hoắm, khắp nơi đều là đất khô cằn.

Vẻ mặt Diệp Cẩm Dao kinh ngạc, nơi này xảy ra chuyện gì vậy?

- Đại bá, chẳng lẽ nơi này là nơi chôn xương đại yêu?

Nàng nhớ tới tình tiết trong tiểu thuyết chí quái nào đó.

Diệp Tuy Phong ho khan hai tiếng, hài tử xui xẻo, người nói chuyện kiểu gì đấy.

- Đây chỉ là nơi Lão Tử Độ Kiếp thôi...

- Quên lời nói của ta à, không nên hỏi.

Hắn xụ mặt nói.

Diệp Cẩm Dao vội vàng không nói thêm gì nữa, nhưng trong con người của nàng vẫn tràn ngập tò mò.

Diệp Tuy Phong không để ý tới nàng, mà ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Tiếp theo, từ trên người hắn chậm rãi tản ra một loại khí cơ huyền ảo.

Sau một lát, một cánh cửa thật to hiện ra ở cuối chân trời, một luồng ánh sáng màu vàng từ trong cửa hạ xuống, vấy vào đầu vai Diệp Tuy Phong.

Phía sau cánh cửa, tiên âm hùng vĩ, chấn động thần hồn.

- Ha ha, lại gặp mặt.

Không sai, cánh cửa trên bầu trời chính là tiên môn xuất hiện sau khi tu sĩ độ kiếp.

Mà ánh sáng kia, chính là cầu tiếp dẫn.

Lần trước, sau khi Diệp Tuy Phong độ kiếp cũng không muốn phi thăng, cho nên tan hết khí cơ thành tiên trên người, Tiên Môn mất đi mục tiêu, biến mất không thấy gì nữa.

Mà lần này, hắn chủ động hấp dẫn Tiên Môn đến là vì một món đồ trong đó.

Tiên âm.

Tiên âm mệnh môn.

Nó cũng không phải là một loại âm luật, mà là âm thanh ní non của chúng sinh.

Nó không chỉ có được thăng tiên chi khí, lực lượng tạo hóa, mà còn có một loại lực lượng phi thường kỳ lạ.

Khí tức hồng trần.

Mà Tiên Môn sau khi trải qua chín mươi chín kiếp, loại lực lượng này là nồng đậm nhất.

Diệp Tuy Phong cần loại khí tức này để làm tài liệu.

Cho nên...

- Xin lỗi, lần này ta vẫn chưa muốn đi lên.

Nói xong, Diệp Tuy Phong mỉm cười, lấy chỉ làm kiếm, quả quyết vung về hướng Tiên Môn ở chân trời!

Toàn bộ thế giới giống như bỗng nhiên dừng lại một chớp mắt.

Bỗng nhiên, một tiếng âm vang, cả phiến thiên địa đều xảy ra chấn động kịch liệt!

Chương 70: Xong Rồi, Ta Chặt Tiên Môn Của Mình. Vậy Sau Đây Làm Sao Phi Thăng Tiên giới?

Tiên Môn khổng lồ trên bầu trời càng không ngừng bắt đầu run rẩy, phát ra âm thanh ùng ùng.

Hình như đang gào thét!

Sau một lát, tia sáng màu vàng ở đầu vai Diệp Tuy Phong đột nhiên co vào.

Mà Tiên Môn kia sau khi lắc lư mãnh liệt lại từ trên bầu trời rớt xuống!

Bóng tối khổng lồ bao phủ trên đỉnh đầu Diệp Tuy Phong.

Từ xa nhìn lại, diện tích Tiên Môn che đậy lại rộng hơn cả mấy chục ngọn núi!

Diệp Tuy Phong kinh ngạc, không ngờ bản thể của đồ chơi này lớn như vậy.

Còn Diệp Cẩm Dao đứng bên cạnh đã triệt để choáng váng.

Đây là cái gì?

Tại sao trên trời lại có thể có một cánh cửa?

Tại sao trong cửa lại có thể có ánh sáng?

Thứ đồ khủng bố như vậy, Đại bá lại chỉ hơi động ngón tay đã có thể lấy nó xuống?

- Ta là ai? Đây là đâu?

Nàng triệt để ngơ ngác.

- Đến.

Diệp Tuy Phong xòe bàn tay ra, Tiên Môn không hề lập tức nhanh chóng thu nhỏ, biến thành một cánh cửa nhỏ màu vàng tinh xảo, lơ lửng trong lòng bàn tay hắn.

Tiếp theo, hắn múa ngón tay, tùy ý nhào nặn, hình dạng của tiên môn dần dần xảy ra thay đổi, trong nháy mắt đã mất đi bộ dáng trước đó.

Cuối cùng, biến thành một tấm gương tinh mỹ.

- Cứ gọi người là Kính Hồng Trần đi.

Cái gương này, là lấy Thiên m là tài liệu chính, Tiên Môn làm phụ trợ, lại dùng quy tắc Đại Đạo tiến hành dung hợp để chế ra.

Tác dụng chủ yếu nhất của nó chính là luyện tâm.

Một khi đi vào kính, giống như tiến vào một thế giới khác, sau đó trải qua một đoạn cuộc sống hoàn toàn bất đồng.

Diệp Tuy Phong nhìn Diệp Cẩm Dao còn đang ngây ngốc bên cạnh, chỉ tay một cái, để nàng khôi phục lại sự thanh tỉnh.

- Người chuẩn bị xong chưa, sau khi đi vào thì toàn bộ mọi việc đều chỉ có thể dựa vào chính người.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Cầm Dao nhìn lên tấm gương trước mặt, nghiêm túc gật đầu.

- Vậy thì rèn luyện cho tốt đi.

- Nhớ kỹ, vô luận xảy ra chuyện gì thì cũng không được quên mình là ai?!

Diệp Tuy Phong nói xong, mặt Kính Hồng Trần bỗng nhiên biến thành sóng nước.

Sau đó, bóng người Diệp Cầm Dao chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.

- Con đường của mình, vẫn là tự mình đi thôi.

Diệp Tuy Phong cảm thán một tiếng, sau đó nhìn lên bầu trời.

Bầu trời đã khôi phục bình tĩnh.

Nơi Tiên Môn xuất hiện chỉ còn lại một chút vết tích màu vàng kim nhàn nhạt, rất nhanh đã biến mất.

- Hình như ta làm có chút quá tay rồi. Đầu tiên là trêu đùa Thiên Kiếp, sau đó lại cướp đoạt Cửu Cửu Lô Kiếp, sau đó còn đùa giỡn Tiên Môn, hiện tại lại trực tiếp chặt người ta. Giống như ta và người ta đã kết thù với nhau rồi...

Diệp Tuy Phong nháy mắt, sau đó cười hắc hắc:

- Được rồi, loại vật trời cho này chính là dùng để nghịch, nếu không nếu lộ ra sẽ không theo kịp trào lưu.

- Cùng lắm thì chờ sau này, sau khi phi thăng Tiên giới, ta sẽ bồi thường sau...

Nói xong, Diệp Tuy Phong bỗng nhiên sững sờ...

- Quên mất.

Lập tức, sắc mặt của hắn biến thành cực kỳ khó coi.

- Xong rồi, ta chặt Tiên Môn của mình. Vậy sau này làm sao phi thăng Tiên giới?

.....

Mang theo kính Hồng Trần dùng Tiên Môn của mình tạo thành, Diệp Tuy Phong đen mặt về tới nhà.

- Lần này thật qua loa, không để ý đánh gãy mất con đường thành Tiên của mình.

- Sau này phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ lại tìm người nào đó vừa Độ Kiếp thành công, thừa dịp hấn chuẩn bị phi thăng cướp Tiên Môn của hấn cho mình dùng?

- Ừm... Hình như cũng không phải không được, chỉ là có chút không có võ đức...

- Được rồi, loại chuyện này sau này hãy nói.

Diệp Tùy Phong bình phục lại tâm trạng, lần nữa xuất hiện trong đình viện.

Hiện tại, chỉ còn lại hai người Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Khiêm.

Hấn dàn xếp cho ba người Diệp Hoàng xong đã đến gần giữa trưa, ngẫm lại mình cũng thật không dễ dàng, vì bọn hấn, mà hao tổn bao nhiêu sức lực.

- Tốt, tiếp theo, sẽ là ngươi...

Diệp Tùy Phong duỗi ngón tay ra, rơi vào trên người Diệp Hiểu Hiểu.

Diệp Hiểu Hiểu lập tức mặt mày hớn hở, chuẩn bị nói chuyện.

Nhưng ngón tay lại bắt đầu di động, ngoặt một cái, cuối cùng chỉ về phía Diệp Khiêm.

- Diệp Khiêm, ngươi nói đi.

- Há?

Diệp Khiêm hiển nhiên không ngờ tới sẽ là mình trước, thực lực của hấn chính là yếu nhất trong mấy người.

Nhưng hấn cũng sẽ không khiêm tốn gì, tiến lên nói:

- Đại bá, lựa chọn của ta chính là... Hoàn toàn tuân theo sắp xếp của ngài!

Diệp Tùy Phong nhếch mi, mấy người trẻ tuổi này thật đúng là đều có chỗ khác người.

Không ngờ lựa chọn của mỗi người lại đều không giống nhau.

- Vì sao?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Diệp Khiêm rất nhanh đã trả lời:

- Ta chỉ muốn trở nên mạnh hơn, nhưng chính ta, vô luận là kiến thức hay kinh nghiệm cũng đều quá nông cạn. Cho nên, để ngài đến quyết định, với ta mà nói, chính là lựa chọn tốt nhất!

Diệp Tuy Phong gật đầu, quyết định của hắn, cũng không tính là sai.

Đây không phải đáp án chính xác nhất, nhưng nó nhất định là lựa chọn ổn thỏa và thông minh nhất.

- Có thể.

Diệp Tuy Phong nói:

- Chẳng qua nếu như ta đoán không sai, người không chỉ có là muốn để cho mình mạnh lên, cũng muốn để những người đi theo người mạnh lên.

Diệp Khiêm cười gãi đầu, không phủ nhận.

Chương 71: Một Bản Sách Ngộ Đạo Đỉnh Cấp

- Giáo hóa chúng sinh, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Diệp Tuy Phong nói.

- Ta nguyện vì ngài nỗ lực cố gắng!

Diệp Khiêm nói năng rất có khí phách.

- Vậy thì tốt.

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ nói:

- Bình thường chắc người rất thích đọc sách đúng không?

- Vâng.

- Thích nhất là quyển nào?

- Chính là... Kinh Đạo Đức.

Diệp Khiêm nói.

- Hấn nói láo!

Lúc này, Diệp Hiểu Hiểu bỗng nhiên hô to:

- Ta nghe đường tử Diệp Thiển nói, thật ra hấn thích nhất chính là đọc các loại tiểu thuyết chí quái, đặc biệt là loại Hồ Tiên tử và thư sinh nói yêu thương, a ~ nhưng e lệ!

Nội tình bị vạch trần, gương mặt Diệp Khiêm lập tức đỏ lên, thấp giọng nói:

- Ta cũng vô cùng thích kinh Đạo Đức, với lại trong quyển sách đó cũng không chỉ có riêng Hồ Tiên tử gì...

Loại giáo biện này, tái nhọt bất lực.

Diệp Tùy Phong đưa tay cười nói:

- Để ta xem một chút đi, là tiểu thuyết gì.

Diệp Khiêm do dự một lát, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn lấy ra một quyển sách thật dày từ trong túi trữ vật.

« Sơn Hải Đồ Lục ».

Diệp Tùy Phong tiện tay lật xem một lượt, phát hiện trong này xác thực có rất nhiều tiểu cổ sự về Hồ Tiên, Hoa Tinh Linh, Mị Hoặc Yêu, ... Nhưng cũng không tính là quá bất hợp lí.

Với lại loại chuyện xưa này chỉ chiếm một phần nhỏ, đại bộ phận đều là ghi chép về sơn hải dị chí, nói về kỳ văn dị sự, từ đó đạt được đạo lý làm người.

Là thứ đồ nghiêm chỉnh.

- Chờ ta một lát.

Diệp Tùy Phong cầm quyển sách, ngồi vào bàn đá dưới cây liễu.

Sau đó, hấn trống rỗng xuất ra một cây bút lông, còn có một bản thư tịch trống không, bắt đầu viết chữ rất nhanh.

Khoảng chừng thời gian đốt một nén hương, một quyển « Sơn Hải Đồ Lục » hoàn toàn mới đã xuất hiện.

Diệp Tuy Phong đứng dậy, cầm hai quyển sách đưa cho Diệp Khiêm.

- Đã yêu thích thì đọc đi, tin tưởng người sẽ học được không ít thứ từ đó, nhưng mà có thể tăng lên bao nhiêu thì vẫn phải xem chính người.

Diệp Tuy Phong cười nói.

Diệp Khiêm nghi ngờ tiếp nhận thư tịch, hẳn biết đọc sách có thể học, nhưng làm sao tăng thực lực lên được chứ?

Chẳng lẽ trong này có ẩn giấu công pháp tuyệt thế gì?

Hắn đặt hai quyển sách ở chung một chỗ.

Trang bìa của cả hai giống như đúc, không có chút thay đổi nào.

Khác biệt duy nhất chính là chữ của Diệp Tuy Phong, so với lúc đầu càng thêm cứng cáp có lực hơn.

Diệp Khiêm nhìn một chút, bỗng nhiên, hắn phát hiện hai chữ sơn hải trên sách mới lại bắt đầu bóp méo.

Sau đó, hình như có vô tận cuồng phong đang gào thét ở bên tai.

Với lại trong cơn cuồng phong đó hình như còn có mùi vị tanh nồng nhàn nhạt, tiến vào trong lỗ mũi của hắn.

Diệp Khiêm kinh hãi, không nhúc nhích, đây là có chuyện gì?

Đột nhiên, cuồng phong tiêu tán, hương vị biến cả cũng biến mất không thấy gì nữa.

Ánh mắt Diệp Khiêm dần dần khôi phục thanh minh.

Lúc này, hắn mới phát hiện, thì ra là Diệp Tuy Phong dùng ngón tay chặn hai chữ sơn hải ở bìa lại.

- Sau khi trở về, hãy suy nghĩ thật kỹ.

Diệp Tuy Phong mỉm cười nói.

Hắn tự tay sao chép bản Sơn Hải Đồ Lục này, đương nhiên sẽ không phải là phàm vật.

Đó là sản phẩm dung hợp với Đại Đạo.

Bên trong đó, mỗi một chữ, mỗi một câu, mỗi một cố sự đều là một thế giới khác nhau, một đoạn tu hành khác biệt.

Quyển sách này, thật ra chính là một bản ngộ đạo chi thư đỉnh cấp.

Nếu như dùng đẳng cấp công pháp để phân chia thì nên tính là một bản tiên pháp cực phẩm, đến gần vô hạn đạo thuật.

Không có cách, thời gian vội vàng, chỉ có thể đạt tới trình độ này.

- Trước dùng tạm vậy.

- Cảm ơn đại bá bồi dưỡng!

Trải qua mọi việc vừa rồi, Diệp Khiêm cũng hiểu rõ cuốn sách này bất phạm, sau khi cung kính hành lễ thì rời khỏi đình viện.

Lần này, chỉ còn lại một mình Diệp Hiểu Hiểu.

Hiển nhiên, nàng cũng sớm đã không đợi kịp.

- Đại bá, ta thật muốn linh thạch, cực kỳ nhiều linh thạch, ngài có thể cho ta không?

Diệp Hiểu Hiểu nháy mắt một cái, ý đồ dùng thuật giả ngây thơ để che đậy tâm linh của Diệp Tùy Phong.

- Người muốn nhiều như vậy linh thạch làm gì?

Diệp Tùy Phong hỏi.

- Cái gì cũng có thể làm nha!

Diệp Hiểu Hiểu nói:

- Trên thế giới này, còn có chuyện gì mà linh thạch không làm được sao?

- Nếu có, vậy chắc chắn là không đủ linh thạch!

Diệp Tùy Phong không khỏi duỗi ra ngón tay cái:

- Ta đặc biệt đồng ý với ý nghĩ này của người.

- Vậy ngài là đáp ứng?

Diệp Hiểu Hiểu mừng rỡ.

- Không, ta từ chối.

Nhưng mà đáp án lại ngoài dự liệu của nàng.

- Vì sao? Yêu cầu của bọn họ, người rõ ràng đều đáp ứng!

Diệp Hiểu Hiểu tràn đầy ủy khuất, nàng cảm giác Diệp Tùy Phong chính là đang cố ý nhằm vào nàng.

- Người không giống bọn hắn.

- Bọn hắn đều có nhận biết minh xác đối với con đường của mình.

- Còn người thì sao? Ngoại trừ chơi chính là chơi.

- Nếu như người có thể thông qua lần thí luyện này, ta sẽ suy nghĩ thưởng cho người thêm một ít linh thạch tiêu xài.

Diệp Tùy Phong nói.

Chương 72: Đại Vũ Giới

Diệp Hiểu Hiểu miết miệng:

- Thí luyện gì?

- Cái này.

Diệp Tùy Phong vỗ tay phát ra tiếng, lập tức, hoàn cảnh xung quanh hai người đã hoàn toàn thay đổi là một mảnh tối tăm mờ mịt.

Vô số con trùng màu xám bơi qua qua lại như con thoi, ngẫu nhiên có một bóng màu đen, cấp tốc lướt qua.

- Đây là nơi nào?

Diệp Hiểu Hiểu ngạc nhiên hỏi.

- Mộng Hư Giới, một thế giới xen giữa chân thực và hư ảo, ở chỗ này, người có thể tùy tiện chơi.

Đối với Diệp Hiểu Hiểu, trước đó Diệp Tùy Phong đã nghĩ kỹ.

Nàng thích chơi thì để nàng chơi thôi.

Có đôi khi, chơi cũng là một loại năng lực.

- Nhưng nơi này có cái gì chơi vui?

Diệp Hiểu Hiểu hỏi.

- Hỏi rất hay. Đáng tiếc ta sẽ không cho ngươi đáp án.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Thí luyện của ngươi, chính là học được chơi ở chỗ này như thế nào?!

- Tốt, bắt đầu đi...

Nói xong, Diệp Tỳ Phong trực tiếp chuồn mắt, chỉ để lại một mình Diệp Hiểu Hiểu, sững sờ xuất thần nhìn đám trùng màu xám ở xa.

- Đại bá, ngươi bắt công...!

.....

- Hao tổn không ít sức lực, cuối cùng cũng thu xếp xong cho năm “ngôi sao mới” trong nhà này.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, thành tựu sau này của năm người bọn hắn chỉ ít không thể kém hơn những thiên tài trong Truyện Ký Nhân Kiệt.

Về phần cuối cùng có thể đi bao xa thì vẫn phải xem tạo hóa của mỗi người bọn họ.

Từ trong Mộng Hư Giới đi ra, Diệp Tỳ Phong tìm một quán ven đường ăn một bữa ngon, sau đó trở lại thư phòng của mình.

Đi đến thế giới này nhiều ngày như vậy, thật ra hắn phần lớn thời gian đều ở trong thư phòng.

Công pháp điển tịch, nhân vật truyền kỳ, kiến thức sơn thủy, truyền thuyết viễn cổ.

Chuyện liên quan tới tạo thành phiến đại lục này, hắn đã có một đường viên mơ hồ.

Đại lục này có rất nhiều tên, cách gọi ở rất nhiều nơi đều không giống nhau, nhưng có một xung hô, từ xưa đến nay đều luôn xuất hiện.

- Đại Vũ giới.

Diện tích của thế giới này, rộng lớn đến vô biên vô hạn.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể từ một đầu bên này đi đến một đầu bên kia của đại lục cái này.

Cho dù là liên quan tới truyền thuyết phương xa cũng chỉ là đôi câu vài lời thôi.

Thông qua rất nhiều thư tịch, Diệp Tuy Phong đại khái đã hiểu rõ, vị trí của thành Vân Tiêu chắc ở khu vực phương bắc trên phiến đại lục.

Nơi này tông môn phong phú, thế gia san sát.

Đa số đều lấy một tòa thành lớn làm hạch tâm, cộng thêm rất nhiều thành trì nhỏ kết hợp mà thành.

Một tổ chức tên là Liên Minh Cửu Thành, là thế lực tối cường thống trị khu vực này.

Quản lý thành Vân Tiêu chính là một thành viên của Liên Minh Cửu Thành.

Ở phía Bắc của Liên Minh bị chặn ngang bởi một dãy núi to lớn uốn lượn dài trăm vạn dặm, Thanh Cổ Cao Lãnh, vượt qua nó nữa chính là cánh đồng tuyết Phương Bắc.

Ở phía Đông của Liên Minh, là một nơi do rất nhiều quốc gia nhỏ tạo thành, nơi đó chiến hỏa bay tán loạn, gần như mỗi Thiên Đô đều có chiến tranh.

Nhưng một khi có thế lực từ ngoài đến xâm lược, bọn hắn lại sẽ phối hợp lại với nhau, hợp lực ngăn cản kẻ địch của bọn hắn.

Trên sách nói, văn hóa ở nơi đó hoàn toàn khác với Liên Minh Cửu Thành.

Diệp Tuy Phong dự định lúc rảnh rỗi phải đi đến đó dạo một vòng.

Ở phía Tây của Liên Minh thì là một vùng đất hoang vu vô hạn rất lớn.

Nơi đây rất ít người, nhưng tràn đầy thần bí.

Nghe nói người bên này đặc biệt ưa thích dùng vải buộc đầu của mình lại, chỉ lộ ra ngoài một đôi mắt.

Rất thú vị

Mà phía Nam của Liên Minh Cửu Thành lại là một bộ dáng khác.

Văn hóa ở đây cơ bản giống với liên minh, nhưng kết cấu tổ chức lại là hoàn toàn ngược lại.

Liên minh lấy thành trì làm hạch tâm, thế gia cường đại chưởng quản quyền lợi của thành trì, tông môn ở trong liên minh có địa vị khá kém.

Lấy thành Vân Tiêu mà nói, mặc dù xung quanh có mười tông môn, nhưng một tông môn lớn nhất trong đó, chưởng môn cũng mới có tu vi Trúc Cơ kỳ mà thôi.

Nhưng ở phía Nam của Liên Minh, địa vị của tông môn và thế gia hoàn toàn ngược lại.

Nơi đó hạch tâm là các loại siêu cấp tông môn ở trong Linh Sơn, núi lớn.

Tất cả quyền lợi và chính quyền của thế gia, quốc gia đều là bám vào trên người tông môn.

Đệ tử tông môn ra ngoài, đơn giản giống như hoàng tử của đại đế quốc nào đó giá lâm, mặt bái to đến dọa người.

- Hôm nào có thời gian, nhất định phải đến những nơi này đi dạo.

Diệp Tuy Phong âm thầm quyết định.

Đã đi tới Đại Vũ giới, nếu không đi đến mỗi một góc thì chẳng phải là hái hoa không được sao.

Thông qua thư tịch, hắn đại khái hiểu rõ cơ cấu tổ chức của Đại Vũ giới.

Mà thông qua đọc các loại công pháp điển tịch khác nhau, Diệp Tuy Phong cũng có lý giải càng thêm thâm hậu đối với hệ thống tu luyện của thế giới này.

Có thể nói, hắn đã hoàn toàn thấy rõ bản chất của công pháp.

Bất kỳ công pháp gì, chỉ cần xem một lần thì có thể trong nháy mắt đại thành, thậm chí còn có thể sửa chữa cho nó, biến thành pháp quyết càng cường đại hơn.

Không sai, hẳn chính là người như vậy.

Chương 73: Hẳn Đến Cùng Có Bao Nhiêu Linh Thạch? Thật Sự Là Hẳn Vụng Trộm Đào Sạch Một Mỏ Linh Thạch Hay Sao?

- Bình tĩnh, bình tĩnh.

Diệp Tuy Phong đờ xuống tâm thái tự phụ, chuẩn bị chỉnh sửa Nguyên Thủy công hoàn thiện hơn.

Thông qua bốn chuột bạch thí nghiệm - Phùng Chí, hẳn đã phát hiện một chút việc nhỏ không đáng kể trong đó có tồn tại một chút xiu vấn đề.

Cần sửa đổi một chút.

Nhưng lần này, cũng không cần thời gian quá lâu, cũng không cần bế tử quan.

Ba ngày, Diệp Tuy Phong đã một lần nữa hoàn thành công pháp mới, thông qua phương thức quán đỉnh, truyền thụ cho bốn người Phùng Chí.

Mà mấy người Phùng Chí cũng không cô phụ kỳ vọng của hẳn, mấy ngày sau đều đã nhao nhao đột phá, đi tới đại cảnh giới thứ hai trong công pháp Nguyên Thủy.

Cảnh giới Đan Phủ.

Cũng chính là cảnh giới Hóa Khí trong phương thức tu luyện truyền thống.

Trọng điểm của cảnh giới này đều là ở đan điền, chỉ có điều công pháp Nguyên Thủy càng thêm bá đạo, cũng càng thêm thông dụng.

Vì khen ngợi cố gắng của bọn hẳn, trong lúc Diệp Tuy Phong cao hứng đã truyền thụ cho bọn hẳn một bộ kiếm pháp.

Võ kỹ Thiên cấp hạ phẩm:

- Kiếm trận Tru Tiên.

Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên!

Một khi tu luyện đại thành có thể trăm Tiên!

Đương nhiên, đây chỉ là một bản hàng nhái thôi, kiếm trận Tru Tiên chân chính căn bản cũng không thể thi triển được ở thế giới này.

Nhưng cho dù là hàng nhái thì cũng là một môn thuật pháp phi thường đáng sợ.

Diệp Tùy Phong truyền thụ cho bọn hắn kiếm pháp phẩm cấp như thế, ngoại trừ khen ngợi ra thì cũng là vì Diệp Hoàng.

Dù sao thì hiện tại bốn người Phùng Chí cũng là hộ pháp của Diệp Hoàng, cộng thêm được bồi luyện.

Thực lực bọn hắn càng mạnh, hiệu quả ma luyện đối với Diệp Hoàng đương nhiên cũng càng thêm xuất sắc.

- Con gái à, người đừng có trách ta, cha làm vậy cũng là vì muốn tốt cho người!

Trên mặt Diệp Tùy Phong nở nụ cười xấu xa nói ra câu này.

Mấy ngày sau khi mấy người Phùng Chí đột phá, trong gia tộc cũng truyền đến tin tức tốt đã lâu chưa có.

Hai vị nhân vật chính của gia tộc: Diệp Tùy Vân, Diệp Tùy Báo, cuối cùng đã đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh!

Mấy tháng trước, Diệp Tùy Phong đã từng dặn dò bọn hắn, phải tu luyện thật tốt, không nên để tu vi của mình bị rơi xuống.

Thậm chí còn đưa ra một yêu cầu cho bọn hắn, đột phá trong một tháng.

Nhưng hiện thực luôn luôn không như mong muốn.

Bởi vì gần đây trong gia tộc quá sinh động, xảy ra quá nhiều chuyện, mấy nhân vật chính trong gia tộc đều bận rộn từ sớm đến muộn, làm gì có bao nhiêu thời gian tĩnh tâm tu luyện?

Cũng may, bọn hắn hay vẫn đặt việc này ở trong lòng.

Tùy Vân và Tùy Báo đột phá Nguyên Anh, không thể nghi ngờ là cho gia tộc một thuốc an thần.

Dù sao, Diệp Tùy Phong cường đại, bình thường là không thể gặp.

Mà hai vị này, chính là mỗi ngày đều liên hệ với bọn hắn.

Có thể nói, ngoại trừ Diệp Tùy Phong ra, chỉ cần có hai người có cấp bậc Nguyên Anh là đã có thể giúp Diệp gia không cần tiếp tục sợ Lý gia và Đường gia nữa.

Nhưng sau khi thương nghị, bọn hắn vẫn quyết định tạm thời không để lộ chuyện này ra, đợi đến lúc thời cơ chín mùi lại nói.

Diệp Tùy Phong cũng không có gì ý kiến, các người vui vẻ là được rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã đến mười ngày trước trận so tài thành Vân Tiêu.

Mà Diệp gia lại bỗng nhiên nghênh đón một vị khách quen thuộc.

- Cốc Vạn Tâm.

.....

- Diệp gia chủ thật sự là càng ngày càng đẹp trai!

- Ha ha, ta rất thích loại nịnh nọt giản dị tự nhiên như người đây, đến, ngồi đi.

Tự mình trong phòng tiếp khách, Diệp Tùy Phong và Cốc Vạn Tâm cũng thay nhau ngồi xuống.

Mấy thị nữ đã phụng dâng hương trà.

- Ta chính là thật tâm thật ý.

Cốc Vạn Tâm cười nói:

- Ta luôn cảm thấy mỗi lần gặp nhau, trông ngài lại càng trẻ hơn một chút, không biết có phải cảm giác của ta sai lầm hay không.

- Hoặc nói, gần đây ngài có chuyện gì vui?

Diệp Tuy Phong nhếch miệng, lắc đầu nói:

- Làm gì có việc vui gì.

- Linh thạch nhiều quá xài không hết, cả ngày ta luôn đau đầu vì chuyện này.

Cốc Vạn Tâm bật cười nói:

- Diệp gia chủ, ngài nói câu nói này thật đúng là đang vũ nhục nghề nghiệp của ta.

Nói xong, nàng xuất ra một nhẫn trữ vật, đặt trên mặt bàn.

Diệp Tuy Phong cầm lấy chiếc nhẫn, liếc nhìn bên trong.

Vẫn như cũ là rất nhiều tài nguyên tu luyện, mà phẩm cấp so với lần trước còn cao hơn không ít, vật phẩm Thiên cấp trở lên có khoảng tám cái.

Công pháp, vật liệu, thánh dược, linh khí, đủ loại.

Bảng giá cũng đã làm xong, Diệp Tuy Phong trực tiếp không để ý đến số tiền cụ thể từng món, nhìn về phía tổng giá trị.

Ba mươi hai tỷ linh thạch hạ phẩm!

Giá tiền này, nói khoa trương là có thể đủ mua mấy tòa thành nhỏ cùng loại với thành Vân Tiêu rồi.

- Lấy túi trữ vật ra.

Diệp Tuy Phong không dây dưa dài dòng, nói Cốc Vạn Tâm lấy ra một túi trữ vật siêu cấp lớn, sau đó bỏ ba mươi hai tỷ viên linh thạch vào.

Cho dù đã nhìn thấy cảnh như vậy nhiều lần, nhưng Cốc Vạn Tâm vẫn không nhịn được sợ hãi thán phục.

Hắn đến cùng có bao nhiêu linh thạch?

Thật sự là hắn vụng trộm đào sạch một mỏ linh thạch hay sao?

Chương 74: Lấy Lòng

Thật ra cao tăng Vạn Bảo Các đã tiến hành đại lượng phân tích đối với khách hàng lớn siêu cấp Diệp Tuy Phong này, nhưng vẫn như cũ không cách nào xác định được nơi phát ra của cái của hắn.

Khả năng duy nhất chính là hắn ngoài ý muốn rơi vào một bí cảnh, mà trong bí cảnh này có một mỏ linh thạch cấp độ rất cao.

Nhưng loại khả năng này thật sự là quá hoang đường.

Cuối cùng, Vạn Bảo Các từ bỏ điều tra.

Muốn tìm được một khách hàng lớn là rất khó, bọn hắn không muốn bởi vì lòng hiếu kỳ mà chọc giận Diệp Tuy Phong, từ đó dẫn đến hai bên chấm dứt hợp tác.

Bỗng nhiên, Cốc Vạn Tâm nhớ tới một việc.

- Đúng rồi, Diệp gia chủ.

Cốc Vạn Tâm nói:

- Bởi vì chúng ta mỗi lần thực hiện giao dịch đều là một con số to đến dọa người, cho nên thượng tầng Vạn Bảo Các muốn cho ta hỏi ngài một chút xem có thể dùng linh thạch trung phẩm hoặc linh thạch thượng phẩm để giao dịch hay không?

- Đương nhiên, nếu như không được thì cũng không sao, chính là vì thuận tiện mà thôi.

Mỗi lần giao dịch đều là mấy chục triệu linh thạch, chỉ riêng việc kiểm kê thôi đã phải mời người cảnh giới Xuất Khiếu trở lên đến mới được.

Nếu như dùng linh thạch thượng phẩm để giao dịch thì số lượng sẽ thu nhỏ mười ngàn lần, Kim Đan kỳ là đã xử lý được rồi.

- Ừm... Chờ ta xài hết linh thạch hạ phẩm rồi nói sau.

Diệp Tuy Phong nói.

- Vậy thì quá tốt rồi!

Cốc Vạn Tâm cao hứng gật đầu.

Hai bên mỗi lần giao dịch đều sử dụng, năng tin tưởng số lượng linh thạch hạ phẩm còn lại của Diệp Tùy Phong chắc cũng sẽ không quá nhiều.

Sau mấy lần giao dịch nữa hẳn là sẽ xong rồi.

Diệp Tùy Phong uống chén trà, nhìn Cốc Vạn Tâm, cũng không biết vì sao nàng lại cười ngây ngô như vậy.

- Đúng rồi, hỏi ngươi một vấn đề.

- Ta phát hiện Vạn Bảo Các các ngươi nói tương đối một chút chính là một tổ chức buôn bán tương đối thuần túy?

Diệp Tùy Phong nói.

Cốc Vạn Tâm nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, giới luật thứ nhất của Vạn Bảo Các chính là vĩnh viễn duy trì trung lập, quyết không thể tham gia vào tranh đấu giữa các thế lực khác.

- Chúng ta chỉ cảm thấy hứng thú đối với linh thạch.

- Vậy ta càng tò mò.

Diệp Tùy Phong nói:

- Đã không tham gia tranh đấu, vậy các ngươi cần nhiều linh thạch như vậy làm gì?

Vấn đề này, thật sự làm cho Diệp Tùy Phong rất nghi hoặc.

Vạn Bảo Các phi thường khổng lồ, gần như mỗi một nơi đều có bóng dáng của nó tồn tại.

Loại tổ chức kinh khủng này, linh thạch lưu động mỗi ngày tuyệt đối là một số lượng cực kỳ khủng bố.

Như vậy lập tức có một vấn đề, linh thạch mà bọn hắn kiếm được cuối cùng sẽ đưa đi đâu, dùng làm gì?

Đây là chuyện Diệp Tùy Phong rất quan tâm.

Bởi vì hiện tại, hắn đang đứng trước vấn đề như vậy.

Nếu như đặt tiền ở trong ví tiền thì nó vĩnh viễn cũng chỉ là một con số mà thôi.

Tiền phải được tiêu xài mới thật sự là tiền.

Đôi mắt với vấn đề của Diệp Tùy Phong, Cốc Vạn Tâm hình như cũng bị làm khó.

- Chuyện này, Diệp gia chủ, chuyện này ta còn thực sự chưa nghĩ tới.

- Nhưng, chúng ta vô luận thông qua loại thủ đoạn nào kiếm linh thạch thì cũng không phải để tiêu xài hay sao?

Diệp Tùy Phong khẽ lắc đầu.

- Đúng vậy, tiền xài như thế nào, vừa nghe giống như là một vấn đề rất buồn cười.

Chỉ khi nào số lượng tiền vượt qua cực hạn nào đó thì thật sẽ cảm thấy nhức đầu khi suy nghĩ xài tiền như thế nào.

Hắn thật sự rất đau đầu.

Toàn bộ đều dùng để mua tài nguyên, hắn luôn cảm thấy có chút tiểu đả tiểu nháo.

- Nếu không, sau khi ta trở về sẽ hỏi thăm giúp ngài, ta thấy chuyện này đúng là có chút chuyện gì đó không bình thường, mà chuyện này lại vô cùng tiêu hao linh thạch.

Cốc Vạn Tâm nói.

- Có thể, vậy thì nhờ người.

- Ta rất vinh hạnh!

Cốc Vạn Tâm đáp ứng chuyện này.

Dừng một chút, nàng lần nữa nói:

- Diệp gia chủ, thật ra hôm nay ta đến đây, ngoại trừ giao dịch ra thì còn mang đến cho ngài một tin tức.

- Hả?

Diệp Tùy Phong khiêu mi, sau đó đưa tay hỏi nàng túi trữ vật.

Cốc Vạn Tâm sững sờ, vội vàng khoát tay nói:

- Không cần không cần, đây là miễn phí.

Trong lòng nàng toát mồ hôi, ngài là thật tiền nhiều quá xài không hết sao?

- Đây là tin tức liên quan tới Lý gia và Đường gia.

Cốc Vạn Tâm nói.

Diệp Tuy Phong gật đầu:

- Tốt, vậy người nói một chút.

- Ừm.

Cốc Vạn Tâm tới gần Diệp Tuy Phong, nói:

- Diệp gia chủ, mười ngày sau, chính là thịnh hội hai năm một lần của thành Vân Tiêu, so tài thành Vân Tiêu.

- Danh sách xuất chiến của ba đại gia tộc cũng đã được công bố vài ngày trước, người xuất chiến của hai nhà Lý Đường, ngài khẳng định đều biết chứ?

Thần sắc Diệp Tuy Phong lập tức trở nên nghiêm túc.

Bởi vì, hẳn thật sự không biết...

Tùy Vân đã mang đến danh sách mấy ngày trước, còn đang ở trên bàn trong thư phòng, chỉ là hẳn vẫn lười xem.

Chỉ có điều, hẳn là gia chủ Diệp gia, ngay cả địch nhân là ai cũng không biết, có phải lộ ra có chút quá khờ hay không...

Cốc Vạn Tâm này thật là, người bỗng nhiên nói đến chuyện này làm gì?

Vẻ mặt Diệp Tuy Phong thay đổi, không biết nên trả lời nàng thế nào.

Chương 75: Cận Kề Ngày So Tài

Nhưng nhìn ở trong mắt cốc Vạn Tâm, lại là một bộ dáng khác.

- Xem ra Diệp gia chủ cũng đã nghe nói.

- Tu vi của Đại công tử Lý gia Lý Kỳ tăng vọt, đã đột phá đến Hóa Khí bát trọng!

- Mà Đại công tử Đường gia Đường Thiếu Khanh cũng trong thời gian ba tháng gần ngủ liên tục đột phá bốn tầng, hiện tại đã là Hóa Khí thập trọng!

Diệp Tuy Phong ngưng trọng nhẹ gật đầu, vừa rồi hoàn toàn đúng là không biết, nhưng bây giờ đã biết.

- Người muốn nói cái gì?

Hắn muốn Cốc Vạn Tâm nói vào trọng điểm.

Cốc Vạn Tâm lần nữa tới gần Diệp Tuy Phong, thấp giọng nói:

- Diệp gia chủ, thật ra tu vi của bọn hắn cũng không chỉ như vẻ bề ngoài.

- Lần này, Lý gia và Đường gia đột nhiên giống như phát điên, đầu nhập vào rất nhiều tài nguyên lên người mấy tên sắp đại diện gia tộc xuất chiến.

- Loại trình độ đó gần như không thua kém bồi dưỡng một tu sĩ Kim Đan kỳ!

- Ta có lý do hoài nghi, lần này bọn hắn muốn mượn trận so tài thành Vân Tiêu, có ý đồ bất chính, hoặc hoàn toàn nhằm vào Diệp gia ngài.

- Cho nên...

Cốc Vạn Tâm xuất ra một ngọc giản tiểu xảo, để lên bàn.

- Bởi vì có chút tai mắt nên nội tình của mười người kia đã bị ta mò ra đại khái.

Cốc Vạn Tâm nhìn Diệp Tuy Phong, trên mặt mang theo nụ cười người hiểu được.

Diệp Tuy Phong mỉm cười, cầm ngọc giản lên.

Thì ra chuyện này là như vậy.

Cốc Vạn Tâm đây là đang lấy lòng mình.

- Không phải vừa rồi người nói, Vạn Bảo Các sẽ không tham gia vào tranh đấu giữa các thế lực khác sao?

Diệp Tuy Phong nghiêng ngẫm cười hỏi.

- Ha ha, xem ngài nói kìa.

Cốc Vạn Tâm cười đùa nói:

- Giữa bằng hữu nào có cái gì tham gia không tham gia, ngài nói đúng không?

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Đối với phần ý tốt này của Cốc Vạn Tâm, hay là nhận lấy.

Làm xong những chuyện này, Cốc Vạn Tâm hài lòng cáo từ rời khỏi.

Diệp Tùy Phong vuốt ngọc trong tay giản, sau khi đọc mấy lần thì ném vào thùng rác bên cạnh.

Hiện tại, Diệp gia đã hoàn toàn không cần quan tâm loại phương thức đấu tranh truyền thống này.

.....

Thời gian cách ngài so tài thành Vân Tiêu, càng ngày càng gần.

Tòa thành này cũng trở nên càng ngày càng náo nhiệt.

Thậm chí có rất nhiều tuổi trẻ tuần kiệt của các thành trì khác cũng chạy đến mở mang kiến thức về thịnh hội hai năm một lần này, cũng thuận tiện nhìn xem bọn hắn và mình, đến tột cùng ai mạnh ai yếu.

- Lý Kỳ công tử hoàn toàn đúng là bất phàm, vừa đầy mười tám tuổi đã là cường giả Hóa Khí bát trọng, nếu đặt ở thành Hắc Nham chúng ta, chỉ sợ cũng là nhân vật số một số hai!

Một thiếu niên da ngăm đen thuộc thành Hắc Nham cảm khái.

- Cát, quả thật là người từ trong thâm sơn cùng cốc đi ra, mặc dù Hóa Khí bát trọng cũng coi là xuất sắc, nhưng nếu đặt ở thành Hoàng Diệp chúng ta thì xa xa không tới lượt hắn đứng ở đầu.

Một thiếu nữ lộng lẫy thuộc thành Hoàng Diệp mặt mũi đầy vẻ xem thường, giống như là nhìn thấy nhà quê.

Chỉ có điều, trong các thanh niên ở khu do Túc Thành quản lý, thành Hoàng Diệp đúng thật là phần vinh và cường đại nhất,

có miệt thị những thành trì khác vốn liếng.

- Công tử Đường gia - Đường Thiệu Khanh kia, mười bảy tuổi đã đạt đến Hóa Khí thập trọng, ở thành Hoàng Diệp như thế nào?

Thành Vân Tiêu có người không cam lòng hỏi, muốn dùng Đường Thiệu Khanh càng thêm xuất sắc để tìm về mặt mũi.

Nhưng thiếu nữ này chỉ mỉm cười, nói:

- Ta chỉ nói một câu, ở trong thành Hoàng Diệp, người đột phá Trúc Cơ năm mười sáu tuổi, số lượng chỉ ít đủ một bàn tay!

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Mười sáu tuổi, Trúc Cơ kỳ.

Đó là thiên tài bực nào, khó trách thành Hoàng Diệp được vinh dự là thành tồn tại gần với Túc thành nhất.

Thành Vân Tiêu, thành Hắc Thạch, nếu so với thành Hoàng Diệp thì thật sự có chênh lệch rất lớn.

Lúc này, thiếu nữ lộng lẫy lại lên tiếng.

- Không phải ba đại gia tộc sao? Vì sao ta chỉ nghe nói đến người của Lý gia và Đường gia, tuần kiệt của một gia tộc còn lại đâu?

Nàng là đi ra ngoài du ngoạn, vừa lúc đi ngang qua thành Vân Tiêu, biết được nơi này có thịnh hội hai năm một lần nên quyết định đến xem náo nhiệt.

Nhưng tin tức mấy ngày nay đều chỉ liên quan tới những tuổi trẻ tuần kiệt của Lý gia và Đường gia, mà tuần kiên của một gia tộc còn lại thì giống như chưa từng xuất hiện.

Đó là Diệp gia, một gia tộc yếu nhất trong ba đại gia tộc.

- Nếu như Lý gia và Đường gia không thể bằng được gia tộc thành Hoàng Diệp, vậy Diệp gia sẽ càng không có thể.

Có người nói.

- Người đánh rắm, Hoàng tiên tử, Dao tiên tử, còn có Long đường chủ chúng ta đều còn đang bế quan, nếu bọn họ đi ra thì

nhất định có thể đánh cho thành Hoàng Diệp đến răng rơi đầy đất!

Tu sĩ nào đó mới gia nhập Diệp gia lớn tiếng phản bác.

- Ha ha, chỉ có ba ngày nữa là đến thời gian so tài thành Vân Tiêu, bọn hã còn chưa xuất quan sao? Chắc phải chờ đến khi thịnh hội kết thúc mới xuất quan?

- Ha ha, nói rất đúng, ngày mai sẽ là hội Túy Mộng, nếu người Diệp gia còn chưa tới, ta đoán bọn hã đang chuẩn bị từ bỏ đi...

Chương 76: Đi Thôi, Đi Xông Ra Tạo Nên Con Đường Chân Chính Của Bản Thân Đi!

Hội Túy Mộng là một tụ hội của người trẻ tuổi tuấn kiệt thành Vân Tiêu trước trận so tài.

Đợt tụ hội này là Túy Mộng Lâu chủ sự, vì chính là để đám thanh niên của ba đại gia tộc sớm gặp nhau, chuẩn bị cho trận so tài thành Vân Tiêu.

- Máy người Hoàng tiên tử nhất định trở về!

Tu sĩ Diệp gia để lại một câu ngoan thoại rồi chạy mất, chọc đến mấy người ở đây cười ha ha.

Chỉ có điều, thiếu nữ lộng lẫy đến từ thành Hoàng Diệp lại lộ ra vẻ mặt cảm thấy hứng thú.

- Hoàng tiên tử, Dao tiên tử.

- Xem ra Diệp gia này, nữ tu sĩ càng thêm xuất sắc hơn rồi.

- Đợi xem chất lượng thế nào đi, nói không chừng còn có thể tìm được một nhân tuyển thị nữ thích hợp, hừ hừ, coi như các người may mắn.

...

Liên quan tới người xuất chiến của Diệp gia, tiếng nghị luận trong thành Vân Tiêu càng lúc càng lớn.

Tùy Vân đều tự mình chạy tới chỗ của Diệp Tùy Phong mấy lần, hỏi thăm tình hình trước mắt của mấy người như thế nào, tu vi ra sao.

Nhưng làm cho Diệp Tùy Phong vô cùng phiền não là... Được rồi, lần đầu tiên tu luyện cũng không khác gì mấy, đi xem bọn họ thử có thu hoạch gì không.

Sau khi quyết định, bóng dáng của Diệp Tùy Phong đột nhiên biến mất khỏi thư phòng.

Trước tiên hẳn đi vào Cửu Trọng Thiên, nhìn thấy Diệp Hoàng vẫn như cũ đang tu hành.

Bọt khí xung quanh nàng biến ảo thành sắc trời bảy màu khó lường, trong mỗi một đạo thiên quang đều ẩn chứa lực lượng vô tận và quy tắc đáng sợ.

Bọn chúng chậm rãi xuyên vào bọt khí, hóa thành từng tia từng sợi sương mù, xoay quanh người Diệp Hoàng.

Lúc này, sắc mặt của Diệp Hoàng cực kỳ nghiêm túc, hai mắt nhắm nghiền.

Điểm điểm sương mù màu tím bị nàng chậm rãi hút vào trong thân thể.

Xem ra là tình hữu độc chung đối với màu tím.

Bảy loại sắc trời, phân biệt ẩn chứa năng lượng khác nhau.

Mà trong đó, màu tím là hủy diệt.

Theo Diệp Hoàng không ngừng phun ra nuốt vào sương mù màu tím, ở chỗ mi tâm của nàng, một ẩn ký màu tím dài nhỏ giống như cánh hoa, lúc sáng lúc tối.

- Không tệ, không tệ, đã thành lập liên hệ với Hủy Diệt Chi Đạo.

- Xem ra sau này phải uẩn dưỡng tính tình của con bé, miễn cho con bé dưới cơn nóng giận, không cẩn thận đánh sập thành Vân Tiêu của ta.

Diệp Tùy Phong mỉm cười nói thầm.

Hủy Diệt Chi Đạo, quá kinh khủng!

Uy lực của nó, trên cơ bản đều đặt vào trong tất cả thủ đoạn công kích.

Cho dù là công pháp Thiên cấp cực phẩm, ở trước mặt nó cũng căn bản cũng không có chút tác dụng nào.

Hóa Khí thất trọng, chậm hơn trong tưởng tượng một chút, xem ra tháng này tu luyện, nàng đã đặt tất cả tâm thần vào trong Hủy Diệt Chi Đạo.

Thời gian một tháng, Diệp Hoàng từ Hóa Khí tam trọng đột phá nhảy vọt đến Hóa Khí thất trọng!

Nhưng thật ra, đây chỉ là hiệu quả bổ sung của sương mù tím đối với bản thể mà thôi.

Nếu là chuyên tâm tăng cao tu vi, chỉ sợ hiện tại Diệp Hoàng đã là Trúc Cơ.

- Đủ rồi, miêu sát đồng cấp là không có vấn đề.

Thân hình Diệp Tùy Phong lóe lên, đi đến trước mặt Diệp Hoàng, sau đó đánh tỉnh nàng.

Diệp Hoàng mở to mắt, cánh hoa màu tím chỗ mi tâm dần dần biến mất, chỉ còn lại một chút xíu vết tích nhỏ bé không thể nhận ra.

- Cha!

Diệp Hoàng đứng dậy, vui sướng nhìn về phía cha của mình.

Sau khi được chứng kiến lực lượng cấp bậc cao nhất trên thế giới này, lãng lệ phong mang của con gái mình so với một tháng trước đã nội liễm hơn rất nhiều, nhìn đến càng thêm trầm ổn.

- Đã đến giờ.

Diệp Tùy Phong nói.

- Tốt, vậy tu luyện trong này sẽ kết thúc ở đây sao?

Vẻ mặt Diệp Hoàng có chút không nở.

Nàng phi thường rõ ràng, tu luyện ở đây có tác dụng to lớn cỡ nào đối với mình.

- Nghĩ gì thế?

Diệp Tuy Phong không khỏi cười, sau đó xuất ra một sợi dây thừng bảy màu, đưa cho nàng.

- Nếu người đã ưa thích, nơi này chính là phòng luyện công độc quyền của người.

- Sợi dây thừng hoa này là chìa khoá, chỉ cần ở trong lòng mặc niệm là sẽ có thể lần nữa đến đây.

Diệp Tuy Phong nói.

Hắn hao tốn nhiều tâm tư như vậy, đương nhiên không phải chỉ dùng được một lần duy nhất, nên đã sớm sớm chuẩn bị chìa khoá.

- Cảm ơn cha!

Diệp Hoàng mừng rỡ, vô ý thức muốn giống như trước đây, nhào vào trong ngực Diệp Tuy Phong, nhưng cuối cùng vẫn ngừng lại.

Nửa năm lịch luyện đã giúp nàng trưởng thành.

Nàng hiểu rõ, muốn chân chính độc lập thì nhất định không thể tham niệm cánh tay ấm áp của cha mình.

Diệp Tuy Phong khẽ thở dài một hơi, chủ động tiến lên, ôm Diệp Hoàng vào trong ngực.

- Tiểu Hoàng.

- Tương lai của người, nhất định sẽ không bình thường.

- To gan đi về phía trước đi, ta sẽ đứng sau chú ý người.

Diệp Hoàng cúi đầu vào ngực Diệp Tuy Phong, khẽ gật đầu.

Sau một lát, hai người tách ra.

Sau đó, Diệp Tuy Phong lấy ra một cái áo bào màu tím nhạt, phía trên có thêu hình Phượng Hoàng màu vàng hồng, tự mình khoác lên trên vai của nàng.

- Đi thôi, đi xông ra tạo nên con đường chân chính của bản thân đi!

Chương 77: Đùng Gáp Gáp Như Vây, Tiến Hành Theo Chất Lượng Là Được Rồi

Không gian Hư Vô.

Dòng sông thời gian rộng lớn đến mức nhìn không thấy bờ, từ tuyên cổ mà đến, đi hướng vô tận tương lai.

Phía trên dòng sông có một đại lôi đài do một phiến đá toàn thân màu xanh đen tạo thành, trống rỗng lơ lửng trên bầu trời.

Trong võ đài, hai bóng người màu trắng đang giao chiến kịch liệt.

Vũ khí của bọn hắn đều là trường thương, hai người đại khai đại hợp, mỗi một lần va chạm đều cực kỳ hữu lực.

- Phanh!

Một tiếng phanh vang lên.

Cuối cùng, một người trong đó bị đánh trúng, bay rớt ra ngoài.

Hắn ở trên lôi đài, khó khăn dừng thân hình lại, máu đỏ tươi từ khóe miệng tràn ra.

- Ta đã nói, người căn bản không phải là đối thủ của ta, từ bỏ đi.

Bộ Phi Tuyết bị thương đứng dậy, lãnh nhạt nói.

Một tháng trước, sau khi hắn không hiểu thấu đi vào nơi này, vẫn càng không ngừng chiến đấu với tiểu tử trước mắt này.

Tiểu tử này ngộ tính không tệ, trong chiến đấu mạnh lên vô cùng nhanh chóng.

Đáng tiếc, thực lực của hai bên vẫn không cùng một đẳng cấp.

- Ta đã sớm nói, ta sẽ tuyệt đối không từ bỏ!

Diệp Long lau đi máu tươi ở khóe miệng, đứng dậy, ánh mắt kiên định, ý chí chiến đấu sục sôi!

- Tiếp tục đến đánh đi!

Hắn hét lớn một tiếng, muốn tiếp tục phóng về phía trước.

Chỉ có điều, một luồng ánh sáng đột nhiên xuất hiện định trụ thân thể của hắn.

Diệp Tùy Phong chậm rãi hạ xuống ở trước mặt của hắn.

- Đại bá?

Diệp Long hơi nghi hoặc một chút, lập tức nghĩ đến, chắc đã đến giờ.

- Ừm, xem ra người thu hoạch rất tốt.

Diệp Tùy Phong đánh giá hắn.

Trong thời gian một tháng, Diệp Long biến hóa rất lớn, so với Diệp Hoàng còn lớn hơn.

Đầu tiên là tu vi của hắn đã từ Hóa Khí ngũ trọng đột phá đến Hóa Khí bát trọng.

Càng máu chót chính là, lúc này, hắn giống như một thanh thần thương, khí thế phóng lên tận trời, toàn thân trên dưới đều là dục vọng chiến đấu vô tận.

Xem ra lúc trước hắn lo lắng là dư thừa.

- Đại bá, có thể cho ta thêm một chút thời gian nữa hay không, ta đã sắp thành công rồi!

Diệp Long có chút vội vàng nói, sợ lần này trở về sẽ không thể đến đây được nữa.

Diệp Tùy Phong cười cười, sau đó lấy ra một lệnh bài nhỏ, đưa cho Diệp Long.

- Đừng gấp gáp như vậy, tiến hành theo chất lượng là được rồi.

- Đây là chìa khoá tiến vào Lôi Đài Tuyên Cổ, sau này người muốn tới tu luyện, bất cứ lúc nào cũng có thể đến.

Hai tay Diệp Long run run, tiếp nhận lệnh bài.

Vừa nghĩ tới mình có thể chiến đấu với nhiều nhân kiệt Thiên Cổ như vậy, cả người hắn đã trở nên kích động.

- Cảm ơn đại bá!

Diệp Tuy Phong gật đầu:

- Vậy thì đi thôi.

Nói xong, hắn nhìn Bộ Phi Tuyết ở bên cạnh một chút, đưa tay chuẩn bị lần nữa phong ấn hắn.

- Tiễn bói!

Bộ Phi Tuyết vội vàng la lớn.

Diệp Tuy Phong có chút nhếch mi, ngừng lại.

Bộ Phi Tuyết nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Nếu như ta đoán không sai, nơi này là nơi ngài dùng để bồi dưỡng truyền nhân?

Thấy Diệp Tuy Phong không phủ nhận, hắn tiếp tục nói:

- Thủ đoạn của ngài thật sự là thông thiên triệt địa, để vẫn bói nhìn mà than thở!

Diệp Tuy Phong thân nhiên nói:

- Bỏ qua nói nhảm đi, nói chính sự.

Bộ Phi Tuyết ho khan hai tiếng:

- Tiễn bói, thật ra ta chỉ muốn hỏi một câu, khi nào ngài mới thả ta trở về?

Hắn không giải thích được bị đưa đến nơi này, bởi một tiểu tử thú vị đàn độn luyện công, lấy niềm kiêu ngạo của hắn, nói không tức giận là giả.

Nhưng trong một tháng này, mỗi lần hắn tỉnh lại đều muốn tìm phương pháp rời khỏi nơi này.

Nhưng cuối cùng phát hiện, hắn lại không phát hiện chút gì.

Dần dần, Bộ Phi Tuyết hiểu rõ, người sáng tạo ra lô đài này rất thần thông quảng đại, đã vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn, muốn rời khỏi, chỉ có thể dựa vào hắn.

- Người không trở về được.

Nhưng, Diệp Tuy Phong lại cho hắn một đáp án làm cho hắn không thể nào tiếp thu được.

Bộ Phi Tuyết lập tức đen mặt.

- Tiền bối, người làm như vậy có phải có chút quá phận hay không?

- Tùy ý cầm tù người khác, người không sợ chọc nhân quả gì sao?

Diệp Tuy Phong lập tức cười:

- Nha, người còn hiểu nhân quả sao?

- Đương nhiên.

Bộ Phi Tuyết hừ lạnh nói:

- Ta từng đọc qua một bản cổ tịch, phàm là người có đại khí vận thì nhân quả của người đó sẽ liên lụy cực lớn, nếu cưỡng ép quá nhiều thì cho dù là đại năng cũng chưa chắc sẽ có kết cục tốt!

- Với lại ta muốn nói cho ngài, sau lưng ta cũng có người!

Hắn lạnh giọng uy hiếp.

Nhưng hắn nói cũng không sai, tu vi càng cao thì liên lụy nhân quả cũng càng nhiều.

Nhân quả đúng là có đại khủng bố.

Cho nên những đại năng cường đại chấp chưởng thiên địa, thường thường đều chỉ ẩn giấu phía sau màn, dùng các quân cờ để bố cục thiên địa.

Bộ Phi Tuyết hiểu như vậy hoàn toàn chính xác.

Nhưng lần này hắn đoán sai.

Diệp Tuy Phong chậm rãi nói:

- Ta không quan tâm người sau lưng người là ai?!

- Ta không thả người trở về, cũng sẽ không nhiễm nhân quả, nếu như ta thả người trở về mới có thể chọc nó.

- Nếu người đã hiểu nhân quả chi đạo thì chắc sẽ hiểu rõ câu nói này của ta có ý gì!

Chương 78: Tâm Nguyện

Bộ Phi Tuyết chau mày, Diệp Long ở bên cạnh nghe thấy vậy thì như rơi vào trong sương mù.

Bỗng nhiên, sắc mặt Bộ Phi Tuyết đại biến, lui lại hai bước, kém chút té ngã trên đất.

Hắn chỉ vào Diệp Tuy Phong, âm thanh trở nên run rẩy:

- Không thể nào, tuyệt đối không thể như vậy!

Diệp Tuy Phong khẽ gật đầu một cái.

- Không sai, người đã chết.

- Ta chỉ lấy ra trí nhớ và tu vi của người, ở trên Võ Đài Tuyên Cổ này, một lần nữa tạo nên một người khác mà thôi.

- Nếu để người ra khỏi Lôi Đài Tuyên Cổ, mới có thể sai lầm, rõ chưa?

- Người sau lưng người đã rời bỏ người.

Sắc mặt của Bộ Phi Tuyết hoảng hốt, hắn thật sự không thể tin được, mình lại đã chết.

Diệp Tuy Phong lẳng lẳng nhìn hắn.

Kỳ thật những lời này, lẽ ra không nên nói với Bộ Phi Tuyết, không có ý nghĩa gì quá lớn.

Nói cho cùng, hắn chỉ là một công cụ thôi.

Chỉ có điều, nói ra cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ cần cưỡng ép xóa bỏ đoạn ký ức này là được rồi.

Diệp Tuy Phong chậm rãi giơ tay lên.

- Tiên bối.

Một chất giọng khàn khàn truyền đến.

- Ngài có thể giúp ta một chuyện không, nếu có thể, sau này, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực, trợ giúp vị truyền nhân này của ngài lột xác thành nhân kiệt thiên hạ chân chính.

Bộ Phi Tuyết bình tĩnh, nói.

Diệp Tuy Phong trầm mặc một lát, nhẹ gật đầu.

- Nói đi.

Hắn muốn xem một chút, một người đã chết thì chuyện muốn làm nhất là cái gì.

Bộ Phi Tuyết ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy tia hồi ức, thì thào nói:

- Ta muốn... Ném thử đất cố hương, có được không?

Diệp Tuy Phong và Diệp Long đều ngăn người, không ngờ Bộ Phi Tuyết lại đưa ra yêu cầu như vậy.

- Ta tưởng là nguyện vọng của người sẽ có quan hệ với Thủy Yên chứ.

Diệp Tuy Phong nói.

Thủy Yên chính là hồng nhan trước kia của Bộ Phi Tuyết.

- Một nữ nhân mà thôi, còn không đáng để làm cho ta quyến luyến như thế.

Bộ Phi Tuyết nói.

- Nhưng ngài đã từng dưới con nóng giận, vì nàng mà tàn sát một tông môn Thiên Cổ!

Diệp Long lớn tiếng hỏi.

- Trùng Tiêu tông?

Bộ Phi Tuyết thấp giọng cười nói:

- Giết nữ nhân của ta, người còn có thể hi vọng ta bỏ qua cho bọn hắn?

Mặt mũi Diệp Long tràn đầy không thể tin, hiện thực đúng là như thế sao?

Căn bản cũng không có hiệp cốt nhu tràng gì, cũng không có chuyện xưa tình yêu cảm động lòng người, Trùng Tiêu tông diệt vong, thật ra chính là chọc phải người không nên chọc thôi.

- Có thể, ta đồng ý với người.

Diệp Tuy Phong nói.

Chút chuyện này, tiện tay mà thôi.

Chủ yếu là, hẳn cảm thấy Bộ Phi Tuyết này, thật thú vị.

- Đa tạ tiền bối!

Bộ Phi Tuyết bái tạ thật sâu.

Sau đó, một luồng sáng bao phủ trên người hẳn, làm cho hẳn rơi vào trong giấc ngủ sâu.

Diệp Tuy Phong phát phát tay, hẳn cùng với Diệp Long biến mất không thấy gì nữa.

Trên đường trở về, Diệp Tuy Phong thấy Diệp Long một bộ yên lặng ít nói bộ dáng, cười hỏi:

- Làm sao, hình tượng thần tượng sụp đổ làm cho ngươi khó tiếp thụ à?

Diệp Long gãi đầu nói:

- Là có chút ngoài ý muốn.

- Nhưng chưa nói tới không thể nào tiếp thụ, ta chỉ để ý thực lực của hẳn, chỉ để ý ta có thể đánh bại hẳn hay không!?

Diệp Tuy Phong gật đầu:

- Kỳ thật người giống như Bộ Phi Tuyết, đạo tâm kiên định, cả đời huy hoàng.

- Nếu như có thể mãi ở bên cạnh ngươi, đối với con đường sau này của ngươi sẽ có trợ giúp rất lớn.

Diệp Long ừ một tiếng.

Bỗng nhiên, hẳn ngừng đầu, khiếp sợ nhìn Diệp Tuy Phong:

- Đại bá, ý của ngài là...

Diệp Tuy Phong mỉm cười, không nói gì.

Không phải chính là để người đã chết lần nữa phục sinh sao, không phải chính là hắc thủ phía sau màn sao, không phải chính là nhân quả Đại Đạo sao.

Chỉ cần hẳn vui vẻ, ai đến cũng vô dụng!

.....

Hai người Diệp Hoàng, Diệp Long được Diệp Tùy Phong tự mình tiếp trở về.

Diệp Cẩm Dao thì không cần ra khỏi cửa, nàng ở ngay trong kính Hồng Trần.

Trong đình viện, Diệp Tùy Phong lấy kính Hồng Trần ra, nhẹ nhàng gõ gõ trên mặt kính.

Một chùm sáng hiện lên, bóng người Diệp Cẩm Dao chậm rãi hiện thân trong đình viện.

Ánh mắt nàng có chút hoảng hốt, hình như còn chưa lấy lại tinh thần từ trong lịch luyện, qua hồi lâu, nàng mới dần dần khôi phục lại sự tỉnh táo.

- Đại bá.

Diệp Cẩm Dao nhẹ giọng nói.

- Như thế nào?

- Người đã tìm được phương hướng của mình chưa?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Diệp Cẩm Dao không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu.

Nàng đứng ở nơi đó, yên tĩnh giống như tiên.

Một đôi mắt sáng, vô cùng thanh tịnh, nhưng lại sâu không thấy đáy, không hề bận tâm. Hiển nhiên, nàng đã hoàn toàn thay đổi.

- Đại bá, có thể ta còn phải đến chỗ kia bồi dưỡng một phen nữa.

Diệp Cẩm Dao nói.

Nàng là người đầu tiên chủ động nói ra mình muốn tiếp tục tu hành.

- Là người vẫn chưa xác định rõ phương hướng sao?

Diệp Tùy Phong có chút hăng hái hỏi.

- Không.

Diệp Cẩm Dao nói:

- Lúc ở tầng thời gian thứ nhất, ta đã hiểu con đường tương lai của mình.

- Ta là muốn lần nữa tiến vào tầng thời gian thứ hai.

- Há?

Diệp Tuy Phong kinh ngạc.

Chương 79: Đại Bá, Ta Muốn Đi Vào, Hoàn Thành Khúc Hồng Trần Của Ta

Kính Hồng Trần, tổng cộng có ba tầng thời gian.

Tầng thời gian thứ nhất, một ngày tức là một năm.

Lúc đầu, ý nghĩ của Diệp Tuy Phong là để nàng rèn luyện trong tầng thời gian thứ nhất một tháng, cũng chính là 30 năm, đủ để nàng tìm được phương hướng của mình.

Nhưng hẳn không ngờ, Diệp Cẩm Dao lại không chỉ như thế.

Tầng thời gian thứ hai, một ngày chính là mười năm!

- Đại bá, ta muốn đi vào, hoàn thành khúc Hồng Trần của ta.

Nói xong, Diệp Cẩm Dao duỗi ra ngón tay ngọc của mình.

Một hư ảnh cổ cầm chậm rãi ngưng kết hiện ra trước mặt, nhẹ nhàng gảy lên dây đàn, âm điệu kỳ dị lập tức tràn ngập toàn bộ sân nhỏ.

Cây liễu trên đỉnh đầu hai người bỗng nhiên không gió mà bay, khẽ đung đưa theo từ khúc.

Một chiếc lá liễu, rơi vào đầu vai Diệp Cẩm Dao.

Vốn chiếc lá đã phát vàng, nhưng dưới thủ khúc nhạc này hun đúc, chiếc lá lại bắt đầu dần dần chuyển sang màu xanh, cuối cùng đạt dào sinh cơ!

Bỗng nhiên, một khí thế cường đại từ trên người Diệp Cẩm Dao bộc phát.

Tu vi của nàng mãnh liệt tăng vọt, trong nháy mắt đột phá Hóa Khí lục trọng!

Loại tình thế này cũng không dừng lại.

Thất trọng, bát trọng, cửu trọng!

Sau khi tăng lên đến Hóa Khí thập nhị trọng, mới chậm rãi ngừng lại, dần dần thu lại vào nội liễm.

Diệp Tuy Phong nhìn cảnh tượng như vậy, mỉm cười gật đầu.

Hắn không hỏi kỹ xem Diệp Cầm Dao tìm được phương hướng là gì.

Bản thân chuyện đó đã là một loại hư ảo, tìm được bản tâm mới là quan trọng nhất.

- Kính Hồng Trần có rất nhiều tác dụng, sau khi người trở về suy nghĩ cho thật kỹ.

Diệp Tuy Phong đưa kính Hồng Trần cho Diệp Cầm Dao, cái gương này vốn chính là chuẩn bị cho nàng.

- Nhắc nhở người một chút, khi chưa hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng thì không nên tùy tiện tiến vào tầng thời gian thứ ba.

- Ở đó, chỉ cần người hơi không cẩn thận thì sẽ bị mất mạng ở trong.

Diệp Cầm Dao nhẹ gật đầu:

- Yên tâm đi Đại bá, tâm lý ta nắm chắc.

- Vậy thì được.

Diệp Tuy Phong khoát tay:

- Trở về lắng đọng thêm đi, chuẩn bị cẩn thận cho trận so tài ba ngày sau.

Đuổi nàng đi, Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ, quay người biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó, hắn xuất hiện trong một không gian màu xám.

Mộng Hư Giới.

Cũng không biết, cô gái nhỏ Diệp Hiểu Hiểu này chơi thế nào rồi.

- Hả

Diệp Tuy Phong khẽ hạ một tiếng, xung quanh chỗ ánh mắt nhìn tới, đúng là không thấy bóng người Diệp Hiểu Hiểu, chỉ có vô tận con trùng màu xám đang ngọ nguậy ở trong đó.

Bỗng nhiên, một vòng sáng màu lam xuất hiện phía sau Diệp Tuy Phong.

Một cánh tay nhỏ mảnh khảnh, cầm một con dao găm năm màu, từ trong vòng ánh sáng duỗi ra, đâm về chỗ hậu tâm của hắn!

Keng!

m thanh thanh thúy vang lên, dao găm năm màu vừa tiếp xúc đến thân thể của Diệp Tuy Phong thì trong nháy mắt vỡ vụn.

Tay nhỏ hình như nhận lấy kinh hãi, vội vàng rút trở về, vòng sáng màu lam cũng trong nháy mắt thu nhỏ, biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Diệp Tuy Phong lại lần nữa xuất hiện một vòng sáng.

Một cục gạch vẽ đầu heo đang bay về phía mặt của hắn.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, một tay bắt được cánh tay nhỏ bé kia, ném cục gạch đi, nói:

- Được rồi, đừng đùa nữa.

- Hừ ~

Theo một âm thanh hờn dỗi vang lên, vòng sáng màu xanh lam trên đỉnh đầu hắn càng lúc càng lớn, chậm rãi hoàn toàn bao phủ Diệp Tuy Phong ở trong.

Hoàn cảnh xung quanh cũng triệt để thay đổi.

Nơi này, là một thế giới kỳ dị!

Trên đất hoa cỏ, là bánh kẹo.

Dòng suối gần đó lại tản ra mùi thơm của nước trái cây nồng đậm.

Trước mặt có một phòng nhỏ, lại là dùng bánh ngọt chế tạo thành.

Trong một khu vườn rộng rãi dưới chân núi, Diệp Hiểu Hiểu ung dung đi lại xích đu, dưới chân nàng rất nhiều con thỏ nhỏ màu trắng mập mạp, lạnh lợi, ngây thơ chân thành.

Mà trên tay Diệp Tuy Phong nắm lấy, lại là một con khi tương mạo cục kỳ buồn cười.

- Chi chi!

Diệp Tuy Phong tiện tay ném con khi đi, đi đến trước mặt Diệp Hiểu Hiểu, cười nói:

- Rất không tệ, xem ra ngươi đã học được cách chơi như thế nào.

Mộng Hư Giới là một thế giới xen giữa hư ảo và chân thực.

Ở đây, ngươi có thể sáng tạo bất kỳ thứ gì mình muốn.

Hiển nhiên, Diệp Hiểu Hiểu đã học xong sơ bộ.

- Hừ, đại lừa gạt!

Nhưng đối mặt với Diệp Tuy Phong tán dương, Diệp Hiểu Hiểu hiển nhiên không bình tĩnh, thở phì phò ngoặt đầu sang một bên.

Diệp Tuy Phong buồn cười nhìn nàng.

Ở chỗ này chờ đợi một tháng, bộ dáng của Diệp Hiểu Hiểu cũng xảy ra biến hóa.

Tóc đuôi ngựa của nàng đã biến thành một mái tóc tím dài rậm rạp màu xanh lam, đơn giản dài gần bằng chiều cao của nàng, hơi đung đưa, rung động theo xích đu.

Trên bờ môi của nàng cũng mang theo một chút xiu bảo thạch màu lam, nhìn qua rất tà dị.

- Đi thôi, sau khi ra ngoài, ta sẽ cho ngươi một trăm triệu linh thạch tiền tiêu vật.

Diệp Tuy Phong cười nói.

Cô nàng này khẳng định còn muốn lấy linh thạch.

Dù gì thì mình đã đồng ý với nàng, đương nhiên sẽ không đổi ý.

Chương 80: Hồn Thế Ma Vương

Diệp Hiểu Hiểu lập tức nhảy xuống xích đu, ngẩng lên nhìn Diệp Tuy Phong:

- Bao nhiêu?

- Một trăm triệu.

Diệp Hiểu Hiểu lập tức nhảy cẫng lên, ôm Diệp Tùy Phong.

- Đại bá, người thật là đẹp trai, ta quá yêu người!

Diệp Tùy Phong thấy vậy lập tức đẩy nàng ra:

- Thôi đi, vừa rồi người còn muốn dùng gạch đập ta mà.

- Hi hi, ta chỉ đang đùa giỡn với ngài thôi, sao ngài có thể nói vậy được.

Diệp Hiểu Hiểu cười đùa nói.

- Đi thôi.

Diệp Tùy Phong nhếch miệng:

- So tài thành Vân Tiêu đã sắp lại bắt đầu, người tranh được chút xếp hạng, ta còn có ban thưởng.

- Ta trở về sẽ lén trộm hết phòng kho của Lý gia, xem bọn hần lấy cái gì chiến đấu.

- Còn có Đường Doanh Doanh chán ghét của Đường gia kia, nếu nhìn thấy nàng ta, ta sẽ lột quần nàng ta, xem nàng ta còn phách lối nữa không.

- Còn có...

Diệp Hiểu Hiểu liên tiếp nói một tràng kế hoạch to lớn của mình.

Diệp Tùy Phong lấy tay nâng trán, đột nhiên có chút hối hận khi để nàng tiến vào Mộng Hư Giới.

Mình đây là nuôi dưỡng một Hỗn Thế Ma Vương hay sao!

Sau khi về đến nhà, Diệp Tùy Phong lại đi một chuyến đến thăm Diệp Khiêm.

Qua một tháng nghiên cứu khắc khổ, Diệp Khiêm càng giống một tiên sinh dạy học.

Đương nhiên, Diệp Tùy Phong tự mình viết « Sơn Hải Đồ Lục », cũng làm cho thực lực của Diệp Khiêm xảy ra biến hóa về chất.

Tu vi của hắn đã đột phá đến Hóa Khí lục trọng.

Về phần bốn người khác:

- Diệp Hoang: Hóa Khí thất trọng.
- Diệp Long: Hóa Khí bát trọng.
- Diệp Cầm Dao: Hóa Khí thập nhị trọng đại viên mãn.
- Diệp Hiểu Hiểu: Hóa Khí thất trọng.

Đến tận đây, năm người xuất chiến của Diệp gia đã chính thức xuất quan.

Mưa gió, sắp đến!

.....

Vườn Túy Mộng là nơi dạo chơi cỡ lớn do Túy Mộng Lô xây dựng, vị trí chính là ngay chính trung tâm của thành Vân Tiêu.

Ngày thường, nhưng người ra vào vườn Túy Mộng, ai cũng có thân phận hiển hách, tu vi cao cường.

Nhưng ở một ít thời kỳ quan trọng, vườn Túy Mộng cũng sẽ mở ra cho càng nhiều người, cũng giống như trận so tài hai năm một lần của thành Vân Tiêu.

Ba ngày trước khi diễn ra trận so tài, vô số tuổi trẻ tuần kiệt đều sẽ được cho phép tiến vào vườn Túy Mộng du lịch, dần dà, chuyện này biến thành một truyền thống, cũng thu được một cái tên.

Hội Túy Mộng.

Hôm nay là ngày đầu tiên hội Túy Mộng mở ra.

Rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi đều tuôn đi vào, muốn mượn dịp này nhìn một chút tử đệ hạch tâm của ba đại gia tộc mà ngày thường rất khó nhìn thấy sẽ như thế nào.

Đương nhiên, có thể kéo chút quan hệ với bọn hắn thì không còn gì tốt hơn.

Chỉ có điều, bên phía vườn Túy Mộng đã sớm liệu đến loại tình huống này.

Vì để tránh cho quý khách bị quấy rầy, bọn hấn đã phân chia vườn Túy Mộng thành hai khu vực.

Tầng ngoài là nơi ở của tu sĩ bình thường.

Tầng trong mới là nơi ở của người xuất thân tương đối cao quý, hoặc tu sĩ trẻ tuổi hơi có chút danh khí, còn có một chút tuần kiệt ưu tú từ nơi khác chạy tới.

Tỉ như thiếu niên da ngăm đen từ thành Hắc Thạch tới, còn có thiếu nữ cao ngạo từ thành Hoàng Diệp tới, đều ở trong đó.

Bọn hấn mang theo bằng hữu và người hầu, mỗi người chiếm một tòa đình nghỉ mát, mỗi người ung dung.

Bỗng nhiên, có người lên tiếng kinh hô.

- Người Lý gia tới!

Đám người quay đầu qua thì chỉ thấy mấy tu sĩ trẻ tuổi đang dạo bước mà đi.

Người đi đầu tiên, khí vũ hiên ngang, xem xét cũng không phải là hạng người hời hợt.

- Hấn chính là Lý Kỳ!

- Còn có Lý Nhiên, Lý Minh, Lý Tuyết Bình, ngoại trừ Lý Sanh Ca ra thì bốn người xuất thân khác của Lý gia đều đã đến đông đủ.

Có người nhận ra bọn hấn.

Trước đó mấy ngày, ba đại gia tộc đã công bố danh sách xuất chiến của mỗi nhà.

Đây là lệ cũ, cũng vì sớm thêm nhiệt, hiển lộ rõ ràng lực ảnh hưởng của gia tộc.

Tên của mười lăm người dự thi đã sớm bị đám người ở đây biết rõ.

Dưới ánh mắt của mọi người, một đoàn người Lý gia dạo bước đi vào trong lương đình sớm đã chuẩn bị xong.

- Trời ạ, khí thế của Lý Kỳ này thật quá mạnh, hấn khẳng định đã đạt được tạo hóa gì rồi!

Có người kêu to lên.

Thiếu niên thành Hắc Thạch, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, thật sự là hẳn cảm nhận được một áp lực không nhỏ từ trên người Lý Kỳ.

Nhưng thiếu nữ thành Hoàng Diệp kia chỉ nhẹ nhàng nhìn thoáng qua, mặt mũi đã tràn đầy khinh thường quay đầu đi chỗ khác.

- Kém xa.

Nàng không e dè nói.

Có chút tu sĩ thành Vân Tiêu vì thế mà cảm thấy phẫn nộ, nhưng lại không có cách nào phản bác.

Thành Hoàng Diệp người ta chính là mạnh hơn thành Vân Tiêu!

- Nhìn kia! Người Đường gia tới, đó là Đường Thiếu Khanh!

Sau một lát, lại có người la lớn, hình như có chút dáng vẻ cố ý hô với thiếu nữ thành Hoàng Diệp.

Nhưng, cũng hoàn toàn đúng là hấp dẫn ánh mắt của nàng.

Một nhóm năm người xuất chiến của Đường gia đều đã đến.

Dẫn đầu là một thiếu niên với gương mặt hơi tròn, cái đầu của hắn không cao, trong tay cầm một quạt xếp, trên mặt mang nụ cười âm áp.

Bốn người khác theo thứ tự là Đường Niệm, Đường Mộng Tiên, Đường Không Hoa, Đường Oánh Oánh.

Tổng cộng có ba nam hai nữ.

Chương 81: Cũng Giống Như Người, Ta Càng Ngày Càng Nhìn Không Thấu

- Đường Thiếu Khanh của chúng ta chính là thiếu niên thiên tài Hóa Khí thập trọng!

Có người cố ý hướng về phía thiếu nữ thành Hoàng Diệp nói.

- Cắt, qua loa.

Nhưng tu vi như vậy vẫn như cũ không thể để cho nàng động dung.

Nhưng ai cũng không ngờ, sau khi người Đường gia ngồi vào chỗ của mình thì Đường Thiếu Khanh đi thẳng về phía thiếu nữ.

Mấy nam tu trẻ tuổi bên cạnh thiếu nữ lập tức tiến lên, ngăn ở giữa hai người.

- Đừng hiểu lầm, ta chỉ đến để hỏi thăm thôi.

Đường Thiếu Khanh không hoảng hốt chút nào, khẽ cười nói:

- Nếu như ta đoán không sai, người chính là tiểu công chúa Nhiếp gia của thành Hoàng Diệp, Nhiếp Tiểu Duẫn?

- Người biết ta sao?

Nhiếp Tiểu Duẫn khiêu mi nói.

- Chỉ là nghe nói.

Đường Thiếu Khanh cười nói:

- Nửa năm trước, ta may mắn từng có một lần gặp gỡ với Nhiếp tử tử của người, từ đó đến nay ta vẫn luôn chờ đợi, nhưng lại chưa có cơ hội được gặp mặt lần nữa.

Nghe thấy câu nói này, Nhiếp Tiểu Duẫn lập tức hí mắt lại.

- Người muốn đuổi theo tử ta?

- Không, ta chỉ là...

- Đừng có nằm mơ!

Trên mặt Nhiếp Tiểu Duẫn mang theo nụ cười mỉa mai:

- Người biết ở trong thành Hoàng Diệp có bao nhiêu người đứng xếp hàng theo đuổi nàng ấy không?

- Trong đó càng có thiên ưu tú tài đột phá Trúc Cơ trước mười tám tuổi.

- Người tính là gì?

Đối mặt với Nhiếp Tiểu Duẫn trào phúng trần trụi như vậy, Đường Thiếu Khanh há to miệng, nhưng cuối cùng chỉ lắc đầu

cười nói.

- Chúng ta chỉ là bạn bè thôi, sau khi người trở về, có thể nhắc nhở nàng ấy một câu, nàng ấy còn thiếu ta một bữa rượu nữa đấy.

Nói xong, Đường Thiệu Khanh lập tức chấp tay rời khỏi.

Nhiếp Tiểu Dẫn hừ hai tiếng, thần sắc tràn đầy kiêu ngạo.

Một màn này làm cho các tu sĩ thành Vân Tiêu càng thêm khó chịu, chẳng lẽ ngay cả Đường Thiệu Khanh cũng không thể làm cho tiểu nha đầu đến từ thành Hoàng Diệp này để vào mắt sao?

Vậy còn có người nào có thể?

- Người Diệp gia đâu, sao còn chưa tới?

- Tới thì có ích lợi gì? Lý Đường đều không được, chẳng lẽ dựa vào bọn họ là có thể lấy lại danh dự sao?

- Chính là, nói không chừng trước đó nghe đồn là thật, Diệp gia muốn từ bỏ so tài lần này!

Mọi người tranh luận kịch liệt.

Đúng lúc này, một đoàn người chậm rãi đi vào.

- Tới, bọn hấn tới rồi!

- Nhưng vì sao chỉ có hai người?

Diệp Hoàng, Diệp Long đi ở phía trước, phía sau là một đám tùy tùng của bọn hấn.

Một đoàn người tùy tiện tìm cái đình, sau đó ngồi xuống.

Những người khác thì lại nghị luận âm ỉ.

- Đây chính là lễ hội Túy Mộng, các gia tộc so đấu lực ảnh hưởng, sao Diệp gia lại chỉ phái hai người tới?

- Dao tiên tử đâu, hôm nay ta đến đây chính là vì nàng ấy nha!

- Ai, vốn còn muốn dựa vào Diệp gia để lấy lại danh dự, lần này coi như xong.

Mặt mũi Nhiếp Tiểu Duẫn cũng tràn đầy thất vọng, hôm nay nàng đến chính là muốn nhìn xem ba nữ tử Diệp gia kia một chút, xem các nàng có đủ tư cách thành thị nữ của mình hay không.

Kết quả là tới một người, với lại ngoại trừ khuôn mặt ra thì cũng không có gì đặc biệt sáng chói.

- Thật sự là quá thất vọng.

Phản ứng của người xung quanh, toàn bộ đều rơi vào trong mắt của hai người Diệp Hoàng và Diệp Long.

Diệp Hoàng lắc đầu nói:

- Vẫn là Cầm Dao tử thông minh, đã sớm tránh qua, tránh né loại hiện trường này.

- Sao ta lại có loại cảm giác biến thành dị thú quý hiếm, bị người vây xem chứ?

Diệp Long cười nói.

- Cứ tập quen dần đi, loại người như chúng ta, sau này sẽ phải gặp loại chuyện này thường xuyên.

- Tuổi trẻ tuấn kiệt, cái tên này vừa là vinh quang, cũng là một loại công xiềng.

Diệp Hoàng nhẹ gật đầu, sau khi điện Thiên Loan dần dần nổi danh, nàng cũng cảm nhận được loại cảm giác này.

- Chỉ là còn chưa quá quen mà thôi.

- Lần này, Cầm Dao tử thay đổi cũng quá lớn, thật giống như... Đột nhiên biến thành đại tử tử.

- Hiểu Hiểu cũng thế, hôm qua nhìn thấy nàng ấy làm ta giật cả mình, đơn giản giống như tiểu yêu quái.

Diệp Hoàng nói.

- Có phải nàng ấy định trộm kiếm của ngươi hay không?

Diệp Long cười nói:

- Ta cũng gặp phải, nàng ấy muốn trộm thanh trường thương mà Đại bá vừa tặng cho ta đi, chỉ có điều bị ta bắt được.

- Một tháng đặc huấn, mọi người đều thay đổi vô cùng lớn.
- Cũng giống như người, ta càng ngày càng nhìn không thấu.

Diệp Hoàng mỉm cười nói:

- Ta cũng vậy.

Hai người ngẫm hiểu, cụng chén.

Diệp Long bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, trong chén của Diệp Hoàng lại là rượu.

Ở Diệp gia, đặc biệt là đối với đệ tử hạch tâm, những thứ giống như rượu đều bị không chế nghiêm ngặt.

Đó là vì tránh cho hạch tâm của gia tộc xa hoa dâm dăng, trầm mê trong tử sắc.

- Đường muội, người như vậy...
- Cha tặng cho ta.

Diệp Hoàng nhẹ khẽ nhấp một miếng, trong miệng tràn ngập hương thơm:

- Hần nói, ta đã lớn rồi.
- Thật hâm mộ người.

Diệp Long chặc chặc cảm thán, nhìn nước trà trong chén, trong nháy mắt cảm thấy không thơm.

Nhưng, một bầu rượu tinh mỹ lại được đẩy lên trước mặt hắn.

Chương 82: Nơi Đây Là Thành Vân Tiêu! Muốn Gặp Ta Thì Tự Mình Tới!

- Cha nói, chúng ta đều đã lớn rồi.

Diệp Hoàng mỉm cười nói.

Diệp Long hiểu ý cười một tiếng, đưa tay đổ chén nước trà, rót đầy rượu cho mình, lần nữa cụng chén với Diệp Hoàng.

Rượu ngon theo yết hầu, chảy vào trong bụng, thấm vào ruột gan, toàn thân sáng khoái.

- Đây là linh tử cực phẩm!

Trong lòng Diệp Long chấn động, nhưng mà lại lập tức giật mình.

Đồ mà đại bá đưa ra, lại há có thể là phàm phẩm.

- Đúng rồi, Long ca.

Uống rượu xong, Diệp Hoàng hỏi:

- Hội Túy Mộng đến cùng là để làm gì, chúng ta cứ ngồi không như vậy sao?

Diệp Long nắc một cái, lưu luyến không rời đặt chén rượu xuống:

- Dĩ nhiên không phải.

- Thật ra mỗi lần lễ hội Túy Mộng chính là lúc hiện rõ lực ảnh hưởng của các gia tộc thôi.

- Làm sao hiển lộ rõ?

- Mỗi lần đều không quá giống nhau.

Diệp Long nghĩ nghĩ nói:

- Có đôi khi là so tài lực, có đôi khi là so bảo vật, có đôi khi là so năng lực của tùy tùng.

- Xem bọn hần nói thế nào thôi.

Diệp Hoàng nhếch miệng:

- Thật nhàm chán, nghe bắt đầu giống như là trò chơi của tiểu hài tử.

Diệp Long cười nói:

- Ai nói không phải đâu, nhưng mọi người lại thích như vậy, không có cách nào.

- Chúng ta chờ là được.

Lúc này, một tu sĩ tuổi trẻ bỗng nhiên đi đến trước đình của đám người Diệp gia.

Phùng Chí tận chức tận trách chặn đường đi của hần lại.

- Người có chuyện gì?

Phùng Chí hỏi.

Nhưng người trẻ tuổi kia lại mặt mũi tràn đầy kiêu căng, căn bản cũng để ý tới Phùng Chí, nhìn phía trên, nói:

- Người chính là Diệp Hoàng của Diệp gia đúng không, tiểu thư nhà ta mời người qua gặp mặt một lần.

Diệp Long khẽ nhú mày, nhìn hẳn nói:

- Xin hỏi nhà người...?

Nhưng hẳn ta còn chưa nói xong, đột nhiên phanh một tiếng, Diệp Hoàng đập bàn một cái, cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói.

- Nơi này là thành Vân Tiêu, muốn gặp ta sao?

- Vậy thì bảo nàng ta tự mình tới đây!

.....

Trong vườn Túy Mộng.

Khi một vị tùy tùng của Nhiếp Tiểu Duẫn đi về phía người Diệp gia thì gần như ánh mắt mọi người đều nhìn về hướng này.

Bọn hẳn không biết, Nhiếp Tiểu Duẫn muốn làm cái gì.

Cũng không biết, người Diệp gia sẽ xử lý như thế nào.

Khi thấy người hầu kia mời Diệp Hoàng đi qua, trái tim tất cả mọi người đập mạnh lên.

Lần này, có thể lại như Lý gia và Đường gia trước đó, bị thiếu nữ kiêu ngạo này nhục nhã một phen hay không?

Nhưng phản ứng của Diệp Hoàng lại ra ngoài dự liệu của mọi người.

- Nơi này là thành Vân Tiêu! Muốn gặp ta thì tự mình tới!

Đơn giản quá bá khí!

Các tu sĩ thành Vân Tiêu lập tức cảm thấy lồng ngực chảy xuôi một dòng nước nóng.

Đây mới là lời nói tuấn kiệt của thành Vân Tiêu chúng ta nha!

Nhưng cũng có người càng thêm lo lắng.

Nếu lỡ như chọc giận Nhiếp Tiểu Duẫn, vậy thì nhất định sẽ rất xui xẻo!

Tất cả mọi người đều chú ý đến chuyện này.

Sau khi bị Diệp Hoàng từ chối, tùy tùng trẻ tuổi kia trong lúc nhất thời cứ đứng hình tại chỗ, giống như chưa kịp phản ứng.

- Người nói cái gì?

Hắn ta có chút không thể tin được.

Từ khi tiến vào thành Vân Tiêu đến nay, bọn hắn giống như bề trên, không có người nào dám khiêu chiến quyền uy của bọn hắn.

Nhưng bây giờ lại bị người khác từ chối trước mặt mọi người!

- Ta nói không đủ rõ ràng sao?

Diệp Hoàng từ tốn nói, vẫn không thêm liếc hắn một cái.

- Bang!

Đúng lúc đó, Phùng Chí tiến về phía trước một bước, trường kiếm ra khỏi vỏ một tấc, khí thế cường đại âm vang bộc phát.

Được Diệp Tùy Phong chiếu cố, tu vi của bốn hộ pháp đã đạt đến cảnh giới Đan Phủ lục trọng, tương đương với cảnh giới Hóa Khí cửu trọng, nhưng lại càng thêm cường đại!

Người hầu của Nhiếp Tiểu Duẫn kia cũng chỉ mới vừa bước vào cảnh giới Hóa Khí thôi, làm sao có thể ngăn cản được áp lực như thế.

Trong nháy mắt, hắn ta lùi lại mấy bước.

- Thật mạnh!

- Ha ha, đá trúng thiết bản rồi đúng không, xem hắn có còn không coi ai ra gì nữa không!

Đám người nhao nhao nói tốt.

Tu sĩ trẻ tuổi nội phủ cuộn cuộn, trên mặt cũng đỏ thành một mảnh, cực kỳ khó xử.

- Ta hi vọng ngươi hiểu rõ, tiểu thư nhà ta là tiểu công chúa của Nhiếp gia thành Hoàng Diệp!

Hắn ta ý đồ dùng tên tuổi của Nhiếp Tiểu Duẫn để uy hiếp Diệp Hoàng.

Lúc này, Diệp Hoàng cũng xoay người lại, liếc mắt nhìn hắn ta.

Hắn ta lập tức ưỡn ngực, sắc mặt ngạo nghễ, tưởng là cái tên Nhiếp Tiểu Duẫn này lại một lần nữa tạo nên tác dụng.

- Ta cũng hi vọng tiểu thư nhà ngươi hiểu rõ, nơi này không phải là thành Hoàng Diệp, thân phận của nàng ta ở đây không đáng một đồng.

Nói xong, Diệp Hoàng lần nữa quay lưng đi, tự mình uống rượu.

Sắc mặt tu sĩ trẻ tuổi âm trầm đến có thể nhỏ ra nước.

- Hi vọng ngươi sẽ không hối hận!

Sau khi ném lại câu nói này, hắn phát tay áo đi trở về.

Ánh mắt Diệp Long phức tạp lạnh nhạt nhìn Diệp Hoàng, nói:

- Đường muội, chúng ta làm như vậy có phải là có chút... !

- Có chút khoa trương sao?

Diệp Hoàng khẽ cười nói.

Diệp Long nhẹ gật đầu.

Trước đó hắn đi ra ngoài khá lâu, gặp qua rất nhiều loại cảnh tượng giống như hôm nay.

Đại đa số trong loại trường hợp này, tất cả mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau, cho dù hai bên có thù thì bề ngoài cũng sẽ không quá phận.

Chương 83: Xem Đi, Đây Mới Là Phương Pháp Con Em Đại Gia Tộc Phách Lối

Nhưng giống như Diệp Hoàng, vừa gặp đã vạch mặt, khó chịu thì nói thẳng rất ít xảy ra.

Hắn tưởng là Diệp Hoàng không đủ kinh nghiệm.

- Nhiếp gia ở thành Hoàng Diệp, ta đã từng nghe nói, là một gia tộc rất mạnh.
- Chúng ta không cần thiết vì một chút chuyện mà kết thù với bọn hắn.

Diệp Long giải thích nói.

Nhưng Diệp Hoàng chỉ nhẹ lắc đầu.

- Đường ca, thời đại đã thay đổi.
- Động tác trong nhà gần đây, người còn không có thấy rõ sao?
- Ý nguyện của cha chính là tận mọi khả năng, tăng cường thực lực, mở rộng thế lực của chúng ta, mở rộng bản đồ của chúng ta.
- Loại tình huống này, sao có thể cho phép ẩn nhẫn?

Diệp Hoàng nói.

Diệp Long yên lặng, trong nhà gần đây tay đôi địch thật là bộ dáng như vậy, đều làm cho hắn có chút không quen.

- Nhưng Nhiếp gia...

Hắn vẫn còn có chút lo lắng, chọc phải cường địch.

Diệp Hoàng khẽ thở dài, nói:

- Đường ca, người quên cha ta đã nói gì sao?
- Diệp gia chúng ta không còn e ngại bất luận kẻ nào!
- Người không tin hắn sao?
- Hay là nói, người chỉ muốn cả đời bình yên, không muốn khoái ý ân thù?

Diệp Long giật mình.

- Khoái ý ân thù, ai không muốn?
- Nhưng hiện thực thường thường dung không được tùy hứng!

- Hơi không cẩn thận sẽ cùng với người thân của mình, rơi vào vực sâu vô tận.

- Trừ phi, người có một chỗ dựa cường đại đến không sợ trời không sợ đất...

Diệp Long nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên linh quang lóe lên.

- Đại bá, không phải chính là?

- Sự cường đại của hắn, đơn giản không thể nào hiểu được.

- Mạnh như Bộ Phi Tuyết cũng chỉ là công cụ trong tay Đại bá mà thôi.

- Vậy thì sợ cái gì?

Một khí thế yên lặng đã lâu, khí thế thuộc về người tuổi trẻ, chậm rãi bay lên từ trên người Diệp Long.

- Có thể ta còn chưa quá quen với cuộc sống như vậy.

- Cảm ơn người đề tỉnh ta.

Diệp Long cười, kính Diệp Hoàng một chén.

Diệp Hoàng cười nói:

- Mặc kệ Nhiếp Tiểu Duẫn kia là ai, chúng ta cũng không có lý do gì phải e ngại.

- Nếu không, cũng quá dễ cha ta thất vọng.

Hai người uống rượu ngon, ngẩn ra cười to.

Bỗng nhiên, một tiếng quát lớn từ bên cạnh truyền tới.

- Thật là một phé vật!

Nhiếp Tiểu Duẫn tát lên trên mặt tùy tùng một bàn tay, đánh cho hắn thất điên bát đảo, ngay cả phía bắc cũng không tìm được.

- Tiểu thư, Diệp Hoàng kia thật sự là quá phách lối, ta báo lên tên của ngài, nàng ta vẫn không thêm đề ý...

Tu sĩ trẻ tuổi mang theo tiếng khóc nức nở nói.

Trong mắt Nhiếp Tiểu Duẫn bắn ra hàn ý:

- Người nói là, uy vọng của ta không đủ, hại người bị đánh sao?

Thân thể tu sĩ trẻ tuổi lắc một cái, vội vàng quỳ xuống đất, vội vàng nói:

- Không không không, là ta vô năng, là ta vô năng.

Nhiếp Tiểu Dẫn hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi xuống, nhìn tùy tùng quỳ trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy vẻ căm ghét.

Nàng ta giơ tay lên, hai gã tùy tùng khác đi lên đỡ hấn dậy.

- Đi thôi, ta ngược lại muốn xem thử, một Diệp gia nho nhỏ sẽ phách lối đến cỡ nào.

Nói xong, mấy người cùng nhau đi về phía Diệp gia.

Mọi người nhất thời tụ tới, muốn nhìn hai bên giao phong, xem kết quả đến cùng sẽ như thế nào.

Một đoàn người Nhiếp Tiểu Dẫn rất mau tới chỗ Diệp gia, Diệp Hoàng và Diệp Long cũng chú ý tới bọn hấn.

Mấy người đứng vững, Nhiếp Tiểu Dẫn bỗng nhiên một chưởng đánh lên sau ót của tên người hầu vừa rồi.

Một chưởng này vô cùng nặng, tên tùy tùng trong nháy mắt phun ra một ngụm lớn máu tươi, co quắp ngã xuống đất.

- Này, họ Diệp, người lại dám đánh thương hạ nhân của bản tiểu thư, phải bị tội gì! ?

Nhiếp Tiểu Dẫn lớn tiếng nói.

Người vây xem lập tức nổi giận.

Giá họa cho người khác ở trước mặt nhiều người như vậy, chuyện này cũng thật là quá đáng!

- Có bối cảnh là muốn làm gì thì làm sao?

- Quá khinh người, ta chưa từng thấy ai dám làm như vậy!

Đám người nghị luận âm ỉ, tràn ngập phẫn nộ.

Bọn hấn không khỏi nhìn về phía Diệp Hoàng, đôi mắt loại làm khó dễ này, nàng ấy có thể làm thế nào?

- Xem đi, đây mới là phương pháp con em đại gia tộc phách lối.

Diệp Hoàng cười một tiếng với Diệp Long, đứng dậy.

Nàng ở trên cao nhìn xuống, nhìn lên bóng người nho nhỏ trước mặt kia.

Tu vi cũng chỉ là Hóa Khí nhị trọng mà thôi, không ngờ lại có thể làm cho nhiều người tu vi mạnh hơn nàng ta, cung kính cúi đầu như vậy, có bối cảnh thật có thể muốn làm gì thì làm.

- Hấn là hạ nhân của ngươi sao?

Diệp Hoàng hỏi.

Nhiếp Tiểu Dẫn nhìn Diệp Hoàng một bộ lạnh nhạt, híp mắt nói:

- Không sai, ngươi nói làm sao bây giờ?

Diệp Hoàng cười ha ha.

- Nếu ngươi đã thừa nhận, vậy thì tốt.

Nàng chậm rãi đi xuống, nói:

- Người của ngươi cuồng vọng tự đại, nói năng lỗ mắng, mỗi lời nói, mỗi cử động đều buồn nôn đến cực điểm!

- Buồn nôn đến để tất cả tu sĩ thành Vân Tiêu ở đây, ngay cả cơm cũng không ăn được.

- Cho nên, nếu hấn đã là người của ngươi thì ngươi phải thay hấn bồi thường cho ta 100 ngàn linh thạch, xem như phí tổn thất tinh thần.

- Nếu không, hôm nay ngươi không đi được.

Nói xong, Diệp Hoàng phát phát tay.

Chương 84: Chuyện Của Bọn Nhỏ Thì Cứ Để Các Nàng Tự Xử Lý Đi

Mấy người Phùng Chí sau lưng nàng lập tức cùng nhau tiến lên, bao vây mấy người Nhiếp Tiểu Dẫn lại, trường kiếm ra khỏi vỏ, sát khí lăng nhiên!

Diệp Hoàng đứng chấp tay.

Một chiêu này gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Ngươi thẳng mặt vu hãm ta.

Vậy ta sẽ thẳng mặt dọa dẫm ngươi!

Ta cứ cuồng như vậy đây.

Ngươi có thể làm khó dễ được ta sao?

.....

Bị một đám người hung thần ác sát bao quanh, trong lúc nhất thời Nhiếp Tiểu Duẫn có chút chưa tỉnh hồn lại.

Từ nhỏ đến lớn, nàng ta muốn cho ai có tội thì người đó có tội, cho tới bây giờ chưa từng thấy người nào dám dọa dẫm mình.

Chuyện này khiến nàng ta cảm thấy khó mà tiếp nhận được.

- Diệp Hoàng, ngươi cũng dám vu hãm ta?

Nhiếp Tiểu Duẫn la lớn.

- Ai vu hãm ngươi?

Diệp Hoàng nhún vai:

- Ta nghĩ các vị ở tại đây đều có thể chứng minh, lần này ngươi xuất khẩu cuồng ngôn, không coi ai ra gì, tùy ý vũ nhục tu sĩ thành Vân Tiêu ta.

- Các ngươi nói một chút, có phải như vậy hay không?

Diệp Hoàng nhìn về phía tu sĩ xung quanh.

- Đúng!

- Không sai!

- Đơn giản thật là buồn nôn!

Đúng vậy, chúng ta đều có thể làm chứng!

- Hạng người Cuồng vọng, dám làm càn trước mặt thiên kiêu thành Vân Tiêu ta, hừ, chết không có gì đáng tiếc!

Các tu sĩ vây xem, nhao nhao mở miệng phụ họa.

Gần đây, mỗi một lời nói, hành động của Nhiếp Tiểu Duẫn đều đã sớm làm trong lòng ngực bọn hắn tràn ngập lửa giận, chỉ có điều không có cơ hội phát tiết ra ngoài thôi.

Hiện tại có Diệp Hoàng đứng ở phía trước, bọn hắn cũng không sợ hãi, lớn chửi rủa Nhiếp Tiểu Duẫn.

Diệp Hoàng mỉm cười:

- Người xem đi, đây chính là kêu ca.
- Cho nên, không có 100 ngàn viên linh thạch, người thật không đi được.

Nhiếp Tiểu Duẫn nghe đám người rống lớn chửi rủa mình như vậy, trên mặt lúc xanh lúc đỏ.

Nàng ta đã lớn như vậy, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy người phách lối như vậy.

100 ngàn linh thạch, đối với nàng ta thì cũng không tính là gì, nhưng nếu chịu thua ở đây, mặt mũi của nàng ta phải để ở đâu?

- Diệp Hoàng, người nghiêm túc chứ?

Nhiếp Tiểu Duẫn trầm giọng nói.

- Ha ha, người cứ nói đi?

Diệp Hoàng nói xong, trường kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thẳng về phía Nhiếp Tiểu Duẫn.

Trên thân kiếm phát ra hàn quang, trong mắt của nàng lấp lóe.

- Nếu người như dám đụng đến ta, ta tất sẽ làm cho Diệp gia của người xoá tên khỏi nhân gian!

Nhiếp Tiểu Duẫn lớn tiếng nói.

- Vậy thì người có thể thử một chút.

Diệp Hoàng thu liễm nụ cười, từng bước hướng về phía Nhiếp Tiểu Duẫn.

Mỗi một bước, khí thế trên người nàng lại càng ngày càng cường thịnh.

Một cổ kiếm ý gần như ngưng thực, phô thiên cái địa, ép về phía Nhiếp Tiểu Duẫn.

Nhiếp Tiểu Duẫn trong nháy mắt sợ hãi.

Gia hỏa này là thật muốn động thủ!

Nàng ta lập tức luống cuống, lấy ra một viên ngọc phù tinh xảo, dùng sức bóp nát.

- Vũ trưởng lão, người mau tới đây!

Nhiếp Tiểu Duẫn cao giọng hét lên.

Trong một căn phòng trang nhã ở tầng trên của Túy Mộng lâu, một lão giả mặt mũi hiền lành đang tại chậm rãi ung dung uống rượu, thưởng thức dáng múa uyển chuyển của mỹ nữ dưới lầu.

Bỗng nhiên, trong lòng lão khẽ động, một đạo hàn quang lóe lên trong mắt.

- Ai dám làm tổn thương tiểu thư nhà ta!

Nói xong, thân thể của lão đột ngột rời khỏi mặt đất, đang định bay ra ngoài.

Nhưng lão chỉ vừa bay lên lại bị chậm rãi rơi xuống.

Cùng rơi xuống với lão còn có một người khác, một tay của hắn nhẹ nhàng khoác lên trên bờ vai lão giả, nhìn như không có chút sức lực nào nhưng lại làm cho ánh mắt lão giả tràn đầy vô tận sợ hãi!

- Chuyện của bọn nhỏ thì cứ để các nàng tự xử lý đi.

Người mới tới chính là Diệp Tùy Phong.

Sắc mặt của lão giả kinh hãi, hắn làm sao cũng không ngờ, trong thành Vân Tiêu nho nhỏ này lại còn có đại tu sĩ khủng bố như thế!

Cho dù dốc hết sức lực, nhưng ở trước mặt hắn lại không có một chút xíu khả năng phản kháng!

Hai người một lần nữa ngồi trở lại ngắm cảnh ngoài cửa sổ, Diệp Tùy Phong tiện tay cầm lên linh quả trên bàn, nhìn khiêu vũ dưới lầu.

- Tiền... Tiền bói...

Lão giả khó khăn nuốt ngụm nước bọt, người trước mặt này nhìn rất trẻ tuổi, thật sự là đoán không ra, hấn đến cùng từ đâu mà đến, thuộc thế lực phương nào?

- Đó là bốn đại hoa khôi của Túy Mộng Lâu, các nàng cùng nhau hiện múa, bình thường rất khó gặp được, hảo hảo thưởng thức một chút.

Diệp Tuy Phong chỉ vào mỹ nữ phía dưới nói.

Lão giả nóng vội, hiện tại lão nào có tâm trạng nhìn cái này!

Nhiếp Tiểu Duẫn bóp nát bùa hộ mệnh, khẳng định là gặp cường địch, nếu nàng ta xảy ra chuyện gì thì mình cũng trốn không thoát liên quan!

- Tiền bói, ta nhất định phải đi, ta là người hộ đạo của nàng ấy.

Lão giả cuối cùng vẫn kiên trì nói.

Diệp Tuy Phong nhìn hấn một cái, cười nói:

- Ta khuyên ngươi vẫn đừng nên đi thì tốt hơn, người sau lưng nàng phong độ nhẹ nhàng, dáng vẻ đường đường, lại thâm bất khả trắc, có đôi khi còn tính khí nóng nảy.

- Ngươi đi chính là chết.

- Cho nên, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn cùng ta xem màn khiêu vũ này đi.

Chương 85: Có Hấn Ở Đây! Không Ai Có Thể Tổn Thương Nữ Nhi Của Hấn

Lão giả nghi ngờ nhìn về phía Diệp Tuy Phong, ngươi xác định không phải đang nói chính ngươi chứ?

Nhưng mặc kệ như thế nào, lão hiện tại đích thật là không dám động.

Lỡ như hấn thật sự tính khí nóng nảy...

Một bên khác, sau khi Nhiếp Tiểu Duẫn bóp nát bùa hộ mệnh thì đứng im chờ đợi người hộ đạo đến.

Nhưng nàng ta không đợi được ai.

Mắt thấy Diệp Hoàng đang từng bước từng bước tới gần mình, khí thế trên người đã đạt tới đỉnh phong, ép tới nàng ta đều có chút không thở nổi.

Người kia mang theo sát khí!

Lần này, Nhiếp Tiểu Duẫn là thật sợ hãi, nhịn không được hai chân run rẩy.

Khi Diệp Hoàng cách nàng ta chỉ có ba bước, Nhiếp Tiểu Duẫn cũng hồng mắt, thân thể nghiêng một chút, co quắp ngồi dưới đất.

- Ô ô... Người khi dễ ta...!

Không ngờ nàng ta lại bắt đầu khóc trước mặt mọi người.

Diệp Hoàng ngạc nhiên, không nhịn được sờ lên mũi, có chút xấu hổ.

- Vừa rồi ngươi vênh váo hung hăng đi đâu rồi?

- Bây giờ ta đánh ngươi, có phải có chút khi dễ tiểu cô nương hay không?

- Thế nhưng ta cũng vừa mới mười lăm tuổi nha.

Diệp Hoàng lắc đầu, thu trường kiếm lại, thật ra Nhiếp Tiểu Duẫn này cũng chỉ là một nữ hài tử bị chiều hư mà thôi.

- Ta không khi dễ ngươi.

- Lấy ra 100 ngàn linh thạch, ta để cho ngươi đi.

Nhiếp Tiểu Duẫn nức nở, loạn xạ xuất ra một túi đựng đồ, đưa tới.

- Ta chỉ có chùng này tiền tiêu vặt.

Diệp Hoàng mở ra nhìn một chút, bên trong có hơn một trăm ngàn linh thạch.

Quả thật là đại gia tộc, tiền tiêu vặt mà cũng có nhiều như vậy, khó trách nàng ta một ngày tiêu xài phung phí như vậy.

Không biết là ở đâu, Diệp Hiểu Hiểu bỗng nhiên hất xì mấy cái.

Diệp Hoàng lấy ra 100 ngàn linh thạch, sau đó lại lần nữa đưa trở về.

- Tốt, nếu như đã bồi thường phí tổn thất tinh thần thì ta cũng không làm khó ngươi nữa, đi thôi.

Nhiếp Tiểu Dẫn cúi đầu, từ dưới đất bò lên, cũng không dám nói thêm cái gì, quay người xuyên qua đám người, biến mất không thấy gì nữa.

Nhóm người theo đuổi nàng ta cũng mặt mũi tràn đầy khó xử, cùng nhau trốn mất.

- Ha ha, quá hả giận rồi!

- Mau rút về thành Hoàng Diệp đi, thành Vân Tiêu không phải là nơi các ngươi có thể diễu võ giương oai!

- Đây chính là thiên kiêu Diệp gia à, quả thật bất phàm!

Các tu sĩ khác nhao nhao kêu to thống khoái.

Rất nhiều người lớn tiếng tán dương Diệp Hoàng, dưới tình huống hai nhà Lý Đường đều bị nhục nhã, nàng dứt khoát chiến đấu.

Lấy thủ đoạn lời đing, kéo lại thanh danh thành Vân Tiêu.

Đây mới là tuổi trẻ tuấn kiệt chân chính trong lòng bọn họ!

Trong lúc nhất thời, âm thanh lấy lòng liên miên bất tuyệt.

Diệp Hoàng thấy vậy, cũng vung tay lên:

- 100 ngàn linh thạch này là thuộc về các ngươi.

- Cho nên, hôm nay tiêu phí ở đây đều tính cho Diệp Hoàng ta đi!

Vừa nghe lời này, mọi người nhất thời sôi trào, đều cảm thán, tử đệ hạch tâm Diệp gia là thật bất phàm.

Trái lại, Lý gia và Đường gia lại lộ ra rất keo kiệt.

Chỉ có mấy người đứng về phía bên này, họ đều là người có quan hệ không tệ với hai đại gia tộc này.

Làm xong những chuyện này, Diệp Hoàng trở lại trong đình ngồi xuống, nhìn tình huống náo nhiệt xung quanh, Diệp Long

cười nói:

- Xem ra hội Túy Mộng lần này phải kết thúc sớm.
- Sao lại vậy?

Diệp Long chỉ các tu sĩ xung quanh lương đình:

- Không phải ta nói, hội Túy Mộng so đấu chính là lực ảnh hưởng của các gia tộc sao.
- Hiện tại, thắng bại đã phân.
- Không thể không nói, vừa rồi người xử lý, thật sự là quá... Bá khí!
- Đường ca quá khen rồi, ta cũng y vào phụ thân mà thôi, nói cho cùng, thật ra cũng không khác gì Nhiếp Tiểu Duẫn kia.

Diệp Hoàng lắc đầu nói.

- Không phải vậy.

Diệp Long chỉ về phía tên bị thương kia, còn tên tùy tùng bị Nhiếp Tiểu Duẫn ném mặc kệ, lại nhìn một chút những người đứng ở bên cạnh Diệp Hoàng.

- Đây chính là sự khác nhau giữa các người.

.....

Trong Túy Mộng Lô, một màn kịch, cả sảnh đường đã lớn tiếng khen hay.

Diệp Tùy Phong cũng vỗ tay.

Nói thật lòng thì vũ đạo của thế giới này đúng thật là có thể xưng nhất tuyệt.

Mấy mỹ nhân trời sinh đầy khí chất, tư thái linh lung, một cái nhăn mày, một nụ cười, nhất cử nhất động đều dẫn động tới trái tim người khác.

Không chế tạo, lại xuất hiện đặc sắc.

Không lộ liễu, lại cực kỳ mỉ mỉ hoặc.

- Thế nào, ta nói đúng không, các nàng khiêu vũ rất không tệ.

Diệp Tùy Phong nói.

Lão giả bên cạnh vôi vàng xung phải, nhưng đầu lão sớm đã đầy mồ hôi, đứng ngồi không yên, căn bản không còn lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp.

- Gia hỏa này không thú vị.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu nói:

- Đi thôi, ngươi có thể rời khỏi.

Lão giả như được đại xá, giống như chạy trốn nhanh chóng ra khỏi Túy Mộng Lô, bay lên trời hướng về vị trí của Nhiếp Tiểu Duẫn.

Diệp Tỳ Phong đổi một tư thế khác thoải mái hơn, tiếp tục thưởng thức màn vũ đạo tiếp theo.

Có hẳn ở đây.

Không ai có thể tổn thương nữ nhi của hắn.

...

Vườn Túy Mộng.

Bởi vì Nhiếp Tiểu Duẫn xuất hiện nên hội Túy Mộng năm nay đã gần như biến thành sân khấu của Diệp gia.

Phần lớn tu sĩ thành Vân Tiêu đều đứng ở bên phía Diệp gia.

Đây là một loại lấy lòng, cũng là một loại coi trọng.

Chương 86: Giả Heo Ăn Thịt Hồ

Tử đệ hạch tâm của Diệp gia cường thế như vậy, nghĩ đến ngày sau phát triển nhất định sẽ không kém.

Mà đổi thành hai nhà còn lại, thì chính là giăng lưới bắt chim trước cửa, trên cơ bản đều là người một nhà tự rót tự uống.

Rất nhàm chán.

Ai bảo bọn hắn đều không có cách nào giải quyết Nhiếp Tiểu Duẫn kia chứ?

Bọn hắn không có thực lực này, cũng không có quyết đoán này, dám là địch với Nhiếp gia của thành Hoàng Diệp.

Thời gian một ngày, rất nhanh đã trôi qua.

Nhưng tới lúc gần lúc kết thúc thì xuất hiện một việc nhỏ xen giữa.

Đường gia - Đường Doanh Doanh, tuổi vừa qua mười chín, dáng người nở nang, khuôn mặt xinh đẹp.

Ngày thường, nàng cũng không chút câu nệ, mặc quần áo cực kỳ tiết kiệm vải.

Nơi ngạo nhân (hai cặp đôi) nhất của nàng lộ ra hơn phân nửa, câu hồn đoạt phách.

Nhưng đột nhiên, một đám tu sĩ lên tiếng kinh hô, nghị luận âm ỉ, chỉ trỏ, người có lá gan lớn, còn bắt đầu huýt sáo.

Đường Doanh Doanh cúi đầu nhìn lại thì mới phát hiện, áo lót nhỏ tiêu xảo mình mặc ở trong đã không ngờ không cánh mà bay, làm cho nàng kém chút lộ sạch sành sanh.

Đường Doanh Doanh hoảng sợ ngượng ngùng, sau đó chính là lửa giận vô tận, thề phải bắt được tên biến thái trộm áo lót của nàng.

Nhưng tìm một vòng lớn cũng không thu hoạch được gì.

Sắc trời dần dần tối, tất cả mọi người đều chuẩn bị rời khỏi, Lý Kỳ vừa đứng dậy, một áo lót tinh xảo đột nhiên từ trong ngực hắn rơi ra.

Chính là cái áo lót của Đường Doanh Doanh.

Lần này, nàng đã tìm được trộm áo tặc.

Đường Doanh Doanh trong nháy mắt bộc phát lửa giận, muốn liều mạng với Lý Kỳ, kém chút nữa đã biến thành so tài thành Vân Tiêu, may mắn bị Đường Thiếu Khanh kéo lại.

Lý Kỳ thật sự không hiểu thấu, cực lực chứng minh chuyện này không phải mình làm.

Mà trong lương đình của Diệp gia, một thiếu nữ mái tóc đỏ tím dài, vui tươi hơn hờ cười không ngừng.

- Người cả ngày không thấy tắm hơi, chính là đang làm loại chuyện này sao?

Diệp Hoàng không biết nói gì.

- Đúng nha, rất thú vị!

Diệp Hiểu Hiểu thổi kẹo cao su trong miệng lên một bong bóng to lớn, hào phóng thừa nhận, sau đó ánh mắt rất không thành thật nhìn về phía Diệp Hoàng, bắt đầu đánh giá bộ ngực.

- Ngươi có thể thử một chút.

Gương mặt Diệp Hoàng lập tức đen lại.

- Bụp!

Bong bóng nổ tung, Diệp Hiểu Hiểu cười hì hì một tiếng:

- Không có, chúng ta là đoàn kết một lòng, mọi người đồng tâm hiệp lực, nhất trí đối ngoại.

Diệp Long ở bên cạnh, không tự giác nắm thật chặt dây lưng quần của mình.

- Đường muội, hiện tại muội thật sự đã tà dị đến dọa người.

Chủ yếu là một thân bản sự của nàng ấy thực sự quá xuất quỷ nhập thần, cũng không biết Đại bá đã dạy cho nàng ấy cái quái gì.

Hội Túy Mộng, sau ngày thứ nhất, trên cơ bản đã tuyên bố kết thúc.

Sau đó, đệ tử hạch tâm của ba đại gia tộc cũng không còn đến đây nữa.

Chỉ có những tu sĩ khác thì tập hợp lại, thảo luận chuyện xảy ra vào ngày đầu tiên, còn có so tài thành Vân Tiêu sắp bắt đầu.

...

Trong sự chờ mong của mọi người, so tài thành Vân Tiêu rốt cục bắt đầu.

Tu sĩ trong thành cũng kín người hết chỗ, đại lượng tu sĩ từ các thành trì gần đó đều chạy tới, chờ mong có thể xem được trận chiến giữa các thiên tài của đại gia tộc.

Diệp gia.

- Thật phải mặc như vậy?

Diệp Tuy Phong nhìn một đống lớn quần áo lộng lẫy trước mặt, cảm thấy có chút đau đầu.

Tùy Vân, còn có mấy người Diệp Hoàng đều đứng ở bên cạnh.

- Đại ca, đây chính là thịnh hội, mọi người đều nhìn, người nhân nại một chút đi.

Tùy Vân khuyên.

So tài thành Vân Tiêu, ba tộc trưởng của ba đại gia tộc đều sẽ lộ diện.

Diệp Tuy Phong vẫn luôn là một thân mặc quần áo thoải mái, nếu bộ dáng đó gặp người, sẽ không tránh được bị người chỉ trích.

Có lẽ có người sẽ cảm thấy Diệp Tuy Phong không câu nệ tiểu tiết, nhưng phần lớn người vẫn sẽ dùng ấn tượng đầu tiên là vẻ bề ngoài để đánh giá một người.

- Tốt tốt.

Diệp Tuy Phong vẫn quyết định nhập gia tùy tục, cũng không phải việc ghê gớm gì.

Không cần thiết phải biến mình thành một thân lôi thôi, sau đó làm ra chuyện giả heo ăn thịt hổ.

Sau một lát, Diệp Tuy Phong thay quần áo xong đi ra.

Mấy người Diệp Hoàng lập tức mở to hai mắt nhìn.

Ngày thường, Diệp Tuy Phong người cũng như tên, cả người đột xuất tùy ý, có thể nói ngoại trừ đẹp trai ra thì đều là thường thường không có gì lạ.

Nhưng sau khi phối hợp với quần áo đẹp, đơn giản giống như thay một bộ dáng khác.

Lại thêm hấn hiện tại càng ngày càng trẻ ra, mỹ nam tử đệ nhất thành Vân Tiêu đều phải đứng sau hấn.

- Nếu còn dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta sẽ không thèm mặc nữa đâu.

Diệp Tuy Phong mặt đen lại nói.

Đám người vội vàng nhìn qua chỗ khác, tổ tông này chính là người nói được làm được đấy.

Lỡ như hấn thật...

Loại cảnh tượng đó, không dám nhìn a không dám nhìn.

Mặt trời lên cao, năm chiếc xe ngựa cực kỳ bất phàm chậm rãi xuất phát.

Địa điểm tổ chức so tài thành Vân Tiêu là ở Vân Đấu Trường, tương đối gần vị trí trung tâm nội thành.

Thật ra nơi này cách Diệp gia cũng chỉ mười mấy phút đi bộ, ngồi xe ngựa, hoàn toàn chính là vì phô trương thôi.

Chương 87: Trận So Tài Bắt Đầu

Khi đội xe của Diệp gia đến đấu trường, hàng ghế khán giả đã kín người hết chỗ.

Bọn hấn đến lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt, giống như những năm qua, Diệp gia vẫn là nhà đến trước nhất.

- Ha ha, thực lực Diệp gia yếu nhất, chờ đợi hai đại gia tộc khác cũng là đúng, bằng không sẽ làm cho trong lòng người ta không thoải mái, khẳng định sẽ bị đánh cho rất thảm.

Một tu sĩ mặt dài tuổi khá lớn, vượt chòm râu nói.

- Im ngay!

- Người nói ai yếu? Người nói lại lần nữa xem?

Bỗng nhiên, mấy âm thanh quát lớn từ xung quanh truyền đến.

Tu sĩ này lập tức sững sờ, ngấm nhìn bốn phía.

Chỉ thấy có mấy tu sĩ trẻ tuổi nhao nhao đứng lên, trong mắt chứa nộ khí mà nhìn chăm chăm vào hấn, hình như một lời không hợp sẽ nhào lên đánh nhau vậy.

Hấn giật nảy mình.

Chuyện này là sao?

Những năm trước, không phải trêu chọc Diệp gia đều là lệ cũ của mọi người à?

Sao hôm nay bỗng nhiên lại biến thành cái mông của lão hổ, đụng cũng không thể đụng được vậy?

Nhìn đám người bị chọc giận, hắn im như Hàn Thiên, liên tục chấp tay, không dám nói thêm nữa.

- Nhìn kia!

- Chính là gia chủ mới của Diệp gia, Diệp Tùy Phong!

Lúc này, có người la lớn, đám người vội vàng nhìn sang.

Một tu sĩ tuổi trẻ đang chậm rãi bước về phía cầu thang, đi về phía lôi đài chủ tịch.

Hắn tiêu sái tùy ý, giống như đi ra từ trong tiên môn, hạ xuống phàm trần.

- Hắn thật đẹp trai!

- Đây chính là gia chủ Diệp gia à, thật quá trẻ tuổi!

- Ta tuyên bố, danh xưng đẹp trai nhất thôn Cầu Oa thành Vân Tiêu của ta sẽ chấp tay nhường cho người khác!

...

Trong một góc thính phòng, mấy người trẻ tuổi mặc tố y màu xanh, nhìn đầu trường ồn ào như vậy, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

- Quả nhiên, đây là một thế giới nhìn mặt.

- Người đừng nói, Diệp Tùy Phong kia cũng thật đúng là ra dáng, khí độ bất phàm.

- Vẫn nên chú ý nhiều đến thiên tài của bọn hắn đi, có lẽ có thể chọn được một hai, tiến vào học viện chúng ta.

- Ta thấy rất khó, nơi này quá nhỏ, tỷ lệ xuất hiện thiên tài chân chính cực kỳ bé nhỏ, cũng đừng nhìn sai rồi đến lúc đó mang về để cho người ta chế giễu.

- Yên tâm, có Trương học trưởng ở đây, nhất định sẽ không nhìn nhầm.

Ở phía trước nhất của bọn hắn, một người trẻ tuổi mặc tố y màu xanh đậm đang đứng chấp tay.

.....

Tầng cao nhất của Đền Vân Đẩu Trường.

Nơi này có một Quan Cảnh đài cao trên trời, tầm mắt khoáng đạt, là vị trí tốt nhất thường thức chiến đấu.

Trên Quan Cảnh đài, hai bên có đặt ba bộ ghế dựa mềm, bên cạnh trên bàn trà đã bày xong hoa quả và trà thơm.

Đây chính là chỗ ngồi của ba vị gia chủ.

Khoảng cách tương đối gần.

Diệp Tùy Phong khẽ nhíu mày, hẳn cũng không muốn cách hai gia hỏa kia gần như vậy.

Nhẹ nhàng bắn ra, hai ghế dựa bên cạnh trong nháy mắt dời qua bên cạnh mấy mét.

Sau đó, hẳn mới ung dung ngồi xuống vị trí trung tâm.

Về phần hai vị gia chủ kia sẽ có suy nghĩ gì hay không.

- Liên quan ta cái rắm?

Mặt trời lên cao.

Đội xe của Lý gia và Đường gia rốt cục chậm rãi ra trận.

Bọn hẳn phô trương còn lớn hơn Diệp gia, thậm chí còn có đội nghi trượng, loè loẹt.

Đám người gây ra tiếng tiếng huyên náo lớn, một lát sau, Đường Chính và Lý Lưu Tô cùng nhau đi tới.

Khi bọn hẳn nhìn thấy Diệp Tùy Phong ngồi ở vị trí trung tâm thì có chút ngẩn người.

Đường Chính càng rõ ràng khó chịu hơn, bởi vì vị trí này, cho tới bây giờ đều là của hẳn.

Nhưng hôm nay nhiều người, bọn hẳn đương nhiên sẽ không bởi vì chút chuyện nhỏ này mà bắt đầu tranh đấu ở trước mặt mọi người, để cho người khác chê cười.

Lý Lưu Tô cười với Diệp Tùy Phong coi như chào hỏi, sau đó để Đường Chính chọn vị trí trước, cuối cùng mới đến lượt mình ngồi xuống.

Theo một loạt tiếng chuông cuồn cuộn vang lên, so tài thành Vân Tiêu chính thức bắt đầu!

Thịnh hội đương nhiên phải có lễ khai mạc.

Đây cũng là thời cơ tốt cho một ít người xây dựng thanh danh.

Ví dụ như Túy Mộng Lô, Vạn Bảo Các, Mật Hương Uyên, các đại thể lực thành Vân Tiêu đều mang theo biểu diễn đặc biệt của mình.

Làm cho Diệp Tùy Phong có chút kinh ngạc chính là, Cốc Vạn Tâm lại là người chủ trì so tài thành Vân Tiêu lần này.

Đôi mắt với hơn mười ngàn người trên khán đài, nàng lại không hề luống cuống, chuyện trò vui vẻ, lại thêm nàng khuôn mặt xinh đẹp, dáng người uyển chuyển, làm cho khán giả cực kỳ nhiệt tình.

Khai mạc xong, cũng tiến vào chủ đề.

Cốc Vạn Tâm bắt đầu tuyên bố quy tắc so tài thành Vân Tiêu.

Quy tắc này rất chi tiết, gần như hoàn toàn bảo đảm công bằng, cuối cùng căn cứ vào thứ tự để tiến hành xếp hạng các gia tộc.

Nhưng Diệp Tùy Phong lười để ý, tử đệ của hai gia tộc kia đã hoàn toàn không thể nào là đối thủ của các nàng Diệp Hoàng.

Sau khi Cốc Vạn Tâm đọc xong quy tắc, lấy âm thanh sục sôi, cao giọng tuyên bố:

- Như vậy, mọi người hay dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt nhất, hoan nghênh người xuất chiến đến từ Diệp gia, Diệp Hoàng!

Tiếng vỗ tay như sấm động, reo hò như biển động.

Một bóng người mặc trang phục màu tím chậm rãi đi lên lôi đài.

Tuổi của nàng không lớn lắm, nhưng đã có thể thông dong đôi mắt hơn mười ngàn ánh mắt nhìn mình.

Chương 88: Diệp Hoàng Xuất Chiến (1)

- Hoàng tiên tử, ta yêu ngươi!

- Tiên tử nhìn ta, nhìn ta này, chúng ta đã gặp nhau ở hội Túy Mộng!

- Ủng hộ, nghiền nát bọn hần!

Đám người nhiệt giống như nước thủy triều, sau khi trải qua chuyện ở hội Túy Mộng, cái tên Diệp Hoàng, có thể nói là nóng hổi nhất trong tất cả người dự thi.

Diệp Hoàng mỉm cười, tay phải nhẹ nhàng nâng lên.

Toàn bộ đấu trường rất nhanh đã yên tĩnh lại, nhìn động tác của nàng.

Sau đó, nàng đột nhiên nắm tay, một cỗ chiến ý đột nhiên bạo phát ra!

Mọi người xung quanh lập tức vỡ òa, hô to tên của Diệp Hoàng giống như tách đám mây ra khỏi bầu trời.

- Ha ha, Diệp lão đệ, con gái này của ngươi, uy thế rất đủ.

Lý Lưu Tô ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Một màn vừa rồi, ngay cả hần cũng giật nảy mình.

Hần chưa từng thấy người trẻ tuổi nào lại có thể có khí tràng và lực hiệu triệu cường đại như thế.

- Đúng vậy, ta cũng rất vui mừng.

Diệp Tùy Phong vui tươi hơn hờ nói.

Cơ bắp thịt trên mặt Lý Lưu Tô co rúm lại, dựa theo lệ cũ, ngươi không phải nên khiêm tốn một chút hay sao? Sao lại thừa nhận như vậy?

Ra bài không theo lẽ thường nha.

- Hừ, cứng quá dễ gãy.

Lúc này, Đường Chính ngồi bên cạnh cũng lên tiếng nói.

- Đúng vậy, nhưng ta không quan tâm.

Diệp Tùy Phong tỏ vẻ không sao cả.

Hai nhà đều không thoải mái, tự mình ngồi im trên ghế, không nói thêm gì nữa.

- Văn thúc, nàng chính là Diệp Hoàng.

Trên khán đài, một thiếu niên da ngăm đen, nói với người trung niên bên cạnh.

- Thật sự đúng là rất bất phàm.

Người trung niên khẽ gật đầu nói.

- Đúng vậy, nàng ấy là nữ tử có mị lực nhất mà ta từng gặp!

Thiếu niên da ngăm đen nhìn Diệp Hoàng giữa lồi đài, trong mắt mang theo vẻ si mê.

- Ha ha, Mễ Phong, tiểu tử ngươi, cuối cùng cũng khai khiếu rồi.

Người trung niên cười nói.

Trên mặt Mễ Phong có chút xấu hổ, nhưng lập tức lại đổi thành biểu lộ phiến muộn:

- Nhưng nàng thật sự quá ưu tú, Văn thúc, ta không xứng với nàng.

- Sợ cái gì?

Người trung niên vỗ vai của hắn:

- Ngươi dù sao cũng là con trai của thành chủ thành Hắc Thạch, với lại chỉ tu luyện ba năm đã đến Hóa Khí bát trọng.

- Luận thiên phú, ngươi cũng không kém Diệp Hoàng.

- Nhưng...

Mễ Phong còn muốn nói gì, lại bị người trung niên đánh gãy.

- Được rồi, sau khi thịnh hội lần này kết thúc, ta sẽ đi tìm gia chủ Diệp gia nói một chút.

Người trung niên nói.

Mễ Phong quay đầu, nhìn bóng người xinh đẹp trên lồi đài, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Tiếng động trong sân kéo dài thật lâu.

Sau khi trên khán đài hơi yên tĩnh một chút, trên mặt Cốc Vạn Tâm mới mang nụ cười, tiếp tục nói:

- Như vậy tiếp đó, Lý gia, nhà đã dành được xếp hạng thứ hai lần trước, xin hỏi đã quyết định ai lên nghênh chiến với Diệp Hoàng.

Đây là quy tắc thứ nhất của so tài.

- Không cần.

Nhưng Diệp Hoàng lại bỗng nhiên lên tiếng.

Nàng nhìn về khu vực chuẩn bị chiến đấu của Lý gia, vô kiếm trong tay chỉ thẳng về phía một người trong bọn hắn.

- Ta lựa chọn, khiêu chiến Lý Kỳ của Lý gia!

Dưới đài, Lý Kỳ lập tức sững sờ.

Lúc đầu, bọn hắn dự định sẽ phái ra người yếu nhất là Lý Tuyết Bình để thăm dò thực lực của Diệp Hoàng.

Nhưng không ngờ, Diệp Hoàng lại lựa chọn chủ động khiêu chiến.

Cốc Vạn Tâm cũng hơi kinh ngạc, nói:

- Người chắc chắn chứ, căn cứ theo quy tắc, nếu chủ động khiêu chiến, cho dù thắng hay bại thì cũng nhất định phải tiến hành một trận chiến đấu.

- Không quan trọng.

Trên mặt Diệp Hoàng mang theo nụ cười tự tin.

- Hôm nay, chính là muốn chứng minh với các người một chuyện, Diệp gia đã không phải là Diệp gia trước kia!

Tiếng ồn ào vang lên lần nữa.

Lựa chọn liên hoàn chiến, vậy cần cũng không chỉ là dũng khí!

Phải biết, chuyện này liên quan đến phát triển của gia tộc trong hai năm tiếp theo, cẩn thận nhiều cũng không đủ.

Nhìn sắc mặt của Diệp Hoàng kiên định, Cốc Vạn Tâm thở dài nói:

- Vậy được rồi.

- Chúng ta cùng hoan nghênh thiên kiêu Lý gia, Lý Kỳ!

Dưới đài, sắc mặt của Lý Kỳ bắt đầu thay đổi.

Mấy ngày trước, ở trong vườn Túy Mộng, mặc dù chỉ đứng từ xa nhìn thoáng qua, nhưng hắn cũng có thể phát hiện, Diệp Hoàng này hoàn toàn đúng là không giống bình thường, làm cho hắn không mò ra nội tình.

Nhưng nghĩ đến tiến bộ của bản thân trong những ngày này, Lý Kỳ nắm thật chặt kiếm trong tay, cất bước đi lên lôi đài.

- Lý Kỳ ca ca cô lên, đánh chết kẻ lớn lối này!

Lý Tình Nhi lớn tiếng kêu lên, lần trước ở thanh cô cao lãnh, nàng đã bị thua thiệt không nhỏ trên tay Diệp Hoàng.

Lúc ấy, nàng ta đã buông lời, muốn để Lý Kỳ tới thu thập Diệp Hoàng.

Hôm nay, rốt cục đạt được ước muốn.

Nàng ta cực kỳ có lòng tin đối với Lý Kỳ.

Lý Kỳ cảm nhận được sau lưng ủng hộ, tâm thần trấn định, cất bước tiến lên.

- Như vậy, chiến đấu bắt đầu!

Trận chiến đấu đầu tiên của So tài thành Vân Tiêu, chính thức bắt đầu!

Hai người Diệp Hoàng và Lý Kỳ đứng đối diện nhau, nương theo tiếng hò hét như núi kêu biển gầm, khí thế trên người hai người đều nhanh chóng tăng lên.

Diệp Hoàng, cuối cùng dừng lại ở Hóa Khí bát trọng.

Mà Lý Kỳ, một đường vượt qua cảnh giới trong truyền thuyết, thẳng tắp phóng tới Hóa Khí thập trọng!

Chương 89: Diệp Hoàng Xuất Chiến (2)

Mọi người nhất thời kinh hô.

- Không ngờ Lý Kỳ kia lại còn che giấu tu vi!

- Lần này nguy rồi, Hoàng tiên tử phải ăn thiệt thòi!

Mọi người nhao nhao cảm thấy lo lắng cho Diệp Hoàng.

Nhưng Diệp Hoàng đứng ở đôi diện Lý Kỳ thì vẫn thủy chung bình tĩnh như một.

- Đắc tội!

Lý Kỳ nói xong, bảo kiếm trong nháy mắt ra khỏi vỏ.

Thân thể của hắn liên tục chợp động trên lôi đài, biến ảo ra một đạo lại một đạo hư ảnh, làm cho người ta hoa mắt!

- Đây là Đạn Ảnh Bộ, thân pháp Huyền cấp trung phẩm, không ngờ Lý Kỳ vừa lên đã vận dụng thủ đoạn mạnh như vậy!

Có người nhận ra công pháp Lý Kỳ sử dụng.

Trong đông đảo ánh mắt khiếp sợ, mấy bóng người Lý Kỳ đồng thời rút ra trường kiếm, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Diệp Hoàng.

Hắn hình như muốn dùng một chiêu đánh bại Diệp Hoàng!

Bang!

m thanh kim loại va chạm vang lên.

Mấy hư ảnh Lý Kỳ dần dần tiêu tán, chỉ còn lại bản thể.

Nhưng công kích của hắn lại bị Diệp Hoàng vững vàng ngăn lại.

Thậm chí, Diệp Hoàng còn chưa xuất kiếm.

- Loè loẹt.

Diệp Hoàng lạnh lùng cười một tiếng.

- Vẫn chưa xong đâu!

Lý Kỳ hét lớn một tiếng, bỗng nhiên trường kiếm trong tay của hắn bộc phát ra hỏa diễm kịch liệt, ba con Hỏa Long đằng không bay lên, gầm thét phóng về phía Diệp Hoàng.

Cảnh tượng như thế này làm cho Diệp Hoàng nhớ tới lúc tu luyện ở Cửu Trọng Thiên.

Sắc trời màu tím, nhìn như nhu hòa, nhưng mỗi một tác đều từ vô số con Thần Long thật nhỏ tạo thành.

Ba con Hỏa Long trước mắt, nếu đặt chung một chỗ với những thần long kia thì chênh lệch thật sự giống như là bọ chét với Côn Bằng.

Nàng chậm rãi đẩy ra một chưởng.

- Oanh!

m thanh to lớn vang lên trong võ đài.

Hỏa Long khinh thường thiên địa, mãnh liệt gào thét.

Nhưng trong lòng bàn tay Diệp Hoàng lại xuất hiện một đạo sương sáng thật mỏng, chặn lại tất cả hỏa diễm, vững như Thái Sơn!

Ngọn lửa nóng bỏng trong nháy mắt thôn phệ nửa bên lòai đài chỗ Lý Kỳ.

Lý Kỳ vội vàng trở lại, lui trở về.

Hỏa diễm rất nhanh bị trừ khử, quần áo trên người hắn bị đốt ra mấy lỗ thủng thật to, gương mặt tuấn tú cũng bị đốt thành từng mảnh cháy đen.

Sắc mặt Lý Kỳ tái nhợt, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Tại sao gia hỏa này lại có thể mạnh như vậy!

- Xem ra, người còn chưa hoàn toàn nắm giữ thanh kiếm này.

Diệp Hoàng từ tốn nói.

Vừa rồi, Hỏa Long chính là từ trên thân kiếm của Lý Kỳ bộc phát ra, đó là năng lực thuộc về bản thân linh khí.

Phẩm cấp của thanh linh kiếm này ít nhất là Huyền cấp thượng phẩm!

Diệp Hoàng nhìn kiếm trong tay một chút, thanh kiếm này vốn là Huyền cấp cực phẩm.

Chỉ nhưng đoạn thời gian trước, Diệp Tùy Phong đã lấy nó đi tiện tay tế luyện.

Hiện tại, nó đã là một thanh bảo kiếm Thiên cấp cực phẩm chân chính.

- Diệp Hoàng, ngươi không cần quá đắc ý!

Lý Kỳ xóa đi vết cháy trên mặt, tức giận nói.

Bị đánh lui không sao, nhưng nữ tử còn nhỏ hơn mình này không ngờ lại chỉ trở đối với mình tu luyện, đây là chuyện hãn không thể nào chấp nhận được.

- Vậy ngươi thêm chút sức đi.

Diệp Hoàng lạnh nhạt nói.

Trong lòng Lý Kỳ lập tức giận giữ.

- Đây chính là ngươi nói!

Hắn nắm chặt trường kiếm, lần nữa sử dụng Đạn Ảnh Bộ.

Lần này, hư ảnh trên sân càng nhiều hơn, động tác của bọn hắn như một, rất khó phân biệt!

- Vạn Trọng Kiếm Lâm!

Tất cả Lý Kỳ đồng thời hét lớn.

Trong nháy mắt, trong võ đài, vô số kiếm quang lạnh lẽo bao phủ quanh người Diệp Hoàng.

Ánh kiếm lít nha lít nhít làm cho cho người ta nhìn không được tê cả da đầu!

- Lại là một môn kiếm pháp Huyền cấp thượng phẩm, Đạn Ảnh Bộ kết hợp với Vạn Trọng Kiếm Lâm, có thể huyền hóa ra mấy trăm ngàn đạo kiếm quang, đan vào một chỗ.

- Hắn rõ ràng đến có chuẩn bị, ta không cách nào tưởng tượng được, Diệp Hoàng sẽ ngăn cản một chiêu này như thế nào!

Biểu cảm các khán giả ngồi trên khán đài tràn đầy lo lắng, cảm thấy lo lắng thay cho Diệp Hoàng.

Nhưng Diệp Hoàng vẫn như cũ mặt không đổi sắc.

Mặc dù nàng chỉ tu luyện ở Cửu Trọng Thiên trong một tháng ngắn ngủi, nhưng nàng tiếp xúc chính là Hủy Diệt Chi Ý cấp bậc Thiên Đạo!

Trước mắt, những kiếm quang này đối với nàng thật sự là không đáng giá nhắc tới.

Một tay huy động vô kiếm, Diệp Hoàng chuẩn xác tìm ra tất cả kiếm quang chân thực, đón đỡ từng cái.

- Quá yếu.

- Cha ta nói không sai, các người thật quá yếu.

Vừa ngăn cản công kích của Lý Kỳ, Diệp Hoàng vừa nói.

Lý Kỳ càng thêm giận dữ, sử xuất toàn bộ lực lượng của mình, muốn công phá thế thủ của Diệp Hoàng. Nhưng, đều là phí công thôi.

- Thôi được rồi.

- Vẫn là kết thúc nhanh lên.

Diệp Hoàng nói xong, trường kiếm trong tay lần đầu tiên rút ra, chém ngang mà ra.

Chỉ một thoáng, mấy chục ngàn đạo kiếm quang tràn ngập khắp lôi đài, đồng thời biến mất không thấy gì nữa.

Bóng người Lý Kỳ cũng giống như điều đứt dây, bay rớt ra ngoài.

Máu tươi vãi đầy mặt đất.

- Lý Kỳ ca ca!

Lý Tình Nhi lên tiếng kinh hô.

- Kỳ nhi!

Trên đài, Lý Lưu Tô cũng đã mất đi nụ cười luôn treo trên mặt.

Diệp Hoàng chậm rãi thu lại trường kiếm vào bao.

Trận so tài này, nàng chỉ xuất một kiếm.

Với lại... Từ đầu đến cuối, nàng đều không hề rời khỏi vị trí ban đầu nửa bước.

Chương 90: Hi Vọng Người Có Thể Thủ Hạ Lưu Tình

Lý Kỳ bại trận trong nháy mắt làm cho cả đấu trường lặng ngắt như tờ.

Mọi người đều biết, Diệp Hoàng rất mạnh.

Nhưng Lý Kỳ cũng là thiên chi kiêu tử, không phải hạng người vô danh gì!

Với lại hắn mang thân pháp Huyền cấp thượng phẩm, tu luyện kiếm pháp Huyền cấp thượng phẩm, hai môn công pháp còn có thể lẫn nhau tăng thêm, trong tay còn cầm một thanh linh kiếm Huyền cấp thượng phẩm!

Thứ này ở thành Vân Tiêu đã coi là xa hoa trong hào hoa, ngoại trừ ba đại gia tộc ra thì bất kỳ một thế lực nào cũng không thể chế tạo ra tồn tại khủng bố như thế.

Nhưng hắn ở trước mặt Diệp Hoàng lại giống như một con kiến nhỏ yếu, bị vô tình trêu đùa, nghiền ép tại chỗ.

- Diệp Hoàng, vì sao có thể mạnh như vậy?

- Hoàng tiên tử uy vũ!

Một âm thanh mang theo phá âm, vang lên trong giác đấu trường.

Lập tức, chính là tiếng hò hét như núi kêu biển gầm.

Bọn hắn la lên danh hào Diệp Hoàng, hình như loại vinh quang đó là dành cho mình vậy.

Trên bàn tiệc Diệp gia càng rung lên lật trời.

Tùy Vân, Tùy Vũ, Tùy Báo, còn có Tùy Hồ vừa khôi phục tinh thần, mấy vị người chủ sự Diệp gia này kém chút nước mắt tuôn đầy mặt.

- Các ngươi xem đi!

- Đây chính là thiên kiêu Diệp gia của chúng ta!

- Đây chính là ta tương lai của chúng!

Nhiệt tình và kích tình, giống như ngọn lửa, dâng trào bất diệt.
Nhưng ở bên phía Lý gia thì lại là một bộ dáng khác hoàn toàn.

Lý Kỳ máu me khắp người, nằm bên bờ lôi đài.

Lý Tình Nhi bỏ nhào ở trên người hắn, mặt đầy nước mắt.

Mấy tộc lão vội vàng vây lại, kiểm tra thương thế cho Lý Kỳ.

Lý Lưu Tô ở trên đài cao nhất, kềm chút kìm nén không được cảm xúc muốn tự mình nhảy xuống dưới.

Đó là con của hắn!

Nhưng hắn vẫn cố kềm nén lại, loại trường hợp này, nếu như một gia chủ thất thố như vậy, đối với danh vọng của gia tộc mà nói là một loại đả kích rất lớn.

Nhưng rất nhanh đã có người lên đài, thì thảm vài tiếng bên tai Lý Lưu Tô.

Hắn mới dần dần buông xuống lòng nóng nảy.

- Diệp Tùy Phong, con gái của ngươi ra tay thật là độc ác!

Lý Lưu Tô trầm giọng nói.

Lúc này, hắn đã triệt để tháo mặt nạ nguy trang xuống.

- Nào có.

Diệp Tùy Phong khẽ cười nói:

- Hắn cũng chưa chết, chỉ là gãy mất một trăm tám mươi khớp xương cốt mà thôi.

- Ngươi!

Lý Lưu Tô giận dữ, kềm chút nhào tới tặng cho Diệp Tùy Phong một quyền trên mặt.

Nhưng hắn vẫn nhịn được, lên làm gia chủ Lý gia nhiều năm như vậy, hắn còn không đến mức giận dữ mà mất lý trí như vậy.

- Thiên tài chưa trưởng thành cũng chỉ là thiên tài mà thôi, ta khuyên ngươi vẫn nên để con bé thu liễm một chút mới tốt,

miễn cho ngày nào chọc phải tai hoạ!

Lý Lưu Tô lạnh giọng nói.

- Người đang uy hiếp ta sao?

Diệp Tuy Phong cười ha ha, nói.

Có người, luôn yêu thích đem thu hẹp đường đi của mình.

Đường Chính ở bên cạnh vẫn luôn yên lặng, mặt sắc mặt ngưng trọng.

- Diệp Hoàng, thật sự là thâm bất khả trắc.

- Không biết, con cháu của mình còn có thể lần nữa khinh thường quần hùng hay không.

Lúc này, Cốc Vạn Tâm lần nữa đi lên lôi đài.

Nàng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Hoàng, cô gái này thật sự là vượt ra khỏi suy nghĩ của nàng.

Nhưng chân chính làm nàng khiếp sợ là, Diệp Tuy Phong đến cùng đã làm cái gì với thiếu nữ này?

Cốc Vạn Tâm hiểu rõ, Diệp Hoàng xuất sắc nhất định có quan hệ với Diệp Tuy Phong.

- Diệp Hoàng, người có muốn tiếp tục khiêu chiến không?

Cốc Vạn Tâm hỏi.

- Đương nhiên.

Diệp Hoàng cười một tiếng, nhìn về phía khu vực chuẩn bị của Đường gia.

- Năm người bị liếc nhìn một chút, lập tức khẩn trương lên đến.

Thông qua chiến đấu vừa rồi, giờ phút này ai cũng không thể khinh thường nữ nhi của Diệp gia cực kỳ khí thế này.

- Ta khiêu chiến Đường thiếu...

Diệp Hoàng vừa chuẩn bị nói tên người khiêu chiến thì bỗng nhiên ngừng lại.

Nàng ngược nhìn phụ thân trên đài cao, mới bắt đầu dĩ nói:

- Được rồi, để tự bọn hấn chọn người lên đây đi.

Đám người kinh ngạc, lấy sự cường thế của Diệp Hoàng, hoàn toàn có thể lựa chọn cường giả Đường gia và dành chiến thắng, sau đó để lại con đường bằng phẳng cho bốn người xuất chiến sau đó của Diệp nhà.

Lại không nghĩ rằng, không ngờ nàng lại lựa chọn một loại phương thức khác, để Đường gia có càng nhiều lựa chọn.

Bọn hấn khẳng định sẽ lợi dụng quy tắc này.

Một hồi sau, quả nhiên, Đường gia phái ra người yếu nhất là Đường Không Hoa, Hóa Khí lục trọng.

Lý Kỳ cũng thảm bại, sao hấn lại có thể có cơ hội chiến thắng?

Rõ ràng, Đường gia muốn mình làm cừu thế mạng, ngăn chặn bước chân của Diệp gia.

Hành động lần này rất hợp tình lý.

Nhưng khán giả cũng mặc kệ nhiều như vậy, họ chỉ nhìn ra Đường gia sợ.

Đường Không Hoa đứng ở trên đài, mặt mũi tràn đầy chán nản.

- Chiến đấu bắt đầu!

Đường Không Hoa ôm quyền đối với Diệp Hoàng:

- Hi vọng người có thể thủ hạ lưu tình.

- Phanh!

Vừa mới nói xong, một cái chân đã đá vào lồng ngực của hấn.

Đường Không hoa trực tiếp cất cánh.

Té ra ngoài lôi đài, ngã trên mặt đất, miệng phun máu tươi, đã mất đi ý thức.

Chương 91: Vậy Thì... Phải Chơi Cho Thật Vui Mới Được!

Miêu sát!

Sau khi làm xong những việc này, Diệp Hoàng cũng không đợi kết quả, quay người hướng về khu vực chuẩn bị Diệp gia, tiêu sái rời khỏi.

Cốc Vạn Tâm sừng sốt nửa ngày, mới mở miệng tuyên bố:

- Diệp Hoàng và Đường Không Hoa, Diệp Hoàng thắng!
- Để chúng ta hoan nghênh người xuất chiến thứ hai của Diệp gia, Diệp Long!

Lại là tiếng hô rung trời vang lên.

Mặc dù Diệp Long không danh chấn thành Vân Tiêu như Diệp Hoàng nhưng tên tuổi Các chủ Chân Long các vẫn vô cùng vang dội.

Sau khi Diệp Long lên đài, vừa lúc gặp thoáng qua Diệp Hoàng.

- Là Đại bá bảo người làm như thế sao?

Diệp Long hỏi.

Diệp Hoàng nhún vai:

- Hắn nói để cho các người cùng chơi đùa.

Diệp Long xấu hổ.

Đối với Đại bá mà nói, lần so tài này chỉ là chơi đùa sao?

- Vậy thì... Phải chơi cho thật vui mới được!

Một chiến ý cường đại đột nhiên bộc phát trên người Diệp Long.

Trong võ đài tuyên cổ, hắn đã bại trận vô số lần.

Nhưng ý chí bất khuất của hắn đã được mài giống mặt trời nóng bỏng!

- Ta khiêu chiến Đường gia Đường Thiếu Khanh!

Không đợi cốc Vạn Tâm nói, Diệp Long đã nói mục tiêu của mình.

- Hắn, cũng muốn liên hoàn chiến!

Vớ lại, muốn khiêu chiến một người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi thành Vân Tiêu!

Cuồng hống khán giả trên khán đài đã hét đến muốn rách.

Con cháu Diệp gia, thật sự là quá bá khí!

Đơn giản làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào!

Trước ánh mắt của mọi người, Đường Thiệu Khanh đi lên trên lô đài.

- Ngưỡng mộ đã lâu.

- Cũng vậy.

Hai người hòa khí lên tiếng chào hỏi.

Nhưng sau giây lát, hai người đã chiến ở cùng nhau!

Diệp Long cảm thương, đại khai đại hợp, cực kỳ uy thế!

Nhưng Đường Thiệu Khanh cũng không phụ danh tiếng và tu vi đã đạt đến Hóa Khí thập nhị trọng của mình, hắn cũng che giấu tu vi.

Một tay đặt sau lưng, thân pháp phiêu dật.

Hai người đánh ra thủ đoạn của mình, hiểm tượng hoàn sinh, đánh đến không thể rời nhau, trong lúc nhất thời không phân được cao thấp.

Khán giả gọi thẳng thống khoái, đây mới là trận chiến đầu mà bọn hắn chân chính muốn nhìn thấy.

Vừa rồi, mặc dù Diệp Hoàng chiến đấu rất thoải mái, nhưng quá nhanh, thật sự là không đủ tận hứng.

Diệp Long và Đường Thiệu Khanh, hai người đều là người xuất sắc nhất của mỗi gia tộc, cũng đều là người sớm đã có thanh danh ở bên ngoài.

Bọn hắn giao chiến, rất nhiều người đều mong muốn nhìn thấy.

Theo thời gian trôi qua, trên người Diệp Long đã có mấy vết thương mấy nhuộm máu tươi.

Nhưng chiến ý của hắn lại càng ngày càng mạnh.

Một cây trường thương giống như Chân Long, chấn nhiếp thiên địa!

Cuối cùng, dưới công kích cuồng bạo của Diệp Long, Đường Thiếu Khanh hơi mất tập trung, bị hung hăng đánh trúng, trong miệng chảy máu, ngực bụng cuộn cuộn, gian nan rơi xuống đất.

Lúc này, công kích của Diệp Long đã lần nữa đánh tới.

- Ta nhận thua!

Đường Thiếu Khanh la lớn.

Mũi thương rất sắc nhọn, dừng ở ngay cổ họng của hắn.

- Phanh!

Diệp Long thu hồi trường thương, đứng trên mặt đất.

Một cơn gió lớn lấy hắn làm trung tâm lan ra bốn phía, thổi tan một vùng bụi đất.

Con người của mọi người co rút lại.

Cứng rắn trên lôi đài, mấy vết đạo thật sâu, nhìn thấy mà giật mình!

- Diệp Long và Đường Thiếu Khanh, Diệp Long thắng!

Cốc Vạn Tâm cao giọng tuyên bố chiến đấu kết quả.

Sau đó, Diệp Long cũng giống như Diệp Hoàng, để Lý gia tự mình chọn lựa ra người đối chiến.

Lý gia cũng lựa chọn người yếu nhất là Lý Tuyết Bình ra làm pháo hôi.

Không ngoài suy đoán, Diệp Long sau ba chiêu đã đánh bại Lý Tuyết Bình, trở lại khu vực chuẩn bị chiến đấu của Diệp gia.

Từ đó, một Hoàng một Long của Diệp gia đã thu được bốn trận thắng lợi.

Con đường phía trước bừng sáng!

Mà trên đài cao nhất, vẻ mặt Lý Lưu Tô và Đường Chính đều đen như đáy nồi.

Dù sao, người mạnh nhất của hai nhà bọn họ đều đã bại.

- Đường huynh, Thiếu Khanh cũng bại.

Lý Lưu Tô bỗng nhiên nói.

Hai người liếc nhau, trong mắt Lý Lưu Tô lóe ra vẻ tàn nhẫn.

Đường Chính thì nhẹ nhàng gật đầu.

Diệp Tùy Phong ngồi ở giữa bọn hắn, làm như không nhìn thấy.

- m mưu sao?

- Người muốn âm mưu, ta mặc cho người âm mưu.

.....

Diệp gia toàn thắng hai trận chiến, với lại phân biệt chiến thắng người mạnh nhất của Lý gia và Đường gia.

Chuyện này khiến tiếng hô Diệp gia trên kháng đài đạt tới đỉnh điểm.

Nhưng chuyện bọn hắn cảm thấy có chút đáng tiếc là, người có chiến lực mạnh nhất như vậy, không phải nên để ra sân cuối cùng áp trực sao?

Sao Diệp gia vừa lên sân đã lấy ra hết át chủ bài, như vậy các trận chiến sau còn có ý nghĩa gì nữa?

Nhưng người ra sân thứ ba - Diệp Cầm Dao, lại một lần nữa đổi mới nhận biết của bọn hắn.

Diệp Cầm Dao tiên tư dật mạo, giống như Thánh Nữ Cửu Thiên.

Nàng cũng lựa chọn chủ động khiêu chiến, nhưng lại không chỉ cụ thể là ai, mà để bọn hắn tự chọn đại một người ra sân.

Lúc trước, Diệp Cầm Dao cũng chưa có danh tiếng, cho nên Lý gia để cho ổn thoả, vẫn phái ra Lý Minh tương đối hơi yếu, cảnh giới Hóa Khí thất trọng.

Nhưng Diệp Cầm Dao vừa lên đài lại làm toàn trường nổ tung, nàng trực tiếp bạo phát ra tu vi Hóa Khí đại viên mãn.

Với loại khí thế này còn mạnh hơn Đường Thiếu Khanh không biết mấy lần!

Chương 92: Diệp Khiêm Ra Sân (1)

Khán giả lập tức trợn tròn mắt, Diệp gia là sao vậy?

Vốn cho rằng Diệp Hoàng và Diệp Long đã là chiến lực mạnh nhất của bọn hắn, không ngờ, bây giờ lại xuất hiện một người càng cường đại hơn, đây là thực lực thật sự của Diệp gia sao?

Thật quá làm cho người ta rung động!

Không hề nghi ngờ, trong trường hợp Diệp Cầm Dao không giữ lại chút nào, Lý Minh căn bản không chịu được một chiêu trong tay nàng, trong nháy mắt đã bị đánh rơi khỏi lôi đài.

Kế tiếp, Đường gia mặt đen lên, trực tiếp lựa chọn bỏ quyền.

Bởi vì theo bọn hắn nghĩ, ngoại trừ Đường Thiếu Khanh ra thì căn bản không có ai là đối thủ của Diệp Cầm Dao.

Rất nhanh, đã đến trận so tài thứ tư.

Người xuất chiến của Diệp gia là Diệp Khiêm.

Diệp Khiêm hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi lên lôi đài.

Hắn cũng như Diệp Cầm Dao, hoàn toàn buông ra tu vi của mình.

Hóa Khí lục trọng.

Khán giả nhẹ nhàng thở ra, đây mới là nội dung cốt truyện bình thường nha.

- Diệp Khiêm ca, ủng hộ!

- Diệp sư, chúng ta đều coi trọng ngươi!

Hai thiếu nam thiếu nữ tuổi nhỏ hô thật to.

Xung quanh bọn hắn cũng tụ tập rất nhiều thiếu niên tương tự, từng người mặt đỏ lên, lớn tiếng hò hét trợ uy.

Diệp Khiêm mỉm cười nhìn bọn họ một chút, cho bọn hắn một thủ thế an tâm.

- Cốc tiền bói, ta lựa chọn khiêu chiến Lý Sanh Ca của Lý gia!
Sau đó, Diệp Khiêm báo ra tên người mình muốn khiêu chiến.
Dưới đài, Lý gia lập tức mừng rỡ như điên.

Diệp Khiêm này thoạt nhìn là đối thủ dễ đánh bại nhất, bọn hấn vốn đang lo lắng hấn sẽ chọn chọn một người tương đối yếu.

Kết quả, hấn không ngờ lại lựa chọn Lý Sanh Ca.

Đó là thiên tài Lý gia cường đại gần bằng Lý Kỳ!

Đơn giản chính là đang tìm đường chết!

- Hung hăng giáo huấn hấn cho ta!

Người Lý gia nhao nhao kích động.

- Xem ta đây.

Lý Sanh Ca mỉm cười, phiêu dật nhảy lên lôi đài, rơi xuống trước mặt Diệp Khiêm.

Trận so tài thứ tư, chính thức bắt đầu.

- Lại gặp mặt, bại tướng dưới tay.

Lý Sanh Ca cầm trong tay một cây quạt hình tròn, nhẹ giọng cười nói.

Làn da của hấn rất trắng, một cặp mắt đào hoa khép hờ, giống như nam hồ ly trong truyền thuyết.

- Ta cũng đã nói, ta sẽ đích thân tặng ngươi Roi Vu Pháp.

Diệp Khiêm thấp giọng nói.

Nghe bọn hấn đối thoại, có người nghi hoặc trong lòng.

- Hai người bọn hấn có cũ thù sao?

- Hình như là vậy đó!

Tiểu nữ hài vừa rồi góp phần trợ uy cho Diệp Khiêm, vành mắt đỏ lên, trên mặt mang phần hận vô tận.

- Đây? Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Người bên cạnh hỏi.

Vẻ mặt tiểu nữ hài tràn đầy ưu thương, kể lại một đoạn cổ sự.

Thì ra, nàng vốn là người của trấn Thanh Ti lệ thuộc phạm vi quản hạt của Lý gia.

Cha mẹ của nàng là thợ may quần áo bình thường, trong nhà còn có một vị tỷ tỷ.

Vốn dĩ, mặc dù nhà nàng không giàu có, nhưng cũng có ăn có mặc, vui vẻ hòa thuận.

Nhưng hai tháng trước, một người đến làm rối loạn sự an bình của gia đình nhỏ này.

Chính là Lý Sanh Ca.

Con cháu hạch tâm của Lý gia, đến trấn Thanh Ti, rất nhiều người đều vô cùng hưng phấn, đây chính là cơ hội tốt kéo gần quan hệ với gia tộc lớn.

Với lại sở dĩ Lý Sanh Ca đi đến trấn Thanh Ti cũng là bởi vì nơi này may quần áo tiêu chuẩn cao, muốn đặt trước làm một bộ quần áo.

Sau đó, Lý Sanh Ca đều nhìn mỗi một cửa hàng ở trấn Thanh Ti một chút, nhưng vẫn không tìm được chỗ đáp ứng được yêu cầu của hắn.

Nhưng hắn lại tìm được một mục tiêu khác.

Đó là tỷ tỷ của tiểu nữ hài này.

Khi Lý Sanh Ca đưa ra yêu cầu muốn tỷ tỷ của tiểu nữ hài thành thị nữ của mình, người gần đó đều quăng tới ánh mắt hâm mộ.

Nhưng cha mẹ của tiểu nữ hài thì lại sợ hãi, bọn hắn là người có trách nhiệm, cho tới bây giờ đều chưa từng muốn gả nữ nhi vào hào môn gì cả.

Cho nên, Lý Sanh Ca bị từ chối.

Lý Sanh Ca cũng không tức giận, còn tán giương thái độ như vậy, tặng cho bọn hắn cho một viên ngọc bội giá cao chót vót.

Nhưng vào đêm hôm đó lại có một đám người bịt mặt vọt vào nhà tiểu nữ hài, cướp đi ngọc bội, giết chết cha mẹ của nàng,

cướp đi tỷ tỷ của nàng.

Tiểu nữ hài trốn dưới gầm giường, chính mắt nhìn thấy mọi việc.

Ngày thứ hai, người quản lý trên trấn tới, bọn hắn phán đoán là có người tham tài giết người, cho nên qua loa rồi kết thúc.

Từ đó, tiểu nữ hài bắt đầu lưu lạc đầu đường, lẻ loi hiu quạnh.

Sau đó, nàng gặp được Diệp Khiêm.

Vị đại ca ca này là người có thể làm cho nàng cảm thấy an tâm nhất trừ cha mẹ và tỷ tỷ của nàng.

Khi biết được hoàn cảnh của tiểu nữ hài, Diệp Khiêm đã quyết định giúp nàng tìm tới đám ác đồ tham tiền kia, cho bọn hắn chịu Roi Vu Pháp.

Nhóm ác đồ cực kỳ có kinh nghiệm, nhưng vẫn bị Diệp Khiêm tìm được dấu vết để lại.

Theo manh mối, Diệp Khiêm một đường điều tra, cuối cùng lại tra được một chuyện làm cho người ta không thể tin được.

Lý Sanh Ca.

Lý Sanh Ca cũng không có để Diệp Khiêm vào mắt, thậm chí còn chẳng muốn phủ nhận, ném tỷ tỷ của tiểu nữ hài ra ngoài.

Nhưng nữ hài kia đã mình đầy thương tích, tinh thần hoảng hốt, gần như không còn là hình người.

Cuối cùng, nàng ấy chết trong ngực Diệp Khiêm.

Chương 93: Diệp Khiêm Ra Sân (2)

Diệp Khiêm nổi giận, cầm kiếm tìm tới Lý Sanh Ca.

Nhưng lúc đó, Lý Sanh Ca đã là cường giả cảnh giới Hóa Khí, mà Diệp Khiêm chỉ mới là Luyện Khí kỳ.

Không ngoài suy đoán, hắn trực tiếp bị nghiền ép, đánh thành trọng thương, tùy ý vũ nhục.

Diệp Khiêm hấp hối, ánh mắt lại là kiên định trước nay chưa có.

- Ta nhất định sẽ bắt người chịu hình phạt Roi Vu Pháp.

Hắn nói với Lý Sanh Ca.

- Ha ha, chỉ dựa vào người sao, cả đời này cũng đừng nghĩ!

Lý Sanh Ca ngạo nghễ rời khỏi.

Sau khi nghe xong cố sự này, người xung quanh tiểu nữ hài đầy ngực lửa giận, lòng đầy căm phẫn.

- Thật đáng hận!

- Hừ, trước đó ta đã nghe nói, Lý Sanh Ca này thường xuyên ra ngoài cướp đoạt các cô gái trẻ tuổi, tùy ý chà đạp, không ngờ lại là thật!

- Thật là đồ cặn bã!

Bọn hắn trong miệng mắng chửi, đều hi vọng Diệp Khiêm trong sân có thể giáo huấn hắn một trận.

Diệp Khiêm nhìn Lý Sanh Ca với tia ngạo nghễ, chậm rãi ngẩng đầu lên.

- Hôm nay, ta sẽ lấy lại công đạo cho tất cả những người đã bị giết hại.

Dứt lời, hắn đột nhiên nắm chặt tay, đánh về phía Lý Sanh Ca.

- Không biết lượng sức mình.

Nhưng Lý Sanh Ca chỉ cười lạnh một tiếng, tiện tay vung cây quạt ra, tu vi Hóa Khí thập trọng âm vang bộc phát, chạm vào nắm đấm của Diệp Khiêm.

- Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, thân thể Diệp Khiêm trực tiếp bị đánh bay ra xa mười mấy mét, kém chút đã bay ra ngoài lôi đài.

- Trước kia, người ở trước mặt ta là phế vật.

- Hiện tại, cũng giống như vậy.

Lý Sanh Ca miệt thị nói.

Nhưng Diệp Khiêm bị đánh lui, lại làm ra một chuyện làm cho tất cả mọi người đều không ngờ.

Hắn, lấy ra một cây bút lông.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, không ngờ Diệp Khiêm lại huy động bút lông, bắt đầu viết chữ trên không trung.

Dựng lên, dựng lên gãy, khẽ cong.

Đó là một chữ “Sơn” vô cùng đơn giản.

Nhưng ngay khi Diệp Khiêm hoàn thành một bút này, một uy thế hùng vĩ đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Đám người cùng ngẩng đầu lên, nhưng lại không nhìn thấy cái gì.

Nhưng ở trong mắt Lý Sanh Ca lại xuất hiện một ngọn núi màu đen khổng lồ, mang theo thế như vạn tấn, đè xuống đỉnh đầu của hắn!

Lý Sanh Ca hú lên quái dị, muốn tránh khỏi vị trí ngọn núi rơi xuống.

Nhưng tốc độ rơi xuống của nó thật sự quá nhanh!

- Phanh!

Rầm một tiếng, ngọn núi nặng nề đè lên trên bờ vai của Lý Sanh Ca, ép cong eo lưng của hắn, làm cho hai chân của hắn nhịn không được khụy xuống, quỳ trên mặt đất.

- Ngươi... Sao ngươi lại?

Vẻ mặt Lý Sanh Ca kinh hãi, ngọn núi này thật sự là quá tà dị.

Nó cũng không khủng bố như ngọn núi chân chính, nhưng trọng lượng của nó lại hao hết mỗi một phần khí lực của Lý Sanh Ca.

Chỉ có dốc hết toàn lực mới có thể ngăn cản được, không bị đè chết.

Lý Sanh Ca ra sức giãy giụa, nhưng vô luận hắn dùng sức ra sao thì ngọn núi trên đỉnh đầu đều đè hắn tới cực hạn, làm cho hắn đau đến không muốn sống.

- Thấy không, đây chính là những người từng bị ngươi hại qua, các nàng vẫn luông ở đây, ở trên đỉnh đầu ngươi, chăm

chú nhìn người.

Diệp Khiêm lạnh lùng nói.

Lý Sanh Ca nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức rùng mình!

Đầu vai của hắn đã không phải là ngọn núi lớn vừa rồi, mà là từng bóng người quen thuộc.

Tỷ tỷ của tiểu nữ hài cũng ở trong đó, nàng nhìn chăm chăm Lý Sanh Ca, trong mắt chảy ra hai hàng huyết lệ, trong miệng thảm nỉ non, hình như đang lên án tội của hắn.

- Không, không thể nào!

Lý Sanh Ca hoảng sợ gào thét, cảnh tượng như vậy thật sự là làm cho lưng của hắn phát lạnh.

- Đều là giả, người đừng mơ dọa được ta!

Hắn hét lớn một tiếng, toàn thân bộc phát toàn bộ khí thế, cây quạt hình tròn trong tay mãnh liệt đánh về phía mây đen trên đỉnh đầu.

Nhưng, hắn đánh hụt.

Chờ khi hắn mở mắt lần nữa, bầu trời đã sáng sủa, tất cả mọi thứ đều biến mất không thấy gì nữa.

Còn có hơn mười ngàn người xem tràn ngập không hiểu thấu.

- Lý Sanh Ca bị sao vậy?

- Không biết nha, hắn bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Diệp Khiêm, sau đó lại đâm đá lung tung, đầu trí đầu đũng với không khí.

- Giống như kẻ ngu, ha ha!

Đám người cười lớn.

Lý Sanh Ca gấp rút thở hổn hển, mặt trắng như nước.

Hắn hiểu được, vừa rồi hắn đã rơi vào huyền cảnh do Diệp Khiêm tạo ra, tức giận xông lên đầu.

Lý Sanh Ca quay đầu nhìn về phía Diệp Khiêm, lửa giận vô tận như muôn nuốt chửng hắn.

Vậy mà lúc này, Diệp Khiêm lại viết ra chữ thứ hai.

- Biển.

Một cơn gió mát nhẹ nhàng thổi về phía Lý Sanh Ca.

- Còn dùng bài này!

Lý Sanh Ca giận dữ, muốn nhào giết tới.

Nhưng không đợi hắn làm ra chuyện gì, bỗng nhiên cuồng phong gào thét, thổi đến hắn kém chút đứng không vững.

Khí tức nóng ẩm của biển, xen lẫn mùi máu tươi chui vào trong mũi của hắn.

Dưới chân hắn còn có cảm giác chất lỏng sền sệt.

- Chỉ là huyễn cảnh mà thôi, ngươi chỉ có chút thủ đoạn này sao?

Lý Sanh Ca hét lớn một tiếng, mở to mắt.

Trong mắt chớp động lên màu đỏ.

Xung quanh hắn đã biến thành một vùng biển rộng, mà vùng biển này lại toàn là màu đỏ.

- Đó là máu.

Khó trách vừa rồi dưới chân có cảm giác sền sệt như thế.

Chương 94: Diệp Khiêm Ra Sân (3)

Biển máu không ngừng dâng lên, rất nhanh đã đến eo Lý Sanh Ca.

Hắn giơ hai bàn tay lên, lòng bàn tay đã tràn đầy máu tươi, chậm rãi chảy xuống.

- Ngươi đã nói, máu tươi là thứ ngươi thích nhất, chỉ có máu mới làm ngươi thích thú.

- Như vậy, ta sẽ cho ngươi hưởng thụ một chút.

m thanh của Diệp Khiêm từ bốn phương tám hướng truyền đến.

- Ảo giác mà thôi, đều là ảo giác mà thôi!

- Chờ ta ra ngoài, ta nhất định sẽ giết ngươi!

Lý Sanh Ca rống to, sau đó, hắn nhắm mắt lại, cố gắng làm cho tâm trạng của mình bình tĩnh lại.

Chỉ cần tĩnh tâm thì nhất định có thể rời khỏi huyệt cảnh này!

Biên máu vẫn như cũ từ từ dâng lên, không lâu sau đã lên tới mũi của hắn.

Mùi máu tanh nồng đậm, tăng thêm cảm giác ngạt thở, mãnh liệt đánh tới.

Lý Sanh Ca cố gắng trấn an tâm tình của mình, đều là ảo giác, không có lực sát thương.

Thế nhưng, cảm giác ngạt thở lại càng ngày càng mãnh liệt!

Tiếp tục như vậy nữa hắn sẽ chết thật!

Lý Sanh Ca vẫn không nhận được, hét lớn một tiếng, phun ra một đống lớn bọt khí, sau đó ra sức hướng về phía mặt biển.

Nhưng cho dù hắn cố gắng thế nào thì cũng không có cách nào tránh thoát được.

Một loại tâm tình gọi là tuyệt vọng bắt đầu sinh ra từ trong đáy lòng, cấp tốc lan tràn.

Kinh hoảng, phần nộ, khó chịu, hối hận, sợ hãi, trùng điệp cảm xúc đan xen vào nhau, làm cho hắn nghĩ thấy khí tức tử vong.

Cuối cùng, hắn tức đã mất đi ý thức.

- Soạt!

Lý Sanh Ca té xuống đất, cảm nhận được không khí mới mẻ đã lâu không có.

- Ngươi đã nói, ngươi tra tấn người khác chỉ là muốn biết, cảm giác tuyệt vọng là thế nào.

- Bây giờ, ngươi đã biết chưa?

Diệp Khiêm lạnh lùng hỏi.

Lý Sanh Ca nằm trên mặt đất, liên tục thở dốc.

Hiện tại, hắn đã sức cùng lực kiệt, ngay cả một chữ cũng không nói được.

Nhưng Diệp Khiêm lại bắt đầu viết chữ.

Với lại lần này, là hai chữ.

- Ta đã từng thề, sẽ bắt ngươi phải chịu trừng phạt Roi Vu Pháp.

- Ta nghĩ, nếu để cho ngươi chết bằng thứ mình thích nhất thì có lẽ là phương pháp tốt nhất.

Bút lông trong tay Diệp Khiêm viết ra một nét cuối cùng.

- Hồ Tiên.

Không có ai biết, tràng cảnh trong mắt Lý Sanh Ca là như thế nào.

Nhưng biểu hiện của hắn lại làm cho lòng người phát lạnh.

Khi thì cười to, khi thì khóc lớn, khi thì phong hoa đầy mặt, khi thì sợ hãi cầu xin tha thứ.

Hắn cười, xé toang quần áo của mình, ngón tay của hắn lại bắt đầu cào cấu trên người mình.

Hắn vừa khóc, vừa nói thật xin lỗi, vừa tự đập nát ngón chân, tự đập nát xương đầu gối của mình.

- Đủ rồi!

Trên đài cao, Lý Lưu Tô cũng không nhịn được nữa, rống to.

Nếu còn tiếp tục như thế, không riêng Lý Sanh Ca sẽ chết, mà mặt mũi Lý gia cũng sẽ không còn chút nào.

Nhưng Cốc Vạn Tâm trụ trì chiến đấu lại giống như không nghe thấy, không để ý đến hắn.

- Diệp Tùy Phong, thật đủ rồi!

Lý Lưu Tô đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong vuốt cằm.

- Không ngờ tiểu tử này lại tìm hiểu ra Sát Chi Đạo từ trong Sơn Hải Đồ Lục.

- Chuyện này không quá phù hợp với lý niệm của hấn.
- Ừm, không sao đâu, đây chỉ là chấp niệm của hấn thôi.

Diệp Tuy Phong vừa suy nghĩ vừa nói.

- Diệp Tuy Phong, người đến cùng có đang nghe ta nói hay không?

Lý Lưu Tô tức giận đứng lên.

- Nghe đây, nghe đây.

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu, lớn tiếng nói:

- Diệp Khiêm, được rồi, đừng có tra tấn hấn nữa.

Trên lôi đài, Diệp Khiêm nhẹ gật đầu, xóa đi hai chữ Hồ Tiên.

Lúc này, Lý Lưu Tô mới hừ một tiếng, một lần nữa ngồi xuống ghế.

- Giết đi.

Diệp Tuy Phong từ tốn nói.

.....

Đấu trường Đằng Vân.

Diệp Khiêm đứng ở trong sân, trong tay cầm một cái đầu đâm máu.

Sau khi Diệp Tuy Phong lên tiếng, hấn trực tiếp xông tới, một kiếm chém Lý Sanh Ca.

Hấn ngẩng đầu lên, thật dài thở ra một hơi, tiện tay ném đầu lâu ở dưới chân.

Sau đó, cầm lấy bút lông trước đó, hai tay tách ra thành hai đoạn, hướng về phía tiểu nữ hài trên đài, nhoen miệng cười.

Trên mặt tiểu nữ hài treo nước mắt, đầu chôn ở giữa hai chân, ô ô bắt đầu khóc.

- Tỷ tỷ, mối thù của người cuối cùng đã được báo...

Diệp Tuy Phong nhìn thấy mọi việc, khẽ gật đầu.

Diệp Khiêm chém giết Lý Sanh Ca, là trả Tâm Ma của mình, bẻ gãy bút lông, chính là chém rụng quá khứ, trở về bản tâm.

- Tiểu tử này, trước khi lên đài đã nghĩ kỹ. Thật là, khiến mình còn lo lắng hẳn có phải nhập ma nữa hay không?! Còn tốt, còn tốt.

Diệp Tuy Phong!

Nhưng có người hiện tại thật không tốt.

Hai mắt của Lý Lưu Tô đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Tuy Phong.

- Người quá phạm!

Hắn thấp giọng quát.

- Chiến đấu nào không thể không chết người, Diệp Khiêm chỉ là lỡ tay mà thôi. Người dù sao cũng là gia chủ một nhà, một trong ba đại diện thành Vân Tiêu chúng ta, đừng để chuyện này rối loạn trong lòng mới đúng.

Diệp Tuy Phong nhếch miệng cười một tiếng, rất giống một kẻ trùm phản diện.

Lý Lưu Tô khó thở, trên mặt gân xanh nổi lên, răng cắn vang lên tiếng ken két.

Nhưng hắn vẫn nhẫn được.

- Hi vọng người không hối hận vì hành động hôm nay!

Hắn thả câu tiếp theo, rồi ngồi xuống lại, không nói thêm gì nữa.

Chương 95: Diệp Ma Đầu Ra Sân

Diệp Tuy Phong cũng lười để ý đến hắn.

- Kẻ yếu mới ần nhẫn, có gan thì tới đánh với Lão Tử nha ~ Ta cam đoan chỉ dùng thực lực cảnh giới Độ Kiếp.

Hắn đưa ánh mắt một lần nữa nhìn về phía lôi đài.

Diệp Khiêm giết chết Lý Sanh Ca, trong đấu trường nhắc lên một trận cao trào không nhỏ.

Đây chính là vị thiên kiêu thứ nhất ngã xuống nha!

Tất cả mọi người là người tu luyện, đều là người tràn đầy nhiệt huyết, loại chiến đấu này mới có giá trị để bọn hắn quan sát.

Cho dù xem không hiểu quá trình chiến đấu là cái gì...

- Diệp Khiêm đối chiến Lý Sanh Ca, Diệp Khiêm thắng!

Cốc Vạn Tâm tuyên bố kết quả của cuộc chiến đấu này.

Về phần Đường gia sau khi trông thấy Diệp Khiêm quý dị và hung tàn như vậy, mấy người còn lại Đường gia, nào dám ứng chiến?

Thế là lại lựa chọn bỏ quyền nhận thua, nghênh đón một trận bàn tán của đám người.

Tiếp đó, chính là người cuối cùng của Diệp gia.

- Chúng ta cùng hoan nghênh, Diệp Hiểu Hiểu!

Theo tiếng vỗ tay nhiệt liệt, một bóng dáng nhảy lên lôi đài.

Nàng với dáng vẻ thấp bé, một mái tóc dài màu đỏ, dài đến dưới chân.

Theo thân thể nhún nhảy một cái, trên dưới lắc lư, rất là đáng yêu.

Tại trong miệng nàng, còn nhai nuốt lấy simgum, có thể thổi lên thành bong bóng màu sắc rực rỡ.

- Đây chính là một đứa bé mà!

Có người nói.

Người bên cạnh, dùng ánh mắt cực độ khinh bỉ nhìn về phía hắn.

- Bốn người trước đó của Diệp gia, còn chưa dạy cho người được một bài học sao? Người xuất chiến của bọn hắn, làm sao lại yếu đến thế?

Mọi người nhao nhao chờ mong, nhìn vào đứa bé gái vô cùng đáng yêu, đến tột cùng sẽ có bản lĩnh gì.

Diệp Hiểu Hiểu đi đến bên người Cốc Vạn Tâm, hì hì cười một tiếng:

- Cốc tỷ tỷ, người hôm nay thật xinh đẹp, lại trắng vừa tròn.

Cốc Vạn Tâm cúi đầu nhìn mình một chút, cười xấu hổ cười:

- Đa tạ khích lệ, trang phục thịnh hội thôi. Người muốn dựa theo quy tắc bình thường, hay khiêu chiến những người khác?

Nàng vội vàng dõng chủ đề.

- Đương nhiên cũng là khiêu chiến rồi!

Diệp Hiểu Hiểu nói xong, mắt to đảo một vòng, nhìn về phía người còn lại cuối cùng của Lý gia, Lý Nhiên.

Ngay lập tức, trong lòng Lý Nhiên nhảy lên một cái, kết quả của bốn vị đi lên của gia tộc bọn họ đều chẳng ra sao cả!

Nhưng con mắt của Diệp Hiểu Hiểu lóe lên, cuối cùng dừng lại trên người một vị khác của Đường gia.

Trong nháy mắt, Lý Nhiên nhẹ nhàng thở ra.

- Chính là người, Đường Doanh Doanh.

Diệp Hiểu Hiểu lựa chọn người khiêu chiến của mình.

Đường Doanh Doanh ngẩn người, sau đó hừ một tiếng, lắc lắc thân thể nở nang đi tới.

- Hai người, bắt đầu chiến đấu!

- A? Người làm sao lại thay quần áo rồi?

Đường Doanh Doanh vừa mới chuẩn bị tiến công, Diệp Hiểu Hiểu bỗng nhiên nói.

Nàng ta ngẩn người, sau đó trông thấy áo lót trong tay Diệp Hiểu Hiểu, ngay lập tức xấu hổ lên.

- Người làm sao...? Ta nhớ ra rồi, chuyện lần trước ở Túy Mộng hội, chính là người làm!

Đường Doanh Doanh lập tức hiểu ra, tức giận mắng.

Chuyện nàng ta bị lộ cơ thể ở hội Túy Mộng, khiến thể diện nàng ta mất hết.

- Đúng nha, người muốn làm sao cảm ơn ta?

Diệp Hiểu Hiểu trực tiếp dùng sức ném áo lót về phía khán đài, gây nên một trận tranh đoạt của vài nhân vật đáng sợ.

- Ta giết ngươi!

Trong nháy mắt Đường Doanh Doanh bị lửa giận xông lên tận đầu, rút ra trường kiếm, nhanh chóng vọt tới.

- Hi hi.

Một vòng sáng màu lam, xuất hiện dưới chân Diệp Hiểu Hiểu. Trường kiếm cắm vào không khí.

- Ta ở đây này.

Giọng nói của Diệp Hiểu Hiểu xuất hiện ở phía sau Đường Doanh Doanh.

Mà trong tay nàng, lại xuất hiện một kiện áo lót màu hồng.

- Trả lại cho ta!

Đường Doanh Doanh vội vàng vọt tới, lại nhìn xuống ngực, mình ở trước mặt mấy chục ngàn người, phân đôi núi lại lộ liễu ra như thế!

Nhưng tia sáng màu xanh dương hiện lên, nàng ta lại vô huyệt.

- Văn thúc, đây lại là thủ đoạn gì?

Mễ Phong của thành Hắc Thạch, sắc mặt ngạc nhiên, hỏi.

Nam nhân trung niên bên cạnh, mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

Hắn là người hộ đạo của Mễ Phong, lần này ra ngoài du lịch, chủ yếu phụ trách an toàn của hắn, còn có chỉ đạo bên trên tu vi.

So tài thành Vân Tiêu chính là một lần cơ hội rất tốt chỉ điểm.

Có thể nhìn đám thiên tài ở thành Vân Tiêu đều làm sao chiến đấu.

Nhưng lần này, quá tà dị!

Đầu tiên là xuất hiện một Diệp Hoàng, động đều không động, chính là nghiền ép tại chỗ. Ngoại trừ một câu mạnh, căn bản không lời nào giải thích tốt.

Diệp Long với Diệp Cầm Dao còn tốt, vừa rồi Diệp Khiêm, lại dùng thủ đoạn quỷ dị.

Hắn căn bản không hiểu được, Diệp Khiêm sử dụng chính là loại hình công pháp nào.

Mà bây giờ Diệp Hiểu Hiểu, càng thêm kỳ lạ.

Phương thức hành động của nàng, tựa như Cánh Cửa Hư Không.

Nhưng loại đại thần thông kia, làm sao có thể là một tiểu nữ oa cảnh giới Hóa Khí, có thể sử dụng ra?

- Ta... Còn đang xác nhận.

Nam nhân trung niên nói.

- Văn thúc, ngươi không phải nói với ta mình dưới cấp bậc Kim Đan không gì không biết?

Mễ Phong nghi ngờ nhìn hắn một chút.

Khóe mắt của nam nhân trung niên run rẩy.

- Tiểu tử thú vị, trên đời không hiếm chuyện lạ!

Hắn lại nói tiếp, lại đưa ánh mắt nhìn về phía trên lôi đài.

Chương 96: Tự Do! Sao Có Thể Dựa Vào Kẻ Địch Ban Phát! Tự Do Chính Là Bản Thân Mình Giành Lấy!

Khóe mắt của nam nhân trung niên run rẩy.

- Tiểu tử thú vị, trên đời không hiếm chuyện lạ!

Hắn một lần nữa nói tiếp, lại đưa ánh mắt nhìn về phía trên lôi đài.

Cái kia Diệp Hiểu Hiểu, như cũ đang đùa bỡn lấy Đường Doanh Doanh.

Mỗi một lần nhảy vọt, trên tay đều sẽ nhiều một kiện đồ vật.

Có đôi khi là quần áo, có đôi khi là đeo sức.

Đường Doanh Doanh, chỉ còn lại áo ngoài.

- Diệp Hiểu Hiểu, ngươi quá phận rồi!

Đường Doanh Doanh đã đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Diệp Hiểu Hiểu cong cong miệng:

- Ừ, không đùa ngươi nữa, đừng tức giận mà.

Nói xong, trong tay nàng bỗng nhiên xuất hiện một quả cầu màu lam, ném về Đường Doanh Doanh.

Đường Doanh Doanh lách mình tránh thoát, nhưng quả cầu này bỗng nhiên rơi xuống bên cạnh nàng rồi nổ tung.

Một vòng tròn màu lam nhạt, quán quanh ở trên người nàng.

- Hãy ngủ đi~

Diệp Hiểu Hiểu nói xong, con mắt của Đường Doanh Doanh đảo một vòng, nằm trên mặt đất, nằm ngáy o o.

Mọi người nhất thời choáng váng, đây là bình thường, còn muốn khiến người khác rơi vào giấc ngủ thì sao?

Loại thủ đoạn này, khiến phe mình có được bao nhiêu lợi ích...

Diệp Hiểu Hiểu thấy chiêu thức của mình có hiệu quả, nhảy nhót đi đến bên người Đường Doanh Doanh, nhìn mặt nàng ta ngủ say.

- Hiểu tiên tử, xin thủ hạ lưu tình, ta thay nàng ấy nhận thua.

Lúc này, dưới lời đài, Đường Thiếu Khanh chấp tay khẩn cầu.

Diệp Hiểu Hiểu hừ một tiếng:

- Miệng vẫn rất ngọt. Vậy quên đi.

Con ngươi nàng đảo một vòng, không biết từ nơi nào mò ra được một cây bút rục rở màu sắc, nhắm ngay mặt Đường Doanh Doanh, vẽ lên mặt nàng ta thành mặt mèo.

Sau đó, vỗ tay phát ra tiếng, Đường Doanh Doanh ưm một tiếng, tỉnh lại từ bên trong giấc ngủ say.

Đường Thiếu Khanh vội vàng tiến lên, bắt đầu đỡ nàng ta xuống.

- Ta đây là thế nào?

Mặt mũi Đường Doanh Doanh tràn đầy nghi hoặc.

- Không có việc gì, chúng ta...

Đường Thiếu Khanh nói xong, bỗng nhiên trông thấy mặt của Đường Doanh Doanh, kềm chút cười phun ra ngoài.

- Chúng ta thua, đi thôi.

Nhưng hắn vẫn là nhịn được.

- Nhớ kỹ, đừng ngáng đầu...

Sau khi Đường Doanh Doanh đi, Cốc Vạn Tâm tuyên bố Diệp Hiểu Hiểu chiến thắng.

Cuối cùng, chỉ còn lại Lý Nhiên Lý gia.

Không đợi bắt đầu, hắn đã cuống quýt lựa chọn nhận thua.

Không có cách nào khác, mấy người kia của Diệp gia, thật đã dọa hắn.

Đến tận đây, so tài thành Vân Tiêu, dùng một phương thức kết thúc sớm khiến tất cả mọi người cũng không nghĩ tới.

- Diệp gia, mười trận chiến toàn thắng! Vì năm người Đường gia đều thua, Lý gia chỉ còn lại một mình Lý Nhiên có thể chiến đấu, còn lại không phải chết chính là trọng thương, cho nên, vị trí thứ hai là Đường gia, Lý gia đứng ở cuối cùng.

- Ha ha, hai vị gia chủ, chúng ta tiếp theo nói chuyện phân chia tài nguyên.

Diệp Tuy Phong vừa cười vừa nói.

Mặt của Lý Lưu Tô âm trầm, nhìn một chút Đường Chính.

Đường Chính khẽ gật đầu.

Sau một lát, Lý Lưu Tô đứng dậy.

- Diệp Tuy Phong, lần này so tài của thành Vân Tiêu, thật sự là có chút hoang đường!

- Ta cho rằng, hiệp nghị giữa ba đại gia tộc nên thay đổi!

- Tự do! Sao có thể dựa vào kẻ địch ban phát! Tự do chính là bản thân mình giành lấy!

.....

Ở vị trí cao nhất trên đấu trường.

Vẻ mặt Lý Lưu Tô âm trầm, ánh mắt hung ác nham hiểm, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Tùy Phong.

- Dùng mấy người trẻ tuổi miệng còn hôi sữa đã muốn quyết định tương lai hai năm sau của gia tộc, thật sự là quá ngu xuẩn.

- Cho nên, ta cho rằng từ hôm nay trở đi, chúng ta nên hủy bỏ quy định này!

- Đường huynh, ngài cảm thấy thế nào?

Đường Chính khẽ gật đầu, nói:

- Cũng có chút đúng.

- Ba đại gia tộc chúng ta quản lý khu vực xung quanh thành Vân Tiêu, trách nhiệm trọng đại.

- Cho nên, tốt nhất có thể cân nhắc thực lực tổng hợp của mỗi gia tộc để phân chia tỉ trọng.

Vẻ mặt hắn thành thật suy tư.

Hiển nhiên, hai người bọn họ đã sớm đạt thành hiệp nghị.

Cho dù chiến đấu hôm nay không phải kết quả hiện tại thì chỉ sợ cũng phải nói ra.

Diệp Tùy Phong sờ lên cái cằm.

Vốn dĩ, mục đích ban đầu của so tài thành Vân Tiêu là vì đốc thúc người trẻ tuổi của ba đại gia tộc cố gắng tu luyện, cùng nhau tiến bộ.

Không thể không nói, biện pháp này thật sự rất thông minh.

Nhưng bây giờ, Lý Lưu Tô và Đường Chính đã dần quên dự tính ban đầu.

Khi bọn hắn đưa ra, phân chia lợi ích dựa theo thực lực tổng hợp của gia tộc, Diệp Tùy Phong không khỏi yên lặng.

- Nghĩ thầm, còn có chuyện tốt cỡ này à?

- Ừm, ta cũng đồng ý với suy nghĩ của các người.

Diệp Tuy Phong nói.

Lý Lưu Tô ngăn người, hấn tương dựa vào tính cách bộp chộp của Diệp Tuy Phong, chắc chắn sẽ nóng nảy.

- Người chắc chắn chứ?

Hấn ta nhin không được hỏi lại lần nữa.

- Không sai.

Diệp Tuy Phong nói.

Đạt được đáp án khẳng định, lông mày Lý Lưu Tô hơi giãn ra, nói:

- Coi như người thức thời.

- Tốt, vậy chúng ta bây giờ cũng nên lập một bản dự thảo trước. Nếu bàn về thực lực, không hề nghi ngờ, Đường lão huynh là mạnh nhất, tiếp theo là Lý gia chúng ta, cuối cùng là Diệp gia người, cho nên...

Chương 97: Quy Tắc, Mãi Điều Do Người Mạnh Quyết Định!

- Khoan đã.

Diệp Tuy Phong cắt đứt lời Lý Lưu Tô, nghiêng đầu nhìn về phía hấn, hỏi:

- Cái này cái gọi là thực lực tổng hợp à, người đang dùng thịt thừa trên mặt người để tính à, sao Diệp gia lại xếp cuối cùng?

Khóe mắt Lý Lưu Tô không nhin được run rẩy, thật sự là hấn tương đối phúc hậu, nhưng còn chưa tới tình trạng mặt mũi tràn đầy thịt thừa.

- Sao vậy, người có gì muốn nói à?

Hấn ta trừng trừng mắt.

- Ừm, rất nhiều là đẳng khác.

Diệp Tuy Phong lạnh nhạt nói.

- Ha ha.

Lý Lưu Tô bỗng nhiên cười to:

- Diệp Tùy Phong, đừng tưởng rằng người đạp vận khí cút chó, đạt được một chút tài phú là có thể muốn làm gì thì làm ở thành Vân Tiêu.

- Thế giới này, thủy chung vẫn là tôn sùng cường giả!

- Quy tắc, mãi đều do người mạnh chế định!

Nói xong, hắn vung tay lên, ba lão giả khuôn mặt tiêu tụy xuất hiện trong đài cao nhất, bao vây Diệp Tùy Phong. Liê n hệ zl:
0 7 6 9 4 1 7 9 8 2

Diệp Tùy Phong nhìn lướt qua, ba vị này là đại năng cảnh giới Nguyên Anh!

- Thật là khủng khiếp, kém chút đã dọa chết ta!

Sau đó, Lý Lưu Tô xoay người, nói với mấy chục ngàn người đang có mặt ở đấu trường Đăng Vân.

- Tất cả mọi người nghe đây! Ngoại trừ người của ba đại gia tộc ra, những người khác lập tức rời khỏi đấu trường Đăng Vân, chúng ta muốn thương nghị một vài chuyện!

m thanh vang dội lập tức truyền khắp cả đấu trường.

Sau đó, trên trăm tu sĩ cực kỳ khí thế rơi vào giữa sân đấu, chuẩn bị đuổi tất cả mọi người ra ngoài.

Bọn hắn đều là người của Lý gia và Đường gia, yếu nhất cũng là cấp bậc Kim Thân!

Mọi người xông xáo, không biết đã xảy ra biến cố gì.

Nhưng dưới lực bức bách đối phương, bọn hắn vẫn lần lượt bắt đầu rời đi.

- Nguy rồi, bọn hắn đang nhắm vào Diệp gia!

Vẻ mặt Mễ Phong lo lắng:

- Văn thúc, người nhanh tìm biện pháp đi!

Vẻ mặt Văn thúc ngưng trọng, ở trên đài cao nhất xuất hiện ba người, cả ba người này đều lộ ra khí thế bàng bạc, rõ ràng tu vi đều trên cảnh giới Kim Đan.

Lão chỉ là Kim Đan hậu kỳ mà thôi, sao có thể nghĩ được biện pháp gì?

Thấy lão giữ im lặng, Mễ Phong cũng hiểu rõ thứ gì.

Bỗng nhiên, hấn hướng phía phía khu vực chuẩn bị của Diệp gia, hô to:

- Hoàng tiên tử, cẩn thận...

Vừa hô dứt câu, trên bờ vai hấn đã chịu một chưởng, bị Văn thúc đánh ngất xỉu.

Văn thúc ôm thân thể Mễ Phong, nhìn người trẻ tuổi trên đài cao một lần nữa, rồi khẽ lắc đầu.

- Diệp gia chủ, chúc người may mắn.

Một phương hướng khác của đấu trường, mấy người trẻ mặc màu xanh cũng đang muốn đi ra ngoài.

- Xem ra lần này Diệp gia thật sự tiêu rồi.

- Học trưởng Trương Đông, ngài nhanh nghĩ biện pháp đi, có thể những người kia của Diệp gia đều có tư cách tiến vào học viện chúng ta đó!

Thân hình Trương Đông cao lớn, nhìn về phương hướng Diệp gia, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

- Học viện Thiên Phủ không thể tham gia tranh đấu ở ngoại giới.

Nói xong, hấn quay đầu lại, chậm rãi rời khỏi.

Có trên trăm cường giả điều khiển, rất nhanh, đấu trường Đằng Vân đã trở nên trống rỗng.

Chỉ còn lại nhân vật quan trọng của ba đại gia tộc, còn có đông đảo tu sĩ cường đại của hai nhà Lý Đường.

Bọn hấn hung thần ác sát, nhìn chăm chăm.

- Diệp Tùy Phong, bây giờ ngươi đã biết rõ, vì sao ta xếp Diệp gia ở cuối cùng chưa?

Lý Lưu Tô quay người, từ trên cao nhìn xuống Diệp Tùy Phong.

Hắn giang hai cánh tay, lớn tiếng nói:

- Những người này cũng chỉ chưa tới một phần ba thực lực của hai nhà chúng ta mà thôi.

- Diệp gia các người thì sao?

- Thời gian tồn tại vẫn chưa tới trăm năm, không có nửa điểm nội tình, lấy cái gì để đấu với chúng ta?

- Các người có cái gì?

Lúc này, Lý Lưu Tô hăng hái, khí thế bàng bạc hỏi.

Diệp Tuy Phong một tay chống cằm, bỗng nhiên cười.

- Chúng ta... Có ta à.

- Người?

Lý Lưu Tô ngửa mặt lên trời cười to:

- Người, một người nửa năm trước mà mọi người đều biết là phế vật, một nhà giàu mới nổi gặp vận may thôi!

- Ta rất may mắn, người không biết điều thấp, không biết ẩn nhẫn, sau khi phát tài chỉ biết tiêu xài hoang phí.

- Biết điều này có ý nghĩa gì không? Mang ý nghĩa ông trời cũng không muốn để người một mình có được những tài phú này!

Trên mặt Lý Lưu Tô mang theo nụ cười vui sướng.

Lúc này, Đường Chính cũng đứng lên, trầm giọng nói:

- Diệp Tuy Phong, thế cục thành Vân Tiêu vẫn luôn rất ổn định, mọi người đều cùng hòa thuận phát triển.

- Nhưng hành động gần đây của người đã phá vỡ thế hoà kéo dài gần trăm năm nay.

- Ta không trách người, thật, người trẻ tuổi nào có ai không phạm sai lầm.

- Nhưng người sai thì sai, có được tài phú mình không cách nào không chế, những thứ đó khiến người bành trướng, khiến người điên cuồng.

- Làm người quên, ở trên thế giới này, tài phú chỉ là phụ, chỉ có cường đại mới là duy nhất.

Đường Chính đứng chấp tay, rất giống một trưởng giả đầy bụng đạo nghĩa.

Diệp Tỳ Phong thấy rõ.

- Nói cho cùng, thật ra hai người chính là coi trọng một chút xíu linh thạch kia của ta thôi đúng không?

- Cứ nói thẳng đi, làm cho ta thấy hai người khó chịu, còn mưu cái mưu này cái kia.

Chương 98: Hai Lựa Chọn

- Có mệt hay không?

- Các người nói, đều quá đúng.

Diệp Tỳ Phong đứng dậy, chậm ung dung đi đến mép khán đài, con mắt nhìn ra phương xa.

- Thật ra, cho tới nay, ta đều hiểu, mỗi thế giới đều là mạnh được yếu thua, cá lớn nuốt cá bé, cá con ăn con tôm, con tôm ăn hơi trùng.

- Ta cũng không phải yêu thích thế giới như vậy.

- Nhưng nói như thế nào đây, mỗi người đều khác nhau, có khác nhau thì sẽ có tương đối; có so sánh thì sẽ có tranh đấu; có tranh đấu thì sẽ có mạnh yếu.

- Tình huống tốt nhất vẫn là cường giả chế định quy tắc, kẻ yếu tuân thủ quy tắc.

- Như vậy, mạnh yếu mới có thể cùng tồn tại.

Diệp Tỳ Phong xoay người lại:

- Các người, thật nói rất đúng.

Trên mặt Lý Lưu Tô lộ ra nụ cười lạnh:

- Nói như vậy, người đồng ý với quyết nghị của chúng ta?

- Đúng vậy.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu:

- Thành Vân Tiêu đúng là nên nghênh đón quy tắc và cách cục mới.

Lý Lưu Tô và Đường Chính liếc nhau, hai người đều khẽ gật đầu.

- Vậy chuyện này, ngươi chuẩn bị làm xử lý thế nào?

Diệp Tỳ Phong nhìn bọn hắn một chút, nói:

- Ta là tính như vậy.

- Có hai lựa chọn.

- Thứ nhất, các ngươi từ bỏ tất cả quyền lợi, tài sản, cửa hàng, tài nguyên ở thành Vân Tiêu, sau đó mang theo người của các ngươi rời xa phạm vi quản lý của thành Vân Tiêu, vĩnh viễn không quay lại nữa.

- Nể tình tình cảm trăm năm của chúng ta, ta sẽ nể mặt bạn bè, tặng mỗi người các ngươi một trăm triệu linh thạch hạ phẩm, làm lộ phí.

- Nếu như không đồng ý... Vậy thì giết toàn tộc.

.....

Sau khi Diệp Tỳ Phong nói xong mấy câu này, trên đài cao lâm vào yên lặng ngẩn ngui.

Lý Lưu Tô và Đường Chính đều cau mày, hình như không thể tin được điều mình vừa nghe.

Bọn hắn còn tưởng là Diệp Tỳ Phong đang nói đùa.

Nhưng sau khi nhìn thấy biểu lộ đăm đăm của hắn, hai người hiểu rõ, hắn thật nghiêm túc.

- Diệp Tỳ Phong!

Lý Lưu Tô nổi giận nói:

- Ngươi thật sự là đang tìm cái chết! Chúng ta bây giờ có ba vị...

- Đủ rồi.

- Phan!

Lý Lưu Tô bỗng nhiên cảm thấy một áp lực khổng lồ từ trên trời giáng xuống, ép vỡ hai cánh tay của hắn, ép cong hai chân của hắn, làm hắn nặng nề quỳ trên mặt đất.

Đến cả đài cao được trận pháp gia cố cũng bị nứt ra, nhìn thấy mà giật mình!

- Người đã nói quá nhiều.

Diệp Tùy Phong lãnh đạm nói, trong mắt toàn là lạnh lẽo.

Đường Chính, còn có ba vị lão giả cảnh giới Nguyên Anh xung quanh, trong lúc nhất thời giống như chưa kịp phản ứng.

Bọn hắn nhìn về phía Lý Lưu Tô, phát hiện vừa rồi hắn vẫn còn hăng hái, lúc này đã miệng mũi chảy máu, hai tay chống xuống đất, càng không ngừng run rẩy.

- Lão tổ, mau giết hắn!

Lý Lưu Tô gần như đang thét gào, từ trong âm thanh của hắn có thể nghe ra, lúc này, hắn đang chịu đựng áp lực và thống khổ vô tận.

- Thằng nhãi ranh, muốn chết!

Ba lão giả Nguyên Anh kỳ gần như đồng thời ra tay.

Bọn hắn rõ ràng đều là lão quái vật đã sống mấy trăm năm, vừa ra tay chính là công pháp cấp cao đạt đến Hóa Cảnh, uy thế vô tận ép về phía Diệp Tùy Phong.

- Oanh!

Một tiếng nổ thật to vang lên, nương theo bụi mù đầy trời, đặng không bay lên trong đấu trường.

Khán giả vừa rời khỏi đấu trường, vẫn chưa đi xa, bọn hắn vẫn còn tụ tập ở bên ngoài, lo lắng chờ đợi kết quả.

Sau khi nghe thấy âm thanh, cả đám lập tức ngửa đầu nhìn lại.

- Đã ra tay rồi!

Có người lên tiếng kinh hô.

- Gia chủ Diệp gia vẫn còn trẻ, vốn không nên cao điệu như vậy!

Có người lắc đầu thờ dài.

- Mẹ nhà hấn, nếu mấy người Hoàng tiên tử xảy ra chuyện, ta thề không chết không thôi với hai nhà Lý Đường!

Một ít tu sĩ trẻ tuổi lòng đầy căm phẫn.

Văn thúc nhìn bụi mù ngập trời kia, cảm nhận mặt đất rung động, cũng hơi thờ dài.

- Nhất định không sai, là đại năng cấp bậc Nguyên Anh ra tay, gia chủ Diệp gia... Nguy rồi!

Xa xa, Trương Đông đứng chấp tay, sắc mặt hấn nghiêm nghị.

Hấn rõ ràng từ trong ba động vừa rồi, cảm nhận được một khí tức cực kỳ đặc biệt.

Đó là lực lượng lẽ ra không nên xuất hiện trong thành Vân Tiêu.

- Gia chủ Diệp gia, đến cùng là người như thế nào?

Đầu trường Đăng Vân.

Ở chỗ cao nhất trên đầu trường, đã rạn nứt từng khúc, hoàn toàn là dựa vào trận pháp mới khó khăn lắm liền cùng một chỗ, không đến mức đổ xuống.

Lý Lưu Tô đã nằm sấp ngã xuống đất, máu me đầy mặt, hấp hối.

Ba tu sĩ Nguyên Anh vừa mới ra tay đã phân biệt bay ra xung quanh, tay chân đứt gãy, không thành hình người, đã không còn hô hấp.

Mà Diệp Tuy Phong vẫn đứng ở vị trí cũ, ngay cả kiểu tóc cũng không thay đổi.

Về phần Đường Chính thì đã ngồi dưới đất, sắc mặt cũng dần thay đổi.

- Không thể nào, người... Sao người lại?

Hắn tự lẩm bầm, tình cảnh vừa nãy, thật sự là nằm ngoài phạm vi nhận thức của hắn.

Đôi mắt với một kích toàn lực của ba vị đại năng Nguyên Anh, Diệp Tuy Phong chỉ là tiện tay vung lên đã giết chết toàn bộ bọn hắn.

- Đơn giản, quá kinh khủng!

Nếu như đây là ác mộng, Đường Chính chỉ hy vọng, mình có thể nhanh tỉnh lại.

Chương 99: Lý Gia Diệt Tộc

Nơi xa, trên bàn tiệc Diệp gia.

Diệp Hoàng nhìn cha trên đài cao, trên mặt tràn đầy hương tới và tự hào.

- Đó chính là cha của nàng!

- Ta là con gái của Diệp Tuy Phong!

Mà những người khác cũng đầy phẫn chấn.

Diệp Tuy Phong chính là Định Hải Thần Châm trong lòng bọn họ!

Về phần người hai gia tộc Lý Đường, bao gồm cả những cường giả cảnh giới Kim Thân trở lên, toàn bộ đều đứng im tại chỗ, không nhúc nhích.

Bọn quá sợ hãi, không cách nào làm ra chút động tác.

- Là chính các ngươi nói, đây là một thế giới cường giả vi tôn.

Diệp Tuy Phong ngồi thẳng người, chậm rãi đi tới trước mặt Lý Lưu Tô, cúi đầu nhìn xuống hắn.

Lý Lưu Tô còn chưa chết, hắn ta gian nan quay đầu, nhìn Diệp Tuy Phong chặn lại ánh nắng, trong mắt tràn đầy sợ hãi vô tận.

- Vì sao, vì sao hắn lại mạnh như vậy?

Lý Lưu Tô hồi hận, hắn ta hồi hận đã đánh chú ý với Diệp Tuy Phong.

Loại tồn tại này căn bản cũng không phải là Lý gia có thể chọc nổi.

- Tha... Tha...

Lý Lưu Tô há miệng muốn nói, hẳn ta muốn cầu xin Diệp Tỳ Phong nhưng cũng đã khó mà nói một câu đầy đủ.

- Đã chậm rồi.

Diệp Tỳ Phong lạnh lùng nói.

Hắn, có thể làm chuyện nhân từ.

Nhưng hẳn, không phải là hạng người nhân từ.

Khi Lý Lưu Tô dùng con gái để uy hiếp mình, vận mệnh của Lý gia đã định.

Diệp Tỳ Phong ngồi xỏm xuống.

- Nếu như hôm nay ta nằm trên mặt đất, ngẫm lại xem, người sẽ bỏ qua cho ta sao?

- Ha ha, thật ra người sớm đã muốn chém ta thành muôn mảnh đúng không?

Hắn mở ra tay cầm, một giọt máu tươi của Lý Lưu Tô bỗng nhiên bay ra, rơi vào trong lòng bàn tay Diệp Tỳ Phong.

Huyết châu có chút xoay tròn, chìm chìm nổi nổi.

Ở trên tay Diệp Tỳ Phong, nó giống như vật sống.

Nương theo hắn hô hấp, một vòng ánh sáng mờ lung quanh quần ở xung quanh, yêu dị mà mỹ lệ.

- Thì ra người không nói sai, lực lượng nơi này thật đúng là chỉ có một phần ba của Lý gia.

Diệp Tỳ Phong nói, trong con mắt hơi lấp lóe lên tia sáng đỏ, làm cho Lý Lưu Tô cảm thấy lạnh thấu xương.

- Người... Người muốn làm gì?

Lý Lưu Tô cũng ráng rạn ra âm thanh.

- Người muốn nhìn không?

Diệp Tuy Phong đưa bàn tay tới gần Lý Lưu Tô, giọt máu kia phóng đại vô hạn trong mắt hắn.

Vô số hình tượng nhỏ bé, nhưng hắn có thể thấy rõ ràng.

Hắn nhìn thấy, Lý Kỳ vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ.

Hắn nhìn thấy, con cháu Lý gia đang tranh chấp với người khác ở đầu đường.

Hắn nhìn thấy, dưới mặt đất của Lý gia có hai vị lão tổ còn đang ngủ say bé quan.

Hắn nhìn thấy mình nằm dưới đất, nhìn thấy tất cả huyết mạch Lý gia.

- Không... Không!

Lý Lưu Tô chưa nghe nói qua loại thủ đoạn này, nhưng hắn ta ần ần hiểu rõ, Diệp Tuy Phong đến tột cùng muốn làm gì.

- Là ta sai rồi, ta sai rồi!

Hai hàng máu chảy ra từ trong hốc mắt Lý Lưu Tô.

Hiện tại, trong lòng hắn ta chỉ có vô tận hối hận.

Vô số lần, hắn ta từng khuyên bảo hậu bối của mình, nhất định phải cẩn thận, nhất định phải ôn hòa, thăm dò nội tình kẻ địch rồi mới tính kế, để tránh đúc thành sai lầm lớn.

Nhưng hôm nay, hắn ta lại bởi vì khinh thường Diệp Tuy Phong mà lại phạm vào sai lầm vĩnh viễn cũng không có cơ hội bù đắp.

Lý Lưu Tô và Diệp Tuy Phong đối mặt, trong mắt chỉ có vô tận cầu khẩn.

- Gặp lại.

Không phải tất cả cầu khẩn đều tìm được kết quả mình mong muốn.

Huyết châu trong lòng bàn tay Diệp Tuy Phong bỗng nhiên bắt đầu điên cuồng xoay tròn, bắn ra vô tận tia sáng.

Lý Lưu Tô trơ mắt nhìn, khi nó xoay tròn đến cực hạn nào đó, đột nhiên ầm vang nổ tung!

Tất cả hình tượng giống như chiếc gương, toàn bộ vỡ vụn!

Đầu đường thành Vân Tiêu, một con cháu tuổi trẻ của Lý gia đang tươi cười đắc ý, mà người vừa rồi tranh chấp với hắn ta thì đang ngồi dưới đất, miệng phun máu tươi.

Không hề nghi ngờ, hắn ta lại một lần nữa dựa vào gia tộc cường đại, thắng được lần tranh đấu này.

Nhưng đột nhiên, hắn nhíu mày, cảm giác được thân thể của mình giống như xảy ra một ít dị thường.

Một mạch máu mảnh khảnh xuất hiện ở trên mặt.

Hắn ta lão đảo quay người, nhìn xung quanh.

Nhưng mọi thứ trước mắt hắn ta đã biến thành một mảnh màu huyết hồng.

- Ta...

Hắn ta muốn nói gì, nhưng đột nhiên xuất hiện cảm giác hôn mê làm cho mắt hắn ta tối sầm lại, sau đó ngã xuống đất, triệt để mất đi ý thức.

Mạch máu màu đỏ trên mặt dần dần tối sầm lại, cuối cùng, một mảnh đen kịt!

Người hầu xung quanh vội vàng tiến lên, bắt đầu giúp đỡ hắn ta.

Nhưng lại phát hiện, hắn ta đã hoàn toàn không có sinh cơ.

Cảnh tượng như vậy đều đang diễn ra trong thành Vân Tiêu, trong phạm vi quản lý của thành Vân Tiêu, thậm chí trong một ít thành trì xa xôi khác.

Tất cả người có huyết mạch Lý gia hoặc có quan hệ với Lý gia thành Vân Tiêu, trong mấy hơi thở đều toàn bộ chết hết!

Trong đấu trường Đằng Vân, Lý gia ngồi trên ghế, hoàn toàn tĩnh mịch.

Trên đài cao, Lý Lưu Tô tận mắt nhìn hết hình tượng này đến hình tượng khác lần lượt vỡ nát.

Trong mắt hắn ta chứa huyết lệ, nhìn lên bầu trời.

- Ôi không!!

Hắn ta dùng hết khí lực sau cùng, gào thét một tiếng.

Chương 100: Tha Cho Đường Gia Một Ngựa

Không biết, là hắn ta lên án Diệp Tuy Phong, hay hối hận đối với lựa chọn lần này của mình.

Sau đó, hơi thở của hắn ta mất dần.

Diệp Tuy Phong nhìn mặt của hắn ta, khẽ lắc đầu, đứng dậy.

Huyết mạch Lý gia đông đảo, đảm nhiệm rất nhiều chức trách quan trọng trong thành Vân Tiêu.

Giờ phút này bỗng nhiên chết hết, khẳng định sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn đối với việc quản lý trong thành.

- Tuy Vân, Diệp Hoàng.

Diệp Tuy Phong gọi.

- Có!

Hai người trăm miệng một lời.

- Các người tự mình dẫn theo tộc nhân Diệp gia, ổn định lại thế cục thành Vân Tiêu, toàn diện tiếp quản tất cả sản nghiệp của Lý gia, còn có Đường gia.

- Từ giờ trở đi, thành Vân Tiêu... Chỉ còn họ Diệp!

.....

Thành Vân Tiêu bỗng nhiên hỗn loạn.

Có một số người thân mang nhiệm vụ quan trọng, đang ban ngày ban mặt bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Mọi người đều kinh hoàng, nhao nhao cảm thấy bất an, nhưng sau khi cẩn thận phân tích mới phát hiện, tất cả người đã chết lại đều thuộc huyết mạch Lý gia!

Bọn hắn ngỡ ngác, đến cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trên đường cái, một chiếc xe ngựa đang lao như gió.

- Tiểu thư, chúng ta thật không cần chờ ngoài đấu trường à, đây chính là Diệp gia, khách nhân lớn nhất của chúng ta mà!

Một thị nữ xinh đẹp, hỏi.

- Không cần chờ, kết quả là nhất định.

Cốc Vạn Tâm lười biếng tựa ở trên giường mềm trong thùng xe, khuôn mặt của nam nhân kia liên tục xuất hiện trong đầu nàng.

Đại năng Hóa Thân Cảnh cũng quỳ gối dưới chân của hắn.

- Lý gia? Đường gia?

- Đối người đó mà nói, chẳng qua là con kiến có thể tiện tay bóp chết mà thôi.

- Có thể thành Vân Tiêu sẽ loạn, chúng ta nhất định phải làm tốt chuẩn bị vạn toàn.

Cốc Vạn Tâm nói.

Nha hoàn thiếp thân bên cạnh nhẹ gật đầu.

- Hi vọng Diệp gia không sao, ta thật tốt ngưỡng mộ Hoàng tiên tử, còn có Diệp Hiểu Hiểu kia nữa, ta cũng rất ưa thích, thật không hy vọng các nàng xảy ra chuyện.

Trên mặt nàng tràn ngập lo lắng.

- Yên nào, các nàng ấy sẽ không sao đâu.

Cốc Vạn Tâm vỗ bờ vai của tiểu nha hoàn.

Diệp Hoàng, Diệp Hiểu Hiểu, còn có ba người khác, hôm nay lưu lại cho nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Chỉ vì, các nàng thật sự quá mức phi phạm.

Loại người này, Cốc Vạn Tâm từ lúc chào đời tới nay, chỉ thấy một lần.

Hắn tên là Thẩm Thiên Minh, thiên tài trong điểm bồi dưỡng của Vạn Bảo Các, năm gần hai mươi bảy tuổi đã leo lên cảnh giới Hóa Thân đỉnh phong.

- Diệp gia, lại có thể so sánh với loại thể lực vạn cổ như Vạn Bảo Các hay sao?

Nhưng nàng rất rõ ràng, biến hóa của mấy người Diệp Hoàng, chỉ vì một người.

- Diệp Tùy Phong.

- Có lẽ, ta có thể thử đưa tiểu chất nữ trong nhà đến...

Cốc Vạn Tâm trầm tư.

Ngoài đấu trường Đằng Vân.

Rất nhiều người đều đang nóng nảy chờ đợi, ba đại gia tộc thương lượng với nhau đến cùng có kết quả như thế nào.

Bỗng nhiên, mấy bóng người từ trên bầu trời đấu trường bắn ra, cấp tốc bay về phía bốn phương tám hướng.

- Là Hoàng tiên tử!

Có người nhận ra một người dẫn đầu trong đó.

- Các nàng đều không sao, quá tốt rồi!

- Gia chủ Diệp gia chắc là cũng không sao đúng không?

- Nói nhảm!

Đám người reo hò, phương thức làm việc, còn có thực lực của Diệp gia đã đạt được đại đa số người hâm mộ, bọn hắn cũng không muốn một gia tộc như vậy bị tiêu vong.

- Không ngờ lại là loại kết quả này, hẳn đến cùng làm thế nào vậy...?

Văn thúc cảm thấy không hiểu, lão không cách nào tượng tượng được, Diệp Tùy Phong làm sao có thể sống sót trong tay ba vị đại năng Nguyên Anh.

Có lẽ, Diệp gia cũng có thực lực ẩn tàng.

- Tiểu tử, vị nữ thần mà trong lòng ngươi ngưỡng mộ, chỉ sợ sẽ không dễ dàng nha.

Văn thúc nhìn về phía Mễ Phong vẫn còn đang hôn mê nói thầm, sau đó quay người rời khỏi.

- Đi thôi, thắng bại đã phân.

Trương Đông nhìn người Diệp gia đi xa, cất bước tiến lên.

- Học trưởng, người nào thắng?
- Nhất định là người Diệp gia thắng đúng không?

Mấy người trẻ tuổi khác vội vàng theo sau.

Trương Đông nhẹ gật đầu:

- Trở về chuẩn bị đi, ngày mai đến Diệp gia chào hỏi.

...

Đấu trường Đăng Vân.

Diệp Tuy Phong ra lệnh một tiếng, tất cả thành viên hạch tâm Diệp gia đều rời khỏi, chuẩn bị tiếp quản thành Vân Tiêu sau lần hỗn loạn này.

Đứng trên đài cao, Diệp Tuy Phong quay đầu nhìn về phía Đường Chính.

Lúc này, Đường Chính sớm đã không còn ngạo nghễ trước đó, ngồi liệt trên mặt đất, toàn thân bất lực, sắc mặt hắn ta lo sợ không yên.

Mỗi khi một người Lý gia tử vong đều giống như một cây châm đâm vào ruột gan của hắn.

Diệp Tuy Phong, căn bản là tồn tại không phải hắn có thể tưởng tượng được!

Khi Diệp Tuy Phong nhìn qua, trong nháy mắt tim của hắn ta nhảy lên tận cổ họng.

- Diệp gia chủ, ta sai rồi!

Đường Chính run rẩy nói.

- Sai ở chỗ nào?

Diệp Tuy Phong bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng.

- Ta...

Đường Chính ngẩn người, lập tức vội vàng nói:

- Ta không nên tin vào chuyện ma quỷ của Lý Lưu Tô, ta không nên bị tài phú che mờ hai mắt, ta không nên đối địch với ngài, ngài tha cho ta đi, tha cho con cháu Đường gia!

Đường Chính quỳ trên mặt đất, đầu đập xuống đất như giã tỏi.
Nước mắt và nước mũi đều sắp bắn lên giày Diệp Tỳ Phong.

Chương 101: Thành Vân Tiêu Đồi Trời (1)

- Hôm nay, người nào muốn đối phó với con cháu Diệp gia đều phải chết.

Diệp Tỳ Phong mở miệng nói.

Đường Chính với cái trán nhuốm máu, ngược lên nhìn Diệp Tỳ Phong.

Hắn ta nghe hiểu được ý của những lời này.

Đường gia sẽ không giống như Lý gia bị diệt hết tất cả huyết mạch.

- Chỉ có điều người còn lại của Đường gia, huyết mạch Đường gia sẽ mãi không thể tu luyện.

- Ta cho ngươi thời gian uống cạn chung trà để cân nhắc.

Diệp Tỳ Phong nói.

Đường Chính cúi đầu xuống, ánh mắt mê mang.

Không thể tu luyện, đối với bọn hắn thì chuyện này so với chết có gì khác biệt?

Hai tay của hắn ta dần dần nắm chặt, nhưng sau một lát lại chán nản buông ra.

Dù sao cũng tốt hơn chết.

Làm người bình thường, từ đó rời xa thị phi của giới tu luyện, có lẽ cũng là một niềm hạnh phúc.

Nhưng hắn ta muốn tranh thủ một chút cuối cùng.

- Diệp gia chủ, Thiếu Khanh bọn hắn cũng không biết kế hoạch hôm nay.

Diệp Tỳ Phong nhìn hắn chăm chú, cuối cùng vẫn gật đầu.

- Ngươi có mười lựa chọn, tự mình quyết định đi.

Thân thể Đường Chính hơi lắc lư, sau đó cúi đầu thật sâu.

- Tạ ơn tiền bối thành toàn!

Trong mắt của hắn chảy ra hai dòng nước mắt đục ngầu.

Một lát sau, một tờ giấy viết mười cái tên đã xuất hiện trên tay Diệp Tỳ Phong.

Đường Thiếu Khanh, xuất hiện đầu tiên.

Nhưng điều làm cho Diệp Tỳ Phong cảm thấy hơi kinh ngạc chính là, Đường Chính lại không viết tên của mình lên đây.

- Người ở phía trên đều là con em trẻ tuổi xuất sắc nhất của Đường gia.

- Ngươi chắc chắn chưa?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Chắc chắn.

Đường Chính thấp giọng nói.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu, hắn không muốn nói quá nhiều, hiện tại, hắn là ác nhân, cho dù nói cái gì cũng chỉ là hư giả.

- Đã quyết định giết thì giết hết là được.

Hắn đưa tay ra.

Đường Chính hiểu ý, cắn nát ngón tay, run rẩy thân thể, đưa một giọt huyết dịch đến lòng bàn tay Diệp Tỳ Phong.

Sau đó, hắn vỗ tay phát ra tiếng.

Trên bàn tiệc Đường gia, mười người trẻ tuổi bỗng nhiên có thể hoạt động, thần sắc bọn hắn sợ hãi, lớn tiếng thở hào hển.

- Cha!

- Gia chủ!

Mấy người Đường Thiếu Khanh nhìn Đường Chính trên đài cao, hoảng loạn hô to.

- Thiếu Khanh, trở về đi, buông bỏ mọi việc, sau đó dẫn theo tộc nhân, từ giờ rời khỏi thành Vân Tiêu, mãi cũng không được quay lại!

Đường Chính chậm rãi nói.

Trên mặt Đường Thiếu Khanh tràn đầy bi thương.

- Cha...

Hắn ta khàn khàn hét lớn.

- Cút!

Đường Chính gầm thét.

Đường Thiếu Khanh không nói gì thêm, hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu ba cái thật mạnh về phía đài cao.

Sau đó hắn ta đứng dậy, mang theo mấy người Đường gia còn lại, không quay đầu lại rời khỏi.

Khi hắn ta vừa bước ra khỏi đấu trường, sau lưng vang lên một âm thanh nổ tung.

Khóe mắt liếc qua nhìn thấy, vị trí lúc đầu của Đường gia đã máu chảy thành sông.

- Thiếu Khanh ca...

Đường Mộng Tiên chân chờ mở miệng nói.

- Trở về!!

Đường Thiếu Khanh gầm nhẹ, không quay đầu lại, sải bước hướng về phía trước.

Lúc này, cả đấu trường chỉ còn lại hai người là Diệp Tùy Phong và Đường Chính.

Diệp Tùy Phong mở bàn tay ra, huyết châu trong lòng bàn tay đã bị khắc lên một ấn ký màu đen.

Đó là một loại nguyên rửa huyết mạch, lấy ý chí Thiên Đạo gia trì, ở thế giới này, không ai có thể giải.

- Nguyên rửa sẽ phát tác sau ba ngày nữa, người sống sót của Đường gia sẽ có đầy đủ thời gian vượt qua thời khắc nguy hiểm nhất.

Diệp Tùy Phong nói.

Đường Chính không viết tên mình vào trong danh sách, Diệp Tuy Phong vẫn có chút thương thức, cho nên mới sẽ chừa lại cho bọn hắn ba ngày.

- Đa tạ...

Đường Chính quỳ trên đất, không nhúc nhích.

- Đã xong.

Đến tận đây, Lý gia và Đường gia triệt để xoá tên khỏi thành Vân Tiêu.

Diệp Tuy Phong khẽ thở dài, đứng thẳng người lên, bay lên bầu trời.

Thành Vân Tiêu chậm rãi thu nhỏ dưới chân hắn.

Toàn bộ động tĩnh trong thành đều lọt vào trong mắt hắn không sót một chút gì.

Ba đại gia tộc vẫn luôn chiếm ở vị trí trung tâm nhất, nhưng diện tích Diệp gia là nhỏ nhất.

Diệp Tuy Phong bỗng nhiên vươn tay, lấy chỉ làm kiếm, kế tiếp viết một chữ Diệp thật to lớn trên bầu trời

Cuối cùng một bút hoàn thành, quang mang vô tận từ trên chữ bắn ra bốn phía, Đại Đạo oanh minh, thiên địa cộng hưởng!

Một đạo chùm sáng màu trắng từ trong chữ bắn thẳng xuống dưới, chiếu rọi một vùng trung tâm thành Vân Tiêu, nơi ở của ba đại gia tộc.

- Từ hôm nay trở đi, nơi này chính là nơi khởi đầu mới của Diệp gia....

.....

Trong địa đạo u ám, hẹp dài.

- Phanh!

Ầm một tiếng, cửa sắt nặng nề bị người từ bên ngoài phá tan, một bóng người chọt lóe lên.

Đó là một người trẻ tuổi, hấn máu me đầy mặt, ngum lớn thờ hào hển, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Hắn nhanh chóng bỏ chạy, không ngừng luồn lách trong thông đạo phức tạp dưới lòng đất, liên tiếp phá tan mấy chục cửa sắt lớn.

Hắn vừa chạy, còn vừa quay đầu nhìn, giống như ở sau lưng của hắn có mãnh thú hồng thủy gì đó.

Cuối cùng, hắn đi tới trước một mặt tường được lấp kín bởi đá xanh bóng loáng.

Người trẻ tuổi nhào đến mặt tường, tay chân cuống quýt, từ trong ngực móc ra một vật phẩm tinh xảo hình tròn, đặt lên trên tường, ngón tay chạm vào cơ quan.

Theo âm thanh răng rắc vang lên, không ngờ đá xanh xung quanh lại mở một vết nứt thật nhỏ.

Sau đó, chậm rãi mở rộng.

- Cộc cộc, cộc cộc.

Bỗng nhiên, chỗ sâu thông đạo truyền đến một âm thanh làm cho người ta sợ hãi.

Người trẻ tuổi đột nhiên quay đầu, con ngươi trong nháy mắt co rút nhanh, không đợi khe hở mở rộng đã dốc hết sức mình, điên cuồng chen vào trong đó.

Xương sườn của hắn đều sắp muốn gãy mất!

- A!!

Rốt cục, hắn cũng chen vào được, ngã nhào xuống đất.

Hắn ngẩng đầu lên, nơi này là một không gian dưới đất rộng lớn, đèn đuốc sáng trưng, hương khí quanh quẩn.

Ở nơi trung ương nhất có trưng bày ba chiếc quan tài mang phong cách cổ xưa, trong đó, một chiếc bên trái đã được mở ra.

- Lão tổ, nhanh cứu ta! Mau cứu gia tộc của ngài!

Người trẻ tuổi lớn tiếng gào thét, lộn nhào đến bên cạnh quan tài, dùng sức đập vào vách quan tài, nhưng cũng không có ai đáp lại hắn.

- Lão tổ! Các người nhanh tinh lại!

Người trẻ tuổi dùng sức đập lên nắp quan tài, trên trán cũng đập đến mức đổ máu, rốt cục, nắp quan tài đóng chặt cũng bị hắn đập ra một khe hở.

Chương 102: Thành Vân Tiêu Đổ Trời (2)

Một cỗ tử khí từ trong đó bay ra, vẫn như cũ, không ai đáp lại.

- Cộc cộc.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, càng ngày càng gần, lúc này, trên mặt người trẻ tuổi đã hoàn toàn biến thành tuyệt vọng.

Hắn xoay người lại, chậm rãi ngồi dựa vào bên cạnh quan tài, nhìn chăm chăm về phía bức tường đá đang chậm rãi mở ra.

Theo tiếng bước chân tới gần, một người đôi mũ che màu tím, xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

- Thì ra đây chính là nội tình của Lý gia các người.

Diệp Hoàng đi đến, ngắm nhìn bốn phía.

Hơn mười vị tùy tùng, theo sát phía sau.

- Trách không được gọi là nội tình, nơi này cách xa mặt đất, chỉ ít cũng hơn mười trượng.

Nàng cất bước đi đến trước ba chiếc quan tài, đứng ở ngay phía trước người tuổi trẻ.

- Người không phải huyết mạch Lý gia đúng không, tại sao phải gọi bọn họ là lão tổ?

Diệp Hoàng nhìn chăm chăm hắn ta, hỏi.

Ánh mắt người trẻ tuổi hơi né tránh, thấp giọng nói:

- Cô cô của ta... Là chính phòng của Tam lão gia Lý gia.

Diệp Hoàng giật mình, thì ra là ngoại thích.

Khi nàng và nhị thúc Tùy Vân cùng nhau giết vào Lý gia.

Toàn bộ Lý gia đã chỉ còn lại ngoại thích và một đám ngoại lai tuyên nhận từ bên ngoài.

Bọn hấn loạn thành một bầy, còn không biết xảy ra chuyện gì.

Diệp Hoàng đến, không hề nghi ngờ làm cho bọn hấn điên cuồng công kích.

Mà ở dưới thực lực cảnh giới Nguyên Anh của Nhị thúc, không có ai có thể ngăn cản được người Diệp gia tiến công.

Gần như trong nháy mắt đã liên tục bại lui, biến thành trò chơi mèo đuổi chuột, một bên truy sát và một bên bị đuổi giết.

Diệp Hoàng chính là đuổi giết người trẻ tuổi trước mặt này, đi theo hấn đến không gian dưới đất này.

- Bỏ qua cho ta đi, ta chỉ là...!

- Bang!

Kiểm quang hiện lên.

Đầu lâu người trẻ tuổi bay lên, lăn rơi xuống đất.

Diệp Hoàng thu lại trường kiếm, trong mắt không có một chút thương hại.

Nếu như lão tổ nhà họ Lý thật tỉnh lại, vậy người chết sẽ chính là nàng và tất cả mọi người sau lưng nàng.

Diệp Hoàng đứng lên, lần nữa nhìn mảnh không gian bị người mở ra này một chút, dùng phù Bạo Liệt nổ sập toàn bộ.

Diệp gia chúng ta không cần loại nội tình chôn giấu dưới mặt đất này...

Sau một lát, mặt đất chấn động, nương theo đó là một tiếng nổ thật to, phần lớn kiến trúc trên mặt đất của Lý gia, âm vang sụp đổ.

Diệp Hoàng đứng chung với Diệp Tùy Vân, nhìn mọi việc trước mắt.

- Cho tới bây giờ, ta cũng chưa từng nghĩ đến khi mình còn sống lại có thể nhìn thấy Lý gia hủy diệt.

Diệp Tùy Vân cảm thán.

- Diệp Long dường ca và Báo thúc đang ở bên phía Đường gia, chúng ta có cần chạy tới giúp đỡ hay không?

Diệp Hoàng hỏi.

0 Không cần.

Diệp Tuy Vân ngẩng đầu, nhìn chữ “Diệp” to lớn lơ lửng trên không trung, một viên ngọc bội bên hông lóe ra ánh sáng diu diu.

Khi chữ kia xuất hiện, hắn cũng cảm giác được, viên ngọc bội đại biểu cho gia tộc này cũng xảy ra biến hóa.

Nó đã biến thành một viên chí bảo có thể công có thể thủ!

Hiện tại, Lý gia và Đường gia đã không có ai là đối thủ của bọn hắn.

...

Trên đường phố thành Vân Tiêu đã trở nên hỗn loạn.

Lý gia đột nhiên diệt vong, Đường gia cũng trong nháy mắt đại loạn, bỏ chạy tứ phía.

Cửa hàng vốn thuộc về hai đại gia tộc trong thành cũng đóng cửa toàn bộ, thu thập hành trang, chuẩn bị rời đi.

Trong một hiệu thuốc xa hoa trên đường lớn, một người trung niên gầy còm, nhẫn trữ vật trên tay hắn không ngừng phát sáng, hắn đang dùng tốc độ rất nhanh thu thập đan dược trên quầy vào trong.

Sau khi thu dọn hầu như toàn bộ, lúc này hắn ta mới sốt ruột chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng vang thật lớn, cửa lớn của cửa hàng bị người phá tan, mấy bôn người chạy vào chặn ở trước mặt hắn ta, mà người cầm đầu chính là Diệp Cầm Dao.

- Đồ đại sư?

Sau khi Diệp Cầm Dao nhìn thấy người kia thì sửng sốt một chút.

Người trung niên này là Luyện đan Đại sư ngũ phẩm trước kia đã dạy ở Diệp gia nhiều năm, cuối cùng lại ruồng bỏ mà đi, Đồ

Hải Sinh.

Lúc ấy, Đỗ Hải Sinh lén lút đạt thành hiệp nghị với Lý gia, rời khỏi Diệp gia khi Diệp gia khó khăn nhất, đã vậy còn mang đi một nhóm lớn học đồ ưu tú, còn có rất nhiều bí mật.

Vốn cho rằng hai người sẽ không gặp mặt, không ngờ, hôm nay lại gặp nhau ở chỗ này.

Ở trong cửa hàng thuộc về Lý gia.

- Là Tiểu Cầm à?

Nhìn đám người này, Đỗ Hải Sinh cũng không quá khâm trọng, cười ha ha nói:

- Thật không ngờ, người có thể đạt đến thành tựu như ngày hôm nay.

- Ta cũng không ngờ, người sẽ dần thân trở thành kẻ địch của chúng ta.

Diệp Cầm Dao nói.

Bầu không khí, trong lúc nhất thời bắt đầu ngưng trọng.

- Ta vốn cũng không phải là người của Diệp gia các người!

Đỗ Hải Sinh bỗng nhiên kích động, lớn tiếng nói:

- Ta chỉ là Khách Khanh các người thuê mà thôi, có người đưa ra đãi ngộ tốt hơn, ta rời khỏi cũng là hợp tình hợp lý!

- Người thường đi chỗ cao, nước chảy xuống chỗ thấp!

Diệp Cầm Dao lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt không có một chút tình cảm.

- Chứ không phải là người đã bán tin tức nội bộ của Diệp gia cho Lý gia à?

Lúc ấy, ba vị đại sư đồng thời trốn khỏi Diệp gia, tổn thất cũng không chỉ là lão sư chấp giáo.

Quan trọng nhất chính là bọn hắn, phần lớn bí mật quan trọng của Diệp gia đều bị bọn hắn bán rẻ.

Đỗ Hải Sinh yên lặng, hắn ta không cách nào phủ nhận những chuyện này.

- Phản bội, chính là phản bội.

Bầu không khí giữa hai người càng ngày càng ngưng trọng, mắt thấy đã sắp đến tình trạng rút đao khiêu chiến.

- Ai...

Diệp Cẩm Dao khẽ thở dài.

- Bất kể nói thế nào, ngươi cũng đã từng là lão sư dạy đàn cho ta.

- Ta không muốn ra tay với ngươi.

- Để lại tất cả mọi thứ, rời khỏi thành Vân Tiêu.

Nói xong, Diệp Cẩm Dao vươn tay.

- Từ hôm nay trở đi, ngươi và ta không còn một chút ân tình nào.

Đỗ Hải Sinh âm trầm, vuốt ve nhẫn trữ vật trên tay.

Ở trong đó là tài phú của cửa hàng này, đủ cho hãn ta tiêu sái cả đời.

Nhưng đối mặt với người Diệp gia cường thế, hãn ta muốn mang đi thật sự quá khó.

Sau một lát, Đỗ Hải Sinh thở dài, gỡ nhẫn trữ vật xuống.

Sau đó, cất bước tiến lên, đặt ở lòng bàn tay Diệp Cẩm Dao.

- Tiểu Cẩm, ngươi là học sinh thông minh nhất mà ta từng dạy.

- Trước khi đi, ta sẽ dạy ngươi một thứ.

- Mãi không nên đánh giá thấp lòng người hiểm ác!

Chương 103: Điều San Bằng, Xây Dựng Lại Hết

Bỗng nhiên, trên mặt Đỗ Hải Sinh lóe lên tàn khốc, bầm tay thành trảo, chụp vào cổ Diệp Cẩm Dao.

Hãn ta là cường giả cảnh giới Kim Thân, khoảng cách ngắn như thế, những người sau lưng Diệp Cẩm Dao chắc chắn không kịp ra tay ngăn cản.

Chỉ cần bắt được nàng, hắn ta nhất định có thể mang theo tài phú, rời khỏi thành Vân Tiêu!

Hắn ta ra tay rất nhanh, lập tức đã sắp nắm được cổ Diệp Cẩm Dao.

Bỗng nhiên, một vết sáng chiếu ở trên mặt của hắn, định trụ động tác của hắn ta.

Một chiếc gương xuất hiện trong tay Diệp Cẩm Dao.

- Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng đánh giá thấp ngươi.

- Xin lỗi, Đồ đại sư.

Diệp Cẩm Dao nói xong, Đồ Hải Sinh bị kính Hồng Trần chiếu xạ, bắt đầu già nua với tốc độ mắt trần có thể thấy được.

Cuối cùng, hắn ta biến thành một bộ thi thể khô quắt, ngã trên mặt đất.

...

Ngoài thành Vân Tiêu, một nhóm hơn mười người đang nhanh chóng chạy trốn về phương xa.

Chạy trốn trốn vạy hơn mười dặm, bọn hắn mới hơi giảm bớt tốc độ.

- Người Diệp gia không có đuổi theo!

- Không có, xem ra bọn hắn đã buông tha chúng ta, nhưng chúng ta bây giờ, trong người không có đồng nào!

- Thiếu Khanh ca, chúng ta nên làm cái gì?

Đường Thiếu Khanh đứng ở phía trước nhất, quay đầu nhìn thoáng qua thành Vân Tiêu chỉ còn lại một chút xíu.

- Rời khỏi.

Hắn ta xoay người, từng bước một tiến lên phía trước.

.....

Diệp gia, trong thư phòng của gia chủ.

Trên bàn sách trưng bày một trận bàn hình bát giác, ở mỗi một góc trên trận bàn đều dính lên một viên linh thạch thượng

phẩm chói mắt, đạo đạo đồ án trận pháp phức tạp nối liền tám viên linh thạch lại với nhau.

Diệp Tỳ Phong chuyên vận một đạo linh lực, toàn bộ trận bàn trong nháy mắt được thấp sáng.

Một thành trì quen thuộc nổi lên phía trên trận bàn, hình dáng có thể thấy rõ ràng.

Chính là thành Vân Tiêu.

Diệp Tỳ Phong đánh ra một pháp quyết, hư ảo thành Vân Tiêu trước mặt nháy mắt mở rộng, tất cả lầu các, đường đi, toàn bộ lộ ra hiện ra, cuối cùng, dừng lại ở trên khu kiến trúc của ba đại gia tộc.

- Sao ta cứ có loại cảm giác giống như khoa học kỹ thuật tương lai vậy chứ?

Diệp Tỳ Phong tấm tắc lấy làm kỳ lạ, cái trận bàn này là tìm được từ trong bảo khố của Đường gia.

Nó thật ra chính là một địa đồ thành Vân Tiêu, chẳng qua là một địa đồ không gian ba chiều toàn phương vị, khiến cho người ta sợ hãi thần phục.

Ngoài ra còn có rất nhiều đồ chơi nhỏ khác cũng được tìm ra từ trong bảo khố của hai đại gia tộc.

Có tấm thảm bay chuyên dùng để đi đường, có món đồ có thể trong nháy mắt biến thành một tòa nhà đơn giản, thậm chí còn nệm có thể xoa bóp, nồi sắt lớn có thể tự động nấu cơm...

Bọn chúng không hề có tác dụng đối với chiến đấu và tu luyện, nhưng ở một ít phương diện cuộc sống lại có tác dụng phụ trợ rất lớn.

Đơn giản đôi mới nhận biết về thế giới tu luyện của Diệp Tỳ Phong.

Thế giới tu luyện, không phải chỉ có tu luyện và chém giết thôi sao?

Nhưng sau đó hắn đã nghĩ thông suốt.

Nền văn minh của thế giới này, nói ít cũng hàng trăm hàng ngàn vạn năm.

Cho dù phong cách chủ đạo là tu luyện và phi thăng thì về phương diện cuộc sống đương nhiên cũng không thể nào rơi xuống.

Chỉ nói về đồ ăn, vì nguyên liệu nấu ăn phong phú, nên các loại đồ ăn ngon cũng nhiều đến dọa người, căn bản cũng không phải là kiếp trước có thể so sánh được.

Tâm nguyện muốn ăn hết thức ăn ngon khắp thiên hạ của Diệp Tỳ Phong, thật đúng là không dễ dàng hoàn thành.

- Đại ca.

Lúc này, Tỳ Vân từ ngoài đi vào.

- Thế nào rồi?

Diệp Tỳ Phong không ngẩng đầu, thuận miệng hỏi.

- Trên cơ bản đã ổn định.

Tỳ Vân nói:

- Lúc vừa bắt đầu đúng là rất hỗn loạn, rất nhiều cửa hàng của Lý gia và Đường gia bỗng nhiên không có ai trông giữ, rất nhiều người đều mượn cơ hội này đi trộm cướp.

- Nhưng sau khi có chúng ta tham gia, rất nhiều chuyện đều đã lắng lại.

- Hắc hắc, còn nhờ vào đám tiểu tử kia, mấy tháng trước mang về đại lượng tu sĩ, nếu không muốn tiếp quản cả tòa thành Vân Tiêu này thật không dễ dàng đâu. Muốn quản lý một thành trì, không có nhân thủ là không thể được. Gần đây mời chào đám tán tu kia đã phát huy được tác dụng rất mấu chốt.

- Hiện tại, thành Vân Tiêu chỉ còn lại Diệp gia chúng ta tồn tại, đại lượng tu sĩ đều đang tranh nhau gia nhập gia tộc chúng ta.

- Rất nhiều người đã âm thầm gọi thành Vân Tiêu là Diệp thành.

Trên mặt Tỳ Vân tràn ngập hưng phấn.

Cảnh tượng này, hẳn ngay cả nằm mơ cũng chưa từng mơ qua.

- Ta vẫn là câu nói kia, phân rõ ràng cấp bậc.
- Hiện tại, người mới gia nhập phải được đối đãi khác với đám người đã gia nhập trước đó, không thể đối xử giống nhau được.

Diệp Tuy Phong nói.

Tùy Vân gật đầu, đứng ở vị thế cao lâu, hẳn nhiên nhiên hiểu rõ, đối xử như nhau, thật ra chính là một bát độc dược vừa nhìn thì thấy vô cùng ngon.

- Đúng rồi, đại ca, đã vợ vét xong hai nhà Lý gia và Đường gia, các kiến trúc trước đó của bọn hắn cũng đã xuất hiện tổn hại.
- Đặc biệt là Lý gia, không gian dưới đất nở rớt làm cho các kiến trúc gần như đổ hơn phân nửa, những chuyện này nên xử lý như thế nào?

Tùy Vân hỏi.

Diệp Tuy Phong đưa tay, làm cho trận bàn địa đồ dừng lại ở trên khu vực của ba đại gia tộc.

Địa đồ còn chưa đổi mới, cho nên tất cả kiến trúc phía trên này vẫn còn hoàn hảo không chút tổn hại.

Vị trí của ba đại gia tộc ở vào ngay dải đất trung tâm nhất thành Vân Tiêu, chiếm diện tích rất lớn.

Ở trong đó, Diệp gia chỉ có khoảng một phần năm.

- Đều san bằng, xây dựng lại hết.

Diệp Tuy Phong nói.

Tùy Vân lập tức sững sờ:

- Đại ca, ở trong đó vẫn còn rất nhiều kiến trúc hoàn hảo không chút tổn hại.
- Ta biết.
- Nhưng ta nhìn chúng không vừa mắt.

Diệp Tuy Phong bình thản nói.

Tùy Vân không khỏi ngạc nhiên.

- Còn có, sau khi san bằng thì lấy vị trí Diệp gia hiện tại làm trung tâm, xây dựng một trạch viện mới, bây giờ trong nhà có nhiều người, có chút chật chội.

Tay Diệp Tuy Phong lại vẽ lên một vòng tròn lớn trên địa đồ.

Diện tích của nó là gấp mười lần Diệp gia hiện tại!

Chương 104: Bàn Luận Nhân Sinh (1)

- Đại ca... Như vậy có phải hơi lớn quá hay không, người trong nhà còn chưa nhiều đến mức đó?

Tùy Vân cảm thấy hơi cường điệu quá.

- Sau này khẳng định sẽ càng ngày càng nhiều.

Diệp Tuy Phong nhìn hấn:

- Ta nghe nói, gần đây đệ muội có tin vui đúng không?

Tùy Vân lập tức đỏ lên, cười xấu hổ cười:

- Ha ha, thật ra, gần đây gia tộc phát triển quá nhanh, trong lòng tương đối cao hung.

- Nhân khẩu thịnh vượng là chuyện tốt.

Diệp Tuy Phong nói:

- Ta ngược lại cũng hi vọng, các người có thể dành ra một chút thời gian, từ từ nghiên cứu khởi nguồn của sự sống một chút.

- Hiểu không?

Tùy Vân xấu hổ, cà lăm nói:

- Hiểu hiểu.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, thế giới này vẫn còn lâu mới thể thoải mái về chuyện nam nữ giống như kiếp trước.

Sau đó, hấn vừa nhìn về phía địa đồ, liếc nhìn lại, bố cục kiến trúc của thành Vân Tiêu rất hỗn tạp.

Các ngôi nhà xây dựng lộn xộn, còn có rất nhiều đường cụt, làm cho người ta nhìn qua cảm thấy rất không thoải mái.

Nghĩ nghĩ, Diệp Tuy Phong tiện tay vạch ra hai đường thẳng, lấy Diệp gia làm trung tâm, chia cả tòa thành làm bốn phần.

- Xây dựng bốn con đường lớn ở đây, lấy vị trí gia tộc chúng ta làm trung tâm.

- Sau đó tìm người thiết kế giỏi về sắp xếp lại kiến trúc trong thành cho ta.

- Yêu cầu của ta là sạch sẽ gọn gàng, thuận tiện, thông suốt bốn phía, rõ chưa?

Biểu lộ của Tuy Vân vô cùng đặc sắc.

- Đại ca, ngài đang muốn đập đổ toàn bộ tòa thành này, làm lại một lần sao?

- Không được à?

Diệp Tuy Phong nói:

- Dáng vẻ lộn xộn này làm ta thấy rất không vừa mắt, đều một lần nữa thiết kế lại cho ta.

Nói xong, hắn lại phát hiện, vị trí của Diệp gia hình như cũng không ở vị trí trung tâm của thành trì, mà hơi lệch sang trái, cho nên dẫn đến nếu như lấy nó làm trung tâm vẽ hình chữ thập thì sẽ không khớp với bốn cửa thành.

Phải xử lý thế nào?

- Tuy Vân, người nhìn bức tường này xem, hình như chưa tròn lắm lắm.

- Cũng phá xây lại đi, nhất định phải làm ra toàn bộ tiêu chuẩn tròn cho ta.

Diệp Tuy Phong nghiêm túc nói.

Tuy Vân đã triệt để ngo ngác.

Hắn không biết đại ca đến cùng muốn làm gì.

Hắn cũng không dám hỏi.

Nhưng đại ca làm việc nhất định có đạo lý riêng, lấy cảnh giới của mình, khẳng định là rất khó hiểu thấu đáo.

Sau đó hắn quyết định, cứ làm theo là được!

- Tốt, ta sẽ đi sắp xếp xuống dưới ngay!

- Không phải chỉ là tường thành hình tròn sao, thành Vân Tiêu ta phải trở thành một nơi đặc biệt nhất trên đại lục!

Nhưng Tuy Vân lại không biết là, đại ca hẳn chẳng qua là cảm thấy không vừa mắt mà thôi.

- Được rồi, tạm thời như vậy trước đã.

Diệp Tuy Phong dời ánh mắt khỏi địa đồ, sợ mình lại nghĩ ra ý tưởng gì nữa.

- Đúng rồi, mấy thế lực khác gần đây thế nào?

Trong thành Vân Tiêu, ngoại trừ ba đại gia tộc ra thì còn có ba thế lực khác có lực ảnh hưởng khá lớn.

- Cái thứ nhất, là Vạn Bảo Các. Nơi này là nơi các tu sĩ tụ tập, mỗi ngày đều có lượng lớn người ra vào.

- Cái thứ hai, Túy Mộng Lô. Quán rượu quy cách cao nhất thành Vân Tiêu, còn bổ sung một vườn Túy Mộng.

-Cái thứ ba, Hương Vân Uyển. Là một nơi pháo hoa tiêu hồn, ngoài ra không còn gì nữa.

- Hai ngày này, Vạn Bảo Các có hành động gì không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Không có.

Tùy Vân nói:

- Từ sau trận so tài thành Vân Tiêu, Vạn Bảo Các vẫn rất yên tĩnh, nhân viên trong Các gần như đều không ra khỏi cửa, rất cẩn thận.

Diệp Tuy Phong gật đầu, nữ nhân Cốc Vạn Tâm này rất thông minh, nếu mình không mở lời, nàng ấy tuyệt đối không thể một mình đi làm.

- Nói Cốc Vạn Tâm ngày mai tới tìm ta. Nữ nhân này, vẫn có giá trị hợp tác.

- Vậy Túy Mộng Lô và Hương Vân uyển thì sao?

Tùy Vân trả lời:

- Hương Vân uyển cũng rất an phận, chỉ có điều ông chủ Túy Mộng Lâu lại có chút không kiềm chế được.

- Theo cấp dưới báo cáo, hần đang thu mua đất trồng gần đó, có lẽ là muốn mở rộng quy mô lớn.

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm, suy tư trong chốc lát.

- Ngày mai gọi tất cả bọn hần đến đây.

- Bàn luận nhân sinh.

.....

Khi biết Diệp gia dự định xây dựng lại thành Vân Tiêu, Đồng Thiên Cơ vô cùng hưng phấn.

Hần chính là đại sư trận pháp lục phẩm, đồng thời cũng là một kỹ sư cực kỳ có thành tựu trên lĩnh vực thiết kế kiến trúc.

- Trước đó náo loạn làm cho Diệp gia chủ không thoải mái, ta nhất định phải tranh thủ lần này, chứng minh mình!

Đồng Thiên Cơ trầm hạ quyết tâm.

Thế là, hần chủ động tìm đến nhị lão gia Diệp Tuy Vân, nói ra ý định của mình.

Tuy Vân đang lo không biết đi tìm ai làm việc này, lại gặp được Đồng Thiên Cơ xung phong nhận việc, hần rất vui vẻ, giao bản vẽ đơn giản và nói yêu cầu cho hần.

Đồng Thiên Cơ tràn đầy lòng tin, nhưng khi hần mở ra bản vẽ thì lập tức trợn tròn mắt.

- Đây là bản vẽ thiết kế của thiên tài gia gia nào vậy!

Cả người hần lập tức hóa đá, chưa từng thấy thiết kế như vậy.

Ngươi đặt gia tộc mình ở trung tâm nhất của thành trì, không có vấn đề.

Nhưng ngươi xây bốn đường lớn nối thẳng đến gia tộc là sao? Không sợ quá chói mắt à?

Còn có những cái được gọi là yêu cầu kia, sạch sẽ, chỉnh tề, ngươi đang quy hoạch hậu viện của mình hay gì?

Một tòa thành trì, chuyện nghĩ đến trước nhất không phải là vị trí của cao tầng và hạ dưới sao?

Mà làm cho hấn cảm thấy muốn học máu nhất chính là tường thành hình tròn.

Ông trời ơi, ngài muốn xây một tòa thành trì kỳ hoa nhất đại lục à?

Đổng Thiên Cơ đầu lớn như cái đầu.

Việc này, thật không dễ nhận!

Nhưng hấn lại thật không muốn từ bỏ cơ hội lần này.

Hấn suy nghĩ, rồi đi tìm một người cùng là luyện khí đại sư lục phẩm, Hồ Sang.

Người này đã đi qua rất nhiều nơi, kiến thức rộng rãi, nói không chừng đã từng thấy loại kiến trúc kỳ hoa này.

- Người thiết kế thành trì này hình như không cân nhắc đến an toàn của gia tộc.

Sau khi Hồ Sang cầm bản vẽ lên xem thì cũng cau mày.

Giống như Đổng Thiên Cơ, hấn cũng cảm thấy, nếu đặt gia tộc đặt ở vị trí này thật sự có chút quá chói mắt.

Lỡ như gặp phải nguy cấp, chạy trốn sẽ biến thành một chuyện vô cùng gian nan.

Chương 105: Bàn Luận Nhân Sinh (2)

- Vậy chúng ta chỉ có thể bắt đầu ra tay từ dưới đất.

Nhưng Hồ Sang rất nhanh đã có ý nghĩ, cùng với Đổng Thiên Cơ, bắt đầu dốc hết toàn lực, bắt đầu nghĩ cách áp dụng bản vẽ thiết kế này ra ngoài đời thật.

Mà người khởi xướng làm cho bọn họ nhức đầu, lúc này đang ở trong phòng tiếp khách, ung dung thưởng thức trà ngon.

- Đại ca, bọn hấn đã tới.

Lúc này, Tùy Vân đi vào.

- Vậy thì để từng người vào đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Trong phòng tiếp khách, ba người đang ngồi ở đó chờ đợi
Diệp Tỳ Phong gọi vào.

Một người chính là Cốc Vạn Tâm, nàng đã tới đây không ít
lần, nhìn qua thì thấy tương đối tùy ý, biểu lộ nhẹ nhõm.

Còn có một người là một nam nhân trung niên dáng người hơi
mập, mặt trắng không râu, mặc một bộ quần áo cực kỳ lộng
lẫy, nhìn rất đẹp mắt.

Hắn ngồi ngay thẳng, trên mặt mang nụ cười tự tin, chính là
chủ nhân Túy Mộng Lô, Phùng Hạ.

Người cuối cùng chính là một lão phụ nhân lớn tuổi.

Lão phụ ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc, trong đôi mắt
đục ngàu hình như có chút bất an.

Bà là người sáng tạo Hương Vân Uyển, Hoa bà bà.

- Cốc các chủ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.

Mấy người chờ một lúc, Phùng Hạ mở miệng nói trước tiên.

- Người chính là khách quen của Túy Mộng Lô nha, ta nhớ
được người đã từng đi cùng với Diệp gia chủ.

Phùng Hạ cười, lời kéo làm quen với Cốc Vạn Tâm.

- Ừm... Là có chuyện như thế.

Cốc Vạn Tâm dựa vào cái ghế, nói.

- Ha ha, nói như vậy, quan hệ của người và Diệp gia chủ cũng
không bình thường!

Cốc Vạn Tâm nhìn hắn, không nói gì.

Phùng Hạ coi là chấp nhận lời nói của Cốc Vạn Tâm, hỏi:

- Vậy người có biết, hôm nay Diệp gia chủ mời chúng ta tới là
có chuyện gì không?

Cốc Vạn Tâm không có trả lời, mà đổi một tư thế thoải mái,
khẽ cười nói:

- Phùng lão bản, có phải gần đây ngươi không có ở thành Vân Tiêu hay không?

Phùng Hạ ngẩn người, sau đó cười ha ha nói:

- Cốc các chủ thật sự là lợi hại, đến chuyện này mà cũng có thể nhìn ra?

- Không sai, nửa năm trước, ta đúng là đã trở về thành Lâm Giang ở phương nam một chuyến, gần đây mới trở về.

- Thật không ngờ, thành Vân Tiêu lại xảy ra biến hóa lớn như vậy.

Thành Lâm Giang đứng đầu Liên Minh Cửu Thành, vị trí ở phía nam thành.

Nghe nói, trình độ phân hoa của nó còn muốn vượt qua Túc thành.

Cốc Vạn Tâm nhẹ gật đầu, khẽ cười nói:

- Chuyện đó không sai, nếu như gần đây ngươi ở đây thì chắc chắn sẽ không nói cái chữ “mời” này.

Phùng Hạ khẽ nhíu mày.

- Cốc các chủ, ngươi nói vậy là có ý gì?

Cốc Vạn Tâm không nói, nàng không muốn quá thân thuộc với loại người này.

Phùng Hạ cảm thấy có chút không hiểu thấu, vì sao ánh mắt Cốc Vạn Tâm nhìn mình lại giống như nhìn đồ đần vậy?

Sau một lát, hắn lại đưa ánh mắt về hướng Hoa bà bà.

- Hoa bà bà, là lão hữu, ta phải thiện ý nhắc nhở ngươi một chút.

- Ta nghe nói, Diệp gia chủ lòng hướng thánh thiện, nhân từ tế thế, không thích gặp một ít chuyện bản thủ, đợi lát nữa ngươi phải chú ý ngôn từ của mình một chút.

Phùng Hạ ngoài miệng nhắc nhở, nhưng trong mắt lại đang cười trên nỗi đau của người khác.

Hắn vốn là có chút quan hệ cạnh tranh với Hoa bà bà, nhìn thấy đối thủ có khả năng gặp không may, hắn rất vui vẻ.

Hoa bà bà nghe vậy, hừ một tiếng, không nói gì.

Nhưng, vẻ mặt của bà lại càng căng thẳng hơn.

Không sai, ngoại giới thật là nghe đồn như thế.

Lỡ như , Diệp Tuy Phong không thể đến nơi bướm hoa, như vậy...

- Hoa bà bà, mời đi cùng ta.

Lúc này, Tuy Vân xuất hiện trong phòng tiếp khách.

Hoa bà bà nghe thấy gọi mình, thân thể không tự giác run một cái, sau đó chậm rãi đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc theo sát Tuy Vân rời khỏi.

- Hắc hắc, lão ấy khẳng định sẽ bị.

Phùng Hạ cười với Cốc Vạn Tâm một tiếng.....

Cốc Vạn Tâm lờm hẩn, dứt khoát nhắm mắt lại.

Hoa bà bà có bị sao hay không thì nàng không biết, nhưng nếu như lát nữa người còn như thế nhảy, nhất định sẽ bị...

.....

Nội đường.

Diệp Tuy Phong ngồi trên ghế, cầm trong tay mấy lá thư.

Hoa bà bà đi theo Tuy Vân, đi vào.

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu liếc mắt nhìn bà:

- Ngồi đi.

- Đa tạ Diệp gia chủ!

Hoa bà bà cung kính nói.

Diệp Tuy Phong quay đầu lại, vừa nhìn, vừa nói:

- Hương Vân uyển ở thành Vân Tiêu là do một tay người thành lập đúng không?

- Vâng.

- Cướp giết con gái nhà lành, sau đó bồi dưỡng, cho những người thân gia giàu có xem như đồ chơi, cũng người tự tay làm?

Vấn đề thứ hai làm cho trái tim của Hoa bà bà như chìm đến đáy biển.

- Diệp gia chủ, lão thân...

- Người chỉ cần trả lời, phải, hoặc không phải.

Diệp Tuy Phong đánh gãy nạng.

- Phải... Ta từng làm chuyện như vậy.

Hoa bà bà cúi thấp đầu xuống.

Diệp Tuy Phong yên lặng.

Áp lực vô hình đặt ở trên người Hoa bà bà, làm cho bà vô cùng bất an, không ngờ cái trán tràn đầy nếp nhăn lại chảy xuống mấy giọt mồ hôi lạnh.

Sau một lát, Diệp Tuy Phong để mắt lá thư trong tay xuống.

- Từ hôm nay trở đi, đừng để ta phát hiện những chuyện tương tự, rõ chưa?

Hoa bà bà đột nhiên ngẩng đầu, thần sắc kinh ngạc.

- Chỉ như vậy?

Bà cảm thấy khó tin.

- Há?

Diệp Tuy Phong khiêu mi.

- Ta... Ta ta ta... Ta hiểu rồi, thật ra từ khi Hương Vân uyển bắt đầu phát triển, đã không còn làm loại chuyện này...

- Nghe rõ là được.

Diệp Tuy Phong nói, ra hiệu bà có thể rời khỏi.

Hoa bà bà đứng dậy, cuối người thật sâu, sau đó rời khỏi nội đường.

- Ta tưởng là người sẽ diệt trừ Hương Vân uyển chứ.

Tùy Vân vừa cười vừa nói.

- Diệt trừ làm gì?

Diệp Tỳ Phong lắc đầu nói:

- Loại nơi này, tự có nguyên nhân nó tồn tại, hủy đi một cái thì ngay lập tức sẽ xuất hiện một cái khác.

- Không bằng tìm một người biết nghe lời, thuận tiện không chế.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong phát phát tay.

- Gọi Phùng Hạ vào đi.

- Gia hỏa này, giống như rất muốn mở rộng.

.....

- Đã sớm nghe nói gia chủ Diệp gia khí vũ hiên ngang, hôm nay gặp mặt, quả thật bất phàm, thật sự là tuổi trẻ tài cao!

Theo một tiếng cười cởi mở, Phùng Hạ từ ngoài cửa đi đến.

Sắc mặt của hắn phân khởi, ôm quyền, rồi ngồi xuống đối diện Diệp Tỳ Phong.

Chương 106: Bàn Luận Nhân Sinh (3)

Diệp Tỳ Phong:

- Người này hình như hơi quen.

- Ông chủ Phùng.

Diệp Tỳ Phong nhìn tài liệu trong tay, trực tiếp tiến vào chủ đề:

- Ta nghe nói hai ngày qua, người thu mua đất trống gần Túy Mộng Lô?

- Ha ha, vẫn là không thể gạt được Diệp lão đệ người!

Phùng Hạ cười nói:

- Diệp gia uy vũ, một ngày, đã tiêu diệt hai đại gia tộc khác, thật sự là để cho người ta bội phục.

- Chuyện lớn như thế, để cho ta người thấy to lớn cơ hội buôn bán, cho nên ta mới bắt đầu hành động.

Phùng Hạ ngồi ngay ngắn trên ghế, bình chân như vại, nhìn Diệp Tỳ Phong.

Theo hẳn thấy, Diệp Tỳ Phong chắc sẽ cảm thấy rất hứng thú đối với cái gọi là “cơ hội buôn bán lớn” của hẳn.

Diệp Tỳ Phong không biết hẳn ta lấy tự tin từ đâu tới, im lặng một lát.

Phùng Hạ thấy bộ dáng của Diệp Tỳ Phong bình tĩnh, lần nữa mở miệng nói:

- Diệp gia chủ, cơ hội buôn bán này sẽ khiến cho chúng ta cùng nhau kiếm thật nhiều tiền nha.

Diệp Tỳ Phong giơ tay lên.

- Dừng lại.

- Ta không có hứng thú đối với cái gọi là cơ hội buôn bán của ngươi.

Phùng Hạ lập tức sững sờ:

- Diệp gia chủ, đây chính là lượng lớn linh thạch đổ vào nha!

- Chỉ cần chúng ta liên hợp lại, dựa theo suy đoán của ta, trong đó lợi ích, hàng năm chí ít sẽ thu vào chục tỷ!

- Đừng nói với ta, ngươi không có hứng thú với linh thạch?

Phùng Hạ quyết định thả ra một chút mối nhử.

Hẳn chờ đợi mấy năm ở thành Vân Tiêu, trên cơ bản đều có hiểu rõ đối với tình huống kinh tế của ba đại gia tộc.

Ích lợi hàng năm của Diệp gia, cũng chính là cỡ mười triệu, dù hiện tại đã tiêu diệt hai đại gia tộc khác, cũng lật không được mấy lần.

Gia tăng tài phú, đều không có đơn giản như tưởng tượng.

Cho nên hẳn cảm thấy, hàng năm thu vào chục tỷ, nhất định sẽ sinh ra hấp dẫn với Diệp Tỳ Phong.

Đáng tiếc, hẳn rời đi thành Vân Tiêu quá lâu, cũng không biết: Thời đại đã thay đổi.

- Ta không có hứng thú đối với linh thạch như trong tưởng tượng của ngươi.

- Hôm nay gọi ngươi tới là vì một chuyện khác.

Diệp Tuy Phong thả xuống tư liệu, lấy ra một tờ bản vẽ thiết kế, để lên bàn.

- Thành Vân Tiêu chuẩn bị xây dựng lại, Túy Mộng Lô của ngươi ở ngay nơi thi công, cần dỡ bỏ.

- Nói cái giá đi.

Nhìn lên bản vẽ trước mặt, Phùng Hạ trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Thành Vân Tiêu xây dựng lại quy mô lớn như thế?

Ngươi Diệp gia có tài lực như vậy?

- Diệp gia chủ, chuyện này không tốt lắm đâu, khi Túy Mộng Lô vừa tới đây, chúng ta đã ước định cẩn thận, vô luận như thế nào, không liên quan tới nhau!

Phùng Hạ dần dần thu lại nụ cười trên mặt.

- Ngươi ước định với ai?

- Đường gia, một trong ba đại gia tộc!

Diệp Tuy Phong khẽ lắc đầu, từ khi đi vào cái thế giới này, hắn đã gặp qua không ít kẻ ngu ngốc, nhưng trước mặt Phùng Hạ này tuyệt đối chính là loại người đó.

- Hiện tại chủ nhân thành Vân Tiêu, là Diệp gia, ngươi muốn làm ăn ở đây phải tuân theo Diệp gia sắp xếp.

- Hoặc ra cái giá, bán Túy Mộng Lô cho chúng ta, hoặc ngay lập tức cuốn gói rời đi cho ta.

- Ta chỉ cho ngươi một lần cơ hội lựa chọn.

Nói xong, Diệp Tuy Phong không để ý đến hắn nữa.

- Soạt!

Phùng Hạ đột nhiên từ trên ghế đứng lên, nổi giận đùng đùng.

- Diệp Tùy Phong, người thật sự coi mình là thiên hạ vô địch sao?

- Phía sau ta chính là thành Lâm Giang, là...

Phùng Hạ vừa mới bắt đầu nổi giận, bỗng nhiên cảm nhận được một cảm giác ngạt thở thật sâu.

Ngay sau đó, hắn đã nhìn thấy, từ vị trí đan điền của hắn, ung dung bay ra một hạt châu tản ra tia sáng màu vàng, chậm rãi bay tới trên tay Diệp Tùy Phong.

Đó là Kim Đan của hắn!

Diệp Tùy Phong nắm vuốt Kim Đan, lại lấy ra một viên linh thạch hạ phẩm, cùng đặt chung một chỗ với nó.

- Một viên Kim Đan, lại thêm một viên linh thạch, mua toàn bộ tài sản Túy Mộng Lô của người, có đủ hay không?

- Đủ thì ký hiệp nghị, sau đó mang bọn chúng đi.

Diệp Tùy Phong thật sự đã hết kiên nhẫn.

Sớm biết đối phương là mặt hàng này, nói cái gì hắn đều không tự mình gặp mặt.

Loại người này gặp nhiều, trí thông minh khẳng định sẽ bị ảnh hưởng.

Hiện tại, hắn chỉ muốn tranh thủ thời gian kết thúc chuyện này.

Phùng Hạ đứng tại chỗ, tinh thần căng cứng, trong lòng hoảng hốt.

Đây chính là Kim Đan, Diệp Tùy Phong lại có thể tùy tiện lấy ra!

Trong nửa năm qua, hắn rời đi thành Vân Tiêu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Ta... Ta ký!

Phùng Hạ khó khăn nói.

Rất nhanh, một phần hiệp nghị đã ký xong, Diệp Tùy Phong lấy giá cả một viên hạ phẩm linh thạch, mua tất cả tài sản Túy Mộng Lô.

Về sau, Phùng Hạ cũng lấy lại được Kim Đan của mình, cầm viên linh thạch nóng hổi kia, trong lòng của hắn chỉ có hối hận. Sớm biết, hắn ta ngay từ đầu nghe theo Diệp Tuy Phong, bán Túy Mộng Lôu cho hắn...

Sau khi Phùng Hạ rời đi, Diệp Tuy Phong vuốt trán.

Loại chuyện này, về sau nhất định giao cho nhóm người Tuy Vân, thật sự là quá không thú vị!

Sau một lát, một thân ảnh quen thuộc, xuất hiện ở cửa ra vào.

- Diệp gia chủ.

Cốc Vạn Tâm hai tay khoanh trước người, cung kính chào hỏi.

- Hi vọng người có thể bình thường một chút, hôm nay ta đã đủ phiền.

Diệp Tuy Phong ra hiệu cho nàng ngồi xuống.

Cốc Vạn Tâm cười một tiếng:

- Rất ít gặp được bộ dáng này của ngài.

Nàng ngồi xuống:

- Là bởi vì Phùng Hạ?

- Đừng nhắc đến tên ngu ngốc đó nữa!

Diệp Tuy Phong nói:

- Nói một chút người đi, gần đây tự giam mình ở trong Vạn Bảo Các không ra khỏi cửa, cửa phòng không bước, làm gì chứ?

Cốc Vạn Tâm nói:

- Đương nhiên là đang chờ đợi Diệp gia chủ phân phó.

- Người là người Vạn Bảo Các, không phải người của Diệp gia ta, có thể không cần nghe theo chỉ thị của ta.

Diệp Tuy Phong nhấp một ngụm trà.

Cốc Vạn Tâm cười cười, bỗng nhiên khe khẽ thở dài.

- Diệp gia chủ, nếu ngài không thu lưu ta, chỉ sợ không được bao lâu, ngài liền vĩnh viễn đều không gặp được ta.

- Vì sao?

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày.

- Ngài còn nhớ rõ lần trước, ngài để cho ta điều tra hương tiêu dùng linh thạch của Vạn Bảo Các?

Cốc Vạn Tâm hỏi.

Chương 107: Bí Mật Của Vạn Bảo Các (1)

Diệp Tuy Phong gạt đầu, lúc ấy hẳn rất ngạc nhiên, Vạn Bảo Các dùng tài nguyên đổi lấy nhiều linh thạch như vậy làm cái gì, món đồ chơi này lại không thể dùng như ăn cơm.

- Có đầu mối?

- Đúng vậy.

Cốc Vạn Tâm nói xong, từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một chiếc hộp dùng loại kim loại không biết tên chế thành, để lên bàn.

- Mỗi một lần Vạn Bảo Các giao dịch, đều có dấu vết mà lần theo.

- Sau khi ta hỏi lộ một ít người, phát hiện một chuyện không giống bình thường.

- Mỗi một năm, doanh thu linh thạch phân các các nơi của chúng ta cũng sẽ ở nào đó trong một đoạn thời gian, đột nhiên biến mất hơn phân nửa.

- Về sau, phía trên danh sách vật liệu, lại nhiều hơn một loại, gọi là Thiên Trận Thạch.

- Ta vốn định làm rõ ràng, ở trong đó đến cùng ẩn giấu huyền cơ gì, thế là tìm được cơ hội, làm quen với một chủ sứ phụ trách quản lý Thiên Trận Thạch.

Cốc Vạn Tâm nhìn Diệp Tuy Phong, hai tay đặt ở trên hộp.

- Nhưng ta không nghĩ tới, lại phát hiện bí mật như vậy.

Nói xong, hai tay của nàng nhẹ nhàng nhấn một cái.

Nương theo lấy âm thanh “Răng rắc răng rắc”, bề ngoài hộp kim loại, tựa như chứa vô số đường chỉ nhỏ xíu không ngừng biến hóa.

Cuối cùng, nó từ một bộ dáng hình hộp chữ nhật, biến thành một trận bàn như Thái Cực.

Trên không trận bàn lơ lửng ba món đồ.

Bên trái nhất, là một tiểu đỉnh ba chân hai lỗ tai.

Bên ngoài tiểu đỉnh, có vô số trận pháp vẽ chi chít đường chỉ, giăng khắp nơi, đan lẫn nhau vào, nhìn một chút cũng làm người ta tê cả da đầu!

Ở giữa chính là một bảo tháp chín tầng.

Toàn thân bảo tháp trong suốt, sáng long lanh, mấy đóa hoa mây, quanh quần chung quanh của nó, rất là thần bí.

Mà bên phải, là một tảng đá phát sáng, nhìn vào hình như khá quen thuộc.

- Đây chính là Thiên Trận Thạch.

Cốc Vạn Tâm nhìn tảng đá phát sáng kia, trên mặt nàng tràn đầy biểu cảm không thể tưởng tượng nổi.

- Ta cũng là bây giờ mới biết, Vạn Bảo Các lừa nhiều linh thạch như vậy, đều chỉ vì khối Thiên Trận Thạch nho nhỏ này.

- Không sai, khối Thiên Trận Thạch này chính là dùng vô số linh thạch thuần túy, dung hợp sinh ra.

- Mà dung hợp một viên Thiên Trận Thạch, chỉ ít cần một tỷ viên linh thạch thượng phẩm!

Cốc Vạn Tâm kinh thán không thôi.

Nếu như không có Diệp Tùy Phong tồn tại, toàn bộ Vạn Bảo Các Túc thành, thu nhập ròng rã một năm bán đi hàng hóa, cũng chỉ khoảng một tỷ viên linh thạch hạ phẩm!

Diệp Tùy Phong cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Vạn Bảo Các lại dùng linh thạch như vậy.

Với lại hẳn thấy thế nào, đều cảm thấy Thiên Trận Thạch này khá quen.

Bỗng nhiên, lông mày của hắn nhíu lại.

Một tảng đá phát sáng, hiện ra trên tay hắn, giống như đúc Thiên Trận Thạch trên trận bàn kia.

- Diệp gia chủ, ngài cũng có thiên địa chí bảo trân quý như thế!

Cốc Vạn Tâm lập tức mở to hai mắt nhìn, lộ ra thần sắc không dám tin.

Thiên Trận Thạch, nhưng không giống với bảo vật Thiên cấp.

Đó là một loại vật liệu cấp cao nhất, có tác dụng đặc biệt, chỉ có thể lực siêu cấp cùng loại với Vạn Bảo Các, mới có thể có được!

Diệp Tuy Phong không nói gì.

Hắn lập tức hiểu ra.

Khó trách thời gian dài như vậy, đều chưa từng nghe qua tên Linh Tinh.

Thì ra, mọi người gọi món đồ chơi này là Thiên Trận Thạch.

Hắn nhìn một chút số dư còn lại trong ví tiền: 36 500 000 000 000 viên (36 ngàn năm trăm tỷ)...

.....

Diệp Tuy Phong vốn cho rằng mình tiêu dùng như bại hoại gia tử, chẳng mấy chốc sẽ toàn bộ tiêu hết số lẻ trong ví tiền linh thạch.

Nhưng không nghĩ tới, thì ra số lẻ của linh thạch bản thân...

- Ai, thế giới quá nhỏ nha.

Nếu như Cốc Vạn Tâm nói không sai, một viên linh tinh chính là một tỷ viên linh thạch thượng phẩm.

Như vậy 36 ngàn 500 tỷ viên linh tinh, tương đương với bao nhiêu linh thạch thượng phẩm? Lại tương đương với bao nhiêu linh thạch hạ phẩm?

Tiền quá nhiều, xài không hết làm sao bây giờ, cầu online đợi, gấp.

- Vạn Bảo Các làm thế nào chuyển hóa thành Thiên Trận Thạch? Tại sao phải chuyển hóa linh thạch thành Thiên Trận Thạch? Thiên Trận Thạch có tác dụng gì?

Diệp Tùy Phong thu lại linh tinh, một lần hỏi ngay ba câu liên tục.

Cốc Vạn Tâm lưu luyến không rời, dời ánh mắt khỏi Thiên Trận Thạch, nói:

- Kỳ thật ngay từ đầu, ta cũng có sự nghi ngờ này.

- Loại cơ mật này, bên trong Vạn Bảo Các, là bí mật cấp bậc cực cao, ta vốn cho rằng, cần phải tiêu tốn rất nhiều thời gian, mới có thể tra được một chút dấu vết. Thật không nghĩ đến.....

Cốc Vạn Tâm lấy nhìn tiểu đỉnh với tiểu tháp bên trên Trận Bàn, cười khổ bảo:

- Cũng không biết là may mắn, hay xui xẻo.

- Phương pháp linh thạch chuyển đổi thành Thiên Trận Thạch, còn có tác dụng thiên trận thạch toàn bộ đều trong cái hộp này.

- Cho nên, Diệp gia chủ, nếu ngài không thu nhận ta, ta sẽ chết không có chỗ chôn ở Vạn Bảo Các bên kia.

Vốn dĩ, trong suy nghĩ của cốc Vạn Tâm chỉ định mượn Thiên Trận Thạch, cầm tới cho Diệp Tùy Phong để hắn nhìn, về sau lại tính toán sau.

Nhưng nàng làm sao cũng không nghĩ đến, trong hộp lại chứa bí mật rất lớn.

Nàng rất rõ ràng, khi nàng vụng trộm lấy đi cái hộp này, tính mạng của nàng đã không thuộc về mình.

Diệp Tùy Phong không nói gì, hắn chậm rãi đưa tay, tiểu đỉnh trên trận bàn, trôi lơ lửng đến lòng bàn tay của hắn.

Lúc này, hắn mới phát hiện, đó cũng không phải một tiểu đỉnh hoàn chỉnh.

Xác thực mà nói, nó thật ra là một tờ bản vẽ, một tấm bản vẽ lập thể hóa vô cùng tinh tế toàn phương vị.

Diệp Tỳ Phong thả ra thần hồn không lò, trong nháy mắt bao phủ nó.

Trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, hắn đã hiểu rõ tiêu đỉnh.

- Thì ra là thế.

Diệp Tỳ Phong hiểu ra.

Chiếc đỉnh nhỏ này gọi là lò luyện Linh Lực, chỉ có một tác dụng, chính là chuyển hóa linh thạch.

Dưới quy tắc tiêu chuẩn, một trăm viên linh thạch hạ phẩm, có thể chuyển hóa thành một viên linh thạch trung phẩm, một trăm viên linh thạch trung phẩm, có thể chuyển hóa thành một viên linh thạch thượng phẩm

Mà một tỷ viên linh thạch thượng phẩm, mới có thể chuyển hóa thành một viên Linh Tinh, cũng chính là Thiên Trận Thạch.

Bản thể lò luyện linh lực chính là hoàn toàn tạo dựng thành từ trận pháp với thiên Trận Thạch.

Trận pháp là chủ thể, mà thiên trận thạch, là thông đạo, liên kết với pháp tắc thông đạo của thiên đạo.

Người bố trí trận pháp này đã thông qua thiên trận thạch, cảm rở ở trên Thiên Đạo, hấp thu lực lượng quy tắc.

Cho nên, nó mới có thể tiến hành chuyển hóa bản chất của linh thạch.

Chương 108: Bí Mật Của Vạn Bảo Các (2)

- Khó trách, linh tinh được gọi là thiên trận thạch.

Loại này tảng đá, có thể trực tiếp kết nối với pháp tắc thiên đạo, trở thành quy tắc chất dẫn.

Cứ như vậy, các tu sĩ có thể lợi dụng nó, nhận lấy lực lượng nhân loại lúc đầu không cách nào khống chế, bắt đầu làm ra sáng tạo khó có thể tin.

- Ừ, thử trước một chút.

Lò luyện Linh Lực có ba cấp bậc, điểm khác mỗi cấp bậc là hiệu suất chuyển hóa.

Lò luyện cấp cao nhất, cần 10 ngàn viên thiên trận thạch.

Cũng chính là, doanh thu mười ngàn năm của Túc Thành!

Đơn giản kinh khủng như vậy!

Diệp Tuy Phong vung tay lên, trong ánh mắt hoảng sợ của Cốc Vạn Tâm bên, 10 ngàn viên thiên trận thạch, giống như không cần tiền, bay lơ lửng ở trước mặt hai người.

Sau đó, pháp quyết trong miệng của Diệp Tuy Phong liên tục biến hóa, không ngừng đánh ra một đạo lại một đạo trận pháp, đánh ra lạc ấn vào trên thân thiên trận thạch.

Lò luyện linh lực cần có trận pháp, trình độ phức tạp và độ khó của nó đơn giản khiến người ta choáng váng.

Nếu để cho Động Thiên Cơ, đại sư trận pháp lục phẩm đến hoàn thành, cho dù một lần không sai, không ngủ không nghỉ, cũng chỉ ít cần thời gian mấy ngàn năm mới có thể hoàn thành.

Ngay cả Diệp Tuy Phong cũng cảm thấy có chút độ khó.

Trọn vẹn hao tổn thời gian một nén hương, mới hoàn thành toàn bộ tất cả trận pháp.

- Thành!

Theo Diệp Tuy Phong ra lệnh một tiếng, ba nhóm cái đỉnh màu xanh to cỡ đầu người, chậm rãi rơi trên trận bàn.

Theo nó rơi xuống, như có âm thanh Lữ Thiên của hoàng cung khổng lồ ầm ầm truyền đến. Đó là biểu tượng chí bảo vô thượng.

Cốc Vạn Tâm sững sờ nhìn chăm chăm tiểu đỉnh lên trước mặt, tinh thần rung động ầm ầm.

Trong đầu của nàng, vẫn như cũ nhớ rõ cảnh tượng 10 ngàn viên thiên trận thạch bồng bềnh trên không trung.

- Tốt, chúng ta tới thử một chút.

Diệp Tuy Phong vỗ tay phát ra tiếng, Cốc Vạn Tâm lập tức khôi phục lại tinh thần, vội vàng ngưng thần nhìn.

Sau đó, Diệp Tuy Phong suy nghĩ, trực tiếp mở ra túi tiền, lấy ra lượng lớn linh thạch hạ phẩm, dùng sức đổ vào bên trong chiếc đỉnh nhỏ.

Hàng động của hắn giống như đổ rác, khiến mắt của Cốc Vạn Tâm nổi đom đóm.

Mãi cho đến khi đủ 100 tỷ viên, Diệp Tuy Phong mới dừng tay lại.

Trong đỉnh nhỏ, có càn khôn khác chính là một không gian trữ vật siêu cấp lớn, 100 tỷ viên cũng có thể chứa đầy.

Tâm niệm của hắn vừa động, khởi động thủ trận pháp đầu tiên.

Trong thời gian chum trà, ánh sáng trận pháp dần dần tán đi.

Diệp Tuy Phong thả ra thần thức, phát hiện linh thạch hạ phẩm trong chiếc đỉnh nhỏ, đã toàn bộ biến thành linh thạch trung phẩm. Đếm kỹ một cái, chính là 10 tỷ viên.

- Thú vị.

Diệp Tuy Phong cười ha ha, lần nữa khởi động loại trận pháp thứ hai.

Sau mấy hơi thở, bọn chúng đã biến thành một tỷ viên linh thạch thượng phẩm.

- Hiệu suất rất không tệ.

Diệp Tuy Phong gạt đầu, khởi động trận pháp cuối cùng.

Bên ngoài tiểu đỉnh, lúc sáng lúc tối.

Quá trình này, kéo dài đến thời gian nửa nén hương, mới chậm rãi dừng lại.

Một cỗ khí tức huyền ảo, gột rửa mà ra.

Hắn vẫy tay một cái, một viên thiên trận thạch xuất lộ, xuất hiện trong lòng bàn tay.

- Ừ... Cũng không tệ lắm.

Đối với chiếc đỉnh nhỏ này, Diệp Tuy Phong thật hài lòng.

Cuối cùng, có thể xử lý linh thạch hạ phẩm với linh thạch trung phẩm trong ví tiền!

Những món kia có số lượng quá lớn, thấy rất đáng ghét.

Lúc này, nếu như Cốc Vạn Tâm biết ý nghĩ trong đầu của Diệp Tuy Phong, nhất định sẽ ôm bắp đùi của hắn hô to:

- Đại ca, mau mang phiền não của người đều cho ta, để cho ta tới tiếp nhận!

Sau khi, Diệp Tuy Phong thí nghiệm xong lò luyện Linh Lực, lại dời ánh mắt nhìn về phía toà tiểu tháp ở giữa nhất.

- Tiểu đỉnh là dùng để dung hợp thiên trận thạch, hay là dùng thiên trận thạch khởi động?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Sắc mặt của Cốc Vạn Tâm cực kỳ phức tạp gật đầu.

- Tốt, ta xem một chút.

Tâm niệm của hắn vừa động, trong nháy mắt thần hồn của hắn đã bao phủ toàn bộ tiểu tháp, tất cả tin tức của nó, nhìn một cái không sót gì!

Tháp Khởi Nguyên Vạn Vật!

Đây là một tòa bảo tháp chín tầng, như lò luyện Linh Lực, hoàn toàn do thiên trận thạch với trận pháp tạo thành.

Tác dụng mỗi một tầng tháp Khởi Nguyên đều khác nhau, với lại tác dụng mỗi một tầng đều cao hơn, nó cần có số lượng lớn thiên trận thạch, sẽ gia tăng gấp mười lần!

Còn có, tác dụng mỗi một tầng của Tháp Khởi Nguyên, đều sẽ gia tăng gấp mười lần mỗi tầng trước đó!

Tầng thứ nhất: Hàng năm sinh ra một giọt Linh Khí Nguyên Dịch, cần một ngàn viên thiên trận thạch.

Linh khí nguyên dịch: Linh dịch cực điểm tinh khiết, có thể trực tiếp sử dụng tu luyện, cũng có thể thay đổi nồng độ linh khí trong phạm vi nhất định, còn có thể nội hàm dưỡng linh khí, điểm hóa linh thú, rất nhiều tác dụng kỳ diệu!

Tầng thứ hai: Hàng năm nhưng sinh ra một giọt Thối Thê nguyên dịch, cần 10 ngàn viên thiên trận thạch.

Thối Thê nguyên dịch: Rèn luyện thân thể, có thể dung hợp với bất kỳ bảo vật phụ trợ Thối Thê nào, khiến nó không ngừng tăng cường hiệu quả gấp mấy lần! Còn có thể ở một mức độ nào đó, cường hóa thiên phú tu luyện.

Tầng thứ ba: Hàng năm nhưng sinh ra một giọt Thần Hồn nguyên dịch, cần 100 ngàn viên thiên trận thạch.

Thần Hồn nguyên dịch: Tinh luyện thần hồn, tăng cường ngộ tính.

Tiếp theo tầng thứ tư, là Sinh Mệnh nguyên dịch, nó là một loại nguyên dịch đại biểu cho bản chất sinh mệnh, có thể chữa thương, cũng có thể dùng để thúc giục linh thảo linh dược sinh trưởng.

Tầng thứ năm: Tiên Thiên nguyên dịch, có thể bồi dưỡng ra các loại thể chất tiên thiên.

Tầng thứ sáu: Thần Thánh nguyên dịch, có thể bồi dưỡng ra thần thông nghịch thiên.

Tầng thứ bảy: Tạo Hóa nguyên dịch, có thể đột phá cực hạn sinh mệnh, trở thành con cưng của Thiên Đạo chân chính.

Tầng thứ tám: Quy Tắc nguyên dịch, có thể khống chế quy tắc trời đất trong tay.

Tầng thứ chín: Hàng năm nhưng sinh ra một giọt Thiên Đạo nguyên dịch, cần 10 tỷ viên thiên trận thạch!

Thiên Đạo nguyên dịch: Chấp chương quy tắc, sáng tạo quy tắc!

Sau khi xem xong, Diệp Tùy Phong cũng hiểu rõ.

Trách không được những thế lực siêu cấp như các người, tùy tiện tìm một đệ tử hạch tâm đã có thể treo lên phần lớn nhóm thiên tài tuyệt thế của các đại thế lực bình thường mà đánh.

Thì ra nguyên nhân là ở chỗ này nha!

Chương 109: Tháp Khởi Nguyên Vạn Vật

Diệp Tuy Phong xem hết tất cả tin tức Tháp Khởi Nguyên Vạn Vật, hai tay chống trên bàn, nâng cằm lên, yên lặng xuất thân.

Nếu như tin tức không sai, hàng năm tòa Tháp Khởi Nguyên chín tầng có thể sinh ra một trăm triệu Linh Khí nguyên dịch, mười triệu Thối Thể nguyên dịch, một triệu Thần Hồn nguyên dịch.

Ba loại nguyên dịch này chính là đồ vật tu luyện cơ bản nhất!

Bạn hẳn có thể sáng tạo ra vô số cường giả?

Chớ nói chi các tầng sau còn có Tiên Thiên nguyên dịch, Thần Thánh nguyên dịch, Tạo Hóa nguyên dịch.

Dưới tình huống có tài nguyên bậc này bổ sung vào, vô luận yêu nghiệt nghịch thiên cỡ nào, đều có thể bồi dưỡng được!

Nếu như không phải lần này Cốc Vạn Tâm trùng hợp tìm được, trên người hẳn nhiều linh thạch với linh tinh như vậy, còn không biết muốn móc meo bao lâu đâu.

- Diệp gia chủ, thật sự là quá xin lỗi.

Cốc Vạn Tâm thấy Diệp Tuy Phong im lặng, mặt mũi nàng tràn đầy áy náy nói:

- Ta vừa rồi thật sự quá ngạc nhiên, quên nói cho ngài, Tháp Khởi Nguyên mới là bảo vật cần bỏ vào lượng lớn thiên trận thạch, chúng ta không nên lãng phí 10 ngàn viên thiên trận thạch, ở phía trên lò luyện Linh Lục.

- Điều tại ta...

Giọng của nàng, tràn đầy tự trách.

- Hả?

Diệp Tuy Phong ngẩn người, chợt hiểu ra, cô nàng này hiểu lầm, nàng ấy cho là mình nghèo đến chỉ còn lại 10 ngàn viên thiên trận thạch.

- Không có việc gì không có việc gì, người lần này, giúp ta rất nhiều.

Diệp Tuyền Phong thoải mái cười nói.

Cốc Vạn Tâm nháy mắt:

- Diệp gia chủ...
- Gọi Diệp đại ca.

Diệp Tuyền Phong nói:

- Đúng, người chắc không lớn hơn ta?

Hắn chưa có dò xét qua tuổi của Cốc Vạn Tâm, hiện tại đã chuẩn bị xem nàng như bằng hữu, tự nhiên cũng sẽ không làm loại chuyện này.

Dùng thần thức dò xét, cái gì đều có thể trông thấy, rất không lễ phép.

Cốc Vạn Tâm nhìn Diệp Tuyền Phong, cũng không trả lời tuổi của mình, chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Diệp đại ca.

Diệp Tuyền Phong nhẹ gật đầu.

- Đúng rồi, người lấy được cái rương này từ đâu, hình như loại vật này không nên xuất hiện ở những nơi như Túc Thành.

Diệp Tuyền Phong hỏi.

Trong rương, bao gồm toàn bộ tin tức lò luyện Linh Lực với Tháp Khởi Nguyên, loại bí mật động trời này, làm sao lại được người khác mang theo bên người chạy loạn ra ngoài.

- Là một chấp sự Vạn Bảo Các.

Cốc Vạn Tâm nói:

- Hắn luôn phụ trách quản lý tài nguyên với điều phối linh thạch trong phạm vi Túc Thành.
- Kỳ thật lúc ấy ta cũng chẳng qua cảm thấy, trong rương cũng chỉ có một viên thiên trận thạch mà thôi.

Nói xong, Cốc Vạn Tâm bỗng nhiên nhíu mày, nói:

- Có lẽ, chuyện này, có chút quan hệ với Diệp đại ca ngài,.
- Làm sao lại liên quan tới ta?

Diệp Tỳ Phong nghi hoặc.

- Là như vậy.

Cốc Vạn Tâm cười một cái nói:

- Nửa năm qua qua, Diệp đại ca ra tay thật sự là quá xa hoa, cao tầng Vạn Bảo Các đã sớm chú ý tới chuyện này. Với lại người thanh toán, tất cả đều là linh thạch hạ phẩm.
- Người không biết, trong khố phòng Túc Thành bên kia, toàn bộ đều đã đổ đầy túi trữ vật linh thạch cỡ lớn.
- Cho nên... Ta cảm thấy bọn hãn có thể vì thuận tiện vận chuyển đi, cho nên mới sẽ mang theo phương thức tạo ra lò luyện Linh Lực với Tháp Khởi Nguyên.

Diệp Tỳ Phong vuốt cằm.

Lời giải thích này, có chút gượng ép, bọn hãn hoàn toàn có thể mang theo lò luyện thành phẩm tới là được, không cần thiết mang theo bản thiết kế.

Nhưng bây giờ, bọn hãn cũng không cách nào giải thích, vì sao Vạn Bảo Các lại làm như vậy.

Được rồi, mặc kệ, dù sao bản vẽ đã tới tay.

- Chấp sự Vạn Bảo Các, tu vi chắc mạnh hơn người nhiều, người làm như thế nào?

Diệp Tỳ Phong lại hỏi.

Cốc Vạn Tâm dừng một chút, có chút chần chờ nói:

- Diệp đại ca, người biết, đối với chuyện như thế này, làm nữ nhân, là có thật nhiều lợi ích...

Nàng không có nói rõ, nhưng Diệp Tỳ Phong cũng đoán được.

Nghĩ đến cũng là, một nữ nhân không có tiền tại bối cảnh, sinh tồn trong thế lực phức tạp như Vạn Bảo Các, làm sao có thể không có một chút thủ đoạn.

Nàng có thể leo đến đến vị trí Các chủ, đã rất không dễ dàng.

Diệp Tuy Phong rất tôn trọng người như vậy.

- Yên tâm đi, sự an toàn của ngươi, ta sẽ bảo đảm, về sau, cũng không cần làm tiếp loại chuyện này.

Diệp Tuy Phong nghiêm túc nói.

- Thật sao?

- Diệp đại ca, thật quá cảm tạ ngươi!

Tảng đá trong lòng Cốc Vạn Tâm cũng rơi xuống.

Sau đó, trên mặt nàng có chút điềm đầu hiu.

- Vậy sau này, ta sẽ sống ở Diệp gia đúng không?

Diệp Tuy Phong nhìn nàng, cười nói:

- Nếu ngươi không thích, cũng có thể ở lại Vạn Bảo Các, tiếp tục làm người trung gian của Diệp gia.

Cốc Vạn Tâm lập tức sửng sốt:

- Ta lấy đồ vật quan trọng như vậy của Vạn Bảo Các, cũng không thể trở về?

Diệp Tuy Phong cười ha ha:

- Chỉ cần ngươi muốn, không có vấn đề.

- Ta sẽ suy nghĩ chuyện này.

Cốc Vạn Tâm yên lặng tròn mắt, từng ấy năm tới nay như vậy, nàng sờ soạng lần mò bên trong giao dịch giai cấp bản thủ, nhớ đến vô số lần kề cận cái chết, từ xưa tới nay chưa từng có ai nói với nàng lời như vậy.

Đó là một loại cảm giác khiến cho người ta an tâm.

- Cảm ơn ngươi! Vậy ta vẫn về...

Nói xong, Cốc Vạn Tâm bỗng nhiên xấu hổ bắt đầu:

- Cái kia, Diệp đại ca, ta không phải không thích Diệp gia, cũng không phải nói Diệp gia không tốt, ta... Chỉ là...

- Được rồi.

Diệp Tuy Phong cười đánh gãy nàng:

- Ta cũng cần người tạm thời ở lại Vạn Bảo Các, từ bên kia làm người nhập hàng.

Cốc Vạn Tâm thoải mái cười.

- Tốt, vậy người nhanh trở về một lần nữa làm việc, đã có người chờ người thời gian rất lâu.

Diệp Tuy Phong đóng lại chiếc hộp, đưa cho Cốc Vạn Tâm.

- Ai?

Cốc Vạn Tâm hỏi.

- Người lần trước ở Túc Thành... A đúng, Thẩm Thiên Minh, hẳn sẽ đến lấy chiếc hộp.

Nói xong, Diệp Tuy Phong đưa ngón trỏ ra, điểm một chấm tròn màu đỏ nhạt ở mi tâm Cốc Vạn Tâm.

Sau đó, lại lấy ra một trăm viên thiên trận thạch, đưa tới.

- Mang thứ này giao cho hắn, nói xem như mọi việc đều chưa xảy ra.

- Nếu không, ta sẽ dùng một viên linh thạch hạ phẩm, mua xuống tất cả Vạn Bảo Các ở Liên Minh Cửu Thành!

Diệp Tuy Phong nói.

Chương 110: Mười Ngàn Tòa Tháp Khởi Nguyên

- Ách... Thật nói như vậy?

- Cứ nói như vậy.

- Yên tâm đi, có nó, không cần lo lắng vấn đề an toàn.

Diệp Tuy Phong ra hiệu dấu chấm đỏ dưới mi tâm.

Cốc Vạn Tâm dùng sức nhẹ gật đầu, bước chân như lần nữa sống lại, đi ra ngoài.

Đợi sau khi nàng rời đi, Diệp Tuy Phong mới thở ra một hơi thật dài, dựa vào ghế.

Lần này, Cốc Vạn Tâm là thật giúp hấn đại ân.

Đôi với chuyện bồi dưỡng con cháu Diệp gia, kỳ thật đã lâm vào một cái bình cảnh.

Tài nguyên nhập vào, trên cơ bản đã bão hòa, lại tăng lớn cường độ, cũng sẽ không thể thay đổi nhiều.

Trừ phi thu hoạch được càng nhiều tài nguyên trân quý hơn, hoặc cùng Diệp Hoàng với Diệp Long bọn hấn, căn cứ vào thể chất và thiên phú mỗi người, tiến hành bồi dưỡng đặc biệt.

Nhưng như thế quá phiền toái, Diệp Tùy Phong cũng không phải bảo mẫu.

Hấn chỉ phụ trách mấy con cháu hạch tâm xuất sắc nhất.

Cho nên Tháp Khởi Nguyên Vạn Vật xuất hiện rất đúng lúc.

- Xây vài toà nhỉ?

Một tòa Tháp Khởi Nguyên chín tầng, cần 100 tỷ viên thiên trận thạch.

- Trước hết dùng 10 triệu viên thử, nhiều quá cũng không chứa được.

Một trăm tỷ thiên trận thạch.

Lần này, Diệp Tùy Phong thật là ra tay bạo hồng (ra tay lớn)!

...

Vạn Bảo Các, thành Vân Tiêu.

Tất cả khách nhân, đều chạy ra ngoài khiến người ta không giải thích được.

Thẩm Thiên Minh ngồi ở chính giữa lầu một, sắc mặt hấn u ám.

Ở dưới chân hấn, chấp sự phụ trách quản lý linh thạch máu me khắp người, gân cốt đứt đoạn, ngồi liệt trên mặt đất.

Hấn chờ đợi, lòng nóng như lửa đốt.

- Tòa thứ hai Tháp Khởi Nguyên Vạn Bảo Các sắp xây xong!

- Tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm ở chỗ này của ta!

- Chúng ta nhất định phải trở thành thế lực đầu tiên trên phiên đại lục này có được hai tòa Tháp Khởi Nguyên chín tầng!

.....

Ròng rã ba ngày, Diệp Tùy Phong chôn trong thư phòng, không ngủ không nghỉ luyện chế Tháp Khởi Nguyên.

Với hắn mà nói, luyện chế món đồ chơi này rất dễ dàng, nhưng nó thật sự là quá phức tạp đi.

Mỗi một tầng, đều có hàng ngàn hàng vạn loại trận pháp khác biệt, giăng khắp nơi, lít nha lít nhít.

Luyện chế 10 ngàn tòa tháp, thì tương đương với một đũa tre viết đi viết lại mười ngàn lần chữ “Long Hành” (龍行) (ý nói phức tạp nhảm chán)...

Về sau, Diệp Tùy Phong một lần luyện chế ra mười tòa, trong thời gian ba ngày, đã hoàn thành chế tạo xong mười ngàn tòa Tháp Khởi Nguyên chín tầng.

Sau khi kết thúc, toàn bộ trong thư phòng, Tháp Khởi Nguyên trôi lơ lửng khắp nơi, nhắc cái đầu lên đều có thể đụng tới cái ót.

Không có cách nào, món đồ chơi này có không gian riêng, không thể thả vào nhẫn trữ vật.

- Những thứ này, nên xử lý như thế nào đây?

Diệp Tùy Phong rơi vào khó khăn, 10 ngàn tòa tháp toàn bộ ném cho Tùy Vân khẳng định là không được, đoán chừng sẽ hù chết hắn, nên nghĩ cách xử lý vẹn toàn.

Diệp Tùy Phong vừa suy nghĩ, liền đứng dậy, đi ra ngoài.

Theo hắn đi ra ngoài, Tháp Khởi Nguyên nổi bông bành giữa không trung, lập tức bắt đầu va chạm vang lên âm thanh “Đình đình”, rất nhiều tên gia hỏa có mắt không tròn, còn chặn lại con đường của hắn.

- Đi ra ngay, các ngươi mấy tòa tháp đáng chết này...

Một lát sau, Diệp Tùy Phong rời đi thư phòng.

- Xem trước một chút thành mới xây trông như thế nào?

Tâm niệm của Diệp Tùy Phong vừa động, lách mình đi vào trong trời cao, quan sát thành Vân Tiêu.

So với ba ngày trước, hiện tại, nơi này đã đơn giản đã thay đổi bộ dáng.

Trạch viện của Lý gia, Đường gia trước kia, đã bị san bằng hoàn toàn, một vòng tường vây cao cao đứng sừng sững ở bên ngoài, bắt đầu vây quanh toàn bộ khu vực kia.

Một nhóm người đang bố trí trận pháp trên mặt tường.

Nơi này chính là trạch viện mới của Diệp gia.

Lấy Diệp gia mới làm trung tâm, bốn con đường chính vô cùng rộng lớn, thẳng tắp thông bốn phương hướng, trực tiếp đến biên giới thành Vân Tiêu.

Cuối đường, bốn cổng thành mới tinh đã xây xong, mà tường thành mới, cũng như hình thức ban đầu, rất nhiều người tụ tập ở nơi đó, tựa như bao chủ thầu, giám sát thi công.

Diệp Tùy Phong nhận ra hai bóng dáng đó, chính là Đồng Thiên Cơ với Hồ Sang.

Thiết kế rất nhiều nơi của thành Vân Tiêu mới, đều có hai người bọn họ tham gia.

Mà trong thành khắp nơi đều đang được xây dựng.

Dỡ bỏ mảng lớn kiến trúc không hợp quy tắc, lầu các mới tinh, sắp hàng chỉnh tề mọc lên, nhìn vào thoải mái hơn so với trước kia.

Diệp Tùy Phong âm thầm gật đầu, tiến độ xây dựng này quả nhanh đến làm cho người ta không ngờ.

Đương nhiên, suy nghĩ kỹ một chút có thể nghĩ thông suốt, dù sao nơi này cũng là thế giới tu luyện.

Sức mạnh mỗi người rất cường đại, hoàn toàn không cần dùng máy móc hạng nặng, đưa tay ra là có thể giải quyết.

Với lại, thế giới này thật là có người chuyên môn làm chủ thầu, bọn hắn có một loại chuyên môn chính là dùng con rối

để xây dựng, nắm vung xuống, vài phút là có thể xây xong một tòa nhà lầu mới.

Cho nên, mới thành hệ thống, mấy ngày ngắn ngủi đã xây gần xong.

Tiếp đó, là một loạt công việc như bố trí trận pháp, gia cố tường thành các loại.

Những chuyện này có Đồng Thiên Cơ và Hồ Sang bọn hắn phụ trách.

Diệp Tuy Phong nhìn trong chốc lát, thấy không nhiều vấn đề lắm, nên không còn quan tâm.

Hắn chỉ cung cấp yêu cầu, còn có hoàn thành nghiệm thu, chuyện cụ thể tự nhiên có người phía dưới đi hoàn thiện.

Hiện tại, hắn chỉ muốn sắp xếp xong 10 ngàn tòa Tháp Khởi Nguyên.

- Đầu tiên là cất giữ, trữ vật không gian bình thường không thể chứa, cũng chỉ có thể tự mình mở ra một không gian.

- Chuyện này ngược lại đơn giản, nhưng loại không gian kia, thì tương đương với một thế giới khác, thả bên trong rất không tiện.

- Với lại, tầng dưới sản xuất nguyên dịch quá nhanh, dù phân cho người toàn thành, cũng không dùng hết.

- Đương nhiên, ta cũng sẽ không làm như vậy...

Tháp Khởi Nguyên chín tầng, tầng thứ nhất tạo ra Linh Khí nguyên dịch, mỗi ngày có thể sinh ra một trăm triệu giọt, nếu như toàn bộ chồng chất cùng một chỗ, chính là cỡ một trăm mét khối.

10 ngàn tòa, mỗi ngày chính là 1 triệu mét khối.

Chỉ cần 15 ngày, có thể sản xuất ra lượng nước như một Tây Hồ như kiếp trước...(Tây Hồ là một hồ nước ngọt nổi tiếng nằm về phía tây thành phố Hàng Châu, thuộc tỉnh Chiết Giang, thuộc miền đông Trung Quốc. Chiều dài lớn nhất theo hướng bắc-nam là 3,3 km còn chiều rộng lớn nhất theo hướng đông-tây là 2,8 km.)

Chương 111: Kính Hồ Bất Phàm

- Tạm được...

Diệp Tỳ Phong cau mày, suy tư trong chốc lát, bỗng nhiên ánh mắt hấn sáng lên.

- Đúng nha, Tây Hồ. Ta cũng có thể tạo ra một cái hồ.

Hấn nhìn một chút nơi hai nhà Lý Đường vừa mới bị san bằng, một ý niệm lập tức lóe lên trong đầu.

Bỗng nhiên, thân hình của hấn lóe lên, xuất hiện ở phía sau nhà cũ Diệp gia, trên vùng đất mới tinh.

- Ủ, nơi này không sai.

Diệp Tỳ Phong duỗi ra ngón tay, chỉ về phía mặt đất trước mặt, vẽ lên một hình tròn tiêu chuẩn.

Sau đó dò xét đánh ra một chương, đè ép hướng về phía dưới.

- Âm âm!

Mặt đất dao động, mặt đất vừa mới còn vuông vức, lập tức lổm xuống dưới, xuất hiện một cái động siêu cấp to sâu trên trăm trượng.

- Vừa mới xảy ra chuyện gì!?

- Có đại năng đột kích sao!?

Mọi người trong thành, nhao nhao thất kinh, có người đang ngủ, không mặc quần áo bật dậy chạy ra ngoài.

Sau khi động đất xảy ra, không trung lập tức bốc lên mây đạo bóng dằng, chạy nhanh đến hướng Diệp gia.

Tỳ Vân là người chạy đến trước nhất, hấn nhìn cái hố to bỗng nhiên xuất hiện, sắc mặt hấn rung liên tục.

Nhưng di chuyển ánh mắt, trông thấy Diệp Tỳ Phong đứng ở nơi đó trầm tư, mới chậm rãi yên lòng.

- Không sao, các người tiếp tục làm việc.

Tỳ Vân chỉ đi chạy tới người Diệp gia, rơi vào Diệp Tỳ Phong bên người.

- Đại ca, người tốt xấu gì cũng báo trước một tiếng nha.

Mặt mũi Tuy Vân tràn đầy bất đắc dĩ.

- Ta là đang giúp người kiểm tra một chút, kiến trúc mới xây có kiên cố không?!

Mặt của Diệp Tuy Phong không đổi tim không đập mở mắt to đáp.

Kỳ thật hẳn vừa mới suy nghĩ quá nhập thần, quên chuyện như thế.

Nhưng Tuy Vân cũng hỏi lại, nhìn vào hồ to trước mặt, hỏi:

- Đại ca, người đang chuẩn bị làm cái gì?

- Làm cái hồ lớn.

Diệp Tuy Phong nói:

- Đây là nơi lớn nhất trong nhà hiện tại, ta chuẩn bị ở chỗ này làm xây một vườn hoa lớn, bình thường không có chuyện gì có thể tới dạo chơi.

Tùy Vân:

- ...

- Đại ca, loại chuyện này, người nói với ta là được, làm gì phải tự thân làm.

- Người không hiểu.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, nói:

- Ở chỗ này đợi ta một lát, đợi chút nữa nói cho người hiểu.

Nói xong, hẳn vờn người đứng dậy, thẳng tắp bay đến trước mặt chữ Diệp khổng lồ trong hư không.

Sau đó vẫy tay, trong thư phòng hơn mười ngàn Tháp Khởi Nguyên, xếp thành một hàng thật dài, cuối cùng tụ tập ở trước mặt của hắn.

- Cứ để ở trong này.

Diệp Tuy Phong đâm ra một quyền, hư không trước mắt trực tiếp bị nện thành mảnh vỡ, tạo thành một không gian hư không

đen kịt.

Tiếp theo, hắn đưa tay đặt trên chữ Diệp, vô số không gian mảnh vỡ, dán chặt lấy bên ngoài của nó, bắt đầu tụ tập.

Một lát sau, chữ Diệp màu trắng đã tạo thành một đạo viền vàng nhàn nhạt, ần ần phát sáng.

Đó là một mảnh không gian vừa mới mở.

Mà chữ Diệp to lớn, chính là cánh cổng không gian.

- Lăn vào!

Diệp Tùy Phong đạp một cước, Tháp Khởi Nguyên đứng đầu hàng bay vào, sau đó, đội ngũ này bắt đầu động, một cái tiếp một cái, thông qua cánh cổng chữ Diệp, tiến nhập vào không gian bên trong.

Sau khi Diệp Tùy Phong chờ đợi tất cả tòa tháp đi vào hết, thân hình của hắn lóe lên, cũng đi tới không gian bên trong.

Nơi này cũng không phải rất lớn, diện tích to cỡ thành Vân Tiêu.

- Tiếp theo chính là xây lối đi.

- Thái Cổ Càn Khôn Na Di Trận, rất thích hợp để làm cái này.

Diệp Tùy Phong nhớ trận pháp này, ngón tay khắc hoạ trong hư không, rất nhanh, trên mặt đất đã xuất hiện một trận pháp khổng lồ.

Một cái hố đen kịt chậm rãi nổi lên.

Nhìn kỹ lại, chính là cái hố to mà Diệp Tùy Phong vừa mới dùng một chương vỡ ra.

Hắn suy nghĩ rồi đánh ra ấn quyết, đánh cái hố từ trên hướng xuống, tổng cộng chia làm rã mười tầng.

Sau đó, Diệp Tùy Phong điều khiển Tháp Khởi Nguyên, để bọn chúng một vòng lại một vòng, chính tề trôi nổi ở trên không cái hố.

- Dẫn.

Theo một tiếng lệnh quát, tất cả tòa tháp kết nối chặt chẽ với mỗi một tầng của cái hồ.

Tháp Khởi Nguyên tầng thứ nhất, kết nối tầng thứ hai của cái hồ, theo thứ tự hướng phía dưới, tầng thứ chín sẽ kết nối với tầng dưới chót nhất của cái hồ.

- Tới đi.

Diệp Tuy Phong nắm tay, nguyên dịch đã được sản xuất ra ở các tầng, bắt đầu ứng đối với số tầng bên trên cái hồ, chậm rãi vận chuyển không ngừng.

Trên mặt đất, Tuy Vân đang đợi hấn, bỗng nhiên cảm giác được, hồ to trước mặt xảy ra một chút dị biến.

Hấn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi sâu cách xa mặt đất mười mấy mét, đột nhiên bị sương trắng mông lung bao phủ hoàn toàn, trong sương mù trắng, tản ra nhàn nhạt tinh quang, tựa như Ngân Hà!

- Đó là cái gì?

Hấn sững sờ.

Lúc này, thân ảnh Diệp Tuy Phong xuất hiện bên người hấn.

- Nước.

Theo lời của Diệp Tuy Phong rơi xuống, nước suối thanh tịnh, trong suốt xuất hiện, tuôn hướng về phía trong hồ lớn.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi, đã lấp đầy toàn bộ nó.

Hồ to, đã biến thành một cái hồ lớn.

- Ừ, rất tốt.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

Hấn đã kết nối 10 ngàn tòa Tháp Khởi Nguyên với hồ nước này, về sau nguyên dịch sinh ra đều sẽ chứa đựng ở dưới mặt hồ trước mắt

Với lại, mỗi tầng đều được dùng đối ứng. Tầng thứ nhất, là nước hồ. Tầng thứ hai, là Linh Khí nguyên dịch, cứ thế mà suy ra.

- Xung quanh nó tạo ra một hoa viên, sau đó nuôi chút cá bên trong, hoa sen các thứ, chung quanh lại trồng cây liễu, các loài hoa cỏ.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Vâng...

Tỳ Vân cảm nhận được nước hồ tản ra từng làn khói, khó có thể tin hỏi:

- Đại ca, hồ nước này, sợ là bất phàm!

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Dưới tình huống có nguyên dịch chín tầng đổ vào, tầng ngoài cùng nước hồ cũng biến thành một loại bảo vật đặc biệt, sinh linh bình thường sống ở chỗ này, có lẽ, sẽ xảy ra một ít biến hóa thú vị.

- Người từ trong hồ này, dẫn ra mấy con suối nhỏ, làm một vài ngọn núi giả hoặc kiến trúc cái gì đều được, phải cho nước hồ chảy về hướng trạch viện gia tộc, rõ chưa?

Tỳ Vân gật đầu đồng ý.

- Đại ca, một bảo vật như thế, cần một cái tên.

Diệp Tỳ Phong lập tức nhúc đầu, hần phiến nhất là đặt tên.

- Ừ... Người nhìn nó, vừa lớn vừa tròn, với lại mặt hồ thanh tịnh, giống như tấm gương.

- Không bằng, gọi là Kính Hồ đi.

Chương 112: Người Thư Viện Thiên Phủ Tìm Đến

Chủ thể Kính Hồ hoàn thành, Diệp Tỳ Phong lại phát hiện một vấn đề mới.

Mặc dù Kính Hồ rất lớn, nhưng cũng không chịu nổi nguyên dịch của hơn mười ngàn Tháp Khởi Nguyên tăng giờ làm việc sản xuất nha.

Đặc biệt là Linh Khí nguyên dịch, đoán chừng chỉ cần thời gian nửa năm, sẽ bão hòa.

- Được rồi, món đồ chơi này quá nhiều cũng không có gì dùng, còn lại, chầy đến trong lãnh địa thành Vân Tiêu.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ một lát, lại bắt đầu ra tay.

Sau đó, hắn sáng tạo ra một loại trận pháp quy định thời gian, cách mỗi một đoạn thời gian đặc biệt, Kính Hồ sẽ tự phát bốc hơi một bộ phận, kết hợp với hơi nước trong bầu trời rồi hóa thành mưa, rơi xuống tới.

Mỗi một tháng, mặt đất trong phạm vi thành Vân Tiêu sẽ tiếp nhận và dung hợp cơn mưa Linh Khí nguyên dịch rồi được tắm bổ.

Mỗi một mùa, sẽ tiếp nhận một cơn mưa dung hợp Thối Thể nguyên dịch, dùng để cải tạo vạn vật.

Mỗi một năm, sẽ tiếp nhận một cơn mưa dung hợp Thân Hồn nguyên dịch, điễm hóa chúng sinh.

Cách mỗi ba năm, thì sẽ tiếp nhận một cơn mưa Sinh Mệnh dung hợp Sinh Mệnh nguyên dịch, kéo dài tuổi thọ.

Mỗi một năm, đều sẽ rơi xuống ba viên tiên thiên thạch, người thu hoạch được, sẽ thức tỉnh cơ thể Tiên Thiên.

Mỗi ba năm, sẽ rơi xuống ba viên thần thánh thạch, người thu hoạch được sẽ thức tỉnh đạo pháp thần thông, bay tới thần thánh.

Mỗi mười năm, sẽ rơi xuống ba viên tạo hóa thạch, ai có thể thu được sẽ trở thành Thiên Tuyển Chi Tử (con của trời) chân chính.

Nếu như thế trên tổng thể sẽ chiếm một phần mười sản lượng Tháp Khởi Nguyên, đồ còn dư lại, Diệp gia dùng riêng, hoặc bắt đầu dự trữ.

Về phần Quy Tắc nguyên dịch, còn có Thiên Đạo nguyên dịch, vẫn có chút trân quý, trước hết không thả cho ngoại giới, cho thành viên hạch tâm gia tộc sử dụng.

Dù vậy, cũng có thể dự đoán được, trong tương lai không lâu, thành Vân Tiêu sẽ xuất hiện lớp lớp thiên tài, biến thành một mảnh thánh địa tu luyện chân chính.

- Tìm kiếm thiên tài, không bằng sáng tạo thiên tài.

Miệng của Diệp Tùy Phong nhếch lên cười một tiếng.

Sau khi hẳn làm xong những việc này, Diệp Tùy Phong đã ném chuyện còn lại cho Tùy Vân.

Mấy ngày kế tiếp, cả tòa thành Vân Tiêu đều đắm chìm trong xây dựng, theo tường thành hình tròn được xây xong, một tòa thành trì mới tinh bất ngờ từ mặt đất mọc lên.

Bộ dáng thành Vân Tiêu cũ đã hoàn toàn chỉ còn trong sách vở.

- Bên trong thành Vân Tiêu đã cơ bản ổn định, chúng ta đã giải quyết hết sức mạnh còn sót lại hai nhà Lý Đường, tất cả cửa hàng, đất trồng của bọn hắn, cũng thu sạch.

- Chỉ nhưng, trong quyền sở hữu ngoài thành, còn có rất nhiều hỗn loạn cần được giải quyết, Tùy Báo với Diệp Hoàng bọn hắn đang chuẩn bị xuất phát, hôm nay sẽ ra khỏi thành.

Trong thư phòng, Tùy Vân báo cáo tình huống mấy ngày gần đây.

Diệp Tùy Phong buồn bực ngán ngẩm gật đầu, hiện tại thành Vân Tiêu do Diệp gia độc tôn, không có bất kỳ một phương thế lực nào có thể địch nổi, thống nhất, là chuyện sớm hay muộn.

Chờ cho ổn định lại xong, có lẽ, hẳn nên đi đến những nơi khác trên thế giới, thăm thú một chút.

Các quốc gia phía đông hỗn chiến, tông môn thánh địa phía nam, phong tình dị vực phía tây, cánh đồng tuyết phía bắc, không biết có mỹ thực đặc sắc nào.

- Đại ca, người đang nghe sao?

m thanh của Tùy Vân bỗng nhiên truyền vào lỗ tai.

- A, có có

Diệp Tuy Phong lấy lại tinh thần:

- Làm việc nhanh lên, khí thế lên, nên giết thì giết, về sau thành Vân Tiêu tuyệt đối sẽ không thiếu tu sĩ.

Tùy Vân nhẹ gật đầu.

- Đúng, đại ca, buổi sáng hôm nay, có người đến nhà báỉ phỏng, muốn gặp ngươi.

- Người nào?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Là một nhóm người trẻ tuổi mặc áo bào màu xanh, toàn bộ đến từ Thư viện Thiên Phủ, vị dẫn đầu nhìn vào khí thế rất bất phàm, tu vi ta cũng không nhìn ra, gọi là Trương Đông.

Tùy Vân nói.

- Thư viện Thiên Phủ?

Diệp Tuy Phong nghi hoặc, hẳn chưa từng nghe qua cái tên này.

- Trước đó, ta cũng chưa từng nghe qua, về sau nghe ngóng mới biết được, đó là một thế lực vô cùng khổng lồ ở trên đại lục, trải rộng các nơi.

- Với lại người có thể đi vào thư viện tu luyện, không có người nào mà không phải là thiên kiêu.

- Ta cảm thấy, hôm nay bọn hắn tới đây, chắc muốn từ nơi này của chúng ta, tuyển nhận một số người.

Tùy Vân giải thích nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu, theo thực lực gia tộc tăng lên, khẳng định sẽ tiếp xúc đến thế lực cấp bậc càng cao, Thư viện Thiên phủ chỉ là thế lực đầu tiên mà thôi.

Đối với tử đệ gia tộc gia nhập Thư viện, hẳn cũng không có quá nhiều mâu thuẫn.

Mặc dù bây giờ, Diệp gia đang mạnh mẽ trưởng thành.

Nhưng một người muốn chân chính trưởng thành, dù sao cũng phải đi ra ngoài học tập mới được.

Thí dụ như Thánh Địa, cũng sẽ thỉnh thoảng phái ra đệ tử, đi xuống hồng trần rèn luyện.

- Để cho bọn họ tới.

Diệp Tuy Phong nói.

Sau một thời gian ngắn, Diệp Tuy Phong xuất hiện trong phòng tiếp khách, một nhóm người trẻ tuổi áo xanh, ngồi ở phía dưới.

Tuổi bọn họ cũng không lớn, đều trên dưới hai mươi tuổi.

Nhưng người yếu nhất trong bọn hẳn đều là cảnh giới Kim Thân.

Trương Đông là người mạnh nhất, cốt linh chỉ mới có hai mươi lăm tuổi, cũng đã đạt được tu vi Xuất Khiếu kỳ đại viên mãn.

Chỉ thiếu chút nữa, chính là bước vào cấp bậc Hóa Thần, so với Thâm Thiên Minh Vạn Bảo Các cũng không kém bao nhiêu.

Bởi vậy có thể thấy được, Thư viện Thiên Phủ quả thật bất phàm.

- Trước tiên, ta xin chúc mừng Diệp gia chủ, nhất thống thành Vân Tiêu.

Trương Đông là người mở miệng đầu tiên nói:

- Sau trận chiến kia, ta vẫn luôn muốn đến gặp ngài, nhưng ta biết rõ sau khi biến cố xảy ra, Diệp gia bận rộn có nhiều việc cần giải quyết, cho nên hôm nay mới dám tới quấy rầy.

Trương Đông nói chuyện, tinh táo bình thản, lại không thất lễ, chính là quá chú trọng dáng vẻ thư sinh.

- Không sao.

Diệp Tuy Phong nói:

- Ngươi hôm nay đến, là có chuyện gì, nói thẳng đi!

- Diệp gia chủ quả nhiên sáng khoái!

Trương Đông ôm quyền:

- Vậy ta nói thẳng.

- Thư viện Thiên Phủ, chiêu mộ hiền tài thiên hạ, trận so tài thành Vân Tiêu, ta thấy con cháu Diệp gia, đều chính là Tiềm Long tại dã (rồng ẩn nơi hoang dã).

- Cho nên, không biết Diệp gia chủ, ngài có mục đích, để cho bọn họ tới thư viện Thiên Phủ tu tập, từ đó lột xác thành Chân Long hay không?

Giọng của Trương Đông rất khách khí, nhưng trong câu chữ, vẫn tràn đầy ý cao cao tại thượng.

Chương 113: Mục Tiêu Của Mỗi Người (1)

Rồng ở nơi hoang dã, “nơi hoang dã” chính là ám chỉ thành Vân Tiêu.

Diệp Tuy Phong vuốt cằm:

- Người coi trọng người nào?

- Chính là năm vị con em xuất chiến của Diệp gia trong trận so tài!

Trương Đông nói.

Diệp Tuy Phong im lặng một lát, ung dung nói:

- Kỳ thật, cũng không phải không được.

- Chỉ nhưng, loại chuyện này phải xem ý của bọn chúng.

Diệp Tuy Phong nói xong, một học sinh thư viện ngồi phía dưới, bỗng nhiên bắt đầu nói.

- Uy, người chưa nghe rõ ràng sao? Chúng ta là thư viện Thiên Phủ!

- Cho người của các người gia nhập vào, đó là tạo hóa của các người, người lại còn chần chờ không đồng ý?

Người trẻ tuổi kia, trên mặt hiện lên tia không thể tưởng tượng nổi, như Diệp Tuy Phong nói lời không thể chấp nhận được.

- Quan Mục, câm miệng cho ta!

Diệp Tuy Phong còn chưa lên tiếng, Trương Đông nghiêm nghị quát.

Quan Mục sững sờ, nhìn Trương Đông:

- Học trưởng, hấn chỉ là một tộc trưởng của một nơi hoang sơ, vậy mà làm dáng làm tịch như thế, thật sự là quá không tôn trọng thư viện Thiên Phủ chúng ta!

- Ra ngoài!

Trương Đông trầm mặt xuống.

Dưới ánh mắt nhìn hằm hằm của Trương Đông, Quan Mục nhìn một chút Diệp Tuy Phong, hừ một tiếng, phát tay áo rời đi.

- Thực sự thất lễ, để ngài chê cười.

Sau khi Quan Mục đi, Trương Đông ôm quyền nói.

Diệp Tuy Phong một tay chống đỡ cái cằm, cười nói:

- Người nên quản hấn thật tốt.

- Hấn xuất thân từ nhất phẩm tông môn phương nam, trên người xác thực mang theo quá nhiều ngạo khí.

Trương Đông nói.

Diệp Tuy Phong không nói gì, kỳ thật đám người này đều như nhau.

Trương Đông cũng giống vậy, há miệng ngậm miệng cũng không quên nhắc đến xuất thân.

Chỉ nhưng... Chỗ như vậy, còn thật sự thích hợp để người trẻ tuổi đi tôi luyện.

- Diệp gia chủ, người mới vừa nói, muốn xem ý nguyện của bọn hấn, vậy hiện tại bọn hấn đang ở nơi nào?

Trương Đông hỏi.

- Ra khỏi thành, đi giải quyết công việc, với lại thời gian ngắn sẽ không trở về.

Diệp Tuy Phong ngòai thẳng thân thể:

- Người về trước đi chờ xem, chờ bọn hấn trở về ta sẽ hỏi lại, nếu có người nguyện ý, sẽ tự đi tìm người.

Hấn đã đại khái hiểu rõ tình huống thư viện Thiên Phủ, cho nên chuẩn bị kết thúc lần gặp gỡ này.

Hấn không thuận mắt đám người này.

Trương Đông hình như có chút ngoài ý muốn đối với lời của Diệp Tỳ Phong

Nhưng sau một lát, hấn vẫn là đứng dậy.

- Vậy ta không quấy rầy nữa, nhưng chúng ta ở thành Vân Tiêu, nhiều nhất chỉ có thể lại thêm năm ngày, nếu như chờ không được kết quả, cũng chỉ có thể rời đi.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu:

- Đi đi, ta đã biết.

Sau đó, Trương Đông chấp tay, mang theo người trẻ tuổi còn lại, quay người rời đi.

Diệp Tỳ Phong lẳng lặng nhìn bọn hấn rời đi, hồi lâu sau, hơi thở dài không thể nhận ra.

- Cũng đến lúc.... Nên rời đi...

.....

Dưới tình huống Diệp Hoàng, Diệp Long, còn có nòng cốt Diệp gia dốc toàn bộ lực lượng, ngăn ngừa bốn ngày, đã quét sạch tất cả phản loạn thành ở Vân Tiêu, còn có thể lực còn sót lại của hai nhà Lý, Đường.

Trong lúc nhất thời, tên tuổi Thiên Loan Điện, Chân Long Cá cũng vang dội khắp nơi.

Chờ sau khi bọn hấn đều trở về, Diệp Tỳ Phong gọi toàn bộ năm người Diệp Hoàng vào trong sân.

Trải qua trận so tài, còn có mấy lần dẹp loạn, năm viên minh châu chói mắt nhất Diệp gia đã hoàn toàn nở rộ ra.

Diệp Hoàng với Diệp Long, tu vi hai người liên tiếp thăng cao, cơ hồ hai ngày đột phá một tiểu cảnh giới.

Hiện tại, hai người đều đã trở thành tu sĩ cảnh giới Hóa Khí đại viên mãn.

Mà Diệp Cẩm Dao đã thuận lợi đột phá đến Trúc Cơ kỳ.

Diệp Hiểu Hiểu với Diệp Khiêm hơi kém chút, nhưng cũng nhảy lên mấy bước.

Lại thêm một thân bản lĩnh đặc biệt của bọn hắn, có thể không khách khí chút nào nói, cho dù trong phạm vi Túc Thành, cũng không có người đồng lứa, là kẻ địch của bọn hắn.

- Làm rất tốt.

Diệp Tỳ Phong cất lời khen ngợi.

Mấy người nhất thời phấn chấn, gia chủ thừa nhận, thật là quá hiếm có!

Đối bọn hắn tới nói, đó là một loại vinh hạnh đặc biệt vô thượng.

- Chuyện ở thành Vân Tiêu, đến đây trên cơ bản đã qua một đoạn thời gian, nói nói suy nghĩ của các ngươi đi.

Diệp Tỳ Phong trực tiếp hỏi.

Đột nhiên xuất hiện câu hỏi, để mấy người đều im lặng.

Nhưng sau khi suy nghĩ thông suốt, bọn hắn cũng hiểu, thành Vân Tiêu quá nhỏ.

Thậm chí Túc Thành, cũng chỉ là khu vực biên giới của đại lục mà thôi.

Nhất là trong hoàn cảnh không có cạnh tranh với đối thủ, tiến bộ của bọn hắn lại bị ảnh hưởng rất lớn.

Diệp Tỳ Phong thấy bọn họ trầm mặc, mở miệng nói:

- Mấy ngày trước, có mấy người ở một nơi gọi là thư viện Thiên Phủ, tới tìm ta, nói là có ý muốn để cho các ngươi gia nhập vào.

- Thư viện, ở phía nam Liên Minh Cửu Thành, nơi đó có lớp lớp thiên tài, sức cạnh tranh cực kỳ lớn.

- Là một vùng đất lịch luyện không tồi.

- Nói thế nào, có người nào muốn đi không?

Diệp Tỳ Phong nói xong, mấy người đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không đưa ra quyết định.

- Cha.

Sau một lát, Diệp Hoàng mở miệng nói:

- Vậy cha có đi không?

- Ta?

Diệp Tỳ Phong khẽ lắc đầu.

- Nơi đó là sân khấu của những người trẻ tuổi các ngươi, ta đi làm gì?

- Cùng một đám người mắt cao hơn đầu cả ngày giả bộ?

- Ta có sắp xếp của mình.

Nói thật, hẳn đi thư viện Thiên Phủ, ngoại trừ giả heo ăn thịt hổ, hoặc trêu đùa một vài nữ lão sư, thật là không có chuyện gì làm.

Diệp Hoàng ồ một tiếng:

- Vậy ta cũng không đi.

- Diệp Hoàng!

Diệp Tỳ Phong nhíu mày:

- Ngươi không thể mãi sống dưới sự che chở của ta, các ngươi đều là!

Diệp Hoàng hơi sững sờ, sau đó vội vàng khoát tay nói:

- Không không không, ta không phải ý này.

- Ta nói là, nếu như ngươi đi, vậy ta sẽ suy nghĩ một chút, nếu như không đi, vậy ta vẫn là muốn làm chuyện mình muốn.

Nhìn vẻ mặt Diệp Hoàng tươi cười, Diệp Tỳ Phong lần đầu cảm giác có chút ngoài ý muốn, rất hứng thú hỏi:

- Vậy ngươi muốn làm cái gì?

- Ta muốn mang người Thiên Loan Điện, phát triển lớn hơn, vang dội khỏi thành Vân Tiêu.

Diệp Hoàng đứng nghiêm, áo choàng đầu vai không gió mà bay.

- Ta muốn đánh vang tên Thiên Loan Điện!
- Ta muốn đánh vang tên tuổi của Diệp gia!
- Ta muốn đánh vang tên của ta!
- Ta muốn để toàn thế giới đều biết, con gái của Diệp Tùy Phong, gọi là Diệp Hoàng!

Một cỗ khí tức vương giả, bộc phát ra trên thân Diệp Hoàng.

Chương 114: Mục Tiêu Của Mỗi Người (2)

Một nụ cười dần dần hiện hiện trên mặt Diệp Tùy Phong.

- Vậy ngươi định làm gì?
- Chinh phục!

Diệp Hoàng không chút nghĩ ngợi nói.

Sau đó, nàng cười cười:

- Kỳ thật, tiêu diệt phản loạn, trên đường về nhà, con đã nghĩ qua.
- Chúng ta không thể luôn luôn ẩn cư ở biên giới thế giới, bị mọi người coi nhẹ.
- Cho nên, ta muốn đánh ra từ thành Vân Tiêu, đánh mãi, cho đến khi làm cho tất cả mọi người, đều biết rõ thành Vân Tiêu chúng ta, biết rõ Diệp gia chúng ta!

Diệp Tùy Phong im lặng, lần này, ý tưởng của con gái hẳn thật đã vượt quá dự liệu của hắn.

Còn nhớ rõ mình khi vừa đi vào thế giới này, cô bé này, yếu đuối tự ti, hẳn chỉ thiêu đốt lên một ngọn lửa nho nhỏ ở chỗ sâu nhất trong lòng con bé.

Mà bây giờ, ngọn lửa đã nở rộ, biến thành ngọn lửa cháy hùng hực!

- Suy nghĩ này của ngươi, ta rất vui mừng.

- Ta, ủng hộ ngươi.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Hoàng lập tức mặt giãn ra:

- Cảm ơn cha!

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, sau đó đưa ánh mắt dời về phía Diệp Long, hỏi:

- Vậy còn ngươi?

Diệp Long ôm trường thương, quay đầu nhìn về phía Diệp Hoàng.

- Điện chủ Thiên Loan Điện khí thế như thế, Chân Long Các ta lại há có thể rơi xuống?

- Đại bá, suy nghĩ của ta ý cũng không khác Diệp Hoàng, đánh ra từ thành Vân Tiêu, khai hỏa danh hào, mới là chuyện chúng ta nên làm!

Có lẽ bị Diệp Hoàng cảm nhiễm, Diệp Long cũng đưa ra yêu cầu này.

- Long đường ca, chuyện này ngươi đều muốn đấu với ta sao?

Diệp Hoàng nhìn về phía Diệp Long.

Diệp Long cười một tiếng:

- Làm sao, ngươi sợ bị ta làm hạ thấp đi?

Hai người đối mặt, không chút nào e sợ, một long một hoàng, chiến ý thiêu đốt!

- Đi.

Diệp Tuy Phong nhìn hai hậu bối ưu tú này, mỉm cười:

- Thiên hạ vô cùng rộng lớn, đường các ngươi lựa chọn còn rất dài đâu.

- Nếu không, một người lựa chọn một phương hướng đánh đi ra, xem ai có thể cười đến cuối cùng.

Hai người nghe thế, đồng thời nhẹ gạt đầu.

- Vậy ta lựa chọn phía đông, Túc Thành ở ngay phương hướng đó, ta muốn đi xem một chút, Nhiếp Tiểu Duẫn nổi danh mười sáu tuổi đạt được Trúc Cơ, đến cùng lợi hại đến mức nào.

Diệp Hoàng dẫn đầu nói.

- Đi, vậy ta đi phía tây, nghe nói hai tòa thành của Liên Minh Cửu Thành phía tây, võ phong bưu hãn, chiến lực rất mạnh, ta vừa vặn có thể va chạm với bọn hắn.

Diệp Long theo sát nói.

- Tốt!

Diệp Hoàng cười nói:

- Vậy chúng ta đi quanh địa vực Liên Minh Cửu Thành, đánh một vòng tròn, đến lúc đó, ai tới phía nam trước nhất, người đó thắng.

- Đường ca, ý của ngươi như nào?

Mặt mũi Diệp Hoàng tràn đầy khiêu khích hỏi.

- Một lời đã định!

Diệp Long đương nhiên sẽ không rụt rè.

Hai hậu bối chói mắt nhất trong nhà, đã đưa ra lựa chọn của mình.

Tiếp đó, Diệp Tuy Phong đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Cẩm Dao, vị chất nữ này đã được Kính Hồng Trần luyện tâm.

- Đại bá, ta lại thật ra muốn đi thư viện Thiên Phủ thử một chút.

Diệp Cẩm Dao nói thẳng.

Diệp Tuy Phong lại một lần ngoài ý muốn, hắn vốn cho rằng, lấy tính cách của Diệp Cẩm Dao là người khó đưa ra lựa chọn nhất.

- Vì sao?

- Vì khúc Hồng Trần của ta.

Diệp Cẩm Dao nói:

- Trong kính hồng trần, ta đã trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện.

- Nhưng loại kinh nghiệm này, nhìn vào cho dù là chân thực, nhưng cuối cùng vẫn là hư ảo.

- Muốn hoàn thiện khúc Hồng Trần, ta nhất định phải đến thế giới chân chính, mới có thể làm được.

Diệp Tùy Phong giật mình, Diệp Cầm Dao, đã tìm ra một con đường tu luyện thuộc về mình.

Khúc Hồng trần, chính là nàng nói.

- Có thể.

Diệp Tùy Phong không có lý do gì ngăn cản, sau đó, hắn vừa nhìn về phía Diệp Khiêm.

- Còn người?

Diệp Khiêm suy nghĩ, mở miệng nói:

- Ta muốn ở lại thành Vân Tiêu.

Mấy người khác, lập tức quăng tới ánh mắt kinh ngạc.

Ở thành Vân Tiêu thật rất khó tiến bộ.

- Ta không bỏ xuống được Tiểu Y bọn hắn.

Diệp Khiêm giải thích nói.

Tiểu Y chính là tiểu nữ hài hắn đã từng cứu kia, người nhà của nàng đều bị Lý Sanh Ca tàn nhẫn giết chết.

- Có lẽ... Trước kia bọn hắn nói rất đúng, ta chính là một viện trưởng.

Diệp Khiêm cười cười, nói:

- Cho nên, ta quyết định ở lại thành Vân Tiêu, xây dựng một thư viện, để bọn nhỏ muốn tu luyện, đều có thể đạt được cơ hội này.

- Viện trưởng, thì là viện trưởng đi, ta tiếp nhận cái tên này.

Diệp Khiêm nói đến rất thẳng thắn, thoải mái.

Hắn cũng đã tìm được mục đích của chính mình.

- Đi.

Diệp Tỳ Phong khẽ vuốt cằm.

Diệp Long cười vỗ bờ vai của hắn:

- Buông tay mà làm, ta sẽ mãi đều ủng hộ ngươi.

- Chúng ta cũng ủng hộ ngươi, đừng đi quản những người khác thấy thế nào.

Diệp Hoàng cũng nói.

Diệp Khiêm nhìn bọn hắn, nặng nề gật đầu.

Bốn người đều có sắp xếp của mình, chỉ còn lại Diệp Hiểu Hiểu.

Diệp Tỳ Phong nhìn về phía nàng ấy.

- Đại bá, ta cũng muốn...

- Không, ngươi không muốn.

Nàng chưa kịp mở miệng, Diệp Tỳ Phong trực tiếp phủ định nói:

- Ta chuẩn bị ra ngoài du lịch một phen, ngươi có thể ở bên cạnh ta đi, đừng đi đâu cả.

Diệp Hiểu Hiểu lập tức sững sờ, trong đôi mắt thật to, tràn đầy ủy khuất.

- Dựa vào cái gì!?

- Yêu cầu của bọn hắn, ngươi đều đồng ý, ta thì không được.

- Đại bá, ngươi vì sao luôn đối đãi khác biệt như thế.

Nàng một bên tổ khô, một bên cứng rắn lau mấy giọt nước mắt.

- Bọn hắn?

Diệp Tỳ Phong hừ một tiếng nói:

- Bọn hắn đều tìm được lý tưởng cùng khát vọng của chính mình, ngươi ngoại trừ chơi đùa quấy rối hồ nháo, còn biết làm gì?

- Ta...

- Mấy ngày trước, Vạn Bảo Các mất trộm, có phải là người làm hay không?

Diệp Hiểu Hiểu im lặng.

- Cốc Vạn Tâm tắm rửa một cái, tất cả quần áo đều bị trộm đi, có phải là người làm hay không?

Nàng lần nữa trầm mặc.

- Còn có Đậu Hoa kia, ban đêm ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại phát hiện chung quanh tất cả đều là heo, mình cũng bị vẽ thành đầu heo, có phải là người làm hay không?

Diệp Hiểu Hiểu miết miệng:

- Nhưng ta cũng lập qua công lao nha!

- A, cái gì công, nói nghe một chút?

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm.

- Hừ!

Diệp Hiểu Hiểu ưỡn ngực.

- Mấy ngày trước, thời điểm Diệp Hoàng tử tiêu diệt phản nghịch, ta đã một lần ngủ với hơn trăm người!

Diệp Hiểu Hiểu nói xong, mấy người khác kém chút cười phun.

Muội muội ngoan, lời như thế không thể nói ra nha!

Diệp Tuy Phong lắc đầu:

- Đi, tóm lại, ý nghĩ của người cái nào cũng đừng nghĩ.

- Đi theo ta từ từ mài giũa một chút tính tình của mình, miễn cho về sau tào ra tai hoạ.

Chương 115: Trưởng Lão Diệp Gia Xuất Quan

Năm người Diệp gia đều đi lên con đường thuộc về mình, chỉ có Diệp Hiểu Hiểu rất không hài lòng.

Chỉ có điều, nàng đúng thật là không biết mình đến cùng nên đi đường nào.

Nhìn mấy hậu bối trẻ tuổi hăng hái, trong lòng Diệp Tuy Phong tràn đầy vui mừng.

- Đúng rồi, tặng cho các ngươi một thứ.

Nói xong, Diệp Tuy Phong xèo bàn tay ra, bốn tiểu tháp linh lung xuất hiện trong tay hắn, chính là tháp Khởi Nguyên Vạn Vật.

Mấy ngày nay, hắn suy nghĩ sự phát triển của tương lai mấy người, thế là dành thời gian lại luyện chế ra thêm bốn tòa tháp Khởi Nguyên chín tầng.

Vô luận như thế nào, tài nguyên tu luyện ắt không thể thiếu.

- Tay.

Diệp Tuy Phong nói.

Mấy người đều ngoan ngoãn đưa tay ra.

Sau đó, Diệp Tuy Phong đưa ngón trỏ ra, điểm trong lòng bàn tay bọn hắn, qua một lát sau, lòng bàn tay mỗi người đều xuất hiện một chữ “Diệp” cực tinh xảo.

Đó là một không gian nho nhỏ.

Tiếp theo, Diệp Tuy Phong lần lượt bỏ tháp Khởi Nguyên vào.

- Tác dụng và phương pháp sử dụng của tháp Khởi Nguyên đều ở trong này, sau khi các ngươi trở về thì dần dần làm quen đi.

- Đúng, còn có cái này.

Sau đó, Diệp Tuy Phong lại lấy ra bốn chiếc nhẫn, cũng bỏ vào trong không gian ở lòng bàn tay bọn hắn.

- Đây là một chút linh thạch, coi như phí lên đường cho các ngươi ra ngoài lần này.

- Ở ngoài xông xáo, trong túi không thể thiếu tiền được.

Diệp Tuy Phong nói.

Mấy người gật đầu, thu tay mình lại.

Chỉ còn lại một móng bàn tay nhỏ, lúng túng lưu trên không trung.

- Ai?

Mặt mũi Diệp Hiểu Hiểu tràn đầy khó hiểu.

Diệp Tuy Phong liếc mắt nhìn nàng:

- Người đi theo ta, còn sợ không có linh thạch sao?

Diệp Hiểu Hiểu cuối đầu xuống, trong lòng càng không ngừng mặc niệm.

- Quen là được rồi, quen là được rồi...

- Đi, đều trở về chuẩn bị một chút đi, nên đi thì đi, nên ở thì ở.

Diệp Tuy Phong nói.

Đến tận đây, con đường của năm người đã toàn bộ sáng tỏ.

Đi thư viện Thiên Phủ chỉ có một mình Diệp Cẩm Dao.

Hi vọng mấy tiểu tử này đều có thể đi được càng xa trên đường của mình.

...

Trong một không gian màu đen kịt.

Bỗng nhiên, một luồng năng lượng cường đại bộc phát ra.

Ngay sau đó, hai viên minh châu xán lạn, xuyên phá hắc ám.

Sau khi ánh sáng ảm đạm, mới phát hiện, đó lại là một đôi mắt phát sáng.

- Ta cuối cùng... Cũng đột phá!

- Hoa!

Một vòng ngọn nến bỗng nhiên bị người nào đó thấp sáng, chiếu sáng không gian.

Nơi này, lại là một gian phòng rộng lớn, bốn phía toàn bộ đều là vách tường bằng đá xanh thật dày.

Ở chính giữa gian phòng, một nam nhân nhìn khoảng hơn năm mươi tuổi đang ngồi, hắn mặc một bộ tú bào bạch sắc rộng, phía sau tú bào có thêu một chữ “Diệp” màu vàng.

- Ba năm, còn nhanh hơn trong tưởng tượng của ta...

Người trung niên đứng dậy, một lớp tro bụi từ trên người hắn rơi xuống.

- Lý gia, Đường gia, các người đã không thể khinh thường Diệp gia chúng ta!

Người trung niên mắt lộ ra tinh quang, tú bào vung lên, cánh cửa bằng đá xanh nặng nề từ từ mở ra.

Sau đó, hắn đi ra ngoài.

Khi hắn vừa đi ra khỏi cánh cửa thì lại kinh ngạc phát hiện, một người khác mặc quần áo giống như hắn cũng đứng ở nơi đó.

- Nhị ca?

Hắn nghi ngờ đi tới.

- Chấn Diệu?

Người kia xoay đầu lại.

Nếu có người Diệp gia ở đây thì nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, mặt mũi của hắn giống như đúc với Tam trưởng lão hiện tại của Diệp gia, Diệp Chấn Tông.

Mà người vừa đi ra kia chính là Nhị trưởng lão, Diệp Chấn Diệu.

- Người cũng đột phá sao?

Diệp Chấn Tông kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy!

Vẻ mặt Diệp Chấn Diệu phân chấn:

- Nhị ca, người cũng đột phá sao?

- Ha ha, chúng ta cuối cùng cũng không cần lo lắng Lý gia và Đường gia nữa rồi!

Diệp Chấn Tông nhẹ gật đầu.

Ba năm trước đây, ba đại trưởng lão bọn hắn đồng thời bế quan, chính là muốn một lần đột phá cảnh giới Nguyên Anh,

đánh vỡ địa vị bá chủ của Lý gia và Đường gia.

Hiện tại, rốt cục đã làm được!

Nhưng hẳn lại ần ần cảm thấy có chút bất an trong lòng.

- Nhị ca, người sao vậy?

Diệp Chấn Diệu nghi ngờ hỏi.

Diệp Chấn Tông lắc đầu.

- Ta cũng không biết, chỉ là cảm giác, lần này thuận lợi đột phá Nguyên Anh, có chút kỳ quái.

Diệp Chấn Diệu cũng nhíu mày.

- Người kiêu nói này, thật đúng là!

- Thật ra mấy năm qua này, ta vẫn luôn cũng không có dấu hiệu đột phá, nhưng ngay vài ngày trước, ta lại bỗng nhiên cảm nhận được một khí tức huyền ảo, thần hồn khuấy động, mới linh như tâm đến, thuận lợi đột phá.

Diệp Chấn Tông gật đầu nói:

- Ta cũng giống vậy.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn ra nghi hoặc từ trong mắt đối phương.

Sau một lát, Diệp Chấn Tông khoát tay nói:

- Được rồi, có lẽ là nơi này bỗng nhiên xảy ra linh động.

- Đi về trước đi, nhìn trong nhà bây giờ thế nào.

Diệp Chấn Diệu cười nói.

- Có đại ca ở đây, nhất định không thành vấn đề.

- Đúng, chúng ta không đợi A Tổ sao?

Ba đại trưởng lão, Diệp Chấn Tông, Diệp Chấn Diệu, còn có Diệp Trấn Tổ.

- Người còn thật cho là chúng ta đều có thể cùng nhau đột phá, khi A Tổ bế quan mới là Kim Đan trung kỳ, hẳn cũng chỉ là chán ghét tranh đấu thế tục thôi.

Diệp Chấn Tông cười một nói:

- Chúng ta đi trước đi.

Diệp Chấn Diệu nhẹ gạt đầu, sau đó, cả hai người cùng nhau biến mất trong không gian.

...

Diệp gia.

Diệp Tuy Vũ ngồi trong thư phòng, đang phân phối sắp xếp tài nguyên cho gia tộc.

Bỗng nhiên, tâm thần hấn khê động, sắc mặt đại biến, trong nháy mắt nhảy ra ngoài cửa sổ.

Rất nhanh, hấn đã đi tới Diệp gia tổ.

Hai bóng người vừa lúc chậm rãi hiện ra.

- Cha, Tam thúc!

Diệp Tuy Vũ sững sờ, vội vàng khom người:

- Hậu bối Tuy Vũ, chúc mừng hai vị trưởng lão thuận lợi xuất quan!

Diệp Chấn Tông nhìn con của mình, trong mắt tràn đầy ý cười.

- Không tệ, không tệ, Tuy Vũ, tu vi của ngươi đã là Kim Đan hậu kỳ!

Trong lòng của hấn có chút ngoài ý muốn, nhớ đến người con thứ hai này của mình, trước lúc hấn bế quan chỉ là tu vi Trúc Cơ kỳ thôi.

Thật không ngờ, ba năm ngắn ngủi đã đột phá đến Kim Đan hậu kỳ!

Đây chính là có tài nhưng thành đạt muộn?

- Ha ha, ta đã nói rồi, gia tộc có đại ca chăm sóc, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề!

Diệp Chấn Diệu đi đến trước mặt Tuy Vũ, hỏi:

- Đại bá của ngươi đâu, nhanh nói hấn tới đón tiếp chúng ta, ha ha.

Chương 116: Chỉ Là Bế Quan Mà Thôi, Sao Sau Khi Đi Ra, Toàn Bộ Thế Giới Nhu Thay Đổi Hết Vậy?

Đôi mắt với vấn đề này, Diệp Tuy Vũ không dám ngẩng đầu, đầu đổ mồ hôi lạnh.

Hai người Diệp Chấn Tông, nhìn ra dị dạng.

- Tuy Vũ, gia chủ đâu?

Diệp Chấn Tông trầm giọng hỏi.

Yết hầu Tuy Vũ cảm thấy đắng chát, khó khăn nói:

- Phụ thân, tam thúc, lão gia chủ ngài... Ngài ấy...

- Ngài ấy đã cười hạc đi về phía tây...

Không khí, lạnh xuống.

- Người nói cái gì?

Diệp Chấn Diệu nắm lên cổ áo Tuy Vũ, con mắt như chuông đồng tràn ngập tơ máu, nhìn chăm chặp hẳn:

- Người nói cái gì, đại ca ta, hẳn thế nào?

Ánh mắt Tuy Vũ tròn tránh, lắp bắp nói:

- Lão gia chủ... Ngài ấy vào một năm trước đã ngoài ý muốn qua đời.

- Người đánh rắm!

Diệp Chấn Diệu đẩy Tuy Vũ ra, một cỗ khí thế cường đại từ Diệp gia tổ âm vang bộc phát.

Phần nộ xen lẫn bi ai nổ tung lồng ngực Diệp Chấn Diệu.

- Tỉnh táo!

Diệp Chấn Tông đè Diệp Chấn Diệu lại, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhìn chăm chăm Tuy Vũ:

- Là ai làm? Lý gia? Hay Đường gia!

Hắn cũng rất tức giận, nếu thật là bọn hắn gây nên, hắn thề, nhất định sẽ không chết không thôi với hai đại gia tộc này!

Tùy Vũ ngồi dưới đất, vừa rồi Diệp Chấn Diệu bỗng nhiên bộc phát, hắn gặp trùng kích chính diện, hiện tại ngực bụng cuộn cuộn, toàn thân đau đớn.

- Không, không phải bọn hắn.

Tùy Vũ vội vàng nói:

- Một năm trước, lão gia chủ đi sâu vào Thanh Cổ Cao Lãnh, lại bị một yêu thú lục phẩm Huyết Sát hổ tập kích, ngoài ý muốn bị chết.

Nói xong, hai người Diệp Chấn Tông đều sững sờ.

Sao bọn hắn có thể nghĩ đến, đại ca lại chết như vậy?

- Đại ca...

Diệp Chấn Diệu quỳ trên mặt đất, trên mặt tràn đầy bi thương.

Trong lòng ngực Diệp Chấn Tông cũng bi thương, cau mày, hỏi:

- Lão gia chủ đi, vậy bây giờ Diệp gia, ai là gia chủ?

- Là con trai của lão gia chủ, Diệp Tùy Phong.

Tùy Vũ nói:

- Cha, chúng ta là nghiêm ngặt dựa theo tổ huấn tới.

Diệp Chấn Tông nhẹ nhàng thở ra, nếu Tùy Vân hoặc những người khác, dám ngấp nghé vị trí gia chủ, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha, cho dù là con của mình!

Còn tốt, tộc nhân Diệp gia, từ nhỏ đã biết rõ tầm quan trọng của đoàn kết, cũng không làm ra chuyện thất thường gì.

Nhưng, Diệp Tùy Phong thật sự có năng lực chống đỡ đại gia tộc này sao?

Nếu như lão nhớ không lầm, đại ca con trai của Diệp Chấn Quang có thiên phú tu luyện kém đến không hợp thói thường.

- Sau khi lão gia chủ đi, trong gia tộc không xảy ra đại sự gì sao?

Diệp Chấn Tông hỏi.

Tùy Vũ lắc đầu:

- Không có... À, xem như có.

- Đến cùng có hay không?

Lông mày Diệp Chấn Tông dựng lên.

- Hai con hàng bán thiếu Lý gia và Đường gia kia có mượn cơ hội này khi dễ chúng ta hay không?

Diệp Chấn Diệu cũng trừng mắt đứng đấy, một bộ muốn ăn thịt người.

Sắc mặt Tùy Vũ kỳ quái, nháy mắt, ày ày nói:

- Cha, nhị thúc.

- Lý gia và Đường gia đã bị diệt.

Diệp Chấn Tông:

- Hả?

Diệp Chấn Diệu:

- Cái gì?

- Chuyện gì xảy ra? Bị ai diệt?

Hai người khiếp sợ không tên, trong thành Vân Tiêu, ai có thể có năng lực lớn như vậy?

Chắc có đại tu nào từ bên ngoài đến thành Vân Tiêu?

Tùy Vũ sờ lên cái mũi, chậm rãi nói:

- Chính là gia chủ mới của chúng ta, Diệp Tùy Phong.

Hai vị trưởng lão vừa đột phá Nguyên Anh:

- ...

Trong không khí tràn đầy bầu không khí không hiểu thấu.

- Hả... Có năng lực như thế? Hả làm sao làm được?

- Nội tình của hai đại gia tộc cũng không ra tay sao?

Hai người gần như đồng thời mở miệng hỏi.

- Có ra tay.

Tùy Vũ nói:

- Ngay sau khi so tài thành Vân Tiêu kết thúc, hai đại gia tộc đột nhiên trở mặt, xuất hiện ba tu sĩ Nguyên Anh, vây công gia chủ Diệp Tùy Phong.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó...

Tùy Vũ ngưng ngưng nói:

- Ta cũng không thấy rõ ràng, đại ca hẳn giống như chỉ giờ tay lên, ba tu sĩ Nguyên Anh kia đã trong nháy mắt thổ huyết bỏ mình.

- Tất cả người hai đại gia tộc, toàn bộ bị giam cầm, không thể động đậy.

- Sau đó, đại ca dùng một ý niệm, giết tất cả huyết mạch của Lý gia.

- Lại là một chớp mắt, giết một nửa người của Đường gia, còn lại đều bị phong ấn huyết mạch, vĩnh viễn không cách nào tu luyện.

Nghe xong Tùy Vũ nói tới.

Diệp Chân Tông và Diệp Chân Diệu cứ thế đứng nguyên tại chỗ, thật lâu không nhúc nhích.

Lúc này, giống như có người bỏ bom hẳn vào trong một cái chuồng lớn, sau đó dùng một cái búa lớn, không ngừng đánh ngoài thành chuồng lớn.

- Đing... Đing... Đing...

.....

Sau khi Diệp Tùy Phong biết được hai vị trưởng lão xuất quan thì quả thực có chút ngơ ngác.

Thời gian dài như vậy đến nay, hẳn đã sớm quên dưới mặt đất Diệp gia tổ còn cất giấu mấy vị trưởng bối.

- Đại ca, trưởng lão bọn hắn đang ở viện Chân Hưng.

Viện Chấn Hưng, là nơi bốn huynh đệ Diệp Chấn Quang lớn lên, từ khi ba đại trưởng lão bế quan, lão gia chủ tử vong, nơi đó vẫn luôn được giữ gìn cẩn thận.

- Vậy thì... Chúng ta đi qua đó đi.

Diệp Tuy Phong khẽ thở dài.

Đối với ba vị trưởng bối chưa hề gặp mặt này, hẳn thật sự là không biết nên đối mặt thế nào.

- Chúng ta phải đối mặt với hắn như thế nào đây?

Viện Chấn Hưng, trong phòng khách chính.

Diệp Chấn Tông, Diệp Chấn Diệu, còn có Tuy Vũ, Tuy Hồ, Tuy Báo đều đang ở đây.

Sau khi bọn hắn nghe xong chuyện Diệp Tuy Phong làm, còn có thay đổi của Diệp gia và thành Vân Tiêu bây giờ, tâm trạng của hai vị trưởng lão rất phức tạp.

Chỉ là bế quan mà thôi, sao sau khi đi ra, toàn bộ thế giới như thay đổi hết vậy?

Lúc đầu, nghe Tuy Vũ nói như vậy, bọn hắn còn có chút không dám tin.

Nhưng sau khi Tuy Vân và Tuy Báo đã đột phá đến Nguyên Anh kỳ đến thì bọn hắn mới chậm rãi tin tưởng sự thật này.

Thế nhưng, trong lòng thật sự là khó mà tiếp nhận!

Đại ca mà bọn hắn kính trọng nhất đã chết.

Mà một chất tử luôn luôn để bọn hắn đau đầu, cho tới bây giờ đều chưa được xem trọng, không ngờ lại trong vòng một đêm đã bay lên Cửu Thiên.

Thủ đoạn này như thần hồ kỳ thần, gần như kỳ tích.

Thế giới này, từ bao giờ biến hóa nhanh như vậy?

Bọn hắn thật không biết nên đối mặt như thế nào với một chất tử cường đại đến không thể nào hiểu được như vậy.

- Cha, đại ca hẳn đúng là đã thay đổi, nhưng hắn vẫn là người của gia tộc.

Tùy Vũ nhìn ra bọn hắn lo nghĩ, mở miệng giải thích nói.

Chương 117: Hứa Hẹn

- Đúng vậy, với lại không có đại thì gia tộc chúng ta cũng không có huy hoàng như bây giờ!

Hai người còn lại cũng nhao nhao giải thích.

Hai vị trưởng lão liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được một loại cảm xúc nào đó.

Gia tộc cường thịnh, trong tộc đoàn kết, đây chẳng phải là mục tiêu bọn hắn luôn khổ sở truy tìm sao?

Có lẽ, một ít thứ nên đặt xuống thì cứ để nó triệt để đặt xuống đi.

Lúc này, hai bóng người từ ngoài đi vào, chính là Diệp Tùy Phong và Diệp Tùy Vân.

- Tùy Phong chúc mừng hai vị trưởng lão, thành công xuất quan.

Sau khi đi vào, Diệp Tùy Phong nghiêm túc hành lễ.

Mặc dù mình đã là linh hồn khác, không có tình cảm gì với bọn hắn.

Nhưng, dù sao cũng trưởng bối, nên có thái độ gì thì vẫn phải có.

- Tùy Phong tới rồi à?

Hai vị trưởng lão đứng dậy, nói:

- Nhanh ngồi đi.

Diệp Tùy Phong nghe vậy, đi lên phía trước, ngồi phía dưới bọn hắn.

- Các người đều ra ngoài đi.

Diệp Chân Tông nói, mấy người Tùy Vân theo thứ tự rời khỏi phòng khách chính.

Chỉ còn lại có ba người bọn họ, trong lúc nhất thời, có chút yên lặng.

- Nhớ kỹ lần trước khi gặp người, người vẫn cả ngày ngâm mình ở trong đồng sách, không thích nói nhiều, cũng không thích đứng trước mặt người khác.

Diệp Chân Tông chủ động mở miệng nói.

Diệp Tỳ Phong không tự giác sờ lên cái cằm.

- Đúng vậy.

- Nhưng con người thì ai đều sẽ thay đổi.

Diệp Chân Tông cười mở cười một tiếng:

- Không sai, con người đều sẽ thay đổi.

- Chỉ là không ngờ, thế giới này lại thay đổi to lớn như thế.

- Chúng ta thấy được, Diệp gia được người quản lý đã đạt đến đỉnh phong trước nay chưa có!

- Chúng ta, thật rất vui vẻ.

Diệp Chân Tông rất biết cách nói chuyện, từ người thay đổi, nói thành thế giới thay đổi, xảo diệu tránh đi vấn đề khó xử nhất.

Diệp Tỳ Phong cũng chậm chậm trầm tĩnh lại.

- Ta là người của Diệp gia.

- Đối với việc phát triển gia tộc, đương nhiên là nghĩa bất dung từ (cố gắng tất cả khả năng)

- Hoan nghênh các người trở về, gia tộc có thêm hai trưởng bối, nhất định sẽ càng thêm hưng thịnh.

Diệp Tỳ Phong nói.

Mặc dù có chút xấu hổ, nhưng hắn cũng không thể nào từ chối để hai vị trưởng bối tiếp tục đảm nhiệm vị trí trưởng lão.

Cuộc đời của bọn hắn đều dâng hiến cho gia tộc này.

Nhưng, Diệp Chân Tông lại bắt đầu cười.

- Vẫn là không được.

Hắn nói.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhíu mày, có chút không hiểu.

- Chúng ta đã già.

Diệp Chấn Tông nói:

- Nói thật, sau khi xuất quan, nhìn thấy gia tộc thay đổi to lớn như thế, sau khi chúng ta cảm thấy khiếp sợ sâu sắc thì chính là sợ hãi.

- Vì sao vậy?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Diệp Chấn Tông nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Chính như ta vừa nói, thế giới này thay đổi quá nhanh.

- Ý nghĩ của chúng ta đã theo không kịp gia tộc phát triển.

- Đã như vậy thì sao phải trao cái danh trưởng lão này, phát mệnh lệnh không hiểu làm gì?

- Cái nhà này cứ giao cho đời các người lo liệu đi, ta có lòng tin tuyệt đối đối với các người.

Diệp Tuy Phong sửng sờ.

Hắn không ngờ, Diệp Chấn Tông lại phong khinh vân đạm như thế, nhẹ nhàng bỏ xuống chức vị trưởng lão.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Diệp gia phồn vinh.

Cái này cần quyết đoán lớn cỡ nào?

Bọn hắn thật là người đứng đầu Diệp gia.

- Nhị thúc, thật ra không cần như thế...!

Diệp Chấn Tông giơ tay lên, ngăn cản Diệp Tuy Phong nói tiếp.

- Người có thể gọi ta một tiếng nhị thúc, như vậy là đủ rồi.

Trên mặt hắn tràn đầy nụ cười:

- Nếu đại ca trên trời có linh, biết người đã có thành tựu này, nhất định sẽ rất vui vẻ.

Diệp Tuy Phong yên lặng, phần tình cảm này, hắn không có cách nào tiếp nhận.

- Ta nghe nói, chuyện phụ thân ngươi qua đời, hình như có chút ẩn tình?

Diệp Chân Tông bỗng nhiên nói.

- Đúng vậy.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu:

- Huyết Sát hồ kia lẽ ra không nên xuất hiện ở ngoài Thanh Cổ Cao Lãnh.

- Thế nhưng sau khi điều tra, chúng ta lại không phát hiện manh mối gì khác.

- Điều tra... Cũng không có người tham gia.

Diệp Chân Tông nói.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cái mũi:

- Ta lúc ấy... Người cũng biết, tu vi quá yếu, cho nên...

- Tỳ Phong.

Diệp Chân Tông bỗng nhiên nghiêm túc nhìn Diệp Tỳ Phong.

- Người có năng lực tra rõ ràng, đúng không?

Diệp Tỳ Phong chân chờ một lát, nói:

- Chắc là, có thể...

- Đồng ý với ta, tra rõ ràng chuyện này, xem phía sau rốt cuộc là ai đang quấy phá.

- Có thể chứ?

Hắn gần như dùng tới giọng khẩn cầu.

Diệp Tỳ Phong lần nữa sửng sờ, nhìn ánh mắt chân thành của Diệp Chân Tông, còn có bi thống giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng, thật sự là không biết từ chối như thế nào.

- Vâng, ta sẽ đi một chuyến.

- Nếu thật là có người giở trò quỷ ở sau lưng, ta nhất định sẽ để cho hắn nhận trừng phạt nên có.

Diệp Tỳ Phong nghiêm túc nói.

Một vòng tiêu tan, tan ra trong mắt Diệp Chấn Tông.

- Vậy thì chúng ta an tâm rồi.

Diệp Tỳ Phong gật đầu nói:

- Chuyện này cứ giao cho ta.

- Các người vừa xuất quan, trước hết tĩnh dưỡng tĩnh dưỡng đi, ta đã nói Tỳ Vân xây dựng một biệt viện ở trên bờ hồ, nơi đó tương đối thanh u, lịch sự, tao nhã.

Diệp Chấn Tông khoát tay áo.

- Thôi được rồi, ngọc dưới đất lâu như vậy, chúng ta đã sớm chán đời với cái từ ngữ thanh u này rồi.

- Vậy các người...?

Diệp Tỳ Phong nghi hoặc.

Diệp Chấn Tông và Diệp Chấn Diệu liếc nhau, nhẹ gật đầu.

- Thiên hạ lớn như vậy, chúng ta cũng muốn đi xem một chút.

- Bận rộn cả một đời, còn chưa chân chính hưởng thụ cuộc sống thoải mái nhân gian này đâu, ha ha.

Hai người thoải mái cười to.

Nhìn bọn hắn, Diệp Tỳ Phong không biết nên tỏ thái độ gì.

- Vậy như vậy đi, ta chuẩn bị một ít gì đó cho hai vị làm lộ phí đi đường.

Diệp Chấn Tông vừa chuẩn bị lần nữa từ chối, Diệp Tỳ Phong đã cướp lời mở miệng trước, nói:

- Xin đừng nên từ chối một chút tôn kính của văn bối đối với trưởng bối.

Diệp Chấn Tông ngăn người, cuối cùng vẫn gật đầu.

- Ừ, chúng ta là người một nhà, cũng không cần quá khách khí.

- Nói cực phải.

Diệp Tỳ Phong lộ ra nụ cười.

Một hồi sau, Diệp Tuy Phong từ trong phòng khách chính đi ra.

Diệp Chấn Tông và Diệp Chấn Diệu đã không thấy bóng dáng.

Bọn người Tuy Vân thì đây khuôn mặt là bất đắc dĩ, trước khi hai vị trưởng lão rời khỏi đã nói cho bọn hắn.

- Điều tự làm chuyện của mình đi thôi.

Diệp Tuy Phong đẩy ra bọn hắn, sau đó về đại sơn hương phương Bắc xa xôi.

Hắn, cũng đã đến lúc nên đi.

Trạm thứ nhất, vậy đi Thanh Cổ Cao Lãnh đi.

Chương 118: Làn Lướt Rời Đi

Ngày thứ hai, cửa chính Diệp gia.

Hai con ngựa chiến Huyền Lân Câu một đen một trắng đứng ở hai bên cửa chính.

Hai đội nhân mã đã tập kết.

Hai người Diệp Hoàng, Diệp Long từ trong cửa đi ra, phân biệt cưỡi trên lưng ngựa.

Hai người giục ngựa tiến lên, đi song song nhau.

- Đường ca, con Huyền Lân Câu thuần trắng này rất thích hợp với người đây.

Diệp Hoàng cười nói.

Diệp Long mặc áo trắng, lại thêm ngựa tốt, thật có chút giống phong phạm thương thần Bộ Phi Tuyết lúc còn trẻ.

- Ta ngược lại cũng không ngờ, người lại chọn con tính tình mãnh liệt nhất này.

Diệp Long cũng cười nói.

Hai người cười ha ha một tiếng, trong mắt lộ ra có chút không bỏ.

Từ nhỏ, mọi người đều lớn lên chung một mái nhà, giữa bọn hắn có cạnh tranh, nhưng càng nhiều là nhiều hơn vẫn là kẻ vai chiến đấu tăng thêm thân tình.

Lần này từ biệt, không biết lúc nào mới có thể gặp lại.

- Đường ca, đến lúc đó, đừng để thua ta đó.

Diệp Hoàng khiêu khích nói, trước lúc phân biệt lộ ra đau thương nhàn nhạt.

Diệp Long cũng cười một tiếng:

- Người của điện Thiên Loan người nhiều hơn chúng ta đấy, nếu trên đường không đủ lộ phí, ta có thể cho người mượn một ít.

Nói xong, hắn từ không gian lòng bàn tay, lấy ra trữ vật giới chỉ Diệp Tùy Phong đưa cho bọn họ, tiện tay ném chơi.

- Ta khuyên người vẫn nên giữ lại mà dùng đi, chúng ta đều có cả một đoàn người phải nuôi đấy.

Diệp Hoàng cười nói.

- Cắt, Chân Long các chúng ta phải dựa vào tài phú mình đánh ra, đại bá cho chút lộ phí này...

Diệp Long nói xong, thân thức dò vào trong nhẫn trữ vật, trong nháy mắt ngẩng đầu, nắm thật chặt trong tay.

Hắn vẫn cho là trong này chỉ là chút lộ phí thôi.

Nếu như không nhìn lầm, một đồng lớn như vậy, nói ít cũng phải một tỷ trở lên!

Vớ lại, trong đó hình như đều là linh thạch thượng phẩm...

Hình như nhìn ra hắn thất thố, Diệp Hoàng cười ha ha:

- Xem ra, cha ta là lần đầu tiên cho người tiền tiêu vật.

Khóe miệng Diệp Long không nhịn được co quắp động, tiền tiêu vật...

Gia chủ nhà ai lại cho tiền tiêu vật nhiều như thế?

- Đường ca, chúng ta cũng không thể phụ lòng tin của lão nhân gia nha.

- Chúng ta, hẹn gặp lại!

Diệp Hoàng ôm quyền nói.

Diệp Long cũng ôm quyền, lặng yên thu lại nhẫn trữ vật trong tay vào trong không gian lòng bàn tay.

Sau đó, hai người quay đầu ngựa lại.

Hai nhóm đội ngũ, một hướng Đông, một hướng Tây, mau chóng đi xa.

Không đến một lát, bọn hấn đã ra khỏi cổng thành.

Trong đội ngũ của Diệp Hoàng, một thiếu niên da rám nắng nhìn thoáng về hướng thành Vân Tiêu.

- Mễ Phong, theo sát!

Giang Phi lớn tiếng nói.

- A, được.

Mễ Phong vội vàng quay đầu, đuổi theo đội ngũ.

Đánh một trận ở thành Vân Tiêu xong, hấn không để cho Văn thúc đi tìm gia chủ Diệp gia, mà lựa chọn gia nhập điện Thiên Loan.

Hấn phải dựa vào cố gắng của mình, đứng sóng vai ở cùng một chiến tuyến với người trong lòng!

...

Cùng lúc đó, cổng phía Nam thành Vân Tiêu.

Một nhóm người trẻ tuổi mặc áo xanh bước đi ra.

Ở trong bọn họ, một bóng người xuất trần, mặc một bộ tổ y màu xanh nhạt, nàng đứng ở phía sau đám người, hình như có chút không hợp với người xung quanh.

Nàng chính là Diệp Cẩm Dao.

- Cẩm Dao, người đừng để ý tới Quan Mục kia, ở trong thư viện, rất nhiều người đều rất dễ nói chuyện.

Lúc này, có một thiếu nữ tới gần nàng.

- Không sao.

Diệp Cẩm Dao nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Ta chỉ là chưa từng rời nhà xa như vậy.

- Đều như thế thôi.

Thiếu nữ cười nói:

- Người của thư viện, phần lớn đều tới từ nơi vô cùng xa xôi.

- Quê nhà của ta cũng ở phương nam, nơi đó rất xa...

Thiếu nữ nói rất nhiều, cũng rất thú vị, dần dần làm giảm bớt ưu sầu xa quê trong lòng Diệp Cẩm Dao.

Sau một hồi lâu, Diệp Cẩm Dao cười hỏi:

- Người tên là gì?

- Ta à?

Thiếu nữ hì hì cười một tiếng:

- Ta tên là Nhan Hi, yên tâm đi, đi thư viện, ta nhất định sẽ bảo kê người.

...

Cửa Bắc thành Vân Tiêu.

Một chiếc xe lừa bình thường chậm rãi ung dung từ trong thành đi ra.

Một nam nhân nhìn tuổi tác không lớn, thường thường không có gì lạ, không chút nóng vội ngồi trên xe lừa.

Con lừa kéo xe lồi phía sau, là thùng xe cũ nát, không có đỉnh, trong đó còn đồ đầy rơm rạ khô héo.

Trong xe, có một bóng người nhỏ đang ngồi, nàng mặc một chiếc áo choàng màu đen, bao bọc toàn thân, chỉ lộ ra ngoài khuôn mặt nhỏ nhắn.

Gương mặt kia, trong đôi mắt thật to tràn đầy bất đắc dĩ, miệng quyết đến còn cao hơn trời.

- Không phải chứ Đại bá.

- Chúng ta đi ra ngoài như vậy sao?

Trong giọng nói của Diệp Hiểu Hiểu tràn đầy không muốn.

- Người muốn như thế nào, đại kiệu tám người khiên hay sao?

- Chúng ta là đi du lịch, du lịch hiểu không?

Diệp Tuy Phong cũng không quay đầu lại nói.

Diệp Hiểu Hiểu thở một hơi thật dài, hai tay chống quai hàm.

Nàng còn có rất nhiều ý nghĩ vẫn chưa hoàn thành.

Theo đại bá, xem ra trong thời gian ngắn sẽ không có cơ hội rồi.

- Diệp đại ca, chờ ta một chút!

Bỗng nhiên, một âm thanh từ phía sau truyền đến.

Ngay sau đó, hai bóng người một lớn một nhỏ sốt ruột chạy tới.

Diệp Tuy Phong dừng xe lừa lại, quay đầu nhìn, chính là Cốc Vạn Tâm.

Phía sau của nàng còn đi theo một thiếu nữ thanh tú, nhìn qua điềm đạm nho nhã.

- Diệp đại ca.

Cốc Vạn Tâm chạy tới, thở hồng hộc.

- Chuyện gì?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Có một chuyện, ta vẫn luôn muốn nói, nhưng vẫn luôn không có cơ hội gì.

Cốc Vạn Tâm có chút ngượng ngừng nói.

Trong lòng Diệp Tuy Phong máy động, nhìn điệu bộ này, là muốn trình diễn phim tình cảm sao?

Đừng lại đi mà muội muội.

Cốc Vạn Tâm nói xong, kéo thiếu nữ sau lưng tiến lên, nói:

- Đây là tiểu chủ nữ của ta, tên là Cốc U Lan, tay chân lạnh lẽo, người cũng thông minh.

- Ta nghĩ, cho dù đại ca làm gì, bên cạnh có một nha đầu nghe lời sai sử cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Diệp Tỳ Phong giật mình, thì ra là chuyện này.

Chỉ có điều, hẳn đã sớm quen đi một mình, nhiều người ở bên cạnh, ngược lại sẽ cảm thấy có chút không tiện.

- Đa tạ ý tốt của người, nhưng vẫn là thôi đi.

Diệp Tỳ Phong từ chối nói.

Chương 119: Không Ngờ Mới Hứa Hẹn Thứ Nhất Mà Đã Khó Khăn Như Vậy

- Nàng rất nghe lời, có thể thay ngài làm không ít việc vặt.

Cốc Vạn Tâm gấp giọng nói.

Nhưng Diệp Tỳ Phong vẫn lắc đầu, nói:

- Không được, ta đã quen một mình.

- Nàng biết làm hơn mười ngàn loại món ngon mỹ vị khác nhau!

Diệp Tỳ Phong: ...

- Nàng còn góp nhặt các loại tự điển món ăn khắp thiên hạ, đều đang học nấu!

Diệp Tỳ Phong:

- Ta cảm thấy trên đường đi du lịch, có thêm một người cũng sẽ có thêm một phen phong cảnh.

- Hiểu Hiểu, người nói đúng không?

Diệp Hiểu Hiểu:

- Liên quan gì ta?

Thế là, sau đó, trên xe lừa đơn sơ đã có thêm một bóng người nhỏ bé gầy teo.

Đi trên con đường lớn, ba người một lừa chậm rãi đi về dãy núi phương xa.

.....

Trong lỗ đen thời gian, một mảnh hư vô.

Diệp Tuy Phong đứng ở trong đó, cau mày.

Hắn không rõ, vì sao cảnh tượng Diệp Chấn Quang bị tập kích lại bị xóa đi.

Hung thủ đến cùng là ai?

Ở trong đó, lại ẩn giấu bí mật gì?

Vì sao một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ nhỏ yếu lại gặp phải tồn tại cường đại như thế?

Rất nhiều nghi vấn xoay quanh trong đầu Diệp Tuy Phong.

Hắn duy trì đảo ngược thời gian, một đoạn thời gian sau khi lỗ đen tiếp tục, thiên địa lại lần nữa sáng trở lại.

Nhưng lúc này, thế giới phía dưới đã khôi phục bình tĩnh.

Hiển nhiên, đó là trước khi chiến đấu xảy ra.

Tồn tại không biết tên lại thật là sự đến vì Diệp Chấn Quang.

- Thú vị!

Diệp Tuy Phong cười lạnh:

- Người càng muốn che giấu, ta càng phải nhìn, đến cùng người là ai, muốn giở trò quỷ gì!

Sau đó, hắn đảo về thời gian, lần nữa xuyên qua lỗ đen, đi vào tràng cảnh sau khi bị xóa đi.

Mấy chục thi thể tộc nhân Diệp gia nằm ngang ở trước mặt, máu me đầm đìa.

- Người có thể chém rụn thời gian, nhưng có thể xóa đi nhân quả sao?

Diệp Tuy Phong bấm tay thành trảo, trong nháy mắt đậm rách hư không, một lát sau, một đường cong màu xám bị hắn nắm trong tay.

Đó là nhân quả chi đạo!

Trước kia, khi đang đuổi tìm hung thủ phục sát Diệp Tuy Hồ, hắn đã mượn dùng qua một lần da lông của nhân quả.

Nhưng lần này, hắn đã trực tiếp cướp giết toàn bộ nhân quả chi đạo đến đây!

- Đi!

Diệp Tùy Phong xuất thủ thành chưởng, nhân quả màu xám lập tức mở rộng vô hạn, cả phiến thiên địa đều biến thành một thế giới màu xám.

Đó là màn trời nhân quả.

Vô số chuỗi nhân quả chập chờn bất định ở trong đó.

Diệp Tùy Phong xuyên thấu qua màn trời nhân quả, nhìn về phía nhóm tộc nhân Diệp gia ngã trên mặt đất.

Nhưng, chuyện làm cho hắn kinh ngạc lại xảy ra.

Ở trong tầm mắt nhân quả, Diệp Tùy Phong có thể nhìn thấy quỹ tích nhân sinh của toàn bộ sinh linh.

Nhưng trên người mấy người Diệp gia đã chết thì lại là một đám mây tối tăm mờ mịt.

Bọn hắn, không ở trong nhân quả!

Không ngờ người kia lại thật tính cả nhân quả, cùng đều xóa đi!

Trong lòng Diệp Tùy Phong càng thêm nghi ngờ.

Diệp Chấn Quang đến cùng có bản lĩnh gì mà có thể làm cho vị tồn tại kia đối đãi như thế?

Nhìn hình tượng không tồn tại dấu vết chút nào, Diệp Tùy Phong phát phát tay, đánh tan toàn bộ thế giới màu xám, trở về thế giới chân thật.

Không khí trong lành làm vội vàng xao động trong lòng hắn, chậm rãi lắng lại một chút.

Rất rõ ràng, người làm ra những chuyện này là một đại thần thông giả.

Hắn tinh thông Đại Đạo, với lại làm việc vô cùng sạch sẽ, không có bất kỳ dấu vết nào để tìm kiếm.

Vấn đề này, lại càng phức tạp!

- Không ngờ mới hứa hẹn thứ nhất mà đã khó khăn như vậy.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, trên mặt lại hiện lên một tia cười lạnh.

- Nhưng nếu người tưởng rằng ta sẽ từ bỏ vì chút chuyện như vậy thì thật quá coi thường ta rồi.

- Ta nhất định sẽ tìm được người!

Sau một lát, Diệp Tuy Phong chậm rãi rơi vào bên cạnh xe con lừa.

- Đại bá, chúng ta tìm được một tổ trứng Thúy Linh Điều!

Thấy hắn trở về, Diệp Hiểu Hiểu nhảy chạy tới.

Nhưng khi nàng nhìn thấy sắc mặt Diệp Tuy Phong thì trong lòng lập tức giật mình, nắm tay thu về, mắt to nhìn Diệp Tuy Phong, không nói thêm gì nữa.

Cho tới bây giờ, nàng chưa thấy qua vẻ mặt đại bá như thế.

Diệp Tuy Phong nhìn nàng, cười nói:

- Không có việc gì, ta còn phải rời khỏi nữa một chuyến, các người ngoan ngoãn ở lại nơi này, không nên chạy loạn.

Nói xong, hắn lại duỗi ngón tay ra, vẽ một vòng tròn to lớn xung quanh xe lừa.

- Nhớ kỹ, nhất định đừng ra khỏi cái vòng này.

Chuyện vừa rồi làm trong lòng hắn có chút cảnh giác.

Có lẽ, người kia cũng không đơn thuần là đến vì Diệp Chấn Quang...

- Ủ, đại bá người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không chạy loạn!

Diệp Hiểu Hiểu hết sức chăm chú gật đầu.

Diệp Tuy Phong cười vuốt tóc của nàng.

- Chờ ta, rất nhanh ta sẽ quay lại.

Nói xong, bóng người của hắn chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.

- Đại bá!

Diệp Hiểu Hiểu hô một câu, nhưng phát hiện đã chậm.

Nàng nhìn hoàn cảnh xung quanh, đành phải ôm chặt con thỏ nhỏ trong ngực.

Sau đó, Diệp Hiểu Hiểu lôi kéo Cốc U Lan, trốn vào trong xe lừa.

- U Lan người đừng sợ, ta kể cho người nghe chuyện xưa...

...

Vùng đất Hư Vô.

Dòng sông thời gian màu bạc, từ tuyên cổ mà đến, đến tương lai mà đi, vĩnh lưu chưa phát giác.

Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện phía trên dòng sông thời gian.

Chính là Diệp Tùy Phong.

Hắn nhìn dòng sông thời gian vô biên vô ngân trước mặt, cười lạnh.

- Ta cũng không tin, người có thể di động được nơi này.

Vùng đất Hư Vô chính là do dòng sông thời gian diễn hóa mà thành.

Đối kháng với nó chính là đối kháng với cả vùng không gian.

Ở chỗ này, không ai có sức mạnh cường đại như thế.

Diệp Tùy Phong chấp hai tay sau lưng, bước trên bầu trời dòng sông thời gian, đi ngược dòng nước.

Rất nhanh, hắn đã đi tới một năm trước đó, tiết điểm thời gian khi Diệp Chấn Quang bị tập kích.

Hắn, cuối cùng cũng nhìn thấy Diệp Chấn Quang, nhìn thấy Huyết Sát hồ đang phát cuồng!

Sắc mặt của Diệp Tùy Phong chấn động, quả nhiên, hắn suy đoán không sai.

Nghĩ nghĩ, hắn một đầu đâm vào trong dòng sông thời gian, đi tới tràng cảnh quen thuộc kia.

Chương 120: Có Lẽ, Còn Có Một Loại Khả Năng, Hẳn Thật Là Đến Vì Ta

Cảnh khắp nơi trên thổ địa hoang tàn, một người trung niên khô ngô máu tươi đầy người đang chính diện đối khán với một con hổ yêu to lớn màu đỏ đen.

Sau lưng hẳn đã ngang mấy chục thi thể.

- Không thể nào, người không thể nào xuất hiện ở nơi này!

Người trung niên có sáu bảy phần tương tự Diệp Tùy Phong, hẳn chính là Diệp Chấn Quang.

Diệp Tùy Phong cũng là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy hẳn “còn sống”.

Lúc này, bản thân hẳn đã bị trọng thương, nỗ lực hết đà.

Hẳn tức giận hỏi.

Nhưng Huyết Sát hồ cũng không có ý tứ giao lưu với hẳn, ngao rống một tiếng, nhào tới.

Móng vuốt sắc bén trong nháy mắt xé rách thân thể Diệp Chấn Quang.

Sau khi thoải mái làm xong mọi việc, Huyết Sát hồ ngửa mặt lên trời gào thét, sau khi hóa thành điểm điểm tinh quang, hoàn toàn biến mất không thấy.

- Người kia, chính là đến để đánh giết Diệp Chấn Quang!

- Nhưng mục đích của hẳn đến tột cùng là cái gì?

Thông qua cảnh vừa rồi, hẳn đã phát hiện, Diệp Chấn Quang thật là một tu sĩ bình thường đến không thể bình thường hơn, với thân phận của người kia hoàn toàn không có lý do gì tổn hao tâm tư như thế để đối phó hẳn.

Diệp Tùy Phong trăm mối vẫn không có cách giải.

- Được rồi, vẫn là tự mình tìm đi.

Diệp Tùy Phong nhắm ngay vị trí Huyết Sát hồ biến mất, chuẩn bị lần nữa thi triển nhân quả Đại Đạo trong dòng sông

thời gian.

Nhưng hần vừa động thủ, hình tượng trước mắt bỗng nhiên biến hóa kịch liệt, toàn bộ Ngân Hà lại trong nháy mắt treo ngược bầu trời.

Sau đó, trong Ngân Hà bỗng nhiên dâng lên mấy chục ngàn cánh cửa khổng lồ, chỉ là trong thời gian nháy mắt đã vây quanh Diệp Tỳ Phong ở trong đó!

Phía sau mỗi cánh cửa đều có một mảnh thế giới khác nhau.

Đó là lực lượng lấy từ trong dòng sông thời gian!

Diệp Tỳ Phong hừ lạnh một tiếng, toàn thân bộc phát toàn bộ sức mạnh, đánh ra một quyền, nện lên cánh cửa.

Nhưng chỉ một tiếng vang thật lớn, cánh cửa chỉ hơi rung động trong chốc lát đã khôi phục như lúc ban đầu.

Quang mang màu bạc không ngừng lưu chuyển trên cánh cửa.

Diệp Tỳ Phong cau mày, người kia hình như đã kết nối những cánh cửa này với toàn bộ dòng sông thời gian, đối kháng với nó chính là đối kháng với dòng sông thời gian!

Cái này rõ ràng là có âm mưu!

- Đây là... Vì ta!

Diệp Tỳ Phong nhìn lực lượng thời gian lưu chuyển trên mấy chục ngàn cánh cửa, phát hiện chuyện này hình như còn phức tạp hơn trong tưởng tượng của mình.

- Nhưng... Người thật chuẩn bị xong rồi sao?

Diệp Tỳ Phong cười lạnh, trong hơi động lòng, tu vi cất giữ trong hệ thống, trong nháy mắt giải khai, toàn bộ tuôn vào trong thân thể hần.

Mười ngàn năm, một trăm ngàn năm...

Ở trong cánh cửa, tu vi Diệp Tỳ Phong giống như điên bắt đầu tăng lên.

Thế giới cũng có mức cực hạn, quá mạnh có thể sẽ làm thế giới vỡ nát.

Nhưng ở trong không gian hư vô, hoàn toàn không có loại lo lắng này!

Diệp Tỳ Phong không ngừng tăng lên tu vi, hư không xung quanh hắn xuất hiện một vòng lại một vòng gợn sóng.

Mấy chục ngàn cánh cửa, tốc độ lực lượng thời gian lưu chuyển càng lúc càng nhanh, hiển nhiên, bọn chúng đã cảm nhận được áp lực!

Mãi đến khi Diệp Tỳ Phong đã rút ra tu vi một trăm triệu năm, trên cánh cửa đã hiện đầy vết nứt!

- Cút!

Diệp Tỳ Phong hét lớn một tiếng, nắm chặt nắm đấm, trực tiếp đánh về phía cánh cửa trước mắt.

Một cỗ năng lượng cực lớn đến không cách nào dùng từ ngữ để hình dung, trong nháy mắt nghiêng ra!

Mấy chục ngàn cánh cửa tiếp xúc đến nắm đấm, trong nháy mắt đã hoàn toàn hóa thành bột mịn!

Năng lượng kia thật sự là quá cường đại, sau khi đang đánh nát cánh cửa còn trực tiếp đánh vào trong dòng sông thời gian.

- Đùng!

Tiếng nổ rung trời vang lên.

Không gian hư vô đen kịt cũng bốc lên một mặt trời vô cùng chói mắt, để cho người ta mắt mở không ra!

Hồi lâu sau, ánh sáng kia mới chậm rãi giảm đi.

Diệp Tỳ Phong đứng ở trong hư không.

Ở trước mặt hắn, ở giữa dòng sông thời gian màu bạc xuất hiện một vết nứt cực lớn.

Một quyền kia, hắn đã trực tiếp đánh gãy dòng sông thời gian!

Hư vô hiện lên, thuận theo vết nứt kia, đi ngược dòng nước, thôn phệ thượng nguồn của dòng sông thời gian.

Cái thế giới này, tất cả thời gian của một năm trước kia, dưới một quyền nén giận của Diệp Tỳ Phong đã hoàn toàn biến

mắt!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Diệp Tùy Phong yên lặng.

- Vừa đột phá, không chế cường độ không tốt...

- Xin lỗi, dòng sông thời gian.

.....

Vùng đất Hư Vô.

Diệp Tùy Phong đứng ở trong hư không, mắt thấy dòng sông thời gian xa xôi bị hư không có chút chĩa xuống đất thôn phệ, mãi đến hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, bỗng nhiên:

- Đông!

Đùng một tiếng, toàn bộ không gian đều xảy ra chấn động kịch liệt.

Lập tức, ngay chỗ đứt gãy của dòng sông thời gian, một làn sương mù màu xám đen cuồn cuộn dâng lên.

Đó là Khí Tức Hỗn Độn!

Diệp Tùy Phong hờ hững, một quyền vừa rời của hắn, hình như không chỉ đánh gãy dòng sông thời gian, mà ngay cả phiến không gian hư vô này cũng bị đánh nát theo.

- Các ngươi nghe nói ta, ta thật sự không cố ý...

Trong lòng Diệp Tùy Phong bất đắc dĩ, vừa rời hắn chỉ muốn đánh vỡ những cánh cửa mà người kia dùng để giam cầm hắn thôi, ai có thể ngờ được rằng, tu vi một trăm triệu năm, lại có lực lượng hung mãnh như vậy chứ!

Đánh cho vùng đất Hư Vô nứt ra một khe lớn, thật đúng là thành môn thất hỏa, tai bay vạ gió.

- Đến cùng là ai làm, hắn làm ra thủ bút lớn như thế, tuyệt đối không đơn thuần là vì Diệp Chấn Quang.

Ở trong dòng sông thời gian, Diệp Tùy Phong thấy được rõ ràng, Diệp Chấn Quang kia thật chính là một tu sĩ bình thường thôi, không có chút đặc sắc nào.

Chẳng lẽ là bởi vì mẹ của hắn?

Diệp Tỳ Phong nhúu mà, trong trí nhớ, mẹ của hắn cũng chỉ là truyền nhân của một tông môn ngoài thành Vân Tiêu, mà thôi, lúc ấy hai người thành thân càng nhiều cũng chỉ là thông gia chính trị thôi.

Như vậy khả năng đến vì nàng cũng rất thấp.

- Có lẽ, còn có một loại khả năng, hắn thật là đến vì ta.

Chém rụng đoạn ngắn thời gian, xóa đi nhân quả, chính là để cho hắn đến trong dòng sông thời gian tìm kiếm chân tướng.

Chương 121: Hay Rồi, Hiện Tại, Con Mẹ Nó Chứ Không Trở Về Được?!

Trong dòng sông thời gian, khi hắn vừa sử dụng Nhân Quả Đại Đạo, những cánh cửa kia đã lập tức xuất hiện.

Nhớ lại những cánh cửa kia kết nối đến dòng sông thời gian, nhưng thật ra là rất hung hiểm.

Cho dù là trong thế giới phạm tục, người có tu vi đến gần cực hạn thì cũng không có cách nào đột phá ra ngoài.

Rất có thể, sẽ bị chém giết tại chỗ!

- Người là muốn mượn Diệp Chấn Quang để giết ta sao?

Diệp Tỳ Phong cười lạnh.

Thủ đoạn của tên kia hoàn toàn đúng là thông thiên tạo hóa.

Đáng tiếc, hắn ta thất bại.

Nhưng, hắn ta cũng thành công, thành công khơi dậy Diệp Tỳ Phong tức giận.

- Hi vọng người, sớm tìm cho mình một nghĩa địa phong thủy tốt.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong mở ra cầm tay, một chiếc lá trắng thuần như tuyết, lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Ở phía trên chiếc lá có vẽ một hình vẽ động vật, hình như một con gấu lông trắng thành.

Ngay nháy mắt Diệp Tỳ Phong lỡ tay đánh nát dòng sông thời gian, ý thức của hắn đã bắt được chiếc lá này.

Nó ở ngay trong đoạn thời gian Diệp Chấn Quang bị giết.

Với lại, chiếc lá này cực kỳ đặc biệt, cũng bị chém tới chuôi nhân quả, nhưng lại không tồn tại ở trong nhân quả.

- Chờ xem, ta nhất định sẽ tìm được người.

Diệp Tỳ Phong thu hồi chiếc lá màu trắng này, quay người rời khỏi, chuẩn bị trở về về thế giới cũ.

Lướt qua không gian hư vô, trước mặt hắn lại xuất hiện một màn sân khấu mảnh thật mỏng.

Màn này chính là vách tường của thế giới này, dùng để ngăn cản phong bạo hỗn độn từ bên ngoài xâm nhập.

Nhưng đối với Diệp Tỳ Phong thì xuyên qua nó là một chuyện vô cùng đơn giản.

Không suy nghĩ quá nhiều, Diệp Tỳ Phong lập tức bước một chân vào vách tường này.

Nhưng mà đúng vào lúc này, chuyện kinh khủng xảy ra!

Chân của hắn vừa bước vào vào, một loạt âm thanh - Răng rắc, răng rắc-, bỗng nhiên vang lên.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Diệp Tỳ Phong, hàng rào thế giới trước mặt hắn lại bắt đầu rạn nứt từng khúc!

Vô số thiên đạo pháp tắc tồn tại ở trong bình chương thế giới trực tiếp vỡ nát, một đầu tiếp lấy một đầu, hóa thành bột mịn!

Nhìn thấy cảnh tượng như thế này, Diệp Tỳ Phong vội vàng thu chân lại.

Sau đó, thế giới bình chương sụp đổ mới chậm rãi dừng lại, từng chút từng chút bắt đầu bù đắp pháp tắc vỡ vụn vừa rồi.

Diệp Tỳ Phong:

-...

Hắn quên mất, bây giờ, hắn đã rút ra tu vi một trăm triệu năm, năng lượng bản thân đã sớm vượt xa khỏi phạm vi chịu đựng của phương thế giới này.

Không nói khoa trương chút nào, nếu như hắn bởi vì thức đêm rơi mất cọng tóc, mà cọng tóc đó lại vào trong thế giới này.

Không ngoài một canh giờ, thế giới này sẽ bởi vậy mà hoàn toàn tan vỡ!

- Hay rồi, hiện tại, con mẹ nó chứ không trở về được?!

Một tiếng mẹ nó to lớn vang lên trong lòng Diệp Tỳ Phong.

...

Thanh Cỏ Cao Lãnh, ngoài chỗ sâu.

Một chiếc xe lừa dừng ở trong khu rừng rậm nguyên thủy rậm rạp, lộ ra cảnh tượng yên tĩnh kỳ lạ.

Ngoài xe lừa có vẽ một vòng tròn màu trắng, tản mát ra ánh sáng nhạt nhợt, hình như đang bảo vệ xe lừa.

Trong xe, hai thiếu nữ ngồi xôm ở trong xe, chính là Diệp Hiểu Hiểu và Cốc U Lan.

Bỗng nhiên, một trận vang động từ ngoài truyền đến.

Lỡ tai Diệp Hiểu Hiểu lập tức khẽ động, quay người ghé vào thùng xe trên, sau đó chậm rãi nhô ra một nửa cái đầu.

Bụi rậm an tĩnh, cỏ cây tĩnh mịch.

Một vòng e ngại, hiện lên trong đôi mắt thật to.

Sau đó, nàng lại chậm rãi rút đầu trở về.

- Lừa đảo! Đã nói xong rất nhanh sẽ trở về, nhưng giờ đã ba ngày rồi mà còn không thấy bóng người!

Diệp Hiểu Hiểu thấp giọng nói.

Nàng ôm thật chặt con thỏ trong ngực, tận lực co lại thành một đoàn, vùi mặt vào trong hai đầu gối của mình.

- U Lan, người nói xem có phải vì ta quá nghịch ngợm nên thúc thúc không cần ta nữa không...

- Hoặc là, thúc thúc gặp nguy hiểm gì!?

- Hoặc là, có thể thúc thúc bị người phục kích, đã... hay không?

Cốc U Lan nhìn lên cô gái trước mặt này, khe khẽ thở dài.

Bình thường vô pháp vô thiên, nhưng khi Diệp Tùy Phong chân chính rời khỏi, nàng lại trở nên nhát gan như vậy.

Nàng chống đỡ thân thể, đi qua ngòi cạnh Diệp Hiểu Hiểu.

- Tiểu thư, không bằng, người lại kể chuyện xưa cho ta nghe đi.

Diệp Hiểu Hiểu chuyển qua trông mắt, nhìn nàng ấy:

- Ta không còn chuyện xưa nào hết.

- Vậy người... Nói cho ta trong mộng của người đi, người muốn trợ giúp những hài tử chịu đủ bản hàn, thực hiện mơ ước.

Cốc U Lan nói.

Diệp Hiểu Hiểu yên lặng một hồi, cuối cùng khe khẽ thở dài:

- Trong mộng đều là hư ảo, đến ngày thứ hai, vẫn có người chết đói.

Cốc U Lan ngăn người:

- Vậy vì sao người không cứu bọn hắn?

Diệp Hiểu Hiểu mở to mắt, yên lặng nhìn lên rơm rạ trước mặt.

- Ở trong Mộng Hư Giới, mỗi một ngày, ta đều có thể nhìn thấy thật nhiều giấc mộng.

- Có mộng đẹp, cũng có ác mộng.

- Ta cũng có thể nhìn thấy, mỗi một ngày, đều có thật nhiều người, thống khổ giãy dụa mà chết trong ác mộng.

- Ta trơ mắt nhìn bọn hắn chết trước mặt ta, nhưng cái gì cũng không làm được, thậm chí ngay cả bọn hắn ở nơi nào ta cũng không biết...

- Ta cứu không được bọn hắn, ta thật không cứu được ai cả...

Nói xong, Diệp Hiểu Hiểu lần nữa vùi đầu vào hai đầu gối, thấp giọng khóc sục sùi.

Cốc U Lan sững sờ nhìn Diệp Hiểu Hiểu vùi đầu nức nở, nàng thật sự là không ngờ, tiểu nữ hài vừa nhìn chỉ thấy mãi không buồn không lo, lại sớm đã thường thấy sinh tử trong nhân thế.

Nàng mím môi, nhẹ nhàng nâng cánh tay lên, ôm Diệp Hiểu Hiểu vào trong ngực.

- Không bằng, ta kể cho người một chuyện xưa...

.....

Bên ngoài vách tường thế giới.

Diệp Tuy Phong đã ở nơi này ròng rã một ngày.

Hắn thử các loại biện pháp, ý đồ tiến vào bên kia thế giới.

Nhưng vô luận hắn thu liễm khí tức bản thân, hay nguy trang thành tu sĩ Độ Kiếp kỳ nhỏ yếu, đều không thể an toàn thông qua lớp hàng rào kia.

Đương nhiên, đây là vì bảo vệ sự an toàn của thế giới này.

Thực lực của hắn bây giờ, chỉ cần hơi bất cẩn, sẽ mang đến tai nạn mãi mãi cho thế giới này.

Chương 122: Thiên Đạo Giới

- Đây là gì?

- Cái thứ đồ chơi mà tè dầm thận hư, cũng xứng gọi là thế giới sao?

Thế giới nhỏ yếu, làm cho hắn vội vàng xao động.

Nếu thật không trở về được, nhóm tộc nhân Diệp gia phải làm sao đây?

Diệp Hoàng, sẽ thương tâm đến dường nào?

Vớ lại, Diệp Hiểu Hiểu còn đang bị hắn ném ở Thanh Cổ Cao Lãnh nữa.

- Không được, phải tỉnh táo lại.

Diệp Tuy Phong hít một hơi thật sâu, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Dựa vào sức mạnh thì chắc chắn không được, hiện tại vấn đề không phải không đủ lực lượng, mà là quá mạnh.

Cho dù tản mất tu vi cũng không được, thân thể của hắn đã tăng lên theo tu vi, đồng thời đạt đến một trạng thái không cách nào lường được.

Giờ này khắc này, một giọt máu của hắn sẽ có thể tùy tiện giết chết vô số sinh linh, hủy đi một phương tiểu thế giới.

Chẳng lẽ lại bỏ qua nhục thân, một lần nữa đoạt xá?

Vậy còn không bằng không quay về nữa, thật là buồn nôn.

Càng nghĩ, Diệp Tuy Phong dần dần nhận thức được nhược điểm lớn nhất của mình.

Đạo pháp không đủ.

Mặc dù hấn có tu vi và thân hồn mà người thường không cách nào sánh được, cũng có thể là tùy tiện không chế pháp tắc Đại Đạo, nhưng đối với một ít đạo thuật tinh vi mà đặc thù, thì hơi có vẻ yếu kém.

Nguyên nhân rất đơn giản, hấn chưa có xem nha.

Từ khi xuyên qua đến nay, hấn đọc rất nhiều công pháp, nhưng đều là công pháp thế giới phàm tục.

Một ít tri thức đạo pháp vượt qua thế giới phàm tục, tiếp xúc đến cực ít.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này mới có thể bị tồn tại không biết tên kia bày một đạo.

Làm hại hấn kém chút đánh nát cả phiến không gian hư vô, sau đó lại không có cách nào trở về.

Nghĩ đến đây, Diệp Tuy Phong càng ngày càng muốn tìm được người phía sau màn kia, sau đó treo lên đến đánh.

- Được rồi, trước hết vẫn nên nghĩ biện pháp trở về thế nào đã.

Diệp Tuy Phong nhìn lên bình chương thế giới trước mặt, vô số thiên đạo pháp tắc cấu kết giao thoa ở trong đó, giống như là một tấm lưới trời tinh mịn.

- Có lẽ... Ta biến mình thành Thiên Đạo của phương thế giới là có thể hòa tan vào?

Một đạo ánh sáng, bỗng nhiên hiện lên.

Hấn nghĩ tới một thứ.

Mở tay ra, một viên tinh thạch sáng loáng xuất hiện trong lòng bàn tay hấn.

Chính là Thiên Trận thạch.

Loại tinh thạch này có thể trực tiếp cấu kết với thiên đạo pháp tắc, trở thành một thông đạo dung nạp quy tắc.

Tháp Khởi Nguyên chính là lợi dụng loại đặc tính này của nó, chế tác mà thành.

Nó lợi dụng các loại trận pháp rậm rạp, cấu kết pháp tắc, cho nên mới có thể tạo ra đủ loại linh dịch Bản Nguyên.

- Ừm, làm như thế, chắc có xác suất thành công rất lớn.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gạt đầu, vung tay lên, vô số Thiên Trận thạch, chỉnh tề sắp xếp ở trong hư không.

Đây là một công trình cực kỳ vĩ đại.

Bởi vì, hắn cần khắc ấn tất cả thiên đạo pháp tắc vào trong toàn bộ Thiên Trận thạch để giúp ngưng trang.

Diệp Tỳ Phong thoáng suy tư một lát, bắt đầu động thủ.

Một ngày, hai ngày...

Tiếp đó, mười mấy ngày, Diệp Tỳ Phong đều hoàn toàn đầu nhập vào trong quá trình phục khắc Thiên Đạo.

Trong mỗi một Thiên Trận trước mặt đều khắc ấn lấy lít nha lít nhít đường cong trận văn, mỗi một viên đều đại biểu một loại thiên đạo pháp tắc.

Cuối cùng, có công mài sắt có ngày thành kim, hắn khắc toàn bộ một Thiên Đạo hoàn chỉnh vào trong Thiên Trận thạch!

Giờ phút này, Thiên Trận thạch đã phải gọi là Thiên Đạo thạch.

Diệp Tỳ Phong thở ra một hơi thật dài, đại khái đếm, lại có hơn mười triệu viên Thiên Đạo thạch.

Tất cả việc nhỏ không đáng kể, đầy đủ mọi thứ.

- Hi vọng người đừng để ta thất vọng.

Hai tay Diệp Tỳ Phong biến hóa, hơn mười triệu viên Thiên Đạo thạch trong nháy mắt biến thành một vòng xoáy siêu khổng lồ.

Sau đó, chăm chú thu nhỏ về nhất vị trí trung tâm!

Sau một lát, tất cả Thiên Đạo thạch hoàn toàn biến mất, biến thành một chiếc nhẫn màu trắng tiểu xảo, rơi vào lòng bàn tay

Diệp Tỳ Phong.

- Gọi người là Thiên Đạo giới đi.

Diệp Tỳ Phong tùy tiện đặt một cái tên, sau đó đeo Thiên Đạo giới lên trên ngón tay.

Lập tức, khí tức trên người hắn xảy ra biến hóa, huyền hoặc khó hiểu.

Giống như lúc này, hắn chỉ cần lắc mình biến hoá là đã trở thành một Thiên Đạo.

- Thử một chút.

Diệp Tỳ Phong đeo Thiên Đạo giới, lần nữa đi vào bình chướng thế giới trước mặt.

Hít một hơi thật sâu, thử đưa tay lên trước, vươn vào trong thế giới.

Khi hắn xuyên qua vách tường thế giới, cuối cùng, không còn xảy ra sụp đổ nữa.

Một vòng ánh sáng từ trong Thiên Đạo giới lưu chuyển ra, bám lên trên tay Diệp Tỳ Phong.

Nó, bảo vệ Diệp Tỳ Phong...

A không, nó bảo vệ cái thế giới này để không bị Diệp Tỳ Phong tổn thương...

Sắc mặt của hắn phần chấn, phóng ra một bước, toàn bộ thân thể chậm rãi đi vào trong bình chướng.

Không tiếp tục xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn, Diệp Tỳ Phong cũng thuận lợi tiến vào trong.

- Thật không dễ dàng.

Diệp Tỳ Phong nhìn Thiên Đạo giới trên tay một chút, cảm thấy rất hài lòng.

Chỉ tiếc, ở trong phương thế giới này, hắn cũng chỉ có thể yếu đi cùng Thiên Đạo...

- Vẫn là nhanh đi nhìn Hiểu Hiểu các nàng, không biết có hồ nháo hay không?

...

Thanh Cổ Cao Lãnh.

Xe lừa vẫn như cũ.

Bỗng nhiên, một bóng người, xuất hiện trước mặt xe lừa.

Lừa già gầy trơ cả xương, lập tức kêu một tiếng.

Đầu Diệp Hiểu Hiểu từ trong xe nhô ra.

Ngay khi nhìn thấy Diệp Tùy Phong, nàng có chút ngây người.

- Nha, không tệ nha, người lần này thật quá nghe lời, không chạy ra ngoài vòng tròn...

Diệp Tùy Phong còn chưa nói xong, một bóng người nho nhỏ đã nhào vào trong ngực của hắn, ôm chặt lấy hắn.

- Ta tưởng là người không về được nữa...

Diệp Hiểu Hiểu mang theo tiếng khóc nức nở nói.

- Kém một chút, nhưng vẫn không thể làm khó được ta.

Diệp Tùy Phong cười nói.

Diệp Hiểu Hiểu không nói gì, chỉ là ôm hai tay hắn, càng ngày càng chặt.

Cảm nhận được tâm tình của nàng, Diệp Tùy Phong khẽ thở dài, cười nói:

- Ta nhớ, lần trước người chờ đợi ở mộng Hư Giới một tháng cũng không có như vậy.

- Đó là bởi vì người trở về đúng hạn...

Diệp Hiểu Hiểu lâu bầu nói.

- Cái gì?

Diệp Hiểu Hiểu bỗng nhiên buông, trừng mắt Diệp Tùy Phong:

- Ta nói là, sau này người rời khỏi, có thể nói một thời gian cụ thể hay không, nói rất nhanh sẽ trở về, chúng ta cũng chờ hơn nửa tháng!

Chương 123: Càn Quét Thiên Tài Địa Bảo Trên Đường Đi

Nhìn Diệp Hiểu Hiểu bỗng nhiên thở phì phò, Diệp Tùy Phong sững sốt một chút, nha đầu này đánh mình như thế từ lúc nào?

Hắn vuốt mái tóc màu đỏ tím của Diệp Hiểu Hiểu, cười nói:

- Tốt, ta hứa với ngươi, nếu sau này có rời khỏi, ta nhất định cho ngươi một thời gian chính xác.

- Thế nào?

Diệp Hiểu Hiểu bĩu môi:

- Vậy còn tạm được.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn thấy Cốc U Lan mới từ trong xe xuống, nói:

- Ngươi cũng không biết, rừng núi hoang vắng này dọa U Lan thành hình dáng ra sao...

Cốc U Lan:

- Ta có à? Được rồi, ngươi lớn ngươi có quyền.

- Đi thôi.

Diệp Tùy Phong cười nói.

- Lần này là ta sai.

- Không phải ngươi ưa thích chơi đùa sao, ta đồng ý với ngươi, từ bây giờ đến hết hành trình sẽ không hạn chế ngươi, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó.

Diệp Hiểu Hiểu lập tức nhảy căng hoan hô.

Diệp Tùy Phong nhìn tiểu nữ hài đáng yêu này, không khỏi cảm thán, hao tổn nhiều tâm tư trở về như vậy là đáng giá.

Về phần hắc thủ phía sau màn, ta sẽ từ từ tính sổ với ngươi.

.....

Núi non trùng điệp.

Nơi này gió như đao gọt, xuyên thẳng Vân Tiêu, thả người
mấy trăm trượng.

Gần như không có bất kỳ người nào đã từng đến nơi này, tất cả
mọi thứ đều bảo lưu hình thái Nguyên Thủy nhất.

Trong đó, có một ngọn núi, so với các ngọn núi khác thì cao
lớn hùng vĩ hơn rất nhiều.

Ở đỉnh cao nhất của ngọn núi lại có một đầm nước xanh biếc.

Bên trên đầm nước có một con sư tử cả người màu xanh, đang
nhắm mắt lại, nằm ngáy o o.

Bỗng nhiên, lỗ tai của nó dựng lên, quay đầu nhìn về bầu trời
phía nam.

Một ba động cường đại đang nhanh chóng lao về phía bên
này!

Sư tử màu xanh lập tức trở mình một bò lên, con mắt gắt gao
nhìn chăm chăm phía chân trời xa xôi.

Khí thể từ nơi đó truyền đến, gần như không yếu hơn mình,
với lại giống trống khua chiêng, không che giấu chút nào.

Nó là muốn khiêu chiến địa vị của mình sao?

Khí thể dữ dằn từ trong mắt sư tử màu xanh trên bay lên, lông
tóc nó cuộn cuộn, nộ khí dâng lên.

Là ai? Dám ở khu vực này, khiêu khích như thế!

Sau một lát, một cái bóng màu sắc rực rỡ xuất hiện trong tầm
mắt.

Thoạt nhìn như là một phi điều.

Thanh Sư sững sờ, hai hơi thở nóng bỏng phun ra ngoài, trực
tiếp hòa tan tảng đá dưới chân.

Nó nhận ra, phi điều khí thể hung hãn kia chính là lão bằng
hữu của mình nghỉ lại ở cách nơi này hơn trăm dặm, Thất Thái
Loan Điều!

Mắt thấy Thất Thái Loan Điều cấp tốc tới gần, càng lúc càng
lớn trong tầm mắt, Thanh Sư chống lồng ngực lên, lông tóc
bay loạn, ngửa mặt lên trời gào to với Loan Điều!

Lực lượng khổng lồ trực tiếp nổ tung trên đỉnh núi, mây trắng và sương mù xung quanh trong nháy mắt bị quét sạch một vòng tròn lớn, đường kính mấy cây số.

- Ngao!

Nó thể hiện sự phẫn nộ của mình.

Nhưng đột nhiên, nó cảm giác hoàn cảnh gần đó có chút kỳ quái, khí tức cỏ cây biến mất, chỉ có một mùi thơm ngát nhanh nhẹn.

Thanh Sư mở to mắt, một gương mặt nhân loại ra hiện ở trước mặt của hắn.

- Meo?

Một nắm đấm to lớn phóng đại ở trong mắt nó.

Phanh một tiếng, trước mắt nó tối sầm lại, sau đó cái gì cũng không biết.

- Đại bá, đó là cái gì?

Trên bầu trời, sau lưng Thất Thái Loan Điều bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ hài tử.

Một cái đầu với mái tóc dài màu đỏ tím, từ dưới bụng Loan Điều nhô ra.

Chính là Diệp Hiểu Hiểu.

Nàng không có ở trên lưng Loan Điều, mà một tay nắm một móng vuốt của nó, như thể bay không trung, lắc qua lắc lại.

Bỗng nhiên, Diệp Hiểu Hiểu trực tiếp buông lỏng tay ra, một vòng tròn màu xanh lam xuất hiện dưới chân.

Trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Diệp Tỳ Phong.

Diệp Tỳ Phong vẫn như cũ ngồi trên xe lừa, hắn tiện tay ném sư tử đã té xỉu ra sau lưng, thản nhiên nói:

- Đây là Thượng Cổ Thanh Sư, yêu thú cấp 8, tương đương với tu sĩ cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ của nhân loại.

- Ồ.

Diệp Hiểu Hiểu ồ một tiếng, nghiêng đầu nhìn Thương Cổ Thanh Sư lúc này đã thu nhỏ, có chút ngốc nghếch, bị Cốc U Lan trong xe dùng một dao đâm vào yết hầu.

- Dùng phương pháp ta dạy ngươi, cẩn thận phân biệt.
- Loại sư tử này, chất thịt ngon, khắp người đều là bảo vật.

Diệp Tuy Phong nói.

- Vâng, lão gia.

Cốc U Lan rút tiểu đao ra, máu tươi lập tức mãnh liệt phun mạnh ra, nhưng lập tức đã bị nàng dùng một cái bình nhỏ thu thập.

Cây tiểu đao này là Diệp Tuy Phong luyện chế cho Cốc U Lan, vô luận vật liệu bên bỉ cỡ nào đều có thể cắt đứt.

Cốc U Lan duỗi ngón tay ra, dính một giọt máu tươi phía trên tiểu đao sắt bén, sau đó bỏ vào trong miệng.

Con mắt của nàng lập tức tản mát ra ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt.

Nhìn hai người trước mặt, Diệp Hiểu Hiểu nhin không được rụt cổ lại.

Quá tàn nhẫn, sư tử khả ái như vậy.

Nhưng nhớ tới những mỹ vị trân tu đến từ tay Cốc U Lan, bụng của nàng lại là kêu bắt đầu ục ục, tự nhủ:

- Không nhìn, không nhìn.

Diệp Hiểu Hiểu khẽ đảo ra sau, vòng tròn màu lam xuất hiện, sau một khắc, nàng lại đi tới trên cổ Thất Thái Loan Điều.

Sau đó, nàng giống như nghe được tiếng khóc nức nở, nghiêng đầu xem xét, Thất Thái Loan Điều lại đang chảy nước mắt.

- Tiểu Thái, ngươi sao vậy?

Diệp Hiểu Hiểu tò mò hỏi.

Thất Thái Loan Điều miệng nói tiếng người:

- Thanh Sư kia là lão bằng hữu của ta.

Diệp Hiểu Hiểu ngẩn người:

- Cho nên... Người cũng muốn đi cùng nó à?

- A, không, không, không!

Thất Thái Loan Điều lập tức kinh hãi, vội vàng hoảng sợ lắc đầu:

- Ta chỉ là đang cảm động, mình thật sự quá may mắn, không ngờ đại lão gia lại buông tha ta, không giao ta cho tiểu ma nữ trong xe kia.

Diệp Hiểu Hiểu lấy cây chùy ra khỏi gáy của nó:

- Đừng rung, ta sắp rơi xuống!

Loan Điều vội vàng không còn động tác, bình ổn phi hành.

- Yên tâm đi Tiểu Thái, sau người người đi theo ta lăn lộn sẽ tuyệt đối không bị thương tổn.

Diệp Hiểu Hiểu vừa nói, vừa từ trên cổ nó nhỏ ra một túm vũ linh tiên diễm, bắt đầu biên chế đầu vòng.

Thất Thái Loan Điều:

- ... Người cũng là tiểu ma nữ!

Được rồi, dù sao cũng so khá hơn bị vô nôi một chút, yêu thú ở gần nàng lúc trước, cuối cùng tất cả đều bị cất vào trong mâm...

Máy bóng người bay thật nhanh ở trên bầu trời.

Chương 124: Đến Cánh Đồng Tuyết Phương Bắc

Bỗng nhiên, một cơn gió lạnh thấu xương, thổi tới trước mặt.

Diệp Hiểu Hiểu sững sờ, lấy mũ thất thái đã chế tạo tốt, đội đầu mình, sau đó đứng dậy, nhìn về phía phương xa.

Một mảng màu trắng lớn cực hạn, xuất hiện trong tầm mắt, dưới ánh nắng chiếu rọi, càng xán lạn, chói mắt.

- Đại bá, chúng ta đến rồi!

Diệp Hiểu Hiểu la lớn.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu, hấn đã sớm thấy.

Cánh đồng tuyết phương Bắc, chính là mục đích của hấn.

Sau khi đánh nát dòng sông thời gian, hấn mang ra ngoài lá cây màu trắng xóa, trên lá cây có khắc một con gấu chỉ có bộ lông rất dài.

Đi qua phân biệt, Diệp Tuy Phong nhận ra, đây là một loại sinh vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết ở cánh đồng tuyết phương Bắc, được mọi người xưng là Thiên Tai.

Cho nên, hấn lựa chọn đi ngang qua Thanh Cổ Cao Lãnh, đến cánh đồng tuyết phương Bắc.

Nhưng hấn đi cũng không nhanh, trên đường đi, mang theo Diệp Hiểu Hiểu các nàng, triệt để lãnh hội phong thái Thanh Cổ Cao Lãnh một phen.

Tỉ như nường than Long Đàm Giao, hấp Xích Hỏa Kỳ Lân, xào Địa Thần Tàm...

Trên đường đi, bọn hấn quét ngang tất cả yêu thú cấp 6 trở lên, hái thiên địa linh quả chất thành đồng, cướp đoạt vô số thiên tài địa bảo.

Bởi vì cái gọi là ngỗng qua đường bị nhỏ lông, dùng câu này hình dung, tuyệt không quá đáng.

Cũng may, bọn hấn cũng đã đi vào cánh đồng tuyết phương Bắc.

Nếu như Thanh Cổ Cao Lãnh có ý thức, nhất định sẽ chảy xuống cảm kích rơi nước mắt.

- Đại bá, tiếp theo chúng ta đi đâu?

Diệp Hiểu Hiểu hỏi.

Lúc này, bọn hấn đã chính thức bước vào bầu trời cánh đồng tuyết phương bắc, phía trên mặt đất, toàn bộ bị băng tuyết thật dày bao bọc, nhìn không ra bất luận sinh vật sống nào.

Diệp Tuy Phong buông ra thần thức, khẽ quét qua, rất nhanh, ở lệch hướng Đông, ngoài mấy trăm dặm có phát hiện một tiểu

trấn do con người tụ tập.

- Đi tìm người.

Nói xong, xe lừa thay đổi phương hướng, hướng về phía căn cứ nhân loại kia, nhanh chóng chạy đi.

Diệp Hiểu Hiểu đứng ở đỉnh đầu Thất Thái Loan Điều, theo sát phía sau.

.....

Núi băng vạn dặm, mưa tuyết lâu ngày.

Khí hậu nơi này cực kỳ giá lạnh, điều kiện sinh tồn cực kỳ hà khắc.

Nhưng luôn có một chút sinh linh, ý chí kiên định, sống ở loại nơi này.

Nhân loại, chính là một trong số đó.

Cánh đồng tuyết mênh mông, lấp kín tường vây cao lớn, chặn lại hàn lưu đến từ chỗ sâu cánh đồng tuyết.

Đó là một bức tường gỗ, nhưng phía trên lưu chuyển quang mang trận pháp, mới trải qua nhiều năm không thúc, sừng sững không ngã.

Phía sau tường gỗ, có một vài phòng ốc đơn giản làm bằng gỗ.

Đỉnh chóp ngoài cùng của phòng ốc có cỏ khô cùng da thú thật dày, tuyết đọng trên đường phố, ngẫu nhiên người đi đường có che kín toàn thân, vội vàng đi qua.

Lúc này, một chiếc xe lừa, từ đằng xa chậm rãi đi đến.

Bộ dáng xe lừa hoàn toàn khác biệt với phong cách nơi này.

Quá đơn sơ, bốn phía hở, ngay cả cái lều cũng không có.

Một nam nhân, hai thiếu nữ, cũng đều quần áo mỏng manh, theo gió lạnh hô hô thổi qua.

Nhưng ba người bọn họ, thân ở thời tiết rét như vậy, không ngờ lại giống như không có chút nào cảm giác, rất kỳ lạ.

Xe lừa, nhìn như chậm chạp, nhưng mấy hơi thở đã đến đến cửa chính tường vây.

Người thủ ở trên tường, lập tức bắt đầu cảnh giác.

- # ¥ ! %#@amp;!

Bọn hắn quát lớn, miệng nói lại là ngôn ngữ hoàn toàn khác với Liên Minh Cứu Thành.

Diệp Tuy Phong vỗ tay phát ra tiếng, một đạo linh thức từ trên đỉnh đầu người trên tường bay ra, sau đó chia làm ba, bay vào trong thức hải ba người.

Lập tức, bọn hắn đã biết được những gì người kia vừa nói.

- Các ngươi là ai? Tới làm gì?

Người kia quát, cung tiễn trong tay đã kéo căng, vận sức chờ phát động.

- Ba.

Diệp Hiểu Hiểu học dáng vẻ của Diệp Tuy Phong, cũng vỗ tay phát ra tiếng.

Sau đó, thân thể người thủ vệ trên tường rào nghiêng một cái, nằm xuống bên cạnh, bắt đầu ngáy o o.

- Hi hi.

Nàng cười một tiếng với Diệp Tuy Phong.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, điều khiển xe lừa tiếp tục đi lên phía trước, theo bọn hắn tới gần, cửa lớn tự động mở ra.

Mà những thủ vệ kia, đều đã tắm trong giấc mộng đẹp.

Sau một lát, bọn hắn đi vào trước mặt một căn nhà tương đối lớn, nơi này trổ lầy các loại dã thú, có liệt mã, có độc giác trâu, còn có một loại đại điều kỳ quái mọc ra hai đầu dài chân, nhìn vào rất giống tọa kỵ.

- Nhà trọ Mộc Tháp.

Đây là một chỗ nghỉ chân, trong này ầm ầm có tiếng người truyền ra.

- Vào xem một chút đi.

Diệp Tuy Phong đi xuống xe lừa, Diệp Hiểu Hiểu và Cốc U Lan cũng nhảy xuống theo.

Thất Thái Loan Điều thì là đã biến thành chim sẻ nhỏ, trốn ở trong tóc dài trên đầu vai Diệp Hiểu Hiểu.

“Kẹt kẹt” một tiếng, Diệp Tùy Phong đẩy cửa đi vào.

Lập tức, một cỗ sóng nhiệt, mang theo mùi rượu và thuốc lá nồng đậm, cùng với âm thanh huyền ảo, nhào tới trước mặt.

- Phi phi!

Diệp Hiểu Hiểu bị sặc, dùng sức lắc lắc gương mặt mấy lần, ngẩng đầu lên, lại phát hiện, khách sạn vừa rồi còn tràn đầy ồn ào, trong nháy đã mất an tĩnh lại.

Gần như tất cả mọi người đều ném ánh mắt qua, nhìn bọn hắn chằm chằm, có người hiếu kỳ, có người nghi hoặc, cũng người hiện lên vẻ tham lam.

Diệp Tùy Phong cất bước tiến lên, tùy tiện tìm một không có ai ngồi xuống.

- Tiểu nhị, mang rượu ngon thức ăn ngon.

- Có ngay, có ngay!

Một thanh niên gầy gò, cao giọng trả lời.

Rất nhanh, hắn đã mang theo một bình rượu, bưng mấy bàn đồ ăn, đi tới.

Mà những thực khách khác, lúc này mới quay đầu lại, khôi phục ồn ào.

Ba loại đồ ăn, tất cả đều là ăn thịt, cách làm đơn giản chính là vừa thô vừa cầu thả.

Nhưng Diệp Tùy Phong vẫn cầm đũa lên, đối với một tên ăn hàng mà nói, nhất định phải có một trái tim dũng cảm nếm thử món ăn.

Cốc U Lan thì là xuất ra một viên linh thạch hạ phẩm, đặt ở trên tay tiểu nhị.

Tiểu nhị ngẩn người, sau đó mặt mày hớn hở đi ra.

Trở lại quầy hàng, hắn ghé vào bên tai chuông quỹ khôi ngô:

- Thúc, những người kia, chắc từ nơi rất xa tới.

Nói xong, hấn lặng lẽ lung lay viên linh thạch kia.

Chương quỹ cầm điều thuốc đầu, lờm hấn:

- Làm tốt chuyện của mình.

- Những người kia xem xét cũng không phải là người bình thường, đừng tự tìm phiền toái!

Tiểu nhị cười hắc hắc:

- Ta đương nhiên sẽ không, chỉ có điều đám người Hắc Lang kia, sợ là có chút không kiềm chế được.

Chương 125: Vương Quốc Vĩnh Đông

Theo ánh mắt tiểu nhị, một bàn năm người, mặc quần áo bằng vải thô đen xì, chính tụ cùng nhau, nhỏ giọng nói gì đó, vừa nói, còn vừa nhìn về hướng Diệp Tùy Phong.

- Vậy cứ để bọn hấn dò xét thăm dò trước đi.

Chương quỹ phun ra một ngụm khói đặc.

Sau một lát, mấy người Hắc Lang đứng dậy, trên mặt mang nhe răng cười, đi về phía Diệp Tùy Phong.

- Cho ăn...

- Ngậm miệng của các người lại, sau đó rút về.

Diệp Tùy Phong cầm rượu lên, uống một ngụm, khẽ nhíu mày, lại để nó xuống.

Miệng bị Cốc U Lan nuôi kén ăn, những đồ ăn phàm tục này, thật sự là không làm sao có hứng nổi.

Hắc Lang bị không để ý tới, trong nháy mắt sững sờ, qua nhiều năm như vậy, hấn hoành hành bá đạo ở khu vực này, chưa từng thấy người phách lối như vậy.

- Con mẹ người...

- Phanh!

Vừa mới mở miệng, thân thể năm người Hắc Lang trong nháy mắt bay ngược lên, một đường đụng nát vài trương cái bàn, nện ở trên tường, té ngã trên đất.

Trong miệng chảy máu, đã không có khí tức.

Hắn trợn tròn mắt, cho đến chết cũng không biết mình đến cùng trên chọc tồn tại dạng gì.

Các thực khách khác trong khách sạn đều đứng lên, sắc mặt hoảng sợ nhìn Diệp Tỳ Phong.

Hắn đến cùng là làm sao làm được?

Nhưng sắc mặt của Diệp Tỳ Phong vẫn như thường, giống như chỉ một chuyện cực kỳ nhỏ bé, gấp lên một miếng thịt bỏ vào trong miệng, lắc đầu, để đĩa xuống.

Rượu thịt nơi này, thật không có gì ngon cả.

Sau đó, hắn đứng dậy, trực tiếp đi đến trước mặt chương quỹ.

Chương quỹ thấy Diệp Tỳ Phong đi tới, trái tim đều sắp nhảy ra ngoài, ngoài miệng ngậm lấy điều thuốc đầu, không dám nhúc nhích.

- Đã từng nhìn thấy cái này chưa?

Diệp Tỳ Phong lấy chiếc lá màu trắng ra, đặt ở trước mắt chương quỹ.

Chương quỹ ngẩn người, nhìn mặt đầu gấu trên chiếc lá, con ngươi lập tức co rút nhanh.

- Đây là... Đây là ký hiệu của vương quốc Vĩnh Đông!

Sắc mặt hắn ta hoảng sợ, nơi người này tìm kiếm lại là Vĩnh Đông?

Đây chính là thể lực siêu cường số một số hai trên cánh đồng tuyết phương Bắc!

- Ở đâu?

Diệp Tỳ Phong thu hồi chiếc lá.

Chương quỹ thoáng bình phục tâm tình lại, nói:

- Cực kỳ xa, ở ngoài vạn dặm hướng Đông Bắc, ta cũng chỉ là nghe nói qua tình hình nơi đó.

- Cảm ơn.

Diệp Tuy Phong lấy ra một viên linh thạch hạ phẩm, đặt lên bàn, sau đó quay người rời khỏi.

Diệp Hiểu Hiểu và Cốc U Lan cũng vội vàng đứng lên, đi theo cùng nhau rời khỏi.

Hồi lâu sau, trong khách sạn mới chậm rãi có âm thanh.

- Thúc, những người kia... Đến cùng có lai lịch gì?

Tiểu nhị run giọng hỏi, cho tới bây giờ, hai chân của hắn vẫn còn đang phát run, may mắn vừa rồi hắn nhận được tham niệm!

Bằng không... Chương quỹ thu lại ánh mắt khỏi thi thể mấy người Hắc Lang, hung hăng hít một ngụm khói thuốc, trầm giọng nói:

- Là người siêu phàm!

- Cũng không biết, bọn hắn là pháp sư Thiên Mệnh hay chiến sĩ Thú Linh.

Chương quỹ phun ra khói đặc, lòng còn sợ hãi:

- Còn tốt, mục tiêu của bọn hắn là vương quốc Vĩnh Đông.

Tiểu nhị nghi ngờ nói:

- Sao ta chưa từng nghe qua cái tên này.

- Người đương nhiên chưa từng nghe qua.

Chương quỹ nói:

- Đó là một đại đế quốc ngoài mấy vạn dặm, nơi người siêu phàm hoành hành!

- Đã từng, dưới cơ duyên xảo hợp, ta đi theo một người siêu phàm cường đại đến nghịch thiên, ngẫu nhiên đi qua một lần, chỉ riêng đường đã hao tốn ba năm...

Trong lúc bọn hắn nói chuyện, mấy người Diệp Tuy Phong đã đi tới trước mặt một cánh cửa cực lớn.

Cánh cửa này cao mấy chục trượng, đâm thẳng lên trời, giống như thông Cửa Trời.

Ở phía trên nó có viết hai chữ lớn cứng cáp và phóng khoáng:
Vĩnh Đông.

.....

Bình Dương Quan là quan khẩu phía tây của vương quốc Vĩnh Đông.

Nó hùng cứ trong Tây Thiên Môn của Vĩnh Đông, giống như một Thái Cổ Thần Long chiếm cứ nơi đây.

So với Bình Dương Quan này thì thành Vân Tiêu đơn giản chính là tiểu trấn.

Tây Thiên Môn, cao tới mấy chục trượng, một màn ánh sáng từ Thiên Môn bay lên, kéo dài về hai phía, không biết nó kéo dài bao nhiêu.

Muôn từ bên này tiến vào vương quốc Vĩnh Đông cũng chỉ có thể thông qua Tây Thiên Môn.

Mỗi một ngày, tu sĩ muôn đi vào đại quan đều sẽ ở ngoài sắp xếp hàng dài hơn mười dặm.

Diệp Tuy Phong đương nhiên sẽ không có kiên nhẫn xếp hàng đó, trong lúc vô thanh vô tức, xe lừa của hắn đã đi vào trong Bình Dương Quan.

Trong nháy mắt, một dòng nước ấm, chạm mặt tới.

- Nơi này thật phồn hoa!

Diệp Hiểu Hiểu nhìn đường phố rộng rãi, người đi đường nối liền không dứt, chặc chặc cảm thán.

Mà có ít người, cũng đang quan sát nàng.

- Đó là tọa giá gì?

- Hình như chính là một con lừa già bình thường.

- Ách, nhìn nha đầu kia thật đáng yêu, còn tưởng rằng là tiểu công chủ của Mỗ gia chứ.

Bọn hắn nghị luận âm ỉ đối với chiếc xe lừa đơn sơ này.

Cũng may, người nơi này khác biệt cực lớn với phong cách quần áo nơi này, cũng không ai sinh ra hứng thú quái dị đối

với các nàng.

- A, đại bá người mau nhìn, ta phát hiện con gấu này!

Diệp Hiểu Hiểu bỗng nhiên kêu sợ hãi, chỉ vào một đứa bé trên đường cái.

Phía sau đứa bé kia có thêu lên một đồ án, chính là con gấu lông dài giống trên chiếc là màu trắng kia.

Diệp Tuy Phong khẽ thở dài:

- Người ngẩng đầu lên đi.

Diệp Hiểu Hiểu ngẩng đầu, lập tức, há to miệng.

Phố lớn ngõ nhỏ, cửa hàng cao lâu, gần như tất cả nơi đều cắm đầy một loại lá cờ màu trắng giống vậy.

Mà phía trên lá cờ đó đều thêu con gấu lông dài kia!

- Chúng ta... Đi vào tổ gấu à?

Mặt mũi Diệp Hiểu Hiểu tràn đầy kinh ngạc.

Diệp Tuy Phong duỗi ngón tay ra, vẽ một vòng tròn trên không trung.

Lập tức, vô số tin tức phức tạp từ đỉnh đầu của mỗi người trên đường bay ra, tụ tập lại chỗ đầu ngón tay của hắn, tạo thành một vòng xoáy.

Sau đó, hắn dùng thần thức dò vào trong vòng xoáy.

- Đại Thiên Thần?

Một tin tức máu chốt nhất bị hắn đọc được.

Thì ra, ở vương quốc Vĩnh Đông, con gấu này không hề được gọi là Thiên Tai giống ngoại giới, mà nó được tôn xưng là Đại Thiên Thần.

Vị Đại Thiên Thần này thần thông quảng đại, hô phong hoán vũ.

Chương 126: Khải Mông Thụ (1)

Mấu chốt nhất là, nó một tay sáng tạo ra vách tường bảo vệ Vĩnh Đông, ngăn cản gió tuyết giá lạnh bên ngoài, làm cho nhân loại có thể bình yên và thuận lợi sinh tồn.

Diệp Tuy Phong bĩu môi, hàng rào kia, khi hắn vừa tới đã chú ý, dấu hiệu trận pháp cực kỳ rõ ràng, rõ ràng chính là mấy vị tu sĩ cường đại hợp lực cùng nhau bố trí, chắc cũng không có bao nhiêu quan hệ với vị Đại Thiên Hùng này.

Nhưng hắn cũng không quan tâm chuyện vách tường kia, hắn muốn biết là tại sao vị Đại Thiên Thần này lại xuất hiện ở phía trên chiếc lá màu trắng.

Chiếc lá màu trắng kia đến cùng là cái gì?

Nghĩ nghĩ, Diệp Tuy Phong buông ra thần niệm, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Bình Dương Quan, tất cả mọi người đều lọt vào trong tầm mắt của hắn.

- Cường đại nhất, chỉ có Hợp Thể kỳ?

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày, người có thể chém nhân quả của chiếc lá này, sau đó để vào dòng sông thời gian, một Hợp Thể kỳ nho nhỏ sẽ không làm được.

Nhưng, ngược lại là có thể tìm hắn hỏi một chút.

Nghĩ đến, Diệp Tuy Phong chuẩn bị bắt hắn tới.

Nhưng ở trong thần niệm của hắn bỗng nhiên nhìn thấy một cái tên quen thuộc.

- Ừm, tới đó thử xem.

Sau một lát, xe lừa đi tới một khu vực cực kỳ phồn hoa.

Nơi này trang hoàng, rõ ràng đề cao không chỉ một cấp bậc mà thôi.

Trong đó, có một lầu cao chín tầng, rất xuất chúng.

Trên tấm biển của nó có viết ba chữ to: Vạn Bảo Các.

- Quả nhiên là đại thế lực, có cửa hàng ở khắp đại lục.

Diệp Tuy Phong xuống xe, mang theo Diệp Hiểu Hiểu và Cốc U Lan đi vào Vạn Bảo Các.

Cũng giống với những nơi khác, tầng thứ nhất này kín người hết chỗ.

Diệp Tuy Phong liếc nhìn một chút, phát hiện hàng hóa nơi này hơi khác với ở Liên Minh Cửu Thành.

Đặc biệt là tỉ lệ đan dược, hạ xuống trên phạm vi lớn.

Thay vào đó, lại là đủ loại máu yêu thú và nội đan yêu thú, với lại loại vật liệu này, rất nổi tiếng.

Tu sĩ tụ ở bên kia, cũng rất kỳ quái.

Linh lực trong cơ thể bọn hắn cực kỳ hỗn tạp, nhưng tố chất thân thể lại là cực kỳ cường đại, với lại trên người mỗi cá nhân đều có một loại hoặc là nhiều loại khí tức yêu thú khác biệt.

- Chiến sĩ Thú Linh?

Trong tin tức hắn vừa thu hoạch, có một đoạn ngắn có quan hệ với chiến sĩ Thú Linh và pháp sư Thiên Mệnh.

Đây là một loại phương thức tu luyện hoàn toàn khác với Liên Minh Cửu Thành.

- Nghe ngóng tin tức, thuận tiện nhìn hai loại phương thức tu luyện.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Tiếp đó, hắn để Diệp Hiểu Hiểu và Cốc U Lan tự do hoạt động, sau đó, bóng người của hắn chậm rãi biến mất.

Trên tầng cao nhất của Vạn Bảo Các, một người trung niên mặc cẩm bào đang cầm một cuốn sổ, tinh tế tra xét.

Bỗng nhiên, một khí tức xa lạ xuất hiện trong phòng.

- Ai?

Người trung niên đột nhiên ngừng đầu, một cây dao găm dài ba tấc không chuôi trong nháy mắt bay ra từ ống tay áo, như thiểm điện đâm về bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Đó là linh khí bản mệnh cường đại nhất của hắn, Hợp Thể kỳ trở xuống, gần như không ai cản nổi!

Nhưng chuyện làm cho hắn sợ hãi đã xảy ra.

Dao găm ngày thường không ai địch nổi, khi sắp đâm trúng người trẻ tuổi kia lại quý dị ngừng lại.

Mà chính hắn ta cũng bị giam cầm trong nháy mắt, không thể động đậy được chút nào.

Tâm thần người trung niên chấn động, ở Bình Dương Quan này, người duy nhất có thể làm cho hắn ta kiêng kỵ, cũng chỉ có quan chủ đại quan tu vi Hợp Thể kỳ mà thôi.

Nhưng cho dù là quan chủ thì cũng không có thực lực đáng sợ như vậy!

Đại tu kinh khủng này từ đâu tới vậy? Lại tại sao lại tìm tới mình?

Trong tim người trung niên run rẩy lầy.

- Chớ khẩn trương, tìm người hỏi ít chuyện tình thôi.

Diệp Tuy Phong cầm dao găm ba tấc lên, đi đến trước mặt người trung niên, ngồi xuống.

Sau đó, hắn đặt dao găm ở trên mặt bàn.

- Linh khí không tệ, tạo hình rất độc đáo.

Theo Diệp Tuy Phong vừa dứt lời, người trung niên bỗng nhiên cảm giác mình có thể động.

Hắn ta vô ý thức lui lại, lồng ngực không ngừng đập trùng, gấp rút hô hấp.

Diệp Tuy Phong im lặng.

- Sao người này còn nhát gan hơn Cốc Vạn Tâm vậy.

- Người là các chủ Vạn Bảo Các nơi này sao?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Người trung niên nhẹ gật đầu, nuốt ngụm nước bọt, khó khăn nói:

- Tiền bối, ta chính là các chủ nơi đây, Giản Tinh Tuyên.

- Nếu ngài nhìn trúng vật liệu gì thì cứ lấy đi là được!

Diệp Tuy Phong lần nữa im lặng, người coi ta là cái gì?

Hắn không nói gì nữa, trực tiếp lấy chiếc lá cây ra, hỏi:

- Có từng nhìn thấy nó hay không?

Giản Tinh Tuyên ngẩn người, sau đó nhìn phiến lá kia, lập tức nhíu mày.

- Tiền bối, tại sao ngài có thể có loại đồ này!

Bộ dáng của hắn ta hình như cực kỳ khiếp sợ.

Diệp Tuy Phong nắm chặt lá cây:

- Nói.

- Cái này...

- Ngài chờ một lát một lát, ta xác nhận một chút!

Nói xong, Giản Tinh Tuyên nhanh chóng bỏ nhào vào một rương lớn trước mặt, sau khi dùng trận pháp phức tạp mở ra, lộ ra tràn đầy một rương thư tịch.

Đó là cái rương mang theo không gian trữ vật, trong đó cất giữ hàng chục ngàn cuốn thư tịch.

Sau đó, Giản Tinh Tuyên nhanh chóng bắt đầu tìm kiếm.

Rất nhanh, hắn ta đã lấy ra một quyển sách nhìn cực kỳ cổ xưa.

- Đúng, chắc là nó!

Sau khi Giản Tinh Tuyên lật quyển sách đến một tờ nào đó thì cung kính đặt ở trước mặt Diệp Tuy Phong.

- Tiền bối, ngài xem một chút đi.

Động tác của hắn ta làm cho Diệp Tuy Phong thấy buồn cười, nghĩ thầm ta cũng không làm gì, người đừng đến mức bị dọa thành bộ dáng này chứ.

Lắc đầu, hắn cầm quyển cổ thư kia lên.

Phía trên trang sách có vẽ một cây đại thụ che trời.

Dưới cây có một đám tiểu ấu gấu lông dài đang vui cười chơi đùa, ngây thơ chân thành.

Diệp Tuy Phong nhìn về phía tiêu đề của chương sách này.

Khải Mông Thụ.

.....

Thời kỳ hỗn độn, thiên địa mới bắt đầu hình thành.

Một cây đại thụ đỉnh thiên lập địa, trở thành trụ cột giữa trời đất.

Theo nó không ngừng sinh trưởng, khoảng cách giữa thiên địa càng ngày càng xa, tạo thành một thế giới ban đầu.

Nó được gọi là Đại Thụ Thế Giới cũng gọi là sống lưng của thế giới.

Chương 127: Khải Mông Thụ (2)

Sau khi thiên địa vững chắc, Đại Thụ Thế Giới hoàn thành sứ mạng của mình, bắt đầu sụp đổ.

Sau khi sụp đổ, mấy mầm nhỏ mới từ trên thân, diễn sinh mà ra.

Làm con của Đại Thụ Thế Giới, bọn chúng mới sinh đã phi phàm, mỗi một cây đều vô cùng mạnh mẽ, đồng thời có được năng lực đặc biệt.

Khải Mông Thụ chính là một gốc trong đó.

Trong truyền thuyết, Khải Mông Thụ đại biểu cho trí tuệ ban đầu của trời đất, nhưng điểm hóa vạn vật sinh linh.

Ngày nào đó, một con gấu cái bản thân bị trọng thương, mang theo bào thai, ngoài ý muốn đi đến gốc Khải Mông Thụ tu dưỡng.

Nhưng nó thật sự là thương tích quá nặng, không chịu nổi.

Sau khi sinh hạ bảy con gấu nhỏ thì hồn về tây thiên.

Mà những gấu nhỏ kia, ở dưới gốc Khải Mông Thụ, ăn hà uổng lộ, từ từ lớn lên.

Có Khải Mông Thụ hun đúc, đám gấu nhỏ kia đương nhiên bất phàm, một con so với một con càng cường đại.

Sau một đoạn cổ sự cực kỳ phức tạp, ngày nào đó, một con gấu trong đó dùng một chường vuốt nát băng tuyết chồng chất vạn năm, thành lập một ốc đảo giữa cánh đồng tuyết.

Sau đó được nhân loại xưng là, vương quốc Vĩnh Đông.

Đồng thời, con gấu sáng lập Vĩnh Đông này cũng được vạn vật sinh linh tôn làm Đại Thiên Thần, quỳ bái.

Chuyện xưa trong cổ thư đến đây là kết thúc.

Mà chiếc lá cây trên tay Diệp Tuy Phong, nếu như ghi chép không sai, chính là lá của Khải Mông Thụ.

Cho nên, hình ảnh của Đại Thiên Thần mới có thể khắc in ở phía trên.

Diệp Tuy Phong khép cổ thư lại, yên lặng suy tư.

Chẳng lẽ nói, người để lá cây Khải Mông Thụ vào dòng sông thời gian chính là Đại Thiên Thần kia sao?

Nếu như dựa vào nội dung trong cổ thư, Đại Thiên Thần kia chắc chắn không có năng lực tiến vào Hư Vô chi địa.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, hỏi:

- Ở nơi nào có thể tìm được Khải Mông Thụ?

Sắc mặt Giản Tinh Tuyên xấu hổ:

- Tiền bối, ta đây cũng không biết.

- Tin tức liên quan tới Khải Mông Thụ, ta cũng ngẫu nhiên được được sách, mới lưu lại một chút ấn tượng.

Diệp Tuy Phong gật đầu, ngẫm lại cũng thế, loại tồn tại cấp bậc này không phải một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ có thể biết được.

- Nơi nào sẽ có người biết tin tức về Khải Mông Thụ, hoặc Đại Thiên Thần?

Diệp Tuy Phong lại hỏi.

Giản Tinh Tuyên nghĩ nghĩ nói:

- Chuyện này chỉ sợ, chỉ có người bên trong Hoàng thành Vĩnh Đông kia, có khả năng có hiểu một chút về Khải Mông Thụ.

- Nhưng...

- Nếu như ngài vẫn còn muốn tìm Đại Thiên Thần, đại hội Thần Tứ vào nửa tháng sau, ý thức của Đại Thiên Thần sẽ giáng lâm xuống Bình Dương Quan.

Diệp Tuy Phong khiêu mi.

Đại hội Thần Tứ, vừa rồi khi hắn thu hoạch tin tức cũng có nghe đến cái tên này.

Đó hình như là một trận thịnh hội rất lớn, sở dĩ gần đây Bình Dương Quan có nhiều người tới như vậy, chính là đến vì đại hội Thần Tứ.

- Nói một chút cái này Đại hội Thần Tứ.

Diệp Tuy Phong nói.

- Vâng.

Giản Tinh Tuyên liền vội vàng gật đầu, nói:

- Đại hội Thần Tứ, mỗi ba năm sẽ diễn ra một lần, là thịnh hội lớn nhất của vương quốc Vĩnh Đông...

Nghe Giản Tinh Tuyên kể lại, Diệp Tuy Phong đại khái hiểu sắp xảy ra chuyện gì.

Nói trắng ra chính là Đại Thiên Thần kia làm ra hội tuyển chọn mà thôi.

Đại hội ba năm một lần, người tham gia nhất định phải là người tuổi trẻ siêu phàm tuổi tác từ mười sáu tuổi trở xuống.

Pháp sư Thiên Mệnh, chiến sĩ Thú Linh, hoặc lưu phái khác đều có thể tham gia.

Sau khi trải qua trùng điệp tuyển bạt và chiến đấu kịch liệt, sẽ quyết ra một nhóm hạt giống tuổi trẻ ưu tú nhất.

Sau đó, Đại Thiên Thần sẽ căn cứ vào xếp hạng của các hạt giống, ban ân cho bọn hắn theo trình độ nhất định.

Mà mấy người đứng đầu nhất thì sẽ được Đại Thiên Thần trực tiếp tiếp đón vào trong Thần Quốc, mở ra một đoạn nhân sinh truyền kỳ không giống nhau.

Năm nay, Bình Dương Quan tổng cộng có năm vị trí, đều được Đại Thiên Thần tiếp dẫn trở về.

- Vừa nghe, vị Đại Thiên Thần này giống như một giáo chủ tà giáo.

Diệp Tỳ Phong cười nói.

Giản Tinh Tuyên ngưng ngưng cười một tiếng, loại lời này, hẳn ta cũng không dám trả lời.

Nếu như bị người bản địa Vĩnh Đông biết, có người hình dung Đại Thiên Thần của bọn hắn như thế, vô luận người cường đại cỡ nào, bọn hắn đều sẽ nhào tới liều mạng.

- Người xác định, đến lúc đó ý thức của Đại Thiên Thần sẽ tới chứ?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Đúng vậy.

Giản Tinh Tuyên nói:

- Từ khi đi vào Bình Dương Quan, mỗi một lần Đại hội Thần Tứ ta đều ở đây.

- Ta có thể cảm nhận được, ý thức kinh khủng của Đại Thiên Thần kia, để cho người ta không khỏi sợ hãi, bất luận là người nào cũng không thể địch nổi!

- Ngạch... Đương nhiên, so với tiền bối ngài thì nó vẫn kém xa tí tắp.

Diệp Tỳ Phong lần nữa im lặng.

Người có thể sống đến bây giờ chỉ có có quan hệ rất lớn với lá gan lớn hơn đánh rắm một chút của người.

Nhưng, nếu như Đại Thiên Hùng thật sự đến, vậy hẳn cũng không cần phải phí tâm tư đi tìm.

Đến lúc đó chờ hắn tới, trực tiếp bắt lấy là được.

Đánh trước một quyền, đánh xong mới hỏi vấn đề của mình.

Còn có thời gian nửa tháng, Diệp Tỳ Phong nghĩ nghĩ, nói:

- Vạn Bảo Các này của ngươi có không có công pháp hoặc điển tịch gì liên quan tới pháp sư Thiên Mệnh, chiến sĩ Thú Linh không?

Trong lòng Giản Tinh Tuyên máy động, chuyện hắn ta sợ rất cuộc cũng tới.

Lần này, Vạn Bảo Các khẳng định phải lỗ nặng.

Nhưng hắn ta nhưng không dám nói láo trước mặt vị này.

- Bẩm tiên bối, với lại chúng ta không chỉ có loại công pháp kia, còn có công pháp tu luyện của tu sĩ phía nam Cao Lĩnh, còn có linh khí, linh dược, nội hạch yêu thú đẳng cấp cao, thiên tài địa bảo, linh thạch...

- Được rồi, được rồi.

Diệp Tuy Phong lấy tay nâng trán, nói:

- Ta chỉ cần hai loại công pháp kia, bao nhiêu ta sẽ trả tiền.

Trong khoảng thời gian chờ đợi này, hắn thuận tiện nhìn một chút xem hai loại hệ thống tu luyện này có gì đặc biệt.

- Vâng!

Rất nhanh, Giản Tinh Tuyên đã lấy một trữ vật giới chỉ tinh mỹ, đưa đến trước mặt Diệp Tuy Phong.

Chương 128: Đại Hội Tứ Thần

Diệp Tuy Phong tùy tiện liếc nhìn một chút.

Khá lắm, chỉ ít hơn mười ngàn bản, người này thật sự hốt sạch bảo khố trong nhà à...

- Tổng cộng bao nhiêu tiền?

- Cứ tính theo giá cả bình thường.

Diệp Tuy Phong đặc biệt dặn dò một câu.

Giản Tinh Tuyên ngăn người, hình như không ngờ tiền bồi này lại đưa tiền.

- Giá vốn... Ước chừng tám trăm triệu viên linh thạch hạ phẩm, ngài xem có thể chứ?

Diệp Tuy Phong không nói gì, trước tiên lấy công pháp trong nhẫn trữ vật ra, lại bỏ đầy đủ linh thạch vào trong, đưa cho Giản Tinh Tuyên.

Cũng chỉ là một số lẻ mà thôi, hẳn còn không nghèo đến mức phải đi cướp.

Sau đó, hắn chuẩn bị rời khỏi. Bỗng nhiên, hắn nhớ tới một việc.

- Đúng rồi, làm sao để tham gia Đại hội Thần Tứ này?

Nơi các thiên tài tụ tập, đối với cô nàng Diệp Hiểu Hiểu kia cũng là một cơ hội lịch luyện không tệ.

Tìm một chút chuyện làm, cũng miễn cho nàng gây chuyện khắp nơi.

- Ừm... Danh ngạch đại hội đã quyết định vào hơn một tháng trước.

Giản Tinh Tuyên nói.

- Có thể mua danh ngạch, bao nhiêu tiền một vị trí?

Khóe miệng Giản Tinh Tuyên co quắp, cái gì cũng muốn mua, ngài có nhiều tiền làm à?

- Tiền bồi cần mấy vị trí?

Diệp Tuy Phong nói:

- Một vị trí là được, trùng hợp ta có mang theo một hậu bồi, muốn cho con bé đi thử một chút.

- Vậy dễ làm!

Giản Tinh Tuyên nói:

- Năm nay Vạn Bảo Các chúng ta có mười danh ngạch, có thể cho ngài một cái.

Diệp Tuy Phong nhíu mày:

- Các người đã sớm định ra nhân tuyển, như vậy không phải sẽ chen những người khác ra sao?

Giản Tinh Tuyên cung kính nói:

- Chuyện của tiền bối mới là quan trọng nhất!
- Người cũng không hỏi nàng xem có đúng quy cách hay không?
- Đệ tử của tiền bối, khẳng định đều là thiên chi kiêu tử, nhân trung long phượng...

Diệp Tuy Phong thực sự không chịu nổi, ném lại một câu vậy cứ như vậy đi, rồi lách mình rời khỏi phòng.

Hồi lâu sau, Giản Tinh Tuyền mới đi về chỗ ghé của mình, chậm rãi ngồi xuống.

Một bộ dáng vẫn còn sợ hãi, hắn ta lắc đầu thở dài:

- Vốn cho rằng đến Hóa Thân hậu kỳ, đi vào Bình Dương Quan sẽ không cần như vậy, không ngờ...
- Không có việc gì, phóng bình tâm thái.
- Còn sống là tốt rồi...

.....

- Để cho ta tham gia trận đấu?

Trong một gian phòng trang nhã thoải mái dễ chịu, Diệp Hiểu Hiểu kinh ngạc nói.

Diệp Tuy Phong lười biếng ngồi bên cạnh cửa sổ, trên bàn bày đầy đủ các loại hoa quả, đều là chút đặc sản của vương quốc Vĩnh Đông, cảm giác lạnh buốt tan vào trong miệng.

- Đúng vậy, không khác trận so tài thành Vân Tiêu lắm.

Diệp Hiểu Hiểu nhảy xuống ghé:

- Thế nhưng, nơi này rõ ràng lớn hơn thành Vân Tiêu, khẳng định có nhiều người rất lợi hại.
- Nếu ta đánh không lại bọn hắn thì sao bây giờ?

Diệp Tuy Phong nhẹ hừ một tiếng:

- Đánh không lại thì đứng thẳng bị đánh thôi, còn có thể thế nào?

- Người nha, dù sao cũng phải trải qua chút khó khăn, tuổi trẻ của người cũng đã mười bốn, đã lớn rồi.

Vẻ mặt Diệp Hiểu Hiểu tràn đầy không muốn, cúi đầu nhìn mũi chân, rõ ràng mình chưa chưa lớn mà.

- Cái kia... Thực lực của bọn hắn như thế nào vậy?

Diệp Hiểu Hiểu hỏi.

- Không biết.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Dù sao thì người dự thi đều là thiếu nam thiếu nữ mười sáu tuổi trở xuống, mạnh hơn cũng chẳng mạnh đến đâu.

- Khoảng nửa tháng sẽ bắt đầu, những ngày này người nên cố gắng cân nhắc lại, xem phải đối phó bọn hắn như thế nào.

Mấy người rời khỏi thành Vân Tiêu cũng đã được mấy tháng.

Trên đường, hắn dành thời gian luyện chế ra một vài tháp Khởi Nguyên, sau đó dùng nguyên dịch thiên địa chí cường bọn chúng sinh ra để nấu cơm, rửa mặt, làm nước tắm, ...

Đương nhiên, còn có sử dụng để tu luyện thường ngày.

Chí cường, không phải chỉ là nói suông.

Dưới loại đầu nhập tài nguyên như vậy, cho dù không tập trung tu luyện, nhưng tu vi của Diệp Hiểu Hiểu cũng đột nhiên tăng mạnh, hơn một tháng trước đã tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Hiện tại, nàng đã là tiểu thiên tài Trúc Cơ ngũ trọng.

Ngay cả Cốc U Lan ngay từ đầu chỉ có Luyện Khí kỳ, cũng liên tiếp đột phá, lúc này đã là tu sĩ Hóa Khí hậu kỳ.

Bình Dương Quan hoàn toàn đúng là hơn xa thành Vân Tiêu, nhưng thiên tài mười sáu tuổi trở xuống cũng sẽ không quá nghịch thiên.

Đoán chừng cao cấp nhất cũng chính là Trúc Cơ kỳ đến Kim Thân kỳ mà thôi.

Dựa theo hệ thống tu luyện bên này, chính là pháp sư Thiên Mệnh, hoặc chiến sĩ Thú Linh cấp 3 đến cấp 4.

Lấy thủ đoạn của Diệp Hiểu Hiểu, cho dù đánh không lại thì cũng ăn không phải quá nhiều thua thiệt.

- Vâng.

Diệp Hiểu Hiểu thấp giọng nói.

Cho tới nay, nàng đều luôn nghiên cứu Mộng Hư Giới, thủ đoạn công kích thật là tương đối thiếu, xem ra cần phải thật suy nghĩ tốt một phen rồi.

- Nếu người thực đang lo lắng, buổi tối hôm nay, ở Vạn Bảo Các có một lần tụ hội, có không ít người dự thi đều sẽ tham gia, người có thể đi xem.

Diệp Tuy Phong nói.

- Tụ hội? Tốt lắm!

Diệp Hiểu Hiểu lập tức trở nên hào hứng.

- Không cho phép gây chuyện, không cho phép trêu chọc người khác, càng không cho phép trộm đồ, chỉ tập trung hiểu rõ hạ thực lực của đối thủ, biết không?

Diệp Tuy Phong hừ một tiếng nói.

Nha đầu này vẫn quá nhỏ, được gia tộc che chở lớn lên, quá ham chơi.

- Yên tâm đi, ta đã qua cái tuổi ăn chơi rồi.

Sắc mặt Diệp Hiểu Hiểu nghiêm túc nói.

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

Nhưng nàng nói cũng không sai, từ sau cái này ở Thanh Cổ Cao Lãnh, tiểu nha đầu đã có chút thay đổi.

Mặc dù tính cách con bé vẫn thanh thoát, nhưng không còn khác người.

- Đi, đi.

Diệp Tuy Phong mở miệng đuổi người.

Đợi sau khi nàng đi, Diệp Tuy Phong xuất ra một quyển sách, bắt đầu tiện tay lật xem.

- Pháp sư Thiên Mệnh, chiến sĩ Thú Linh...

- Ha ha, có chút thú vị!

...

Ban đêm, trong một gian phòng trang nhã ở Vạn Bảo Các.

- Vì sao lại như vậy, ta muốn tìm các chủ phân xử!

Một âm thanh tức giận vang lên trong phòng.

Trong phòng, mười thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi tùy ý ngồi xuống, một người trong đó đứng dậy, lòng đầy căm phẫn, mặt mũi tràn đầy nộ khí.

- Thiệu Đạt, ngồi xuống!

Một người nhìn hơi lớn tuổi hơn một chút, trầm giọng quát.

Chương 129: Vừa Rồi Người... Nói Ai Là Phế Vật?

- Hoa Nhung ca, A Phấn rõ ràng đã đạt được tư cách này, kết quả tới gần tranh tài lại bị người xa lạ nào đó cướp mất, ta nhất định phải tìm các chủ đại nhân hỏi một chút!

Thiệu Đạt tức giận nói.

- Người cho rằng Vạn Bảo Các là nơi người muốn nói gì nói sao!?

Hoa Nhung nói tiếp:

- Quyết định lần này của Các chủ đại nhân, nhất định có đạo lý của mình, chúng ta nghe theo là được!

- Với lại, không phải hấn cũng đã nói là sẽ bồi thường tương ứng cho A Phấn sao?

- Bồi thường?

Thiệu Đạt cười lạnh nói:

- Có bồi thường gì quý giá hơn Thiên Thần dịch? Có lẽ còn có thể được Đại Thiên Thần chọn trúng chứ!

Lúc này, một người bên cạnh Hoa Nhung chợt cười:

- Được Đại Thiên Thần chọn trúng? Loại lời người si nói mộng này mà người cũng nói được?

- Hoắc Nhất Ninh, người...

- Người không phải chính là ngại bị A Phấn loại, cho nên từ chỗ của hắn lừa gạt không được Thiên Thần dịch mà thôi.

Hoắc Nhất Ninh ngắt lời hắn.

Thiệu Đạt mặt âm trầm:

- A Phấn, là bạn thân của ta!

- Đúng, một cả ngày bị người chiếm tiện nghi thôi, người nghĩ rằng chúng ta đều mù à?

Hoắc Nhất Ninh mặt mũi tràn đầy trào phúng.

Thiệu Đạt nhất thời không nói gì, các vị đang ngồi ở đây đều không phải người ngu, chuyện ngày thường, bọn hắn đều nhìn thấy rõ ràng.

Lúc này, một nữ tử khác vượt chủy thủ, cười nói:

- Nếu như thực lực của người mới tới này không yếu, không kéo chân sau chúng ta, ta ngược lại thật ra không có gì ý kiến.

- Làm sao có thể không kém?

Thiệu Đạt mở ra hai tay:

- Ta thăm dò được, người kia chính là thân thích của các chủ thôi, rõ ràng chính là đi cửa sau...

Bỗng nhiên, cửa chính gian phòng bị người gõ.

Sau đó, một cái đầu nho nhỏ với mái tóc dài màu đỏ tím từ ngoài ngó vào.

- Xin hỏi, nơi này là điểm tập hợp người dự thi của Vạn Bảo Các sao?

Chính là Diệp Hiểu Hiểu.

Sự xuất hiện của nàng làm trong phòng lập tức an tĩnh lại.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên mặt của nàng, có xem kỹ, có nghi hoặc, có hờ hững, cũng có ghét bỏ.

Dưới bầu không khí như thế này, cái đầu nhỏ của Diệp Hiểu Hiểu chậm rãi rụt trở về.

Một lát sau, lại lần nữa ngấm vào.

- Vậy không biết, Hoa Nhung có ở đây không?

Hoa Nhung lớn tuổi nhất đứng dậy:

- Ta chính là Hoa Nhung, người là...

Diệp Hiểu Hiểu thở ra một hơi, cả thân thể đi vào gian phòng, sau đó lấy ra một lệnh bài, đưa cho Hoa Nhung:

- Là Giả gì đó... Đúng rồi, Giả Tinh Tuyên, hấn nói ta tới.

Mọi người nhất thời xác định, thì ra tiểu nha đầu này chính là người dự thi mới tới.

Nàng nhìn cũng quá nhỏ!

Xác định không phải đến diễn hài chứ?

- Người chính là Diệp muội muội Diệp Hiểu Hiểu sao, người bao nhiêu tuổi?

Hoa Nhung cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tuy nói dựa theo quy tắc, người dưới mười sáu tuổi đều có thể tham gia, nhưng gần như tất cả người xuất chiến đều mười sáu tuổi.

Dù sao ở cái tuổi này, kém một tuổi, thực lực và kinh nghiệm đều sẽ chênh lệch rất nhiều.

- Ta mười ba... Mười bốn tuổi!

Diệp Hiểu Hiểu nói.

Trong phòng, lập tức vang lên vài tiếng thở dài.

Nhỏ như vậy, tham gia Thần Tứ đại hội, không phải chính là đến tìm ngược sao?

Trận đấu này, thực lực tổng hợp đoàn thể cũng vô cùng quan trọng.

Người xuất chiến lần này của bọn hấn, khẳng định phải tiếp nhận áp lực rất lớn.

Thiệu Đạt thì nhún vai, nói:

- Ta nói rồi mà, nàng ta chính là đi cửa sau mới vào được!
- Hiện tại tốt, chúng ta đã mất đi một pháp sư Thiên Mệnh cấp 3, lại tới một phé vật nhìn đàn độn như vậy, Đại hội Thần Tứ lần này, Vạn Bảo Các chúng ta đờn mất mặt đi...

Thiệu Đạt nói xong lại phát hiện sắc mặt người xung quanh đều trở nên cực kỳ quái dị.

Tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về phía bên cạnh hắn.

Thiệu Đạt cảm thấy có chút không hiểu thấu, đang chuẩn bị mở miệng đặt câu hỏi thì bỗng nhiên, một hơi thở nhẹ nhàng truyền đến bên tai.

Trong nháy mắt, con ngươi của hắn co rút nhanh, rùng mình!

Khó khăn quay đầu, chỉ thấy một đôi mắt lạnh lẽo, mang theo một chút lửa giận, hờ hững nhìn hắn.

Một thanh dao nhọn, mang theo hàn ý chống ở cổ họng của hắn.

- Vừa rồi ngươi... Nói ai là phé vật?

.....

Chúy thủ lạnh lẽo kê trên cổ Thiệu Đạt, cảm giác đâm nhói càng ngày càng sâu, làm cho cả người hắn phát lạnh.

Một dòng máu đỏ sẫm chậm rãi theo cổ của hắn chảy xuống.

Người trong phòng đều sửng sò, không có ai nhìn thấy tiểu nữ hài nhìn chỉ có mười hai mười ba tuổi này đã đi bên cạnh Thiệu Đạt như thế nào.

Cũng không ai có thể nghĩ đến, nàng ra tay lại quả quyết như thế, mắt thấy cổ Thiệu Đạt đã bị rạch ra một vết máu.

Thiệu Đạt động cũng không dám động, ánh mắt nhờ giúp đỡ nhìn về phía Hoa Nhung ở bên cạnh.

- Diệp muội muội, đủ rồi.

Hoa Nhung thấp giọng nói, nếu vì vậy mà làm chết người thì hắn thân là đội trưởng cũng vì vậy mà thất trách trọng đại.

Nhung, Diệp Hiểu Hiểu ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn hấn một chút, dao nhọn, chậm rãi di động.

- Thật đủ rồi! Hấn không phải cố ý nói như vậy!

Sắc mặt Hoa Nhung ngưng trọng, tiếp tục như vậy nữa, hấn cũng chỉ có thể lựa chọn ra tay.

- Dối trá, hấn rõ ràng chính là cố ý.

Diệp Hiểu Hiểu khe khẽ hừ một tiếng, dao nhọn lần nữa lướt ngang.

Không khí trong phòng đã hạ xuống đến mức có thể đóng băng.

Khi dao nhọn còn cách đại mạch máu của Thiệu Đạt đã rất gần, Hoa Nhung và mấy người khác đã vận sức chờ phát động, chuẩn bị động thủ.

- Nha.

Bỗng nhiên, Diệp Hiểu Hiểu kinh hô một tiếng, dao nhọn biến mất khỏi tay, sau đó tự mình lo lắng đi qua bên cạnh.

- Suýt nữa quên mất, hấn không cho phép ta náo quá mức.

- Thật là phiền phức.

Nói xong, Diệp Hiểu Hiểu ngồi xuống, âm thanh dịu dàng lại mang một ít hoạt bát, hình như vừa rồi chỉ là đang chơi mà thôi.

- Soạt!

Thiệu Đạt đột nhiên đứng dậy, một đường đụng vào mấy ghế, cũng như chạy trốn đến sau lưng Hoa Nhung.

Hấn ta lấy tay bưng bít lấy cổ, nhìn Diệp Hiểu Hiểu như không xảy ra chuyện gì, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, mồ hôi lạnh làm ướt quần áo, cả người đều đang run rẩy.

Vừa rồi, hấn ta thật cảm thấy sợ hãi tử vong!

Chương 130: Lang Nữ Mộng

Nhìn thấy Thiệu Đạt như lâm đại địch, Hoa Nhung cũng mới trầm tĩnh lại, mở nắm tay ra, lúc này hắn mới phát hiện, không ngờ lòng bàn tay của mình lại cũng đã toát mồ hôi.

Tiểu muội muội nhìn người vật vô hại này, lại động thủ hung ác quả quyết như thế!

- Ta thích người mới này.

Bỗng nhiên, nữ tử vượt chủ thủ vừa rồi đứng dậy, đi đến bên cạnh Diệp Hiểu Hiểu.

- Nàng ấy lợi hại hơn tiểu tử đàn A Phấn kia nhiều lắm.

Trên mặt nữ tử mang ý cười, vùng cổ và bờ vai trần trụi của nàng tràn đầy hình xăm.

Mà làm người khác chú ý nhất là con mắt màu xanh lam của nàng, để lộ ra vô tận lạnh lẽo.

- A Phấn là ai?

Diệp Hiểu Hiểu nghi ngờ nói.

- Một người không có gì đáng chú ý mà thôi.

Nữ tử cười nói.

- Ngươi là ai?

- Hạng Tư Nguyệt.

Nữ tử vươn tay:

- Đương nhiên, mọi người đều gọi ta là Lang Nữ.

Diệp Hiểu Hiểu mở to hai mắt, Lang Nữ, thật là một xung hô kỳ quái.

Nhưng nàng cũng không có gì ác cảm với nữ tử này, nàng ấy duỗi tay nhỏ ra, nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay nàng.

- Đi thôi, ta dẫn ngươi đi đến chỗ tụ hội hôm nay.

- Cứ để bọn hắn ở chỗ nhàm chán này phát tiết tâm tình của mình.

Nói xong, Lang Nữ kéo Diệp Hiểu Hiểu lên, trực tiếp rời khỏi phòng.

Chờ sau khi các nàng đi, không khí trong phòng mới thoáng dịu đi một chút.

Thiệu Đạt bung bít cái cổ, đi đến trước mặt Hoa Nhung:

- Nhung ca...

- Im miệng!

Hoa Nhung quát lạnh một tiếng, xoay người lại, nhìn chằm chằm hấn nói:

- Ta đã nói với ngươi rồi, phải dồn tinh lực vào tu luyện, không được cứ dồn trên người chiêm tiện nghi, thực lực mới là căn bản!

- Ha ha, bị một tiểu nha đầu mười ba tuổi dọa cho bẽ mặt gần chết, ngay cả phản kháng cũng không dám!

- Nhìn bộ dáng này của ngươi, mặt mũi của Vạn Bảo Các đã bị ngươi vứt sạch trước hết rồi!

Nói xong, hấn nắm chặt cổ tay Thiệu Đạt, dùng sức giật ra.

Thiệu Đạt kinh hô một tiếng, vội vàng sờ lên cổ của mình, lại phát hiện, nơi đó sớm đã không chảy máu nữa.

Đạo pháp của Diệp Hiểu Hiểu rất tinh chuẩn, chỉ làm cho hấn chịu chút đau đớn và kinh hãi, cũng không tạo thành tổn thương mang tính thực chất.

Nhìn Thiệu Đạt kinh hoảng, Hoa Nhung hừ lạnh một tiếng, quay người ra khỏi phòng.

Mọi người khác cũng theo đó lần lượt rời khỏi, khi đi ngang qua Thiệu Đạt, trong mắt bọn họ tràn đầy khinh miệt.

...

Nơi này là một đại sảnh rất xa hoa.

Mười mấy người trẻ tuổi ở đây, nhiệt liệt trò chuyện với nhau.

Lúc này, hai bóng người một cao một thấp từ cổng đi vào.

Người cao chính là người có làn da mạch vàng, trên thân vẽ đầy vết xăm, một đôi con mắt màu xanh lam, làm cho lòng người phát lạnh.

Một người khác, mái tóc dài màu đỏ tím rủ xuống, gần như dài đến gót chân, trong mắt sáng loáng tràn ngập hiếu kỳ, rất là đáng yêu.

Một người trẻ tuổi tuấn tú nhìn thấy hai người thì lập tức hai mắt sáng lên, đi tới.

- Tư Nguyệt muội muội...

- Cút.

Lang Nữ nhìn cũng chưa từng nhìn hấn một chút, mang theo Diệp Hiểu Hiểu, trực tiếp vào trong đại sảnh.

- Hai chén rượu Quý Diễm.

Rất nhanh, hai chén chất lỏng màu đỏ như máu, phía trên thiêu đốt lên ngọn lửa màu xanh lục, đưa đến trước mặt các nàng.

Lang Nữ tự mình cầm một chén, sau đó nàng cầm lấy một chén khác đưa cho Diệp Hiểu Hiểu.

- Có thể uống sao?

Diệp Hiểu Hiểu tò mò nhìn cái chén, vị rượu còn nồng đậm pha trộn với mùi máu tươi xông vào mũi, nàng vẫn là lần đầu gặp loại rượu này.

- Ta thử một chút.

Nàng đi với Diệp Tùy Phong nhiều như vậy, sớm đã uống thử nhiều loại rượu.

Sau đó, nàng tiếp nhận chén rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ.

Lập tức, nàng mở to hai mắt nhìn, lực lượng dữ dội giống như một đám lửa đang nổ tung trong cổ họng!

Lang Nữ cười ha ha một tiếng, mình cũng ực một hớp, lập tức cảm giác toàn thân nóng rực, hình như mỗi lỗ chân lông trên cơ thể cũng đang phun trào hỏa diễm.

Cái này không phải rượu bình thường, mà là kết hợp giữa các loại huyết dịch yêu thú đẳng cấp cao và linh quả đặc biệt tạo thành.

Năng lượng dữ dằn của nó, cho dù nàng thân là chiến sĩ Thú Linh cấp 4, uống một ngụm cũng cần thời gian rất lâu mới hòa hoãn được.

Đê Diệp Hiểu Hiểu uống, thuận túy chính là vì đùa nàng mà thôi.

- Ngon, lại cho ta thêm một chén.

Một âm thanh đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Sau đó, nàng đã nhìn thấy, Diệp Hiểu Hiểu ôm chén rượu Quỷ Diễm thứ hai uống ừng ực.

Lang nữ: Cái quái gì thế?

- Hiểu Hiểu, người...

- Lang tử tử, trong này khẳng định có thêm đường đúng không?

Diệp Hiểu Hiểu lau vết rượu dính ở khóe miệng, nói:

- Hôm nào, ta cũng phải nói bá bá thêm chút đường, rượu của hần quá cay, vẫn là loại giống nước trái cây này uống ngon.

Nói xong, nàng lại hỏi thị nữ bên cạnh thêm một chén.

Thị nữ phụ trách chiêu đãi khách nhân đã không biết làm sao, rất hoài nghi có phải mình cầm nhầm rượu hay không.

Khóe mắt Lang Nữ co rúm, nhìn chén rượu Quỷ Diễm thứ ba bị Diệp Hiểu Hiểu uống vào bụng, hỏi:

- Hiểu Hiểu, bây giờ người là đẳng cấp gì?

Diệp Hiểu Hiểu uống xong chén thứ ba, ợ một tiếng, nói:

- Ừm... Nên tính là pháp sư Thiên Mệnh cấp 3 sáu sao đi, trong đám người chúng ta tính là yếu nhất.

Trên đường, nàng đã thông qua Lang Nữ giới thiệu biết được, đám người Vạn Bảo Các này, thực lực mạnh nhất là Hoa Nhung và Lang Nữ.

Một người là pháp sư Thiên Mệnh cấp 4 3 sao, một người là chiến sĩ Thú Linh cấp 4 hai sao, còn lại những người khác thì đều là cấp 3 hậu kỳ.

Lang Nữ im lặng, cấp 3 sáu sao, không ai có thể dám uống rượu Quỷ Diễm như vậy!

- Mỹ nữ tỷ tỷ, ngươi còn có loại nước trái cây này không, ta muốn mang một chút trở về.

Diệp Hiểu Hiểu nói với thị nữ, muốn cho đại bá cùng nếm thử.

- Ngạch... Vị tiêu thụ này, muốn mang đi ra ngoài thì cần phải mua.

Thị nữ nói.

- Bán thế nào?

Thị nữ nói:

- Một chén cần ba ngàn viên linh thạch hạ phẩm, nếu mua nguyên thùng thì sẽ được giảm giá, cần 500 ngàn.

- A, vậy ngươi cho ta đến một...

Diệp Hiểu Hiểu còn chưa nói xong, bị Lang Nữ kéo lại.

Nàng ấy cười nói:

- Ngươi lần đầu đến, sao có thể để ngươi trả tiền, ta mời ngươi.

- Không sao, không sao, ta trả được.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

- Để ta.

Giọng của Lang nữ kiên định:

- Coi như là quà ra mắt ta tặng cho ngươi, nói đi, ngươi muốn bao nhiêu.

Diệp Hiểu Hiểu nháy mắt.

- Vâng.

Nàng lấy nhẫn trữ vật trên tay xuống, đưa cho thị nữ.

- Vậy ngươi lấy cho ta một trăm thùng đi.

Lang Nữ:

- Hà? Mẹ nó! Gia đình của người đông lắm à? Đơn vị tính toán đều dùng trăm sao?

Chương 131: Trải Nghiệm Một Ít Chuyện Cũng Tốt

Ban đêm.

- Đại bá, ta mang cho người một chút đồ tốt!

Diệp Hiểu Hiểu nhún nhảy về đến nhà trọ, đi đến trước mặt Diệp Tùy Phong.

- Là gì vậy?

Diệp Tùy Phong còn đang đọc sách, cũng không quay đầu lại mà hỏi.

- Cái này, người nhìn một chút, uống rất ngon.

Diệp Tùy Phong quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Hiểu Hiểu ôm một thùng gỗ không chênh lệch nhiều lắm với thân thể nàng, sau đó đổ ra một chút chất lỏng màu đỏ không rõ.

Lập tức, trong cả căn phòng đều tràn đầy mùi rượu nồng đậm, còn kèm theo mùi huyết tinh nhàn nhạt.

- Hoa!

Diệp Hiểu Hiểu vỗ tay phát ra tiếng, chất lỏng không rõ trong chén lập tức bốc cháy lên.

Sau đó, nàng bung theo cái chén, đưa tới trước mặt Diệp Tùy Phong:

- Đại bá người ném thử đi.

Diệp Tùy Phong để quyển sách xuống, nhếch miệng.

Không cần thử, hẳn cũng đã có thể nhìn ra, đây là một loại rượu máu pha trộn lượng lớn huyết dịch yêu thú đẳng cấp thấp.

Nhưng vì không muốn đá kích một mảnh hiếu tâm của cháu gái, hẳn vẫn nhẹ nhàng ném thử một miếng.

- Thế nào?

Mặt mũi Diệp Hiểu Hiểu tràn đầy chờ mong.

- Vẫn được, nhưng ta không thích.

Diệp Tuy Phong một lần nữa cầm sách lên:

- Nước uống này chỉ hợp với trẻ con mà thôi.

- Hi hi.

Diệp Hiểu Hiểu cầm lấy cái chén, uống hết rượu Quý Diễm còn lại, vẫn chưa thỏa mãn nói:

- Ta vốn chính là đứa trẻ mà.

Diệp Tuy Phong nhún vai, không thể phủ nhận.

- Ta cảm giác vẫn được rồi.

Diệp Hiểu Hiểu đặt thùng ở chỗ góc bàn, tự lo nói:

- Ta mua một trăm thùng, chuẩn bị mang về, cho tử ta, còn có Diệp Hoàng đường tử cũng ném thử.

- Lúc đầu, ta dự định mua một ngàn thùng, nhưng khi đó có người nhất định phải trả tiền thay ta, ta mới cảm thấy không quá tốt, cho nên...

Nàng nói xong, lại phát hiện lúc này, Diệp Tuy Phong đang dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn nàng.

- Người mua bao nhiêu?

- Một trăm thùng.

- Một thùng bao nhiêu tiền?

- 500 ngàn linh thạch.

- Người khác bỏ tiền ra?

- Ừ.

Diệp Hiểu Hiểu gật đầu nói:

- Nàng đối với ta rất tốt, là bạn ta mới kết giao được tối hôm nay.

Diệp Tuy Phong lần nữa để sách xuống, vuốt trán.

- Tiền bằng hữu thay người trả tiền kia, tìm một cơ hội, tặng lại chút lễ đi.

- Sau đó, tiền tiêu vặt mỗi tháng của người từ một trăm triệu linh thạch hạ xuống đến một trăm linh thạch.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Hiểu Hiểu lập tức sững sờ.

- Tại sao vậy?

Nàng bị đá kích, ta có lòng tốt mang cho người mỹ vị, người lại giảm tiền tiêu vặt của ta.

Vói lại, biên độ giảm này cũng quá lớn rồi!

- Vì sao thì người tự nghĩ rõ ràng đi, sau khi người nghĩ kỹ ta sẽ khôi phục lại tiền tiêu vặt của người.

Diệp Tuy Phong nói xong, không để ý tới nàng nữa, một lần nữa cầm sách lên.

Diệp Hiểu Hiểu bĩu môi, nàng không biết rõ, mình rốt cuộc đã làm sai điều gì.

Nhưng đại bá quyết định khẳng định là có đạo lý.

Làm sao bây giờ?

Có thể làm sao, cố gắng nghĩ thôi.

Diệp Hiểu Hiểu cúi đầu, quay người rời khỏi phòng.

Sau một lát, Diệp Tuy Phong khẽ thở dài, lại buông sách xuống.

Bị nàng nháo trò như thế, sách này là thế nào cũng không đọc nổi nữa.

Diệp Hiểu Hiểu dưỡng thành cái tính tình này, thật ra chính hẳn cũng có trách nhiệm, nhớ ngày đó, không nên tùy tiện đồng ý yêu cầu quá mức như vậy của nàng.

Khá lắm, một lần mua một trăm thùng.

Loại chuyện này, giống như có người đi Vạn Bảo Các, sau đó duy nhất một lần mua toàn bộ đồ của người ta.

Nào có loại người này?

Ừm...

Là có loại người này, nhưng ta không sợ nguy hiểm từ tiền mang đến này.

Không có thực lực đảm bảo, quá nhiều tài phú, thường thường chính là ngòi nổ để cho mình lâm vào nguy hiểm.

- Xem ra thỉnh thoảng phải thả con bé ra, nhiều tiếp xúc một chút với thế giới hiểm ác.

- Bằng không, con bé sẽ thật chỉ có thể mãi sống ở bên cạnh mình.

Diệp Tùy Phong lắc đầu.

Cũng may, trong lòng nha đầu này vẫn là tốt, mua nhiều đồ như vậy, cũng vì mang về chia sẻ cho nhóm Diệp Hoàng.

Mà không phải đơn thuần làm ầu.

Trải nghiệm một ít chuyện cũng tốt.

Nghĩ tới đây, Diệp Tùy Phong không khỏi nhớ tới bọn người Diệp Hoàng.

Thời gian mấy tháng trôi qua, cũng không biết hiện tại bọn hắn thế nào rồi.

Hắn giơ tay lên, muốn thông qua Đại Đạo nhìn tình cảnh của bọn hắn.

Nhưng chân chờ một chút, vẫn buông xuống.

- Được rồi, mỗi người đều có con đường của mình, can thiệp quá nhiều, ngược lại không tốt lắm.

- Cứ để bọn hắn tự trải qua đi.

...

Liên minh Cửu Thành, thành mạnh nhất trong phạm vi Túc thành, thành Hoàng Diệp.

Đại lôi đài Trung Nguyên, một bóng người ngạo nghễ đứng thẳng.

Xung quanh nàng có mười tu sĩ tuổi trẻ, nhuộm máu ngã xuống đất.

Đối diện với cửa nàng, một thanh niên oai hùng bất phàm, vịn trường kiếm, nửa quỳ trên mặt đất.

- Thiên kiêu thành Hoàng Diệp cũng không có gì hơn cái này.

Diệp Hoàng thu lại trường kiếm, mũ che màu tím nhuộm máu, bay phát phối.

Thanh niên phun ra một ngụm máu tươi, tức giận nói:

- Diệp Hoàng, ngươi không nên quá phận!

- Quá phận?

Khóe miệng Diệp Hoàng nổi lên một tia cười lạnh:

- Còn nhớ rõ, khi chúng ta vừa tới thành Hoàng Diệp, sắc mặt của các người như thế nào không?

- Kẻ quê mùa, đám người thành cấp thấp, đám người hạ đẳng, loại người đê tiện!

- Ha ha, hiện tại, các người bị loại đê tiện trong miệng mình đánh ngã xuống đất, trong lòng có cái cảm thụ gì?

Trên mặt thanh niên lúc xanh lúc đỏ, hắn nghe qua tên tuổi Diệp Hoàng, nhưng không ngờ nàng ta thế lại mạnh tới mức này.

Hơn mười thiên kiêu hai mươi tuổi trở xuống, tu vi Trúc Cơ kỳ trở lên của thành Hoàng Diệp, đồng thời vây công Diệp Hoàng, lại trong thời gian một nén hương ngắn ngủi, bị nàng đánh bại toàn bộ.

Mà còn là thảm bại!

Thậm chí có người bị chém giết tại chỗ!

- Cho dù chúng ta từng đắc tội, ngươi cũng không thể tâm ngoan thủ lạt như thế!

Hai mắt thanh niên đỏ như máu, trong mấy người bị giết, có bạn của hắn.

- Ra tay ác độc không từ thủ đoạn, là các người dạy cho ta.

Diệp Hoàng chậm rãi tiến lên, lấy ra một cái hộp nhỏ, đặt ở trước mặt thanh niên.

Sau đó mở ra, trong đó xếp hai mươi ngón tay chính tề.

Mỗi một ngón tay đều là ngón tay cái của mỗi một người khác nhau.

Chương 132: Thí Thần...Thức Thứ Nhất!

- Lúc ấy, nếu các ngươi không xem người của điện Thanh Loan như đồ chơi, dần vật đến chết.

- Thì có lẽ, hôm nay sẽ không có hôm nay.

Một thanh dao găm, bị Diệp Hoàng từ bên hông rút ra.

Thanh niên nhìn chủ thủ lóe ra hàn quang, lại thấp giọng cười.

- Động ta, ngươi không đi ra khỏi thành Hoàng Diệp được.

Sắc mặt của Diệp Hoàng lạnh lùng.

- Không động ngươi, ta không thể quay về điện Thanh Loan.

- Phốc!

Máu tươi nóng hôi theo chủ thủ, nhuộm đỏ tay nàng.

Ánh mắt thanh niên, mang theo khó tin, còn có hoảng sợ chưa tan, dần dần trắng bệch.

Chủ thủ rút ra, thân thể thanh niên ngã nhào trên mặt đất, máu tươi nhuộm dần hộp chứa ngón tay.

Diệp Hoàng ngồi thẳng lên, gió nhẹ lay động mái tóc dài.

Giờ khắc này, nàng trở thành Điện chủ điện Thanh Loan chân chính.

- Con ta!

Bỗng nhiên, một âm thanh vang dội truyền đến.

Diệp Hoàng quay đầu nhìn lại, một người trung niên lôi mang theo uy thế rất lớn, điên cuồng xông đến.

Sau lưng hắn là một đám khí tức tu vi cường đại, theo sát phía sau.

Khi trung niên người nhìn thấy người thanh niên đổ gục dưới chân Diệp Hoàng thì hai mắt lập tức đỏ lên.

- Không ngờ ngươi lại giết hắn!

Người trung niên gầm thét, khí tức cuồng bạo bay thẳng về phía Diệp Hoàng.

Đó là khí thế cường đại thuộc về Kim Đan kỳ.

Nàng đứng ở trong đó, giống như một chiếc lá cây cô đơn.

- Ai dám làm tổn thương chủ nhân của ta!

Bỗng nhiên, một đoàn người mặc trang phục màu đen, nhảy lên lôi đài, đứng sau lưng Diệp Hoàng, cùng nhau chống đỡ niên uy áp mạnh mẽ đến từ người trung.

- Các ngươi, đều đáng chết!

Người trung niên tức muốn rách cả mí mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Hoàng trước mặt.

Nhưng nàng lại không nhúc nhích chút nào, chậm rãi nói:

- Ta có thể hiểu được tâm trạng của ngươi, nhưng mà...

Nàng lấy ra một trang giấy trắng tràn đầy chữ:

- Chúng ta, đã ký giấy sinh tử.

Người trung niên nhìn giấy sinh tử, nhìn chăm chăm cái tên quen thuộc phía trên đó, bi thống và lửa giận dần dần thôn phệ lý trí của hắn.

- Lão Tử mặc kệ giấy sinh tử của ngươi!

- Ngươi giết con trai của ta, con độc nhất của ta!

- Hôm nay, cho dù lão Thiên Vương tới, ta cũng phải giết ngươi!

Hắn nổi điên, bạo phát ra toàn bộ lực lượng, mắt thấy sắp chém giết tới.

Diệp Hoàng khe khẽ thở dài.

- Vậy người, cũng đừng trách ta.

Chỗ mi tâm, một cánh hoa màu tím nhạt chậm rãi bay xuống.

Diệp Hoàng rút trường kiếm ra, cánh hoa kia vừa rơi vào trên thân kiếm.

Trong nháy mắt hóa thành lưu quang màu tím giống như sắc trời.

- Đi chết đi!

Lúc này, người trung niên đã triệt để điên cuồng, liều lĩnh lao đến.

Mà Diệp Hoàng, sắc mặt vẫn như thường.

Nàng nhắc ngang trường kiếm, chậm rãi mở miệng.

- Thí Thần...

- Thức thứ nhất!

.....

Thành Hoàng Diệp là đại thành mạnh nhất trong phạm vi Túc thành.

Diện tích của nó lớn gấp mấy lần thành Vân Tiêu.

Từ phía trên nhìn xuống, nó giống như một tứ phương thể hợp quy tắc, tọa lạc phía trên một mảnh bình nguyên thổ địa phì nhiêu.

Nhưng hôm nay, một vết rách to lớn từ trong thành Hoàng Diệp kéo dài mà ra, trực tiếp đánh ra một vết nứt thật sâu trong tòa thành trì này!

Một người trung niên, đứng ở giữa lôi đài, nhìn điếm xuất phát của vết rách, yên lặng không nói.

Ở bên cạnh hắn, một thiếu nữ ôm thật chặt cánh tay của hắn, sắc mặt trắng bệch.

Chính là Nhiếp Tiểu Duẫn tham gia hội Túc Mộng.

- Cha, cái này... Thật là Diệp Hoàng kia gây nên sao?

m thanh nàng ta run rẩy, nàng ta không cách nào tưởng tượng, sức mạnh cỡ nào mới có thể mở ra một đường vết nứt lớn như vậy ở thành Hoàng Diệp.

Nếu như ngày ấy, Diệp Hoàng dùng chiêu này đối phó mình, chỉ sợ...

Người trung niên không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, mấy bóng người cường đại cấp tốc bay tới, từ trên trời giáng xuống.

Bọn hắn rơi xuống bên cạnh người trung niên, nhìn vết kiếm cực lớn trước mặt này, sắc mặt bọn hắn hoảng sợ.

- Nhiếp gia chủ!

Một người đi lên phía trước, hỏi:

- Người của điện Thanh Loan đâu?

- Đi rồi.

Nhiếp gia chủ nói.

- Chạy trốn?

- Không.

Nhiếp gia chủ lắc đầu:

- Sau khi nàng ta giết chết Hoàng gia chủ, cũng không hề rời khỏi, mà đứng đây đợi chúng ta đến.

Người kia sững sờ:

- Sau đó thì sao.

Nhiếp gia chủ nhẹ nhàng thở dài:

- Ta để nàng ta đi.

- Cái gì?

Một gia chủ khác kinh ngạc nói:

- Sao ngươi có thể để nàng ta đi, nàng ta đã khiêu khích thành Hoàng Diệp chúng ta như thế, nhất định phải để nàng ta trả giá đắt mới được!

Nhiếp gia chủ quay đầu, mặt không thay đổi nhìn hắn.

- Người nghĩ tới Diệp Tuy Phong chưa?

Mấy người khác lập tức sững sờ.

Đúng vậy, con gái mà đã mạnh như vậy, cha của nàng ta thì sao?

Diệp Tuy Phong lấy sức một mình thống nhất thành Vân Tiêu, đồng thời thành lập một tòa thành mới mà người thường không cách nào tưởng tượng được.

Lần đó bọn hắn tới chậm, chỉ còn lại chữ “Diệp” treo cao phía trên thành Vân Tiêu.

Chỉ nhìn thoáng qua đã làm cho tâm thần bọn hắn chấn động, kém chút bị trọng thương.

Người như vậy, bọn hắn làm sao có thể là địch?

Bầu không khí yên tĩnh lại một lát, một người lên tiếng hỏi:

- Hoàng gia chủ đâu?

- Ở chỗ này.

Nhiếp gia chủ mở tay ra, một ngón tay cái đã gãy mất, xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

- Đây là...

Trong lòng mấy người khác lập tức giật mình.

- Là trả thù, cũng là cảnh cáo.

Nhiếp gia chủ nhìn phương hướng thành Vân Tiêu xa xa.

- Có lẽ... Sau này chúng ta phải đưa công phẩm đến bên kia.

...

Thành Vân Tiêu.

- Đông! Đông! Đông!

Ba tiếng chuông vang, vang vọng nội thành.

Một đại viện mới tinh từ từ mở ra cửa lớn.

Bảng hiệu phía trên cũng theo cửa lớn mở ra, rơi xuống miếng lụa che phía trên.

Hai chữ to, rồng bay phượng múa, khẳng khái hữu lực.

Thiên Hạ!

Sau khi cửa lớn mở ra, một đám người trẻ tuổi mặc tổ y màu lam nhạt, xếp thành bốn đội ngũ thật dài, theo thứ tự đi vào trong viện.

Một người cầm đầu trong đó là một nữ hài tuổi rất nhỏ.

Sắc mặt của nàng nghiêm túc, chính là nữ hài chạy thoát trong tay Lý Sanh Ca, Tiểu Y.

Sau khi cửa lớn, một pho tượng to lớn cao tới vài chục trượng, đứng sừng sững ở chính trung tâm quảng trường.

Bộ dáng pho tượng chính là Thành chủ thành Vân Tiêu, Diệp Tùy Phong!

Chương 133: Bắt Đầu Đánh Ra

Sau khi bọn hắn đi vào, theo thứ tự ngòi xuống xung quanh pho tượng, làm thành một hình quạt to lớn.

- Bái kiến viện trưởng!

Bọn hắn đều nhíp, cùng hô lên.

Dưới chân pho tượng, Diệp Khiêm từ từ mở mắt.

...

Thành Sa Thạch là một tòa đại chủ thành nằm ở phía tây Liên Minh Cửu Thành.

Địa vị của nó ngang với Túc thành ở phía Bắc.

Nhưng hoàn cảnh nơi này ác liệt, dân phong cực kỳ buu hãn, người tu luyện dị thường hiếm chiến.

Chiến đấu gần như là việc nhà, là cơm rau dưa của bọn họ.

Trong thành Sa Thạch, mấy chục đấu trường lớn nhỏ cũng được xây dựng để chiến đấu.

Đấu trường Hoàng Phong là một cái lớn nhất trong đó.

Người đến đây quan sát chiến đấu, gần như mỗi ngày đều hết chỗ, không còn chỗ ngồi.

Đương nhiên, chiến đấu trong đấu trường này cũng dị thường đặc sắc.

- Nghe nói không, gần đây có một thế lực gọi là Chân Long Các rất nổi tiếng!

Trên khán đài, hai đại hán nữa trần trụi thân thể đang lớn tiếng trò chuyện với nhau.

- Ta biết, nhưng thủ lĩnh của Chân Long các hình như chỉ là một đại tiểu tử, trắng nõn, trắng nõn như phụ nữ mà.

Một đại hán khác trả lời.

Lúc này, một người bên cạnh bọn họ bỗng nhiên cười nói:

- Ha ha, các ngươi chưa thấy Long Chủ đúng không?

Hai tên đại hán nhìn lại.

- Tại sao chúng ta phải gặp một tiểu tử miệng còn hôi sữa, cũng vì hắn lớn lên giống tiểu bạch kiếm sao?

- Ha ha, Sa Thạch chúng ta, từ trước đến nay lấy chiến phục người, người sẽ không từ bỏ truyền thống của chúng ta, muốn làm con rùa với Long chủ kia chứ?

Hai người vừa mở miệng đã khiêu khích.

Không phục?

Không phục ta lên đấu trường gặp!

Đây chính là quy củ Sa Thạch!

Nhưng người bị khiêu khích kia, lại cười:

- Trước tiên ta hỏi các ngươi, hôm nay, vì chuyện gì mà các ngươi đi vào đấu trường Hoàng Phong.

- Cắt! Thứ hèn nhát!

Một tên hán tử trực tiếp quay đầu đi chỗ khác.

Một người khác thì cười to nói:

- Chúng ta đương nhiên là đến vì Thương Vương!

- Hắn một người một thương, ngần ngừ hơn một tháng, từ đấu trường nhỏ nhất một đường đánh lên đấu trường Hoàng Phong!

- Với lại, hắn chọn lựa đối thủ, toàn bộ đều là kẻ khó chơi vô cùng tàn nhẫn, mỗi một trận chiến đấu đều đánh cho máu me khắp người!

- Đó mới là người mà người Sa Thạch chúng ta nên đi theo, mà không phải tiểu bạch kiếm nhất gan chỉ biết ngồi nhà!

Mắt thấy hai bên sắp chân chính xung đột, bỗng nhiên, cả đấu trường truyền đến tiếng hoan hô thật lớn.

- Thương Vương! Thương Vương!

Đám người nhiệt liệt hoan hô, não nhiệt cuộn cuộn.

Theo tiếng hô như biển động, một bóng người đi vào trong đấu trường.

Trong tay hắn cầm theo một cây trường thương, quần áo trên người, sớm đã tổn hại, nhiễm lấy mảng lớn vết máu.

Cả người, chiến ý ngập trời!

- Ha ha, có gan thì gọi Long Chủ của các ngươi tới đi! Xuống dưới đánh với Thương Vương một trận!

Đại hán cười to nói.

Nhưng, người kia vẫn như cũ đang cười, với lại cười rất đặc ý.

- Chỉ sợ không được, bởi vì...

- Hắn chính là Long Chủ của chúng ta!

...

Vùng cực nam của Liên Minh Cửu Thành tọa lạc một dãy núi khổng lồ.

Ở chính giữa sơn mạch, một tòa lâu đài cao lớn đứng vững trong tầng mây.

Phía trên viết bốn chữ lớn: Thư viện Thiên Phủ.

- A, cuối cùng, chúng ta trở về!

Nhan Hi lớn tiếng cảm thán.

Diệp Cẩm Dao đứng ở bên cạnh nàng, nhìn tròng cảnh hùng vĩ này, trong lòng cũng cảm khái.

Trên đường đi, các nàng đi ngang qua rất nhiều nơi, thấy qua rất nhiều chuyện.

Hiện tại, cũng đã đạt được mục đích.

- Đi thôi.

Nhan Hi quay đầu cười một tiếng, sau đó nắm tay Diệp Cẩm Dao, kéo lên một con đường núi giống như là thang trời.

- Con đường này, vô luận là ai cũng chỉ có thể đi bộ đi lên, đây là quy củ của thư viện Thiên Phủ.

Vừa đi, Nhan Hi vừa giảng giải.

Một hồi sau, các nàng đi tới dưới chân sơn môn.

Từ nơi này nhìn lên, cửa lớn thư viện lộ ra càng càng hùng vĩ.

- Chúng ta đi Long Môn!

Nhan Hi mang theo Diệp Cẩm Dao, không đi cửa chính mà là đi vào trước một mặt tiền nhỏ kỳ lạ.

Chính lúc Diệp Cẩm Dao nghi ngờ, Nhan Hi giải thích nói:

- Mỗi một học sinh vừa gia nhập thư viện đều phải đi Long Môn một lần, đây là dùng để kiểm tra thiên phú, quyết định phân chia sau khi đi vào.

- Chớ khẩn trương, ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ ít nhất có thể tiến vào Tứ Quý viện!

Trên đường, Diệp Cẩm Dao đã từ chỗ Nhan Hi biết được, trong thư viện Thiên Phủ cũng phân chia đẳng cấp.

Từ thấp đến cao, tổng cộng chia thành năm đẳng cấp, theo thứ tự là Phàm Trần viện, Quân Tử viện, Tứ Quý viện, Tinh Thần viện, còn có Thiên Địa viện.

Có thể đi vào Tứ Quý viện cũng đã là thiên tài trong thiên tài.

Nhưng, Diệp Cẩm Dao cũng không có chấp niệm này, vô luận ở đâu cũng đều là Hồng Trần.

Nàng bước động bước chân, đi về phía Long Môn.

- Tiếng chuông vang năm lần là sẽ được đi vào Tứ Quý viện, cố gắng lên!

Nhan Hi ở sau lưng cô vũ ủng hộ.

- Đông!

Một tiếng chuông vang, đúng hẹn mà tới.

Sắc mặt của Nhan Hi khẩn trương, nàng cũng không biết, đến cùng sẽ như thế nào.

- Đông!

Sau một lát, tiếng chuông thứ hai truyền tới,

- Ha ha, đừng suy nghĩ, gọi là thiên tài ở vùng hẻo lánh, tối đa cũng chỉ hai tiếng chuông vang.

Lúc này, Quan Mục từ phía sau đi tới.

Nhan Hi hừ một tiếng, nói:

- Nàng ấy nhất định có thể đi vào Tứ Quý viện!

- Ha ha!

Quan Mục cất tiếng cười to:

- Người cho rằng, Tứ Quý viện là nơi mà chó mèo gì cũng có thể vào sao?

- Nếu nàng ấy có thể vào được, ta thua người một món linh khí Địa cấp!

Nhan Hi liếc mắt, không tiếp tục đi để ý đến hắn.

Nhưng, tiếng thứ ba chuông vang lại mãi chậm chạp không đến.

Ngay khi nàng sắp không ngồi yên, bỗng nhiên, tiếng thứ ba truyền tới.

Nhưng nàng chưa kịp kinh hãi, tiếng chuông thứ tư đã theo sát phía sau!

Tiếp theo, chính là tiếng chuông thứ năm, tiếng chuông thứ sáu...

Sau một lát, chín tiếng chuông vang, vang vọng cả thư viện Thiên Phủ!

...

- Âm âm!

Một loạt tiếng nổ đùng đoàng to lớn đã quấy rầy Diệp Tuy Phong đang xem sách.

Hắn nhíu mày, đang chuẩn bị đi xem một chút đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Cốc U Lan đi vào.

- Lão gia.

- Đại hội, đã bắt đầu.

Chương 134: Mệnh Tinh, Thú Hồn

Một đóa pháo hoa to lớn xán lạn, nổ tung trên bầu trời Bình Dương Quan.

Cả tòa quan khâu, đều bị chiếu rọi thành bộ dáng đóa hoa năm màu.

Trong phố lớn ngõ nhỏ, người đông nghẹt quơ lá cờ Đại Thiên Thần, mấy triệu người nhiệt tình như triệt để nhóm lửa quái vật khổng lồ này!

Trong phòng, Diệp Tuy Phong ngồi bên cửa sổ, nhìn bầu trời phương xa không ngừng thay đổi màu sắc.

- Lão gia, ngài không đi nhìn một chút sao?

Bên cạnh, Cốc U Lan hỏi.

Diệp Tuy Phong thu lại ánh mắt, lắc đầu.

- Được rồi, không có hứng thú.

Hắn quay đầu lại, cầm lấy một quyển công pháp, bắt đầu xem.

Loại đại hội này, lực hấp dẫn đối với hắn càng ngày càng nhỏ, còn không có thú vị bằng hoa quả trên bàn kia.

- Tranh tài hôm nay sẽ chính thức bắt đầu, tiểu thư cũng sẽ lần đầu tiên ra sân.

Cốc U Lan nói.

Diệp Tuy Phong dừng một chút, nói:

- Người đi bồi tiếp con bé đi, thuận tiện nói cho con bé biết, biểu hiện tốt một chút, ta vẫn luôn nhìn nó.

Cốc U Lan nhẹ gật đầu, nghe lời lui ra ngoài.

Sau một lát, lại có một người gõ cửa phòng.

- Tiễn bồi, là ta.

- Vào đi.

Sau đó, một người trung niên nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, lại cẩn thận đóng cửa lại, không phát ra một chút âm thanh.

Chính là Giản Tinh Tuyên.

- Hôm nay không phải khai mạc đại hội sao, người rảnh rỗi đến chỗ của ta làm gì?

Diệp Tuy Phong thuận miệng hỏi.

- Loại chuyện này, so sánh với chuyện của tiễn bồi, không đáng giá nhắc tới.

Giản Tinh Tuyên khom người nói.

Trong lòng Diệp Tuy Phong thở dài, Giản Tinh Tuyên này thật sự là quá chú ý cẩn thận, đơn giản chính là hèn mọn.

Hắn cũng không phải rất ưa thích người như vậy, mọi người bình thường tùy ý một chút, ở chung có phải cũng thoải mái biết bao.

Chỉ có điều loại chuyện này, cũng không thể cưỡng cầu, hắn có thể nhìn ra, loại tính cách này của Giản Tinh Tuyên không phải dưỡng thành trong một sớm một chiều.

Ở thế giới tu luyện, không có một chút kỹ năng sinh tồn thì không thể sống tới lâu như vậy.

- Chuyện gì?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Giản Tinh Tuyên cung kính đưa tới một chiếc nhẫn.

- Tiên bối, công pháp cao cấp ngài muốn, ta đã tìm được một chút cho ngài.

- Chỉ có điều, nếu ngài muốn tìm những cái đứng đầu nhất thì cũng chỉ có thể đi hoàng thành Vĩnh Đông.

Diệp Tuy Phong gật đầu, nhận lấy chiếc nhẫn.

Mở ra xem, trong này xếp chỉnh tề hơn ngàn bản thư tịch, đều là công pháp bí thuật liên quan tới pháp sư Thiên Mệnh và chiến sĩ Thú Linh.

Lần trước, sau khi Diệp Tuy Phong hiểu rõ hai loại phương thức tu luyện này đã sinh ra hứng thú đối với bọn chúng.

Bọn chúng hoàn toàn khác biệt với tu đạo chi thuật của phương Nam.

Pháp sư Thiên Mệnh giống như tu luyện truyền thống, dung nhập trận pháp biến chủng, loại trận pháp này rất đặc biệt, có thể kết nối người tu luyện với một thứ gọi là “Mệnh Tinh”.

Người tu luyện thông qua câu thông Mệnh Tinh đến rèn luyện thân thể, tu tập pháp thuật.

So sánh phương thức với truyền thống, pháp sư Thiên Mệnh tu luyện sẽ càng thêm thuận tiện, nhanh chóng, nhưng cũng càng thêm chú trọng tới thiên phú.

Tác dụng của Mệnh Tinh là rất quan trọng đối với pháp sư Thiên Mệnh, là chỗ căn bản nhất.

Nếu như Mệnh Tinh của một người nhỏ yếu, như vậy hẳn có thể vĩnh viễn cũng không thể trở thành một pháp sư Thiên Mệnh.

Nhưng, chiến sĩ Thú Linh lại vừa lúc bổ sung lỗ hổng này.

Loại phương thức tu luyện này cực kỳ đơn giản thô bạo.

Bọn hắn thông qua dung hợp thú hồn yêu thú, tắm rửa máu yêu thú để giúp bản thân lớn mạnh, tăng cường thực lực, đồng thời có thể thu được bộ phận năng lực với yêu thú dung hợp.

Khác với pháp sư Thiên Mệnh, loại phương thức này, trong thời gian ngắn sẽ có thể tạo nên một người có chiến lực không kém.

Cho nên, ở trong vương quốc Vĩnh Đông, số lượng chiến sĩ Thú Linh cực kỳ to lớn.

Hai loại phương pháp tu luyện khác với phương pháp truyền thống này, thiếu hụt đều phi thường lớn, nhưng tương tự cũng có được chỗ thích hợp của mình.

Theo hiểu rõ càng ngày càng sâu, Diệp Tùy Phong phát hiện, hình như, có thể thông qua một ít đặc tính của bọn chúng để giúp công pháp Nguyên Thủy kéo dài thêm mấy giai đoạn ở trước.

Sau khi sáng tạo ra hai giai đoạn trước Nguyên Thủy công, Diệp Tùy Phong mới buông chuyện này xuống.

Lúc ấy, bản thân chỉ là tiện tay, hẳn cũng một quá đỗi ở trong lòng.

Nhưng bây giờ, ngược lại là có thể lần nữa hoàn thiện hơn.

Cho nên, vài ngày trước, hẳn mới để cho Giản Tinh Tuyên đi tìm một chút công pháp đẳng cấp cao hơn, sau khi xem xong lại tính sau.

Diệp Tùy Phong cất kỹ chiếc nhẫn, xuất ra một linh quả màu xanh lá, đưa cho Giản Tinh Tuyên.

- Thù lao của ngươi.

Giản Tinh Tuyên vội vàng tiến lên, hai tay dâng linh quả.

Hắn ta có chút nghi hoặc, không biết nó là thứ gì.

Nhìn mặt ngoài linh quả, dường như vô ưu mỹ tự nhiên, còn có khí tức sinh mệnh ần ần phát ra, con ngươi Giản Tinh Tuyên, lập tức co rút nhanh!

Cái này hình như là, Mệnh Nguyên Đạo quả!

Linh quả Thánh Phẩm!

Nó có thể kéo dài tuổi thọ, gột rửa thần hồn, thậm chí tái tạo thân thể!

Giản Tinh Tuyền nhìn linh quả này, hai tay cũng bắt đầu run rẩy, sợ sớ ý một chút, sẽ làm nó rớt xuống đất bẻ mất.

- Tiền... Tiền bồi, cái thù lao này... Nhiều lắm!

Hắn ta không dám nhận lấy Linh quả, bảo vật đẳng cấp như thế, cho dù đối với người Độ Kiếp kỳ mà nói, cũng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu đó!

- Bảo ngươi cầm thì cầm lấy đi.

Diệp Tùy Phong nói xong, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bản điển tịch, bắt đầu lật xem.

Khi đi ngang qua Thanh Cổ Cao Lãnh, bọn hắn chẳng những quét ngang tất cả yêu thú lục phẩm trở lên, còn quét sạch tất cả linh quả và linh thảo lục phẩm trở lên.

Thánh dược cùng loại với Mệnh Nguyên Đạo quả, còn có một đồng lớn.

Bởi vì Diệp Tùy Phong cảm thấy, từ đầu đến giờ, mình có thể vật lông dê Thiên Đạo.

Bồi dưỡng gia tộc cũng vậy.

Cho nên hắn luôn cảm giác không tốt lắm.

Cho nên, hắn chuẩn bị thừa dịp thời gian du lịch, kiếm thêm một chút thánh dược, Thánh Thú gì đó, sau khi trở về nuôi dưỡng trong hoa viên ở Kính Hồ, cũng coi là trả lại Thiên Đạo.

Vói lại, nếu sau này thêm ăn, muốn ăn cũng thuận tiện.

Chương 135: Đại Hội Thần Tứ, Chính Thức Bắt Đầu!

Nhìn Diệp Tùy Phong không để ý, tay Giản Tinh Tuyền run run, cẩn thận nhận lấy Mệnh Nguyên Đạo quả.

Ý của tiền bồi, đương nhiên không thể làm trái nha.

- Đi, ngươi cũng không cần chạy tới chỗ ta đâu, đi trụ trì đại hội đi.

Diệp Tỳ Phong bắt đầu đuổi người.

- Ngài không đi sao, ta đã sắp xếp vị trí tốt nhất cho ngài.

Giản Tinh Tuyên nói.

Diệp Tỳ Phong nghĩ nghĩ:

- Khi nào đến trận quyết chiến cuối cùng ta sẽ đến.

Hắn biết, dựa vào thực lực bây giờ của Diệp Hiểu Hiểu là nhất định có thể đi đến sau cùng.

Giản Tinh Tuyên nghe lệnh, lui ra khỏi gian phòng.

Sau một lát, hắn ta xuất hiện tại một chỗ trên đầu trường to lớn, rơi vào trên đài cao nhất đầu trường

- Giản các chủ.

Mấy người khác vội vàng nhiệt tình cung kính chào hỏi.

Dù sao cũng là các chủ Vạn Bảo Các, tu vi Hóa Thần hậu kỳ, ở trong Bình Dương Quan cũng chính là nhân vật số một số hai.

Sắc mặt của Giản Tinh Tuyên không thay đổi nhẹ gật đầu, sau đó đi đến ghế cao nhất, ngồi xuống bên cạnh một hán tử mặt mũi tràn đầy vết rỗ.

- Lão giản, ngươi đi đâu vậy, ngay cả đại hội tế điền cũng không đến?

Hán tử hỏi.

Giản Tinh Tuyên ôm quyền nói:

- Thật có lỗi, Thạch quan chủ, ta vừa đi gặp một vị khách cực kỳ quan trọng.

Thì ra hán tử kia chính là người quản lý Bình Dương Quan.

Thạch quan chủ nghiêng người, nhìn bên cạnh Giản Tinh Tuyên một chút, nơi đó có một cái ghế còn trống.

Nhìn về vị trí, hình như địa vị còn cao hơn Giản Tinh Tuyên.

- Là cao tăng Vạn Bảo Các các ngươi sao?

Thạch quan chủ hỏi.

Giản Tinh Tuyền quay đầu, hé mắt:

- Quan chủ, chuyện Vạn Bảo Các, ta cảm thấy ngài cũng không nên biết quá nhiều.

- Cắt!

Thạch quan chủ biểu lộ khinh thường, nhưng cũng không hỏi tới nữa.

Càng ngồi ở vị trí cao thì càng hiểu rõ, Vạn Bảo Các đến cùng đại biểu cho cái gì.

Bỗng nhiên, trong đại đấu trường vang lên một mảnh tiếng hoan hô to lớn.

Xung quanh mấy chục cái lôi đài cũng bắt đầu sôi trào.

Đại hội Thần Tứ, chính thức bắt đầu!

.....

Trong đại đấu trường.

Nơi này, mấy chục cái lôi đài lớn nhỏ, theo thứ tự xen vào nhau.

Mấy chục ngàn người chen chúc xung quanh lôi đài, tiếng người huyên náo, khí thế ngất trời.

- Ta là số hiệu tám trăm tám mươi năm, Lang tử tử, ngươi số hiệu bao nhiêu?

Một căn phòng trong, Diệp Hiểu Hiểu hỏi.

Gian phòng không nhiều người, trên cơ bản đều là người trẻ tuổi, có nhan sắc, có hưng phấn.

Nơi này, chính là phòng chuẩn bị thứ nhất cho người dự thi đại hội Thần Tứ.

- Ta là số 21.

Lang Nữ vừa nói, vừa thoa thuốc màu trên cánh tay.

Đây không phải là thuốc màu, bình thường mà là yêu cát dùng cốt tủy của các loại yêu thú chế tạo thành, phần lớn chiến sĩ Thú Linh đều sẽ bôi yêu cát lên người để tăng cường thực lực bản thân.

- A, tại sao số hiệu của chúng ta lại chênh lệch nhiều như vậy?

Diệp Hiểu Hiểu ngẩn người, lập tức bưng tỉnh đại ngộ nói:

- Ta đã biết rồi!

- Đây là lập tức rút ra, sau đó vì bảo trì công bằng, mới làm như thế đúng không!?

Lang Nữ dừng một chút, sắc mặt nàng có chút kỳ quái.

- Ừm... Không hoàn toàn đúng.

- Tốt, thật ra đây chính là căn cứ dự đoán thực lực để sắp xếp, là vì để tránh cho người cường đại siêu phàm sớm gặp nhau.

Lang Nữ nhún vai.

Diệp Hiểu Hiểu lập tức mở to hai mắt nhìn, nhìn ba chữ số đại trong tay, cảm nhận được ác ý thật sâu đến từ thế giới.

Giữa nàng và Lang Nữ, không ngờ lại kém hơn tám trăm số?

Lý nào lại như vậy, cái này ai vậy, rõ ràng là đang sắp xếp số lung tung!

- Dự đoán bài danh, chủ yếu là căn cứ đẳng cấp, còn có tuổi tác để phán đoán.

- Người báo cáo tư liệu là mười bốn tuổi, pháp sư Thiên Mệnh cấp 3 6 sao, cho nên mới sẽ xếp tới số hơn tám trăm.

Lúc này, Lang Nữ đã vẽ xong Thú Văn, vờ bả vai Diệp Hiểu Hiểu, nói:

- Đừng nản chí, ta có thực lực, còn không sợ bài danh gì.

- Tổng cộng có hơn hai ngàn người tham gia trận đấu, số hạng này không tệ.

- Chuẩn bị kỹ càng chiến đấu đi, chẳng mấy chốc sẽ đến lượt chúng ta.

Diệp Hiểu Hiểu rũ cụp lấy bả vai, hiển nhiên, loại này an ủi không hề có tác dụng.

- Vâng, Lang tỷ tỷ.

Bỗng nhiên, Diệp Hiểu Hiểu quay đầu, từ trong ngực lấy ra một cái hộp nhỏ tinh mỹ, đưa cho Lang Nữ.

Sau đó, nàng có chút ngượng ngùng nói:

- Lần trước, người thay ta mua một trăm thùng rượu Quý Diễm, sau khi về nhà, ta bị trưởng bồi hưng hăng trách cứ một trận.

- Cho nên, ta tìm được một đồ tốt, coi như tấm lòng thành của ta.

Lang Nữ ngẩn người, cũng nhớ tới chuyện tụ hội ngày đó.

Lúc ấy, nàng cuối cùng vẫn kiên trì lấy ra 50 triệu linh thạch, mua tất cả rượu Quý Diễm.

Dù sao lúc ấy nàng đã nói lời, lâm thời đổi ý thì thật sự quá.

Chuyện này, nàng đã sắp quên, không ngờ Diệp Hiểu Hiểu vẫn còn để ở trong lòng, cười nói:

- Không có việc gì, đó là lễ gặp mặt ta tặng người, không cần để ở trong lòng.

- Ai nha người cứ cầm lấy đi, bằng không, ta trở về lại phải bị mắng!

Diệp Hiểu Hiểu nói.

Bỗng nhiên, một kèn lệnh treo ở cửa gian phòng, phát ra tiếng người.

- Số hiệu tám trăm tám mươi năm, nhanh chóng tiến về lôi đài dự thi số 19!

Đó chính là số hiệu của Diệp Hiểu Hiểu.

- Ta phải đi, người đừng nói nhảm, tranh thủ cầm đi.

Nói xong, Diệp Hiểu Hiểu vội nhét cái hộp nhỏ vào trong tay Lang Nữ, rồi chạy ra khỏi gian phòng.

Nhìn bóng lưng nàng rời khỏi, Lang Nữ bất đắc dĩ lắc đầu.

Cái hộp nhỏ trên tay, rất nhẹ nhàng linh hoạt, mang theo một chút lạnh buốt.

- Không phải là đồ chơi nữ sinh gì chứ?

Lang Nữ nghĩ đến, từ từ mở ra cái nắp.

Bỗng nhiên, một khí tức lạnh lẽo trong nháy mắt tràn ngập cả phòng, nhiệt độ không khí trực tiếp giảm xuống mười mấy độ, những người khác trong phòng cũng nhin không được rùng mình, kinh ngạc nhìn xung quanh.

- Ba!

Lang Nữ lập tức đẩy hộp lại, nồng đậm chân kinh chợt lóe lên ở sâu trong con mắt.

Vừa rồi, nàng mới chỉ mở hé hộp ra, đã thấy ở trong đó có một viên nội đan yêu thú màu trắng. Đó là vật liệu tu luyện tốt nhất đối với chiến sĩ Thú Linh.

Chương 136: Một Gạch Quạt Ngã

Bình thường, nàng chỉ sử dụng một viên nội đan yêu thú cấp 5 để tu luyện.

Nhưng vừa rồi, lực lượng nồng nặc mà viên thú đan này lộ ra ngoài, chí ít cũng phải cấp 7 trở lên!

Với lại, cực kỳ phù hợp với phương hướng mình tu luyện!

- Chẳng lẽ là... Băng Nguyên Lang Vương!

...

Đấu trường Bình Dương, lôi đài số mười chín.

Diệp Hiểu Hiểu một mình đứng ở phía trên, chờ đợi đối thủ của mình đến.

Bỗng nhiên, một con chim nho nhỏ từ trong mái tóc dài của nàng chui ra.

Chim nhỏ ngáp một cái, con mắt nửa khép hờ, nhìn lên đến tinh thần có chút uể oải.

- A, cuối cùng đã trở về.

Chim nhỏ bỗng nhiên mở miệng nói tiếng người.

Diệp Hiểu Hiểu bĩu môi nói:

- Không phải chỉ là giết một con sói con à, xem người mệt kia, ngủ đã mấy ngày.

- Sói con?

Chim nhỏ lập tức mở to hai mắt:

- Tiểu cô nãi nãi của ta, đây chính là Bạng Nguyên Lang Vương! Yêu thú cấp 8! Thực lực chỉ yếu hơn ta có một chút xíu thôi đó.

Con chim nhỏ này chính là Thất Thái Loan Điều bị Diệp Tùy Phong thu phục ở Thanh Cổ Cao Lãnh.

Hiện tại, nó đã biến thành sủng vật Diệp Hiểu Hiểu thích nhất.

Về phần sủng vật nàng thích nhất, ừm... Thất Thái Loan Điều chắc chắn sẽ không muốn biết kết quả của nó.

- Ha ha, không phải người đã nói mình là vô địch phía dưới cấp 9 sao?

Diệp Hiểu Hiểu hừ một tiếng.

- Đến cuối cùng, ta vẫn phải dùng Mộng Hư Giới vây khốn nó mấy hơi, người mới có thể giết nó.

Thất Thái Loan Điều không nói gì, nó cũng không ngờ, có hoàn cảnh phương Bắc gia trì, con Lang Vương lại mạnh mẽ như vậy, kém chút đã đánh không lại.

Nếu không phải Diệp Hiểu Hiểu ra tay, thật đúng là không nhất định là đối thủ của nó.

Nghĩ tới đây, Thất Thái không khỏi lú lẫm.

Một tiểu tu sĩ Trúc Cơ kỳ, không ngờ lại khốn trụ được một con yêu thú cấp 8.

Dù là chỉ là một chớp mắt, vậy cũng đủ hù chết người ta rồi!

Quả nhiên, nhân thủ trong tay người kia đều không dễ trêu...

Lúc này, một bên khác của lôi đài, một thiếu niên thân thể cường tráng đi tới.

- A Cổ Lực! A Cổ Lực!

Theo hẳn lên đài, khán giả dưới lôi đài lập tức bắt đầu reo hò.

Hiển nhiên, đây là một người rất có tiếng.

Diệp Hiểu Hiểu cẩn thận nhìn số hiệu bên hông hấn.

Hai trăm bảy mươi ba.

- A Cổ Lực, đánh chết tiêu pháp sư này!

- Để nàng ta biết đạo sự lợi hại của chúng ta!

Một đám thiếu niên đỏ bừng cả khuôn mặt, ra sức hô to.

A Cổ Lực nhẹ gật đầu, trong mắt hiện lên một đạo huyết quang, cười gằn nhìn chằm chằm Diệp Hiểu Hiểu.

Dưới đài, một ít khán giả không biết hai người cũng đang nghị luận.

- A Cổ Lực, mười sáu tuổi, chiến sĩ Thú Linh cấp 3 8 sao, tính cách bạo ngược, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, đã từng tay không xé rách qua một con Người Tuyệt Không Lò cấp 3!

- Diệp Hiểu Hiểu, mười bốn tuổi, pháp sư Thiên Mệnh cấp 3 6 sao, ngách... hết rồi.

Có người lật tìm ra tư liệu của bọn hấn.

- Chênh lệch có chút lớn nha!

- Đúng vậy, niên kỷ của Diệp Hiểu Hiểu này cũng quá nhỏ, với lại nàng ta bị suy dinh dưỡng, cũng quá gầy!

- Chỉ là một tiểu bất điểm, ta đoán nàng ta ngay cả một chiêu của A Cổ Lực cũng không chịu không được.

Mọi người nghị luận âm ỉ, trên cơ bản cũng không quá xem trọng Diệp Hiểu Hiểu nhỏ gầy.

- Tới tới tới, đặt cược, A Cổ Lực một bồi một, Diệp Hiểu Hiểu một bồi sáu, mua định rời tay!

Thậm chí có người khai bàn.

- A Cổ Lực, ta đặt một trăm linh thạch!

- Ta đặt ba trăm linh thạch!

- Ha ha, Lão Tử xem trọng ít lưu ý, Diệp Hiểu Hiểu, ta mua...
Mười linh thạch.

Phần lớn mọi người đều đặt cho A Cổ Lực.

Bỗng nhiên, một thiếu nữ dáng người duyên dáng, đi tới.

- Ta đặt Diệp Hiểu Hiểu thắng, ... 10 ngàn linh thạch.

Chính là Cốc U Lan.

Lập tức, xung quanh truyền đến ánh mắt như nhìn kẻ ngu.

Nhưng Cốc U Lan xem như không có chuyện gì, quay người nhìn Diệp Hiểu Hiểu trên lôi đài.

- Hiểu Hiểu, tiền tiêu vặt của ngươi phải dựa vào chính ngươi rồi.

- Chiến đấu bắt đầu!

Theo trọng tài hét lớn một tiếng, chiến đấu hai bên chính thức bắt đầu.

A Cổ Lực cười gằn, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gào to, xé nát áo của mình, lộ ra tràn đầy vết sẹo, thân thể cường tráng bắp thịt cuộn cuộn.

- Run rẩy đi, tiểu bối vô danh!

- A Cổ Lực ta đối mặt với đối thủ nhỏ yếu cũng sẽ dốc toàn lực ứng phó!

Nói xong, hấn lần nữa rống to, trên thân không ngờ lại cấp tốc mọc ra bộ lông màu đen giống như cương châm, lập lòe tỏa sáng!

- Hấn không ngờ lại vừa lên đã hóa thú!

- Thú linh của hấn chắc là Đại Địa Bạo Viên (giống con khỉ trong đầu la đại lục nhỉ)!

- Diệp Hiểu Hiểu nguy hiểm!

Sắc mặt của mọi người chấn động, nhin không được cảm thấy lo lắng thay cho tiểu nữ hài đối diện hấn.

Diệp Hiểu Hiểu, nghiêng đầu nhìn A Cổ Lực đang biến thân.

Bỗng nhiên, ánh sáng màu xanh lóe lên, phía sau A Cổ Lực xuất hiện một cục gạch khắc hình đầu heo.

- Phanh!

Máu tươi bắn tung tóe.

- Hét hoài vậy, ồn ào quá.

Diệp Hiểu Hiểu cầm theo một cục gạch nhuộm máu, nhìn cũng không nhìn, quay người đi xuống lôi đài.

A Cổ Lực to con đang biến thân mới thay đổi một nửa, cũng đã nằm sấp ngã xuống đất, tươi máu nhuộm đỏ lôi đài, bất tỉnh nhân sự.

Người xem dưới đài trừng tròng mắt, thật lâu không nói gì.

- Xong rồi à?

.....

- Hấn không tới sao?

Trong phòng nghị, Diệp Hiểu Hiểu nhìn Cốc U Lan, trong mắt mang theo vẻ thất vọng.

- Ta nghiên cứu thật nhiều thủ đoạn dùng để chiến đấu, còn định cho hấn nhìn mà.

Diệp Hiểu Hiểu cúi đầu, Diệp Tùy Phong không đến làm cho nàng có chút bị đả kích.

Những ngày gần đây, nàng gần như chưa từng nghỉ ngơi, cả ngày lẫn đêm ngâm mình ở trong Mộng Hư Giới để nghiên cứu phương pháp chiến đấu.

Chính là vì có thể làm cho Diệp Tùy Phong nhìn thấy cố gắng của mình. Thật không ngờ, hấn lại không tới.

- Lão gia nói ngài ấy sẽ luôn nhìn người.

- Ngài ấy nói để người biểu hiện tốt một chút, đợi đến trận quyết chiến cuối cùng sẽ đến hiện trường, cổ động ủng hộ cho người.

Cốc U Lan hơi kéo dài ý tứ của Diệp Tùy Phong ra một chút.

Chương 137: Hầu Nữ Diệp Hiểu Hiểu

Lời nói nay, lập tức đề trong mắt Diệp Hiểu Hiểu một lần nữa lóe lên quang mang.

- Thật sao?

- Hi hi, ta nhất định có thể đánh tới trận quyết chiến cuối cùng, người không thấy cái tên to con hôm nay đâu, bị một cục gạch của ta đập đến thất điên bát đảo.

- Với lại, ta còn có...

Cốc U Lan nghe Diệp Hiểu Hiểu nói dông dài, trong lòng không khỏi thở dài.

Thật ra nàng cảm thấy, lão gia yêu cầu đối với Hiểu Hiểu quá cao, dù sao, đây chỉ là một hài tử mới mười ba tuổi thôi...

...

Đại hội Thần Tứ vẫn tiếp tục tiến hành như những lần trước.

Hơn hai ngàn thiếu niên thiên tài đến từ các nơi sẽ trong vòng năm ngày, chọn ra ba mươi người mạnh nhất.

Trăm người đứng đầu, đều sẽ nhận được ban thưởng phong phú đến từ đại quan chủ.

Mà ba mươi người đứng đầu, ngoài những phần thưởng khác, còn có thể thu hoạch được Thiên Thần dịch trân quý.

Đây chính là linh dịch chí cường cực kỳ khan hiếm!

Vì Thiên Thần dịch, người tuổi trẻ đều liều mạng, thi triển thủ đoạn cường đại nhất của mình trong chiến đấu.

Ở trong quá trình này, có người nuốt hận bại trận, cũng có người nhất phi trùng thiên! (ý bảo là thay đổi vận mệnh, trở thành kẻ mạnh)

Bình Dương phủ, Vạn Bảo Các, Đại Thiên Minh, vẫn như cũ cường thế, gần như tất cả mọi người đều thuận lợi xông qua trăm người đứng đầu.

Trong đó, mấy người xuất sắc nhất cũng nhao nhao dương danh.

Bình Dương phủ Thạch Trọng, Liêu Hoài n;

Đại Trời minh Minh An Đồ, Húc Nhật Cán;

Vạn Bảo Các Hoa Nhung, Lang Nữ;

Gần như đều lấy tư thế vô địch nghiền ép tất cả đối thủ, bị mọi người coi là nhân tuyển hạt giống năm nay có thể được Đại Thiên Thần chọn trúng.

Đương nhiên, trừ bọn hắn ra, một ít thiên tài không được mọi người quen thuộc cũng hiện ra thực lực cường đại.

Lấy thế như hắc mã, ngạo nghễ nhảy ra.

Trong đó, làm cho người nói chuyện say sưa nhất là một người khác của Vạn Bảo Các.

Nàng năm gần mười bốn, một bé gái đáng yêu dễ thương.

Thủ đoạn quý dị, mang theo một hầu tử tướng mạo cực kỳ buồn cười cầm theo một cục gạch, gặp ai đập người đó.

Phàm là người đối chiến với nàng đều bị nàng kém chút ném vỡ đầu, đơn giản bạo lực.

Nàng gần như sánh vai cùng tên tuổi Lang Nữ của Vạn Bảo Các!

Cho nên, cũng được người xưng là...Hầu Nữ...

- Hầu Nữ...

Khuôn mặt nhỏ của Diệp Hiểu Hiểu kéo đến cực dài, đi đến bên cạnh Cốc U Lan, hai mắt lạnh lẽo.

- U Lan tỷ, cái danh xưng này, đến cùng là ai đặt cho ta?

- Ta nhất định khiến hắn, đêm nay gặp mộng đẹp làm cả đời khó mà quên được!

Khi nàng biết được cái danh xưng này thì cả người đều choáng váng.

Bản cô nương ở thành Vân Tiêu được người khác tôn xưng là Hiểu Tiên Tử, đến Bình Dương Quan nhà người lại biến thành

Hầu Nữ!

Diệp Hiểu Hiểu tức giận đến muốn liêu mạng với người kia.

Cốc U Lan vội vàng ngăn cản nàng, nói:

- Tất cả mọi người là căn cứ theo đặc điểm để đặt danh hiệu, nơi này không nói chuyện tiên tử, ngài lại luôn mang theo con khi kia, cho nên mới...

- Hầu tử kia là ta hư hóa ra đó, thật ra chính là một vũ khí nha!

Diệp Hiểu Hiểu lớn tiếng nói.

Sắc mặt cốc U Lan bất đắc dĩ:

- Thế nhưng... Không ai nhìn ra được...

Diệp Hiểu Hiểu yên lặng.

Sau một hồi lâu, nàng hừ một tiếng.

- Được rồi, ta mới không so đo với bọn hắn đâu.

...

Mấy ngày kế tiếp, chiến đấu trở nên càng ngày càng kịch liệt.

Thực lực của mọi người đều rất gần, trên cơ bản đều dùng hết toàn lực, mỗi một trận chiến đấu đều là máu tươi bắn tung tóe.

Đặc biệt là Hầu Nữ Diệp Hiểu Hiểu.

Không biết nàng bị kích thích gì, càng ngày càng bạo lực.

Với lại âm thanh khán giả gọi tên nàng càng lớn thì nàng càng cuồng bạo, thậm chí có chút thù dọa đối thủ đến bỏ cuộc.

Có Đại Học Giả phân tích, mệnh tinh của Hầu Nữ, chắc là một loại nào đó có quan hệ với sao kích lệ, cho nên mọi người càng nhiệt tình thì chiến lực sẽ càng mạnh.

Thế là, người ủng hộ nàng, mỗi một trận chiến đấu đều hét khàn cả giọng...

Năm ngày sau.

Cuối cùng, hơn hai ngàn người dự thi chỉ còn lại có ba mươi người cuối cùng.

Bọn hắn đều thuộc về thiên tài trong thiên tài, nhân vật cấp bậc yêu nghiệt.

Tuyệt đại bộ phận đều là người siêu phàm cấp 4, chỉ có mấy người còn ở cấp 3.

Diệp Hiểu Hiểu, chính là một người mạnh nhất trong đó.

Đại đấu trường Bình Dương đã triệt hồi toàn bộ mấy chục lôi đài lúc đầu.

Thay thế bằng một siêu cấp lôi đài mới tinh.

Lúc này, ba mươi người mạnh nhất đại hội Thiên Tứ đang đứng ở giữa lôi đài, tiếp nhận đại quan chủ Thạch Hào Kiệt khen ngợi.

Còn có ban thưởng.

Sau một phen lời nói cổ vũ, mỗi người bọn họ đều thu được số lượng tài nguyên tu luyện phi thường khả quan.

Cuối cùng, đại quan chủ tự mình lấy ra một khay ngọc tinh mỹ, phía trên có ba mươi cái bình nho nhỏ.

Khi mấy cái bình này xuất hiện, toàn bộ đại đấu trường gần như đều nín thở.

Ánh mắt nóng rực gắt gao nhìn chăm chăm khay ngọc.

Trong những cái bình kia chính là chứa côی bảo chí cường, dịch thiên thần nhất giai!

Lang Nữ cũng cực kỳ kích động.

- Lang tử tử, cái bình này rốt cuộc có tác dụng gì?

Diệp Hiểu Hiểu mặc dù tham gia tranh tài, nhưng thật không biết, Thiên Thần dịch cấp 1 là cái gì.

- Linh dịch chí cường!

Lang Nữ nhỏ giọng nói:

- Một loại chí bảo bản nguyên có thể gột rửa thần hồn, quét sạch thân thể, chỉ có Đại Thiên Thần mới có!

Diệp Hiểu Hiểu nghi ngờ chỉ về phía Thạch Hào Kiệt:

- Không phải hẳn cũng có sao?
- Đó là Đại Thiên Thần sớm lưu lại.

Lang nữ nói:

- Nếu như chúng ta có thể thu được mười hạng đầu, Đại Thiên Thần sẽ đích thân tới, đồng thời ban thưởng Thiên Thần dịch cấp 2 mạnh hơn!
- Ba hạng đầu sẽ được Đại Thiên Thần tiếp dẫn, đi đến Thần Phủ, nghênh đón tạc hóa!

Cảm xúc Lang Nữ bành trướng.

Diệp Hiểu Hiểu nháy nháy mắt, mặc dù vẫn không biết đó là thứ gì, nhưng nghe thật là rất lợi hại nha!

Một hồi sau, ba mươi người đều thu được một bình Thiên Thần Dịch cấp 1.

Mọi người khí vũ hiên ngang, sau đó cũng biết, trận chiến Thần Phủ sẽ diễn ra vào hai ngày sau!

Chương 138: Thiên Thần Dịch Cấp 1!

Ban đêm, Diệp Hiểu Hiểu về đến phòng, chơi với con khỉ nhỏ trong chốc lát, sau đó lấy cái bình Thiên Thần dịch ra.

- Đến cùng, là cái gì chứ?

Diệp Hiểu Hiểu nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng mở cái bình ra.

Lập tức, một mùi thơm thấm vào ruột gan.

- Ừm? Quả thật bất phàm đâu.

Cái mũi Diệp Hiểu Hiểu hít hít, loại mùi thơm này, vừa ngửi đã thấy phi thường dễ chịu.

Nhưng chính là, không hiểu thấu có chút cảm giác quen thuộc, giống như đã gặp qua ở nơi nào.

Suy nghĩ một hồi, không nhớ tới đến, Diệp Hiểu Hiểu lắc đầu.

- Được rồi.

- Lang tử tử nói Thiên Thần dịch có thể trực tiếp uống vào, thử một chút.

Sau đó, Diệp Hiểu Hiểu cầm lấy cái bình nhỏ, nhẹ nhàng rót vào trong miệng của mình.

Linh lực nồng đậm theo cổ họng của nàng, trong nháy mắt tan ra, tư dưỡng mỗi một góc thân thể.

Lúc này, Cốc U Lan đẩy cửa vào, trong tay bưng một cái chậu.

- Tiểu thư, tới giờ rửa chân.

Diệp Hiểu Hiểu không nói gì, Cốc U Lan ngăn người, sau đó đặt cái chậu xuống, đi đến bên cạnh Diệp Hiểu Hiểu.

Trong nháy mắt, con người cô rút nhanh!

Chấn kinh to lớn xuất hiện ở trong mắt nàng, ngay cả thân thể cũng bắt đầu run nhè nhẹ.

- Tiểu thư, người...

Diệp Hiểu Hiểu quay đầu lại, nghi ngờ nói:

- Thế nào?

Ánh mắt Cốc U Lan phức tạp, bỗng nhiên nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

- Tiểu thư, không có chuyện gì, cái tên Hầu Nữ này không dễ nghe, chúng ta không nghe là được.

- Người không thể bởi vì chuyện này mà lãng phí mình, ngay cả nước rửa chân cũng uống được...

Diệp Hiểu Hiểu: ???

Nàng nhìn bình nhỏ trong tay mình một chút, lại nhìn bình xịt mình dùng để rửa chân mỗi ngày một chút.

Lập tức, nàng hiểu rõ, tại sao mình lại cảm thấy quen thuộc đối với Thiên Thần dịch cấp 1!

Trong nháy mắt, trong dạ dày lăn lộn một mảnh!

- Oe!

.....

- Đây chính là Thiên Thần dịch sao?

Diệp Tuy Phong cầm cái bình nhỏ kia, trên mặt lộ ra thần sắc cảm thấy hứng thú.

- Đúng vậy.

Cốc U Lan nói:

- Nghe tiểu thư nói, đây là Thiên Thần dịch cấp 1 được ban thưởng cho ba mươi người đứng đầu.

- Đợi đến sau khi quyết ra người mạnh nhất, Đại Thiên Thần sẽ đích thân giáng lâm, đồng thời mang đến Thiên Thần dịch cấp 2.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Hắn không ngờ, cái gọi là Thiên Thần dịch cấp 1 này lại chính là Linh Khí Nguyên dịch tầng thứ nhất của tháp Khởi Nguyên sản xuất ra.

Như vậy Thiên Thần dịch cấp 2 chắc hẳn là Thối Thể dịch tầng thứ hai sản xuất ra.

Nói cách khác, Đại Thiên Thần này cũng có được một tòa tháp Khởi Nguyên Vạn Vật.

Với lại, khẳng định tầng cấp cũng không thấp.

Không phải, Thần Quốc không lồ như thế, Linh Lực Nguyên dịch, khẳng định sẽ không đủ cung cấp.

- Hiểu Hiểu khẳng định rất thất vọng.

Diệp Tuy Phong cười cười, đưa cái bình cho Cốc U Lan.

Từ khi ra ngoài đến nay, nước bọt hắn sử dụng để rửa mặt đã sớm toàn bộ đổi thành Linh Khí Nguyên dịch.

Mà dùng nấu cơm là nguyên dịch đã qua Diệp Tuy Phong chiết xuất một lần.

Nếu không, hai tiểu nha đầu tiến cảnh cũng không thể nhanh như vậy.

- Ừm...

- Đúng vậy, tiểu thư nàng cực kỳ thất vọng.

Cốc U Lan nói.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Nói với con bé, tranh tài gần đây, làm rất tốt.

- Trận chiến tiếp theo, ta cũng sẽ đích thân qua đó, nói con bé tiếp tục cố gắng.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong cầm sách lên, đi tắm trong Hải Dương công pháp.

...

Bên ngoài, Diệp Hiểu Hiểu ngăn cản Cốc U Lan, sắc mặt nàng khó coi hỏi thăm.

- Không có, không có, lão gia cũng không hỏi nhiều, ngài ấy còn khích lệ tiêu thư gần đây biểu hiện rất tốt.

Cốc U Lan vội vàng nói.

Nghe thấy câu nói này, sắc mặt Diệp Hiểu Hiểu mới dịu đi một chút.

- Ta đã biết hẳn khẳng định đang len lén xem ta, hừ ~

Sau đó, nàng vừa nhìn về phía Cốc U Lan, thấp giọng nói:

- Chuyện nước rửa chân kia, chỉ có thể hai người chúng ta biết, không thể có người thứ ba biết, hiểu chưa?

Cốc U Lan nháy nháy mắt.

- Nước rửa chân gì?

...

Hai ngày sau, đại đấu trường Bình Dương.

Trong phòng đợi hơn nửa tháng, Diệp Tỳ Phong cũng đi tới hiện trường, ngồi trên vị trí Giản Tinh Tuyên sớm chuẩn bị xong.

Đại quan chủ Thạch Hào Kiệt dùng ánh mắt tò mò, nhiều lần nhìn về Diệp Tỳ Phong.

Nhưng Diệp Tỳ Phong chỉ là lười biếng ngồi, không để ý tí nào.

Tiểu tu sĩ cảnh giới Hợp Thể mà thôi, không có gì cần phải giao lưu.

Hôm nay đến, một là vì muốn tận mắt nhìn Diệp Hiểu Hiểu.
Thứ hai, thì là vì chờ đợi, Đại Thiên Thần đến.

- Khụ khụ!

Cảm giác được ánh mắt của Thạch Hào Kiệt, Giản Tinh Tuyên ho khan hai tiếng, cho hắn một ánh mắt cảnh cáo.

Thạch Hào Kiệt nhún vai, sau đó đứng dậy.

Sau một loạt trận chiến gay gắt, trận chung kết cuối cùng đã chính thức bắt đầu!

Trận chiến đầu thứ nhất, Diệp Hiểu Hiểu đã ra sân.

Nàng nhìn thấy Diệp Tùy Phong ngồi trên khán đài, trong lòng lập tức tràn đầy vui vẻ, ngay cả dưới lồi đài hét vang rung trời Hầu Nữ, cũng biến thành không quá chói tai nữa.

Mà đối thủ của nàng là một thành viên của Đại Thiên Minh.

Thi Hồng, Mệnh Pháp sư cấp 4 2 sao!

- Hầu Nữ, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt.

Thi Hồng khoanh tay, khinh miệt nhìn về phía Diệp Hiểu Hiểu:

- Chỉ có điều, con đường hắc mã của ngươi dừng ở đây rồi.

Diệp Hiểu Hiểu hừ một tiếng.

- Loại lời này, ta nghe qua vô số lần.

Hai bên giằng co, chiến đấu bắt đầu.

Thi Hồng ra tay trước, nàng ta nhanh chóng huy động hai tay, mấy đường cong màu xám đậm, trống rỗng xuất hiện, phóng tới trước mặt Diệp Hiểu Hiểu.

Đột nhiên, một cục gạch xuất hiện ở sau gáy nàng ta.

- Đã biết trước rồi.

Thi Hồng tà mị cười một tiếng, ngoài thân thể lập tức hiện ra vật chất màu xám.

Bọn chúng đón cục gạch bay lên, trong nháy mắt quần quanh ở trên người của nó, sau đó theo cánh tay thò ra từ vòng sáng màu lam, vọt thẳng lên!

Diệp Hiểu Hiểu nhíu mày, vội vàng thu tay về, sau đó lóe lên tránh né đường cong màu xám tập kích tới.

Mà cục gạch kia bị vật chất màu xám ăn mòn cũng trùng điệp rơi xuống đất, phát ra tiếng oanh minh ù ù.

- Đây là cái gì?

Diệp Hiểu Hiểu nghi ngờ giơ tay lên, phát hiện mặc dù nàng quan đã đóng Mộng Hư Giới, vẫn như cũ có một chút vật chất màu xám dính lên trên tay của nàng.

Loại vật chất này xem ra là có tác dụng khác.

Nhưng điểm mạnh của nó, cực kỳ nặng!

Chương 139: Thiên Tiên Tử

- Trong chiến đấu cũng dám phân thân?

Thi Hồng bỗng nhiên cười nói, ở trước người nàng đã tạo thành một vòng xoáy màu xám cự đại.

- Đến đây đi!

Nàng hét lớn một tiếng, lập tức, vòng xoáy màu xám nhô ra vô số sợi tơ thật nhỏ, giống như lông tóc trên người dã thú.

Vật chất màu xám trên tay Diệp Hiểu Hiểu, cũng giống như thế.

Sau đó, một lực hấp dẫn cường đại trông rộng sinh ra.

Thân thể của nàng gần không được bị hút về phía Thi Hồng.

Không, là đâm thẳng đầu vào vòng xoáy kia.

Diệp Hiểu Hiểu nhíu mày, vội vàng mở ra Mộng Hư Giới, lách mình đi vào phương xa.

Nhưng vừa đi ra, lực hấp dẫn kia lại theo đó mà đến.

- Hầu tử!

Diệp Hiểu Hiểu gọi ra con khỉ nhỏ kia, vòng sáng màu lam không ngừng xuất hiện, cả hai bóng người, vừa đi vừa về biến hóa trên không trung.

Nhưng bất kể như thế nào, nàng cũng trốn không thoát lực lượng cường đại từ vòng xoáy màu xám kia.

- Mệnh tinh của Thi Hồng hình như là huyền từ.

Trên đài cao, Thạch Hào Kiệt sờ lên cằm nói.

- Lúc này, Hầu Nữ gặp phiền toái rồi nha.

Hắn vừa nói, vừa vô tình hay cố ý nhìn Diệp Tùy Phong.

- Thạch quan chủ, người vẫn nên quan tâm người của Bình Dương phủ các người nhiều hơn đi.

Giản Tinh Tuyên thấp giọng nói.

- Ha ha!

Thạch Hào Kiệt cười to nói:

- Con ta Thạch Trọng, thú hồn chính là Cự Nhân Sơn Lĩnh, không sợ nhất chính là Huyền Từ.

Trên mặt hắn tràn ngập đắc ý.

Thạch Trọng là chiến sĩ Thú Linh cấp 4 5 sao, chính là nhân tuyển đoạt giải nhất có khả năng nhất.

Giản Tinh Tuyên hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Nhưng, trong lòng của hắn vẫn còn có chút nóng nảy, hiện tại, cảnh tượng vô cùng bất lợi đối với Diệp Hiểu Hiểu.

Đương nhiên, không phải hắn lo lắng Diệp Hiểu Hiểu bại trận.

Mà lo lắng, nếu như nàng thua, gây đến vị bên cạnh mình tâm trạng không vui, đánh Bình Dương Bình quan một chương, vậy thì chuyện lớn rồi...

Hắn len lén liếc Diệp Tùy Phong.

Mà Diệp Tùy Phong vẫn như cũ lười biếng ngồi, sắc mặt không có biến hóa chút nào.

Giản Tinh Tuyên mang tâm trạng thấp thỏm, một lần nữa đưa ánh mắt nhìn về phía lôi đài.

Lúc này, con khí của Diệp Hiểu Hiểu cũng bị vật chất màu xám quấn lên, nặng nề té xuống đất, không nhúc nhích được.

- Ha ha, Hầu Nữ, thủ đoạn của ngươi đã bị mất, vẫn nên ngoan ngoãn nhận thua đi!

Thi Hồng lớn tiếng cười nói.

Diệp Hiểu Hiểu nhìn hầu tử ngã xuống đất, khe khẽ thở dài.

Khóe miệng nàng lại lộ một nụ cười quý dị.

- Đã như vậy, ta sẽ để ngươi ném thử thứ mà gần đây ta mới suy nghĩ ra được.

- Đại bá, ngươi phải nhìn kỹ nha.

Nàng đứng tại chỗ, không sử dụng Hư Không Giới Môn nữa mà ngẩng đầu nhìn về phía đài cao xa xa.

Mà thân thể của nàng, di chuyển nhanh chóng dưới lực hút của vòng xoáy màu xám, cuối cùng hoàn toàn ẩn vào trong.

- Hồng rồi!

Trong lòng Giản Tinh Tuyên giật mình.

- Hầu Nữ, không!

Sắc mặt người ủng hộ Diệp Hiểu Hiểu, hoảng sợ.

Nhưng trên mặt Diệp Tùy Phong cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

- Thì ra là như vậy.

- Cô gái nhỏ này, lý giải đối với Mộng Hư Giới cũng không tệ đâu...

Lúc này, cả đại đấu trường Bình Dương đã yên tĩnh lại.

Bọn hắn đều đang khẩn trương chờ đợi kết quả cuối cùng của trận chiến đấu này.

Nữ hài kia đến cùng thế nào?

Bỗng nhiên, một khí tức huyền diệu từ trong vòng xoáy màu xám trên lôi đài dập dờn lan ra.

Ngay sau đó, một đóa hoa màu trắng to lớn từ trong vòng xoáy chậm rãi nhô ra.

Nó chỉ có sáu cánh hoa, theo thứ tự nối liền với nhau.

Sau khi nở rộ, trên mặt cánh hoa màu trắng hiện đầy ô lưới đường cong màu đen.

Mà trong nhụy hoa của nó lại là một mảnh đen kịt, giống như vực sâu!

Mỹ lệ mà quý dị!

- Đó là... Thiên Tiên Tử?

Có người tri thức uyên bác, hô lên tên của đóa hoa này.

Lập tức, có người rùng mình.

Thiên Tiên Tử.

Loại hoa đại biểu cho cơn ác mộng vĩnh hằng!

Loại vật này, sao lại xuất hiện ở đây!

Bỗng nhiên, một đoạn ca dao nương theo âm thanh nỉ non nhẹ nhàng từ trong vực sâu Thiên Tiên Tử truyền ra.

Đó là âm thanh của Diệp Hiểu Hiểu.

Ngay sau đó, trên lô đài, trong nháy mắt mọc ra vô số đóa Thiên Tiên Tử to lớn, bao trọn lô đài, bao gồm cả Thi Hồng mặt mũi tràn đầy hoảng sợ vào bên trong.

Tất cả mọi người, đều bị loại tràng cánh kỳ huyễn này hấp dẫn lấy ánh mắt.

Nhưng Diệp Tùy Phong lại chột nhìn về phía bầu trời.

Phía sau hư không có một lực lượng cực kỳ cường đại đang đến gần.

- Đại Thiên Thần?

- Không ngờ lại tới trước.

.....

Đại đấu trường Bình Dương.

Trên lô đài, vô số Thiên Tiên Tử đua nhau nở rộ.

Nương theo gió nhẹ, một mùi thơm nhàn nhạt chậm rãi tỏa ra khắp các ngõ ngách trên đại đấu trường.

Thời gian dần trôi qua, ánh mắt của một số người tu vi bình thường bắt đầu mê ly, có người vui sướng không hiểu, có người lại chẳng biết tại sao giống như lâm vào trong sự sợ hãi cực lớn.

Trên đài cao, Thạch Hào Kiệt cũng ngửi thấy hương hoa này. Hắn nhíu mày, vung tay lên, cuồng phong xuất hiện, thổi tan mùi thơm của Thiên Tiên Tử.

Lúc này, những người lâm vào trong mê huyễn mới dần dần lấy lại tinh thần, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Thế nhưng, sau khi tỉnh táo ngắn ngủi, loại hương hoa kia lại bắt đầu tản ra.

Thạch Hào Kiệt chau mày, tiếp tục như vậy nữa, người trong sân đấu sẽ lại lâm vào trong mộng cảnh.

- Tốt, ta tuyên bố, người thắng trận đấu này là Hầu Nữ Diệp Hiểu Hiểu!

Cuối cùng, hắn nhin không được lên tiếng, nhưng trên lôi đài Thiên Tiên Tử vẫn yêu diễm.

- Giản các chủ, nói nàng ta dừng lại đi, nếu không, ta sẽ tự mình ra tay!

Thạch Hào Kiệt trầm giọng nói, ánh mắt hắn lại nhìn về phía Diệp Tùy Phong.

Lúc này, Diệp Tùy Phong mới di chuyển ánh mắt từ trên bầu trời xuống.

Hắn đã vững tin, ngay vừa rồi, một khí tức càng quái dị đã đi tới trên bầu trời đấu trường.

Nó giấu ở hư không phía sau, nhìn chăm chăm chuyện xảy ra trong đấu trường.

- Thật sự là Đại Thiên Thân sao?

Diệp Tùy Phong nghi hoặc, vì trong cảm nhận của hắn, thực lực của vật kia cũng chỉ khoảng Độ Kiếp trung kỳ thôi.

Nếu căn cứ tin tức trong cổ thư đến xem, thực lực Đại Thiên Thần tuyệt đối không chỉ có vậy.

Hắn quyết định chờ một chút, dù sao sau khi quyết chiến, Đại Thiên Thần cũng sẽ giáng lâm.

Chương 140: Trận Chiến Cuối Cùng

- Diệp đại nhân, ngài xem...

Thấy Diệp Tuy Phong không có phản ứng, Giản Tinh Tuyên cũng không nhịn được nhắc nhở.

Nếu thật để Thạch Hào Kiệt tự mình ra tay, chuyện này cũng không phải đơn giản là thắng bại nữa.

- Ừm.

- Hiểu Hiểu, được rồi, ta đã thấy.

Diệp Tuy Phong lên tiếng nói.

Hắn biết, cô nàng này thật ra cũng đang chờ mình lên tiếng.

Thật vất vả nghiên cứu ra thứ không tầm thường như thế, nàng khẳng định muốn khoe khoang ở trước mặt mình.

Theo lời nói của Diệp Tùy Phong vừa dứt, Thiên Tiên Tử trên lôi đài bỗng nhiên lấy một tốc độ cực nhanh, bắt đầu khô héo thu nhỏ.

Cuối cùng, toàn bộ biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ còn lại một thiếu nữ tóc tím cầm theo cục gạch, còn có Thi Hồng đã nằm rạp trên mặt đất, một đầu đầm máu.

- Hi hi.

Diệp Hiểu Hiểu đắc ý cười cười về phía đài cao, giống như đang nói, thấy ta lợi hại không.

Cuối cùng, trọng tài tuyên bố, trận quyết chiến đầu tiên, Diệp Hiểu Hiểu chiến thắng!

Rất nhiều người đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn căn bản cũng không nhìn thấy, Diệp Hiểu Hiểu đã đánh bại Thi Hồng như thế nào, rõ ràng, lúc ấy nàng đã rơi vào hạ phong tuyệt đối.

Nhưng nhìn thấy Thi Hồng bị khiêng xuống, cả máu tươi trên mặt cũng không che giấu được sợ hãi.

Có trong lòng người hiểu ra.

Có lẽ, không tránh khỏi quan hệ với Thiên Tiên Tử bỗng nhiên xuất hiện kia.

- Thì ra Hầu Nữ, chính là Thiên Tiên Tử!

Có người la lớn.

Loại thuyết pháp này, rất nhanh truyền bá ra khắp đấu trường.

Rất nhanh đã biến thành tiếng hoan hô như nước thủy triều.

- Thiên Tiên! Thiên Tiên! Thiên Tiên!

Bọn hắn lớn tiếng kêu gào, biểu đạt sự sùng bái của mình đối với Diệp Hiểu Hiểu.

Mặt mũi Diệp Hiểu Hiểu tràn đầy vui vẻ, trở về ghé chuẩn bị chiến đấu.

Nàng thông qua cố gắng của mình, chiến thắng đối thủ cường đại, hơn nữa còn thu được đại bá đồng tình.

Mâu chốt nhất là nàng có thể thoát khỏi danh xưng Hầu Nư kia, ô ô...

- Chúc mừng trận chiến mở màn thắng lợi.

Bên cạnh, Lang Nữ vừa cười vừa nói.

- Người cũng không thành vấn đề.

Diệp Hiểu Hiểu cười hì hì một tiếng, bỗng nhiên, nàng nhớ tới một việc.

- Đúng, Lang tử tử, mấy ngày trước chúng ta lấy được Thiên Thần dịch cấp 1, người... Uống chưa?

Trong đôi mắt thật to, tràn ngập hiếu kỳ.

Lang nữ lắc đầu, nói:

- Loại thiên hạ chí bảo kia sao có thể tùy tiện phục dụng, ta cần tìm một thời cơ thích hợp, tắm rửa bản thân, thanh không linh đài, thành kính...

- Được được được, không cần nói, người không uống là tốt rồi.

Diệp Hiểu Hiểu đánh gãy sừng kính của nàng đối với Thiên Thần dịch, yên lòng.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng nàng lại thất vọng, vẫn chỉ có mình nàng uống nước rửa chân...

Lắc lắc đầu, Diệp Hiểu Hiểu lấy ra một cái bình nhỏ, đưa cho Lang Nữ, thần bí nói:

- Lang tử tử, cái bình Thiên Thần dịch kia, hay người bán đi.

- Đồ vật trong này tốt hơn cái kia nhiều!

Lang nữ lập tức chấn kinh, nàng tưởng là Thiên Thần dịch đã là chí bảo tốt nhất trên thế giới này, chẳng lẽ còn có thứ mạnh hơn?

Nàng nghi ngờ mở miệng bình ra một khe hở.

Chỉ một thoáng, một mùi thơm nồng đậm đập vào mặt.

Vừa ngửi một chút như vậy đã để nàng cảm thấy thân hồn thanh minh, huyết dịch toàn thân đều bắt đầu nhanh chóng vận hành.

Lang Nữ vội vàng đậy kín miệng bình, sắc mặt cực kỳ phức tạp.

Nàng có thể cảm giác được, thứ trong bình này có khí tức rất giống với Thiên Thần dịch cấp 1.

Nhưng năng lượng bao hàm trong nó phải mạnh hơn Thiên Thần dịch gấp mười lần!

- Hiểu Hiểu, đây là...

Lang Nữ nhin không được hỏi.

- Yên tâm đi, không phải cái gì quá quý giá.

- Trong nhà của ta nấu cơm đều dùng cái này.

Diệp Hiểu Hiểu khoát tay nói.

Nàng lo lắng Lang Nữ cảm thấy quá quý giá, lại trả lại cho mình.

Lang nữ yên lặng.

Đầu tiên là lấy ra một viên nội đan yêu thú cấp 8.

Sau đó lại tiện tay xuất ra linh dịch còn mạnh hơn Thiên Thần dịch, còn nói là dùng để nấu cơm.

Hiểu Hiểu, đến cùng gia đình ngươi là cái gì...

Trận quyết chiến cuối cùng của đại hội Thần Tứ vẫn như cũ đang kịch liệt tiến hành.

Sau trận chiến đấu đầu tiên, Diệp Hiểu Hiểu lại đối mặt hai đối thủ, trong đó còn có một tuyển thủ hạt giống có thể đoạt giải quán quân, Húc Nhật Cán của Đại Thiên Minh.

Nhưng trong ác mộng Thiên Vực dùng Thiên Tiên Tử tạo dựng thành, không có ai có thể thành công phá.

Diệp Hiểu Hiểu mấy trận chiến toàn thắng, thành công xông vào mười hạng đầu.

Vạn Bảo Các Hoa Nhung, Lang Nữ cũng thành công tiến vào, lại chiến thắng phi thường gọn gàng.

Hoa Nhung còn tốt, hẳn vốn là một trong những tuyển thủ đoạt giải quán quân được mọi người xem trọng nhất, mà biểu hiện của Lang Nữ cũng cường thế như vậy, đúng là ngoài ý liệu.

Ngay cả các chủ Giải Tinh Tuyển cũng hơi cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng chỉ có Lang Nữ tự mình biết, nàng từ trên viên Băng Nguyên Lang Vương kia thu được chỗ tốt kinh khủng bực nào.

Nàng vô cùng cảm tạ Diệp Hiểu Hiểu.

Nhưng ai biết, trận chiến đầu tiên tranh đoạt tư cách tiếp dẫn, nàng đã gặp Diệp Hiểu Hiểu.

- Tư cách chiến cuối cùng, trận đầu, Lang Nữ Hạng Tư Nguyệt, đối chiến, Hầu Nữ Diệp Hiểu Hiểu!

Người chủ trì la lớn.

- Là Thiên Tiên Diệp Hiểu Hiểu!

- Đáng chết, ngươi không ngờ lại hồ ngôn loạn ngữ, vũ nhục thần tượng trong lòng của ta!

Người chủ trì không ngờ, một cái xung hô lại trêu đến quần tình bắt đầu xúc động.

Rõ ràng từ lúc bắt đầu, các ngươi kêu còn hăng hái hơn bất kỳ ai mà.

Nhưng, hẳn vẫn vội vàng sửa lại ngôn ngữ, cũng như chạy trốn khỏi lời dài.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Diệp Hiểu Hiểu, Lang Nữ, phân biệt đi lên lời dài.

- Lang tử tử, chúng ta vẫn gặp mặt.

Diệp Hiểu Hiểu cười nói.

- Vậy thì lấy ra toàn bộ thực lực, chúng ta thống khoái đánh một trận!

Lang nữ cũng cười, sau đó bày xong tư thái chiến đấu.

- Lang tử tử.

Diệp Hiểu Hiểu bỗng nhiên bắt đầu nghiêm túc, nhìn Lang Nữ, nghiêm túc nói:

- Ta hi vọng, ngươi có thể xuất ra toàn bộ thực lực.

Lang Nữ sững sờ, sau đó sắc mặt bất đắc dĩ.

Nha đầu này, quá thông minh.

Nàng đã nhìn ra, mình chuẩn bị vụng trộm đổ nước.

Chương 141: Ai Nói, Ta Sẽ Chỉ Biết Tạo Ra Ác Mộng?

Những ngày qua, hai người gặp nhau nhiều như vậy, nàng thật tâm ưa thích ý mọi mọi trái tim đơn thuần, tính cách hoạt bát này.

Một tư cách đi Thần Phủ mà thôi, có lẽ thật không có quan trọng như vậy.

- Thật, Lang tử tử.

Diệp Hiểu Hiểu lần nữa nói:

- Đại nhân nhà ta đang ở trên đài nhìn ta, ta không muốn để cho hắn cảm thấy, ta là dùng phương pháp gì khác, mới đi đến bây giờ.

- Hắn muốn nhìn thấy sự cố gắng của ta.

- Ta, cũng muốn cho hắn nhìn thấy sự cố gắng của ta!

Đôi mắt với biểu cảm kiên định của Diệp Hiểu Hiểu, Lang Nữ yên lặng một lát, cuối cùng, một lần nữa dọn xong tư thái chiến đấu.

- Vậy thì tới đi!

Hai mắt nàng tỏa ra ánh sáng màu xanh lam, hình xăm màu đen trên người ần ần bốc hơi bay lên.

- Nhưng người cũng biết, ta lớn lên trong hoàn cảnh tàn khốc và thống khổ cỡ nào.

- Ác mộng người tạo ra, với ta mà nói, căn bản không có bất cứ tác dụng gì!

Diệp Hiểu Hiểu nhìn Lang Nữ cả người đầy sát khí, bỗng nhiên cười.

- Ai nói, ta sẽ chỉ biết tạo ra ác mộng?

Nàng nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng.

Một đóa hoa to lớn bỗng nhiên nở rộ dưới chân Lang Nữ.

Cánh hoa của nó trắng nõn mang theo một vòng xanh biếc, vây cả người Lang Nữ ở trung tâm của đóa hoa.

Mùi thơm ngát tinh khiết thấm vào ruột gan, trong nháy mắt tràn ngập cả đầu trường.

Khóe miệng Diệp Tỳ Phong có chút cong lên.

- Hoa hồng màu trắng lục, rất hiếm gặp đây...

.....

- Phanh! Phanh! Phanh!

Một cánh cửa gỗ cũ nát bị người từ bên ngoài liên tục đập.

Bụi phía trên tường, dưới loại lực lượng chấn kích này, tuôn rơi bay xuống.

Một tiểu nữ hài nhìn chỉ có ba bốn tuổi, trốn góc phòng, ôm thật chặt cái gối hình sói con đã biến hình trong ngực.

Tóc nàng vô cùng bần, rối bời, trong ánh mắt tràn đầy mê mang, còn có một tia sợ hãi.

Gian phòng vẫn như cũ bị người liên tục đập cửa, người kia thật giống như đã không kiên nhẫn được nữa.

- Người đừng như vậy có được hay không, đó là con của chúng ta!

Bỗng nhiên, âm thanh một nữ nhân từ ngoài cửa ầm ầm truyền đến.

Con mắt của bé gái lập tức hơi sáng, trong miệng ní non:

- Mẹ...

- Nàng là tai họa! Nàng là tai tinh!

Một nam nhân tức giận quát.

- Không, hôm nay chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, người bỏ qua cho con bé có được hay không, ta chỉ có một đứa con gái này!

Nữ nhân cầu xin, tràn đầy bi thống.

- Không được!

- Thôn lão đã nói, nhất định phải hiến tế con bé cho Sơn Thần đại nhân, nếu không, thôn sẽ gặp vận rủi liên tục!

Nam nhân từ chối, âm thanh gõ cửa cuồng bạo lần nữa truyền đến.

- Ta không thể để cho người mang con bé đi, tuyệt đối không thể!

Nữ nhân hình như nổi điên, lập tức truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

Nhưng rất nhanh, “Phốc” một tiếng, ngoài cửa triệt để yên tĩnh lại.

Thân thể bé gái hơi lắc, không tự giác lần nữa ôm chặt cái gối hình sói con.

- Soạt!

Bỗng nhiên, cửa phòng bị người ngoài triệt để phá tan, trực tiếp quăng xuống đất, vỡ thành mấy mảnh, bụi đất tung bay.

Một đại hán thân thể cường tráng, trong tay mang theo một lưỡi búa nhuộm máu, dùng con mắt phần hận nhìn chằm chằm tiểu nữ hài trong xó.

Ánh mắt bé gái bình tĩnh, xuyên thấu qua sau lưng đại hán, nàng nhìn thấy, một nữ nhân cả người đầy máu, co quắp ngã xuống đất.

Trong mắt, đã không còn sinh cơ.

- Mẹ...

Nàng lần nữa ní non.

Đại hán dữ tợn nghiêm mặt, cất bước đi lên phía trước, lưỡi búa nhuốm máu trong tay đặt ngay trước mặt nàng, máu tươi vẫn như cũ đang chảy xuống.

Bé gái ngẩng đầu, trong ánh mắt của nàng, thậm chí chỉ có thể nhìn thấy bụng nam nhân.

- A Đại?

Một bàn tay lớn trắng kiện từ trên trời giáng xuống.

- Xùy!

Một cột máu phun ra, bắn lên vách tường dùng bùn dán thành, chậm rãi chảy xuống, biến thành một bộ bức tranh màu đỏ.

Sau một lát, nàng đi ra khỏi gian phòng thấp bé, hai tay nàng tràn đầy máu tươi, thấm vào cái gối hình sói con đã biến thành hai đoạn.

Vẻ mặt nàng hoảng hốt, không có mục đích chạy về phía trước.

Bỗng nhiên, một mùi thơm chui vào cái mũi của nàng.

Con mắt của bé gái, dần dần tỉnh táo trở lại.

Ngắm nhìn bốn phía, phát hiện tại xung quanh mình tràn đầy cây hoa hồng màu lục trắng nở rộ.

Mênh mông.

- Gọi lên Tâm Ma, Hiểu Hiểu, đây chính là thủ đoạn mới của ngươi sao?

Lang nữ khoanh tay, nhẹ nhàng cười nói.

Trước mặt nhánh hoa chập chờn, trong chớp mắt biến thành một thiếu nữ có mái tóc dài màu đỏ tím, chính là Diệp Hiểu Hiểu.

- Ta đã nói, ác mộng đối với ta là vô dụng.

Lang Nữ nhún vai.

Ánh mắt Diệp Hiểu Hiểu phức tạp nhìn nàng, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Không, ta vốn dự định cho ngươi một giấc mộng đẹp.

Lang nữ ngẩn người, sau đó như không có gì nói:

- Với ta mà nói điều như thế, hư ảo không gây thương tổn đến ta.

- Nhưng nàng sẽ, đúng không?

Diệp Hiểu Hiểu chỉ chỉ đằng sau, Lang Nữ quay đầu nhìn lại, một người đàn bà bình thường, mang theo nụ cười, ánh mắt đầy cung chiêu nhìn nàng.

Lang Nữ yên lặng.

- Ngươi chưa từng nói với ta chuyện này.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

- Không có gì đáng nói.

Lang nữ nghiêng đầu lại:

- Tâm lý ai mà không có một đoạn chuyện xưa chứ.

- Cứ xem như là Tâm Ma của ta đi.

Diệp Hiểu Hiểu thở dài, một lát sau, bỗng nhiên cười nói:

- Người lớn nhà ta đã từng nói với ta.

- Hắn nói Tâm Ma là một thứ rất khó xử lý.

- Tránh né nó, nó lập tức sẽ như xương mu bàn chân, chống cự nó, nó lại sẽ trở nên càng thêm cường đại.

Lang Nữ yên lặng một hồi, mở miệng nói:

- Sau đó thì sao?

Diệp Hiểu Hiểu lắc đầu.

- Không có sau đó.

- Hắn là nói lúc ăn cơm, sau khi ăn xong lập tức đi ngủ...

Lang nữ:

- ...Tùy ý như thế.

- Ta đột nhiên, rất muốn gặp vị gia trưởng này của người một lần.

Lang Nữ nói.

Gia đình Diệp Hiểu Hiểu đơn giản chính là một mê thất, mà đáp án rất có thể chính là người lớn nhà nàng luôn treo ở ngoài miệng.

- Hấn gần đây bề bộn nhiều việc, không phải ai cũng gặp.

Diệp Hiểu Hiểu nói:

- Với lại... Người trước tiên cần phải dựa vào ta ra ngoài a ~

Chương 142: Đại Thiên Thần Tới

Lang Nữ nhìn biên hoa mênh mông, cười lắc đầu:

- Ta nhận thua.

- Ta thừa nhận đã đánh giá thấp khổng chế của người đối với ảo cảnh.

- Ở đây, ta không tìm thấy bất cứ phương pháp nào có thể đánh vỡ ảo cảnh.

Diệp Hiểu Hiểu cười hì hì một tiếng.

Đây cũng không phải là huyền cảnh, là mộng cảnh.

Nhưng, nàng cũng không định giải thích, đại bá đã nói, vĩnh viễn không nên nói lai lịch của mình cho người khác biết.

Dù hấn là người mà người vô cùng thân cận.

Sau một lát, đại đấu trường Bình Dương.

Chính giữa một đóa hoa hồng to lớn, Lang Nữ chậm rãi mở mắt.

Ánh mắt nàng thanh tịnh, trong mắt bình thản.

Đám người xem tranh tài, sắc mặt bọn họ nghi hoặc, bọn hấn cũng không rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Theo kết quả tuyên bố, bọn hắn mới biết được, người thắng trận là Diệp Hiểu Hiểu.

Trong trận đấu tiếp theo, Diệp Hiểu Hiểu một đường quá quan trọng, lên như điều gặp gió.

Trong trận quyết chiến cuối cùng, nàng đánh bại Thạch Trọng có danh xưng là thiên tài vô địch, quan chủ chi tử, đoạt được vị trí đứng đầu.

Trở thành đại hắc mã chân chính đi được đến cùng của đại hội Thần Tứ năm nay.

Đối với nhi tử bại trận, Thạch Hào Kiệt cũng không có gì tiếc nuối, người trẻ tuổi chịu chút ngăn cản là chuyện tốt.

Với lại hắn biết, Diệp Hiểu Hiểu chính là hậu bối của đại tu phương nam!

Sao có thể không bắt phạm?

Thứ tự, đã xác định được.

Tiếp đó, chính là khâu cuối cùng của đại hội Thần Tứ, cũng là khâu quan trọng nhất, tế tự.

Thạch Hào Kiệt tự mình đi lên lôi đài, tạo dựng một tế đàn khổng lồ.

Vô số tế phẩm trân quý tuyên chọn tỉ mỉ được bày ra đầy tế đàn.

Sau đó, hắn lại bắt đầu tế tự đối với ại Thiên Thần, ý đồ gọi ý chí của hắn!

Thần thức Diệp Tùy Phong luôn khóa chặt trên bầu trời.

Nhưng làm cho hắn cảm thấy thất vọng là phía sau hư không, ngoại trừ Độ Kiếp kỳ đã sớm chạy đến kia ra thì không còn bất luận sinh linh hoặc ý thức gì nữa.

Chắc Đại Thiên Thần chỉ là một âm mưu sao?

- Thiên Thần giáng lâm!

Theo Thạch Hào Kiệt mở cánh tay ra, ngửa mặt lên trời gào to.

Trong trời cao bỗng nhiên thay đổi bất ngờ.

Một khuôn mặt to lớn mang theo uy nghiêm nặng nề, dần dần xuất hiện ở trên bầu trời.

Đó là một gương mặt gấu.

Vô số tường vân, hóa thành lông tóc thật dài, nhấp nhô như gợn sóng.

Ánh mắt nó đăm đăm, bao quát chúng sinh.

- Khâu kiến Đại Thiên Thần!

Thạch Hào Kiệt dẫn đầu quỳ xuống, trong đấu trường, bao gồm nơi khác trong Bình Dương Quan, gần như tất cả mọi người đều thành kính quỳ lạy trên mặt đất.

- Hô ——

Theo Đại Thiên Thần hô hấp, hai luồng sương trắng từ trong mũi của nó phun ra.

Sương trắng nhanh chóng lan tràn ra, che đậy cả tòa Bình Dương Quan, sau đó, chậm chậm hạ xuống.

Diệp Tuy Phong bắt lấy một vòng sương trắng, đầu ngón tay néo néo.

Chỉ là Linh Khí Nguyên Dịch pha loãng hơn ngàn lần thôi.

Nhưng dù vậy, đối với tu sĩ bình thường thì đó cũng một loại tạo hóa cực lớn!

Bọn hắn cảm nhận được linh khí nồng nặc, cảm kích rơi nước mắt, thành tín đầu lâu, chôn càng sâu hơn.

- Âm âm!

Bỗng nhiên, một cánh tay gấu màu đen to lớn từ trên trời giáng xuống, lòng bàn tay nặng nề rơi vào trên lôi đài, gần như chiếm hơn một nửa diện tích lôi đài.

Tay gấu từ từ mở ra.

Mùi cái bình nhỏ trong suốt sáng long lanh xuất hiện trong lòng bàn tay nó.

.....

Diệp Tuy Phong rất thất vọng, vô cùng thất vọng!

Vốn cho rằng, vị được lưu truyền trên sách cổ này, được toàn bộ vương quốc Vĩnh Đông tín ngưỡng, chí ít cũng có được thực lực đứng đầu phương thế giới này.

Nhưng ai biết, chỉ đến một tiểu gia hỏa Độ Kiếp kỳ.

Hắn còn tưởng là mình đã tìm được người đứng phía sau màn rồi chứ!

Nhìn bàn tay gấu đen như mực nhô ra từ trong hư không.

Hoàn toàn đúng là rất đen, nhưng người này không làm được việc khoa tay múa chân trong dòng sông thời gian.

- Tiền bối, ngài xem, đó chính là Đại Thiên Thần!

Sắc mặt Giản Tinh Tuyên chấn kinh, nhìn vĩ lực từ trên trời giáng xuống, thân thể cũng nhịn không được bắt đầu run rẩy.

Diệp Tuy Phong nghiêng đầu nhìn hắn ta, thật sự là không biết nên nói gì cho phải.

Lúc này, trên lôi đài, Thạch Hào Kiệt đã cực kỳ cung kính nâng mười bình nhỏ phát sáng lấy từ trong tay Đại Thiên Thần.

Ngoại trừ mấy người Diệp Hiểu ra thì những người khác đều hai mắt tỏa ánh sáng.

Thiên Thần dịch cấp 2!

Đối bọn hắn thì đây chính là thần vật!

- Đây là phúc phận của Đại Thiên Thần, các ngươi nhất định phải càng thêm thành kính đối với nó, dốc lòng tu luyện!

Thạch Hào Kiệt nói xong, tự mình đưa Thiên Thần dịch cấp 2 cho mỗi người.

Diệp Hiểu Hiểu vụng trộm mở ra cái bình ra nhìn một chút.

Không sai, đây là thứ trước đó nàng dùng để tắm...

Đại Thiên Thần thật quá keo kiệt!

- Đại hội Thần Tứ, ba người đứng đầu ra khỏi hàng!

Bỗng nhiên, Thạch Hào Kiệt quát lớn.

Thạch Trọng, còn có Minh An Đồ của Đại Thiên Minh, lập tức phóng ra một bước về phía trước.

Diệp Hiểu Hiểu nhìn một chút, cũng vội vàng đi ra.

- May mắn!

Thạch Hào Kiệt tràn đầy tự hào mà nhìn con trai của mình, sau đó vừa nhìn về phía hai người khác, lớn tiếng nói:

- Lập tức đi đến lòng bàn tay Đại Thiên Thần, nó sẽ mang các ngươi đi đến Thần Quốc!

Mấy người khác lập tức quăng tới ánh mắt hâm mộ đối với bọn hắn.

Ba vị trí đầu đều có thể được Đại Thiên Thần tự mình tiếp dẫn, đi đến Thần Phủ tu luyện, tạo hóa này có thể chỉ có một lần trong cuộc đời.

Trên mặt Hoa Nhung thì tràn đầy không cam lòng.

Bởi vì hắn chỉ bại bởi một chiêu của Minh An Đồ, cho nên rơi xuống vị trí thứ tư, đã mất đi vị trí vô cùng trân quý lần này.

- Cha! Hài nhi nhất định không phụ kỳ vọng!

Thạch Trọng nặng nề dập đầu mấy cái đối với Thạch Hào Kiệt, sau đó đầy cõi lòng chờ mong cùng hưng phấn, đi vào lòng bàn tay Đại Thiên Thần.

Minh An Đồ cũng từ giả với người thân của mình, dứt khoát quyết nhiên đi tới.

Mà Diệp Hiểu Hiểu lại có sắc mặt bàng hoàng, thỉnh thoảng nhìn về phía đài cao.

Làm sao bây giờ?

Lên hay là không lên?

- Tiên bối, tiên bối?

Giản Tinh Tuyền tỉnh lại Diệp Tùy Phong đang trầm tư.

- Thế nào?

- Đại Thiên Thần sắp mang Hiểu Hiểu cô nương đi, ngài không đi qua nói lời tạm biệt với nàng ấy sao?

Giản Tinh Tuyên chỉ về phía giữa lồi đài, nói.

Chương 143: Ta Đã Chờ Hẳn Hơn Nửa Tháng

Diệp Tuy Phong ồ một tiếng, một nụ cười kỳ quái xuất hiện ở trên mặt.

- A ha ha.

- Đi, đương nhiên đi!

Nói xong, hẳn vươn người đứng dậy, trong giây lát đã đến bên cạnh Diệp Hiểu Hiểu.

- Đại bá!

Diệp Hiểu Hiểu lập tức vui vẻ, nhảy qua đến ôm Diệp Tuy Phong.

Những người khác liên tục ghé mắt, Lang Nữ cũng quăng tới ánh mắt tò mò.

Nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy người lớn trong nhà Diệp Hiểu Hiểu, giống như ngoại trừ đẹp trai ra thì cũng không có gì quá sáng chói nha.

- Làm tốt lắm, sau này tiếp tục cố gắng, chớ để cho các tỷ tỷ của ngươi bỏ rơi quá xa.

Diệp Tuy Phong cười vuốt tóc của nàng.

- Ta mới sẽ không đâu, đến lúc đó trở về, ta nhất định sẽ đánh ngã từng người bọn hắn.

Diệp Hiểu Hiểu quơ nắm tay nhỏ.

Lúc này, Thạch Hào Kiệt bỗng nhiên bu lại.

- Vị này... Diệp đại nhân.

Hắn tùy tiện ôm quyền, nói:

- Hậu bối của ngài cần phải đi, chúng ta không thể để cho lão nhân gia Đại Thiên Thần ông ta chờ quá lâu.

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu.

Một đôi mắt đăm đăm làm trong lòng Thạch Hào Kiệt bỗng nhiên có chút run rẩy.

- Ha ha.

- Hắn mới đợi bao lâu?

- Ta đã chờ hắn hơn nửa tháng.

Diệp Tùy Phong từ tốn nói.

- Người của Vạn Bảo Các, người ăn nói cẩn thận!

Thạch Hào Kiệt chau mày, hắn đều đã nghe Giản Tinh Tuyên nói, đây là một vị đại năng Vạn Bảo Các đến từ phương nam, tính tình không tốt, không nên tùy tiện trêu chọc.

Xuất phát từ cân nhắc an toàn cho Bình Dương Quan, hắn cũng vẫn luôn là làm như thế.

Dù là người này không có chút tôn trọng nào đối với mình, hắn cũng chỉ để ở trong lòng.

Nhưng giờ khắc này, hắn không ngờ lại nói năng lỗ mãng đối với Đại Thiên Thần như thế.

Thạch Hào Kiệt, nhịn không được!

- Người phương Nam, Đại Thiên Thần đang ở trên trời nhìn xuống, người cũng không nên vì nói sai mà ảnh hưởng đến tiền đồ của hậu bối, cũng tìm phiền phức cho mình!

Thạch Hào Kiệt trầm giọng hét đến.

Diệp Tùy Phong vỗ bả vai nhỏ của Diệp Hiểu Hiểu, để nàng trước buông mình ra.

Sau đó, hắn chậm rãi đi ra phía trước.

- Cái kia vừa rồi, ta đến chào hỏi hắn.

Nói xong, hắn đi về phía tay gấu đen kịt của Đại Thiên Thần.

- Các người đi xuống trước đi, có lẽ nơi này lát nữa sẽ không quá an toàn.

Nhìn hai thiếu niên trên tay gấu, Diệp Tùy Phong mở miệng nói.

Hai người bọn họ sững sờ, mình đang ở trên tay Đại Thiên Thần, còn có thể có cái gì không an toàn?

- Người làm càn!

Lúc này, Thạch Hào Kiệt cũng rất cục nịnh không được.

Khí thể Hợp Thể kỳ cường đại âm vang bộc phát trên lôi đài.

Hắn ta ra tay chính là tuyệt chiêu mạnh nhất, một quyền cuồng bạo, đột nhiên đánh về phía hậu tâm Diệp Tùy Phong.

Nhưng, Diệp Tùy Phong ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một chút, chỉ là nhẹ nhàng phát phát tay ra sau lưng.

Lập tức, Thạch Hào Kiệt đã bay trên không trung, con người co rút nhanh!

Một loại nguy cơ sinh tử để cho người ta rùng mình, mãnh liệt bộc phát ở sâu trong linh hồn, trong chốc lát, hắn ta ôm lấy hai tay, đôi công làm thủ, cản trước người.

- Đùng!

Năng lượng to lớn đột nhiên nổ tung trên lôi đài!

Chỉ nhìn thấy, một đám người, bao gồm cả Thạch Hào Kiệt, như là Thiên Nữ Tán Hoa, toàn bộ bị đánh bay ra ngoài, té ngã trên đất.

Trong nháy mắt chỉ còn lại Diệp Tùy Phong và Diệp Hiểu Hiểu bình yên đứng ở trên lôi đài.

- Ta nói, rời khỏi.

Diệp Tùy Phong lạnh nhạt nói.

Thạch Hào Kiệt nằm dưới đất kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm lớn máu tươi.

Sắc mặt hắn hoảng sợ!

Vừa rồi, hắn giống như bị một loại vĩ lực chí cường thiên địa đụng phải, cho dù đối mặt với ý chí của Đại Thiên Thần, hắn cũng chưa từng sợ hãi như thế!

- Con ta!

Thạch Hào Kiệt vội vàng nhìn về phía nơi khác, tìm kiếm con của mình.

Nhưng rất nhanh, hắn ta đã phát hiện, những người khác cũng không khác gì mình, cũng chính là bị đánh bay ra khỏi lôi đài mà thôi, cũng không gặp phải thương tổn quá lớn.

Nhưng loại tình huống này làm làm cho Thạch Hào Kiệt càng thêm hoảng sợ.

Kẻ mạnh cỡ nào mới có thể trong khoảnh khắc đó, làm được tinh tế như thế!

- Xong đời...

Trên đài cao, Giản Tinh Tuyên tê liệt ngồi trên ghế.

Làm sao bây giờ, hay vẫn chọc tới vị tồn tại kinh khủng này.

Tiền bối, đến tột ngòi cùng muốn làm cái gì?

Hắn gian nan ngẩng đầu, nhìn lôi đài.

Lúc này, Diệp Tuy Phong đã đi tới trước tay gấu, hắn ngẩng đầu, nhìn mặt gấu to lớn uy phong lẫm lẫm, nhếch miệng cười một tiếng.

- Làm sao?

- Dọa dọa ngươi à?

.....

Nhìn gương mặt gấu khổng lồ trên đỉnh đài, Diệp Tuy Phong giơ tay lên, nhẹ nhàng đặt trên lòng bàn tay gấu của nó.

- Chúng ta, đến tâm sự.

Diệp Tuy Phong nói.

Lúc này, Đại Thiên Thần hình như cũng tức giận.

Tường vân hình thành lông tóc dài nhỏ lại dần dần bắt đầu biến thành màu đen.

Phần nộ ngập trời từ trên mặt gấu kia cuồn ép xuống.

- Xong, Đại Thiên Thần nổi giận!

Sắc mặt của Thạch Hào Kiệt sợ hãi, sợ hãi cảm nhận được loại vĩ lực kia.

Đại Thiên Thần, không thể nghịch!

Hắn nhìn về phía bóng người nhân loại trên lôi đài kia, hắn ta đến cùng như thế nào mới có thể tiếp nhận cơn giận của Thần?

- Hoặc người xuống đây, hoặc ta đi lên.

Nhưng sắc mặt Diệp Tùy Phong lạnh nhạt, không có chút dáng vẻ sợ hãi nào.

Nhưng Đại Thiên Thần lại có vẻ như cũng không muốn xuống.

Nó hét lớn một tiếng chấn động màng nhĩ, lông tóc thật dài cuồng loạn phiêu động!

Sau đó, tay gấu trên lôi đài lại bắt đầu chậm rãi giơ lên.

Diệp Tùy Phong nhẹ nhàng lắc đầu.

- Hôm nay, nếu người không nói rõ ràng sẽ không đi được.

Nói xong, hắn một tay đè ép tay gấu to lớn, đột nhiên ép xuống!

- Đùng!

Chấn động to lớn làm cho người ta đứng không vững, cảm giác trời đất quay cuồng, giống như vừa rồi, toàn bộ Bình Dương Quan đều hơi nhúc nhích một chút!

Trên đài cao, Giản Tinh Tuyên kinh hãi muốn tuyệt.

Hắn ta nhìn thấy, Diệp Tùy Phong chỉ dựa vào một tay đã đè Đại Thiên Thần xuống, lôi đài được vô số trận pháp che kín trực tiếp bị nện ra một cái hố thật to, vô số vết nứt rất nhỏ từ cái hố nhỏ dọc lan rộng ra.

Tiền bối, là muốn chính diện cứng rắn với Đại Thiên Thần sao?

Chương 144: Đại Thiên Thần Bị Đánh

Rất nhanh, Đại Thiên Thần đã đưa ra đáp án của nó.

Một nắm đấm to như núi từ trên trời giáng xuống.

Nương theo tiếng rống cuồng bạo, đánh về phía Diệp Tỳ Phong trên lôi đài.

Giản Tinh Tuyên cảm nhận được loại lực lượng kia, lá gan của hắn đều sắp bị dọa đến đã nứt ra, đó là Thần! Làm sao có thể bị nhân loại ngăn cản!

Nhưng Diệp Tỳ Phong chỉ là lắc đầu.

- Tốt.

Đổi mặt với quả đấm to che khuất bầu trời, hắn cũng nắm tay, nhắm ngay nó, nhanh chóng đánh đi lên.

- Phanh!

Tiếng nổ đùng đoàng kịch liệt vang lên, một vòng ba động năng lượng to lớn nổ tung theo hình khuyên, lần nữa trùng kích đám người gần lôi đài ra xa mấy chục mét.

Chờ bọn hắn lấy lại tinh thần, mới khinh khủng nhìn thấy, năm đấm hủy thiên diệt địa vừa rồi đã vỡ nát, ngay cả cánh tay to lớn trên lôi đài cũng bị cắt một nửa, đồng thời đang không ngừng tiêu tán.

Trên bầu trời, gương mặt khổng lồ của Đại Thiên Thần cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

Toàn bộ tầng mây đều bị đánh ra một lỗ thủng khổng lồ.

Phía cuối lỗ thủng, hư không vỡ vụn, tạo thành một lỗ lớn đen như mực!

Mà ở trong cái lỗ lớn, một con gấu nhỏ ngây thơ chân thành, ánh mắt bình tĩnh, hình như đang sững sờ.

Diệp Tỳ Phong nhìn con gấu nhỏ kia, nhếch miệng cười một tiếng.

Gấu nhỏ nhanh chân bỏ chạy!

Nhưng nó vừa quay người đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc đứng ở trước mặt nó.

- Nói đi.

Diệp Tỳ Phong mở miệng nói.

- Rống!

Thân thể gấu nhỏ đột nhiên biến lớn, một chưởng chụp tới.

Diệp Tuy Phong trở tay một chưởng, đánh trên mặt gấu của nó.

- Phanh!

Hư không vỡ vụn, cả người nó, trong nháy mắt bị đánh ra khỏi hư không, nặng nề ném tới giữa lôi đài, lần nữa ném ra một cái hố to lớn.

Gấu nhỏ mắt nổi đom đóm, lắc lắc đầu, lại nhìn thấy gương mặt làm đáy lòng nó phát lạnh kia.

- Nói!

Không đợi nó kịp phản ứng, một nắm đấm lại cấp tốc phóng đại trong mắt, đập vào mặt của nó.

Tiếng oanh minh không ngừng nổ vang, thân thể gấu nhỏ triệt để đập vỡ lôi đài, bay ra xa mấy chục thước, trên mặt đất tạc ra một đường rãnh thật sâu.

Nó thật vất vả bò lên, nắm đấm lại lần nữa đánh tới.

- Nói.

- Còn không nói?

- Này thì không nói!

Diệp Tuy Phong mang theo gấu nhỏ, một quyền lại một quyền nện ở trên mặt của nó.

Hắn không chế cường độ của mình, không nguy hiểm đến tính mạng, lại có thể làm cho nó cảm nhận được thống khổ mãnh liệt.

Những người khác trong sân đấu đã sớm choáng.

Con gấu nhỏ nhìn qua ngôi thơ chân thành này lại chính là Đại Thiên Thần của bọn hắn?

Mà lúc này, Đại Thiên Thần của bọn hắn đang bị một tu sĩ nhân loại điên cuồng đánh, trên mặt chảy đầy nước mắt nước mũi, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có!

Thế giới này đến tột cùng thế nào?

Tín ngưỡng trong lòng bọn họ, đang nhanh chóng sụp đổ theo một quyền lại một quyền của Diệp Tỳ Phong!

- Người còn không nói!

Lại là một quyền, hung hăng nện ở trên mũi Đại Thiên Thần.

Cuối cùng, gấu nhỏ nhin không được, lớn tiếng kêu lên:

- Người không hỏi làm sao ta nói?

m thanh kia, không ngờ lại có chút bập bẹ.

Diệp Tỳ Phong dừng nắm đấm sắp vung ra, nhìn con gấu nhỏ nước mắt chảy ngang, mang theo tiếng khóc nức nở này.

- A, quên hỏi.

- Vậy người tới đi.

Nói xong, hấn dẫn theo gấu nhỏ, thả người nhảy lên, bay lên bầu trời, thuận đường mang đi Diệp Hiểu Hiểu đang ở trên lôi đài xem trò vui.

Trong lòng gấu nhỏ bi thương, cũng bởi vì người quên, ta phải chịu oan nhiều quyền như vậy!

Sau một lát, trong phòng, Diệp Tỳ Phong ngồi bên cửa sổ, ung dung uống trà.

Hai tiểu nha đầu đứng ở hai bên, tò mò nhìn một con gấu nhỏ ngây thơ chân thành trước mặt.

- Nó thật sự là Đại Thiên Thần sao?

Diệp Hiểu Hiểu bất khả tư nghị nói.

Ai có thể ngờ được, Đại Thiên Thần lại dễ thương như thế chứ?

Một cái đầu chim bảy màu từ Diệp Hiểu Hiểu đầu vai ló ra, mang theo địch ý nhìn chăm chăm vào gấu nhỏ, hình như đang lo lắng địa vị của mình bất ổn.

- Đang hỏi người đây.

Diệp Tỳ Phong thản nhiên nói.

Gấu nhỏ biến sắc, vội vàng gấp giọng nói:

- Ta là Đại Thiên Thần... Không đúng, ta không phải Đại Thiên Thần... Mà cái gì là Đại Thiên Thần?

Ba người:

- ...

- Người đang hỏi lại ta sao?

Diệp Tùy Phong xoay đầu lại.

Gấu nhỏ nhìn thấy gương mặt kia, lập tức muốn khóc, hô to:

- Ta thật không biết Đại Thiên Thần gì đó, ta chính là được Vĩnh Đông Hoàng mời, qua đây hoàn thành nhiệm vụ...

Theo gấu nhỏ kể lại, Diệp Tùy Phong cũng hiểu rõ đây là xảy ra chuyện gì.

Thì ra, trong Hoàng thành Vĩnh Đông thật sự có một tổ gấu.

Bọn chúng sống trong một mảnh bí cảnh, mỗi một cá thể đều cực kỳ cường đại, khi vừa sinh ra đã có lực lượng kinh khủng bằng với tu sĩ Độ Kiếp kỳ của nhân loại.

Trong đó, cường đại nhất, gần như đã sờ đến trần nhà của khu thể giới này.

Mà cách mỗi ba năm, Vĩnh Đông Hoàng sẽ đi tới phiến bí cảnh này, thỉnh cầu phái ra một bộ phận gấu đi ra, đến hoàn thành một nhiệm vụ tiếp dẫn.

Sau khi hoàn thành, bọn chúng sẽ một lần nữa trở lại bí cảnh, không hỏi thế sự.

Con gấu nhỏ này là lần đầu nhận được mời, đi ra làm nhiệm vụ.

Cho nên, đối với cách xưng hô Đại Thiên Thần này, nó thật đúng là không biết.

- Ta biết, mới nói...

Gấu nhỏ yếu ớt nói, trong lòng nó một mảnh thê lương.

Lúc đầu thật tốt, sao bỗng nhiên lại xuất hiện một mãnh nhân như thế, bắt được nó, sau đó chính là đánh đập một trận.

Sớm biết như vậy đã không nhận nhiệm vụ này!

Sau khi nghe xong, Diệp Tỳ Phong hít vào một hơi.

Nếu hấn đoán không sai, Đại Thiên Thần này thật là một âm mưu lừa bịp đại chúng, sau lưng của nó chính là tu sĩ nhân loại được xưng là Vĩnh Đông Hoàng kia quấy phá.

- Được thôi.

Diệp Tỳ Phong xoay người, ngón tay xoay chuyển, lộ ra một chiếc lá cây màu trắng.

- Người biết cái này chứ?

Gấu nhỏ ngẩn người, nhìn Diệp Tỳ Phong:

- Đây là lá cây phía trên phòng ở nhà ta, sao người lại có thể có cái này?

Diệp Tỳ Phong nhếch mi, Khải Mông Thụ lại là phòng ở nhà Tiểu Hùng?

Có lẽ, chuyện xưa mà quyển cổ thư kia nói là thật...

- Nhà người ở đâu?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Ở trong bí cảnh.

- Bí cảnh ở đâu!

- A!

Gấu nhỏ gãi gãi cánh tay, nói:

- Ngay hoàng thành Vĩnh Đông, trong núi sau Hoàng Cung.

- Nếu người muốn đi, ta sẽ dẫn đường cho người.

Diệp Tỳ Phong yên lặng một lát.

- Đi, vậy chúng ta cùng đi chứ.

Chương 145: Đến Nhà Gấu Nhỏ

Một con chim khổng lồ bảy màu, giương cánh che khuất bầu trời, từ Bình Dương Quan đằng không bay lên, lên như điều

gặp gió, một đường bay về phía Đông.

- Hô, cuối cùng đã đi.

Trên mặt đất, Giản Tinh Tuyên nhìn đại điều đi xa, như trút được gánh nặng.

Có một đại thần như thế ở bên cạnh, hẳn đơn giản như ngồi trên bàn chông, sợ làm sai chút gì sẽ chọc hấn không cao hứng.

- Lại nói, người thật không cho con của người đi cùng Đại Thiên Thần sao?

Giản Tinh Tuyên quay đầu, nhìn Thạch Hào Kiệt bên cạnh.

- Không cần nhắc đến cái tên này ở trước mặt ta!

Thạch Hào Kiệt hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt hấn ta khó coi, khí tức phù phiếm, hiển nhiên vẫn còn bị dư âm sau trận chiến giữa Diệp Tuy Phong và Đại Thiên Thần làm cho hoảng sợ.

- Ta cũng sẽ không đi sùng bái một con gấu còn chưa dứt sữa!

Sắc mặt Thạch Hào Kiệt tức giận:

- Ta nhất định sẽ tìm thời gian đi Hoàng Thành một chuyến, hỏi Vĩnh Đông Hoàng xem, đây rốt cuộc là chuyện gì!?

Nói xong, hấn lập tức dẫn theo Thạch Trọng, quay người rời khỏi.

Giản Tinh Tuyên nhìn bầu trời phía Đông, khe khẽ lắc đầu.

- Vĩnh Đông Hoàng?

- Có lẽ, người có gặp được hay không cũng là một vấn đề.

...

Trên trời cao.

Thất Thái Loan Điều nhanh chóng tăng tốc bay lượn.

Ở trên lưng đại điều có bốn bóng người đang đứng.

Ngoại trừ ba người Diệp Tuy Phong ra thì còn có Lang Nữ mặt mũi tràn đầy ngơ ngác.

Trước khi bọn hắn đi, Diệp Hiểu Hiểu ôm cánh tay Diệp Tùy Phong lắc tới lắc lui, năn nỉ mang theo Lang Nữ cùng đi.

Nói Lang Nữ là bạn tốt của mình, mà còn là tướng tài đặc lực nàng tìm kiếm cho tương lai!

Thế là, Diệp Tùy Phong ước pháp ba chương với nàng.

Có thể mang theo Lang Nữ đồng hành, nhưng mọi thứ của nàng ấy, bao gồm tài nguyên tu luyện các loại đều cần Diệp Hiểu Hiểu tự phụ trách.

Dù sao, nàng ấy là người của người, không phải là người của ta.

Lúc đầu hẳn tưởng là, Diệp Hiểu Hiểu nghe thấy điều kiện này sẽ buông tha cho.

Nhưng Diệp Tùy Phong không ngờ, nàng không ngờ lại dứt khoát đồng ý, còn vỗ bộ ngực nhỏ, cam đoan mình sẽ phụ trách tới cùng.

Sau đó, Lang Nữ theo leo lên Thất Thái Loan Điều, cùng nhau đi tới Hoàng Thành Vĩnh Đông ở phía Đông.

- Chớ khẩn trương, Tiểu Thái bay rất ổn, không cần lo lắng sẽ rơi xuống.

Diệp Hiểu Hiểu thấy khuôn mặt Lang Nữ khó coi, tiến lên, trấn an nói.

Lang Nữ nhìn nàng một chút, cứng rắn lộ ra một bộ nụ cười khó coi.

Không phải nàng sợ rơi xuống, mà con gấu nhỏ đang ôm cái chậu sữa bên cạnh nàng kia, mới làm cho nàng sợ hãi!

Đây chính là Đại Thiên Thần!

Nàng sao có thể nghĩ tới, mình có một ngày có thể ngồi cùng một chỗ với Đại Thiên Thần trong truyền thuyết?

- Người uống không?

Bỗng nhiên, gấu nhỏ nháy mắt, đưa cái chậu sữa tới trước mặt Lang Nữ.

Lang Nữ lập tức bị dọa đến giật mình, liên tục khoát tay.

- A ta không... Cái này, cái này, cái này... Không cần, không cần.

Nàng nói năng lộn xộn.

- Nay, chúng ta đã là người lớn, đã sớm không bú sữa mẹ.

Diệp Hiểu Hiểu cũng không sợ nó, đi đến bên cạnh nó:

- Người lớn bao nhiêu?

Gấu nhỏ thấy Lang Nữ không cần, rút tay trở về, vừa uống vừa lảm bảm:

- Ta mới sinh được 19 năm...

- Mười chín tuổi còn bú sữa mẹ!

Diệp Hiểu Hiểu lập tức chấn kinh.

Lúc này, Diệp Tùy Phong nói:

- Tuổi tác của yêu thú không thể dựa theo nhân loại để tính toán, mười chín tuổi, ở trong gia tộc bọn chúng có lẽ cũng không khác gì lúc người hai ba tuổi đâu.

Diệp Hiểu Hiểu giật mình, nhìn đầu gấu nhỏ nhắn, nhin không được bóp nhẹ một cái.

- Đại bá, chúng ta đang muốn đi đến nhà hắn sao?

Diệp Hiểu Hiểu hỏi.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu:

- Ừm, nói chuyện với người lớn của nó một chút.

Ở Bình Dương Quan hơn nửa tháng, vốn cho rằng có thể đợi được người phía sau màn giết chết Diệp Chấn Quang, lại không nghĩ rằng, cuối cùng chờ được lại là một con gấu nhỏ.

Nhưng thực lực của con gấu nhỏ này đúng là bất phàm.

Nếu trong cổ thư nói không sai, ba lão tổ của nó thật là có thực lực bố cục trong dòng sông thời gian.

Cho dù không có, căn cứ lai lịch của phiến lá màu trắng kia, người kia cũng không thoát được quan hệ với hoàng thành Vĩnh Đông.

Đi thì biết.

Núi non trùng điệp nhanh chóng lui lại dưới chân.

Bởi vì xung quanh vương quốc Vĩnh Đông được bao bọc bởi trận pháp không lồ, cho nên khí hậu nơi này dễ chịu hơn cánh đồng tuyết bên ngoài rất nhiều.

Gần như không khác lắm mùa đông ở thành Vân Tiêu.

Hoàng thành Vĩnh Đông cách Bình Dương Quan mấy chục ngàn dặm.

Nhưng có Thất Thái Loan Điều toàn lực phi hành, chỉ trong thời gian nửa ngày đã nhìn thấy một tòa thành trì to lớn bằng bạc cự đại.

Diện tích của nó lớn hơn Bình Dương Quan gấp mười lần.

Cả thành trì hiện lên phân bố tháp trạng, vị trí trung tâm nhất, gần như đứng vững đến trên đường chân trời, xuyên phá tầng mây.

Một tầng vòng sáng giống như cái chén lớn, úp ngược phía trên thành trì.

- Chúng ta đã đến, đây chính là hoàng thành Vĩnh Đông.

Gấu nhỏ leo đến phía trước nhất, thò đầu ra, lông tóc bên miệng còn lưu lại mấy giọt sữa.

- Nghe đại nhân nhà ta nói, xung quanh hoàng thành này có bố trí một vòng trận pháp vô cùng kiên cố, sau khi chúng ta trưởng thành cũng không công phá được nó, rất lợi hại!

Gấu nhỏ vừa nói, vừa ngắm nhìn sắc mặt Diệp Tùy Phong.

Đáng tiếc lại không như nó mong muốn, không nhìn chút biểu lộ sợ hãi nào.

- Nhưng không sao đâu, ta có giấy thông hành do Vĩnh Đông Hoàng cho, chúng ta cứ đi vào từ cửa chính là được.

Nó không biết từ đâu lấy ra một lệnh bài màu vàng óng, trên đó viết ba chữ to “Vĩnh Đông Hoàng”.

Diệp Tùy Phong nhìn thoáng qua, lập tức quay đầu lại.

Lệnh bài đó là chìa khoá của trận pháp này.

Đại trận bao phủ Hoàng Thành trước mặt đúng là bất phàm.

Trong tầm mắt của hắn, đại trận quán thông thiên địa, cấu kết pháp tắc thế giới, tạo thành một bình chướng kiên cố.

Cho dù là tu sĩ cấp bậc Đại Thừa vượt qua thiên kiếp, tắm rửa qua tiên quang, cũng chưa chắc có thể cưỡng ép xông vào trong vách tường kia.

Chương 146: Vĩnh Đông Hoàng Xuất Hiện

Người bố trí trận pháp này ít nhất là người có lực lượng gần với đỉnh phong nhất trong thế giới này.

- Vậy chúng ta đi xuống đi, đại... Thúc?

Gấu nhỏ nhìn Diệp Tỳ Phong nói.

- Không cần.

Diệp Tỳ Phong sờ lên một chiếc nhẫn trên ngón tay:

- Đã hơn nửa tháng, ta đã không còn quá nhiều kiên nhẫn.

Nói xong, hắn vươn người đứng dậy, bay đến trước mặt lồng ánh sáng to lớn.

Mặt mũi gấu nhỏ tràn đầy nghi hoặc:

- Ngài ấy muốn làm gì?

- Trận pháp này không thể mạnh mẽ xông vào, nó sẽ giết chết tất cả người công kích nó!

Diệp Hiểu Hiểu cười hì hì một tiếng, vuốt cái đầu đầy thịt của nó:

- Người đợi xem là được.

Khó trách lão đại bá ưa thích vò nàng đầu, thì ra lại thư thái như vậy.

Trước mặt lồng ánh sáng, Diệp Tỳ Phong dừng lại trong chốc lát, sau đó mỉm cười.

- Pháp tắc?

Chiếc nhẫn trên tay hắn dần dần tản ra ánh sáng mờ lung.

- Bá!

Thiên Đạo Giới bỗng nhiên bắn ra ánh sáng rực rỡ, vô số thứ giống như xúc giác đột nhiên bộc phát ra.

Mỗi một xúc giác đều là một pháp tắc thiên đạo hoàn chỉnh.

Bọn chúng nhanh chóng mở ra, rất nhanh đã bao phủ toàn bộ lòng ánh sáng hình bán cầu này.

Mỗi một đoạn pháp tắc đều phát ra ánh sáng chói sáng, như mặt trời nhỏ.

Động tĩnh này quá lớn, đám người trong Hoàng thành rất nhanh đã chú ý tới cảnh tượng lần này.

Sắc mặt bọn hắn lo sợ không yên, nhìn vô số mặt trời phía ngoài đại trận, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong một cung điện ở trung tâm nhất Hoàng Thành, một người trung niên mặc long bào màu vàng, cực kỳ uy nghiêm, bỗng nhiên, trong lòng rung động!

Hắn ta ngẩng đầu, ánh sáng xán lạn từ cửa sổ bắn vào, chiếu lóng lánh trên mặt của hắn.

- Mượn dùng pháp tắc, so với pháp tắc hoàn chỉnh sẽ như thế nào?

Diệp Tùy Phong chuyển động Thiên Đạo Giới, tiếp theo, vô số xúc tu phát sáng đột nhiên đâm vào lòng ánh sáng!

Chỉ một thoáng, tiếng nổ tung to lớn giống như là trời sập bỗng nhiên nổ tung trên bầu trời hoàng thành!

Vô số vết nứt như điện chớp, cấp tốc lan tràn đến phía trên bàn tay do ánh sáng tạo thành.

- Răng rắc, răng rắc!

Trong mấy hơi thở, đúng sắp nứt ra!

- Ba!

Một cây bút rơi trên mặt đất trong cung điện.

Người trung niên mặc long bào kinh hãi muốn tuyệt!

- Nhanh đi bí cảnh mời đại thần Thiên Tuệ!

.....

Hoàng thành Vĩnh Đông là một tòa thành trì khổng lồ nhất vương quốc Vĩnh Đông.

Mấy triệu sinh linh bình yên sinh tồn ở chỗ này.

Bởi vì có đại trận hoàng thành che chở, người trong này chưa từng có lo lắng uy hiếp đến từ bên ngoài.

Nhưng vào hôm nay, tai nạn đã xảy ra!

Toàn bộ sinh linh, toàn bộ đi ra đường cái, nhìn vô số mặt trời nhỏ, còn có từng vết nứt tinh mịn trên đại trận, sợ hãi chợt hiện ra từ sâu trong lòng.

Có người ngây ra như phỗng, không thể tin được tất cả những gì mình nhìn thấy.

Càng có người ngồi liệt trên mặt đất, trong miệng tự lảm bảm, nói mê.

Bỗng nhiên, một chiếc thuyền màu vàng to lớn từ đỉnh chớp hoàng thành đằng không bay lên, phóng đến chân trời.

- Đông Hoàng tự mình xuất chinh!

- Trời ạ, đó là chiến thuyền Cửu Thiên trong truyền thuyết sao? Ta chỉ thấy thần tích của nó ở trong cổ thư!

- Ngô Hoàng vạn tuế! Hoàng Thành vĩnh viễn không thể phá vỡ!

Mọi người hô to Đông Hoàng, sắc mặt bọn họ phấn chấn.

Kẻ địch cường đại cỡ nào, ở trước mặt chiến thuyền Cửu Thiên cũng sẽ hóa thành bột mịn!

Chiến thuyền màu vàng trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Diệp Tùy Phong.

Nó dừng trong ở trận pháp, trên trăm khí tức cường đại, đứng ở phía trước chiến thuyền, nhìn khí thế của nó, chí ít đều từ cảnh giới Hợp Thể trở lên!

Phía trước nhất là người trung niên mặc long bào, đầu đội kim ngọc long quan.

Sắc mặt hắn ta hoảng sợ, nhìn Diệp Tùy Phong trước mặt.

- Dừng tay!

Trường kiếm Vĩnh Đông Hoàng hoành không, chỉ vào Diệp Tùy Phong ngoài trận pháp.

- Ta mặc kệ các hạ là ai, từ nơi nào đến, lập tức dừng tay lại cho ta!

- Hoàng thành Vĩnh Đông, không phải nơi các ngươi có thể muốn làm gì thì làm!

Long bào của hắn ta cuồng vũ, khí thế phi phàm, cực kỳ uy nghiêm!

Đáng tiếc, hắn ta chọn sai đối thủ.

Vẻ mặt Diệp Tùy Phong lạnh nhạt, chậm rãi nói:

- Nếu ta không ngừng, ngươi định làm gì ta?

- Há?

Vĩnh Đông Hoàng tức giận bắn ra, kiếm chỉ thương thiên, một khí thế vương giả âm vang bộc phát!

Ngay sau đó, cả Hoàng Thành cũng bắt đầu dâng lên một cỗ lực lượng khổng lồ.

Loại sức mạnh kia giống như bị trường kiếm trong tay Vĩnh Đông Hoàng hấp dẫn, nhao nhao lao qua, khí thế của hắn ta bắt đầu tăng nhanh!

Vốn tu vi chỉ có cấp bậc Hợp Thể, rất nhanh đã vọt tới Độ Kiếp kỳ, cuối cùng, thậm chí vọt thẳng phá qua, đạt đến độ cao tương đương cảnh giới Đại Thừa sắp phi thăng!

Một con Ngũ Trảo Kim Long to lớn cấp tốc ngưng kết trên đỉnh đầu Vĩnh Đông Hoàng, điên cuồng gào thét về phía Diệp Tùy Phong.

Cảm nhận được cỗ khí thế này, đám người trong Hoàng Thành lập tức bắt đầu sôi trào.

Tiếng hô Đông Hoàng càng to hơn.

Sắc mặt Vĩnh Đông Hoàng âm trầm, nhìn chăm chăm Diệp Tỳ Phong, nghiêm nghị quát:

- Tu sĩ, ta khuyên ngươi đừng quá càn rỡ!
- Ngươi nên hiểu rõ, bây giờ ngươi đối mặt chính là lực lượng của mấy triệu sinh linh trong Hoàng Thành!

Diệp Tỳ Phong sờ lên cái cằm.

Hắn có thể cảm giác được, lúc này, Vĩnh Đông Hoàng đã nói liền cùng một chỗ với tất cả mọi người trong Hoàng Thành.

Tới đối kháng, chính là đối kháng với cả tòa Hoàng Thành.

Nhưng, thì tính sao?

- Ta khuyên ngươi một câu cuối cùng, để người chủ sự của tòa thành này đi ra đây.

- Nếu không thì đừng trách ta.

Diệp Tỳ Phong từ tốn nói.

Hắn lựa chọn dùng sức mạnh, chính là không muốn lãng phí thời gian nữa, bức ra người đứng phía sau Hoàng Thành.

Nếu không đại trận này đã sớm hóa thành hư không.

Nhưng Vĩnh Đông Hoàng nghe thấy vậy lại càng tức giận hơn.

- Ta, chính là chủ nhân của Hoàng Thành này!

Hắn ta hét lớn một tiếng, ra sức huy động trường kiếm, sau đó chủ động phát ra công kích, chém về phía Diệp Tỳ Phong.

Con Ngũ Trảo Kim Long cũng đằng không bay lên, lôi cuốn lấy uy thế vô biên, đánh tới.

Chương 147: Dẽ Như Trở Bàn Tay

- Hắn xong, trận pháp kia sẽ không ngăn cản công kích từ trong ra ngoài!

Trên lưng Thất Thái Loan Điều, gấu nhỏ ngạc nhiên hô.

- Phanh!

Diệp Hiểu Hiểu đấm lên đầu nó một cái.

- Đừng quên, bây giờ ngươi là tù binh đấy!

Nàng răn dạy xong, nhìn về phía Diệp Tùy Phong, trên mặt nàng hơi có chút lo lắng, dù sao, khí thế của Kim Long kia thật sự quá mạnh!

Đại bá có thể thắng được không?

- VẬY ĐƯỢC.

Diệp Tùy Phong thấy Vĩnh Đông Hoàng đánh đến, mặt hắn không biểu cảm, Thiên Đạo Giới trên tay lần nữa phóng ra ánh sáng.

Ngay sau đó, vô số thiên đạo pháp tắc đâm vào trên đại trận Hoàng Thành điên cuồng lay động!

Chỉ trong thời gian nháy mắt, vết nứt trên đại trận đã tăng mấy lần.

Sau đó, “Răng rắc” một tiếng, trực tiếp sụp đổ!

Thiên đạo pháp tắc giống như con rắn dài du tẩu trên bầu trời, sau khi phá hủy đại trận thì trực tiếp vọt thẳng tới con Ngủ Trảo Kim Long kia!

- Ầm ầm!

Tiếng nổ đùng đoàng chấn vỡ màng nhĩ vang lên trên không trung.

Hai lực lượng cường đại điên cuồng đụng nhau.

Sau đó, Ngủ Trảo Kim Long trực tiếp bị thiên đạo pháp tắc xé nát tại chỗ, hóa thành bột mịn!

Sau khi phá hủy Kim Long, lực lượng pháp tắc hình thành, thế công không giảm, lần nữa phóng tới Vĩnh Đông Hoàng.

- Toàn lực công kích!

Hắn ta kinh hãi muốn tuyệt, căn bản không ngờ rằng, đại trận Hoàng Thành được xưng là không bao giờ bị tổn hại lại bị người này đánh nát trong khoảnh khắc.

Với lại công kích kinh khủng hội tụ toàn bộ sinh linh toàn thành, ở trước mặt người kia lại nhỏ yếu giống một con kiến.

Hiện tại, chỉ có thể đặt hi vọng cuối cùng lên chiến thuyền Cửu Thiên.

Theo Vĩnh Đông Hoàng rống to, tất cả tu sĩ trên chiến thuyền bắt đầu điên cuồng phóng thích tu vi.

Ngay sau đó, trong miệng con rồng ở cao nhất của chiến thuyền, cấp tốc tích tụ một cỗ năng lượng cường đại đến cực hạn!

Trước một khắc pháp tắc công kích đến, năng lượng hủy thiên diệt địa đã từ trong miệng rồng phun ra ngoài!

- Đùng!

Tiếng nổ lớn, lần thứ hai vang lên!

Ánh sáng chói mắt làm cho người ta căn bản không thể mở mắt.

Sau khi dần dần khôi phục tầm mắt, các cư dân hoàng thành Vĩnh Đông hoảng sợ nhìn thấy.

Chiến thuyền Cửu Thiên trong truyền thuyết kia đã triệt để nổ bể, mảnh vỡ bay đầy trời, gần như che đầy toàn bộ bầu trời của hoàng thành.

Bọn hắn co quắp ngã xuống đất, tròng cảnh kinh khủng nhìn thế giới kia diệt, một cảm giác lạnh buốt, từ đỉnh đầu cấp tốc lan tràn đến gót chân.

- Ngô Hoàng... Thua?

Vĩnh Đông Hoàng máu me khắp người.

Linh kiếm Thiên cấp cực phẩm trên tay đã hoàn toàn vỡ vụn.

Hắn ta nhìn về phía mảnh vỡ chiến thuyền rơi xuống Hoàng Thành, trong mắt chỉ toàn là mờ mịt.

Vì sao lại có người mạnh mẽ như thế!

Cường đại đến để cho người ta tuyệt vọng, để cho linh hồn người ta run rẩy, phát lạnh thấu xương!

Trận chiến đấu này, chỉ có một từ ngữ có thể hình dung.

Dễ như trở bàn tay!

Một sức mạnh dẫn dắt thân thể của hắn ta, chậm rãi bay về phía trước, đứng ở trước mặt Diệp Tỳ Phong.

- Người sau lưng ngươi đã từ bỏ ngươi sao?

Diệp Tỳ Phong từ tốn nói.

Vĩnh Đông Hoàng nhìn lên âm thanh cao lớn trước mặt, cười đau thương một tiếng:

- Chờ bọn hắn đến, ngươi không đi được.

Diệp Tỳ Phong lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi quá tự phụ.

- Đúng vậy.

Bỗng nhiên, một âm thanh từ trong hư không truyền đến.

Ngay sau đó, một người thanh niên mặc tố y chậm rãi hiện ra.

- Hắn ở vị trí cao lâu dài, thật sự đã quên sứ mệnh lúc đầu của mình.

Thanh niên mở miệng nói, sau đó vung tay lên một lá cây màu trắng xóa, trống rỗng xuất hiện.

Diệp Tỳ Phong nhìn thấy, lá cây kia giống như đúc với chiếc lá trong tay mình.

Chính là lá của Đại Thụ Khải Mông.

Lá cây đón gió nhanh chóng lớn lên, che đậy phía trên hoàng thành, ngăn cản mảnh vỡ chiến thuyền rơi xuống.

Những mảnh vỡ kia đều là vật cực kỳ nặng nề, nếu để rơi vào trong thành như thế, gần như có thể phá hủy phần lớn kiến trúc trong hoàng thành, khẳng định tử thương vô số.

Thanh niên này đang bảo vệ cư dân trong Hoàng Thành.

Sau đó, hắn ta thu lại chiếc lá, đi đến trước mặt Diệp Tỳ Phong, khom người cúi đầu.

- Tiền bối thứ tội, lão sư nhà ta chờ ngài đã lâu.

.....

Thanh niên mặc bộ trang phục màu xanh mang theo giọng bình tĩnh, tư thái lại đặt rất thấp.

- Người là ai? Sư phụ nhà người là ai?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Người ta nói chuyện nhẹ nhàng với hắn, hắn đương nhiên cũng nguyện ý nói chuyện nhẹ nhàng với người ta.

- Ta tên là Vũ Hồng, ngài cũng có thể gọi ta là Cửu Hoàng Tử.

Nói xong, hắn ta hướng về phía Vĩnh Đông Hoàng:

- Con trai thứ chín của hắn.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày, thanh niên này lại là con trai của Vĩnh Đông Hoàng.

Nhưng nhìn bộ dáng của hắn ta hình như không có chút nào để cha của hắn ta vào mắt, căn bản cũng không có nửa điểm tôn trọng.

- Về phần sư phụ của ta.

Vũ Hồng cười nói:

- Tiên bối, thật sự là có lỗi, ta không thể nhắc đến tên của lão nhân gia ngài ấy trong chủ thể giới, nếu không sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

- Cũng bởi vì vậy nên ngài ấy không cách nào tự mình đến đây đón tiếp tiên bối, còn xin tiên bối thông cảm.

Vũ Hồng lần nữa khom người.

- Hắn ta không có ở chủ thể giới?

Diệp Tuy Phong vươn tay, ném gấu nhỏ ở trên lưng Loan Điều tới.

- Chẳng lẽ nói, sư phụ nhà người cũng là một con gấu?

Gấu nhỏ vẫn còn đang trong sự khiếp sợ vừa rồi, bỗng nhiên bị bắt tới, con mắt có chút mơ hồ.

Sau đó, nó nhìn thấy thanh niên trước mặt, lập tức bắt đầu kích động:

- Đại ca Vũ Hồng, nhanh cứu ta!

- Phú Quý?

Vũ Hồng cũng ngẩn người, sau đó lắc đầu nói:

- Tiền bối, sư phụ ta cũng không phải là tộc Viễn Cổ Chiến Hùng, ngài ấy cũng như chúng ta, đều là nhân loại.

- Ngài ấy chỉ là cùng nhau sinh tồn với nhất tộc Chiến Hùng ở trong tiểu thế giới kia thôi.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu, hắn cũng không muốn có quá nhiều liên hệ với một con gấu.

- Nếu hắn đã sớm dự đoán được ta muốn tới, vậy thì đi thôi.

Diệp Tuy Phong nói.

- Mời tới bên này.

Vũ Hồng khom người, nhường ra vị trí.

Chương 148: Thiên Cơ Lão Nhân

Diệp Tuy Phong đi thẳng về phía trước, Thất Thái Loan Điều cũng vội vàng theo sau.

Khi đi ngang qua Vũ Hồng, gấu nhỏ quăng tới cho hắn ta ánh mắt đáng thương.

Nhưng Vũ Hồng chỉ bất đắc dĩ nhún vai.

Sau khi mấy người đi, Vũ Hồng cúi đầu xuống, nhìn cư dân Hoàng Thành vẫn như cũ chưa hoàn hồn, khe khẽ thở dài.

- Sư phụ, hắn thật là người người muốn tìm sao?

- Vừa rồi, đối với mấy triệu sinh linh này, hắn lại không có chút thương hại nào...

Sau khi lần nữa thở dài, Vũ Hồng đi theo bọn người Diệp Tuy Phong cùng nhau tiến lên, không để ý Vĩnh Đông Hoàng đang hấp hối tí nào.

Sau một lát, mấy người Diệp Tỳ Phong đã đi tới cung điện cao nhất Hoàng Thành.

Nơi này đã ở trên tầng mây, nhưng phía sau cung điện vẫn còn có một mảnh sơn thủy, tiên ý quanh quẩn.

- Lối vào tiểu thế giới, ở ngay chỗ này.

Vũ Hồng dừng bước lại, chỉ ao nước trước mặt.

Ánh mắt Diệp Tỳ Phong sáng lên, thông qua tầm mắt Thiên Đạo, hẳn có thể nhìn thấy, phía sau này này thật sự có một mảnh không gian khác biệt, đồng thời đây là một thế giới tự thành, không có chút nào liên quan với chủ thế giới.

Nếu không cố ý dò xét sẽ rất khó phát hiện cửa vào này, thật sự là ẩn tàng đủ sâu.

- Đi thôi.

Diệp Tỳ Phong trực tiếp bước vào ao nước, Thiên Đạo Giới trên tay phát ra ánh sáng mịn mờ, bao phủ toàn thân của hắn.

Không có cách, hiện tại hắn quá mạnh, mỗi khi ra vào một thế giới đều cần Thiên Đạo giới ngự trang.

Nếu không, không đợi hắn đi vào, thế giới đã vỡ nát.

Trời đất đảo ngược.

Sau khi xuyên qua ao nước, Diệp Tỳ Phong phát hiện, mình đi tới một mảnh thảo nguyên.

Thảo nguyên không lớn, nhưng ở trung tâm nó có một gốc cây to lớn, đứng một mình ở nơi đó.

Thân cây, lá cây của nó, tất cả đều là màu trắng, chính là Đại Thụ Khải Mông!

Ở dưới gốc Đại Thụ Khải Mông, mấy con gấu đáng dấp không khác Phú Quý lắm đang lười biếng nghỉ ngơi bên cạnh một đầm nước.

Phía trên đầm nước có một ngọn tháp nhỏ đang nhẹ nhàng lơ lửng.

Diệp Tỳ Phong khiêu mi.

Tháp nhỏ này lại là một tháp Khởi Nguyên Vạn Vật, nhưng nó chỉ có tám tầng.

- Tiền bối, lão sư ta đang ở đây.

Lúc này, Vũ Hồng cũng tiến vào, sau đó, hấn huyết sáo một cái.

Nghe thấy tiếng huyết sao, mấy con gấu nhỏ dưới gốc cây lập tức chạy vội tới, vây quanh người Diệp Tùy Phong, tò mò nhìn hấn.

- Quao! Thật sự là tổ gấu!

Mấy người Diệp Hiểu Hiểu cũng tiến vào, lúc này, Thất Thái Loan Điều đã thu nhỏ, đứng ở trên bờ vai của nàng.

Sắc mặt của Lang Nữ chân kinh, một đám Đại Thiên Thần...

- Tiền bối.

Bỗng nhiên, Vũ Hồng có chút ngưng ngừng nói:

- Phú Quý còn nhỏ, có lẽ trong lúc vô tình vô lễ với ngài, không biết... Ngài có thể tha cho nó một lần hay không?

Diệp Tùy Phong không nói gì, tiện tay ném gấu nhỏ xuống dưới.

Nếu như đã tìm được chính chủ, vậy nó cũng không còn tác dụng gì nữa.

Gấu nhỏ rơi xuống đất, lập tức nước mắt rung rung, bỏ nhào đến bên cạnh mấy con gấu khác.

- Ta sẽ không bao giờ nhận nhiệm vụ kia nữa, ô ô...

Không để ý đến đám người kia, Diệp Tùy Phong một thân một mình, chậm rãi đi đến dưới gốc Đại Thụ Khải Mông.

Một lão nhân gầy da bọc xương, hình như đã khô cạn, mắt nhắm lại, khoanh chân ngồi trên đầm nước.

- Người rốt cuộc đã đến.

Lão nhân khàn khàn nói, ánh mắt của lão hình như đã không cách nào mở ra.

- Chuyện này, là người làm?

Diệp Tuy Phong trực tiếp lấy ra chiếc lá cây kia, ném vào trong ngực lão.

Lão nhân duỗi ra bàn tay gầy như que củi, mò tới chiếc lá kia.

- Ha ha.

- Thời gian, nhân quả, quá khứ.

- Mọi việc, đều là số mệnh.

- Mọi việc, Thiên Cơ cho phép.

Diệp Tuy Phong nhú mày, hẳn cũng không thích làm trò bí hiểm, rơi vào trong sòng mù, để cho người ta thấy không rõ lắm.

Hắn chỉ muốn biết, đến tột cùng là ai đã giết Diệp Chấn Quang, lại muốn ở trong dòng sông thời gian tính toán mình.

- Nói đi, tìm ta tới đây làm gì?

Diệp Tuy Phong hỏi lần nữa.

Lão nhân lại khẽ lắc đầu.

- Người trẻ tuổi, không phải ta tìm ngươi, là Thiên Cơ tìm được ngươi.

- Cũng có thể nói, là chính ngươi tìm được...

- Bá!

Lão nhân còn chưa nói xong, Diệp Tuy Phong bỗng nhiên một chưởng vỗ về phía Đại Thụ Khải Mông bên cạnh, bấm tay một trảo, ngón tay đâm vào thật sâu, trên cành cây lập tức chảy xuống chất lỏng màu trắng.

Một gương mặt thông khổ dần dần nổi lên trên cành cây.

Diệp Tuy Phong quay đầu.

- Ta thật không có kiên nhẫn.

- Nói, ngươi đến cùng là ai, tại sao phải giết Diệp Chấn Quang, vì sao phải xóa đi thời gian ẩn ký của hắn, cuối cùng còn muốn đối phó ta.

Diệp Tuy Phong lạnh lùng nói.

Hắn đã sớm nhìn ra, lão nhân trên đầm nước này cũng không phải là chân thân của hắn.

Chân thân, đã sớm hòa làm một thể với gốc Khải Mông Thụ này.

Ngón tay của hắn dần dần dùng sức.

Gương mặt trên cành cây càng ngày càng thống khổ, cuối cùng khó khăn mở miệng nói:

- Đừng nóng vội, ta nói, ta nói...

Nghe thấy câu nói này, Diệp Tùy Phong mới chậm rãi buông ra.

Hắn chỉ cần chân tướng, không cần mấy thứ mơ hồ kia.

Sau khi buông ra, gương mặt kia mới ngum lớn thở hắt hắt, ánh mắt khiếp sợ nhìn Diệp Tùy Phong, hình như không ngờ rằng, người này lại mạnh như thế.

Sau một lát, lão mới chậm rãi định thần, nói:

- Tên của ta, là Thiên Cơ Lão Nhân...

Theo lão kể, Diệp Tùy Phong mới đại khái hiểu một ít chuyện.

Thì ra, khi phương thế giới này mới sinh ra, Thiên Cơ lão nhân đã xuất hiện.

Nhưng Thiên Cơ lão nhân không phải cá thể, mà là một tiếp theo một kéo dài.

Vị trước mặt này, đã là người thứ hơn một trăm.

Khi lão nói một Thiên Cơ lão nhân mới biết được một chuyện cực kỳ kinh khủng.

Phương thế giới này sắp gặp phải nguy cơ to lớn.

Rất có thể sẽ bị hủy diệt đi trong khoảng thời gian ngắn!

Thế là, lão hao tổn thời gian và tinh lực suốt đời, ý đồ tìm tới biện pháp cứu vớt thế giới, nhưng năm qua năm vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Cho đến một ngày nào đó, lão quan trắc Thiên Cơ thì chợt phát hiện một ngôi sao mơ hồ.

Mà vì sao kia có được năng lực cứu vớt thế giới!

Chương 149: Nguồn Gốc Của Đại Thụ Khải Mông

Lão vốn định nhìn cẩn thận, nhưng lại phát hiện, chỉ vừa nhìn đã làm cho hấn kém chút dầu hết đèn tắt, bỏ mình tại chỗ!

Nhưng vì sao kia chính là hi vọng của toàn bộ thế giới!

Cuối cùng, Thiên Cơ lão nhân cô động tu vi suốt đời, làm cho mình hòa làm một với Khải Mông Thụ, thác xuống một lá cây làm tín tiêu, đầu nhập vào trong Thiên Cơ mệnh mông.

Lão hi vọng, tín tiêu ẩn chứa thiên cơ này có thể tìm được vì sao kia, cuối cùng cứu vớt mảnh thế giới sắp chết này.

Lão đã thành công.

Diệp Tùy Phong tới.

Nhưng tồn tại cường đại đến nghịch thiên này hình như chỉ đến vì tìm kiếm một ít chân tướng.

- Nói như vậy, Diệp Chân Quang không phải người giết?

Diệp Tùy Phong nhíu mày.

- Ta không biết Diệp Chân Quang.

- Bấy rập trong dòng sông thời gian cũng không phải người làm?

Thiên Cơ lão nhân bất đắc dĩ nói:

- Dựa vào thực lực của ta, căn bản là không cách nào chạm tới đó được.

Diệp Tùy Phong khẽ thở dài.

Kỳ thật hấn cũng phát hiện, lấy năng lực của Thiên Cơ lão nhân không cách nào động tay chân trong dòng sông thời gian.

Hoặc nói, ở trong phương thế giới này, ngoại trừ chính hấn ra thì căn bản không ai có thể làm được loại chuyện này.

Có lẽ, chỉ có Tiên giới...

- Nhưng...

Thiên Cơ lão nhân bỗng nhiên lần nữa mở miệng nói:

- Nếu quả thật có người có thể tiến vào dòng sông thời gian, có lẽ chỉ có những người với thực lực vượt qua cực hạn của thế giới mới có thể làm được.

Diệp Tỳ Phong quay đầu.

- Ai?

.....

Ngoại trừ Tiên giới không biết ra thì mỗi thế giới đều có mức cực hạn của nó.

Diệp Tỳ Phong gọi loại cực hạn này là trần nhà.

Dưới tình huống bình thường sẽ một có sinh linh có thể đánh vỡ trần nhà này.

Nhưng, Chư Thiên Vạn Giới, hỗn độn vô tận, cường giả nghịch thiên chỗ nào cũng có.

Nếu có sinh linh vượt qua cực hạn của phương thế giới này sẽ lưu lại một ít vết tích ở trong thế giới, sau đó bị sinh linh bản thổ lợi dụng.

Như vậy, hẳn sẽ có một tia cơ hội, thành công đánh vỡ cực hạn của thế giới, trở thành trên trần nhà.

Thế giới nơi Diệp Tỳ Phong đang ở, từ xưa đến nay, cũng có người làm được đến trình độ đó.

Thông qua Thiên Cơ lão nhân giải thích, Diệp Tỳ Phong hiểu được khởi nguyên của thế giới này.

Đã từng, nơi này chẳng qua là mặt đất hoàn toàn tĩnh mịch.

Từ xưa tới nay, các nhân vật cường đại khắp Chư Thiên Vạn Giới, xảy ra vô số lần chiến đấu kịch liệt.

Thế giới lần lượt bị đánh nát, lại lần lượt bị hỗn hợp với nhau.

Cho đến có một ngày, một hạt giống rơi xuống phía trên mảnh đất không có chút sinh cơ này.

Nó hấp thu chất dinh dưỡng của máu Thần Ma, dần dần sinh trưởng, che khuất bầu trời.

Ngày nào đó, bộ rễ khổng lồ của nó, xuyên phá hư không, đâm vào hỗn độn.

Lực lượng hỗn độn, để nó trong lúc vô ý thức diễn sinh ra được đủ loại pháp tắc cơ sở.

Theo thời gian trôi qua, pháp tắc dần dần hoàn thiện, phiến thiên địa này mới không còn hỗn loạn, có quy tắc của mình.

Đến tận đây, Thiên Đạo mới theo thời thế mà sinh ra.

Đại Thụ hợp lực với Thiên Đạo, gạt năng lượng hỗn loạn ra khỏi ở thế giới, tịnh hóa thiên địa, cuối cùng, bắt đầu thai nghén sinh linh.

Một thế giới có được pháp tắc hoàn chỉnh, diễn hóa mà thành.

Nhưng, những cá thể cường đại đến cực hạn kia lưu lại dấu vết trong thế giới thì vẫn khó có thể triệt để thanh trừ.

Sinh linh trong giới sinh ra trí tuệ, dần dần trở nên càng ngày càng cường đại, rốt cục có người phát hiện bọn chúng.

Đó là lực lượng vượt qua thế giới!

Gần như toàn bộ sinh linh đều thêm nhỏ dãi đối với nó.

Thế là, một trận kiếp nạn thật lớn lại bắt đầu.

Trong lần rung chuyển này, đại thụ diễn sinh ra toàn bộ thế giới bị chặn ngang chặt đứt!

Ngay cả pháp tắc thiên đạo cũng bị trọng thương, mất thấy, phương thế giới này sẽ phải lần nữa trở lại thời đại Viễn Cổ, trở về với hỗn loạn tĩnh mịch vĩnh hằng.

Trong thời khắc sinh tử tồn vong, Linh Tinh Đại Thụ hòa làm một thể với Thiên Đạo, cưỡng ép nhóm lửa ý chí thế giới còn đang thai nghén, cuối cùng ba hợp một, một lần phá hủy tuyệt đại bộ phận Thần Ma lưu lại.

Nhưng cũng bởi vậy mà Đại Thụ hoàn toàn chết đi, chỉ để lại một hạt giống.

Linh Tinh Thiên Đạo cũng tán loạn, chỉ còn lại thiên địa pháp tắc mãi không cách nào tiến thêm một bước.

Toàn bộ thế giới chỉ còn lại một biển chung của ý chí thế giới, vĩnh viễn thủ ở ngoài thế giới.

- Thật ra Đại Thụ Khải Mông này chính là hạt giống cây mà đại thụ kia lưu lại lúc ấy.

Thiên Cơ lão nhân nói.

Nghe xong những lời này, Diệp Tỳ Phong yên lặng không nói gì.

Hắn không ngờ, thế giới này đã từng trải qua một kiếp nạn như vậy.

Chư Thiên Vạn Giới, đại tiểu thế giới, như đầy sao sáng chói.

Thật ra mỗi một thế giới cũng giống như một sinh linh.

Thế giới là thân thể của sinh linh, ý chí thế giới là ý thức của sinh linh, mà thiên đạo pháp tắc chính là “Công pháp” mà sinh linh trong thế giới này dùng để đột phá.

Không ngừng tăng cường và hoàn thiện pháp tắc, toàn bộ thế giới sẽ theo đó cùng nhau tiến lên.

Linh Tinh Thiên Đạo chính là con đường có thể làm cho thế giới thăng cấp.

Mà con đường này, hiện tại đã bị chặt đứt!

Nói cách khác, thế giới này, cho dù không bị hủy trong thời gian vĩnh hằng thì nó cũng không còn khả năng tiến cấp nữa.

Nếu sinh linh trong thế giới này muốn tiến thêm một bước thì cũng chỉ có thể thông qua một loại “Con đường” nào đó để tiến vào trong thế giới càng cường đại hơn. Ví dụ như, Tiên Giới.

- Tiên Giới đứng đầu Vạn Giới.

Thiên Cơ lão nhân tiếp tục nói:

- Tất cả sinh linh trong tiểu thế giới đều có thể thông qua phương thức phi thăng để đến được Tiên giới, từ đó mở rộng con đường tu luyện của mình.

- Đây cũng là con đường duy nhất cho sinh linh trong thế giới này.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu, đây đúng là một con đường đột phá của toàn bộ sinh linh trong tiểu thế giới.

Nhưng đối với vận mệnh của thế giới này, hẳn thật không đặc biệt quan tâm.

Hiện tại, hẳn chỉ muốn biết một việc.

Chương 150: Cội Nguồn Thế Giới

- Vừa rồi người nói đến người có thực lực vượt qua hạn chế của thế giới này, người đó đến cùng là ai?

Thiên Cơ lão nhân khẽ thở dài một, sau đó, một thứ giống như một cái đĩa nhiều màu sắc từ trên cây Khải Mông chậm rãi bay xuống, lơ lửng ở trước mặt Diệp Tỳ Phong.

Phía trên đó có các khu vực với nhiều màu sắc khác nhau.

- Sau kiếp nạn thời thượng cổ, thế giới lấy tiền đồ bản thân làm đại giá, bảo vệ thế giới không bị hủy diệt, đuổi lực lượng không thuộc về bản thân ra khỏi thế giới.

- Nhưng vẫn còn vài thứ cường đại đến không cách nào tưởng tượng vẫn lưu lại.

- Có ít người đạt được bọn chúng, làm cho thực lực bản thân cũng thành công đột phá đến phía trên cực hạn.

Diệp Tỳ Phong nhìn cái đĩa này, phía trên có vài chục khu vực lớn nhỏ, trên mỗi khu vực đều có đề tiêu chí khác nhau để phân biệt.

Có chỗ là một con mắt tà ác, có chỗ là một tòa tháp bị tàn phá, còn có chỗ là một thanh đoản kiếm đứt gãy.

- Ta đã nói, thật ra thế giới của chúng ta lần nữa gặp phải hủy diệt, cũng vì bọn hắn.

Thiên Cơ lão nhân nói:

- Những người kia, sau khi đột phá cực hạn của thế giới lại chuyển mục tiêu đến ý chí của thế giới, bọn hắn thông qua vật

liệu Thần Ma lưu lại, mở rộng bản đồ, tiến tới thu lấy lực lượng bản nguyên từ ý chí thế giới.

- Bản đồ càng lớn, tốc độ thu lấy sẽ càng nhanh.

- Căn cứ theo tình huống biểu hiện trên bản Thiên Cơ, ý chí thế giới của chúng ta đã sắp không chịu nổi.

- Đến lúc đó... Chỉ sợ ngoại trừ bọn hấn ra thì toàn bộ sinh linh còn lại đều sẽ toàn bộ diệt vong!

Thiên Cơ lão nhân nói xong, bỗng nhiên bắt đầu ho kịch liệt.

Diệp Tùy Phong cau mày, nhìn lên bản vẽ trước mặt.

Trong đó có mấy khu vực đặc biệt rõ ràng, ngoài ra, chúng đã chiếm hơn phân nửa diện tích bản Thiên Cơ.

- Người nói là, người động tay chân trong dòng sông thời gian, chính là bọn họ?

Diệp Tùy Phong chỉ vào bản Thiên Cơ nói.

Thiên Cơ lão nhân thở dài:

- Ta cũng chỉ là suy đoán, bởi vì, ta cũng không thể nghĩ ra người nào có thể làm được thủ đoạn kinh khủng như can thiệp thời gian.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

- Được, cảm ơn.

Nói xong, hấn đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi, đã lại có mục tiêu mới, tìm tới cửa là được.

- Chờ một chút!

Thiên Cơ lão nhân lại lo lắng gọi hấn lại.

Diệp Tùy Phong dừng bước lại.

- Người đi, thế giới của chúng ta phải làm sao đây?

- Ta biết, người nhất định có năng lực cứu vớt nó!

Thiên Cơ lão nhân khàn khàn hô.

- Cho dù có, nhưng vì sao ta lại phải cứu?

Diệp Tùy Phong chậm rãi nói.

- Nếu thế giới bị hủy diệt, tất cả thân nhân, tộc nhân của người...

- Ta sẽ bảo vệ tốt bọn hần.

Diệp Tùy Phong lạnh lùng ngắt lời hần.

Nói không khoa trương chút nào, cho dù thế giới bỗng nhiên nổ tung thì hần cũng có thể bảo vệ tất cả tộc nhân Diệp gia sinh tồn trong hỗn độn, sau đó tìm tới thế giới thích hợp kế tiếp.

- Cho nên, thật có lỗi.

- Cáo từ.

Nói xong, Diệp Tùy Phong cũng không quay đầu lại, rời khỏi.

Nhìn bóng lưng hần đi xa, Thiên Cơ lão nhân tròng điệp thờ dài.

Hai hàng huyết lệ, từ trong mắt lão chậm rãi chảy ra, theo thân cây Đại Thụ Khải Mông, chảy đầy đất.

- Ai...

Một tiếng thờ dài bỗng nhiên vang lên.

Thiên Cơ lão nhân mở to mắt, bóng người Diệp Tùy Phong lần nữa xuất hiện.

Thực lực quá cường đại làm cho tình cảm của hần dần dần trở nên lạnh lẽo, trở nên không quá quan tâm đối với chuyện xung quanh.

Nhưng, ở trong thế giới lúc đầu của hần, chỗ dưỡng thành tình hoài đã sớm khắc sâu vào trong linh hồn.

Gia đình, dân tộc, quốc gia, còn có...

Thổ địa sinh ta nuôi ta.

Những thứ này, hần đều không thể tùy tiện nói hai chữ bỏ qua.

Mà thế giới này, thật ra chính là quê hương thứ hai của hần.

- Nói đi, ta nên làm như thế nào?

.....

- Người... Thật sự nguyện ý cứu thế giới này sao?

Thiên Cơ lão nhân có chút không dám tin tưởng hỏi.

- Nhanh lên đi, trước khi ta thay đổi chủ ý.

Diệp Tùy Phong nói, lão nhân này cũng không tệ, chỉ có điều quá nhiều lời.

- A a, là như vậy...

Tiếp đó, Thiên Cơ lão nhân kể lại từ đầu đến cuối chuyện này.

Trong thế giới, một số người đạt được Thần Ma lưu lại, bắt đầu sinh ra dã tâm muốn thôn phệ hết ý chí của phương thế giới này.

Nhưng ý chí thế giới ở ngoài bức tường thế giới, bọn hắn rất khó chạm tới được.

Thế là, bọn hắn mới nghĩ ra một biện pháp khác.

Bọn hắn lợi dụng khí tức cường đại Viễn Cổ Thần Ma lưu lại, loại khí tức không thuộc về phương thế giới này, ăn mòn bản thể thế giới, từ đó đạt tới mục đích cướp đoạt bản nguyên thế giới.

Với lại, một ít tồn tại cường đại nhất đã sắp thành công.

Biện pháp giải quyết duy nhất chính là lợi dụng Đại Thụ Khải Mông, lúc đầu là thuộc về người sáng lập thế giới, tịnh hóa hoàn toàn mặt đất mới có thể giải cứu ý chí thế giới đã nguy cơ sớm tối.

- Trồng cây là có thể cứu vớt thế giới?

- Vậy sao ngươi không làm?

Diệp Tùy Phong cảm thấy không hợp thói thường, nghi ngờ nói.

Mặt mũi Thiên Cơ lão nhân tràn đầy khổ sở nói:

- Ta đã sớm bị bọn hắn phát hiện, với lại thực lực của bọn hắn hơn xa ta, đây cũng là nguyên nhân ta trốn ở trong tiểu thế giới này.

- Những người kia nhìn chăm chăm vào ta, ở Chủ thế giới, dù chỉ là nhắc một câu tên của ta cũng sẽ bị bọn hắn cảm ứng được.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Khó trách, lúc ấy Cửu hoàng tử không dám nhắc tới lên tên lão sư của mình.

- Chỉ cần gieo xuống Đại Thụ Khải Mông là được rồi sao?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Đúng vậy.

Thiên Cơ lão nhân gật đầu nói:

- Nhưng khi Khải Mông Thụ trưởng thành tới trình độ nhất định thì khẳng định sẽ bị những người kia cảm nhận được.

- Đến lúc đó, ngươi không chỉ phải bảo vệ tốt nó, mà rất có thể còn phải đối mặt với đông đảo nhân vật nghịch thiên công phạt, ngươi nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Diệp Tỳ Phong khoát tay áo:

- Những chuyện này không cần ngươi quan tâm, bọn hắn đánh tới càng tốt.

- Ta hỏi lại ngươi một câu, nó phải lớn lên tới trình độ nào mới có thể chân chính tịnh hóa thế giới này, giải cứu ý chí thế giới gì kia?

Thiên Cơ lão nhân nghĩ nghĩ nói:

- Chí ít cần trưởng thành đến giai đoạn thứ mười tám.

- Cần thời gian bao lâu?

Diệp Tỳ Phong lại hỏi.

Chương 151: Xin Hỏi Lão Ca, Gia Đình Của Ngài Đến Cùng Giàu Đến Mức Nào Vậy?

Thiên Cơ lão nhân chỉ về phía tiêu tháp bên cạnh đầm nước.

- Đây là thần vật tốt nhất để bồi dưỡng nó, nếu như dùng nước trong này thì chỉ cần 100 ngàn năm là cây sẽ trưởng thành.

- Đúng rồi, quên nói cho ngươi, cái này gọi là tháp Khởi Nguyên Vạn Vật, tổng cộng có chín tầng...

Diệp Tuy Phong ngắt lời hắn, nói:

- Ta biết tháp này là gì!

Sau đó, hắn từ trong không gian tùy thân lấy ra một tiểu tháp giống vậy:

- Nếu như dùng tháp Khởi Nguyên chín tầng thì cần phải bao lâu?

Thiên Cơ lão nhân nhìn chăm chăm tiểu tháp mới tinh kia, sắc mặt lão lập tức trở nên hoảng sợ:

- Ngươi... Sao ngươi lại có được loại thần vật đẳng cấp này!

- Thiên Cơ cốc chúng ta phải dùng tất cả tinh lực mười mấy đời, cuối cùng mới hoàn thành đến tháp Khởi Nguyên tám tầng!

Vẻ mặt lão kịch chấn, dưới sự kích động, lại nhin không được kịch liệt bắt đầu ho khan.

Diệp Tuy Phong than nhỏ, nói thầm: “Cái đồ chơi này trong nhà ta không thiếu”, hỏi:

- Ngươi mau nói đi, cần phải bao lâu?

Thiên Cơ lão nhân ho nửa ngày, mới chậm rãi tỉnh táo lại, lão nhìn tháp Khởi Nguyên, sắc mặt lão phấn chấn nói:

- Thật sự là ông trời có mắt!

- Có thần vật như thế, chỉ cần mười ngàn năm là đã có thể giúp Khải Mông Thụ, khôi phục lại thần tư trước kia!

Hiện tại, lão cũng hiểu rõ, vì sao Thiên Cơ lại nói cho lão biết, nam nhân trước mặt này có được năng lực cứu vớt thế giới!

Sắc mặt của Thiên Cơ lão nhân cực kỳ kích động.

Nhưng Diệp Tuy Phong lại âm thầm lắc đầu.

Mười ngàn năm, thời gian này cũng quá dài.

Hắn tuyệt đối không thể nào vì một gốc cây mà ở lại trong thế giới này mười ngàn năm.

- Người nói xem, nếu như ta không trồng cây mà đi giết hết những người mưu toan rút ra bản nguyên thế giới, có phải cũng được hay không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Thiên Cơ lão nhân lập tức sững sờ.

- Ách... Cái này... Chỉ sợ không được, thế giới đã bị bọn hắn ăn mòn, cho dù người có sức mạnh cường đại như thế, lỡ như có người lựa chọn ngọc thạch câu phân, thế giới vẫn sẽ nhận tổn thương không thể xóa nhòa.

Diệp Tuy Phong sờ lên cái cằm:

- Vậy người nói, nếu như ta có mười ngàn tòa tháp Khởi Nguyên chín tầng, có phải sẽ rút ngắn thời gian Khải Mông Thụ sinh trưởng còn một năm hay không?

Khóe mắt Thiên Cơ lão nhân run rẩy.

Người vô cùng cường đại trước mặt này lại có tháp Khởi Nguyên chín tầng, nhưng sao lời nói càng ngày càng không hợp thói thường vậy chứ?

Mười ngàn tòa tháp Khởi Nguyên?

Chuyện này sao có thể!

- Khụ khụ, loại giả thiết này cũng không cách nào thực hiện.

- Tháp Khởi Nguyên chín tầng đã là nội bảo bồi dưỡng Khải Mông Thụ tốt nhất, cho dù có nhiều hơn nữa thì tác dụng cũng sẽ không quá rõ ràng.

Thiên Cơ lão nhân cảm giác được, hình như Diệp Tuy Phong đã không còn nhiều kiên nhẫn nữa, thế là khuyên nói:

- Thật ra, mười ngàn năm trôi qua rất nhanh.

- Người chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, chỉ sợ không ngoài năm đời người, phiên thiên địa này của chúng ta sẽ một lần nữa toả ra sự sống!

Nhưng Diệp Tuy Phong vẫn lắc đầu.

Bỗng nhiên, hai mắt hấn sáng lên, nói:

- Vậy như vậy.

- Ta biến cái cây này thành mười ngàn mầm non, đồng thời bồi dưỡng, sau đó trồng ở khắp các ngõ ngách trên toàn thế giới, có phải cũng sẽ rút ngắn thời gian hay không?

Thiên Cơ lão nhân: ...

- Lão đệ! Cho dù có thể, người có thể đồng thời bảo vệ 10 ngàn cây Khải Mông Thụ sao?

- Người chỉ cần nói có thể hay không, có thể rút ngắn được bao nhiêu.

Thiên Cơ lão nhân thở một hơi thật dài, nói:

- Nếu như loại hy vọng... Mộng tưởng này có thể thực hiện, có lẽ trong vòng trăm năm là sẽ có thể giải quyết được khốn cảnh của thế giới.

- Ba!

Diệp Tuy Phong bỗng nhiên vỗ tay phát ra tiếng.

- Được, vậy thì làm như vậy đi.

Không đến một trăm năm, hấn vẫn có thể tiếp nhận.

Cho dù không chờ được thì hấn còn phương án thứ hai.

Chính là tìm ra toàn bộ bọn hấn, sau đó giết chết hết là xong!

Ngọc thạch câu phân?

Hấn không sợ.

Thiên Cơ lão nhân nhìn Diệp Tuy Phong thở dài nhẹ nhõm, không khỏi ngạc nhiên.

- Người sẽ không thật chuẩn bị làm như vậy chứ? Không thể nào, không thể nào!

- Lão đệ, người phải suy tính thận trọng một chút...

- Không cần suy tính, cứ làm như thế đi, ta thấy cây Khải Mông Thụ này có thể chia thành hơn mười ngàn phần, sau đó đào tạo thành mầm non có thể sinh trưởng.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Nhưng bồi dưỡng mầm non, cũng cần thời gian đó!
- Với lại, đồng thời bồi dưỡng 10 ngàn gốc, còn cần bao nhiêu tháp Khởi Nguyên chín tầng mới đủ!
- Người đi đâu tìm?

Thiên Cơ lão nhân thật sự là nhịn không được, lớn tiếng nói.

- Soạt!

Diệp Tỳ Phong vung tay lên, mấy chục tháp Khởi Nguyên chín tầng, lập tức phiêu phù ở trước mặt hai người.

Những cái tháp này đều là hấn luyện chế trong lúc đi đường nhàm chán.

Thiên Cơ lão nhân nhìn đoàn tháp trước mặt, vẻ mặt lão cứng lại thật lâu.

- Nếu như không đủ, trong nhà của ta còn có mười ngàn tiểu tháp như vậy nữa.
- Hoặc bây giờ luyện chế cũng được.

Diệp Tỳ Phong nói.

Không phải hấn muốn khoe của, mà là gia hỏa này thật sự quá dài dòng.

Sau một hồi lâu, Thiên Cơ lão nhân nhìn Diệp Tỳ Phong, giọng nói vô cùng cung kính.

- Xin hỏi lão ca, gia đình của ngài đến cùng giàu đến mức nào vậy?

.....

Cuối cùng, dưới tác dụng cường đại của đồng tiền, Thiên Cơ lão nhân hoàn toàn bái phục.

Diệp Tỳ Phong gần như là hỏi cái gì sẽ trả lời cái đó, cũng không còn chút nghi ngờ nào.

Dù sao, người có thể tùy tiện vung ra mấy chục toà tháp Khởi Nguyên chín tầng, từ xưa đến nay đều không tìm thấy người nào.

Nếu người như vậy mà còn không thể cứu được thế giới, vậy thì thế giới đó đã thật sự không cứu nổi.

Thông qua nói chuyện với nhau, Diệp Tùy Phong cũng biết tin tức về tháp Khởi Nguyên.

Tiền thân của tòa tháp này là bảo vật tồn lại từ trên chiến trường Thần Ma.

Sau đó, đám tiên bối Thiên Cơ cốc dùng tâm huyết mấy đời người, mới căn cứ theo quy tắc của thế giới này, chế tạo ra tháp Khởi Nguyên Vạn Vật thích hợp với thế giới bản thổ.

Bản thân nó chính là dùng để bồi dưỡng Khải Mông Thu, để thế giới khôi phục lại diện mạo lúc đầu.

Nhưng làm cho bọn hắn không ngờ chính là, tin tức tháp Khởi Nguyên lại lưu truyền ra ngoài.

Chương 152: Cứu Vớt Thế Giới

Những nhân vật nắm giữ sức mạnh Thần Ma lưu lại, phát hiện tác dụng cường đại của tháp Khởi Nguyên thì đều nhao nhao bắt đầu tự mình luyện chế, đồng thời tiến độ của bọn hắn còn vượt qua Thiên Cơ cốc.

Cho nên hiện tại, rất nhiều đại thế lực bên ngoài đều có được tháp Khởi Nguyên chín tầng, mà người sáng lập là Thiên Cơ cốc chỉ mới có tám tầng.

- Vì sao các ngươi không tiếp tục luyện chế ra?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Thiên Cơ lão nhân thở dài, nói:

- Bởi vì Thiên Cơ cốc tương đối đặc biệt, gần như gặp phải tất cả thế lực khác liên hợp đả kích, cho nên thu hoạch tài nguyên vô cùng khó khăn.

- Với loại thần vật như Thiên Trận Thạch này, chỉ khi thế giới mới sinh mới có thể tạo ra, không cách nào có thể tự nhiên sinh ra.

- Trong thiên nhiên rộng lớn, nếu xếp toàn bộ Thiên Trận Thạch vào chung một chỗ, chỉ sợ cũng không luyện chế được một tháp Khởi Nguyên chín tầng.

- Về sau, đám tiên bối đã sáng tạo ra vật liệu có thể chuyển hóa thành thiên trận thạch, mới giải quyết vấn đề khó khăn này.

Lão vừa nói vừa nhin không được nhìn về phía tháp Khởi Nguyên đang nổi bồng bênh giữa không trung.

Những tòa tháp này, chỉ ít cần mấy tỷ viên Thiên Trận Thạch!

Làm sao người này có thể lấy được?

Mà lúc này, Diệp Tỳ Phong đang kiểm tra ví tiền của mình.

Sau khi đếm thì nhẹ gật đầu còn thừa lại 35500 tỷ viên Thiên Trận Thạch, cũng tạm được, chắc là đủ rồi.

- Được thôi, cứ như vậy trước đã.

Diệp Tỳ Phong nói.

Bản thân hắn đang điều tra người đứng phía sau màn kia, nhưng ai có thể tưởng lại nhận được một nhiệm vụ cứu vớt thế giới như vậy.

Nhân sinh thật đúng là biến ảo vô thường.

Nhưng Diệp Tỳ Phong cũng không phải không có chút thu hoạch nào, sau khi hiểu được chân tướng của phương thế giới này, hắn đã hoàn toàn có thể xác định, người động tay chân trong dòng sông thời gian kia tuyệt đối đến từ thế giới khác càng cao cấp hơn.

Tiên Giới mới chính là mục tiêu khả nghi nhất.

Nếu muốn truy tra được, có thể hắn phải phi thăng đi Tiên Giới.

Bà nội nó, lão tử lại phá mất cánh cửa đến Tiên Giới của mình, đến giờ còn chưa nghĩ ra làm như thế nào để đi được nữa đây.

Là một mình lén đi qua Tiên Môn của người khác? Hay dẫn theo gia tộc cùng đi?

Chuyện này để sau rồi nói.

Với lại, người kia đã lựa chọn ra tay, như vậy chỉ sợ thế giới này cũng không thể rời khỏi liên quan đến hắn ta.

Muốn hoàn toàn tra rõ phương thế giới này, có lẽ cũng là sẽ tìm được chân tướng về người đứng sau màn kia.

- Người mau chạy ra đây đi, ta sẽ nổ rớt gốc cây này.

Diệp Tuy Phong nói.

Sắc mặt Thiên Cơ lão nhân động lại, nghĩ nghĩ mới hiểu được, Diệp Tuy Phong là muốn bắt đầu bồi dưỡng mầm non Khải Mông Thụ, lúc đầu cười nói:

- Người cứ động thủ, ta đã cùng nó triệt để hòa làm một thể, sau khi rời khỏi, cũng sẽ trong nháy mắt tử vong.

- Không cần chú ý, ta đã sớm dự liệu được kết cục của mình.

- May mắn, ta vẫn hoàn thành sứ mệnh.

Trên mặt của Thiên Cơ lão nhân tràn đầy thần sắc tiêu tan.

Nhưng Diệp Tuy Phong lại nhướng mày:

- Người đang nói năng lộn xộn cái gì đấy?

- Ta đang lo lắng dòng máu và linh hồn của người làm ô nhiễm Khải Mông Thụ tinh khiết, dẫn đến hiệu quả tịnh hóa thiên địa của nó giảm bớt đi nhiều.

Thiên Cơ lão nhân oan ức:

- Còn ta thì sao? Tốt, là ta nghĩ nhiều rồi.

- Mau chạy ra đây, nhập vào thân thể lúc đầu kia của người đi, ta bảo đảm người có tuổi thọ ba năm, nếu còn tâm nguyện gì chưa dứt có thể đi làm trong khoản thời gian này.

Diệp Tuy Phong khoát tay nói.

Mặc dù lão nhân này nói rất nhiều, nói hoài không dứt.

Nhưng lão kính dăng cả đời, không tiếc tính mệnh cũng phải thế giới này, Diệp Tuy Phong vẫn có chút kính nể tinh thần của lão.

Thiên Cơ lão nhân ngăn người, sau đó bái tạ thật sâu.

Lão không hỏi Diệp Tùy Phong sao có thể làm được, có thể duy nhất một lần xuất ra mấy chục tháp Khởi Nguyên chín tầng đã làm cho lão triệt để khuất phục.

Người có thân phận như thế, không cần phải nói đùa lão.

Sau đó, một đạo ý thức già nua từ trên Khải Mông Thụ rời khỏi, tiến vào trong thân thể ở bên cạnh đầm nước kia.

Sau khi rời khỏi Khải Mông Thụ, ngọn lửa sinh mệnh của hắn bắt đầu nhanh chóng dập tắt.

Diệp Tùy Phong chuyển động Thiên Đạo giới, sinh mệnh pháp tắc hoàn chỉnh mang theo nguyên dịch Thiên Địa Chí Cường trong tháp Khởi Nguyên vọt vào trong hạch tâm sinh mệnh của Thiên Cơ lão nhân.

Giống như được tiếp thêm dầu, trong nháy mắt, ngọn lửa sinh mệnh lại bắt đầu dần dần sáng lên, cuối cùng ổn định lại.

Sau một lát, Diệp Tùy Phong thu tay về.

Nói ba năm, chính là ba năm.

- Đa tạ tiền bối!

Thiên Cơ lão nhân tỉnh dậy, cung kính quỳ xuống đất.

- Ta đã che đậy khí cơ trên người ngươi, bây giờ ngươi đã có thể rời khỏi tiểu thế giới này.

- Đi, đi nhanh đi, nhìn ngươi thật phiền.

Diệp Tùy Phong phát phát tay.

Thiên Cơ lão nhân đứng dậy, lần nữa cúi đầu, sau đó run rẩy đi về phương xa.

Cửu hoàng tử Vũ Hồng thấy thế mang theo vẻ sắc vô cùng kinh ngạc, vội vàng tiến lên đỡ lão.

Sau một lát, bọn hắn mang theo một đám “Đại Thiên Thần”, rời khỏi tiểu thế giới.

- Đại bá, chúng ta không rời khỏi sao?

Lúc này, Diệp Hiểu Hiểu nhảy qua, hỏi.

- Đợi lát nữa đi, lại có thêm mấy việc không hiểu thấu cần làm.

Diệp Tuy Phong nói.

- Chuyện gì?

Diệp Tuy Phong nhún vai:

- Cứu vớt thế giới.

Trong mắt Diệp Hiểu Hiểu lập tức tràn đầy ánh sao.

Đại nhân nhà ta lại đang cứu vớt thế giới!

Thật là quá đẹp trai rồi!

- Đại bá, chúng ta phải làm như thế nào!

Diệp Hiểu Hiểu kêu lên.

Diệp Tuy Phong không nói gì, đứng trước gốc Khải Mông Thụ, cong ngón tay búng ra.

Lập tức, Đại Thụ Khải Mông to lớn đột nhiên nổ tung, nhánh cây và lá cây che kín toàn bộ bầu trời tiểu thế giới.

Sau đó, Diệp Tuy Phong xuyên thấu qua tầm mắt sinh mệnh, phân chia bọn nó thành hơn mười ngàn phần, đồng thời đảm bảo mỗi một phần bản nguyên sinh mệnh đều có thể dựng dựng ra một hạt giống của nó.

Sau một loạt động tác, hơn vạn hạt giống màu trắng đã hình thành trên bầu trời, sắp hàng chỉnh tề.

Những hạt giống này cũng không phải tự nhiên sinh thành mà là hạt giống nhân tạo.

Chương 153: Cùng Ta Đi Trồng Cây

Từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, thật ra Diệp Tuy Phong chính là cha của bọn nó...

Bởi vì là nhân tạo cho nên bọn chúng phải được che chở vô cùng tỉ mỉ mới có thể chân chính phá xác mà thành mầm non chân chính.

Diệp Tỳ Phong vươn tay, lung tung một trảo, sau đó ném toàn bộ bộn chúng xuống đất.

Hắn đập mạnh một cái, toàn bộ hạt giống đều rơi vào trong thổ nhưỡng.

Sau đó, Diệp Tỳ Phong phát phát tay, những tháp Khởi Nguyên chín tầng kia lập tức bay tới.

Đi đến phía trên mặt đất chôn giấu hạt giống, hắn chỉ ngón tay, toàn bộ tháp Khởi Nguyên rơi xuống, ngổn ngang lộn xộn, chất thành một đống.

Không biết, còn tưởng rằng là kiến trúc rác rưởi gì đó nữa.

Tiếp đó, Diệp Tỳ Phong mở ra không gian trong tháp Khởi Nguyên, vô số nguyên dịch Thiên Địa Chí Cường từ trong tháp Khởi Nguyên chảy ra, nuôi dưỡng hạt giống phía dưới.

- Xong rồi...

Làm xong những việc này, Diệp Tỳ Phong phủi tay, xoay người, dùng sức vuốt đầu Diệp Hiểu Hiểu.

- Muốn cứu vớt thế giới không?

- VẬY CÙNG TA ĐI TRỒNG CÂY THÔI!

.....

Sau khi chuẩn bị xong hạt giống Khải Mông Thụ, Diệp Tỳ Phong lập tức dẫn theo mấy người Diệp Hiểu Hiểu cùng rời khỏi tiểu thế giới.

Bên ngoài, Thiên Cơ lão nhân đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ có Vũ Hồng mang theo mấy con gấu, chờ đợi ở đây.

Vũ Hồng thấy Diệp Tỳ Phong đi ra, vội vàng tiến lên, khom người cúi đầu.

- Tiên bối... Ngài thật... Dự định gieo trồng hơn mười ngàn cây Khải Mông Thụ ở thế giới này sao?

Trong mắt Vũ Hồng tràn đầy khó có thể tin, vừa rồi lão sư đã nói với hắn, hắn còn cảm thấy lão sư của mình hình như bị điên mất rồi.

- Làm sao? Còn có Khải Mông Thụ khác à?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Nếu là có, vậy lại có thể trồng nhiều loại một chút.

- Ách... Không không không, không có, chỉ còn lại một góc trong tiểu thế giới đó thôi.

Vũ Hồng vội vàng khoát tay.

Diệp Tuy Phong mang theo thất vọng ồ một tiếng.

- Ta nói có phải các ngươi hay không biết trồng cây hay không, rõ ràng là dinh dưỡng không đầy đủ, nếu chất lượng tốt một chút, nói không chừng có thể hóa thành 100 ngàn hạt giống rồi...

Diệp Tuy Phong không hài lòng, chửi bậy bọ đậu đen rau muống nói.

Mà Vũ Hồng nghe vậy thì cả đầu choáng váng, mắt nổi đom đóm.

Vị tiền bối này, đơn giản là quá... Giàu!

Đây chính là Khải Mông Thụ! Hình thái cuối cùng của nó có thể thai nghén ra thế giới đấy!

Ngài vừa mở miệng chính là mấy trăm ngàn.

Nhưng hẳn nghĩ lại, nếu những gia hỏa ăn cấp bản nguyên thế giới kia bỗng nhiên nhìn thấy có mười ngàn Khải Mông Thụ xuất hiện trong chủ thế giới, biểu cảm nhất định sẽ rất đặc sắc...

- Này, làm gì ngăn người ra vậy?

Khi Vũ Hồng đang thất thần, Diệp Tuy Phong đánh thức hẳn.

- A, tiền bối có gì phân phó, Vũ Hồng nhất định cố gắng hết sức!

Vũ Hồng thu lại nụ cười vừa rồi, lớn tiếng nói.

- Ngươi chắc là đệ tử duy nhất của Thiên Cơ cốc đúng không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Vũ Hồng gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhất mạch Thiên Cơ cóc đơn truyền, nếu sư phụ của ta.... Sau này, ta chính là Thiên Cơ lão nhân của thời đại này.

Diệp Tuy Phong gật đầu, mỗi truyền thừa đều có phương pháp riêng, hẳn cũng không muốn đánh giá gì.

Khải Mông Thụ muốn sinh trưởng cần phải có thời gian khoảng năm năm.

Trong khoảng thời gian này, hẳn sẽ ngẫm lại mình phải làm những gì.

Sau một lát, Diệp Tuy Phong mở miệng hỏi:

- Hình như ngươi cũng không phải là rất tôn trọng đối với Vĩnh Đông Hoàng.

Lúc ấy, sau khi Diệp Tuy Phong đánh tan đại trận, Vĩnh Đông hoàng hấp hối.

Vị Cửu hoàng tử này lại lạnh lùng như bạn đường.

Vũ Hồng cười nói:

- Kẻ thống trị vương quốc Vĩnh Đông, bề ngoài là Vĩnh Đông Hoàng, nhưng trên thực tế vẫn luôn là Thiên Cơ cóc.

- Hẳn có thể leo lên vị trí này cũng bởi vì ta trở thành truyền nhân Thiên Cơ cóc, nên mới có thể ngồi lên.

- Những năm gần đây, hẳn ở vị trí cao đó lâu quá, tâm tư sớm đã bất ổn, chúng ta đang chuẩn bị thay đổi hẳn.

Diệp Tuy Phong im lặng, quan hệ của gia tộc hoàng thất không thể dùng ánh mắt bình thường để nhìn được.

Nhưng kết quả này cũng chính là phỏng đoán hẳn.

- Vậy ngươi khẳng định có biện pháp có thể tìm được một ít công pháp đỉnh cấp của pháp sư Thiên Mệnh, chiến sĩ Thú Linh đúng không?

Diệp Tuy Phong dò hỏi.

Lúc ở Bình Dương Quan, hẳn đã đọc rất nhiều công pháp và bản chép tay liên quan tới hai phương thức tu luyện này, phát hiện một ít bộ phận trong đó có chỗ thích hợp.

Thời gian năm năm, vừa đủ có thể để cho hắn hoàn thiện công pháp Nguyên Thủy.

- Hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì!

Vũ Hồng nói:

- Từ giờ trở đi, chỉ cần ngài phân phó, chỉ cần vương quốc Vĩnh Đông có, ta đều sẽ dốc hết toàn lực làm thay ngài!

Đây là trước khi Thiên Cơ lão nhân đi đã dặn dò Vũ Hồng.

Diệp Tuy Phong gật đầu:

- Vậy thì lấy ra toàn bộ công pháp đẳng cấp cao các người có đi.

- Mặt khác...

Diệp Tuy Phong nhìn Cốc U Lan bên cạnh một chút:

- Mỗi ngày, lại chuẩn bị thêm một số nguyên liệu nấu ăn khác biệt, cho con bé luyện tập.

- Yêu thú cấp 8, cấp 9 cũng được, ta không kén chọn.

Khóe mắt Vũ Hồng run rẩy, nhưng hắn vẫn cung kính nói:

- Căn tuân tiên bối phân phó.

Lúc này, Diệp Hiểu Hiểu nhảy ra ngoài:

- Đại bá, có phải người lại muốn đọc sách hay không?

- Vậy ta làm gì bây giờ?

Diệp Tuy Phong nhìn cô gái nhỏ này, nghĩ nghĩ nói:

- Người vẫn tiếp tục cố gắng tu luyện, khoảng 5 năm sau, có lẽ chúng ta sẽ trở về thành Vân Tiêu.

- Đừng đến lúc đó để nhóm ca ca tỷ tỷ chế giễu người.

Diệp Hiểu Hiểu vỗ ngực nhỏ, đảm bảo nói:

- Đại bá người yên tâm đi, ta nhất định sẽ dùng thực lực nói cho bọn hắn, đi theo người mới là có tiền đồ nhất!

Diệp Tuy Phong im lặng, nghĩ thầm người có thể đẹp đi, mang theo mình người đã đủ mệt rồi, nếu còn mang theo mấy người nữa, vậy ta có khác gì bảo mẫu không.

- Tiền bối.

Bỗng nhiên, Vũ Hồng cười nói:

- Nếu như vị tiểu công chúa này của ngài muốn rèn luyện thì ta cũng biết mấy nơi khá tốt.

- Vương quốc Vĩnh Đông cái gì khác không có chứ bí cảnh vẫn vô cùng nhiều, đều rất thích hợp cho người tuổi trẻ lịch luyện.

Chương 154: Năm Năm Như Một Cái Chớp Mắt

Diệp Tuy Phong gật đầu, như vậy cũng tốt, tránh để cho con bé này đi ra ngoài gây sự.

Sau đó, hắn nhìn lướt qua tu vi của Vũ Hồng.

Hơn hai mươi tuổi, Hợp Thể trung kỳ, so mới mấy người Thảm Thiên Minh, Trương Đông thì có thể nói là thiên tài trong thiên tài.

Vừa vặn... Diệp Tuy Phong chỉ vào Vũ Hồng, nói với Diệp Hiểu Hiểu:

- Lại giao cho ngươi một nhiệm vụ, chờ ta xuất quan, ngươi ít nhất phải đối chiến không bại dưới tay hắn.

- Nếu không, ta sẽ không mang theo ngươi về thành Vân Tiêu, miễn làm mất mặt ta.

Vũ Hồng lập tức sững sờ, sao bỗng nhiên lại nhắc đến mình vậy chứ?

Nhưng trong lòng hắn lại cười một tiếng, tu vi của tiểu nha đầu này trước mặt này mới Trúc Cơ đỉnh phong thôi, trong vòng năm năm, làm sao có thể địch nổi hắn được?

Đây nhất định là thủ pháp khích lệ của tiền bối.

- Tiểu công chúa, ngươi phải cố gắng nha.

Vũ Hồng cười nói.

Diệp Hiểu Hiểu cau mày:

- Hừ, chỉ hấn sao?
- Chờ xem, ta nhất định sẽ chiến thắng hấn!
- Tốt, người cố lên, ha ha ha!

Vũ Hồng thoải mái cười to, cảm thấy cái tiểu nha đầu này thật sự là thật là đáng yêu.

Diệp Tùy Phong nhìn Vũ Hồng cao hứng, hi vọng người 5 năm sau người còn có thể vui vẻ như vậy.

Sau đó, Diệp Tùy Phong lưu lại trong hoàng thành Vĩnh Đông.

Đại trận Hoàng Thành được Vũ Hồng và Thiên Cơ lão nhân, một lần nữa thành lập nên, thật giống như xưa nay chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng đối với người trong Hoàng thành thì một ngày này đơn giản chính là ác mộng.

Đầu tiên là đại trận được xưng là vĩnh hằng bất diệt vỡ vụn, sau đó Vĩnh Đông Hoàng thân chinh, bị người khác một kích đánh tan, ngay cả Chiến Thuyền Cứu Thiên cũng nổ nát.

Bọn hấn tưởng đây là tận thế!

Nhưng ai có thể ngờ được, ngày hôm sau, đại trận lại lần nữa lập lên, Vĩnh Đông Hoàng lúc đầu đi xuống thần đàn, Đại hoàng tử đăng cơ, trở thành Vĩnh Đông Hoàng mới.

Trật tự trong Hoàng Thành rất nhanh khôi phục bình thường, hình như đáng sợ thời gian ngày hôm qua chưa hề tồn tại.

Thật giống như chỉ là một cơn ác mộng kinh khủng mà thôi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, mọi người vẫn phát hiện xảy ra một chút biến hóa rất nhỏ.

Nói ví dụ, trong hoàng thành bỗng nhiên bắt đầu cực lực sưu tập công pháp.

Nói ví dụ, Cẩm Vệ quân liên tiếp ra ngoài, mỗi lần trở về đều mang về rất nhiều yêu thú khác nhau.

Với lại, có người ngẫu nhiên nhìn thấy một đám gấu giống như đúc Đại Thiên Thần hoạt động phía trên cung điện.

Còn có, ở trong hoàng thành xuất hiện một tiểu đội thần bí, bọn hấn ra vào đủ loại hiểm địa, làm không biết mệt, với lại mỗi một lần đều sẽ có thu hoạch khổng lồ.

Mà thủ lĩnh của tiểu đội thần bí đó hình như là một thiếu nữ với mái tóc dài màu đỏ tím...

...

Thời gian trôi mau.

Trong nháy mắt, thời gian năm năm đã trôi qua.

Hai bóng người cao lớn xuất hiện ở cửa chính hoàng thành.

- Cha, ngươi thật muốn đi tìm tân hoàng lý luận sao? Ta thấy vẫn là thôi đi.

Một người nhìn tương đối trẻ tuổi, bất đắc dĩ nói.

- Đương nhiên phải đi!

Một người trung niên khác, mặt mũi tràn đầy không cam lòng nói.

- Cả một đời, lão tử bái Đại Thiên Thần, kết quả lại là một con gấu chưa dứt sữa, còn bị một người ngoài treo lên đánh!

- Lần này, lão tử nhất định phải hỏi rõ ràng, đây rốt cuộc là chuyện gì!?

Nói xong, hấn lập tức sai bước đi vào trong cửa thành.

Người trẻ tuổi nhìn Hoàng Thành to lớn, nhẹ nhàng thở dài.

- Năm năm trước, các ngươi đi với Đại Thiên Thần.

- Không biết, bây giờ các ngươi đã mạnh đến mức nào rồi...?!

Nghĩ đến, người trẻ tuổi vội vàng bước nhanh, đi theo người phía trước.

Nếu như người của Bình Dương Quan ở đây sẽ nhận ra được, người trung niên kia chính là quan chủ Thạch Hào Kiệt.

Mà người trẻ tuổi đi theo phía sau hấn chính là Thạch Trọng đã trưởng thành lớn lên.

.....

Hoàng thành Vĩnh Đông, trên đỉnh cung điện.

Tân hoàng đăng cơ đã được 5 năm, nơi này cũng xảy ra thay đổi không nhỏ.

Đại thần chính vụ mới đã được thay đổi toàn bộ, đây là truyền thống của Vĩnh Đông.

Nhưng đối với ngoài hoàng thành thì cũng chỉ là đổi một hoàng đế mới mà thôi, về chính sách tổng thể cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Thậm chí có thành chủ đã trải qua mấy đời hoàng đế.

Bình Dương Quan là tâm ma của Thạch Hào Kiệt, chính là như thế.

Nếu không có chuyện khẩn cấp, cho dù hoàng thành Vĩnh Đông đổ trời thì hắn cũng sẽ không rời khỏi Bình Dương Quan.

Nhưng lần này, hắn lựa chọn chủ động đến đây.

Bởi vì Đại hội Thần Tứ năm năm trước đã làm cho tín ngưỡng của hắn triệt để sụp đổ.

Hắn nhất định phải đến đây, nói rõ ràng chuyện này!

Trên đại điện, Thạch Hào Kiệt đứng thẳng tắp, nhìn Tân Hoàng phía trên vương tọa, ánh mắt kiên định.

- Ngô Hoàng, ta nhất định phải nhận được một lời giải thích rõ ràng!

Tân hoàng lười biếng ngồi, vuốt mi tâm, nhìn tấu chương trước mặt, nói:

- Thạch quan chủ, hai năm trước, Bình Dương Quan tổ chức Đại hội Thần Tứ, nhưng người làm quan chủ lại không có mặt.

- Sao ta có thể có mặt!?

Thạch Hào Kiệt tức giận nói:

- Ta từ nhỏ đã kính ngưỡng Đại Thiên Thần, không ngờ lại biến thành một con gấu tội nghiệp...

- Làm càn!

Nhưng hắn còn chưa nói xong, thị vệ xung quanh cung điện đã nhao nhao tiến lên.

Khí thế cường đại lập tức nhắm ngay trung ương Thạch Hào Kiệt, dù là hắn đã là tu sĩ cảnh giới Hợp Thể thì cũng có chút không chịu được uy áp của bọn hắn.

Thân thể hắn thẳng tắp dần dần bị ép cúi xuống.

Tân Hoàng giơ tay lên, thị vệ lui lại một bước, áp lực bao phủ trên đỉnh đầu Thạch Hào Kiệt lập tức giảm bớt.

Nhưng bọn hắn vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Thạch Hào Kiệt, nếu hắn còn nói lời đại nghịch bất đạo gì thì trong nháy mắt sẽ xuất thủ áp chế.

Ở trong cung điện này, không người nào dám bất kính đối với Vĩnh Đông Hoàng!

Tân Hoàng nhìn Thạch Hào Kiệt, khẽ thở dài:

- Vĩnh Đông có quy củ của Vĩnh Đông.
- Cho dù người nghe được cái gì, hoặc nhìn thấy cái gì thì việc trụ trì Đại hội Thần Tứ mỗi ba năm một lần là chức trách của người.
- Chỉ lệnh từ Hoàng Thành, không thể nghi ngờ!
- Nể tình người trấn thủ biên quan đã lâu, lao khổ công cao, chuyện này, bản hoàng có thể coi người chưa từng tới.

Chương 155: Hội Thiên Tiên

Thạch Hào Kiệt nắm chặt nắm đấm, cảm nhận được khí thế xung quanh hơn xa hắn, cuối cùng thở dài một tiếng.

- Ngô Hoàng, sau khi nhìn thấy chân tướng, có thể ta đã không cách nào tiếp tục làm quan chủ Bình Dương Quan.

Lần này tới đây, hắn chính là muốn giải khai khúc mắc.

Nhưng hắn vẫn còn hơi đánh giá cao mình.

Từ xưa đến nay, hoàng thành uy nghiêm, ở vương quốc Vĩnh Đông chính là không thể xâm phạm.

Bọn hắn căn bản cũng không thêm giải thích gì.

Từ chức quan chủ, là quyết định mà hắn đã suy nghĩ kỹ càng trên đường tới đây.

Sau khi yên lặng ngẩn ngui, Tân Hoàng chậm rãi nói:

- Thạch Hào Kiệt, người đã chắc chắn chưa, bản hoàng có thể cho người thêm một cơ hội cuối cùng.

Gương mặt Thạch Hào Kiệt tràn đầy mỏi mệt, khom người nói:

- Ý ta đã quyết.

- Vậy được rồi.

Tân hoàng dừng một chút, nói:

- Ba ngày sau, Bình Dương Quan chủ mới sẽ chạy tới biên quan nhậm chức, người có thể cùng hắn trở về.

- Nếu có tính toán của mình, cũng có thể tự động rời khỏi, tự người lựa chọn đi.

Thạch Hào Kiệt lần nữa khom người:

- Tạ ơn Ngô Hoàng.

...

Đợi sau khi Thạch Hào Kiệt rời khỏi, một người trẻ tuổi mặc tổ y xuất hiện phía sau Tân Hoàng.

Chính là Vũ Hồng.

- Người còn nhân từ hơn phụ hoàng.

Vũ Hồng nói.

Tân Hoàng hít một tiếng, lần nữa vuốt mi tâm:

- Bây giờ ta mới biết, ở trên vị trí này, nhân từ có đôi khi không quá tốt.

- Từ từ sẽ đến, người sẽ là một đế vương Vĩnh Đông xuất sắc nhất.

Vũ Hồng nói.

- Đế vương?

Tân Hoàng cười ha ha:

- Đế vương bị người điều khiển?

Vũ Hồng yên lặng.

- Đại huynh, có một số việc chúng ta không cách nào tự quyết định được.

Tân Hoàng không thể phủ nhận, cười một tiếng, xoay đầu lại:

- Gần đây, ngươi còn thủ lạng cho đại thần Thiên Tuệ không?

Vũ Hồng lắc đầu:

- Từ sau khi lão sư thăng tiên, mọi chuyện đều rơi lên trên đầu của ta, ta chỉ ở đó một năm, sau đó thì không thể không ra ngoài.

- Còn ngươi thế nào, sao sắc mặt lại kém như vậy.

Tân Hoàng nói.

Vũ Hồng thở dài một hơi, trong đầu hiện lên một bóng người yêu dị với mái tóc dài màu đỏ tím.

- Thế giới luôn có chút chuyện lạ, làm cho người ta thương tâm, ban đêm ác mộng quấn thân.

- Không ngại, tính toán thời gian, ác mộng cũng sắp kết thúc rồi...

...

Thạch Hào Kiệt âm thầm rời khỏi hoàng cung, cho dù sớm đã liệu đến kết cục này, nhưng hẳn vẫn có chút khó bình tĩnh lại được.

Sau khi trở lại nhà trọ, lập tức nhốt mình trong phòng, ngày đêm say rượu.

Thạch Trọng nhìn thấy phụ thân như vậy cũng không biết làm gì.

Nhưng là con người nha, cho dù như thế nào cũng phải tiếp tục sinh tồn.

Chờ đợi mấy ngày, Thạch Trọng rời khỏi khách sạn, chuẩn bị đi ra ngoài kiếm việc làm.

Nghĩ nghĩ, hắn đi tới một quán rượu lớn, ở chỗ này tin tức rất nhạy bén, có lẽ có thể tìm được thứ gì đó.

Sau khi đi vào, Thạch Trọng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nghe những người trong quán rượu trò chuyện.

Có người nói mấy ngày trước, khi hắn ra ngoài đã gặp một yêu thú lục phẩm, phí khí lực thật lớn mới chạy thoát được.

Có người nói khi mình đang tìm kiếm bí cảnh thì ngoài ý muốn rơi vào một huyết động, kết quả nơi đó tràn đầy bảo vật, trong nháy mắt phát đại tài.

Còn có người nói, hắn gặp một núi tuyết hồ yêu đã hóa hình, tư thái linh lung, mị hoặc trời sinh, thế là...

Cảnh tượng này làm cho tâm tình nặng nề của Thạch Trọng dần dần hòa tan một chút.

Nhiệt huyết mới là thù mà người trẻ tuổi hướng tới nhất.

Lúc này, một đám người nói chuyện dẫn tới Thạch Trọng chú ý.

- Nghe nói gần đây Chiến Thần Bang đang nhận người.

- Đúng vậy, ta cũng dự định đi thử xem, đây chính là bang hội thám hiểm lớn nhất trong hoàng thành!

- Người à? Ha ha, vẫn là thôi đi, Chiến Thần người ta cần chính là thiên tài chân chính, người đi quét rác cũng không có cửa nữa là...

Nghe bọn họ nói vậy, Thạch Trọng lập tức động lòng.

Chiến Thần Bang, nghe tên đã thấy rất bá khí.

Với lại hình như bọn hắn chỉ tuyển nhận hạng người kiệt xuất.

Thạch Trọng hắn tự nhận mình không phải thiên tài đứng đầu, nhưng khẳng định cũng đứng hàng đầu, ít nhất thì gia nhập Chiến Thần Bang là không có vấn đề gì.

Chiến sĩ Thú Linh cấp 10 dưới hai mươi tuổi cũng không phải dễ gặp.

Nghĩ đến, hắn chuẩn bị đi về phía đám người kia, hỏi thăm một chút, phải làm sao mới có thể gia nhập Chiến Thần Bang.

Nhưng vào lúc này, một đám người siêu phàm khí thế cường đại đi vào.

Mỗi người bọn hắn đều cực kỳ mạnh mẽ, vói lại chỗ cổ áo trên y phục của mỗi người đều thêu một đóa hoa Thiên Tiên Tử yêu dị.

- Chiến Thần Bang? Ha ha, đã là mặt trời sắp lặn rồi.

Bọn hắn đến gây ra tiếng động rất lớn, tất cả mọi người trong tửu quán lập tức an tĩnh lại, đưa ánh mắt nhìn qua.

Thạch Trọng cũng dừng bước, nghi ngờ nhìn đám người này.

Đóa hoa Thiên Tiên Tử kia làm hắn thấy có chút nhìn quen thuộc.

Nghe thấy câu nói này, những người đang nói chuyện gia nhập Chiến Thần Bang lập tức xoay người lại, hừ lạnh một tiếng:

- Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

- Dù nói thế nào, thanh danh của Chiến Thần Bang cũng đã vang dội mấy chục năm ở Hoàng Thành, không phải một hội mới nổi như hội Thiên Tiên các ngươi có thể so sánh!

Rất rõ ràng, hắn là người ủng hộ trung thành của Chiến Thần Bang.

- Có đúng không?

Đôi mắt khiêu khích, người của hội Thiên Tiên lại là đầy mỉa mai nói:

- Vậy ngươi có biết, vì sao Chiến Thần Bang bắt đầu nhận thêm người không?

- Ha ha, gần đây hội Thiên Tiên cũng mới thu nhận rất nhiều người, ngươi có muốn đoán thử bọn hắn đến từ đâu hay không?

Nói xong câu nói này, mọi người lập tức hai mặt nhìn nhau, hai đại bang hội danh tiếng thịnh nhất đã bắt đầu đối mặt sao?

Hơn nữa nhìn như Chiến Thần Bang đã rơi vào hạ phong.

- Hừ, thì tính sao?

Người ủng hộ Chiến Thần Bang lại là mặt không đổi sắc, tiến lên một bước, nói:

- Cho dù hội Thiên Tiên của người có mạnh thế nào thì lão tử cũng sẽ không gia nhập một bang hội do nữ nhân làm chủ!

- Nghe nói, Tiên Chủ của các người là một tiểu nha đầu còn chưa mọc đủ lông à?

- Người muốn chết!?

Người của hội Thiên Tiên lập tức tức giận.

Hai bên giằng co, mắt thấy sắp đánh nhau.

Bỗng nhiên, “Phanh” một tiếng, cửa lớn của quán rượu bị người từ ngoài đá văng.

Một bóng người cao to bước nhanh vào.

Lập tức, một cỗ hàn ý lạnh thấu xương quét sạch cả quán rượu!

Sau khi nhìn thấy gương mặt người tới, con người Thạch Trọng co rút thật nhanh.

- Không ngờ... Lại là nàng ta!

Chương 156: Gặp Lại Người Quen Cũ

Một bóng người cao gầy đi vào quán rượu.

Nàng mặc áo ngắn, bụng dưới bằng phẳng lộ ra ngoài, hình như không cảm thấy lạnh chút nào.

Mấy đường vân màu đen, lượn vòng trên thân thể nàng, một mực kéo dài đến cổ.

Một đôi mắt màu xanh lam băng lãnh chỉ quét qua một vòng đã làm cho nhiệt độ trong quán rượu bỗng nhiên hạ xuống.

Dừng lại chốc lát, nàng đi về phía quầy rượu, vung tay lên một, một đồng đầu lâu mang theo mùi máu tươi lập tức bầy đầy mặt bàn.

- Trời ạ, đó là Yêu Vương mạnh nhất phía tây, Băng Kim Báo à? Đây chính là yêu thú cấp 8!

- Còn có con kia, hình như cũng yêu thú cấp 8, Quý Ứng Phê Huyết!

- Ở giữa nhất, chẳng lẽ chính là thủ lĩnh trong bí cảnh Hắc Sát, yêu thú cấp 9 - Đại Hoang Tuyết Lân!

Mọi người nhao nhao lên tiếng kinh hô.

Nữ nhân kia lấy ra đầu yêu thú, khí thế thật sự là quá bàng bạc!

Dù chúng đã chết, nhưng uy thế cũng làm cho nhiều người siêu phàm ở đây cảm thấy hai chân run rẩy.

Chương quỹ run rẩy, lấy ra một thạch bài phát sáng.

Phía trên thạch bài điêu khắc mấy chục cái tên, đều là bang hội tiếng tăm lừng lẫy trong hoàng thành Vĩnh Đông.

Trên cùng là Chiến Thần Bang ổn định vị trí số một, mà tên của hội Thiên Tiên cũng theo sát phía sau.

Chương quỹ lấy ra một cây bút, viết toàn bộ tên mấy đại yêu đó ở sau chữ hội Thiên Tiên.

Lập tức, tên hội Thiên Tiên lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, chậm rãi vượt qua Chiến Thần Bang, hùng cứ đầu danh!

Sau đó, nữ tử kia xoay người lại, nhìn đám bang chúng hội Thiên Tiên, lạnh lùng nói:

- Thực lực và tôn trọng là đánh ra được, không phải chỉ nói là có.

- Có thời gian rảnh rồi cãi nhau, không bằng ra ngoài giết mấy con yêu thú.

Nói xong, nàng trực tiếp đứng dậy rời khỏi.

Đám bang chúng, từng người cúi thấp đầu, cũng không tiếp tục tranh chấp, cầm vũ khí lên, đi theo nữ tử rời khỏi.

Sau một hồi lâu, trong quán rượu mới một lần nữa bắt đầu náo động.

- Quá mạnh, xem ra trong một khoảng thời gian dài sẽ không ai có thể phá vỡ thành tựu của hội Thiên Tiên.

Lúc này, một lão đầu bên cạnh Thạch Trọng mới cảm thán nói.

Thạch Trọng mới vừa từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, thấy lão giả nói như vậy mới vội vàng hỏi:

- Lão nhân gia, nữ tử vừa rồi cũng là người của hội Thiên Tiên sao?

Lão giả kinh ngạc nhìn chằm chằm Thạch Trọng.

- Mới tới à?

- Ngay cả năm vị Đại Hùng Chủ đứng đầu hội Thiên Tiên cũng không nhận ra?

Thạch Trọng vội vàng ôm quyền, cung kính nói:

- Còn xin lão nhân gia giải thích nghi hoặc.

Sau đó, vị lão giả kia giải thích từ đầu đến cuối về hội Thiên Tiên cho Thạch Trọng.

Thì ra, bang hội có sức mạnh cường đại mới xuất hiện này chỉ mới thành lập năm năm trước.

Nhưng hội Thiên Tiên vừa thành lập đã cho thấy thực lực tuyệt mạnh.

Bọn hắn xâm nhập các loại hùng huyện bí cảnh, nhiều lần thu hoạch yêu thú mạnh mẽ, thu được chiến quả nổi bật!

Rất nhanh đã đánh ra danh khí trong Hoàng Thành, hấp dẫn một nhóm rất lớn người siêu phàm tuổi trẻ gia nhập.

Nếu chỉ như thế thì cho dù phát triển 5 năm cũng không thể đạt đến thành tựu hiện tại.

Nhưng vào nửa năm trước, Tiên Chủ hội Thiên Tiên bỗng nhiên khởi xướng khiêu chiến với thiên kiêu của Thần Phủ, đồng thời một đường nghiền ép, lần lượt đánh bại toàn bộ thiên tài của Thần Phủ.

Đây chính là Thần phủ Đại Thiên!

Người ở trong này đều là thiên tài được Đại Thiên Thần đưa về từ khắp Vĩnh Đông, thực lực và thiên phú của bọn họ thiên nhiên là không cần phải bàn cãi.

Nhưng toàn bộ bọn hấn đều ngã xuống dưới chân Tiên Chủ.

Bắt đầu từ ngày đó, thanh danh hội Thiên Tiên đại chấn, vô số cường giả tranh nhau chen lấn gia nhập vào.

Cuối cùng, tạo thành bang hội đỉnh phong hiện tại, một Tiên Chủ, năm Hùng Chủ.

Trong đó, vua phương Bắc chính là người đi theo bên cạnh Tiên Chủ sớm nhất, người đứng thứ hai trong hội Thiên Tiên.

Chiến sĩ Thú Linh cấp 8 đỉnh phong!

Lão giả nói xong, Thạch Trọng ngậy ra như phỗng.

Nữ tử vừa rồi rõ ràng chính là Lang Nữ năm năm trước cùng mình tham gia đại hội Thần Tử!

Không ngờ, bây giờ nàng ta đã phát triển đến trình độ như thế?

Hắn còn tưởng rằng, thực lực cấp 7 trung kỳ của mình đã đủ để ngạo nghễ cùng thế hệ.

Còn có, hấn nhớ kỹ, Lang Nữ là đi theo chân Diệp Hiểu Hiểu đến đây, vậy...

Thạch Trọng nhớ tới năm năm trước, thiếu nữ đánh bại mình trong trận chung kết cuối cùng, lúc ấy nàng ta sử dụng thủ đoạn chính là vô số đóa hoa Thiên Tiên Tử nở rộ!

Thời gian đã qua 5 năm, bóng người của các nàng đã đạt đến độ cao mình chỉ có thể ngược nhìn...

Với lại nghe vị lão giả này nói, các nàng cũng không lựa chọn tu hành trong Thần Phủ.

Như vậy, đến cùng bọn họ làm thế nào?

Thạch Trọng trăm mối vẫn không có cách giải.

- Tiểu tử, ta thấy ngươi nhân cao mã đại, cũng tương đối thuận mắt cho nên mới nói cho ngươi, hiện tại hội Thiên Tiên đang chuẩn bị lần nữa mở rộng bang chúng đó.

- Nắm chặt cơ hội, đi liền một phen tiền đồ, nếu như bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội lần sau nữa.

Lão nhân vỗ bả vai Thạch Trọng.

Thạch Trọng miễn cưỡng cười một tiếng:

- Tạ ơn lão nhân gia.

...

Sau một lát, Thạch Trọng đi tới trước mặt một kiến trúc hoa lệ.

Ba chữ Hội Thiên Tiên to lớn, rồng bay phượng múa, khiến người ta sợ hãi.

Cổng chính, người đến người đi, phần lớn người trong đó, trước ngực đều có thêu một đóa Thiên Tiên Tử màu trắng, toàn thân tinh lực nghiêm nghị.

Nơi này, chính là đại bản doanh của hội Thiên Tiên.

Thạch Trọng hít một hơi thật sâu, đi thẳng về phía trước.

Khi biết đối thủ trước kia của mình đã bỏ xa mình, lòng tin của hắn cũng bị đả kích rất lớn.

Sự kiêu ngạo của hắn âm vang sụp đổ.

Nhưng loại kiêu ngạo này ở trước mặt chiến lực mạnh mẽ lại không đáng giá nhắc tới!

Càng nghĩ, hiện tại cũng chỉ có hội Thiên Tiên là nơi tốt nhất mà hắn có thể đi.

Thạch Trọng nhanh chân đi đến trước cửa hội Thiên Tiên.

- Ta tưởng là người không sẽ tới.

Bỗng nhiên, một âm thanh từ bên cạnh hắn truyền tới.

Quay đầu nhìn lại, một bóng người quen thuộc đang tựa trên vách tường, trong tay vuốt một thanh chủy thủ nhẹ nhàng linh hoạt.

Chính là Lang Nữ!

- Người... Nhận ra ta?

Thạch Trọng kinh ngạc nói.

Chương 157: Một Tiên Chủ, Năm Đại Hùng Chủ

Lang Nữ đi lên phía trước, thời gian năm năm đã làm cho nàng biến thành một mỹ nhân chân chính, dáng người cao gầy, chỉ có điều trên mặt lại có thêm một tia tà vị không biết học được từ đâu.

- Ta đã nhận ra ngươi lúc ở quán rượu.

Lang Nữ cười nói:

- Không gặp năm năm, ngươi đã là chiến sĩ Thú Linh cấp 7 trung kỳ, không hổ là thiên tài xuất sắc nhất Bình Dương Quan.

Thạch Trọng biểu lộ đấng chất:

- Ngươi đừng chế giễu ta.
- Ta không phải đang cười nhạo ngươi.

Lang Nữ nói:

- Dựa vào thiên phú của ngươi, cho dù đặt ở trong hoàng thành, đặt ở trong Thần Phủ cũng chưa chắc sẽ kém.
- Nhưng ngươi...
- Ta không giống ngươi.

Lang Nữ cười nói:

- Chúng ta cũng coi là bạn cũ, đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp nàng ấy.

Con ngươi Thạch Trọng hơi co lại.

Đi gặp... Tiên chủ sao?

- Đừng bởi vì một chút lời đồn bên ngoài mà cho rằng nàng là ác ma bạo lực, tàn nhẫn gì đó.
- Nói như thế nào đây, ngoại trừ thực lực ra thì nàng ấy gần như không có thay đổi quá lớn so với năm năm trước.

Lang nữ vỗ bả vai Thạch Trọng.

- Thả lỏng, nói không chừng... Ngươi cũng có thể giống như ta đây.

Nói xong, nàng dẫn đầu đi vào trong cửa lớn.

Ánh mắt Thạch Trọng đầy phức tạp, cuối cùng vẫn hít một hơi thật sâu, theo Lang Nữ đi vào.

.....

Tổng bộ hội Thiên Tiên.

Thạch Trọng đi theo Lang Nữ vào trong.

Trên đường đi, gần như đều là âm thanh chào hỏi, trong đó có vài người siêu phàm, khí tức trên người bọn hắn làm cho trong lòng Thạch Trọng phát lạnh.

Đây tuyệt đối là cường giả cấp 8 trở lên!

Nhưng bọn hắn ở trước mặt Lang Nữ đều lộ ra biểu cảm vô cùng cung kính.

Nhìn đối thủ trước kia của mình, bây giờ đã đạt đến độ cao như thế, trong lòng Thạch Trọng càng ngày càng phức tạp.

Mọi thứ đều vì Diệp Hiểu Hiểu, chính là người đã treo Đại Thiên Thần lên đánh kia?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên, Thạch Trọng nhìn thấy một con gấu từ trong phòng đi ra.

Lập tức, hắn phát lạnh thấu xương, ngay cả bước chân cũng không thể bước nổi, thân sắc hoảng sợ.

- Đại... Đại Thiên Thần?

Năm năm trước, hắn cũng chứng kiến một lần chiến đấu kia, mặc dù Đại Thiên Thần thua, nhưng thực lực kinh khủng của nó cũng triệt để lộ ra.

Tồn tại như thế không ngờ lại cũng ở trong hội Thiên Tiên?

- Phú Quý, ngươi làm gì đây?

Lang Nữ tiến lên, vượt cái đầu tròn vo của Phú Quý.

Thạch Trọng cảm giác trời đất quay cuồng, Đại Thiên Thần của ta, sao ngươi có thể dễ dàng tha thứ cho phạm nhân vượt ve đầu của ngươi được chứ!

Lang Nữ, sẽ chết!

- A, Tiên Chủ nói ta đến tiểu thế giới đưa ít đồ cho đại thúc.

Nhưng kết quả lại không giống như hấn phỏng đoán.

Đại Thiên Thần chẳng những không tức giận, ngược lại lộ ra bộ dáng đã sớm quen thuộc, thậm chí còn dúm dúm cái đầu tới trước...

- Tốt, vậy người đi làm việc đi.

Lang Nữ nói.

Phú Quý nhẹ gạt đầu, đứng thẳng hai chân, lắc qua lắc lại đi tới.

- Nhưng đường.

Nó đẩy Thạch Trọng ra, đi vào cửa sổ, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất không thấy gì nữa.

- Nó hiện tại cũng là người của hội Thiên Tiên.

Lang Nữ nhìn Thạch Trọng chưa tỉnh hồn, cười nói:

- Mà còn là người trong năm Hùng Chủ đứng đầu chúng ta, biệt danh là Hắc Hùng Gấu.

- Bởi vì xếp hạng thứ hai, cho nên chúng ta có đôi khi cũng gọi nó là...

- Hùng Tiểu Nhị.

Vẻ mặt Thạch Trọng hốt hoảng, vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

Hấn Đại Thiên Thần biến thành bộ hạ của Tiên chủ, bị người ta gọi là Phú Quý, Hùng Tiểu Nhị, còn bị người sờ vuốt đầu...

Khó trách cha cho dù nói sao cũng không tiếp tục thờ phụng Đại Thiên Thần.

Sau một lát, hai người tới một gian phòng lớn ở tầng chót nhất.

Nơi này trang trí hoa lệ, phong cách lại hơi có vẻ quý dị, khắp nơi đều tô vẽ đường cong kỳ quái, thật giống như thân ở trong mộng.

Trong phòng, ba bóng người khí tức cường đại đang bận rộn.

Thạch Trọng cũng không nhìn thấy thiếu nữ quen thuộc kia.

- Ủa? Vừa rồi nàng ấy còn ở đây mà.

Lang Nữ nhún vai, hỏi:

- Lão Thất, Tiên Chủ đâu?

Sau đó, một người mặc áo choàng bảy màu ngẩng đầu lên.

Hắn có cái mũi nhọn, ngay cả lông mày cũng bảy màu, trên người lại ần ần để lộ ra một khí tức đại yêu.

- Còn có thể đi đâu, đi tìm Vũ Hồng thôi.

Lão Thất nói, cuồng hống vang lên âm thanh bén nhọn.

- Biết ngay mà.

Lang Nữ lắc đầu bất đắc dĩ.

Đây là, lão Thất bỗng nhiên nhảy lên, rơi vào trước mặt hai người, nhìn chăm chăm gương mặt Thạch Trọng.

- Hình như bọn Quân đã gặp ngươi ở đâu rồi?

Thạch Trọng ngây người, hắn không có ấn tượng đặc biệt gì với người kỳ quái trước mặt này.

- Là người quen ở Bình Dương Quan.

Lang Nữ nói:

- Tiên Chủ cũng biết, thiên phú rất không tệ, ta dẫn đến xem có thể để cho hắn gia nhập hay không?

Lão Thất vẫn không được đã gặp Thạch Trọng ở nơi nào, không thú vị xoay người, nói:

- Tự ngươi quyết định đi, được thì được thôi, ngươi cũng không phải không biết tính cách của nàng ấy, cho tới bây giờ đều không quan tâm loại chuyện này, đều là những thuộc hạ chúng ta phí sức cực khổ, ngươi nói xem...

- Lão Thất, đừng quên, vị tiên bối kia vẫn muốn ném thứ hương vị của Loan Điều đấy.

Lang Nữ nói vậy làm cho lão Thất kém chút xù lông lên.

- Hắc hắc, ta chỉ thuận miệng nói thôi, Tiên Chủ có thể giao những chuyện này cho ta đã nói rõ tác dụng của ta vô cùng lớn mà.

Lão Thất cố gắng nặn ra một nụ cười khó coi:

- Người muốn tìm nàng ấy thì đi đến vườn hoa Hoàng Cung đi, chắc chắn nàng ấy đang ở đó.

Lang Nữ hừ một tiếng, sau đó nhìn cung điện xa xôi, cuối cùng vẫn lắc đầu.

- Được rồi, ta sẽ không quấy rầy nàng hoàn thành nhiệm vụ.

- Hôm nào, gặp mặt rồi nói sau.

...

Hoàng cung Vĩnh Đông, trong một hoa viên thanh nhã độc đáo.

Nơi này có một cái lương đình, Vũ Hồng ngồi ở trong, nhìn trần bàn phức tạp trước mặt, xoa mi tâm, mặt mũi tràn đầy mỏi mệt.

Theo thời gian trôi qua, cảm giác mệt mỏi càng ngày càng nặng, hắn chỉ cảm thấy mí mắt nặng nề, không thể nào mở ra được.

Nhưng khi sắp ngủ, Vũ Hồng bỗng nhiên giật mình.

Chương 158: Không Ngờ Ta Lại... Thua

- Không...

Sau khi nói xong, hắn lập tức nằm sấp lên mặt bàn, ngủ thật say.

Chờ khi hắn khôi phục sự tỉnh táo thì phát hiện mình đã đi tới trong một biển hoa.

Vũ Hồng ngửi các loại hương hoa mê say, bất đắc dĩ nói:

- Người vừa trở về, sao không nghỉ ngơi?

Nhưng lại không có ai trả lời hắn.

Bỗng nhiên, biển hoa xung quanh thay đổi.

Mỗi một đóa hoa đều phun ra sương mù dày đặc màu đen.

Tiên cảnh trong nháy mắt đã biến thành Ma Giới!

Khi Vũ Hồng nghĩ như vậy, vô số hoa tươi nhanh chóng khô héo, biến thành từng khuôn mặt ác quỷ dữ tợn, trong miệng chảy ra nước bọt, gào thét đánh về phía hắn.

Vũ Hồng khẽ thở dài, giơ tay lên, không ngừng khắc hoạ trong hư không.

Qua trong giây lát, một trận bàn bát quái khổng lồ nổi lên dưới chân hắn.

Trận bàn tản ra tia sáng màu vàng chói mắt, nhanh chóng lan rộng.

Nơi ánh sáng chiếu qua, vô số quỷ vật hóa thành bột mịn!

Chỉ là thời gian mấy hơi thở, tất cả ác quỷ xung quanh đã không còn, một có một con có thể đến gần Vũ Hồng.

Nhưng vào lúc này, bầu trời trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một con mắt thật to, nhiếp hồn người khác!

Cùng lúc đó, dưới chân Vũ Hồng, một cái miệng lớn như vực sâu chậm rãi mở ra, trong tràn đầy một vòng lại một vòng răng nhọn nhuốm máu.

Vũ Hồng nhíu mày, lần nữa huy động hai tay.

Rất nhanh, hai đạo văn trống rỗng xuất hiện, đón gió căng phồng lên, tạo thành một cột sáng to lớn quán thông thiên địa.

Sau đó, Vũ Hồng đánh ra đạo văn, phân biệt ép về phía con mắt và miệng lớn.

- Âm âm!

Tiếng nổ tung vang lên trong phiến thiên địa này, ngay cả hư không đều cũng ra gợn sóng nhàn nhạt.

- Hiểu Hiểu, đủ rồi.

- Nếu người còn không ra, ta sẽ đánh nát mộng cảnh này!

Vũ Hồng nói.

- Aizzz...

Một tiếng thờ dài nhẹ nhàng vang lên trong thế giới.

Bỗng nhiên, hình tượng bắt đầu thay đổi, toàn bộ tà ác chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.

Vũ Hồng phát hiện, mình đã về tới lương đình trong hoa viên.

Chỉ có điều, lúc này ở trên bàn đã có thêm một bóng người nho nhỏ.

Nàng như cũ là một mái tóc màu đỏ tím thật dài, một đôi tay nhỏ gầy trần trụi, ngồi trên bàn, hai chân rủ xuống giữa không trung, không ngừng đung đưa.

Trên cổ chân trơn bóng quấn quanh một chuỗi lại một chuỗi hạt châu.

Nếu như một ít người cường đại ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, những hạt châu kia đều là nội đan yêu thú thu nhỏ.

Với lại, chí ít đều là Yêu Vương cấp 9!

- Không có ý nghĩa, vẫn thiếu một chút xíu như vậy.

Diệp Hiểu Hiểu nằm ngửa lên trên mặt bàn, gối lên hai tay của mình, mặt mũi tràn đầy phiền muộn.

Đại bá giao cho nàng nhiệm vụ này, thật sự là quá khó.

Vũ Hồng xấu hổ, năm năm trước, khi vị tiền bối kia bố trí nhiệm vụ này cho Diệp Hiểu Hiểu, lúc đầu hẳn tưởng rằng là đùa giỡn.

Kết quả ai ngờ được, chỉ trong thời gian bốn năm, Diệp Hiểu Hiểu đã từ Trúc Cơ đỉnh phong, một đường tăng nhanh đến cảnh giới Hóa Thần.

Với lại từ khi tiến vào Hóa Thần kỳ, nàng lại bắt đầu khiêu chiến mình.

Vừa mới bắt đầu còn tốt, dù sao Vũ Hồng đã là tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, cùng với một thân thủ đoạn cực kỳ quý bí cường đại của Thiên Cơ cốc.

Mặc dù thủ đoạn của Diệp Hiểu Hiểu quý dị, nhưng cũng không tạo thành uy hiếp gì đối với hắn.

Nhưng gia hỏa này, tăng lên thực lực thật sự là quá nhanh!

Không đến một năm đã thành công đột phá Hóa Thần, trở thành đại tu cấp bậc Hợp Thể!

Sau đó, Vũ Hồng thăm rồi.

Đối với Diệp Hiểu Hiểu khiêu chiến, hắn cũng đã không thể nhẹ nhõm hóa giải, mỗi lần đều phải phí hết tâm tư mới có thể thoát khỏi mộng cảnh quỷ dị đó.

Hôm nay, lần này còn khá tốt.

Không biết có phải là bởi vì nàng vừa mới đi mạo hiểm trở về hay không.

- Nơi này thật sự là càng ngày càng không có ý nghĩa, chỉ có người có thể chơi với ta một lát.

Diệp Hiểu Hiểu nhìn trời, ung dung nói.

- Không phải còn có cả nhà Chiến Hùng sao?

Vũ Hồng nói.

Một nhà Viễn cổ Chiến Hùng đều có thực lực Độ Kiếp trở lên.

- Bọn chúng chỉ thích ngủ, tiến vào mộng cảnh vẫn là ngủ, nhàm chán muốn chết.

Diệp Hiểu Hiểu lật người:

- Còn có bí cảnh nào chơi vui không?

Vũ Hồng há to miệng, nhìn thoáng qua chuỗi hạt châu treo trên cổ chân nàng, lâu bầu nói:

- Yêu Vương trên khắp Vĩnh Đông đã sắp bị người diệt chủng.

- Hay người đi tìm tiên bối đi, lão khăng định có biện pháp.

Hiện tại, Vũ Hồng chỉ muốn đẩy gia hỏa làm cho hắn nhưc đầu này đi càng xa càng tốt.

- Hi hi, nhìn người kia.

Diệp Hiểu Hiểu từ trên mặt bàn đứng dậy, nhảy xuống tới, tóc dài giống như ngọn sóng, phủ đến gót chân.

Năm năm trôi qua, nàng cũng chỉ cao hơn khoảng năm centimet, vẫn còn là một bộ dáng tiểu nha đầu.

- Yên tâm, sau khi mấy cây giống kia mọc tốt, chúng ta sẽ rời khỏi.

- Đến lúc đó, ta sẽ tặng ngươi một món lễ vật.

Nói xong, nàng nhún nhảy rời khỏi.

Vũ Hồng khẽ lắc đầu, cầm lấy phù bút, tiếp tục nghiên cứu trận bàn trước mặt.

Nhưng khi hắn vừa rời chạm tới trận bàn, tia sáng màu sắc rực rỡ lại bỗng nhiên từ ngòi bút bộc phát ra, theo phù bút, lan tràn bay lên, cấp tốc quán quanh trên thân thể hắn.

Vũ Hồng kinh hãi, nhưng lại phát hiện bị ánh sáng trói chặt, bản thân căn bản không thể động đậy!

Sau đó, tia sáng kia dần dần ngưng kết ở vị trí lồng ngực của hắn, một đóa hoa bảy màu chậm rãi mọc lên.

Sau một lát, đóa hoa này nhanh chóng nở rộ!

Vũ Hồng trừng to mắt, chỉ thấy tại ở chỗ nhụy hoa hiện lên một khuôn mặt tròn màu vàng vô cùng buồn cười đang liếc mắt nhìn, không ngừng cười nhìn hắn.

Bỗng nhiên, đóa hoa nổ tung, hóa thành mấy trăm ngàn đốm sáng rực rỡ.

Sau đó, hoàn cảnh xung quanh dần dần mờ đi, giống như một tấm màng mỏng trong suốt.

Sau khi tấm màng mỏng tán đi, hắn mới chính thức về tới thế giới chân thật.

Vũ Hồng ngồi dựa lên trên ghế, điểm sáng màu sắc rực rỡ chậm rãi rơi xuống xung quanh hắn.

Sau một hồi lâu, hắn cười lắc đầu.

- Không ngờ ta lại... Thua.

Chương 159: Công Pháp Nguyên Thủy Bản Hoàn Chính

Nơi này, là một tiểu thế giới.

Trên mặt đất bị thảm cỏ xanh mơn mớn phủ kín, chính giữa có một chỗ đầm nước tự nhiên.

Bên trên đầm nước có một người nam nhân mặc áo trắng, lẳng lặng ngồi xếp bằng.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn chậm rãi mở ra.

Một vòng ánh sáng màu xám chợt lóe lên trong mắt hắn.

- Cuối cùng... Cũng hoàn thành.

Diệp Tuyền Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Năm năm, người có biết hắn sống qua năm năm này thế nào không?

Cũng không có gì, trên cơ bản chỉ có bề quan trong thế giới này.

Dưới phân phó của hắn, Vũ Hồng gần như thu thập sạch toàn bộ công pháp đỉnh cấp với đủ chủng loại trên khắp vương quốc Vĩnh Đông tới, thậm chí ngay cả bí thuật không truyền của Thiên Cơ cốc cũng dốc túi mà ra.

Sau khi quan sát các loại điển tịch đỉnh phong, Diệp Tuyền Phong bắt đầu thôi diễn giai đoạn sau của công pháp Nguyên Thủy.

Trước đó, khi còn ở thành Vân Tiêu, hắn chỉ thôi diễn hai phần đầu mà thôi.

Theo thứ tự là Thông Mạch và Đan Phủ, đối ứng trong phương thức tu luyện truyền thống là cảnh giới Luyện Khí và Hóa Khí.

Hiện tại, hắn đã hoàn thành tất cả các giai đoạn.

- Luyện Khí, Hóa Khí, Trúc Cơ, Kim Thân, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Hóa Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp.

Sau Độ Kiếp chính là Đại Thừa, có thể thông qua Tiên Môn, phi thăng Tiên giới.

Lần lượt tương ứng với các cấp độ trong công pháp Nguyên Thủy, là: Thông Mạch, Đan Phủ, Đạo Đài, Pháp Tướng, Ngưng Đan, Khải Linh, Hiển Linh, Thiên Mệnh, Thần Hợp, Cửu Nạn.

Sau khi Cửu Nạn chính là Phi Tiên, từ các loại leo lên Tiên Đài, bước vào Tiên Giới.

So với công pháp truyền thống thì điểm quan trọng nhất của công pháp này ở chỗ thông dụng.

Không cần Linh Căn, không cần Thuộc Tính, chỉ cần người có một trái tim nhiệt huyết là sẽ có thể bước vào con đường tu luyện.

Tiếp theo, giai đoạn trước của nó rất dễ dàng, nhưng càng về sau sẽ càng khó khăn.

Nhưng tương ứng, người tu luyện công pháp Nguyên Thủy cũng sẽ càng cường đại hơn người cùng cảnh giới.

Diệp Tỳ Phong vươn tay, huy động trong hư không.

Sau một lát, một bản pháp điển rơi xuống, chính là một bản « công pháp Nguyên Thủy » hoàn chỉnh.

Nếu phổ biến nó xuống dưới, không nói khoa trương chút nào, có thể cho trình độ tu luyện của toàn bộ thế giới đề cao đến hơn gấp mười lần!

Đối với sinh linh thế giới mà nói, đây là phúc phận, là tạo hóa.

Đồng thời, cũng là mục đích của Diệp Tỳ Phong.

Trước đó, hắn từng nhìn thấy trong một quyển sách xưa, khi một người sinh ra đầy đủ ảnh hưởng lực đối với vạn vật sinh linh thì thiên địa hỗn độn sẽ sinh ra một loại lực lượng nguyên sơ cực kỳ thần bí chuyên dành cho hắn.

Đối với loại lực lượng này, Diệp Tỳ Phong cảm thấy rất hứng thú.

Sau một lát, Diệp Tỳ Phong từ trong « công pháp Nguyên Thủy » dẫn xuất một đoạn kinh văn, ném vào trong hư không.

Loại công pháp vô thượng này, đương nhiên phải tìm mấy con chuột bạch thí nghiệm thí nghiệm.

Bốn người Phùng Chí vẫn là đối tượng thí nghiệm của hắn.

Mấy năm qua qua, mỗi khi hắn thôi diễn một giai đoạn đều sẽ thông qua thiên đạo pháp tắc, trực tiếp truyền vào trong ý thức

của mấy người này.

Đồng thời thỉnh thoảng sẽ kiểm tra một phen, xem thử có vấn đề nhỏ không đáng kể gì không.

Năm năm trôi qua, bọn hắn cũng không làm Diệp Tùy Phong thất vọng, trên cơ bản đều đi tới Thiên Mệnh đỉnh phong, cũng chính là Hóa Thần đỉnh phong, ngang với người siêu phàm cấp 8 của vương quốc Vĩnh Đông.

Bốn người tu luyện Nguyên Thủy công, lại phối hợp với kiếm trận Tru Tiên, thậm chí có thể tùy tiện săn giết đại tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Những năm gần đây, là trợ thủ cường lực nhất dưới tay Diệp Hoàng.

- Haiz!

Diệp Tùy Phong bỗng nhiên thở dài.

- Cũng nên trở về thôi!

Tính toán thời gian, từ khi bọn hắn rời khỏi thành Vân Tiêu đã qua khoảng sáu năm.

Cũng không biết, hiện tại thành Vân Tiêu, còn có bọn người Diệp Hoàng đến cùng thế nào rồi.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ xong liền đứng dậy.

- Lão gia, ngài xuất quan rồi à?

Lúc này, một nữ tử đoan trang, khuôn mặt thanh tú, đi lên phía trước, tay đan chéo trước người, đứng ở trước mặt Diệp Tùy Phong.

Chính là Cốc U Lan.

Năm năm qua, Cốc U Lan trên cơ bản đều ở trong tiểu thế giới, làm chút việc vặt vãnh cho Diệp Tùy Phong.

Nhưng nhiệm vụ chủ yếu nhất vẫn là nấu ăn.

Cách mỗi mấy ngày, mấy người Vũ Hồng và Hiểu Hiểu sẽ đưa tới mới nguyên liệu nấu ăn, cung cấp cho nàng nấu nướng.

Đương nhiên, Diệp Tuy Phong thì mạo xưng làm nhân vật trọng tài trò nghệ.

Thời gian mấy năm, các loại nguyên liệu nấu ăn cao cấp giúp cho trò nghệ của Cốc U Lan đạt đến đẳng phong tạo cực. (đỉnh điểm cao nhất, hoàn mỹ nhất)

Với lại, vì luôn ở bên cạnh Diệp Tuy Phong nên tu vi của nàng cũng có bước tiến dài, thành công đột phá đến cảnh giới Hóa Thần.

Một tay đao pháp làm cho ngay cả Vũ Hồng cũng phải than thở không dứt.

Có lẽ, đây chính là chút tiểu tâm tư của Cốc Vạn Tâm.

Diệp Tuy Phong ừ một tiếng, xoay người đi đến bên cạnh một rừng cây rậm rạp nhưng thấp bé.

Một đồng kiến trúc rác rưởi cùng loại với tháp Khởi Nguyên vẫn rất bắt mắt.

Nhưng nó không ảnh hưởng chút nào đến sự trưởng thành của đám Khải Mông Thụ.

Hơn mười ngàn cây giống sớm đã phá đất bay lên, tản ra một loại vận vị không giống bình thường trong vùng thế giới này.

Diệp Tuy Phong sớm đã phát hiện, bản thân Đại Thụ Khải Mông đã có được tác dụng thần kỳ là thay đổi hoàn cảnh, điểm hóa vạn vật.

Nếu mảnh thế giới này không có gặp lần đại kiếp kia, Linh Tính Thiên Đạo hoàn mỹ, dưới tác dụng của nó, chỉ sợ sớm đã tiến hóa đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ trở thành một Tiên giới khác, cũng khó nói.

Nhưng bây giờ, nhiệm vụ chủ yếu của bọn chúng vẫn là tịnh hóa những thứ Thần Ma kia lưu lại, không thuộc về phương thế giới này.

Diệp Tuy Phong kiểm tra một hồi tình huống sinh trưởng của bọn chúng, không được bao lâu, là có thể phát triển thành một cá thể hoàn chỉnh, có thể di dời đến các nơi trên thế giới.

- Hiểu Hiểu đâu?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Hôm nay, tiêu thư đi Hắc Sát bí cảnh, lúc này cũng sắp trở về.

Cốc U Lan nói.

Chương 160: Sắp Xếp Một Chút, Chúng Ta Về Nhà

- Ta ở đây này!

Bỗng nhiên, một âm thanh truyền đến.

Ngay sau khi, Diệp Hiểu Hiểu từ trong hư không bỗng nhiên hiện ra, rơi vào bên người Diệp Tuy Phong.

Bây giờ, nàng ra vào Mộng Hư Giới, đã không cần lại mở ra giới môn.

- Hi hi.

Nàng cười cười, sau khi nhìn cây con của Đại Thụ Khải Mông xanh um tươi tốt, nói:

- Đại bá, chúng ta không phải... Có thể đi về?

- Nhớ nhà?

Diệp Tỳ Phong nói.

Diệp Hiểu Hiểu nhẹ gật đầu.

- Ta chưa từng có rời nhà thời gian dài như vậy qua, cũng không biết cha mẹ thế nào?

- Còn có tỷ tỷ các nàng, không biết đều biến thành bộ dáng gì?

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Người không sợ sau khi trở về, bị bọn hán ăn hiếp à?

- Mới sẽ không đâu.

Diệp Hiểu Hiểu ôm cánh tay của Diệp Tỳ Phong, duỗi ra một ngón tay khác, trên không trung vẽ ra một bong bóng màu sắc rực rỡ, sau khi “Phốc” một cái, nổ tung.

- Ta vô cùng tin tưởng đối với thực lực bây giờ của mình.

Diệp Tỳ Phong dừng một chút, hỏi:

- Hoàn thành nhiệm vụ chưa?

Diệp Hiểu Hiểu vỗ tay phát ra tiếng.

- Dễ như trở bàn tay.

- Vũ Hồng đại ca... Không phải là đối thủ của ta.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày.

Cô gái nhỏ này, cố gắng 5 năm, cuối cùng đánh bại mục tiêu hán quyết định lúc ấy.

Sau khi trở về, nàng không có trước tiên ở trước mặt hán khoe khoang.

Xem ra, mặc dù bề ngoài của nàng thoạt nhìn không có thay đổi quá nhiều, nhưng ở sâu trong lòng, cuối cùng đã trưởng thành.

- Hội Thiên Tiên của người, làm không tệ, có tiếng có miếng.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Tùy tiện chơi đùa mà thôi.

Diệp Hiểu Hiểu cúi đầu đá lấy hòn đá nhỏ dưới chân.

Diệp Tùy Phong cười vuốt đầu của nàng, nói:

- Cháu đi sắp xếp một chút, những người không bỏ xuống được, thì mang theo đi, qua mấy ngày, chúng ta cùng nhau tiến về thành Vân Tiêu.

Diệp Hiểu Hiểu lập tức vui mừng, ngửa đầu hỏi:

- Thật sao?

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

- Đại bá, người thật tốt!

Diệp Hiểu Hiểu đưa tay cánh tay, ôm chặt cánh tay của Diệp Tùy Phong.

Sau một lát, nàng buông tay ra, sau khi nhảy căng lên một cái, rồi biến mất ở trong hư không.

Chỉ để lại âm thanh của nàng, quanh quẩn trong tiểu thế giới.

- Vậy ta sẽ mang nhiều người chút về giúp đỡ, về nhà cùng nhau trồng cây!

.....

Tổng bộ hội Thiên Tiên.

Trong một gian phòng trên tầng cao nhất, năm bóng người ngồi với nhau, hình như đang đợi ai đó.

- Tiên Chủ bỗng nhiên triệu tập khẩn cấp chúng ta tới đây làm gì?

- Ta còn đang chuẩn bị đi tìm người của Chiến Thần Bang đánh nhau đây!

Trong số đó, một đại hán vạm vỡ vóc người khổng lồ, dặt cuống họng nói.

Hắn tên là Cuồng Đại Lực, là Hùng Chủ đứng thứ năm của hội Thiên Tiên, còn được người ngoài xưng là Cuồng Chủ.

Danh tự này là chính hấn đối, nguyên nhân chính là, hấn dung hợp thú linh là một loại yêu thú vừa táo bạo lại cực kỳ cường đại, Cuồng Bạo Hống.

Bản thân Cuồng Đại Lục cũng là một chiến sĩ Thú Linh cấp 8 đỉnh phong.

- Lục Minh, tiểu tử ngươi biết không?

Cuồng Đại Lục nhìn về phía một thanh niên nhìn gầy yếu không chịu nổi bên cạnh.

Thanh niên này chính là Tứ Hùng Chủ của hội Thiên Tiên, tên là Tai Chủ.

Hấn là một pháp sư Thiên Mệnh cấp 9 cường đại, mệnh tinh là Tai Ách Tinh, nơi hấn đi qua chỉ còn lại điêu linh.

- Ta nào biết được, loại chuyện này, không phải ngươi nên hỏi Vua Phương Bắc à?

Lục Minh dời ánh mắt về phía Lang Nữ.

Lang Nữ nhún vai:

- Ta cũng nhận được tin tức khẩn cấp mà tới.

Nói xong nàng dời ánh mắt nhìn về phía lão Thất bên cạnh, lão Thất cũng lắc đầu.

Lại nhìn về phía Phú Quý, không biết tên này lấy được một tông to lớn ở đâu, đang ngồi gặm ngon lành.

Được rồi, hỏi nó cũng như không.

Chỉ có điều, trong lòng Lang Nữ cũng có chút suy đoán.

Thời gian năm năm, đã đến.

Bỗng nhiên, một bóng người từ hư không rớt xuống, ngồi lên trên mặt bàn.

- Tiên Chủ!

Mấy người vội vàng đứng lên.

Diệp Hiểu Hiểu khoát tay áo, nói:

- Hôm nay, ta gọi các người đến đây chính là muốn nói một việc.

- Ta phải về Cao Lãnh phương Nam, ai muốn đi theo ta thì cùng đi.

Nàng trực tiếp nói.

Lang Nữ cúi đầu xuống, như đang suy nghĩ, Phú Quý thì vẫn chăm chú gặm tổ ong của mình.

Hai người Cuồng Đại Lực và Lục Minh thì đều sững sờ.

Chỉ có lão Thất, hình như đã sớm liệu đến chuyện này, khom người nói:

- Tiên Chủ đi đâu, ta sẽ đi đến đó.

- Tốt, một người.

Diệp Hiểu Hiểu duỗi ngón tay ra, sau đó chuyển hướng Lang Nữ:

- Lang tử tử, ngươi thì sao?

Lang Nữ nhoẻn miệng cười.

- Ta sẽ hầu ở bên cạnh ngươi, với lại ta đã sớm muốn đi phương Nam.

Diệp Hiểu Hiểu gật đầu, sau đó nhìn về phía Phú Quý:

- Hùng Nhị, tranh thủ hai ngày thu thập xong đồ đạc đi, chúng ta sẽ phải đi xa nhà.

- A.

Phú Quý nháy nháy mắt, lại cúi đầu chuyên tâm vào công việc của mình.

Mà lúc này, hai người khác đã ngơ ngác.

Quyết định này thật sự quá đột nhiên! Với lại các người quyết định cũng quá nhanh rồi!

- Tiên Chủ.

Lục Minh ho khan hai tiếng, nói:

- Vì sao lại bỗng nhiên muốn đi Cao Lãnh phương Nam?

- Bởi vì nhà ta ở đó.

Nói xong, Diệp Hiểu Hiểu từ trên mặt bàn nhảy xuống, nói:

- Lần này, ta cho các người hoàn toàn tự do lựa chọn, nếu không muốn rời khỏi Vĩnh Đông thì lưu lại.

- Nếu muốn theo ta cùng đi phương Nam đánh giang sơn thì thu dọn đồ đạc, qua mấy ngày nữa sẽ xuất phát.

- Âm!

Một quyền đập mạnh lên trên bàn mặt.

Cuồng Đại Lực trừng trừng mắt, lớn tiếng nói:

- Vĩnh Đông không tính là gì, nhưng chúng ta lại từ bỏ hội Thiên Tiên như vậy sao?

Lục Minh cũng nhẹ gật đầu, dù sao, hội Thiên Tiên là bọn hắn dồn tất cả tâm huyết tạo ra.

- Ai.

Diệp Hiểu Hiểu dựa lên trên bàn, hai tay khoanh trước ngực, nói:

- Ta biết.

- Nhưng các người có nghĩ tới, ở Vĩnh Đông nơi này, hội Thiên Tiên còn có không gian phát triển nữa hay không?

Câu nói này làm cho mấy người đều yên lặng.

Đúng vậy, Chiến Thần Bang mạnh nhất Hoàng Thành, bây giờ đã bị bọn hắn cho giẫm dưới lòng bàn chân.

Lại hướng lên, chỉ còn lại mưu cầu địa vị của Hoàng Thất.

Nhưng chuyện này sao có thể?

Chương 161: Chủ Sự Đại Diện – Thạch Hào Kiệt

Sau một lát, Diệp Hiểu Hiểu lần nữa mở miệng nói:

- Hội Thiên Tiên, chỉ cần có chúng ta thì mãi mãi sẽ vẫn tồn tại.

- Thế giới Cao Lãnh phương Nam rất lớn, rất đặc sắc, cường giả nhiều như sao trên trời, chỗ nào cũng có.

- Ta thừa nhận, ta chủ yếu là muốn về nhà.

- Nhưng cho dù không có chuyện này thì ta cũng sẽ không có đầu rút cổ ở nơi như Vĩnh Đông này, thế giới phương Nam rộng lớn mới là sân khấu chân chính của chúng ta.

Diệp Hiểu Hiểu nói xong, hai người yên lặng hồi lâu.

Bọn hắn thật ra đều còn trẻ, trong lòng ngực đều có khát vọng khám phá trời cao biển rộng.

Xung vương xung bá ở vương quốc Vĩnh Đông, tuyệt đối không phải là lựa chọn của bọn hắn.

Thật lâu sau, Lục Minh nói:

- Ngài nói rất đúng, hội Thiên Tiên chúng ta đúng là nên leo lên sân khấu càng lớn hơn.

- Nhưng, thời gian này cũng quá gấp rồi, rất nhiều chuyện cũng không kịp dàn xếp.

- Nói thí dụ như, chúng ta đi phương Nam, phải dẫn theo bao nhiêu người, mang ai đi?

Diệp Hiểu Hiểu khoát tay nói:

- Ta đã nghĩ kỹ.

- Tin tức này chỉ nói cho những người ban đầu cùng chúng ta đốc sức lập hội, ai muốn ở thì ở, muốn đi thì đi.

Lục Minh nhíu mày:

- Nhưng nếu như cao tầng đều đi thì sợ rằng địa vị của hội Thiên Tiên sẽ lập tức sụp đổ.

Hội Thiên Tiên còn quá trẻ, hiện tại cũng chỉ là bằng vào thực lực cường đại của cao tầng, một tay đỡ lấy.

Nếu như tất cả bọn họ đều rời khỏi, vậy có lẽ không đến mấy ngày sẽ giải tán, hoặc bị bang hội khác nuốt hết.

Nhưng Diệp Hiểu Hiểu lại nói:

- Trước khi đi, ta sẽ nói với Vĩnh Đông Hoàng một tiếng, đảm bảo hội Thiên Tiên tồn tại.

Trong lòng Lục Minh kinh ngạc.

Ngoại giới đã sớm suy đoán, Tiên Chủ có quan hệ không cạn với hoàng thất Vĩnh Đông.

Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ thân phận Tiên Chủ còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng.

Có Hoàng Thất tham gia, chuyện này dễ làm hơn rất nhiều.

- Vậy thì chỉ còn lại một vấn đề cuối cùng.

Lục Minh nói:

- Thành viên hạch tâm đều đi, vậy ai sẽ trụ trì hội Thiên Tiên vận chuyển bình thường? Đám người mới từ Chiến Thần Bang tới kia, ta sợ là....

Câu nói này cũng làm cho Diệp Hiểu Hiểu nhíu mày.

Đúng là quá gấp, rất khó làm đến không có chút nào sơ suất.

- Ta bên này, ngược lại là có một nhân tuyển tốt.

Bỗng nhiên, Lang Nữ mở miệng nói.

Diệp Hiểu Hiểu khiêu mi:

- Ai?

...

Sau nửa canh giờ, Thạch Trọng lôi kéo cha của mình, Thạch Hào Kiệt, từ trong nhà trọ đi ra.

Mấy năm không thấy, tinh thần của Thạch Hào Kiệt bây giờ có chút không phân chấn.

Làm đại quan chủ cả một đời, bỗng nhiên nhận lấy đá kích rất lớn làm cho hắn không thể chấp nhận.

- Trọng nhi, ngươi cũng đừng phí tâm tư nữa, bây giờ ta đã không muốn gì khác nữa.

Thạch Hào Kiệt ôm yếu nói.

- Đây quả thật là một cơ hội, cha à!

Thạch Trọng vội vàng nói.

Khi Lang Nữ và Diệp Hiểu Hiểu tìm tới hắn, biểu thị muốn cho Thạch Hào Kiệt thay mặt quản lý hội Thiên Tiên, Thạch Trọng cảm thấy thụ sủng nhược kinh, chạy như bay trở về.

Nhưng cha của hắn lại giống như tâm khí cũng bị mất.

- Cơ hội? Ha ha...

Thạch Hào Kiệt hất tay Thạch Trọng ra, nhìn lên hoàng cung trên bầu trời, thấp giọng cười nói:

- Cái thế giới này, chỉ có người đứng ở trên đỉnh mới có tư cách nói chuyện cơ hội.

- Vậy thì hãy làm cho mình trở nên đủ cường đại đi!

Thạch Trọng rống to, làm cho người qua đường quay lại nhìn.

Hắn đi đến bên cạnh Thạch Hào Kiệt, giảm thấp âm thanh nói:

- Cha, năm năm trước, chúng ta đã tận mắt thấy người kia kéo Đại Thiên Thần từ trên trời xuống đất đánh, để nó không thể chống đỡ một chút nào!

- Mặc dù nó là một con gấu, nhưng đó cũng cường giả cấp 10!

- Ta gần đây còn thăm dò được, sau khi người kia đuổi tới Hoàng Thành, một chiêu đánh nát đại trận Hoàng Thành danh xưng vĩnh hằng không ngã, sau đó lại tùy tiện phá hủy chiến thuyền Cửu Thiên!

- Máy triệu sinh linh trong Hoàng Thành đều run lẩy bẩy dưới chân ngài ấy!

- Đối với người như vậy, Hoàng Thất tính là gì?

Thạch Trọng nhìn chằm chằm cha của mình, thời gian năm năm, hắn cũng cao hơn Thạch Hào Kiệt một nửa đầu.

Nhìn sắc mặt của Thạch Hào Kiệt biến hóa, Thạch Trọng thờ dãi:

- Cha, hội Thiên Tiên chính là thiếu nữ năm đó thành lập.

- Vừa lúc, bọn hắn muốn về cao lãnh phương Nam, chuyện này đối với ta, đối cha đều là một cơ hội lớn!

- Một cơ hội giúp bản thân trở nên đủ cường đại!

Sau khi nói xong, Thạch Hào Kiệt yên lặng thật lâu.

Năm đó, phong thái cường đại đến nghịch thiên của người kia không ngừng thoáng hiện trong đầu hắn.

Cuối cùng, một đám lửa một lần nữa cháy lên ở trong mắt Thạch Hào Kiệt!

.....

- Hắn thật được không?

Sau khi gặp Thạch Hào Kiệt, Diệp Hiểu Hiểu hỏi Lang Nữ.

- Hắn chính là quan chủ Bình Dương Quan, thực lực bản thân cũng vô cùng cường đại, quản lý một bang hội chắc không có vấn đề.

Lang Nữ nói.

Diệp Hiểu Hiểu nhẹ gật đầu.

- Có đủ tin tưởng không?

Lang Nữ cười một tiếng:

- Đừng quên, con của hắn còn đang ở chỗ chỗ của chúng ta đây.

Sau khi xác định Thạch Hào Kiệt làm chủ sự đại diện, Diệp Hiểu Hiểu cũng chọn Thạch Trọng vào danh sách nhân tuyển đi về phía nam.

Người trong giang hồ, có chút thủ đoạn vẫn không thể không dùng.

Với lại các nàng trong thời gian ngắn cũng tìm không thấy nhân tuyển thích hợp hơn Thạch Hào Kiệt.

- Vậy thì làm như vậy đi.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

...

Mấy ngày sau, trong tiểu thế giới.

Diệp Tỳ Phong đứng chấp tay, nhìn hạt giống của Đại Thụ Khải Mông xanh um tươi tốt trước mặt.

Một khí tức huyền diệu, bắt đầu hội tụ phía trên bọn chúng.

Đó là một loại khí tức hóa tuệ căn vạn vật, như lúc này, nếu có phạm nhân tu luyện ở chỗ này thì trong thời gian một chum trà sẽ biến thành nhân vật cấp bậc thiên tài.

Mà những ở sinh linh khác ngây ngô ở trong này cũng sẽ từ đó sinh ra linh trí, một bước lên trời!

Theo thời gian trôi qua, khí tức trên Khải Mông Thụ càng ngưng thực, dần dần biến thành sương mù màu xanh biếc.

Một thời khắc nào đó, toàn bộ tiểu thế giới bỗng nhiên như rung động một cái.

Chương 162: Trở Về

Hơn mười ngàn cây giống của Đại Thụ Khải Mông cũng đã hoàn thành thuế biến, trở thành một cá thể thành thực, mỗi một cây đều có tiềm lực trưởng thành là trụ cột thế giới.

Cũng vào lúc này, sương mù màu xanh biếc hóa thành vô số giọt nước, rơi xuống.

Bởi vì số lượng Khải Mông Thụ thật sự là nhiều lắm, những giọt nước màu xanh lá bắt đầu tụ tập, không ngờ lại tạo thành một dòng nước nhỏ nhỏ.

- Lãng phí.

Diệp Tỳ Phong xuất ra một cái bình ngọc, chìa tay ra, chất lỏng màu xanh lục, trông rỗng bay lên, toàn bộ chảy vào trong bình.

Đại khái góp nhặt có mấy mét khối chất lỏng màu xanh biếc, dòng nước mới dần dần khô cạn.

Còn lại đã thấm thấu vào trong đất, bồi dưỡng các hạt giống vừa trưởng thành.

- Đến lúc cần phải đi rồi.

Diệp Tỳ Phong vung tay lên, hơn mười ngàn cây giống Đại Thụ Khải Mông trước mặt, toàn bộ bay lên, tụ tập trên bầu trời.

Bộ rễ trong suốt phát ra ánh sáng màu xanh biếc lóng lánh chói mắt.

Căn cứ theo Thiên Cơ lão nhân miêu tả, Khải Mông Thụ chỉ có lớn lên đến cấp 6 mới có thể dần dần biến thành màu trắng.

Trước cấp 6, nó không khác phần lớn thực vật khác, đều là màu xanh lá.

Sau khi nhổ tất cả cây giống, Diệp Tỳ Phong mở không gian tùy thân ra, bỏ toàn bộ vào trong.

Mấy chục tháp Khởi Nguyên bị xem như rác rưởi cũng bị ném vào trong đó.

Trước khi di dời, bọn chúng chẳng những cần tháp Khởi Nguyên cung cấp dinh dưỡng, mà tốc độ sinh trưởng còn rất chậm chạp.

Chỉ có sau khi di dời đến chủ thể giới thì bọn chúng mới có thể hấp thu lực lượng thiên địa, tịnh hóa mặt đất này.

- Tốt, chúng ta đi thôi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Sau đó, hắn cùng Cốc U Lan rời khỏi tiểu thế giới.

Ngoại giới, trên một đài cao rộng lớn.

Một đám người đang tụ tập ở chỗ này, hình như đang đợi cái gì.

Phía trước nhất chính là Diệp Hiểu Hiểu, còn có năm vị Hùng Chủ của hội Thiên Tiên.

Mà đối diện Diệp Hiểu Hiểu chính là Vũ Hồng đã khôi phục tinh thần.

Từ lần trước sau khi hai người giao thủ, Diệp Hiểu Hiểu đã không còn tới tìm hắn.

- Yên tâm đi, mọi việc của hội Thiên Tiên cứ giao cho ta, người mau chuẩn bị kỹ càng hành lý, đừng để chậm trễ thời

gian xuất phát.

Vũ Hồng ý cười đầy mặt.

Cuối cùng, Tiểu tổ tông này cũng chịu đi rồi!

Diệp Hiểu Hiểu cũng đầy là nụ cười, nói:

- Người quá khách khí, không chỉ tặng cho chúng ta nhiều đồ ăn như vậy, còn chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

- Còn có nhiều linh thạch như vậy, yêu thú nội đan, thú hồn, thiên tài địa bảo, thật sự là quá cảm tạ người rồi!

Khóe miệng Vũ Hồng co giật.

Giống như, hẳn chuẩn bị cho Diệp Hiểu Hiểu, ngoại trừ đồ ăn ra thì hình như mấy thứ kia đều không có!

Vũ Hồng nhìn đôi mắt hình trăng khuyết của nàng, vỗ trán một cái:

- Ai nha người không nói cũng làm ta kém chút nữa quên, ta đã sớm chuẩn bị đầy đủ cho người rồi đây.

Nói xong, hẳn vội vàng truyền âm cho Vĩnh Đông Hoàng, tranh thủ thời gian chuyển một bộ phận bảo khố Hoàng Thất đi ra.

Chỉ cần cô nãi nãi này có thể đi là tốt lắm rồi.

Tiếp theo, hai giữa người lập tức diễn ra trò hay vừa ăn tết vừa phát hồng bao.

Một người vừa nói “Ai nha, ta không quan tâm, ta không cần”, nhưng lại dùng sức bỏ vào trong túi mình.

Một cái khác nói “Cầm đi, không cầm chính là không nể mặt ta!”

Sau đó lại cố gắng níu chặt, nhìn hai người dôi trá đến cực hạn, Lang Nữ không khỏi lấy tay nâng trán.

- Phú Quý, người không đi nói lời tạm biệt với người nhà sao?

Lang Nữ nhìn về phía con gấu nhỏ bên cạnh.

Phú Quý dụi dụi con mắt:

- Đã nói lời từ biệt...!

Thấy bộ dáng gấu nhỏ tràn đầy bi thương, Lang Nữ ngồi xồm xuống, vuốt đầu của nó, an ủi:

- Đừng buồn quá, sau này khẳng định có thời gian...

- Bọn hăn nói, nói ta phải mang một đồng lớn đồ ăn ngon trở về, nếu không sẽ cùng nhau đánh chết ta...

Phú Quý quệt miệng, đau khổ nói.

Lang Nữ: .

- ..

Mấy chiến hữu này của nàng đều là tồn tại vang dội cổ kim!

Chỉ sợ cũng chỉ có Lục Minh và Cuồng Đại Lực mới có thể hơi bình thường một chút.

Về phần lão Thất...

Người đương nhiên không thể trông cậy vào một con chim được.

Lúc này, Thạch Trọng đi tới bên cạnh Lang Nữ.

- Có lo lắng không?

Lang Nữ khiêu mi nói.

- Có một chút.

Thạch Trọng ngượng ngùng cười cười, nói:

- Núi cao phương Nam, cho tới bây giờ ta chỉ mới nghe nói mà thôi, chưa từng nghĩ mình sẽ có một ngày đích thân đi qua đó.

- Nghe nói bên kia thiên tài có thể gặp ở khắp nơi, người thực lực cường đại ở đâu cũng có, là thật sao?

Lang Nữ liếc mắt:

- Người hỏi ta ta biết hỏi ai?

- Thời gian người đi theo Tiên Chủ tương đối lâu mà.

Thạch Trọng cười nói.

Lang Nữ nhìn bóng người nho nhỏ kia, cười một tiếng nói:

- Nếu như thiên kiêu bên kia đều giống như Tiên Chủ, vậy chúng ta cứ an tâm làm tiểu lâu la của mình là được rồi.

Sau một lát, hai bóng người rơi lên trên đài cao.

Diệp Hiểu Hiểu vội vàng nghênh đón.

Tất cả những người khác lập tức yên tĩnh lại, từng người lộ vẻ cung kính.

Bọn hần biết, người này chính là phụ huynh của Tiên Chủ.

Một người cường đại đến không cách nào tưởng tượng!

- Chuẩn bị xong chưa?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Xong rồi.

Diệp Hiểu Hiểu nhẹ gật đầu.

Nhìn hơn trăm người trên đài cao, Diệp Tuy Phong cười nói:

- Nhiều người như vậy, người định mang đi thế nào?

- Có Tiểu Thái nha!

Diệp Hiểu Hiểu kéo Thất Thái Loan Điều đã hóa thành hình người tới.

- Hiện tại, nó đã là yêu thú cấp 9, một lần có thể chở vài trăm người.

Thất Thái Loan Điều ôm yếu, xem ra mình lại phải biến đổi thành xe ngựa khổ sai rồi.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Người quản lý tốt người của mình là được.

- Được, vậy chúng ta đi thôi.

Sau đó, Thất Thái Loan Điều hóa thành nguyên hình, giương đôi cánh rộng hơn trăm mét, rơi vào trên đài cao.

Hơn trăm người lần lượt nhảy lên.

Diệp Tuy Phong đương nhiên sẽ không đi cùng với bọn hần, hần bứt một chiếc lá của Đại Thụ Khải Mông, sau đó ném lên

không trung, lá cây lập tức đón gió căng phồng lên, biến thành một thuyền lớn lơ lửng.

Sau đó, hấn với Diệp Hiểu Hiểu, Cốc U Lan, Phú Quý bay lên trên đó.

Chương 163: Điện Chủ Điện Thanh Loan

Vũ Hồng nhìn bọn hấn, trên mặt mang theo nụ cười tường hòa.

Bỗng nhiên, Diệp Tỳ Phong nhìn về phía hấn.

- Vũ Hồng, ngươi cũng tới đây đi.

Nụ cười lập tức ngừng ở trên mặt.

- Há? Ta sao?

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

- Trước khi lão sư của lâm chung đã từng nhờ ta, phải để ngươi tận mắt thấy cây giống Khải Mông Thụ nở rộ khắp nơi trên đất, hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của Thiên Cơ cốc.

Vẻ mặt Vũ Hồng nghiêm nghị, cúi đầu thật sâu.

- Cẩn tuân pháp chỉ của tiền bối và lão sư.

Sau đó, hấn nhìn thoáng qua chỗ chôn Thiên Cơ lão nhân, quay người leo lên thuyền.

Sau một lát, một chiếc lá cây đặng không bay lên, phù điêu Cửu Thiên, phía sau có một con Thất Thái Loan Điều che khuất bầu trời bay theo.

Một trước một sau, nhanh chóng bay về phương Nam.

.....

Ở phía Đông Nam của liên minh Cửu Thành, trong thành Lâm Giang.

Dưới chân tường thành.

Một bóng người mập mạp, sắc mặt hấn bối rối từ trong một chuồng chó chật hẹp chui ra.

Cả người hấn rất bản thủ, nhưng từ trên chất liệu quần áo, không khó nhìn ra được đây là một người cực kỳ giàu có.

Nhưng không biết vì sao hấn lại chật vật như thế, vừa chạy vừa quay đầu nhìn sau lưng, hình như đang đào mệnh.

Bỗng nhiên, một thanh trường kiếm, trống rỗng bay tới, cắm ở trên mặt đất phía trước mặt hấn, chuôi kiếm không ngừng lắc lư.

Ong ong rung động.

Con người của nam nhân trung niên co rút thật nhanh, vẻ mặt tràn đầy thần sắc tuyệt vọng.

Hai đầu gối hấn mềm nhũn, “Bịch” một tiếng, hoảng hốt quỵ rạp xuống đất.

Một đôi giày màu đen xuất hiện trước mặt hấn.

Ánh mắt nam nhân trung niên chậm rãi dờ lên, đứng ở trước mặt hấn là một bóng người cao gầy.

Nàng mặc một bộ quần áo màu đen, phía sau khoác áo choàng màu tím tương đối cũ, tung bay phấp phới theo gió.

Ánh mặt trời chói mắt từ sau lưng nàng chiếu xuống, thấy không rõ mặt, chỉ có thể nhìn thấy từng sợi tóc dài tung bay.

Nhưng nam nhân trung niên đã nhận ra nàng, cúi đầu xuống, hai hàng đục ngầu nước mắt, nhỏ rơi xuống đất.

- Cho tới nay, thành Lâm Giang có một thế lực kiên quyết phản đối gia nhập Điện Thanh Loan

- Người khởi sự đầu tiên chính là người đứng không, Phùng Hạ.

- Nói đi, vì sao vậy?

Nàng lên tiếng, giọng trầm thấp, lạnh lùng, giống như không mang theo chút tình cảm nào.

Phùng Hạ cười thảm một tiếng.

- Điện Thanh Loan các người phụ thuộc vào Diệp gia thành Vân Tiêu!

- Cho dù như thế nào, ta cũng khó có thể quy thuận trong tay hạng người tham lam như Diệp Tùy Phong kia!

Phùng Hạ kích động, lúc nói về Diệp Tùy Phong, ngoài tức giận ra còn mang theo sợ hãi thật sâu.

- Người từng gặp hắn sao?

Nàng hình như có chút kinh ngạc.

- Đương nhiên.

Phùng Hạ thấp giọng nói:

- Trước kia, ta từng làm buôn bán ở thành Vân Tiêu.

- Nhưng sau khi Diệp Tùy Phong kia nhất thống thành Vân Tiêu, lại dùng thủ đoạn cực kỳ hèn hạ, chỉ dùng một viên linh thạch hạ phẩm cưỡng ép mua tài sản hơn trăm tỷ của ta, còn đuổi ta ra ngoài!

- Hắn cũng làm như thế với tất cả mọi người!

Người trước mặt chỉ yên lặng đứng thẳng, nhưng không nói lời nào.

Ánh mắt Phùng Hạ đảo một vòng, bỗng nhiên quỳ tiến lên, nói:

- Ta cho người biết, Diệp Tùy Phong kia chính là một ác quỷ! Hợp tác với hắn tuyệt đối không có bất kỳ chỗ tốt nào!

- Dù người đánh xuống giang sơn cho hắn thì tương lai khẳng định cũng sẽ rơi vào một kết quả bi thảm!

- Người, đồng bạn của người, thuộc hạ của người, có thể ngay cả Kim Đan của mình cũng không gánh nổi!

- Ta chính là ví dụ sống sờ sờ!

Hắn cực lực khuyên bảo, tình cảm chân thành tha thiết thật sự khiến người nghe rơi lệ, không thể nghĩ ra được, Diệp Tùy Phong đến cùng là người tàn bạo cỡ nào!

- Xem ra, người cũng nói như vậy đối với những người phản đối điện Thanh Loan, phản đối Diệp gia à?

Bỗng nhiên, cô gái trước mặt mở miệng hỏi.

Phùng Hạ sững sờ, cúi đầu, trầm giọng nói:

- Ta nói, đều là sự thật!

- Người có thể không để ở trong lòng, nhưng đến lúc đó, người bị Diệp Tuy Phong tá ma giết lừa thì đừng hối hận!

Phong thanh càng lúc càng lớn.

Bỗng nhiên, nữ tử cười.

- Người có biết, ta là ai không?

Nàng hỏi.

Phùng Hạ gật đầu:

- Ta biết, ngài là Điện Chủ Điện Thanh Loan vĩ đại, truyền kỳ không thể địch nổi những năm gần đây!

Nữ tử nhẹ nhàng lắc đầu.

- Ta tên là Diệp Hoàng, con gái của Diệp Tuy Phong!

- Ta nghĩ, cha của ta chắc là sẽ không làm ra chuyện giết người lừa gạt đối với ta đâu, đúng không?

Phùng Hạ đột nhiên ngẩng đầu, ánh nắng lúc sáng lúc tối, vào lúc này, cuối cùng hắn đã thấy rõ gương mặt của nàng.

Dung nhan, tuyệt thế!

Nhưng lại làm cho hắn có cảm giác lạnh thấu xương.

Kiểm quang hiện lên.

Một cái đầu lâu bay thẳng lên trời.

Diệp Hoàng thu kiếm đứng ngạo nghễ, một tu sĩ Kim Đan kỳ ở trước mặt nàng chỉ giống như sâu kiến.

Giết chết hắn, không cần tốn nhiều sức.

Tự mình đến đây, chẳng qua là vì, Phùng Hạ là thành viên hạch tâm của lực lượng phản đối thành Lâm Giang thôi.

Chỉ là không ngờ, người này lại có một đoạn nguồn gốc với cha.

Nhìn bầu trời xa xăm, năm đạo ánh sáng dài nhỏ màu sắc rực rỡ, như đóa hoa nở rộ một nửa, lóe ra ánh sáng nhỏ yếu ở chỗ

mi tâm của nàng.

Đó là tia màu sắc bảy màu rực rỡ nàng bắt được ở Cửu Thiên.

Mỗi một đạo đều đại biểu cho một loại kiếm ý thiên địa chí cường.

Nhiều năm qua, phàm là những người gặp qua kiếm ý kia, không có một ai có thể sống sót.

- Cha, bây giờ ngươi đang ở đâu?

- Có phải vẫn luôn dõi theo con gái không...?

Trên tuyệt khuôn mặt đẹp của Diệp Hoàng phủ đầy tia tưởng niệm.

Nàng tin tưởng, cha vẫn luôn chú ý tới mình, dù giữa hai người cách xa nhau mấy triệu dặm, hẳn cũng nhất định có thể làm được.

Theo những năm này trưởng thành, một tiếp theo một cường địch đổ gục dưới chân, nàng đã sớm hiểu được cha của mình cường đại đến mức nào.

Cho dù mình bây giờ đã là đại tu sĩ cảnh giới Hợp Thể, mượn nhờ kiếm ý Cửu Thiên càng có cơ hội chém giết đại năng Độ Kiếp kỳ, nhưng vẫn như cũ không cách nào chạm tới một tia của cha.

Cũng không biết, đường muội đi theo cha nàng ra ngoài, bây giờ đã đạt tới trình độ nào rồi, có trưởng thành hay không, có còn ham chơi giống như trước đây hay không.

Chương 164: Thành Vân Tiêu, Diệp Thánh

Còn có Diệp Long đi hướng Tây Nam, Diệp Khiêm ở lại thành Vân Tiêu, Diệp Cầm Dao gia nhập thư viện Thiên Phủ.

Năm người bọn hắn đều là tự tay cha mang ra, cũng không biết bây giờ đến cùng như thế nào.

Nhưng Diệp Hoàng tin tưởng, bọn hắn chẳng mấy chốc sẽ lại lần gặp gỡ.

Bởi vì, thành Lâm Giang đã là một tòa chủ thành cuối cùng ở phía đông của Liên Minh Cửu Thành.

Nàng đã sắp hoàn thành hứa hẹn lúc trước, một đường chinh phục, đi tới vùng cực nam của Liên Minh Cửu Thành.

Những nơi nàng đi qua, tất cả đều thần phục!

Nếu tiếp tục đi về hướng Nam sẽ chính là dãy núi Bàn Long, chỗ của thư viện Thiên Phủ.

Diệp Hoàng trầm tư, bỗng nhiên, mấy bóng người từ trên không trung cấp tốc vọt tới, rơi xuống phía sau lưng nàng.

Là bốn đại hộ pháp, mà Phùng Chí, Liễu Hồng cũng ở trong đó.

Ngoại trừ bọn hấn ra, mấy người còn lại cũng đều oai hùng dũng mãnh, khí thế phi phàm!

Những người này, đều là chiến tướng cường lực nhất của Điện Thanh Loan.

- Điện chủ, tất cả gia chủ còn lại của thành Lâm Giang đều đã nguyện ý quy về dưới trướng điện Thanh Loan chúng ta!

Phùng Chí quỳ một chân trên đất, tất cả mọi người còn lại đều làm như thế!

- Cung hạ điện chủ!

Bọn hấn hô lên rung trời, khí thế ngút trời!

Gió nhẹ làm cho áo choàng màu tím sau lưng Diệp Hoàng bay phấp phới, đó là chiến bào lúc ấy cha đã tự tay khoác lên cho nàng.

- Tốt, tiếp theo chúng ta sẽ quét sạch lực lượng phản loạn các nơi.

- Để lá cờ của Diệp gia Điện Thanh Loan cắm đây phía đông Liên Minh Cửu Thành!

Diệp Hoàng nói.

- Vâng!

Tất cả mọi người đồng thanh trả lời.

Sau một lát, Phùng Chí đi đến bên cạnh Diệp Hoàng.

- Điện chủ.

Diệp Hoàng ừ một tiếng:

- Có chuyện gì?

Bốn đại hộ pháp là người nòng tin tưởng nhất, cũng là người đáng để nòng dựa vào nhất.

Phùng Chí dừng một chút, nói:

- Thành Lâm Giang đã thân phục, còn lại một vài lực lượng phản đối đều là nỏ mạnh hết đà, không gây nổi sóng gió gì, quét sạch là chuyện sớm hay muộn.

- Chỉ có điều...

- Thành Hắc Thạch là nơi cuối cùng dựa vào địa thế hiểm yếu chống lại.

Nói xong, Phùng Chí đưa ánh mắt nhìn về phía một thanh niên khí vũ phi phàm, nhưng làn da ngăm đen đứng cuối đám người.

Mễ Phong là một vị thuộc hạ cấp dưới biểu hiện xuất sắc nhất trong những năm gần đây, ngoài bốn hộ pháp.

Mà thân phận của hắn cũng dần dần bị người biết được.

Con trai thành chủ thành Hắc Thạch, người thừa kế hợp pháp duy nhất.

Nhưng thành Hắc Thạch lại là một tòa thành trì phản đối điện Thanh Loan, phản đối Diệp gia tích cực nhất.

- Trước hết để cho hắn tự xử lý đi.

Diệp Hoàng nói.

- Khi cha trở về, ta quyết không cho phép trong Liên Minh Cửu Thành có một âm thanh phản đối cha ta!

.....

- Đông! Đông! Đông!

Ba tiếng chuông vang vọng trong thành Vân Tiêu.

Tất cả mọi người trong thành đều biết, đây là tiếng chuông báo hiệu đại hội suy ngẫm mỗi tháng một lần của thư viện Thiên Hạ.

Nhưng tiếng chuông này cũng là tiêu chí của một chuyện càng quan trọng hơn.

Linh Vũ sắp tới!

Sáu năm trước, Diệp gia giống trống khua chiêng, xây dựng lại thành Vân Tiêu.

Lúc ấy, rất nhiều người cũng không biết chuyện này có ý nghĩa gì.

Nhưng lần đầu Linh Vũ hạ xuống, tất cả mọi người đều triệt để sợ hãi người!

Ngày đó, trên bầu trời che kín mây đen, cây cối ngàn năm chập chờn theo mưa phùn rải rích, một lần nữa toả ra sự sống!

Vô số phi điều không ngừng bay vòng quanh trên thành Vân Tiêu, lũ dã thú quỳ rạp xuống đất, cuối đầu đối với thành Vân Tiêu, giống như triều thánh.

Đại địa sinh cơ bùng bùng, vạn mộc mọc thành bụi, phi điều cá trùng, tận hưởng Linh Vũ.

Trong lòng mọi người đều nghĩ đó là trời cao ban phúc cho thương sinh?

Nhưng rất nhanh, bọn hắn đã phát hiện, trận Linh Vũ này chỉ rơi vào phạm vi thể lực trong thành Vân Tiêu.

Mà lại lấy thành Vân Tiêu làm trung tâm, chậm rãi mở rộng ra.

Mọi người mới nhao nhao kinh hô, chẳng lẽ trận Linh Vũ này là Diệp gia tạo nên?

Ngày thứ hai, loại suy đoán này ngày càng nhiều.

Một trận Thi Vũ Lệnh cực lớn xuất hiện trên bầu trời thành Vân Tiêu, phía trên nói rõ chi tiết mỗi tháng một trận Linh Vũ, còn có Thuế Biến Chi Vũ (mưa rột rửa cơ thể) ba tháng một lần, Hồn Vũ (mưa rột rửa linh hồn) mỗi năm một lần, Sinh Mệnh Chi Vũ (mưa thay đổi sinh mệnh) mỗi ba năm một lần.

Mà người kí tên Thi Vũ Lệnh này chính là gia chủ Diệp gia, Diệp Tuy Phong.

Đến bây giờ, đám người trong thành Vân Tiêu mới hiểu được, thì ra người làm ra những chuyện này đều là nhân vật trong truyền thuyết kia!

Nhìn cái Thi Vũ Lệnh tản ra ánh sáng vạn trượng, mọi người nhao nhao quỳ rạp xuống đất. Thì ra đây cũng không phải là Thiên ân, mà là Thánh trạch.

Từ ngày đó trở đi, xưng hô Diệp Thánh bắt đầu lưu truyền trong đám người.

Ở thành Vân Tiêu, cái tên này là tín ngưỡng, cũng là cấm kỵ, là tồn tại mà bất luận kẻ nào cũng không thể mạo phạm!

Cũng từ đó về sau, thư viện Thiên Hạ mở rộng cửa sân, thu nhận học đồ khắp nơi, trở thành thế lực có sức ảnh hưởng nhất trong thành Vân Tiêu, ngoại trừ Diệp gia.

Ba tiếng chuông vang, chậm rãi tiêu tán.

Một trận mưa phùn rả rích đúng hện rơi xuống.

Một bóng người gầy gò mặc áo dài màu xanh nhạt, đứng ở bên cạnh một hồ nước, nhìn trong hồ nước hoa sen, chập chờn trong mưa.

Cá chép nhỏ đủ mọi màu sắc, vòng quanh rễ cây hoa sen vui sướng bơi lội, thỉnh thoảng ngóc cái đầu lên khỏi mặt nước.

Mấy con cá gan lớn còn trừng tròn mắt, nhìn chằm chằm bóng người bên bờ.

Gợn sóng nhộn nhạo trên mặt nước, phản chiếu gương mặt của người kia.

Mây kiếm mắt sáng, lại có một loại khí chất nho nhã hiền hoà.

- Viện trưởng.

Lúc này, một nữ tử trẻ tuổi cũng mặc quần áo giống vậy, cầm một cái dù nhỏ dùng lá chuối chế thành, đi tới bên bờ.

Nam nhân quay đầu, có chút quen thuộc. Chính là Diệp Khiêm đã tạo dựng Thư viện Thiên Hạ.

- Lão sư Tiểu Y.

Vị nữ tử này chính là tiểu nữ hài lúc ấy được Diệp Khiêm cứu, lúc này, nàng đã lớn lên trưởng thành, giống như đóa hoa sen mới nở.

Tiểu Y che dù giúp Diệp Khiêm, nhẹ giọng hỏi:

- Ngài lại đang nhớ Diệp Thánh sao?

Chương 165: Diệp Khiêm, Thư Viện Thiên Hạ

Diệp Khiêm cười cười.

- Về sau, cũng đừng gọi như vậy trước mặt thúc ta.

- Xưa nay, thúc thúc ta không tự cho mình là Thánh Nhân, cũng không thích bị người khác gọi như vậy.

Tiểu Y mờ mịt nói:

- Nhưng những gì ngài ấy làm đều là chuyện của Thánh Nhân.

Nói xong, nàng duỗi ngọc thủ thon dài ra, giọt mưa rơi lên đầu ngón tay của nàng, hóa thành một luồng linh khí nồng nặc, quanh quẩn trên đầu ngón tay.

- Sáu năm qua, mỗi tháng một lần Linh Vũ đã làm cho hoàn cảnh thành Vân Tiêu hoàn toàn biến thành Thánh Địa.

- Nhân khẩu đã tăng lên hơn trăm lần!

- Ngay cả ngoài biên cảnh thành Vân Tiêu cũng đầy là người mộ danh tới đây, bọn hắn ở nơi đó đều sắp thành lập được một quốc gia nhỏ.

Diệp Khiêm không nói gì, cảnh tượng phát triển mấy năm này của thành Vân Tiêu, hắn đều nhìn ở trong mắt.

Rầm rộ đến mức hắn chưa từng dám nghĩ đến!

Thành Vân Tiêu đã thật biến thành Thánh Địa.

Mà Diệp gia chính là hạch tâm thánh địa, đại bá Diệp Tùy Phon, chính là chủ nhân của phương thánh địa này!

- Viện trưởng, người biết, hiện tại danh ngạch tiến vào thành Vân Tiêu đã bị nâng lên giá cả bao nhiêu không?

Tiểu Y bỗng nhiên cười nói.

- Bao nhiêu?

Diệp Khiêm nhú mày.

Tiểu Y duỗi ra một ngón tay.

- Mười triệu linh thạch!

- Đây vẫn chỉ là giá cả ở khu vực biên giới, vì muốn được nhận lợi ích từ Thiên Vũ, bọn hắn đã sắp điên cuồng.

Tiểu Y lắc đầu nói.

- Bình thường.

Diệp Khiêm nói:

- Linh Vũ, Thuế Biên Chi Vũ, Hồn Vũ, Sinh Mệnh Chi Vũ, những cái này đối với người tu luyện đều là chỉ thời cơ đột phá có thể ngộ mà không thể cầu.

- Cho dù dốc hết tài sản cả đời cũng muốn thu hoạch được cơ hội lần này.

Dừng một chút, Diệp Khiêm hỏi:

- Phạm vi ngàn dặm khu vực trung tâm thành Vân Tiêu chưa từng xuất hiện loại tình huống này sao?

Tiểu Y lắc đầu:

- Không có.

- Khu vực trung tâm chỉ có người có đầy đủ cống hiến đối với thành Vân Tiêu mới có thể có được tư cách tiến vào.

- Điểm này, bên phía gia tộc vẫn luôn không chế nghiêm ngặt.

Diệp Khiêm gật đầu.

Đẳng cấp rõ ràng, hạch tâm làm chủ, đây là quy củ đại bá lưu lại, cũng là cơ sở giúp thành Vân Tiêu ổn định lâu dài.

Hạch tâm Diệp gia, trực hệ Diệp gia, người có cống hiến lớn đối với gia tộc, Diệp gia chính thể sắp xếp theo thứ tự.

Sau đó, mới là thành Vân Tiêu, phạm vi trăm dặm thành Vân Tiêu, phạm vi ngàn dặm thành Vân Tiêu.

Cuối cùng mới là ở ngoài ngàn dặm, còn có phạm vi bên ngoài ngàn dặm.

Điều phối tài nguyên cũng sẽ căn cứ đẳng cấp này, phân chia nghiêm ngặt.

Phạm vi ngàn dặm trong khu vực trung tâm, đều do bản tộc Diệp gia luôn khống chế.

Cứ như vậy, địa vị Diệp gia sẽ mãi siêu nhiên, không gì phá nổi!

- Được rồi, bên phía gia tộc tự có tộc lão khống chế.

- Nhiệm vụ của chúng ta chính là thu nhận hiền tài, giáo hóa chúng sinh đồng thời thu nhận thiên kiều ở ngoại giới vào trong tay mình.

Diệp Khiêm nói.

- Đúng rồi, đã tìm được ba vị Tiên Thiên Chi Tử (con của trời) năm nay chưa?

Trước khi đại bá rời khỏi, ngoại trừ Thi Vũ Lệnh, còn để lại ba Thiên Tuyển Pháp Chỉ.

Mỗi một năm, sẽ rơi xuống ba viên Tiên Thiên Thạch;

Mỗi ba năm, sẽ rơi xuống ba viên Thần Thánh Thạch;

Mỗi mười năm, sẽ rơi xuống ba viên Tạo Hóa Thạch.

Trong thời gian năm năm trước, hoàn cảnh trong thành Vân Tiêu đã xuất hiện mười lăm Tiên Thiên Chi Tử có được Tiên Thiên Thể (thân thể tiên thiên), ba vị Thần Thánh Chi Tử thức tỉnh Đạo Pháp Thần Thông.

Toàn bộ bọn hắn đều được Diệp Khiêm đưa vào Thư viện Thiên Hạ, hiện tại đều là nhân vật phong vân trong thư viện.

Mà năm nay, Tiên Thiên Thạch đã hạ xuống, Thần Thánh Thạch cũng sắp đến.

- Đã không cần tìm, sau khi bọn hắn thu được Tiên Thiên Thể sẽ tự mình đi tới Thư viện.

Tiểu Y cười nói.

Thanh danh của thư viện Thiên Hạ đã là tồn tại gắn với Thánh Nhân Diệp gia.

- Chỉ có điều...

Bỗng nhiên đôi mi thanh tú của Tiểu Y cau lại, nói:

- Tin tức trên trời rơi xuống Thần Thánh Thạch đã dần dần truyền bá ra.

- Có lẽ năm nay sẽ lại xảy ra một trận tranh đấu kịch liệt vì Thần Thánh Thạch.

Thiên Tuyên Pháp Chỉ cũng không được công khai ra ngoài, nhưng đã sắp trôi qua sáu năm, rất nhiều người đều đoán được một ít tin tức.

Diệp Khiêm cười nói.

- Dù sao cũng là thần vật vô thượng.

- Có tranh đấu, mới có thể chọn lựa ra thiên tài thích hợp nhất, không phải sao?

Tiểu Y cũng nhẹ gật đầu.

- Không nên nháo quá mức.

Diệp Khiêm quay người, hai tay chấp sau lưng, đi về phía đình viện.

- Gia chủ có thể trở về bất cứ lúc nào, cũng không thể để cho hấn cảm thấy, chúng ta làm cho trong nhà rối bời.

- Ta còn muốn cầu ngài ấy tự mình nâng cao tên tuổi cho thư viện nữa.

Tiểu Y nhẹ nhàng hé miệng, nhìn bóng người kia, trong mắt có khâm phục, có tôn trọng, cũng có một tia ái mộ giấu cực sâu.

- Thúc ta đã là Hợp Thể hậu kỳ, cường đại đến không thể địch nổi, nhưng vẫn cần phải khẩn cầu Diệp Thánh?

- Gia chủ, đến cùng mạnh đến cỡ nào?

.....

Son mạch Bàn Long, thư viện Thiên Phủ.

Thiên kiều trên thế gian cuối cùng sẽ về đây, là miêu tả xác thực nhất đối với thư viện Thiên Phủ.

Có lẽ, người ở gia tộc của mình, trong tông môn, là thiên tài không ai bì nổi tuyệt đối.

Nhưng tiến vào thư viện Thiên Phủ, người sẽ phát hiện, núi cao còn có núi cao hơn.

Có lẽ, ngay cả Quân Tử viện cũng không thể nào vào được.

Mà phía trên Quân Tử viện, còn có Tứ Quý viện, Tinh Thần viện, và Thiên Địa viện.

Người có thể đi vào Thiên Địa viện đều là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, nếu như có thể trưởng thành đều sẽ trở thành nhân vật cấp bậc bá chủ!

Học sinh Thiên Địa viện cũng không nhiều, nhưng bình thường đều vô cùng náo nhiệt, có vô số người đều muốn sớm tạo mối quan hệ với những chương khổng giả tương lai của thế giới này.

Nhưng hôm nay, trong Thiên Địa viện lại an tĩnh đến mức quỷ dị.

Dĩ vãng sân nhỏ thanh nhã độc đáo, tiên vụ lượn lờ, bây giờ lại tản ra ánh sáng màu đỏ sậm, thoáng cong lên làm cho người ta có cảm giác run sợ.

Không dám nhìn quá lâu.

Hình như, loại ánh sáng màu đỏ sậm đó giống như một vòng xoáy kỳ dị, có thể câu đi linh hồn của con người.

Chương 166: Diệp Cẩm Dao, Thư Viện Thiên Phủ

Bỗng nhiên, một bóng người vội vã chạy vào.

Nàng ngẩng nhìn bốn phía, sau khi nhìn thấy màu đỏ sậm trên vách tường thì con người lập tức co rút nhanh.

- Không, Cẩm Dao, không...!

Nàng vươn tay, đặt tại trên vách tường.

Rất nhanh, những màu đỏ sậm nhanh nhạt kia theo cánh tay của nàng, lan tràn ra khắp toàn thân, bao phủ toàn bộ thân thể nàng vào trong.

Sau đó, tràng cảnh trong tâm mắt nàng cũng xảy ra biến hóa.

Trong sân không còn rỗng tuếch mà khắp nơi đều là thi thể tán lác, máu chảy thành sông.

Xem quần áo của bọn hắn, không ngờ lại chính là những thiên chi kiêu tử trong Thiên Địa viện!

Vẻ mặt nữ tử hoảng sợ, theo sương đỏ từng bước thôn phệ, tràng cảnh trước mặt nàng cũng càng ngày càng rõ ràng, hàng loạt tiếng kêu thảm từ đằng xa truyền đến.

Nàng nhìn về phương hướng phát ra âm thanh, một bóng người mặc hồng y lạnh nhạt mà đứng.

Bóng người đó nhìn thoáng về phía nàng.

Nữ nhân tựa như tiên tử, lại như quỷ ma, không ngờ lại là Diệp Cẩm Dao.

Diệp Cẩm Dao thân nhiên nhìn thoáng qua nữ tử kia, lại lần nữa quay đầu đi.

Ở trước mặt nàng, một người quỳ trên mặt đất, khuôn mặt vặn vẹo, hình như đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

Thân thể của hắn cuộn tròn rúc vào một chỗ, tản ra mùi hôi thối nồng đậm.

Hiển nhiên đã là sinh lý bài tiết không kiềm chế.

- Tha ta... Giết ta!

- Không... Ngươi tha ta, van cầu ngươi...

Hắn ta gian nan mở miệng, lại giống như ý thức đều đã mơ hồ.

- Ngươi thật sự cho rằng có Thiên Địa viện che chở thì mình có thể bình yên vô sự đến sao?

Diệp Cẩm Dao chậm rãi nói, âm thanh ôn nhu lại để lộ ra như là lạnh lẽo như Cửu Thiên Luyện Ngục.

Tất cả bóng người ngã xuống xung quanh đều là một mình nàng gây nên.

Cái gọi là thiên kiêu, cái gọi là yêu nghiệt, cái gọi là thiên phú vô địch, tiền đồ vô thượng, ở trước thực lực chân chính căn bản không chịu nổi một kích!

Bọn hắn ngày thường cực kỳ ngạo khí, coi trời bằng vung.

Nhưng khi tới gần cái chết vẫn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cầu xin Diệp Cẩm Dao thả bọn họ một con đường sống.

Nhưng nàng không cho bọn hắn cơ hội này.

- Quan Mục, nhìn cái này.

Bỗng nhiên, Diệp Cẩm Dao lấy ra một bức thư, đặt ở trước mặt Quan Mục đang quỳ trên mặt đất.

Đó là một phong thư gửi cho Viện trưởng Thư Viện, là một phong thư cầu xin khoan dung, kí tên, là Trương Đông.

Nhưng đối tượng hắn cầu lại không phải mình, chính là Quan Mục.

- Người phạm vào sai lầm nghiêm trọng như vậy, Trương Đông cũng chỉ dạy dỗ người mà thôi, sau đó vẫn một lòng muốn bảo vệ người.

- Nhưng hắn đòi lấy được gì?

Vẻ mặt Diệp Cẩm Dao lạnh lùng, nhìn chằm chằm Quan Mục:

- Phản bội.

- Người cái gì cũng mặc kệ, quay đầu phản hắn như vậy.

- Người tự mình cầm đao, đâm vào bản nguyên sinh mệnh của Trương Đông, tự tay đánh nát linh hồn của hắn, làm cho hắn vĩnh viễn không được siêu sinh!

Quan Mục nhìn lá thư này, hai hàng huyết lệ không ngừng chảy ra, lăn dài trên má.

Cả người hắn run rẩy, khóc nức nở, lại không nói được một chữ nào.

- Trương Đông chết.

Diệp Cầm Dao tiếp tục nói:

- Hắn chết trong tay mình, chết trên chính nghĩa ngu xuẩn của mình, chết bởi trách nhiệm của hắn đối với chúng ta.
- Ta đã sớm đã nói với hắn, không nên tin tưởng những người khác như thế.
- Nhưng hắn không tin, hắn vẫn tin tưởng, một trái tim chân thành cũng có thể cảm được một trái tim sắt đá.
- Ở trên trong thư viện Thiên Phủ, ta chỉ tôn trọng một mình hắn.
- Cho nên, Quan Mục, cho dù như thế nào, ta cũng khó có khả năng tha thứ cho ngươi.

Diệp Cầm Dao nói xong, nhẹ nhàng giơ tay lên.

Vô số đường cong màu đỏ, quấn quanh trên ngón tay như ngọc của nàng, phía còn lại thì toàn bộ đâm vào trong thân thể Quan Mục.

Theo động tác của ngón tay, thân thể của hắn cũng theo đó bắt đầu co quắp lại.

Quan Mục kêu to thê thảm, mỗi một sợi dây kia đều thật sâu đâm vào linh hồn của hắn, hắn cảm giác tất cả của mình như đang bị xé rách.

- Diệp Cầm Dao!

Quan Mục rống to:

- Ngươi giết ta, giết nhiều học sinh Thiên Địa viện thân thể hiển hách như vậy, ngươi tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt!
- Viện trưởng cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Vẻ mặt Diệp Cầm Dao vẫn đạm mạc như cũ, không chút gợn sóng.

- Đây chính là di ngôn trước khi lâm chung của ngươi sao?

Nói xong, nàng khẽ động dây đỏ, vô số cột máu thật nhỏ từ các ngõ ngách trong thân thể Quan Mục phun ra ngoài.

Máu tươi, nhiễm lên váy Diệp Cầm Dao, váy vốn là màu đỏ, lộ ra càng thêm yêu diễm.

Lúc này, nữ tử kia cũng tiến vào phương thế giới này, lo lắng chạy tới.

Nàng ôm lấy cánh tay Diệp Cầm Dao, trong mắt tràn đầy nước mắt.

- Cầm Dao, mấy người viện trưởng đang mang theo Thánh Khí tới, người chạy mau, chạy mau lên!

Nữ tử gấp giọng nói.

Diệp Cầm Dao đưa tay, xóa đi nước mắt của nàng, cười lắc đầu.

- Nhan Hi, bọn hấn đã tới.

Vừa dứt lời, một đạo thân quang khổng lồ bỏ ra thế giới màu đỏ này, sắc trời màu trắng cũng chiếu vào.

Mà lúc này, người bên ngoài cũng thấy rõ tràng cảnh trong đình viện.

Một đám người mặc trường bào màu xanh, đứng ở trong hư không, sắc mặt bọn hấn chấn động, trong mắt hoảng sợ.

Phía trước nhất là một lão giả râu tóc bạc trắng, cầm trong tay hấn một chuỗi chuông nhỏ màu bạc, ần ần phát sáng.

Đó chính là bảo vật phía trên Thiên cấp, Thánh khí.

- Diệp Cầm Dao!

Lão giả rống to, âm thanh truyền khắp thư viện Thiên Phủ.

Uy thế kinh khủng của Độ Kiếp kỳ thẳng tắp đánh về phía Diệp Cầm Dao.

Nhưng tia sáng màu đỏ sậm lại xuất hiện phía trước Diệp Cầm Dao, bảo vệ nàng và Nhan Hi.

Vẻ mặt lão giả hơi rung động, lớn tiếng nói:

- Diệp Cầm Dao, không ngờ ngươi lại giết tất cả thiên kiêu của Thiên Địa viện!

Diệp Cầm Dao biểu lộ lạnh nhạt.

- Bọn hấn muốn giết người ta bảo vệ, cho nên ta chỉ có thể giết bọn hấn.

Vẻ mặt lão giả dữ tợn, cắn răng nói:

- Người hoàn toàn có thể thông qua thư viện để giải quyết chuyện này!

Chương 167: Trên Đường Trở Về (1)

- Trương Đông cũng nghĩ như vậy, cho nên, hấn mới hồn phi phách tán.

Diệp Cẩm Dao nói.

- Viện trưởng.

- Ta không muốn tốn nhiều nước bọt, người là ta giết, ta cũng sẽ không ngồi chờ chết, cho nên...

- Nên tới, thì tới đi.

Lão giả lập tức trợn tròn mắt.

- Diệp Cẩm Dao, người thật sự cho rằng, nơi này không ai có thể kèm chế được người sao!?

Diệp Cẩm Dao không nói gì, chỉ là sương mù màu đỏ dày đặc trước mặt, càng ngày càng dày đặc.

Sau lưng nàng, một tấm gương chậm rãi lơ lửng bay lên.

Hai bên giằng co, đại chiến hết sức căng thẳng!

- Thanh Tùng, dừng lại.

Bỗng nhiên, một âm thanh truyền đến.

Ngay sau đó, một bóng người cao to từ trên trời giáng xuống, tiên phong đạp cốt, đạp không mà đi, đi vào giữa hai người.

- Hồn Hư Tử đại nhân!

Viện trưởng lập tức kinh ngạc nói.

Hồn Hư Tử không trả lời, mà nhìn chăm chăm Diệp Cẩm Dao, nhìn chăm chú thật lâu.

- Giữ lại nàng.

Sau một hồi lâu, Hồn Hư Tử mở miệng nói.

- Đại nhân! Nàng ta giết thiên địa viện toàn bộ thiên kiêu!

Viện trưởng lập tức kinh hãi.

- Thiên kiêu?

Hồn Hư Tử nhìn hấn, mặt lộ vẻ vẻ trào phúng.

- Bị giết cũng gọi là thiên kiêu sao?

Sau đó, hấn quay đầu:

- Thời gian quyết định Vùng Đất Hỗn Loạn thuộc về ai đã sắp đến.

- Thư viện Thiên Phủ chúng ta cần thiên kiêu chân chính mới có cơ hội thắng được.

- Thanh Tùng, ngươi, rõ chưa?

Nói xong, Hồn Hư Tử trực tiếp phi thân rời khỏi.

.....

Núi non trùng điệp.

Trên một đỉnh núi phong cảnh tươi đẹp, có một hồ nước thanh tịnh nhìn thấy đáy.

Bên hồ có mấy chục con Linh Lộc mọc ra cái đuôi màu trắng đang vui sướng chơi đùa.

Trong đó có một con có thể trạng vô cùng cường tráng, nằm nghiêng nghỉ ngơi bên bờ hồ.

Các Linh Lộc còn lại thì đều lấy nó làm trung tâm, rất rõ ràng, con Linh Lộc cường tráng này chính là thủ lĩnh bầy hươu.

Bỗng nhiên, một vòng sáng màu xanh lam hiện ra dưới chân con Linh Lộc thủ lĩnh.

Nó mở to mắt, tia sáng màu xanh lấp lóe tại trên mặt của nó, nhìn lên đến có một tia nghi hoặc.

Bỗng nhiên, nó cảm thấy thân thể trầm xuống, trực tiếp rớt vào trong vòng sáng màu lam, biến mất không thấy gì nữa.

Bây hươu xung quanh dựng thẳng lỗ tai lên, nhìn thủ lĩnh đột nhiên biến mất, cứ thế đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Trên bầu trời, hai bóng đen từ cấp tốc xẹt qua đỉnh đầu bầy hươu.

- Phù phù!

Một tiếng, thủ lĩnh Linh Lộc rơi vào trên một chiếc lá màu trắng to lớn.

Cuồng phong gào thét, đóa đóa Bạch Vân hiện lên bên người, ý vị này, lúc này nó đã đi tới trên trời.

Không đợi nó nhìn kỹ đây là nơi nào.

Ánh đao lướt qua, mắt nó tối sầm lại, sau đó không biết gì nữa.

Vũ Hồng đứng ở đoạn trước phiến lá, nhìn hai nữ tử này, một người không ngừng cười hì hì, một người khác dùng tiểu đao sắc bén, từ trong lồng ngực Linh Lộc lấy ra một viên nội đan phát ra ánh sáng màu trắng, hẩn nhẹ nhàng lắc đầu.

Một yêu thú cấp bảy, cứ như vậy chết đi!

Vũ Hồng biết, không ngoài nửa canh giờ nữa nó sẽ biến thành một bàn món ngon mỹ vị thơm ngào ngạt.

Tiến vào Cao Lãnh nửa tháng, cảnh giống vậy hẩn đã gặp quá nhiều lần.

Phàm là yêu thú cấp 6 trở lên, trên cơ bản đều không thể trốn khỏi vận mệnh như thế.

Mà đám người này thì giống như vật lông ngỗng qua đường, trực tiếp quét sạch Thanh Cổ Cao Lãnh một lần.

Hàng cao cấp nếu không phải biến thành mỹ vị thì sẽ bị tạm thời thu lại, nói là sau này về nhà nuôi, để tương lai lấy thịt ăn cũng dễ dàng hơn.

Vũ Hồng làm truyền nhân duy nhất của Thiên Cơ cốc, thủ hộ giả của thế giới, rất không nguyện ý nhìn thấy loại chuyện này.

Thậm chí muốn gạt ra mấy giọt nước mắt, cho thấy sự đau lòng của mình.

Nhưng sau khi Cốc U Lan biến bọ thành đồ ăn, hắn đã không có nước mắt, chỉ còn nước bọt lại không tự giác chảy xuống...

Không còn cách nào, quá thớm!

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nhìn về phía Diệp Tùy Phong đứng trước phiến lá.

Tiền bối chính là tiền bối, đi ra ngoài rèn luyện mà còn mang theo một nữ đầu bếp như thế, thật sự là thông minh tuyệt thế!

- Thế nào?

Diệp Tùy Phong cảm giác được Vũ Hồng đang nhìn mình, với lại còn là ánh mắt kỳ quái, lên tiếng hỏi.

- Ách... Không có gì, không có gì.

Vẻ mặt Vũ Hồng xấu hổ, nghĩ nghĩ nói:

- Thật ra, ta chỉ muốn hỏi một chút, còn bao lâu nữa mới có thể ra khỏi Thanh Cổ Cao Lãnh?

- Không vội, rất nhanh thôi.

Diệp Tùy Phong nói.

Vũ Hồng gật đầu, đi lên phía trước, nói:

- Tiền bối, thật ra ta còn muốn hỏi ngài, người tính lúc nào sẽ trồng nhiều Khải Mông Thụ như vậy ra ngoài?

Hắn nói chuyện cũng trở nên nghiêm túc, che giấu sự xấu hổ của mình.

Đây cũng đúng thật là nghi hoặc trước giờ của hắn.

Đây chính là hơn mười ngàn cây con của Đại Thụ Khải Mông!

Nếu gieo xuống toàn bộ, hoàn toàn có thể chiếm toàn bộ thế giới.

Cần bao nhiêu tháp Khởi Nguyên mới đủ? Lại cần thế lực phải to lớn cỡ nào mới có thể hoàn thành được?

Cái này nhất định cần phải có một kế hoạch cẩn thận, chu đáo chặt chẽ, lại vô cùng kỹ càng mới được.

- Chờ sau khi ta chuẩn bị xong.

Diệp Tỳ Phong nói.

Vũ Hồng nghiêm túc gật đầu.

Đại sự như thế, tiền bối quả nhiên là có chuẩn bị, cũng không biết, thời gian này là năm trăm năm? Hoặc... Nhiều hơn?

Vũ Hồng không dám suy nghĩ, hấn sợ mình quá tham lam.

Chuyện mà tiền bối thể hệ trước của Thiên Cơ cốc cũng không nhìn thấy, hấn lại có thể nhìn thấy.

Mà lúc này, ý thức của Diệp Tỳ Phong cũng đi vào trong không gian tùy thân của mình.

Nơi này, hơn mười ngàn cây giống đang phát triển xanh um tươi tốt.

Ngoài bọn chúng ra, trên bầu trời đều chật ních tháp Khởi Nguyên Vạn Vật!

Mấy đạo thần niệm hóa thân của Diệp Tỳ Phong đang khoan chân ngồi ở đây, còn đang không ngừng luyện chế tháp Khởi Nguyên.

- Hơn chín mươi ngàn...

Diệp Tỳ Phong đại khái đếm, sau đó rời khỏi tiểu thế giới.

Đây cũng chính là sự chuẩn bị của hấn.

Khải Mông Thụ cần dinh dưỡng từ tháp Khởi Nguyên thì mới có thể sinh trưởng nhanh hơn được, như phân bón.

Một tòa tháp Khởi Nguyên chín tầng chính là phân bón tốt nhất của hạt giống Đại Thụ Khải Mông, cũng sẽ giúp tốc độ sinh trưởng của nó đạt đến cực hạn.

Chương 168: Trên Đường Trở Về (2)

Mà Diệp Tỳ Phong thông qua thí nghiệm phát hiện, thật ra mười tòa tháp Khởi Nguyên, cùng nhau tác dụng mới có thể chân chính đạt tới cực hạn, là gấp đôi khi dùng một tòa tháp.

Cho nên, Diệp Tuy Phong ở trên đường trở về đã phân ra mấy đạo thần thức phân thân, chuyên dùng để luyện chế tháp Khởi Nguyên.

Cũng không quá để ý, cho nên hơn nửa tháng mới chỉ luyện chế ra hơn chín mươi ngàn tháp.

Căn cứ theo tốc độ này, thêm mấy ngày nữa là hẳn có thể phối trí điều kiện sinh trưởng đẳng cấp cao nhất cho tất cả mầm non Khải Mông Thụ rồi.

Đến lúc đó, sẽ là lúc mở ra đại nghiệp trồng cây.

- Vũ Hồng, loại chuyện này phải có kiên nhẫn, nhất định phải đợi sau khi chuẩn bị xong mới có thể làm được.

Diệp Tuy Phong tưởng là Vũ Hồng muốn trồng cây ngay bây giờ, nghĩ thầm, có mấy ngày mà người cũng không chờ được.

- Tiền bối nói cực phải, là vẫn bối nóng lòng.

Vũ Hồng khom người nói, nghĩ thầm mình không nên biểu hiện gấp gáp như vậy, đại sự như thế, ít nhất phải chuẩn bị ít nhất ngàn năm mới được.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu:

- Ừm, người hiểu rõ là tốt rồi.

Thế là, cuộc trò chuyện của hai người kết thúc như vậy.

Tiếp đó, chính là quá trình thưởng thức mỹ vị cực hạn của hai nữ tử.

Một ngày sau, bỗng nhiên, Vũ Hồng cảm giác được hoàn cảnh xung quanh trở nên âm áp.

Cúi đầu nhìn lại, núi non dưới chân tròng điệp đã biến mất không thấy gì nữa.

Thay vào đó là bình nguyên mênh mông khổng lồ.

- Chúng ta ra ngoài rồi!

Không đợi hẳn nói chuyện, Diệp Hiểu Hiểu đã nhảy qua, la lớn.

Ngay sau đó, ở phía sau bọn hắn, Thất Thái Loan Điều ở phía sau cũng phát ra tiếng hoan hô rung trời.

Hành trình nửa tháng, bọn hắn cũng không được Cốc U Lan cung cấp thức ăn.

Tốc độ của Thất Thái Loan Điều quá nhanh, chỉ có số người cực ít như Lang Nữ mới có thể ngẫu nhiên xuống dưới đi săn.

Về phần bang chúng khác của hội Thiên Tiên thì cũng chỉ có thể ăn đồ ăn chuẩn bị lúc trước.

Nhiều ngày như vậy, đã sớm dính nhau.

Hiện tại, rốt cục đã tới Cao Lãnh phương Nam trong truyền thuyết!

- Há? Đại bá, nơi này không phải vị trí thành Vân Tiêu sao?

Diệp Hiểu Hiểu nhìn mênh mông dưới chân, bỗng nhiên nghi ngờ hỏi.

- Trước đó, yêu thú ngoài thành Vân Tiêu đã bị chúng ta quét qua, không còn gì đâu.

- Vừa vặn Vĩnh Đông đang ở phương hướng Đông Bắc của thành Vân Tiêu, ta sẽ từ phía Đông đi qua vậy.

Diệp Tuy Phong nói.

- Thật vất vả mới đến Thanh Cổ Cao Lãnh một lần, không cân bằng sinh thái cho nó thì lương tâm khó có thể bình an.

- Ha ha, thì ra là như vậy.

Diệp Hiểu Hiểu cười nói:

- Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

Vừa đúng lúc này, trên mặt đất, mấy bóng đen từ dưới đất phi thẳng qua.

Nhìn kỹ lại, không ngờ toàn bộ đều là nhân loại.

Mà phương hướng của bọn hắn chính là thành Vân Tiêu.

- Đi xuống đây đi.

Suy tư một lát, Diệp Tuy Phong dẫn đầu đi về phía mặt đất.

Hắn muốn nhìn thử sau khi mình rời khỏi sáu năm, nơi này, đến cùng xảy ra biến hóa như thế nào.

.....

Ngọc Lan tông ở biên giới phía đông bắc Liên Minh Cửu Thành, giáp giới với các tiểu quốc ở phía Đông.

Tông chủ Bạch Lan Chi, tu vi là Nguyên Anh đỉnh phong.

Ở vùng đất Hỗn Loạn này, Ngọc Lan tông có thể xưng sững mấy trăm năm, thực lực tông môn cũng là số một số hai trong phạm vi ngàn dặm.

Vậy mà hôm nay, các đệ tử Ngọc Lan tông gần như dưới Bạch Lan Chi dẫn đầu, bắt đầu lặn lội đường xa, một đường đi thẳng về hướng Tây.

Có rất ít người biết mục đích bọn hắn lại di chuyển toàn tông là gì.

Chỉ có điều, Giao Hạc tông là đối thủ lâu năm của Ngọc Lan tông thì lại biết rất rõ.

Với lại ngay sau khi Ngọc Lan tông xuất phát không lâu, không ngờ bọn hắn cũng xuất động, cũng toàn tông đi về hướng Tây.

Nhân mã hai tông, một trước một sau, nhưng cuối cùng vẫn gặp nhau trên một mảnh bình nguyên rộng lớn.

- Bạch Tông chủ, thật sự là trùng hợp, không ngờ lại có thể gặp người ở đây.

Một lão đạo tiên phong đạo cốt, đứng ở trên lưng một con tiên hạc to lớn, ngăn ở ngay phía trước Ngọc Lan tông.

Lão chính là chưởng môn Giao Hạc tông, ngoại giới xưng là Tiên Hạc đạo nhân, cũng đạt tới cấp bậc Nguyên Anh đỉnh phong.

Bạch Lan Chi nhìn lão ta, đôi mi thanh tú cau lại.

Khuôn mặt tú mỹ của nàng vừa nhìn đã cảm thấy kia tương đối hiền hòa.

- Chó ngoan không cản đường!

Bạch Lan Chi lạnh lùng quát.

Khóe miệng Tiên Hạc đạo nhân co giật, mặc dù hai tông môn ngày thường tranh đấu tấp nập, nhưng hiện tại hai bên đều đi lên cùng một con đường, không ngờ thái độ của đối phương vẫn như vậy.

- Bạch Lan Chi, ta khuyên khuyên ngươi, nếu đến Thánh Địa, ngươi cần phải thu liễm tính tình của mình.

- Nơi đó quần hùng anh tài tụ tập, người mạnh mẽ hơn chúng ta chỗ nào cũng có, đừng vì một câu nói mà đưa tới họa sát thân cho mình!

Tiên Hạc đạo nhân nói, nhưng hắn vẫn nhường đường ra.

Lão cũng không muốn ở loại nơi này với người của Ngọc Lan tông.

- Chuyện này không liên quan tới ngươi.

Bạch Lan Chi vẫn lạnh lùng như cũ, mang theo đệ tử tông môn của mình tiếp tục đi đến phía trước.

- Ta làm vậy là vì tốt cho ngươi.

Tiên Hạc đạo nhân theo sau, tiếp tục khuyên nói:

- Thánh địa Vân Tiêu, quá thâm trầm!

- Hai tông chúng ta đến từ cùng một nơi, cho nên chiếu ứng lẫn nhau là chuyện đương nhiên, sau này sống cũng dễ chịu hơn, không phải sao?

Bạch Lan Chi hừ một tiếng, nhìn cũng không nhìn hắn, nói:

- Lão đạo, ngươi đừng tưởng là ta không biết ngươi có chủ ý gì.

- Bởi vì là chuyện Thánh Địa mà ngươi đã sớm trở mặt với con Giao Long kia, hai bên mỗi người mỗi ý, cuối cùng ra tay đánh nhau.

- Cho nên ta đoán, lực lượng ngươi mang tới chỉ có gần một nửa Giao Hạc tông?

Hai người đánh nhiều năm nên có thể nói, dù đối phương thả một cái rắm thì người kia của biết buổi sáng hôm đó hắn ăn gì.

Tiên Hạc đạo nhân nào có ý tốt như vậy, chủ động tới tìm Ngọc Lan tông hợp tác?

Lão chỉ đang lo lắng cho mình, tìm một người giúp đỡ tạm thời thôi.

Một khi đứng vững gót chân, Bạch Ngọc Lan vô cùng chắc chắn, nàng tuyệt đối sẽ bị gia hỏa này quay người bán đi.

Chương 169: Dĩ Nhân Đáng Sợ

Bị nói thẳng ra như vậy, sắc mặt của Tiên Hạc đạo nhân xấu hổ, trên mặt lúc xanh lúc đỏ.

Nhưng lão rất nhanh đã khôi phục lại, cười lạnh nói:

- Bạch Lan Chi, ngươi cũng không nên xem lòng hảo tâm của ta giống như lòng lang dạ thú!

- Ta tìm người hợp tác là xem ở phân thượng chúng ta xuất thân đồng nguyên, muốn cùng ngươi bay lên, biết không?

Nghe thấy câu nói này, Bạch Lan Chi lập tức nhìn lại, buồn cười hỏi:

- Có đúng không?

- Ta ngược lại rất hiếu kỳ, ngươi chuẩn bị mang ta bay lên thế nào?

Tiên Hạc đạo nhân hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta đã sớm thành lập liên hệ với người bên phía Thánh Địa, chỉ cần đi qua là sẽ có thể dàn xếp rất nhanh.

- Tiên vào Thánh Địa, hưởng thụ phúc phận cũng là cơ hội vô cùng hiếm có!

- Đến lúc đó, ngươi đừng cầu ta...

Tiên Hạc đạo nhân đang nói, Bạch Lan Chi bỗng nhiên lấy ra một khối lệnh bài màu trắng, lung lay ở trước mặt lão.

Ở chính giữa lệnh bài có hai chữ to, rồng bay phượng múa.

Thiên Loan!

Con người Tiên Hạc đạo nhân lập tức co rút nhanh, lên tiếng kinh hô.

- Bạch Kim Lệnh của điện Thanh Loan! Sao người có thể có vật này!?

Sắc mặt lão chân động.

Lệnh bài này tương đương với giấy thông hành đi vào Thánh Địa!

Người có nó có thể ra vào Thánh Địa dễ như trở bàn tay, thu hoạch được một vùng đất đủ để cư trú.

Với lại, thậm chí còn có thể tiến vào Thánh Địa, hưởng thụ phúc phận tạo hóa.

Lão rất muốn biết, sao Bạch Lan Chi lại có được cái này?

Nhưng Bạch Lan Chi cũng không có ý định giải thích.

Sau khi nàng quơ quơ lệnh bài, lại thu về rất nhanh, cười nhạt nói:

- Lão đạo, ta khuyên người đừng tiếp tục ủng hộ công phu nữa.

- Ta quá quen thuộc cách làm người của người, nói thực ra, cho dù ta tùy tiện tìm một đám người ven đường hợp tác thì cũng sẽ không lựa chọn người.

Bạch Lan Chi không chút sợ hãi.

Lệnh bài này chính là bùa hộ thân của nàng, trên đường đi đến thánh địa sẽ không có ai dám không nể mặt nó.

Tiên Hạc đạo nhân đương nhiên cũng biết đạo lý này, nhưng mặt ngoài lão đương nhiên sẽ không chịu phục, hừ lạnh hai tiếng nói:

- Có bản lĩnh thì người tùy tiện tìm đi, ta không tin có người nào có thể tốt hơn Giao Hạc tông ta.

Nói xong, bỗng nhiên, phía trước tầm mắt lão xuất hiện một đám người.

Hai người nhất thời trở nên cảnh giác.

Dần dần, bọn hắn mới phát hiện, đám người này phi thường kỳ quái!

Thân thể bọn họ cường tráng, quần áo kỳ quái, khí tức trên người cực kỳ quái dị, nhìn lên đến cũng có chút khí thế.

Nhưng kỳ quái là, đám người này giống như rất nhiều ngày chưa ăn cơm, từng người đều ôm một đồng đồ ăn bình thường, ăn như sắp chết đói.

Vừa nhét đồ ăn vào miệng còn vừa lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

- Một đám mọi rợ nào vậy?

Tiên Hạc đạo nhân sững sờ, sao nơi này lại xuất hiện dã nhân?

- Chắc người ở trong núi mới ra.

Bạch Lan Chi cũng cau mày, đám người này thật sự là quá quái lạ.

Xuất phát từ cẩn thận, nàng chuẩn bị đi vòng qua.

Tiên Hạc đạo nhân lại cười hắc hắc, chỉ vào bọn hắn nói:

- Không phải ngươi vừa nói ai cũng có thể hợp tác sao? Có bản lĩnh thì hợp tác với đám người này đi?

Bạch Lan Chi liếc mắt, không thêm để ý gia hỏa này.

Nhưng vào lúc này, một nữ tử dáng người cao gầy, toàn thân che kín đường vân màu đen, trực tiếp đi về phía bọn hắn.

Sau khi dừng lại thì nhìn hai người một chút, sau đó mở miệng nói:

- Các ngươi... Xin hỏi... Ai?

Nữ tử nói rất khó khăn, chữ được chữ mất, hình như là vừa học.

- Ha ha ha!

Tiên Hạc đạo nhân nhin không được cười to, chỉ về phía nàng nói:

- Bạch Lan Chi, ta cảm thấy bọn dã nhân đàn độn này, nhất định là đồng bạn ngươi vô cùng muốn hợp tác, nhanh thu nhận bọn hắn đi.

Bạch Lan Chi lại không lên tiếng, nàng luôn cảm thấy người trước mặt này rất không đơn giản.

Nữ tử ngẩn người, nghe không hiểu, chuẩn bị lần nữa mở miệng.

Bỗng nhiên, một âm thanh vang lên trong đầu nàng.

- Lang tử tử, ngươi nói lộn xộn cái gì đấy, trực tiếp mang bọn hắn tới là được.

- Chúng ta cũng không định giả dạng làm người bình thường.

Lang Nữ nhẹ gật đầu, thế là mở miệng nói:

- Đi... Chủ nhân của ta... Muốn gặp ngươi.

Vẻ mặt Tiên Hạc đạo nhân vẫn tươi cười như cũ, lão từ trong túi trữ vật móc ra một miếng thịt nạc, trực tiếp ném ở dưới chân Lang Nữ.

- Không phải chủ tử nhà ngươi muốn ăn ngon sao, đừng khách khí, cầm đi đi, nhớ kỹ phải nướng chín rồi mới ăn, ha ha!

Lang Nữ nhìn miếng thịt tươi dưới chân, nàng vẫn không nghe hiểu người kia nói gì, nhưng hành động này, vô luận ở nơi nào cũng đều đại biểu cho vũ nhục.

- Lão đạo, ngươi đừng làm càn.

Bạch Lan Chi căm ghét nói.

- Cắt, dã nhân mà thôi, ta không giết bọn hắn đã là nhân từ lắm rồi.

Tiên Hạc đạo nhân nói xong, bỗng nhiên, hắn phát hiện Bạch Lan Chi cứng đờ, nhìn chăm chăm phía sau mình, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Đạo nhân nghi ngờ quay đầu, lập tức, khắp cả người phát lạnh!

Chỉ thấy một đôi mắt màu xanh lam mang theo hàn ý lẳng liệt đang ở trước mặt mình, lạnh lùng nhìn hắn chăm chăm.

- Ngươi...

Lão ghen hống.

- Ta sao?

Lang Nữ nghiêng đầu, bỗng nhiên đập ra một cước.

Lão trực tiếp phun ra một ngụm lớn máu tươi, xương cốt trong nháy mắt đứt gãy không biết bao nhiêu cái, bay rớt ra ngoài, cả người mềm nhũn như bùn, run rẩy mấy lần, sau đó không động đậy được nữa.

Bạch Lan Chi nhìn lão đạo trong nháy mắt mất đi sức chiến đấu, không rõ sống chết, cả giác lạnh lẽo từ cột sống quét sạch toàn thân.

Thực lực của nữ tử quái dị này lại cường đại như thế!

Rốt cuộc bọn hắn là ai!?

Cùng lúc đó, nàng nhớ tới vừa rồi lão đạo đã nói.

- Người mạnh mẽ hơn chúng ta ở đây cũng có, đừng vì một câu nói mà đưa tới họa sát thân cho mình!

Lão đạo nói câu nói này, dùng bản thân mình để chứng minh lý luận của mình...

Chương 170: Thiên Loan Lệnh

Bạch Lan Chi đứng ở chính giữa một đám người khí tức quý dị, phong cách kỳ quái, hai tay khoanh rủ xuống trước người, động cũng không dám động.

Lão đạo còn đang nằm ở nơi đó, sống chết không rõ, đối mặt với nữ tử nói không rõ chữ kia, nàng không sinh ra chút tâm tư phản kháng nào.

Cũng may, thủ lĩnh của bọn hắn nhìn có vẻ tương đối bình thường, rất đẹp trai, giống như tu sĩ bản địa.

Ở bên cạnh hắn có thiếu nữ xinh đẹp tóc dài, đang nói chuyện với nữ tử vừa động thủ kia.

- Sao ngươi lại đánh người ta tàn phế rồi?

Diệp Hiểu Hiểu nhặt lên một cành khô, chọc chọc trên người Tiên Hạc đạo nhân.

- Thật thảm, Nguyên Anh cũng bị ngươi một cước đập nát.

Lang Nữ ngượng ngùng nhún vai:

- Ta nào biết được lão ta lại yếu như vậy.
- Không phải ngươi nói, phương nam khắp nơi đều có thiên tài, từng ngươi vô cùng cường đại, ta tưởng là một cước vừa rồi kia sẽ không đến mức lấy mạng

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Lang Nữ đã vô cùng thuần thục ngôn ngữ bản địa.

- Trách ta à?

Diệp Hiểu Hiểu liếc mắt, đứng lên, nói:

- Ngươi nha, phải nhanh tu luyện Vọng Khí thuật tốt, như vậy mới sẽ không bởi vì hệ thống tu luyện khác nhau mà phán đoán sai lầm.

- Đây là cảnh giới Nguyên Anh, tương đương với pháp sư Thiên Mệnh cấp 6 ở Vĩnh Đông....

- Mấy ngày trước, ngươi đã đều đột phá đến cấp 9, người siêu phạm cấp 7 đứng ở trước mặt ngươi cũng sẽ bị ngươi đập một phát chết.

Lang Nữ nhẹ gật đầu, biểu thị sau này mình nhất định sẽ chú ý.

Thạch Trọng thì ở bên cạnh thì dùng ánh mắt phức tạp, liếc nhìn Lang Nữ...

Mà Bạch Lan Chi còn đang nơm nớp lo sợ, nghe thấy vậy cũng choáng váng.

Đám người này, thoát nhìn như là bộ lạc Man tộc, đã vậy còn quá dữ dội?

Thế này sao lại là một đám man rõ, rõ ràng chính là một đám sói hoang!

Sau một lát, Bạch Lan Chi được đưa tới trước mặt Diệp Tùy Phong.

Thiếu nữ vừa rồi cũng ở nơi đây.

Trong lòng Bạch Lan Chi thấp thỏm, nàng có thể nhìn ra, mấy người trước mặt mình hình như chính là thủ lĩnh của đám

người này.

- Người là ai?
- Người từ đâu tới đây?
- Định đi nơi nào?

Diệp Hiểu Hiểu vừa lên chính là một loạt câu hỏi rất bình thường.

Nhưng Bạch Lan Chi vẫn trả lời từng câu:

- Tiên tử, ta tên Bạch Lan Chi, là chưởng giáo Ngọc Lan tông, đến từ biên cảnh phía đông Liên Minh Cửu Thành, đi đến Thánh Địa phương Tây tìm kiếm cơ duyên.

- Thánh Địa?

Diệp Hiểu Hiểu nháy nháy mắt:

- Thánh Địa gì?

Bạch Lan Chi sững sờ, bọn hắn đến cùng là đến từ đâu vậy, không ngờ ngay cả Thánh Địa cũng không biết?

- Đương nhiên là Thánh Địa thành Vân Tiêu.

Nàng đáp trôi chảy.

Diệp Hiểu Hiểu càng mơ hồ, quay đầu nhìn Diệp Tùy Phong một chút.

- Người nói Thánh Địa thành Vân Tiêu, chính là thành Vân Tiêu do Diệp gia khống chế?

Diệp Tùy Phong hỏi.

- Đúng vậy!

Bạch Lan Chi nói.

- Quao!

Diệp Hiểu Hiểu chột quát to một tiếng, mặt mũi tràn đầy bất khả tư nghị nói:

- Lúc này, mới mấy năm mà thành Vân Tiêu cũ nát kia đã biến thành Thánh Địa?

- Đại bá, chuyện này là sao vậy?

Diệp Tuy Phong không có trả lời, nhưng mà thành Vân Tiêu trở thành Thánh Địa cũng ở trong dự liệu của hắn.

Mười ngàn tháp Khởi Nguyên Vạn Vật, nếu không thay đổi được một tòa thành Vân Tiêu thì thật không xứng với xưng hào bảo vật chí cường.

Nhưng biểu hiện của hai người, nhìn ở trong mắt Bạch Lan Chi lại có ý vị khác.

Những người hình như cũng không hiểu rõ Vân Tiêu thánh địa, có lẽ mình có thể lợi dụng chuyện này để vượt qua nguy cơ lần này.

- Tiên tử, tiền bối.

Bạch Lan Chi nói:

- Ta là nhận lời mời, tiến về Thánh Địa.

Nói xong, nàng lấy ra Thiên Loan lệnh màu đen vàng.

Phía đông Cửu Thành, Thiên Loan làm ra, ai dám không theo?

- Há?

Nhưng Diệp Hiểu Hiểu khẽ hả một tiếng, trong nháy mắt cướp đi Thiên Loan lệnh từ trong tay nàng ấy.

- Cái gì, xấu như vậy?

Nàng hoảng sợ nói.

Trong nháy mắt Bạch Lan Chi lo lắng, lớn tiếng nói:

- Tiên tử nói cẩn thận!

- Đây là Thiên Loan lệnh, đại biểu cho uy nghiêm của điện Thanh Loan, không thể tự tiện vũ nhục!

Diệp Hiểu Hiểu nháy mắt.

- Thiên Loan lệnh?

- Ngươi chờ một chút...

Nói xong, nàng mở không gian trữ vật ra, tìm kiếm trong chốc lát, lấy ra hai lệnh bài màu trắng, đặt ở trước mặt Bạch Lan Chi.

- Không phải Thiên Loan lệnh thế này sao? Từ khi nào biến thành màu đen rồi?

Sau khi nhìn thấy hai lệnh bài này, con người Bạch Lan Chi lập tức co rút nhanh, hít sâu một hơi.

- Bạch Ngọc Thiên Loan lệnh! Sao người có thể có cái này, hơn nữa còn là hai cái!

Nàng thật sự rất kinh hãi.

Nhìn Bạch Lan Chi đổi sắc mặt, Diệp Hiểu Hiểu càng thêm nghi ngờ, Diệp Tùy Phong cũng không rõ ràng cho lắm, thế là để Bạch Lan Chi nói rõ ràng chuyện lệnh bài Thiên Loan.

Sau đó, bọn hắn mới hiểu rõ chân tướng chuyện này.

Thì ra, hiện tại, lệnh bài Thiên Loan tổng cộng chia làm năm cấp bậc từ thấp đến cao.

Hắc Kim Lệnh, Hoàng Kim Lệnh, Xích Kim lệnh, Bạch Kim Lệnh, còn có đẳng cấp cao nhất Bạch Ngọc Kim Lệnh.

Lệnh bài Thiên Loan vô cùng hiếm gặp, cho dù có được một tám Hắc Kim Lệnh cũng có thể đảm bảo an toàn của mình ở khu vực phía đông Cửu Thành này.

Mà Bạch Ngọc Lệnh đẳng cấp cao nhất thì là chỉ có nguyên lão ban đầu của điện Thanh Loan, hoặc người có công hiến cực lớn đối với điện Thanh Loan mới có thể có được.

Cũng có người nói, phía trên Bạch Ngọc Lệnh còn có Thất Thái Lệnh đẳng cấp cao hơn, nhưng cho tới bây giờ chưa ai nhìn thấy.

Cho nên, Bạch Ngọc Lệnh cũng đại biểu cho quyền lợi cao nhất điện Thanh Loan!

Bạch Lan Chi nói xong, Diệp Hiểu Hiểu sờ lên cái mũi, lại nhìn thoáng qua không gian trữ vật.

Một rỏ lệnh bài Bạch Ngọc, trong đó còn kèm theo một cái hiện ra ánh sáng bảy màu.

Những thứ này đều là nàng luyện chế sáu năm trước!

Lúc ấy, điện Thanh Loan mới bắt đầu thành lập, Diệp Hoàng và Diệp Cầm Dao đều bề bộn nhiều việc, không rảnh quan tâm chuyện khác.

Mà Diệp Hiểu Hiểu cảm thấy chơi vui nên làm ra một nhóm Bạch Ngọc Lệnh, nói là đại biểu thân phận của mọi người.

Chương 171: Ngô Đồng Quan

Về phần Thất Thái Lệnh, thật ra gọi là lệnh bài Cầu Vòng, là Diệp Hiểu Hiểu chuyên môn là chuẩn bị cho ba người các nàng.

Mỗi một cái đều đại biểu cho thân phận điện chủ...

Nghĩ không ra, sáu năm trôi qua, không ngờ Bạch Ngọc Lệnh lại trở nên đáng tiền như thế...

- Nghe người nói như vậy, bây giờ điện Thanh Loan rất lợi hại hả?

Diệp Hiểu Hiểu ném Kim Lệnh trả cho nàng, hỏi.

- Đó là đương nhiên.

Bạch Lan Chi cẩn thận tiếp nhận Hắc Kim Lệnh, nói:

- Toàn bộ nửa phía đông của Liên Minh Cửu Thành đã là thiên hạ của điện Thanh Loan.

Nghe thấy câu nói này, trên mặt Diệp Tùy Phong hiện ra một vòng nụ cười.

Lúc trước, con gái lựa chọn con đường chinh phục.

Hiện tại, nàng thật làm được.

Hắn rất vui mừng.

Mà tâm trạng của Diệp Hiểu Hiểu thì có chút phức tạp.

Một mặt là vui vẻ vì thành tựu của Diệp Hoàng, một mặt khác thì lại có chút lo lắng.

Đám người hội Thiên Tiên này của mình có đủ đánh lại điện Thanh Loan hiện tại hay không?

Nàng nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Phú Quý.

Trừ mình ra, hội Thiên Tiên chỉ có con gấu này là tu vi cao nhất, tương đương với tu sĩ Độ Kiếp Kỳ.

Nhưng nó lại quá ngu ngơ, nói không chừng sẽ bị Diệp Hoàng dùng một bình mật ong dụ đi mất, không đáng tin cậy.

Nghĩ nghĩ, Diệp Hiểu Hiểu đi đến bên cạnh một người, đung đung cánh tay của hắn.

- Khụ khụ, Vũ Hồng đại ca, phương nam nước sâu, có suy nghĩ muốn gia nhập hội Thiên Tiên của chúng ta hay không, ta cho ngươi làm Hùng Chủ.

Vũ Hồng yên lặng, nghĩ thầm mình có thể chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận, hoặc... Bị ép tiếp nhận.

Lúc này, Diệp Tùy Phong và Bạch Lan Chi đang trò chuyện với nhau.

- Các ngươi là đang toàn tông tiến về thành Vân Tiêu sao?

- Đúng vậy, tiền bối.

Bạch Lan Chi gật đầu.

- Đạo nhân đã chết kia cũng người của Bạch Ngọc tông các ngươi?

- Cũng không phải.

Bạch Lan Chi nói:

- Hắn là chương giáo Giao Hạc tông, chúng ta trùng hợp gặp phải trên đường mà thôi, bên kia chính là người của Giao Hạc tông.

Diệp Tùy Phong nhìn thoáng qua, xoay đầu lại.

- Từ giờ trở đi, bọn hắn cũng là người của Bạch Ngọc tông.

- Chúng ta tạm thời đồng hành, cùng nhau tiến về thành Vân Tiêu.

.....

Bạch Lan Chi thật sự không ngờ, Giao Hạc tông đối địch với Ngọc Lan tông mấy trăm năm, trong nháy mắt đã không còn.

Một câu của người kia làm cho mấy ngàn môn nhân Giao Hạc tông đầu nhập vào môn hạ Ngọc Lan tông.

Đây chính là chỗ cường đại của thực lực sao?

Nàng nắm thật chặt lệnh bài Thiên Loan trong tay, trong lòng quyết định.

Nhất định phải mang theo tông môn, đặt chân ở trong Thánh Địa, như vậy mới có tương lai càng thêm tốt đẹp.

Mấy ngày kế tiếp, một nhóm người Diệp Tùy Phong cùng với Bạch Lan Chi đi về phía thành Vân Tiêu.

Trên đường đi, hắn cũng trên cơ bản hiểu rõ hiện trạng thành Vân Tiêu.

Nếu dùng một câu để miêu tả thì chính là Vạn Quốc Triều Bái!

Bọn hắn gặp rất nhiều đội ngũ đến từ các nơi khác nhau, có là những gia tộc từ thành trì khác trong Liên Minh Cửu Thành, cả tộc di chuyển.

Còn có, thậm chí là người ngoài liên minh cũng ngàn dặm xa xôi, chạy tới.

Mục đích chính là chiếm được một cơ hội ở Thánh địa thành Vân Tiêu

Tốc độ của đội ngũ rất nhanh, mấy ngày đã đi tới nơi một nhóm người tụ tập.

Phóng tầm mắt nhìn tới, toàn bộ phòng ốc nơi này đều là mới xây.

Quán rượu, nhà trọ, cửa hàng, cái gì cần có cũng có, đơn giản giống như là một tòa thành.

Mà nghe Bạch Lan Chi nói, nơi này chỉ cách thành Vân Tiêu chân chính mấy chục dặm.

- Ông trời của ta, sao lại biến thành như vậy?

Diệp Hiểu Hiểu nhìn đường đi chen chúc, sững sờ xuất thần.

Khi nàng rời khỏi, ngay cả trong thành Vân Tiêu cũng không có nhiều người như vậy!

- Nơi này là ngoài Thánh Địa, đi vào trong sẽ chính là Ngô Đồng Quan.

Bạch Lan Chi nói.

- Ngô Đồng quan?

Diệp Hiểu Hiểu sững sờ:

- Người nói sẽ không phải là... Trần Ngô Đồng mấy năm trước chứ?

- Ta cũng không biết.

Bạch Lan Chi nói:

- Nhưng ta nghe nói, trước kia, quy mô của Ngô Đồng Quan cũng không phải là rất lớn, nó là sau này mới phát triển.

- Với lại ta còn nghe nói, trong Ngô Đồng quan còn có pho tượng của điện chủ nữa.

Diệp Hiểu Hiểu không biết nên nói cái gì.

Không sai, Ngô Đồng trấn hoàn toàn chính xác có pho tượng của Diệp Hoàng, mấy năm trước khi nàng và Diệp Tùy Phong ra đi còn từng đi qua một chuyến.

Khẳng định là trấn Ngô Đồng.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ, vì sao trong mấy năm gần gũi mà trong nhà đã xảy ra biến hóa to lớn như vậy.

Đến cùng là ai làm ra chuyện này?

Nàng không tự giác đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Tùy Phong, nghĩ thầm cũng chỉ có đại bá mới có thể nghịch thiên như thế.

Diệp Tùy Phong thì lại lộ ra rất bình tĩnh, loại tràng diện này nằm trong dự liệu của hắn.

Lúc ấy, lưu lại Thi Vũ Lệnh và Pháp Chi Thiên Tuyền, chính là muốn cho toàn bộ thành Vân Tiêu thăng hoa như vậy.

Vẫn là câu nói kia, nhân khẩu là thứ quan trọng nhất của một thế lực.

Hiện tại xem ra, phương diện này đã đầy đủ.

- Tiên bối, tiên tử, nếu không chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi thôi, băng vào Hắc Kim Thiên Loan lệnh, có thể tìm được một chỗ ở khá tốt ngoài thánh địa.

Bạch Lan Chi nói.

Diệp Hiểu Hiểu lấy ra hai Bạch Ngọc Lệnh:

- Vậy nếu như là cái này thì sao?

- Tiên tử!

Bạch Lan Chi lập tức kinh hãi, ngăn cản Bạch Ngọc Lệnh, thấp giọng nói:

- Tiên tử, ta không biết lệnh bài của ngài là từ đâu ra, nhưng ngàn vạn không nên lấy ra ở chỗ này, nếu không sẽ dẫn tới mầm tai vạ!

Vẻ mặt nàng kinh hoảng, cảnh giác nhìn bốn phía.

Ngay từ đầu, Bạch Lan Chi đúng thật là bị hai Bạch Ngọc Lệnh trấn trụ.

Nhưng sau khi nhớ lại, làm sao có thể.

Diệp Thanh Loan đã sớm không phát Bạch Ngọc Lệnh ra ngoài, mà những người này rất rõ ràng ngay cả thánh địa cũng không hiểu rõ, tại sao có thể có lệnh bài Bạch Ngọc?

Khẳng định là giả.

Tự tiện làm giả Thiên Loan lệnh, đây chính là tội chết!

Nàng cũng không muốn vừa tới Thánh Địa, còn chưa đại triển hoành đồ đã bị liên lụy chí tử.

- Cái này của ta là thật.

Diệp Hiểu Hiểu nghiêm túc nói.

- Được rồi.

Lúc này, Diệp Tùy Phong mở miệng nói:

- Trước tiên, chúng ta cứ đi cùng với nàng ấy đi, thuận tiện nhìn, tình huống nơi này đến cùng như thế nào.

Chương 172: Thất Thái Thiên Loan Lệnh!

Hắn không lựa chọn trực tiếp trở lại thành Vân Tiêu chính là muốn tự mình cảm thụ thành Vân Tiêu biến hóa.

Ngồi ở vị trí cao, có thể sẽ không nhìn thấy một ít chi tiết, cũng giống như có vài hoàng đế rất thích cải trang vi hành.

Sau đó, đội ngũ rời khỏi tòa thành hơn mười ngàn người này, tiếp tục đi về phía Ngô Đồng quan.

Số lượng người ở đây cực kỳ to lớn, muôn hình muôn vẻ, đường chết gì cũng có.

Nhưng cũng còn tốt chính là, thành Vân Tiêu cũng phái người đến đây quản lý, phụ trách duy trì trật tự ngoại vi, cho nên ngoại trừ mấy tên gia hỏa có mắt không trông ra cũng không gặp quá nhiều phiền phức.

Rất nhanh, bọn hắn đã đi tới ngoài Ngô Đồng quan, nhìn thấy Vân Tiêu thánh địa chân chính.

- Nơi này thật sự là thánh địa!

Vừa qua khỏi đến, Vũ Hồng bỗng nhiên kinh hô, hắn trên tay cầm lấy một trận bàn nho nhỏ, lúc này đang tản ra ánh sáng chói sáng.

- Đây là địa thế bàn.

Vũ Hồng thấy những người khác nhìn mình, giải thích nói:

- Nếu như gần đây có địa linh nhân kiệt thì nó đều có thể kiểm tra ra được.

- Mà phiến địa vực phía trước này, đơn giản chính là... Ta chưa bao giờ thấy tạo hóa chi địa trình độ như vậy, danh xưng thánh địa là hoàn toàn xứng đáng!

Vũ Hồng cảm thán, nếu sinh ra ở chỗ này, vậy đơn giản chính là phúc phận tu luyện mấy đời.

- Khoa trương.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu, tuy nói có vạn mười ngàn tháp Khởi Nguyên tầm bở, nhưng dù sao cũng chỉ mới mấy năm.

Những thánh địa chân chính kia đều là uẩn dưỡng vài chục ngàn năm, mấy trăm ngàn năm, mới dần dần tạo thành.

Thành Vân Tiêu muốn đạt đến loại trình độ đó còn cần vài chục năm nữa mới được...

- Không khoa trương chút nào.

Vũ Hồng nghiêm túc lắc đầu.

- Địa phương này, thật sự là nơi tuyệt hảo để gieo trồng Khải Mông Thụ.

Diệp Tỳ Phong ừ một tiếng, nếu gieo trồng Khải Mông Thụ, tiến độ thành Vân Tiêu tiến hóa thành thánh địa chắc là còn có thể lại rút ngắn lại một chút.

Nghĩ tới đây, hắn nhìn tiểu thế giới một chút, 100 ngàn tháp Khởi Nguyên đã toàn bộ luyện chế hoàn thành.

- Có thể, đợi lát nữa trở về, trước hết trồng một ít cây ở nơi này.

Diệp Tỳ Phong nói.

Vũ Hồng lập tức sững sờ.

- Tiền bối, không phải ngài nói... Còn phải chuẩn bị một đoạn thời gian sao?

- Đúng vậy.

Diệp Tỳ Phong nhìn hắn:

- Không phải ta đã chuẩn bị vài ngày?

Vũ Hồng choáng váng, khóe mắt run rẩy.

Đây chính là quan niệm thời gian của tiền bối sao?

Hắn tưởng là phải chuẩn bị hơn ngàn năm...

- Đi, không nên quá sốt ruột, không bao lâu nữa sẽ gieo xuống toàn bộ.

- Ta cũng không muốn tốn hao quá nhiều thời gian đối với việc này.

Sau một hồi lâu, Vũ Hồng cúi đầu thật sâu.

- Cần tuân tiên bồi phân phó.

.....

- Cổng này, thật sự là quá xấu.

Bên ngoài Ngô Đồng quan, Diệp Hiểu Hiểu nhìn cái cửa mới xây, quệt miệng chửi bậy đàu đen rau muống.

- Đại bá, chúng ta thật sự phải đi vào sao?

Nàng hỏi.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, mấy ngày nay, chuyện cần hiểu rõ hẳn cũng đã hiểu không sai biệt lắm, không cần thiết phải tiếp tục “cải trang vi hành” nữa.

Muốn gieo trồng cây con của Đại Thụ Khải Mông vẫn cần thời gian, cần chuẩn bị một vài tài liệu khác.

Sau đó, bọn hắn chuẩn bị tiến về Ngô Đồng quan.

Nhưng vào lúc này, một tiếng tát thanh thúy nương theo tiếng chửi mắng truyền tới.

- Lũ đàn bà thối tha, người tưởng nơi này là nơi nào?

Đám người quay đầu nhìn lại, lại là Bạch Lan Chi đang xảy ra xung đột với một người thoát nhìn như quân sự.

Thái độ của người kia rất ác liệt, tu vi chỉ có Kim Đan kỳ nhưng lại trực tiếp quát một tát lên mặt Bạch Lan Chi, không sợ chút nào.

Mà không ngờ Bạch Lan Chi lại cũng không phản kháng.

Nàng cúi người, nhặt Hắc Kim Thiên Loan lệnh lên, trầm giọng nói:

- Đây là điện Thanh Loan tặng cho ta, vì cảm ơn Ngọc Lan tông chúng ta trợ giúp bình định loạn quân.

- Chính miệng bọn họ nói, tám lệnh bài này có thể cho Ngọc Lan tông chúng ta đổi lấy một chỗ nương thân ở ngoài Thánh

Địa!

Bạch Lan Chi nhắc đến điện Thanh Loan, nhưng người quản sự kia vẫn ngang ngược như cũ.

- Mẹ nó, người cũng không nhìn một chút người mang đến bao nhiêu người, tưởng nơi này là doanh trại tị nạn sao?

- Ta chỉ cho người năm mươi vị trí, những người còn lại, tự người xem mà xử lý đi.

Quản sự nói xong, ánh mắt hắn lại có ý riêng nhìn nhẵn trử vật trong tay Bạch Lan Chi.

Bạch Lan Chi lập tức hiểu rõ, không cho ở là giả, thật ra chính là muốn một chút lợi ích mà thôi.

Xem ra vô luận đi đến nơi nào cũng không tránh được chuyện “Tiêu quỹ khó chơi”.

Nàng cắn răng lấy ra một chiếc nhẵn trử vật chứa đầy tài liệu, chuẩn bị đưa cho quản sự.

Bỗng nhiên, một cánh tay nhỏ bắt lấy cổ tay của nàng.

Bạch Ngọc Lan quay đầu nhìn lại, chính là thiếu nữ được người xưng là Tiên chủ kia.

Trong ánh mắt vô cùng khiếp sợ của nàng, vị Tiên Chủ ấy lấy ra một lệnh bài hiện ra ánh sáng bảy màu.

- Đây, vậy dùng thứ này đổi một mảnh đất, có được hay không?

Người xung quanh đều sững sờ, một lát sau, quản sự mới quá sợ hãi, liên tiếp lui về phía sau, chỉ vào Diệp Hiểu Hiểu, la lớn:

- Người này cả gan làm loạn, dám giả tạo Thất Thái Thiên Loan lệnh!

Câu nói này làm cho rất nhiều người nhìn về phía nàng.

Lệnh bài Thất Thái Thiên Loan, không ngờ lại thật sự có người dám lấy ra loại vật này!

Chán sống rồi hả?

- Người đâu, mau tới bắt lấy bọn tặc tử giả tạo Thiên Loan lệnh này!

Quản sự rống hống quát to.

Một đám người khí tức cường đại lập tức vây nhào tới.

Nhưng còn không chờ bọn hắc tử gần Diệp Hiểu Hiểu đã bị một đám người ăn mặc kỳ quái, hai ba cái đã đánh bay ra ngoài, lăn lộn trên mặt đất kêu rên.

Mọi người lập tức chấn kinh, đám người này thật sự khó chơi!

Sau đó, bọn hắc tử nhao nhao đi xa, lúc này có trò hay để xem.

- Tiên Tử, ngươi...

Vẻ mặt Bạch Lan Chi cũng kịch chấn, nàng không ngờ, vị Tiên Chủ này chẳng những lấy ra một Thất Thái Lệnh, còn trực tiếp ra tay!

Đây chính là Thánh Địa, uy nghiêm không thể xâm phạm!

Hiện tại làm sao?

Chương 173: Quan Chủ.....Ngô Đồng Quan! Diệp Bá!

- Không có chuyện gì, ngươi nhìn là được.

Nhưng Diệp Hiểu Hiểu lại chỉ cười hì hì một tiếng, không thềm để ý chút nào.

- Ngươi cũng dám ra tay!

Lúc này, người quản sự kia mới từ trong lúc khiếp sợ tỉnh táo lại, trừng trừng mắt quát.

- Ta không đánh, còn chờ ngươi đánh ta sao?

Diệp Hiểu Hiểu nói.

Sắc mặt quản sự dữ tợn, hung tợn nói:

- Có loại, ngươi chứ chờ ở đây đi, Quan chủ Ngô Đồng Quan đi ra, tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi!

Nói xong, hắn lập tức lấy ra một ngọc phù, thoạt nhìn như phù triện dùng để truyền tin.

- Không cần.

Diệp Hiểu Hiểu quay đầu, thấy Diệp Tùy Phong không có phản ứng gì, nàng cười hì hì một tiếng:

- Để ta tự đi mời hắn cho, xem kẻ xui xẻo này là ai?

- Chẳng lẽ hắn không biết, vị kia không thích nhất chính là trật tự hỗn loạn sao?

Nói xong, Diệp Hiểu Hiểu nhìn về phía tòa nhà cao lớn phía sau cửa quan, nhếch miệng nói.

- Không thể không nói, thật quá xấu.

Sau đó, nàng đâm ra một quyền, lực lượng khổng lồ trong nháy mắt xé rách tất cả trận pháp trên quan khẩu.

Môn lâu cao lớn, âm vang sụp đổ, tóe lên một mảnh bụi mù.

Người xung quanh đều sợ ngây người.

Đây là tiêu tổ tông từ nơi nào tới, thậm chí ngay cả quan khẩu Thánh Địa cũng dám đập phá!

Thật sự là muốn tạo phản mà!

Đúng lúc này, một bóng người khôi ngô từ trong Ngô Đồng Quan bắn ra.

- Ai dám giương oai ở Ngô Đồng Quan !

Hắn không che giấu khí tức của mình, Hợp Thể trung kỳ đã đủ để trấn áp quần hùng.

Sau đó, hắn nặng nề rơi trên mặt đất, lưng hùm vai gấu, mày rậm mắt to hằm hằm nhìn phía trước.

- Là Đại quan chủ Diệp Bá!

- Nghe nói ngài ấy là thiên kiêu dòng chính gia tộc Diệp Thánh!

- Đám người này xong, chộc ai không chộc, không ngờ lại chộc tới hắn!

Người vây xem nhao nhao hét lên kinh ngạc, đám người này chọc ai không chọc, hết lần này tới lần khác chọc tới người của dòng chính Thánh Địa, lần này khẳng định là xong đời.

Diệp Bá mặt âm trầm, nhìn xung quanh một vòng, lập tức nhíu mày.

Khí tức của mấy người vừa hành hung này quá quỷ dị, nhưng hẳn có thể cảm giác được rất rõ ràng, có mấy người thật vô cùng cường đại, thậm chí không yếu hơn mình.

Đặc biệt là một con gấu yêu lông dài trong đám người, không ngờ lại làm trong lòng hắn sinh ra một chút hàn ý.

Nhưng nơi này là thành Vân Tiêu, hẳn đương nhiên không sợ.

- Các người là ai?

Diệp Bá tức giận nói.

- Ha ha, chúng ta là hội Thiên Tiên.

Lúc này, một âm thanh thanh thúy truyền tới.

Ngay sau đó, một bóng người nhỏ nhắn, nhảy cẫng đi đến trước mặt Diệp Bá.

Nàng có một mái tóc dài màu đỏ tiếm rất đặt biệt, khuôn mặt gần như không thay đổi gì, còn có nụ cười tràn ngập tà ác kia làm cho Diệp Bá trong nháy mắt tê cả da đầu!

- Hiểu Hiểu... Đường muội?

Diệp Bá không dám tin tưởng nói, hai chân hắn đã bắt đầu run lên.

Nếu Diệp Hiểu Hiểu đã ở đây, như vậy đại bá hẳn...

Diệp Hiểu Hiểu cười cười, ra hiệu cho hắn nhìn ra phía sau.

Diệp Bá theo hướng của nàng chỉ nhìn sang.

Một nam nhân, mặt không biểu tình, toàn thân trên dưới đều là uy nghiêm.

- Phù phù!

Diệp Bá trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

- Đại... Gia chủ... Ta...

Đại não của hắn hỗn loạn tung bùng, lấp ba lấp bắp hỏi, không biết nên nói cái gì cho phải.

Diệp Hiểu Hiểu đứng ở trước mặt Diệp Bá, vừa xoa mặt như vừa ăn mật đắng của hắn, vừa cười nói:

- Tiếp tục cuồng vọng nha, không phải vừa rồi ngươi rất cuồng vọng sao?

Một màn này đã làm mọi người xung quanh, triệt để choáng váng.

Bạch Lan Chi càng đứng không vững.

Không ngờ Quan chủ Ngô Đồng Quan chỉ vừa nhìn hắn đã quỳ trên mặt đất!

Đối với việc mặt mình bị Tiên Chủ nhào nặn, cũng không dám có chút hành động!

Đám người này đến cùng là ai!?

Nam nhân kia đến cùng là tồn tại bực nào!?

.....

Ngô Đồng Quan là quan khẩu thứ nhất phía tây thành Vân Tiêu.

Nơi này là thông đạo tiến vào Thánh Địa, cho nên ngoài quan tụ tập rất nhiều tu sĩ, đa số đều là mộ danh đến đây, muốn cầu một cơ hội.

Nơi nhiều người sẽ có giang hồ, sẽ có phân chia giai cấp.

Những người có thực lực cường đại, gia cảnh giàu có, hoặc có quan hệ trong Thánh Địa đều ở vị trí gần quan khẩu.

Lúc đầu, Bạch Lan Chi cũng ở trên loại tầng cấp này, nhưng ai biết lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đầu tiên là một quản sự lấy mình mang đến quá nhiều người làm cớ, yêu cầu tiền tài ngoài định mức.

Sau đó, tiểu cô nãi nãi đồng hành với bọn hắn trực tiếp ngang nhiên ra tay, một quyền đánh nát cổng Ngô Đồng Quan, quan

chủ Ngô Đồng Quan phần nộ xuất hiện.

Vốn cho rằng hôm nay sẽ gặp phải xui xẻo, nhưng ai có thể ngờ được, vị Quan chủ vô thượng uy nghiêm cũng chỉ vừa nhìn thấy nam nhân kia đã bị dọa đến quỳ trên mặt đất.

Đây chính là tử đệ đích hệ trong gia tộc Diệp Thánh!

Cho dù ở trong thánh địa cũng không ai dám trêu chọc.

Mà lúc này, hấn nơm nớp lo sợ, ngay cả lời nói cũng nói không rõ ràng.

- Hiểu Hiểu... Đùng... Đùng làm rộn.

Diệp Bá kéo tay Diệp Hiểu Hiểu ra khỏi mặt của mình, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từ trên trán lăn xuống.

Hấn nhìn sau lưng Diệp Hiểu Hiểu, nhìn thấy Diệp Tùy Phong đang đi tới bên này, cười hì hì một tiếng, ghé vào bên tai Diệp Bá nói:

- Người thảm rồi, đại bá không ưa nhất chính là loại chuyện này.

Nói xong, nàng nhảy về bên cạnh Bạch Lan Chi, nắm lấy một thanh đậu tằm Thương Sơn phơi khô, cười hì hì xem náo nhiệt.

Hiện tại, Bạch Lan Chi vẫn còn có chút đứng không vững, Đại quan chủ cảnh giới Hợp Thể lại quỳ đứt khoát như thế.

Đám người này đến cùng là cường đại cỡ nào?

May mắn lúc ấy gặp phải bọn họ, mình cũng không sinh ra tâm tư phản kháng, nếu không...

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía nam tử uy nghiêm kia.

Theo Diệp Tùy Phong tới gần, mặt mũi Diệp Bá tràn đầy mồ hôi, ngay cả lớp áo sau lưng cũng ướt nhẹp.

- Quan chủ.....Ngô Đồng Quan.

Diệp Tùy Phong đứng ở trước mặt Diệp Bá, lạnh nhạt nói.

Diệp Bá cúi đầu, không dám trả lời.

- Hẳn làm chuyện bản thủ, người làm Quan chủ có biết không?

Diệp Tùy Phong chỉ vào quản sự bên cạnh hỏi.

Chương 174: Cường Giả Làm Việc

Quản sự vừa rồi còn ngang ngược càn rỡ, lúc này đã xụi lơ, dù sao, núi dựa lớn nhất của hắn đã trong nháy mắt sụp đổ.

- Ta...

Diệp Bá vô ý thức muốn giảo biện, nhưng nghĩ tới đây chính là gia chủ, người thay đổi vận mệnh của tất cả mọi người Diệp gia.

Cho dù hiện tại hắn được người khác tôn xưng là đại năng, cũng tuyệt đối không dám náo động ở trước mặt hắn.

- Đại bá, tiểu chất... Biết.

- Bát!

Một bàn tay lớn, nặng nề đánh lên trên mặt Diệp Bá, mắt hắn nổi đom đóm, té ngã trên đất, máu tươi trộn lẫn mấy cái răng từ miệng bay ra.

Trong lòng Bạch Lan Chi kịch chấn, không phải vì Diệp Bá bị đánh, mà vì xưng hô của hắn đối với nam tử kia.

Chẳng lẽ, người đồng hành với mình chính là Diệp Thánh trong truyền thuyết?

Diệp Tùy Phong nhìn Diệp Bá ngã xuống đất, lạnh lùng nói:

- Nếu người đã gọi ta một tiếng đại bá, vậy ta sẽ thay cha người dạy dỗ lại người.

- Ta vẫn luôn liên tục nhấn mạnh hai chữ “quy củ”.

- Mà người thì sao, để loại tiểu quý kia làm xằng làm bậy ở chỗ này!?

- Thánh Địa Vân Tiêu? Cách làm này giống như Thánh Địa sao?

Đôi mắt với sự răn dạy của Diệp Tuy Phong, Diệp Bá một câu lời cũng không dám nói.

Bởi vì chuyện lên giá này, thật sự là hắn cũng biết, với lại mỗi tháng đều sẽ thu được một khoảng “Cung phụng” không nhỏ.

Ánh mắt Diệp Tuy Phong lạnh lẽo, thật ra nhất làm cho hắn cảm thấy khó chịu, cũng không phải là chuyện bản thân.

Mà Diệp Bá thân là cường giả, lại không có một chút giác ngộ của cường giả, vẫn làm việc theo phương của mấy tiểu gia tộc thế lực nhỏ.

Hoặc, người định tốt tiêu chuẩn, chỉ cho mang bao nhiêu người tới.

Hoặc, người dứt khoát thu phí theo đầu người, mỗi người bao nhiêu tiền.

Cho dù người hoàn toàn không tiếp nhận người ngoài, để bọn hắn nhất định phải ở cách hoàn thành Vân Tiêu ngoài trăm dặm, dám đến liền giết, Diệp Tuy Phong cũng sẽ không tức giận.

Mà Diệp Bá lại để một tiểu quý ở đây cáo mượn oai hùm, làm người ta buồn nôn, tính là xảy ra chuyện gì?

Thế diện cũng mất hết!

- Từ giờ trở đi, người cũng không cần tiếp tục làm Quan chủ Ngô Đổng Quan này nữa.

- Về thành Vân Tiêu đi, lúc nào nghĩ thông suốt thì mới trở ra.

Diệp Tuy Phong nói.

- Vâng...

Sắc mặt Diệp Bá chán nản, từ dưới đất bò lên, thấp giọng đồng ý.

Diệp Tuy Phong hừ một tiếng, sau đó vẫy tay đối với Diệp Hiểu Hiểu, chuẩn bị rời khỏi.

- Ai, đại bá, đại bá.

Diệp Hiểu Hiểu chột nhảy đi qua, cười nói:

- Đường ca từ nhiệm, vậy chúng ta có cần phải tìm một Quan chủ mới đến trụ trì chuyện ở Ngô Đồng Quan không?

Diệp Tuy Phong khiêu mi:

- Người có nhân tuyển?

- Hi hi.

Diệp Hiểu Hiểu cười cười, sau đó chỉ vào Bạch Lan Chi đứng ở bên cạnh, nói:

- Ta cảm thấy nàng ấy cũng không tệ, có kinh nghiệm quản lý tông môn, với lại làm người cũng khá là cẩn thận.

- Mấu chốt nhất là, ta cảm thấy nàng ấy rất tốt, rất thích hợp.

- A?

Bạch Lan Chi lập tức ngơ ngác, chuyện này xảy ra có chút vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng của nàng.

Làm sao đột nhiên lại đề cho mình làm Ngô Đồng Quan Chủ?

- Đường muội, người đừng làm loạn.

- Một người vừa từ bên ngoài tới, thực lực chỉ có cảnh giới Nguyên Anh, sao có thể làm Ngô Đồng Quan Chủ được?

Diệp Bá sợ Diệp Tuy Phong lại tức giận, vội vàng nói.

- Có gì không được?

Nhưng phản ứng của Diệp Tuy Phong lại nằm ngoài dự liệu của hắn.

- Chỉ cần Hiểu Hiểu thích thì nàng ấy sẽ được làm Quan chủ, người biết không?

Diệp Bá sững sờ, trong lúc nhất thời nghĩ mãi mà không rõ ý của những lời này.

Diệp Tuy Phong lắc đầu:

- Đợi khi nào người chừng nghĩ rõ ràng chuyện này thì hay nghĩ đến chuyện đi ra khỏi thành Vân Tiêu.

Đối với cường giả chân chính thì chỉ cần người thích thì đó chính là tiêu chuẩn làm việc của những người khác.

Người có thể nhân từ, có thể tùy hứng, thậm chí có thể khát máu giết chóc.

Nhưng ngàn vạn không thể không phóng khoáng, làm chuyện cầu thả, như thế sẽ chỉ tăng thêm cười tai, mất đi uy nghiêm.

Diệp Hiểu Hiểu quản lý hội Thiên Tiên mấy năm, sớm đã hiểu rõ đạo lý này.

- Cứ dựa theo người nói mà làm đi, chúng ta tu chính Ngô Đồng Quan một chút, người giúp Bạch Lan Chi mau chóng quen thuộc chuyện nơi đây.

Nói xong, Diệp Tuy Phong đi vào trong quan.

Mà lúc này, Bạch Lan Chi đứng ở bên cạnh đã triệt để choáng váng.

Nàng thật sự chỉ muốn tìm một mảnh đất nhỏ ngoài Thánh Địa định cư mà thôi.

Nhưng ai có thể ngờ được, chuyện quanh co một hồi, mình lại trở thành Quan chủ Ngô Đồng Quan !

Quyền thế ngấp trời!

Đây quả thực là chuyện nàng nằm mơ cũng không dám!

Mà chuyện này lại chính là một thiếu nữ nói một câu, một nam nhân gặt đầu đã thành.

- Người không có vấn đề gì chứ?

Lúc này, Diệp Hiểu Hiểu lại về tới bên này.

Ánh mắt Bạch Lan Chi phức tạp, thật lâu không nói gì.

Cuối cùng, nàng quỳ một chân trên đất, dũng dạt nói:

- Tiên Chủ, ta nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của ngài!

Diệp Hiểu Hiểu cười cười.

- Đi thôi.

- Từ nay về sau, người cũng người của hội Thiên Tiên chúng ta.

.....

Trong một biệt viện tao nhã lịch sự.

Một nam tử mặc nhật trường sam màu xanh, ngồi dưới cây liễu bên dòng suối, khí tức bình thản, đang cầm bút lông viết chữ lên bàn đá trước mặt.

Một chiếc lá liễu chậm rãi rơi xuống, rơi vào bên cạnh một quyển thư tịch.

Thư tịch nhìn qua rất bình thường, nội dung trên đó là một chút Sơn Hà Đồ, còn có kiến thức dị chí.

Lúc này, một nữ tử xuất trần mang theo một ấm trà, đi tới.

- Viện trưởng.

Nàng nhẹ giọng nói.

- Tiểu Y, có chuyện gì không?

Nam tử trẻ tuổi để bút xuống, xoay đầu lại, chính là Diệp Khiêm.

- Không có gì, ta chỉ là... Tới gặp người một chút.

Tiểu Y ngồi xỏm người xuống, pha một chén trà thơm cho Diệp Khiêm.

Trên mặt lại không tự giác nổi lên một tia ửng đỏ như ánh nắng chiều.

- Đã tìm được Thần Thánh Chi Tử năm nay chưa?

Diệp Khiêm cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nước trà thấm vào ruột gan, còn có một loại mùi thơm độc đáo.

- Đã tìm được.

Tiểu Y tới gần Diệp Khiêm, cầm lấy nghiên mực đặt trên bàn, vừa mài mực vừa nói:

- Bởi vì Thần Thánh Chi Tử tương đối đặc biệt, toàn bộ hành trình chúng ta đều luôn ngó chừng chuyện này.

Chương 175: Gặp Lại

- Cho nên, khi bọn hán dung hợp Thần Thánh Thạch, thức tỉnh Đạo Pháp Thần Thông thì sẽ lập tức có người dẫn về thư viện.

Diệp Khiêm nhẹ gật đầu.

Một mùi thơm nhẹ nhàng tiến vào trong lỗ mũi hán, hán nhìn Tiểu Y gần ngay trước mắt, hơi quay đầu.

- Đã tra rõ thân phận và nội tình chưa?

Tiểu Y ừ một tiếng:

- Có hai người là dân bản địa thành Vân Tiêu, một người khác là mấy năm này di chuyển từ ngoài tới, cũng không có vấn đề gì.

- Vậy là tốt rồi.

Diệp Khiêm vượt mi tâm, sau khi Thần Thánh Chi Tử bắt đầu trưởng thành thật sự quá cường đại.

Hán nhất định phải làm tốt không chế nghiêm khắc nhất.

Bỗng nhiên, một đôi tay nhu nhuận nhỏ bé nhưng lại lạnh như băng, đặt trên huyệt thái dương của hán.

- Diệp Khiêm ca, gần đây ngươi có chút mệt nhọc quá độ.

Giọng nói ôn nhu vang lên bên tai Diệp Khiêm.

Hán khe khẽ thở dài:

- Không có cách nào, chuyện của Thánh Địa càng ngày càng nhiều, với lại ta luôn có một loại cảm giác, gia chủ sắp trở về, ta không thể để cho thúc ấy cảm thấy trong nhà rồi bời.

- Ngươi đã làm rất tốt.

Thân thể mềm mại, tựa vào trên người Diệp Khiêm, một đôi cánh tay trắng nõn ôm lấy hán.

- Nếu gia chủ có thể nhìn thấy thịnh cảnh bây giờ của thư viện, nhất định sẽ rất tán thưởng ngươi.

Mùi thơm nhàn nhạt quanh quẩn xung quanh Diệp Khiêm.

Khi Tiểu Y vừa ôm hán, trái tim đang nôn nóng bất an của hán lại bắt đầu chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Hắn không tự giác nâng lên tay, nhẹ nhàng nắm chặt cánh tay nhỏ như ngọc dịu dàng kia.

Bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên mập mờ.

Đột nhiên, chỗ mi tâm Diệp Khiêm hiện ra hai chữ to, tản ra kim quang mãnh liệt.

Sơn Hà!

Diệp Khiêm lập tức cảnh giác, kiêu diễm trong lòng nháy mắt hóa thành hư vô, đột nhiên đứng dậy.

Hắn chăm chăm Tiểu Y trước mặt, tia sáng màu vàng trên người bộc phát, một cỗ hào nhiên chính khí bay thẳng bay lên.

Nụ cười trên mặt Tiểu Y lại theo tia sáng kia dần dần tiêu tán.

- Người đã rung động.

Lúc này, một âm thanh quen thuộc vang lên bên cạnh Diệp Khiêm.

Hắn quay đầu nhìn lại, một thiếu nữ với mái tóc dài màu đỏ tím đang nằm sấp trên bàn, hai chân vênh lên trên không trung, lác qua lác lại.

Lấy tay chống cái cằm, con mắt như ánh trăng lười liêm, ý cười đầy mặt nhìn Diệp Khiêm.

- Chắc chắn, thật không ngờ, không ngờ người lại cũng có lúc dao động xuân tâm.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

- Hiểu Hiểu?

Lúc này, Diệp Khiêm mới chậm rãi lấy lại tinh thần, thì ra mọi việc vừa rồi đều là nàng làm ra.

- Người trở về khi nào?

Diệp Khiêm một lần nữa ngồi xuống.

- Hi hi.

Diệp Hiểu Hiểu đứng dậy, ngồi đối diện Diệp Khiêm, lấy tay đụng đụng mi tâm của hắn, sợ hãi than nói:

- Người thật hung ác nha, lại khắc vắn tự vào trong thân thể mình.

Vừa rồi chính là những vắn tự này đã trực tiếp phá giải giấc mơ của nàng.

- Sáu năm trôi qua, người vẫn luôn thích hồ nháo!

Diệp Khiêm đẩy tay Diệp Hiểu Hiểu ra, đang yên đang lành bị hố như vậy làm cho mặt mũi hấn tràn đầy oán niệm.

- Nào có.

Diệp Hiểu Hiểu ôm chân, một bộ dáng vẻ bát quái:

- Ai, nói cho ta một chút thôi, nữ nhân kia là ai? Sao người lại coi trọng người ta?

- Chớ nói lung tung!

Diệp Khiêm vội vàng nói:

- Hiện tại, nàng ấy là lão sư của thư viện, chúng ta chính là quan hệ trên dưới đơn thuần mà thôi.

- Cắt.

Vẻ mặt Diệp Hiểu Hiểu tràn đầy khinh thường:

- Vừa rồi người biểu hiện rõ ràng chính là thích nàng ấy, chuyện này rất bình thường, người khẩn trương cái gì chứ?

- Ta nào có khẩn trương, với lại đó là huyễn cảnh người cố ý làm ra!

Diệp Khiêm lớn tiếng phản bác.

Diệp Hiểu Hiểu bĩu môi:

- Còn nói không khẩn trương, ngay cả huyễn cảnh và mộng cảnh cũng không phân rõ.

Nàng tới gần Diệp Khiêm, nói:

- Ta chỉ cho người ngủ một giấc thôi, những tràng cảnh kia, đều là tình cảm sâu trong lòng người được tạo dựng ra mà thôi.

- Thì tương đương với... Vừa rồi người vừa gặp một trận mộng xuân.

Mí mắt Diệp Khiêm sụp xuống, duỗi bàn tay lớn, đẩy mặt Diệp Hiểu Hiểu ra.

Hắn không muốn tiếp tục với đề tài này nữa.

- Đại bá đâu, thúc ấy cũng quay về rồi chứ?

Diệp Hiểu Hiểu nhún vai:

- Đương nhiên, hiện tại thúc ấy đang ở thư phòng, gọi cha ta, cha người, còn có Tam bá, Tứ bá có lẽ hắn còn đang mắng người đấy.

- Mắng chửi ta sao?

Diệp Khiêm giật mình.

- Có lẽ là vậy.

Diệp Hiểu Hiểu nói:

- Trên đường chúng ta trở về nhìn thấy thành Vân Tiêu hiện tại có nhiều chỗ loạn như gà bay chó sủa, lão nhân gia ông ta rất tức giận, hậu quả nha, hì hì, rất nghiêm trọng.

Diệp Khiêm chau mày, hắn vẫn luôn chuyên tâm vào Thư viện Thiên Hạ, chuyện bên gia tộc không tham gia quá nhiều, cũng không biết tồn vấn đề gì.

Nhưng làm cho hắn lo lắng nhất chính là bên phía thư viện, có thể cũng tồn tại lỗ thủng gì hay không.

- Yên tâm đi, không có chuyện của người.

Diệp Hiểu Hiểu nhìn ra ý nghĩ của Diệp Khiêm, nói:

- Một đường đến đây, có thể làm cho hắn hài lòng không chỉ có là điện Thanh Loan của Diệp Hoàng tử, còn có Thư viện Thiên Hạ của người.

- Thúc ấy chính miệng nói, người làm viện trưởng rất không tệ.

- Ai, không ngờ, không ngờ người lại thật biến thành viện trưởng.

Diệp Khiêm cười nói.

- Ta cũng không ngờ, bây giờ ngươi lại trở nên lợi hại như vậy.
- Ngươi từ lúc nào để ta tiến vào mộng cảnh vậy?

Diệp Khiêm tò mò hỏi.

Hiện giờ, tu vi của hần là Hợp Thể đỉnh phong, với lại hần còn tự khắc vẫn tự do chính tay Diệp Tùy Phong viết vào trong thân thể.

Cho dù là đại năng cảnh giới Độ Kiếp cũng có thể ngành kháng một chút.

Nhưng cho dù thế, hần vẫn rơi vào trong mộng cảnh Diệp Hiểu Hiểu mà không phát giác chút nào.

Diệp Hiểu Hiểu không nói gì, mà chỉ lung lay một mảnh lá liễu trong tay.

Diệp Khiêm giật mình, thì ra vào lúc đó thì mộng cảnh đã bắt đầu.

Thủ đoạn của nàng vẫn kinh khủng như vậy.

- Ngươi chuẩn bị một chút đi, có thể đại bá rất nhanh sẽ có chuyện muốn bàn giao, lần này là đại sự cứu vớt thế giới.

Diệp Hiểu Hiểu nhảy xuống cái bàn, nói.

Diệp Khiêm nghiêm túc gật đầu, vô luận chuyện gì, hần đều sẽ ứng phó toàn lực!

- Đúng rồi, ngươi cũng nắm chặt thời gian, làm chuyện của mình đi.

Diệp Hiểu Hiểu cười híp mắt nói:

- Cũng đừng quên sinh một đứa em bé, có năm ngàn điểm công hiến đấy.
- Nếu ngươi không có ý đó, vậy ta sẽ đi tìm muội ấy, nói ngươi gặp mộng xuân, mà nhân vật nữ chính trong đó là muội ấy.

Sắc mặt của Diệp Khiêm đen như đáy nồi.

- Không cần, ngươi đừng có nhắc đến chuyện này nữa!

Chương 176: Phú Quý Bị Đánh

Bên hồ trong suốt như gương.

Lá liễu chập chờn theo gió nhẹ.

Lang Nữ đứng ở bên bờ, cảm nhận từng cơn gió nhẹ thổi vào mặt.

Ở trước mặt nàng chính là một tấm bia đá mọc đầy rêu xanh, phía trên sách viết hai chữ lớn cứng cáp hữu lực.

- Kính Hồ.

Lang Nữ nhận ra hai chữ này, nhin không được vươn tay, muốn chạm vào nó.

Bỗng nhiên, một cành cây thật dài từ trên trời giáng xuống, chậm rãi xẹt qua, đẩy ngón tay Lang Nữ ra.

- Không thể... Bia đá.

Không ngờ cây liễu bên cạnh lại mở miệng nói tiếng người.

Lang Nữ giật nảy mình, sau khi tra xét rõ ràng, nàng phát hiện cây liễu này lại sớm đã thành tinh.

Với lại thực lực của nó hình như đã đạt đến trình độ Thụ Yêu cấp 8!

- Đùng lộn xộn, phiến hoa viên này đã thành tinh.

Lúc này, Vũ Hồng từ phía sau nàng đi tới, trên mặt mang theo cảm xúc bất khả tư nghị.

- Ý của ngươi là gì?

Lang Nữ hỏi.

Vũ Hồng chỉ chỉ cảnh sắc xung quanh:

- Tất cả hoa cỏ cây cối nơi này, toàn bộ đều đã có linh trí, đồng thời tu vi cũng rất bất phàm.

- Có mấy tên, thậm chí ngay cả ta cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Lang Nữ nhẹ gật đầu, thật ra nàng cũng có loại cảm giác tương tự.

Từ khi bước chân vào phạm vi thế lực của Thánh địa thành Vân Tiêu, nhìn thấy mọi thứ đều đang không ngừng đổi mới nhận biết của bọn hắn.

Bọn họ chưa bao giờ thấy qua thịnh cảnh như thế!

Tùy tiện một trái cây trên một thân cây đều là Linh Quả.

Tùy tiện một đóa hoa bên đường cũng ẩn chứa linh lực không tầm thường.

Thậm chí nắm lên một nắm đất trên mặt đất, đặt ở bên ngoài cũng là chí bảo hiếm có.

Khó trách, nhiều tu sĩ lại vượt vạn dặm xa xôi, đi đến Thánh địa thành Vân Tiêu.

Nếu như có thể đi vào, nơi này khắp nơi đều có cơ duyên!

Mà càng đến gần thành Vân Tiêu, loại cảnh tượng này lại càng dễ gặp.

- Căn cứ theo quan sát của ta, đầu nguồn của tất cả biến hóa đến từ Kính Hồ trước mặt này.

Vũ Hồng chấp hai tay sau lưng, đứng song song với Lang Nữ.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Ở chỗ này, hắn cảm nhận được khí tức nguyên dịch đến từ tháp Khởi Nguyên, với lại số lượng này lại kinh khủng đến muốn hù chết người ta.

Chuyện này khiến hắn không khỏi nghĩ tới mấy năm trước, vị tiên bối kia đã từng nhắc qua một câu:

- Trong nhà của ta còn có hơn mười ngàn tháp Khởi Nguyên.

Lúc đầu, hắn thật sự không quá tin tưởng, nhưng bây giờ, hắn thật tin, còn rất hưng phấn.

Nếu trông Đại Thụ Khải Mông ở nơi này, như vậy nhất định chu kỳ sinh trưởng của nó sẽ co giảm lại còn ngắn nhất.

- Khó trách Tiên chủ, còn có vị tiên bối kia lại mạnh mẽ như vậy.

Lang Nữ cảm thán nói.

- Không.

Vũ Hồng lại lắc đầu.

- Diệp tiên bối cường đại, không quan hệ đến nơi này vì nơi này chính là một tay hấn sáng lập mà thành.

- Mà Tiên Chủ cường đại thì lại có quan hệ trực tiếp với Diệp tiên bối.

Lang Nữ quay đầu:

- Nói như vậy, toàn bộ Vân Tiêu thánh địa đều là do một mình hấn tạo dựng nên sao?

- Chuyện này thật sự khó mà tưởng tượng được, sao một người có thể cường đại đến loại trình độ này chứ?

Vũ Hồng cười cười.

- Ta cũng cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng sự thật chính là như thế.

- Có lẽ... Hấn chính là thượng thiên phái tới để cứu vớt thế giới này của chúng ta.

Sau khi nhìn thấy sự cường đại của Vân Tiêu thánh địa, tâm thái của Vũ Hồng bây giờ đã triệt để bắt đầu tương hòa.

Chỉ cần Diệp Tùy Phong còn muốn cứu vớt thế giới, như vậy thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề.

Nếu hấn không muốn...

Ha ha, vậy cũng không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản hấn.

Lúc này, bỗng nhiên, một tiếng la truyền tới.

Ngay sau đó, một con gấu lông dài từ đằng xa băng băng chạy tới, vừa khóc vừa hô to.

- Vũ Hồng đại ca, nhanh cứu ta, cứu ta với!

Rất nhanh, Phú Quý đã chạy tới trước mặt hai người.

Chỉ thấy nửa bên mặt gấu của nó sưng vù, còn mang theo nước đọng, hiển nhiên là gặp trọng kích.

- Xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Vũ Hồng kinh ngạc, cho dù Phú Quý khờ thể nào thì cũng là cấp bậc Thánh Thú, tương đương với tu sĩ Độ Kiếp của nhân loại, sao lại bị đánh thành như vậy.

Chẳng lẽ, nó nổi lên xung đột với tộc nhân Diệp gia?

Phú Quý dùng tay lau nước mắt, mếu máo nói:

- Là như vậy...

Sau đó, nó kể lại toàn bộ chuyện đã xảy ra.

Thì ra, sau khi vào Diệp gia, Diệp Hiểu Hiểu đã cho phép mấy người bọn hắn tự do hoạt động.

Phú Quý đang đi dạo, bỗng nhiên nhìn thấy một đám cá chép rất xinh đẹp đang bơi lội trong dòng suối nhỏ, từng con linh hoạt hiếu động, cực kỳ có linh trí.

Mấu chốt nhất là, cái đầu của bọn chúng đều rất lớn, vừa nhìn đã biết là ăn rất ngon.

Lại nghĩ đến đám tộc nhân trong nhà nói nó phải mang một chút đồ ăn ngon về, nếu không mang sẽ đánh nó.

Thế là Phú Quý mới chuẩn bị bắt mấy con cá chép này đi.

Nhưng ai có thể tưởng tượng được, cá chép vô cùng linh hoạt, vừa hay khắc chế nó, căn bản làm cho nó không thể bắt được, còn không nhảy múa tung tăng trên đầu nó.

Phú Quý tức giận, lấy ra khí thể Thánh Thú, bắt đầu truy đuổi cá chép đám kia, đuổi theo một đường thì đuổi tới Kính Hồ này.

Nhưng khi nó chuẩn bị thi triển thần thông bắt lấy bọn chúng thì bỗng nhiên một con cá chép màu đỏ cực lớn từ trong hồ chui ra, sau đó cái đuôi cá không lồ đập mạnh vào người đó.

Thế là Phú Quý nổi giận, bắt đầu đánh nhau với nó.

Nhưng ai có thể ngờ được, con cá chép vốn nên bình thường này cũng tu luyện đến cấp 10, cũng chính là cấp bậc Thánh Thú.

Kết hợp với thân thể linh hoạt, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp.

Thế là, Phú Quý bị hung hăng đánh một trận.

- Vũ Hồng đại ca, ngươi phải báo thù cho ta!

Phú Quý khóc hu hu nói.

Vũ Hồng nhìn đầu gấu biến thành đầu heo, thật không biết nói gì.

Lúc trước, hắn cũng cảm giác được mấy tồn tại không chọc được, không ngờ, Phú Quý lại đi đánh nhau với người ta.

Ngươi đánh không lại, ta cũng đánh không lại!

- Ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi, đợi chút nữa ta đi tìm xem thử có đồ ăn ngon khác không.

Vũ Hồng bắt đắc dĩ nói.

Chương 177: Họa Gia Tộc

Nước trong Kính Hồ này thật là quá sâu, vẫn không nên càn rỡ là tốt nhất.

Lang Nữ cũng thở dài, nói:

- Mấy ngày trước, ta không cẩn thận đánh chết một tu sĩ, còn tưởng rằng người của Cao Lĩnh phương Nam cũng không gì hơn cái này.

- Nhưng hiện tại xem ra, chúng ta thực sự là thua không ít.

Mặc dù nói như thế, nhưng ánh sáng màu xanh lam trong mắt Lang Nữ lại càng ngày càng thịnh.

- Như vậy cũng tốt, càng đối thủ cường đại mới có thể làm cho mình trở nên càng thêm cường đại!

Vũ Hồng gật đầu:

- Đi theo Tiên Chủ, tuyệt đối sẽ không sai.

Lang Nữ chế nhạo cười nói:

- Ngươi bây giờ, là tự nguyện gia nhập hội Thiên Tiên à?

Vũ Hồng nhún vai:

- Người nha, cả ngày đều chỉ biết kiêu ngạo như vậy, sau khi nhìn thấy cường giả chân chính mới sẽ hiểu rõ, sự kiêu ngạo của của mình buồn cười đến cỡ nào.
- Năm năm trước, ta dùng một ngón tay đã có thể tùy tiện giết chết một trăm người như Tiên Chủ.
- Mà bây giờ, cho dù ta dốc hết toàn lực cũng chưa chắc có thể thương tổn được một cọng tóc của nàng ấy.
- Nếu còn dựa vào một chút kiêu ngạo đáng thương này của mình thì thật quá buồn cười.

Ánh mắt của hắn, bắt đầu từ Kính Hồ luôn nhìn hướng lên bầu trời, sau khi nhìn thấy chữ “Diệp” to lớn đang lơ lửng trên cao thì mỉm cười.

- Có thể được hắn mang theo nhất định là chuyện may mắn nhất đời này của ta.

Lang Nữ cũng cười.

- Đúng vậy, ta cũng cực kỳ may mắn vì ngày hôm đó có thể gặp được nàng ấy.

Chỉ có Phú Quý, vừa lau khô nước mắt, trong đầu đang suy nghĩ.

Minh phải làm như thế nào mới có thể đánh bại được con cá chép chán ghét kia.

.....

Trong Kính hồ, có một đảo nhỏ giữa hồ.

Ở trên đảo có đình đài lầu các, chim hót hoa nở, dạt dào tiên khí.

Đây là biệt viện gia chủ mới xây, thư phòng cũng ở trong đó.

Năm năm qua, nơi này đều chỉ có một vài tỳ nữ quét dọn vệ sinh, nhưng hôm nay, trong thư phòng gia chủ lại ngồi đầy người.

Diệp Tuy Phong ngồi ở vị trí trung tâm.

Hai bên trái phải theo thứ tự là, Diệp Tuy Vân, Diệp Tuy Vũ, Diệp Tuy Hồ, Diệp Tuy Báo.

Bốn vị chủ sự hạch tâm của Diệp gia.

Bốn người bọn họ, nếu như xuất hiện ở ngoài thì tuyệt đối sẽ gây nên oanh động cực lớn.

Đây chính là người lãnh đạo của gia tộc Thánh Nhân!

Ở trong Thánh Địa có được quyền lợi tuyệt đối và quyền uy vô thượng.

Nhưng bây giờ, bốn người bọn họ lại từng người về mặt khăn trang, quy củ ngồi trên ghế mặt, im lặng chờ đợi nam nhân ngồi ở chủ vị kia nói chuyện.

Diệp Tuy Phong lười biếng dựa vào ghế, ở trước mặt hẳn là một chiếc hộp bắn ra tia sáng.

Trong hộp cũng không có bảo vật gì, mà là tất cả tin tức lớn đã xảy ra ở thành Vân Tiêu trong sáu năm qua, còn có chuyện gia tộc trước mắt.

Những tin tức này đều là Tuy Vân sửa sang lại, chính là vì khi Diệp Tuy Phong trở về, có thể trước tiên nhìn thấy tình huống trước mắt của thành Vân Tiêu.

Rất nhanh, Diệp Tuy Phong đại khái xem mọi thứ trong đó một lần.

Đầu tiên là Diệp gia, nhân khẩu trực hệ của gia tộc đã tăng lên gấp mấy lần, lại gần mười ngàn người.

Có một nửa đều là những đứa bé ra đời trong vòng sáu năm này, xem ra những người này vẫn tương đối “cần cù chăm chỉ”.

Mà cao tầng chủ mạch của Diệp gia cũng y theo Diệp Tuy Phong phân phó, vẫn luôn nắm giữ quyền lợi quan trọng trong gia tộc, loại địa vị này không có bất kỳ người nào có thể dao động.

Thí dụ như mấy người Tuy Vân đều đã đột phá đến cảnh giới Hợp Thể, thực lực siêu nhiên.

Tiếp xuống chính là lượng lớn chi thứ, còn có tu sĩ từ ngoài đến gia nhập Diệp gia, số lượng rất to lớn, đã có hơn trăm ngàn người.

Bọn hắn hưởng thụ tài nguyên tu luyện gần với trực hệ, thực lực tổng hợp cũng cực kỳ xuất sắc.

Mà Diệp gia thì nắm trong tay cả tòa thành Vân Tiêu.

Khu vực hạch tâm Thành Vân Tiêu nắm giữ kéo dài ngàn dặm.

Cuối cùng, mới là vùng bên ngoài thành Vân Tiêu.

Đẳng cấp rõ ràng, tầng tầng hướng phía dưới.

Loại này hình thức quản lý vừa đơn giản, lại rất hữu hiệu.

Nhưng cũng có rất nhiều thiếu hụt lớn nhỏ.

Tỉ như chuyện của Diệp Bá ở Ngô Đồng quan, chính là thiếu hụt rõ rệt nhất của loại mô thức này.

Đó là chuyện không thể tránh khỏi, sau khi một thế lực đột nhiên tăng mạnh thực lực, không có vấn đề là chuyện không thể nào.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến quyền lợi và lực lượng của hạch tâm, vậy cũng việc nhỏ.

- Trên đại thể làm không tệ.

Sau khi xem hết tất cả tin tức, Diệp Tùy Phong mở miệng nói.

Mấy vị ngồi phía dưới lập tức thở dài một hơi.

- Chỉ có điều ở trên phương diện nhỏ vẫn tồn tại rất nhiều vấn đề.

Sau đó, Diệp Tùy Phong đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Tùy Hổ, Diệp Bá chính là con thứ hai của hắn.

Lúc này, Diệp Bá đã trở về, hắn cũng biết chuyện của con trai mình, đối mặt với ánh mắt Diệp Tùy Phong, trên trán hắn lập tức toát ra mồ hôi lạnh.

Nhưng một lát, Diệp Tùy Phong lại thu hồi ánh mắt.

- Gia tộc phát triển nhanh như vậy, có vấn đề nhỏ là chuyện bình thường.

- Chỉ có điều, phải chủ động đi tìm phát hiện vấn đề, đừng để suốt ngày ngồi nhìn trên cao, dưới đây xảy ra chuyện gì cũng không biết.

Diệp Tỳ Phong nói.

Mấy vị nòng cốt ngày thường hô phong hoán vũ ở ngoài liên tục xung phải, không ai dám phản bác nửa câu.

Diệp Tỳ Phong tiếp tục nói:

- Nếu các người đã xây dựng thành Vân Tiêu thành Thánh Địa.

- Vậy thì Thánh Địa phải có dáng vẻ và khí độ của Thánh Địa.

- Hơn chục triệu tu sĩ và dân chạy nạn tụ tập ở ngoài, đều sắp biến thành tiểu quốc, loạn không ra bộ dáng gì!

- Hoặc mở rộng biên cảnh, hoặc tăng cường quản lý, tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp giải quyết hết chuyện này đi.

Tỳ Vân gật đầu nói:

- Đại ca, chuyện này, thật ra chúng ta đã có đối sách, chỉ là đang chờ đợi thời cơ.

- Hiện tại, chất nữ Diệp Hoàng đã thống nhất toàn bộ nửa phía đông Liên Minh Cửu Thành, mà Diệp Long cũng đã cầm xuống nửa phía Tây, cũng đã đến khuếch trương mở rộng.

Chương 178: Trồng Xuống Góc Mầm Non Đầu Tiên

Diệp Tỳ Phong ừ một tiếng.

- Đi, chuyện trong nhà, các người đều làm tốt lắm, ta cũng không có gì muốn nói.

- Tiếp đó, ta sẽ tiến hành một chút hành động trong phạm vi khắp thiên hạ, đến lúc đó tốc độ mở rộng sẽ rất nhanh, các người phải kịp thời điều động người trong nhà đi bổ sung.

Cây con của Đại Thụ Khải Mông và một trăm ngàn tháp Khởi Nguyên đều đã chuẩn bị xong.

Diệp Tuy Phong quyết định mau chóng đem trồng toàn bộ bọn chúng, tịnh hóa mảnh thổ địa hồng bát này, để thế giới một lần nữa toả ra sự sống.

Thuận tiện nhìn xem những người được gọi là “Trên trần nhà” đến cùng có năng lực gì, có người nào nhúng tay vào chuyện dòng sông thời gian kia hay không.

Lại trò chuyện những chuyện khác một chút, Diệp Tuy Phong đứng dậy giải tán.

Qua những năm này phát triển, nhóm nòng cốt này đều đã có năng lực một mình đảm đương một phía, chuyện trong nhà đã không cần hẳn phải tự mình phí sức cực khổ nữa.

Rất nhanh, trong thư phòng lại chỉ còn lại một mình Diệp Tuy Phong.

Bỗng nhiên, hần hướng về phía không có một ai, mở miệng nói:

- Ra đi, nhìn lén lâu như vậy, ta cũng cảm thấy mệt.

Vừa dứt lời, một bóng người nhỏ nhắn từ trong hư không rớt xuống, rơi lên trên mặt bàn.

- Hắc hắc, đại bá, ta tưởng ngươi sẽ chửi mắng bọn hần một trận chứ.

Diệp Hiểu Hiểu cười đùa nói.

- Cũng không phải là trẻ con, mắng cái gì mà mắng.

Diệp Tuy Phong im lặng lắc đầu, hỏi:

- Đã đi gặp mẹ ngươi chưa?

- Gặp rồi.

Diệp Hiểu Hiểu nằm ngửa lên mặt bàn, nhìn bầu trời:

- Ta lén trở về, từ phía sau ôm lấy mẹ ta dọa bà ấy giạt mình kêu lên.

- Chỉ có điều...

- Ta luôn cảm giác, cha và mẹ đã không còn yêu thương ta như trước nữa.

Giọng của nàng nghe có chút lo lắng.

- Đó là vì người đã trưởng thành, bọn hấn không muốn dùng tình cảm để trói buộc đôi cánh của người.

- Tóm lại, bất kể như thế nào, bọn hấn vẫn là người yêu thương người nhất.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Hiểu Hiểu thở nhẹ một hơi không nói gì.

Thật ra, cho dù nhìn từ bên ngoài thì nàng vẫn như cũ là một thiếu nữ chưa lớn lên.

Nhưng ở sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, không trưởng thành là không thể nào, rất nhiều thứ, trong trong lòng nàng đều hiểu.

- Gọi mấy người Vũ Hồng tới đi, chúng ta chuẩn bị đi trồng cây.

Diệp Tuy Phong nói:

- Còn có Diệp Khiêm, cũng gọi hấn tới đây luôn đi.

- Tiếp đó, chúng ta cần không ít người.

Diệp Hiểu Hiểu nhẹ gật đầu, cơ thể lộn một vòng, nhảy xuống khỏi cái bàn đồng thời biến mất ở trong hư không.

.....

Trên đảo nhỏ ở giữa Kính Hồ.

Phía trước đình viện ưu nhã có một đầm nước nhỏ nhỏ.

Diện tích không lớn nhưng lại cực kỳ tĩnh mịch.

Ngẫu nhiên có mấy con cá chép nhìn như bình thường nổi lên mặt nước, nghịch ngợm phun bong bóng.

Diệp Tuy Phong đứng chấp tay ở bên cạnh đầm nước.

- Cứ chọn chỗ này trồng mầm non của Đại Thụ Khải Mông vậy!

Hấn vẫn tương đối chờ mong, loại cây cối này khi lớn để bậc cao cấp sẽ mang đến biến hóa như thế nào cho thế giới đây.

- Đại bá, bọn hấn tới rồi.

Lúc này, Diệp Hiểu Hiểu từ trong hư không nhảy xuống, rơi vào bên cạnh Diệp Tỳ Phong.

Nơi xa, một đoàn người từ trên bầu trời nhanh chóng bay xuống.

Vũ Hồng, Lang Nữ, Phú Quý và ba vị Hùng Chủ hội Thiên Tiên.

Ngoài ra, còn có một nam một nữ, chính là hai người Diệp Khiêm và Tiểu Y.

- Chết nhi bái kiến đại bá!

Vừa mới rơi xuống, Diệp Khiêm đã lập tức quỳ một chân trên đất, thi hành đại lễ.

Tiểu Y cũng như thế, cũng quỳ xuống theo Diệp Khiêm.

- Đứng lên đi.

Diệp Tỳ Phong cười nhạt nói:

- Mấy năm không gặp, ngươi cũng lớn như vậy rồi.

- Ta đã tìm hiểu về Thư viện Thiên Hạ của ngươi, rất không tệ, có tiếng có miếng.

Nghe thấy câu nói này, cảm xúc của Diệp Khiêm cực kỳ kích động.

Nhiều năm cố gắng như vậy, hấn muốn nhất chính là đại bá khen ngợi.

Hiện tại, hấn đã được như ý nguyện!

Mà Tiểu Y ở bên cạnh thì sắc mặt tràn đầy kinh ngạc, nàng chưa thấy Diệp Khiêm lộ ra bộ dáng này bao giờ.

- Đều đến đây đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Sau đó, mấy người Diệp Khiêm và Vũ Hồng đều đi tới.

Tiếp đó, Diệp Tỳ Phong mở ra bàn tay ra, một gốc mầm non nho nhỏ màu xanh biếc dần dần bắt đầu phóng đại, cuối cùng

chiếm toàn bộ bàn tay.

Ánh mắt Vũ Hồng nóng rực, đó là mầm non của Khải Mông Thụ!

Hiện giờ, Diệp Tùy Phong lấy nó ra, nhất định là muốn bắt đầu trồng xuống, thời gian này so với lúc trước hẳn dự liệu còn nhanh hơn mấy chục ngàn lần.

Mấy đời người thủ hộ Thiên Cơ cốc cũng sắp một lần nữa phát triển ở chủ thế giới!

Mà trên mặt Diệp Khiêm thì tràn đầy tò mò.

- Đại bá, cái này chính là mầm non Khải Mông Thụ có thể cứu vớt thế giới sao?

Hắn hỏi.

Diệp Tùy Phong khiêu mi, Diệp Hiểu Hiểu thì ở bên cạnh cười nói.

- Lúc đến, ta đã nói cho hắn biết về chuyện này.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

- Không sai, nó chính là cây giống của Đại Thụ Khải Mông.

- Hôm nay, ta gọi các người tới chính là nhìn cho kỹ quá trình gieo trồng nó, còn có ảnh hưởng do nó sinh ra.

- Một đoạn thời gian rất dài, nhiệm vụ của các người có lẽ sẽ là việc này.

Diệp Tùy Phong dùng một tay nâng mầm non kia lên.

- Cho nên, đều nhìn cho kỹ.

Nói xong, mầm non ấy chậm rãi bay về phía đầm nước.

Dưới ánh mắt của mọi người, mầm non đó bắt đầu run rẩy, hình như lần đầu tiên đến thế giới này.

Bộ rễ trắng nõn chậm rãi rung động, giống như đang chạm đến phiến thiên địa này.

Bỗng nhiên, một vòng điện quang từ trong hư không nhô ra, kết nối với bộ rễ của nó.

Trong nháy mắt, vô số sấm sét nhỏ xíu quán thông toàn bộ với chùm rễ của mầm non của Đại Thụ Khải Mông, giống như kéo dài rễ của nó.

Hư không bắt đầu rung động!

Tiếng sấm nặng nề, rung động âm âm.

Diệp Tỳ Phong ở dưới tầm mắt Thiên Đạo Giới, có thể thấy rõ vô số pháp tắc, đầu tiên là thăm dò chỉ chốc lát.

Sau đó, bọn chúng nhảy cẫng hoan hô, chăm chú quán quanh ở phía trên mầm non trước mặt kia.

Đợi đến khi tất cả thiên đạo pháp tắc đều ngưng thực, toàn bộ thế giới hình như đọng lại trong chớp mắt.

Chương 179: Thành Chủ Thành Hắc Thạch

Ngay sau đó, mầm non Khải Mông Thụ được vô số hồ quang điện dẫn dắt, nặng nề rơi trên mặt đất!

Sau đó, rễ của nó bắt đầu điên cuồng mở rộng, mỗi một sợi rễ đều cắm thật sâu vào lòng đất, kéo dài đến trong hư không.

Mà thân cây của nó cũng đang trưởng thành với tốc độ cực nhanh mà mắt thường có thể thấy được!

Trong chớp mắt đã cao đến mấy chục mét, bắn ra vô số cành lá tươi mới, cấp tốc mở rộng.

Trong nháy mắt, một đại thụ che trời, đột ngột từ mặt đất trong Kính Hồ mọc lên!

Tán cây to lớn gần như che đậy cả hòn đảo nhỏ giữa hồ.

Đám người không khỏi lên tiếng kinh hô, cảnh tượng này thật sự là quá kỳ dị.

Mà Diệp Tỳ Phong thì có thể cảm nhận được rõ ràng, gốc cây trước mặt đã hoàn toàn nối liền với toàn bộ với pháp tắc thế giới.

Nó thông qua pháp tắc chậm rãi thay đổi mặt đất dưới chân, còn có hoàn cảnh xung quanh để bọn chúng có thể càng thêm

phù hợp với quy tắc vận hành của thế giới.

Lại thông qua bản thân nó che chở vạn vật sinh linh, trả lại quy tắc Thiên Đạo, tạo thành một vòng tuần hoàn chặt chẽ.

Diệp Tuy Phong giật mình, khó trách Thiên Cơ lão nhân lại nói Đại Thụ Khải Mông có thể cứu vớt thế giới này, cũng có thể giúp cho toàn bộ thế giới tiến hóa đến một tầng cấp cao hơn.

- Thật sự là... Quá đẹp!

Vũ Hồng ngửa đầu nhìn qua tán cây, nhin không được cảm thán nói.

Trong lòng của hắn run rẩy, con mắt không khỏi bắt đầu ướt át.

Cuối cùng, mầm non của Khải Mông Thụ đã có thể một lần nữa về chủ thế giới!

- Cây này, hình như đang thay đổi mặt đất dưới chân chúng ta, để nó càng thêm phù hợp... Thiên Đạo.

Sắc mặt của Diệp Khiêm thì đầy kinh ngạc, hắn nhìn ra một chút xiu chỗ bất phàm của Khải Mông Thụ.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, có Đại Thụ Khải Mông, không đến mấy năm nữa, Thánh địa thành Vân Tiêu sẽ đạt tới một tầng thứ cao hơn.

Với lại không chỉ là hoàn cảnh trong thành Vân Tiêu, gần như toàn bộ Liên Minh Cửu Thành cũng nằm trong phạm vi cải tạo của nó.

Đây vẫn chỉ là giai đoạn thứ nhất của Đại Thụ Khải Mông mà thôi.

Chờ sau khi nó chân chính trưởng thành sẽ thật có được năng lực thay đổi thế giới.

- Hiểu Hiểu.

Diệp Tuy Phong kêu một tiếng, nói:

- Gọi Diệp Hoàng, Diệp Long, còn có tỷ tỷ Diệp Cẩm Dao của người trở về đây.

- Tiếp đó, chúng ta sẽ bắt đầu trồng mầm non của cây này đến trong mỗi ngõ ngách trên thế giới!

.....

Phía đông Liên Minh Cửu Thành, thành Hắc Thạch.

Phủ Thành Chủ.

- Bá!

m thanh một cái tát vang lên trong đại điện phủ thành chủ, cực kỳ vang dội.

Một đám tướng sĩ khí thế phi phàm, có phần nộ, có khinh thường, có ngưng trọng, toàn bộ đều nhìn chăm chăm một thanh niên đen kịt đứng ở chính giữa nhất.

Ở trước mặt thanh niên này có một nam nhân trung niên vóc người cao lớn đang đứng.

Nam nhân trung niên cực kỳ uy nghiêm, lạnh lùng nhìn thanh niên.

Một cái tát vừa rồi chính là hấn đánh.

- Cha!

Mẽ Phong bỏ qua đau rất đau nhức trên mặt, la lớn.

- Đừng gọi ta là cha!

Nam nhân trung niên lại một tát một cái, sau đó xoay người đi trở về vương tọa thành chủ.

- Ta không có con trai như ngươi, mau cút về trong ngực nương môn điện Thanh Loan nhà ngươi đi.

- Muốn lão tử khuất phục, đầu hàng sao?

- Hừ, tuyệt đối không thể nào!

m thanh tức giận của vị thành chủ này quanh quẩn trong đại điện.

Trong đám người, một nam nhân trung niên với chòm râu dài, gầy còm, mặt mũi tràn đầy biểu cảm không biết phải làm sao.

Chính là người đã từng mang theo Mễ Phong quan sát trận chiến ở thành Vân Tiêu, Văn thúc.

- Đây không phải là đầu hàng, cha!

Mễ Phong lớn tiếng nói:

- Vì sao ngài lại không đi ra xem một chút, hiện tại toàn bộ phía đông Liên Minh Cửu Thành, toàn bộ đều đã ở dưới trướng điện Thanh Loan!

- Thành Vân Tiêu càng sớm đã biến thành Thánh Địa, hàng trăm hàng ngàn vạn tu sĩ, tụ tập ở bên ngoài, cũng chỉ vì muốn đến gần Thánh Địa một chút, mưu cầu tạo hóa!

- Đây là kỳ ngộ, là kỳ ngộ ngàn năm có một!

Hắn khàn cả giọng, muốn khuyên cha của mình hồi tâm chuyển ý.

Nhưng, Thành chủ thành Hắc Thạch chỉ thản nhiên hừ một tiếng, phun ra một cục đờm đặc.

- Mẹ ngươi chứ kỳ ngộ!

- Mẹ ngươi chứ tạo hóa!

- Mẹ ngươi chứ điện Thanh Loan!

- Lão Tử mang theo thành Hắc Thạch chiến đấu cả đời với yêu thú khát máu, với thiên địa này, cho dù chết, cũng sẽ không quy thuận dưới trướng một nữ nhân!

Thành chủ tuyên ngôn lập tức khiến các tướng sĩ cuồng hô.

Đây là một đám hán tử chân chính, cho dù chiến tử cũng không chịu khuất phục.

Mễ Phong cúi đầu.

m thanh chửi mắng không dứt bên tai.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, thực lực của hai bên chênh lệch to lớn như thế, thành Hắc Thạch căn bản không có chút phần thắng, vì sao cha của hắn lại vẫn không nguyện ý quy thuận chứ?

Bướng bỉnh như thế, thậm chí không tiếc để tất cả mọi người cùng chôn vùi với thành Hắc Thạch, đến cùng là vì sao?

Hắn không thể nào hiểu được, nhưng hắn lại muốn thuyết phục.

Bởi vì một khi hoà đàm thất bại, thế công của điện Thanh Loan sẽ lập tức đến.

Sở dĩ thành Hắc Thạch sống đến bây giờ cũng vì Diệp Hoàng xem ở phân thượng hắn là con trai của Thành chủ thành Hắc Thạch, cho nên mới vẫn luôn không ra tay.

Nhưng bây giờ, toàn bộ phía Đông liên minh chỉ còn lại một mình Hắc Thạch thành.

- Cha!

Mễ Phong rất bất đắc dĩ, thậm chí mang theo một chút bi ai.

- Chúng ta thật không có bất kỳ cơ hội nào, ngài muốn mẹ, muốn người nhà của chúng ta, muốn những tướng sĩ bồi ngài chinh chiến cả đời này đều phải chết sao?

Hắn còn muốn tiếp tục khuyên nhủ một chút.

Nhưng vẻ mặt thành chủ lại lạnh lùng.

- Chúng ta sao?

- Ngươi và thành Hắc Thạch đã không tồn tại hai chữ chúng ta.

- Cút về nói với điện chủ nhà ngươi, muốn chém giết muốn róc thịt thì nhanh tới đi, đừng để lão tử xem thường nàg!

Mễ Phong tiến lên một bước, còn muốn nói thêm gì nữa.

- Cút!

Thành chủ gầm thét, làm cho hắn ngừng bước.

Tiếp đó chính là lời chê bai khinh thường của tất cả tướng sĩ.

Vẻ mặt Mễ Phong đắng chát, cuối cùng vẫn trong tiếng chửi mắng, chậm rãi đi ra khỏi đại điện.

Sau một lát, hắn đứng ở trên tường thành, ngắm nhìn bầu trời phương xa.

Ngoài mấy chục dặm chính là đại bản doanh của điện Thanh Loan, Diệp Hoàng đang ở chỗ này, chuẩn bị tiến công Hắc Thạch thành bất cứ lúc nào.

Chương 180: Diệp Hoàng Nhập Ma

Mễ Phong bình tĩnh đứng đây.

Trước mặt thì là điện chủ hấn đã thuần phục, cũng là bóng hình xinh đẹp trong mộng của hấn sáu năm qua.

Sau lưng thì là cha, mẹ và gia đình của hấn.

Mà hấn lại phải đứng ở giữa, tiên thời lưỡng nan.

Hấn không thể đứng nhìn Diệp Hoàng dẫn đầu nhân mã, san bằng thành Hắc Thạch.

Nhưng cũng không thể thuyết phục cha quy thuận điện Thanh Loan.

Hắn, thật không biết nên làm thế nào.

Có lẽ năm đó, hắn không nên đi theo Văn thúc tiến đến thành Vân Tiêu.

Hoặc sau khi trận so tài thành Vân Tiêu kết thúc, mình nên trở lại thành Hắc Thạch, kế thừa chức Thành chủ.

Nói như vậy, ít nhất, hắn cũng không cần chịu phải đưng dày vò như bây giờ.

Nhưng mọi việc đều không thể quay lại.

Sau một hồi lâu, hắn bỗng nhiên cười.

Có lẽ, chỉ có như thế mới có thể giải thoát...

.....

Trong doanh trướng rộng rãi, vẻ mặt Diệp Hoàng nghiêm nghị, nhìn chăm chăm thành Hắc Thạch trên bản đồ.

Bỗng nhiên, Phùng Chí đi vào, đi tới bên cạnh nàng.

- Điện chủ, bằng không... Hay chúng ta đổi phương thức khác đi.

Diệp Hoàng lạnh lùng nói:

- Ta đã rất nhân từ, trước khi cha về, ta nhất định phải hoàn toàn bình định phía đông!

- Vậy lỡ như thành Hắc Thạch thà chết chứ không chịu khuất phục thì sao?

Phùng Chí nói.

- Vậy thì triệt để diệt trừ, chúng ta trước đó cũng không phải chưa làm qua chuyện đồ thành.

Ánh mắt Diệp Hoàng lạnh lùng.

- Nhưng Mễ Phong... Dù sao cũng là đồng bạn của chúng ta nhiều năm.

Diệp Hoàng yên lặng một lát, nhẹ giọng nói:

- Ta tin tưởng hấn.

Một đoạn thời gian qua đi.

- Điện chủ.

Một âm thanh vang lên ngoài doanh trường.

Sau đó, Giang Phi từ ngoài doanh trường đi vào.

Ánh mắt của nàng phức tạp, nắm lấy một quyển vải trong tay.

Máu tươi từ vải trên chảy ra, thuận theo khe hở giữa ngón tay của nàng, nhỏ rơi xuống đất.

- Xảy ra chuyện gì?

Diệp Hoàng lập tức nhíu mày, nàng có một loại dự cảm xấu.

Giang Phi thở dài.

- Mễ Phong hấn...

Nàng còn chưa nói hết đã đưa mảnh vải nhuốm máu lên.

Diệp Hoàng tiếp nhận mảnh vải, từ từ mở ra.

Bên trong là một phong thư dùng máu tươi viết.

- Điện chủ, từ sáu năm trước, ta đã...

Thư rất dài, chữ viết tinh tế.

Nhưng Diệp Hoàng nhìn một chút, hai tay nhịn không được bắt đầu bắt đầu run rẩy rất nhỏ.

Khuôn mặt của nàng không cảm xúc, nhưng trong đôi mắt lại đang không ngừng biến đổi.

-... Ta chỉ hy vọng, ngài có thể buông tha cho mẹ của ta.

Thư, đến đây là kết thúc.

Người kí tên, chính là Mễ Phong.

- Hấn ở đâu?

Diệp Hoàng thấp giọng hỏi.

Giang Phi mím môi, nói:

- Hấn... Tụ tuyệt ở dưới tường thành.

- Soạt!

Diệp Hoàng đặt lá thư lên bàn, nhưng không khống chế tốt lực lượng, lập tức đập cái bàn vỡ vụn.

- Ta chỉ là... Để hấn đi đàm phán mà thôi.

- Vì sao... Lại biến thành như vậy?

Một màn khí tức màu đen, bắt đầu dâng lên trong ánh mắt Diệp Hoàng.

Nàng tiến về phía trước một bước, đứng cũng đứng không vững, kém chút ngã sấp xuống.

Hai người Phùng Chí và Giang Phi vội vàng đỡ nàng.

- Điện chủ, ngươi không sao chứ!?

Diệp Hoàng đẩy hai người ra, khí tức màu đen trong mắt càng lớn hơn.

Chỗ mi tâm có mấy đạo kiếm ý hình cánh hoa đại biểu cho chí cường xao động bất an!

- Ta chỉ là muốn cho cha nhìn thấy thành tựu của ta.

- Ta thật không muốn hấn chết!

Bỗng nhiên, một khí thế cuồng bạo từ trên người Diệp Hoàng nổ tung, trực tiếp đánh nát đại doanh tràn đầy trận pháp!

Một khí tức tà ác màu đen từ trong mắt Diệp Hoàng sinh ra, nhanh chóng lan tràn ra.

Hai người Phùng Chí đều sững sờ, bọn hấn nhìn ra Diệp Hoàng không thích hợp.

- Điện Chủ!

Bọn hấn muốn tỉnh lại Diệp Hoàng, nhưng không làm nên chuyện gì.

Khí tức tà ác càng ngày càng thịnh, mang theo mùi máu tanh nồng đậm bắt đầu cuồng vũ, làm cho hai người bọn họ đều khó mà tới gần!

Mà kiếm ý kinh khủng chỗ mi tâm Diệp Hoàng lại càng ngày càng xao động bất an.

Trong lòng Phùng Chí hoàng hốt, nếu để cho loại kiếm ý kia bộc phát, chỉ sợ tất cả mọi người ở đây sẽ trong nháy mắt tử thương hơn phân nửa!

Nhưng loại khí tức tà ác kia thật sự ăn mòn quá nhanh, căn bản không kịp ngăn cản!

Mắt thấy kiếm ý sắp bộc phát ra.

Bỗng nhiên, một cánh tay nhỏ nhắn từ trong hư không ló ra.

Ngón trở tinh chuẩn điểm lên mi tâm Diệp Hoàng.

Gợn sóng màu lam lấy ngón tay trở đó làm trung tâm, trong nháy mắt quét sạch năng toàn bộ thân thể, dập tắt khí tức màu đen cuồng bạo tà ác.

Mà thân thể Diệp Hoàng thì nghiêng một chút, ngã trên mặt đất.

.....

- Bắt đầu kiểm tra thiên phú!

Một nam nhân trung niên uy nghiêm, lớn tiếng tuyên bố.

Mấy đứa bé nhìn chỉ khoảng ba bốn tuổi đứng chung một chỗ, ngây thơ nhìn qua một đèn lồng trước mặt.

Đây là đèn lồng dùng để kiểm nghiệm thiên phú, tổng cộng chia thành chín bộ phận.

Mỗi khi thắp sáng một bộ phận thì thiên phú của đó sẽ cao hơn một chút.

Người đi lên đầu tiên chính là một cô bé, nàng dựa theo người lớn dẫn dò, duỗi tay nhỏ ra, đặt ở phía trên đèn lồng.

Cảm giác nóng rực dần dần sinh ra trong lòng bàn tay.

Sau đó, đèn lồng chậm rãi bắt đầu xoay tròn.

Mỗi khi xoay xong một vòng sẽ có một bộ phận sáng lên.

Cuối cùng, đèn lồng xoay ròn rã bảy vòng mới chậm rãi ngừng lại.

- Tiểu Cầm Dao, thiên phú thượng đẳng!

Nam nhân trung niên lớn tiếng tuyên bố.

Trên mặt người xung quanh đều lộ ra vẻ vui mừng, đây chính là thiên phú thượng đẳng, dốc lòng tu luyện, tương lai chí ít có thể đạt tới tu vi Kim Đan kỳ.

- Tiểu Long, người tới đi.

Theo nam nhân trung niên đọc tên, một cậu bé tương đối mập mạp đi ra phía trước, giống như Cầm Dao, hắn cũng duỗi cánh tay nhỏ mập mạp ra, đặt trên đèn lồng.

Rất nhanh, đèn lồng đã bắt đầu xoay tròn.

Xoay xong bảy vòng, ngay cả vòng thứ tám cũng sắp xoay xong thì mới thôi, ngừng lại.

- Diệp Long, thiên phú thượng đẳng!

Vẻ vui mừng trên mặt mọi người càng lớn, có người càng cười ra tiếng:

- Ha ha, thật sự là trời phù hộ Diệp gia ta!

Hai đứa bé này, nếu không có bất ngờ gì xảy ra đều có tiềm lực trùng kích Nguyên Anh.

Đến lúc đó, Diệp gia sẽ có thể đứng vững ở thành Vân Tiêu.

Chương 181: Tuổi Thơ Của Diệp Hoàng

Tiếp đó, là mấy đứa bé khác.

Mà có một đứa bé hơi nhỏ hơn những đứa bé khác, một đôi mắt to tràn ngập tò mò.

Nàng không đứng chung một chỗ với những đứa bé khác, mà ở trong ngực một người trung niên trẻ tuổi.

Sau khi những người kia kiểm tra xong, nam nhân trung niên uy nghiêm hô lên tên của nàng.

- Tiểu Hoàng, đến lượt ngươi rồi đây...

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên, nhìn người trẻ tuổi một chút.

- Cha.

Nàng ngọt ngào hô một câu.

- Đi thôi, ta tin tưởng người.

Cha của nàng cô vũ động viên nàng.

Tiểu Hoàng nhảy xuống khỏi lồng ngực của cha mình, lắc qua lắc lại đi về phía đèn lồng.

- Cố lên.

- Người không sao đâu.

Mấy đứa bé khác cũng đang cô vũ động viên cho nàng.

Tiểu Hoàng đi lên phía trước, học theo bộ dáng của những người khác, lấy bàn tay đặt ở phía trên đèn lồng.

Rất nhanh, đèn lồng bắt đầu xoay tròn.

Một vòng, hai vòng.

Khi đến phòng thứ bốn thì kém một chút hoàn thành, cuối cùng lại ngừng lại.

- Diệp Hoàng, thiên phú... Kém.

Nam nhân trung niên nói câu nói này.

Tiểu nữ hài cũng không rõ điều này có ý nghĩa gì, nàng chỉ phát hiện, trước đó những người lớn còn rất vui vẻ, nhưng lúc này lại không nói lời nào.

Mà cha của mình lại càng cúi đầu.

- Ha ha, không sao đâu, sau này mấy đứa Diệp Long và Cẩm Dao nhất định sẽ bảo vệ Tiểu Hoàng thật tốt.

Có người phá vỡ yên tĩnh, lúc này những người khác mới lại bắt đầu linh hoạt lại.

Nhưng cô bé đó vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào cha của mình.

Nàng nhìn thấy trong mắt cha lộ ra một tia kỳ quái.

Sau khi lớn lên, nàng mới hiểu được, loại cảm xúc đó gọi là “thất vọng”.

- Cha...

Ba năm sau.

- Cha! Ta cũng sinh ra khí cảm rồi!

Một cái bóng người nhỏ bé ra sức chạy nhanh, xông vào đình viện.

Chính là Tiểu Hoàng.

Đáng tiếc cái đầu quá thấp, cánh cửa quá cao, không chú ý đã lập tức bị trượt chân, ngã sấp mặt trên nền nhà.

Tiểu Hoàng rất nhanh bò dậy, vỗ bần đất trên người, chột cảm giác cùi chỏ đau rát, nàng nâng lên cánh tay nhìn một chút, thì ra nơi đó bị rách mất một miếng da.

Nhưng Tiểu Hoàng cũng không hề để ý, vừa dùng áo xoa xoa, vừa đi vào trong phòng.

- Cha, ta có thể chính thức tu luyện rồi!

Nàng vào nhà hô.

Lúc này, cha nàng từ trong đường đi ra, cầm trong tay một bức tranh trông có vẻ đã rất cũ kỹ.

Tiểu Hoàng biết, trên bức tranh đó vẽ một nữ nhân rất xinh đẹp.

Nghe người khác nói, đó là mẹ của mình.

- Cha, người xem nè!

Tiểu Hoàng dẫu cánh tay bị trần ra sau lưng, duỗi ra một tay khác, một ngọn lửa nho nhỏ bỗng nhiên bốc cháy trên đầu ngón tay nàng, run run rẩy rẩy, chột sáng chột tắt.

- Thật giỏi.

Nam nhân ngồi xôm người xuống, lau đi vết bần trên mặt nàng, cười nói:

- Tiếp tục cố gắng, cha tin tưởng con nhất định có thể.

Tiểu Hoàng nặng nề gật đầu.

Cái từ cố lên này đã từ đó tiến vào trong lòng của nàng.

Rất nhanh, nàng đã đến đến sân huấn luyện của gia tộc, không để ý đau rát từ trên cánh tay, một quyền lại một quyền đánh lên trên bao cát dùng để huấn luyện.

Lúc này, một đám trẻ con khác cũng chú ý tới nàng, bắt đầu xì xào bàn tán bắt đầu.

- Ai ai, đó chính là Diệp Hoàng, cháu gái của gia chủ.
- Ta nghe nói thiên phú của nàng ấy rất kém, kém xa mấy người Diệp Long và Diệp Cầm Dao.
- Nàng ấy thật kỳ quái, người khác đều nghỉ ngơi chơi đùa, chỉ nàng ấy còn vẫn luôn tu luyện.
- Ta nghe nói nàng ấy còn là sao chổi, hại chết mẹ của mình.
- Đúng đúng đúng, chúng ta phải cách xa nàng ấy một chút.

Bọn hần nói gì, Tiểu Hoàng đều nghe thấy được.

Nàng có chút không biết vì sao những đứa trẻ khác đều không thích mình.

Với lại nàng cũng đã hỏi cha, mẹ nàng là do thân thể quá yếu ớt chứ không phải do mình hại chết.

Nhưng cho dù đi đến chỗ nào, nàng cũng đều nghe thấy mọi người nói như vậy.

- Nói cái gì đó?

Lúc này, một tiếng rống to truyền tới.

Ngay sau đó chính là một cái roi thật dài, hung hăng quất vào trên người mấy đứa bé vừa mới nói kia, lập tức quất đến bọn hần kêu to.

- Oa, Báo giáo dụ, chúng ta không dám nữa!

Một người trẻ tuổi dáng vẻ hung ác, hừ lạnh một tiếng, sau khi dạy dỗ bọn hần một trận thì đi đến bên cạnh Tiểu Hoàng.

Hắn nhìn vết thương trên cánh tay Tiểu Hoàng một chút, khẽ nhíu mày.

Sau đó, hắn lấy ra một chút thuốc trị thương, cẩn thận bôi lên.

Nhìn hai nắm tay nhỏ của Tiểu Hoàng đã đỏ bừng, sắp bị mài trầy da, hấn thở dài.

Nhưng cuối cùng, hấn cũng không nói gì, vuốt đầu Tiểu Hoàng, quay người rời khỏi.

Sau lưng, âm thanh nắm đấm đập lên bao cát lại vang lên lần nữa.

Lại trôi qua ba năm.

Thi đấu trong gia tộc.

- Phanh!

Đến một tiếng, một bóng người bị đánh ngã xuống đất, lăn xuống lôi đài.

- Vương Vũ đối chiến Diệp Hoàng, Vương Vũ thắng!

Trưởng lão tuyên bố kết quả này.

Diệp Hoàng đứng dậy, xóa đi vết máu bên miệng, phủ bụi bặm trên người, trong một đám ánh mắt phức tạp, đi trở về bên cạnh cha.

- Cha...

- Ai... Không sao đây, nghỉ ngơi một chút.

Cha của nàng cảm thán nói.

Diệp Hoàng cúi đầu ngồi xuống, tiếng nghị luận xung quanh không ngừng lọt vào trong tai của nàng.

- Một đệ tử trực hệ lại bị chi thứ ngược thua toi tả.

- Thật uổng cho nàng ấy nhận được nhiều tài nguyên như vậy.

- Thật sự là quá lãng phí.

Những lời này, Diệp Hoàng biết cũng chui vào trong tai cha.

- Mau nhìn, là Diệp Long!

Bỗng nhiên, có người kinh hô.

Diệp Hoàng ngẩng đầu, trên lôi đài, một thiếu niên tuấn tú cầm một cây trường thương, khí vũ hiên ngang.

Tất cả mọi người đều bắt đầu reo hò.

Lại là ba năm.

Lại là thi đấu gia tộc.

Khi đến lượt Diệp Hoàng, nàng đi lên lô đài, nhìn về phương hướng người chủ sự gia tộc.

Chỗ ngồi của cha sớm đã không còn bóng người.

Nàng yên lặng quay đầu lại.

Hai tay không khỏi siết chặt.

Nếu mình cũng có thiên phú.

Nếu mình có được thực lực cường đại.

Mình nhất định sẽ không làm cho cha thất vọng.

Nàng âm thầm thề, nếu như tương lai mình may mắn thué biến, tuyệt đối, tuyệt đối! Sẽ không để cho loại biểu cảm thất vọng xuất hiện tại trong mắt cha nữa!

Chương 182: Trong Lòng Thúc Ấy, Người Chính Là Người Hoàn Mỹ Nhất

- Ta không thể lại để cho cha cảm thấy thất vọng!

Một thanh trường kiếm, bỗng nhiên xuất hiện trong tay Diệp Hoàng.

- Ta tuyệt đối không có thể để cho hấn thất vọng!!

Diệp Hoàng hét lớn một tiếng, trường kiếm hoành không, chém về phía đối thủ trước mặt.

- Âm âm!

Một tiếng vang thật lớn, thiên diêu địa động.

Cảnh tượng xung quanh nàng bắt đầu nhanh chóng thay đổi.

Một hương hoa nhàn nhạt làm cho ý thức của nàng dần dần tỉnh táo lại.

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Hoàng phát hiện, lúc này, mình đang đứng ở trong một biển hoa tràn đầy hoa hồng.

Không, phải nói là một nửa biển hoa.

Bởi vì một nửa khác đã toàn bộ sụp đổ dưới một kiếm vừa rời của nàng, biến thành vực sâu vô biên.

Một thiếu nữ với mái tóc dài màu đỏ tím, sắc mặt hơi tái nhợt đứng ở trước mặt của nàng.

- Hiểu Hiểu?

Diệp Hoàng giật mình.

.....

- Ta đây... Bị sao vậy?

Diệp Hoàng nghi ngờ nhìn Diệp Hiểu Hiểu trước mặt, nàng cau mày, sau khi mình cầm huyết thư tị tụy của Mễ Phong thì bỗng nhiên cái gì cũng không biết.

Đây là nơi nào? Sao Diệp Hiểu Hiểu lại ở đây?

Diệp Hiểu Hiểu không nói gì, nàng đi về phía trước hai bước, bỗng nhiên té ngã trên đất.

- Ai u, cái eo nhỏ của ta!

Diệp Hoàng vội vàng tiến lên, đỡ nàng dậy.

- Thật sự là thật có lỗi, ta thật không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Mặt mũi Diệp Hoàng tràn đầy áy náy.

- Ta biết.

Diệp Hiểu Hiểu thở dài, nói:

- Vừa rồi ngươi đã nhập ma.

Diệp Hoàng ngẩn người.

Nhập ma.

Hình như là.

Khi nàng biết Mễ Phong chết, nhưng sự thật chính là bởi vì chấp niệm của mình mà trực tiếp ép chết hắn.

Nàng quá gấp, quá muốn chứng minh mình là một người có tác dụng.

Nàng không muốn lại thấy tia thất vọng xuất hiện trong ánh mắt của cha mình.

- Lời nói của trẻ nhỏ, người không thể coi là thật.

Diệp Hiểu Hiểu nói:

- Khi đó, bọn hắn không hiểu chuyện gì, có thể chính bọn hắn cảm thấy chuyện đó không là gì, nhưng lại trong lúc lơ đãng thương tổn tới người.

Ánh mắt Diệp Hoàng phức tạp.

- Người đều thấy được sao?

Diệp Hiểu Hiểu nhẹ gật đầu.

- Đừng trách ta nhìn trộm ký ức của người, lúc đó người nhập ma, ta không có cách nào nên mới kéo người vào trong mộng cảnh.

- Ta chỉ là không ngờ rằng, trước kia người...

- Đúng là rất bi thảm.

Diệp Hoàng cười một tiếng.

- Chuyện đó đâu tính là bi thảm gì, ta tốt xấu cũng là cháu gái của gia chủ, sau đó lại là con gái của gia chủ mới, cuộc sống giàu có, các huynh đệ tỷ muội trong nhà cũng đều rất thương yêu ta.

- Người còn thảm hơn ta rất nhiều.

Diệp Hoàng đứng dậy, nhìn phương xa.

- Ta chỉ là...

- Không muốn lại để cho hắn cảm thấy thất vọng vì ta mà thôi.

Diệp Hiểu Hiểu lần nữa thở dài.

- Chuyện trước kia, ta không thể nhận xét được.

- Nhưng bây giờ, ta có thể rất chắc chắn nói cho người, đại bá hắn tuyệt đối sẽ không cảm thấy thất vọng đối với người.

- Mặc dù... Thúc ấy biểu hiện được không quá rõ ràng, nhưng ta biết, trong lòng thúc ấy, người chính là người hoàn mỹ nhất.

Ở bên cạnh Diệp Tùy Phong sáu năm, Diệp Hiểu Hiểu đã sớm hiểu rõ tính tình của hắn.

Cách hắn thể hiện tình cảm với những người khác rất kỳ quái.

Đối với người xa lạ, hắn hoàn toàn không quan tâm, sống thì sống, chết thì chết.

Nhưng đối với người trong gia tộc, yêu cầu của hắn lại vô cùng nghiêm khắc, có một chút không đúng cũng sẽ nói, có đôi khi còn trừng phạt nặng.

Giống như chuyện của Diệp Bá mấy ngày trước.

Nhưng nếu đối với người thân cận chân chính, sự khoan dung và kiên nhẫn của hắn đơn giản chính là vô hạn.

Trong thời gian năm năm ở vương quốc Vĩnh Đông, nàng phạm sai, gây họa, dùng nhiều như sao trên trời để hình dung cũng không quá đáng chút nào.

Nhưng cho tới bây giờ, đại bá đều chưa từng chân chính tức giận, mà chỉ kiên nhẫn giải thích cho nàng hiểu, từng bước một đi trên con đường đúng đắn.

Mà trong quá trình chỉ dẫn, hắn luôn dùng Diệp Hoàng làm chứng minh giảng dạy.

Thông minh, cứng cỏi, hiểu chuyện, ôn trọng, dù sao đủ loại từ ngữ khen người, trên cơ bản đều tới qua một lần.

Cho nên Diệp Hiểu Hiểu tin tưởng chắc chắn rằng hiện tại đại bá là tuyệt đối sẽ không bởi vì một ít chuyện nhỏ mà trừng phạt Diệp Hoàng.

- Đại bá đã trở về, hắn nói ta đi ra ngoài gọi các người trở về, có chuyện muốn sắp xếp.

- Người nhanh đi đi, dù ta không có cách nào giải trừ sao tâm ma này của ngươi, chỉ có thể tạm thời áp chế, mà thúc ấy quý kẻ đa đoan, khẳng định có biện pháp.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

Diệp Hoàng yên lặng.

- Người quả nhiên vẫn là Hiểu Hiểu trước kia, tiểu thiên tài dùng từ.

Nàng hít một hơi thật sâu, nói:

- Tốt, ta sẽ lập tức trở về.

Sau đó, Diệp Hoàng quay đầu nhìn một chút, nói:

- Đây chính là mộng cảnh người tạo dựng à, rất chân thực, cũng thật là lợi hại, ta hoàn toàn không tìm thấy chỗ sơ hở.

- Người có thể dẹp đi.

Diệp Hiểu Hiểu bĩu môi:

- Một kiếm kia của người kém chút đã đánh nát mộng cảnh của ta.

- Với lại đó rốt cuộc là cái quái gì, bây giờ ngón tay của ta còn đang chảy máu đây.

Nói xong, Diệp Hiểu Hiểu duỗi ngón tay ra, ở đầu ngón tay của nàng có mấy lỗ hồng thật sâu, đỏ thẫm một mảnh.

Lúc ấy, nàng vì thôi miên Diệp Hoàng mà dùng đầu ngón tay điểm vào kiếm ý chỗ mi tâm của nàng ấy.

Dẫn đến ngón tay bị đâm rách, với lại loại khí tức hủy diệt kia, vết thương thật lâu khó mà khép lại.

- Thật xin lỗi.

Diệp Hoàng ngượng ngùng nói.

Diệp Hiểu Hiểu khoát tay:

- Việc nhỏ, qua một đoạn thời gian sẽ tốt rồi.

- Người vẫn nên xử lý tốt chuyện bên ngoài nhanh lên, sau đó trở về tìm đại bá.

Diệp Hoàng hỏi:

- Người không cùng ta trở về sao?

- Ta còn phải đi tìm Diệp Long và tử của ta nữa.

Diệp Hiểu Hiểu nói:

- Đi, ta sẽ rất nhanh, đến lúc đó, chúng ta gặp nhau ở nhà.

Nói xong, Diệp Hiểu Hiểu phát phát tay, cảnh tượng xung quanh lập tức bắt đầu bắt đầu ba động giống như gợn sóng nước.

Đội hình tượng toàn bộ biến mất, Diệp Hiểu Hiểu cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Hoàng mở to mắt, phát phát hiện mình lại về tới trong thế giới hiện thực.

Chương 183: Phía Tây Liên Minh Cửu Thành

Phùng Chí, Liễu Hồng, Giang Phi, còn có một đám bộ hạ điện Thanh Loan đang vây quanh mình, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

- Điện Chủ!

Nhìn thấy nàng tỉnh lại, bọn hắn ngạc nhiên hô.

- Ừm.

Diệp Hoàng đứng dậy, huyết thư của Mễ Phong vẫn đang bị nàng nắm chặt trong tay.

- Điện chủ, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, cánh tay nhô ra từ trong hư không là của ai?

Giang Phi khẩn trương hỏi.

Bởi vì cảnh tượng đó cực kỳ giống là có người tập kích Diệp Hoàng.

Diệp Hoàng lắc đầu.

- Đã không sao.

- Bây giờ thi thể của Mễ Phong đang ở nơi nào?

Diệp Hoàng hỏi.

Phùng Chí trả lời:

- Đã bị người trong thành Hắc Thạch thu trở về.

Trầm mặc một lát, Diệp Hoàng nói:

- Phái mấy người, âm thầm quan sát, xem bọn hấn có an táng hấn bình thường không.

- Mặt khác... Chuẩn bị quy cách đẳng cấp cao nhất đưa hấn về Anh Linh Đường của điện Thanh Loan chúng ta.

Nàng cầm huyết thư, đưa cho Phùng Chí.

- Thành Hắc Thạch kia thì sao?

Phùng Chí hỏi.

Diệp Hoàng thở dài.

- Giữ đi.

Nàng cũng không nói quá nhiều.

Phạm sai lầm chính là phạm sai lầm.

Cho dù đèn bù thế nào cũng không đổi được một người sống lại.

Cuộc sống còn phải tiếp tục, mấy chục ngàn người điện Thanh Loan còn phải dựa vào nàng.

- Truyền lệnh xuống, lên đường về Thánh địa thành Vân Tiêu.

...

Thành Hắc Thạch.

Trong đại điện thành chủ có một giường gỗ đơn sơ.

Trên giường che kín vải trắng, phía dưới vải trắng rất rõ ràng là một người đang nằm.

Một vị phụ nhân ngồi co quắp ở bên cạnh, thương tâm gần chết.

- Là người giết Phong Nhi!

- Là người ép hấn chết!

Phụ nhân tê tâm liệt phế, lên án ngồi Hắc Thạch thành chủ ngay phía trên.

Thành chủ lặng im không nói gì, nhưng chỗ sâu trong con mắt vẫn có một tia bi thương không dứt.

- Người của điện Thanh Loan đâu?

Hắn lựa chọn trốn tránh sự lên án của vợ mình.

- Hồi thành chủ, đã lui binh.

Văn thúc tiến lên nói.

Hắn âm thầm thở dài, chuyện sáu năm trước là quyết định làm hấn hối hận nhất.

- Ai...

Thành chủ thở dài một hơi, sau đó đứng dậy.

- Con ta, dùng tính mạng của mình để bảo vệ cả tòa thành Hắc Thạch.

- Cho dù khi còn sống hấn phạm bao nhiêu sai lầm thì cũng có thể hóa giải.

- Chôn trong tổ địa.

- Các người mỗi người...

Thành chủ lần nữa thở dài, còng lưng, xoay người sang chỗ khác.

- Đều có tương lai riêng.

.....

Cát vàng che kín bầu trời, che kín tầm mắt.

Nơi này giống như trung tâm của bão cát kinh khủng, nếu người thường ở chỗ này, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

Mà một nhóm đội ngũ thật dài lại đang khó khăn đi về phía trước.

Bọn hấn bao bọc mình cực kỳ chặt chẽ, khí tức mỗi một người đều rất cường đại, dẫn đầu là một bóng người cao lớn mặc áo giáp màu trắng.

Hắn mang theo chiến nón trụ, toàn thân trên dưới đều được bao bọc trong áo giáp, trên lưng mang một cây trường thương, hết sức dễ thấy.

- Long Chủ, ở ngay phía trước!

Lúc này, một nam tử đại hán đầu trọc bên cạnh hấn la lớn.

- Đây là một con Hắc Sa Thiên Mãng cuối cùng, cũng là một con cường đại nhất, nếu như chúng ta giết chết nó, mấy tòa thành trì của chúng ta sẽ toàn bộ an toàn!

Tên đầu trọc nói, trong giọng nói tràn ngập hưng phấn.

Hắc Sa Thiên Mãng vẫn luôn là họa lớn trong lòng vài tòa chủ thành phía tây Liên Minh Cửu Thành!

Mỗi một năm, Hắc Sa Thiên Mãng đều sẽ gây lên bão cát kinh khủng, ăn mòn căn cứ của nhân loại.

Trong bão cát có đông đảo hung thú sa mạc tàn bạo, đã có vô số tu sĩ chết thảm trong đó.

Mà con rắn này có thực lực cường đại đều trốn ở chỗ sâu trong sa mạc, rất khó xử lý, vẫn luôn là chuyện nhức đầu nhất của mấy tòa thành trì gần đây.

May mắn, mấy năm trước, Long Chủ hoành không xuất thế.

Hắn dẫn đầu Chân Long Các, đầu tiên là quét ngang các đại chủ thành, đánh ra danh tiếng của mình.

Sau đó, khi biết chuyện Hắc Sa Thiên Mãng thì dứt khoát quyết nhiên xông vào sâu trong sa mạc, muốn quét dọn tai họa làm hại mấy trăm năm này.

Khi hấn thành công đánh chết con đầu tiên, tên Long Chủ đã bắt đầu khai hỏa lan rộng ở vùng đất phía tây.

Nhất hô bách ứng!

Qua mấy năm phân chiến đấu, thế lực Chân Long Các đã càng lúc càng lớn, danh tiếng của Long Chủ cũng càng ngày càng cao.

Chỉ cần hấn có thể đánh chết một con Hắc Sa Mãng Vương cuối cùng này, như vậy nửa phía tây Liên Minh Cửu Thành chắc chắn sẽ lấy hấn vi tôn!

Đội ngũ tiếp tục đi tới.

Bỗng nhiên, bão cát vô cùng vô tận trong nháy mắt biến mất.

Bọn hắn đi tới trên một mảnh thổ địa tràn đầy đất cát màu đen, chính là vùng trung tâm nhất của bão cát.

Một con rắn khổng lồ dài mấy trăm trượng đang chiếm cứ ở đây.

Một đoàn người Chân Long Các vừa tiến đến, nó đã lập tức mở mắt!

- Giết!!

Long Chủ Gầm lên giận dữ, dẫn đầu xông tới, trường thương liệt không, trực tiếp đâm về cái đầu to như một căn phòng của cự蟒!

Con rắn kia vươn người đứng dậy, ngửa mặt lên trời gào thét, một ngụm cắn về phía Long Chủ đang vọt tới.

Nhưng trường thương lại đột nhiên biến lớn, giống như búa tạ nện mạnh lên hai lỗ mũi của cự蟒.

- Âm âm!

Sóng xung kích to lớn gần như đẩy ra bão cát tàn phá bừa bãi nơi xa.

Lúc này, những người khác cũng vọt lên, từng người lớn tiếng hô quát, khí thế bàng bạc, có phi thiên, có độn địa, có ném ra linh khí.

Lập tức, xung quanh cự蟒 khổng lồ giống như có mấy trăm con ruồi bu lại, lít nha lít nhít.

Mà một con lớn nhất chính là Long Chủ ở chính diện trùng sát.

Hắc Sa Mãng Vương, yêu thú cấp 9 đỉnh phong, thân như sắt thép, da như kim thiết.

Nhưng nhóm người Chân Long Các này cũng không phải dễ trêu, từng người đều có khí tức cường đại, vô cùng dũng mãnh.

Rất nhanh, Mãng Vương đã cảm nhận được đau đớn.

Nó lần nữa hí dài một tiếng, trong miệng bỗng nhiên phát ra tia sáng màu đen, một luồng năng lượng ba động cực lớn đến

khiến người ta run sợ trong nháy mắt bộc phát ra, bay thẳng về phía Long Chủ.

Nhưng hắn đứng trên bầu trời lại không chút e sợ, trường thương đâm thẳng không tiến ngược lại thụt lùi!

- Đùng!

Lại là một tiếng nổ lớn, Long Chủ trực tiếp bị năng lượng khổng lồ này nổ bay ra ngoài.

Chương 184: Long Chủ Uy Vũ

Nhưng Mãng Vương cũng không chịu nổi, hai bên miệng đã chảy ra hai dòng máu đen kịt, tung bay trên không trung, hóa thành từng đồng cát đen.

Nhóm người phía dưới nhao nhao tránh né.

Loại cát đen này chính là kịch độc, một khi nhiễm phải, cho dù không chết cũng tàn phế!

Bọn hắn tránh thoát cát đen, tiếp tục công kích Mãng Vương.

Nó lần nữa gào thét, thân thể khổng lồ bắt đầu vặn vẹo, đầu của nó cũng nhắm ngay những con ruồi chán ghét kia, chuẩn bị phát động công kích.

Nhưng, một bóng người màu trắng lại lần nữa đánh tới, như sao băng!

Một thương đã đánh nát một nửa răng độc của nó, xuyên qua toàn bộ cái cằm, máu tươi màu đen đậm đặc không ngừng tung bay.

Vừa rồi lần kia đụng nhau, đụng nát một nửa chiến nón trụ của Long Chủ, lộ ra một gương mặt kiên nghị, ánh mắt lạnh lẽo.

- Giết!!

Theo thời gian trôi qua, dưới Long Chủ dẫn đầu, yêu thú cửu phẩm đỉnh phong to lớn, Hắc Sa Mãng Vương, cuối cùng nó hí dài một tiếng, té ngã trên đất.

Cuồng sa phong bạo vô biên vô tận trong nháy mắt ngừng lại.

Mãng Vương, đã chết!

Uy hiếp lớn nhất của mấy thành trì phía Tây cũng đã được giải trừ!

Ánh nắng, vẩy vào Long Chủ nhiệt huyết đầu vai.

Mọi người kích động, bắt đầu reo hò.

- Long Chủ! Long Chủ!

Tiếng hô vang vọng trong sa mạc vô biên vô tận.

Giờ khắc này, Chân Long Các đã chân chính đứng lên đỉnh phong nửa phía tây Liên Minh Cửu Thành!

Diệp Long nhìn mặt trời phương xa, lộ ra nụ cười đã lâu không có.

- Long Chủ uy vũ!

Tiếng hô xung quanh còn đang tiếp tục.

- Long Chủ quá đẹp trai, đẹp trai đến mức như cặn bã bỏ đi!

Bỗng nhiên, một âm thanh giòn tan, rất không hài hòa vang lên trong đám người.

Mọi người quay đầu nhìn lại, ở giữa một thiếu nữ xinh đẹp với mái tóc dài đang đứng bên cạnh Long Chủ, kích động la to, nhìn lên hình như còn kích động hơn so với bọn hắn.

- Soạt!

Lập tức, vô số binh khí chỉ về phía nàng, ánh mắt mọi người đều gắt gao khóa chặt lên người nàng.

Người này đột nhiên xuất hiện, thật sự là quá không giải thích được.

Lúc này, Long Chủ cũng vừa quay đầu.

Sau khi hắn nhìn thấy bóng người kia thì lập tức sững sờ.

- Hiểu Hiểu?

- Hi hi.

Diệp Hiểu Hiểu cắn một trái linh quả.

...

Sau một lát, một đội ngũ thật dài từ trong sa mạc bắt đầu trở về.

- Long Chủ, vừa rồi người rất uy vũ nha.

Diệp Hiểu Hiểu cười một con Thất Thái Loan Điều, ung dung bay ở bên cạnh Diệp Long.

Diệp Long không trả lời, hỏi:

- Đại bá cũng quay về rồi sao? Các người đi chuyến này thật đủ lâu.

- Đều đi chơi đến nơi nào rồi?

- Phương Bắc.

Diệp Hiểu Hiểu nói:

- Đầu tiên là xuyên qua Thanh Cỗ Cao Lãnh, sau đó đi đến một nơi tên là vương quốc Vĩnh Đông, nơi đó đều là tuyết, trắng muốt chết.

- Chờ đợi ở nơi đó khoảng 5 năm, sau đó lại xuyên qua Thanh Cỗ Cao Lãnh, chạy trở về.

Diệp Long chặc chặc cảm thán:

- Thật đặc sắc.

- Hắc hắc, vậy lần sau người cũng đi theo đại bá cho vui đi.

Diệp Hiểu Hiểu cười nói.

- Có thể, cậu còn không được.

- Đi theo đại bá tuyệt đối có chỗ tốt, nhìn người là đã biết rồi.

Diệp Long nói.

Diệp Hiểu Hiểu hơi kinh ngạc:

- Người có thể bỏ được người của Chân Long Các lại à? Ta nhìn ra được, hiện tại bọn hắn đều là lấy người vì tôn đây.

Diệp Long nhún vai:

- Vậy thì thế nào?

- Ta đi, Chân Long Các còn có thể giải tán hay sao?

- Chúng ta cũng không phải bang hội do phàm nhân tạo thành, đều là tu sĩ, rời khỏi ba mươi năm mươi năm hoàn toàn không thành vấn đề.

Diệp Hiểu Hiểu sững sờ.

- Là như vậy à?

Vậy tại sao nàng lại cảm thấy hội Thiên Tiên của mình, nếu không có mình sẽ không tiếp tục sinh tồn được nữa chứ?

Nghĩ nửa ngày, nàng chỉ nghĩ ra được một từ: Lực ngưng tụ.

Vô luận là hội Thiên Tiên, hay điện Thanh Loan, thật ra đều khuyết kế hoạch dài lâu.

Mà Chân Long Các là Diệp Long dùng thực lực cường đại, còn có nhân cách mỹ lực xuất sắc của mình xây dựng thành.

Đây mới là thế lực có thể chân chính sừng sững không ngã.

- Tốt, vậy người mau chóng xử lý tốt chuyện của mình, về nhà đi, đại bá còn đang chờ người đấy.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

- Lúc này, mấy người chúng ta có thể đều phải bồi lão nhân gia đi chơi.

- Cùng đi đến các nơi trên thế giới, trên nhảy dưới tránh đi rồi.

.....

Thư viện Thiên Phủ, trong mật thất dưới đất.

Nơi này là phòng tạm giam của Thư viện Thiên Phủ, bình thường dùng để xử phạt học sinh phạm sai lầm.

Phòng tạm giam tổng cộng có sáu tầng, mỗi một tầng đều bố trí tầng tầng trận pháp.

Mỗi sâu một tầng, uy lực của trận pháp sẽ tăng lên gấp bội, càng sâu thì người bị giam giữ sẽ càng nguy hiểm.

Trong một phòng ở tầng dưới chót nhất, một bóng người tuổi trẻ đang ngồi, nàng có khuôn mặt tuyệt đẹp, cho dù bị giam ở chỗ này nhưng sắc mặt nàng vẫn bình thản, không lo lắng chút nào.

- Nàng còn không chịu chấp nhận sao?

Bên ngoài phòng, một người trung niên đang đứng, còn có một lão giả râu tóc bạc trắng.

Nếu có học sinh thư viện ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, lão giả này chính là viện trưởng của thư viện.

Đạo hiệu Chấn Huyền.

- Đúng vậy, Hồn Hư Tử đại nhân.

Chấn Huyền nói:

- Từ khi nàng ta sát hại tất cả thiên kiêu trong Thiên Địa viện và bị chúng ta bắt giữ thì vẫn luôn không nói một lời, chớ nói chi là đại biểu thư viện chúng ta tham chiến.

Vẻ mặt của Hồn Hư Tử không biểu tình:

- Đã điều tra rõ ràng lai lịch của con bé chưa?

- Bẩm, rồi.

Chấn Huyền nói:

- Diệp Cầm Dao gia nhập thư viện vào sáu năm trước, đến từ một toà thành trì nhỏ ở biên giới phía bắc Liên Minh Cửu Thành, lệ thuộc Túc Thành.

- Chỉ có điều, hình như gia tộc của nàng ta có một người khó lường, trước mắt đang có sức ảnh hưởng khá lớn ở Cửu Thành.

- Ngay cả thành Vân Tiêu trước kia cũng biến thành Thánh địa Vân Tiêu, vị gia chủ trong tộc nàng ta được người ở đó xưng là Diệp Thánh.

Hồn Hư Tử khinh thường cười một tiếng.

- Nơi chật hẹp nhỏ bé mà cũng dám xưng Thánh?

- Bên phía Trung Châu cũng chỉ có vài Thánh Địa thôi, mà tất cả đều là Tiên Cảnh trên mười ngàn năm.

Hiển nhiên, hắn cũng không để vị “Diệp Thánh” này vào mắt.

Chấn Huyền cười cười, không nói gì.

Chương 185: Cầm Dao Bị Nhốt

Mặc dù căn cứ bọn thủ hạ phản hồi lại, nói là hiện tại, thế lực thành Vân Tiêu đã trải rộng khắp Liên Minh Cửu Thành.

Nhưng bản thân phiến địa vực Cửu Thành này đã là một nơi lạc hậu cần cỗi, cho dù lợi hại thế nào đi nữa cũng sẽ không được tông môn cường đại phía Nam, hoặc là Thánh Địa Trung Châu để vào mắt.

- Mặc dù Cửu Thành cần cỗi nhưng lại là một nơi rất lớn, bên phía tông viện vẫn tương đối coi trọng nơi này.

- Mau chóng thuyết phục nàng ta đi, nếu cần thiết có thể dùng thêm một ít thủ đoạn khác, giống như lợi dụng tộc nhân của nàng ta... Người biết nên làm như thế nào rồi chứ?

Hồn Hư Tử nói.

Chấn Huyền nhẹ gật đầu.

Chuyện liên quan đến tông viện đều không phải là việc nhỏ.

Hắn cũng ngầm trộm nghe nhắc đến bí ẩn nào đó, hình như những đại nhân vật trên thế giới này đều đang tranh đoạt một loại “thời cơ” ghê gớm nào đó.

- Đại nhân yên tâm, trước khi trận chiến tranh đoạt diễn ra, ta nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng chuyện này.

Hồn Hư Tử gật đầu, nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, nói:

- Nơi này của ngươi không có vấn đề gì chứ, tăng cường phòng thủ, nàng ta không phải người thường, không thể để cho nàng ta chạy thoát.

- Tuyệt đối không có vấn đề!

Chấn Huyền thề son sắt nói:

- Nơi này vốn là vì giam giữ hạng người cực kỳ cực ác, chuyên môn bố trí trận pháp khắp nơi.

- Cho dù là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ, chỉ cần tiến vào thì cũng đừng nghĩ đi ra ngoài nữa, cũng không ai có thể len lén vào trong được.

Hồn Hư Tử ừ một tiếng:

- Vậy là tốt rồi.

Hắn nhìn Diệp Cẩm Dao, trong lòng than thở.

Thật không ngờ, ở loại nơi nhỏ này này lại cũng có thể phát hiện thiên tài yêu nghiệt như thế.

Có nàng ta thay thư viện xuất chiến, Liên Minh Cửu Thành trên cơ bản nói là mười phần chắc chín, cũng không phải là quá đáng.

Sau một lát, hai người rời khỏi phòng tạm giam tầng dưới chót nhất.

Mà trong phòng, Diệp Cẩm Dao từ đầu đến cuối đều không nói một câu nào, an tĩnh ngồi ở chỗ đó.

Bỗng nhiên, đôi mi thanh tú của nàng cau lại, mở to mắt.

Một đóa hoa màu vàng từ trên bầu trời chậm rãi rơi xuống, rơi vào trên đùi của nàng.

Diệp Cẩm Dao nghi hoặc, sao nơi này lại trống rỗng xuất hiện một cánh hoa đượ chứ?

Với lại khí tức phía trên cánh hoa này hình như còn có chút quen thuộc.

Ngay khi nàng đang nghi ngờ thì đột nhiên hoa kia cánh bắt đầu rung lên, dần dần biến hóa, cuối cùng không ngờ lại biến thành một con phi điều lớn cỡ ngón tay.

Phi điều vỗ cánh, rơi lên đầu vai Diệp Cẩm Dao, sau đó, miệng nói tiếng người.

- Không ngờ tử lại rơi vào tình cảnh thảm như vậy.

Diệp Cẩm Dao lập tức kinh ngạc, nàng nghe ra âm thanh này là ai.

- Muội muội, ngươi trở về rồi sao?

- Hi hi.

Chim nhỏ từ đầu vai nhảy xuống, vũng vàng rơi vào ngực Diệp Cẩm Dao.

Một đôi mắt hoạt bát xoay tít nhìn nàng.

- Sao tử lại bị giam trong này vậy?

Diệp Cẩm Dao thở nhẹ một hơi nói:

- Nói ra thì rất dài dòng.

- Ta giết tất cả học sinh Thiên Địa viện của thư viện Thiên Phủ.

- Ách...Hả

Diệp Hiểu Hiểu không biết nói gì, trước khi đến đây nàng cũng đã tìm hiểu, cũng biết trong toàn bộ Thiên Địa viện đều là thiên kiêu có tiền đồ nhất thư viện.

Không ngờ lại bị Diệp Cẩm Dao giết hết.

- Vậy vì sao bọn hấn còn không nổi giận, sau đó làm thịt tử nữa?

Diệp Hiểu Hiểu hỏi.

Diệp Cẩm Dao không biết nói gì:

- Thứ nhất, bọn hấn không làm được.

Nàng lấy ra một chiếc gương, phía trên ần ần lộ ra khí tức làm cho trái tim Diệp Hiểu Hiểu đập nhanh hơn.

Nàng biết, đó là lúc ấy đại bá đưa cho Diệp Cẩm Dao.

- Thứ hai, bọn hấn muốn ta đi tham gia một trận chiến đấu.

- Trận chiến đấu này hình như quan hệ đến phiến địa vực Liên Minh Cửu Thành này thuộc về ai, có mấy thế lực siêu cấp cũng tham gia trong đó.

Diệp Cẩm Dao thu lại Kính Hồng Trần, nói.

- Đầu óc bọn hấn bị nước vào hả?

Diệp Hiểu Hiểu nói:

- Từ lúc nào Liên Minh Cửu Thành lại lượt một đám người không liên quan nói chuyện vậy, nếu đại bá biết còn không dùng một bàn tay chụp chết bọn hấn.

Nàng đơn giản là bó tay rồi, hai người Diệp Hoàng và Diệp Long thật vất vả đánh xuống Cửu Thành, nhưng bây giờ lại có người khác muốn lấy đi, lẽ nào lại như vậy!

- Vậy sao tử không trở về nhà nói cho chúng ta biết chứ?

- A, ta quên, tử đang bị giam, a ha ha ha, vô ý mạo phạm...

Diệp Cẩm Dao lắc đầu nói:

- Có Kính Hồng Trần cảnh đại bá tặng cho ta, bọn họ sao có thể nhốt ta được?

- Ta ở lại nơi này chỉ vì ta phát hiện một vật rất kỳ quái.

- Vật kia hình như không thuộc về thế giới này của chúng ta, với lại lực lượng cực kỳ đáng sợ, một khi bùng ra có thể sẽ xâm nhiễm mặt đất, thậm chí có thể ảnh hưởng đến quy tắc trong phạm vi nhất định.

- Ta đoán cái gọi là chiến đấu sắp diễn ra cũng có liên quan đến thứ này.

Diệp Cẩm Dao nói.

Diệp Hiểu Hiểu nghe vậy thì sùng sốt một chút.

- Đó là đồ chơi gì? Ở đâu? Tử đã tìm được chưa?

Nàng liên tục hỏi ra ba câu hỏi.

- Chính ở một nơi nào đó phía sau núi Thiên Địa viện, là lúc ấy ta mở ra màn trời Hồng Trần, lúc vô tình cảm giác được.

Diệp Cẩm Dao nói:

- Ta đã nhờ một người bạn đi điều tra, tin tưởng chẳng mấy chốc sẽ có kết quả.

Cái gọi là phòng tạm giam sáu tầng đương nhiên không ngăn được Diệp Cẩm Dao, nàng tự có thủ đoạn, cùng tiến hành liên hệ với Nhan Hi ở bên ngoài.

- Đừng phiền toái như vậy, hiện tại đại bá đã trở về, để thúc ấy đến đây chính là chuyện một cái búng tay mà thôi.

- Tử trở về với ta trước đã, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau tới.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

Diệp Cầm Dao suy tư trong chốc lát, nói:

- Muội trở về nói với đại bá một chút đi, ta tạm lưu ở nơi này, để tránh đánh rắn động cỏ, dù sao bọn họ cũng không làm gì được ta.

- Khi ra đi, cũng mang theo bạn của ta đi, nàng ấy ở lại nơi này, thật ra còn có chút nguy hiểm.

Nói xong, Diệp Cầm Dao huyễn hóa ra bộ dáng một nữ tử, chính là Nhan Hi.

- Được.

- Ta đi đây.

Chương 186: Long Hoàng Trở Về

- Còn có, mấy năm không gặp, muội thật sự là càng ngày càng có mùi vị của nữ nhân nha.

Nói xong, chim nhỏ đập trên ngực Diệp Cầm Dao mấy phát, sau đó vỗ cánh bay lên, “Ba” một tiếng, hóa thành vô số điểm sáng, biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Cầm Dao nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó lần nữa nhắm mắt lại.

...

Thiên Địa viện, phía sau núi.

Một bóng hình xinh đẹp đang lén lút lút lút, đi dạo ở trên núi.

Bỗng nhiên, một tay nhô ra từ dưới chân của nàng, gắt gao bắt lấy mắt cá chân nàng.

Nữ tử này lập tức giật nảy mình, nàng chưa kịp lên tiếng kinh hô thì dưới chân đã như bị ai kéo xuống.

Trong nháy mắt, nàng đã biến mất khỏi phía sau núi.

.....

Trên hòn đảo nhỏ ở giữa Kính Hồ, dưới gốc Đại Thụ Khải Mông.

Diệp Tuy Phong đang ngồi bên cạnh đầm nước, khoan thai ăn hoa quả.

Ở bên cạnh hắn có một cây cần câu, phần mũi câu đang ngâm vào trong đầm nước.

Một đám cá chép nhỏ đủ mọi màu sắc nhảy căng hoan hô, không ngừng xoay quanh vòng quanh lưỡi câu.

Ngẫu nhiên có hai con gan lớn, nhảy ra khỏi mặt nước, trừng hai trông mắt thật to nhìn nam nhân xa lạ bên bờ này.

Bỗng nhiên, Diệp Tuy Phong tâm niệm vừa động, ngẩng đầu lên.

Nơi xa, một bóng hình xinh đẹp màu tím đang chậm rãi đi đến.

Chính là Diệp Hoàng vừa trở về.

Diệp Hoàng bước chân rất chậm, hình như có chút do dự, nàng nhìn thấy Diệp Tuy Phong, từng bước từng bước đi tới.

- Cha.

Nhìn nam tử quen thuộc trước mặt này, Diệp Hoàng mở miệng nói, biểu lộ có chút phức tạp.

Hai người sáu năm không gặp, hình như bắt đầu trở nên có chút lạnh nhạt.

- Mau tới đây.

Diệp Tuy Phong vẫy vẫy tay.

Diệp Hoàng nghe vậy, đi vào bên cạnh hắn.

- Cha, ta...

- Sao ngươi lại biến mình thành bộ dáng này?!

Diệp Tuy Phong cau mày, nhẹ giọng nói, trong mắt mang theo thương tiếc.

Hắn vươn tay, vuốt ve mi tâm Diệp Hoàng.

Khi Diệp Hoàng đến gần, hắn đã phát hiện con gái của mình, nhập ma.

Tâm ma kém chút đã cắn nuốt toàn bộ nàng, cũng may bị gia hỏa không đứng đắn cười toe toét nào đó hoá giải mất.

Diệp Tuy Phong nhẹ nhàng nâng tay, một đám khói màu đen cực kỳ tà ác từ mi tâm Diệp Hoàng rút ra.

Loại lực lượng chí âm chí tà kia, ngay cả con cá trong đầm nước cũng bị dọa đến chui vào đáy nước.

- Kiệt kiệt kiệt!

Trong đám khói đen phát ra tiếng cười kinh khủng, nhe răng trợn mắt về phía Diệp Tuy Phong.

- Kiệt cái rắm.

Diệp Tuy Phong cong ngón tay búng ra, trong nháy mắt, khói đen gặp trọng kích, trực tiếp tán loạn.

Chỉ là trong thời gian nháy mắt đã biến mất toàn bộ, hóa thành hư không.

Lập tức, Diệp Hoàng cảm thấy linh hồn tỉnh táo, khó chịu mấy ngày nay tích tụ đọng lại trong ngực đã hoàn toàn biến mất.

- Nha đầu ngốc, sao lại cho mình áp lực lớn như vậy chứ?

- Có ta đây, ngươi còn lo lắng cái gì?

Diệp Tuy Phong bắt đầu dĩ nhiên nói.

Nghe thấy câu nói này, cái mũi Diệp Hoàng chua chua, cũng nhịn không được nữa, té nhào vào trong ngực Diệp Tuy Phong.

- Cha...

Nước mắt của nàng không ngừng chảy xuống.

Diệp Tuy Phong thở dài, ôm lấy đại cô nương trong lòng mình, vỗ nhẹ lên lưng của nàng, hỏi:

- Đến cùng là thế nào? Nói cho cha nghe một chút được không?

Diệp Hoàng khóc.

- Cha, ta... Ta đã có thể đánh bại tất cả thành trì ở phía Đông.

- Vậy thì tại sao người lại như vậy?

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Con đã làm vô cùng tốt, trên đường trở về, ta đã nghe nói rất nhiều về truyền kỳ của điện chủ con đó.

Hai tay Diệp Hoàng không khỏi ôm chặt mấy phần.

- Ta còn giết rất nhiều người, rất nhiều người vô tội.

Diệp Tỳ Phong vuốt ve mái tóc dài của nàng, nói:

- Con đường chinh phục luôn có tử thương, chuyện này rất bình thường.

- Nếu như con cảm thấy thủ đoạn của mình quá ác liệt, sau này chú ý nhiều một chút là được.

Chinh phục có rất nhiều con đường.

Mà Diệp Hoàng đi lên chính là con đường sát lục.

Diệp Tỳ Phong không muốn bình phán cái gì, cũng không thể cưỡng ép con bé đi lên cùng một con đường như Diệp Long.

Với lại làm việc lớn luôn cần một kẻ chuyên giết chóc.

- Thế nhưng...

Diệp Hoàng thấp giọng nói:

- Ta còn vì tư tâm của mình mà ép chết một đồng bạn sóng vai chiến đấu với ta.

Diệp Tỳ Phong thở dài:

- Đã biết mình sai lầm thì phải kịp thời sửa lại.

- Chuyện đã từng xảy ra, chúng ta không cách nào thay đổi.

- Nhưng chúng ta nhất định phải ghi ở trong lòng, không thể để cho chuyện giống vậy xảy ra hai lần, biết không?

Diệp Hoàng lần nữa ôm chặt hai tay.

Nước mắt đã thấm ướt áo Diệp Tỳ Phong.

- Cha... Có phải cha cũng cảm thấy, ta là một đao phủ chỉ biết giết chóc, vô tình tàn bạo hay không?

Diệp Hoàng thấp giọng nói.

- Đứa nhỏ ngốc.

Diệp Tuy Phong cười cười, xoa xoa đầu Diệp Hoàng, nói:

- Cho dù con biến thành cái gì, con cũng là con gái của ta.

- Còn nhớ rõ ta đã từng đã nói gì với con không?

- Chỉ cần không quên bản tâm của mình, con đường giết chóc này cũng là có thể.

- Con quên rồi sao?

Diệp Tuy Phong ôn nhu nói.

Hắn đã hiểu rõ, tâm ma của con gái không phải vì con đường đã chọn, mà chính là vì mình.

Hoặc nói đúng hơn, là vì mình đã chết đi kia.

Diệp Hoàng nhẹ gật đầu, nhưng lại vội vã lắc đầu, cũng không biết đang xác nhận hay phủ nhận câu nào.

Sau một hồi lâu, nàng lên tiếng

- Cha, người có thể lại ôm ta một chút nữa được không?

Diệp Hoàng nhẹ nhàng nói.

Diệp Tuy Phong nắm thật chặt hai cánh tay của mình.

- Thật là một cô nương ngốc...

...

Nửa ngày sau, trên đảo trong Kính Hồ.

Ở bên bờ đảo nhỏ giữa hồ, hai bóng người, một tím một tái sồng vai đứng thẳng.

- Đường muội, muội thẳng.

Diệp Long cười nói:

- Thật không ngờ, muội đã cầm xuống toàn bộ nửa phía Đông rồi.

- Nửa phía Tây, ta cũng chỉ mới vừa thu phục được tất cả chủ thành thôi.

Một canh giờ trước, Diệp Long cũng từ phía Tây chạy về, sau khi gặp Diệp Tuy Phong và cha mẹ của mình thì cùng với Diệp Hoàng đi đến Kính Hồ.

- Không, là huynh thắng.

Diệp Hoàng lắc đầu nói:

- Ta chỉ là lợi dụng giết chóc mang đến sợ hãi, dọa sợ bọn hần.

- Mà huynh chân chính nhận được bọn hần ủng hộ, mới là người thích hợp thống trị hơn ta.

Chương 187: Trong Nhà Của Ta Một Con Gấu Khờ, Cũng Đã Bước Vào Cấp Bậc Độ Kiếp

Sau khi trở về, Diệp Hoàng cũng nghe được các hành động của Diệp Long, con đường chinh phục của hần có thể dùng ba chữ để hình dung: Vĩ, quang, chính!

Thuộc hạ của hần, đối với Diệp Long là thật tâm thật ý thân phục.

Nàng làm Điện chủ điện Thanh Loan nhiều năm như vậy, cũng hiểu rất rõ, muốn đạt tới loại trình độ kia cần phải bỏ ra bao nhiêu cố gắng, có khó khăn cỡ nào.

- Người chớ khiêm nhường, nếu như bây giờ hai chúng ta đánh một chầu, nằm xuống tuyệt đối là chính ta.

Diệp Long nói.

Diệp Hoàng cười nói.

- Nếu nói như vậy, chắc Hiểu Hiểu của hội Thiên Tiên là lợi hại nhất.

- Ta bị muội ấy dùng một đầu ngón tay làm cho hôn mê bất tỉnh.

Diệp Long lập tức mở to hai mắt nhìn:

- Huynh đang nói giỡn hả?

- Ta đã gặp muội ấy, muội ấy đúng là rất mạnh, nhưng cũng không thể là đối thủ của muội được.

Diệp Hoàng nhún vai:

- Đây là sự thực, chờ muội ấy trở về huynh đi hỏi một chút sẽ biết.

- Muội ấy đã đi đón Cầm Dao tử, cũng không biết hiện tại đã đi tới đâu rồi.

...

Trên bầu trời, một con Thất Thái Loan Điều không lồ cấp tốc xẹt qua.

Nhan Hi ngồi trên lưng Loan Điều, cảm thụ được gió lạnh thổi lên mặt, sắc mặt trắng bệch.

Nàng đang tìm manh mối phía sau núi học viện thì bỗng nhiên bị người nào đó lôi đi, chờ nàng lấy lại tinh thần thì thấy mình đã xuất hiện ở trên lưng con Loan Điều này.

Mà phía trước lại chính thiếu nữ có mái tóc dài màu đỏ tím này.

Cảm nhận được trên người Loan Điều truyền đến khí tức khủng bố, nàng động cũng không dám động.

- Người... Là ai?

Nhan Hi thử hỏi thăm.

- Hắc hắc hắc...

Thiếu nữ không nói gì, mà lại phát ra một loạt tiếng cười trầm thấp khiếp người.

- Tại sao người lại bắt ta?

- Hì hì ha ha...

- Người muốn mang ta đi đâu?

- Kiệt kiệt kiệt...

Nhan Hi sắp điên rồi, kém chút nữa đã nhảy khỏi lưng Loan Điều.

Nhưng nàng vẫn nhìn được, ma nữ trước mặt này tuyệt đối sẽ không cho phép nàng chạy trốn.

Vạn nhất trêu chọc nàng không cao hứng, làm ra chuyện gì không giống người thường, vậy đơn giản...

Nhan Hi không dám động, cũng không dám hỏi lại, ôm hai chân, chỉ hy vọng Diệp Cẩm Dao có thể sớm phát phát hiện mình mất tích một chút, sau đó tới cứu nàng...

Theo thời gian trôi qua, Thất Thái Loan Điều giống như bỗng nhiên xuyên qua một kết giới, đi vào một thế giới cực kỳ dư thừa linh khí.

Hình như là Thánh Địa!

Nàng tò mò nhìn quanh phía dưới, một tòa thành trì hình tròn quen thuộc dần dần xuất hiện trong mắt nàng.

.....

Thất Thái Loan Điều to lớn từ trên bầu trời rơi xuống, dừng ở trong một vườn hoa bạt dào linh khí.

Diệp Hiểu Hiểu từ phía trên nhảy xuống, sau đó cười âm hiểm nhìn về phía Nhan Hi.

- Kiệt kiệt kiệt, tiểu bảo bối, đi theo ta!

Nhan Hi bị dọa đến giật mình một cái, run rẩy đi xuống khỏi lưng Loan Điều, nhỏ giọng hỏi:

- Người dẫn ta đến thành Vân Tiêu làm cái gì?

- Người đừng làm loạn, ta cho người biết, ta biết Diệp Cẩm Dao, còn có gia chủ Diệp gia, Diệp Tùy Phong!

- Ồ?

Diệp Hiểu Hiểu lập tức sững sờ, tất cả khí tức khiếp người đột nhiên tiêu tán không còn.

- Không ngờ người lại từng tới nơi này?

Nhan Hi nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, ta đã từng bái phỏng gia chủ Diệp gia, sau đó được Diệp Cẩm Dao mang đi, cùng nàng ấy cùng nhau đi tới

Thư viện Thiên Phủ.

- Người đến cùng là ai!?

Tuy nàng là người mạnh mẽ, nhưng thiếu nữ trước mặt này thực sự quá tà dị.

- Hi hi.

Diệp Hiểu Hiểu cười một tiếng, nhảy qua ôm tay Nhan Hi, nói:

- Ta là muội muội của Diệp Cẩm Dao, muội muội ruột nha.

- Tỷ ấy nói với ta, người ở trong thư viện rất không an toàn, cho nên nói ta đưa về thành Vân Tiêu trước.

Trong nháy mắt, Nhan Hi ngây ra như phỗng.

Ma nữ này lại là muội muội của Diệp Cẩm Dao?

Trước đó, nàng rõ ràng nghe Diệp Cẩm Dao nói, muội muội của nàng ấy là thiện lương cỡ nào, đáng yêu cỡ nào, làm cho người ta vui vẻ cỡ nào.

Hiện tại, nàng chỉ muốn bắt Diệp Cẩm Dao từ phòng tạm giam tới, chỉ tay vào ma nữ trước mặt này, hỏi xem nàng ấy có phải có hiệu lực gì đối với mấy từ “thiện lương”, “đáng yêu” hay không.

- Nhan Hi tỷ, sao sắc mặt của người lại trắng bệch như thế, có phải vừa rồi ngồi không vững nên bị chóng mặt hay không?

Nói xong, Diệp Hiểu Hiểu chỉ vào Thất Thái Loan Điều vừa thu nhỏ, lớn tiếng nói:

- Lão Thất, sau này người mà còn dám bay bất ổn như vậy nữa ta sẽ đưa người đến chỗ của Cốc U Lan!

Lão Thất: Ta làm sai chuyện gì?

Nhan Hi: Ta không có nha.

Vì sao sắc mặt ta tái nhợt, trong lòng người thật không biết sao?

- Đúng rồi, làm sao người gặp được Cẩm Dao?

- Tình cảnh của nàng ấy bây giờ đang rất nguy hiểm, chúng ta nhanh đi cứu nàng ấy!

Nhan Hi nói.

Diệp Hiểu Hiểu khoát tay áo.

- Không cần vội, tử của ta rất lợi hại, bọn hắc không làm gì được tử ấy đâu.

- Chúng ta đi gặp một người trước, xem tiếp theo nên chơi như thế nào.

Nói xong, Diệp Hiểu Hiểu kéo cánh tay Nhan Hi, đi về phương hướng Kính Hồ.

Sau một lát.

Nhan Hi đi vào trong vườn hoa, nhìn cảnh sắc xung quanh, cảm thụ được linh khí nồng nặc như thực chất kia, trong lòng không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

- Lần trước đến đây, nơi này còn không phải như vậy.

- Cảm giác linh khí nơi này còn nồng đậm hơn gấp mười lần so với bí cảnh tu luyện trong tông môn chúng ta!

- Thật là không thể tin được!

Nhan Hi cảm thán nói.

- Tông môn? Không phải đều rất yếu sao?

Diệp Hiểu Hiểu nghi ngờ nói.

Nhan Hi nói:

- Tông môn của chúng ta bên kia khác với Cửu Thành bên này.

- Nơi đó trên cơ bản đều là tông môn cường đại quản lý, chỗ của ta là một đại tông nhất phẩm, tên là Thái Vũ tông.

- Địa vực quản lý rộng khoảng một nửa 3 Cửu Thành, chương môn của chúng ta còn là đại năng tu sĩ cảnh giới Độ Kiếp.

Diệp Hiểu Hiểu ồ một tiếng.

- Trong nhà của ta một con gấu khờ, cũng đã bước vào cấp bậc Độ Kiếp.

Khóe mắt Nhan Hi co rúm.

Nói chuyện với tiểu ma nữ này giống như cũng không có thể nói bình thường được.

Chỉ có điều hoa viên này đúng là còn lợi hại hơn bí cảnh tu luyện trong tông môn.

Phải biết, đây chính là chỗ tu luyện mà đệ tử thân truyền mới có thể đi vào, nàng cũng chỉ đi đi vào được mấy lần thôi, còn lại đều là ở bên ngoài.

Chương 188: Kẻ Cắp Bản Nguyên Thế Giới Dẫn Lộ Diện

Đi trong chốc lát, hai người đã đến bờ Kính hồ.

- Người chơi ở đây chút đi, ta đi một chuyến.

Diệp Hiểu Hiểu nói xong, lập tức bay về phía đảo nhỏ giữa hồ.

Nhan Hi thở dài, sau đó quay đầu nhìn một chút.

Cách đó không xa có tụ tập một đám người khí tức quái dị, con Thất Thái Loan Điều vừa rồi cũng ở bên đó.

Với lại, nơi đó thật là có một con gấu.

Nó đứng thẳng thân thể, một tay cầm một cây xiên cá thật dài, đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào mặt nước.

Quả thật rất khờ.

Là nó, Độ Kiếp kỳ?

Vậy trừ phi cá chép trong hồ cũng là cảnh giới Độ Kiếp!

Nhan Hi lắc đầu, đi tới.

...

Đảo nhỏ giữa hồ, dưới cây con của Đại Thụ Khải Mông.

- Khí tức cường đại không thuộc về phương thế giới này, có thể nhuộm dần mặt đất, thay đổi quy tắc?

Nghe Diệp Hiểu Hiểu kể ra, Diệp Tùy Phong nhú mày.

Miêu tả này không phải chính là vật Thần Ma lưu lại mà Thiên Cơ lão nhân nói tới à?

Xem ra Thư viện Thiên Phủ cũng là một đạo tặc ăn cắp bản nguyên thế giới.

- Ủm, tỷ ta chính là nói như vậy, ta cũng không biết đó là cái gì.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

- Đúng rồi, bọn hắn còn ép tỷ ta tham gia một trận chiến đấu không hiểu thấu, nói sau khi thắng sẽ có được Liên Minh Cửu Thành này.

- Tỷ ta cận kề cái chết không theo, trinh tiết liệt nữ...

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, tự động không để ý đến những lời phía sau của nàng.

Có Hồng Trần Kính mình cho, Diệp Cầm Dao tuyệt đối không thể nào cận kề cái chết như lời con bé này nói.

Sở dĩ những người ở thư viện kia muốn phiến địa vực Liên Minh Cửu Thành này cũng vì những Thần Ma đó lưu lại.

Xâm nhiễm càng nhiều nơi sẽ thu lấy càng nhiều bản nguyên thế giới.

Không ngờ, mình còn chưa đi tìm thì lại bị Diệp Cầm Dao gặp phải trước.

Hơn nữa, nhìn bộ dáng này, thế lực tham gia còn không ít, đều là gia hỏa có được Thần Ma lưu lại.

Có lẽ, vừa hay có thể đi xem một chút.

- Như vậy đi.

Diệp Tuy Phong cắt đứt Diệp Hiểu Hiểu thao thao bất tuyệt, nói:

- Ngươi lại trở về một chuyến, nói với Cầm Dao, tiếp nhận chiến đấu đó đi.

- Chúng ta cũng sẽ đi qua, xem rốt cục có ai muốn phiến địa vực Cửu Thành này.

- Đại nghiệp trồng cây cũng nên bắt đầu từ nơi đó đi.

Diệp Hiểu Hiểu lập tức bắt đầu cười.

- Hắc hắc, quá tốt rồi, ta thích nhất là kiếm chuyện.

Diệp Tuy Phong im lặng:

- Vậy ngươi còn không mau đi!

- Ta sẽ đi ngay, đi ngay.

Diệp Hiểu Hiểu quay người, nhưng mà không đi được hai bước đã lại vòng trở về.

Nàng đi đến bên cạnh Diệp Tuy Phong, dáng vẻ trở nên nhu thuận.

- Đại bá, ngươi cũng làm cho ta tấm gương gì đó đi, hình như nó rất lợi hại.

- Hoặc kiếm khí giống như Diệp Hoàng tử cũng được, thật quá đẹp mà.

- Quao! Chiếc nhẫn trên tay ngươi thật xinh đẹp, hay tặng nó cho ta đi.

Diệp Hiểu Hiểu chỉ Thiên Đạo Giới, nàng đã tận mắt nhìn thấy chiếc nhẫn này phát uy.

Trong nháy mắt phá hủy đại trận hoàng thành Vĩnh Đông.

- Đi qua một bên.

Diệp Tuy Phong thu hồi tay của mình.

Nếu tháo Thiên Đạo giới xuống.

Ha ha, cũng không cần trồng cây, vì thế giới này sẽ vỡ nát trong nháy mắt, làm sao cũng không thể cứu được.

- Thế nhưng bọn hắn đều được ngươi tặng bảo bối, chỉ có ta là không có.

Diệp Hiểu Hiểu nhỏ giọng nói, giống như bị quả cà héo.

- Ngươi cũng muốn sao?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Diệp Hiểu Hiểu vội vàng gật đầu.

- Vậy thì được.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Người đi trước thông báo tử người, sau đó ở nơi đó chuẩn bị kỹ càng chỗ ở, chờ chúng ta đi qua.

- Đến lúc đó, ta sẽ tặng người một món quà.

Hai mắt Diệp Hiểu Hiểu lập tức sáng lên:

- Người nói rồi, không được đổi ý đấy!

- Tuyệt đối sẽ không.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Đại bá người thật tốt!

Diệp Hiểu Hiểu ôm Diệp Tỳ Phong, sau đó ngả người ra sau, biến mất ở trong hư không.

Diệp Tỳ Phong nhìn nơi nàng rời khỏi, lắc đầu.

Một phen quà nha, quá đơn giản.

Đến lúc đó bảo Diệp Khiêm đưa cho mình một bản Đạo Đức Kinh, lại đến tám trăm mười bản bài tập và bài thi.

Người lớn tặng quà cho trẻ em, tặng một bộ bài tập, đơn giản là quá bình thường.

Các người nói đúng không...?

.....

Thánh địa thành Vân Tiêu mở cửa biên giới!

Nhưng lại không mở ra hoàn toàn.

Thánh Thành đưa ra một loạt tiêu chuẩn khảo hạch, chỉ có người thông qua toàn bộ khảo hạch mới có thể được dẫn vào trong Thánh Địa, tiến hành tu luyện.

Người đứng hàng đầu còn có thể được thu vào trong Thư viện Thiên Hạ.

Mặc dù có hạn chế, nhưng vẫn là khơi dậy sóng to gió lớn ở ngoài biên giới.

Mọi người nhảy cẫng hoan hô.

Bởi vì cuối cùng đã có một tiêu chuẩn có thể chấp hành, tiếp đó, bọn hãn chỉ cần cố gắng theo đó là được.

Ngoại trừ mở ra biên cảnh, Thánh Địa cũng tự mình làm quy hoạch và chính hợp đối với căn cứ tu sĩ ngoài biên giới.

Bọn hãn lần lượt xây dựng vài tòa thành lớn ở bốn phía xung quanh.

Xung là thành Đông Ngoại, thành Nam Ngoại, thành Tây Ngoại, còn có thành Bắc Yêu.

Không sai, đám yêu thú Thanh Cổ Cao Lãnh cũng muốn tiến vào Thánh Địa, nơi đó cũng là vùng đất vận mệnh của bọn nó.

Thế là ngoài cao lãnh ở Bắc Cảnh, Diệp gia cũng thành lập một tòa thành trì, nơi đó toàn bộ tụ tập yêu thú và yêu tinh muốn tiến vào Thánh Địa.

Một loạt quy củ từ trên xuống dưới, truyền ra khắp nơi.

Toàn bộ thánh địa lập tức trở nên hợp quy tắc hơn rất nhiều, mọi việc đều bắt đầu ngay ngắn rõ ràng.

Mà những chuyện này, Diệp Tùy Phong cũng chỉ đưa ra mấy yêu cầu và phương hướng, áp dụng cụ thể thế nào đều do nhóm người đứng đầu gia tộc thương nghị ra.

Chuyện này cũng đại biểu, chính thể Diệp gia đã hoàn toàn trưởng thành, Diệp Tùy Phong cũng có thể buông xuống những tục sự này.

Thất Thái Loan Điều to lớn đã ngừng ở chỗ biên giới đảo trung tâm, chuẩn bị cất cánh bất cứ lúc nào.

Căn cứ theo tin tức Diệp Hiểu Hiểu truyền đến, Diệp Cẩm Dao tham gia cái gọi là chiến đấu, nửa tháng sau sẽ bắt đầu, Diệp Tùy Phong chuẩn bị sớm đi qua đó xem một chút.

Mấy người Diệp Hoàng, Diệp Long đều xuất hiện.

Chương 189: Bọn Hãn..... Vẫn Nên Đi Tìm Thì Tốt Hơn

Mấy ngày nay, bọn hãn đã thu xếp tốt chuyện của mình.

Điện Thanh Loan do bốn đại hộ pháp thống lĩnh, cùng với Chân Long Các bắt đầu quét sạch tất cả lực lượng phản loạn trong chủ thành, sau đó tiến một bước củng cố địa vị thống trị của Diệp gia.

Chức trách chủ yếu của Điện Thanh Loan là thanh lý.

Mà chức trách chủ yếu của Chân Long Các là thống trị.

Về phần hội Thiên Tiên của Diệp Hiểu Hiểu thì chỉ mới quen thuộc xã hội phương Nam nên tạm thời do Lục Minh và Cuồng Đại Lực thống lĩnh.

Bọn hấn định ra kế hoạch, sau khi chờ thế cục Cửu Thành hoàn toàn ổn định lại, Điện Thanh Loan, Chân Long Các, Hội Thiên Tiên, Thư viện Thiên Hạ, còn có bản thân Thánh Thành sẽ đại biểu cho Thánh Địa.

Năm phe thế lực sẽ chia ra hành động, mỗi người lựa chọn một phương hướng.

Đánh ra Cửu Thành!

Đánh về phía khắp thiên hạ!

Về phần người xuôi Nam lần này, Diệp Tùy Phong chỉ dẫn theo một vài thủ lĩnh.

Lang Nữ, Vũ Hồng, còn có Phú Quý chuẩn bị cùng nhau xuôi về hướng nam.

Diệp Hoàng chỉ dẫn theo một mình Giang Phi.

Diệp Long mang theo hai người, một người là một vị thành chủ của Chủ thành phía tây, đại hán đầu trọc cơ bắp, tên là Thù Diệt, tu vi Hợp Thể kỳ.

Một người khác là một nữ tử, nàng che mặt, trên người lại chỉ mặc mấy mảnh vải, làn da màu lúa mì lập loè tỏa sáng.

Nàng tên là Ti Thần Lam, cùng với Thù Diệt đều là phụ tá đặc lực của Diệp Long những năm này.

Lần này, Diệp Tùy Phong để Diệp Khiêm cũng mang theo người cùng đi.

Không hề nghi ngờ, hấn mang theo Tiểu Y.

Lại thêm Diệp Tùy Phong, Cốc U Lan, còn có Nhan Hi được Diệp Hiểu Hiểu mang về, tổng cộng mười hai người, một gấu, một chim.

Sau một lát, Thất Thái Loan Điều giương cánh bay cao, một đường hướng về phương nam, cấp tốc mà đi.

...

Thư viện Thiên Phủ, phòng tạm giam tầng dưới chót nhất.

Diệp Cầm Dao ngồi yên lặng, bỗng nhiên nàng mở to mắt, một nụ cười xuất hiện ở trên mặt.

Sau đó, nàng cảm lấy một thông tin phù bên cạnh, đưa linh lực vào.

- Viện trưởng, ta đã nghĩ thông suốt.

- Ta nguyện ý xuất chiến cho Thư viện Thiên Phủ.

Sau một khoảng thời gian, một lâu thuyền khổng lồ từ trong Thư viện Thiên Phủ trống rỗng bay lên, bay về phương nam.

Boong thuyền tầng chót nhất của lâu thuyền, một người đứng thẳng người lên, ống tay áo thật dài đón gió lay động.

Hắn chính là Hồn Hư Tử.

Hai bóng người, một trước một sau, đi lên phía trước.

Chính là viện trưởng Chân Huyền, còn có Diệp Cầm Dao vừa từ trong phòng tạm giam đi ra.

- Đại nhân, nàng ta đã tới.

Chân Huyền cung kính nói.

Hồn Hư Tử gật đầu, mắt vẫn nhìn phía trước, thản nhiên nói:

- Cầm Dao.

- Ta hi vọng người hiểu rõ, đại diện thư viện xuất chiến là phúc phận và tạo hóa của người, hi vọng người không nên cô phụ khí vận thuộc về mình lúc đầu.

Diệp Cầm Dao nhẹ nhàng cười một tiếng, đáp trả hắn.

- Khí vận hoặc vận rủi, ai có thể nói được, đúng chứ?

- Im ngay!

Chấn Huyền đại thần rống to:

- Người cũng dám nói chuyện với người lớn như thế, người biết hẳn là ai không?

Hồn Hư Tử giơ tay lên, đánh gãy lời nói của Chấn Huyền.

Sau đó, hắn nhìn về phía Diệp Cầm Dao, nữ tử như tiên như phàm này, cho dù đã lâu như vậy nhưng vẫn làm cho hắn cảm thấy kinh diễm.

- Cầm Dao, người biết, người ở trong Thiên Địa viện đã giết những người nào không?

Hồn Hư Tử lên tiếng hỏi.

Diệp Cầm Dao thản nhiên nói:

- Không biết, cũng không quan tâm.

- Người phải quan tâm một chút.

Hồn Hư Tử quay đầu lại, nói:

- Ta nói mấy ví dụ.

- Đồng Phong, con trai của tông chủ đại tông nhất phẩm Lăng Vân tông, thiên kiêu đứng đầu có tiềm lực nhất mấy trăm năm qua của Lăng Vân tông, nếu không có gì ngoài ý muốn, có hi vọng thành Tiên.

- Vạn Đông Nhi, đại tông nhất phẩm Xích Tinh tông, cháu gái của Thái Thượng trưởng lão, từng đánh vỡ vô số ghi chép trong tông môn, được vinh dự là thiên chi kiêu nữ ngàn năm mới gặp.

- Văn Thái Sơ, Thập Cửu hoàng tử của đế quốc Nguyên Khai, chính là vị hoàng tử mà Nguyên Khai Đại Đế thích nhất, thiên phú tu luyện của hắn càng đứng đầu tất cả hoàng tử.

- Những người này đều có bối cảnh cường đại, nếu để cho những người đó biết là người giết thiên kiêu của bọn hắn, người đoán xem, bọn hắn có tức giận hay không?

Hồn Hư Tử nói mấy cái tên, những người này đều là mấy tài năng xuất chúng nhất trong Thiên Địa viện.

Đương nhiên, cũng là mấy người phách lối nhất.

Diệp Cẩm Dao chậm rãi nói:

- Ta biết bọn hần, nhưng ta chỉ nhớ rõ dáng vẻ bọn hần quỳ gối dưới chân ta cầu xin tha thứ.

- Tốt, có quyết đoán!

Hồn Hư Tử cười lớn phui tay.

- Ta thích nhất chính là người trẻ tuổi khí thịnh.

- Nhưng người có nghĩ tới, cho dù người không sợ bọn hần thì người thân, bằng hữu của người thì sao? Tộc nhân của người thì sao? Bọn hần có thể ngăn cản lực lượng cường đại như thế sao?

- Lỡ như bọn hần đi tìm thì người phải làm sao đây?

Hồn Hư Tử nói.

Diệp Cẩm Dao nghe xong kềm chút cười ra tiếng, lỗ như thật tìm đi qua...

Được rồi, hình tượng quá đẹp nàng không dám nhìn.

Nhưng loại tâm trạng này, nàng cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ khẽ cười nói:

- Bọn hần... Vẫn là không nên đi tìm thì tốt hơn.

- Người hiểu rõ là được.

Hồn Hư Tử gật đầu, cho là mình rốt cục đã thuyết phục được nàng.

- Nhưng người cũng không cần lo lắng, chỉ cần người đại biểu thư viện xuất chiến, chiến đấu giành thắng lợi, đồng thời sau đó hoàn toàn nghe theo thư viện sắp xếp.

- Ta sẽ bảo đảm, các thế lực này tuyệt đối sẽ không tổn thương các người chút nào.

- Bởi vì, trên đỉnh đầu bọn họ còn có Thư viện Thiên Phủ chúng ta!

Hồn Hư Tử nói xong, Diệp Cẩm Dao rốt cuộc hiểu rõ.

Nói nửa ngày, người chính là muốn nói, Thư viện Thiên Phủ cường đại cỡ nào thôi à.

Có thể quản lý nhiều thế lực siêu cấp như vậy, thư viện Thiên Phủ thật sự là lợi hại đến mức dọa người.

Chỉ có điều... Trong lòng Diệp Cẩm Dao cười thâm.

Chuyện của ta do phụ huynh trong nhà của ta phụ trách.

Muốn ta bán mạng thay các người.

Đến lúc đó, người phải đi tìm trường bồi nha ta mà nói chuyện đi.

Xem hẳn có thể đồng ý hay không?

.....

Chương 190: Lãng Vân Tông

Lãng Vân tông là một siêu cấp tông môn trong dãy núi Tinh Hải, lệch phía bắc.

Thân làm đại tông nhất phẩm, Lãng Vân tông chừng quản mấy trăm ngàn dặm cương vực xung quanh, đệ tử trong môn phái cũng vượt qua một triệu, ở trong khu vực này, không ai có thể khiêu chiến địa vị của bọn hắn.

Tông chủ Lãng Vân tông tên là Đồng Thượng Thanh, là một vị đại năng tu sĩ Độ Kiếp kỳ.

Hắn thực lực thông thiên, quyền thế ngập trời, uy nghiêm nặng nề, ăn nói có ý tứ.

Nhưng hôm nay, hắn ngồi trong biệt viện ở hậu sơn tông môn, cầm một đồ chơi nho nhỏ, thần sắc bi thương không thể che giấu được.

- Sư tôn.

Lúc này, một người trẻ tuổi đi tới, cung kính bái lễ.

- Nguyên Hạo.

Đồng Thượng Thanh thu hồi đồ chơi này, chậm rãi thu liễm thần sắc.

Nguyên Hạo nhìn hấn, khẽ thở dài.

- Sư tôn, ngài nén bi thương, chuyện của tiểu sư đệ, chúng ta ai cũng không muốn.

Đau thương lần nữa xuất hiện trên mặt Đồng Thượng Thanh.

- Sớm biết như vậy, ta đã không cho Phong Nhi đi thư viện Thiên Phủ.

- Vốn cho rằng, hấn ở bên đó có thể học được thứ tốt hơn, nhưng lại không nghĩ rằng, hấn chết thảm trong bí cảnh thí luyện.

Đồng Thượng Thanh trùng điệp thở dài.

Ánh mắt Nguyên Hạo phức tạp, nói:

- Sư tôn, thật ra loại chuyện này cũng không phải không thể đoán trước.

- Tính cách của tiểu sư đệ, người cũng biết...

- Im miệng!

Ánh mắt Đồng Thượng Thanh bỗng nhiên trở nên cực kỳ ác độc, ngồi ở vị trí cao nhiều năm, hấn uy thế cực nặng, khí thế Độ Kiếp kỳ ép tới Nguyên Hạo lập tức quỳ xuống.

- Sư tôn thứ tội!

Nguyên Hạo gian nan nói.

Khí thế bạo ngược vẫn tồn tại.

Mãi đến khi Nguyên Hạo mồ hôi đầy người, sắp không chịu thì áp lực kia mới đột nhiên tán đi.

- Hấn đã chết, người lại còn muốn nói xấu hấn!

Đồng Thượng Thanh phần nộ quát.

Nguyên Hạo liên tục xưng tội, nhưng trong lòng lại thở dài.

Có lẽ chính là bởi vì vi sư tôn cũng chiều quá độ nên tiểu sư đệ Đồng Phong mới rơi vào kết quả như thế.

Nhưng những lời này, hấn thật sự không dám nhắc tới trước mặt sư tôn.

Sau một lát, Đồng Thượng Thanh lạnh giọng nói:

- Hôm nay người đến đây là có chuyện gì?

Nguyên Hạo vội vàng nói:

- Là tin tức từ bên phía thư viện, có một vị đại nhân tự mình mang theo thần tuyền giả tới, hai ngày này chắc sẽ đến.

Sắc mặt Đồng Thượng Thanh đen lại.

- Hừ, vị trí người được thần chọn này vốn chính là của Tiểu Phong nhà ta!

Dừng một chút, Đồng Thượng Thanh hỏi:

- Có tin tức về vị thần tuyền giả kia hay không?

Nguyên Hạo nhẹ gật đầu:

- Có.

- Người này tên là Diệp Cẩm Dao, là một nữ tử, cũng là học sinh Thiên Địa viện, nghe nói là một vị thiên tài tới từ địa khu biên giới phương bắc, mới gia nhập Thư viện Thiên Phủ sáu năm trước.

Đồng Thượng Thanh hừ lạnh một tiếng.

- Thư viện không còn ai nữa hay sao?

- Không có Tiểu Phong nhà ta, không ngờ lại phái ra người như vậy đến, không sợ mất mặt ở Trận Chiến Thiên Mệnh sao?

Hắn hé mắt, trong ánh mắt lộ ra hung quang.

- Đồ chết tiệt, cũng dám cướp đi vị trí của Tiểu Phong nhà ta...

Nguyên Hạo lập tức sững sờ, vội vàng nói:

- Sư tôn, lần này đến đây là một vị đại nhân của tổng viện, địa vị cao cả, ngài tuyệt đối đừng xúc động!

Đồng Thượng Thanh biểu lộ lạnh lùng.

- Người coi bản tọa không có não sao?

- Ta đương nhiên sẽ không tự mình đối phó nàng ta, chỉ có điều...

- Hừ hừ, phải biết một ít người trẻ tuổi đều rất ngông cuồng, nếu có người ra tay dạy dỗ nữ nhân đến từ biên thùy nông thôn kia, có lẽ vị đại nhân kia còn sẽ rất vui vẻ nữa đấy.

- Dù sao, hấn vẫn rất để ý đối với vùng đất hoang Cửu Thành kia.

Vẻ mặt Nguyên Hạo lộ ra vẻ mê hoặc, không biết vị thần tuyền giả này có liên quan gì đến Liên Minh Cửu Thành phương bắc hay không?!

- Đi.

Đồng Thượng Thanh thản nhiên nói:

- Chuẩn bị cẩn thận, để cho chúng ta xem, vị nữ tử siêu quần bạt tụy đến từ Thiên Địa viện này đến cùng chất lượng như thế nào?

...

Sau một ngày.

Một chiếc lâu thuyền to lớn, chạy đến phía trên dãy núi.

Rất nhanh, một sơn mạch to lớn cao vút trong mây xuất hiện ở trước mắt.

Ngũ thải lưu ly, tiên quang bốn phía, giống như Tiên cảnh.

- Chúng ta đã đến.

Trên đỉnh lâu thuyền, Hồn Hư Tử chấp hai tay sau lưng, chậm rãi nói.

- Đây là nơi nào?

Diệp Cẩm Dao hỏi.

- Lăng Vân tông.

Hồn Hư Tử quay đầu:

- Chính là tông môn của Đồng Phong bị người giết chết, tông chủ Lăng Vân tông chính là cha của Đồng Phong.

Diệp Cẩm Dao yên lặng.

Vừa tới đã phải đại khai sát giới sao?

- Nhưng ngươi không cần lo lắng.

Hồn Hư Tử cười nói:

- Nguyên nhân Đồng Phong mất mạng, chúng ta tạm thời đáp lại là hấn trong lúc thám hiểm bí cảnh, bỏ mình ngoài ý muốn.

- Chỉ cần ngươi giành thắng lời trong Trận Chiến Thiên Mệnh thì sẽ không có ai biết là ngươi làm.

Diệp Cẩm Dao nhẹ gật đầu, nghĩ thâm cha của Đồng Phong thật là thảm, ngay cả nguyên nhân cái chết chân chính của con trai mình mà cũng không biết.

- Chỉ có điều...

Hồn Hư Tử lần nữa mở miệng nói:

- Dựa theo tính tình của Đồng Thượng Thanh, có lẽ sẽ sai một ít tiểu gia hỏa không tệ tới tìm ngươi gây phiền phức, đến lúc đó, tận lực đừng gây ra án mạng đó.

Hấn vẫn tương đối hiểu rõ Đồng Thượng Thanh.

Lúc ấy, khi Đồng Phong bị đưa tới, Đồng Thượng Thanh gần như đã chắc chắn rằng con của hấn sẽ là thần tuyển giả.

Hiện tại, con của hấn chết.

Cho dù thần tuyển giả mới là ai thì chắc chắn cũng sẽ gặp phải khiêu khích.

Hồn Hư Tử cũng không lo lắng Diệp Cẩm Dao ăn thiệt thòi, hấn vô cùng khẳng định, tất cả thiên tài trên dưới Lăng Vân tông cũng không có người nào là đối thủ của Diệp Cẩm Dao.

Cho dù Đồng Thượng Thanh hấn tự mình ra trận thì chỉ sợ cũng không chiếm được quá nhiều chỗ tốt.

Có lẽ chỉ có mấy vị lão tổ chôn dưới đất của bọn hấn ra thì mới có thể chế phục Diệp Cẩm Dao.

- Ta không dám đảm bảo với ngươi chuyện này.

Diệp Cẩm Dao nói.

Hồn Hư Tử thân nhiên nói:

- Không sao, nếu như đối phương quá phạm, giết thì giết thôi.
- Phạm vào ta, bản thân người đó sẽ phải chuẩn bị tốt mất mạng.

Diệp Cầm Dao nhẹ gật đầu.

Sau đó, nàng đột nhiên hỏi:

- Chúng ta đã đi đã mấy ngày, địa điểm diễn ra trận chiến kia đến cùng ở đâu?

Chương 191: Dã Tâm Của Tông Chủ Lăng Vân Tông

Hồn Hư Tử ra hiệu dưới phía trước:

- Ngay cách Lăng Vân tông không xa, nơi đó có một chỗ bí cảnh tự nhiên, vừa hay có thể dùng làm nơi chiến đấu.
- Hai ngày này, ta sẽ mang người tới làm quen một chút.

Diệp Cầm Dao gật đầu, lại hỏi:

- Tham dự chiến đấu là các phe thế lực nào? Ta ít nhất phải biết đối thủ của ta là ai chứ?

Hồn Hư Tử cười nói:

- Trận Chiến Thiên Mệnh, tổng cộng có sáu thế lực chiến đấu.
- Thư viện Thiên Phủ, Đế quốc Sùng Quang phía Đông, Đế quốc Minh Âm phía Đông Nam, Ách Thần giáo phía Tây, Vạn Bảo Các, còn có Thiên Toán Thánh Địa ở Trung Châu.
- Là Thánh Địa chân chính nha.

Cuối cùng, Hồn Hư Tử còn nhấn mạnh một câu, hiển nhiên là sợ Diệp Cầm Dao hiểu lầm, cho rằng giống với Thánh Địa thành Vân Tiêu.

- Còn có Vạn Bảo Các sao?

Diệp Cầm Dao hơi kinh ngạc.

Trong ấn tượng của nàng, đây chính là thế lực chỉ đơn thuần làm ăn, không tham gia phân tranh thế gian.

- Vạn Bảo Các không tham gia tranh đấu bình thường vì bọn hắn có mưu đồ lớn lớn.

Hồn Hư Tử giải thích nói:

- Cũng chớ xem thường nó, đối thủ có khả năng tạo thành uy hiếp lớn nhất đối với ngươi, đại khái chính là Vạn Bảo Các.

Diệp Cẩm Dao nhẹ gật đầu.

Khi nàng đi vào chút cao, hình như một ít bí ẩn của thế giới này đã mở cửa với nàng.

- Vì sao bây giờ ngươi lại chịu nói với ta?

Diệp Cẩm Dao hỏi.

Trên đường tới, vấn đề này, nàng đã sớm hỏi qua, nhưng Hồn Hư Tử vẫn luôn ngậm miệng không nói.

Hồn Hư Tử cười nói:

- Trên đời này, một ít tồn tại cường đại vượt qua tưởng tượng của ngươi.

- Thân phận của ta đặc biệt, nếu nhắc đến bọn hắn ở ngoại giới, chẳng mấy chốc sẽ bị bọn hắn cảm giác được, đến lúc đó, nguy hiểm chính là ngươi.

- Cho nên, đến nơi này, ta mới có thể nói cho ngươi biết.

Nói xong, Hồn Hư Tử vung tay lên, một lồng ánh sáng trong suốt thật mỏng dập dờn xung quanh hai người.

Lồng ánh sáng cực kỳ to lớn, gần như bao phủ phạm vi mấy trăm ngàn dặm xung quanh.

Mấu chốt nhất là, Diệp Cẩm Dao lại cảm nhận được một khí tức dị thường không thuộc về thế giới này, như khí tức phát ra từ vật ở dãy núi sau thư viện.

- Chỉ cần đến loại nơi này sẽ không còn ai có thể nhìn trộm được chúng ta.

Hồn Hư Tử cười nói.

Ngay lúc hắn vừa nói xong, một cánh tay trắng nõn nhỏ nhắn, bỗng nhiên xuất hiện sau đầu hắn, làm bộ muốn đánh hắn.

- Khụ khụ.

Diệp Cẩm Dao vội vàng làm ho hai tiếng.

- Hả?

Hồn Hư Tử nhíu mày, bỗng nhiên quay đầu.

Nhưng lại không phát hiện chút gì.

Hắn có chút không hiểu thấu, vừa rồi bỗng nhiên lại có loại cảm giác tim đập nhanh.

- Đại nhân, chúng ta đã đến.

Lúc này, Chấn Huyền đi vào.

Lâu thuyền đã đi tới trên bầu trời Lăng Vân tông.

.....

Lâu thuyền to lớn chậm rãi rơi lên trên đỉnh núi cao nhất Lăng Vân tông.

Các đệ tử Lăng Vân tông ngửa đầu nhìn.

Bọn hắn biết, đây nhất định là một đại nhân vật khó lường, nếu không thì không thể nào trực tiếp lên chủ phong.

- Đại nhân Hồn Hư Tử, viện trưởng Chấn Huyền, hoan nghênh đến Lăng Vân tông.

Đồng Thượng Thanh mang theo nụ cười, chủ động tiến lên chào hỏi.

Sau lưng hắn là mấy vị trưởng lão Lăng Vân tông, còn có mấy đệ tử thân truyền của hắn.

Đương nhiên, còn mang theo mấy hạng người tuổi trẻ thiên kiều, vẻ mặt bọn hắn hiếu kỳ, nhìn chăm chăm vị quý khách mà ngay cả tông chủ cũng khách khí như thế.

- Ừm.

Hồn Hư Tử đi xuống lâu thuyền, nói:

- Chuyện của lệnh công tử, bản tọa cũng vô cùng thương tiếc.

- Con đường tu luyện khó tránh khỏi khó khăn, hi vọng người bớt đau buồn đi.

Đồng Thượng Thanh cung kính nói:

- Đa tạ đại nhân an ủi, khuyên tử thiêu đi phúc phận và số mệnh, cũng chẳng trách ai.

Hắn nói xong, lại không tự chủ đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Cẩm Dao ở bên cạnh.

Thiên tuyển giả chính là nàng ta sao?

Ngoại trừ quốc sắc thiên hương ra thì cũng không có gì lớn.

Chẳng lẽ lại là dùng pháp thuật sắc đẹp?

Hừ! Chỉ là đồ bỏ đi!

- Đồng chương giáo?

Hồn Hư Tử tỉnh lại hắn, nói:

- Giới thiệu cho người một chút, vị này chính là thân tuyển giả lần này của Thư viện, tên là Diệp Cẩm Dao.

Diệp Cẩm Dao khẽ gật đầu về phía Đồng Thượng Thanh.

- Nàng mới đến, rất nhiều nơi đều không rõ ràng, không bằng, người để cho người ta dẫn nàng đi dạo xung quanh một chút đi.

Hồn Hư Tử nói.

Hắn sớm đã nhìn ra tâm tư của Đồng Thượng Thanh, đơn giản chính là con trai chết nên khó chịu trong lòng, muốn trút cơn giận thôi.

Tốt, vậy thì ta sẽ thành toàn người.

Quả nhiên, sau khi nghe được câu này, trên mặt Đồng Thượng Thanh lộ ra một chút vui mừng.

- Như thế rất tốt.

Hắn gọi nói:

- Nguyên Hạo!

Một người thanh niên mặc tú bào viền vàng lập tức đi lên phía trước.

- Mang theo vị Cầm Dao tiên tử này lãnh hội phong cảnh của Lăng Vân tông chúng ta.

Nguyên Hạo khom người, đi đến trước mặt Diệp Cầm Dao, đưa tay ra nói:

- Tiên tử, mời.

Diệp Cầm Dao nhẹ gật đầu, sau đó đi theo Nguyên Hạo cùng nhau rời khỏi.

Rất nhanh, hậu phương đám kia tuổi trẻ tuấn kiệt, của mỗi người làm cái nháy mắt, lần lượt đi theo mà đi.

Hôn Hư Tử nhìn thấy vậy thì chỉ thản nhiên cười cười, không nói gì.

Những người này ở trước mặt Diệp Cầm Dao chỉ có thể bị ngược mà thôi.

Nếu thật có tên nào chiến thắng, hoặc giết chết Diệp Cầm Dao.

Vậy thì thư viện sẽ có một thần tuyển giả càng cường đại hơn.

- Đại nhân, viện trưởng, mời đi.

Đồng Thượng Thanh nói.

...

Sau một lát, Diệp Cầm Dao đi theo Nguyên Hạo, đi tới một chỗ phong cảnh tươi đẹp.

- Nơi này là Tây Nghiễn Trì, là nơi đệ tử hạch tâm Lăng Vân tông ngộ đạo.

Nguyên Hạo giới thiệu nói.

Diệp Cầm Dao nhìn xung quanh một lần, bên cạnh là một hồ nhỏ tự nhiên, trong hồ cực kỳ thanh tịnh, long ngư truy đuổi chơi đùa.

Đám long ngư kia đều là yêu thú có huyết mạch cao quý, vừa ra đời đã có năng lực tương đương với tu sĩ cảnh giới Kim Thân.

Mà long ngư trong hồ nước này thậm chí có so sánh với cảnh giới Hợp Thể.

Không chỉ như thế, hoàn cảnh nơi này cũng rất thích hợp tu luyện.

Linh khí nồng đậm, càng có một cỗ khí vận nhân nhật, khó trách Nguyên Hạo lại nói nơi này là đệ tử hạch tâm ngộ đạo.

Không hổ là đại tông nhất phẩm, quả thật không tầm thường.

Chương 192: Nói Nhảm Nhiều Quá, Ta Đã Đợi Không Được Nữa Rồi

Nhưng nhớ tới nói lời của Diệp Hiểu Hiểu, hiện tại một con cá chép bình thường trong Kính Hồ của thành Vân Tiêu, đều có thực lực Độ Kiếp kỳ.

Nếu con bé không có khoác lác, vậy thành Vân Tiêu, chỉ sợ đã vượt qua Lăng Vân tông đếm không hết.

- Cầm Dao tiên tử.

Bỗng nhiên, Nguyên Hạo mở miệng nói.

- Thế nào?

Nguyên Hạo biểu lộ có chút xoắn xuýt, nói:

- Ta biết thực lực của tiên tử cường đại, chỉ có điều tình huống bây giờ có chút đặc biệt, người vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Diệp Cầm Dao hơi cảm thấy ngoài ý muốn, nàng vốn cho rằng, Nguyên Hạo này chính là người bị Đồng Thượng Thanh phái tới đối phó mình, không ngờ hẳn lại còn nhắc nhở nàng.

- Không sao.

Diệp Cầm Dao mỉm cười.

Nguyên Hạo còn muốn nói gì, bỗng nhiên, một âm thanh truyền đến.

- Nguyên Hạo sư huynh, sao người lại ở đây?

- Chương giáo gọi người qua đó, người nhanh đi theo ta.

Một thiếu niên chạy vội tới, nói với Nguyên Hạo.

Nguyên Hạo có chút do dự, hơi biến sắc, thấp giọng nói:

- Nguyên Hạo sư huynh, chương giáo đại nhân đang chờ người đây.

Nguyên Hạo khe khẽ thở dài, sau đó liếc nhìn Diệp Cẩm Dao một cái, rồi theo thiếu niên rời khỏi.

Diệp Cẩm Dao lạnh nhạt nhìn bọn hắn rời khỏi.

- Tiến lên!

Bọn hắn vừa vừa rời khỏi, một âm thanh đã từ phía sau truyền đến.

Diệp Cẩm Dao quay người, trước mặt là một đám nam nữ trẻ tuổi, cầm đầu là một thanh niên, ánh mắt hắn âm trầm, gắt gao nhìn chăm chăm mình.

- Người là người phương nào, vì sao lại ở trong cấm địa Lăng Vân tông ta?

Hắn hét lớn một tiếng, người đứng phía sau lập tức nhao nhao tiến lên, bao quanh Diệp Cẩm Dao.

Sát khí tràn trề!

Diệp Cẩm Dao im lặng, thì ra chính là muốn tìm cho nàng một tội danh mà thôi.

Nhưng nhìn bọn này, tu vi cao nhất cũng chỉ là Hóa Thần đỉnh phong, nàng thật sự không để vào mắt.

Một cần câu xuất hiện ở trong tay nàng.

- Muốn tìm phiền toái thì cứ đến đi.

Nói xong, nàng tìm một chỗ ngồi xuống bên bờ hồ, nhàn nhã ngồi câu cá trong hồ.

Bị không để ý như thế, bọn này ngày thường là thiên kiêu không ai bì nổi, lập tức nổi giận.

- Làm càn!

- Thật sự là quá phách lối!

Thanh niên lạnh hừ một tiếng:

- Tặc tử! Chớ có càn rỡ, ngươi đừng quên nơi này là Lăng Vân tông!

- Soạt.

Diệp Cẩm Dao giật cần câu lên, lại chỉ câu đi lên một đám rong rêu.

Nàng lần nữa ném cần câu xuống, nói:

- Đừng nói nhảm, nếu còn nói thêm một câu nữa, ta sẽ chủ động ra tay.

Lửa giận âm vang bộc phát!

- Ngươi muốn chết!

Thanh niên giận quát một tiếng, trong nháy mắt ra tay, ném một bình ngọc ra ngoài, đón gió căng phồng lên, biến thành một ngọn núi nhỏ, trực tiếp ép về hướng đỉnh đầu Diệp Cẩm Dao.

Mà những người khác cũng xuất thủ theo, hoặc lấy ra pháp bảo của mình, hoặc đánh ra võ kỹ mạnh nhất của mình.

Trong chớp mắt, mấy đạo công kích cường đại cùng nhau đánh về phía Diệp Cẩm Dao.

Diệp Cẩm Dao không nói gì, cong ngón tay búng ra, đồng rong vừa bị câu lên kia trong nháy mắt nổ tung!

Vô số cây cỏ mảnh khảnh như thiên nữ tán hoa, trực tiếp đánh lên phía trên pháp bảo và võ kỹ.

- Oanh!

Tiếng nổ cực lớn vang lên.

Thanh niên kia trực tiếp kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm lớn máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt.

Sắc mặt của hắn kinh hãi, bởi vì pháp bảo bản mệnh của hắn, cái bình ngọc kia lại lại bị Diệp Cẩm Dao tiện tay đánh ra cây rong, trực tiếp đánh nổ!

Pháp bảo bản mệnh bị hao tổn, bản thể hấn ta cũng bị trọng thương.

Nhưng, không chỉ có như thế.

Những cây rong kia sau khi một kích đánh tan tất cả công kích thì thể công vẫn không giảm, vọt thẳng về phía hấn ta.

- Mau lui lại!

Thanh niên khàn cả giọng, nhưng bây giờ đã không còn kịp rồi.

Tốc độ của cây rong cực nhanh, một nửa cương châm trực tiếp xuyên thấu đan điền của hấn ta.

Thông khổ to lớn làm cho hấn ta té ngã trên đất, sau đó hấn ta chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trực tiếp hôn mê.

Diệp Cẩm Dao vẫn yên lặng ngồi câu cá, hình như vừa làm một chuyện nhỏ không có ý nghĩa gì.

Bỗng nhiên, một thanh chủy thủ sắc bén trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu nàng, đâm rách hư không, trong nháy mắt đã đâm tới đỉnh đầu của nàng.

Nhưng, khí tức màu đỏ sậm chậm rãi bay lên, chủy thủ đâm ở trên đó, không thể tiến lên chút nào, gần trong gang tấc lại xa tận chân trời.

- Sớm đã nhìn thấy người.

Diệp Cẩm Dao phát tay, một bóng người gầy teo từ trong hư không rơi xuống.

Không ngờ lại là một nữ tử.

Khí tức màu đỏ lan tràn, trói chặt cả người nàng, làm cho nàng ta không thể động đậy được chút nào.

Hợp Thể trung kỳ, cực kỳ am hiểu ẩn nấp.

Đáng tiếc, nàng ta lại không lợi hại như Diệp Hiểu Hiểu, vẫn bị Diệp Cẩm Dao cảm nhận được.

Nữ tử bị chế phục tại chỗ, khuôn mặt vẫn dữ tợn như cũ:

- Người dám thay thế tư cách của Đồng Phong sư huynh, Lăng Vân tông sẽ không tha cho người!

Diệp Cẩm Dao bất đắc dĩ, thật ra nàng cũng không định giết người, những người kia vừa rồi té xỉu cũng chỉ bị nàng lưu lại một vết thương trên đan điền, tu dưỡng mấy tháng là sẽ có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng nếu như người của Lăng Vân tông không ngừng đến tìm phiền toái thì thật sự phải tái diễn thảm kịch như lúc ở Thiên Địa viện.

- Diệp Cẩm Dao, đừng tưởng rằng người vô địch thiên hạ!

Nữ tử lạnh giọng như cũ nói:

- Người mạnh hơn người còn có rất nhiều, Lăng Vân tông chúng ta...

- Ba!

Một cục gạch đột ngột xuất hiện, nặng nề đập vào sau đầu nữ tử.

Lập tức nàng ta đã mất đi ý thức.

- Nói nhảm nhiều quá, ta đã đợi không được nữa rồi.

Diệp Hiểu Hiểu ném cục gạch đi, phỉ tay nói.

- Tỷ, mau câu Long Ngư Vương kia lên đi, ta thấy nó chắc là ăn rất ngon.

Nàng ngồi xồm ở bên cạnh Diệp Cẩm Dao, nhìn long ngư trong nước, chảy nước miếng.

Diệp Cẩm Dao im lặng, muội muội trước kia cũng không có thèm như thế nha, tính cách này nàng học từ ai vậy.

Cả ngày không lo học chuyện tốt.

- Ai nha, sao còn không câu đi!

Diệp Hiểu Hiểu kêu lên.

Sau đó, nàng mới phát hiện, Diệp Cẩm Dao chỉ đang câu cá bình thường, chưa dùng tới chút tu vi nào.

Như vậy sao có thể câu được Long Ngư Vương?

Chương 193: Vật Thần Ma Lưu Lại

Bên cạnh cần câu, Long Ngư Vương còn dùng ánh mắt khinh bỉ, thổi bong bóng hướng nhìn về phía các nàng.

Diệp Hiểu Hiểu lập tức nổi giận.

- Tỷ, ta nói người này, tỷ như vậy là không được.

- Long Ngư Vương kia sẽ không cần câu, nó chính là đang đùa giỡn tỷ!

- Tỷ không thể nuông chiều nó...

- Soạt!

Nói xong, Diệp Hiểu Hiểu nhảy lên, trực tiếp nhảy xuống nước, một quyền đập lên trên đầu Long Ngư Vương, còn làm nước trong hồ bắn lên ướt quần áo Diệp Cầm Dao.

Diệp Cầm Dao lấy tay nâng trán.

Đại bá, người nhanh tới đây đi.

.....

Một con chim lớn cấp tốc lướt qua trên bầu trời.

Trên lưng con chim có mười bóng người đang đứng.

Diệp Tùy Phong ngồi ở phía trước nhất, nơi xa, một dãy núi thật dài như con rồng nằm trên mặt đất.

Đó chính là dãy núi Bàn Long.

- Diệp gia chủ, Thư viện Thiên Phủ chính là ở đằng kia.

Nhan Hi chỉ ra phương hướng.

Rất nhanh, Loan Điều đã đi tới phía trên một tòa sơn môn to lớn.

Lúc này, Diệp Tùy Phong tâm niệm vừa động, võ tay phát ra tiếng.

Một con hầu tử tướng mạo cực kỳ buồn cười từ trong hư không rớt xuống, dọa Nhan Hi nhảy dựng.

- Cô cô cô, chít chít chít chít, nha hô nha hô!

Hầu tử vừa nhảy nhót, vừa phát ra tiếng kêu.

- Đây không phải hầu tử của Hiều Hiều sao?

Diệp Hoàng nhận ra nó.

Diệp Tỳ Phong gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây là cách con bé lưu lại tin tức cho chúng ta.

- Ngạch...

- Sao muội ấy lại không nói chuyện bình thường đi?

Diệp Hoàng nghi ngờ hỏi, chắc trong này có Huyền Cơ gì đó hay sao?

- Con trông cậy vào con bé có thể nói chuyện bình thường à?

Diệp Tỳ Phong tức giận nói:

- Cầm Dao đã bị dẫn đi.

- Còn vật mà Thần Ma lưu lại chưa rõ hư thực kia vẫn còn ở nơi này, chúng ta đi xuống xem một chút đi.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong để lão Thất tới gần thư viện.

Trên bầu trời sơn môn bao phủ một lồng ánh sáng khổng lồ, ba động trận pháp cực kỳ mãnh liệt, ần ần lộ ra sát cơ.

Gần như sắp bằng một phần mười đại trận hoàng thành Vĩnh Đông.

- Tiền bối, đây là Sát Trận Luyện Ngục, một khi phát động sẽ rất khó chạy thoát, chúng ta phải cẩn thận một chút, tốt nhất có thể nghĩ biện pháp chui vào trong thì hơn.

Nhan Hi cẩn thận nói.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Ừ.

Sau đó, Thiên Đạo giới hơi lóe sáng, chợt bộc phát ra mấy xúc tu pháp tắc màu xám, trực tiếp đâm vào trận pháp.

- Âm âm!

Sát Trận Luyện Ngục trong nháy mắt sụp đổ, hóa thành một mảnh đường vân màu đen, tung bay bốn phía.

Nhan Hi: Cái quái gì thế?

Ngài nói rất hay, tốt chỗ nào?

Không nói hai lời, trực tiếp phá hủy trận pháp, đây chính là phong cách của trưởng bối Cầm Dao sao?

Cũng quá đẹp trai rồi!

- Đi.

Diệp Tùy Phong ra lệnh một tiếng, lão Thất mở rộng hai cánh, bay thẳng về phía hậu sơn của thư viện.

Hắn đã cảm giác được vật kia tồn tại.

Đại trận bảo vệ ngọn núi đột nhiên bị hủy, đám người trong thư viện nháy mắt ngơ ngác.

Sau đó, bọn hắn đã nhìn thấy một con Loan Điều to lớn bay nhào đến.

- Địch tập kích!

- Là một con yêu thú, nhanh đi mời Phó viện trưởng!

Cả thư viện lập tức hoàn toàn đại loạn.

Sau một lát, mấy đạo khí tức cường đại phóng lên tận trời, bay về phía Thất Thái Loan Điều.

Những người đó đều là lực lượng mũi nhọn của thư viện, kém nhất cũng là cảnh giới Hóa Thần.

Lão đầu cầm đầu càng là đại tu cấp bậc Hợp Thể.

Lão chính là Phó viện trưởng Thư viện Thiên Phủ.

Phó viện trưởng nhìn thấy Loan Điều to lớn, ánh mắt lạnh thấu xương, tức giận hét lớn.

- Yêu nghiệt, chớ có...

Nhưng lão vẫn chưa nói xong, lão Thất đã vỗ cánh một cái, lực lượng kinh khủng, nương theo thần quang bảy màu ẩn chứa trước Thiên Đạo thuật trực tiếp trùng kích mà đến.

Những năm này, nó ở bên cạnh Diệp Tùy Phong, sớm đã đột phá thành công, trở thành yêu thú cấp 9 đỉnh phong.

Lại thêm một thân pháp thuật Thiên Đạo, tu sĩ Độ Kiếp bình thường cũng không nhất định là đối thủ của nó.

Cảm nhận được lực lượng khổng lồ đập vào mặt, trong lòng Phó viện trưởng hoảng hốt, lập tức té ra pháp bảo bản mệnh của mình, che ở trước tất cả mọi người.

- Oanh!

Va chạm xảy ra.

Một đám lực lượng đỉnh tiêm của Thư viện trực tiếp bị lão Thất đánh hạ trên bầu trời, tạo ra từng cái hố to trên mặt đất.

Phó viện trưởng phun ra máu tươi, sắc mặt lão tràn ngập hoảng sợ.

Viện trưởng và đại nhân Hồn Hư Tử không ở đây, bọn hăn căn bản không ngăn được con yêu thú này!

Nhưng may mắn là, sau khi Loan Điều đánh lui bọn hăn, cũng không đuổi tận giết tuyệt, mà lại trực tiếp bay về phía sau núi, sau đó đột nhiên biến mất không thấy.

Phó viện trưởng sống sót sau tai nạn, chưa tỉnh hồn, vội vàng rống to.

- Nhanh đi thông báo viện trưởng đại nhân!

...

Thư viện phía sau núi, bên cạnh một đầm nước tĩnh mịch.

Mấy người Diệp Tùy Phong đều đến nơi này.

Lão Thất cũng biến thành bộ dáng người, ngoan ngoãn đứng ở phía sau.

Nhan Hi ở bên cạnh thì cảm thấy hai chân như nhũn ra.

Giờ nàng mới biết được, Loan Điều bị Diệp Hiểu Hiểu uy hiếp cho vô nôi, bị mọi người xem như tọa kỵ lại kinh khủng như thế!

Chỉ một kích đã đánh lùi tất cả sức mạnh đỉnh tiêm của thư viện, ngay cả Phó viện trưởng cũng phun máu tươi.

May mắn mấy ngày nay mình không có gì bất kính đối với nó...

- Giấu rất kỹ nha.

Diệp Tuy Phong nhìn đầm nước trước mặt, hắn đã tìm ra được, vật kia ngay ở dưới này.

Xung quanh đầm nước bố trí trên trăm trận pháp cực kỳ tinh vi, hơn phân nửa đều dùng để che giấu.

Cho dù là tu sĩ Độ Kiếp bình thường, có tới đây, chỉ sợ cũng không cảm thấy được dị dạng nơi đây.

Quý giá như thế, tám chín phần mười chính là do Thần Ma lưu lại.

Diệp Tuy Phong không chần chừ, trực tiếp phát động Thiên Đạo giới, xúc tu pháp tắc trong nháy mắt hủy diệt tầng tầng trận pháp.

Đến lúc một tầng trận pháp cuối cùng bị phá hủy, một khí tức khác lạ lập tức đập vào mặt.

- A, đây hình như thật không phải là khí tức của thế giới chúng ta!

Diệp Long ngạc nhiên nói.

- Ừm, ngay cả quy tắc cũng không quá giống.

Diệp Hoàng cũng hiếu kì.

- Nhất định là Thần Ma lưu lại, không ngờ nơi này lại thật có!

Vẻ mặt Vũ Hồng chấn động, phương Bắc hoang vắng nên gần như không có thể lực Thần Ma nào lưu lại cái gì, cho nên hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chương 194: Muốn Đánh Ta Như Vậy À, Vậy Ta Sẽ Thành Toàn Cho Các Người

- Đi vào thôi.

Diệp Tuy Phong nói xong, dẫn đầu nhảy xuống đầm sâu.

Đầm nước lạnh như băng tự động tách ra hai bên, nhường ra một đường đi sâu thăm thẳm.

Sau một lát, bọn hắn đã đi tới dưới đáy đầm nước.

Một hang động khắc đầy ấn phù xuất hiện ở trước mặt mọi người, vô số đường vân màu đen che kín trên vách tường hang động.

Ở chính giữa hang động có một bệ đá hình tròn cao cao, nhìn qua giống như tế đàn.

Phía trên tế đàn có mấy sợi lông tơ tinh tế đang lơ lửng giữa không trung.

- Đây là cái gì?

Diệp Long tò mò đi vào hang động.

Nhưng vừa mới đi vào, trên khôi giáp màu trắng của hắn lại lập tức hiện ra đạo đạo đường cong màu đen.

Những đường cong này giống như xúc giác còn sống, không ngừng lan tràn, cực kỳ quỷ dị!

Diệp Long kinh hô một tiếng, vội vàng lui lại.

Xúc tu màu đen không sinh trưởng nữa nhưng vẫn cứ bám lên trên khôi giáp của hắn.

- Nó đang hấp thu linh khí trong cơ thể ta!

Vẻ mặt Diệp Long chấn động.

Hắn có thể cảm giác được một cách rõ ràng, linh lực trong cơ thể đang bị cưỡng ép rút ra ra ngoài, thậm chí không có cách nào ngăn cản!

Hắn là lần đầu nhìn thấy thứ quỷ dị như vậy.

- Đây chính là quy tắc không thuộc về thế giới chúng ta.

Diệp Tuy Phong đưa tay một vòng, xúc tu màu đen trên người Diệp Long lập tức biến mất hết.

- Cho nên những người kia, chính là lợi dụng loại vật kinh khủng này để ăn thế giới sao?

Diệp Hoàng kinh thanh hỏi.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

Bản thân vật trước mặt này mang theo pháp tắc, vượt ra khỏi bản thân của thế giới này.

Cho nên, dưới tình huống Linh Tính Thiên Đạo tán loạn, Đại Thụ Khải Mông lại không có ở đây, nó có thể không chút kiêng kỵ thay đổi thế giới, hấp thu bản nguyên thế giới, lớn mạnh bản thân.

Nếu như loại này phát triển trưởng thành sẽ giống như Thiên Cơ lão nhân đã nói.

Thế giới này thật đã đến biên giới tử vong!

.....

Dưới đáy đầm sâu.

Sau khi Diệp Long thăm dò một lần, những người khác cũng không dám lại tự tiện xông vào.

Bọn họ đúng là rất cường đại, nhưng khi đối mặt với thứ vượt qua quy tắc của thế giới thì lại lộ ra quá bất lực.

Nhưng Diệp Tỳ Phong không nằm trong đó.

- Các người cứ đứng ở đây, không được đi lại lung tung, ta đi dạo chơi chút...

- Khụ khụ, ta đi qua xem một chút.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong lập tức đi vào.

Mới vừa tiến vào hang động, vô số xúc tu màu đen đã lập tức lao qua.

Thiên Đạo giới phát ra ánh sáng mịn mờ tạo thành một vòng bảo hộ màu đen, cản toàn bộ xúc tu ở ngoài.

Nhận trở ngại, xúc tu màu đen hình như nổi điên, càng thêm cố gắng chui vào trong, muốn đột phá vòng phòng hộ này.

Nhưng chúng nó thất sách.

Thiên Đạo giới trên tay Diệp Tỳ Phong đã dung hợp với tất cả pháp tắc của thế giới, có thể nói chính là một bản thể Thiên Đạo khác.

Mà bản thân hấn thì tương đương với Linh Tính Thiên Đạo.

Với lại so với Thiên Đạo Chi Linh chân chính thì càng cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Cho nên cho dù những xúc tu màu đen kia có điên cuồng thế nào thì cũng không thể lại gần Diệp Tùy Phong chút nào.

Rất nhanh, hấn đã đi tới trước tế đàn.

Mấy sợi lông tơ màu đen giống như cây kim, nhẹ nhàng phiêu động, lơ lững giữa không trung.

Vốn dĩ bọn chúng đang an tĩnh, hình như cảm nhận được uy hiếp đến từ ngoại giới, lúc này trở nên có chút nôn nóng lo sợ.

- Xem đây là cái gì?

Diệp Tùy Phong nhìn lông tơ, lấy ra một cái trận bàn.

Phía trên trận bàn có các loại màu sắc khác nhau giao hội cùng một chỗ, có diện tích lớn, có diện tích nhỏ.

Chính là Bàn Thiên Cơ mà Thiên Cơ lão nhân đã đưa cho Diệp Tùy Phong.

Trên Bàn Thiên Cơ biểu hiện chính là Thân Ma lưu lại, tỉ lệ xâm nhiễm quy tắc thế giới.

Diệp Tùy Phong cẩn thận tìm kiếm, nhưng cũng không phát hiện cái thứ giống với sợi lông này là cái gì.

Hấn khẽ nhíu mày.

Bàn Thiên Cơ là chỉ bảo vật tâm huyết mấy đời của Thiên Cơ cốc mới có thể nghiên cứu chế tạo ra.

Nó nối liền với thế giới, chỉ cần là thứ không thuộc về thế giới đều có thể phân biệt ra.

- Chắc...

- Nó chỉ là một bộ phận?

Diệp Tùy Phong lần nữa tìm kiếm, cuối cùng, ánh mắt khóa chặt trên một vật.

Đó là một cái bút lông bị gãy.

Mà ngòi bút bút lông chính là do rất nhiều sợi lông sói giống như cái thứ trước mắt này tạo thành.

Với lại thể lực mà cây bút lông đại biểu chiếm diện tích rất lớn, đã đủ để đứng vào hai mươi vị trí đầu Thần Ma lưu lại.

- Một tí tẹo vật tàn lưu như thế đã có năng lực xâm nhiễm cường đại như thế!

Diệp Tuy Phong chặc chặc cảm thán.

Sau đó, hắn trực tiếp vươn tay, cầm lấy mấy sợi lông tơ.

Lông tơ màu đen càng bắt đầu điên cuồng lên, liên tục rung động trong lòng bàn tay hắn, muốn đột phá phong tỏa của Thiên Đạo giới, tập kích Diệp Tuy Phong!

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng.

- Muốn đánh ta như vậy à, vậy ta sẽ thành toàn cho các ngươi.

Nói xong, dưới điều kiện tiên quyết không ảnh hưởng đến bên ngoài, hắn buông ra một lỗ hồng nhỏ bé.

Sau khi mấy sợi lông tơ cảm nhận được lỗ hồng thì lập tức như phát điên, trực tiếp vọt vào, đột phá pháp tắc thiên đạo chính diện đánh lên thân thể Diệp Tuy Phong.

Chỉ một thoáng!

Lông tơ đã điên cuồng run rẩy, bọn chúng cảm nhận được một loại áp lực gọi là ngập đầu!

Chỉ trong nháy mắt, bọn chúng lại bắt đầu chui trở về, với lại càng thêm lo lắng và điên cuồng.

Nhưng đã chậm, lỗ hồng kia đã bị Diệp Tuy Phong bịt kín.

Diệp Tuy Phong nắm một sợi lông trong đó, nhẹ nhàng nhìn qua.

Lông tơ trong nháy mắt sụp đổ, hóa thành vô số đường chỉ đen rất nhỏ, quấn quanh Diệp Tuy Phong.

Toàn bộ những hắc tuyến này đều là pháp tắc thuần túy, với lại cũng không thuộc về phương thế giới này.

- Loại pháp tắc này, quả nhiên vượt qua thế giới này.

Làm khi ngón tay của Diệp Tuy Phong tiếp xúc với các đường chỉ đen, hắn đã hoàn toàn phá giải bọn chúng.

Cũng hiểu rõ vì sao bọn chúng có thể xâm nhiễm thể giới, hấp thu sức mạnh bản nguyên.

Kỳ thật chính là tương đương với, vị diện đẳng cấp cao áp chế đối với vị diện đẳng cấp thấp mà thôi.

Chương 195: Phân Bón Cho Cây Con Của Đại Thụ Khải Mông

Khi hiểu rõ những chuyện này, Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Tiếp đó phải nhìn xem mầm non của Đại Thụ Khải Mông tinh hóa bọn chúng thể nào.

Nói xong, Diệp Tuy Phong từ trong không gian tùy thân lấy ra một gốc mầm non Khải Mông Thụ.

Mầm non đi vào trong chủ thể giới giống như gốc gieo trồng ở Kính Hồ kia, rất nhanh đã dung hợp với pháp tắc của chủ thể giới.

Chỉ có điều vì không để cho nó phát triển quá lớn làm sập hang động nên Diệp Tuy Phong đã áp chế thể tích của nó.

Vẫn như cũ là cỡ như vậy, cây con kia thay thế vị trí của lông tơ, nhẹ nhàng trôi nổi trên tế đàn.

Sau khi dung hợp xong tất cả pháp tắc, tia sáng màu xanh biếc từ trên thân cây con chậm rãi tản ra.

Khi những tia sáng kia chạm đến xúc tu màu đen xung quanh.

Trong nháy mắt, ánh sáng bùng sáng rực rỡ!

Lượng lớn tia sáng toàn bộ lao qua, đoàn đoàn bao vây xúc tu màu đen.

Diệp Tuy Phong nhìn thấy những xúc tu màu đen bị vây quanh kia dần dần co lại thành một đoàn, theo thời gian trôi qua, thật là bị ánh sáng này cắn nuốt hết.

Giống như tiêu hóa.

Ngắn ngủi một phút, tất cả xúc tu màu đen trong huyết động đã bị mằm non của Khải Mông Thụ tịnh hóa toàn bộ, chỉ còn lại bản thể lông tơ trên tay Diệp Tùy Phong.

Sau khi tịnh hóa hoàn thành, nó chậm rãi chập chờn, bộ dáng hình như rất vui vẻ.

- Há?

Diệp Tùy Phong khẽ ồ một tiếng, hẳn cảm giác được một cách rõ ràng, sau khi tiêu hóa xúc tu màu đen này, không ngờ trạng thái sinh trưởng của cây con của Đại Thụ Khải Mông lại tăng lên một chút.

Với lại, xúc tu vốn không thuộc về quy tắc của thế giới này lại bị cây con này hấp thu hết, chậm rãi dung nhập vào trong thiên đạo pháp tắc.

Sau đó, thiên đạo pháp tắc lại cũng đã lớn mạnh lên!

Trong lòng Diệp Tùy Phong ngạc nhiên, hẳn thật không ngờ, mằm non của Khải Mông Thụ lại còn có loại năng lực này.

Nó lại có thể hấp thu pháp tắc đến từ bên ngoài, sau đó biến hoá để cho bản thân sử dụng!

Những Thần Ma đó lưu lại không sai biệt lắm chính là phân bón của nó.

Nếu như vậy, nếu hấp thu đủ nhiều pháp tắc đến từ bên ngoài, vậy toàn bộ thế giới đều sẽ theo đó tiến hóa!

Đơn giản, thật không thể tin được!

Nghĩ nghĩ, Diệp Tùy Phong cầm bản thể lông tơ trong tay, bóp nát toàn bộ.

Sau đó, phóng xuất pháp tắc thuần túy ra.

Trong nháy mắt, mằm non kia lần nữa bắt đầu xao động.

Lần này, nó trực tiếp duỗi ra bộ rễ của mình cuốn lấy toàn bộ pháp tắc màu đen, sau đó từng chút từng chút hấp thu vào, lại trả lại cho Thiên Đạo.

Sau khi hấp thu xong một tia pháp tắc cuối cùng, trạng thái sinh trưởng của nó đã lần nữa tăng thêm một đoạn.

Nó duỗi cành lá ra, thân mật cọ xát lên tay Diệp Tuy Phong, hình như đang biểu đạt mình vui sướng và lòng cảm kích với hắn.

- Có chút thú vị

Diệp Tuy Phong sờ lên lá non của cây con, lập tức, nó đung đưa cành, toàn bộ thân cây đều giật giật, như đứa bé đang nhảy cẫng hoan hô.

Lúc này, vì trong huyết động đã bị tịnh hóa nên những người khác cũng xông tới.

Nhìn cây con của Đại Thụ Khải Mông này hoạt bát, trong mắt đầy ngạc nhiên.

- Vật nhỏ này rất độc đáo.

Diệp Long tò mò vươn tay, muốn sờ chạm thử vào lá cây của nó.

Lại không nghĩ rằng, nó trực tiếp huy động cành, quật trên tay hắn.

Lập tức đã xuất hiện một dấu màu đỏ.

- Ha ha, nó hình như chỉ tương đối thân cận với cha ta.

Diệp Hoàng cười nói.

Mà Vũ Hồng ở bên cạnh thì ánh mắt phức tạp.

- Hạt giống Khải Mông Thụ là tiên bối bồi dưỡng.

- Mầm non của nó cũng là tiên bối nuôi lớn.

- Hiện tại, cũng là tiên bối đưa bọn nó vào trong Chủ Thế Giới.

- Cho nên từ trình độ nào đó mà nói...

- Bọn chúng đã xem tiên bối như cha của mình.

Nụ cười của Diệp Hoàng lập tức im bất dừng lại.

Nếu như nàng nhớ không lầm, trong tiểu thế giới của cha nàng còn có hơn mười ngàn mầm non của Đại Thụ Khải Mông.

Nói cách khác... Nàng bỗng nhiên có thêm hơn mười ngàn đê đê muối muối?

Nàng nhìn thấy mầm non kia thân mật dán ở trên tay Diệp Tuy Phong.

Trong lúc nhất thời, tâm trạng của nàng cực kỳ phức tạp.

.....

Thất Thái Loan Điều, từ phía phía sau núi Thư viện Thiên Phủ đằng không bay lên, một đường bay thẳng về hướng nam.

Trước khi Diệp Tuy Phong rời khỏi đã đặt lại cây con Khai Mông Thụ trong huyết động kia.

Còn để lại mười tháp Khởi Nguyên Vạn Vật cung cấp chất dinh dưỡng cho nó.

Vị trí nơi đó không tệ, vừa dễ dàng gieo xuống một gốc, chờ nó sinh trưởng đến một giai đoạn nào đó thì sẽ cùng với cây trong Kính Hồ kia hợp lại với nhau, cùng nhau tịnh hóa và tăng lên toàn bộ thế giới.

Về phần những trận pháp dùng để ẩn nấp kia, Diệp Tuy Phong cũng khôi phục, còn tiện tay bố trí một huyền trận.

Lỡ như có người vào đó kiểm tra thì cũng không sẽ phát hiện bất kỳ dị trạng gì.

Đây là vì hắn không muốn cắt cỏ giết rắn quá sớm, hắn còn muốn nhìn xem thử cái gọi là Trận Chiến Thiên Mệnh này đến cùng có mấy thế lực có được Thần Ma lưu lại tham chiến.

Phó viện trưởng Thư viện Thiên Phủ nhìn thấy Thất Thái Loan Điều đi xa, âm thầm lau một mồ hôi lạnh trên trán.

Cuối cùng, lão tổ tông đã đi.

- Viện trưởng, con yêu thú kinh khủng kia đến cùng là tới làm cái gì?

Một vị lão sư hỏi.

Phó viện trưởng lắc đầu.

- Sao mà ta biết được.

- Có lẽ chính là đến tìm chút nước uống, loại tồn tại cấp bậc đó, chúng ta há có thể thăm dò tính tình của bọn chúng?

Yêu thú cấp 9 đỉnh phong, khi viện trưởng không có ở đây mà không tạo thành thương vong đã là đại hạnh trong bất hạnh.

- Thông báo viện trưởng đại nhân chưa?

Phó viện trưởng hỏi.

- Đã thông báo qua.

- Tình huống đại trận tổn hại thế nào?

- Còn tốt, rất nhanh sẽ có thể khôi phục, nó hình như chỉ đơn thuần đi ngang qua, chỉ là phá vỡ đại trận, cũng không tổn hại đến căn cơ trận pháp.

Phó viện trưởng thở dài một hơi.

- Vậy là tốt rồi.

Căn cứ vào tình huống hiện tại, xem ra con Thất Thái Loan Điều kia hình như chỉ vô tình xâm nhập vào thôi.

Nếu không, thì tại sao ngay cả tài nguyên tu luyện cực kỳ phong phú trong thư viện cũng không lấy chú?

Đây chính là tồn tại mà ngay cả đại năng Độ Kiếp cũng thềm chảy nước miếng!

Chương 196: Ngàn Vạn Lần Không Thể Xảy Ra Vấn Đề!

...

Lăng Vân tông.

Vườn hoa phía sau núi, trong lương đình.

Hồn Hư Tử và Đồng Thượng Thanh ngồi đối diện nhau.

- Bên phía Uyên cốc đã chuẩn bị xong chưa?

Hồn Hư Tử hỏi.

- Đã thỏa đáng.

Đồng Thượng Thanh nói:

- Chúng ta đã thành lập xong được một chỗ biệt viện trong Địa Hỏa Phong Bạo, nếu như đại nhân muốn qua sớm thì hiện có thể đi được rồi.

Uyên Cốc chính là nơi diễn ra trận quyết chiến Trận Chiến Thiên Mệnh.

Nơi đó nằm ở sâu vạn trượng dưới lòng đất, Địa Hỏa cực kỳ cuồng bạo, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ ở nơi đó cũng sẽ chết bất đắc kỳ tử trong nháy mắt.

Nhưng ở chỗ sâu nhất của Uyên Cốc lại có một bí cảnh tự nhiên.

Trong bí cảnh cũng không phải có rất nhiều tài nguyên, nhưng hoàn cảnh trong này cực kỳ đặc biệt, rất thích hợp cho năm phe thế lực chiến đấu ở trong.

- Không vội.

Hồn Hư Tử nói:

- Để Diệp Cầm Dao trước quen thuộc hoàn cảnh nơi này trước đã, dù sao ở dãy núi Tinh Hải này vẫn khác xa so với vùng đất căn cỗi Cửu Thành kia.

Đồng Thượng Thanh nhẹ gật đầu.

Lập tức, trên mặt hắn mang theo nụ cười, hỏi:

- Đại nhân, ta có thể hỏi ngài một vấn đề hay không?

- Nói đi.

Hồn Hư Tử lo lắng nói.

- Khụ khụ.

Đồng Thượng Thanh nói:

- Ta có chuyện không hiểu rõ lắm, thư viện thiên tài như mây, thiên chi kiêu tử chỗ nào cũng có, vì sao lại quyết định chọn một người đến từ địa khu xa xôi vậy?

- Diệp Cầm Dao kia, ta thấy cũng không có gì đặc biệt mà.

Khóe miệng Hồn Hư Tử có chút giương lên, hắn đã sớm ngờ tới Đồng Thượng Thanh nói đến đề tài này.

Người này đối với con trai bảo bối của mình, ngoại trừ cung chiều ra còn có lòng tự tin cực kỳ mù quáng.

Lúc ấy, khi để Đồng Phong tiến vào thư viện, chính là tới vì danh ngạch thiên tuyển giả này.

Bởi vì nếu như biểu hiện xuất sắc sẽ được tuyển vào tổng viện.

Đó chính là vùng đất tạo hóa chân chính!

Cho nên, sau khi Đồng Phong bất hạnh “ngoài ý muốn” bỏ mình, Đồng Thượng Thanh chắc chắn sẽ chỉ đầu kiếm về hướng Diệp Cầm Dao.

- Đồng chương giáo, nếu ngươi cho rằng nàng ta không đủ tư cách thì thật ra cũng có thể để thiên kiều Lăng Vân tông đi thử xem, ta ngược lại thật ra rất hi vọng có thể có nhân tuyển càng cường đại hơn.

Hồn Hư Tử cười nói:

- Với lại ta tin tưởng, ngươi đã làm như vậy.

Bị nói toạc ra ý nghĩ trong lòng, Đồng Thượng Thanh cũng không có vẻ khó xử gì, mà hắn ta lại cười ha ha một tiếng, nói:

- Nếu đại nhân đã nói như vậy, ta rất có lòng tin đối với đám tiểu tử nhà mình.

Hắn ta vẫn không tin, một đên từ nữ tử biên thủy có thể có bao nhiêu thủ đoạn.

- Đồng chương giáo, ta vẫn phải nhắc nhở ngươi một câu.

- Không nên quá đánh giá thấp Diệp Cầm Dao, nếu muốn thử dò xét thì phải ra người mạnh nhất, đừng phải một chút lính tôm tướng cua.

- Nếu để cho Lăng Vân tông tổn thất quá nhiều, đối với ngươi, hoặc đối với thư viện đều không phải là chuyện gì tốt.

Hồn Hư Tử không nói rõ, mà chỉ mịt mờ nhắc nhở hắn ta một câu.

Hắn lo lắng chọc tới Diệp Cầm Dao, tái diễn bi kịch ở Thiên Địa viện, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến Trận Chiến Thiên Mệnh tiếp theo.

Đông Thượng Thanh cười nói.

- Không ngờ đại nhân lại tin tưởng đối với Diệp Cầm Dao kia như vậy, nói như vậy, trận chiến lần này, ngài đã nắm chắc trong tay.

Hồn Hư Tử thở dài một hơi.

- Loại chuyện này, ai có thể nói chắc chắn được.

- Diệp Cầm Dao rất mạnh, nhưng ai biết Vạn Bảo Các có xuất yêu nghiệt gì mạnh hơn hay không?

- Phải biết, thứ bọn hắn chương quản còn cường đại hơn chúng ta rất nhiều.

Nói xong, Hồn Hư Tử bỗng nhiên đổi giọng, cười nói:

- Chỉ có điều, cho dù Diệp Cầm Dao thắng hay thua, chúng ta đều sẽ không buông tha cho địa vực Cửu Thành kia.

Đông Thượng Thanh ngăn người, hắn ta vẫn không rõ ràng cho lắm.

Hồn Hư Tử lo lắng nói:

- Người cho rằng thư viện cấm rỗ ở phía Nam Cửu Thành hơn trăm năm lại không lưu lại thứ gì sao?

- Chúng ta đã sớm mang một bộ phận của nó đến.

- Nếu như Diệp Cầm Dao thắng nó sẽ thuận lợi tinh lại, nếu như thua, cũng sẽ kiếm được một chén canh.

Đông Thượng Thanh giật mình.

Không hổ là thư viện!

Không ngờ lại có thể thần không biết quỷ không hay mang vật kia đến, đó chính là thứ có thể thay đổi pháp tắc thiên địa, hấp thu bản nguyên!

Chỉ cần nó thuận lợi cấm rỗ thì sẽ không có bất kỳ người nào có thể chống lại được.

Mà Lăng Vân tông canh trước chòi lần này cũng có thể thu được chỗ tốt không nhỏ.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, cùng một chén.

Bỗng nhiên, hai bóng người phân biệt từ phía sau bọn hắn vội vàng chạy đến.

Chấn Huyền, còn có Nguyên Hạo.

Về mặt hai người bọn họ đều rất lo lắng, phân biệt đi đến bên cạnh Hồn Hư Tử và Đồng Thượng Thanh, cùng nói thầm bên tai.

- Đại nhân (sư tôn), ta có chuyện cần báo!

Mấy người ngạc nhiên.

Nhưng sau khi, mỗi người vẫn đi qua một bên.

- Có chuyện gì?

Hồn Hư Tử hỏi.

Về mặt Chấn Huyền khó coi, nói:

- Đại nhân, bên phía thư viện truyền đến tin tức, nói là có một con yêu thú cấp 9 đỉnh phong mạnh mẽ xông tới thư viện, cuối cùng đi đến phía sau núi.

Hồn Hư Tử lập tức biến sắc, phía sau núi chính là nơi đặt món đồ kia!

Nơi đó ngàn vạn lần không thể xảy ra vấn đề!

- Nó làm cái gì?

Về mặt Hồn Hư Tử âm trầm.

Chấn Huyền trả lời:

- Cũng không có gì, nghe Phó viện trưởng nói, hình như yêu thú kia chỉ trùng hợp đi ngang qua thôi, không giết người, cũng không cướp đoạt tài nguyên, ngừng trong chốc lát đã đi.

Hồn Hư Tử yên lặng, như vậy cũng quá trùng hợp rồi.

Sau một lát, hắn ta nói:

- Ta vẫn phải trở về một chuyến, kiểm tra một chút, nó tuyệt đối không thể xuất hiện bất cứ vấn đề gì!

- Người về trước đi, ta sẽ đến ngay.

Chấn Huyền gật đầu, quay người rời khỏi.

Cùng lúc đó, một bên khác.

- Cái gì? Ngay cả Thích Phương cũng thua?

Vẻ mặt Đồng Thượng Thanh chấn động, không thể tin được hỏi.

Thích Phương chính là thiên kiêu xuất sắc nhất Lăng Vân tông!

- Đúng vậy.

Nguyên Hạo nói:

- Chỉ một chiêu, sư huynh Thích Phương đã ngã xuống dưới chân Diệp Cẩm Dao, không rõ sống chết.

- Với lại...

- Long Ngư Vương trong ao Tây Nghiên Trì ngài tự mình nuôi nấng đã bị nàng ta nướng ăn...

Đồng Thượng Thanh tròng to tròn mắt, giống như không thể tin được nói lời của Nguyên Hạo.

Chương 197: Vậ Tỷ Chơi Ở Trước, Ta Ở Sau Lưng Bảo Kê Tỷ

Ngay vừa rồi, hẳn ta còn cho rằng thiên kiêu của Lăng Vân tông có thể tùy tiện đánh bại được Diệp Cẩm Dao.

Không ngờ nhanh như vậy đã bị bắt rồi!

- Dám ăn cá của ta, người đi giữ chân nàng ta trước, ta lập tức tới ngay!

Đuổi Nguyên Hạo đi, Đồng Thượng Thanh một lần nữa trở về.

Đúng vào lúc này, Hồn Hư Tử cũng quay về.

Hai người liếc nhau.

Hai người vừa rồi còn trò chuyện với nhau thật vui bỗng nhiên
đều cảm thấy đối phương càng nhìn càng không vừa mắt!

.....

Lăng Vân tông, Tây Nghiên Trì.

Một đám người trẻ tuổi, nằm ngón ngang lộn xộn trên mặt đất,
không rõ sống chết.

Nếu có đệ tử Lăng Vân tông ở đây thì nhất định hai chân sẽ
run rẩy.

Bởi vì, đám người ngã xuống này đều không ngoại lệ, tất cả
đều là hạng người thiên kiêu vô cùng phong quang trong tông
môn!

Thậm chí trong đó còn có mấy người là đệ tử thân truyền của
tông chủ...

Ở bên cạnh Tây Nghiên Trì có hai bóng người đang ngồi ở bên
cạnh một đồng lửa.

Phía trên có một kệ đơn giản, một nửa con Long Ngư đang mở
to con mắt tròn trịa, tản ra mùi thơm cực kỳ mê người.

- Ăn không ngon, thật ăn không ngon.

Diệp Hiểu Hiểu vừa nói vừa gặm một miếng lớn thịt Long
Ngư.

- Vậy sao ngươi lại ăn nhanh thế?

Diệp Cẩm Dao cũng cầm một miếng thịt cá, dưới cái nhìn của
nàng, loại nguyên liệu nấu ăn cao cấp này chỉ cần nấu nướng
đơn giản cũng đã là mỹ vị thế gian rồi.

- Đó là do ta đói bụng.

Diệp Hiểu Hiểu ném xương cá đi, nói:

- Nếu để cho Cốc U Lan làm con cá này thì nhất định sẽ làm
ngươi giật mình đến độ cảm rơi xuống đất đấy.

Diệp Cẩm Dao không thể phủ nhận, nàng đã biết, nữ tử tên
Cốc U Lan là đại bá chuyên mang theo để nấu cơm cho hắn,
nghe bảo khả năng nấu nướng rất khá.

Sau một lát, Diệp Hiểu Hiểu đứng dậy, duỗi cái lưng thật mỏi.

Nàng nhìn xung quanh khắp nơi đều có người nằm trên đất, cười nói:

- Sao đến giờ còn chưa có ai tới nữa vậy, ta còn chưa đánh đã nghiên mà.

Vừa rồi, khi các nàng cá nường, thỉnh thoảng vẫn có người tới đánh lén.

Đa số đều bị Diệp Hiểu Hiểu dùng gạch chọi xỉu.

- Chờ một lát nữa.

Diệp Cẩm Dao thản nhiên nói:

- Nếu còn không có ai đến, ta sẽ đi tìm bọn họ.

- Thật sự cho rằng ta dễ chọc sao?

- Oa!

Nghे thấy câu nói này, Diệp Hiểu Hiểu kinh hô một tiếng.

Sau đó, nàng từ phía sau ôm cổ Diệp Cẩm Dao.

- Tỷ, mấy năm không gặp, bây giờ tỷ chẳng những hung, còn rất ác nha!

Nói xong, nàng còn giơ một ngón tay cái lên.

Diệp Cẩm Dao vuốt tay của nàng, sau khi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phương xa.

- Đã tới.

Một cỗ ba động cường đại đang nhanh chóng chạy về phía Tây Nghiên Trì.

- Vậy tỷ chơi ở trước, ta ở sau lưng bảo kê tỷ.

Diệp Hiểu Hiểu hì hì cười một tiếng, lui lại một bước, biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, một bóng người với khí tức cường đại từ trên trời giáng xuống.

Chính là Đồng Thượng Thanh.

Khi hắn ta nhìn thấy thiên kiêu Lăng Vân tông nằm đầy đất, còn có Long Ngư Vương bị nướng trên ngọn lửa, lúc này đã chỉ còn một nửa thì lập tức giận muốn rách cả mí mắt.

Đó là long ngư hắn ta tự mình nuôi lớn, tình như cốt nhục!

- Diệp Cẩm Dao, ngươi...

- Đồng chuông giáo, Lăng Vân tông các ngươi khinh người quá đáng!

- Tưởng rằng Diệp Cẩm Dao ta dễ chọc sao?

Đồng Thượng Thanh còn chưa nói xong đã bị Diệp Cẩm Dao đánh gãy, trực tiếp hưng sư vấn tội.

Trong lúc nhất thời, hắn ta có chút ngỡ ngác, lời mình muốn nói sao bị nàng cướp nói trước rồi?

- Ngươi có ý gì!?

Đồng Thượng Thanh tức giận quát.

Diệp Cẩm Dao nhìn người nằm xung quanh một chút, hừ lạnh nói:

- Ta chính là thần tuyền giả của thư viện, nhưng khi đến Lăng Vân tông các ngươi, chẳng những không nhận được đãi ngộ vốn có mà còn nhiều lần lọt vào ám sát!

- Ăn con cá cũng ăn không yên.

- Ngươi muốn liều mạng tranh đấu với ta sao!

Mấy lời này làm cho Đồng Thượng Thanh có chút phát điên.

Hắn ta mới là người hưng sư vấn tội đó, sao nhân vật chính lại bỗng nhiên đổi vị trí cho nhau rồi?

Chuyện này làm cho hắn ta trong lúc nhất thời cảm thấy rất không kịp thích ứng.

- Diệp Cẩm Dao, ngươi không nên quá càn rỡ!

Đồng Thượng Thanh giận nói:

- Con Long Ngư kia là Linh Thú bản tọa tự mình nuôi lớn, Thần thú hộ tông tương lai của Lăng Vân tông, nhưng lại bị

ngươi xem như đồ ăn bình thường!

- Người nói xem ngươi nên bị tội gì?

Cuối cùng, Đồng Thượng Thanh vẫn tìm về tiết tấu của mình.

Nhưng Diệp Cầm Dao lại chỉ cười nhạt một tiếng:

- Nhưng chuyện này lại không có ai nói cho ta biết, ta có tội tình gì?

- Nếu ngươi không thể nào tiếp thu được, vậy thì đánh đi, để ta xem thử thực lực của chương giáo đại tông nhất phẩm đến cùng như thế nào.

Giọng của Diệp Cầm Dao tràn đầy khiêu khích.

Không sai, nàng chính là muốn cố ý chọc giận Đồng Thượng Thanh.

Nàng thật sự không muốn ngày nào cũng không hiểu thấu bị người ám sát, cho nên dứt khoát giải quyết từ căn nguyên.

Đồng Thượng Thanh đã thật sự nổi giận, lửa giận ngút trời!

Diệp Cầm Dao, quá phách lối!

m thanh của hắn ta lạnh lẽo, cố nén sát ý:

- Ta khuyên ngươi thu lại lời nói vừa rồi, Hồn Hư Tử đại nhân vừa rời khỏi, hiện tại không ai có thể che chở ngươi.

Diệp Cầm Dao nhếch miệng lên:

- Tông chủ một tông mà lại nhiều lời như thế, ngươi sợ chiến sao?

Đồng Thượng Thanh rốt cục nhịn không được.

- Ngươi muốn chết!

Hắn ta nổi giận gầm lên một tiếng, nổ vang như tiếng sấm, toàn bộ người trong Lăng Vân tôn, đều cảm nhận được phần nộ ngập trời này.

Bọn hắn nhao nhao lộ ra kinh sợ, tông chủ bị sao vậy?

- Đến đây cho ta!

Đồng Thượng Thanh lần nữa rống to, bấm tay thành trảo, trông rỗng chực về phía Diệp Cẩm Dao.

Lực lượng Độ Kiếp kỳ không lồ âm vang bộc phát.

Một lực hấp dẫn cực mạnh đánh lên trên người Diệp Cẩm Dao.

Nhưng sắc mặt Diệp Cẩm Dao lại không biến hóa chút nào.

Một khí tức màu đỏ sậm chậm rãi dâng lên, nhìn qua yếu đuối không chịu nổi, lại đỡ được lực lượng của Đồng Thượng Thanh, mà không lui nữa bước.

- Chỉ như vậy à?

Nhìn vẻ mặt khiêu khích của Diệp Cẩm Dao, Đồng Thượng Thanh quả thực tức muốn nổ tung.

Chương 198: Màn Trời Hồng Trần

- Người chết đi cho ta!

Đồng Thượng Thanh trực tiếp đánh ra một quyền, lực lượng kinh khủng kém chút xé rách hư không, đánh về hướng Diệp Cẩm Dao.

Diệp Cẩm Dao vẫn mặt không đổi sắc, mở bàn ra tay, một chiếc đàn cầm cổ màu đỏ đột nhiên hiện ra, xuất hiện ở trước mặt nàng.

Sau đó, nàng nhô ngón tay ngọc nhỏ dài ra, gảy lên dây đàn.

- Tung...

Một vòng sóng gợn trong suốt trong nháy mắt từ trên đàn cầm cổ lan ra, đụng thẳng vào năng lượng cuồng bạo trong hư không.

- Âm âm!

Trong nháy mắt, đất rung núi chuyển!

Toàn bộ Lăng Vân tông giống như gặp phải động đất.

Nương theo tiếng nổ to lớn, nơi ngọ đạo của đệ tử hạch tâm Lăng Vân tông, Tây Nghiên Trì, âm vang nổ tung!

Các đệ tử và trưởng lão trong tông môn lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Bọn hắn nhìn thấy, Tẩy Nghiên Trì mà mình luôn hướng tới lại đột nhiên nổ tung!

Hòn đá, nước hồ, bùn đất, hoa cỏ, còn có một đám có một đám Long Ngư bay lên không trung, sau đó đồng loạt rơi xuống giống như mưa.

Có người ngồi liệt trên mặt đất, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mà có vài trưởng lão thực lực cường đại thì phát hiện, nơi đó có hai bóng người.

Một người chính là tông chủ của bọn hắn.

Một người khác là một vị nữ tử xuất trần đang đối chiến chính diện với tông chủ!

- Ôi!

Nhìn Tẩy Nghiên Trì biến thành phế tích, Đồng Thượng Thanh đã điên cuồng.

Hắn ta muốn giết chết Diệp Cầm Dao, xuất ra toàn bộ thực lực, xông tới giết.

Vẻ mặt Diệp Cầm Dao hờ hững, gảy dây đàn, đánh ra từng đạo lực lượng huyền dị.

Hai người trên bầu trời, không ngừng đối oanh!

Vài tòa lầu các tiên khí lượn lờ hóa thành bột mịn dưới dư ba của trận chiến!

Lăng Vân tông giống như nghênh đón tận thế!

- Ta muốn giết ngươi!

Đồng Thượng Thanh điên cuồng, thi triển Đạo Pháp phía trên Thiên Cấp, đơn giản chính là hủy thiên diệt địa!

Nhưng Diệp Cầm Dao vẫn lạnh nhạt như cũ.

Ngón tay ngọc của nàng hơi động, một bài từ khúc huyền ảo truyền khắp Lăng Vân tông.

Sau đó, một đại mạc màu đỏ sậm từ trên trời giáng xuống, chậm rãi phủ kín toàn bộ chủ phong Lăng Vân tông.

Màn Trời Hồng Trần!

Thế giới biến thành màu đỏ.

Không nhìn rõ bất cứ thứ gì, cái gì cũng không nghe thấy.

Không ai biết ở trong Màn Trời Màu Đỏ đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau một lát, màn trời tán đi.

Mọi người chỉ nhìn thấy, chủ phong Lăng Vân tông đã sập một nửa, trên bầu trời, chỉ còn lại có một bóng người xuất trần kia.

Diệp Cẩm Dao đứng ở trong hư không, nhìn xuống đỉnh núi chủ phong.

Lúc này, cả người Đồng Thượng Thanh đã toàn là máu, co quắp ngã xuống đất, hô hấp khó khăn.

Hắn ta nhìn lên Diệp Cẩm Dao trong bầu trời, thật sự khó mà tin được, không ngờ nàng lại mạnh đến trình độ như thế.

Vậy mà lúc này, hắn ta lại cười.

- Ngươi, chết chắc rồi.

- Hiện tại, cho dù Hồn Hư Tử ở đây thì cũng không giữ được ngươi!

Vừa dứt lời, bốn đạo khí tức cực kỳ kinh khủng từ dưới đất bộc phát ra.

Uy thế như vậy, so với Đồng Thượng Thanh thật sự là mạnh hơn không chỉ mấy lần!

Các đệ tử Lăng Vân tông nhao nhao quỳ xuống, thần sắc hoảng sợ.

- Bái kiến lão tổ!

Bọn hắn nằm rạp trên mặt đất.

Qua trong giây lát, bốn bóng người vây quanh Diệp Cẩm Dao.

Sát cơ vô tận một mực khóa chặt nàng!

- Dám làm loạn ở Lăng Vân tông, giết không tha!

Bốn vị lão tổ đồng thời rống to.

Khí thế khủng bố vọt thẳng tới Diệp Cẩm Dao.

Diệp Cẩm Dao kêu lên một tiếng đau đớn, tiếng đàn im bất
dừng lại.

Bốn vị lão tổ này đều là lão quái vật Độ Kiếp đỉnh phong, bốn
người bọn hắn hợp lực, nếu chỉ dựa vào của mình thật là có
chút khó khăn.

Diệp Cẩm Dao khẽ thở dài, xem ra vẫn phải dùng đến nó.

Ngay khi nàng chuẩn bị gọi ra Kính Hồng Trần thì bỗng nhiên,
một đóa hoa khổng lồ từ sâu trong lòng đất nở rộ ra, bao phủ
toàn bộ Lăng Vân tông vào trong đó!

Cánh hoa màu trắng, nhụy hoa màu tím, hoa tâm đen kịt!

Tản ra khí tức cực kỳ quý dị!

Đó làm, một đóa hoa Thiên Tiên Tử!

.....

Trong phé tích, một bóng người từ trong đồng loạn thạch mặt
bò lên.

Chính là Nguyên Hạo.

Cả thân hắn phủ đầy tro bụi, vô cùng bẩn thỉu.

- Khụ khụ!

Một ngụm máu tươi, phun ra trên mặt đất.

Nguyên Hạo quỳ trên mặt đất, con mắt để lộ ra sợ hãi thật sâu.

Lúc ấy, hắn và sư tôn cùng nhau đi vào Tây Nghiên Trì, tìm
được Diệp Cẩm Dao đang nướng thịt.

Lúc đầu, hắn đã nghĩ sẵn trong đầu, muốn nói vài lời thay
Diệp Cẩm Dao, hi vọng sư tôn có thể buông tha nàng.

Nhưng ai có thể ngờ được, nữ tử còn nhỏ tuổi hơn mình kia lại
cường thế như vậy.

Vội lại, thực lực cũng kinh khủng như vậy!

Hai bên trực tiếp mở ra đại chiến, chỉ là một kích đã đánh nát nơi ngộ đạo của Lăng Vân tông.

Nguyên Hạo cũng gặp tai bay vạ gió, theo Tây Nghiên Trì cùng nhau bị nổ bay, sau đó bị vùi lấp trong phế tích.

- Vì sao nàng ấy lại mạnh như vậy!

Hắn lần nữa phun ra máu tươi, dư ba một kích kia đã trực tiếp đánh vỡ pháp bảo bản mệnh của hắn, thân thể bị thương nặng.

- Bọn hắn đâu rồi?

Nguyên Hạo khó khăn đứng dậy, mờ mịt nhìn xung quanh.

Nhưng nói ánh mắt hắn nhìn tới chỉ là một mảnh thê thảm.

Hơn phân nửa lâu các đã sụp đổ, nơi trước kia giống như Tiên cảnh, bây giờ lại như chiến trường tan thương.

Hắn giật mình quay người, lập tức, một cảm giác lạnh lẽo từ cột sống bay lên!

Ngọn núi phía trước đã sụp đổ một nửa.

Mà dưới chân hắn lúc này chính là vực sâu vạn trượng!

Trên bầu trời, một bóng người hồng sắc giống như Ma Thần đang đứng thẳng.

Ở xung quanh nàng, có bốn người tản ra khí tức khủng bố.

Nguyên Hạo nhận ra, đó là lão tổ chôn sâu dưới mặt đất của bọn họ, nội tình sau cùng của Lăng Vân tông!

- Tiểu Hạo.

Bỗng nhiên, một thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến.

Nguyên Hạo xoay người, sắc mặt của hắn mê mang.

- Cha?

...

Thiên Tiên Tử to lớn nở rộ phía dưới Lăng Vân tông, bao phủ toàn bộ sơn môn.

Khí tức màu u lam chậm rãi bay lên, tràn ngập khắp ngọn núi, làm cho Lăng Vân tông lúc này lộ ra vô cùng kỳ huyền, lại xen lẫn một chút tà dị.

Trên bầu trời, ba vị lão đạo, một vị lão tổ cảm nhận được đạo vận kỳ dị của Thiên Tiên Tử, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

- Còn có cao thủ khác!

Bọn hắn cảm thấy một khí tức xa lạ.

Chương 199: Tỷ Muội Liên Thủ

Sương mù màu u lam dần dần tràn ngập lên, quanh quần xung quanh thân thể bọn họ.

Lập tức, mấy người chau mày, thần sắc chần động.

Loại sương mù quỷ dị này có thể trực tiếp tác dụng lên thần hồn!

Bọn hắn nhìn cảnh tượng phía dưới, hiểu rõ, Lăng Vân tông ngoại trừ bọn hắn ra thì tất cả mọi người đã bị Thiên Tiên Tử này kéo vào trong một thế giới khác.

Đến tột cùng là người phương nào mà lại có thủ đoạn đáng sợ như vậy!

Bọn hắn cảnh giác, phòng bị bốn phía.

Mà lúc này, Diệp Cầm Dao bị bọn hắn vây ở chính giữa lại lần nữa bắt đầu đánh đàn.

Một đoạn từ khúc hoàn chỉnh thư giãn mà du dương.

Ngay sau đó, Màn Trời Hồng Trần lần nữa giáng lâm!

Lần này, nó kết hợp với Thiên Tiên Tử, bao phủ toàn bộ Lăng Vân tông.

Xung quanh bốn vị lão tổ cũng bắt đầu xuất hiện sương mù màu đỏ sậm.

U lan và đỏ sậm đan xen vào nhau, quán quanh trên thân bốn người bọn họ, để áp lực của mấy người tăng gấp bội!

- Mấy vị, không ngại cùng chúng ta tâm sự một chút đi.

Diệp Cẩm Dao nói.

- Hủy sơn môn của ta, tổn thương đệ tử của ta, còn muốn hoà đàm? Mơ mộng hảo huyền!

- Để mạng lại!

Mấy vị lão tổ nổi giận gầm lên một tiếng, lực lượng không lồ cường ép thoát khỏi trời buộc.

Mỗi người bọn họ lần lượt xuất ra thủ đoạn, liên tục đánh ra các loại pháp quyết kinh khủng, ý đồ một chiêu bắt được Diệp Cẩm Dao.

Thực lực Độ Kiếp đỉnh phong không thể khinh thường!

Cho dù là Diệp Cẩm Dao thì cũng không dám ngạnh kháng.

Mắt thấy bọn hắn sắp đánh tới, bỗng nhiên, một cánh tay nhỏ từ trong hư không nhô ra, bắt lấy gáy cổ áo Diệp Cẩm Dao, kéo mạnh về phía sau.

Toàn bộ thân thể Diệp Cẩm Dao bị kéo vào hư không.

- Dừng!

Tiếng nổ cực lớn vang lên, bốn vị Độ Kiếp đỉnh phong cùng nhau công kích, thật sự không thể coi thường!

Ngay cả bầu trời tràn ngập khí tức quý dị cũng bị nổ ra một chỗ trống không lồ.

Nhưng cũng không có tổn thương tới Diệp Cẩm Dao.

- Chạy sao?

Một lão đạo cau mày.

Vừa rồi, lão ta đã thấy rõ ràng có người kéo nữ tử kia vào một không gian kỳ dị.

- Thật đáng chết!

- Nếu bị ta tìm được, nhất định sẽ chém các nàng thành muôn mảnh!

Lão già này tức giận đến cắn răng.

Nhưng đột nhiên, một cỗ lãnh ý dâng lên sau lưng của lão ta.

Không đợi lão ta kịp phản ứng, ba vị lão tổ khác đã nhìn thấy một cục gạch, đột ngột xuất hiện sau đầu lão ta, thuận thế đập xuống.

- Phanh!

Cục gạch rắn chắc đập vào sau đầu lão đạo, trực tiếp nổ thành bụi phấn.

- Thật cứng quá mà.

Một âm thanh cực kỳ thán tiếc vang lên.

Đầu lão đạo cảm thấy hơi choáng váng, nhưng lão là Độ Kiếp đỉnh phong, thân thể đã sớm đạt đến mức độ khó mà tin nổi.

Nhưng một cú đập vừa rồi vẫn làm đầu lão ta choáng váng.

Sờ lên đầu, thật sự đã chảy máu.

Cục gạch kia là cái gì vậy?

Nhưng không đợi hẳn cảm khái, sau đầu lão ta lại xuất hiện một cục gạch giống vừa rồi.

Lần này, lão ta kịp thời kịp phản ứng, vừa quay đầu.

Thế là, trên trán trơn bóng của lão ta bị đánh một cái thật mạnh. Lập tức, máu tươi chảy ròng ròng.

- Hắc hắc hắc...

Tiếng cười làm cho người ta phát lạnh vang lên trong hư không.

Nhưng đáng tiếc chính là, cho dù bọn hắn dò xét thế nào cũng không tìm được vị trí cụ thể của ra tay ẩn mình kia.

- Cẩn thận! Lại tới!

Một người khác kinh hô, trong nháy mắt lão đạo khóa chặt vị trí của người sau màn, hét lớn một tiếng, đánh tới một quyền.

Lực lượng cường đại làm cho hư không cũng run rẩy.

Đáng tiếc, người kia đã rút trở về, chỉ để lại tiếng cười.

Mà cùng lúc đó, Diệp Cầm Dao đã xuất hiện phía sau một đạo nhân gầy còm khác.

Tiếng đàn tạo nên một gợn sóng, đánh vào lưng của lão già này.

Đạo nhân kêu lên một tiếng đau đớn, khí huyết cuộn cuộn.

Một kích này đã đạt đến cảnh giới Độ Kiếp!

Nhưng khi lão ta muốn khóa chặt Diệp Cầm Dao thì nàng lại biến mất.

- Đáng chết! Đáng chết!

Mấy vị lão tổ bị đánh cực kỳ biệt khuất.

Rõ ràng đối phương kém bọn hắn một đại cảnh giới, xét về thực lực căn bản không đánh lại bọn hắn.

Thế nhưng người ta lại không giao phong chính diện, mà sử dụng thủ đoạn quỷ dị, không ngừng xuất hiện rồi lại biến mất, thỉnh thoảng lại đánh bọn hắn một cái.

Đặc biệt là kẻ ẩn phía sau đáng giận kia.

Cục gạch, quả cầu, thau com, cái đồ chơi gì cũng có.

Có đôi khi còn ném ra một đồng thứ mềm oặt không biết tên, dán trên mặt bọn họ.

Tính tổn thương không lớn, nhưng tính vũ nhục cực mạnh!

Lại thêm loại khí tức màu u lam trực kích thần hồn kia, còn có sương mù màu đỏ sậm hợp lực dây dưa.

Trong lòng bọn hắn đã sắp giận muốn điên.

Lần nữa bị chất lỏng gì đó tạt ướt cả người, một vị lão tổ cũng nhịn không được nữa, rống to.

- Các ngươi đến tột cùng là người phương nào!?

- Không nên quá phận, Lăng Vân tông chúng ta là được Thư viện Thiên Phủ che chở!

Lão ta định dùng tên tuổi của Thư viện Thiên Phủ để đe dọa đối phương.

Nhưng chỉ đổi lấy một trận tiếng cười khiến người ta run sợ, còn có càng nhiều thủ đoạn công kích.

Theo thời gian trôi qua, sức mạnh của bốn vị lão tổ đã dần dần bắt đầu xuống dốc.

Tiếp tục như vậy nữa, bại trận là chuyện sớm hay muộn!

Nghiêm trọng hơn chính là, môn nhân Lăng Vân tông đã ở dưới tác dụng của Màn Trời Hồng Trần và Thiên Tiên Tử, đã càng lún càng sâu, không cách nào tự kèm chế.

- Các hạ!

Một lão đạo trong đó lại mở miệng lần nữa.

- Dừng lại đi, có gì chúng ta từ từ tâm sự.

- Không có ân oán gì là không hóa giải được!

Lão ta nhận thua, cho dù như thế nào, Lăng Vân tông cũng không thể bị diệt trên tay lão ta.

Công kích, rút cục cũng ngừng lại.

Sau một lát, bóng người Diệp Cầm Dao lần nữa hiện ra.

Nàng biểu cảm bình tĩnh, giọng lại có hơi chút trào phúng.

- Bây giờ, các ngươi mới chịu từ từ tâm sự sao?

.....

Thư viện Thiên Phủ.

Hai bóng người từ trên bầu trời nhanh chóng rơi xuống, thẳng tắp bay về phía sau núi. Chính là Hồn Hư Tử và Chấn Huyền.

Sắc mặt Hồn Hư Tử ngưng trọng, nếu món đồ kia xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bên phía tông viện tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Chương 200: Bản Thân Cường Đại Là Tiền Đề Khiến Người Khác Ngồi Xuống Nghe Mình Nói Đạo Lý

Rất nhanh, hai người bọn họ đã đi tới u đằm phía sau núi.

- Trận pháp hoàn hảo không chút tổn hại.

Chấn Huyền nhìn u đàm hoàn chỉnh, cuối cùng cũng thở nhẹ một hơi.

- Đi xuống dưới xem một chút trước đã.

Hồn Hư Tử xuất ra một ngọc phù nho nhỏ, ngọc phù phát ra ánh sáng mờ lung, bắt đầu dung nhập vào trong tầng tầng trận pháp.

Đó là chìa khoá tiến vào bên trong u đàm.

Sau một lát, hai người tới đáy u đàm.

Trước mặt là một huyết động, vách tường trong huyết động phủ kín bởi đường vân màu đen.

Trên tế đàn ở vị trí trung tâm nhất có mấy sợi lông tơ mảnh khảnh đang lơ lửng.

- Vẫn ổn!

Lúc này, Hồn Hư Tử mới yên tâm, xem ra yêu thú kia cũng không phải tới đây vì nó.

- Đại nhân, chúng ta vẫn là quá lo lắng.

- Mặc dù đó là một gia hỏa có cấp bậc gần tới Thánh Thú, nhưng cũng không thể lại gần vật vô thượng như thế.

Chấn Huyền nói.

- Chuyện quan hệ đến Thiên Mệnh, cẩn thận vẫn không thừa.

Hồn Hư Tử nói, hần tra xét rõ ràng tình huống trong huyết động, cũng không phát hiện chút dị thường nào.

Sau đó, hần mới cùng Chấn Huyền rời khỏi đáy u đàm.

Mà bên dưới một loại trận pháp nghịch thiên nào đó che giấu, một mầm non màu xanh biếc giãn ra cành lá, hình như đang cáo từ bọn họ.

Một lát sau, Hồn Hư Tử và Chấn Huyền đã xuất hiện tại trong phòng nghị sự của thư viện.

Phó viện trưởng và mấy vị lão sư thực lực cường đại cũng ở đây.

Bọn hắn đã hiểu rõ từ đầu đến cuối chuyện này, mặc dù vẫn hơi nơi cảm thấy không hiểu, nhưng cuối cùng vẫn đạt thành một suy nghĩ chung, đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn.

Coi như xui xẻo đi, vừa lúc gặp một con yêu thú đỉnh cấp không có trí thông minh.

Sau đó, hai người Hồn Hư Tử và Chấn Huyền mới lần nữa bay về phía Lăng Vân tông với tốc độ cực nhanh.

- Đại nhân, chúng ta không cần sốt ruột như vậy chứ?

Tu vi Chấn Huyền muốn thấp hơn Hồn Hư Tử, hắn toàn lực đi đường, cảm thấy có chút cố hết sức.

- Tận lực đuổi theo.

Hồn Hư Tử trầm giọng nói:

- Thần vật xảy ra vấn đề làm cho ta gấp gáp chạy về.

- Hiện tại mới nhớ tới, Đồng Thượng Thanh kia hình như muốn tự mình đi đối phó Diệp Cẩm Dao.

Chấn Huyền ngăn người, nói:

- Đồng Thượng Thanh như thế nào đi nữa cũng không dám thương hại người của Thư viện chúng ta chứ? Đơn giản chính là để Diệp Cẩm Dao ăn chút đau khổ thôi.

Hồn Hư Tử lắc đầu:

- Nhưng hắn ta chính là kẻ điên, nếu đã điên thì ai cũng không nhận, ta lo lắng Diệp Cẩm Dao sẽ gặp nguy hiểm.

- Trận Chiến Thiên Mệnh vô cùng quan trọng đối với chúng ta.

Nói xong, hắn lần nữa tăng nhanh tốc độ.

Chỉ hy vọng Diệp Cẩm Dao có thể chịu được áp lực của Đồng Thượng Thanh.

...

Lăng Vân tông, đại điện tông chủ.

Đồng Thượng Thanh quỳ trên mặt đất, mà Diệp Cẩm Dao lại ngồi ngay ngắn ở trên cùng, bốn vị lão tổ phân biệt ngồi hai bên.

Bọn hắn nhìn Diệp Cẩm Dao ngồi phía trên, tâm trạng cực kỳ khó chịu, nhưng lại không có biện pháp gì.

Đánh không lại, bọn hắn còn có biện pháp gì?

Vội lại sau khi nói chuyện mới biết, người ta còn là nhân vật quan trọng từ thư viện.

Lần tranh đấu này cũng là Lăng Vân tông bọn hắn gây sự trước.

Về công về tư đều không cách nào trách tội nàng ta.

- Đồng Thượng Thanh, người có biết tội của người không?

Trong đó, một vị lão tổ uy nghiêm nhất nghiêm nghị quát.

Trong lòng ngực lão đã tràn ngập tức giận, nếu không phải Đồng Thượng Thanh tự tiện trêu chọc người ta, Lăng Vân tông cũng sẽ không chịu tổn thất to lớn như vậy.

Đánh không lại Diệp Cẩm Dao, cũng chỉ có thể ném cơn giận lên trên người hắn ta.

Đồng Thượng Thanh cúi đầu quỳ, sắc mặt hắn ta chán nản.

Sống mấy trăm năm, bây giờ lại phải cúi đầu thỉnh tội đối với một tiểu bối chỉ khoảng hai mươi tuổi, chuyện này làm cho hắn ta cảm nhận được vô tận khuất nhục.

Hắn ta thật sự nghĩ không ra, tại sao Diệp Cẩm Dao lại cường đại đến tình trạng như thế.

Ở trong Màn Trời Hồng Trần kia, hắn ta ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.

Bốn đại lão tổ đều xuất hiện, không ngờ lại cũng không bắt được Diệp Cẩm Dao, ngược lại bị nàng ta áp chế, kém chút vứt bỏ hơn triệu người Lăng Vân tông.

Yêu nghiệt như thế, hắn ta thật sự chưa từng nghe thấy.

Cái gọi là thiên tài của Lăng Vân tông, so sánh với nàng ta chỉ như là trò cười.

Hiện tại, Đồng Thượng Thanh ngoại trừ khuất nhục thì chính là hối hận vô tận.

Tại sao mình lại phải đi trêu chọc nàng ta chứ?

- Đệ tử... Biết tội!

Đồng Thượng Thanh cúi người xuống thật sâu.

Vị lão tổ kia hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Diệp Cẩm Dao.

Lập tức đổi lại một bộ khuôn mặt tươi cười, nếp nhăn thật sâu trên mặt chắt thành một đống.

- Tiên tử, ngài xem...

- Thôi.

Diệp Cẩm Dao lạnh nhạt nói:

- Lấy mạnh hiếp yếu là thói quen của các ngươi.

- Ta cũng biết, hiện tại các ngươi hận không thể cho ta thiên đao vạn quả.

Mấy vị lão tổ ngược ngừng cười một tiếng, vội vàng biểu thị không dám.

Diệp Cẩm Dao tiếp tục nói:

- Thật ra ta cũng không có ác ý gì đối với Lăng Vân tông, cũng chưa từng quan tâm tới.

- Các ngươi không chọc đến ta thì cũng không sẽ xảy ra chuyện như thế.

Nàng đứng dậy:

- Ta chỉ có một yêu cầu, trước khi Trận Chiến Thiên Mệnh kết thúc, ta không hy vọng lại có bất kỳ người lại dám tới quấy rầy ta.

- Nếu còn có, ta có thể dùng lời của Đồng chương giáo nói cho các ngươi biết.

- Ngay cả Hồn Hư Tử cũng không gánh nổi các ngươi.

Diệp Cẩm Dao liếc nhìn, mấy vị chí cường giả Lăng Vân tông nhao nhao cúi đầu, không dám đối mặt với nàng.

Cảnh tượng này làm cho nàng nhớ tới đại bá đã từng nói một câu.

- Ta thích nhất là nói đạo lý.

- Bản thân cường đại là tiền đề khiến người khác ngồi xuống nghe mình nói đạo lý.

Nàng vô cùng tán đồng câu nói này.

Nói xong, Diệp Cẩm Dao đứng dậy, không nhìn Đồng Thượng Thanh quỳ trên mặt đất, trực tiếp rời khỏi đại điện chưởng môn.

...

Phía sau núi Lăng Vân tông, trong một hoa viên thanh nhã.

Diệp Cẩm Dao ngồi trong lương đình, nhẹ nhàng đánh đàn cầm cổ.

Bên cạnh cách đó không xa, dưới cây Lê Hoa, Diệp Hiểu Hiểu hài lòng ngồi trên xích đu.

Chương 201: Tỷ Nói Xem, Nếu Chúng Ta Mãi Mãi Không Trưởng Thành, Thì Tốt Biết Bao

Nơi này, là nơi Lăng Vân tông chuẩn bị cho Diệp Cẩm Dao, đồng thời đảm bảo sẽ không có ai dám tới đây quấy rầy nàng.

- Tỷ, ta không nói đùa, bây giờ tỷ thật rất hung ác.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

Diệp Cẩm Dao ngừng lại, điều chỉnh mấy chỗ giai điệu không hài hòa, lại bắt đầu bắt đầu đàn tấu.

- Nhân thế chính là như vậy, người mềm yếu thì sẽ bị khi dễ.

- Không duy nhất một lần đánh đau bọn hắn, bọn hắn sẽ còn nghĩ biện pháp lấy lại danh dự, đánh con thì cha tới, quá phiền toái.

Diệp Cẩm Dao nói.

Diệp Hiểu Hiểu nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, ta cũng phát hiện đạo lý này.
- Chỉ có điều, ta đều là đập người khác một trận trước khi hấn kịp khi dễ ta, bóp chết chuyện phiền toái từ trong trứng nước, hắc hắc.

Nói xong, nàng nhảy xuống khỏi xích đu, trong nháy mắt ngồi ở đối diện Diệp Cẩm Dao.

- Tỷ, ta vẫn rất ngạc nhiên, trong lần thí luyện sáu năm trước, đến cùng tỷ đã tìm được phương hướng gì?

Diệp Hiểu Hiểu hỏi.

Lúc ấy, Diệp Tùy Phong cho năm người bọn hấn, phân biệt tiến hành một lần thí luyện, mỗi người đều có thể đưa ra nguyện vọng.

Mà nguyện vọng của Diệp Cẩm Dao là tìm được phương hướng trong mơ hồ!

Tiếng đàn lần nữa ngừng lại.

Diệp Cẩm Dao thở dài một hơi:

- Lúc ấy, thật ra ta đã lừa đại bá.
- Há?

Diệp Hiểu Hiểu lập tức kinh ngạc.

Diệp Cẩm Dao nói:

- Lúc ấy, ta nói ta muốn tiến vào tầng thứ hai trong thời gian của Kính Hồng Trần, ở nơi đó, một ngày chính là mười năm, nhưng thật ra... Ta đã tiến vào tầng thời gian thứ ba, ở nơi đó vượt qua ròng rã một ngàn năm.

Diệp Hiểu Hiểu há hốc mồm, mở to hai mắt nhìn.

Một ngàn năm, nàng đơn giản không cách nào tưởng tượng, Diệp Cẩm Dao đến cùng đã trải qua bao nhiêu chuyện.

- Mười cái trăm năm, mấy chục đoạn cuộc sống khác nhau, ta không tìm được phương hướng, nhưng lại làm cho ta hiểu được một việc.

Diệp Cầm Dao tiếp tục nói:

- Cường đại là tiền đề của tất cả phương hướng.
- Chỉ có người giống như đại bá mới có thể chân chính làm được mình chuyện muốn làm.

Diệp Hiểu Hiểu lấy hai tay chống lấy mặt mình, thì thào nói:

- Khó trách ta cảm thấy phương pháp làm việc của tử càng lúc càng giống đại bá.

Diệp Cầm Dao nhẹ gật đầu.

- Nếu như ta không tìm được phương hướng, vậy chỉ có thể trở thành người giống như đại bá vậy.
- Ta không muốn trở thành thúc ấy.

Diệp Hiểu Hiểu ôm tay đi tới đi lui:

- Tử nhìn thúc ấy đi, cả ngày chính là đọc sách, ăn cơm, đi ngủ, sau đó hiện tại lại muốn đi trồng loại cây gì đó...Nhảm chán muốn chết.
- Sao không chịu đi tìm mấy tử tử xinh đẹp sinh mấy đệ đệ muội muội cho Diệp Hoàng tử.

Diệp Cầm Dao cười cười.

- Mỗi người đều không giống nhau, muội, ta, Diệp Hoàng, Diệp Long, Diệp Khiêm, lý tưởng và mục tiêu của năm người chúng ta đều không giống nhau.
- Đại bá cũng luôn thả chúng ta tự trưởng thành, nếu không, với loại tính cách này của muội đã sớm bị thúc ấy đánh cho cái mông nở hoa.

Diệp Hiểu Hiểu: ...

- Tử, đừng nhìn cái đầu ta nhỏ thì cho rằng ta chưa lớn nha.

Nói xong, nàng nằm trên bàn, nhìn lên bầu trời, kẽ hở dài, tóc dài như nghê hồng, trải trên mặt bàn.

- Tử nói xem, nếu chúng ta mãi mãi không trưởng thành, thì tốt biết bao...

.....

Trong dãy núi.

Đây là một sơn cốc rộng lớn.

Chính giữa sơn cốc có một hồ trời không lồ, sâu không thấy đáy, như nổi thẳng tâm của trái đất.

Trong hồ trời thỉnh thoảng phun ra một ngum bụi mù nồng đậm màu đỏ, trong không khí tràn đầy mùi lưu huỳnh nóng rực.

Mà ở xung quanh hồ trời lại có rất nhiều kiến trúc bao quanh nó, nghiêm nhiên đã tạo thành một quy mô thành trì.

Phía trên thành trì, bao phủ bao trùm một tầng trận pháp.

Bỗng nhiên, một con Thất Thái Loan Điều to lớn từ đằng xa nhanh chóng tới gần, cuối cùng đứng ở trước mặt trận pháp.

Trên lưng Loan Điều có mấy bóng người đang đứng.

- Nơi này chính là địa điểm diễn ra Trận Chiến Thiên Mệnh sao?

Diệp Hoàng đứng ở phía trước, hỏi.

Diệp Tỳ Phong gật đầu:

- Căn cứ theo tin tức Hiểu Hiểu lưu lại, địa điểm diễn ra chính là trong một bí cảnh dưới đáy hồ trời này.

- Khoảng cách trận chiến kia mở ra vẫn còn mấy ngày, chúng ta vào thành đợi trước đi.

Diệp Long nghiêng đầu hỏi:

- Muốn phá hủy đại trận không? Ta cũng muốn thử xem, trận pháp này chắc cũng không mạnh lắm đâu.

Hắn tràn ngập chiến ý, nói.

Diệp Tỳ Phong liếc hắn.

- Sao ngươi lại bạo lực như vậy?

- Người ta bố trí một đại trận phòng hộ khó khăn biết bao.

- Lần này chúng ta vẫn nên điệu thấp một chút.

Sau đó, Diệp Tuy Phong để lão Thất hướng bay về hướng khác.

Ở một hướng khác của đại trận có xây dựng một đài cao, nơi đó chuyên dùng để tiếp đãi linh khí phi hành, hoặc linh thú phi hành mà các tu sĩ dùng để đến đây.

Lúc này, một con yêu thú phi hành cấp 7 - Huyền Sí Hồ khí thể bàng bạc rơi xuống.

Lập tức, gây nên người ngoài một trận sợ hãi thán phục.

Dùng yêu thú cấp 7 làm thú cưỡi, đây cũng không phải người bình thường có thể làm được, khẳng định lại là người của đại tông môn nào đó.

Trên lưng Huyền Sí Hồ có một đám người mặc quần áo lộng lẫy nhảy xuống.

Dẫn đầu lại là một thiếu nữ, trên người nàng treo đầy tiểu linh đan, ngửa đầu, biểu lộ cực kỳ khinh thường.

- Một đám nhà quê thôi.

Thiếu nữ nhìn rất đáng yêu, nhưng mở miệng lại cực kỳ cao ngạo.

Một vị lão giả đi lên phía trước, cười nói:

- Nhan Đồng tiểu tiên tử, phần lớn tu sĩ nơi này là tu sĩ bình thường đến Uyên Thành kiếm tiền thôi.

- Nhưng Lăng Vân tông phụ trách trông giữ Uyên Thành lại là đại tông nhất phẩm giống Thái Vũ tông chúng ta.

- Với lại thịnh hội sắp đến, sẽ có rất nhiều đại thế lực đến đây quan chiến, chúng ta vẫn nên thu liễm một chút thì tốt hơn.

Lão giả nói chuyện rất hòa thuận nhưng thiếu nữ lại khinh thường hừ một tiếng.

- Cất, sợ cái gì?

- Ta có Lân Bằng ca che chở, ai dám khi dễ ta chính là muốn chết, hừ!

Vẻ mặt Nhan Đồng không sao cả.

Lão giả thờ dài một hơi, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Ai bảo Nhan Đồng người ta dựng vào Thánh Tử Lân Bằng chứ, đây chính là thiên kiêu xuất sắc nhất của Thiên Toán Thánh Địa.

Chương 202: Người Diệt Gia Đến Uyên Thành

Mặc dù có lời đồn rằng hai người có tình cảm thâm hậu bao nhiêu.

Nhưng quan hệ giữa Lân Bằng và Nhan Đồng thì mọi người đều biết.

Dựa vào sự kiêu ngạo của Thánh Tử Lân Bằng, hẳn ta tuyệt đối sẽ không để cho người ta làm nhục nữ nhân của mình.

- Khương lão, ta nghe nói, lần này Thư viện Thiên Phủ cũng sẽ phái người tới đúng không?

Nhan Đồng đột nhiên hỏi.

Ánh mắt Khương lão ngưng lại, sau đó cười nói:

- Đúng vậy, thư viện cũng là một phương tham chiến.

- Ha ha!

Nhan Đồng cười to, trong mắt lại tản ra ánh mắt cừ hận, nói:

- Nếu nàng ta có thể cùng đến đây thì quá tốt rồi.

- Ta muốn để nàng ta biết, cuối cùng là ta đạt được Lân Bằng ca!

Khương lão không nói gì.

Thật ra, hẳn cũng không muốn đến Uyên Thành, chỉ là tính tình Nhan Đồng thích gây sự, nhất định phải chạy đến gặp Thánh Tử Lân Bằng.

Thái Vũ tông rơi vào đường cùng, đành phải cắt cử hản đi cùng, để tránh Nhan Đồng gây ra đại sự gì.

Hiện tại xem ra, mục đích của Nhan Đồng không chỉ là Lân Bằng, còn có nữ hài đáng thương bị đuổi đi năm đó nữa.

- Thật hy vọng bây giờ sẽ có thể được nhìn thấy nàng ta.

Nhan Đồng vuốt ve cổ Huyền Sí Hồ, lạnh lùng nói:

- Đẻ nàng ta thấy, đãi ngộ vốn nên thuộc về nàng ta đã rơi vào trên đầu của ta, mà mình chỉ có thể bị thương ở trong thư viện cả đời.

- Loại cảnh tượng đó thật sự làm cho người ta chờ mong.

Khương lão nhìn nàng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Nữ tử này, tâm cơ quá nặng.

Chuyện năm đó, đã ép nữ hài kia phải ra đi, hiện tại còn muốn từ trên cao nhìn xuống hạ thấp nàng ấy một phen?

Hắn rất hi vọng nữ hài kia không xuất hiện ở đây.

Đột nhiên, một hơi thở cường đại đến mức làm người ta run sợ từ trên trời lao thẳng tới!

Khương lão ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một con Thất Thái Loan Điều to lớn lao xuống phía dưới, nhắm ngay đài cao!

Trong nháy mắt, sắc mặt của lão đại biến!

Không ngờ đó lại là một con yêu thú cấp 9 kinh khủng!

- Mau tránh ra!

Khương lão hét lớn một tiếng, một phát nắm được áo Nhan Đồng, cấp tốc đi xa.

Loan Điều “âm âm” một tiếng, đứng ở trên đài cao, mở ra đôi cánh rộng trăm mét, ngửa mặt lên trời huyết dài.

Uy áp kinh khủng làm cho những yêu thú khác trên đài cao, bao gồm Huyền Sí Hồ vừa rồi uy phong lẫm lẫm bị dọa đến run lẩy bẩy, nằm tại chỗ, động cũng không dám động.

Khí tức cấp 9 đỉnh phong làm cho cả đài cao đều bắt đầu lắc lư.

Hai chân thú vệ run lên, hắn chưa từng đối mặt với sinh vật khủng bố như thế!

- Đi.

Lúc này, một âm thanh từ phía trên Loan Điều truyền đến.

m thanh không lớn nhưng uy nghiêm cực kỳ.

Thủ vệ hoảng sợ nhìn thấy, yêu thú đáng sợ kia thì sợ hãi rút đầu lại.

Sau đó, Loan Điều nhanh chóng thu nhỏ, biến thành một đạo nhân nhìn có chút hèn mọn.

Mười mấy bóng người xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Nhìn vẻ mặt mọi người xung quanh chấn động, run lẩy bẩy, Diệp Long chặc chặc cảm thán.

- Đại bá, ngài điệu thấp, ta đã coi như thấy được.

Ánh mắt Diệp Tùy Phong sụp xuống.

- Tiểu Long Tể.

- Ta gọi người trở về, không phải để người đến đậu đen rau muống ta.

Diệp Long cười rạng rỡ:

- Ta đây không phải đang học tập phong thái của đại bá ngài sao.

Thù Diệt và Ti Thần Lan sau lưng thì mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Bọn hắn chưa từng thấy bộ dáng này của Long Chủ.

Hình tượng trong nháy mắt sụp đổ!

Diệp Tùy Phong hừ một tiếng, sau đó đi ra phía trước.

Toàn thân thủ vệ run lên, kém chút không đứng vững.

Yêu thú kia đã đủ dọa người, vậy người lấy nó làm tọa kỵ sẽ cường đại cỡ nào!

- Tiền... Tiền bối, chúng ta là... Là Lăng Vân tông, Lăng Vân tông quản lý khu vực nào.

Hắn nói chuyện ấp a ấp úng.

- Đừng hoảng hốt, chúng ta chỉ đi vào thành, nơi này là cửa vào sao?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Thủ vệ vàng một tiếng, vội vàng nói:

- Đúng vậy thưa tiên bối, từ nơi này tiến vào Uyên Thành, phí thông hành mỗi người là một ngàn viên linh thạch.

Rất nhanh, Diệp Hoành đã đếm xong linh thạch, đưa tới.

Dựa theo gia tộc của bọn họ, còn không đến mức sa đọa đến mức đi con đường bá vương.

Khi bọn hắn chuẩn bị đi vào thì lại phát hiện, Nhan Hi không đi theo tới, mà đứng ở phía sau, sững sờ nhìn đài cao bên cạnh.

Bên kia, một lão giả, còn có một thiếu nữ cũng sững sờ.

- Khương gia gia?

Sau một lát, Nhan Hi lên tiếng nói.

Khương lão đứng từ xa, mặt mũi tràn đầy chấn kinh và ngoài ý muốn.

Hắn không ngờ, không ngờ lại thật gặp nữ hài năm đó ở chỗ này.

- Tiểu Hi, đã lâu không gặp.

Giọng của lão có chút khàn khàn.

Lúc này, Diệp Tuy Phong đi tới.

- Người quen sao?

Có thể gặp được người quen ở đây, thật là duyên phận không bình thường.

Nhưng Nhan Hi lại lắc đầu, ánh mắt phức tạp.

- Không, Diệp gia chủ.

- Ta đã... Không có bất cứ quan hệ nào với bọn họ.

Nói xong, Nhan Hi xoay người, về trong đội ngũ.

Diệp Tuy Phong nhìn bọn họ một chút, cũng một nói thêm cái gì, dẫn một đám người biến mất ở lối vào Uyên Thành.

- Ai.

Nhìn Nhan Hi rời khỏi, Khương lão trùng điệp thở dài.

Mà Nhan Đồng bên cạnh thì đã ngơ ngác.

Làm sao có thể?

Bên cạnh nàng ta, sao có thể có người mạnh mẽ như vậy?

Sao nàng ta có thể cười lên yêu thú đáng sợ như vậy?

Không phải nàng ta phải đang ở một mình trong thư viện, bị thương khóc rống sao?

Nhan Đồng cảm thấy khó mà tiếp nhận.

Nàng quay đầu, nhìn Huyền Sí Hồ vừa rời mình còn vẫn lầy lăm kiêu ngạo đang nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy, cứ đái chảy đầy, phần nộ ngập trời và không cam lòng dâng lên trong ngực nàng.

- Không! Ta tuyệt đối không tin!

.....

Bên ngoài Lăng Vân tông.

Hai bóng người cấp tốc xẹt qua, đi lên phía trên Lăng Vân tông.

Chính là Hồn Hư Tử và Chấn Huyền.

Bọn hắn dùng tốc độ cao nhất đuổi rông rã hai ngày đường, cuối cùng cũng từ thư viện đuổi tới Lăng Vân tông.

Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy tình huống phía dưới thì lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

- Có người đánh lên Lăng Vân tông sao?

Chấn Huyền trừng trừng mắt, vẻ mặt kịch chấn.

Phía dưới Lăng Vân tông, rất nhiều công trình kiến trúc sụp đổ, khắp nơi đều là phế tích.

Càng khoa trương hơn là, không ngờ chủ phong Lăng Vân tông lại trực tiếp đổ sụp một nửa!

Chương 203: Nàng Ta Chỉ Đánh Bại Tất Cả Chúng Ta Thôi

Khi rời đi vẫn còn tốt, mới hai ngày mà đã biến thành bộ dáng này.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Một dự cảm không tốt dâng lên trong lòng Hồn Hư Tử.

Hắn ta cẩn thận quan sát, trong không khí tìm được một chút khí tức quen thuộc lưu lại, giống như đúc với thủ đoạn Diệp Cầm Dao thi triển trong Thiên Địa viện lúc ấy!

Bọn hắn quả nhiên đã ra tay.

Hơn nữa nhìn hiện trường phía dưới, hai bên chắc chắn đã đánh thật, toàn lực ứng phó, nói không chừng lão tổ nào đó chôn sâu dưới mặt đất cũng ra tay!

- Đáng chết!

Sắc mặt Hồn Hư Tử âm trầm, thân thể hóa thành tia sáng, phóng về phía đại điện chương môn.

- Đồng Thượng Thanh, ngươi rút ra đây cho ta!

Một tiếng gầm thét vang lên trên bầu trời.

Nếu Diệp Cầm Dao bị giết hoặc bản thân nàng bị trọng thương, ảnh hưởng đến Trận Chiến Thiên Mệnh sắp tới thì hắn là tuyệt đối sẽ không tha cho Lăng Vân tông!

Hồn Hư Tử nổi giận đùng đùng đi tới đại điện chương môn, Đồng Thượng Thanh ngồi trên ghế cao cũng ngẩng đầu lên.

- Đồng Thượng Thanh, ngươi...

Hắn vừa chuẩn bị nổi giận lại nhìn thấy sắc mặt Đồng Thượng Thanh suy yếu, khí tức phù phiếm, ngay cả tóc cũng bạc một nửa.

Dáng vẻ này rõ ràng bản thân hắn đã bị trọng thương.

- Người làm sao vậy?

Hồn Hư Tử từ tức giận chuyển thành kinh ngạc.

- Ha ha.

Đồng Thượng Thanh miễn cưỡng cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy chán nản.

- Vấn đề này, vẫn là người tự mình đi hỏi Diệp Cẩm Dao thì tốt hơn.

Hồn Hư Tử nhú mày:

- Nàng ta ở đâu?

- Đang nghỉ ngơi ở Tiên Uyển hậu sơn.

Đồng Thượng Thanh chậm rãi nói:

- Các lão tổ, sắp xếp nơi quý giá nhất Lăng Vân tông cho nàng ta.

Hồn Hư Tử lần nữa kinh ngạc.

- Các lão tổ?

Đồng Thượng Thanh nhẹ gật đầu.

- Đúng vậy.

- Bốn vị lão tổ bảo vệ Lăng Vân tông chúng ta, bảo vệ chúng ta khỏi kết cục bị hủy diệt.

- Cái gì?

Hồn Hư Tử sửng sờ.

Hắn ta vốn cho rằng, nếu trêu đến Lăng Vân trưởng thượng tổ xuất thế, vậy chỉ sợ Diệp Cẩm Dao sẽ phải gặp nạn.

Nhưng hiện thực lại không giống như hắn ta nghĩ.

- Nàng ta đến cùng đã làm gì?

Hồn Hư Tử hỏi.

Đồng Thượng Thanh thở một hơi thật dài:

- Không có gì.

- Nàng ta chỉ đánh bại tất cả chúng ta thôi.

Sau một lát, ở Tiên Uyển phía sau núi.

Diệp Cẩm Dao ngồi bên cạnh một ao hồ thanh tịnh điều chỉnh dây đàn.

Bỗng nhiên, tâm niệm nàng vừa động, xoay đầu lại.

Hồn Hư Tử đã từ đằng xa chạy nhanh đến.

- Diệp Cẩm Dao!

Hồn Hư Tử nhíu mày, nhìn nữ tử giống như không thuộc về phạm trần này, trầm giọng nói:

- Sao ngươi lại đánh Đồng chuông môn thành bộ dáng như vậy?

- Bản nguyên sinh mệnh của hần ta đều bị tổn thương cực lớn!

Diệp Cẩm Dao quay đầu, sắc mặt bình thản đáp.

- Hần ta muốn bắt ta, ta cũng không thể đứng đó bó tay chờ bị bắt, ngài nói đúng không?

Hồn Hư Tử bị ghen lời, nói:

- Nhưng ngươi cũng không thể dưới cơn nóng giận, phá hủy một nửa Lăng Vân tông được!

Hần ta đi lên phía trước:

- Lăng Vân tông là một quân cờ quan trọng của thư viện chúng ta, nếu hủy diệt nó, tông viện sẽ không tha cho chúng ta!

- Không, là không tha cho ngươi.

Diệp Cẩm Dao mỉm cười nói:

- Hồn Hư Tử, đại nhân.

- Ta nghĩ ngươi không nên quên, ta cũng không phải là người của tông viện, mà ta tham gia Trận Chiến Thiên Mệnh lần này cũng hoàn toàn là bất đắc dĩ.

- Quan hệ giữa chúng ta cũng không tốt như vậy.

- Cho nên.

Diệp Cẩm Dao đứng dậy:

- Nếu như ngươi còn muốn ta đại diện Thư viện Thiên Phủ xuất chiến thì tốt nhất đừng lấy tư thái ra mệnh lệnh, nếu

không...Ta không dám hứa chắc, tương lai sẽ còn xảy ra chuyện gì?

Diệp Cầm Dao nói xong, Hôn Hư Tử sững sờ.

Uy hiếp.

Uy hiếp trắng trợn!

Hắn ta bao lâu rồi không chính diện bị người uy hiếp?

Nữ tử gần hai mươi này lại dám?

Tay Hôn Hư Tử chậm rãi sờ về phía một viên ngọc phù che kín đường vân màu đen.

Nhưng một lát sau, hắn ta vẫn buông lỏng ra.

Diệp Cầm Dao nói không sai, trận chiến này quá quan trọng đối với thư viện, hắn ta còn có chuyện phải dựa vào nàng.

Với lại...

Không ngờ nàng lại có thể áp chế bốn vị Độ Kiếp đỉnh phong liên thủ, thực lực như thế, đừng nói những đối thủ trong Trận Chiến Thiên Mệnh kia.

Cho dù là chính hắn ta, nếu không sử dụng Thần vật thì chỉ sợ cũng khó mà đánh bại được nàng, xác suất giành giải nhất cực lớn.

- Ai.

Hôn Hư Tử thở một hơi thật dài.

- Người trẻ tuổi, ta khuyên ngươi một câu, không nên quá nông nổi.

- Ở trên thế giới này, người có thực lực áp đảo chúng ta, ở đâu cũng có.

- Nếu như phong mang quá nặng, một ngày nào đó sẽ gặp phải tai hoạ ngập đầu.

Diệp Cầm Dao nhẹ gật đầu.

- Đã ghi nhớ!

Hôn Hư Tử lắc đầu nói:

- Tóm lại, nếu người có thể thắng lợi trong trận chiến này, chúng ta sẽ xóa bỏ mọi việc trước đây.

- Nếu như không thể... Người tự giải quyết cho tốt.

Nói xong, Hôn Hư Tử nhẹ nhàng xoay người rời khỏi.

Diệp Cẩm Dao đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn ta, biến mất không thấy gì nữa.

- Tỷ, hắn ta lại dám uy hiếp người, chúng ta tìm một cơ hội đào hố chôn hắn ta đi.

Diệp Hiểu Hiểu từ trong hư không lộ đầu ra nói.

Diệp Cẩm Dao khẽ lắc đầu.

- Thật ra người này làm người làm việc cũng không tệ lắm.

- Chỉ có điều, hắn ta đã sớm quen ở trên cao nhìn xuống, có thể trong mắt hắn ta, phục tùng mới là chuyện người khác nên làm.

Diệp Hiểu Hiểu hừ một tiếng:

- Hắn ta là chưa gặp đại bá, ánh mắt quá nhỏ.

Diệp Cẩm Dao cười nói:

- Ai trước khi gặp qua đại bá, ánh mắt cũng sẽ không quá lớn, đều sẽ không hiểu, người áp đảo đỉnh đầu chúng ta đến cùng xa không thể chạm đến cỡ nào.

- Đúng rồi, có phải mấy người đại bá cũng đã đến đây rồi không?

Hai mắt Diệp Hiểu Hiểu sáng lên:

- Đúng vậy!

Nàng đảo đảo tròn mắt, cười đùa nói:

- Tỷ, hay ta đi tìm bọn họ trước, ta sợ bọn họ chưa quen với cuộc sống nơi đây, chộc phải người nào không nên dây vào.

Diệp Cẩm Dao im lặng, người muốn đến thì đến thôi, còn tìm cứ làm gì.

- Mau đi đi, dù sao ta cũng mới nghĩ ra một đoạn từ khúc gần hoàn thiện, cần tĩnh tâm.

- Được rồi! Vậy tỳ cố lên!

Diệp Hiểu Hiểu nói xong thì vội vã không nhìn nổi xoay người một cái, biến mất ở trong hư không.

Chương 204: Sao Con Cũng Khịa Ta, Con Coi Cha Ngươi Là Nhà Giàu Mới Nổi À?

...

Uyên Thành.

- Nơi này cũng có Vạn Bảo Các!

Nhìn lâu các tráng lệ trước mặt, Diệp Long há hốc mồm.

Những năm này, hắn đi qua nhiều nơi như vậy, cho dù ở đâu cũng có thể nhìn thấy tổ chức giao dịch bảo vật này.

Quả thực kinh người.

- Vào xem thử đi.

Diệp Tùy Phong nói.

- Cha, không phải ngươi lại muốn mua toàn bộ bảo khố nhà ngươi ta đó chứ?

Diệp Hoàng cười nói.

- Sao con cũng khịa ta, con coi cha ngươi là nhà giàu mới nổi à?

Diệp Tùy Phong bĩu môi, sau đó mang theo đám người cùng nhau đi vào.

Cùng lúc đó, ở tầng cao nhất Vạn Bảo Các.

Mấy nhân vật khí tức hết sức mạnh mẽ đang ngồi ở đây.

Một người trong đó, nếu như Cốc Vạn Tâm ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, hắn chính là chấp sự Túc Thành lúc ấy, Thẩm Thiên Minh.

Lúc ấy, Diệp Tùy Phong nhìn thấy hấn hai mươi bảy tuổi, tu vi đã đạt được cảnh giới Hóa Thần thì vẫn rất giật mình, muốn cho con cháu Diệp gia cũng đạt tới trình độ này.

Đây là một thiên tài chân chính.

Mà lúc này, sắc mặt của hấn cũng không dễ nhìn lắm.

- Ta lại khuyên các ngươi một câu.

- Liên Minh Cứu Thành là của chúng ta, tốt nhất các ngươi không nên chen chân vào!

.....

Uyên Thành, Vạn Bảo Các.

Một đoàn người Diệp Tùy Phong đi vào cũng không gây nên quá nhiều chú ý.

Bởi vì người nơi này kỳ quái hơn bọn hấn ở đâu cũng có.

Có người nhìn giống thư sinh, có người cao ba mét, cả người đầy cơ bắp, có người giẫm lên một con rùa đen, chạy tới chạy lui. Còn có người mang theo một con gà, dưới chân con gà kia còn có một quả cầu, bay qua bay lại.

- Chỗ này chênh lệch với chỗ của chúng ta quá nhiều.

Diệp Long nói.

- Tông môn quản lý tương đối lỏng lẻo, không có quá nhiều quy củ đối với các thế tục.

Diệp Khiêm giải thích nói:

- Đương nhiên, tranh đấu cũng nhiều.

Vừa nói xong, đã thấy hai tu sĩ xảy ra tranh chấp, bắt đầu xô đẩy nhau, mắt thấy đang muốn rút đao khiêu chiến thì bị thủ vệ Vạn Bảo Các thẳng tay ném ra ngoài.

Diệp Tùy Phong không thèm để ý bọn hấn, đi tới chỗ quầy hàng.

Bên này, có danh sách tất cả hàng hóa trong tầng này.

Nhìn sơ qua một chút, đều không khác Vạn Bảo Các những nơi khác là mấy, tầng một trên cơ bản đều là vật liệu Hoàng

cấp, đối với Diệp gia hiện tại thì không có chút tác dụng nào. Đương nhiên, hôm nay hẳn cũng không phải đến thanh lý kho. Sau một lát, một vật tương đối có ý tứ hấp dẫn ánh mắt Diệp Tuy Phong.

- Tiểu nhị.

Diệp Tuy Phong gọi tiểu nhị, hỏi:

- Địa Hỏa Thạch này là cái gì?

- Ngài là lần đầu đến Uyên Thành đúng không?

Tiểu nhị cười rạng rỡ, sau đó giải thích nói:

- Địa Hỏa Thạch này chính là đặc sản của Uyên Thành chúng ta, chính là bảo vật hiếm có của thiên hạ!

- Chăm tới ta xem một chút.

Diệp Tuy Phong nói.

Rất nhanh, tiểu nhị đã mang tới một viên đá màu đỏ, đưa cho Diệp Tuy Phong.

Diệp Tuy Phong cầm chơi một chút, thần thức đã dò xét tra rõ ràng từ trong ra ngoài của viên Địa Hỏa Thạch này.

Nói đơn giản một chút, đó thật ra chính là một loại đá dày đặc năng lượng địa hỏa.

Loại năng lượng địa hỏa này vừa có thể rèn luyện linh khí, lại có thể cường hóa thân thể, hoàn toàn đúng là vật tu luyện rất không tệ.

Chỉ tiếc, độ tinh khiết của năng lượng trong nó cũng không cao, với lại tràn đầy khí tức cuồng bạo, nếu hấp thu quá nhiều ngược lại sẽ phản tác dụng, thậm chí đốt tổn thương thần hồn.

Nhưng phương thức tu luyện của Diệp Hoàng ngược lại là rất thích hợp hấp thu Địa Hỏa Thạch.

- Loại vật này, chắc còn có loại độ tinh khiết cao hơn.

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Đương nhiên.

Tiểu nhị cười híp mắt, nghĩ thầm mình nhìn người không tệ, lần này gặp một khách hàng lớn, liền giải thích nói:

- Địa Hỏa Thạch trong tay ngài chỉ là hạ phẩm, ở phía trên nó còn có ba đẳng cấp trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, ngài muốn xem loại nào?

- Xem cực phẩm.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Vâng!

Tiểu nhị nói:

- Vậy mời ngài tới bên này, ta đi gọi chương quỹ, Địa Hỏa Thạch cực phẩm quá trân quý, ta không thể làm chủ, xin ngài thứ lỗi.

- Không sao.

Diệp Tỳ Phong nói.

Sau đó, hắn đi vào trong một gian nội đường, rất nhanh, chương quỹ Vạn Bảo Các đã đi vào.

Hắn còn chưa lên tiếng, Diệp Tỳ Phong đã mở miệng tiên:

- Lời khách sáo thì miễn đi, ta xem vật liệu một chút, thỏa mãn thì sẽ mua.

Chương quỹ sững sờ, sau đó lộ ra nụ cười.

Hắn thích nhất là loại người vừa sáng khoái, vừa hào phóng như vậy.

- Như ngài mong muốn.

Chương quỹ tiến lên, lấy ra một cái hộp nhỏ tinh mỹ.

Mở hộp ra, trong đó là một viên đá đỏ giống như thủy tinh.

Tảng đá này giống như bị nhen lửa, khí tức nóng rực đập vào mặt, làm cho nhiệt độ cả phòng đều tăng lên mấy phần.

- Khách quan, ngài cẩn thận một chút, địa hỏa trong này vô cùng cuồng bạo, có thể sẽ làm ngài bị thương...

- Ngạch...Hả

Chương quỹ muốn nhắc nhở Diệp Tuy Phong một chút nhưng lại không ngờ viên Địa Hỏa Thạch cực phẩm kia bị hắn trực tiếp cầm ở trong tay cũng không xảy ra chuyện gì, xem ra nhất định là người của đại tông môn.

Nhưng sau khi Diệp Tuy Phong cầm tới nó, lại nhú mào.

Năng lượng trong Địa Hỏa Thạch cực phẩm đúng là rất tinh thuần, nói là chí bảo cũng không đủ.

Nếu đặt ở bên ngoài, có lẽ ngay cả tu sĩ Hóa Thần kỳ cũng sẽ vì thế ra tay đánh nhau.

Nhưng với hắn thì loại trình độ này cũng chỉ có thể miễn cưỡng dùng làm củi lửa để nấu cơm mà thôi.

- Không có phẩm chất cao hơn sao?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Ngài không hài lòng sao?

Chương quỹ kinh ngạc nói.

Ở đây nhiều năm như vậy, hắn cũng coi như có kiến thức rộng rãi, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy, khách nhân không thỏa mãn với cả Địa Hỏa Thạch cực phẩm.

- Cái kia... Khách quan, có thì có, nhưng giá tiền của nó...

Diệp Tuy Phong hơi không kiên nhẫn nói:

- Ta không muốn lại nghe lời dư thừa nào nhất là về vấn đề giá cả, có thì nhanh lấy ra.

- Ai, được được!

Chương quỹ lau mồ hôi, ở trước mặt loại hào gia này vẫn rất có áp lực.

Một lát sau, hắn lần nữa trở về, trong tay bung một hộp sắt đen kịt.

Chương 205: Mua Toàn Bộ

- Thật xin lỗi khách quan, năng lượng hỏa tinh quá cường đại nên chỉ có thể dùng huyền thiết ngàn năm để phong ấn.

Chương quỹ nhắc nhở.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, trực tiếp mở hộp ra.

Lập tức, một bóng người nho nhỏ nương theo tiếng chim hót thanh thúy, đặng không bay lên.

Đó là một đoàn năng lượng địa hỏa đã hóa hình vô cùng thuần túy!

Hỏa điều bay lên, mang theo khí thể cuồng bạo vọt thẳng về phía Diệp Tuy Phong.

- Ba!

Diệp Tuy Phong một bàn tay đập tới, đánh nó bay vào trong hộp, một lần nữa đóng lại.

- Giá bao nhiêu?

Hắn hỏi.

Chương quỹ lập tức vui vẻ ra mặt, nói:

- Nếu như dùng linh thạch thượng phẩm trao đổi thì một viên hỏa tinh cần một trăm triệu viên.

- Nhưng cũng có thể dùng bảo vật để trao đổi, chúng ta sẽ đưa ra giá tuyệt đối thích hợp.

Diệp Tuy Phong khoát tay áo.

- Ta dùng linh thạch.

Hắn nhìn túi tiền một chút, số lượng linh thạch đã rất lâu không hạ xuống, thật phiền.

- Ở chỗ ngươi có bao nhiêu viên hỏa tinh như thế này?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Chương quỹ ngẩn người, nói:

- Chúng ta có tổng cộng ba mươi một viên!

- Ít vậy à?

Diệp Tuy Phong nhíu mày, ba mươi một viên có thể tu luyện cái cọng lông gì.

Chương quỹ ngo ngác, hẳn tưởng là Diệp Tuy Phong sẽ bị số lương này làm kinh hãi, nhưng kết quả người bị kinh hãi lại là mình.

- Khụ khụ, khách quan.

Chương quỹ nói:

- Loại bảo vật này, đa số người thu hoạch đều sẽ lưu lại để mình dùng, sẽ không bán ra cho Vạn Bảo Các.

- Nếu như ngài thật cần thì có thể đi đến Uyên cốc, gần đây nơi đó đang bộc phát triều cường địa hỏa, sẽ có không ít hỏa tinh xuất hiện.

- Đương nhiên, cũng sẽ có không ít tu sĩ cường đại tiến đó tranh đoạt.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Vậy được rồi, người tất cả hỏa tinh hiện có ra đây.

- Còn có Hỏa Tinh Thạch cực phẩm, cũng lấy ra hết đi, món đồ kia còn có chút tác dụng.

Chương quỹ: Ta, trời ơi, khách hàng lớn!

.....

Một lát sau, Diệp Tuy Phong trở lại tầng một.

Mấy người Diệp Hoàng phân biệt tìm kiếm vật liệu cảm thấy hứng thú, bọn hắn đều không phải là người thiếu tiền.

Ngay cả Phú Quý cũng mua mấy tổ ong thật to.

Bỗng nhiên, một đôi tay nhỏ tinh tế tỉ mỉ che mắt Phú Quý lại.

Phú Quý sững sờ, tổ ong trượt khỏi tay nó.

- Oa a!

- Vũ Hồng đại ca, nhanh cứu ta, ta bị mù rồi!

Nó hoảng hồn, mạnh mẽ đâm tới, một đường đụng đổ mấy tu sĩ, lập tức kêu loạn.

Diệp Tuy Phong bắt đặc dĩ, búng ngón tay ra.

- Phanh!

Đến một tiếng, một bóng người nhỏ nhắn từ trong hư không ngã ra.

- Tiên Chủ?

Vũ Hồng ôm Phú Quý, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

- Hi hi.

Diệp Hiểu Hiểu cười một tiếng, sau một khắc đã xuất hiện bên cạnh Diệp Tuy Phong.

- Vui vẻ như vậy làm gì, người lại đánh lén ai vậy?

Diệp Tuy Phong tức giận hỏi.

- Nào có, ta chính là... Đơn thuần cao hứng, không được sao?

Diệp Hiểu Hiểu nói:

- Còn có, nếu nói phá nhà cửa, tỷ ta còn am hiểu hơn ta nhiều, ta nói cho thức biết...

Diệp Hiểu Hiểu không ngừng líu lo, một mực lái nhải “Công tích vĩ đại” của nàng và Diệp Cẩm Dao trong những ngày này trước mặt Diệp Tuy Phong.

Lúc này, thủ vệ tầng dưới Vạn Bảo Các, chạy tới.

- Ai dám làm càn ở Vạn Bảo Các!

Bọn hắn vây quanh mấy người Diệp Tuy Phong, khí thế hùng hổ.

Nhưng vào đúng lúc này, chuông quỹ vội vã chạy ra.

- Làm gì đấy, làm gì đấy, nhanh rút ngay cho ta!

Hắn quát lui bọn thủ vệ, sau đó cười rạng rỡ, con mắt đều híp lại chỉ còn một đường nhỏ, nói:

- Quý khách, xin lỗi đã quấy nhiễu đến ngài.

Cảnh tượng này làm cho tu sĩ xung quanh lập tức tròn mắt.

Chuông quỹ bình thường cực kỳ uy nghiêm, nhưng ở trước mặt người đàn ông này lại lộ ra dáng vẻ hèn mọn như thế!

Hắn rốt cuộc là ai?

Diệp Tỳ Phong khoát tay nói:

- Không sao, người làm việc của người đi.

Nói xong, hắn lập tức cùng với mấy người Diệp Hoàng rời khỏi Vạn Bảo Các.

Hắn đã sớm mất đi hứng thú với loại phương diện tranh đấu này.

Sau khi Diệp Tỳ Phong rời khỏi, chương quỹ mới chậm rãi thu liễm nụ cười, khôi phục lại dáng vẻ ăn nói có ý tứ lúc đầu.

Suy tư một lát, hắn quay người đi lên tầng cao.

- Loại người cấp bậc này nhất định không thể coi thường, phải nhanh bẩm báo với Các chủ đại nhân.

- Nghe nói, hình như có người từ Chủ Các đến Uyên Thành nữa nha...

.....

Trên tầng cao nhất của Vạn Bảo Các, bầu không khí đang giương cung bạt kiếm.

- Thảm Thiên Minh, người rút cuộc có ý gì?

Một nam nhân trung niên khí tức cường đại, tức giận quát.

- Phương các chủ.

Ánh mắt Thảm Thiên Minh âm trầm:

- Ta nghĩ ta đã nói rất rõ ràng, phiến địa vực Liên Minh Cửu Thành kia, chúng ta không thể tùy tiện động vào nó!

Phương các chủ nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một hàm răng vàng khè:

- Nếu theo như ý của người, vậy lần này Vạn Bảo Các chúng ta phải từ bỏ trận chiến Thiên Mệnh lần này đúng không?

- Không sai.

Thảm Thiên Minh nói ra đáp án khẳng định.

- Người đánh rắm!

Phương các chủ trực tiếp nhắc bàn, đi đến trước mặt Thẩm Thiên Minh, rống to:

- Tiểu tử, đừng tưởng rằng bây giờ ngươi có chức vị chấp sự là muốn nói gì thì nói ở Uyên Thành này!

- Lão Tử đã chuẩn bị thời gian mấy chục năm vì trận chiến kia, há lại bị hủy bỏ vì hai ba lý do chó má của ngươi?

Hắn nhìn hằm hằm Thẩm Thiên Minh, nhưng Thẩm Thiên Minh cũng không sợ chút nào.

Mắt thấy hai người sắp ra tay đánh nhau.

- Được rồi.

Một phương hướng khác, một vị lão giả râu tóc bạc trắng mở miệng nói.

- Hai người các ngươi đều làm ra công hiến quan trọng cho Vạn Bảo Các chúng ta, không cần vì một số việc nhỏ mà xảy ra cãi vã.

Lão giả nói chuyện vẫn rất có tác dụng.

Phương các chủ hừ lạnh một tiếng, ngồi trở lại vị trí của mình.

- Đại chấp sự, không phải tính tình ta nóng nảy, mà tiểu tử này nói chuyện quá ngông cuồng.

Phương các chủ nói:

- Ta cũng vì trận chiến Thiên Mệnh nên mới bị Chủ Các phái đến Uyên Thành, đã nhiều năm như vậy, tiểu tử hắn nói không là không hay sao?

- Hắn thì tốt rồi, xây xong tháp Khởi Nguyên chín tầng thứ hai cho Vạn Bảo Các chúng ta, phong quang vô hạn!

Chương 206: Nếu Như Huỳnh Sợ Thì Mau Về Nhà, Trốn Ở Trong Ngực Mẹ Đi

- Ta thì sao? Nếu như ta làm hư chuyện này, sắp xếp của chúng ta ở Cửu Thành sẽ thất bại trong tay ta, bị phạt vẫn là ta!

Hắn thở phì phò nói.

Nhưng Thảm Thiên Minh lại chậm rãi nói:

- Không có sắp xếp.

- Ta đã để cho người ta đưa tháp Khởi Nguyên về Chủ Các rồi.

Lời nói này, lập tức làm cho hai người đều sửng sờ.

Đại chấp sự nhíu mày, hỏi:

- Người nói thật sao?

Thảm Thiên Minh nhẹ gật đầu.

Phương các chủ lập tức cười ha ha:

- Ta nói cái gì ấy nhỉ, tiểu tử này thuần túy chính là điên mất rồi!

Chân mày của Đại chấp sự nhíu càng sâu:

- Người đến cùng tại sao phải làm như thế, cầm xuống Cửu Thành là mệnh lệnh của cao tầng Chủ Các, người cũng dám thien tự làm chủ?

Thảm Thiên Minh thở dài thật sâu:

- Đại chấp sự, ta đã nói rất nhiều lần, bên kia xuất hiện một nhân vật ghê gớm, với lại đã thống nhất Liên Minh Cửu Thành, nếu chúng ta không có chuẩn bị thì không thể tùy tiện qua đó!

- Nhân vật người nói là Diệp gia sao?

Đại chấp sự hỏi.

Thảm Thiên Minh gật đầu:

- Những năm này, ta đã tận mắt chứng kiến sự phát triển của Diệp gia.

- Đó thật không phải chuyện người bình thường có thể làm được, chỉ riêng gia chủ Diệp gia Diệp Tùy Phong, với thực lực sắp vào cảnh giới Độ Kiếp bây giờ của ta cũng không thể nhìn thấy độ cao của hắn đến cùng ở đâu!

- Nếu như các người không tin thì có thể tự đi dò xét một phen!

Vẻ mặt Thẩm Thiên Minh lo lắng.

Những năm này, hãn bí mật chuẩn bị chế tạo tháp Khởi Nguyên chín tầng thứ hai cho Vạn Bảo Các ở Túc Thành.

Diệp gia gần như chỉ xuất động hai con cháu đích hệ, trong thời gian sáu năm đã nắm được toàn bộ Cửu Thành.

Hãn đã từng đi xem một kiếm Diệp Hoàng lưu lại ở thành Hoàng Diệp kia, loại khí tức hủy diệt đó làm cho hãn rùng mình!

Mà lúc đó, khi Diệp Hoàng chém ra một kiếm kia chỉ mới là tiểu tu sĩ cấp bậc Trúc Cơ!

Có thể nghĩ cha của nàng, Diệp Tùy Phong sẽ kinh khủng đến cỡ nào!

- Đã như vậy, vì sao ngươi không báo cáo với Chủ Các?

Đại chấp sự hỏi.

- Ta nói, rất nhiều lần! Thế nhưng...

Thẩm Thiên Minh cúi đầu xuống:

- Phản ứng của Chủ Các thật ra cũng không khác các ngươi nhiều lắm, bọn hãn không tin, một thế lực nhỏ yếu ở biên thủy có thể trong thời gian mấy năm uy hiếp được Vạn Bảo Các.

- Bọn hãn cảm thấy ta tuổi còn rất trẻ, phán đoán sai, cho nên vẫn luôn không phái người tới.

Nói xong, trong phòng an tĩnh lại.

Phương các chủ cũng không nói thêm gì nữa.

Đại chấp sự thì đang suy tư, Thẩm Thiên Minh nói lời này.

Nghĩ tới nghĩ lui, hãn vẫn cảm thấy, khả năng gần như là không có.

Từ xưa đến nay, đúng là có thế lực quật khởi nhanh chóng, nhưng bọn hãn trên cơ bản đều ở Trung Châu, nơi đó địa linh nhân kiệt, tạo hóa phong phú.

Nhưng Cửu Thành... Thật sự quá căn cỗi, không thể nào có thế lực như thế xuất hiện, với lại thời gian thật quá ngắn.

Năm sáu năm mà thôi, bé quan một lần cũng lâu hơn thời gian này.

Nhưng hẳn vẫn tương đối hiểu rõ đứa bé Thẩm Thiên Minh này, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện lòe người.

Có lẽ, thật có thể đi dò xét một phen.

Hình như là cảm nhận được đại chấp sự đang dao động, Thẩm Thiên Minh nói:

- Cách trận chiến Thiên Mệnh vẫn còn bốn ngày, chúng ta có thể vừa đi vừa về, đi xem một chút sẽ biết tất cả mọi chuyện thôi!

- Diệt gia kia, thật không dễ chọc!

Hắn kiên định nói.

- Từ lúc nào người Thẩm gia chúng ta lại dễ dàng bị dọa sợ như vậy?

Bỗng nhiên, một âm thanh lạnh lạnh truyền vào.

Sau đó, một người đẩy cửa phòng ra, trực tiếp đi vào.

Nàng là một nữ tử, ánh mắt lạnh lẽo, giữa lông mày tràn đầy sát khí, khinh thường nhìn chăm chăm Thẩm Thiên Minh.

- Ngung Nguyệt?

Thẩm Thiên Minh lập tức sững sờ.

- Ha ha, Ngung Nguyệt tiên tử, ta thật sự đã đợi ngươi rất lâu rồi!

Phương các chủ đứng dậy, mặt mũi tràn đầy vui mừng.

- Ngươi chính là thần tuyền giả lần này sao?

Con ngươi Thẩm Thiên Minh hơi co lại.

- Không sai.

Ngay cả vẻ mặt đại chấp sự cũng hoà hoãn lại, nói:

- Thẩm Ngung Nguyệt đã trở về từ thí luyện Thần Môn, với lại còn đạt được bản nguyên Thần Vật chân truyền.

- Trận chiến Thiên Mệnh lần này, chúng ta sẽ thắng dễ như trở bàn tay.

Thẩm Ngung Nguyệt thi lễ với đại chấp sự một cái, sau đó ngồi bên cạnh Thẩm Thiên Minh.

Mà lúc này, vẻ mặt Thẩm Thiên Minh biến ảo, sắc mặt cũng thay đổi.

- Không được!

Hắn bỗng nhiên rống to, đứng dậy nói với Thẩm Ngung Nguyệt:

- Muội muội, muội tuyệt không thể tham gia trận chiến lần này!

Mấy người nhất thời kinh ngạc, bọn hắn không ngờ, Thẩm Thiên Minh lại kiên định như thế.

- Bây giờ, muội lập tức trở về với ta!

Thẩm Thiên Minh trầm giọng nói:

- Dù sao, tháp Khởi Nguyên đã đưa về Chủ Các, chúng ta...

- Ta đã mang nó trở về.

- Không đến mấy ngày nữa sẽ được đưa đến Uyên Thành này.

Thẩm Ngung Nguyệt cười nói:

- Thẩm Thiên Minh, ta không ngờ, mới mấy năm không gặp mà huynh lại trở nên nhất gan như vậy.

- Một tiểu gia tộc ở biên thủy đã có thể dọa huynh thành loại bộ dáng này rồi sao?

Thẩm Thiên Minh cắn răng, nhìn ánh mắt khinh bỉ của muội muội, hắn thật sự không nói được câu nào.

- Đây là trận chiến đầu tiên sau khi ta xuất quan, cho dù như thế nào ta cũng phải chiến thắng nó.

- Nếu như huynh sợ thì mau về nhà, trốn ở trong ngực mẹ đi.

Trên mặt Thẩm Ngung Nguyệt mang nụ cười khinh thường.

Mà hai người đại chấp sự và Phương các chủ cũng không nói thêm gì nữa.

Thất vọng và bi ai nồng đậm hiện lên trong lòng Thẩm Thiên Minh.

Ngay cả thân muội muội của mình cũng không nguyện ý tin tưởng lời nói của mình.

Sau một lát, hắn không nói câu nào, quay người rời khỏi phòng.

Hiện tại, hắn chỉ hy vọng, Diệp gia sẽ không phái người tới.

Đợi sau khi trận chiến kia kết thúc, cho dù như thế nào, hắn cũng phải mang muội muội về!

Khi hắn đi ra cửa cũng gặp thoáng qua chương quỹ Vạn Bảo Các.

Mặt mũi chương quỹ tràn đầy mừng rỡ lên tiếng chào hỏi, cũng chú ý tới sắc mặt Thẩm Thiên Minh, sau đó đi vào.

- Hai vị đại nhân, Phương các chủ, ta có việc mừng bẩm báo!

Phương các chủ trừng mắt lên hỏi:

- A? Cái gì?

Chương 207: Một Bí Cảnh Ngũ Hành Hiếm Thấy

Chương quỹ cười nói:

- Ngay vừa rồi, có người đến Vạn Bảo Các chúng ta mua tất cả Địa Hỏa Thạch cực phẩm, còn có hỏa tinh, toàn bộ dùng linh thạch mua!

Phương các chủ lập tức tràn ngập vui mừng.

Hắn biết, linh thạch đối với Vạn Bảo Các mới là vật hữu dụng nhất.

- Ha ha!

Phương các chủ cười nói:

- Ngung Nguyệt tiên tử thật sự là phúc tinh của ta!

- Lần này, Vạn Bảo Các chúng ta phải chiến thắng liên tục, ha ha ha...

Lúc này, Thảm Thiên Minh đã đi xa, cũng không có nghe thấy tiếng cười của Phương các chủ.

Nếu không, hẳn nhất định sẽ nhớ tới, có một người như vậy cũng là thủ bút như vậy.

.....

Uyên Thành, ngoài Uyên cốc.

Nơi này nóng rực lâu năm, trong không khí đã tràn ngập mùi lưu huỳnh gay mũi.

Mỗi ngày đều có địa hỏa hỗn loạn mà cuồng bạo từ chỗ sâu Uyên cốc phun ra ngoài.

Thỉnh thoảng còn sẽ tới một lần triều cường địa hỏa, một chút tu sĩ tu vi thấp chỉ vừa tới gần sẽ thân tử đạo tiêu.

Nhưng cho dù nguy hiểm thì chỉ cần có bảo vật sẽ có tu sĩ đến đây thử thời vận, tìm kiếm cơ duyên.

Địa Hỏa Thạch chính là cơ duyên của Uyên cốc.

Sau khi địa hỏa phun trào sẽ có rất nhiều Địa Hỏa Thạch phun ra ngoài, đó là một loại tài nguyên tu luyện phi thường trân quý.

Nếu người nào có vận khí tốt có thể nhặt được một viên Địa Hỏa Thạch thượng phẩm, vậy thì thật là phát nhanh trong nháy mắt.

Nơi này mỗi ngày đều có rất nhiều tu sĩ chờ đợi hỏa bạo, tranh thủ con đường phát nhanh kia.

Một đoàn người Diệp Tùy Phong cũng đi tới nơi đây, chỉ có điều đám bọn hắn cũng không phải đến vì phát nhanh.

Ở đây, một là vì thu hoạch một chút hỏa tinh cho Diệp Hoàng tu luyện, hai là vì đi chỗ sâu Uyên cốc xem thử cái gọi là bí cảnh, chiến trường nơi diễn ra trận chiến Thiên Mệnh kia đến cùng là cái quái gì.

- Chúng ta tìm hỏa tinh cho Diệp Hoàng tử trước đi!

Diệp Hiểu Hiểu hô.

Trên đường, Diệp Tùy Phong đã nói chuyện hỏa tinh với bọn hắn, với lại cũng để cho Diệp Hoàng thử một chút.

Đúng như Diệp Tùy Phong suy đoán, hỏa tinh kia có tác dụng xúc tiến rất lớn đối với Diệp Hoàng tu luyện.

- Ha ha!

Bỗng nhiên, một lão đạo gầy teo bên cạnh cười to nói:

- Đây là tiểu oa nhi nhà ai, thật là đáng yêu ngây thơ, người cho rằng hỏa tinh dễ tìm như vậy sao?

- Tiểu gia hỏa, đây chính là ngay cả đại năng cảnh giới Độ Kiếp cũng cực kỳ khát vọng!

Bên cạnh hắn ta, một đám tu sĩ cũng bắt đầu cười vang.

Theo bọn hắn nghĩ, Diệp Hiểu Hiểu thật sự là người không biết nên không sợ.

Diệp Tùy Phong nghe bên cạnh có người nói gì đó, vừa quay đầu.

- Đây là con cái nhà ta, người có ý kiến gì không?

Lão đạo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong tay Diệp Tùy Phong vừa bắt lấy được một viên hỏa tinh giống con bướm bướm.

Sắc mặt lão đạo lập tức đại biến, người có thể nắm hỏa tinh trong tay chắc chắn không phải là người bình thường!

- Tiên bối... Thứ tội, ta lỡ lời.

Không khí nóng rực, trán của hắn lại toát ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Hôm nay thật sự là nhìn lầm, không ngờ gương mặt lạ này lại chính là đại năng trong truyền thuyết!

Diệp Hiểu Hiểu nhảy lên, cầm lấy viên hỏa tinh từ trong tay Diệp Tùy Phong, đặt ở trước mặt lão đạo:

- Hi hi, lão bá bá, người muốn không?

Lão đạo này cảm nhận được khí tức kinh khủng từ viên hỏa tinh kia, hai chân của lão ta đơn giản như nhũn ra, vội vàng cười ngược ngược:

- Tiểu tiên tử hiểu lầm, hiểu lầm, ý ta không phải như vậy.

Hỏa tinh đúng là rất trân quý, nhưng cũng không phải ai đều có thể có.

Nếu để cho lão cầm chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ bị thiêu đốt tan thành mây khói.

- Đi, để cho lão ấy đi đi.

Diệp Tùy Phong nói.

Một câu nói vô tâm mà thôi, không đáng kêu đánh kêu giết.

Rất nhanh, khu vực này chỉ còn lại mấy người Diệp Tùy Phong.

Bọn hấn kém nhất đều là cảnh giới Hóa Thần, địa hỏa cuồng bạo trong Uyên cốc cũng không thể tạo thành ảnh hưởng chút nào đối với bọn hấn.

Diệp Tùy Phong đưa tay chộp một cái, hỏa diễm từ chỗ sâu làn nữa thoát ra một viên hỏa tinh giống con bướm bướm, bị hấn nắm trong tay.

Nếu để cho tu sĩ khác nơi đây nhìn thấy thì nhất định sẽ ngoác mồm kinh ngạc.

Người khác phí hết tâm tư, thậm chí kém chút mất đi tính mạng mới có thể đạt được một viên Địa Hỏa Thạch cực phẩm.

Mà hấn thì sao, một lần chính là một viên hỏa tinh, người so với người thật có thể tức chết người.

Nhưng Diệp Tùy Phong lại nhíu mày.

Sau đó, hấn nhìn về phía chỗ sâu.

- Số lượng hỏa tinh phía ngoài này quá ít, ta đi xuống xem thử.

- Các người tạm thời đợi ở ngoài này đi.

Nói xong, Diệp Tùy Phong trực tiếp lắc mình, nhảy vào trong Uyên cốc.

Những người khác liếc nhau, Diệp Long nói:

- Không bằng chúng ta tìm hỏa tinh ở ngoài này đi, nơi này thật thú vị, có thể rèn luyện một phen.

- Được, dù sao cũng không có chuyện gì làm.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

Sau đó, đám người gia nhập đội ngũ tìm kiếm hỏa tinh.

Mà Diệp Tùy Phong thì đã đi tới chỗ sâu Uyên cốc.

Địa hỏa nơi này càng cuồng bạo hơn, sợ là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh cũng khó có thể chống cự.

Lại xuống sâu năm ngàn trượng, Diệp Tùy Phong chợt phát hiện, hoàn cảnh nơi này có chút kỳ quái.

Thần thức của hắn khẽ quét qua, một trạch viện khổng lồ xuất hiện ở trong cảm nhận của hắn.

Đồng thời, còn có khí tức không gian nhàn nhạt xuất hiện trong lửa.

- Thì ra bí cảnh ở chỗ này.

Diệp Tùy Phong giật mình, nơi này chắc là địa điểm tiến hành trận chiến Thiên Mệnh, trạch viện kia chính là chuẩn bị cho các thế lực tham chiến.

- Thật sự rất bí ẩn nha.

Diệp Tùy Phong cười cười, sau đó mở rộng thần thức, toàn bộ bí cảnh hoàn toàn lộ ra.

Bí cảnh tổng cộng chia thành năm khu vực, theo thứ tự là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Nơi này, đúng là một bí cảnh Ngũ Hành hiếm thấy.

Quy tắc Thiên Đạo trong mỗi một khu vực đều không quá giống nhau, nếu tu sĩ Chủ thể giới đi vào đều cần phải thích ứng trước mới được.

Mà trong khu vực Ngũ Hành đều có hóa hình chi vật rất cường đại, tồn tại mạnh nhất đã đạt đến Độ Kiếp kỳ.

- Thú vị!

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm, dùng loại này bí cảnh để tiến hành giao đấu, hoàn toàn đúng là có tính thể thao rất cao.

Chương 208: Thế Giới, Người Mẹ Nó Thật Là Thảm

Tương lai sau này trở về, cũng phải làm cho thành Vân Tiêu tám mươi, một trăm nơi như vậy để chơi đùa.

Nhìn trong chốc lát, Diệp Tỳ Phong lần nữa đi sâu xuống phía dưới.

Không cần phải động tay chân gì, hắn chỉ muốn nhìn thử thực lực thiên tài chân chính của các thế lực đỉnh cấp là cỡ nào.

Càng thâm nhập sâu vào trong Uyên cốc thì địa hỏa càng mãnh liệt, rất nhanh đã đến tình trạng cấp bậc Độ Kiếp cũng khó mà xuống được.

Mà ở chỗ này, số lượng hỏa tinh cũng đã tăng lên rất nhiều.

Diệp Tỳ Phong xoay tay sờ mó.

Mười mấy viên hỏa tinh tới tay, mỗi viên còn rất lớn.

Phía dưới cùng đến cùng có thứ gì, hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Ước chừng qua một phút, cuối cùng, Diệp Tỳ Phong đã đi tới chỗ sâu nhất của Uyên cốc.

Nơi này là một mảnh đỏ bừng, khắp nơi đều là khí tức hủy diệt, gần như có thể so với cửu thiên chi thượng.

Nơi xa là một dòng sông lớn.

Nhưng trong dòng sông lại không phải là nước sông, mà là nham tương sớm đã hóa thành chất lỏng, chảy cuộn cuộn.

Nham tương thỉnh thoảng bộc phát ra, theo địa hỏa phong bạo, cuộn tất cả lên.

Sau đó nham tương nguội đi, chính là Địa Hỏa Thạch xuất hiện ở bên ngoài.

Ngẫu nhiên, trong bọt khí cũng sẽ xuất hiện một thứ giống như còn sống, chính là hỏa tinh.

Diệp Tỳ Phong thuận tay đảo qua, cát bọt nó vào không gian tùy thân, sau đó vươn người đứng dậy, theo sông nham tương bay về thượng nguồn.

Rất nhanh, hắn đã đi tới đầu nguồn của sông nham tương.

Không ngờ nơi đó lại mọc ra một gốc hoa sen màu đỏ!

Diệp Tỳ Phong đi tới gần thì mới phát hiện, đóa hoa sen này sớm đã chết đi, biến thành một thứ giống như tảng đá, thân thể của nó cũng đã tan rã hơn phân nửa.

Mà sau khi hoa sen tan rã thì mới hóa thành nham tương cuộn cuộn, tạo thành dòng sông nham tương chôn sâu dưới mặt đất này, tiến tới thúc đẩy tạo ra Uyên cốc.

- Cái quái gì đây?

Diệp Tỳ Phong nghĩ nghĩ, sau đó trực tiếp bắt lấy phần thân hoa sen.

Chỉ một thoáng, thế giới trước mắt hắn đã thay đổi!

Vô số thiên đạo pháp tắc mảnh khảnh lấy hoa sen làm trung tâm hiện lên hình phóng xạ, âm vang nổ tung, thông đến nơi xa không biết tên.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày, thần thức không lồ trực tiếp mở ra, đuổi theo phía sau mấy đạo pháp tắc.

Rất nhanh, thần trí của hắn đã chạy xa hơn trăm vạn dặm, nhìn thấy mấy nơi giống như đúc nơi đây.

Cùng là hoa sen, cũng chết đi, cũng tan rã.

Chỉ là sau khi tan rã hình thành vật liệu có chút khác biệt thôi.

Có chỗ biến thành dòng sông, có chỗ hóa thành linh khí, có chỗ diễn hóa ảo cảnh, còn có chỗ thì tạo thành một mảnh nghiệp chương to lớn.

- Đến cùng là cái gì?

Ánh mắt Diệp Tỳ Phong ngưng lại, thần thức của hắn lần nữa tăng vọt, một lần nữa tìm kiếm qua.

Sau một khoảng thời gian, một bản địa đồ kỳ lạ rộng trăm triệu dặm xuất hiện trong đầu hắn.

Đây là một địa đồ lập thể trời tròn đất vuông!

Vô số đường cong pháp tắc ở trong đó, cách mỗi một triệu dặm sẽ có một loại giống như hoa sen, thu nạp tất cả pháp tắc.

Mấy ngàn điểm giống như mấy ngàn viên nam châm, mà thiên đạo pháp tắc lại giống như những sợi dây dài nối liền tất cả các điểm lại với nhau.

Cuối cùng, tạo thành một Thiên Đạo hoàn chỉnh.

- Đây là một loại tiết điểm nào đó của Thiên Đạo.

Diệp Tỳ Phong căn cứ từ lý giải của mình, đặt cho chúng nó một cái tên.

- Mỗi một tiết điểm đều là một bộ phận của Thiên Đạo, trước kia đều có sinh mệnh, đó cũng là sinh mệnh của Thiên Đạo.

- Mà bây giờ, bọn chúng đã chết.

.....

Cuối cùng, Diệp Tỳ Phong cũng gặp được Thiên Đạo của thế giới này.

Hoặc nói đúng hơn là sau khi Thiên Đạo chết mới hiện hóa, Thiên Đạo chân chính là vô hình và trừu tượng.

Thật ra hoa sen trước mặt đã tương đương với một bộ phận thân thể của Thiên Đạo.

Nó không ngừng tan rã, chống đỡ hoàn thiện pháp tắc của thế giới này.

Mấy chục đời Thiên Cơ Cốc đều tưởng là Thần Ma lưu lại là uy hiếp lớn nhất hủy diệt phương thế giới này, nuôi lớn mầm non của Đại Thụ Khải Mông sẽ cứu vớt được thế giới.

Ta vẫn là quá ngây thơ rồi.

Nếu có một ngày, hoa sen tan rã toàn bộ.

Vậy không cần đến vật Thần Ma gì nữa, phương thế giới này cũng sẽ tự mình giải thể.

Đương nhiên, Thần Ma lưu lại cũng là tai hoạ vô cùng lớn, nếu như thả mặc bọn chúng tùy ý xâm nhiễm thế giới thì không được hoa sen tan rã, thế giới vẫn sẽ bị hủy diệt.

- Thế giới, người mẹ nó thật là thảm.

Diệp Tuy Phong nhìn không được chửi một câu đậu đen rau muống.

Vô luận là loại nào thì nó cũng không tránh được kết cục bị hủy diệt.

Trừ phi thế giới của nó có thể xuất hiện một người nghịch thiên, phong độ nhẹ nhàng, thực lực vô hạn, lại chịu ra tay cứu nó thì thế giới mới có khả năng còn sống.

Diệp Tuy Phong hiện tại nghiêm trọng hoài nghi, mình xuyên qua đến nơi đây, chính là phương thế giới này giờ trò quỷ.

Lắc đầu, một cây giống màu xanh biếc ra hiện ở trong tay của hắn.

Không sai, vừa rồi hắn phát hiện được, trồng cây con của Khải Mông Thụ ở trong tiết điểm Thiên Đạo này mới chính là nơi thích hợp nhất.

Nó chẳng những có thể dung nhập pháp tắc với tốc độ nhanh nhất, tốc độ sinh trưởng của bản thân cũng sẽ tăng nhanh.

Theo phỏng đoán vốn dĩ Khải Mông Thụ cần bảy chùng mười năm mới có thể hoàn toàn lớn lên, nếu như trồng ở trong tiết điểm thì, chỉ cần năm mươi năm là được rồi.

Với lại ở nơi này cũng sẽ tăng lên rất nhiều đối với năng lực tịnh hóa thế giới.

- Cũng tốt, không cần ta phí tâm tư tìm nơi gieo trồng.

Đếm sơ qua, thế giới có hơn sáu ngàn tiết điểm Thiên Đạo.

Sau khi trồng toàn bộ cây con của Khải Mông Thụ, lại giải quyết một vài vật mạnh nhất do Thần Ma lưu lại, vậy thì phương thế giới này sẽ chân chính sống lại.

Nói không chừng Linh Tính Thiên Đạo cũng sẽ một lần nữa sinh ra, để thế giới lần nữa có được hi vọng tiến cấp.

Sau đó, Diệp Tuy Phong trực tiếp rút đóa hoa sen chết ra, trồng mầm non vào trong tiết điểm Thiên Đạo.

Lập tức, cây con giãn ra cành lá, bộ rễ điên cuồng sinh trưởng.

Trong nháy mắt đã biến thành một đại thụ che trời.

Tiết điểm dưới chân hình như cũng bị mầm non kia kích thích, dần dần tản ra khí tức sinh mệnh.

Tiết điểm sống lại.

Chương 209: Đồi Chiến Thánh Tử Lân Bằng

Rất nhanh, cây con Đại Thụ Khải Mông dần dần ảm đạm, biến mất trong tiết điểm, dù là tu sĩ cảnh giới Đại Thừa sắp phi thăng đến đây cũng không cách nào tìm được nó.

- Được rồi.

Diệp Tuy Phong ném một nữa hoa sen còn lại vào không gian tùy thân, tiết điểm Thiên Đạo chính là Pháp Tắc Hỏa, cho nên mới sẽ hóa thành sông nham tương, sinh dục ra Hỏa Linh.

Trở về ném cho Diệp Hoàng dùng để tu luyện.

Mà sau khi hấn nhổ hoa sen ra, dòng sông nham tương cũng đã mất đi đầu nguồn.

Có lẽ mấy năm sau, Uyên cốc sẽ chỉ còn là lịch sử.

- Ta làm vậy có tính là đào rễ Uyên Thành hay không?

- Haha, thật vui!

...

Lúc này, phía trên Uyên cốc.

Một đoàn người Diệp Hoàng đang dồn dập dùng thủ đoạn của mình, tìm kiếm hỏa tinh trong ngậm trời địa hỏa.

Nhưng đừng nhìn Diệp Tuy Phong bắt một viên hỏa tinh chỉ đơn giản như thế.

Món đồ chơi này thật không dễ bắt, quá linh hoạt, với lại từng cái thực lực cường đại, tính tình cuồng bạo, có thậm chí có cái còn chọn tự bạo.

Diệp Long đã bị nặng một lần, bị nổ đến mặt mũi đen thui, tóc cháy mất một mảng.

Chỉ có điều, càng có tính khiêu chiến mới có thể kích thích bọn hắn tính tích cực.

Rất nhanh, đám người đã thu hoạch tương đối khá.

Ngoại trừ bọn hắn ra thì còn có mấy tu sĩ cường đại cũng đang tìm kiếm hỏa tinh.

Một đám người mặc trang phục giống nhau, ngực thêu một viên minh châu đang vây bắt một viên hỏa tinh lớn như con chim sẻ.

Từng người bọn hắn tỏa ra khí tức cường đại, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Nếu như người Trung Châu ở đây thì nhất định sẽ tránh né thật xa, vì đám người này chính là cường giả của thánh địa Thiên Tính đến từ Trung Châu, căn bản không thể trêu vào.

Người cầm đầu là một người trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng, hắn đánh trận đầu, không ngừng đánh thẳng vào hỏa tước kia, tiêu hao thể lực của nó.

Chính là người của thánh địa Thiên Tính phái tới tham gia trận chiến Thiên Mệnh, Thánh tử Lân Bằng.

Không được một lát, khí tức trên người hỏa tước đã suy yếu rất nhiều, chỉ cần một lúc nữa nhất định có thể bỏ vào trong túi.

- Diệp Hoàng tử mau tới đây, chỗ này có một con thật lớn!

Bỗng nhiên, một âm thanh từ đối diện truyền đến.

Ngay sau đó, một bóng người hiện ra trong tầm mắt của bọn họ.

Dáng người của nàng nhỏ nhắn xinh xắn, giữ lại một mái tóc dài màu đỏ tím, khi nàng nhìn thấy đám người Thánh địa

Thiên Tính thì cũng ngăn người.

Sau đó, nàng cười hắc hắc, đưa tay gọi ra một bọt khí màu lam, trực tiếp bao phủ hỏa tước ở trong, sau đó xoay người bỏ chạy, chỉ để lại một tiếng cười làm cho người ta cắn răng nghiến lợi.

Sắc mặt Lân Bằng âm trầm.

- Đuổi theo!

Bồ câu tới tay còn bị người cướp, hấn thật sự nuốt không trôi cục tức này.

Thế là mang theo đám người sau lưng đuổi theo.

Tốc độ bọn họ cực nhanh, một lát đã tìm được thiếu nữ kia, mà lúc này, nàng đang đưa hỏa tước kia cho một nữ tử khác.

Ở bên cạnh các nàng còn có một đám người nhìn lên rất là bất phàm.

Nhưng Lân Bằng không sợ, bọn hấn là người của Thánh địa Thiên Tính.

- Dừng lại!

Lân Bằng hét lớn một tiếng, âm vang giáng lâm, ngay cả địa hỏa xung quanh cũng bị hòa tan mấy phần.

Xung quanh có chút tu sĩ nhìn thấy vậy thì vội vàng rời xa, nơi này mỗi ngày đều có người ra tay đánh nhau, bọn hấn cũng không muốn bị tai bay vạ gió.

- Làm gì đấy?

Diệp Hiểu Hiểu khiêu mi nói.

Vẻ mặt Lân Bằng đăm đăm.

- Đó là hỏa tinh do bản Thánh tử tìm được, nhanh trả lại đây cho ta!

Hấn quát lạnh nói, một đám người của thánh địa sau lưng hấn cũng nhìn hằm hằm, uy áp khổng lồ lập tức đập vào mặt.

- Hà?

Mấy người Lang Nữ, Vũ Hồng, Thù Diệt, Ti Thần Lan cũng trợn mắt nhìn sang, khí thế không hề yếu.

Một cỗ phong bạo cường đại lấy bọn hắn làm trung tâm quét sạch ra, trong nháy mắt tách địa hỏa ra bên ngoài, các tu sĩ khác càng liên tiếp lui về phía sau, cực kỳ hoảng sợ.

Lân này, hai bên đều là kẻ khó chơi!

Lân Bằng cảm nhận được uy thế của đối phương không yếu hơn mình, hắn hơi sững sờ, loại nơi này mà cũng có tu sĩ trẻ tuổi cường đại như thế sao?

Chẳng lẽ là thế lực khác tham gia trận chiến Thiên Mệnh?

- Các ngươi là ai?

Hắn lạnh giọng hỏi.

Diệp Hoành đứng ở phía trước.

- Ngươi là ai?

Lân Bằng hừ lạnh một tiếng:

- Ta chính là Thánh tử của Thánh địa Thiên Tính!

Hắn câu nói này là dùng tới đạo pháp, rung động lòng người, lực uy hiếp cực mạnh.

Tu sĩ vây xem vẻ mặt từng người chấn động.

Thánh địa, đây chính là tồn tại trong truyền thuyết!

Đám người tuổi trẻ này là thật đá trúng tâm sắt rồi!

Nhưng Diệp Hoành vẫn mặt không đổi sắc.

- Ta, thành Vân Tiêu, Diệp gia, Diệp Hoành.

Nàng từ tốn nói.

Lân Bằng khẽ nhíu mày, hắn chưa từng nghe nói đến thành Vân Tiêu, chớ đừng nói Diệp gia gì đó.

Thật chẳng lẽ là thế lực bản thổ?

Hắn không kiên nhẫn nói:

- Mau đưa hỏa tinh cho ta, nếu không thì đừng trách ta không khách khí!

Sát ý hiện lên trong ánh mắt của hắn.

Tu sĩ không biết trời cao đất rộng, hắn giết rất nhiều.

Diệp Hoàng cười nhẹ một tiếng.

- Chúng ta bắt được chính là của chúng ta, ta cũng khuyên người một câu, nhanh chóng rời khỏi để tránh máu tươi ba thước.

- Người muốn chết!

Lân Bằng lập tức nổi giận, khí thế khủng bố của cảnh giới Độ Kiếp âm vang bộc phát.

Nắm đấm màu vàng óng cùng với lực lượng khổng lồ, trực tiếp nhắm ngay một đám người Diệp Hoàng, đánh tới!

Một kích này, hắn đã nổi sát tâm!

Nhưng người trước mắt lại không lộ ra vẻ mặt kinh khủng như bình thường hắn hay gặp. Ngược lại, mang theo một chút trêu tức.

- Bang!

Một đạo kiếm quang phóng thẳng lên trời!

.....

- Âm âm!

Ngoài Uyên cốc xảy ra một trận động đất.

Mà nguyên do sinh ra địa chấn lại là hai tu sĩ trẻ tuổi vừa va chạm một kích mà thôi.

- Ta nhận ra, đó là người của Thánh địa Thiên Tính vừa tới Uyên Thành được mấy ngày!

- Thật đáng sợ, đám người tuổi trẻ đối diện kia lại là thuộc thế lực nào?

Vẻ mặt từng tu sĩ xung quanh kịch chấn.

Loại giao phong cấp bậc đó thật sự là quá kinh khủng!

Chương 210: Long Hoàng m Thầm Tranh Đấu Với Nhau

Thánh tử Lân Bằng tiện tay đánh ra một quyền đã đánh ra thực lực Độ Kiếp kỳ kinh khủng.

Nhưng một kiếm của Diệp Hoàng cũng không phải dễ giải quyết như vậy, khí tức hủy diệt trực tiếp phá hủy công kích trước mặt, trăm kích mà đi.

Vẻ mặt Lân Bằng lập tức cứng lại, sau đó hấn lại đâm ra một quyền, lúc này mới triệt tiêu công kích của Diệp Hoàng.

Nhưng đúng vào lúc này, một cục gạch lại đột nhiên xuất hiện ở sau đầu hấn.

- Phanh!

Cục gạch hóa thành bột phấn, Lân Bằng chỉ cảm thấy đại não ông ông.

- Làm càn!

Đám người của phe địch lập tức xông lên, các loại đạo pháp và bảo thuật cường đại ùn ùn kéo đến, đánh về phía Diệp Hiểu Hiểu.

Nhưng sau khi Diệp Hiểu Hiểu lấy gạch đập đầu thánh tử kia xong thì lập tức cười hắc hắc lần nữa biến mất ở trong hư không.

Cùng lúc đó, mấy người Diệp Long cũng ra tay.

Một cây trường thương cuốn theo chiến ý vô biên mãnh liệt đâm ra, trực tiếp đánh cho đám người chạy loạn khắp nơi.

Diệp Khiêm xé toang áo của mình, mỗi một vãn tự màu vàng trên cơ thể hấn đều đại biểu cho một loại diệu thuật vô thượng, đó là vãn tự do Diệp Tùy Phong đích thân viết.

Hấn trong nháy mắt xông vào đám người, toàn thân bắn ra tia sáng màu vàng bốn phía, mỗi một quyền giống như một pho tượng chiến thần!

Sau lưng, trong mắt Tiểu Y lộ ra dị sắc, nàng chưa từng thấy Diệp Khiêm hung hăng như vậy.

Mà mấy người Vũ Hồng cũng không nhàn rỗi.

Mấy người Lang Nữ, Thù Diệt, Ti Thần Lan, Giang Phi, Lão Thất cũng đi theo Diệp Khiêm, cùng nhau vọt vào, đại khai đại hợp, chiến ý ngút trời!

Vũ Hồng thì vẻ mặt đăm đăm, lấy ra một trận bàn lóe sáng rực rỡ.

Ngón tay gảy liên tục, vài tấm trận đồ hùng vĩ lập tức hiện ra, giao phong với đám người Thánh địa Thiên Tính kia.

Phú Quý hóa thành bản thể, Hắc Hùng lông dài cao mấy trượng ngao rống một tiếng, một bàn tay đã đánh bay một người, máu tươi bay lả tả trên không trung.

Mặc dù nhìn nó hơi ngốc nhưng thực lực vẫn là cấp bậc Thánh Thú, tiện tay đánh một kích cũng có thể hủy thiên diệt địa!

Dưới sự công kích điên cuồng của bọn hắn, đám người Thánh địa Thiên Tính gần như tan tác trong nháy mắt, chạy trốn chết.

Các tu sĩ đứng bên ngoài thấy vậy đã thấy choáng, đây thật là người của thánh địa sao?

Mà thế lực đang giao chiến với bọn hắn đến cùng là thần thánh phương nào?

- Phanh!

Lân Bằng ở phía trước nhất lại bị một cục gạch đánh lên trên ót.

Tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng loại cảm giác bị áp chế này thật sự làm cho hắn phát cuồng.

- Chết đi cho ta!

Hắn tức giận phóng tới Diệp Hoàng, giống như một con mãnh thú Hoang Cổ cuồng bạo.

Lân Bằng biết, chỉ có đánh bại đực Diệp Hoàng thì bên phía mình mới có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Cho nên, hắn sử dụng toàn bộ lực lượng.

Nhưng Diệp Hoàng đâu phải là hạng người bình thường?

Thí luyện Cửu Trọng Thiên, tài nguyên trong tháp Khởi Nguyên chín tầng, lại thêm Diệp Tùy Phong ngẫu nhiên chỉ điểm, thực lực chân chính của nàng sớm đã đạt đến trình độ đỉnh phong.

Đôi mắt với Lân Bằng ngang nhiên xông đến, nàng mặt không đổi sắc.

Hoa văn giữa lông mày lấp lóe, trên người nàng bộc phát ra khí tức hủy diệt vô biên.

Còn có sát ý lạnh đến tận xương!

Diệp Hoàng không lùi mà tiến tới, chính diện đánh với Lân Bằng, xung quanh thân thể tạo thành một vòng phong bạo kiếm khí bảy màu.

- Oanh!

- Oanh!

Hai người không ngừng đụng nhau trên không trung, chỉ là khí tức tán ra đã bị địa hỏa trên bầu trời Uyên cốc đốt cháy không còn.

Ba động của trận chiến đấu đó thật sự là quá kinh khủng, tu sĩ phía ngoài lần nữa lui lại mấy chục trượng, sợ bọn họ sơ ý một chút, lan đến gần mình.

Lân Bằng cũng không hổ là Thánh tử Thánh địa.

Thực lực cường đại, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, có thể xưng là người đứng đầu nhất thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, hắn vẫn rơi vào hạ phong, gần như bị Diệp Hoàng đè lên đánh.

Ngay cả bảo giáp trên người cũng bắt đầu xuất hiện vết rạn dưới kiếm khí phong bạo tràn ngập khí tức hủy diệt.

Lân Bằng càng ngày càng kinh ngạc, sao ở nơi này lại có thể xuất hiện người cường đại như thế, không lẽ nàng thật sự là người của mấy thế lực tuyên cổ kia hay sao?

Sau một lát, một đạo kiếm quang xẹt qua, chém trên lồng ngực của hắn.

Bảo giáp rạn nứt từng khúc.

Hả? Máu đỏ tươi, nhuộm đỏ nửa người hắn.

Lúc này, cục gạch làm cho hắn cảm thấy khó chịu nhất lại xuất hiện lần nữa, hung hăng đập vào trên ót của hắn.

Lân Bằng chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Đợi hắn lấy lại tinh thần thì một thanh trường kiếm đã nằm ngang ở trên cổ của hắn.

Ngắm nhìn bốn phía, người của Thánh địa Thiên Tính cũng đã bị đánh tan tác, chết thì chết, thương thì thương.

Ánh mắt Lân Bằng lộ ra vẻ khó tin.

Hắn không ngờ lại, thật thua!

Cho dù dưới tình huống đang bị vây công, nhưng hắn biết, nếu đơn độc đối chiến với Diệp Hoàng, cuối cùng bại trận nhất định vẫn sẽ là hắn.

Diệp Hoàng hờ hững nhìn hắn, ánh mắt lạnh lẽo.

- Vì một hỏa tinh nho nhỏ mà thôi, đáng giá không?

- Nếu như vừa rồi ngươi không cuồng ngạo như vậy, nói chuyện nhẹ nhàng thì có lẽ đã không có ai mất tính mạng ở chỗ này.

Sát ý nhàn nhạt hiện lên trên người Diệp Hoàng.

Con ngươi của Lân Bằng hơi co lại, vào lúc này, hắn cảm nhận được khí tức tử vong.

Bỗng nhiên, một cánh tay bắt lấy cánh tay của Diệp Hoàng.

- Đường muội, bỏ qua đi, tội không đáng chết.

Diệp Long đi tới.

Ánh mắt Diệp Hoàng sụp xuống, nói:

- Khi hắn ra tay, hắn cũng không suy nghĩ đến sống chết của chúng ta.

Diệp Long cười nói:

- Cho nên hiện tại, người của hắn tử thương hơn phân nửa, tính mạng của hắn cũng đã rơi vào đường cùng.
- Bọn hắn đã nhận được trừng phạt vốn có.

Vẻ mặt Diệp Hoàng không thay đổi:

- Thả hổ về rừng là không chịu trách nhiệm đối với mình và người thân của mình.

Diệp Long mỉm cười:

- Chúng ta không cần thiết phải e ngại một bại tướng dưới tay.

Diệp Hoàng yên lặng.

Nhưng sát ý trên người nàng vẫn không giảm, trái lại còn tăng.

Diệp Long cũng không lui bước, kiếm ý và chiến ý dần dần bay lên giữa hai người.

Lúc này, mấy người Diệp Khiêm cũng vây quanh, nhìn hai người vì lý niệm không hợp nên âm thầm tranh đấu với nhau, sắc mặt bọn hắn trở nên nghiêm túc.

Ngay cả Diệp Hiểu Hiểu cũng thu lại nụ cười bất cần đời hiem thấy.

Chương 211: Thông Tin Năm Vị Thần Tuyển Giả

Ngay khi khí thế hai bên càng ngày càng thịnh thì Diệp Long bỗng nhiên buông lỏng tay ra.

Hắn cười ha ha một tiếng, nói:

- Đường muội, ngươi thật sự trưởng thành quá nhanh, làm cho ta kém chút cũng muốn khiêu chiến ngươi.
- Hay chúng ta đi về trước đi, chắc đại bá cũng sắp trở về rồi.

Diệp Hoàng nghe thấy Diệp Long nhắc đến cha mình, cũng chậm rãi thu lại sát cơ tràn ra ngoài.

- Dễ nói, chúng ta có rất nhiều cơ hội.

Trường kiếm rời khỏi cỏ Lân Bằng, trở về võ kiếm.

Thấy hai người đều thối lui một bước, Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Khiêm cũng thở nhẹ một hơi.

Nếu hai người bọn họ thật đánh lên, vậy cũng không phải chuyện gì buồn cười.

Sau đó, mấy người trực tiếp không để mắt đến Lân Bằng, vút bọn hắn lại, sau đó một lần nữa biến mất phía trên Uyên cốc bị địa hỏa bao trùm.

Hồi lâu sau, Lân Bằng bỗng nhiên ho ra một ngụm lớn máu tươi, kém chút đứng không vững, té ngã trên đất.

Hắn sống sót sau tai nạn, mới cảm giác được, phía sau lưng của mình sớm đã chảy ròng ròng mồ hôi lạnh.

- Thánh tử!

Còn người sống mấy của Thánh địa Thiên Tính lập tức vây quanh.

Một người dữ tợn nghiêm mặt, nhìn phương hướng mấy người Diệp Hoàng rời khỏi, âm tàn nói:

- Thánh tử, ta đi tìm Thanh Tùng đại nhân, nhất định phải làm cho bọn hắn trả giá bằng máu!

Lân Bằng chậm rãi quay đầu, mặt không biểu tình.

- Chát!

Một cái bạt tai to hung hăng tát lên trên mặt người kia, ngay cả răng cũng bị đánh bay ra ngoài.

- Ta đã được một lần dạy dỗ vì tính ngạo mạn của mình.

Hắn xoay người lại:

- Bất luận kẻ nào cũng không được nhắc đến chuyện này.

- Nếu như sau này nhìn thấy bọn họ... Thì đi vòng qua.

.....

Diệp Tuy Phong từ nơi sâu trong Uyên cốc trở về.

Hắn tìm được mấy người Diệp Hoàng đang chờ mình, sau khi rời khỏi Uyên cốc, bọn hắn mua một tiểu viện trong Uyên Thành, đi vào ở.

Phải đợi mấy ngày nữa trận chiến Thiên Mệnh mới chính thức bắt đầu.

Ở trên đường đi, Diệp Hiểu Hiểu lặng lẽ đi đến bên cạnh Diệp Tùy Phong, nói cho hắn nghe chuyện xảy ra ở ngoài Uyên cốc vừa rồi.

Bọn hắn đánh bại Thánh tử Thánh địa Thiên Tính, nhưng sau cùng, Diệp Hoàng và Diệp Long lại có suy nghĩ khác nhau.

Một người muốn giết, một người muốn thả.

Sau khi Diệp Tùy Phong nghe xong thì lắc đầu cười, nói:

- Có suy nghĩ khác nhau là chuyện quá bình thường, dù sao thì chuyện mỗi người trải qua đều là khác nhau.

- Những nòng cốt của gia tộc cũng không thể lúc nào cũng tâm ý tương thông.

- Bọn hắn đã không phải là trẻ con nên hiểu đạo lý này, quan trọng là cuối cùng mỗi người có thể thu tay lại.

Trí tuệ của nhân loại, thật ra chính là sinh ra sau khi va chạm vì suy nghĩ khác nhau, nếu như toàn đều giống như thì cũng đừng nghĩ đến tiến bộ gì nữa.

Diệp Hiểu Hiểu cái hiểu cái không gật đầu.

Nhưng một lát sau, nàng bỗng nhiên nghĩ đến.

Đại bá nói Diệp Hoàng bọn hắn không còn là trẻ con, nên đều hiểu.

Nhưng nàng không hiểu, không phải chính là đang nói nàng còn chưa lớn lên sao?

Tức giận...

...

Mấy ngày sau, Thiên Mệnh Chi Chiến chính thức bắt đầu.

Đây là một lần thịnh hội của các thế lực đỉnh tiêm, với lại địa điểm chiến đấu chính là trong bí cảnh chỗ sâu Uyên cốc.

Cho nên cũng không công bố với dân chúng bình thường.

Chỉ có một chút thế lực cường đại mới có cơ hội quan sát trận độ sức đỉnh phong này.

Đương nhiên, mấy người Diệp Tùy Phong thì hoàn toàn không có vấn đề.

Sau khi Diệp Hiểu Hiểu xuất ra một tấm ngọc bài Lăng Vân trường lão, người phụ trách trông coi lập tức rung rẩy hai chân, lấy tư thái hèn mọn nhất mời bọn hắn vào trong.

Trong đình viện có một quảng trường khổng lồ.

Chiến đấu sẽ tiến hành trong ở bí cảnh, mà đại năng giả sẽ chiếu lại cảnh tượng trong bí cảnh ra sân rộng.

Diệp Tùy Phong tùy tiện tìm một chỗ không có ai ngồi xuống, chờ đợi đại hội bắt đầu.

Hắn muốn xem thử, thiên tài đỉnh phong nhất của thế giới này sẽ có trình độ gì.

Càng quan trọng hơn là, hắn muốn biết những đại thế lực nắm giữ vật Thần Ma lưu lại kia có giống nhau hay không.

Trong khi hắn chờ đợi, trong đình viện của một cung điện hoa lệ, Diệp Cầm Dao đang lạnh nhạt ngồi ở trong.

Hồn Hư Tử và Chân Huyền, còn có một vị lão tổ Lăng Vân tông cũng ở nơi này.

- Đã lấy một chút tin tức của đối thủ tới.

Hồn Hư Tử xuất ra một tấm ngọc phù, phía trên ngọc phù hiện ra năm bóng người.

Thư viện Thiên Phủ, Đế quốc Sùng Quang phía Đông, Đế quốc Minh Âm phía Đông Nam, Ách Thần giáo phía Tây, Vạn Bảo Các, còn có Thánh địa Thiên Tính ở Trung Châu.

- Đế quốc Sùng Quang, thuật tu hành của Phó Hoàn Vũ cùng loại với hạo nhiên chính khí.

- Đế quốc Minh Âm, U Trạch mạnh ở Quỷ đạo.

- Ách Thần giáo, Phí Đề am hiểu đạo pháp nguyên rủa và vận rủa.

- Thiên Tính Thánh Địa, Lân Bằng tu hành thuật pháp bá đạo cuồng ngạo.

- Vạn Bảo Các, Thẩm Ngung Nguyệt, tạm thời không có tin tức cụ thể của nàng ta.

Hồn Hư Tử đại khái giới thiệu một lần, nói:

- Đối với ngươi mà nói, những người khác đều không phải vấn đề lớn, nhưng cần phải đặc biệt chú ý Thẩm Ngung Nguyệt của Vạn Bảo Các.

- Nàng ta có thể là người duy nhất có thể uy hiếp đến ngươi.

Diệp Cẩm Dao nhẹ gật đầu.

Thật ra bản thân nàng không hứng thú gì đối với trận chiến đấu này.

Nhưng đại bá cũng đang ngồi ở đây, nàng muốn cho đại bá nhìn thấy cố gắng và tiến bộ trong những năm này của mình.

Cho nên, nàng sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Hồn Hư Tử nói xong, đẩy hai vị trưởng lão tổ Lăng Vân tông và Chân Huyền ra, sau đó tới gần Diệp Cẩm Dao.

- Ta biết, ngươi không có lòng cảm mến gì đối với thư viện.

- Coi như ta nhờ ngươi, giúp chúng ta giành được thắng lợi lần này, đến lúc đó, mọi việc ngươi làm đều sẽ không truy cứu nữa, với lại ta sẽ để cho Diệp gia các ngươi biến thành thế lực đỉnh tiêm chân chính.

- Cho nên, ta hi vọng ngươi hết sức, hiểu chưa?

Hồn Hư Tử nửa uy hiếp nói.

Diệp Cẩm Dao nhìn hẩn một cái, người này ngồi trên địa vị cao quá lâu, vẫn là không cách nào chân chính hạ xuống thân phận của mình.

Sau đó, nàng gật đầu nói:

- Ta sẽ hết sức.

Hồn Hu Tử thỏa mãn đứng dậy, cười nói:

- Dễ dàng một chút, ngươi là người trẻ tuổi xuất sắc nhất mà ta đã thấy, nhất định không có vấn đề.

- Ngươi cũng đã hiểu rõ quy tắc của trận chiến Thiên Mệnh, chuẩn bị sẵn sàng, lập tức sẽ bắt đầu.

Chương 212: Trận Chiến Thiên Mệnh Bắt Đầu

Quy tắc chiến đấu là như vậy.

Trong bí cảnh Ngũ Hành tổng cộng chia thành năm khu vực.

Trong mỗi một khu vực đều có một bộ phận bảo vật, giấu ở chỗ sâu nhất của bí cảnh.

Sáu người dự thi, sẽ có năm người được phân phối ngẫu nhiên đến từng khu vực khác nhau, bọn hắn phải đánh bại những ma vật cường đại trong khu vực của mình, tìm được bảo vật.

Sau đó, sẽ tiến hành khóa vực, cướp đoạt tín vật của các khu vực khác.

Chỉ có người cuối cùng dung hợp được toàn bộ bảo vật thì mới tính là chiến thắng.

Mà một người còn lại sẽ là một nhân vật tự do.

Hắn sẽ được phân phối ngẫu nhiên đến trong một khu vực nào đó, cho dù là lựa chọn hợp tác, hay dẫn đầu đào thải người đó ra khỏi vực đều có thể.

Trong bí cảnh Ngũ Hành, quy tắc của mỗi khu vực đều khác với Thế Giới Chủ, chênh lệch giữa mỗi người càng cực lớn.

Cho nên phi thường khảo nghiệm năng lực thích ứng của người dự thi.

Với lại khóa vực khiêu chiến, đối với người chủ động khóa vực cũng là một khảo nghiệm phi thường lớn.

Lần chiến đấu này, thực lực, trí tuệ, thậm chí khí vận đều cực kỳ quan trọng, là một lần khảo nghiệm tổng hợp.

Hiện tại, mỗi một người dự thi đều ở trong phòng chờ đợi của mình.

Khi chiến đấu chính thức bắt đầu, trước mặt bọn hắn sẽ xuất hiện một cánh cửa Hư Không, sau khi đi vào đó sẽ vào đến khu vực của mình.

Trong một phòng khác.

Thẩm Ngung Nguyệt, đại chấp sự, Phương các chủ, còn có Thẩm Thiên Minh đều ở trong đó.

- Chúng ta đều tương đối rõ ràng thần tuyển giả của các thế lực khác, duy chỉ có Thư viện Thiên Phủ thì giữ bí mật rất khá, đến nay cũng không tiết lộ bất kỳ tin tức gì.

Đại chấp sự nói.

Sắc mặt Thẩm Ngung Nguyệt lạnh lạnh, trường kiếm trong tay bốc lên sương mù lạnh lẽo.

- Yên tâm, cho dù là ai cũng sẽ chết dưới kiếm của ta.

- Bởi vì, ta là con cháu của Thẩm gia.

Nói xong, nàng còn nhìn thoáng qua phương hướng Thẩm Thiên Minh.

Mà Thẩm Thiên Minh chỉ nghiêm túc ngồi ở chỗ đó, không nói một lời.

.....

Một phương hướng khác.

- Lân Bằng ca ca, cố lên, người nhất định có thể thắng.

Nhan Đồng ôm cánh tay Lân Bằng, một bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người.

Nhưng lúc này, Lân Bằng không để ý tới nàng chút nào.

Hắn nắm bàn tay chặt lại, sắc mặt hắn có chút lo lắng, một kiếm kia của Diệp Hoàng đã lưu lại một vết dơ không thể xóa nhòa trong lòng của hắn.

Lân Bằng mắt nhìn phía trước.

Hôm nay, chắc là sẽ không gặp được nàng...

...

Trên quảng trường, đã có rất nhiều thế lực tới.

Ba tiếng chuông vang, báo hiệu trận chiến sắp bắt đầu.

- Hả? Sao bọn hắc lại còn chưa đi ra?

- Thật là lè mà lè mè!

Diệp Hiểu Hiểu nói.

Lúc này, vị một đạo nhân ở bên cạnh nàng cười nói:

- Vị tiểu tiên tử đáng yêu này, đây cũng không phải là chúng ta giao đấu.

- Loại cấp bậc tồn tại kia, là khinh thường hiển lộ cái gì trước mặt chúng ta.

- Có thể để cho những thế lực chúng ta đến chiêm ngưỡng thiên chi kiêu tử chân chính đã là một loại ân huệ.

Một tiếng “Tiểu tiên tử” làm cho Diệp Hiểu Hiểu lập tức tươi cười.

Nàng quay lại, nói:

- Đại thúc, ngươi từ đâu tới đây vậy?

- Ha ha, ta chính là trưởng lão của tông môn nhị phẩm Chương Nguyên Tông, đại tông thứ ba dưới trưởng Lăng Vân tông.

- Nha, thật lợi hại, vậy ngươi...

Hai người trong nháy mắt đã nói chuyện rất hợp.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, mắt hắc nhìn phía trước, đã nhìn thấy bóng người Diệp Cầm Dao.

Cũng nhìn thấy năm phe thế lực khác, còn có trên thân một ít người trong bọn hắc tỏa ra khí tức không thuộc về phương thế giới này.

- Đông!

- Đông!

Chín tiếng chuông vang, một hình tượng hùng vĩ xuất hiện ở chính giữa quảng trường.

Trận chiến Thiên Mệnh, chính thức bắt đầu!

.....

Chín tiếng chuông vang lên, Diệp Cẩm Dao mở to mắt.

Một cánh cửa Hư Không màu trắng xuất hiện trước mặt nàng.

Đó chính là Cảnh Cửa Bí Cảnh, sau khi đi vào sẽ tiến vào chiến trường Thiên Mệnh Chi Địa.

Không do dự, Diệp Cẩm Dao đứng dậy.

Bóng của nàng dần dần biến mất trong cánh cửa.

Sau khi cả sáu thần tuyền giả đều tiến vào bí cảnh chiến trường, một bức tranh hùng vĩ xuất hiện trong sân rộng.

Bức tranh giống vậy cũng sáng lên trong phòng mỗi thế lực tham chiến.

Năm khu vực khác nhau, năm loại phong cảnh khác nhau.

Thế giới tràn ngập cương phong, cầm đây kiếm gãy, đại biểu Kim;

Thế giới rừng rậm nguyên thủy, che khuất bầu trời, đại biểu Mộc;

Thế giới một mảnh băng nguyên, bạo tuyết bay tán loạn, đại biểu Thủy;

Thế giới liệt diễm bay lên, dung nham bộc phát, đại biểu Hỏa;

Thế giới khắp nơi đều là đất hoang vu, cát vàng đầy trời, đại biểu Thổ.

Sáu chùm sáng xán lạn chậm rãi nổi lên trong bức tranh.

Sau khi ánh sáng chậm rãi tán đi, khuôn mặt của sáu vị thần tuyền giả cũng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thẩm Thiên Minh nhìn bóng người trong thế giới băng tuyết kia, trong nháy mắt sắc mặt hần trắng bệch, tê liệt ngồi trên ghế.

Vẻ mặt hần kinh hãi, ngay cả âm thanh cũng khẽ run.

- Bọn hần... Thật sự đã tới!

...

Trên quảng trường, sau khi tất cả thần tuyển giả xuất hiện lập tức đưa tới một trận reo hò kịch liệt.

- Mau nhìn, đó chính là người của Lăng Vân tông chúng ta.

Thác trưởng lão của Chương Nguyên Tông chỉ vào Diệp Cẩm Dao trong bí cảnh băng tuyết, nói.

Diệp Cẩm Dao vẫn như cũ mặc một chiếc váy màu đỏ sậm, nhưng phía sau váy của nàng còn thêu một cây bút lông, còn có một đồ án mây trắng.

Đó chính là đồ án của Lăng Vân tông.

Nhưng Diệp Hiểu Hiểu biết, hàm nghĩa chân chính của bức đồ án kia là Thư viện Thiên Phủ.

Chỉ có điều loại này cấp bậc như Chương Nguyên Tông này còn không biết trên đỉnh Lăng Vân tông còn có một siêu cấp thể lực khác.

- Đó là tử tử của ta, trận chiến đấu này nàng tất thắng!

Diệp Hiểu Hiểu quơ nắm tay nhỏ.

- Ha ha ha!

Thác trưởng lão càng ngày càng ưa thích tiêu oa nhi này, trêu ghẹo nói:

- Người đáng yêu như thế, nếu có duyên phận, vị tiên tử kia khẳng định sẽ nhận ngươi làm muội muội này.

Hiển nhiên, hẳn tưởng rằng Diệp Hiểu Hiểu chỉ đang nói đùa.

- Chỉ có điều có một chuyện ngươi nói rất đúng, người của chúng ta tuyệt đối không sợ bất kỳ khiêu chiến nào!

Diệp Hiểu Hiểu cùng với Thác trưởng lão nói khoác lác.

Chương 213: Tiểu Thế Giới Ngũ Hành! Cảm Ngộ Pháp Tắc

Mà Diệp Tùy Phong thì nhìn mấy người dự thi khác.

Hắn thông qua Diệp Cầm Dao đã hiểu được tin tức của bọn hắn.

Người ở thế giới Hỏa là Phó Hoàn Vũ tới từ đế quốc Sùng Quang, người này thân hình cao lớn, hai đầu lông mày cực kỳ chính khí.

Người ở thế giới Kim chính là Thánh tử Lân Bằng của thánh địa Thiên Tính, chỉ có điều nhìn hắn có chút phù phiếm, hình như bộ dáng có chút không phải trạng thái mạnh nhất.

Người ở thế giới Thổ là Thẩm Ngung Nguyệt của Vạn Bảo Các, nữ tử này quả thực phi phàm, người tuổi trẻ nhưng khí thế đã đạt đến đỉnh phong, là đối thủ lớn nhất của Diệp Cầm Dao.

Mà ở trong thế giới Mộc lại có hai người, một người là U Trạch của đế quốc Minh Âm, một người khác chính là Phí Đề của Di Thần Giáo.

Bọn hắn xuất hiện ở vị trí khác nhau, có thể nói hai người đều là người tự do, nhưng mỗi người bọn họ đều không biết mà thôi.

Cả sáu thần tuyên giả đều tiến vào bí cảnh, trận chiến Thiên Mệnh chân chính bắt đầu.

Diệp Tuy Phong đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Cầm Dao ở trong bí cảnh Băng Tuyết.

Nơi này là thế giới băng phong chân chính.

Toàn bộ thế giới đều do băng tuyết tạo thành, khí hậu ác liệt, hơn xa cánh đồng tuyết phương bắc.

Diệp Cầm Dao vừa tiến vào đã cảm nhận được khí lạnh thấu xương, thậm chí không nhìn được rùng mình một cái.

Phải biết, lúc này nàng đã là tu sĩ cảnh giới Hợp Thể đỉnh phong, băng hàn bình thường đối với nàng không có chút ảnh hưởng nào.

- Pháp tắc.

Diệp Cầm Dao vươn tay ra, một đóa bông tuyết rơi vào trong lòng bàn tay nàng, nhanh chóng tan rã.

Nàng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, pháp tắc thiên địa của phiên thiên địa này có sự bất đồng rất lớn với Chủ Thế Giới.

Tổng thể yếu hơn Chủ Thế Giới một chút, nhưng lại có chỗ độc đáo của nó, có thể nói là một loại diễn sinh pháp tắc của Chủ Thế Giới.

- Thật thú vị!

Diệp Cầm Dao mỉm cười, sau đó trực tiếp khoanh chân ngồi tại chỗ, nhắm mắt lại, bắt đầu lĩnh hội pháp tắc thiên địa xung quanh.

Đây là vì thích ứng với tiểu thế giới này, cũng là một loại tu hành.

Với lại nàng cũng không vội, căn cứ theo quy tắc của trận chiến Thiên Mệnh, thật ra thủ ở trong thế giới của mình, chờ đợi những người khác đến cướp đoạt chiến lợi phẩm mới là phương án ổn thỏa nhất.

Bởi vì mỗi khi tiến vào một thế giới khác nhau đều phải thích ứng với quy tắc nơi đó trước, nếu không sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với thực lực.

Đương nhiên, Diệp Cầm Dao sẽ không quá bảo thủ, cũng sẽ không tiến lên quá nhanh, cũng vàng là phong cách làm việc nhất quán của nàng.

Lúc này, mấy người khác trong bức tranh cũng đang bắt đầu lĩnh hội pháp tắc thế giới của mình.

Chỉ có điều phương thức mỗi người lại khác nhau.

Phó Hoàn Vũ trực tiếp nhảy vào trong ao nham tương lẫn lộn, dùng pháp tắc cuồng bạo của ngọn lửa để rèn luyện bản thân.

Lân Bằng thì xông lên thiên không, lĩnh ngộ Kim Pháp Tắc trong cương phong vô tận.

U Trạch hóa thành một làn khói đen, dung nhập vào mặt đất trong rừng cây.

Phí Đề thì càng quý dị, hấn cắn một gốc cây, sau đó nằm trên mặt đất, một cây đại thụ lấy thân thể của hấn làm điểm xuất

phát, khỏe mạnh trưởng thành, trong chớp mắt đã biến thành đại thụ che trời.

Về phần Thâm Ngung Nguyệt thì chỉ đứng ở trong bão cát, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bọn hắn cũng bắt đầu lảng lạng lĩnh hội pháp tắc trong bí cảnh.

Mà người trên quảng trường lại càng thêm nhiệt liệt.

Lão đạo Thác trưởng lão cùng với những trưởng lão tông môn nhị phẩm khác kịch liệt thảo luận về mấy vị thần tuyển giả.

Sau khi chính thức bắt đầu, sáu thần tuyển giả đều không phát ra chút tin tức nào.

- Chuyện xấu rồi, con đường tu luyện của Phó Hoàn Vũ kia vốn là phù hợp với Hỏa Pháp Tắc, vừa rồi hắn lại tiến vào thế giới Hỏa!

Có người kinh hô.

- U Trạch và Phí Đề tiến vào thế giới Mộc, thật ra cũng rất phù hợp, chỉ có điều phong cách của hai người đều là độc lai độc vãng, có lẽ rất khó lựa chọn hợp tác.

Một người khác phân tích nói.

- Diệp Cẩm Dao am hiểu âm luật đạo pháp, đây chính là thật sự hiếm thấy, đáng tiếc ở trong bí cảnh Ngũ Hành lại không được tăng thêm rõ ràng.

- Mẹ nó! Thâm Ngung Nguyệt kia tu hành chính là thủy đạo pháp, còn may nàng không tiến vào thế giới Băng Tuyệt!

- Lân Bằng ở trong thế giới Kim cũng coi như cân bằng, nhưng hôm nay nhìn hắn thế nào cũng có chút không thích hợp?

Lúc này, Diệp Hiểu Hiểu cũng bu lại, nghe bọn hắn nói đến Lân Bằng, cười nói:

- Đó là vì mấy ngày trước, ta và đường tử nhà ta đã đánh hắn một trận, đường tử của ta còn kém chút cầm kiếm đâm chết hắn.

Nói xong, mấy người đang thảo luận lập tức an tĩnh lại.

Bọn hắn dùng ánh mắt tràn ngập uy nghiêm nhìn nàng.

- Đây là bé con nhà ai? Mau trở về đi, nơi này không được nói lung tung!

Thác trưởng lão vội vàng cười một tiếng, nói:

- Con bé là tiểu hữu của mỗ gia, các vị thứ lỗi.

Nói xong, lão vội vàng liếc mắt với Diệp Hiểu Hiểu, ý bảo rời khỏi đi.

Trong hoàn cảnh nghiêm túc bây giờ cũng phải là lúc ngồi chém gió.

Diệp Hiểu Hiểu cười hì hì một tiếng, cũng không nói thêm cái gì, nghe bọn hắn phân tích người dự thi trong bí cảnh.

- Đều là người trẻ tuổi hai mươi mấy tuổi, lại đều đã Hợp Thể đỉnh phong, so sánh với bọn hắn, chúng ta giống như sống trên người chó.

Một người cảm thán.

- Hâm mộ không đến, muốn đạt tới trình độ như vậy, thiên phú, gia thế, tài nguyên, khí vận, thiếu một thứ cũng không được.

Một người khác nói.

- Thật ra bí cảnh này cũng là một kiểu khí vận, giống như độ phù hợp của thần tuyến giả với bí cảnh, còn có người tự do liên hợp hoặc đối địch, đều tồn tại tại nguyên tố khí vận.

Thác trưởng lão nói.

Có người gật đầu:

- Đáng tiếc tư liệu quá ít, chúng ta không cách nào phân tích ra tình huống thực lực của bọn hắn.

Thác trưởng lão nói:

- Thật ra giai đoạn thích ứng pháp tắc cũng có thể nhìn ra một chút mảnh khoe, ai thích ứng nhanh nhất thì khẳng định sẽ xuất sắc hơn.

Vừa dứt lời, trong sân rộng bỗng nhiên thốt lên một tràng.

Mấy người nhìn về phía bức tranh, chỉ thấy một người trong sáu người đã hoàn thành cảm ngộ pháp tắc, đang nhanh chóng tiến lên trong thế giới của nàng.

Chính là Thảm Ngưng Nguyệt!

Chương 214: Diệp Cầm Dao Đối Chiến Người Tuyệt Không Lộ

- Nàng thật sự quá nhanh!

Trên quảng trường, mọi người nhìn bóng người đang nhanh chóng phi nhanh, nhao nhao lên tiếng kinh hô.

Lúc này, thời gian mới trôi qua không đến nửa khắc đồng hồ, các thần tuyển giả khác còn đang bắt đầu thích ứng pháp tắc, mà Thảm Ngưng Nguyệt lại đã hoàn thành giai đoạn ban đầu đầu tiên.

Trong đây trời bão cát, bóng người của nàng nhanh chóng tiến lên, xung quanh thân thể tản ra khí tức màu trắng nhạt, cản cát đá ở ngoài thân thể.

- Mau xem nàng muốn đi đâu!?

Thác trưởng lão cấp tốc lấy ra một quả ngọc phù, sau khi kích hoạt, một tấm bản đồ xuất hiện ở trong hư không.

Một điểm sáng màu trắng đang chậm rãi di động trên địa đồ.

Thác trưởng lão lập tức nhíu mày:

- Phương hướng này...

- Nàng ta đang muốn đi bí cảnh Nguyên Sơ sao?

Mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Bí cảnh Nguyên Sơ chính là điểm kết nối của năm tiểu thế giới, từ nơi này sẽ có thể đi đến các tiểu thế giới khác.

Nhưng dựa theo suy nghĩ bình thường, sau khi thần tuyển giả lấy được bảo vật trong tiểu thế giới của bản thân thì mới có thể thận trọng cân nhắc có nên đột nhập thế giới khác hay không.

Nhưng Thảm Ngung Nguyệt kia lại muốn quá sớm?

Đây tuyệt đối là một lựa chọn to gan!

- Trong quy tắc không cho phép sử dụng linh khí vượt qua Thiên cấp cực phẩm, mà bảo vật bí cảnh chính là Thánh khí duy nhất có tác dụng tăng lên chiến lực vô cùng lớn.
- Nếu sau khi tiến vào một phương thế giới khác mà người kia đã sớm thu hoạch được bảo vật bí cảnh.
- Nàng ta làm như thế, chẳng phải là quá mạo hiểm hay sao?

Một người khác hỏi ngay.

Về mặt Thác trưởng lão nghiêm túc:

- Trừ phi... Nàng ta có lòng tin tuyệt đối với thực lực của mình!

Thực lực của Thảm Ngung Nguyệt, từ việc nàng có thể nhanh chóng cảm ngộ pháp tắc đã có thể thấy được lỏm đóm.

Chuyện này khiến lão không nhìn được cầu nguyện, tuyệt đối không nên lựa chọn bí cảnh Băng Tuyết!

.....

Trong phòng Vạn Bảo Các.

Đại chấp sự nhìn bóng người Thảm Ngung Nguyệt, khoe miệng hấn lộ ra nụ cười.

- Người của Vạn Bảo Các chúng ta chính là luôn có khí thế như thế.

Sau đó, hấn nhìn về phía Thảm Thiên Minh, cười nói:

- Chúc mừng, Thảm gia các ngươi lại xuất hiện một vị chí cường giả.

Nhưng Thảm Thiên Minh cũng không để ý tới đại chấp sự.

Toàn bộ tâm tư của hấn đã hoàn toàn không đặt ở trên chuyện này.

Diệp Cầm Dao, hấn biết.

Nếu nàng đã xuất hiện ở nơi này, vậy chỉ sợ Diệp Tỳ Phong cũng có xác suất rất lớn đã đến!

Có lẽ, người Diệp gia đã biết trận chiến đấu này chính là để quyết định tương lai Cửu Thành thuộc về ai.

Phiền phức, lớn!

Sau một khoảng thời gian, Thẩm Ngung Nguyệt đi tới bí cảnh Nguyên Sơ.

Nơi này là một chỗ hư không đơn thuần, mà ở xung quanh nàng còn có năm cánh cửa khác nhau, phân biệt đại biểu cho năm tiểu thế giới.

Thẩm Ngung Nguyệt đứng ở phía trước cánh cửa dẫn vào thế giới Băng Tuyết.

Thế giới này cùng hoàn toàn phù hợp với con đường tu luyện của nàng, có thể giúp nàng phát huy ra chiến lực mạnh nhất!

Dựa theo suy nghĩ bình thường thì tiến vào thế giới băng tuyết là lựa chọn tốt nhất.

Vẻ mặt tất cả mọi người đều khẩn trương, khóa chặt ánh mắt trên người Thẩm Ngung Nguyệt.

- Không, tuyệt đối không nên đi vào!

Tinh thần Thẩm Thiên Minh căng cứng, trong thế giới Băng Tuyết, Diệp Cầm Dao đã hoàn thành cảm ngộ pháp tắc, đang tìm kiếm bí cảnh chi bảo trong thế giới của mình.

- Dừng, tuyệt đối dừng!

Bên ngoài, mấy người Thác trưởng lão cũng cực kỳ khẩn trương.

Thẩm Ngung Nguyệt này vừa nhìn đã thấy không dễ chọc, nếu thật tiến vào thế giới Băng Tuyết, đối với Diệp Cầm đại biểu Lăng Vân tông Dao tuyết đối là một trận đánh ác liệt!

Trong ánh mắt khẩn trương của tất cả mọi người, Thẩm Ngung Nguyệt, cười nhẹ một tiếng.

Sau đó xoay người, nhảy vào trong Dung Nham Thế Giới.

- Hô ~~

Thảm Thiên Minh lập tức thở nhẹ một hơi.

Tuyệt đại đa số mọi người ở bên ngoài cũng lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, thậm chí cảm thấy mất.

Diệp Hiểu Hiểu nhìn bộ dáng của bọn hắn, che miệng cười không ngừng.

Thác trưởng lão một lần nữa ngồi xuống.

Lúc này, thế cục đã xảy ra biến hóa, thế giới Thổ không có ai, thế giới Dung Nham và thế giới Mộc đều có hai người.

Khi Thảm Ngung Nguyệt đi vào bí cảnh Nguyên Sơ, mấy thần tuyến giả khác đều đã lần lượt hoàn thành cảm ngộ.

Người tỉnh lại tiếp theo chính là Diệp Cẩm Dao, ước chừng dùng thời gian một phút.

- Nha đầu này, vậy mà lại tu luyện trong bí cảnh.

Diệp Tùy Phong sờ lên cằm, trên mặt lộ ra nụ cười.

- Có ý gì?

Diệp Hoàng tò mò hỏi.

Diệp Tùy Phong giải thích nói:

- Cẩm Dao vừa cảm ngộ pháp tắc, đồng thời còn thuận đường dung nhập pháp tắc vào trong cảm phổ của mình.

- Nếu như đơn thuần vì thích ứng thế giới thì chắc cũng chỉ tốn thời gian một chum trà.

Diệp Tùy Phong cười lắc đầu:

- Tâm cảnh của nha đầu này đã vượt rất xa tu vi, thật không biết, con bé đã lịch luyện ở trong kính Hồng Trần bao nhiêu năm.

Diệp Hoàng giật mình, thì ra là như vậy.

Nàng còn đang suy nghĩ, mấy tiểu thế giới kia, nếu để Diệp Hiểu Hiểu đi thích ứng cũng không dùng đến thời gian nửa khắc đồng hồ, chớ nói chi là Cẩm Dao.

Về phần Thảm Ngung Nguyệt kia thì đúng là rất mạnh, nhưng... Vẫn không cần bọn hắn lo lắng.

Nàng một lần nữa đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Cầm Dao.

.....

Lúc này, Diệp Cầm Dao đã tới gần khu vực trung tâm thế giới Băng Tuyết.

Nơi này gần như cuộn lên phong bạo băng tuyết, khối băng to như đầu lâu bay lên trời, tàn phá bừa bãi khắp núi tuyết.

Diệp Cầm Dao ghé qua dãy núi, ngăn cách hoàn cảnh ác liệt với ngoại giới.

Bỗng nhiên, một ngọn núi bên cạnh ầm vang nổ tung!

Một Người Tuyết Không Lò cao mấy trăm trượng ngửa mặt lên trời gào to, làm cho thế giới cũng bắt đầu run rẩy.

Sau đó, mấy ngọn núi tuyết gần đó cũng lần lượt nổ tung, tổng cộng bảy Người Tuyết Không Lò vây quanh Diệp Cầm Dao.

- Đây là ma thú trong thế giới Băng Tuyết, thực lực có thể so với tu sĩ cấp bậc Hợp Thể, với lại còn có bí cảnh trợ giúp tăng sức mạnh!

Thác trưởng lão rất nhanh đã nói ra tin tức về Người Tuyết Không Lò.

Lão chau mày, nếu đặt mình ở chỗ đó, chỉ sợ không được bao lâu sẽ thua trận.

Chương 215: Liên Hợp Với Ta Đi, Tiểu Muội Muội! Tương Lai Của Chúng Ta Rất Sáng Lạng!

Diệp Cầm Dao sẽ làm thế nào đây?

Một chiếc đàn cầm cổ màu đỏ sậm xuất hiện trong tay nàng.

Bảy Người Tuyết Không Lò bắt đầu động, thân thể bọn hắn quá to lớn, chỉ xê dịch mấy bước đã giẫm nát vô số băng tuyết, đất rung núi chuyển.

Diệp Cầm Dao ở chính giữa bọn chúng giống như một con kiến nhỏ bé.

- Ngao rống!

Một Người Tuyết Khổng Lồ xoay người, trực tiếp cầm lên một tòa băng sơn phiến bản nhỏ, đánh về phía Diệp Cẩm Dao.

Diệp Cẩm Dao không sợ chút nào, gảy nhẹ dây đàn, một ba động vô hình bộc phát ra trong nháy mắt.

“Ầm ầm” một tiếng, băng sơn đang đánh tới toàn bộ nổ nát vụn, sau đó vụn băng bắn ra khắp nơi.

Nhưng ngay sau đó, bảy Người Tuyết Khổng Lồ đồng thời ra tay, nắm đấm che khuất bầu trời, công kích mà đến.

- Vừa lúc thử thứ vừa lĩnh ngộ một chút.

Diệp Cẩm Dao mỉm cười, một đoạn giai điệu từ đầu ngón tay nàng bắn ra.

Nàng lạnh nhạt tung bay trên không trung, nắm đấm ầm vang đánh xuống!

Nhưng ngay khi bọn chúng sắp tấn công đến Diệp Cẩm Dao thì một vòng băng tinh tinh mịn xuất hiện ở xung quanh nàng.

- Đùng!

Lại là một trận ba động kịch liệt giống như trời sập, công kích của Người Tuyết Khổng Lồ hung hăng nện ở phía trên băng tinh.

Nhưng nhìn như chỉ là một lớp băng sương mỏng manh này lại lông tóc không tổn hao gì, ngay cả một chút vết nứt cũng chưa từng xuất hiện!

Ngược lại nắm đấm của Người Tuyết Khổng Lồ trong nháy mắt nổ tung.

Một lực lượng cường đại theo nắm đấm nổ tung kéo dài lên, cánh tay của nó không ngừng vỡ nát!

Hình thái băng tinh xung quanh Diệp Cẩm Dao lại truyền ra giai điệu lạnh lạnh, sau đó bọn chúng bắt đầu thay đổi, tạo thành vô số gai nhọn như cương châm.

Sau đó, cánh tay của nó đột nhiên nổ tung!

Lít nha lít nhít gai nhọn nhìn như nhỏ bé, nhưng uy lực cực mạnh.

Bọn chúng hung hăng đánh trúng thân thể Người Tuyết Không Lò, thân thể của nó to như ngọn núi lại trong nháy mắt nổ thành mảnh vỡ!

Người Tuyết Không Lò kêu thảm, bắt đầu sụp đổ.

Sau một lát, nó đã biến thành vô số khối băng to lớn, bay loạn xung quanh Diệp Cẩm Dao.

- Ồ, cũng không tệ lắm.

Mà Diệp Cẩm Dao lại giống như vừa làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể, thu hồi đàn cầm cổ, nhẹ nhàng lướt đi.

.....

Ngay khi Diệp Cẩm Dao đánh tan Người Tuyết Không Lò, quảng trường bên ngoài lập tức bạo vang lên tiếng reo hò như sấm nổ, đa số người ở đây đều là người trong phạm vi thế lực Lăng Vân tông, đương nhiên ủng hộ Diệp Cẩm Dao.

Mà Thác trưởng lão thì đã ngây dại.

- Thật... Thật mạnh!

Lão đứng sững người nhìn chằm chằm bóng người màu đỏ kia, đây chính là thiên tài đứng đầu trong thế lực đỉnh cấp sao?

Nếu đặt Người Tuyết kinh khủng kia ra ngoài, dù là chỉ có một con thì cũng sẽ tạo thành uy hiếp to lớn đối với tông môn của lão.

Nhưng nữ tử tên là Diệp Cẩm Dao chỉ mới gần hai mươi này, chỉ mới phát tay đã hoàn toàn đánh tan!

Thậm chí ngay cả hơi thở cũng không gấp chút nào, thật sự là quá nghịch thiên!

- Lão đại thúc, chuyện này đối với tỷ tỷ của ta chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Diệp Hiểu Hiểu làm bộ vỗ vai Thác trưởng lão.

Thác trưởng lão hoảng hốt gạt đầu:

- Đúng vậy, nàng ấy cũng không xuất toàn lực.

Bởi vì quá chấn kinh nên lão không để ý đến cách Diệp Hiểu Hiểu xung hô với Diệp Cẩm Dao.

Sau khi đánh chết Người Tuyết, Diệp Cẩm Dao lần nữa đi về phía dải đất trung tâm của bí cảnh.

Trên đường đi, một đầu tiếp một ma vật cường đại đều ngã xuống dưới chân của nàng.

.....

Mà cùng lúc đó, trong thế giới Dung Nham.

Phó Hoàn Vũ cũng đang nhanh chóng tiến lên, hắn trực tiếp lội qua mấy dòng sông nham thạch nóng rực, cũng một đường đánh chết vài con quái vật kinh khủng, dần dần lại gần trung tâm bí cảnh.

Vũ khí của hắn là một cự chùy còn lớn hơn người hắn.

Bị cự chùy nghiền ép, ma thú bình thường cũng không cách nào tạo thành bất kỳ tổn thương gì đối với hắn.

Người có thể tham gia trận chiến Thiên Mệnh đương nhiên đều là thiên kiêu đứng đầu nhất.

Ngay sau khi Phó Hoàn Vũ đánh nát một đám Người Lửa Khổng Lồ, một bóng người đi tới bên cạnh hắn.

Chính là Thẩm Ngung Nguyệt!

Sau khi nàng xông vào thế giới Dung Nham đã vừa cảm ngộ pháp tắc thế giới nơi này, vừa tìm kiếm tung tích thần tuyển giả.

Sau đó, nàng một đường đuổi đến đây.

Thân hình của Phó Hoàn Vũ cao lớn, mặc một bộ ngoại bào màu trắng, gương mặt cương nghị như đao, trên cằm và bờ môi có một chòm râu màu đen nhạt, không cách nào cạo sạch sẽ.

- Nhìn dáng vẻ của ngươi, là người của đế quốc Sùng Quang à?

Thẩm Ngung Nguyệt từ tốn nói.

- Ta cũng đã gặp ngươi, ngươi là Thẩm Ngung Nguyệt của Vạn Bảo Các?

Phó Hoàn Vũ chống chùy sắt lớn, đột nhiên nhảy lên, đột ngột từ mặt đất bay lên, rơi xuống đối diện Thẩm Ngung Nguyệt.

Khí tức hai người cường đại, gần như tương xứng.

Vẻ mặt mọi người ở bên ngoài cũng trở nên căng cứng, trận chiến đầu tiên giữa các thần tuyển giả sắp bắt đầu sao?

Mắt thấy khí thế giữa hai người càng ngày càng thịnh.

Bỗng nhiên, Phó Hoàn Vũ cười lớn một tiếng.

- Ha ha ha!

- Ta đã biết, vận khí của ta khẳng định là tốt nhất!

- Ngươi chắc là người tự do đúng không, hoặc cũng có thể là ta?

- Nhưng chuyện này không quan trọng, chuyện này đối với chúng ta đều là chuyện tốt!

Phó Hoàn Vũ cười mở nói, khiêng cái búa, sau đó vươn tay về phía Thẩm Ngung Nguyệt.

- Đến, muội muội, chúng ta liên thủ đánh xong những người khác, sau đó nhẹ nhàng vui vẻ từ từ quyết chiến một trận cuối cùng!

Trong mắt của hắn tràn đầy quang mang thanh tịnh.

Động tác cùng một tràng lời nói của Phó Hoàn Vũ đột nhiên làm cho trong mắt Thẩm Ngung Nguyệt nhất thời có chút không hiểu.

Chuyện gì vậy?

Đây chính là thế giới tu luyện, tại sao có thể mặc kệ mọi thứ, tùy tiện tìm người hợp tác chứ?

Thẩm Ngung Nguyệt lạnh lùng nói:

- Ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải là người tự do, ta tới từ một tiểu thế giới khác.

Phó Hoàn Vũ lập tức trừng mắt.

- Thật sao?
  - Ha ha, người thật đúng là quá thông minh, hiểu được tìm đối thủ hợp tác trước.
  - May mắn người đã tìm đúng thế giới.
  - Liên hợp với ta đi, tiêu muội muội.
  - Tương lai của chúng ta rất sáng lạng!
- Phó Hoàn Vũ thật quá nhiệt tình.

Chương 216: Trận Đại Chiến Đầu Tiên

Tu sĩ ở bên ngoài quan sát đều sững sờ.

Thẩm Ngung Nguyệt cũng có chút không đỡ được, nhìn Phó Hoàn Vũ đưa tay ra, nàng trực tiếp rút ra trường kiếm.

Sát ý lạnh lẽo làm cho nhiệt độ của thế giới Dung Nham xung quanh cũng giảm xuống mấy phần.

- Người quá nhiều lời!
- Hợp tác là chuyện người mềm yếu mới làm, ta cũng không cần.
- Ta tới đây chỉ vì trăm người!

Nói xong, Thẩm Ngung Nguyệt trực tiếp rút trường kiếm ra, chém về phía cái tay đang duỗi ra của Phó Hoàn Vũ.

- Phanh!

Một cây cự chùy chắn ngang giữa hai người, chặn kiếm của Thẩm Ngung Nguyệt lại.

Năng lượng to lớn bay loạn xung quanh, đá dung nham dưới chân hai người trong nháy mắt nứt ra.

Thực lực của bọn hắn mạnh, chỉ tiện tay đánh ra một kích đã tạo thành tràng cảnh đáng sợ như vậy.

- Vậy thì thật là, thật là đáng tiếc.

Phó Hoàn Vũ nhìn chăm chăm Thẩm Ngung Nguyệt, thấp giọng nói.

Ánh mắt của Thảm Ngung Nguyệt lạnh lẽo, không nói một lời.

- Bang!

Chiến đấu trong nháy mắt nổ ra!

Phó Hoàn Vũ vung chùy sắt lớn lên, cơ bắp cuộn cuộn nổi lên trên người hắn.

Những nơi thiết chùy đi qua, toàn bộ mọi thứ đều hóa thành bột mịn!

Mà Thảm Ngung Nguyệt vẫn không sợ chút nào, cầm kiếm triển đấu cận thân với Phó Hoàn Vũ.

Thân pháp của nàng như gió, kiếm pháp càng xuất thần nhập hóa.

Công kích cuồng bạo của Phó Hoàn Vũ, đánh nát vài ngọn núi lớn, làm cho dòng sông dung nham phía dưới chấn động bắn lên cao hơn trăm trượng.

Nhưng sao cũng không thể chạm được đến Thảm Ngung Nguyệt, không phải là bị né tránh, mà là bị ngăn cản.

Nhưng sức mạnh của Phó Hoàn Vũ, thật giống như dùng không hết, thậm chí càng đánh càng hăng, mỗi một chùy rơi xuống, tiểu thế giới đều nhin không được run rẩy.

Bọn hắn chiến đấu đến mức mặt đất vỡ ra, nham tương phun trào, nham thạch nóng hôi từ trên trời tuôn rơi xuống.

Các tu sĩ bên ngoài càng tập trung nhìn về hướng này.

Đó mới là thực lực bọn hắn hướng tới!

Nói thì chậm nhưng quá trình chiến đấu diễn ra cực kỳ nhanh chóng, tu sĩ bình thường ngay cả nhìn cũng không nhìn rõ động tác của bọn hắn.

Thời gian một chum trà trôi qua.

- Oanh!

Lại là một lần va chạm kịch liệt, cơ thể Thảm Ngung Nguyệt bay về phía sau, hai người lần đầu kéo dài khoảng cách.

Nhưng nàng vừa mới rời khỏi lại thay đổi phương hướng, lao đến, trên mặt càng lộ ra nụ cười khinh thường.

- Nếu như trình độ của người chỉ có thể này, vậy thì chết đi.

Trường kiếm đâm qua!

Phó Hoàn Vũ lập tức chau mày, bởi vì hắn cảm thấy uy hiếp từ một kiếm này.

Đó là kiếm thuật vô thượng!

Thiết chùy đã không cách nào phòng ngự, xem ra hắn phải sử dụng bản lĩnh thật sự!

Phó Hoàn Vũ dùng hai tay nắm chặt chuôi chùy.

Ngay khi trường kiếm sắp đâm tới, hắn dùng sức vặn một cái.

Một chiếc lồng ánh sáng hình tròn trong suốt lập tức ra hiện ở xung quanh hắn.

- Oanh động!

Lại là một tiếng nổ tung.

Hai người va chạm mãnh liệt, mặt đất dưới chân trực tiếp hãm sâu xuống dưới, vô số dung nham bị bắn lên trời, che khuất bầu trời!

Khi nham thạch rơi xuống, mọi người lập tức ngây người.

Lồng ánh sáng lấp lóe, lại vững vàng chặn lại một kiếm ẩn chứa vô thượng đạo thuật của Thẩm Ngung Nguyệt.

Sau đó, thiết chùy to lớn lại kêu “Răng rắc”, bắt đầu biến đổi hình dạng, đoạn trước bắt đầu giãn ra, biến thành một hình dạng phi thường kỳ quái.

Hai cái răng cửa ngăn ngui cũng mọc ra trước thiết chùy.

Ở chính giữa răng cửa có một đoàn quang mang xán lạn đang nhanh chóng ngưng kết.

- Nha!

Phó Hoàn Vũ hét lớn một tiếng, chùm tia sáng kia lập tức bộc phát ra, một quả cầu ánh sáng ẩn chứa năng lượng hủy diệt vọt thẳng tới Thẩm Ngung Nguyệt.

Đôi mi thanh tú của Thảm Ngung Nguyệt cau lại, vôi vàng bay lên trời, tránh thoát quang cầu kia.

Quả cầu kia bay hơn mười dặm mới rơi xuống mặt đất, nổ lên một đám lửa còn lớn hơn mặt trời mấy lần!

Mặt đất rung động!

- Đén!

Phó Hoàn Vũ nổi điên, hai tay mang theo thiết chùy, nhắm ngay Thảm Ngung Nguyệt phía trước, quả cầu ánh sáng một viên tiếp một viên bay ra ngoài.

- Oanh!

- Oanh!

- Oanh!

Tiếng nổ mạnh to lớn không ngừng vang lên, toàn bộ tiểu thế giới Dung Nham hình như đều bắt đầu lung lay sắp đổ dưới loại uy năng cỡ này.

Ở bên ngoài, Diệp Tùy Phong cũng hơi nhăn mày.

- Hả, Quang Pháp Tắc không thuộc về phương thế giới này.

.....

Thế giới Dung Nham lung lay sắp đổ!

Dưới sự oanh tạc cuồng loạn của Phó Hoàn Vũ, mặt đất đã nứt ra, dung nham ngập trời điên cuồng dâng trào.

Về mặt các tu sĩ bên ngoài cũng trở nên kinh hãi, bọn họ không cách nào tưởng tượng, nếu cảnh tượng này xuất hiện trong chủ thế giới thì sẽ là tai nạn đáng sợ thế nào!

Khó trách, địa điểm diễn ra trận chiến Thiên Mệnh lại ở trong tiểu bí cảnh.

Nhưng bây giờ xem ra, nếu còn tiếp tục như thế, chỉ sợ ngay cả bí cảnh cũng chur chắc chịu đựng được.

Uy lực của quả cầu ánh sáng kia thực sự quá kinh khủng!

Phó Hoàn Vũ nổi điên, nhắm chuẩn Thảm Ngung Nguyệt, không ngừng đuổi theo bóng người của nàng.

Mà Thảm Ngung Nguyệt liên tục lướt qua trên bầu trời, tốc độ nhanh chóng, chỉ có thể nhìn thấy có chút tàn ảnh.

Nhưng quả cầu kia càng ngày càng dày đặc, rốt cục, chính diện đánh trúng vào nàng!

- Âm âm!

Tiếng nổ kinh khủng nổ ra gần Phó Hoàn Vũ, mặt đất dung nham dưới chân rốt cục không chịu nổi lần tàn phá này, trực tiếp sụp đổ.

Phó Hoàn Vũ nhảy lên trên trời, gắt gao nhìn chăm chăm điểm xảy ra vụ nổ.

Hắn có thể cảm giác được, Thảm Ngung Nguyệt chính là ở đó.

Sau khi dư ba lắng lại, con người Phó Hoàn Vũ lập tức co rút nhanh.

Thảm Ngung Nguyệt không tổn hao chút nào, vẫn đang đứng thẳng.

Ở trước mặt nàng có một tấm màn nước thật mỏng, chậm rãi dập dờn, chiếu rọi ra nàng mang theo nụ cười giễu cợt.

- Vừa rồi, người đánh rất vui vẻ đúng không>

Quảng trường bên ngoài lập tức sôi trào, đó là đạo pháp gì, bọn họ không ngờ nàng lại có thể chính diện đối kháng với quả cầu đó!

Diệp Tùy Phong sờ lên cằm.

- Thủy Pháp Tắc vượt qua thế giới này, chuyện này ngược lại là thật càng ngày càng thú vị!

Hắn liếc mắt đã nhìn ra, trong màn nước kia ẩn chứa pháp tắc càng cao cấp hơn, hiển nhiên cũng là vật đến từ ngoài thế giới, cũng chính là thứ gọi là Thần Ma lưu lại.

Chương 217: Phó Hoàn Vũ Chết

Với lại pháp tắc mà Thảm Ngung Nguyệt sử dụng càng thêm hoàn thiện hơn Phó Hoàn Vũ.

- Xem ra, thắng bại đã phân.

Diệp Tuy Phong đưa ra phán đoán của mình.

Đồng thời, trong bí cảnh, sắc mặt Phó Hoàn Vũ cũng trở nên vô cùng khó coi.

Hắn không ngờ, đôi phương đều có thể ngăn cản thủ đoạn mạnh nhất của hắn.

Đây là một trận chiến khó khăn nhất từ khi hắn sinh ra đến nay!

Nhưng hắn tuyệt không e ngại!

- Lại đến!

Phó Hoàn Vũ một lần nữa nhắc thiết chùy lên, lần nữa đánh ra thêm một quả cầu ánh sáng.

Nhưng trường kiếm của Thảm Ngung Nguyệt múa một đường, tầng tầng dòng nước đã hoàn toàn bao trùm toàn bộ thân kiếm.

- Hoa!

Một âm thanh vang lên, một quả cầu khác chính diện đánh tới, nhưng lại bị nàng trực tiếp chém ra, hóa thành hai nửa, rơi ra phía sau.

Nổ tung dâng lên hỏa diễm nổ ra sau lưng nàng, làm cho Thảm Ngung Nguyệt trông giống như một thiên thần.

Phó Hoàn Vũ đánh ra mấy quả cầu ánh sáng đều bị Thảm Ngung Nguyệt nhẹ nhàng bỏ ra.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, hai tay nắm chặt chuôi chùy, thiết chùy lần nữa vang lên tiếng ken két, biến thành bộ dáng thiết chùy lúc đầu.

Sau đó, Phó Hoàn Vũ hét lớn một tiếng, nhảy lên thật cao.

Thiết chùy đi một vòng, trên đó tản mát ra quang mang xán lạn, đập mạnh về phía Thảm Ngung Nguyệt.

Thảm Ngung Nguyệt, tay cầm trường kiếm, ngưng thần chống lại.

Hai người, chính diện đụng vào nhau.

- Oanh!

Thiên địa cộng hưởng, trong tiểu thế giới bạo phát ra ánh sáng mãnh liệt, vô cùng chói mắt, thậm chí làm cho người bên ngoài cũng có chút mắt mở không ra.

Sau một hồi lâu, ánh sáng mãnh liệt kia mới chậm rãi giảm đi.

Mọi người một lần nữa đưa ánh mắt tới, vẻ mặt của bọn họ lập tức kịch chấn!

Thân hình cao lớn của Phó Hoàn Vũ gần như hoàn toàn che khuất Thẩm Ngung Nguyệt.

Nhưng sau lưng hắn lại có một thanh trường kiếm xuyên thấu qua ở vị trí trái tim máu tươi nhuộm đỏ ngoại bào màu trắng của hắn.

Trường kiếm bị chậm rãi thu hồi, thân thể Phó Hoàn Vũ từ trên cao ngã xuống, nện vào trong dung nham sôi trào.

Sắc mặt Thẩm Ngung Nguyệt vẫn như bình thường, ánh mắt lạnh lẽo không mang theo bất cứ tia tình cảm nào.

- Người đầu tiên!

Nàng thần nhiên nói.

Sau đó, Thẩm Ngung Nguyệt thu lại trường kiếm, quay lưng rời khỏi.

Nhìn phương hướng đó chắc là đi về phía bảo vật bí cảnh trong tiểu thế giới Dung Nham, dù sao nơi này đã rất gần với trung tâm thế giới.

Với lại hiện tại, thần tuyền giả trong các tiểu thế giới khác có lẽ cũng đã sắp lấy được bảo vật bí cảnh.

Thân thể Phó Hoàn Vũ cùng với thiết chùy của hắn hoàn toàn biến mất ở chỗ sâu dung nham.

.....

Trong phòng của đế quốc Sùng Quang, một đám người nhìn lên màn ánh sáng trước mặt, mặt mũi tràn đầy bi thương vừa tức giận.

- Người của Vạn Bảo Các thật quá độc ác!

Một người tức giận quát.

Lần này giao đấu, cũng không phải là chiến đấu sinh tử, nhưng Thảm Ngung Nguyệt này lại ra tay giết người!

- Chúng ta đi tìm bọn họ!

Có người lửa giận ngút trời, muốn tìm người của Vạn Bảo Các để nói lý lẽ.

- Được rồi.

Lúc này, một người mặc long bào màu vàng đứng dậy.

- Chúng ta lựa chọn tham chiến thì sớm đã dự đoán được kết quả như vậy.

- Hoàn vũ chết... Đây là mệnh của hắn.

Nói xong, hắn xoay người sang chỗ khác.

- Đi thôi...

...

Cùng lúc đó, quảng trường bên ngoài đã hoàn toàn yên tĩnh.

- Vậy mà, thật đã chết rồi!

Thác trưởng lão trừng trừng mắt, hình như không thể tin được chuyện xảy ra trong bí cảnh.

Dựa vào thực lực kinh khủng của Phó Hoàn Vũ, ở bên ngoài sẽ tuyệt đối trở thành cự đầu một phương.

Với lại hắn mới hơn hai mươi tuổi, ngày sau tuyệt đối có thể thuận lợi phi thăng Tiên giới!

Nhưng một người như vậy lại chết trong bí cảnh tiểu thế giới, càng kinh khủng chính là, giết chết hắn cũng là một vị thiên kiêu trẻ tuổi.

Thế lực đỉnh tiêm của thế giới này đến cùng đáng sợ đến cỡ nào!

Trong lòng Thác trưởng lão hiện ra sợ hãi thật sâu.

Ngay cả Diệp Hiểu Hiểu cũng lắc đầu cảm thán.

- Đáng tiếc, một vị ca ca đẹp trai như vậy.

- Nữ nhân kia thật quá độc ác, mong cho nàng ta sớm gặp được tử ta đi.

Thác trưởng lão lập tức quay đầu lại.

- Người nói cái gì đấy, nếu nàng ta thật tìm được Cầm Dao tiên tử, thì chúng ta có thể đi đến đâu!

Lão tròng tròng mắt, hiển nhiên, thực lực của Thảm Ngung Nguyệt đã dọa sợ lão.

Lão thấy, Diệp Cầm Dao cũng rất khó đánh nổi nàng.

Hiện tại, chỉ có thể hi vọng, hai người cuối cùng mới có thể gặp được.

Thác trưởng lão nhìn về phía Diệp Cầm Dao, lúc này, nàng đã đi tới nơi trung ương nhất của thế giới Băng Tuyết.

Một con thú nhỏ màu tuyết trắng ngã xuống dưới chân của nàng.

Đó là nhân vật mạnh nhất trong thế giới Băng Tuyết, thực lực của nó đã đạt đến Độ Kiếp hậu kỳ.

Nhưng nó vẫn không ngăn cản được đạo pháp âm luật của Diệp Cầm Dao.

Phía sau thú nhỏ là một tòa đài cao dùng băng tuyết tạo thành.

Trên đài cao có lơ lửng một viên băng tinh sáu cạnh, tỏa ra hào quang sáng chói, chính là bảo vật bí cảnh.

Bảo vật vượt qua Thiên cấp cực phẩm, Thánh phẩm linh bảo duy nhất được sử dụng trong bí cảnh.

Diệp Cầm Dao nhẹ nhàng bay lên, đi đến trước mặt của nó.

Băng tinh ngưng kết hàn ý, đạo vận vô tận quanh quẩn tại trên người của nó.

- Hả?

Nhìn băng tinh, Diệp Cầm Dao nhẹ nhàng nhếch mi.

Sao thứ này lại có cảm giác quen thuộc như vậy.

Nàng mở tay cầm ra, một chữ “Diệp” nho nhỏ tỏa ra ánh sáng nhỏ yếu.

Đó là lúc ấy, khi bọn hán đều đã định hướng được tương lai riêng, Diệp Tuy Phong khắc không gian này vào lòng bàn tay.

Trong không gian, không chỉ có rất ngoài tài nguyên, còn có một bảo vật thiên hạ quý giá nhất: Tháp Khởi Nguyên Vạn Vật chín tầng!

Diệp Cẩm Dao vuốt ve không gian trong lòng bàn tay, sau đó, một giọt chất lỏng kỳ dị bị nàng đặt ở đầu ngón tay.

Sau đó, nàng dung nhập quy tắc mình lĩnh ngộ vào trong chất lỏng.

Sau một lát, không ngờ giọt chất lỏng này lại biến thành một viên băng tinh sáu cạnh.

Khí tức hoàn toàn giống với bảo vật bí cảnh!

- Thì ra là thế.

Diệp Cẩm Dao bừng tỉnh đại ngộ.

Cái gọi là bảo vật bí cảnh thật ra chính là dùng Quy Tắc Nguyên Dịch sinh ra từ tháp Khởi Nguyên tầng tám chế tạo thành.

Thu hoạch được nó thì tương đương với thu hoạch một viên bí bảo quy tắc, hoàn toàn có thể so với Thánh khí.

Nếu dung hợp toàn bộ Ngũ Hành, vật đó thật sự là một bảo vật rất không tệ.

Chương 218: Lân Bằng Từ Bỏ

Bí cảnh Ngũ Hành, tiểu thế giới Kim.

Thánh tử Lân Bằng, lướt qua nhận cương trong gió, một đường đánh bại mấy chục con Cự Thú Sắt Thép, cuối cùng đi tới trung tâm bí cảnh.

Ở trên đài cao trước mặt, một thanh kiếm phiêu tiêu xảo lơ lửng ở trên không.

Đó chính là bí cảnh chi bảo của thế giới Kim.

Lân Bằng nhảy lên.

Sau khi hấn suy nghĩ xong, thử đưa tay tới gần kiếm phôi.

Bỗng nhiên, một đạo kiếm khí khổng lồ mang theo sức mạnh hủy diệt đánh tới trước mặt hấn!

Kiếm phôi kia lại đã sinh ra linh trí, bản thân bảo vật chính là ma vật cường đại nhất trong phương bí cảnh này!

Lân Bằng lách mình tránh thoát kiếm khí, đâm ra một quyền.

Kiếm phôi lại không nhường chút nào, chính diện đâm tới.

Đó là tồn tại cấp bậc Thánh khí, dưới tình huống không có phòng hộ, Lân Bằng cũng không dám đón đỡ.

Thân hình hấn nhanh chóng chớp động lui ra sau, nhưng kiếm phôi từng bước ép, xuyên tới xuyên lui xung quanh hấn, mỗi một lần, hiểm lại càng thêm hiểm.

Hai bàn tay Lân Bằng chao vào nhau, uy thế cuồng bạo lập tức nổ tung, cuối cùng đánh bay kiếm phôi ra ngoài.

Sau đó, hấn liên tục huy động hai tay, một hạt châu đen như mực ngưng kết trên đỉnh đầu.

Lực lượng pháp tắc nặng nề mà đáng sợ, tản ra.

Lân Bằng cũng nắm giữ một loại pháp tắc nào đó cao hơn phương thế giới này!

Hình như cảm nhận được áp lực, kiếm phôi không tiếp tục lựa chọn tùy tiện xuất thủ, nó lảng lảng ở phương xa nhìn.

Sau một lát, kiếm phôi phóng lên tận trời.

Bỗng nhiên, một thanh cự kiếm khổng lồ to như ngọn núi thành hình xuất hiện trên bầu trời.

Nó nổi lên cương phong cuồng bạo vô tận, trăm kích xuống.

Uy thế kia như muốn chém cả phiên thiên địa này thành hai nửa!

Vẻ mặt Lân Bằng nghiêm túc, hạt châu trên đỉnh đầu hấn điên cuồng xoay tròn, vô số lực lượng pháp tắc ngưng kết ở bên cạnh hấn.

Chỉ là trong nháy mắt, thanh kiếm khổng lồ đã hoành không rơi xuống, trảm về phía hạt châu trên đỉnh đầu Lân Bằng.

- Âm!

Sức mạnh hủy diệt điên cuồng tràn ra ngoài!

Ngay cả cương phong xung quanh cũng bị lần va chạm này nổ ra một vùng.

Nhưng hạt châu này vẫn rất vững chắc.

Nó hình thành một bức tường pháp tắc, ngay cả một vết nứt cũng không xuất hiện.

- Thật quá mạnh!

Bên ngoài, có người lên tiếng kinh hô.

- Xem ra thánh tử Lân Bằng cũng sắp lấy được bảo vật bí cảnh.

Nếu thanh kiếm kia đã không cách nào phá phòng ngự của hắn, vậy kết cục đã định.

Bọn hắn chờ đợi động tác kế tiếp của Lân Bằng.

Nhưng chuyện khiến mọi người không có nghĩ tới là, Lân Bằng lại không có bất kỳ động tác nào mà chỉ đứng sờ đứng ở nơi đó.

Thậm chí, sắc mặt hắn hơi trắng bệch.

Ánh mắt của hắn trì trệ, nhìn đại kiếm phương xa, đột nhiên cảm nhận được lạnh cả người.

Một kiếm vừa rời đơn giản quá giống với một kiếm do Diệp Hoàng chém ra mấy ngày trước!

- Không, nó chẳng qua chỉ là một ma vật bình thường!

Lân Bằng cắn răng, cố gắng muốn để tâm ma của mình để lòng bình tĩnh lại.

Nhưng càng như vậy thì một kiếm kia lại càng phóng đại trong lòng hắn, làm cho hắn không cách nào làm ra bất kỳ động tác gì.

Mồ hôi lạnh dần dần thấm ướt quần áo của hắn.

Kiểm phôi thấy Lâm Bằng bất động, sau khi dùng một chút thì lần nữa liên trăm vài kiểm, mỗi một lần công kích đều tạo thành chấn động cực lớn!

Bức tường pháp tắc vẫn vững như thành đồng.

Nhưng mồ hôi lạnh trên người Lâm Bằng càng ngày càng nhiều, thậm chí ngay cả cơ thể hắn cũng bắt đầu run nhè nhẹ.

Sau một hồi lâu, hắn nhắm mắt lại.

Hắn hiểu được một việc, kể từ sau ngày đó, con đường tu hành cuồng ngạo của hắn đã vỡ, cả đạo tâm cũng hứng chịu tổn thương.

Trận chiến Thiên Mệnh lần này, hắn không có chút hy vọng chiến thắng nào.

Lâm Bằng thở dài thật sâu, hắn nhìn cự kiếm lần nữa bỏ xuống, lắc mình một cái, trực tiếp rời khỏi ngoài trăm trượng, tránh thoát công kích lần này.

Sau đó, hắn lấy ra một viên ngọc phù.

Đây là ngọc phù nhảy ra khỏi bí cảnh, từ bỏ tranh tài.

Sau khi Lâm Bằng suy nghĩ một lát, trực tiếp bóp nát nó.

Một cánh cửa ánh sáng xuất hiện ở trước mắt, hắn trực tiếp nhảy vào, biến mất khỏi tiểu thế giới.

Người bên ngoài hai mặt nhìn nhau.

- Không ngờ hắn lại... Từ bỏ tranh tài?

- Vì sao, hắn rõ ràng có thể thu phục kiếm phôi kia mà!?

Mọi người không rõ ràng cho lắm.

- Ta đã nói rồi, trạng thái hôm nay của hắn trông rất kém cỏi.

Thác trưởng lão vuốt ve sợi râu, cứ như vậy, Diệp Cẩm Dao đã mất đi một đối thủ.

Rất tốt.

- A, có người phải phụ trách chuyện này rồi.

Diệp Hiểu Hiểu cười một tiếng, sau liếc mắt nhìn về phía Diệp Hoàng.

Diệp Hoàng cũng nhìn lại, nhún vai to vẻ vô tội.

Nàng cũng không ngờ, một kiếm kia lại hủy đạo tâm của Lâm Bằng.

...

Trong phòng của Thiên Tính Thánh Địa, Lân Bằng từ trong cánh cổng ánh sáng đi ra.

- Người đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Một vị lão giả tức giận hỏi.

Lân Bằng cúi đầu, quỳ một chân trên đất.

- Thật có lỗi, đã làm ngài thất vọng.

- Người!

Vẻ mặt lão giả giận dữ, sau đó phất tay áo nói:

- Chưa chiến đã e sợ, người của thánh địa Thiên Tính chúng ta đều chưa từng làm chuyện như vậy!

- Sau khi trở về, lão phu phải nói chuyện với thánh chủ, thân phận Thánh tử của người!

Nói xong, lão giả trực tiếp rời khỏi.

Những người khác của thánh địa cũng đi theo cùng nhau rời khỏi.

Ánh mắt Nhan Đồng phức tạp, nàng ta vốn định đón lấy Lân Bằng, nhưng sau khi nghe lời lão giả nói thì lại dừng bước.

Đã không phải là thánh tử, hẳn có còn là người mình thích không?

...

Cùng lúc đó, trong thế giới Rừng Rậm.

Phí Đề của Ách Thần giáo cũng đi tới vị trí trung tâm của thế giới.

Thân thể của hắn trực tiếp biến thành một gốc cự mộc che trời, ở trên cự mộc mọc ra một gương mặt vạm vỡ, nhìn kỹ lại chính là bộ dáng của Phí Đề.

Mà bộ rễ khổng lồ chính là chân của hắn, nhanh chóng chạy về phía trước, đất đá bay tán loạn.

Rất nhanh, hắn đã đi tới trước một gốc cây to lớn.

Phía trên gốc cây có một hạt giống màu xanh biếc đang lơ lửng, tản ra khí tức sinh mệnh nồng đậm.

Đó chính là bảo vật bí cảnh.

Phí Đề nhíu mày, sau đó mở rộng cánh lá, xem như tay của mình chụp vào hạt giống.

Chương 219: Minh Ách Liên Hợp

Bỗng nhiên, một cây chùy thủ từ trong bóng tối bay đến, trực tiếp cắt đứt trụ cột cự mộc, sau đó hung hăng đâm vào gương mặt trên cành cây.

Lập tức, chất lỏng màu xanh thẫm bay lả tả khắp nơi.

U Trạch của đế quốc Minh Ách chậm rãi từ trong bóng râm hiện ra.

Mọi người ở bên ngoài than dài một tiếng, vẫn là bị hấn mai phục được.

U Trạch sớm đã phát hiện Phí Đề ở cùng một thế giới với mình, hấn vẫn luôn không ra tay, mà lựa chọn trốn ở trong bóng râm, chờ đợi cơ hội cuối cùng.

Cuối cùng, hấn một kích tất trúng.

Nhưng trên mặt U Trạch lại không vui mừng, ngược lại nhíu mày.

Gốc cổ thụ trước mặt bỗng nhiên bắt đầu tan rã, hóa thành vô số chất lỏng màu xanh thẫm sền sệt, bắt đầu dọc theo chùy thủ trong tay của hấn, cấp tốc bay lên!

U Trạch quả quyết buông chùy thủ ra, cứ thế biến mất.

Khi xuất hiện lần nữa đã đi tới một phương hướng khác.

Hấn nhìn những chất lỏng quý dị kia đang cắn nuốt chùy thủ của mình, sau đó chậm rãi chồng chất lên nhau, tạo thành một dáng vẻ hình người.

Phí Đề một lần nữa sống. lại

Hai người lẳng lẳng nhìn nhau.

- Ta nói, hai người bọn họ nhất định sẽ đánh.

Thác trưởng lão vuốt ve sợi râu nói.

Lão đắc ý vì phán đoán chính xác của mình.

- Chúng ta hợp tác.

Bên trong tiểu thế giới, U Trạch bỗng nhiên mở miệng nói.

Thác trưởng lão lập tức sững sờ, giật đứt một sợi râu của mình.

- Có thể.

Phí Đề cũng nói, âm thanh của hắn cực kỳ khó nghe, giống như dùng móng tay cào trong cổ họng.

Hai người nhẹ gật đầu, sau đó hướng về hạt giống kia, đồng thời đánh ra pháp quyết.

Một đen một xanh, hoàn toàn bao bọc nó ở trong đó.

.....

U Trạch hợp tác với Phí Đề vượt ra khỏi ngoài dự liệu của mọi người.

Ai cũng không ngờ, hai người từ trước đến nay độc lai độc vãng lại chỉ dùng hai câu nói đã đi cùng nhau.

So sánh ra thì Phó Hoàn Vũ thật sự quá thảm rồi.

Chủ động nói một tràng, cuối cùng còn chết thê thảm dưới kiếm của Thẩm Ngung Nguyệt.

Lúc này, trong bí cảnh tạm thời chỉ còn lại ba phe.

Diệp Cẩm Dao, Thẩm Ngung Nguyệt, còn có U Trạch và Phí Đề lựa chọn hợp tác.

Diệp Cẩm Dao thu hoạch được băng tuyết bảo vật bí cảnh cũng đi tới bí cảnh Sơ Khai, chuẩn bị đi đến tiểu thế giới khác.

Tâm tình tu sĩ bên ngoài lập tức trở nên khẩn trương.

Bọn hắn hi vọng Diệp Cẩm Dao lựa chọn bí cảnh Kim hoặc bí cảnh Thổ, bởi vì trong hai bí cảnh đó không có người, mà bảo vật vẫn còn, sau khi thu hoạch được sẽ là trợ lực cực lớn.

Sắc mặt của Thác trưởng lão cũng trở nên lo lắng, hận không thể mình đi lên, vạch một con đường sáng cho Diệp Cẩm Dao.

- Ai, xoắn xuýt như vậy làm gì, dù sao cũng sẽ gặp nhau mà.

Diệp Hiểu Hiểu không quan trọng nói.

Thác trưởng lão thở dài một tiếng:

- Mặc dù là nói như vậy, nhưng nếu để bọn hắc gặp được trước, lưỡng bại câu thương, nắm chắc chiến thắng cũng sẽ lớn hơn rất nhiều.

- Thâm Ngung Nguyệt kia vừa nhìn đã thấy là người tàn nhẫn.

Diệp Hiểu Hiểu nhún vai, không thể phủ nhận.

Mặc dù những người này đều không rõ chân tướng, nhưng bọn hắc cũng là thật lòng ủng hộ Diệp Cẩm Dao.

Trong bí cảnh Sơ Khai.

Diệp Cẩm Dao nhìn mấy cánh cổng ánh sáng đại biểu thế giới khác nhau một lát, sau đó đi vào thế giới Mộc.

Bên ngoài lập tức kêu rên một mảnh, theo bọn hắc nghĩ, hai người U Trạch và Phí Đề liên thủ sẽ còn kinh khủng hơn Thâm Ngung Nguyệt kia!

Lần này, may mắn thật một đứng ở bên phía bọn hắc!

Một lát sau, Diệp Cẩm Dao xuất hiện ở trong khu rừng rậm nguyên thủy.

Nơi này cự mộc che khuất bầu trời, khắp nơi đều là khí tức sinh mệnh nồng đậm.

Diệp Cẩm Dao suy nghĩ xong, trực tiếp đi về phía trung tâm bí cảnh, nếu như người của tiểu thế giới này còn chưa rời khỏi thì nhất định đang ở trung tâm bí cảnh.

Tốc độ của nàng cực nhanh, một đường nhẹ nhõm chém giết mấy Thú Yêu cường đại, rất nhanh đã gặp được đại thụ to lớn kia.

Nơi này là một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là gỗ vụn và lá khô, còn có chất lỏng tanh hôi sền sệt không rõ.

Bảo vật bí cảnh phía trên đại thụ cũng không cánh mà bay.

Từ bề ngoài xem ra, hình như người của thế giới này đã lấy bảo vật, sau đó rời khỏi.

Nhưng trái tim của các tu sĩ bên ngoài đã nhảy lên đến cổ họng.

Bởi vì bọn hắn đã nhìn thấy Diệp Cầm Dao trong tầm mắt của hai người kia.

U Trạch trốn trong bóng râm, lẳng lặng nhìn nàng.

Mà Phí Đề đã triệt để hòa làm một thể với chất lỏng màu xanh biếc, mỗi một chỗ chất lỏng, đều là bản thể của hắn.

Sau khi bọn hắn quyết định hợp tác đã bố trí một cạm bẫy như vậy, đợi những người khác đến.

Diệp Cầm Dao đã rơi vào trong vòng mai phục.

Mà hình như nàng cũng không phát hiện sự thật này.

Nàng đầu tiên là đi đến vị trí đại thụ, sau đó lại bay xuống dưới, kiểm tra chất lỏng sền sệt quý dị kia một hồi.

Sau một lát, nàng lắc đầu, chuẩn bị nhẹ nhàng rời khỏi.

Đúng lúc này, một thanh chủy thủ màu xám đột ngột từ phía sau nàng đâm tới, không có chút ba động nào, mắt thấy sắp đâm vào gáy của Diệp Cầm Dao thì bỗng nhiên, một viên băng tinh sáu cạnh trong suốt nổi lên sau lưng nàng.

- Keng!

Chủy thủ đâm lên phía trên băng tinh, trong nháy mắt, một khí thế cực mạnh ầm vang bộc phát, nương theo vô số băng tuyết phản kích ngược lại!

- Bá!

Băng tuyết thật là đáng sợ, dọc đường đông kết toàn bộ mọi thứ.

Chủy thủ của U Trạch cũng trực tiếp bị đóng băng lại.

Nếu không phải hắn chạy nhanh thì sợ rằng đã gặp nạn ở đây.

Diệp Cẩm Dao xoay người lại, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

- Thủ đoạn của ngươi so với muội muội của ta vẫn kém quá xa.

Những ngày này ở cùng với Diệp Hiểu Hiểu, nàng đã sớm quen đối với kiểu ẩn nấp này.

Vội lại vừa rồi, khi vừa đến nàng đã phát hiện trong thế giới có khí tức không giống bình thường.

- Khặc khặc...

Nhưng đối với Diệp Cẩm Dao trào phúng, U Trạch cũng không đáp lại, mà phát ra một trận tiếng cười khiếp người, lần nữa dung nhập vào trong thế giới.

Sau đó, một bóng ma cự thú to lớn trông rỗng mà ra, đánh một quyền về phía Diệp Cẩm Dao.

Chương 220: Minh Ách Thua

Diệp Cẩm Dao lấy cổ cầm ra, từ khúc ưu nhã tại từ ngón tay bay ra, năng lượng vô hình trong nháy mắt nổ tung, đánh lên trên người bóng ma cự thú, đánh nó vỡ ra.

Nhưng bóng ma cự thú này rất nhanh tan rồi lại hợp, hóa thành một con quái vật toàn thân mọc đầy xúc tu, vươn vòi về phía Diệp Cẩm Dao.

- Cút!

Diệp Cẩm Dao quát lạnh một tiếng, tiếng đàn nổ đùng, năng lượng trực tiếp nổ nát tất cả xúc tu của nó.

Ngay cả những lá và cành cây vụn dưới mặt đất cũng bị càn quét không còn.

Sau đó, băng tinh sáu cạnh xuất hiện trước người nàng, nương theo tiếng đàn, cả hai xảy ra cộng hưởng kịch liệt.

Một lực lượng pháp tắc cường đại quét sạch hư không xung quanh!

- Âm!

Đến một tiếng, một bóng người từ trong bóng tối bị ép ra.

U Trạch chau mày, hình như không ngờ rằng nữ tử này lại đáng sợ như thế.

Nàng đã dung nhập lực lượng pháp tắc vào trong đạo pháp của mình!

- Tranh tranh!

Dây đàn lần nữa rung động, băng tinh sáu cạnh lập tức bắn ra ánh sáng, vô số băng mang trong chớp mắt đã đánh tới trước mặt U Trạch.

U Trạch lập tức biến mất, nhưng rất nhanh lại lần nữa bị đánh ra.

Hắn am hiểu nhất là ẩn nấp và ám sát, dưới loại giao chiến chính diện như thế này sẽ vô cùng bị động.

Chật vật không chịu nổi!

Nhưng hắn vẫn rất tỉnh táo, vừa tránh né đồng thời vẫn luôn tìm cơ hội.

Cuối cùng, trong một chớp mắt nào đó, hắn tìm được một lỗ thủng trong phòng thủ của Diệp Cẩm Dao, sau đó tiến vào bóng tối, đồng thời dùng tới lực lượng pháp tắc để băng mang trong nhất thời mất đi mục tiêu.

Chờ khi hắn xuất hiện lần nữa đã đi tới gần Diệp Cẩm Dao.

Lại một cây chùy thủ xuất hiện, đâm về phía nàng.

- Phanh!

Một vòng vụn băng bao phủ xung quanh Diệp Cẩm Dao.

Băng tuyết nhìn như yếu kém nhưng lại chế trụ chùy thủ của U Trạch, nó chỉ đâm vào được một chút xíu rồi sau đó không cách nào tiến thêm được nữa.

Nhưng U Trạch vẫn không chút hoang mang.

Chỗ mũi nhọn chùy thủ, một giọt chất lỏng màu xanh sẫm tẩn ra ánh sáng quỷ dị.

Diệp Cẩm Dao cũng chú ý tới nó, đôi mi thanh tú cau lại.

Ngay sau đó, chất lỏng bỗng nhiên nổ tung, biến thành vô số bột phấn nhỏ xíu, vùi sâu toàn bộ thân thể Diệp Cẩm Dao vào trong đó.

Nếu như nhìn kỹ lại, bột phấn nhỏ bé đến gần như dùng mắt thường khó mà phát giác kia lại đều là một loại côn trùng nhỏ dữ tợn.

Bọn chúng điên cuồng bay lướt, đoàn đoàn bao vây Diệp Cẩm Dao.

Khí tức nguyên rửa nồng đậm đến mức làm cho người ta giận sôi!

- Giao cho ngươi.

U Trạch thân nhiên nói một tiếng, sau đó nhảy lui ra xa.

- Nguy rồi!

Thác trưởng lão tức giận vỗ đùi.

Bột phấn kia chính là Phí Đề.

Hai vị thân tuyền giả liên thủ thật sự là quá cường đại.

Diệp Cẩm Dao, nguy rồi!

- Yên nào, yên nào.

Diệp Hiểu Hiểu vẫn là một vẻ mặt nhẹ nhõm, nàng ung dung nói:

- Khi tử ta tiến vào tiểu thế giới này, trận chiến đấu này đã tuyên bố kết thúc.

Thác trưởng lão cau mày, xoay đầu lại, không biết Diệp Hiểu Hiểu nói câu nói này là có ý gì.

- Thật sự quá ngốc.

Diệp Hiểu Hiểu tới gần Thác trưởng lão, chỉ vào trong cảnh tượng tiểu thế giới.

- Ngươi có phát hiện, thế giới Mộc đã thay đổi không?

Thác trưởng lão nghi ngờ nhìn sang, con ngươi lập tức co rút nhanh!

Chỉ thấy tiểu thế giới lúc màu xanh lục, lúc này đã bịt kín một tầng sương đỏ thật mỏng.

Giống như màn trời!

Toàn bộ thế giới đều bị bao phủ trong màn trời màu đỏ!

.....

Bí cảnh Ngũ Hành, trong tiểu thế giới Mộc.

Một tầng khí tức màu đỏ nhạt bao phủ toàn bộ thế giới.

- Đây cũng là thủ đoạn của Cầm Dao tử sao?

Diệp Hoàng tò mò hỏi.

Diệp Tỳ Phong gật đầu nói:

- Thật không biết lúc nha đầu này ở trong Kính Hồng Trần đã trải qua bao nhiêu lần nhân sinh.

Diệp Cầm Dao đã lựa chọn đi con đường chúng sinh.

Trải qua càng nhiều chuyện thì Khí Tức Hồng Trần sẽ càng dày đặc.

Khí Tức Hồng Trần này đã bao phủ toàn bộ tiểu thế giới, thật khó có thể tưởng tượng, đến cùng nàng đã trải qua bao nhiêu chuyện.

Bên trong tiểu thế giới, hai người phối hợp đắc thủ, khoe miệng U Trạch hơi cong lên.

Nhưng đột nhiên, một tiếng thốt lên từ bên phía Diệp Cầm Dao truyền tới.

- Đi mau! Chúng ta trúng kế!

Đó là âm thanh của Phí Đề.

U Trạch ngây người, chỉ thấy đám độc trùng màu xanh lá đang vây lấy Diệp Cầm Dao chọt nhanh chóng nở lớn.

Lập tức, âm vang nổ tung!

Diệp Cầm Dao ở bên trong không bị tổn thương chút nào.

Một khúc đàn hoàn chỉnh cũng theo đó vang lên.

- Như vậy cũng không được sao?

Sắc mặt U Trạch thay đổi, chuẩn bị lần nữa trốn vào trong bóng tối.

Nhưng một luồng khí tức màu đỏ sậm sớm đã bắt tri bắt giác tràn ngập khắp toàn bộ thế giới.

Khí tức đó phong tỏa hư không, ngăn chặn thủ đoạn hãn am hiểu nhất.

U Trạch kinh hãi, quay đầu nhìn lại, Diệp Cầm Dao đã đánh đến.

- Phanh!

Máu tươi bay lả tả.

Không có bóng tối che chở, U Trạch cũng chẳng qua là thiên kiêu bình thường mà thôi, bị một kích đánh trúng.

Cơ thể hãn như điều đứt dây, bay ra xa.

Mà độc trùng xung quanh, còn có những chất lỏng màu xanh thẫm sền sệt kia cũng đều bị khí tức hồng trần bao vây, không nhúc nhích được chút nào.

- Ta thua, bỏ qua cho ta đi!

Tất cả độc trùng đều truyền đến âm thanh của Phí Đề.

Không có cách, thủ đoạn của bọn hãn đều bị Diệp Cầm Dao khắc chế không sót lại chút nào.

Một khi Màn Trời Hồng Trần hình thành, bọn hãn sẽ không còn đường sống nào.

Vẻ mặt Diệp Cầm Dao không chút thay đổi, một âm phù phá hủy tuyệt đại đa số độc trùng.

Sau đó, mới buông ra trói buộc hồng trần.

Độc trùng nhanh chóng tổ hợp lại với nhau, biến thành bộ dáng Phí Đề.

Vẻ mặt hãn trắng bệch, một kích vừa rồi kia tương đương đã đánh nát nửa người của hãn, hiện tại đã nguyên khí đại thương.

Quay đầu nhìn một chút, U Trạch cũng đã nửa quỳ trên mặt đất, bị thương rất nặng.

Vẻ mặt bọn hắn kinh hãi, ai cũng không ngờ, nữ tử này lại đáng sợ như thế.

Diệp Cẩm Dao bay xuống dưới, lơ lửng ở trước mặt bọn hắn.

- Đa tạ.

Phí Đề cúi đầu nói.

Dựa vào năng lực của Diệp Cẩm Dao, hoàn toàn có thể giết chết bọn hắn trước khi kịp thoát khỏi bí cảnh.

Nhưng nàng lại không làm như vậy.

- Đi đi.

Diệp Cẩm Dao từ tốn nói.

Chương 221: Nguyệt Dao Đối Chiến

Hai người liếc nhau, sau đó lấy ngọc phù ra bóp nát, thông qua cánh cổng ánh sáng rời khỏi tiểu thế giới.

Đến tận đây, trong tiểu bí cảnh chỉ còn sót lại hai người là Diệp Cẩm Dao và Thẩm Ngung Nguyệt.

Tùng tu sĩ bên ngoài nín hơi, không biết khi các nàng gặp nhau sẽ là một cảnh tượng thế nào.

Ngay khi Diệp Cẩm Dao thu hoạch được bảo vật bí cảnh của thế giới Mộc thì Thẩm Ngung Nguyệt cũng đã đi tới thế giới Kim, lấy đi kiếm phôi.

Nàng có chút thất vọng, không ngờ lại không có gặp được thần tuyển giả.

Sau đó, nàng lần nữa trở lại bí cảnh Sơ Khai.

Nhưng thật trùng hợp đúng lúc gặp Diệp Cẩm Dao vừa từ trong thế giới Mộc đi ra.

Hai người gặp nhau sớm hơn trong tưởng tượng của tất cả mọi người.

Một con hỏa điều và một thanh kiếm phôi, nổi lên bên cạnh Thảm Ngung Nguyệt.

Mà Diệp Cầm Dao lại xuất hiện một viên băng tinh sáu cạnh, còn có một hạt giống màu xanh lá.

Thảm Ngung Nguyệt cười nhẹ một tiếng:

- Xem ra, ngươi đã giải quyết toàn bộ bọn hắn?
- Giống nhau cả thôi.

Diệp Cầm Dao nói.

Nàng cảm nhận được Thảm Ngung Nguyệt trên người khí tức cường đại, âm thầm gật đầu, Hồn Hư Tử quả nhiên không có nói sai, nàng ta chính là đối thủ mạnh nhất của mình.

Thảm Ngung Nguyệt ôm kiếm đứng.

- Diệp Cầm Dao đứng không, ngươi chuẩn bị kỹ càng nghênh đón tử vong chưa?

Diệp Cầm Dao cười nhạt một tiếng:

- Câu nói này, ta cũng muốn nói với ngươi.

Trong mắt Thảm Ngung Nguyệt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Chiến đấu, trong nháy mắt nổ ra!

Bốn Bí Cảnh Chi Bảo dẫn đầu tấn công về phía đối phương!

- Oanh!

Tiếng nổ tung to lớn vang lên trong bí cảnh Sơ Khai.

Uy lực khổng lồ kia làm cho năm cánh cổng ánh sáng cũng không khỏi bắt đầu run rẩy.

Diệp Cầm Dao đứng tại chỗ đánh đàn, Thảm Ngung Nguyệt rút kiếm bay lên, hai người lần nữa chính diện chạm vào nhau.

Đơn giản giống như là lực lượng mạnh nhất thế giới quyết đấu!

Cánh cổng ánh sáng trong tiểu thế giới trực tiếp bị đánh nát, lực lượng Ngũ Hành điên cuồng tràn vào, lộn xộn cùng nhau.

- Chết đi!

Thẩm Ngung Nguyệt hét lớn một tiếng, bổ sung lực lượng pháp tắc vào vô thượng kiếm thuật, đánh thẳng đến.

Diệp Cẩm Dao lựa chọn tạm thời tránh né mũi nhọn, lách mình tiến vào trong thế giới Mộc.

Thẩm Ngung Nguyệt theo sát phía sau, theo đuôi không bỏ, nàng muốn lấy tư thái mạnh nhất, chiến thắng kẻ địch trước mắt!

Hai người đều lấy ra lực lượng mạnh nhất, mỗi một lần chạm vào nhau đều sẽ xảy ra tiếng nổ kinh khủng, tiêu thế giới tiếp nhận thương tích đáng sợ nhất từ lúc sinh ra đến nay!

Lại một lần đối bính, pháp tắc trong thế giới Mộc trực tiếp sụp đổ, vách ngăn nổ tung.

Hai người lại đánh xuyên qua thế giới Mộc, đi vào trong thế giới Thổ.

Bảo vật bí cảnh của thế giới Thổ vẫn còn, ma vật trong này cũng cực kỳ nhiều, bọn chúng ngao gào thét vọt ra.

Nhưng chỉ dư ba chiến đấu đã làm cho bọn chúng triệt để vỡ vụn.

Các tu sĩ ngoại giới đều nín hơi ngưng thần, thậm chí có người run rẩy hai chân.

Nếu chiến đấu cấp bậc như thế xảy ra ở chủ thế giới, chỉ sợ ngay cả Lăng Vân tông cũng có thể bị san bằng.

Thật sự là quá đáng sợ!

- Cha, thực lực của Thẩm Ngung Nguyệt kia thật không tệ.

Diệp Hoàng nói.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

- Nếu như Cẩm Dao không lấy ra năng lực chân chính của bản thân thì có lẽ sẽ không cách nào đánh bại nàng ta.

Diệp Hoàng lập tức kinh ngạc:

- Cẩm Dao tử có thủ đoạn kinh khủng hơn nữa sao?

Diệp Tùy Phong vuốt cằm:

- Con đường Hồng Trần, lực lượng chỉ là vẻ bề ngoài.
- Cái đáng sợ nhất chính là tâm cảnh.

Căn cứ theo trình độ khí tức hồng trần của Diệp Cẩm Dao, Diệp Tuy Phong biết, nàng chính là người mạnh nhất trong năm người Diệp gia.

Bỗng nhiên, Diệp Tuy Phong khiêu mi, ánh mắt hấn nhìn về phía phương xa.

Thần thức khổng lồ trong nháy mắt lan tràn ra.

...

Chỗ sâu Uyên cốc, cửa đình viện.

Bên ngoài là địa hỏa cuồng bạo, mà đình viện lại bị một tầng trận pháp cường đại bảo vệ.

Hai nhóm người đang chạm mặt ở cửa ra vào.

Chính là đế quốc Sùng Quang bị đào thải, còn có người của Thiên Toán Thánh Địa từ bỏ chiến đấu.

Hai bên đều là kẻ bại, đương nhiên chẳng có lời tốt đẹp gì để nói.

- Ngũ vương gia, đường xá xa xôi, cẩn thận đau chân.

Thanh Tùng đạo nhân lạnh lùng nói.

- Người vẫn nên lo lắng cho thánh địa các người đi, nhân tài điều linh.

Nam nhân trung niên mặc long bào cười lạnh.

Thanh Tùng hừ một tiếng:

- Chỉ ít chúng ta không có ai chết.

Ngũ vương gia híp mắt:

- Chỉ ít Hoàn Vũ của chúng ta chiến đấu đến cuối cùng!

Hai người không ai nhường ai, bởi vì Thần Ma lưu lại nên bọn hắn là địch nhân trời sinh.

Sau một lát, Thanh Tùng thở dài một hơi.

- Chúng ta vẫn đừng tranh cái gì, từ kết quả hôm nay đến xem, mấy thế lực kia đã vững vàng chiếm thượng phong, thế giới này sớm muộn cũng sẽ thuộc về bọn hắn.

Ngũ vương gia lắc đầu nói:

- Loại chuyện này, ai cũng không thể không chế.

- Đừng quên, cho tới bây giờ, chúng ta vẫn chưa thể diệt trừ triệt để Thiên Cơ Cốc.

Hai người yên lặng.

Ở trong mắt người thường, bọn hắn chính là người đứng ở đỉnh cao nhất của thế giới, người nắm giữ vận mệnh của chúng sinh.

Nhưng mọi người không biết, thật ra mọi việc, ngay cả bọn hắn cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

- Tận lực bảo toàn chính mình.

Thanh Tùng nói.

Ngũ vương gia cũng nhẹ gật đầu:

- Cáo từ.

Sau đó, bọn hắn đi ra khỏi cửa

Đúng lúc này, một bóng người cao gầy xuất hiện trước mặt mấy người bọn hắn.

Hắn nhìn lên đến phi thường trẻ tuổi, trên mặt mang mỉm cười nhàn nhạt.

- Đạo hữu, xin đừng bước.

.....

Bí cảnh Ngũ Hành đã thủng trăm ngàn lỗ.

Diệp Cầm Dao và Thảm Ngưng Nguyệt cuồng oanh loạn tạc, tất cả tiểu thế giới đều đã quán thông lẫn nhau.

Lực lượng Ngũ Hành điên cuồng tàn phá bừa bãi.

Bí cảnh Ngũ Hành này từ nay về sau đã không cách nào sử dụng được nữa.

Mà hai người đối chiến vẫn chưa thể phân ra thắng bại.

Các nàng đánh nhau rất khùng bố, các loại đạo pháp bí thuật nối liền không dứt.

- A!

Thẩm Ngung Nguyệt nổi điên, nàng sử dụng ra lực lượng pháp tắc mạnh hơn phương thế giới này, từng bước ép sát, kiếm khí vạn trọng, một đạo tiếp một đạo chém về phía Diệp Cầm Dao.

Tiếng đàn của Diệp Cầm Dao vang lên, loại kiếm khí kia, ngay cả nàng cũng phải tránh né mũi nhọn.

Chương 222: Thẩm Ngung Nguyệt Chết

- Chết đi!

Thẩm Ngung Nguyệt dùng hết lực lượng toàn thân, dung hợp toàn bộ tinh khí thần lại cùng nhau, chém ra một kích mạnh nhất của nàng, đồng thời phong tỏa tất cả đường lui của Diệp Cầm Dao.

Nàng ta muốn thông qua một kiếm này, phân ra thắng bại!

Diệp Cầm Dao cảm nhận được trong kiếm khí kia ẩn chứa lực lượng pháp tắc nồng đậm, thở dài một hơi.

Khúc Hồng Trần còn chưa triệt để hoàn thiện, nếu chỉ dựa vào lực lượng Hồng Trần, nàng không cách nào đón đỡ được một kiếm này.

Diệp Cầm Dao nhìn phương xa, ánh mắt hình như xuyên thấu bí cảnh, đến đến trên quảng trường bên ngoài.

- Hi vọng, không làm cho đại bá thất vọng.

Đàn cầm cổ trong tay nàng biến mất.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, Diệp Cầm Dao, giang hai cánh tay ra.

Dùng thân thể của mình nghênh đón một kiếm mạnh nhất của Thẩm Ngung Nguyệt.

- Phốc!

Trường kiếm trong nháy mắt xuyên qua cơ thể Diệp Cẩm Dao.

Máu tươi tuôn rơi chảy xuống, nhuộm đỏ váy dài của nàng, nhìn qua càng thêm yêu diễm.

- Không!

Thác trưởng lão kêu to.

- Xinh đẹp!

Phương các chủ của Vạn Bảo Các cười ha ha, đại chấp sự ngồi bên cạnh cũng lộ ra nụ cười.

Nhưng Thẩm Thiên Minh lại vẫn không nói một lời.

- Đáng chết!

Viện trưởng Chấn Huyền, mặt mũi tràn đầy đáng tiếc, sắc mặt Hồn Hư Tử thì đầy ngưng trọng.

- Kết thúc rồi.

Khóe miệng Diệp Tuy Phong giương nhẹ, ánh mắt của hắn xuyên qua bí cảnh Ngũ Hành, đi vào trong một thế giới màu đỏ.

Thẩm Ngung Nguyệt đứng ở trong một hoa viên ưu nhã.

Vẻ mặt của nàng có chút mờ mịt, không biết vì sao mình lại xuất hiện ở đây.

Bỗng nhiên, hai tiểu thái giám mặc quan phục bước nhanh về phía nàng ta, trên mặt mang nụ cười dữ tợn.

Thẩm Ngung Nguyệt nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Các ngươi là ai?

Nhưng thái giám lại không trả lời, rất nhanh đã tới đến bên cạnh nàng ta, một người một bên, bắt lấy cánh tay của nàng ta.

- Muốn chết!

Thẩm Ngung Nguyệt lập tức nổi giận, chưa từng có nam nhân nào dám làm như thế đối với nàng.

Nàng ta muốn muốn giết chết hai người kia nhưng lại chợt phát hiện lực lượng của mình lại cực kỳ suy yếu, không ngờ lại không bằng cả phạm nhân.

- Người mới tìm chết!

Thái giám tát một bàn tay lên trên mặt của nàng, cười âm hiểm nói:

- Thái hậu nương nương đang chờ người đấy, người nhất định phải chết.

Nói xong, bọn hắc đề Thảm Ngung Nguyệt xuống, cưỡng ép kéo nàng ta đi.

Sau một lát, mấy người đi tới trong một cung điện âm trầm, Thảm Ngung Nguyệt bị đẩy ngã xuống đất.

Bên cạnh có một vị lão ma ma với nụ cười âm tàn.

- Ai bảo người hầu hạ Vạn Tuế gia, có phải người muốn làm ma ma hay không?

Chuyện không giải thích được này lại làm cho Thảm Ngung Nguyệt hoàn toàn tỉnh ngộ.

Nàng ta đã bị vây ở trong huyệt cảnh!

Lão ma ma đề ép cuống họng, tiếp tục nói:

- Sao lại không nói? Người cho rằng nếu người không nói thì ta sẽ không thể làm gì người sao?

Sau đó, nàng ta mở ra một túi vải nhỏ, trong túi vải chứa đầy cương châm dài nhỏ.

- Người có nói hay không?

Nói xong, nàng ta cầm lấy một cây cương châm, túm ngón tay của Thảm Ngung Nguyệt qua, đâm vào trong móng tay của nàng ta!

Trong lòng Thảm Ngung Nguyệt cười lạnh, làm người tu luyện, nàng đã sớm tập mãi thành thói quen đối với loại đau nhức này.

Căn bản cũng không thể làm gì được nàng ta...

- A!

Toàn tâm đau đớn làm Thảm Ngung Nguyệt trong nháy mắt kêu thảm.

Nàng ta không để ý đến một việc, ở đây, nàng ta chỉ là một phạm nhân với thân thể yếu ớt mà thôi.

Tiếng kêu thê lương vang vọng khắp cung điện.

Hoàng hậu nương nương cũng xuất hiện phía sau màn.

Dáng vẻ của nàng ấy chính là Diệp Cẩm Dao.

Thảm Ngung Nguyệt bị cương châm đâm nhói, thống khổ không chịu nổi, nhưng nàng ta vẫn kiên trì chịu đựng.

Bỗng nhiên, âm thanh người xung quanh toàn bộ biến mất.

Thảm Ngung Nguyệt mở to mắt, phát phát hiện mình biến thành một nữ tử nông thôn đang đi trong cánh rừng hoang.

Nàng ta vươn tay, ngón tay lại trở nên hoàn hảo không chút tổn hại.

- Đáng chết!

Nhìn trang phục của mình, nàng ta biết, huyễn cảnh vẫn chưa được giải trừ.

- Nữ thí chủ.

Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện ngay trước mặt nàng ta.

Thảm Ngung Nguyệt ngẩng đầu, chỉ thấy một hòa thượng mang theo hai người đồ đệ tướng mạo kỳ lạ, đang đứng trong một vòng tròn phát sáng.

Khuôn mặt của hòa thượng kia là Diệp Cẩm Dao!

- Người đi nhanh đi, con khỉ kia sắp tới!

Hòa thượng mở miệng lần nữa.

- Người đi chết đi!

Thảm Ngung Nguyệt lập tức giận dữ, trực tiếp vọt tới, bởi vì nàng ta phát hiện, trong thế giới này, mình có được một chút năng lực pháp thuật.

Nhưng nàng ta mới vừa vọt tới gần đó thì một cây gậy sắt to lớn đã đánh tới.

- Này! Yêu tinh! Dám tôn thương sư phụ ta!

- Âm!

Máu tươi vẩy ra.

...

Hình tượng tương tự không ngừng tái diễn trong Màn Trời Hồng Trần.

Trong chớp mắt đã lóe lên hàng ngàn hàng vạn đoạn ngắn.

Mà Thảm Ngung Nguyệt thì trong mỗi một đoạn ngắn đều gặp tàn phá vô tận.

Mọi người bên ngoài đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Sau khi Thảm Ngung Nguyệt dùng một kiếm đâm xuyên Diệp Cầm Dao thì hai người quý dị ngừng lại, trôi nổi ở trong hư không, không nhúc nhích.

Tiếng cười của Phương các chủ ngừng lại.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Vẻ mặt của Đại chấp sự cũng trở nên ngưng trọng.

Bởi vì, hắn có thể cảm nhận được, bản nguyên sinh mệnh của Thảm Ngung Nguyệt đang không ngừng giảm xuống!

Bỗng nhiên, Thảm Ngung Nguyệt động.

Nàng ta nhìn Diệp Cầm Dao trước mặt với ánh mắt tràn đầy sợ hãi vô tận.

Sau đó, trong một tiếng kêu thê lương thảm thiết, nàng buông chuôi kiếm ra, thân thể giống như điều đứt dây, nhẹ nhàng rơi xuống.

Trong lúc rơi xuống, trên cơ thể nàng dần dần xuất hiện vô số vết thương.

Máu tươi bay lá tả.

Sinh mệnh nhanh chóng biến mất.

Cuối cùng, hoàn toàn biến mất!

- Không!

Thẩm Thiên Minh rú lên một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

Nước mắt, từ trong mắt của hắn chảy xuống.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Bọn hắn không hiểu được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng là Thẩm Ngung Nguyệt đâm xuyên qua Diệp Cẩm Dao, nhưng vì sao người ngã xuống cuối cùng lại là Thẩm Ngung Nguyệt.

- Chuyện này... Là thế nào?

Vẻ mặt Chấn Huyền cũng kinh ngạc.

Hồn Hư Tử thở nhẹ một hơi thật dài.

- Chúng ta thắng.

...

Trận chiến Thiên Mệnh, sau khi Thẩm Ngung Nguyệt ngã xuống đã tuyên bố kết thúc.

Bí cảnh Ngũ Hành dùng để chiến đấu cũng bị phá hủy hoàn toàn, không lâu sau sẽ hoàn toàn biến mất.

Chương 223: Thời Đại, Đã Thay Đổi

Sau một lát, Diệp Cẩm Dao trở lại gian phòng của mình.

Môi nàng hơi trắng bệch.

Thực lực của Thẩm Ngung Nguyệt tuyệt đối cường đại, một kiếm kia của nàng ta đã thực sự làm nàng nhận lấy tổn thương không nhỏ.

- Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi.

Hồn Hư Tử đi vào.

Sau lưng hắn là Chấn Huyền, còn có lão tổ Lăng Vân tông.

Diệp Cẩm Dao ngồi xuống, không nói gì.

- Ta thực hiện lời hứa của mình, mọi chuyện người làm trước đó đều xóa bỏ.

Hồn Hư Tử cười nói:

- Cùng ta về tông viện đi, với lại người phải lấy ra bảo vật bí cảnh vừa giành được, ta đã đồng ý để lại nó cho Lăng Vân tông.

Bí Cảnh Chi Bảo là dùng nguyên dịch của tháp Khởi Nguyên tầng thứ tám luyện chế thành, đối với người bình thường thì đúng thật là bảo vật.

Nhưng lúc này, Diệp Cầm Dao đã không có tâm tư nói chuyện này với bọn hắn.

- Ta sẽ không đi với người đến bất cứ nơi đâu nữa.

- Hồn Hư Tử, ta khuyên người một câu, vẫn nên thu liễm tư thái cao cao tại thượng của mình đi.

Hồn Hư Tử lập tức thu liễm nụ cười.

- Diệp Cầm Dao, ta đối với người đã rất nhân từ.

- Cho người đi tông viện, đối với người cũng là một loại tạo hóa khó được.

Diệp Cầm Dao lắc đầu:

- Tĩnh lại đi, trường bối tộc ta đã tới.

Hồn Hư Tử nhíu mày, uy nghiêm, dày đặc:

- Vậy người nên càng phải thu liễm phong mang của mình, miễn đưa tới họa sát thân cho tộc nhân của mình!

Đúng lúc này, một cánh tay nhỏ nhắn từ trong hư không nhô ra sau đầu Hồn Hư Tử.

- Bốp!

Một tiếng bốp vang lên, một cục gạch đánh lên đầu hắn.

- A! Cuối cùng ta đã đắc thủ rồi!

Tiếng cười thanh thúy vang lên trong phòng.

Đại não Hồn Hư Tử ong ong, đột nhiên quay đầu.

Chỉ thấy một nam nhân cao gầy đang đứng sau lưng mình.

Bên cạnh hắn còn có một đám người trẻ tuổi khí tức không tầm thường.

Còn có một thiếu nữ xinh đẹp, năm năm dặm nhỏ, không ngừng cười hì hì với hắn.

- Các ngươi, là ai?

Trong lòng Hồn Hư Tử chấn động.

Diệp Tuy Phong mỉm cười.

- Tộc nhân của Cầm Dao.

- Vừa rồi, ngươi nói muốn như thế nào?

.....

Hồn Hư Tử như nằm mộng.

Lại có một đám không hiểu thấu người, đi tới phía sau hắn, mà hắn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Càng đáng sợ chính là, lại còn bị người ta từ chối!

Hơn nữa còn là một tiểu nha đầu phiến tử làm.

Đây quả thực, là sỉ nhục lớn nhất đời này đến hiện tại của hắn!

- Các ngươi đến cùng là ai!?

Hồn Hư Tử tức giận quát.

- Ta nói, là trưởng bối trong tộc ta.

Diệp Cầm Dao đi tới, quỳ một chân trên đất.

- Chắt nữ Diệp Cầm Dao, bái kiến gia chủ.

Diệp Tuy Phong mỉm cười gật đầu.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, nâng cả người nàng lên.

- Ngươi thật rất không tệ.

Nói xong, một đạo khí tức sinh mệnh nồng đậm phát qua, trong nháy mắt đã hoàn toàn chữa trị vết thương trên người Diệp Cầm Dao.

Diệp Cầm Dao cười vui vẻ.

Câu nói này của đại bá là sự khẳng định lớn nhất đối với sự cố gắng những năm này của nàng.

Hồn Hư Tử trông thấy cảnh tượng này, con ngươi của hắn co rút nhanh, phát tay là có thể chữa trị thương tích pháp tắc, đó cũng không phải là chuyện ai cũng có thể làm được!

- Người chính là gia chủ Diệp gia thành Vân Tiêu, vị Diệp Thánh kia?

Chấn Huyền nghĩ tới, kinh ngạc nói.

Lúc ấy, khi Diệp Cầm Dao không phối hợp, hắn ta còn chuẩn bị đi một chuyến đến thành Vân Tiêu, muốn bắt người được xưng là Diệp Thánh kia.

- Ủ, mọi người đều gọi ta như vậy.

Diệp Tuy Phong cười ha hả nói.

Mí mắt của Hồn Hư Tử buông xuống, trầm giọng nói:

- Không chào hỏi đã xông tới, ngươi là muốn làm kẻ địch của thư viện Thiên phủ chúng ta sao?

Khi đang nói chuyện, tay của hắn ta đã đặt trên tấm ngọc phù bị đường vân màu đen che kín.

Diệp Tuy Phong lắc đầu:

- Tĩnh lại đi.

Hồn Hư Tử vừa dứt lời, giận quát một tiếng, chủ động ra tay.

Vô số xúc tu màu đen, lớp lớp, trực tiếp đánh nát hư không, bay thẳng đến đối diện Diệp Tuy Phong.

Hồn Hư Tử cười lạnh, đó là pháp tắc hắn ta thu hoạch được từ trên Thần Vật, trừ phi Diệp Tuy Phong cũng nắm giữ thần vật, nếu không, tuyệt đối không thể nào là đối thủ của hắn.

Đây cũng là nguyên nhân hắn dám uy hiếp Diệp Cầm Dao.

Chỉ có người từng thấy Thần Vật, mới sẽ hiểu, bọn chúng đến cùng đáng sợ bao nhiêu!

Xúc tu màu đen, trong nháy mắt bay đến trước mặt Diệp Tuy Phong.

- Đây là người tự tìm chết!

Giọng của Hồn Hư Tử lạnh lùng vang lên.

Nhưng, Diệp Tuy Phong chỉ lắc đầu cười một tiếng.

Thiên Đạo giới, phát ra tia sáng nhàn nhạt.

Một lớp bụi sáng gợn sóng, bao trùm nhóm Diệp Cầm Dao vào bên trong.

Xúc tu màu đen có thể đánh xuyên hư không, khi gặp phải gợn sóng màu xám, lại chỉ là văng lên một vòng gợn sóng nho nhỏ.

Hồn Hư Tử lập tức mở to hai mắt nhìn.

- Chuyện này sao có thể!?

Diệp Cầm Dao nói khẽ:

- Ta đã nói với người rồi, không cần luôn luôn cao cao tại thượng.

- Thời đại, đã thay đổi.

Diệp Tuy Phong khẽ cười một tiếng:

- Không sai, nên thay đổi một chút.

Nói xong, hắn đưa tay chộp một cái.

Vô số xúc tu màu đen, tính cả ngọc phù trong tay Hồn Hư Tử, toàn bộ bay lên, rơi vào lòng bàn tay Diệp Tuy Phong.

Trong nháy mắt, bọn chúng cuộn thành một đoàn, run lẩy bẩy.

Hồn Hư Tử ngạc nhiên, đồ vật hắn tin tưởng nhất, thần vật sùng kính nhất, trong tay Diệp Tuy Phong giống như chuột thấy mèo, dọa trở thành bộ dáng như vậy.

Thế giới của hắn ta, cứ sụp đổ như vậy!

- Không... Này làm sao sẽ!

Sắc mặt của Hồn Hư Tử lo sợ không yên, ngồi liệt trên mặt đất, như không tin chuyện xảy ra trước mắt.

Tay của Diệp Tuy Phong bóp nát, đường vân màu đen sục đở, hóa thành bột phấn màu đen.

Hắn mở ra thế giới tùy thân, ném bột phấn vào trong, làm phân bón cho Đại Thụ Khải Mông.

- Đi, nơi này trước hết giao cho các người, ta đi Vạn Bảo Các bên kia.

Nói xong, bóng dáng của Diệp Tuy Phong cứ thế biến mất không thấy.

...

Trong phòng Vạn Bảo Các vô cùng an tĩnh.

Bọn hắn ai cũng không nghĩ tới, Thẩm Ngung Nguyệt lại thua dưới tay Diệp Cẩm Dao, thậm chí nàng ta còn bỏ mình tại chỗ.

- Thư viện Thiên Phủ, đã cường đại như vậy sao?

Sắc mặt của Phương các chủ ngưng ngưng, hắn ta cứ nghĩ là Thẩm Ngung Nguyệt tất thắng.

Chương 224: Không Cần, Chúng Ta Đã Tới

Lúc này, Thẩm Thiên Minh bỗng nhiên xoay đầu lại, hai mắt của hắn tràn ngập tơ máu, như dã thú gầm nhẹ.

- Nàng ta không phải người của Thư viện, nàng ta là người Diệp gia thành Vân Tiêu!

- Ta đã sớm nói, từ bỏ trận chiến Thiên Mệnh, các người không nghe, hiện tại, muội muội ta đã chết!

Thẩm Thiên Minh cuồn hồng một tiếng, muốn làm bộ tiến lên, cùng Phương các chủ liều mạng.

Một đạo ánh sáng rơi vào đỉnh đầu của hắn, hạn chế hành động của hắn.

- Thẩm Thiên Minh, người bình tĩnh một chút!

Đại chấp sự ra tay, sắc mặt của lão cũng không được khá lắm, nói:

- Ngung Nguyệt chết, chúng ta ai đều không muốn!

Thảm Thiên Minh oanh ra quyền đấm, lại không cách nào đột phá giam cầm của Đại chấp sự.

Hắn rống dài một tiếng, sắc mặt hắn bi thương, khoanh tay quỳ trên mặt đất.

Bỗng, Đại chấp sự thấp giọng nói:

- Người mới vừa nói, Diệp Cầm Dao kia là người gia tộc kia ở thành Vân Tiêu?

Sắc mặt của lão biến hóa.

- Xem ra, chúng ta thật phải đi phương bắc một chuyến.

- Không cần, chúng ta đã tới.

Bỗng nhiên, một âm thanh truyền đến.

Nương theo đường vân pháp tắc đầy trời, Diệp Tùy Phong chậm rãi xuất hiện.

Thảm Thiên Minh, Phương các chủ, còn có Đại chấp sự, toàn bộ bị lực lượng pháp tắc, trói buộc tại chỗ, may may không nhúc nhích được.

Một bình ngọc, từ trong ngực Đại chấp sự bay ra, rơi vào trên tay Diệp Tùy Phong.

Bốn phía bình ngọc, tràn ngập khí tức pháp tắc kinh khủng giống như đúc thủy pháp tắc lúc ấy Thảm Ngung Nguyệt lấy ra sử dụng.

- Diệp gia chủ?

Thảm Thiên Minh sửng sờ.

Đại chấp sự sợ hãi vừa kinh ngạc, vị này, chính là gia chủ Diệp gia?

Hắn lại có thực lực như thế!

Khó trách, khó trách Thảm Thiên Minh sẽ kiên trì như vậy, thậm chí không tiếc đưa tháp Khởi Nguyên, từ bỏ trận chiến Thiên Mệnh.

Người này, thật có bản lĩnh khiêu chiến thần vật chí cao!

Lúc này, lão đã có chút hối hận, không có nghe lời Thẩm Thiên Minh khuyên.

- Đã lâu không gặp.

Diệp Tùy Phong nhìn Thẩm Thiên Minh, nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi.

Hai người cũng coi là quen biết, dù sao đều là người Cửu Thành.

Thẩm Thiên Minh nhìn Diệp Tùy Phong, bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, dùng sức khấu đầu.

- Diệp gia chủ, ta van cầu ngài, mau cứu muội muội của ta đi, ta biết dựa vào thực lực của ngài, nhất định có thể làm được!

- Ta van xin ngài, van xin ngài!

Hắn không ngừng dập đầu, trán hung hăng đâm vào trên mặt đất cứng rắn, trong nháy mắt đã đổ máu.

Diệp Tùy Phong nhẹ nhàng thở dài, phát tay nâng hắn lên.

- Cứu, là không có cách nào cứu được, ta chỉ có thể giúp người mang thi thể của nàng ta cầm về.

Hắn cũng sẽ không tùy tiện cứu người.

Nhưng hắn cũng không ghét Thẩm Thiên Minh, nên thuận tay mang muội muội của hắn mang về.

Rất nhanh, thân thể của Thẩm Ngung Nguyệt xuất hiện trong phòng.

Thẩm Thiên Minh nhìn muội muội của mình, sắc mặt hắn trắng bệch, sau đó, cúi đầu thật sâu với Diệp Tùy Phong.

...

Sau một lát, trong gian phòng lớn.

Hồn Hu Tử, Đại chấp sự, đám người Ách Thần giáo, đám người đế quốc Minh Dạ, còn nhóm người thánh địa Thiên Tính đã rời đi, đám người đế quốc Sùng Quang, đều đứng chung một chỗ.

Bọn hấn đối với người ngoài đều là cường giả đỉnh cao thế giới một tay che trời.

Nhưng bây giờ, lại toàn bộ sắc mặt bọn họ âm đạm, ngồi dưới đất, chờ đợi vị gia chủ kia xử lý.

Diệp Tùy Phong, ngồi ở một bên.

Ở trước mặt hấn, có năm đồ vật khác nhau.

Một bình sứ nhỏ, thuộc về Vạn Bảo Các.

Một viên tính tử, thuộc về thánh địa Thiên Tính.

Một quả cầu thủy tinh phát sáng, thuộc về đế quốc Sùng Quang.

Một con nhuyễn trùng bóng tối, thuộc về đế quốc Minh Dạ.

Còn có một khối thịt mục nát, thuộc về Ách Thần giáo.

Bọn chúng, đều là mấy phe thế lực có vật Thần Ma lưu lại, diễn sinh ra bảo vật quy tắc.

Về phần thư viện Thiên phủ, Diệp Tùy Phong đã sớm thấy qua, đã biến thành phân bón cho mầm non của Đại Thụ Khải Mông.

Năm đồ vật khác có mạnh có yếu.

Trong đó thần vật của Vạn Bảo Các, ẩn chứa pháp tắc đẳng cấp mạnh nhất, vượt xa khỏi phương thế giới này và thần vật khác, thậm chí, so sánh pháp tắc trên công vào tiên giới, cũng không kém bao nhiêu.

Điều này khiến Diệp Tùy Phong không nhịn được hiếu kỳ, nó đến cùng là tới từ đâu.

Sau đó, hấn cũng trên Thiên Cơ Bàn, tìm được nó.

Đó là một băng tinh, phạm vi chiếm cứ, gần một phần năm, vị trí thứ hai.

Điều này đại biểu trình độ ăn mòn thế giới của nó đã đạt đến một phạm vi cực kỳ đáng sợ!

Mà tới không sai biệt lắm, còn có bốn cái!

Nhìn vào, năm phe thế lực này, là năm gia tộc mạnh nhất trước mắt trong thế giới này.

Chỉ cần tiêu diệt bọn hấn, còn lại cái gọi là vật Thần Ma lưu lại, đều là tiểu đả tiểu nháo, Đại Thụ Khải Mông cũng đủ để xử lý toàn bộ bọn chúng.

Như vậy, tiếp theo, hấn cứ trực tiếp tìm tới cửa!

.....

Trong phòng.

Một đám người đầy bụi đất, ngồi dưới đất.

Ai có thể nghĩ tới, bọn hấn tùy tiện một người thả ra bên ngoài, đều là quát tháo phong vân chúa tể một phương.

Nhưng bây giờ, bọn hấn nhìn lên nam nhân trước mặt này, đều đang run lẩy bẩy.

Diệp Tỳ Phong tiện tay ở giữa phá hủy pháp tắc Thần Ma mà những người này thích dựa vào nhất, cũng đánh tan tâm lý phòng tuyến của bọn hấn.

Thế giới này, vì sao lại có tồn tại khủng bố như thế!

- Ta chỉ cho các ngươi hai lựa chọn.

Diệp Tỳ Phong mở miệng nói:

- Thứ nhất, dẫn đường, đi nơi ở của các ngươi, hiến ra vật Thần Ma lưu lại.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong nhìn phản ứng của bọn hấn.

Một lát sau, Ngũ vương gia của đế quốc Sùng Quang nhỏ giọng hỏi:

- Vậy lựa chọn thứ hai là gì?

Thanh Tùng đạo nhân bên cạnh, lập tức chọc chọc eo của hấn ta, giảm thấp âm thanh nói:

- Ngươi có phải ngốc hay không, lựa chọn thứ hai đương nhiên là chết!

Nhìn hành động của hai người, Diệp Tỳ Phong có chút muốn cười.

- Suy nghĩ thật kỹ một cái đi.

Hắn nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó, Hồn Hư Tử chủ động mở miệng nói:

- Vị này... Diệp gia chủ.

- Người xác định muốn làm như thế sao? Ta thừa nhận người rất mạnh, nhưng phía sau mỗi thế lực chúng ta, đều có tồn tại có sức mạnh vượt qua tưởng tượng của người.

Những người khác cũng trầm mặc.

Chương 225: Hai Lựa Chọn

Câu nói này của Hồn Hư Tử là nhắc nhở, cũng là cảnh cáo.

Nhưng Diệp Tùy Phong đương nhiên sẽ không lo lắng chuyện này.

- Người chỉ cần đưa ra lựa chọn, những chuyện khác đều không cần quản.

Hắn đứng chấp tay:

- Tốt, ta chỉ cho các người thời gian uống cạn chum trà, đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta.

Kỳ thật, Diệp Tùy Phong hoàn toàn có thể giết chết bọn hắn, sau đó thông qua thủ đoạn vô thượng, trực tiếp giết tới nơi ở của bọn hắn.

Nhưng như thế, quá phiền toái, loại thế lực này tối thiểu có trên trăm cái.

Vói lại hiện tại hắn thật sự là lười nhác giết người.

Mọi người phối hợp một chút, tốt bao nhiêu.

Theo thời gian trôi qua, cuối cùng, có người đáp lại, Đại chấp sự Vạn Bảo Các, đứng dậy:

- Nếu Diệp gia chủ kiên trì, vậy như người mong muốn, lão phu nguyện ý dẫn người đi về phía Chủ Các.

Người đầu tiên đứng dậy, mấy người khác, cũng lần lượt đưa ra lựa chọn.

Đã có hy vọng sống sót, lại có ai sẽ kiên trì chịu chết chứ.

Với lại, bọn hắn vẫn ôm một chút hi vọng đối với thể lực của mình.

Đặc biệt là Đại chấp sự với Hồn Hư Tử, Thần Vật của bọn hắn cường đại đến nghịch thiên.

Nói không chừng, có thể chống đỡ thủ đoạn của Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong chờ sau khi bọn hắn đưa ra xong lựa chọn, nhẹ gật đầu.

- Đi, vậy các ngươi đợi lát nữa.

- Diệp Hoàng, Diệp Long, các ngươi tất cả đi theo ta.

Sau đó, Diệp Tùy Phong kêu vào nhóm Diệp Hoàng.

Thời gian sáu năm, năm hậu bồi trong gai tộc tự tay mình bồi dưỡng, đều đã chân chính trưởng thành.

Thực lực, đã tới đỉnh phong của thế giới.

Với lại mỗi một người, đều có được năng lực một mình đảm đương một phía.

- Những năm này, các ngươi làm được đều rất không tệ.

Diệp Tùy Phong cười nói:

- Còn có ngươi, Hiểu Hiểu, ngươi rất tuyệt.

Diệp Hiểu Hiểu bị điếm tên khích lệ, lập tức cười nở hoa.

- Tiếp theo, chúng ta phải làm một chuyện... Ừ, là chuyện rất cao thượng.

Diệp Tùy Phong nói.

- Ta biết ta biết.

Diệp Hiểu Hiểu nói:

- Đại bá, chúng ta phải trồng cây, cứu vớt thế giới đúng không!?

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Không sai.
  - Thế giới này, hoàn toàn chính xác đã tràn ngập nguy hiểm.
  - Ta cần các người, cầm theo mầm non của Đại Thụ Khải Mông, trồng ở mỗi một tiết điểm Thiên Đạo trên toàn thế giới.
- Nói xong, Diệp Tỳ Phong phát tay, một bức tường che kín, hiện ra trong đầu của bọn họ.

Năm người bọn hắn, lập tức hiểu rõ chuyện tiết điểm của Thiên Đạo.

- Ta chia cho mỗi người các người một ngàn năm trăm bụi cây giống, các người riêng phần mình lựa chọn một phương hướng, đưa chúng nó toàn bộ trồng ra đi.
- Thuận đường, tiêu trừ sạch tất cả thế lực có được vật Thần Ma lưu lại, đó cũng là chất dinh dưỡng cho cây con của Đại Thụ Khải Mông.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Đại bá, lần này, ta cũng phải đi sao?

Diệp Hiểu Hiểu hỏi, giọng có chút không nỡ.

Những năm gần đây, nàng sớm đã thành thói quen bên người Diệp Tỳ Phong.

Diệp Tỳ Phong cười vuốt đầu của nàng.

- Cháu đã lớn lên, nên có nhân sinh của mình.

Diệp Hiểu Hiểu gật đầu.

- Vâng.

- Cha yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ này!

Lúc này, Diệp Hoàng cũng nói.

- Cha, lần này, ngài lại không theo chúng ta cùng nhau đi sao?

Diệp Tỳ Phong gật đầu nói:

- Có năm thế lực rất cường đại, cũng rất thần bí, ta phải tự mình đi qua nhìn một chút.

- Với lại, ta còn có một lời hứa chưa hoàn thành đâu.

Sáu năm trước, khi hắn rời đi thành Vân Tiêu, đã hứa với Diệp Chấn Tông, sẽ tìm được hung thủ chân chính giết chết Diệp Chấn Quang.

Về sau, hắn ở bên trong dòng sông thế giới à, bị người khác chơi đùa một vố, mà người kia có thể là người Tiên giới.

Sau đó, chuyện này trước hết gác lại.

Nhưng về sau ngẫm lại, bộ cục người kia trong dòng sông thời gian, có lẽ cũng không phải cùng một người giết chết Diệp Chấn Quang.

Nguyên nhân rất đơn giản, người kia có thể bỏ cục dòng sông thời gian, thực lực hắn ta đã sớm vượt xa phương thế giới này, giống như Diệp Tùy Phong, hắn không cách nào tùy tiện tiến đến.

Như vậy, người sát hại Diệp Chấn Quang, rất có thể, là những người được gọi là trên trần nhà.

Bọn hắn mượn nhờ sức mạnh cường đại do vật Thần Ma lưu lại, hoàn toàn chính xác có năng lực xóa đi ấn ký thời gian.

Năm thế lực cường đại nhất, là đối tượng hoài nghi lớn nhất.

Cho nên, hắn muốn đích thân đi, hoàn thành đoạn hứa hẹn này.

- Lựa chọn phương hướng đi, các người cũng đại biểu Diệp gia, mở rộng bản đồ đến mỗi một góc thế giới.

Diệp Tùy Phong nói.

Mấy người này im lặng một hồi, Diệp Long dẫn đầu nói trước:

- Ta vẫn đi về phía tây, nơi đó tương đối quen thuộc một chút.

Diệp Hoàng cũng cười nói:

- Nếu như vậy, ta vẫn đi phía đông, như sáu năm trước.

- Ta muốn đi phương nam, dù sao ta cũng không muốn đi vùng băng thiên tuyết địa phía bắc.

- Với lại nghe nói phương nam đặc biệt nhiều món ăn ngon!

Diệp Hiểu Hiểu kêu lên.

Sau đó, Diệp Khiêm nhún vai:

- Vậy ta chỉ có thể chọn phương bắc đi ~ !

- Cũng tốt, ta cũng không muốn cách Thư viện Thiên Hạ quá xa.

Bốn người, rất nhanh đã quyết định xong phương hướng, chỉ còn lại Diệp Cẩm Dao.

- Người đi theo Hiểu Hiểu cùng một chỗ.

Diệp Tùy Phong nói:

- Lấy nơi này làm điểm xuất phát, địa phương phía nam vô cùng lớn, thậm chí chúng ta còn không chưa tiếp cận địa vực Trung Châu.

- Cho nên nhiệm vụ cũng rất nặng nề.

- Hai người cùng một chỗ, lẫn nhau có thể chăm sóc lẫn nhau.

Kỳ thật hẳn chủ yếu vẫn là lo lắng, Diệp Hiểu Hiểu chơi vui quá khiến cho phương nam gà chó không yên.

- Vâng, không có vấn đề.

Diệp Cẩm Dao mỉm cười nói.

Đến tận đây, năm người đều chọn xong phương hướng của mình.

Diệp Tùy Phong tin tưởng, trong tương lai không lâu, tên tuổi Diệp gia sẽ vang danh toàn bộ thế giới!

Sau đó, mọi người lại thương lượng chi tiết cụ thể.

Diệp Hoàng sẽ đồng hành cùng người hai đại đế quốc, bọn hắn vừa lúc đi về phương nam, là mục tiêu của nàng.

Diệp Long sẽ đi Ách Thần giáo trước.

Diệp Cẩm Dao với Diệp Hiểu Hiểu, thì sẽ mang theo người thánh địa Thiên Tính, một đường xuôi về hướng nam.

Diệp Khiêm quay về thành Vân Tiêu trước, sau khi chuẩn bị tốt, hắn sẽ đi ngang qua Cao Lãnh Thanh Cổ, đi về hướng cánh đồng tuyết phương bắc.

Chương 226: Nhiệm Vụ Trồng Cây

Về phần thư viện Thiên phủ với Vạn Bảo Các.

Nơi ở của bọn hắn, đều ở Trung Châu, khoảng cách cũng không phải rất xa.

Diệp Tùy Phong quyết định không tiếp tục trì hoãn thời gian, trực tiếp mang bọn hắn cùng đi.

Hắn muốn nhìn thử một chút, nơi gọi là đại thế Trung Châu, rốt cuộc là tình huống gì.

- Nhiệm vụ lần này, có thể sẽ kéo dài thời gian mấy chục năm.

Diệp Tùy Phong nói:

- Các người hiện tại, đều có con đường của mình, ta vẫn câu nói kia, vô luận đi đến nơi nào, cũng đừng quên, cội nguồn của mình là ở Diệp gia thành Vân Tiêu.

Năm người quỳ một chân trên đất, trong lòng hiểu rõ đồng thanh đáp

- Vâng.

Diệp Tùy Phong gật đầu, để bọn hắn đứng dậy.

- Đều đưa tay ra.

Giống như năm năm trước, năm bàn tay, đặt ở trước mặt Diệp Tùy Phong.

Khác biệt chính là, bọn hắn đều đã lớn lên.

Ngoại trừ Diệp Hiểu Hiểu, lòng bàn tay những người khác, đều có một chữ Diệp, tản ra tia sáng nhàn nhạt.

Đó là tiểu thế giới mà Diệp Tùy Phong ban cho, tạo ra trong lòng bàn tay của bọn hắn.

- Đường xá gian khổ và nguy hiểm, nếu gặp một vài thần vật không cách nào giải quyết, thì dùng nó.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong thả ra năm đạo ý chí, dung nhập vào trong chữ Diệp.

Lúc này, con chữ này đã có được năng lực nghiền ép pháp tắc Thần Ma.

Mặt mũi của Diệp Hiểu Hiểu tràn đầy kích động, cuối cùng nàng cũng có được thế giới trong lòng bàn tay!

Sau đó, Diệp Tỳ Phong lấy ra mâm non của Đại Thụ Khải Mông, còn có mười ngàn tòa tháp Khởi Nguyên, toàn bộ bỏ vào thế giới trong lòng bàn tay của bọn hắn.

- Tốt.

- Bắt đầu đi trồng cây thôi!

.....

Uyên Thành.

Địa hỏa trong Uyên cốc vẫn rất cuồng bạo.

Nhưng một ít người cường đại đã phát hiện, năng lượng địa hỏa đang từ từ giảm bớt.

Cũng không biết nguyên nhân là gì.

Ngoài Uyên Thành.

Một đám người với khí tức cực kỳ đáng sợ đang đứng ở trên đài cao.

Chính là một đoàn người Diệp Tỳ Phong.

Đương nhiên, còn có các đại năng tạm thời làm tù binh.

- Đều đi thôi.

Diệp Tỳ Phong nói với mấy người Diệp Hoàng:

- Không trông xong tất cả mâm non của Khải Mông Thụ thì đừng mơ trở về thành Vân Tiêu.

Mấy người cười.

- Yên tâm đi đại bá, chúng ta nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ!

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu, hiện tại, bọn hắn đã hoàn toàn có được năng lực một mình đảm đương một phía.

Hắn cũng không muốn ở lâu, chuẩn bị mang theo Hồn Hư Tử và đại chấp sự Vạn Bảo Các lập tức tiến về Trung Châu.

Bỗng nhiên, một bóng người nhỏ nhắn nhảy đến trước mặt hắn.

- Hi hi.

Diệp Hiểu Hiểu đưa ra một tay.

- Đại bá, chúng ta đã nói rõ, nếu ta làm xong chuyện này thì ngài sẽ tặng ta lễ vật.

- Chắc ngài không quên đâu chứ?

Diệp Tuy Phong khẽ giật mình, sau đó cười nói:

-Ta đương nhiên không quên rồi!

Thật ra hắn đã quên.

Chỉ có điều khi hắn đến đã từng nói với Diệp Khiêm chuyện này.

- Diệp Khiêm, đưa lễ vật cho Hiểu Hiểu đi.

- Vậy nha, ta không chậm trễ thời gian nữa.

- Hẹn gặp lại mọi người!

Nói xong, Diệp Tuy Phong vung tay lên, mang theo hai người Hồn Hư Tử trực tiếp biến mất khỏi đài cao.

Mấy người ngạc nhiên, mà sắc mặt Diệp Khiêm thì lại cực kỳ lo lắng.

Hắn nhìn trong không gian tùy thân, một đồng lớn chỉ ít mấy ngàn bản kinh văn, còn có hơn mười ngàn đề thi, trong nháy mắt tê cả da đầu!

- Đường ca Diệp Khiêm, ngươi làm sao đấy?

Diệp Hiểu Hiểu đi đến trước mặt hắn:

- Nhanh cho ta nha, không phải ngươi cũng muốn độc chiếm chứ?

Diệp Khiêm vội vàng nói:

- Ha ha, sao lại thế, đây là tâm ý của đại bá, sao ta có thể cướp tay trên được.

Hắn suy nghĩ, còn nói:

- Thật ra, đây là đại bá đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, chỉ là tạm thời để ở chỗ của ta mà thôi.

Diệp Hiểu Hiểu lộ ra nghi ngờ, làm nàng cảm thấy Diệp Khiêm đang cực lực phủi sạch quan hệ vậy nhỉ?

Sau đó, Diệp Khiêm lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, đưa cho Diệp Hiểu Hiểu.

- Cho ngươi, ta cũng không chậm trễ thời gian nữa, sau này còn gặp lại!

Nói xong, Diệp Khiêm mang theo Tiểu Y, cũng không quay đầu lại nhanh chóng rời khỏi.

Diệp Hiểu Hiểu càng nghi ngờ hơn.

- Không hiểu thấu.

Nàng lắc đầu, sau đó đầy mong đợi mở nhẫn trữ vật ra.

Sau một lát.

Một âm thanh phần uất ngập trời, vang lên trên đài cao.

- Diệp Khiêm! Ngươi chờ đó cho ta!!

...

Trung Châu, Thiên Vực thứ năm.

Thành Thiên phủ.

Thành trì xây dựa lưng vào núi, diện tích cực kỳ khổng lồ.

Lầu các cao mây trượng đột ngột mọc lên từ mặt đất, đâm thẳng lên trời cao ở đâu cũng có.

Trên bầu trời, các loại yêu thú khí tức cường đại, còn có lầu thuyền khí thế bàng bạc nối liền không dứt trên không trung.

Trong thành, khắp nơi đều là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, đại tu bước vào cấp bậc Hóa Thần cũng không hiếm thấy, thậm

chí mọi người đều tập mãi thành thói quen.

So sánh với thành Thiên Phủ ở Liên Minh Cửu Thành thì thật sự giống như là thâm sơn cùng cốc.

Cũng khó trách, lúc ấy Hồn Hư Tử nghe nói đến thánh địa thành Vân Tiêu thì lại khịt mũi coi thường.

Chỉ có điều đây cũng là chuyện hối hận nhất đời này của hắn ta.

Nếu lúc ấy, hắn ta không coi nhẹ thành Vân Tiêu, tự mình đến điều tra một phen thì bây giờ cũng sẽ không biến thành tù binh của Diệp Tùy Phong. Thậm chí còn bị hắn tự mình mang theo trở về.

Tổng viện của thư viện Thiên Phủ ở trong dãy núi sau lưng thành Thiên Phủ.

Chính là thế lực mạnh nhất trong Thiên Vực thứ năm, người cầm quyền chí cao.

Phía trên ngọn núi không lồ, ba bóng người bỗng nhiên từ trong hư không lộ ra.

Chính là Diệp Tùy Phong, Hồn Hư Tử, còn có đại chấp sự Vạn Bảo Các, Động Nguyên đạo nhân.

Lần này, Diệp Tùy Phong chỉ đi một thân một mình, cũng không mang theo Cốc U Lan, mà để nàng về thành Vân Tiêu trước.

Bởi vì, hắn cũng không tính dành quá nhiều thời gian vào việc này.

- Diệp gia chủ, nơi này chính là tổng viện của chúng ta.

Hồn Hư Tử nói.

Diệp Tùy Phong gật đầu, nhìn về phía dãy núi không lồ phía dưới.

Trong tầm mắt Thiên Đạo, vô số xúc tu màu đen đang đâm thật sâu vào trên thiên đạo pháp tắc, giống như mạng nhện màu đen lít nha lít nhít.

Xúc tu thông qua thiên đạo pháp tắc không chế, đang chậm rãi hấp thu bản nguyên thể giới từ trong phiến thiên địa này.

Chương 227: Đi Đến Tổng Viện Thiên Phủ

Sau đó, toàn bộ bọn chúng hội tụ vào một chỗ, chính là một chỗ sâu nhất trong thư viện Thiên Phủ.

Nơi đó, đen như mực.

Trong lòng Diệp Tùy Phong than nhỏ.

Thiên Vực thứ năm trong chín Thiên vực của Trung Châu đã bị thần vật của thư viện Thiên Phủ xâm nhiễm hoàn toàn.

Tình huống của các Thiên Vực khác, trên cơ bản cũng không kém bao nhiêu.

Chuyện này tương đương với đâm ra vô số vết thương thật lớn ở trên thân thể của thế giới, đồng thời không ngừng hấp thụ huyết dịch từ trong vết thương.

Nếu còn tiếp tục kéo dài, thế giới không hủy diệt mới là lạ.

- Diệp gia chủ, chắc là viện trưởng đang ở phía sau núi, bây giờ ngài có muốn đi qua luông không?

Hồn Hư Tử hỏi.

Bỗng nhiên, một loạt tiếng chuông thật lớn vang lên.

Diệp Tùy Phong nhìn sang, đó là một thiên môn, trên cửa có một cái đỉnh không lồ tỏa ra khí thể bàng bạc, cự đỉnh tự nhiên mà thành, đạo pháp lưu chuyển.

Lúc trước hẳn nghe nói, đó chính là Long Môn của thư viện.

Mỗi một thiên tài vừa gia nhập thư viện đều phải đi qua Long Môn một lần trước thì mới có thể quyết định phân phối đến kia viện nào.

Lúc ấy, Diệp Cầm Dao vang lên chín tiếng chuông, được vào Thiên Địa viện.

Chỉ có điều Long Môn của tổng viện càng thêm nghiêm ngặt, người có thể đi vào Thiên Địa viện, đều là người có hi vọng chấp chưởng thiên địa trong tương lai!

- Đông!

Tiếng chuông tổng cộng vang lên bảy lần mới ngừng lại được.

Những người tuổi trẻ phía dưới lập tức vỡ tổ, tiếng chuông vang bảy lần, đây chính là thiên tài tuyệt thế có thể tiến vào Tinh Thần viện!

Một năm cũng không có mấy người.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cái cằm.

- Không vội, Long Môn này của các người cũng có chút thú vị~

Hồn Hư Tử lập tức khẽ giật mình, không dám tin tưởng hỏi:

- Diệp gia chủ, hay ngài cũng đi thử xem?

- Không được?

Diệp Tỳ Phong khiêu mi.

Hồn Hư Tử ho khan hai tiếng, nói:

- Ta vô ý mạo phạm ngài, chỉ có điều Long Môn của tổng viện chỉ có thể kiểm tra thiên phú của người trẻ tuổi dưới năm mươi tuổi.

Năm mươi tuổi, đối với loại lão yêu quái sống hơn ngàn năm như Hồn Hư Tử này thì đúng là người trẻ tuổi.

Diệp Tỳ Phong quay đầu lại.

- Thì tính sao?

- Chẳng lẽ ta nhìn giống người năm mươi tuổi lắm à?

Sau khi nói xong, Diệp Tỳ Phong lập tức bay xuống phía dưới.

Nếu như dựa theo Cốt Linh thì năm nay Diệp Tỳ Phong cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, khi hấn mười mấy tuổi đã sinh ra Diệp Hoàng.

Hồn Hư Tử và Động Nguyên đạo nhân, hai mặt nhìn nhau.

Thật sự bọn hắn rất không ngờ, Diệp Tuy Phong cường đại đến nghịch thiên lại còn chưa đến năm mươi tuổi!

Trong mắt hai người lộ vẻ hoài nghi, từng ấy năm tới nay như vậy, mình tu luyện trên thân chớ sao.

Nhìn Diệp Tuy Phong đã đi tới trước Long Môn.

Hai người Hồn Hư Tử, vội vàng đi theo.

Bọn hắn không dám thất lễ Diệp Tuy Phong.

Đương nhiên, bọn hắn càng sợ một ít người không có mắt chọc phải vị tổ tông này.

.....

Tổng viện của Thư viện Thiên Phủ.

Trước Long Môn.

Diệp Tuy Phong bỗng nhiên xuất hiện, ngoại trừ làm cho mấy vị nữ tử nhìn trộm mấy lần thì cũng không tạo thành chấn động quá lớn.

Bởi vì lúc này, gần như tất cả mọi người đều đang cảm khái người đã làm vang lên bảy tiếng chuông kia.

- Quá lợi hại, Thiên Vực thứ năm chúng ta lại xuất hiện một người ghê gớm!

- Đúng vậy, tiếng chuông vang bảy lần, đó là người có xác suất phi thăng thành Tiên rất lớn!

Mọi người nghị luận âm ỉ.

Mà trên bầu trời cũng bay tới rất nhiều người mặc quần áo đặc chế, bọn họ đều là lão sư của thư viện Thiên Phủ.

Lúc này, bọn hắn đã bắt đầu cãi lộn vì vị thiên tài vừa rồi kia.

Một năm Tinh Thần viện cũng không thu được mấy học sinh, bọn hắn không muốn tùy tiện buông tha.

Diệp Tuy Phong không có để ý đến bọn hắn, trực tiếp đi về phía Long Môn.

- A, tiểu tử kia đang định xông Long Môn sao?

Động tác của hắn cuối cùng vẫn đưa tới mọi người chú ý.

- Ta nói này người anh em, ngày mai lại đến đi, hôm nay có yêu nghiệt phía trước, sẽ không còn ai chú ý người nữa đâu.

Một tu sĩ mặt tròn khuyên.

Diệp Tùy Phong dừng bước lại, nhìn đủ loại vẻ mặt xung quanh, bỗng nhiên hơi xúc động.

Từ sau khi đi vào cái thế giới này, hắn không phát triển gia tộc thì chính là bồi dưỡng hậu bối, hiện tại càng đi lên con đường cứu vớt thế giới.

Thật ra chính hắn cũng chưa từng trải nghiệm qua tu luyện giới rục rờ nhiều màu bình thường bao giờ.

Hắn ngồi ở vị trí cao quá lâu sẽ làm cho mình biến thành ếch ngồi đáy giếng.

Chính hắn cũng đã vô tình đi lên con đường này?

Diệp Tùy Phong cười, xem ra sau này, hắn vẫn phải ngẫu nhiên bỏ qua thân phận, xem mình như một tu sĩ bình thường, đi trong thế giới hồng trần một phen.

- Đa tạ đạo hữu nhắc nhở.

Diệp Tùy Phong cười nói, hai tay thờ dài.

Đúng lúc này, hai người Hồn Hư Tử và Động Nguyên cũng kịp chạy tới.

Khi bọn hắn nhìn thấy Diệp Tùy Phong lại nho nhã lễ độ đối với một người trẻ tuổi tu vi bình thường thì lập tức trợn mắt hốc mồm.

Đây là hành vi của đại năng đỉnh cấp phong khinh vân đạm, phát tay có thể phá hủy pháp tắc Thần Vật sao?

Diệp Tùy Phong hàn huyền với tu sĩ kia vài câu, sau đó vẫn đi đến Long Môn.

Tu sĩ trẻ tuổi kia lộ ra vẻ mặt cổ vũ, dọa cho Hồn Hư Tử giật mình muốn bất tỉnh.

Rất nhanh, Diệp Tuy Phong đã bước chân vào Long Môn.

Trong Long Môn là một vùng không gian kỳ lạ.

Nơi này lấp lóe tia sáng, giống như đi tới một thế giới khác.

Tia sáng phát qua.

Trong nháy mắt, Diệp Tuy Phong đã nhìn rõ nguyên lý của Long Môn.

Thì ra cái chuông to lớn kia là một món bảo vật vô cùng đặc biệt.

Nó ẩn chứa pháp tắc thiên địa, khi có người tiến vào Long Môn, chuông lớn sẽ đưa pháp tắc ra, quét qua nhân thể, thăm dò vào thân hồn, bản nguyên sinh mệnh, căn cốt đại biểu cho thiên phú tu luyện của người đó.

Sau đó, nó sẽ đưa tin tức dò xét được trở về trong chuông lớn.

Người có thiên phú càng mạnh sẽ vang lên càng nhiều tiếng chuông.

Rất nhanh, một vòng lưu quang đã bay về phía Diệp Tuy Phong.

Chương 228: Chuông Long Môn Nổ

Diệp Tuy Phong không ngăn cản nó, mặc cho nó tiến vào trong cơ thể của mình.

Thế nhưng, khi tia sáng vừa thăm dò vào thân thể của hắn, trong nháy mắt đã bắt đầu điên cuồng run rẩy.

Nó giống như gặp phải hung thú Hoang Cổ gì đó, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Một chớp mắt ngắn ngủi, nó đã trực tiếp chui trở về trong chuông lớn.

Ngay sau đó, toàn bộ chuông lớn cũng bắt đầu rung động.

Diệp Tuy Phong:

- ... Sắp hỏng rồi.

Ngoại giới.

- Đông!

Một tiếng chuông vang lập tức làm cho mọi người chú ý.

- Không ngờ lại có người tiên vào à, có quyết đoán như thế sao?

Có người nghi hoặc.

- Người bảy tiếng chuông vang vừa xuất hiện, người này đi vào bây giờ, không phải lờ người thì chính là tự rước lấy nhục.

Có người cười lạnh nói.

- Cái rắm! Hắn là có lòng tin đối với mình!

Tu sĩ mặt tròn nói chuyện với Diệp Tùy Phong lúc nay phản bác nói.

Người kia nhất thời cười:

- Ha ha, chẳng lẽ hắn cũng muốn khiêu chiến bảy tiếng chuông vang hay sao?

Mặt tu sĩ mặt tròn đen lên, không nói gì nữa.

Mấy người khác cũng bắt đầu nghị luận.

- Có lòng tin là chuyện tốt, nhưng bảy tiếng chuông vang, quả thực quá khó khăn.

- Ta xem là không có, đã lâu như vậy mới có một tiếng, phải biết, nếu thiên phú càng mạnh thì khoảng cách giữa hai tiếng chuông sẽ càng ngắn.

Người kia vừa nói xong.

Trong lúc đó, một loạt tiếng chuông vang dồn dập đang vang vọng đất trời.

- Đông đông đông đông đông....

m thanh cực lớn, tần suất cực nhanh, đơn giản khiến người ta tạm thời không hiểu nổi.

Tất cả mọi người lập tức choáng váng.

Cái chuông lớn kia giống như hóng gió, điên cuồng vang động.

Vang chín lần sao?

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, có lẽ đã vang lên chín trăm lần!

Toàn bộ thư viện Thiên Phủ, bao gồm thành Thiên Phủ dưới núi cũng bị tiếng chuông cuồng bạo làm kinh ngạc.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Chuông Long Môn còn có thể vang lên như thế sao?

Hai người Hồn Hư Tử và Động Nguyên thì chảy mồ hôi.

Vị tổ tông này, thật đúng là biết chơi!

Tiếng chuông càng lúc càng nhanh.

Ai cũng không biết nó đến cùng vang lên bao nhiêu lần.

Lúc đạt tới cực hạn nào đó.

- Âm âm!

Một tiếng nổ vang nương theo lấy lực lượng bàng bạc, chuông Long Môn âm vang nổ tung!

Ngay tiếp theo, phía dưới Long Môn cũng trực tiếp bị nổ không còn, thậm chí linh mạch trong núi cũng bị nổ ra một lỗ hổng cực lớn!

Một bóng người chậm rãi xuất hiện.

Mọi người ngây ra như phỗng.

Thiên phú mạnh cỡ nào mới có thể làm cho chuông Long Môn trực tiếp nổ tung?

Bọn hắn căn bản không cách nào tưởng tượng.

Diệp Tùy Phong nhìn Hồn Hư Tử bên ngoài, nhún vai với hắn.

- Ta cũng không ngờ nó lại nhất gan và yếu như thế.

Khóe mắt Hồn Hư Tử run rẩy, điên cuồng tự an ủi mình.

Không có việc gì, chỉ cần ngài không tức giận là được.

Chỉ cần không có ai đến đây trêu chọc ngài là được.

- Ha ha ha!

Bỗng nhiên, một loạt tiếng cười truyền đến, Hồn Hư Tử lập tức giật mình.

Nguy rồi, nói đến là đến!

- Chuông Long Môn cũng nổ, thật sự là kỳ cảnh vạn năm!

- Đệ tử này, ai cũng không được nghĩ tranh đoạt với lão tử!

Nương theo tiếng cười, một đại hán vóc người cường tráng, mặt mũi tràn đầy gốc râu lách mình xuất hiện trên bầu trời Long Môn.

- Phó viện trưởng!

Đám người Thư viện lập tức khom mình hành lễ.

Lão đại hán nhìn phế tích dưới chân, trên mặt lại không có chút tức giận nào, ngược lại mang theo một chút hưng phấn.

- Ha ha!

Phó viện trưởng lần nữa cười to nói:

- Thật sự là trời phù hộ Thư viện ta, không ngờ lại mang tới cho chúng ta một thiên tài tuyệt thế vạn năm không gặp!

Lão nhìn Diệp Tùy Phong, lớn tiếng nói:

- Người trẻ tuổi, bái nhập làm môn hạ của lão tử đi, lão tử sẽ cho ngươi lãnh hội phong hoa tuyệt thế của thế gian!

Diệp Tùy Phong nhìn sang, còn chưa kịp nói gì thì Hồn Hư Tử đã nổi giận chửi ầm lên!

- Hồng Thúu! Ngươi nhanh rút về cho ta!

Hắn giận quát một tiếng, trong nháy mắt đi tới trước mặt Hồng Thúu.

- Mẹ ngươi ở đây đắc ý cái gì, nhanh rút sang một bên!

Trên trán Hồn Hư Tử chảy ra mồ hôi lạnh, gia hỏa không biết trời cao đất rộng này, còn dám thu Diệp Tùy Phong làm đệ tử.

Hôm nay, người ta đến phá nhà đó!

Nhưng Hồng Thúy cũng không biết, mắt liếc thấy Hồn Hư Tử.

- Lão Hồn Tử, ngươi đang muốn tranh đoạt với ta sao?

Hồn Hư Tử cắn răng, đơn giản muốn bóp chết lão đại hán thô ráp này, không thấy người ta căn bản cũng không giống tu sĩ bình thường sao?

- Bớt nói nhảm, mau trở về!

Hồn Hư Tử giận đến mức trên trán nổi đầy gân xanh.

Hồng Thúy xông tới, trừng con mắt như chuông đồng, tràn đầy nghi hoặc.

- Lão Hồn Tử, sao hôm nay ngươi giống như cha chết vậy?

- Ngươi muốn hấn thì ta nhường cho ngươi là được rồi, cũng không cần tức giận như thế chứ?

Nói xong, hấn còn dùng sức vỗ bả vai Hồn Hư Tử.

Hồn Hư Tử sắp điên rồi, nếu còn để cho gia hỏa này nói tiếp sẽ tuyệt đối xong đời.

Hấn lách mình đi thẳng tới trước mặt Diệp Tùy Phong, giảm thấp âm thanh nói:

- Diệp gia chủ, ta vừa liên hệ với Viện trưởng, hấn đang chờ ở phía sau núi, ta sẽ mang ngài qua đó ngay.

- Mặt khác, người kia có bệnh nặng!

- Ngài tuyệt đối không nên để ý đến hấn!

Diệp Tùy Phong muốn cười, nhưng hấn thật sự cũng không muốn ở chỗ này nữa, nhẹ gật đầu bảo.

- Vậy thì đi thôi.

.....

Hôm nay thời tiết quá nóng nên Tổng viện Thiên Phủ náo loạn.

Đầu tiên là xuất hiện một vị thiên tài làm vang lên tiếng chuông, có thể tiến vào tinh Thần Viện.

Trêu đến các vị lão sư tranh đoạt kịch liệt.

Kết quả tiếp đó lại có người có thiên phú cực mạnh, trực tiếp làm nổ Long Môn.

Ngay cả Phó viện trưởng cũng đi ra, tự mình thu đồ đệ.

Nhưng hắn lại bị một vị lão giả chửi mắng một trận, không đạt được cái gì.

Có người nhận ra, vị lão giả kia chính là cô giáo của thư viện, tương đương với địa vị Thái Thượng trưởng lão trong tông môn, ngày thường căn bản không thể gặp một mặt.

Tiếp đó, vị cô giáo này dẫn vị trẻ tuổi kia đi đến sau núi.

Nhưng có người phát hiện, vị cô giáo địa vị cao thượng kia lại luôn là bộ dáng cung kính đối với người trẻ tuổi kia.

Đơn giản không thể tưởng tượng.

Chương 229: Viện Trưởng Thư Viện Thiên Phủ Kinh Ngạc

Phía sau núi Thư viện, trong một biệt viện lịch sự tao nhã.

Một vị lão giả râu tóc bạc trắng, khí độ âm áp đang ngồi phía trên chủ vị.

Chính là viện trưởng Tổng viện Thiên Phủ, Thanh Huyền Tử.

Diệp Tùy Phong và Hồn Hư Tử ngồi cùng nhau.

Nơi này là trọng địa của Thư viện, cho nên Động Nguyên cũng không vào đây mà canh giữ ở ngoài.

- Hồn Hư Tử, người trở về thật là đủ bất ngờ, cũng không nói trước một tiếng.

Thanh Huyền Tử mỉm cười nói.

Vẻ mặt Hồn Hư Tử có chút xấu hổ, hắn ngược lại cũng muốn chào hỏi, nhưng ở bên cạnh Diệp Tùy Phong, hắn nào dám!

- Chuyện trận chiến Thiên Mệnh thế nào rồi?

Thanh Huyền Tử tiếp tục nói, sau đó nhìn về phía Diệp Tùy Phong:

- Hấn chính là thần tuyển giả trong trận chiến Thiên Mệnh của chúng ta sao, ừm, không tệ không tệ.

- Người lại mang về cho tổng viện chúng ta một vị thiên tài hiếm có, ha ha!

Khóe mắt Hồn Hư Tử co rúm, vội vàng nói:

- Không phải vậy.

Trong lòng của hấn xoắn xuýt, không biết nên nói thế nào.

Cũng không thể nói thẳng ra là ta mang về không phải thiên tài, mà là một vị lão cha đáng sợ.

Lúc này, một cánh tay đặt lên bờ vai hấn, Diệp Tùy Phong mỉm cười nói:

- Vẫn là để ta nói cho.

Vẻ mặt Thanh Huyền Tử kinh ngạc, xem ra quan hệ giữa vị trẻ tuổi này và Hồn Hư Tử không giống trong tưởng tượng của lão lắm.

- Ta không phải là thần tuyển giả của thư viện Thiên Phủ các người.

Diệp Tùy Phong trực tiếp mở miệng nói.

Sau khi hấn đi vào đã nhìn thấy.

Thanh Huyền Tử này chẳng qua là Độ Kiếp đỉnh phong bình thường mà thôi.

Lão nắm giữ một phần nhỏ pháp tắc Thần vật, tu vi không khác gì Hồn Hư Tử.

Đối với vấn đề này, Thanh Huyền Tử khẽ nhíu mày, các nói chuyện này cũng không giống bộ dáng thiên tài tuổi trẻ.

Hồn Hư Tử sợ lão ta vô tình chọc giận Diệp Tùy Phong, vội vàng nói:

- Thanh Huyền, hấn... Là một vị tiên bối.

Thanh Huyền Tử trong nháy mắt chấn kinh.

Chỉ có người dưới năm mươi tuổi mới có thể tiến vào Long Môn.

Cho nên tuổi của người này khẳng định không lớn.

Nhưng không ngờ Hồn Hư Tử lại gọi hắn là tiên bối!

Hồn Hư Tử, còn có lão, mặc dù đều là tu sĩ Độ Kiếp đỉnh phong, nhưng bọn hắn cũng không giống với những tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở bên ngoài.

Bọn hắn từ bỏ phi thăng, dẫn thân vào tiến vào trong sự nghiệp càng lớn hơn.

Người có thể được Hồn Hư Tử xưng là tiên bối, nhìn khắp toàn bộ thế giới, chỉ sợ cũng không hơn trăm người.

Những người kia đều là cường giả nắm Thần vật trong tay.

Chẳng lẽ người trẻ tuổi này cũng là một người nắm giữ Thần vật hay sao?

- Các hạ... Là có ý gì?

Giọng của Thanh Huyền Tử thay đổi, nếu như hắn là người nắm giữ Thần vật, vậy sẽ phải đối đãi nghiêm túc.

- Ta cũng không vòng vo nữa.

Diệp Tỳ Phong trực tiếp nói:

- Thiên Cơ Cốc, ngươi chắc phải biết.

Thanh Huyền Tử nhíu mày, lão đương nhiên biết Thiên Cơ Cốc, đó là một thế lực vẫn luôn tận sức tiêu diệt Thần Vật khắp thế gian, chỉ điều là bởi vì thế đơn lực bạc nên đã bị đánh đến ẩn nấp rồi.

Thậm chí có người nói, Thiên Cơ Cốc đã tiêu vong.

- Mấy năm trước, ta gặp bọn họ, một người tên là Thiên Cơ lão nhân đã nói cho ta biết, thế giới này đã sắp diệt vong.

Diệp Tỳ Phong tiếp tục nói:

- Đi qua điều tra của ta, hoàn toàn chính xác là có chuyện này.

- Mà ta cũng không muốn để thổ địa quê quán hoàn toàn biến thành hư vô.

- Cho nên...

Diệp Tuy Phong nhìn về phía Thanh Huyền Tử:

- Ta muốn thanh trừ toàn bộ đồ vật không thuộc về thế giới này, cũng chính là Thần Vật các ngươi nói tới.
- Cho nên, ta cần muốn gặp được người chân chính không chế thư viện Thiên Phủ, không chế món đồ đến từ bên ngoài kia.

Diệp Tuy Phong nói xong.

Thanh Huyền Tử đã sửng sờ.

Lão nhìn Hồn Hư Tử đang yên lặng một chút, lại nhìn Diệp Tuy Phong một chút, trong lúc nhất thời có chút khó mà tiêu hóa đoạn tin tức này.

Chuyện gì vậy?

Lão vốn cho rằng thư viện vừa nhận được một thiên tài, kết quả không phải.

Không phải còn chưa tính, không ngờ hắn vừa đến đã muốn gặp người quan trọng nhất của thư viện, chính là người đứng trên đỉnh đầu cao nhất kia!

Với lại, hắn còn nói rõ, chính là vì thanh trừ nó!

Ngươi này cũng quá trực tiếp!

Loại chuyện lớn quan hệ đến vận mệnh của thế giới, chẳng lẽ không nên vắt hết óc, âm mưu tính toán tường tận, từ từ bóc cục mấy ngàn năm, sau đó lại chậm rãi mưu tính sao?

Nào có ai giống như ngươi, trực tiếp đơn thương độc mã tìm tới cửa?

Thanh Huyền Tử nhất thời có chút lộn xộn.

- Ngươi... Không phải đang nói đùa chứ?

Lão ta vẫn không thể tin được lời Diệp Tuy Phong vừa nói.

- Đương nhiên là không.

Diệp Tuy Phong đưa tay, Thiên Đạo giới lập tức phát sáng, vô số thiên đạo pháp tắc âm vang nổ tung.

Trong tầm mắt pháp tắc, Thanh Huyền Tử lập tức nhìn thấy pháp tắc Thần Vật trong đình viện đã bị đánh tan toàn bộ trong

nháy mắt.

- Thật ra ta không quá ưa thích giết chóc.

Diệp Tuy Phong thu lấy Thiên Đạo giới, nói:

- Cho nên, người cũng không cần đùa nghịch tâm cơ gì với ta.

- Mang ta đi bí cảnh của các người, nếu như chuyện này thuận lợi thì có lẽ sẽ không xuất hiện chuyện đẫm máu gì.

Vẻ mặt Thanh Huyền Tử lúng ta lúng túng.

Có lẽ là lần đầu tiên gặp loại người đánh bài ngựa như thế này, làm cho lão ta nhất thời có chút không kịp thích ứng.

- Thanh Huyền.

Hình như là nhìn ra hấn xoắn xuýt, Hồn Hư Tử nói:

- Chuyện này đã không phải là chúng ta có thể quyết định, đi tìm đại nhân.

Thanh Huyền Tử yên lặng một hồi.

- Được rồi.

Vẻ mặt lão ta nghiêm túc:

- Ngài đã kiên trì, vậy thì đi cùng chúng ta đi.

Ý kiến, đạt thành nhất trí.

Sau một lát, mọi người đi tới chỗ sâu phía sau núi, trong một mảnh Đào Lý Viên u tĩnh.

Đào Lý Viên nhìn từ ngoài thì không có bất kỳ chỗ đặc biệt nào, thậm chí đi và cũng sẽ không phát hiện cái gì.

Nhưng sau khi Thanh Huyền Tử lấy ra một cái lệnh bài thì gọn sóng trận pháp nhàn nhạt lập tức xuất hiện.

Mấy người đi vào, một nhà lá nho nhỏ thình lình xuất hiện ở trước mắt.

- Chuyện gì vậy?

Một âm thanh tràn ngập uy nghiêm vang vọng trong Đào Lý Viên.

Thanh Huyền Tử khom người nói:

- Đại nhân, có một vị tiên bói tới chơi.

Người kia không trả lời.

Chương 230: Tô Mục, Bút Linh

Bỗng nhiên, một thần niệm kinh khủng quét ngang đến, rơi vào trên thân ba người.

Diệp Tỳ Phong nhếch mi lên, đạo thần niệm này thật sự là quá mạnh, gần như đã bằng một phần mười triệu của hắn!

Đã sắp bằng với thần niệm của Tuyết Nguyên Phương Bắc sau khi dung hợp.

Nó hoàn toàn vượt qua cực hạn của thế giới, chính là cái gọi là trên trần nhà!

Diệp Tỳ Phong hơi khẽ nâng Thiên Đạo giới lên, khí tức pháp tắc phun trào, đây là đáp lại đối với hắn.

- Cho mời.

Người kia rút thần niệm trở về.

Diệp Tỳ Phong gật đầu, sau đó đi vào nhà lá.

.....

Trong nhà lá.

Một thanh niên mặc áo trắng, xoa tóc dài, khoan chân ngồi bên cạnh cửa sổ.

Trên mặt bàn có trưng bày tứ bảo phong cách văn phòng cổ xưa, còn có một bức tranh cổ.

Trên bức tranh vẽ hoa đào và hoa lý ganh đua sắc đẹp, lại là mỗi người một vẻ, chỉ vừa nhìn qua đã làm tâm thần người ta an bình.

Diệp Tỳ Phong đi đến.

- Quý khách, mời ngồi.

Trên mặt thanh niên mang nụ cười âm áp, một chiếc ghế dùng gỗ đào lý làm thành đột nhiên xuất hiện.

Diệp Tuy Phong ngồi xuống, nhìn nam tử trước mặt, không nói gì.

Nam tử khẽ cười nói:

- Xin hỏi tính danh của quý khách?

- Diệp Tuy Phong.

Hắn trả lời.

- Tên ta Tô Mục.

Nam tử bảo:

- Ta có thể cảm nhận được, ngươi cũng là một người nhận ân trách của Thần Vật.

Diệp Tuy Phong khẽ thở dài, lắc đầu nói:

- Ta cũng có thể cảm giác được, ngươi thật ra không phải là Tô Mục, đúng không?

Một lời nói kỳ quái lại làm cho sắc mặt Tô Mục trong nháy mắt đổi.

Hắn đột nhiên nhếch mi, hốc mắt đen như mực.

Ngay sau đó, pháp tắc màu đen như thực chất từ xung quanh cái ghế tản ra, hoàn toàn bao phủ Diệp Tuy Phong vào trong!

Một tiếng cười thâm trầm vang lên trong nhà lá.

- Khặc khặc.

- Thiên đạo pháp tắc đưa tới cửa chính là một bữa tiệc lớn!

Cây bút lông trên bàn trà, đằng không bay lên, ngòi bút lông bỗng nhiên nổ tung, gắn vào đỉnh đầu Diệp Tuy Phong, một lực hút cực kỳ mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện.

Ngay khi nó cho là mình đã đắc thủ thì bỗng nhiên một tiếng thở dài vang lên.

- Ai.

Gợn sóng màu xám từ vị trí của Diệp Tuy Phong dập dờn lan ra, đánh lên pháp tắc màu đen bao phủ bên ngoài.

Ngay cả đỉnh đầu bút lông cũng gập đả kích cường liệt, vô số lông tơ đứt thành từng khúc, hóa thành phấn, bay lả tả trên bầu trời.

- Làm sao có thể!?

Vẻ mặt “Tô Mục” kinh ngạc nhìn mọi việc.

Mà sắc mặt Diệp Tùy Phong vẫn bình tĩnh như thường.

Thật ra khi hắn đi vào đã nhìn thấy, người trẻ tuổi ngồi ở trong này không có chút nhân khí nào.

Nó, chẳng qua là ý thức của chiếc bút lông kia mà thôi.

- Người không làm gì được ta, nói đi, Tô Mục chân chính ở đâu?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Nhưng “Tô Mục” hình như cũng không cam lòng.

Vẻ mặt của nó trở nên dữ tợn, nổi giận gầm lên một tiếng:

- Vẫn chưa xong đâu!

Nói xong, hoàn cảnh xung quanh lập tức tối sầm lại.

Qua trong giây lát, Diệp Tùy Phong đã đi vào trong một thế giới lạ lẫm.

Thế giới này hoàn toàn do thủy mặc tạo thành, pháp tắc thiên địa đan lẫn vào nhau kia chính là một lồng giam thiên địa kinh khủng, cho dù tu sĩ cảnh giới Đại Thừa tiến vào thì chỉ sợ cũng không cách nào rời khỏi nơi này được.

- Người thật không muốn nói chuyện nhẹ nhàng sao?

Nhưng Diệp Tùy Phong vẫn rất lạnh nhạt.

- Kiệt kiệt kiệt...

Đáp lại hắn chỉ có một loạt tiếng cười âm trầm.

Dãy núi thủy mặc phía xa giống như Thiên Mãng, bắt đầu nhúc nhích.

Biển cả dưới chân Diệp Tùy Phong cũng biến thành nước mực, ăn mòn mọi thứ!

- Chờ đợi thống khổ vô tận đi!

m thanh của Bút Linh vang vọng trong trời đất.

Diệp Tuy Phong không có kiên nhẫn.

- Đã như vậy, vậy thì chết đi.

Vẻ mặt hắn trở nên lạnh lùng, dùng tay đánh ra một chưởng, nắm tay nắm trong hư không một cái.

Trong nháy mắt, lực lượng kinh khủng đến mức làm cho người ta run sợ lập tức nổ tung!

Thế giới thủy mặc hùng vĩ dưới một trảo này vang lên âm thanh “Răng rắc”, bắt đầu nhanh chóng rạn nứt!

Chỉ trong thời gian một hơi thở, thế giới đã đến cực hạn.

- Soạt!

Một tiếng, Diệp Tuy Phong lại về trong nhà lá.

Trong tay hắn đang cầm chiếc bút lông kia.

Vẻ mặt Tô Mục lo sợ không yên, trong ánh mắt tràn đầy không thể tin.

- Tiền... Tiền bối, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.

Diệp Tuy Phong cười một tiếng.

Bàn tay nhẹ nhàng dùng sức.

- Tách!

Bút lông trực tiếp gãy làm đôi!

Pháp tắc màu đen ngập trời cuộn cuộn tuông ra, trong nháy mắt đã muốn phóng lên tận trời.

Nhưng Thiên Đạo giới lấp lóe, gợn sóng màu xám giống như một chiếc lưới đánh cá bao phủ tất cả pháp tắc màu đen vào bên trong.

Sau đó, nhanh chóng áp súc.

- Không!

Bút Linh thống khổ kêu rên.

Nhưng, Diệp Tuy Phong sẽ không cho nó cơ hội.

Bút lông đến từ thiên ngoại bắt đầu tan rã, bị Thiên Đạo giới áp súc, dần dần biến thành một viên đá màu đen, rơi vào lòng bàn tay Diệp Tuy Phong.

Tô Mục trước mặt cũng bỗng nhiên bắt đầu già yếu với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Ngón tay trắng nõn dần dần khô cạn, trên mặt cũng bắt đầu che kín nếp nhăn.

Tóc dài rối tung bay loạn, hoàn toàn biến thành màu trắng.

Sau một hồi lâu, hần chậm rãi ngẩng đầu.

Lúc này, hần đã là một gương mặt mũi già nua, giống như dầu hết đèn tắt.

Ánh mắt của hần buông xuống, không có chút sự sống.

Nhưng Diệp Tuy Phong có thể cảm giác được, Tô Mục chân chính đã trở về.

- Đa tạ... Tiền bối...

m thanh Tô Mục khàn khàn, yếu ớt nói.

Diệp Tuy Phong một lần nữa ngồi lại trên ghế, ném tảng đá pháp tắc trong tay vào tiểu thế giới, mở miệng nói:

- Nói một chút đi, đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Tô Mục dùng tốc độ chậm chạp nói chuyện, bắt đầu giảng thuật.

Toàn bộ mọi việc phải ngược dòng tìm hiểu đến bốn ngàn năm trước.

Khi đó, hần còn là một đệ tử tạp dịch bất nhập lưu của tông môn, bởi vì thiên phú tu luyện rất kém cỏi nên mỗi ngày mỗi đêm đều phải lặp đi lặp lại việc vật khô khan.

Ngày nào đó, Tô Mục chọc phải một vị đệ tử nội môn trong tông môn, trong lúc bị hần truy sát đã rơi xuống vách núi.

Nhưng tái ông mất ngựa, sao biết không phải phúc.

Tô Mục đã rơi vào trong một sơn động, có linh quả để chữa trị thương thế của hắn, đồng thời thu được một món chí bảo.

Bút Thương Sinh.

Dù sao thì món bảo vật kia là tự xưng như vậy.

Chương 231: Chuyện Xưa, Bút Thương Sinh

Tô Mục đã rơi vào trong một sơn động, có linh quả để chữa trị thương thế của hắn, đồng thời thu được một món chí bảo.

Bút Thương Sinh.

Dù sao thì món bảo vật kia là tự xưng như vậy.

Có Bút Thương Sinh trợ giúp, Tô Mục một lần nữa về tới tông môn, đồng thời nhất phi trùng thiên con đường tu luyện.

Đệ thử nội môn lúc trước khi nhục hắn cuối cùng cũng bị hắn chém giết.

Từ đó về sau, cuộc đời Tô Mục giống như bật hack, lên như diều gặp gió.

Hắn một đường nghiền ép cuối cùng đứng trên đỉnh cao nhất, mắt thấy sắp từ đó phi thăng, thẳng vào Tiên giới.

Nhưng Bút Thương Sinh đã ngăn cản hắn.

Bút Linh nói với Tô Mục, Tiên giới hùng vĩ mà mệnh mỏng, thiên kiêu nhiều vô số kể, hắn căn bản sẽ không cách nào cạnh tranh với những người có đại khí vận đó.

Mà ở thế giới này, có thể thu hoạch được một loại vật liệu cực kỳ đặc biệt, có thể gia tăng nội tình tu luyện.

Đến lúc đó, sau khi phi thăng Tiên giới cũng vẫn có thể cười khắp thiên hạ.

Bởi vì Tô Mục đã trải qua thời gian thiên phú kém, bị người khác châm chọc khiêu khích.

Cũng trải qua thời điểm lên cao, được người khác nhìn bằng ánh mắt sùng kính.

Hắn không muốn trở về dáng vẻ lúc ban đầu đó.

Thế là, hắn nghe theo đề nghị của Bút Thương Sinh.

Tô Mục cưỡng ép áp chế tu vi, không hoàn thành Độ Kiếp, mà dưới sự chỉ dẫn của Bút Thương Sinh sáng tạo thư viện Thiên Phủ, quảng nạp hiền tài, mở rộng địa bàn.

Khi bọn đạt tới kích thước nhất định, Tô Mục bắt đầu đòi pháp tắc Bút Thương Sinh đến mỗi một góc trong phạm vi thế lực.

Sau đó, bắt đầu hấp thu cái gọi là tu luyện “Nội tình” trong thế giới.

Quá trình này kéo dài ròng rã hai ngàn năm.

Tu luyện “Nội tình” đúng là rất cao minh, đó là một loại lực lượng bản nguyên cực kỳ tinh thuần.

Được nó tẩm bổ, Tô Mục có thể cảm giác được, thiên phú tu luyện và thể chất của mình đều đang không ngừng tiến hóa, ngay cả tu vi cũng từ Độ Kiếp xông phá cực hạn của thế giới.

Khi đó, hắn nghiệm, thế nhất định phải làm cho thiên phú và thể chất của mình trở nên hoàn mỹ, mới sẽ xem xét phi thăng Tiên giới.

Nhưng, hơn hai nghìn năm trôi qua, Tô Mục dần dần phát hiện.

Chuyện này hình như cũng không đơn giản như hắn nghĩ.

.....

- Tiền bối Thương Sinh, vì sao ta luôn cảm thấy mình vẫn còn kém một bước rất nhỏ nữa vậy?

Tô Mục lại một lần nữa luyện hóa “Nội tình”, sau đó hỏi thăm Bút Thương Sinh.

Thời gian hơn hai nghìn năm, lúc bắt đầu luyện hóa, hắn thật sự là cảm thấy thiên phú và thể chất của mình đều đang điên cuồng tiến bộ.

Nhưng thời gian dần trôi qua, loại tiến bộ này trở nên càng ngày càng chậm chạp.

Đặc biệt là trong mấy trăm năm gần đây, hấn gần như cảm thấy không có bất kỳ thay đổi nào.

Tô Mục cảm thấy là phương pháp của mình xảy ra vấn đề.

- Không tích nửa bước, không thể đi ngàn dặm.

m thanh của Bút Thương Sinh lại vang lên trong đầu hấn.

- Người đã đi chín mươi chín bước, chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa sẽ viên mãn.

Tô Mục không trả lời, mà chỉ ngóng nhìn bầu trời.

Hồi lâu sau, hấn thở dài thườn thượt một hơi.

- Tiền bối, chúng ta vẫn là đi Tiên giới thôi.

- Ta cảm thấy, hiện tại đã tích lũy đầy đủ.

- Hơn hai nghìn năm, ta lo lắng sau khi mình đạt tới viên mãn, lòng quyết thắng đã bị mất, từ lâu vậy thì viên mãn còn có ý nghĩa gì nữa?

Nói xong, Tô Mục muốn rời khỏi.

Bút Thương Sinh yên lặng hồi lâu.

Cuối cùng, nó mở miệng nói:

- Vậy như vậy đi, người dung nhập thần hồn của mình vào Bút Thương Sinh, chúng ta ném thử một lần cuối cùng.

- Nếu như còn không được thì chúng ta sẽ đi Tiên giới.

Tu luyện giới, khắp nơi đều là hung hiểm.

Lòng người khó lường.

Nhưng, Bút Thương Sinh theo Tô Mục cả một đời, càng là điểm xuất phát giúp hấn đặt chân đỉnh phong.

Cho nên hấn đối với Bút Thương Sinh, không có chút hoài nghi.

Hấn thả ra toàn bộ thần hồn của mình, tiến vào thế giới thủy mặc trong Bút Thương Sinh.

Nhưng sau khi đi vào, hấn thấy rõ bản chất của cái gọi là “Nội tình”.

Đó lại là lực lượng bản nguyên của phương thế giới này!

Loại lực lượng này có được lực lượng tạo hóa cực mạnh, cho nên mới có thể từ trên căn bản, tăng lên tư chất tu luyện của một người.

Với lại hắn còn phát hiện, trong thời gian hơn hai ngàn năm qua, thông qua Bút Thương Sinh đạt được bản nguyên thế giới, chỉ có một phần trăm lực lượng là được dùng trên người mình, còn lại phần lớn đều bị Bút Thương Sinh hấp thụ.

Từ đầu đến cuối, mọi chuyện đều chỉ là một âm mưu.

Bút Thương Sinh chỉ muốn mượn hắn để cắm rễ trên thế giới hút máu mà thôi.

Tô Mục thấy rõ sự thật, nhưng đã chậm.

Hiện tại, lực lượng của Bút Thương Sinh còn mạnh hơn hắn.

Máu chốt nhất là, hắn tiến vào không gian thủy mặc, đã hoàn toàn nằm trong khống chế của Bút Thương Sinh.

Bây giờ, hắn hối hận đã không kịp.

- Nếu ngươi đã không muốn ở lại thế giới này thì vào trong thế giới thủy mặc chờ đi.

Bút Thương Sinh lạnh lùng nói:

- Nê tình tình nghĩa mấy ngàn năm của chúng ta, ta không giết ngươi, chờ ta thành tựu tạo hóa sẽ để cho ngươi xem một chút, cái gì mới là chí cường.

Thế là tiếp đó, thần hồn của Tô Mục đã bị vây ở trong thế giới thủy mặc, cả ngày không thấy trời đất.

Lại là ngàn năm trôi qua, mãi đến khi Diệp Tùy Phong xuất hiện, Bút Thương Sinh bị hủy, hắn mới một lần nữa có thể đi ra.

Nhưng hiện tại hắn đã là dầu hết đèn tắt.

Diệp Tùy Phong nghe Tô Mục xong xong, trong lòng âm thầm cảm khái.

Người này nửa đời trước chính là nhân vật chính!

Thiên phú cực kém, bị đệ tử tông môn khi nhục, sau đó thu hoạch được bàn tay vàng, lên như điều gặp gió.

Thật sự là tiết tấu quen thuộc.

Chỉ tiếc, bàn tay vàng của Tô Mục lại không đơn thuần như trong tiểu thuyết, mà là một tồn tại có mục đích cường đại.

Cho nên, hắn khi muốn phi thăng Tiên giới đã chốt định kết cục của mình.

- Tiền bối, ngài... Là một người nắm giữ Thần Vật khác sao?

Tô Mục hư nhược hỏi.

Diệp Tuy Phong không trả lời thẳng mà là lấy ra một gốc mầm non màu xanh biếc.

Cây con của Khải Mông Thụ chập chờn ánh sáng, khí tức màu xanh lá làm cho Tô Mục bỗng cảm giác toàn thân nhẹ nhõm.

- Thì ra ngài là người của Thiên Cơ Cốc.

Tô Mục nhận ra hắn.

Chương 232: Cứu Thiên Vực, Thần Điện Đại Đạo

Chương 232: Cứu Thiên Vực, Thần Điện Đại Đạo

Đã từng là người nắm giữ Thần Vật, hắn đương nhiên biết rất rõ về Thiên Cơ Cốc và Đại Thụ Khải Mông.

Lúc ấy, Bút Thương Sinh nói với lão, Thiên Cơ Cốc là người muốn hủy diệt thế giới, nhất định phải dốc hết toàn lực giết bọn họ.

Bây giờ, lão nghĩ lại, thật sự là châm chọc.

- Ta chỉ hứa với bọn hắn quét sạch thế giới thôi.

Diệp Tuy Phong nói:

- Chuyện xưa của ngươi rất đặc sắc, nhưng nói thật, ta không quá hứng thú.

- Hiện tại thế nào, ta đang chuẩn bị trồng mầm non của Khai Môn Thụ ở mỗi một góc thế giới, cho nên.

Diệp Tuy Phong nhìn lão đạo nhân:

- Hoặc, người phối hợp với ta làm chuyện này.
- Hoặc, người tìm một người phối hợp với ta làm chuyện này.
- Chỉ có hai lựa chọn này, ta cho người thời gian suy nghĩ.

Nói xong, Diệp Tuy Phong im lặng chờ đợi kết quả.

Tô Mục cúi đầu, yên lặng một hồi lâu. Cuối cùng, lão cười cười.

- Mặc dù, ta đã sắp xuống mồ, nhưng vẫn có quyền nói chuyện ở Thiên Vực thứ năm này.
- Ngài nói đi, phải nên làm như thế nào, ta nhất định dốc hết toàn lực.
- Coi như ta chuộc tội vì nghiệt mình đã gây ra trước kia.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Thật ra kết quả này có chút ngoài ý muốn, bởi vì trước khi hắn tới, cũng không ngờ, thì ra người điều khiển thư viện Thiên Phủ đã là bản thân Thần vật.

- Người giống như ngươi, còn có bao nhiêu?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Hắn suy nghĩ, nếu như những Thần Vật này có ý thức, như vậy có lẽ có rất nhiều người đều cơ bản giống với Tô Mục.

Nhưng Tô Mục lại lắc đầu.

- Cực ít.

Lão lại nói:

- Trước khi ta bị Bút Thương Sinh giam cầm, ta cũng tiếp xúc với một vài người nắm giữ Thần Vật.
- Phần lớn người trong đó đều hướng về phía bản nguyên thế giới.

- Cũng có vài người thì bản thân cực kỳ cường đại, ngược lại bản thân không chế Thần Vật.

- Ví dụ như... Thần điện Đại Đạo, còn có Vạn Bảo Các.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhú mày, Vạn Bảo Các hẳn biết, mà thần điện Đại Đạo này lại là thế lực nào?

- Nói một chút về những Thần Vật người biết đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Tô Mục gật đầu đồng ý, sau đó êm tai nói.

Người nắm giữ Thần Vật có ở khắp các nơi trên thế giới.

Nhưng tổng thể thì Cửu Thiên vực của Trung Châu là nhân vật có thực lực tổng hợp mạnh nhất.

Thư viện Thiên Phủ không chế toàn bộ Thiên Vực thứ năm, cũng chỉ xếp hạng thứ ba thôi.

Ở phía trên nó còn có người quản lý Thiên Vực thứ ba, Vạn Bảo Các.

Còn có thế lực sống trên đỉnh thế giới, bá chủ Thiên Vực thứ nhất, Thần điện Đại Đạo.

Đó là tồn tại kinh khủng chân chính, cái gọi là thánh địa ở trước mặt Thần điện Đại Đạo cũng chỉ có thể run lẩy bẩy, cúi đầu xưng thần.

- Tiền bối, nếu ngài thật muốn quét sạch thế giới thì nhất định phải chuẩn bị kỹ lưỡng trước khi đối mặt với những thế lực như Thần điện Đại Đạo, còn có Vạn Bảo Các.

Tô Mục ngưng trọng nói.

Cho dù là lão cũng cực kỳ kiêng kị đối với hai thế lực này.

- Người không cần phải để ý đến, ta tự có tính toán.

Diệp Tỳ Phong khoát tay nói:

- Như thế thì Thần điện Đại Đạo này tương đương với người quản lý Trung Châu sao?

Tô Mục gật đầu nói:

- Dưới tình huống Vạn Bảo Các không xuất thế, Trung Châu hoàn toàn đúng là lấy Thần điện Đại Đạo vi tôn.

- Vậy là tốt rồi.

Diệp Tuy Phong âm thầm gật đầu, vậy thì chuyện này càng dễ xử lý.

Chỉ cần bắt lấy bọn hắc thì toàn bộ Trung Châu, trên cơ bản đã không có vấn đề gì.

Về phần một ít chó mèo không nghe lời.

Sau này cứ giao cho bọn tiểu bối từ từ xử lý, xem như một loại ma luyện cho bọn hắc.

- Được thôi, vậy người ra ngoài thông báo một chút.

- Thiên Vực thứ năm của Trung Châu sẽ do Diệp gia quản lý.

.....

Trong Đào Lý Viên.

Hai người Hôn Hư Tử và Thanh Huyền đang lo lắng chờ đợi ở ngoài nhà lá.

Mặc dù đối với người bên ngoài, bọn hắc đã là cự phách một phương cao cấp nhất trên thế giới này.

Nhưng thật ra trong lòng bọn họ đều rõ ràng, bầu trời trên đỉnh đầu còn có một đám người khủng bố hơn đang đứng.

Cũng giống như, người sáng lập thư viện Thiên Phủ - Tô Mục, còn có Diệp Tuy Phong.

Kết quả hai người giao phong rất có thể đại biểu tương lai của thư viện Thiên Phủ.

Trong khi bọn hắc đang lo lắng chờ đợi, rốt cục, hai bóng người, từ trong nhà lá đi ra.

Thanh Huyền lập tức thở nhẹ một hơi.

Còn tốt, còn tốt, chí ít, hai vị này lão cha không đánh sinh tử.

- Đệ tử bái kiến lão sư!

Thanh Huyền quỳ trên mặt đất, cúi đầu thật sâu đối với Tô Mục, Hồn Hư Tử cũng như thế.

Trước kia, bọn hắn đều là học sinh tự tay Tô Mục chỉ dẫn.

- Đứng lên đi.

Tô Mục chậm rãi nói.

Hai người đứng dậy, nhìn Tô Mục già nua, còn có Diệp Tùy Phong bên cạnh, không biết kết quả giao phong của hai người bọn họ đến cùng như thế nào.

- Các người đều biết Diệp tiên bối chứ?

Tô Mục mở miệng nói.

Hai người Thanh Huyền lập tức giật mình.

Câu nói này cũng là một tín hiệu.

Ngay cả Tô Mục cũng xưng Diệp Tùy Phong là tiên bối, vậy chẳng phải đại biểu cho, hắn đã hoàn toàn khuất phục phía dưới Diệp Tùy Phong sao?

- Đúng vậy, Diệp tiên bối là đến đây cùng với đệ tử.

Thanh Huyền cúi đầu nói.

- Người làm rất tốt.

Trên mặt Tô Mục nở nụ cười.

- Nếu không phải Diệp tiên bối ra tay trợ giúp, chỉ sợ ta đã không còn được thấy mặt trời.

Hai người Thanh Huyền sững sờ, không rõ ý tứ trong lời nói của Tô Mục.

Nhưng bọn hắn lại càng thêm tôn trọng Diệp Tùy Phong.

Người có thể vây khốn sư tôn bọn hắn sẽ cường đại cỡ nào?

Vậy Diệp Tùy Phong có thể cứu sư tôn sẽ khủng bố cỡ nào?

Bọn hắn không cách nào tưởng tượng.

- Tốt.

Tô Mục nói:

- Ra ngoài đi, ta muốn tuyên bố một việc.
- Đã đến lúc cho thiên địa này, trở về đến con đường đúng đắn.

Sau đó, mấy người lập tức đi ra ngoài.

.....

Ngoài Đào Lý Viên.

Hai bóng người xuất hiện ở đây.

Một đại hán thò đầu ra nhìn, thỉnh thoảng vào trong nhìn quanh.

Chính là Phó viện trưởng, Hồng Thửu. Mà một người khác là một người trẻ tuổi tuấn tú.

Chương 233: Thu Phục Thư Viện Thiên Phủ! Quản Lý Thiên Vực Thứ Năm

Chương 233: Giành Được Thiên Vực Thứ Năm

Khí tức của hắn cực kỳ mạnh mẽ, trên dưới khắp người đều tràn đầy một loại gọi là ngạo khí.

- Lão sư, thật sự có người dẫn nổ chuông Long Môn sao?
- Ta không tin!

Người trẻ tuổi nói.

- Cho nên ta mới gọi người qua đây, thử thực lực của hắn!
m thanh của Hồng Thửu thô to:

- Hừ, lão Hồn đáng chết, dám làm cho lão tử mất mặt trước mặt nhiều người như thế.
- Lão tử ngược lại muốn xem thử là đệ tử của người mạnh, hay của ta mạnh hơn!?

Vẻ mặt người trẻ tuổi ngạo nghễ.

- Lão sư, người cứ yên tâm đi!

- Ta nhất định sẽ dạy dỗ tiểu tử mới tới kia một bài học!

Hắn tràn đầy lòng tin.

Đúng lúc này, trong hư không bỗng nhiên nhắc lên một con gọn sóng.

Mấy bóng người từ trong Đào Lý Viên chậm rãi hiện ra.

- Lão Hồn!

Hồng Thửu đột nhiên hét lớn một tiếng, ngăn ở trước mặt mấy người.

- Ha ha ha ha, ngươi....

- A? Viện trưởng?

- Con mẹ nó! Lão sư!

Sau khi nhìn rõ khuôn mặt mấy người khác, đại não Hồng Thửu lập tức vang lên tiếng ong ong.

Viện trưởng còn chưa tính, cách mỗi đoạn thời gian sẽ nhìn thấy mặt mo của lão.

Nhưng lão sư, lão đã mấy trăm năm chưa gặp rồi!

Sao lão Hồn lại mời lão sư đi ra?

Trong lúc lão ngậy người thì người trẻ tuổi kia cũng từ phía sau đi lên.

Hắn vừa liếc mắt đã khóa chặt Diệp Tùy Phong nhìn qua trẻ tuổi nhất trong mấy người.

- Hừ, ngươi chính là tiểu tử dẫn nổ chuông Long Môn sao?

Người trẻ tuổi bộc phát ra khí thế cường đại, duỗi ra một tay, lạnh nhạt nói:

- Tới đi, để ta nhìn thử một chút, ngươi đến cùng có thủ đoạn gì?

Diệp Tùy Phong: ...

Hắn còn chưa kịp nói chuyện, Hồn Hư Tử ở bên cạnh nổi giận đùng đùng.

- Ngươi nhìn thử con mẹ nhà ngươi!

Hồn Hư Tử tiến lên, một cước đá lên trên mông người tuổi trẻ, đập hất bay xa mấy chục mét.

Sau đó, hấn lại lách mình đi đến bên cạnh Hồng Thứ, một bàn tay nắm ngón tăt mạnh xuống.

- Đã bảo người ở nhà đợi, người lại qua đây gây sự, ta mẹ nó phải thay lão sư quản lý dạy dỗ người!

Hồn Hư Tử tức đến liên tục chửi thề, bắt được Hồng thứu chính là đánh một trận.

Hồng Thứu vẫn còn khiếp sợ vì nhìn thấy Tô Mục, căn bản không nghĩ đến hoàn thủ, bị đánh đến đầu óc tối sầm.

Tô Mục nhìn loại tình huống này, không nhịn được lắ đầu, xin lỗi nói:

- Diệp tiên bối, để người chê cười rồi.

- Tiểu đệ tử này của ta vẫn luôn là như vậy, không biết giữ miệng, ta nhất định sẽ dạy dỗ lại hấn.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Không sao.

- Nếu như trên thế giới đều là một đám người cứng nhắc thì chẳng phải là không thú vị lắm sao.

- Chúng ta đi thôi.

Tô Mục cũng cười, đưa tay nói:

- Mời ngài.

Sau đó, hai người rời khỏi nơi đây, viện trường Thanh Huyền Tử thì đi theo sau lưng.

Mà Hồn Hư Tử vẫn còn đang đánh Hồng thứu, phát tiết cơn giận của mình.

Chờ sau khi bọn hấn đi, Hồng Thứu mới kịp phản kháng, bắt lấy tay Hồn Hư Tử.

Trong mắt của lão mang theo vẻ rất không thể tưởng tượng nổi, thấp giọng nói:

- Lão Hồn, vừa rồi ta không nghe lầm chứ?

- Lão sư lại gọi người trẻ tuổi kia là tiền bối?

Hồn Hư Tử hất tay của lão ra.

- Người thật sự cho rằng hãn là đệ tử ta thu nhận sao?

- Nếu thật sự chọc vị kia không vui, thư viện chúng ta sẽ triệt để xong đời, biết không?

Hồn Hư Tử tức giận nói, hãn thật sự không ngờ, Hồng Thửu lại làm ra chuyện ngán cửa khiêu chiến này.

Hồng Thửu vẫn còn trong chấn động, lão thật sự không cách nào tưởng tượng, một người có thể đi vào chuông Long Môn lại là siêu cấp đại năng vượt qua sư tôn.

May mắn.

May mắn tính cách của vị đại năng này dễ chịu!

...

Tổng viện Thiên Phủ.

Mấy người Diệp Tùy Phong, Tô Mục đi tới một chỗ đài cao trên đỉnh cao nhất của thư viện.

Nơi này có một cái chuông lớn lơ lửng giữa thiên địa.

- Thanh Huyền, gõ Chuông Trời.

Tô Mục chậm rãi nói.

- Vâng, lão sư.

Thanh Huyền Tử khom người, sau đó phi thân bay lên, đi đến trước mặt Chuông Trời, dùng sức gõ vang.

- Đông!

- Đông!

Tiếng chuông liên tục không ngừng vang lên, hùng vĩ mà minh mông.

Diệp Tùy Phong ngẩng đầu nhìn lại, Chuông Trời này ần ần kết nối pháp tắc trời đất, âm thanh của nó trong lúc vừa rồi đã truyền khắp Thiên Vực thứ năm.

Sau một lát, mấy chục khí tức vô cùng cường đại đã cấp tốc từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Mỗi một người bọn hắn đều có thực lực không kém gì Hồn Hư Tử.

Hiển nhiên, đều là lực lượng mũi nhọn cao tầng nhất của tông viện Thư viện Thiên Phủ.

Hơn mười người, khi nhìn thấy Tô Mục thì lập tức quỳ rạp xuống đất.

- Bái kiến lão viện trưởng!

Vẻ mặt bọn hắn kích động, bao nhiêu năm rồi bọn hắn chưa từng gặp qua lão nhân gia ông ta?

Lúc này, Hồn Hư Tử và Hồng Thụ cũng đi tới nơi đây, sau khi Thanh Huyền Tử gõ chuông xong cũng hạ xuống.

Mấy người cao tầng vừa tới cùng nhau quỳ trên mặt đất.

Bây giờ, người còn đứng chỉ có Tô Mục và Diệp Tùy Phong.

Ngoại trừ ba người Hồn Hư Tử ra thì trong lòng những người khác đều rất nghi hoặc, hắn đến cùng là ai?

Tô Mục nhìn bọn hắn, bỗng nhiên xuất ra một cây trượng đầu Rồng, dùng sức gõ mạnh trên mặt đất.

- Oành!

Khí thế cường đại lập tức làm cho một đám người, cúi đầu.

- Hôm nay, ta tuyên bố một việc.

Tô Mục còng lưng, nhưng sự uy nghiêm đó vẫn khiến người ta sợ hãi.

- Thư viện Thiên Phủ đã rời khỏi sự khống chế của Thần Vật!

- Từ hôm nay trở đi sẽ do Chấp Chương Giả Thiên Đạo chỉ dẫn chúng ta, dẫn dắt thế giới, đi đến một tương lai tươi sáng hơn!

- Ngài ấy, chính là...

Tô Mục quay lưng lại, chậm rãi khom người với Diệp Tùy Phong.

- Gia chủ Diệp gia của Thánh Địa thành Vân Tiêu.

- Diệp Tùy Phong!

.....

Một gốc đại thụ che trời đột ngột từ mặt đất mọc lên ở phía phía sau núi tổng viện thư viện, che khuất bầu trời.

Trước khi Diệp Tùy Phong rời khỏi nhà lá đã thuận tiện gieo một gốc Đại Thụ Khải Mông ở rừng Đào Lý, sau đó biến vật do Thương Sinh Bút lưu lại thành chất dinh dưỡng, để lại cho nó.

Lúc này, mầm non đã hấp thu toàn bộ chất dinh dưỡng.

Cành lá xanh biếc rung động nhẹ nhẹ, từng bước thay đổi phiên mặt đất này, trở về bản nguyên.

Chuyện bên phía Tổng viện Thiên Phủ rất thuận lợi.

Chương 234: Đến Vạn Bảo Các

Diệp Tùy Phong cũng không có ý định ở lâu, chuẩn bị mang theo Động Nguyên đi đến Vạn Bảo Các ở Thiên Vực thứ ba, thế lực thứ nhất trong năm thế lực đứng đầu nhất phương thế giới này.

- Diệp tiên bối, ngài thật sự không định chuẩn bị một chút sao?

Tô Mục tiến biệt Diệp Tùy Phong, lại một lần nữa nhắc nhở.

- Không cần.

Diệp Tùy Phong khoát tay nói:

- Ta không muốn chuyện này kéo dài quá lâu.

Tô Mục khom người:

- Vậy ta chúc ngài mọi việc thuận lợi.

- Có gì cần trợ giúp, ngài cứ mở miệng.

- Nếu như dọn sạch tà ma, ngài chính là nhân vật vĩ đại nhất trong thế giới chúng ta.

Diệp Tùy Phong không nói gì.

Hắn cũng không thêm để ý vĩ đại gì đó, hắn làm những chuyện này chỉ là không muốn để cho quê hương của mình bị hủy hoại chỉ trong chốc lát thôi.

Sau đó, hai bên tạm biệt nhau.

Diệp Tuy Phong gọi theo Động Nguyên đạo nhân cùng đi về Thiên Vực thứ ba.

...

Thiên Vực thứ ba của Trung Châu được xưng là mảnh đất phồn hoa nhất của thế giới.

Thương nghiệp nơi này cực kỳ phồn thịnh, mỗi một ngày đều phun ra nuốt vào vô số tài phú.

Mà nguyên nhân chủ yếu chính là Vạn Bảo Các, thế lực đỉnh tiêm này mở rộng sinh ý đi khắp thiên hạ.

Thành Tinh Thạch, chính là nơi ở của chủ các Vạn Bảo Các.

- Diệp gia chủ.

Trên đường, Động Nguyên đạo nhân mở miệng nói:

- Nếu như ngài đến vì Thần Vật, ta đề nghị chúng ta trực tiếp đi núi Tiên Đạo.

- Nơi đó là nơi cao tầng Vạn Bảo Các ở, Thần Vật cũng ở trong bí cảnh trên núi Tiên Đạo.

Có lẽ vì Diệp Tuy Phong đã giải quyết chuyện Thần Vật của thư viện Thiên Phủ trong hòa bình nên Động Nguyên chủ động nói Diệp Tuy Phong đi thẳng đến chỗ của Thần Vật.

- Có thể.

Diệp Tuy Phong gật đầu, hắn cũng muốn sớm làm xong chuyện này.

Thế là hai người tìm kỹ phương hướng, sau một khoảng thời gian, cả hai đã đi đến trên bầu trời của một dãy núi.

Linh khí ở đây cực kỳ dồi dào, đám mây trên bầu trời cũng là do linh dịch hóa khí mà thành, trên đỉnh lầu các, chim hót hoa nở, giống như Tiên cảnh, so với thành Vân Tiêu hiện tại thì cũng không kém bao nhiêu.

- Diệp gia chủ, Thần vật của Vạn Bảo Các nằm ở trong tay Đại Bảo Chủ của chúng ta, hẳn vẫn luôn ở trong bí cảnh.

- Chỉ có điều muốn đi vào bí cảnh thì phải thông qua cao tầng của Thương Hội đồng ý trước mới được.

- Ngài xem, chúng ta có nên đi xuống trước hay không, ta có thể triệu tập hội nghị cấp cao.

Động Nguyên nói.

Nhưng Diệp Tùy Phong lại không có trả lời.

Hắn hơi khẽ cau mày, nhìn phía dưới núi Tiên Đạo, cảm nhận được một loại khí tức không giống bình thường.

Nó mạnh hơn phương thế giới này, nhưng lại có khác biệt về bản chất với vật Thần Ma lưu lại.

Sau khi cân thận phân biệt, Diệp Tùy Phong xác định, khí tức này là tới từ Tiên giới.

Không lẽ thần vật của Vạn Bảo Các có quan hệ với Tiên giới?

- Có thể, nhưng người tốt nhất sớm thuyết phục người những cao tầng kia, nếu không ta không dám bảo đảm, sau ngày hôm nay, núi Tiên Đạo còn tồn tại trên thế gian hay không?!

Diệp Tùy Phong nói.

Vẻ mặt Động Nguyên ngưng ngung.

- Nhất định, nhất định.

Sau một lát, hai người Diệp Tùy Phong và Động Nguyên tiến vào trong núi Tiên Đạo.

Động Nguyên đi triệu tập hội nghị cấp cao, còn Diệp Tùy Phong thì nhân nhả đi dạo xung quanh.

Sau khi tới đây, hắn phát hiện, khí tức Tiên giới trong núi Tiên Đạo càng thêm rõ ràng.

Dưới loại khí tức này tầm bố, toàn bộ sinh linh trong núi đều thu hoạch được chỗ tốt rất lớn.

Một con cá chạch bình thường cũng có tu vi cảnh giới Hợp Thể.

Phải biết, cá chép trong Kính Hồ của Diệp gia phải sống trong nguyên dịch của mười ngàn tháp Khởi Nguyên tắm bổ mới có thể đánh phá cực hạn của bản thân, đạt tới cảnh giới khó mà tin nổi.

Mà núi Tiên Đạo chỉ bằng vào từng tia khí tức Tiên Giới đã có thể đạt tới trình độ tương tự.

Thật là đáng sợ.

Nhưng Diệp Tùy Phong lại có chút nghi hoặc.

Thần Vật của Vạn Bảo Các, đúng là vật đến từ Tiên giới sao?

Thần Vật cũng không phải là đồ bình thường, đó là tồn tại dung hợp quy tắc, cho dù đặt ở trong thế giới lúc đầu thì nó cũng là chí bảo cực kỳ hiếm thấy và quý giá.

Người nào lại đưa chí bảo Tiên giới đến thế giới sắp diệt vong này?

Nó có mục đích gì?

Diệp Tùy Phong ần ần cảm giác được, hẳn có thể sắp tiếp xúc đến chân tướng cuối cùng của thế giới này.

- Diệp gia chủ?

Bỗng nhiên, một âm thanh quen thuộc truyền tới.

Diệp Tùy Phong quay đầu, phát hiện chính là người lúc ấy rời khỏi Uyên cốc trước thời hạn, Thẩm Thiên Minh.

Lúc này, tóc hắn rối bù, cầm trong tay một hồ lô rượu, nhìn qua có chút xào xạc đồi phế.

- Cuối cùng, ngài vẫn tới đây.

Thẩm Thiên Minh đi lên phía trước, tự uống vào một ngụm rượu.

- Nói như vậy, núi Tiên Đạo này của chúng ta cũng lập tức sẽ đi đến đường cùng?

Hắn cười rồi uống rượu, không nhìn ra đến cùng là tâm trạng gì!

Diệp Tùy Phong nói:

- Nếu như thuận lợi thì sẽ không có quá nhiều thay đổi.

Thảm Thiên Minh cười, ngồi xuống trên tảng đá bên hồ.

Hắn lại uống một ngụm liệt tửu vào trong bụng, nhẹ giọng nói:

- Thật hâm mộ loại người như ngài, dựa vào thực lực cường đại là đã có thể quyết định vận mệnh của mình, cũng có thể tùy tiện quyết định vận mệnh của người khác.

Diệp Tùy Phong khẽ nhíu mày.

Câu nói này, thật ra có chút mạo phạm.

Nhưng vẻ mặt Thảm Thiên Minh lại không có chút lo lắng gì, giống như đã triệt để buông xuống một thứ gì đó.

- Ngươi bởi vì cái chết của Thảm Ngung Nguyệt, mà ghi hận lên ta sao?

Diệp Tùy Phong nói.

Thảm Thiên Minh lắc đầu.

- Không.

- Mặc dù muội muội ta chết trên tay Diệp Cầm Dao, nhưng đó là trận chiến Thiên Mệnh, là lựa chọn của muội ấy, ta cũng sẽ không ghi hận ai.

- Muốn nói hận, ta chỉ hận mình không có đủ thực lực để bảo vệ người thân của ta.

Ánh mắt Thảm Thiên Minh bình tĩnh, không ngừng uống rượu.

Nhìn qua, hắn giống như đã không muốn sống nữa.

Diệp Tùy Phong không nói thêm gì nữa.

Có một số việc, có chút mâu thuẫn là không thể điều hòa.

Thảm Ngung Nguyệt muốn giết Diệp Cầm Dao, Diệp Cầm Dao cũng không thể đứng ở đó, bó tay chờ bị bắt.

Vạn Bảo Các muốn hủy thế giới này, hắn cũng không thể đứng im nhìn quê hương của mình tan rã vỡ nát.

Chương 235: Hấn Thống Hận Cường Đại, Nhưng Hấn Lại Càng Phải Hướng Tới Cường Đại

Thẩm Thiên Minh nói một câu rất đúng, chỉ có đủ cường đại mới có thể quyết định vận mệnh của mình.

Một lát sau, một người từ đằng xa đi tới.

- Diệp gia chủ.

Chính là Động Nguyên đạo nhân, cung kính nói:

- Hội nghị cấp cao đã bắt đầu, bây giờ chúng ta có thể đi qua.

- Ngài yên tâm, ta đã sớm thông qua với bọn hắn.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Nhìn Thẩm Thiên Minh vẫn đang uống rượu, hấn duỗi ra hai ngón tay, xuất ra một chiếc lá màu xanh, đặt ở đầu vai của hắn.

- Thế giới này vẫn còn cần thế lực như Vạn Bảo Các.

- Nếu như ngươi nghĩ thông suốt thì về Cửu Thành đi.

Nói xong, hấn cùng với Động Nguyên, rời khỏi bên hồ.

Thẩm Thiên Minh lấy lá cây trên đầu vai xuống.

Màu xanh biếc lưu chuyển trên phiến lá, tia sáng đạo pháp đang lóe lên.

Đó là biểu tượng của cường đại.

- Ha ha.

Hai mắt Thẩm Thiên Minh dần dần đỏ lên, bỗng nhiên, một tay ném lá cây vào trong hồ.

Hấn hướng tới cường đại, cũng thống hận cường đại.

Lá cây nhanh chóng chìm xuống dưới.

Nhưng một lát sau.

“Phù phù” một tiếng, hấn nhảy vào trong hồ.

Cả người ướt nhẹp, một lần nữa tìm được chiếc lá kia, thận trọng bỏ vào trong không gian trữ vật của mình.

Đúng vậy.

Hắn thông hận cường đại, nhưng hắn lại càng phải hướng tới cường đại

.....

Núi Tiên Đạo, trong phòng nghị sự cao nhất, mười mấy bóng người đang ngồi ngay ngắn trong đó.

Những người này đều có khí tức cực kỳ khủng bố, thân phận của bọn hắn ở bên ngoài càng có thể hù chết người khác.

Nói không khoa trương chút nào, bọn hắn dậm chân một cái là có thể làm cho toàn bộ thế giới run trên.

Nhưng lúc này, bọn hắn đang ngồi nghiêm chỉnh, ngưng thần nhìn một người trẻ tuổi ở phía trước nhất.

- Chư vị, vị này chính là Thánh chủ của Thánh Địa thành Vân Tiêu, gia chủ Diệp gia, Diệp Tuyền Phong.

Động Nguyên đạo nhân đứng dậy.

- Chính như ta vừa nói, bốn canh giờ trước, Diệp Thánh đã đi thư viện Tổng viện Thiên Phủ.

- Ba canh giờ trước, Thư viện Thiên Phủ, toàn bộ Thiên Vực thứ năm đã hoàn toàn quy về dưới trướng Diệp Thánh.

Động Nguyên ngấm nhìn bốn phía, trong ánh mắt mang theo vẻ cảnh cáo.

Những người đang ngồi ở đây đều không ngốc, bọn hắn đứng ở đỉnh cao nhất của thế giới, cho nên rất rõ ràng Thư viện Thiên Phủ cường đại cỡ nào.

Một canh giờ, thu phục cả Thư viện.

Đề tay lên ngực tự hỏi lòng, cho dù có mười Vạn Bảo Các cũng không cách nào làm được như thế.

Đương nhiên, cũng có người hoài nghi lời Động Nguyên là đang khoác lác.

Nhưng khi bọn hắn thông qua thủ đoạn của mình chứng thực chuyện ở Thiên Vực thứ năm thì mới phát hiện, chuyện nghe rất hoang đường này lại là thật.

Sau đó, các cao tăng Vạn Bảo Các đều yên lặng.

Bọn hắn hiểu rõ, chuyện này đã không phải là bọn hắn có thể xử lý được.

Nếu là biết rõ không địch lại mà còn tới liều mạng, đó không gọi dũng khí.

Đó là đồ ngốc.

- Vị này... Diệp Thánh, ta muốn hỏi một chút, ngài tìm Đại Bảo Chủ của chúng ta đến cùng là bởi vì chuyện gì?

Một nữ tử duyên dáng, ôm ngực hỏi.

- Phanh!

Động Nguyên vỗ lên bàn, trầm giọng nói:

- Thâm Mật, không phải ta đã nói cho ngươi rồi sao, Diệp Thánh đến đây là vì Thần Vật!

Lão sợ những người này chọc giận Diệp Tùy Phong.

Thâm Mật mở ra tay cầm:

- Động Nguyên, bình thường Đại Bảo Chủ không rành thế sự, chúng ta chính là người quản lý của Vạn Bảo Các.

- Có bao nhiêu người trông cậy vào chúng ta ăn cơm, chẳng lẽ chúng ta không nên quan tâm một chút về tương lai của Vạn Bảo Các sao?

- Ngươi!

Vẻ mặt Động Nguyên âm trầm.

Lão không ngờ, đã sớm dặn dò mà bây giờ còn xảy ra ra loại tình huống này.

Diệp Tùy Phong đưa tay ra, ra hiệu Động Nguyên ngồi xuống.

- Ngươi nói rất có lý, cũng rất có trách nhiệm.

Diệp Tùy Phong nói:

- Ta cũng không gạt các ngươi, lần này tới, ta chủ yếu vì lấy đi và tiêu hủy Thần Vật của các ngươi.

Vừa nghe lời này, mọi người nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Đôi mi thanh tú của Thẩm Mật cau lại, nói:

- Diệp Thánh, ta vô ý mạo phạm.

- Thần Vật là căn cơ giúp Vạn Bảo Các chúng ta cường đại, ngài muốn hủy đi nó chính là muốn hủy đi căn cơ của chúng ta, không khác gì trực tiếp tuyên chiến với chúng ta.

Diệp Tùy Phong cười nói:

- Không có cái gọi là Thần Vật, Vạn Bảo Các sẽ âm vang sụp đổ sao?

- Vậy sẽ không!

Thẩm Mật rất nhanh nói:

- Thần Vật tuy cường đại, nhưng nó cũng không có năng lượng lớn như vậy.

- Nhưng ta nghĩ ngài chắc là hiểu rõ, hiện tại, người đứng trên đỉnh của thế giới chính là những người có được quyền khống chế Thần Vật kia.

- Nếu như Vạn Bảo Các không có Thần Vật, vậy thế lực của hắn sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho miếng thịt mỡ béo bở chúng ta.

Diệp Tùy Phong nhẹ gạt đầu.

- Ngươi nói rất đúng trọng tâm.

- Nhưng không bao lâu nữa, tất cả Thần Vật trên thế giới này đều sẽ hoàn toàn biến mất.

- Ta sẽ lần lượt tìm tới cửa.

Nói xong, trong phòng lập tức bắt đầu nghị luận.

Các vị đang ngồi ở đây đều là nhân vật đứng đầu thế giới, bọn hắn rất nhanh đã thảo luận xong, nếu quả thật giống như Diệp Tùy Phong nói, ai cũng không có Thần Vật.

Vậy Vạn Bảo Các chính là chịu ảnh hưởng nhỏ nhất.

Bởi vì mặc dù quy mô của bọn họ cực kỳ to lớn, nhưng trên cơ bản chỉ là làm ăn, không liên quan đến tranh đấu trong thế tục, áp lực gần như không có.

Rất nhanh, đám người đã đạt thành nhất trí.

Dù sao cũng đánh không lại người ta, nếu Diệp Tùy Phong đã nói như vậy, vậy chuyện này sẽ hoàn toàn giao cho Đại Bảo Chủ xử lý là được.

Cho dù là loại kết quả nào thì chí ít trong lòng chính bọn hắn cũng có định mức.

- Diệp Thánh, ta có thể lại hỏi thêm một câu không?

Thảm Mật cười hỏi:

- Vì sao ngài lại muốn hủy đi tất cả Thần Vật trên thế gian này?

Diệp Tùy Phong cũng không che giấu, trực tiếp nói:

- Bởi vì Thần Vật trong miệng các ngươi, trên thực tế là một loại vật liệu ăn cắp bản nguyên thế giới, nếu không giải quyết, thế giới sớm muộn cũng sẽ bị sụp đổ hủy diệt.

Thảm Mật sững sờ, có chút xấu hổ cười nói:

- Vừa nghe... Giống như nội dung cốt truyện viết cho đứa bé ba tuổi.

Diệp Tùy Phong cười nói:

- Đúng vậy.

- Nhưng sự thật chính là như thế.

Chương 236: Đại Bảo Chủ Của Các Ngươi, Đã Chạy Trốn Rồi

Thảm Mật cũng cười, sau đó đứng dậy, nói:

- Nếu đã như vậy, ta đồng ý mở ra bí cảnh, để Diệp Thánh và Đại Bảo Chủ gặp mặt nhau.

- Các ngươi thì sao?

Nàng dẫn đầu giơ tay lên.

Sau đó là Động Nguyên đạo nhân.

Sau đó, những người còn lại cũng lần lượt đưa tay giơ lên.

Mọi người đều không phải là đứa bé, đã qua độ tuổi đánh nhau vì thể diện.

Biết rõ chuyện không thể làm thì không cần cưỡng ép ra mặt.

Sau lưng mỗi người đều có cả một gia tộc, có thể bảo vệ người thân của mình mới là chuyện quan trọng nhất.

Sau khi mọi người thông qua, Thẩm Mật để tay xuống.

- Vậy thì, mở bí cảnh!

...

Sau một lát.

Mọi người đi vào trong một cánh rừng tĩnh mịch.

Sông núi nơi này giống như vẽ, khí tức Tiên giới càng thêm nồng đậm.

Không biết còn tưởng là mình thật đi tới Tiên giới.

Tám vị đứng đầu Vạn Bảo Các phân biệt lấy ra một tấm Ngọc Bài màu trắng, đạo pháp phía trên lưu chuyển.

Bọn hắn phân biệt đứng ở vị trí khác nhau, hợp thành một trận đồ Bát Quái.

Sau đó, đồng thời rót linh lực vào trong Ngọc Bài.

Trận pháp ba động mãnh liệt, lập tức sinh ra ở trước mặt mọi người.

Diệp Tùy Phong nhìn thấy không gian nơi này đang chậm rãi xảy ra thay đổi.

Đám người nhìn như đứng tại chỗ, không hề rời khỏi.

Nhưng trên thực tế đã dần dần chệch ra khỏi Chủ Thế Giới.

Qua khoảng thời gian uống một chum trà, tám người mới ngừng lại.

Lúc này, bọn hắn đã đi tới một thế giới khác.

- Diệp Thánh, bí cảnh đã mở ra, Đại Bảo Chủ đang ở trong.

Thẩm Mật tiến lên nói:

- Vẫn là để ta đi cùng với ngài đi, ta có thể coi như cầu nối giữa các người.

- Dù sao, đám người chúng ta thật sự không muốn để cho cơ nghiệp vạn năm của Vạn Bảo Các bị hủy hoại chỉ trong chốc lát như vậy.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

- Vậy thì đi thôi.

Sau đó, Diệp Tùy Phong, Thẩm Mật, còn có Động Nguyên đạo nhân cùng nhau đi vào chỗ sâu trong rừng cây.

Trong tiểu thế giới này, Diệp Tùy Phong thấy càng rõ ràng hơn.

Cả thế giới chính là do quy tắc đạo pháp của Tiên giới cấu thành, nếu như không nhìn lầm, chính là Thủy Pháp Tắc, hoàn toàn giống với pháp tắc Thẩm Ngung Nguyệt sử dụng.

Ba người nhanh chóng tiến lên, đi tới trước mặt một thác nước thật lớn.

Thác nước cao ngàn thước, nước rơi thẳng xuống dưới, tóe lên hơi nước trắng xóa.

- Đại Bảo Chủ đang ở trong động phủ sau thác nước.

Thẩm Mật nói:

- Ngoài thác nước có trận pháp cường đại, vì để tránh xung đột, vẫn là để ta đi vào thông báo với Đại Bảo Chủ một chút.

Nhưng lần này, Diệp Tùy Phong từ chối nàng.

- Không cần.

Trong lúc hai người phản ứng, Diệp Tùy Phong chuyển động Thiên Đạo giới, pháp tắc thiên đạo cường đại đã trong nháy mắt phun ra ngoài, trực tiếp va vào trong thác nước.

“Ầm ầm” một tiếng, toàn bộ thác nước bị đánh đến ngược dòng.

Trận pháp bên ngoài cũng lập tức vỡ nát trong lần oanh kích này.

Một cái to lớn động phủ, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Diệp Thánh, ngài...

Thẩm Mật lên tiếng kinh hô.

Nhưng Diệp Tùy Phong căn bản không nghe nàng nói chuyện, bay thẳng vào trong động phủ.

Hai người Thẩm Mật và Động Nguyên liếc nhau, cũng vội vàng đi vào theo.

Động phủ không lớn, trong này bố trí vô cùng đơn giản.

Nhưng sau khi hai người Thẩm Mật đi vào đều trọn tròn mắt.

Bởi vì nơi này, không có cái gì.

Diệp Tùy Phong nhìn khắp bốn phía, thản nhiên nói:

- Đại Bảo Chủ của các người, đã chạy trốn rồi.

.....

Trong bí cảnh núi Tiên Đạo, sau thác nước.

Đối mặt với động phủ không có một ai, sắc mặt Động Nguyên và Thẩm Mật vô cùng khó coi.

- Có lẽ... Đại Bảo Chủ đã đi nơi khác?

Động Nguyên nói.

- Không thể nào!

Thẩm Mật cướp lời nói:

- Từ ngàn năm nay, Đại Bảo Chủ vẫn luôn ở đây, bảo vệ Thần Vật.

- Thần Vật cấm rẽ ở này nên căn bản không thể đi nơi khác!

Nàng nói xong thì nổi giận đùng đùng, nàng thật sự không ngờ Đại Bảo Chủ lại từ bỏ bọn hắn, một mình chạy trốn.

Động Nguyên thở dài, thật ra lão cũng biết, lo lắng Diệp Tùy Phong sẽ bởi vậy mà nổi giận.

- Diệp Thánh, chuyện này...

Lão gian nan mở miệng nói.

Diệp Tùy Phong không nói gì, đi lên phía trước.

Nơi này có một bệ đá hình tròn.

Tất cả tiên đạo pháp tắc xung quanh, toàn bộ ngưng kết ở đây, nơi này chính là hội tụ pháp tắc, cũng là nơi hấp thu bản nguyên thể giới.

Nhưng lúc này, phía trên bệ đá đã trống rỗng, hiển nhiên là có người đã mang thân vật đi.

Diệp Tùy Phong đứng ở trước tảng đá, trong mắt hiện lên tia sáng, bắt đầu quay lại thời gian, ngược dòng nguyên tố.

Nhưng ngay khi quay lại đến ngày hôm qua thì lại xuất hiện lỗ đen thời gian.

Giống như lúc ấy hắn tìm kiếm hung thủ sát hại Diệp Chấn Quang.

Vị Đại Bảo Chủ này có năng lực chặt đứt thời gian, xóa bỏ nhân quả.

Nhưng dù sao động phủ này cũng là nơi hắn ở mấy ngàn năm, có nhiều thứ rất khó xóa đi.

Diệp Tùy Phong xòe bàn tay ra, một trận bàn nhỏ nhắn đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Khi ở vương quốc Vĩnh Đông, Diệp Tùy Phong đã dung hội quán thông tất cả bí pháp Thiên Cơ Cốc.

Trong đó có một loại bí thuật gọi là Đạo Vận Tìm Nguyên, thông qua Thuật Thiên Cơ tìm được một tia cảm ứng trong cõi U Minh.

Rất nhanh, hắn đã khởi động trận bàn, mở ra Đạo Vận Tìm Nguyên.

Đạo đạo trận pháp huyền ảo ba động, một lần lại một lần quét qua mỗi một chỗ góc ngách xung quanh.

Mỗi một hạt đất cát trong động phủ đều biến thành môi giới chứa đựng tin tức, phản hồi thứ Diệp Tùy Phong muốn tìm về.

Sau một khoảng thời gian, một khí tức dần dần ngưng kết phía trên trận bàn.

- Là khí tức của Đại Bảo Chủ!

Thẩm Mật lập tức kinh hô.

Nàng trừng trừng mắt, hiển nhiên là bị loại thủ đoạn này của Diệp Tùy Phong làm cho khiếp sợ.

Mà khóe miệng Diệp Tùy Phong lại lộ ra một nụ cười kỳ quái.

- Lại là... Người.

Không sai, khí tức này, hắn đã từng thấy qua.

Đó là lần đầu tiên tiến vào không gian hư vô, chuẩn bị Lôi Đài Tuyên Cổ cho Diệp Long.

Lúc ấy, hắn du lãm dòng sông thời gian, lại trong lúc vô tình phát hiện một con rùa già cực lớn giống như thế giới, lẳng lẳng đợi trong không gian hư vô.

Nó hình như đang ngủ say.

Chương 237: Vạn Bảo Các Thần Phục

Nhưng khi Diệp Tùy Phong muốn tìm kiếm thế giới tinh thần của con rùa già đó thì bỗng nhiên có năm đạo thần thức cường đại bay thẳng đến.

Bọn hắn lưu lại thủ đoạn lão trên người con rùa già, nếu có người lại gần nó sẽ sinh ra cảm ứng, lập tức chạy tới.

Khi đó, tổng cộng có năm ý thức, một người trong đó là cường giả ở cánh đồng tuyết phương bắc.

Còn có một người, không ngờ lại chính là đại bảo chủ Vạn Bảo Các.

Lúc ấy, Diệp Tùy Phong mới đi đến thế giới này không lâu, đang bồi dưỡng mấy người Diệp Long cho nên cũng không có để ý tới bọn hắn, chuẩn bị sau này gặp lại sẽ tâm sự chút chuyện với bọn hắn.

Nhưng không ngờ, vừa gặp thì đối phương đã chạy trốn.

- Ha ha, thú vị, chính là năm người.

Diệp Tùy Phong sờ lên cái cằm.

Có năm ý thức trong không gian hư vô.

Mà thế lực cường đại nhất trong phương thế giới này, cũng là năm.

Có trùng hợp như vậy sao?

Không phải là tên ngu ngơ nào đó cố ý sắp xếp chứ?

Diệp Tỳ Phong nghĩ nghĩ, quyết định trước không nghĩ nhiều nữa.

Mục tiêu kế tiếp của hắn chính là Thần điện Đại Đạo trong Thiên Vực thứ nhất, bá chủ của thế giới.

Nếu hắn là người đứng đầu trong năm người kia, vậy thì có thể xác định, lúc ấy, người trong không gian hư vô chính là năm phe thế lực này.

Con rùa già kia có quan hệ vô cùng mật thiết với bản nguyên thế giới.

Nghĩ tới đây, Diệp Tỳ Phong không nhịn được nghĩ đến, không gian hư vô đó bị mình không cẩn thận đánh nát một nửa.

Cũng không biết có lan đến gần con rùa già kia hay không.

Cứ chờ sau khi xác nhận xong chuyện Thần điện Đại Đạo, lại đi không gian hư vô một chuyến xem thử là biết.

Thế là, Diệp Tỳ Phong thu lại trận bàn, đi trở về.

- Diệp Thánh...

Vẻ mặt hai người Thẩm Mật và Động Nguyên, cực kỳ phức tạp.

Nói là đi tìm Đại Bảo Chủ giải quyết chuyện, kết quả không ngờ ngay cả bóng người cũng không gặp.

Mà Đại Bảo Chủ không tiếc từ bỏ bồi dưỡng Thần Vật cũng phải thoát khỏi nơi đây, làm cho bọn hắn càng thêm vững tin thực lực của Diệp Tỳ Phong rất kinh khủng, cũng khiến bọn hắn càng thêm lo lắng, hắn sẽ giận lây sang bọn hắn.

- Không sao, chạy thì chạy thôi.

Diệp Tỳ Phong thản nhiên nói:

- Vậy bây giờ sẽ có một vấn đề, Đại Bảo Chủ của các ngươi đã không có, tiếp đó, Vạn Bảo Các sẽ xử lý thế nào?

Lời nói này làm cho cho hai người nhú mày.

Bọn họ đều là người thông minh, trong lòng hiểu rõ, hiện tại, là lúc nên đưa ra lựa chọn.

Động Nguyên im lặng một lát, mở miệng trước nói:

- Diệp Thánh, không biết Đại Bảo Chủ còn có khả năng trở về hay không?

Diệp Tùy Phong nói:

- Cho dù trở về, hấn cũng sẽ hoàn toàn tôn trọng lựa chọn của các người.

Câu này đã nói rõ tất cả.

Động Nguyên cúi đầu, khom người cúi đầu:

- Ta, nguyện giống với Thư viện Thiên Phủ, nhờ ngài dẫn dắt Vạn Bảo Các đến một tương lai càng tươi sáng hơn.

Lão lựa chọn thân phục, hoặc tạm thời thân phục.

Dù sao, thực lực một mình Diệp Tùy Phong đã vượt ra khỏi toàn bộ bọn hấn.

Phản kháng là hoàn toàn không sáng suốt.

Trước mắt, có thể bảo vệ Vạn Bảo Các chính là lựa chọn chính xác nhất.

Đến lúc đó, khi Diệp Tùy Phong chiến bại, Đại Bảo Chủ trở về, tin tưởng ngài ấy cũng sẽ hiểu.

- Đừng dối trá như vậy!

Nhưng Thẩm Mật lại có ý nghĩ khác.

Nàng có chút phần hận nói:

- Qua nhiều năm như vậy, chúng ta cần trọng vì Vạn Bảo Các, dốc hết toàn lực luyện chế tháp Khởi Nguyên, vì tranh đoạt địa bàn mà chết bao nhiêu tộc nhân, chính là vì Thần Vật đáng chết này!

Thẩm Mật đập tới một cước, đài cao trong động phủ ầm vang sụp đổ.

- Bây giờ thế nào, hấn ta ngay cả nói một câu cũng không đã bỏ xuống tất cả chúng ta!

- Hấn ta coi chúng ta là cái gì? Một bầy chó sao?

Thẩm Mật nghiêng răng nghiêng lợi, bọn họ đều là người đứng đầu thế giới, lật tay thành mây trở tay thành mưa, lại bị Đại Bảo Chủ đối đãi như thế, chuyện này đã triệt để chọc giận nàng.

Nàng quay lưng, nói với Diệp Tùy Phong:

- Diệp Thánh, xin ngài tha thứ cho ta thất thố.
- Từ hôm nay trở đi, Thẩm gia ta sẽ triệt để rời khỏi Vạn Bảo Các, nếu ngài không chê, ta nguyện ý toàn lực chúc ngài, quét sạch Thần Vật trên thế giới!

Thẩm Mật ngẩng đầu:

- Ta chỉ cầu, sau khi ngài giết chết Đại Bảo Chủ có thể cho ta nhìn thi thể của hắn một chút!

Hiển nhiên, trái tim nàng đang hoàn toàn đóng băng đối với cách làm của Đại Bảo Chủ.

- Có thể.

Diệp Tùy Phong nhìn vị gia chủ nhà gái này, nói:

- Nhưng hành động rời khỏi Vạn Bảo Các, không cần phải như thế.
- Từ hôm nay trở đi, người chính là một đời Đại Bảo Chủ mới của Vạn Bảo Các, hi vọng người có thể kinh doanh nó càng tốt hơn, để nó chân chính biến thành một thế lực thương nghiệp thuần túy.
- Đến lúc đó, ta sẽ để cho người gặp mặt Đại Bảo Chủ.

Sau khi Diệp Tùy Phong nói xong, Thẩm Mật hít một hơi thật sâu.

Sau đó hai tay ôm quyền, quỳ một gối xuống trên mặt đất.

Bên cạnh Động Nguyên thấy như vậy thì trong lòng thầm nghĩ đáng tiếc, thật ra, lúc đầu lão mới là người có cơ hội nhận được vị trí này nhất.

- Ta cho người mấy ngày để dàn xếp chuyện kế tiếp của Vạn Bảo Các.

Diệp Tùy Phong nói:

- Nên lưu thì lưu, nên giết thì giết, ta tin tưởng người biết nên làm như thế nào!

- Sau khi hoàn thành, người hãy cùng ta đi Thần điện Đại Đạo.

.....

Trung Châu, Thiên Vực thứ nhất.

Một vùng đất rộng lớn ở trung ương nhất của Thiên Vực có một sơn mạch màu đen kéo dài không dứt, như mũi kiếm đâm thẳng trời xanh.

Nơi này được mọi người gọi là Thần Sơn.

Bởi vì trong ngọn núi lớn này, bá chủ duy nhất của Trung Châu, Thần điện Đại Đạo ở đây.

Thần Sơn vĩ ngạn, uy nghiêm bá đạo.

Ở xung quanh, nơi hiểm yếu mọc thành bụi, khắp nơi đều là trận pháp cực kỳ khủng bố.

Đáng sợ nhất là trận pháp đó cũng không phải là Thần điện Đại Đạo bố trí mà là tự nhiên hình thành, uy lực cực kỳ đáng sợ!

Chuyện này cũng đại biểu cho chỗ nghịch thiên của Thần điện Đại Đạo và Thần Sơn.

Mà nếu người bên ngoài muốn tiến vào Thần điện Đại Đạo chỉ có một con đường có thể đi.

Con đường này được gọi là Thang Trời Đại Đạo.

Chương 238: Thang Trời Đại Đạo

Thang Trời tổng cộng có chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc, nối thẳng vào trong Thần điện.

Nếu có thể thông qua Thang Trời đi vào Thần điện, như vậy cũng đại biểu cho người đã có tư cách trở thành một thành viên của Thần điện Đại Đạo.

Đây cũng là phương thức Thần điện chọn lựa đệ tử.

Những người có thể thông qua thang trời để vào Thần điện đều là thiên kiêu vô thượng thiên phú nghịch thiên.

Hoặc chính là các đại năng đã tinh thông pháp tắc trời đất đáng sợ.

Cho nên dù số người của thần điện Đại Đạo cũng không nhiều nhưng lại vững vàng ngồi lên vị trí thứ nhất Trung Châu, chỉ cần ra lệnh, không ai dám không theo!

Lúc này, hai bóng người đi tới vị trí phía trên ngọn Thần sơn.

Ngọn núi màu đen nguy nga dưới chân tỏa ra khí thể bàng bạc.

- Diệp gia chủ, chúng ta đến rồi.

Thẩm Mật nói.

Hai người chính là Diệp Tùy Phong và Thẩm Mật vừa từ núi Tiên Đạo chạy tới.

Sau khi xác định Đại Bảo Chủ đã bỏ trốn, Thẩm Mật tức muốn nổ tung, sau đó trực tiếp biểu hiện quy thuận Diệp Tùy Phong.

Sau đó, bọn hắn đi ra khỏi bí cảnh, Thẩm Mật nói chuyện này cho các cao tầng Vạn Bảo Các ở ngoài biết.

Không khác với trong dự liệu của nàng lắm, các cao tầng khác cũng nhao nhao bắt đầu tức giận.

Bọn hắn phân đấu vì Vạn Bảo Các nhiều năm như vậy, thậm chí rất nhiều huynh đệ tử muội cũng bởi vậy mà chết thảm, kết quả khi cường giả sắp tiến đến, khi Vạn Bảo Các rơi vào hung hiểm nhất thì Đại Bảo Chủ lại bỏ trốn!

Các vị cấp cao lập tức sôi trào.

Sau đó, mượn cơ hội này, Thẩm Mật trực tiếp kéo cờ, dẫn đầu biểu thị mình sẽ đi theo Diệp gia.

Thứ nhất là vì đảm bảo tương lai của Vạn Bảo Các, không đến mức sụp đổ trong nháy mắt.

Thứ hai là vì trả thù Đại Bảo Chủ.

Bọn họ đều là nhân vật cấp bậc Hùng Chủ, bị người khác coi như chó săn, đương nhiên oán khí cực nặng.

Lúc này, phía dưới có hơn phân nửa người chủ sự biểu thị nguyện ý đi theo Thẩm Mật, từ đó thay đổi địa vị.

Cũng có người nản lòng thoái chí, trực tiếp bỏ lại thân phận người chủ sự, quay người rời khỏi, từ đó không có chút liên quan nào với Vạn Bảo Các.

Một thế lực không lồ lại kịch biến như vậy.

Sau khi xử lý xong một chút nhân tố không ổn định, Diệp Tùy Phong lập tức dẫn Thẩm Mật, chuẩn bị rời khỏi.

Trước khi đi, hắn còn lưu lại một gốc mầm non của Đại Thụ Khải Mông, dùng để tịnh hóa pháp tắc và thổ địa bị ăn mòn.

Cây con kia lớn dần, che khuất bầu trời, từ đó về sau sẽ trở thành tiêu chí bắt mắt nhất của núi Tiên Đạo.

Sau nửa canh giờ, hai người bọn họ đã xuất hiện ở trên bầu trời Thần Sơn.

- Ở chỗ sâu của Thần Sơn này chính là hang ổ của Thần điện Đại Đạo.

Thẩm Mật nói.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Trên đường đại người đến đây đi, Thẩm Mật đều đang kể cho hắn nghe về chuyện xưa truyền kỳ của Thần điện Đại Đạo.

Cái gì bá chủ Trung Châu, nơi đại năng khắp thiên hạ hội tụ, không phải thiên kiêu tuyệt thế không thể tiến vào rồi.

Mà nhắc đến nhiều nhất chính là đại trận đáng sợ tự nhiên thành thành của Thần Sơn, đơn giản chính là khu hiểm yếu tốt nhất trên thế giới này.

Diệp Tùy Phong cúi đầu nhìn xuống, tự nhiên mà thành chó má gì chứ.

Hắn liếc mắt đã nhìn ra, những trận pháp đó chẳng qua là lợi dụng Thần Vật diễn sinh ra mà thôi.

Nếu như hắn không nhìn lầm, Thần Vật của Thần điện Đại Đạo có thuộc tính là Kim.

Với lại vô cùng trùng hợp giống với khí tức Tiên giới nồng đậm trên Thần Vật của Vạn Bảo Các.

- Thú vị!

Diệp Tuy Phong nhìn về phía chỗ sâu Thần Sơn, trong mắt lấp lóe lên tia sáng, một đại điện thanh đồng xù xì trong tiểu thế giới.

Cung điện đó chính là nơi tất cả pháp tắc hội tụ.

Mà nơi đó cũng xuất hiện một chỗ trống to lớn.

- Diệp gia chủ, ta có quen biết với một vị trưởng lão của Thần điện.

Thẩm Mật nói:

- Hay để ta liên lạc với lão ấy trước xem thử Điện chủ Thần điện đến cùng ở đâu?

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

- Không cần, hắn giống với Đại Bảo Chủ của các ngươi, cũng đã chạy trốn.

- Loại người có cấp bậc như bọn hắn đều có năng lực tính ra vận mệnh của mình.

Thẩm Mật lập tức ngạc nhiên.

Nàng thật không thể tin được, ngay cả Điện chủ Thần điện cũng chạy trốn?

Người sáng lập hai thế lực cường đại nhất trên thế giới, người vượt qua mọi tu sĩ thế gian, thậm chí không dám gặp mặt Diệp Tuy Phong.

Nghe hơi bỏ chạy, giống như chó nhà có tang.

Diệp Tuy Phong đến cùng cường đại cỡ nào?

- Vậy chúng ta bây giờ... Nên làm gì đây?

Thẩm Mật hỏi.

Diệp Tuy Phong cười nói:

- Trồng cây thôi.

- Đợi ta trồng cây và xác nhận xong một việc.

- Sau đó lại đi tìm từng người bọn hấn tâm sự.

Hấn vẫn phải đi xác nhận một chút, Điện chủ Thần điện Đại Đạo này có phải cũng là một trong năm khí tức lúc ấy hấn gặp trong không gian hư vô không.

Nếu thật là vậy thì quá dễ làm, vừa vặn hốt gọn một mẻ.

Thảm Mật nhẹ gật đầu, nói:

- Vậy chúng ta đi vào từ Thang Trời Đại Đạo đi, trận pháp bên ngoài Thần Sơn này quả thực có chút đáng sợ.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cái mũi.

- Đi.

Hấn cũng muốn nhìn thử xem cái gọi là Thang Trời Đại Đạo này đến cùng là cái gì.

Thế là, hai người bay về phía lối vào Thần Sơn.

Lối vào Thang Trời.

Một đám người đang kích động đứng trước cổng Thang Trời.

Đây không phải trùng hợp, mà như tình huống thường ngày ở Thần Sơn.

Những người này đều là từ Tứ Hải Bát Hoang, nghe danh đến đây.

Bởi vì Thang Trời Đại Đạo không chỉ là con đường Thần điện lựa chọn đệ tử, mà cũng là một chỗ tu luyện cực tốt.

Thang Trời, mỗi khi leo lên một tầng đều sẽ có cảnh ngộ khác nhau.

Đương nhiên, áp lực thừa nhận cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Leo lên thang trời càng cao thì cũng sẽ nói thiên phú của người này càng cường đại.

Cho nên cho dù không thể đăng đỉnh thì cũng có thật nhiều tu sĩ ngạo khí trùng thiên, cực kỳ có lòng tin đối với mình muốn đến ném thử một phen.

Thậm chí một ít đại tông môn cũng sẽ phái người đóng quân lâu dài ở đây, chính là vì đợi hạng người thiên phú trác tuyệt, thu làm môn hạ.

Chương 239: Không Phải Vừa Rồi Người Rất Oai Sao?

Nếu không phải Thần điện không cho phép xây thành trì dưới chân núi thì nói không chừng nơi này đã sớm mạnh mẽ mọc lên vài quái vật khổng lồ vượt qua thành Tinh Thạch.

- Phanh!

Một người trẻ tuổi, từ trên trên bậc thang chật vật lăn xuống dưới.

Cả người hấn dính đầy đất, tóc rối bù, cái mũi cũng bị lệch vị trí, nhưng trên mặt của hắn lại tràn đầy vui sướng.

Những người khác xung quanh cũng nhao nhao tiến lên, biểu thị chúc mừng.

- Chúc mừng, chúc mừng, không ngờ lại leo lên năm trăm tầng Thang Trời.

- Ha ha, cái này đã đạt tới tiêu chuẩn gia nhập đại tông nhất phẩm môn rồi!

Mặt mũi người trẻ tuổi cũng tràn đầy vui mừng, hắn xuất thân từ một gia tộc rất nhỏ yếu, nếu có thể tiến vào đại tông nhất phẩm, đối với gia tộc của hắn sẽ là một lần bay vọt về chất.

Đúng lúc này, một đám người mặc trường sam màu xanh lam, từ trên bầu trời rơi xuống.

- Trung Châu, nhìn qua cũng chỉ như vậy mà thôi.

Một tu sĩ trẻ tuổi cầm đầu, khinh thường nói.

.....

Thần Sơn ở Trung Châu, trước cửa vào Thang Trời Đại Đạo.

Một đám người nhìn vừa nhìn đã thấy cực kỳ quý khí từ trên trời giáng xuống.

Bọn hắn nhìn các tu sĩ bên cạnh, không che giấu mình vẻ khinh thường chút nào.

- Năm trăm tầng mà đã lấy làm kiêu ngạo.

- Ha ha, Trung Châu thật đúng là quá làm cho ta cảm thấy thất vọng.

Nam tử áo lam cầm đầu cười lạnh nói.

Các tu sĩ xung quanh lập tức nổi giận.

Từ trước đến nay, Trung Châu có địa vị cao thượng, bây giờ lại bị người ta khinh bỉ như thế, thật đúng là quá khinh người.

- Hừ, đây là đồ nhà quê từ đâu tới vậy?

- Nhân kiệt Trung Châu chúng ta, há lại người có thể tùy tiện chỉ trích!

Bọn hắn nhao nhao lên tiếng, nhìn hằm hằm nam tử áo lam.

Vẻ mặt nam tử lạnh nhạt, một khí thế cực kỳ mạnh âm vang bộc phát ra, trong nháy mắt trùng kích bọn hắn trực tiếp bay ra ngoài.

Người trẻ tuổi vừa rồi leo lên năm trăm tầng kia phun ra máu tươi, có thể nói là cực kỳ chật vật.

Vẻ khinh thường trên mặt nam tử áo lam càng thêm dày đặc.

- Điều nói đại lục thiên tài đông đảo, người tài ba xuất hiện lớp lớp, địa vực Trung Châu càng không cần phải nói.

- Ha ha, thật đúng là cười chết ta.

- Còn không bằng Bảo Đảo hải ngoại chúng ta, sớm biết như vậy, ta đã không lặn lội chạy từ ngàn dặm xa xôi tới.

Vẻ mặt các tu sĩ xung quanh cực kỳ oán giận.

Nhưng bọn hắn đúng là không có cách nào, hôm nay cũng không có đại năng ở đây, chỉ có thể nhìn nam tử này phách lối.

Đúng lúc này, hai bóng người, từ trên bầu trời rơi xuống.

Một người trong đó rơi xuống bên cạnh nam tử áo lam, đồng thời một tay trực tiếp đặt lên trên bờ vai hắn.

- Người là từ ngoài biển tới sao?

Diệp Tuy Phong rất hứng thú hỏi.

Nam tử áo lam trong nháy mắt kinh hãi, hẳn chính là Hợp Thể hậu kỳ, nhưng lại bị người này thân không biết quỷ không hay đi tới gần, còn đặt một cánh tay lên vai hắn.

Người này chắc chắn là đại năng Độ Kiếp, không thể sai được!

Hắn định tránh thoát ra ngoài, nhưng lại phát hiện một lực lượng vô hình đã khóa chặt hắn lại, một bước cũng không nhúc nhích được.

- Té thúc!

Nam tử lên tiếng kinh hô.

- Làm càn!

Lập tức, một vị lão giả bên cạnh đột nhiên quát.

Sau đó, khí thế Độ Kiếp kỳ bång đại bay thẳng về phía Diệp Tuy Phong.

Các tu sĩ bên cạnh nhao nhao kinh hãi, đây thật là một vị đại năng!

Nhưng đúng vào lúc này, một vị nữ tử đứng ở trước mặt hắn.

Cái gọi là thực lực kinh khủng của cảnh giới Độ Kiếp trực tiếp bị nàng phát tay đập cho tán loạn.

- Làm càn sao?

Thẩm Mật lắc đầu:

- Từ lúc nào Trung Châu chúng ta có thể để cho cư dân từ quần đảo hải ngoại phát ngôn bừa bãi?

Nàng trực tiếp vỗ tay, nhẹ nhõm giống như đập con ruồi.

Vị tu sĩ Độ Kiếp đến từ hải ngoại, tính cả các tu sĩ áo lam xung quanh hắn trực tiếp bị đập bay ra ngoài, ho ra đầy máu, lăn xuống trên mặt đất.

Quý khóc sùi gào.

Bộ dáng đó so với tu sĩ trẻ tuổi vừa leo lên năm trăm tầng trời bậc thang còn muốn thảm hại hơn.

Các tu sĩ xung quanh lập tức cười ha ha, vỗ tay khen hay.

Đám người này vừa rồi thật sự quá phách lối, với lại một lời không hợp đã xuất thủ đả thương người, bây giờ có người trị bọn hắn, thật sự quá sáng khoái.

Mà nam tử áo lam vừa rồi cao ngạo nhất nhìn thấy cảnh tượng này đã sợ đến chân cũng mềm nhũn.

Ai da, Tề thúc chính là cường giả số một số hai ở trên đảo bọn hắn, thậm chí có khả năng phi thăng thành Tiên!

Nhưng một vị tồn tại như vậy lại bị nữ tử tát một bàn tay đến thất điên bát đảo.

Đây mới là thực lực chân chính của Trung Châu sao?

- Tiền bối... Tha mạng.

Lão quả quyết nhận thua, cầu xin.

Diệp Tỳ Phong không khỏi vui mừng nói:

- Không phải vừa rồi ngươi rất oai sao?

Nam tử ngượng ngùng cười một tiếng, không dám trả lời.

- Ta hỏi ngươi, ngươi là tới từ quần đảo phái Nam à?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Nam tử gật đầu, ngoan ngoãn trả lời:

- Đúng vậy, tiền bối.

Bản đồ của thế giới này cực kỳ to lớn, vùng cực Nam là một đại dương khổng lồ.

Trong biển có mấy quần đảo, nhưng cư dân trên đảo không nhiều, thực lực cũng tương đối yếu kém, cho nên vẫn luôn không bị người khác nhắc đến.

Chỉ có điều, tiết điểm Thiên Đạo cũng không bị hạn chế địa vực, hải vực phía Nam cũng tồn tại rất nhiều tiết điểm.

- Ở chỗ các ngươi có Thần Vật không?

Diệp Tỳ Phong lại hỏi.

Nam tử ngân người, nói:

- Tiên bối muốn nói đến Thần Vật nào? Nội đan Thánh Thú hay linh khí Thánh phẩm?

- Không có gì.

Diệp Tỳ Phong buông tay ra cánh tay.

Câu trả lời này đã nói rõ mọi việc.

Quần đảo bên đó thực sự quá vắng vẻ, cho dù đã từng có Thần Vật tồn tại thì cũng sẽ bị mang đến đại lục này.

- Đi thôi.

Diệp Tỳ Phong khoát tay áo:

- Sau khi về Bảo Đảo thì tốt nhất ngoan một chút.

- Đại lục không phải người có thể tùy ý gây hấn, biết không?

Nam tử liên tục gật đầu, biểu thị mình tuyệt đối sẽ không lại ngỗ nghịch uy nghiêm của đại lục.

Chương 240: Thần Điện Đại Đạo

Sau khi nói xong, lão vôi vàng mang theo người của mình, lập tức chạy trốn.

Một khúc nhạc dạo ngắn thú vị kết thúc như vậy.

Nhưng chuyện này cũng làm cho các tu sĩ phía ngoài Thang Trời dời toàn bộ ánh mắt đến đây.

Hai vị này chính là đại năng chân chính, với lại bọn hắn còn giữ gìn tôn nghiêm của Trung Châu.

Các tu sĩ vô cùng tò mò, bọn hắn tới đây làm gì, chẳng lẽ cũng vì Đấng Thiên Thê sao?

Đại năng Đấng Thiên Thê, đây chính là cao tầng đi vào trong Thần điện, mấy năm cũng chưa chắc sẽ xảy ra một lần.

Bởi vì đều là nhân vật vang danh một phương, lỡ như leo lên không được thì chẳng phải là làm trò hề cho thiên hạ sao.

Các tu sĩ đều mong đợi nhìn hai người Diệp Tùy Phong.

Mà lúc này, Diệp Tùy Phong đã đi tới lối vào Thang Trời.

- Diệp gia chủ, Thang Trời này xem như là bảo bối của thân điện Đại Đạo, trận pháp trên đó quả thực bất phàm.

Thẩm Mật nói:

- Trăm năm trước, khi lần đầu tiên ta tới nơi này cũng phí rất nhiều sức lực mới thành công lên đỉnh.

Câu nói này cũng không phải là truyền âm.

Diệp Tùy Phong nhìn thấy, sau khi các tu sĩ xung quanh nghe được thì từng người trợn trắng mắt, khóe miệng co.

Thẩm Mật, người thật đúng là đại sư Versailles.

- Ta thử một chút.

Diệp Tùy Phong nói, sau đó cất bước đi thẳng về phía trước.

Vừa đi tới gần, hắn đã cảm nhận được trên trăm đạo khí tức pháp tắc, bao phủ toàn thân trên dưới của hắn vào trong, cảm giác giống như lúc ấy tiến vào Long Môn của Thư viện.

Nhưng khác biệt chính là, Long Môn của Thư viện là tìm kiếm tiềm lực của người tiến vào, từ đó phán đoán thiên phú.

Mà Thang Trời thì dùng lực lượng cường đại, áp chế người leo thang, tiến tới ép tiềm lực của hắn ra.

Cho nên Thang Trời cũng có tác dụng thí luyện, nhưng lực áp chế của nó là có cực hạn.

Diệp Tùy Phong nhắc chân, bước lên bậc thang thứ nhất.

- Đông!

Một tiếng vang trầm, đột ngột quanh quần trong trời đất.

Trong lòng mỗi người ở đây đều sinh ra một loại áp lực khác, hình như có một chuyện ghê gớm gì đó vừa xảy ra!

Vừa thần bí, vừa thu liễm.

- Răng rắc!

Bỗng nhiên một âm thanh thật lớn vang lên.

Mặt đất rung động, núi cao run rẩy!

Đám người nhao nhao kinh ngạc, không biết xảy ra chuyện gì.

Chờ sau khi bọn hắn ổn định thân hình, nhìn về phía Diệp Tùy Phong thì lập tức, mặt không còn chút máu!

Chỉ thấy từ dưới chân Diệp Tùy Phong bắt đầu, một vết nứt thật sâu đang dọc theo Thang Trời, bắt đầu lan lên, thẳng đến thần điện Đại Đạo ở chỗ sâu nhất Thần Sơn!

Mọi người choáng váng.

Không ngờ Thang Trời lại vì không chịu nổi uy thế của nam nhân này mà bắt đầu nứt ra!

.....

- Răng rắc! Răng rắc!

Sừng sững hơn mười ngàn năm, Thang Trời thần bí và cường đại nhất Trung Châu.

Ở trước mắt bao người, nứt ra một khe hở thật sâu.

Tất cả mọi người đều há to miệng, nhìn về phía nam nhân kia.

Phải có sức mạnh bực nào mới có thể làm cho Thang Trời không thể chịu nổi!

Lúc này, trong đầu bọn hắn đột nhiên sinh ra một vấn đề.

Hắn, đến cùng là ai?

- Diệp Thánh, ngài thật sự quá làm cho người ta sợ hãi!

Lúc này, Thẩm Mật chặc chặc cảm thán, cố ý lớn tiếng nói.

Thế là, cái tên Diệp Thánh này triệt để cắm rễ trong lòng tu sĩ Trung Châu.

Diệp Tùy Phong đương nhiên hiểu rõ dụng ý của nàng, khẽ cười nói:

- Chúng ta đi thôi.

Nói xong, hắn lần nữa đi lên Thang Trời.

Những pháp tắc trời đất trên Thang Trời dùng để áp chế Diệp Tùy Phong, nhao nhao nhượng bộ lui binh, nhường ra một con

đường Đại Đạo thuận tiện.

Rất nhanh, hai người Diệp Tùy Phong đã đi tới bậc cao nhất của Thang Trời.

Lúc này, đang có một đám người khí tức phi phàm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn khe nứt kéo dài từ phía dưới lên tới chỗ cao nhất của Thang Trời.

- Các ngươi là người phương nào?

Một lão giả đi lên phía trước, trầm giọng hỏi.

Cả người lão ta tràn đầy khí tức pháp tắc Tiên giới, xem ra lão ta chính là một cao tầng trong Thần điện.

- Vị này là chủ nhân của Thánh địa thành Vân Tiêu, đại nhân Diệp Thánh.

Thẩm Mật mở miệng nói.

Lão giả khẽ nhú mày.

- Thẩm gia chủ Vạn Bảo Các đúng không?

Lão ta nhìn hai người, nói:

- Làm sao, từ khi nào ngươi đã phản bội Đại Bảo Chủ của các ngươi, thay đổi địa vị?

Thẩm Mật cười nhẹ một tiếng:

- Không, là Đại Bảo Chủ phản bội Vạn Bảo Các, hiện tại Vạn Bảo Các đã quy về dưới trướng Diệp Thánh.

Người của thần điện Đại Đạo lập tức ghen hòng nhìn trần trời.

Tin tức này cũng quá đột ngột, quá nổ tung?

Bọn hắn không hoài nghi tính chân thực của tin tức, bởi vì câu nói này đến từ trong miệng Thẩm Mật.

Nàng chính là một trong mấy vị có quyền cao chức trọng nhất Vạn Bảo Các!

- Thẩm gia chủ, loại chuyện này, ngươi tốt nhất đừng nói giỡn.

Lão giả chau mày, chuyện này thật không thể tưởng tượng.

Thẩm Mật lắc đầu nói:

- Ta sẽ không ranh rỏi đến đây nói đùa.
- Đại Bảo Chủ phản bội Vạn Bảo Các, phản bội lại Vạn Bảo Các nỗ lực cả đời người, vớ lại...
- Nếu như ta không đoán sai, Điện chủ của các ngươi cũng đã phản bội các ngươi, cao chạy xa bay.

Câu nói này so với tin tức vừa rồi càng làm cho trong lòng người của thần điện Đại Đạo chấn động.

- Hoang đường!

Lão giả lập tức nổi giận, Điện chủ chính là tín ngưỡng của bọn họ.

- Thẩm Mật, ta khuyên ngươi nhanh mang theo vị Diệp Thánh này của ngươi lập tức rời khỏi Thần điện Đại Đạo.
- Về phần Thang Trời, nó vốn là mở ra cho tất cả mọi người, ta có thể không đi truy cứu chuyện nó bị nứt.
- Nhưng nếu ngươi còn dám ăn nói bừa bãi thì đừng trách ta không khách khí!

Lão ta nói xong, mấy đạo khí tức mạnh mẽ lập tức từ trong Thần điện nhô ra.

Đây là uy hiếp tới từ bá chủ Trung Châu.

Thẩm Mật còn muốn nói chuyện nhưng bị Diệp Tùy Phong ngăn cản.

- Điện chủ của các ngươi đúng là đã rời khỏi, nếu không tin, chúng ta có thể cùng nhau đi xem một chút.

Diệp Tùy Phong nói:

- Không nên ép ta ra tay.
- Thần Sơn còn có giá trị tồn tại, ta cũng không muốn nó bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Lão giả nhìn chằm chằm Diệp Tùy Phong, híp mắt lại.

Chương 241: Thu Thần Điện Đại Đạo Vào Trong Tay

Khí tức trên người vị Diệp Thánh này cực kỳ quý dị, không thể nhìn ra thực lực chân chính của hắn.

Nhưng Thần điện Đại Đạo lại e ngại người khác nào?

- Nếu người đã kiên trì như thế.

Một khí tức pháp tắc cường đại dần dần hiện lên trên người lão giả.

Lão ta và Thần điện Đại Đạo sau lưng nối thành một khối, vững như Thái Sơn.

- Vậy ta không thể làm gì khác hơn là mời các người rời khỏi!

Nói xong, lão giả vung tay lên, lực lượng pháp tắc vô biên vô tận từ trong đại điện bộc phát ra.

Lực lượng mạnh mẽ như Thái Sơn áp đỉnh đánh về phía Diệp Tùy Phong.

Nhưng sắc mặt Diệp Tùy Phong vẫn không thay đổi chút nào.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, cong ngón tay búng ra.

Thiên Đạo giới bất ngờ chuyển động, pháp tắc thiên đạo màu xám vọt thẳng lên!

- Âm âm!

Một trận động đất kịch liệt bộc phát ra từ chỗ sâu Thần Sơn.

Vẻ mặt tu sĩ bên ngoài nhao nhao kịch chấn.

Vị Diệp Thánh vừa rời đang đánh nhau với người của Thần điện Đại Đạo sao?

Có người vẻ mặt trắng bệch, người dám xuất thủ với thần điện Đại Đạo, đời này hắn cũng chưa từng thấy, chỉ sợ thế giới này sắp đổi trời rồi.

- Trở về!

Một ít người thông minh, cảm nhận được khí tức biến đổi, vội vàng mang theo người của tông môn mình rời khỏi dưới chân

Thần Sơn.

Cũng có chút người thực lực cường đại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào vị trí Thần điện Đại Đạo.

Trận giao phong này, đến tột cùng ai có thể thắng lợi?

Bọn hắn dời mắt nhìn ra xa, ý đồ xem thấu trận pháp ngoài Thần Sơn, nhìn trộm tình huống chân thật bên trong.

Nhưng lúc này, trong Thần Sơn đã là một mảnh hỗn độn, bụi mù phóng lên tận trời. Khắp nơi đều là rãnh sâu hoắm, Thần điện Đại Đạo sừng sững vạm vỡ năm trực tiếp sụp đổ hơn phân nửa.

Hai người Diệp Tùy Phong và Thâm Mật đứng ở trên quảng trường.

Mà vị lão giả vừa rồi kia còn có đám người khác của Thần Điện thì đã ngã xuống đất.

Lão giả ho ra đầy máu, vẻ mặt cực kỳ kinh hãi.

Lão ta thật sự là không ngờ, sớm đã đứng ở đỉnh cao nhất của thế giới, nhưng ngay cả một kích tiện tay của nam nhân này cũng không chống đỡ được.

Vừa rồi đụng nhau, dễ như trở bàn tay!

Pháp tắc Thần Vật trong khoảnh khắc đã bị Diệp Tùy Phong chôn vùi toàn bộ.

Loại người cấp bậc này, đơn giản không nên xuất hiện ở trong phương thế giới này!

- Đi thôi.

Vẻ mặt Diệp Tùy Phong vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như hắn chỉ vừa làm một việc cực kỳ bình thường, dẫn đầu đi vào trong Thần Điện.

Thâm Mật nhìn lão giả bản thân bị trọng thương, khẽ thở dài.

Sau đó, nàng vội đi theo Diệp Tùy Phong, rời khỏi quảng trường đại điện.

Một kích vừa rồi, Diệp Tùy Phong đã tiêu diệt pháp tắc Thần Vật trong Thần Điện, tương đương với trực tiếp phá hủy căn

cơ của Thần Điện.

Cho nên một đường đi tới không gặp bất kỳ trở ngại nào nữa.

Rất nhanh, hai người đã đi tới trước một tấm bia đá to lớn.

Diệp Tuy Phong vỗ tay phát ra tiếng, ba động trận pháp mãnh liệt lập tức phồng lên.

Sau một lát, một đại điện cổ màu thanh đồng xuất hiện trước mặt hai người.

- Nơi này chính là tiểu thế giới của Điện Chủ Sao?

Thẩm Mật tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nàng biết, cho dù là Đại Bảo Chủ, hay Điện Chủ Thần Điện, trên cơ bản đều ở trong tiểu thế giới của mình.

Thứ nhất vì dễ dàng lợi dụng Thần Vật hơn.

Thứ hai vì bản thân bọn hắn quá cường đại, nếu xuất hiện ở chủ thế giới rất có thể sẽ bị phản phệ.

- Đúng vậy.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Chính như hắn nhìn thấy, Điện chủ Thần Điện cũng đã trốn rời khỏi nơi này.

Hắn lần nữa sử dụng Thuật Thiên Cơ bắt đầu hội tụ khí tức của Điện chủ Thần Điện.

Sau đó, hắn cười.

- Thật thú vị!

Quả nhiên giống với hắn suy đoán, Điện chủ Thần Điện cũng là một trong năm ý thức mà hắn đã gặp lúc ấy trong không gian hư vô.

Năm người bọn hắn chính là năm thế lực cường đại nhất phương thế giới này, cũng là người có được năm Thần Vật ăn mòn thế giới nghiêm trọng nhất.

- Diệp Thánh, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?

Thẩm Mật hỏi.

Đại bảo chủ và Điện chủ đều đã chạy trốn, nếu một ngày không tìm được thì vẫn là tai họa ngầm.

Diệp Tuy Phong suy tư một lát, nói:

- Người tạm thời ở lại đây, xử lý một chút chuyện kế tiếp của Thần điện Đại Đạo.

- Tốt nhất có thể lưu lại tổ chức này giống như Vạn Bảo Các, ta không muốn tạo thành hỗn loạn quá lớn cho thế tục.

Loại thế lực bá chủ cấp bậc giống Thần điện Đại Đạo, dính líu rất rộng, có thể xưng là kinh khủng.

Nếu đột nhiên biến mất, như vậy sẽ có vô số người triệt để lâm vào khủng hoảng và hỗn loạn.

Diệp Tuy Phong không quá muốn tạo thành giết chóc vô nghĩa.

- Tuân mệnh.

Thẩm Mật đồng ý, nàng là cao tầng thế lực đứng đầu nên có năng lực xử lý tốt loại chuyện này.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

Hiện tại, hắn đã xác định, có được năm Thần Vật cường đại nhất chính là năm người kia.

Cho nên mấy thế lực còn lại cũng không cần hắn phải tự mình đi qua, vì rất có thể lại là công dã tràng.

Tiếp đó, chỉ cần tìm được bọn hắn, ngồi xuống nói chuyện, khi đó nhiệm vụ của hắn sẽ hoàn thành.

Con rùa già trong không gian hư vô sẽ là một manh mối rất tốt, thuận tiện xem thử con rùa già đó đến cùng là cái gì.

.....

Một góc mầm non của Đại Thụ Khải Mông đột ngột mọc lên từ mặt đất đỉnh núi cao nhất thần điện Đại Đạo, đâm thẳng trời xanh, che khuất bầu trời.

Cây con sinh trưởng cũng đại biểu cho một việc. Từ hôm nay trở đi, Thần điện Đại Đạo đã đổi chủ.

Thảm Mật gọi mấy cao tăng thực lực cao nhất của Vạn Bảo Các, thông qua một loạt thủ đoạn lôi kéo, uy hiếp, rất nhanh đã tiếp thu toàn bộ Thần điện.

Thần điện và Thần Sơn vẫn còn, đối với tu sĩ bình thường thì cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Chỉ có điều, vết nứt nhìn thấy trên Thang Trời khiến bọn hần giật mình đang liên tục nhắc nhở mỗi người.

Thần điện Đại Đạo đã xảy ra biến đổi lớn.

...

Cánh đồng tuyết phương Bắc.

Màu trắng, là khung cảnh quanh năm không đổi của nơi này.

Càng đi về phía Bắc thì càng băng tuyết càng dày, không có bất kỳ sinh linh nào có thể sinh tồn được ở đây.

Chương 242: Chân Tướng Diệp Chân Quang Tử Vong

Nhưng ở vùng cực Bắc, biên giới của thế giới, lại có một ốc đảo mà gió lạnh không thể xâm nhập.

Ở trung tâm nhất của ốc đảo có một đại thụ che trời, giống như trụ cột của thế giới, đứng vững giữa thiên địa.

Đại thụ chính là một tiểu thế giới riêng biệt, chỗ đỉnh cao nhất có một cung điện màu xanh lá, giống như Tiên phủ.

Trong Tiên phủ, năm bóng người với khí tức cực kỳ âm trầm, khoanh chân ngồi đối diện nhau.

Nếu như Diệp Tùy Phong ở đây thì sẽ phát hiện, năm người này đúng là năm khí tức mà hắn đã thấy trong không gian hư vô.

Đại Bảo Chủ, Điện chủ Thần Điện, còn có người dung nhập toàn bộ thần thức cánh vào đồng tuyết phương Bắc đều ở trong đó.

- Thần Sơn không còn.

Một người bị bao phủ trong áo giáp màu đen, bỗng nhiên mở miệng nói. Lão chính là Điện chủ Thần Điện.

- Ai, lúc này mới hai ngày mà đã lấy được Thư viện Thiên Phủ, Vạn Bảo Các, còn có Thần điện Đại Đạo, tốc độ của hắn quá nhanh.

Một lão giả tóc trắng phiêu dật trong gió, cảm thán nói. Lão chính là Đại Các Chủ của Vạn Bảo Các.

- Mẹ nó, vậy chắc phải tiếp theo hắn sẽ đi về phía đế quốc của lão tử sao?

Một người mặc long bào màu đỏ, nóng nảy nói.

- Không nhất định, cũng có thể là đi Thần Đình của ta.

Một người khác gầy trơ xương, cả người quần đầy vải mở miệng nói.

Sau đó, năm người bọn hắn lần nữa yên lặng.

- Ha ha.

Đại Bảo Chủ bỗng nhiên cười nói:

- Thật không ngờ, năm người chúng ta tranh đấu hơn vạn năm, nhưng kết quả lại là không thể không từ bỏ mọi thứ mình sáng lập, tránh đến nơi này.

Điện chủ Thần Điện lắc đầu nói:

- Thật ra ta đã sớm quan trắc được, có một màn sương mù đen che đậy Vòng Quay Vận Mệnh.

- Nhưng ai mà ngờ được, ẩn giấu trong màn sương mù này lại che giấu một con mãnh thú Hồng Hoang như thế.

- Với lại tốc độ, hắn quật khởi thật sự quá nhanh, căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào.

Mấy người nhao nhao gật đầu.

Làm này, tồn tại trên trần nhà cường đại nhất của phương thế giới này, sao bọn hắn có thể nghĩ đến sẽ xuất hiện một người dùng thực lực tuyệt mạnh, trong nháy mắt đánh nát bố cục vạn năm của bọn hắn.

- Thật ra, vào mấy năm trước ta đã cảm nhận được tồn tại dị thường này.

Lúc này, một người nữ duy nhất trong năm người nói chuyện, bà chậm rãi nói:

- Lúc mới bắt đầu nhất, ta cho rằng hắn sẽ là một uy hiếp của phương bắc, cho nên vận dụng một chút thủ đoạn, xóa sạch hắn.

Mọi người nhất thời sững sờ.

- Người đã giết hắn, vậy bây giờ đây là cái gì?

Nam tử mặc Long bào hỏi.

Lão bà lắc đầu nói:

- Không, ta giết là một người khác.

- Sau đó ta mới tra được, người đó là gia chủ trong một thành nhỏ ở biên giới phương Bắc, tên là Diệp Chấn Quang.

- Mà bây giờ, người quét sạch Thần Vật tên là Diệp Tùy Phong.

- Bọn hắn, là quan hệ cha con.

Vị nữ tu sĩ lớn tuổi nói xong, những người khác lập tức toàn bộ ngơ ngẩn, vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn hắn quen biết vạn năm, vô cùng hiểu rõ đối với thủ đoạn của mình.

Lão bà này tinh thông thuật diễn toán thiên địa, theo đạo lý thì tuyệt đối không thể nào tính toán sai lầm.

Trừ phi có tồn tại kinh khủng hơn bọn hắn, che đậy Đại Đạo, từ đó mới có thể làm cho kết quả tính toán bị sai.

Nhưng vì sao người kia phải làm như vậy?

Vì bảo vệ Diệp Tùy Phong sao?

Nhưng Diệp Tùy Phong cần được bảo vệ sao?

Vô số nghi vấn sinh ra trong đầu bọn hắn.

- Lúc ấy... Đến cùng là tình huống như thế nào?

Đại Bảo Chủ nhíu mày hỏi.

Bà ta thở dài một hơi, nói:

- Mấy năm trước, khi ta đang bồi dưỡng Thân Vật thì bỗng nhiên trong lòng rung động.
- Thế là, ta mới tiến hành diễn toán đạo pháp.
- Kết quả thì phát hiện, ở một nơi nhỏ cao lãnh phía Nam dâng lên một ngôi sao màu xám, ngôi sao đó rất có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với thế cục phương Bắc.
- Sau khi ta tiến một bước diễn toán, ngôi sao màu xám này mới ổn định ở trên người Diệp Chân Quang.

Nói xong, vẻ mặt lão bà có chút mê mang, nói:

- Nhưng Diệp Chân Quang này, còn có toàn bộ gia tộc của hắn, không có chút đặc biệt nào, đều là tu sĩ cực kỳ bình thường thôi.
- Nhưng để cho an toàn, ta vẫn dùng chút thủ đoạn, làm cho hắn chết ngoài Cao Lãnh Thanh Cốc.

Đám người cau mày, loại chuyện này đối bọn hắn thì chỉ là chuyện thường ngày, tất cả mọi người đều từng làm thủ đoạn tương tự, giết chết tất cả những thứ có thể uy hiếp mình từ trong trứng nước.

- Khi đó, Diệp Tùy Phong cũng rất bình thường sao?

Đại bảo chủ hỏi.

- Cực kỳ bình thường.

Bà ta nhẹ gật đầu:

- Thiên phú tu luyện của hắn cực kỳ kém cỏi, ba mươi tuổi vẫn còn ở cảnh giới Luyện Khí, không khác gì một phạm nhân không cách nào tu luyện.
- Cho nên, sau khi ta giết chết Diệp Chân Quang thì không còn chú ý hắn nữa.

Đại bảo chủ nhẹ gật đầu, đây là thao tác rất bình thường.

Thế gian đâu chỉ có tí tí sinh linh, đương nhiên không thể nào chú ý một người ba mươi tuổi còn ở Luyện Khí.

- Nhưng ngay sau khi Diệp Chấn Quang chết được nửa năm thì chuyện này xuất hiện lần nữa thay đổi.

Lão bà tiếp tục nói:

- Ngày ấy, bỗng nhiên có một thần thức vô cùng xa lạ, nhưng lại cực kỳ to lớn quét ngang cánh đồng tuyết phương Bắc.

- Sau khi ta cảm nhận được thì lập tức chạy tới, nhưng người đó lại thu hồi thần thức.

- Ta nhìn ra xa chân trời thì phát hiện có một đoạn vận mệnh giấu ở thật sâu trong sương mù.

- Mà mấy tháng sau, trong không gian hư vô lại xảy ra chuyện, đợi mấy người chúng ta đuổi tới thì lại không phát hiện chút gì.

Đám người gật đầu, chuyện lần đó, mọi người ở đây đều biết.

Cuối cùng, vì không có phát hiện bất cứ chỗ dị thường nào, nên chỉ có thể phán đoán là ngoài ý muốn.

- Từ ngày đó trở đi, ta đã phát hiện, hình như chuyện này đã vượt ra ngoài sự khống chế của mình.

Lão bà lại tiếp tục bảo:

- Thế là, vì lý do an toàn, ta chém đứt đoạn thời gian ngăn giết chết Diệp Chấn Quang, đồng thời xóa đi nhân quả có liên quan đến ta.

Đại Bảo Chủ cau mày, hỏi:

- Nói cách khác, vào lúc này, ngươi đã phát hiện chỗ không đúng sao?

- Đúng vậy.

Bà ta nhẹ gật đầu:

Chương 243: Lên Kế Hoạch Giết Diệp Tỳ Phong

- Hiện tại xem ra, hình như mấy người chúng ta đã rơi vào trong một âm mưu càng khủng bố hơn.

- Mẹ nó!

Nam tử mặc Long bào nhìn chăm chăm lão bà, lớn tiếng nói:

- Vậy vì sao ngươi không nói sớm?

Bà ta đăm đăm nhìn hắn, nói:

- Đừng quên, lúc đó, quan hệ giữa chúng ta đều là cạnh tranh và đối địch, ta chính là xử hạ phong.

- Với lại, ta cũng là từ sau những những chuyện xảy ra gần đây suy đoán được, có một bàn cờ lớn hơn đang bao phủ chúng ta vào trong.

Sau khi nói xong, mấy người lâm vào yên lặng thật sâu.

Bọn hắn thân là người mạnh nhất, thế giới lấy thiên địa làm bàn cờ, chúng sinh làm quân cờ.

Tự cho là ngồi trên đỉnh chí cao, khống chế vận mệnh toàn bộ sinh linh.

Lại không ngờ, chính bọn hắn cũng chỉ là quân cờ bị người ta điều khiển mà thôi.

Với lại, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ bị đá ra khỏi bàn cờ.

.....

Cánh đồng tuyết phương Bắc, lão bà nói một phen làm đám người rơi vào trong yên lặng.

Cho tới nay, bọn hắn đều đứng ở điểm cao nhất của thế giới, quan sát chúng sinh.

Cho là mình chính là đại chúa tể của phương thế giới này, nắm trong tay vận mệnh của chúng sinh, thậm chí là tiến trình của thế giới.

Nhưng còn bây giờ thì sao?

Đầu tiên là Diệp Tuy Phong, lấy sức mạnh cực kỳ khủng bố, trong khoảnh khắc làm cho bố cục vận năm của bọn hắn gần như sập bàn.

Sau đó lại phát phát hiện mình hình như lâm vào trong một ván cờ càng đáng sợ hơn.

Chuyện này làm cho bọn hắn nhất thời cảm thấy có chút thất bại.

- Lão tử thật sự sắp bị tức chết rồi!
- Vì sao gia hỏa này lại đột nhiên trở nên cường đại như vậy?
- Cho dù là gia hỏa nào đó từ Tiên giới trùng sinh ở thế giới của chúng ta thì cũng không thể nào trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đạt tới loại trình độ đó.

Nam tử mặc Long bào vò đầu bứt tai, lão thật sự không thể nào hiểu được nguyên nhân Diệp Tùy Phong cường đại.

Đại Bảo Chủ trầm giọng nói:

- Chuyện này đúng là quá quỷ dị.
- Nhưng Diệp Tùy Phong cường đại là sự thật.
- Với lại, vì lập trường khác biệt nên chúng ta và hắn là kẻ địch trời sinh.
- Hiện tại, chuyện nên suy tính nhất là hắn có khả năng tìm được chúng ta hay không?
- Chúng ta nhất định phải sớm chuẩn bị sẵn sàng mới được!

Vẻ mặt nam tử mặc Long bào kinh ngạc, nói:

- Làm sao có thể tìm được?
- Chúng ta đã chém tất cả nhân quả, nếu có thể tìm được thì chắc là đã sớm làm tiện nhân này chết khô!

Lão chỉ vào bà lão của cánh đồng tuyết phương Bắc, làm vẻ mặt lão bà lập tức đen như đáy nồi.

- Đừng tưởng rằng bây giờ chúng ta ngồi cùng nhau thì ta sẽ không dám ra tay với ngươi!

Vẻ mặt nam tử mặt Long bào ngượng ngùng, biểu thị lão chỉ quen miệng mà thôi.

Lúc này, Điện chủ Thân Điện nói:

- Đều thu liễm một chút, tình huống hiện tại không cho phép chúng ta xảy ra nội đấu.

Lão nhìn quanh mấy người:

- Sức mạnh của Diệp Tùy Phong đã vượt ra khỏi tưởng tượng của chúng ta.

- Cũng không thể ngoại trừ hẳn có thủ đoạn đáng sợ gì có thể có thể tìm kiếm được vị trí của chúng ta.

- Cho nên Đại Bảo Chủ nói rất đúng, chúng ta nhất định phải sớm chuẩn bị mọi thứ.

Nam tử quần vải cả người nói:

- Vậy chúng ta đầu tiên phải làm rõ ràng nguyên nhân Diệp Tùy Phong trở nên mạnh mẽ.

Mấy người đồng ý nhẹ gật đầu.

Sau đó, Đại Bảo Chủ lấy ra một nắm đất màu đen, đặt ở trước mặt mọi người.

- Đây là ta lấy được từ Thiên Vực thứ năm, lúc ấy, chính là lúc Diệp Tùy Phong phá hủy Bút Thương Sinh.

Đại bảo Chủ nói:

- Từ khí tức trên đó có thể thấy được, Diệp Tùy Phong sử dụng thủ đoạn gần giống với Thiên Đạo.

Điện chủ Thần Điện nhíu mày.

- Chẳng lẽ hẳn nắm giữ pháp tắc thiên đạo sao?

Đám người liếc nhau.

Nam tử quần vải nói:

- Nếu như chỉ có vậy thì còn đỡ.

- Đúng!

Nam tử mặt Long bào lớn tiếng nói:

- Vậy chúng ta sợ hãi cái gì? Pháp tắc thiên đạo đã chết mà thôi, Thần Vật trên tay chúng ta, cái nào không mạnh bằng nó?

Lão bà cánh đồng tuyết phương Bắc lạnh lùng nói:

- Vậy nếu là pháp tắc thiên đạo hoàn chỉnh thì sao?

Mấy người nhất thời yên lặng.

Nếu là pháp tắc thiên đạo hoàn chỉnh thì là chuyện khác rồi.

Nếu như Diệp Tuy Phong nắm giữ pháp tắc thiên đạo hoàn chỉnh vậy thì tương đương với, hiện tại hẳn chính là Linh Tính Thiên Đạo.

Pháp tắc thiên đạo còn sống cũng không phải dễ đối kháng như vậy.

- Chắc là... Không thể nào đâu, không ai sẽ biến thái như vậy.

Nam tử mặc Long bào nói.

- Chúng ta không thể loại trừ khả năng này.

Đại Bảo Chủ nói:

- Nhưng cho dù là Thiên Đạo hoàn chỉnh thì chúng ta cũng không phải là không có biện pháp đối kháng.

- Đến lúc đó, có thể nghĩ biện pháp dẫn hẳn ra ngoài chủ thể giới.

- Nếu như vậy, cho dù là chúng ta, hay Thân Vật trong tay chúng ta đều sẽ không bị phương thể giới này áp chế, có thể phát huy ra năng lực lớn nhất.

Điện chủ Thần Điện nhẹ gật đầu:

- Ừm, với lại nếu Diệp Tuy Phong mất đi chủ thể giới che chở thì năng lực pháp tắc thiên đạo cũng sẽ giảm bớt đi nhiều.

Mấy người đều gật đầu, biện pháp này rất có thể thực hiện được!

Dù sao mọi người đều là lão quái vật đã sống mười ngàn năm, rất nhanh đã bắt được chỗ mấu chốt của vấn đề.

Sau đó, bọn hắn coi đây là điểm xuất phát, bắt đầu tiến hành phân tích với sắp xếp, chuẩn bị sẵn sàng kế hoạch.

Chỉ chờ đợi Diệp Tuy Phong nhảy vào bọn hắn tỉ mỉ mai phục này thôi.

- Hắc hắc, ta nói, nếu hắc tìm không thấy chúng ta thì chẳng phải chúng ta đã toi công bận rộn sao.

Nam tử mặc Long bào cười nói.

Đại Bảo Chủ lắc đầu.

- Đương nhiên không, Diệp Tùy Phong vẫn là một mầm tai họa, cho dù hắc không tìm đến chúng ta gây phiền phức thì chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp diệt trừ gia hỏa này.

- Chỉ còn ngàn năm nữa là chúng ta đã có thể nuốt toàn bộ thế giới vào, mọi người chắc cũng không muốn từ bỏ như thế chứ.

Đám người gật đầu.

Bọn hắc cố gắng nhiều năm như vậy, làm sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ, có thể diệt trừ Diệp Tùy Phong là kết quả tốt nhất.

Chương 244: Năm Trận Pháp Siêu Cấp Không Lộ Trong Không Gian Hư Vô

Về phần những người hư hư thực thực bố trí bàn cờ lớn hơn kia, chờ bọn hắc nuốt xong thế giới lại tính toán sau cũng không muộn.

Bọn hắc thương lượng xong nên chuẩn bị làm gì tiếp theo, mấy người cũng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

- Ai, các người nói, vị trí của chúng ta có khả năng nhất bị hắc tìm được từ nơi nào?

- Dù sao chúng ta đã chém đứt nhân quả.

Nam tử mặc Long bào nói.

Đại Bảo Chủ trầm ngâm nói:

- Chuyện này không thể nói chính xác được.

- Nhưng chúng ta vẫn còn có một chỗ không cách nào đi chém rụn nhân quả.

- Chỗ nào?

Nam tử mặc Long bào sững sờ.

Lão bà đại diện cho Cánh đồng tuyết lạnh lùng nói:

- Ngu xuẩn, đương nhiên là con rùa già trong không gian hư vô, chúng ta vì nó mà bố trí nhiều thủ đoạn ở nơi đó như vậy, há lại nói chặt đứt là có thể chặt đứt?

Điện chủ Thân Điện cười nói:

- Đây chính là không gian hư vô, mặt tối của thế giới, đương nhiên không có cách nào hoàn toàn xóa đi nhân quả.
- Chỉ có điều, không thể nào dùng chân thân đi đến nơi đó, cho nên nhiều nhất thì Diệp Tỳ Phong cũng chỉ có thể phát hiện bố cục ở nơi đó của chúng ta mà thôi.

Đám người nhẹ gật đầu.

Không gian hư vô là một chỗ cực kỳ đặc biệt.

Ngoại trừ cộng sinh tồn tại với thế giới ra thì những sinh linh khác, trên cơ bản sẽ không có cách nào lấy trạng thái bản thể xuất hiện trong không gian hư vô.

Trừ phi, tu vi hoặc thần thức của hấn đã vượt xa khỏi giới hạn của thế giới, mà ít nhất phải mạnh hơn gấp nghìn lần.

Nhưng chuyện này không thể nào xảy ra được, đám người coi loại suy đoán này là thiên phương dạ đàm, trở thành trò đùa.

Nhưng khi bọn hấn đang thương lượng nên đối phó Diệp Tỳ Phong như thế nào thì một bóng người cũng vừa xuyên phá bức tường thế giới, đi tới thế giới mặt tối, trong không gian hư vô.

Người này chính là Diệp Tỳ Phong.

- Lão bằng hữu, ta lại tới rồi đây.

Trên mặt Diệp Tỳ Phong lộ ra nụ cười, đây là lần thứ ba hấn đi tới nơi này.

Lần thứ nhất là mang theo Diệp Long, câu cá trong dòng sông thời gian, sau đó tạo dựng Lôi đài Tuyên Cổ.

Lần thứ hai vì tìm kiếm chân tướng Diệp Chấn Quang tử vong, đến đây tìm kiếm dòng sông thời gian, kết quả bị người nào đó

hố một lần, sau đó vì tu vi tăng lên quá nhiều mà không cẩn thận làm dòng sông thời gian thủng một lỗ.

Từ đó làm cho tất cả thời gian những năm trước đó đều biến mất.

Mà lần này, hẳn đến để xem con rùa già kia đến tột cùng là thứ gì, thuận tiện tìm kiếm năm bằng hữu đang ẩn nấp kia nói chuyện tâm tình một chút.

.....

Trong không gian hư vô.

Diệp Tùy Phong ung dung phi hành.

Sau khi tới đây, hẳn đã có thể giải trừ phòng hộ Thiên Đạo giới, thật sự là cả người sáng khoái.

Mặc dù đây chẳng qua là một lớp màng pháp tắc, không ảnh hưởng đến giác quan của cơ thể.

Nhưng luôn cảm thấy, giống như bị nhốt vào trong một cái bao, luôn có chút khó chịu.

Rất nhanh, Diệp Tùy Phong đã nhìn thấy dòng sông thời gian.

Cũng nhìn thấy cái khe to lớn bị mình nổ nát trước đó.

Dòng sông thời gian, vì mấy năm thời gian này mà đã dài lên một chút.

Nhưng đoạn thời gian lúc Diệp Chấn Quang bị tập kích đã biến mất toàn bộ.

Mà trong cái khe kia vẫn đang không ngừng có sương mù hỗn độn tràn vào, đã chiếm khoảng gần một nửa không gian hư vô.

Diệp Tùy Phong đi tới gần, nắm một nắm hỗn độn.

Loại vật này ở giữa có và không có, bất cứ lúc nào cũng luôn cuồng bạo, trong này đều là hỗn loạn.

Đây là một loại năng lượng bản nguyên nhất, cũng là năng lượng khó lợi dụng nhất, chỉ có một loại kỳ vật nghịch thiên nào đó mới có thể hấp thu lực lượng trong hỗn độn, biến hoá để cho bản thân sử dụng.

Khải Mông Thụ chính là một loại.

Chờ đợi nó sinh trưởng đến giai đoạn nhất định, bộ rễ sẽ đâm vào trong hỗn độn, xúc tiến toàn bộ thế giới phát triển và tiến hóa.

Đương nhiên, đó là dưới tình huống Linh Tính Thiên Đạo còn khỏe mạnh.

Tùy tiện nhìn một chút, Diệp Tùy Phong đã rời khỏi nơi này, lần theo ấn tượng trước đó, tiến về chỗ của con rùa già kia.

Tốc độ của hắn cực nhanh, không bao lâu đã gặp được một con rùa lớn siêu cấp giống như một thế giới.

Vẫn may, năng lượng hỗn độn tràn vào còn ở rất xa, muốn ảnh hưởng đến nó, chí ít còn cần mười mấy năm nữa.

Con rùa khổng lồ lẳng lẳng trôi nổi ở trong hư không, vẫn không nhúc nhích.

Diệp Tùy Phong xe nhẹ đường quen đi đến trước đầu nó, lỗ mũi to lớn giống như hai cái động trời vô cùng kinh khủng, thường cách một đoạn thời gian sẽ phun ra một cơn gió lốc cuồng bạo.

- Để ta xem thử người đến cùng là cái gì?

Diệp Tùy Phong trực tiếp thử đánh ra một chưởng.

Áo giáp màu đen trên đỉnh đầu nó lập tức lan ra một vòng năng lượng đáng sợ vô biên!

Nương theo khí tức pháp tắc cực kỳ đáng sợ cuồng bạo đánh về phía Diệp Tùy Phong.

Loại lực lượng này, cho dù là tu sĩ Đại Thừa kỳ ở đây thì chỉ sợ cũng sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt!

Năng lượng kinh khủng này còn chưa thổi bay được ống tay áo của Diệp Tùy Phong.

Sau đó đã bị khí cơ trên người hắn đánh tan toàn bộ.

- Ừm, quả nhiên là năm người các người.

Diệp Tùy Phong nhẹ gạt đầu.

Một kích vừa rồi, nhưng thật ra là một trận pháp công kích siêu cấp do người bố trí.

Căn cứ khí tức trên trận pháp phán đoán, chính là năm người đứng đầu thế giới liên thủ tạo thành, có phải là vì đề phòng có người tiếp xúc với lão quy.

Lần trước chính là như vậy, lúc ấy Diệp Tùy Phong còn không quá muốn gặp bọn hắn cho nên không tìm kiếm làm gì.

Chỉ có điều lần này, năm ý thức đó lại không đến đây.

- Đừng sợ mà các bằng hữu của ta.

Diệp Tùy Phong lắc đầu, sau đó dùng thần thức đáng sợ dò xét vào.

Trong nháy mắt, năm trận pháp siêu cấp khổng lồ lập tức xuất hiện.

Đó là năm loại trận pháp tương tự, bám ở phía bên ngoài lão quy, mỗi một trận pháp đều tạo thành một lối đi, kéo dài vào trong chủ thế giới.

Trong đó có hai đường thông đến vị trí Trung Châu, chính là núi Tiên Đạo và Thần điện Đại Đạo.

Một cái, thông đến cực Bắc chỗ cánh đồng tuyết phương Bắc, có lẽ trước đó Diệp Tùy Phong đã nhìn thấy, đó là Mộc Pháp Tắc.

Hai cái còn lại thì một cái thông đến phía Đông thế giới, chính là Hỏa Pháp Tắc.

Một cái khác thì thông đến phía Tây thế giới, chính là Thổ Pháp Tắc.

Với lại, nơi có pháp tắc khác nhau đều tràn đầy khí tức Tiên giới.

Chương 245: Lão Quy Tĩnh! Chuyện Xưa

- Pháp tắc Ngũ Hành đến từ Tiên giới.

Diệp Tuy Phong nhíu mày, hần phát hiện, càng điều tra, tất cả mũi nhọn đều càn chỉ về Tiên giới.

Chí bảo Ngũ Hành của Tiên giới đồng thời xuất hiện ở phương thế giới này, còn thành tựu năm thế lực mạnh nhất.

Nếu có người nói đây là trùng hợp, hần nhất định sẽ chửi mẹ nó.

Lại thêm, người bố cục trong dòng sông thời gian cũng tám phần mười là tới từ Tiên giới.

Từ tình huống trước mắt xem ra, hình như có người nào đó ở Tiên giới muốn mưu đồ thứ gì ở thế giới này.

Nhưng nơi này có thứ gì đáng giá đại năng Tiên giới ra tay chứ?

Chẳng lẽ, là bản nguyên thế giới?

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm, tác dụng chủ yếu của năm trận pháp này chính là rút ra năng lượng, có lẽ thật đúng là như thế.

Mà con rùa khổng lồ này chính là đầu nguồn năng lượng bọn hần rút ra.

Nói cách khác, con lão quy này, lại chính là ý chí thế giới của phương thế giới này!

Hoặc nói cách khác, là Khải Mông Thụ đã chết, Linh Tính Thiên Đạo đã chết, còn có ý chí thế giới bị cưỡng ép tỉnh lại, cả ba dung hợp biến thành ý chí thế giới khác.

Nó, chính là thế giới.

Nơi bản thể của nó chính là chỗ của bản nguyên thế giới.

Khó trách, năm người kia khắc trận pháp lên người con lão quy này vì để hấp thu lực lượng bản nguyên nhanh hơn.

- Quá phạm.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, tạm thời không để mắt đến năm trận pháp, lần nữa thăm dò vào trong cơ thể lão quy.

Hần nhìn thấy, trong cơ thể cực lớn của nó đã trống rỗng một mảnh.

Hơn phân nửa thân thể đã bị đù loại cái gọi là Vật của Thần Ma ăn cắp hơn phân nửa, trong đó năm phe thể lực là đạo tặc tồi tệ nhất.

Con rùa già nhìn thấy bên ngoài thật ra đã chỉ là thể xác.

Ý thức của nó vẫn tồn tại, chỉ có điều đã lâm vào trong ngủ say vô tận.

- Ngươi thật thảm.

Trước đó, từ miệng Thiên Cơ lão nhân biết được, nó vì cứu thế giới mà không tiếc gãy con đường đi tới của mình, đuổi hết vật Thần Ma lưu lại trong thế giới.

Lại không ngờ, hôm nay, nó bị sinh linh từ trong thế giới của mình coi như tài nguyên tu luyện, vô tình rút ra, sắp gặp tử vong.

- Trước tình đây đi.

Tâm thần Diệp Tùy Phong khẽ động:

Răng rắc một tiếng, trong nháy mắt phá hủy tất cả trận pháp bố trí trên người nó.

Sau đó, thần thức khổng lồ xông phá phong ấn ngủ đông, làm cho ý chí thế giới ngủ say không biết bao nhiêu năm tỉnh lại.

Rất nhanh, một ý thức khổng lồ mà già nua mở mắt trong bóng tối vô biên.

Lão quy, tỉnh.

Diệp Tùy Phong có thể cảm giác được, một đôi con mắt vô hình đang nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt của nó ôn hòa.

- Hải tử, ngươi là đến để lấy tính mạng của ta sao...?

Một âm thanh yếu ớt, vang lên trong đầu Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong sờ lên cái mũi, từ khi đến thế giới này, hẳn vẫn là lần đầu bị người khác gọi là hải tử.

- Không, ta tới để cứu ngươi.

Diệp Tùy Phong nói.

Hình như vì ngủ say quá lâu nên lão quy mới lần nữa nói chuyện.

- Từ trên người của ngươi, ta cảm nhận được khí tức của thế giới chúng ta...

- Nhưng thực lực của ngươi, không nên xuất hiện thế giới chúng ta, thật sự là... Càng ngày càng nhìn không hiểu.

Rùa gia cũng không trả lời Diệp Tỳ Phong, mà là nói một đoạn không giải thích được.

Diệp Tỳ Phong tưởng là nó đang lo lắng mình lấy tính mệnh của hắn, nói:

- Ngươi yên tâm, ta không giống những người đã bố trí trận pháp ở trên thân thể ngươi, không phải đến ăn cắp bản nguyên thế giới.

Một tiếng thở dài thật dài truyền đến trong tai Diệp Tỳ Phong.

- Mấy đứa bé kia không cách nào xem thấu sương mù của thế giới này.

- Bọn hắn đã hãm vào quá sâu, đã sớm biến thành quân cờ trong tay người khác...

Diệp Tỳ Phong nhíu mày.

Không phải vì bản thân câu nói này, mà vì rùa gia đang nói câu nói này này lại không phần nộ hoặc oán hận, chỉ có bi ai thật sâu.

- Ngươi... Không hận bọn hắn sao?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Bỗng bầu không khí rơi vào yên lặng, thì âm thanh già nua, truyền tới.

- Bọn hắn... Cũng là con của ta...

.....

Lão quy đã tỉnh.

Nhưng khác với trong tưởng tượng của Diệp Tuy Phong, đối với những người hấp thu bản nguyên từ trên người nó, làm hại nó sắp gặp chết thì lão quy không có chút oán hận nào.

Thậm chí, còn lo lắng cho vận mệnh tương lai của bọn hắn, giống như một người mẹ quan tâm con của mình.

Chuyện này khiến trong lòng Diệp Tuy Phong, không nhịn được sinh ra một chút hoài niệm.

- Người biết là ai đang ngấp nghé thế giới này không?

- Ta tìm được một chút manh mối đến từ Tiên giới.

Diệp Tuy Phong nói.

- Không biết, nhưng không phải chỉ là Tiên giới.

Lão quy nói.

Diệp Tuy Phong nhíu mày.

- Ngay cả người cũng không biết?

Lão quy thán âm thanh nói:

- Thế giới của chúng ta rất đặc biệt, chỉ sợ từ một khắc nó sinh ra thì vận mệnh đã bị quyết định.

Diệp Tuy Phong yên lặng.

Lão quy chính là bản thân thế giới, nếu như ngay cả nó cũng không biết người ra tay phía sau màn, vậy chuyện này thật sự có chút đáng sợ.

Hồi lâu sau, lão quy bỗng nhiên mở miệng lần nữa nói:

- Vì sao không gian hư vô lại biến thành bộ dáng này?

- Ngay cả dòng sông thời gian cũng gãy mất.

Diệp Tuy Phong lập tức xấu hổ, ho khan hai tiếng, có chút ngượng ngùng nói:

- Mấy năm trước, có người bố cục trong dòng sông thời gian, muốn nhốt ta ở chỗ này.

- Vì rời khỏi khốn cảnh, ta không cẩn thận đã dùng sức hơi lớn một chút, lỡ tay đánh gãy dòng sông thời gian.

Thật ra không gian hư vô cũng chính là phòng ngủ của lão quy này.

Người đập phá phòng của người ta, quả thực có chút xấu hổ.

Nhưng lão quy hiển nhiên không có để ý đến chuyện này, mà lại hỏi:

- Người kia, là Tiên giới sao?

- Tám phần mười là vậy.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Đã tìm được chưa?

Diệp Tỳ Phong lắc đầu nói:

- Vẫn chưa, nhưng ở trong thế giới chúng ta đồng thời xuất hiện năm món chí bảo đến từ Tiên giới.

- Ta suy đoán, khẳng định có liên quan với người của Tiên giới kia.

- Ừm, đúng vậy.

Lão quy đáp lại nói:

- Đó chắc là chuyện thật lâu trước kia, có bản nguyên Ngũ Hành từ Tiên giới rơi xuống.

Chương 246: Linh Tính Thiên Đạo Mới Đang Thai Nghén

- Cuối cùng, bọn chúng bị năm đứa bé kia đạt được, sau khi qua một đoạn thời gian thì cả năm đứa nó bày ra trận pháp giống nhau trên người của ta.

- Trận pháp đó cũng bắt nguồn từ Tiên giới.

Diệp Tỳ Phong giật mình, trước khi bọn hắn bố trí trận pháp, lão quy chắc là còn chưa lâm vào ngủ say, đương nhiên hiểu rõ.

- Người biết mục đích của người kia không?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Có lẽ... Là muốn luyện hóa ta.

Lão quy nói:

- Hẳn không cách nào trực tiếp vượt qua bức tường Tiên giới đi đến đây.

- Thật ra chí bảo Ngũ Hành kia chính là một loại tế đàn dùng để đón đưa, khi chúng nó trưởng thành tới trình độ nhất định sẽ triệu hoán hẳn đến, hoàn thành công việc cuối cùng.

Lão quy hỏi:

- Người đó, chính là người đã nhốt ngươi ở dòng sông thời gian này sao?

Diệp Tỳ Phong cau mày nói:

- Tám phần mười là hẳn.

Lão quy ừ một tiếng, sau đó nói:

- Nếu như ngươi muốn tìm được hẳn, ta có thể giúp ngươi.

Diệp Tỳ Phong ngần người.

- Ngươi giúp ta thế nào?

Lão quy giải thích nói:

- Điều kiện chí bảo Ngũ Hành trưởng thành chính là lực lượng bản nguyên của thế giới.

- Nếu như các ngươi tìm được bọn chúng, mang đến đây, ta có thể buông ra sức mạnh bản nguyên, chủ động nuôi nấng bọn chúng, như vậy là sẽ sớm đạt được điều kiện tiếp dẫn.

Diệp Tỳ Phong lập tức giật mình.

- Nhưng nói như vậy, chẳng phải tăng nhanh tiến độ ngươi chết sao?

Lão quy nở nụ cười hư nhược.

- Bản thân ta đã sắp chết, hoặc nói... Từ lúc Thần Thụ khuynh đảo, Linh Tính Thiên Đạo tán loạn thì ta đã tử vong.

Lời nói này làm cho Diệp Tỳ Phong không khỏi nhớ tới, mình đã phát hiện hoa sen ở tiết điểm Thiên Đạo.

Hoàn toàn chính xác, cho dù không có vật Thần Ma lưu lại, ăn cắp bản nguyên thể giới thì thế giới này cuối cùng cũng sẽ đi về phía diệt vong.

Nhưng bây giờ...

Diệp Tuy Phong lấy ra một gốc mầm non màu xanh biếc.

- Ta có mầm non của Khải Mông Thu, ta có thể cứu ngươi.

Lão quy hình như sững sờ, ánh mắt rơi vào trên thân cậu nhìn như kiêu nộn này.

Hồi lâu sau, lão quy cảm thán nói:

- Ta có thể cảm giác được, trên thế giới đã có mấy hạt giống mọc rễ nảy mầm.

- Ngươi tông cộng có bao nhiêu cây giống?

Diệp Tuy Phong duỗi ra một ngón tay:

- 10 ngàn gốc, hoàn toàn đầy đủ gieo xuống tất cả tiết điểm Thiên Đạo, đến lúc đó, nhất định có thể cứu sống thế giới.

Lão quy, cười.

- Đã cứu sống.

- Linh Tính Thiên Đạo mới đã đang được thai nghén, tương lai không lâu nữa sẽ phá xác mà ra.

- Thế giới của chúng ta, lại lần nữa có thể hoàn chỉnh.

Diệp Tuy Phong cũng cười, nói:

- Cho nên, ngươi vẫn phải cố gắng sống sót, thế giới không thể không có ý chí của mình.

Nhưng lão quy lại một lần nữa từ chối đề nghị của hắn.

- Linh Tính Thiên Đạo mới cũng có thể trở thành ý chí thế giới mới.

- Ta có thể an tâm ngủ say vĩnh cửu, ha ha ha...

Lão quy thoải mái cười to.

Chuyện này lại làm cho trong lòng Diệp Tuy Phong cảm thấy có chút khó chịu.

Hắn cũng không muốn nhìn tồn tại bảo vệ thế giới này cả đời chết đi như thế.

- Không cần lo lắng, hài tử.

Hình như nhìn ra cảm xúc của Diệp Tùy Phong, lão quy nói:

- Từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, thế giới ý chí mới cũng là ta.

- Có thể làm cho thế giới lần nữa khôi phục ánh sáng là phúc phận của chúng sinh, cũng là phúc của ta.

- Ta, cảm ơn người.

Diệp Tùy Phong không biết nói cái gì cho phải, lão quy vui sướng là phát ra từ đáy lòng.

Nó căn bản không lo lắng tử vong, càng chưa nói tới e ngại.

Có lẽ đối với nó thì mình tử vong còn không quan trọng bằng những sinh linh đánh cắp bản nguyên thế giới từ trên người nó.

- Đi thôi, tìm ra chí bảo Ngũ Hành, cũng coi như ta vì người làm một việc.

Lão quy nói.

Diệp Tùy Phong yên lặng thật lâu, nhất cuối cùng vẫn gật đầu.

Cho dù như thế nào, tìm được năm kẻ trộm trước kia, sau đó cầm chí bảo Ngũ Hành của Tiên giới vào trong tay.

Về phần sau đó có cần hi sinh lão quy hay không, đến lúc đó lại nói.

Diệp Tùy Phong mở bàn tay ra, nắm tay một trảo.

Mấy đạo khí tức lập tức từ bốn phương tám hướng hiện lên, ngưng tụ trong lòng bàn tay của hắn.

Đó là khí tức của năm người ở trên trận pháp hắn vừa phá hủy.

Bọn chúng nhanh chóng xoay tròn, sau đó dần dần tách ra, chia thành năm phần.

Sau đó, Diệp Tùy Phong đánh ra Thiên Cơ Kỳ Ảo, thông qua năm khí tức này, ngược dòng bản về nguyên, bắt đầu tìm kiếm.

Bọn chúng rất nhanh đã xuyên phá bình chướng thế giới, chạy về phương Bắc.

Sau một lát, năm khí tức rơi xuống cùng một nơi.

Đó là vùng đất cực Bắc ở cánh đồng tuyết phương Bắc.

Không ngờ lúc này bọn hắn lại đang ngồi với nhau, Diệp Tùy Phong nhìn lão quy, bảo:

- Người lại suy nghĩ một chút, còn có biện pháp gì khác hay không, ta đi một chuyến sẽ về ngay.

Nói xong, hắn lập tức quay người rời khỏi.

Thiên Đạo giới tản ra ánh sáng mờ mờ, bao phủ Diệp Tùy Phong ở trong.

Sau đó, hắn vượt qua bức tường thế giới.

Diệp Tùy Phong tìm đúng phương hướng, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, trong lòng của hắn có chút nặng nề không hiểu, tâm trạng thật không tốt.

.....

- A ha ha ha...

- Canh gà đến rồi!

Cực Bắc của thế giới, trong một ốc đảo, nam tử mặc Long bào bưng một chậu canh gà nóng hôi hổi đi tới trước mặt bốn người khác.

Đây cũng không phải là gà bình thường, mà là linh vật ăn linh quả trời đất lớn lên, trải qua bồi dưỡng đặc biệt.

Người bình thường uống một ngụm sẽ có thể tẩy tinh phạt tủy, con đường tu luyện cũng từ đó mà một đường bằng phẳng.

Canh gà lên bàn, hương thơm tỏa ra bốn phía.

- Đã vào lúc này rồi mà người còn có tâm tình làm chuyện này.

Đại Bảo Chủ không biết nói gì.

- Ha ha, ta lại không hiểu những trận pháp bỏ đi kia.

- Không có chuyện gì làm nên đi nấu nồi canh gà nếm thử thôi.

Nam tử mặc Long bào nói.

Vẻ mặt nữ tử cánh đồng tuyết phương Bắc lạnh lẽo, bởi vì đó là Tiên Kê bà nuôi hơn trăm năm.

- Đúng rồi, các ngươi bố trí thế nào rồi?

Chương 247: Vừa Gặp Mặt Đã Đánh Mặt

- Ta cảm nhận được, có người đánh thức lão quy, không biết có phải là Diệp Tùy Phong hay không?

Nam tử mặc Long bào vừa múc canh gà cho những người khác, vừa nói.

- Không quan trọng, chúng ta đã chuẩn bị xong.

Đại Bảo Chủ nói:

- Chúng ta mượn dùng năng lực của Thần Vật, tạo dựng một sát trận Vạn Cổ, cho dù bản thân Thiên Đạo tới đây thì không chết cũng phải lột da!

- Cho dù Diệp Tùy Phong kia có mạnh đến đâu thì cũng không thể nào hoàn hảo không chút tổn hại đi ra khỏi đó.

Điện chủ Thần Điện nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta còn bố trí một đại trận dịch chuyên lưu truyền từ thượng cổ ở trong đó, một khi kích hoạt sẽ dịch chuyển người ở trong ra ngoài thế giới.

- Đến lúc đó, Diệp Tùy Phong sẽ mặc cho chúng ta làm gì thì làm!

Mấy người đều là lão cổ đồng trên trần nhà của thế giới, trong thời gian rất ngắn đã bố trí xong hai đại trận kinh thiên.

- Hắc hắc, nghe các ngươi nói như vậy, ta ngược lại thật ra có chút chờ mong Diệp Tùy Phong có thể tìm đến đây.

Nam tử mặc Long bào cười nói.

- Ta thấy hấn không tìm được thì tốt hơn.

Nam tử quần vải nói:

- Dù sao thời gian vội vàng, chỉ có thể chuẩn bị những thứ này.

- Nếu như có đầy đủ thời gian, chúng ta có thủ đoạn từ từ chơi chết hấn.

Bố trí xong hai đại trận giúp cho bọn hấn có lòng tin cực lớn.

Bởi vì Diệp Tuy Phong có mạnh đến đâu thì cũng có giới hạn.

Hấn dù sao cũng là tu sĩ của thế giới này, không thể nào vượt qua phạm vi thế giới.

- Đến, cầu chúc chúng ta thắng ngay từ trận đầu!

Nam tử mặc Long bào bụng canh gà lên.

Loại hành vi này hơi yếu trí, cho nên cũng không có người đứng lên đáp lại hấn.

Nhưng Đại Bảo Chủ lại mỉm cười nói:

- Chúng ta luôn luôn như thế.

- Đến, vẫn luôn đều sẽ như thế.

Bọn hấn vừa dứt lời.

- Đùng!

Một tiếng vang thật lớn từ đằng xa truyền đến.

Đại thụ chỗ bọn hấn cư trú chấn động đến phát run.

- Tới rồi!

Mấy người nhất thời kinh ngạc, tốc độ này cũng quá nhanh rồi.

- Thế nào, hấn bị nhốt rồi sao?

Nam tử mặc Long bào dò hỏi.

Vào lúc này, hấn lại phát hiện, mấy người khác đứng hình.

Bọn hấn nhìn chằm chằm sau lưng mình, trong mắt mang theo vẻ mặt không thể tin được.

Nam tử mặc Long bào quay đầu, một gương mặt trẻ tuổi làm cho hắn sợ hãi mà kinh.

- Còn uống canh gà sao?

Diệp Tuy Phong híp mắt, nhìn đám người này vui vẻ uống canh gà, suy nghĩ lại lão quy sắp chết, lập tức nổi giận đùng đùng.

Hắn trực tiếp duỗi tay nắm lấy chén canh trong tay nam tử mặc Long bào, thuận thế đánh lên mặt hắn một cái.

Trong chốc lát, nam tử mặc Long bào tê cả da đầu, muốn phản kháng.

Nhưng hắn ta lại hoảng sợ phát hiện, vô số pháp tắc thiên đạo của mình đã bị khóa lại, không thể động đậy được chút nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn chén canh đánh lên trên mặt của mình.

- Cách cách!

Chén canh đổ đầy mặt nam tử mặc Long bào, canh gà tươi non bắn ra, dính đầy đầu hắn ta.

- Oanh!

Cùng lúc đó, bốn người khác, lập tức bộc phát ra khí tức pháp tắc cường đại.

Pháp tắc Ngũ Hành đến từ Tiên giới, xông phá phong tỏa từ Thiên Đạo giới của Diệp Tuy Phong.

Một nắm đám đen như mực đánh về phía Diệp Tuy Phong.

Quyền kinh rất lớn, để trong hư không cũng sinh ra rất nhiều vết rạn.

Điện chủ Thần Điện ra tay!

Mà trước khi hắn ta kịp đánh trúng Diệp Tuy Phong, một bàn tay lớn đã trực tiếp chính diện bắt lấy mặt của hắn ta.

Sau đó, đột nhiên đập xuống phía dưới.

- Âm!

Thân thể Điện chủ Thần Điện lập tức ngửa ra sau, bị Diệp Tuy Phong đè trên bàn, đập vỡ mặt bàn, nước canh văng khắp nơi,

sau đó nặng nề đập xuống đất.

Dưới chân hắn ta, thân cây đại thụ nứt ra một khe hở khổng lồ, cả đại thụ đều lắc lư.

Đầu óc Điện chủ Thần Điện càng kêu ong ong, cho tới bây giờ, hắn ta còn chưa bị người khác đánh như vậy qua.

- Chết đi!

Lúc này, ba người khác cũng rời khỏi trối buộc, đồng thời đánh ra đạo thuật kinh khủng, mỗi một kích của mỗi người bọn họ, nếu như đặt ở bên ngoài cũng là thủ đoạn kinh khủng có thể vỡ nát sơn hà.

Nhưng vẻ mặt Diệp Tùy Phong không thay đổi chút nào, một tay nhấn lấy Điện chủ Thần Điện, một tay khác mở ra, đối phép với bọn họ, sau đó, ánh sáng từ Thiên Đạo giới bộc phát mạnh mẽ.

Lập tức, pháp tắc thiên đạo vô tận giống như thủy triều quét sạch qua.

Tất cả đạo thuật, trong khoảnh khắc bị phá hủy hoàn toàn.

Mấy người vội vàng gọi ra Thần Vật của mình, cực lực ngăn cản thủy triều pháp tắc Diệp Tùy Phong đánh ra.

Nhưng đây tương đương với một Thiên Đạo hoàn chỉnh!

Bọn hắn hết sức che lại mình, thân thể lại không tự chủ được bị ép xuống, sau đó nặng nề rơi trên mặt đất.

Mấy người không thể động đậy, chỉ có thể cắn chặt răng, gất gao chống cự lại áp lực kinh khủng này.

- Nhanh mở ra sát trận, không phải các ngươi nói có thể vây khốn hắn sao?

Nam tử mặc Long bào mới vừa rồi bị chén canh đánh lên mặt, la lớn.

Sắc mặt mấy người khác khó coi, cũng không thèm để ý đến hắn.

Nhìn không ra sao?

Sát trận mà bọn hấn tràn ngập tự tin, lấy làm tự hào, chỉ trong nháy mắt đã bị Diệp Tuy Phong phá hủy!

- Còn có sát trận sao?

Diệp Tuy Phong một quyền đập bay Điện chủ Thân Điện, sau đó đi đến bên người nam tử mặc Long bào, đạp tới một cước.

Khi vừa tới đây, hấn thật sự đã cảm nhận được một trận pháp.

Nhưng trong lòng hấn đang tức giận nên không thèm liếc mắt đã dùng Thiên Đạo giới phá hủy nó.

Không ngờ thì ra là sát trận mấy người này bố trí.

- Còn uống canh gà không?

Diệp Tuy Phong đảo mắt nhìn thấy chén canh vỡ vụn, lại tức giận, một cước qua, đập bay nam tử mặc Long bào, đung gậy cự mộc sau lưng, lại gậy trở về.

- Canh gà uống rất ngon à?

Hấn đánh ra một quyền, trực tiếp nện ở ngoài miệng nam tử mặc Long bào, lập tức bay ra mấy cái răng, bọt máu bay tứ tung.

- Uống rất vui vẻ đúng không? Hả?

Diệp Tuy Phong nín nam tử mặc Long bào lại, một quyền tiếp lấy một quyền, nện trên mặt của hấn ta.

- Ta cho ngươi uống canh gà này!

Chương 248: Diệp Tuy Phong, Đây Là Mộ Phần Chúng Ta Chọn Cho Ngươi!

Trong thời gian mấy hơi thở, mặt mũi hấn ta đã đầy máu me, sưng vù lên như đầu heo, răng cũng không biết còn lại mấy cái.

Trong lòng nam tử mặc Long bào liên tục kêu đau.

Hấn ta không nghĩ ra, sao Diệp Tuy Phong này lại cứ thích bắt lấy hấn ta đánh.

Với lại máu chốt nhất là, hấn ta còn chưa kịp uống canh gà đã bị người đập lên mặt!

Đột nhiên xuất hiện chiến đấu cuồng bạo làm cho gần như tất cả kiến trúc phía trên cự mộc hoàn toàn phá hủy trong nháy mắt.

Nhưng ngay khi Diệp Tuy Phong đang đánh nam tử mặc Long bào thì mấy người khác, lại một lần nữa sử dụng Thần Vật, tránh thoát áp lực của Thiên Đạo giới.

Thiên Đạo giới đúng là rất cường thịnh, nhưng chí bảo Ngũ Hành là đến từ Tiên giới, từ trên căn bản cấp bậc của nó đã vượt qua Thiên Đạo.

- Dẫn hấn ra ngoài!

Điện chủ Thần Điện cuồng hống một tiếng.

Đại bảo chủ lập tức huy động hai tay, đánh ra mấy chục tinh bàn trận pháp.

Một chùm sáng to lớn, đột nhiên từ dưới chân đám người bộc phát ra, không gian ba động mãnh liệt làm cho cả thiên địa đều bắt đầu run rẩy.

Ngay sau đó, “Ầm” một tiếng, mấy người trên cự mộc đều biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, ngoài thế giới.

Một trận đài không lồ tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Theo cường quang dần dần giảm bớt, sáu bóng người xuất hiện ở trong hư không ngoài thế giới.

.....

- Diệp Tuy Phong, đây là ngươi tự tìm chết!

Ngoài thế giới, Đại Bảo Chủ tức giận hét lớn.

Lão ta tóc trắng phiêu dật, mặt mũi già nua, hai đầu lông mày lại tràn đầy sát khí.

Ở trước mặt lão ta lơ lửng một viên ngọc thạch màu trắng.

Ngọc thạch lượn lờ Tiên khí, tỏa ra Thủy Pháp Tắc, đến từ Tiên giới đó là tồn tại vượt qua lực lượng Thiên Đạo thế giới này.

Lúc này, nam tử mặc Long bào cũng về tới bên cạnh bọn hắn.

Trong tay hắn ta nắm chặt một viên ngọc rỗng màu đỏ, lực lượng hỏa diễm ngập trời, làm cho hư không cũng bắt đầu vặn vẹo bắt đầu vặn vẹo.

- Diệt Tu... Pho...! Người quá tự tin!

Hắn ta cũng đầy ngập lửa giận, chỉ có điều miệng thiếu hơn phân nửa răng, nói chuyện không rõ ràng.

Điện chủ Thần Điện yên lặng không nói, nhưng tạo thành một vòng phong bạo màu đen ở xung quanh thân thể hắn.

Một thanh kiếm gãy, sát cơ bốn phía!

Mà nam tử quần vải đầy người kia lại hóa thành một đồng đất cát màu vàng, che khuất bầu trời.

Về phần nữ tử đến từ cánh đồng tuyết phương Bắc, có một hạt giống lơ lửng trước mặt của bà, sinh cơ vô tận và Mộc Pháp Tắc phá thể mà ra.

Ngọc thạch, ngọc rỗng, kiếm gãy, đất cát, hạt giống.

Diệt Tùy Phong nhận ra được.

Bọn chúng chính là năm phe thế lực ăn mòn thế giới nghiêm trọng nhất trên bàn Thiên Cơ.

Nhìn mấy người trong nháy mắt hăng hái lên, thật ra lúc này trong lòng Diệt Tùy Phong hơi nghi hoặc một chút, không biết vì sao bọn hắn muốn dịch chuyển mình ra ngoài thế giới.

Quay đầu nhìn đại trận truyền tống kia, Diệt Tùy Phong sờ lên cái cằm.

Trận pháp ngược lại là thật có ý tứ, chắc là một loại đại trận Thượng Cổ nào đó.

- Các người định chọn nơi này làm mộ của mình sao?

Diệt Tùy Phong hỏi.

- Ha ha.

Đại bảo chủ cười lạnh:

- Diệp Tùy Phong, đây là mộ phần chúng ta chọn cho ngươi!

Diệp Tùy Phong cường đại, hoàn toàn đã một lần nữa vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn.

Ai có thể biết, sát trận đáng sợ mà bọn hắn thiết kế tỉ mỉ lại bị hắn trực tiếp phá hủy trong nháy mắt.

Sau đó tới không nói hai lời, nắm chặt bọn hắn hành hung một trận.

Từ khi năm người bọn hắn bước vào tu luyện giới, ai từng chịu đựng loại độc thủ (ra tay tàn độc) này?

Đặc biệt là nam tử mặc Long bào, răng đã sắp bị đánh gãy hết, mặt sưng phù giống như đầu như heo.

Với lại khi Diệp Tùy Phong đánh hắn ta còn dùng tới pháp tắc thiên đạo, trong thời gian ngắn sẽ không cách nào khôi phục.

Thanh danh một đời bị hủy hoại triệt để chỉ trong chốc lát như vậy.

Nhưng hiện tại, tình huống không giống!

- Hừ, chẳng lẽ ngươi còn không chú ý tới, ở trong thế giới, thực lực của chúng ta đều bị áp chế?

Đại bảo chủ lạnh lùng nói.

Diệp Tùy Phong ồ thật dài một tiếng.

Hắn hiểu được, thì ra ý định đối phương là như vậy.

Quy tắc của chủ thế giới, đích thật là có áp chế đối với loại pháp tắc từ ngoài đến như bọn họ, sau khi đi ra thiên ngoại thì mới có thể phát huy ra thực lực lớn nhất.

Sau khi nghĩ thông suốt, Diệp Tùy Phong thật sự có chút muốn cười.

Thật sự là... Không làm sẽ không phải chết.

Vốn ở trong chủ thế giới, vì không lưu lại thương tích cho thế giới nên hắn phải tốn nhiều hơn một chút sức mới có thể hung

ác đánh bọn hấn một trận.

Nhưng bây giờ...

- Phí lời làm gì, giết hấn!

Điện chủ Thần Điện vừa rồi bị đánh cho không nhẹ, có thể là giận thật, nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp vọt lên.

Tay hấn ta cầm kiếm gãy, trong nháy mắt chém ra một đạo kiếm khí ẩn chứa pháp tắc tiên đạo.

Diệp Tuy Phong thôi động Thiên Đạo giới, năng lượng Thiên Đạo hùng hậu theo đó bay lên, từng bước phá hủy kiếm khí, nhưng cũng tổn hao không ít.

- Nơi phát ra sức mạnh của hấn chính là chiếc nhẫn trên tay, chúng ta chém rụng nó là sẽ giết được Diệp Tuy Phong!

Cuối cùng, cũng có người chú ý tới Thiên Đạo giới.

Năm người trong nháy mắt ngưng thần, trên mặt lộ ra vui mừng.

Nếu như nguồn gốc lực lượng của Diệp Tuy Phong là từ tại ngoại vật, vậy thì càng thêm đơn giản!

- Chúng ta cùng nhau ra tay!

Mắt thấy bọn hấn sắp xuất thủ lần nữa, Diệp Tuy Phong lắc đầu.

- Hôm nay ta không có tâm trạng chơi đùa với các người.

Nói xong, hấn sờ về phía Thiên Đạo giới:

- Nếu các người đã không muốn nói ta mang theo nó, vậy ta lấy xuống là được rồi.

Sau đó, Thiên Đạo giới đã được Diệp Tuy Phong đeo nhiều năm được hấn từ từ gỡ xuống.

Mấy người nhất thời có chút ngây người, không biết vì sao, Diệp Tuy Phong muốn làm ra loại động tác tự tìm đường chết này.

Nhưng bọn hấn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Trong chốc lát, năm pháp tắc Tiên đạo tuyệt cường đồng thời đánh ra.

Mà chính bọn hắn cũng theo sát phía sau!

Chương 249: Căn Bản Chính Là Tôn Tại Không Thể Nào Chiến Thắng!

Mỗi người đều đánh ra thủ đoạn cường đại nhất của mình, bọn hắn muốn thông qua một kích này triệt để giết chết Diệp Tùy Phong!

Chỉ là trong nháy mắt, tất cả công kích đã tới gần Diệp Tùy Phong.

Mà lúc này, hắn cũng vừa hoàn toàn lấy Thiên Đạo giới xuống, ánh mắt bình tĩnh nhìn bọn hắn, không có chút động tác phòng ngự.

- Oanh!

Năm loại pháp tắc mạnh mẽ đến từ Tiên giới chính diện đánh trúng vào thân thể Diệp Tùy Phong.

Mấy người vui mừng!

Đây chính là lực lượng pháp tắc vượt qua thế giới không biết bao nhiêu, bất luận sinh linh gì bị đánh trúng cũng chỉ có một chữ chết!

Đại Bảo Chủ lộ ra nụ cười dữ tợn.

Sau đó, trơ mắt nhìn một kích hợp lực mạnh nhất của bọn hắn làm góc áo Diệp Tùy Phong rung chuyển một chút!

- Oanh!

Một khí cơ kinh khủng không cách nào dùng lời nói diễn tả được từ trên người Diệp Tùy Phong bộc phát ra.

Nụ cười của mấy người cứng ở trên mặt, ánh mắt mừng như điên biến thành lạnh thấu xương, lộ ra sợ hãi giống như rơi xuống vực sâu.

Nhưng công kích đã tới thì đương nhiên không thể lui bước.

Đại Bảo Chủ nhô ra một chỉ, điễm trước ngực Diệp Tỳ Phong.

Trong nháy mắt, nguyên cả cánh tay đề nổ nát vụn!

Nam tử mặc Long bào bay lên một cước, đập tới.

Còn chưa tiếp xúc đến thân thể Diệp Tỳ Phong đã vang lên tiếng “Rắc rắc”, toàn bộ xương cốt vỡ nát, đùì gãy tận gốc!

Điện chủ Thần Điện lần nữa đánh ra một quyền, nện ở bên hông Diệp Tỳ Phong.

Khôi giáp màu đen bao phủ cả người hấn trực tiếp chôn vùi, hóa thành hư vô, lộ ra một gương mặt cực kỳ trắng bệch, lại tràn đầy vết sẹo.

Nữ tử cánh đồng tuyết phương Bắc chém ra một kiếm kinh khủng, mục tiêu thẳng về phía đầu của Diệp Tỳ Phong.

Nhưng trường kiếm cấp bậc Thánh khí âm vang nổ tung, vô số mảnh vỡ bắn trở về, trong nháy mắt xuyên qua cơ thể lão bà kia.

Về phần tên nam tử hóa thành đất cát kia, hấn ta muốn cuốn lấy Diệp Tỳ Phong.

Nhưng không đợi vây kín đã trực tiếp nổ tung, hóa thành sương mù.

Nói thì chậm, nhưng tất cả mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là trong nháy mắt thôi.

Sau tiếng nổ tung.

Bốn bóng người lấy tốc độ nhanh hơn, bay rớt ra ngoài.

Bên trong hư không, rải đầy máu tươi.

Nam tử quần vải dần dần xuất hiện ra.

Nhưng lúc này, vải khắp người hấn ta đã nổ nát vụn, nửa người phía dưới cũng vẫn là trạng thái đất cát như cũ, không cách nào khôi phục lại.

Bọn hấn đứng ở phương xa, nhìn Diệp Tỳ Phong lấy Thiên Đạo giới xuống, vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ.

Lúc này, Diệp Tuy Phong giống như một mặt trời vô cùng chói mắt, mà năm người bọn hắn giống như phạm nhân đứng ở gần mặt trời.

Cho dù mặt trời chỉ là đứng im ở nơi đó.

Bọn hắn cũng có thể cảm giác được, lực lượng sinh mệnh của mình đang nhanh chóng tan rã dưới khí thể đó, da trên người cũng bắt đầu khô cạn, chỉ sợ không cần thời gian mấy hơi thở, mấy người sẽ hoàn toàn tan rã!

Vẻ mặt Diệp Tuy Phong không chút thay đổi, một lần nữa đeo Thiên Đạo giới lên tay.

Loại khí cơ đáng sợ kia mới biến mất không còn.

Diệp Tuy Phong nhìn mấy người trong nháy mắt đã không còn hình người, chậm rãi mở miệng nói.

- Như các ngươi mong muốn, ta không sử dụng sức mạnh của Thiên Đạo giới.

- Các ngươi cảm thấy... Như thế nào?

.....

Ngoài thế giới.

Mấy người Đại Bảo Chủ đã cực kỳ sợ hãi, mà phía sau sợ hãi là mê mang thật sâu.

Vì sao loại tồn tại như Diệp Tuy Phong lại xuất hiện ở trong phương thế giới này?

Chuyện này hoàn toàn không phù hợp với quy tắc Thiên Đạo!

Hiện tại, cuối cùng bọn hắn đã hiểu rõ, thì ra chiếc nhẫn kia không phải là nơi phát ra năng lực của Diệp Tuy Phong, mà là hạn chế thực lực đáng sợ của hắn.

Vừa rồi, sau khi Diệp Tuy Phong lấy Thiên Đạo giới xuống, hắn chỉ bình tĩnh đứng ở nơi đó, khí thể khủng bố trên người hắn đã phá hủy toàn bộ công kích mạnh nhất của bọn hắn.

Khí thể đó vượt qua toàn bộ thế giới.

Nhưng một thế giới làm sao có thể dựng dục ra một tồn tại vượt qua nó được chứ?

Vội lại, còn là trong mấy năm ngắn ngủi.

Mấy người tu luyện vạn năm, mưu đồ vạn năm, đứng vững vàng ở đỉnh phong vạn năm, vào lúc này, đạo tâm hoàn toàn sụp đổ!

- Chạy mau!

Đại Bảo Chủ cuồng hồng, sau đó điều động toàn bộ lực lượng còn sót lại của mình, muốn trốn đi thật xa.

Những người khác cũng lần lượt bắt chước.

Nhưng sao Diệp Tùy Phong có thể tùy ý bọn hắn chạy trốn.

Nhưng thiên đạo pháp tắc khóa chặt thân hình mấy người.

Tiếp từ trong nháy mắt, người mấy người đứng đầu thế giới, toàn bộ về tới trước mặt Diệp Tùy Phong.

Mấy người Đại Bảo Chủ nhìn Diệp Tùy Phong, vẻ mặt bọn hắn cực kỳ hoảng sợ.

Người này, căn bản chính là tồn tại không thể nào chiến thắng!

- Ai.

Diệp Tùy Phong khẽ thở dài, nói:

- Người nói các người đó, rõ ràng vào vạn năm là đã có thể phi thăng Tiên giới.

- Vì sao hết lần này tới lần khác lại muốn làm những chuyện như ăn cắp bản nguyên thế giới của mình chứ?

- Các người thật không lo lắng, thế giới của mình bị hủy diệt sao?

Hắn hỏi ra nghi vấn trước nay trong lòng mình.

Vật Thần Ma lưu lại vẫn luôn là tai họa của thế giới.

Loại người giống Tô Mục còn chưa tính, hắn vẫn luôn bị Bút Thương Sinh che mắt, cuối cùng thì bị cầm giữ thần hồn, cướp đoạt thân thể.

Nhưng năm người trước mặt này, theo một ý nghĩa nào đó đều xem như đã thu phục được Thần Vật, bọn hắn rất rõ ràng mình đang làm những gì.

Với lại bọn hắn biết rất rõ ràng lão quy tồn tại, nhưng vẫn bố trí đại trận siêu cấp trên người nó, rút ra lực lượng sinh mệnh sau cùng của lão quy.

- Ha ha, vì sao à?

Có lẽ là đã nhận mệnh, Đại Bảo Chủ thấp giọng cười nói:

- Tiên giới, không biết.

- Nếu như không góp nhặt đủ thực lực, cho dù đi Tiên giới thì có ích lợi gì? Còn không phải bị người khác giẫm dưới lòng bàn chân?

- Nếu chúng ta luyện hóa bản nguyên thể giới, sẽ có cơ hội càng lớn đặt chân ở trên đỉnh của Tiên giới!

Vẻ mặt Đại Bảo Chủ đầy oán hận, nhìn chăm chăm Diệp Tùy Phong.

- Người cường đại như thế, đương nhiên sẽ không hiểu nhỏ yếu sẽ làm cho người ta tuyệt vọng cỡ nào.

- Nếu như ta mạnh hơn người, vậy bây giờ người quý gói ở đây chính là người, là Diệp Tùy Phong người!

Chương 250: Năm Đứa Con Bất Hiểu

- Chúng ta muốn trở nên càng thêm cường đại thì có lỗi gì?

- Người nói cho ta biết, chúng ta có lỗi gì?

Đại Bảo Chủ càng nói càng kích động, gần như rống lên.

Diệp Tùy Phong lắc đầu.

Lại là lý do này.

Vì càng thêm cường đại, vì sau khi đặt chân lên Tiên giới.

Chợt nghe xong, giống như có chỗ nào không đúng.

Nhưng muốn cường đại hơn, không phải là lý do để người có thể hoàn toàn không từ thủ đoạn.

Có lẽ, có người sẽ tán đồng lý niệm của mấy người Đại Bảo Chủ.

Nhưng Diệp Tuy Phong không thích loại thủ đoạn này, hẳn sẽ không dùng thổ địa sinh ta nuôi ta làm giá lớn, để giúp mình lấy được tiền đồ tươi sáng.

Người có thể nói là lý tưởng khác nhau, ai mạnh người đó có lý.

May mắn là, Diệp Tuy Phong đều cường đại hơn bọn hắn.

Đại Bảo Chủ trả lời, Diệp Tuy Phong cũng không hài lòng, nhưng cũng đã nhận được thứ mình muốn biết.

Hắn không định lại hỏi tới, nói chuyện với loại người này, có đôi khi còn sẽ làm người cảm thấy là mình làm sai.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ một lát, đưa tay ra.

- Không, đừng có giết ta!

Điện chủ Thần Điện không có khô giáp, bỗng nhiên la lớn.

- Ta biết rất nhiều bí mật trên thế giới này, còn có nơi có bí bảo, ta có thể nói cho người!

Giờ này khắc này, lão ta buông xuống mình tất cả mặt mũi, cầu xin có thể thả lão ta một con đường sống.

Nhưng vẻ mặt Diệp Tuy Phong vẫn lạnh nhạt.

- Không cần.

- Ta tự có biện pháp.

Nói xong, thần thức kinh khủng trực tiếp rót vào đỉnh đầu của năm người, thẳng xông vào trong thức hải của bọn họ.

Hắn cũng không phải muốn giết bọn hắn, mà sưu hồn.

Một loại thủ đoạn thu hoạch tin tức tàn nhẫn lấy tổn thương thần hồn đối phương làm giá lớn để trả.

Diệp Tuy Phong hầu như không bao giờ làm loại chuyện này, nhưng đối với năm người trước mặt, hẳn không có chút lòng thương hại.

Hắn sử dụng sưu hồn thuật là pháp quyết thấp nhất, muốn sử dụng loại pháp quyết này thì lực lượng thần hồn của người thi

pháp nhất định phải vượt xa thần hồn của mục tiêu, mới có thể thành công.

Với lại, sẽ tạo thành thống khổ còn mãnh liệt hơn thiên đao vạn quả (chém nghìn lần) mấy lần!

Thật ra Diệp Tùy Phong cũng biết suu hồn thuật cấp bậc cao hơn.

Hắn cố ý làm như thế.

Suu hồn vừa mở ra, mấy người lập tức phát ra kêu rên thảm thiết.

Trong thời gian thật ngắn, tất cả mọi chuyện từ lúc năm người sinh ra đến nay đều bị Diệp Tùy Phong biết tất.

Bao gồm bọn hắn từng bước một bước lên đỉnh cao như thế nào, cũng bao gồm quá trình bọn hắn thu hoạch chí bảo Tiên giới.

Đương nhiên, còn có một chút vùng đất bí mật của thế giới này, một chút bảo tàng, ...

Rất nhanh, quá trình suu hồn đã hoàn thành.

Nhưng ngắn ấy thời gian, toàn thân mấy người đã chảy đầy mồ hôi lạnh, lực lượng sinh mệnh lại hạ xuống một bước nữa.

Thần hồn của bọn hắn cũng gặp tổn thương khó có thể bù đắp.

Sau khi Diệp Tùy Phong xem hết cuộc đời của bọn hắn, đưa ánh mắt nhìn về phía nữ tử duy nhất trong mấy người.

- Thì ra là người giết Diệp Chấn Quang.

Từ trong trí nhớ của lão bà này, Diệp Tùy Phong đã biết mọi việc.

Thuật Diễn Toán của nữ tử này rất bất phàm, nàng ta đúng là đã tiên đoán được một ít chuyện có thể xảy ra trong tương lai.

Nếu như nàng ta không giết chết Diệp Chấn Quang, có lẽ mình sẽ lấy thân phận khác đi vào trong thế giới này, cũng có lẽ, là một thế giới khác.

- Không sai.

Nữ tử lên tiếng nói:

- Ta chỉ hận lúc ấy không triệt để diệt trừ toàn bộ Diệp gia!

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

Cái chết của Diệp Chấn Quang chỉ xem như trùng hợp.

Mà sự trùng hợp này lại bị người kia ở Tiên giới lợi dụng, làm cho Diệp Tuy Phong tìm được dòng sông thời gian, sau đó bày ra một cái bẫy ở trong tiết điểm thời gian.

Từ một loại ý nghĩa nào đó thì Diệp Chấn Quang, còn có nữ tử này đều chỉ là vật hi sinh.

Nhưng bất kể nói thế nào, lão bà này thật sự đã giết Diệp Chấn Quang.

Một mạng đền một mạng.

Nhưng trước đó, Diệp Tuy Phong chuẩn bị dẫn bọn hắn đi một nơi khác.

- Đi thôi.

- Cùng đi xem... Nghiệt mà các ngươi đã gây ra.

.....

Trong không gian hư vô.

Trước một khe lớn sụp đổ, một lão quy to lớn đang hồ hững nhìn hỗn độn phun trào, chậm rãi chiếm hư vô cứ.

Bỗng nhiên, mấy bóng người xuất hiện bên cạnh ở nó.

- Ngươi... Ngươi đến đây làm gì?

Diệp Tuy Phong đi đến gần lão quy.

Hiện tại, nó đã rời khỏi thể xác vô cùng to lớn kia, rút nhỏ không biết mấy ngàn lần.

Nhưng dưới tầm mắt bình thường vẫn như cũ là quái vật khổng lồ khiến người ta run sợ.

Diệp Tuy Phong cũng nhìn về phía vết nứt, trước mặt chủ nhân của không gian này, hẳn cũng có chút chột dạ.

- Không cần lo lắng.

Lão quy hình như nhìn ra tâm tư của Diệp Tuy Phong, nói:

- Sau khi thế giới một lần nữa thức tỉnh, vết nứt cũng sẽ dần dần khép lại.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, vậy như vậy thì không sợ.

- Đúng rồi, ta đã mang bọn hấn đến.

Nói xong, Diệp Tuy Phong vẫy vẫy tay.

Năm người Đại Bảo Chủ lập tức bị hấn dẫn dắt tới, rơi vào trước mặt lão quy.

Hai đầu gối nặng nề mà quỳ ở trong hư không.

- Bọn hấn là kẻ cầm đầu làm hại người sắp chết, người muốn xử trí như thế nào?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Tròng mắt lão quy nhìn về phía bọn hấn.

Mấy người cúi đầu, dáng vẻ như là đang sám hối.

Nhưng thật ra, đây là Diệp Tuy Phong cưỡng ép bọn hấn làm như thế.

Năm đứa con bất hiếu!

- Ai.

Sau một lát, lão quy thở thật dài.

- Người xử trí đi, ta không thể can thiệp ân oán giữa sinh linh.

Nó ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy dáng vẻ già nua.

- Đây cũng là ân oán giữa các người.

Diệp Tuy Phong nói.

Hấn vẫn phải tôn kính ý kiến của lão quy, trực tiếp chém giết cũng được, nếu nó muốn buông tha bọn hấn, cũng có thể.

Cùng lắm thì phé bỏ toàn bộ tu vi, sống tạm mười năm mà thôi.

Nhưng lão quy vẫn lắc đầu.

- Ta, không oán cái gì.

Diệp Tỳ Phong yên lặng, sau đó phát phát tay, nhốt năm người Đại Bảo Chủ vào trong tiểu thế giới tùy thân của mình.

Nếu lão quy đã không nguyện ý lựa chọn, vậy hắn cũng không thể ép buộc nó.

Chuyện này cũng không cần lại nhắc tới trước mặt nó nữa.

Chương 251: Tử Vong Của Ta Mới Có Thẻ Đổi Lấy Thế Giới Sống Lại

- Người đã tìm được chí bảo Ngũ Hành của Tiên giới rồi sao?

Lão quy hỏi.

- Đúng vậy.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gạt đầu, sau đó đưa ra năm món đồ lấy được từ trong tay bọn họ.

Ngọc thạch, ngọc rồng, kiếm gãy, hạt giống, còn có cát vàng thổi phồng, lần lượt phân thành Ngũ Hành.

- Đi theo ta.

Lão quy nói xong, quay người rời khỏi.

Sau đó, bọn hắn rời xa dòng sông thời gian và khe lớn kia, đi tới một khu vực trống trải.

- Chúng ta cũng không biết, người làm ra chuyện này là nhân vật gì của Tiên giới.

- Nhưng căn cứ suy đoán của ta, hắn có thủ đoạn luyện hóa hạ giới nên thực lực chắc chắn sẽ không yếu.

- Triệu hoán đám người này, có rất nhiều nguy hiểm.

- Người, thật nghĩ kỹ rồi chứ?

Lão quy nói.

Diệp Tỳ Phong không trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, mà là hỏi ngược lại:

- Vậy người nghĩ kỹ chưa?

- Thật không có thủ đoạn khác sao?

Nếu không cần thiết, Diệp Tùy Phong thật sự không muốn hy sinh lão quy này.

Cùng lắm thì tự mình tiến về Tiên giới, tìm ra người đứng phía sau kia, chỉ là dùng thêm một chút thời gian mà thôi.

Lão quy cười.

- Người vẫn chưa hiểu.

- Từ mấy vạn năm trước, ta đã chết.

- Hiện tại, thế giới lại sinh ra ý chí mới, ta nhất định phải nhường đường cho nó thì nó mới có thể chân chính phá xác mà ra.

Nói xong, lão quy huyền hóa ra một cây giống, chính là mầm non của Khải Mông Thụ.

Nhưng khác biệt chính là, gốc cây này giống như một đứa bé mới ra đời, ngây thơ, đáng yêu, tràn đầy sức sống.

- Tử vong của ta mới có thể đổi lấy thế giới sống lại.

- Người cũng không thể, để chính ta ngăn cản con đường sống lại của mình được đúng không, ha ha.

Lão quy lần nữa cười nói:

- Cho nên, trước lúc lâm chung, có thể giúp người việc này, người giúp cho thế giới chúng ta một lần nữa toả ra sự sống, ta cảm thấy rất vinh hạnh.

Diệp Tùy Phong nghe thấy nó nói như vậy, vội vàng khoát tay, bảo.

- Nhưng đừng nói như vậy, ta cũng chỉ là trùng hợp có duyên, thuận tay mà thôi.

Ở trước mặt loại tồn tại vĩ đại này, hẳn vẫn phải khiêm tốn một chút.

- Mặc kệ như thế nào, đều là cơ duyên.

Lão quy nói:

- Thực lực bản thân của ta bị giới hạn, không cách nào nhìn thấu bản chất hỗn độn.

- Cũng không biết, nguyên nhân và mục đích người xuất hiện ở thế giới của chúng ta.

- Mọi việc đều phải do chính người đi tìm kiếm.

Nó nhìn về phía chỗ sâu hỗn độn, cảm thán nói:

- Phiến thiên địa này của chúng ta không đơn giản như vậy.

Diệp Tuy Phong yên lặng.

Sự xuất hiện của hắn, có thể nói cũng là một sự trùng hợp.

Nhưng trên thế giới nào lại có nhiều trùng hợp như vậy?

Về phần đến cùng là vì sao, hệ thống của mình là gì, từ đâu mà đến, hắn nhất định sẽ tìm ra chân tướng cuối cùng.

Nhưng bây giờ, hắn vẫn phải xử lý chuyện trước mắt rồi lại nói.

- Bắt đầu đi.

Lão quy nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, nếu lão quy đã lựa chọn tử vong để giúp ý chí thế giới mới sinh ra, vậy hắn đúng là không có lý do để ngăn cản.

Chí bảo Ngũ Hành trôi nổi ở trong hư không.

Bọn chúng dần dần bắt đầu vây quanh lão quy, pháp tắc Ngũ Hành tiêu tán mà ra, tạo thành một thứ giống với tế đàn.

Trên đỉnh tế đàn, chính là lão quy, nó chậm rãi nhắm mắt lại.

Sau một lát, một luồng lực lượng bản nguyên khổng lồ từ trong thân thể của nó bắn ra!

Đó là sức mạnh thuần túy nhất thế giới, cũng là chất dinh dưỡng dùng để nuôi dưỡng Ngũ Hành chí bảo, cũng là bản thể của lão quy.

Theo nó chủ động phóng thích lực lượng bản nguyên, thân thể của nó đang không ngừng thu nhỏ với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Từ như ngọn núi lớn nguy nga, chậm rãi thu nhỏ về ngọn núi nhỏ.

Theo thời gian trôi qua, lại biến thành lớn như đồi núi, phòng ốc.

Cuối cùng, lão quy vô biên vô tận lúc đầu biến thành nhỏ như sinh linh bình thường.

Trong quá trình này, tế đàn chí bảo Ngũ Hành cũng thay đổi hình thể, hóa thành năm đám năng lượng Ngũ Hành cực kỳ tinh thuần.

Khí tức Tiên giới cuộn cuộn mà đến.

Tế đàn đã thành.

Lão quy, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Diệp Tuy Phong.

Nó càng thêm già nua hơn trước kia.

- Xin người.. Nhất định không để cho thế giới của chúng ta...
Hủy đi...

Nói xong, trên thân thể lão quy tỏa ra khí tức mờ mịt màu trắng.

Đó là lực lượng ở khoảng giữa sinh và tử.

Sau một lát, bản thể lão quy hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một quả trứng màu đen.

Diệp Tuy Phong thờ dài, vươn tay, cầm lấy quả trứng kia, giữ trong lòng bàn tay.

Trứng hơi ấm, lớn chừng bằng bàn tay, vỏ trứng là một loại chất liệu kỳ quái, vô cùng cứng rắn.

Mà ở trong nó có một sinh linh đang thai nghén, lực lượng sinh mệnh cực kỳ dồi dào.

Khí tức của nó giống như đúc với gốc Khải Mông Thụ lão quy mới diễn hóa.

Nó chính là ý chí thế giới mới, Linh Tính Thiên Đạo mới.

Khi nó chân chính phá xác mà ra, đó cũng là ngày phương thế giới này tuyên bố chính thức sống lại, có được khả năng tiến hóa!

Diệp Tuy Phong nhìn nó, có chút hoài niệm.

Sau đó, hắn cẩn thận thu nó vào trong tiểu thế giới của mình.

Ánh mắt chuyển về phía tế đàn Ngũ Hành.

Lúc này, tế đàn bộc phát ánh sáng, khí tức Tiên giới phóng lên tận trời, trực tiếp thông đến nơi nào đó ngoài chân trời.

Một lối đi đang dần hình thành.

Diệp Tuy Phong đã cảm giác được, ở một đầu khác của lối đi này có bóng người nào đó xuất hiện.

.....

Không gian hư vô.

Tế đàn Ngũ Hành ngưng kết cùng nhau, tiên khí lượn lờ.

Ở phía trên nó đã tạo thành một con đường to lớn, nối thẳng đến chỗ sâu hõn độn không biết xa xôi bao nhiêu, bắt đầu kết nối đến một thế giới khổng lồ khác.

Đó chính là Tiên giới.

Mọi thứ đều là sau khi chí bảo Ngũ Hành hấp thu đầy đủ bản nguyên thế giới thì tự động diễn ra.

Nói cách khác, chỉ khi năm người Đại Bảo Chủ đi đến cuối cùng, tự cho là hoàn thành mục tiêu thì mới sẽ phát hiện, thì ra mình đang chuẩn bị cho người khác sử dụng.

Đáng thương, thật đáng buồn.

Tế đàn hình thành thông đạo cực kỳ kiên cố, lấy thực lực của năm người kia sẽ tuyệt đối không cách nào phá vỡ.

Đương nhiên cũng không cách nào ngăn cản người kia giáng lâm.

Chương 252: Người Là Người Phương Nào!!?

Diệp Tuy Phong có thực lực này, nhưng hắn đương nhiên sẽ không làm như vậy.

Hắn vô cùng muốn nhìn xem thử người muốn luyện hóa thế giới, lại còn hổ hấn trong dòng sông thời gian đến cùng là ai.

Khí tức đầu bên kia của thông đạo dần dần ngưng thực.

Khí thể không bố vô biên từ trên trời giáng xuống.

Loại cường độ này thật là đáng sợ!

Gần như đã đạt đến một phần ngàn của Diệp Tuyền Phong!

Phải biết, hiện tại tu vi của Diệp Tuyền Phong chính là đã rút ra trăm tỷ năm.

Thí dụ như mấy người Đại Bảo Chủ, so sánh với Diệp Tuyền Phong cũng chỉ tương đương với một phần một trăm ngàn của hắn mà thôi.

- Rốt cuộc là người nào?

Lúc này, một thần thức cực kỳ to lớn liếc nhìn xuống.

Diệp Tuyền Phong phát tay, tạm thời bắt đầu ẩn tàng.

Hắn lo lắng sau khi người kia phát phát hiện mình sẽ không xuống.

Sau khi liếc nhìn một vòng, một bóng người mỏng lưng chậm rãi từ đầu kia thông đạo hạ xuống.

Rất nhanh, hắn ta đã đi vào trong không gian hư vô.

Diệp Tuyền Phong hồ hững nhìn hắn ta.

Đó là một bóng người cao to, toàn thân mặc khôi giáp màu bạc.

Không đội mũ giáp, khuôn mặt như đao gọt, mày kiếm mắt sáng, lộ ra ngoài uy nghiêm, cực kỳ nặng nề.

Sau khi hắn ta giáng lâm, khí tức Tiên giới không lồ cuộn cuộn mà đến, làm cho cả không gian hư vô đều sinh ra gợn sóng nhàn nhạt.

Đó là vị diện cấp bậc cao áp chế đối với phương thế giới này.

Nam tử chậm rãi rơi xuống.

Hắn ta nhìn tế đàn cô linh linh dưới chân, nhú mày, hình như có chút không hiểu.

Bỗng nhiên, nam tử mãnh liệt quay lưng, nhìn thấy một bóng người đang đứng ở sau lưng hắn ta, nhìn hắn ta cười.

- Này.

Diệp Tùy Phong phát phát tay.

Nam tử lập tức kinh hãi, vừa rồi hắn ta đã dùng thần thức dò xét nhưng không phát hiện bất kỳ sinh linh nào tồn tại!

- Ngươi là người phương nào!!?

Hắn ta rống to, sóng âm to lớn nương theo lấy khí tức kinh khủng lan ra, còn cuồng bạo hơn phong bạo trên cửu thiên mấy lần.

Nhưng Diệp Tùy Phong vẫn bất động, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười lạnh lùng.

- Câu nói này, phải là ta hỏi ngươi mới đúng?

Hắn từ tốn nói.

Nam tử không nói gì, nhú mày.

Bỗng nhiên, Diệp Tùy Phong đột ngột bay lên, bay về phía thông đạo, tốc độ nhanh đến mức cực hạn, đánh ra một chưởng.

- Phanh!

Trong nháy mắt, nam tử kia đâm vào một tầng vách tường nhìn không thấy, phát ra tiếng nổ lớn như sét đánh, lại phản bắn trở về, nặng nề ngã phía trên tế đàn Ngũ Hành.

- Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, cũng không quá lễ phép.

- Nói, ngươi đến cùng là ai?

Ánh mắt Diệp Tùy Phong lạnh lùng.

Vẻ mặt nam tử âm trầm, hắn ta vẫn không trả lời, chỉ gất gao nhìn chăm chăm Diệp Tùy Phong, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, trực tiếp vọt ra khỏi thông đạo, đánh tới một quyền.

Một quyền này, tiên khí bạo dũng, dung hợp với Đại Đạo kỳ ảo, uy lực to lớn làm cho không gian hư vô nứt mấy đường, khí tức hỗn độn cuộn cuộn.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhíu mày, thực lực người này quả thực kinh khủng, nếu giao chiến ở nơi này chỉ sợ sẽ làm cho không gian hư vô lúc đầu đã bị trọng thương, đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Diệp Tỳ Phong nhìn công kích hủy thiên diệt địa kia, nhẹ nhàng vung tay lên.

Hoàn cảnh xung quanh, trong nháy mắt xảy ra thay đổi.

Hai người đã đi tới trong một mảnh trời đất nhỏ bé màu xanh biếc dạt dào.

Đây là tiểu thế giới tùy thân của Diệp Tỳ Phong.

Nhưng vì kéo nam tử vào tiểu thế giới nên hắn cũng không phòng ngự.

- Oanh!

Nam tử trực tiếp chính diện nện một quyền ở ngực Diệp Tỳ Phong.

Năng lượng ngập trời dâng trào ra ngoài, quét ngang tiểu thế giới.

Chỉ một thoáng, đất đá cuồn cuộn.

Nhưng vật trân quý trong Tiểu Thế Giới đều bị Diệp Tỳ Phong bảo vệ lại nên không bị ảnh hưởng.

Đội đất đá rơi xuống, bóng người của hai người chậm rãi hiện ra.

Nam tử đúng là đã đánh trúng vào Diệp Tỳ Phong.

Nhưng một quyền của hắn ta chỉ làm cho áo bào của Diệp Tỳ Phong hơi bay một chút.

Thân thể Diệp Tỳ Phong không nhúc nhích tí nào.

Trên mặt hắn vẫn mang theo ý cười nhợt nhạt, ít một chút lạnh lùng, nhiều một chút đùa cợt.

- Ôi!

Nam tử thấy vậy thì lập tức lại đánh ra một quyền, so với lần trước càng cuồng bạo hơn!

- Đừng rống lên nữa!

Diệp Tuy Phong quất một bàn tay tới, phát sau mà đến trước, trực tiếp đánh trên đầu nam tử.

Trên gương mặt như đao gọt của nam tử kia lập tức nổi lên từng đợt gợn sóng, ngũ quan đều bị đánh đến vắn vẹo, thân thể nghiêng qua, nặng nề ngã xuống.

- Phanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Nhưng lần này Diệp Tuy Phong ngay cả mặt đất cũng bảo vệ nên không tạo thành ba động gì.

Nam tử té ngã trên đất, một đầu bàn tay to lớn cấp tốc nổi lên trên mặt hắn.

Hắn ta chỉ cảm thấy đầu mình nổ tung, trong tầm mắt tràn đầy ngôi sao sáng.

- A!

Nam tử rống to, dùng sức đánh xuống mặt đất, muốn nhảy lên, lần nữa phát động công kích.

Nhưng hắn ta chỉ vừa bay lên chưa được bao nhiêu thì lại có một bàn tay quất lên trên mặt hắn ta, mà lại đúng ngay chỗ lúc trước.

Nam tử lần nữa ngã nhào xuống đất.

- Đã nói ngươi là đừng gào nữa!

Diệp Tuy Phong lạnh lùng nói.

- A!

- Phanh!

Cảnh tượng giống nhau lại xảy ra một lần.

Nam tử hình vẫn không phục, lần lượt muốn bắt đầu giãy dụa, phản kháng áp chế của Diệp Tuy Phong đối với hắn.

Diệp Tuy Phong cũng không nói chuyện.

Chỉ cần hắn ta dám đứng lên thì sẽ quất tới.

Mãi đến khi gương mặt như đao gọt kia xung lên một vòng tròn to lớn, miệng đầy là máu, cái mũi con mắt đều sắp không thấy rõ.

Nam tử mới dừng lại, lấy một tư thế cực kỳ kỳ quái nằm rạp trên mặt đất, động cũng không dám động.

- Hô.

Diệp Tuy Phong phúi phúi tay, từ sau khi đi vào thế giới này, hẳn vẫn là lần đầu gặp được người thích bị đánh như thế.

Mặc dù hẳn cũng không phát huy ra toàn bộ thực lực, nhưng cũng đánh sượng rồi.

Nhìn nam tử an kia an tĩnh lại, cũng không dám lại tùy tiện động đậy, Diệp Tuy Phong đi đến trước mặt hắn ta, huyền hóa ra một cái ghế, ngồi xuống.

- Ngẩng đầu lên.

- Lần này nói đi, người đến cùng là ai?

Diệp Tuy Phong thân nhiên hỏi.

Chương 253: Người Đứng Phía Sau Màn

Nam tử dùng hai tay bưng lấy đầu của mình, cẩn thận từng li từng tí nâng đầu lên.

Hắn ta là thật bị người trước mặt này cho đánh hôn mê.

- Bản tọa... Chính là Thần Võ Tiên Đế, người quản lý đại vực Thái Khôn của Tiên giới...

-...

Diệp Tuy Phong lập tức giật mình.

Tiên Đế?

Chỉ như vậy à?

Nhìn bộ dáng nam tử giống như đầu heo, Diệp Tuy Phong không nhìn được nheo mắt lại, âm thầm nghĩ.

Tiên Đế có ai như ngươi không?

.....

Trong lòng Thần Võ Tiên Đế rất khó chịu!

Vốn cho là chuyện này đã nắm chắc chín phần mười, nhưng không ngờ kết quả lại biến thành như này.

Nam nhân trước mặt này đến cùng là tới từ đâu, vì sao lại biến thái đến loại tình trạng này!

Hắn ta thật sự không nghĩ ra.

- Thần Võ... Tiên Đế, đúng không?

Diệp Tùy Phong thân nhiên nói:

- Nói một chút đi, tại sao ngươi phải luyện hóa thể giới của ta?

- Kỹ càng một chút, con người ta cũng không có quá nhiều kiên nhẫn.

Nói xong, Diệp Tùy Phong xoa xoa tay, cảm giác buông ra thực lực đánh người, vẫn rất thoải mái.

Khóe mắt Thần Võ Tiên Đế lập tức run rẩy, vội vàng nói:

- Chuyện là như vậy.... Bản tọa, là hơn mười ngàn năm trước, thăng cấp thành Tiên Đế ở đại vực Thái Khôn...

Theo hắn ta kể lại, Diệp Tùy Phong dần dần hiểu rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Tiên giới, thực sự rộng lớn, vô biên vô hạn.

Trên tổng thể, địa bàn mà con người nắm chủ đạo chia thành mười đại vực.

Mỗi một đại vực đều rộng lớn hơn thế giới Diệp Tùy Phong đang ở ít nhất nghìn lần.

Ở trong đại vực, Tiên Đế làm chúa tể chí cao, nắm trong tay tất cả mọi thứ.

Thần Võ Tiên Đế chính là Tiên Đế vừa tấn thăng của đại vực Thái Khôn từ mười ngàn năm trước.

Hơn mười ngàn năm tính là một vị Tiên Đế cực kỳ trẻ tuổi.

Mà tuổi trẻ thì thường đại biểu cho không đủ nội tình, so với những Tiên Đế có uy tín lâu năm khác, Thần Võ Tiên Đế cho dù là thực lực, thể lực hay tài lực cũng đều có chênh lệch không nhỏ.

Đặc biệt là thể lực và tài lực, chính là cái gọi là nội tình, tích lũy quá ít.

Cho nên, hắn ta vẫn luôn suy nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này.

Một ngày nào đó, Thần Võ Tiên Đế du hành Thái Hư thì phát hiện một hạ giới đặc biệt trong phạm vi mình quản lý.

Có một thế giới, vì Linh Tính Thiên Đạo tán loạn nên bị pháp tắc từ ngoài đến không ngừng ăn mòn, đã sắp chết, với lại thế giới này cũng không nhỏ.

Thần Võ Tiên Đế lập tức chú ý tới nó.

Đối với những tồn tại như bọn hắn, một thế giới chết đi thường thường đại biểu cho rất nhiều tài nguyên và tài phú.

Thế là, hắn ta động tâm tư.

Mượn nhờ tình huống mình dò xét được, hắn ta lên đưa vào trong đó năm loại chí bảo để sau này dịch chuyển vào trong thế giới này, cũng chính là chí bảo Ngũ Hành mà mấy người Đại Bảo Chủ lấy được.

Thứ chí bảo này có thể nhanh chóng thu lấy lực lượng bản nguyên của thế giới, tiến một bước tăng tốc thời gian thế giới tử vong.

Khi sức mạnh bản nguyên đạt tới trình độ nhất định thì sẽ hình thành thông đạo, để chân thân của mình giáng lâm, từ đó kết thúc công việc sau cùng.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, bởi vì một ít nguyên nhân nên có rất nhiều thế giới tử vong.

Loại chuyện này, rất nhiều Tiên Đế đều đang làm.

Cho nên Thần Võ Tiên Đế cảm thấy, phải không có gì ngoài ý muốn mới đúng.

Nhưng ai có thể ngờ được, hết lần này tới lần khác lại gặp một đồ biến thái như thế, dùng tế đàn Ngũ Hành để câu dẫn hắn ta xuống đây, sau đó có người bắt lấy hắn ta đánh như tử.

Thực lực đáng sợ đó làm cho hắn ta không có chút sức hoàn thủ.

- Vốn trong tính toán của ta, còn cần mấy ngàn năm nữa mới có thể tạo dựng xong thông đạo.
- Ta còn có chút kỳ quái, vì sao lại hoàn thành trước thời hạn.
- Thì ra là người đã tăng nhanh tiến trình này...

Thần Võ Tiên Đế nhìn Diệp Tuy Phong một chút, lại rất nhanh cúi đầu.

Lúc này, vết sưng trên mặt hắn ta đã khôi phục một chút.

Diệp Tuy Phong nghe hắn ta kể xong, cuối cùng đã hiểu rõ nguyên do chuyện này.

Thì ra nguyên nhân vẫn là vì lợi ích.

Thế giới này, có giá trị đối với Thần Võ Tiên Đế, cho nên hắn ta mới làm ra chuyện luyện hóa thế giới.

Về phần những sinh linh sinh tồn ở trong thế giới kia, đối với loại người đứng ở cấp bậc này căn bản cũng không tính là gì.

Người đào một gốc linh chi ngàn năm sẽ để ý tổ kiến phía dưới linh chi có bị tàn phá hay không à?

Loại chuyện này, Diệp Tuy Phong cũng không muốn bình phán ai đúng ai sai.

Nhưng còn có một vấn đề, hắn cần phải hiểu rõ.

- Người đặt bẫy trong dòng sông thời gian, muốn nhốt chết ta, cũng là người phải không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Thần Võ Tiên Đế yên lặng một lát, nhất cuối cùng vẫn gật đầu.

- Đúng vậy.

Hắn ta thừa nhận bảo:

- Đại khái khoảng sáu, bảy năm trước, Kính Vận Mệnh bỗng nhiên sinh ra một vệt gọn sóng, làm ta lo lắng.
- Thông qua diễn toán Tiên Pháp, ta nhìn thấy một ngôi sao màu xám ở trong cái thế giới này.
- Ngôi sao này bị hỗn độn bao vây, ta cũng không thể thấy rõ đến cùng là cái gì, nhưng ta biết, người này rất có thể sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo của ta.
- Thế là, ta mượn nhờ nhân quả Đại Đạo, nhìn thấy ngôi sao đó sẽ đi đến tiết điểm nào đó của dòng sông thời gian, cho nên ta đã bày ra trận pháp Đẩu Thiên Môn ở đây.

Diệp Tùy Phong nhíu mày.

- Chỉ vì không thấy rõ, có khả năng ảnh hưởng đến kế hoạch của người nên người muốn đưa ta vào chỗ chết?

Thần Võ Tiên Đế vội vàng lắc đầu.

- Ta cũng không muốn giết người, đây chẳng qua là một khốn trận.

- Bởi vì ta cũng rất tò mò, đến cùng là hạng người gì mà ngay cả ta cũng không thấy rõ ràng, cho nên chuẩn bị vây khốn người trước, chờ khi chân thân ta đến mới tìm tòi hư thực.

- Với lại trận pháp kia, ta đã dày công tính toán.

- Lỡ như người phá vỡ trận pháp, vậy thực lực của người chắc chắn sẽ vượt xa khỏi cực hạn của thế giới, sau đó chắc chắn sẽ không có cách nào trở lại thế giới, như vậy cũng sẽ không cách nào can thiệp vào kế hoạch của ta.

Thần Võ Tiên Đế mệt mỏi nói:

- Ta là thật không ngờ, người phá vỡ trận pháp, thậm chí còn đánh gãy cả dòng sông thời gian, lại còn có biện pháp trở lại trong thế giới.

Chương 254: Bí Mật Của Thế Giới Này

Diệp Tùy Phong nghe hẳn ta nói xong, lúc này hẳn mới chợt hiểu.

Từ đầu đến cuối, Thần Võ Tiên Đế đều đang lo lắng mình ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn ta.

Với lại hắn ta suy tính được hoàn toàn đúng là rất chu toàn.

Nếu không phải là mình có được lượng lớn linh tinh, luyện chế được Thiên Đạo giới thì thật là không cách nào trở về chủ thế giới này.

Thật không ngờ, chuyện của Diệp Chấn Quang lại có ba phe thế lực cùng động tay chân.

Thiên Cơ Cốc, nữ tử cánh đồng tuyết phương Bắc, còn có Thần Võ Tiên Đế.

Nhưng bất kể nói thế nào, Thần Võ Tiên Đế mới đúng là người đứng sau màn lớn nhất.

Diệp Tùy Phong sẽ không dễ dàng buông tha hắn ta, đi ra ngoài làm việc thì đương nhiên phải trả giá.

- Đi.

Diệp Tùy Phong đứng dậy:

- Nếu người đã muốn luyện hóa thế giới của ta, giết chết toàn bộ sinh linh của thế giới, cũng thừa nhận đã đặt bẫy ở trong dòng sông thời gian, muốn vây khốn ta.

- Vậy ta sẽ đại biểu ý chí đã chết đi và ý chí sắp sinh ra của phương thế giới này trừng trị người.

- Thế giới này, không phải là người của Tiên giới các người, có thể tùy ý khống chế sinh tử tồn vong!

Nói xong, một cỗ sát ý nhàn nhạt chậm rãi tràn ra từ trên người Diệp Tùy Phong.

- Đừng, đừng, đừng, ta là Tiên Đế, ta có thể bồi thường cho người tài nguyên cao cấp nhất của Tiên giới!

Thần Võ Tiên Đế cảm nhận được sát ý lạnh như băng kia, lập tức luống cuống, gấp giọng nói.

Nhưng vẻ mặt Diệp Tùy Phong vẫn lạnh lùng như cũ.

- Không có hứng thú.

Hắn vươn tay ra.

Thần Võ Tiên Đế càng thêm lo lắng, lớn tiếng nói:

- Ta chẳng qua là một phân thân, người giết ta cũng không làm nên chuyện gì!

Diệp Tùy Phong không trả lời, ngón tay khép lại làm đao, chém xuống.

Phân thân cũng được, cứ giết trước, sau đó lại đi Tiên giới tìm bản thể của hắn tính sổ sau.

Thần Võ Tiên Đế cảm nhận được lực lượng trên tay Diệp Tùy Phong, hắn ta tuyệt vọng.

- Ta biết một chút bí ẩn!

- Thế giới này không đơn giản như người tưởng tượng đâu!

Hắn ta giãy dựa càng mạnh.

Một cảm giác tử vong làm cho người ta cảm thấy run sợ rơi vào trên cổ Thần Võ Tiên Đế.

Máu tươi, chậm rãi chảy xuống.

Thần Võ Tiên Đế mở to mắt, thở hào hển từng ngụm lớn.

Cánh tay Diệp Tùy Phong ngừng lại ngay sát cổ của hắn ta, sau đó, thu về.

- Nói.

Diệp Tùy Phong cau mày.

Bởi vì, ngay trước đây không lâu, lão quy cũng từng nói lời giống vậy.

.....

Thần Võ Tiên Đế mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trong một khắc vừa rồi, hắn ta thật sự cảm nhận được sợ hãi tử vong.

Một chương kia của Diệp Tùy Phong không chỉ chém mỗi cổ của hắn ta.

Nếu thật sự chém xuống, thần hồn, bản nguyên sinh mệnh của hắn ta sẽ bị chôn vùi toàn bộ, hóa thành hư không.

Đơn giản, thật là đáng sợ!

- Nói đi, đến cùng thế giới này có cái gì khác biệt?

Diệp Tùy Phong hỏi, nhưng sát ý trên người lại không hạ thấp chút nào.

- Là như vậy.

Thần Võ Tiên Đế nuốt nước miếng, nói:

- Thật ra, cũng vào mấy năm trước.

- Lúc ấy, ta khi quan trắc Kính Vận Mệnh thì không chỉ nhìn thấy ngôi sao màu xám, mà còn thấy được một vòng khí tức màu đen cực kỳ ảm đạm xung quanh thế giới này.

- Lúc bắt đầu, ta cũng không quá để ý, bởi vì tình huống của mỗi thế giới đều không giống nhau.

- Nhưng sau đó, trong lúc ta nói chuyện với một vị lão Tiên Đế quen biết có ngẫu nhiên nói tới chuyện này, lão ấy mới nói cho ta biết, đó không phải là chuyện bình thường.

- Chỉ có điều, lão ấy cũng không rõ ràng tình huống cụ thể cho lắm, chỉ nói cho ta biết rằng có rất nhiều thế lực đáng sợ nội tình cực sâu cũng đang nhìn chằm chằm những thế giới giống như này.

Thần Võ Tiên Đế vừa nói vừa quan sát vẻ mặt Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong khẽ nhíu mày, nói:

- Người vẫn chưa nói rõ ràng, thế giới này có chỗ nào không tầm thường.

- Cái này... Lão ấy cũng chỉ là nghe nói, hình như có chút liên quan với tấn thăng thế giới.

Thần Võ Tiên Đế vội vàng nói:

- Nhưng có thể bị loại thế lực đó chú ý tới, tuyệt đối ẩn giấu bí mật cực sâu.

- Ta có thể ở Tiên giới giúp ngươi tra rõ ràng!

Diệp Tuy Phong cau mày.

Theo như lời nói của Thần Võ Tiên Đế, kết hợp với khuyên bảo và nhắc nhở của lão quy đối với mình trước khi lâm chung, hình như thế giới này thật không đơn giản như mình nghĩ.

Với lại, trong Chư Thiên Vạn Giới cũng có rất nhiều thế giới tương tự, điều này thật chẳng có bao nhiêu tin quan trọng.

- Vừa rồi ngươi nói, có liên quan đến tấn thăng thế giới à?

Diệp Tuy Phong trầm mặc một lát, lần nữa hỏi.

- Đúng vậy.

Thần Võ Tiên Đế cảm nhận được giọng của Diệp Tuy Phong có phần hòa hoãn, trái tim đang lo lắng của hắn ta cũng hơi buông xuống.

- Lão ấy nói với ta rằng, hình như những thế lực cổ xưa đó đều đang xúc tiến thế giới tấn thăng như thế này, thậm chí đã có người làm cho toàn bộ thế giới phi thăng tới Tiên giới.

- Về phần tại sao phải làm như thế thì cần phải điều tra thêm nữa?!

Thần Võ Tiên Đế vội vàng đáp.

Diệp Tuy Phong ừ một tiếng, sau đó lại hỏi:

- Bọn hắn là làm sao để thế giới tấn thăng?

Thần Võ Tiên Đế lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết biện pháp cụ thể.

- Nhưng điều kiện tấn thăng thế giới chính là không ngừng hoàn thiện pháp tắc thiên đạo của nó, khi nó trưởng thành đến mức nhất định thì sẽ giống với tu sĩ phi thăng, vọt thẳng phá bình chương, rơi xuống Tiên giới.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Lí do thoái thác này cơ bản không khác gì tin tức lúc trước hắn thu hoạch được.

- Chỉ nhưng điều...

Thần Võ Tiên Đế bỗng nhiên hơi đổi giọng, vẻ mặt hần ta hơi lúng túng nói:

- Linh Tính Thiên Đạo của thế giới này đã chết, con đường tấn thăng đã bị cắt đứt.

- Đây cũng... Là lý do vì sao ta muốn luyện hóa nó.

Giọng nói của hần ta có chút ngưng ngừng, nếu thế giới không cách nào tấn thăng thì hần ta nói nhiều như vậy cũng chỉ là nói nhảm.

Nhưng vẻ mặt Diệp Tùy Phong cũng không thay đổi gì.

- Thế giới đã sống lại, Linh Tính Thiên Đạo đang thai nghén.

- Chờ nó phá xác ra sẽ lần nữa tấn thăng.

Diệp Tùy Phong nói.

Chương 255: Người Đang Đuổi Ăn Mày À?

Thần Võ Tiên Đế lập tức sững sờ, hần chưa bao giờ nghe nói rằng một Linh Tính Thiên Đạo đã chết còn có thể sống lại.

Sao hần có thể làm được?

Diệp Tùy Phong cũng không giải đáp nghi hoặc của hần ta.

Tin tức Thần Võ Tiên Đế nói ra đúng là có chút tác dụng.

Không ngờ thế mà liên quan đến chuyện thế giới tấn thăng cấp.

Thần trí của hần đảo qua quả trứng màu đen đang lẳng lặng nằm trong tiểu thế giới.

Trong quả trứng ấy chính là Linh Tính Thiên Đạo, không ngờ tiểu gia hỏa này lại ẩn giấu bí mật nào đó?

- Thế nào mới có thể thúc đẩy quá trình thế giới tấn thăng đây?

Diệp Tùy Phong hỏi lại.

- Thủ đoạn chính là để Linh Tính Thiên Đạo thôn phệ pháp tắc của thế giới cấp bậc cao hơn.

Thần Võ Tiên Đế nói:

- Tốt nhất là Tiên giới, hoặc năm món chí bảo Tiên giới ta đưa tới kia đều có thể xem như chất dinh dưỡng để thế giới thăng cấp.

- Còn có một vài thủ đoạn khác, ta cũng có thể tìm kiếm ở Tiên giới.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Những lời này, ngươi không có nói láo chứ?

Thần Võ Tiên Đế vội vàng khoát tay:

- Tuyệt đối mỗi câu mỗi chữ đều là thật!

- Ta có thể dùng đạo tâm thề, nếu có nửa câu nói dối thì con đường sau này của ta sẽ dừng lại ở đây!

- Vội lại, ta có thể buông ra thần hồn của mình cho ngươi tự mình kiểm tra thực hư!

Hắn ta vội vàng biểu lộ sự trung thực, nhìn ra được, là thật muốn sống sót.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Được rồi, không cần.

- Nhưng ta phải hỏi lại ngươi một vấn đề.

- Không phải ngươi nói, bây giờ ngươi chẳng qua là một hóa thân thôi, sao phải để ý như thế, thậm chí không tiếc lấy đạo tâm thề?

Trong lý giải của hắn, hóa thân này không phải muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu sao?

- Không nói gạt ngươi, hóa thân này là ta hao phí thời gian gần mười ngàn năm mới luyện chế ra được.

- Nó có một phần tư thực lực bản thể ta, càng thần hồn tương liên, có nhục cùng nhục, không phải vạn bất đắc dĩ thì ta chắc chắn sẽ không từ bỏ nó.

Vẻ mặt Thần Võ Tiên Đế đau khổ nói.

Thật ra, đây cũng là lần đầu hấn ta phái hóa thân này ra ngoài làm việc.

Không ngờ lần đầu tiên đã gặp loại biến thái này, ở trước mặt nó, hấn ta không có chút khả năng phản kháng nào.

- Được thôi.

Diệp Tùy Phong nói:

- Ta có thể thả người về Tiên giới điều tra chân tướng liên quan tới thế giới này, còn có tìm ra biện pháp thúc đẩy tiến trình tấn thăng thế giới.

Thần Võ Tiên Đế lập tức vui mừng.

Nhưng không đợi hấn ta lên tiếng, Diệp Tùy Phong đã tiếp tục nói:

- Chỉ có điều, người ngấp nghé thế giới của ta, không chú ý đến tính mệnh của ức vạn sinh linh trong thế giới này, lại đặt bẫy ở trong dòng sông thời gian lừa ta.

- Không lưu lại chút gì, mà đã muốn đi sao?

Thần Võ Tiên Đế ngăn người, sau đó giật mình, đây là đang đòi bồi thường, thế là hấn ta vội vàng nói:

- Đó là đương nhiên.

Sau đó, hấn ta tìm kiếm một lát, lấy ra một bảo hạp, đưa tới.

- Trong này có mười triệu Tiên thạch, tương lai sau khi người tiến vào Tiên giới nhất định sẽ có thể dùng đến.

Diệp Tùy Phong nhận lấy bảo hạp, mở ra một khe hở, trong này là một không gian rất lớn, đồ đầy tảng đá sáng loáng tỏa ra tiên khí.

Chính là Tiên thạch.

Hấn nhìn ví tiền của mình.

Tiên thạch: 3650 ngàn triệu viên.

- Người đang đuổi ăn mày à?

Diệp Tùy Phong nghiêng đầu nhìn hấn.

Thần Võ Tiên Đế lập tức mở to hai mắt nhìn, vội vàng nói:

- Ngài hiểu lầm, đây không phải linh thạch, là Tiên thạch!
- Một loại tài nguyên trân quý nhất của Tiên giới!
- Cho nhiều linh thạch, cũng không đổi được một khối Tiên thạch!
- Linh tinh ngài chắc phải biết, một viên Tiên thạch, có thể đổi lấy một triệu linh tinh!

Diệp Tùy Phong sờ lên cái cằm.

Một tháp Khởi Nguyên chín tầng cần trăm tỷ linh tinh, nếu như đổi thành tiên thạch thì cũng chỉ có một trăm ngàn Tiên thạch mà thôi.

Mười triệu Tiên thạch đúng là không ít.

Chỉ có điều, hắn nhìn thật chướng mắt.

- Bớt nói nhảm, có bảo vật gì đều lấy ra đi.

Diệp Tùy Phong nói.

Tiếp đó, tất cả mọi thứ trong không gian trữ vật Thần Võ Tiên Đế bị Diệp Tùy Phong lấy sạch toàn bộ không còn.

Các loại tiên đan, tiên khí, tiên thảo, tiên quả, còn có một đồng lớn tạp vật đủ loại đều tiến vào túi Diệp Tùy Phong.

Vẻ mặt Thần Võ Tiên Đế cầu xin, hắn ta vốn không giàu có, hiện tại càng đã rét vì tuyết lạnh vì sương (ý miêu tả nghèo rớt mòng tơi).

- Ô, cái áo giáp này của ngươi nhìn có vẻ, tiên giáp sao?
- Để cho ta mặc thử xem!

Sau một lát, toàn thân trên dưới Thần Võ Tiên Đế chỉ còn lại đồ lót, ngay cả giày cũng bị mất, tội nghiệp đứng ở nơi đó.

- Tốt, ngươi có thể trở về Tiên giới rồi.

Diệp Tùy Phong dùng thần niệm cường đại, bố trí một tín tiêu trong thức hải của hắn.

- Nếu tìm được đầu mối gì thì thông qua nó đến liên hệ với ta.

- Người tốt nhất nên thành thật một chút, bằng không đợi ta đi Tiên giới, người biết sẽ có kết quả gì rồi đấy.

Thần Võ Tiên Đế ngưng ngừng cười một tiếng:

- Nhất định, nhất định.

Sau đó, Diệp Tùy Phong mang theo hắn ta rời khỏi tiểu thế giới, một lần nữa về tới trước tế đàn.

Rất nhanh, Tiên Đế lại lần nữa leo lên tế đàn, theo thông đạo chạy về Tiên giới.

Một lát sau, tế đàn và thông đạo dần dần biến mất không thấy gì nữa, chỉ bảo Ngũ Hành lần nữa hiện ra.

Diệp Tùy Phong phát tay, thu hết chúng lại, đây là đồ ăn chứa rất nhiều dinh dưỡng cho Linh Tính Thiên Đạo sau khi nở.

Nhìn không gian hư vô lần nữa lâm vào yên tĩnh, Diệp Tùy Phong khẽ thở dài.

Vốn cho rằng tìm được chân tướng của thế giới này, lại không ngờ phía sau chân tướng lại là mây mờ càng lớn.

Thế giới này đến tột cùng có gì đặc biệt?

Vì sao thế lực siêu cấp của Tiên giới cũng đều chú ý tới nó?

Sau khi thế giới tấn thăng sẽ ẩn giấu bí mật gì?

Còn có chính hắn, bản thân đã là một bí ẩn rất lớn.

Sau một hồi lâu, Diệp Tùy Phong cười cười.

Cho dù ẩn tàng là gì thì hắn cũng sẽ từng bước một, tìm kiếm được chân tướng cuối cùng.

Trước chờ đợi Linh Tính Thiên Đạo mới nở ra, xem thử có thể phát hiện cái hay không gì.

Sau đó...Trạm tiếp theo, chính là Tiên giới.

Chương 256: Kết Cục Của Năm Vị Trần Nhà

Thần Võ Tiên Đế trở về Tiên giới, đi đường cực kỳ mát mẻ.

Hắn ta đã đưa tất cả những thứ đáng giá trên người mình cho Diệp Tuy Phong.

Tiên đan, tiên thảo, tiên pháp, không trừ bất cứ thứ gì.

Số lượng cũng không ít, với lại Tiên Đế xuất phẩm, đồ vật trong túi sao có thể bình thường.

Tiên thảo, tiên quả, Diệp Tuy Phong chuẩn bị sau khi trở về sẽ trồng ở trong hoa viên Kính Hồ.

Bên trong còn có mấy loại thần dược, sẽ trồng ở trên đảo nhỏ giữa hồ.

Loại thiên tài địa bảo cấp này này, đừng nói đối với thành Vân Tiêu, cho dù là toàn bộ thế giới cũng sẽ đạt được chỗ tốt rất lớn.

Bọn chúng tự mang pháp tắc, thuận tiện dùng để nuôi dưỡng Linh Tính Thiên Đạo sắp nở rã.

Tiên đan thì có thể lấy ra một bộ phận cho nhóm cao tầng của gia tộc, dùng để bồi dưỡng tử đệ hạch tâm của gia tộc, còn có những người có công hiến rất lớn nữa.

Còn lại một bộ phận, Diệp Tuy Phong giữ lại cho mình, rảnh rỗi có thể cho mấy con cá trong hồ ăn.

Về phần tiên pháp, đạo thuật, hay thuật luyện đan, luyện khí, trận pháp đỉnh cấp.

Diệp Tuy Phong dự định sau khi trở về sẽ từ từ nghiên cứu một phen.

Những thứ này đều là mặt hàng cao cấp ở Tiên giới, nhất định có thể thu hoạch được không ít tâm đắc từ trong đó, vừa hay bổ sung khuyết điểm trong đạo pháp của Diệp Tuy Phong.

Với lại, còn có thể tiến một bước hoàn thiện Nguyên Thủy công, đạt được phương thức tu luyện phía trên Cửu Nạn, cũng chính là phía trên Độ Kiếp.

Dù sao, tương lai theo thế giới không ngừng tấn thăng, cực hạn của thế giới cũng sẽ đề cao theo.

Công pháp cũng nhất định phải đề cao tương ứng mới được, hoặc tiếp tục nghiên cứu trên công pháp cơ bản vốn có, hoặc là mở ra một con đường tu luyện mới.

Diệp Tỳ Phong trùng hợp có được cơ sở con đường thứ hai.

Suy nghĩ một lát, thân hình Diệp Tỳ Phong lóe lên, đi vào trong tiểu thế giới tùy thân của mình.

Vừa rồi giao phong với Thần Võ Tiên Đế đã làm cho trong tiểu thế giới của hắn loạn hết cả lên.

Nhưng, nơi gieo trồng mầm non Đại Thụ Khải Mông, còn có khu giam cầm năm người Đại Bảo Chủ đều hoàn hảo không chút tổn hại.

Diệp Tỳ Phong đi tới trước mặt bọn hắn.

Mấy người lập tức khẩn trương lên, hiện tại bọn hắn đã hiểu rõ, chênh lệch giữa mình và Diệp Tỳ Phong giống như cách biệt một trời.

- Diệp... Tiên bối...

Đại Bảo Chủ khó khăn mở miệng.

Nhưng không đợi lão ta nói tiếp, Diệp Tỳ Phong đã cong ngón búng ra, năng lượng cường đại trong nháy mắt lướt qua cổ của lão ta, đánh trúng vào một người sau lưng Đại Bảo Chủ.

Nữ tử đến từ cánh đồng tuyết phương Bắc lập tức mở to hai mắt nhìn, con ngươi dần dần tan rã, ngã trên mặt đất.

Lão bà này đã giết Diệp Chân Quang, Diệp Tỳ Phong đương nhiên sẽ không buông tha cho lão, cũng sẽ không cho bà ta cơ hội nói chuyện.

- Ủm, vừa rồi ngươi muốn nói cái gì?

Diệp Tỳ Phong nhìn Đại Bảo Chủ, hỏi.

Lúc này, mấy người Đại Bảo Chủ, đã đổ mồ hôi lạnh đầy người, nữ tử đột nhiên bỏ mình làm bọn hắn cảm thấy lạnh thấu xương.

- Tha... Tha mạng!

Đại Bảo Chủ quỳ xuống đất, liên tục cầu xin tha thứ.

Về mặt Diệp Tuy Phong không thay đổi, nói:

- Mạng của ngươi sẽ để cho mấy người Thẩm Mật quyết định, hi vọng bình thường ngươi đối xử với bọn hắn không tệ.

Sau đó, hắn nhìn về phía mấy người khác.

- Đến lượt các ngươi...

- Diệp tiên bối, ta có đế quốc khổng lồ ở phía Đông, quản lý hơn mười triệu người, ta có thể mang theo bọn hắn, toàn bộ thần phục ngài!

Nam tử mặc Long bào đột nhiên lớn tiếng nói.

Khi ở thế giới bên ngoài, hắn ta cũng là người cầu xin tha thứ đầu tiên.

Xem ra, dục vọng cầu sinh của hắn ta là mãnh liệt nhất.

- Có thể.

Diệp Tuy Phong gật đầu, sau đó đánh ra một đạo pháp quyết, nhưng không đánh vào sâu trong linh hồn nam tử mặc Long bào.

Từ hôm nay trở đi, nhất cử nhất động của hắn ta đều sẽ rơi vào trong mắt Diệp Tuy Phong, phạm là có nửa điểm ngỗ nghịch, một ý niệm đều có thể quyết sinh tử của hắn ta.

Nam tử mặc Long bào ngây người một lát, hình như không thể tin được, Diệp Tuy Phong thật đồng ý.

Sau đó, hắn ta vội vàng dập đầu:

- Đa tạ tiên bối nhân từ!

Thấy vậy, nam tử quần vải đầy người cũng vội vàng nói.

- Ta cũng có thể, Diệp tiên bối!

- Thần Quốc phương Tây, phần lớn đều do ta quản lý, ta nguyện ý giống như hắn, mang theo tất cả mọi người thần phục ngài!

Nam tử quần vải cũng quỳ xuống.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Lần nữa, hắn đánh ra pháp quyết giống vậy, không đánh vào trong linh hồn hắn ta.

Hai người này còn sống, hoàn toàn tốt hơn so với chết.

Bọn hắn đều nắm giữ thổ địa cực lớn, còn có nhân khẩu.

Nếu cưỡng ép phá hủy thì không chừng sẽ xảy ra rất nhiều hỗn loạn, lại sẽ có nhiều sinh linh chết đi trong lúc hỗn loạn.

Một chuyện không quá cần thiết.

Diệp Tuy Phong thích dùng phương thức hòa bình để giải quyết vấn đề hơn.

Hắn đã giải quyết xong bốn người, tiếp đó chỉ còn lại Điện chủ Thần Điện.

Khôỉ giáp màu đen trên người lão ta đã vỡ vụn, bản thể là một lão nhân nhỏ gầy, làn da trắng bệch.

Mà lúc này, mặt lão ta càng không có chút máu.

Bởi vì lão ta biết, Thần Điện đã rơi vào trong tay Diệp Tuy Phong, trên người mình đã không có bất kỳ thẻ đánh bạc nào.

- Ta không sẽ giết ngươi.

Nhưng Diệp Tuy Phong lại làm cho lão ta lập tức kích động.

- Chỉ có điều...

Diệp Tuy Phong hờ hững nói:

- Ta sẽ phế bỏ tất cả tu vi của ngươi, từ nay về sau sẽ sống như một lão nhân thế giới phàm tục.

Ánh mắt điện chủ Thần Điện rủ xuống, đứng trên đỉnh phong thế giới hơn mười ngàn năm, để lão ta biến thành một phàm nhân có khác gì giết lão ta?

- Vậy ngươi vẫn là giết ta đi.

Điện chủ Thần Điện cười thâm, nói.

Khóe miệng Diệp Tuy Phong lộ ra cười lạnh.

- Ngươi cho rằng, mình có quyền lựa chọn sao?

- Ta sẽ đưa ngươi về trong Thần điện Đại Đạo.
- Không giết ngươi chỉ là muốn để ngươi cũng trải nghiệm cảm giác một lão giả sắp chết bị người thân tín trước kia của mình phản bội như thế nào mà thôi.

Chương 257: Đại Bảo Chủ... Trở Về

Lão quy chết, vẫn như cũ là một khối u trong lòng Diệp Tùy Phong, không giết không có nghĩa là không trừng phạt.

- Được rồi, cứ như vậy đi.

Sau khi nói xong, Diệp Tùy Phong cũng không nghĩ nữa để ý đến bọn họ, rời khỏi tiểu thế giới.

Sau khi ra ngoài, hắn suy nghĩ, thân hình lóe lên, biến mất trong không gian hư vô.

Sau khi xuất hiện lần nữa, hắn đã đi tới ngoài thế giới, trước mặt trận bàn to lớn kia.

Trận bàn này chính là thứ lúc ấy đã truyền tống mấy người từ cực Bắc tới.

Phía trên trận bàn có trận pháp lưu chuyên, đó là khí tức trận pháp thượng cổ, cực kỳ tinh xảo.

Diệp Tùy Phong rất nhanh đã thấy rõ nguyên lý của nó.

Thật ra chính là lợi dụng năng lượng cường đại của linh thạch để thúc đẩy sinh ra thứ giống với cảnh cửa Không Gian, từ đó thực hiện truyền tống khoảng cách cực xa.

- Ừm, tối ưu hóa một chút sẽ có tác dụng không nhỏ.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ một lát, sau đó vung tay lên, thu trận bàn này vào trong tiểu thế giới.

Thế giới, quá lớn.

Cho dù là tu sĩ đứng đầu cũng chưa chắc có thể đi khắp các ngõ ngách.

Nếu có một thủ đoạn truyền tống thuận tiện quá nhiều.

Khoảng cách, thường là một ngọn núi lớn cản trở văn minh phát triển.

Sau khi làm xong mọi việc, Diệp Tùy Phong mở ra phòng hộ Thiên Đạo giới, trở về trong thế giới.

.....

Thiên Vực thứ ba của Trung Châu.

Núi Tiên Đạo.

Dưới gốc cây con của Đại Thụ Khải Mông to lớn có một tòa lầu các mới xây, Thẩm Mật đang ngồi trước bàn, nhíu mày nhìn một chút tin tức trong ngọc phù, ngọc phù tương tự chất đầy cái bàn.

Trong thời gian một ngày ngắn ngủi, Vạn Bảo Các đã xảy ra kịch biến, ngay cả Thần điện Đại Đạo cũng chính hợp.

Thẩm Mật làm chủ sự hiện tại, chuyện gần đây của nàng có thể nói là nhiều đến không kịp chớp mắt.

Một mặt nàng phải ổn định Vạn Bảo Các các nơi trên thế giới, một mặt khác còn phải xử lý lực lượng phản loạn Thần điện Đại Đạo, trong lúc nhất thời cảm thấy có chút làm việc quá sức.

Nhưng làm cho trong trong lòng nàng không chắc nhất vẫn là chuyện Đại Bảo Chủ.

Lỡ như Diệp Tùy Phong không có tìm được hắn, để Đại Bảo Chủ một lần nữa trở về, vậy thì nàng, còn có Thẩm gia nhất định sẽ là đối tượng bị giải quyết đầu tiên.

Nàng đang đánh cược.

Nếu nàng cược thắng, Thẩm gia sẽ trên tay của nàng đạt tới độ cao trước đó chưa từng có.

Nếu thua cuộc, vậy thì không có gì đáng nói, chỉ có một con đường chết.

Chỉ hy vọng, Diệp Tùy Phong thật sự cường đại, có thể giải quyết triệt để Đại Bảo Chủ.

- Ai.

Thảm Mật cực kỳ đau đầu, ném ngọc phù đi, xoa huyết Thái Dương của mình.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

- Gia chủ, là ta, Thảm Thiên Minh.

Đôi mi thanh tú của Thảm Mật cau lại, nàng biết Thảm Thiên Minh là một hậu bối cũng không tệ trong gia tộc, Thảm Ngung Nguyệt - muội muội của hắn càng đã từng là ngôi sao sáng trong gia tộc.

Đáng tiếc, đoạn thời gian trước Thảm Ngung Nguyệt tham gia trận chiến Thiên Mệnh đã chết trong tay Diệp Cầm Dao của Diệp gia.

Nhưng nàng cũng không oán hận gì, tham gia cuộc chiến đấu đó thì đã sớm chuẩn bị sẵn sẽ phải chết.

Đối với gia tộc siêu lớn thì nếu chết một tử đệ trong gia tộc đã là hết đời sống đời chết sẽ kéo cả gia tộc vào trong chiến hỏa.

Chuyện này đối với những người khác trong tộc là vô cùng bất công.

- Có chuyện gì sao?

Thảm Mật hỏi.

Ấn tượng của nàng đối với Thảm Thiên Minh cũng không tệ, mặc dù thực lực của hắn không cao nhưng năng lực làm việc của hắn rất cao, rất có thiên phú.

- Đại Bảo Chủ... Trở về.

Ngoài cửa Thảm Thiên Minh nói.

Trong nháy mắt, thân thể Thảm Mật lắc một cái, bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên đến.

Ngọc phù trên bàn cũng bị nàng làm cho rơi đầy đất.

Sắc mặt của nàng hơi trắng bệch.

Hắn ta nhanh như vậy đã trở về tới sao?

Chẳng lẽ nói, Diệp Tùy Phong đã bị hắn ta giải quyết rồi sao?

Tay Thảm Mật run nhè nhẹ, nàng hung hăng bóp lấy cánh tay của mình, mới cưỡng ép bình tĩnh trở lại.

Vẻ mặt nàng cực kỳ âm trầm.

Thực lực của Đại Bảo Chủ vốn là nghịch thiên, lại thêm thần vật đáng sợ kia, chỉ sợ dù nàng dốc hết lực lượng toàn tộc cũng không thể so sánh cùng nhau.

Thật sâu hít một hơi, Thảm Mật đi ra phía trước, mở cửa phòng.

- Ở đâu?

Thảm Mật trầm giọng hỏi.

Thảm Thiên Minh nhìn sắc mặt gia chủ âm trầm, có chút sững sốt một chút, đi theo sau nói:

- Đang ở trong Tiên Uyển, các đại nhân chủ sự khác của Vạn Bảo Các đều ở nơi đó.

- Đại Bảo Chủ hẳn... Vẫn là tự ngài qua đó xem một chút đi.

Thảm Mật nhẹ gật đầu, sau đó bước nhanh về phía Tiên Uyển.

Trên đường đi, trong lòng nàng rất lo lắng, nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Dù sao chính nàng là chết chắc, nhưng có phương pháp gì có thể tận khả năng bảo vệ gia tộc của mình, không bị nhô tận gốc hay không?

Đoạn đường này nàng đi rất chậm.

Nhưng luôn cảm thấy, thời gian quá nhanh.

Trong nháy mắt nàng đã đi tới Tiên Uyển.

Trước mặt, một đám người đang vây quanh một chỗ, đều là nhóm nòng cốt đứng đầu nhất của Vạn Bảo Các.

Sau khi bọn hắn nhìn thấy Thảm Mật thì lên tiếng chào hỏi, sau đó nhường ra một con đường.

Thẩm Mật lần nữa hít vào một hơi, cố gắng để cho mình bình tĩnh trở lại, đi ra phía trước.

Khi tầm mắt khoáng đạt, nàng nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang lẳng lặng ngồi trên một tảng đá.

Chính là Đại Bảo Chủ!

Trong lòng Thẩm Mật lập tức kịch chấn, nhưng rất nhanh, trong mắt lại tràn đầy mê mang khó hiểu.

Đại Bảo Chủ trước mặt nàng, trên người không có loại hơi thở làm người ta run sợ trước đó.

Tóc lão ta rối bù, lưng còng, hô hấp khó khăn.

Làn da khô quắt làm cho lão ta nhìn qua giống như già đi mấy chục tuổi.

Cả người không có chút tu vi nào, giống như một lão nhân tuổi xế chiều trong nhân gian.

- Chúc mừng ngươi.

Đại Bảo Chủ nhìn thấy Thẩm Mật đến, khàn giọng suy yếu nói.

Thẩm Mật không nói gì, vẻ mặt nàng vẫn có chút vui mừng kinh ngạc bất định, hình như không thể tin được, lão ta chính là Đại Bảo Chủ đã từng đăng lâm tuyệt thế (trương tự như đứng trên đỉnh cao nhân sinh)

Chương 258: Cái Chết Của Đại Bảo Chủ

- Không sai, chính là ta.

Hình như nhìn ra nghi ngờ của Thẩm Mật, Đại Bảo Chủ mở miệng nói:

- Chủ tử mới của ngươi, Diệp Tùy Phong, đã phê bỏ tất cả tu vi của ta.

- Hiện tại, ta chỉ là một phạm nhân tùy ý người làm thịt thôi, khụ khụ...

Nói xong, Đại Bảo Chủ bắt đầu ho khan kịch liệt, rất lâu mới dừng lại được.

Mà lúc này, Thẩm Mật cũng vững tin tình huống trước mắt.

Trong thời gian ngắn như vậy, Diệp Tùy Phong thật tìm được lão ta, còn phé bỏ tất cả tu vi của hắn.

Vói lại, hắn đã tuân thủ lời nói của mình, đưa Đại Bảo Chủ đến trước mặt mình.

Phải cường đại cỡ nào mới có thể làm được chuyện như thế?

Thẩm Mật không dám tưởng tượng.

Chỉ có điều, tảng đá trong lòng của nàng cũng đã rơi xuống.

Từ nay về sau, nàng cũng đã không cần lo lắng gia tộc bị hủy diệt vì mình nữa.

- Tại sao ngươi phải bỏ lại chúng ta, bỏ chạy một mình?

Thẩm Mật trầm giọng hỏi.

Đây cũng là vấn đề trong lòng tất cả mọi người ở đây.

- Ha ha.

Đại Bảo Chủ cười yếu ớt, ngẩng đầu nói:

- Ta tính được Diệp Tùy Phong sẽ đến, cũng hiểu rõ mình không phải là đối thủ của hắn, không đi, ở lại chờ chết sao?

Thẩm Mật cau mày:

- Vậy ngươi cũng phải thông báo cho chúng ta một tiếng, hoặc lưu lại một chút sắp xếp chứ.

- Ngay cả thông báo một tiếng cũng không nói đã một mình bỏ chạy giữ mạng, ngươi có nghĩ tới khi chúng ta đối mặt với Diệp Tùy Phong sẽ như thế nào hay không?

- Nếu hắn là loại người thích giết chóc, chúng ta cũng không ai sống nổi!

Trong lời nói của Thẩm Mật mang theo tức giận, Đại Bảo Chủ lén bỏ chạy là chuyện làm cho nàng tức giận nhất.

Lão ta coi các nàng là cái gì?

Đổi mặt Thảm Mật chất vấn, Đại Bảo Chủ cúi đầu xuống, không hiểu cười cười.

- Ta tưởng là các người có thể kéo chân hẳn một đoạn thời gian.

Thảm Mật lập tức trừng mắt đứng dậy, giận nói:

- Kéo chân? Dùng cái gì kéo chân? Dùng tính mạng của chúng ta sao?

Đại Bảo Chủ không nói gì, chấp nhận chuyện này.

Hình như lão ta đã buông xuống tất cả, cũng không thềm để ý suy nghĩ trong lòng mình bị đám người này biết.

Cảnh tượng như vậy làm cho những người chủ sự khác xung quanh cũng nhao nhao giận dữ.

Đừng nói bọn họ đều là nhân vật vang danh, cho dù là một người bình thường thì cũng không nguyện ý bị người khác tùy tiện xem như vật hi sinh.

- Hừ, thật sự là buồn cười, đây chính là người chúng ta vẫn luôn thuận phục sao?

Có người giận quá thành cười.

- Giết hẳn đi!

Có người rất phẫn hận.

- Thảm gia chủ, người nói đi, nên làm cái gì?

Một đám người chủ sự đều tập trung ánh mắt ở trên người Thảm Mật.

Hiện tại, nàng là người đại diện được chính Diệp Tùy Phong bổ nhiệm, Đại Bảo Chủ triệt để thất thế lại không giữ được chữ tín, nàng cũng đã thành Đại đương gia mới của Vạn Bảo Các.

Thảm Mật nhìn chằm chằm Đại Bảo Chủ, cảm nhận được tức giận cảm xúc xung quanh.

- Bang!

Một kiếm quang xẹt qua.

Đại Bảo Chủ đã từng quát tháo mười ngàn năm, đặt chân trên đỉnh cao nhất của thế giới, đầu lâu rơi xuống đất, lăn vào trong vũng nước bùn bên cạnh.

Đến tận đây, Vạn Bảo Các triệt để trở thành của họ Diệp.

.....

Thiên Vực thứ nhất của Trung Châu.

Thần điện Đại Đạo.

Một người thân hình nhỏ gầy, cả người trắng bệch bỗng nhiên xuất hiện trên quảng trường.

Lão ta ngấm nhìn xung quanh, vẻ mặt mờ mịt. Rất nhanh đã có người chú ý tới hắn.

- Người là ai?

...

Sau một lát, trong phòng nghị sự của thần điện Đại Đạo.

Phần lớn cao tầng Thần Điện đều ở trong đó.

Đương nhiên, trong này còn có người đến từ Vạn Bảo Các, bọn hắn tới để đón Thần điện Đại Đạo.

- Điện Chủ...

Một lão giả yếu ớt mở miệng nói.

Lão ta chính là vị trưởng lão đã đứng ra ngăn cả lúc Diệp Tùy Phong và Thâm Mật leo lên Thang Trời.

Một kích của Diệp Tùy Phong làm cho lão ta bị trọng thương, nhưng cũng tránh thoát đợt đại thanh tẩy tiếp theo của Thâm Mật.

- Vì sao ngươi phản bội chúng ta!

Lúc này, một người hơi trẻ tuổi tức giận đập bàn, đứng dậy, lớn tiếng chất vấn.

Những người khác đều không nói gì, chỉ có âm thanh của hắn vang vọng trong phòng.

Cho nên động tác lần này của hắn hơi có vẻ kỳ quái, càng giống như thể hiện cho của Vạn Bảo Các thấy.

Điện chủ Thần Điện nhìn người trẻ tuổi kia, hình như có chút không thể tin được, có chút bi thương nói:

- Hiền chất...!

- Ai là cháu của ngươi!

Nhưng người trẻ tuổi lại trực tiếp ngắt lời hắn.

- Từ khi ngươi phản bội chúng ta, một mình rời khỏi nơi này thì giữa chúng ta đã không có bất cứ quan hệ nào!

- Với lại không riêng gì ta, những người khác cũng giống vậy!

Hắn rống giận, sau đó liếc mắt nhìn xung quanh.

Ánh mắt những trưởng lão khác nhìn về phía điện chủ Thần Điện cũng dần dần chuyển thành hờ hững.

Trong lòng vị trưởng lão bị thương kia âm thầm thở dài.

Khi điện chủ Thần Điện lấy khuôn mặt yếu ớt xuất hiện ở trước mặt mọi người thì đã chú định kết cục như vậy.

Dù sao, bây giờ người có thể xuất hiện trong phòng nghị sự, hoặc tức giận trong lòng, hoặc mang theo oán hận.

Với lại, lão ta cũng không muốn chết, nhìn chằm chằm đã từng cung kính kính yêu đối với mình, bây giờ lại một bộ dáng câu lệ, Điện chủ Thần Điện cười thâm trầm.

Thì ra đây chính là trừng phạt của Diệp Tùy Phong đối với lão ta.

Thì ra lòng người thật có thể thay đổi nhanh như vậy.

- Bàn đại nhân, ta đề nghị lập tức chém giết tên bại hoại này trước mặt mọi người, để răn đe!

Người trẻ tuổi nghiêm nghị nói nói với người chủ trì Vạn Bảo Các.

Bàn đại nhân nhìn lão ta, cười nhẹ một tiếng.

- Ý của các ngươi thì sao?

Hắn chuyển hướng các vị trưởng lão Thần Điện.

Tất cả mọi người, đều vẻ mặt hồ hững.

Sinh tử của một phạm nhân lại có liên quan gì với bọn hắn?

Sau một lát, Bàn đại nhân nhẹ gật đầu.

- Đi, vậy thì mang lão ta ra ngoài.

Không đợi quá lâu, điện chủ Thần Điện đã được đưa đến trên quảng trường.

Áp giải lão ta chính là đưa cháu ruột lão ta đã từng thương yêu nhất.

Vị chất tử kia, thậm chí còn phải sạch thân phận với lão ta, giống như sợ những người khác không biết thân phận của lão ta.

Chương 259: Thần Điện Chỉ Còn Là Lịch Sử! Cộng Tôn Diệt Thánh

Sau đó, lão ta bị trói gô, cố ổn định ở trên một cọc gỗ mục nát.

- Lão gia hỏa, sớm chết rồi!

Người trẻ tuổi vòng trở lại, vô cùng tự giác đi đến bên cạnh Bàn đại nhân.

- Ừm, vậy thì người đến ra tay đi.

Bàn đại nhân cười cười, nói.

Người trẻ tuổi lập tức sững sờ, trong mắt xuất hiện một chút giãy dụa.

Dù sao, đó cũng là trưởng bối đã từng chỉ điểm cho hắn.

Nhưng rất nhanh, chút giãy dụa trong lòng đã bị tàn nhẫn thay thế.

Sau đó, ánh mắt người trẻ tuổi quét ngang, bước nhanh đi đến trước mặt Điện chủ Thần Điện.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Điện chủ già nua yếu ớt, ngang nhiên rút trường kiếm ra.

Nhưng lúc này, Điện chủ Thần Điện lại cười, nói:

- Ra tay đi, hài tử, ta không trách ngươi.

Sau khi nói xong, lão ta bỗng nhiên sững sờ.

Trước kia hắn cũng từng nói với người khác câu nói này.

Đó là vào mười ngàn năm trước, năm người bọn hắn lần đầu tiên khắc trận pháp trên người lão quy.

Lúc ấy, ý thức của lão quy vẫn thức tỉnh, cũng hiểu rõ mình sắp gặp phải chuyện gì. Nhưng nó vẫn nói một câu như vậy.

- Hài tử, ta không trách các ngươi.

Mà bây giờ, câu nói này lại vang lên từ trong miệng lão.

Điện chủ Thần Điện bỗng nhiên hiểu rõ.

Thì ra lúc ấy, ánh mắt lão quy nhìn lão cũng là ánh mắt của một trưởng bối nhìn vãn bối mình yêu thương.

Từng giọt nước mắt đục ngầu từ trong hốc mắt lăn xuống.

Những giọt nước mắt ấy làm cho người trẻ tuổi dừng một chút.

Trong mắt của hắn lại bắt đầu giãy dụa, nhưng cuối cùng, hắn vẫn cắn chặt hàm răng, thấp giọng nói.

- Ta chỉ là muốn sống, ta chỉ là muốn đứng ở vị trí cao hơn, ta không sai!

Hắn là nói với Điện chủ Thần Điện, nhưng càng giống là nói với chính mình.

Điện chủ cúi đầu xuống, chậm rãi nhắm mắt lại.

Đúng vậy, khi lão đối phó với lão quy cũng nghĩ như vậy.

Lão có lý do gì để trách chất tử này của mình chứ?

- Chết đi!

Trường kiếm chặt mạnh xuống.

Đầu lâu tái nhợt cùng với một đoạn gỗ mục sau lưng lăn xuống trên quảng trường.

Vẻ mặt đám người thần điện xung quanh khác nhau.

Có giải hận, có mừng rỡ, có mê mang, cũng có bi thương.

Nhưng bọn hắn đều hiểu, từ hôm nay trở đi, Thần điện Đại Đạo đã triệt để trở thành lịch sử.

Sau khi người trẻ tuổi chặt xuống đầu của điện chủ thần điện thì quay người trở lại trước mặt Bàn đại nhân.

Sắc mặt vị kia nghiêm nghị.

- Ủm, ngươi làm không tệ.

Bàn đại nhân gật đầu nói:

- Hiện tại, ngươi thay ta quản lý Thần điện, tranh thủ trong thời gian nhanh nhất quét sạch tất cả lực lượng phản loạn.

Người trẻ tuổi lập tức vui mừng, quỳ một chân trên đất, lớn tiếng nói:

- Vâng!

Thần điện, cứ kết thúc như vậy.

Sau một lát, một người chủ sự khác của Vạn Bảo Các đi đến bên cạnh Bàn đại nhân.

- Người này không từ thủ đoạn, lòng dạ ác độc, không thể tin tưởng.

Hắn từ tốn nói.

Bàn đại nhân cười nhẹ một tiếng.

- Ai nói ta tin hắn?

Hắn lắc đầu.

- Chỉ có điều, loại người này, trong khoảng thời gian ngắn vẫn cần dùng đến.

- Đợi sau khi bình định Thần điện, ha ha...

Bàn đại nhân chưa hề nói đến kết quả, nhưng ánh mắt lạnh lùng của hắn đã nói rõ mọi thứ.

Không có ai sẽ đi tin tưởng một người vì tiền đồ mà không tiếc tự tay giết chết trưởng bối của mình.

...

Thế giới phương Đông.

Đế quốc Đại Tuyên là bá chủ duy nhất mảnh đất Đông Vực không lồ này.

Sừng sững vạn năm, không có bất kỳ người nào có thể khiêu chiến địa vị của hãn.

Phương Bắc nổi lên phong bạo cũng không thể tiến đến.

Người nơi này vẫn trải qua thời gian ngàn năm không đổi, thậm chí cũng không biết thành Vân Tiêu là cái gì.

Nhưng bỗng nhiên, một thánh quyền màu vàng không lồ lơ lửng ở chân trời.

Đó là thánh chỉ cấp bậc cao nhất của đế quốc.

Nó dung hợp với pháp tắc thiên đạo, làm cho tất cả mọi người trong quốc cảnh đều có thể nhìn thấy.

m thanh hùng vĩ cũng theo đó vang lên.

- Thánh tổ thiên lệnh!

- Kể từ bây giờ, đế quốc Đại Tuyên và tất cả đế quốc phụ thuộc cộng tôn Diệp Thánh, Diệp Tùy Phong ở Thánh địa thành Vân Tiêu!

...

Thế giới phương Tây.

Cát vàng bay đầy trời.

Nhưng vẫn có không ít sinh linh chống cự lại hoàn cảnh ác liệt, sinh tồn ở nơi này.

Nguyên nhân chủ yếu giúp bọn hãn có thể sống sót là có Thần Quốc phù hộ.

Trong toàn bộ căn cứ nhân loại đều thờ phụng một pho tượng thần linh.

Thần linh sẽ thỉnh thoảng hạ xuống ân trạch, trợ giúp bọn hãn chống lại thiên nhiên cuồng bạo, còn có cự thú cuồng mãnh trốn ở trong bão cát.

Hôm nay, pho tượng thần linh lại lần nữa phát sáng.

Đám người lập tức tụ tập ở dưới chân pho tượng, quỳ xuống, thể xác tinh thần rất thành kính.

Giống như ngày thường, thần linh hạ xuống ân trạch, giúp cho người bị bệnh nặng tra tấn chậm rãi khôi phục.

Nhưng sau đó, thần linh không ngờ lại nói chuyện.

- Hỡi các thần dân của ta.
- Phương thế giới này đã nghênh đón Chân Thần duy nhất.
- Chân Thần thiên tế giáng lâm, tọa lạc ở Thần thành Vân Tiêu.
- Thần danh!
- Diệp Tùy Phong!

.....

Thành Vân Tiêu, Kính Hồ.

Trên đảo nhỏ ở trung tâm hồ.

Dưới gốc cây con của Đại thụ Khải Mông không lồ, bên cạnh một hồ nước có đặt một cái bàn đá và băng ghế đá đơn giản.

Một nữ tử đẹp linh lung đang ngồi bên cạnh bàn, nghiêm túc viết cái gì đó.

Nhìn kỹ lại, không ngờ đều là một chút phương pháp liên quan tới xử lý thức ăn và các loại phương pháp pha chế hương vị.

Mà không ngờ ở bên cạnh nàng lại có một con cá chép to lớn đang ngồi.

Đuôi cá chép cong lên, giống như ngồi vững chân bắt chéo, nó còn cầm một quyển sách, làm như thật sự đang đọc.

Bỗng nhiên, một bóng người cao gầy xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Chính là Diệp Tùy Phong vừa trở về.

Chính là Diệp Tùy Phong vừa trở về.

Diệp Tùy Phong nhìn con cá chép kia thì hơi kinh ngạc nhú mày.

Trong lòng cá chép có cảm giác, nhìn lại thì lập tức kinh hãi thất thố, ném thư tịch trong tay, nhảy vào trong đầm nước tĩnh mịch.

- Lão gia, ngài đã trở về.

Cốc U Lan đứng dậy.

Sau khi rời khỏi Uyên cốc, nàng đã theo Diệp Khiêm trở về trong thành Vân Tiêu.

Chương 260: Tình Hình Phát Triển Của Diệp Gia

- Tình huống của con cá kia là sao vậy?

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu, sau đó ngồi xuống.

Cốc U Lan lấy đồ uống trà mang theo người ra, rót một chén trà nóng cho Diệp Tùy Phong, cười nói:

- Đó là Ngư Vương trong Kính Hồ, chính là con lão yêu trước kia đã khi dễ Phú Quý, nói là muốn nghiên cứu phương thức tu luyện của nhân loại một chút.

Có Kính Hồ tâm bồ, bọn cá trong này thật sự đã thành tinh.

Diệp Tùy Phong nhấp một ngụm trà, sau đó nhìn thực đơn trên bàn của cốc U Lan, bỗng nhiên thấy hơi đói.

Những ngày này bọn ba ở bên ngoài, hẳn thật lâu không được ăn gì ra hồn.

- Ừm, vậy hôm nay người nấu cá ăn đi.

Diệp Tùy Phong nói.

Vừa nói xong, trong đầm nước dưới chân lập tức rung động một hồi.

Sau đó, mấy con cá chép béo múp tròn trắng mắt, nổi phình lên, hiển nhiên vừa bị đánh ngất xỉu, vớt lại trong đó cũng không có con cá vừa rồi.

- Lá gan của nó rất nhỏ.

Cốc U Lan cười nói.

Diệp Tỳ Phong cũng nhin không được.

- Một con cá dám ngồi cùng một đầu bếp mà lá gan nhỏ sao?

Nhưng hần cũng không cưỡng cầu, để Cốc U Lan mang mấy con cá mà Ngự Vương đưa tới đi làm món ăn ngon.

Sau đó, hần ngồi trong chốc lát, từ trong tiểu thế giới, lấy ra một quả trứng màu đen.

Trong quả trứng này có một sinh linh non nớt đang thai nghén.

Bỗng nhiên, gốc cây to lớn bên cạnh khê bắt đầu đung đưa, lá cây màu xanh lá phát ra tiếng vang “Rầm rầm”.

Diệp Tỳ Phong ngẩng đầu nhìn qua.

Hần có thể cảm nhận được, lúc này mầm non của Khải Mông Thụ lại xảy ra một ít thay đổi phức tạp.

Nói đơn giản, chính là chân chính có sự sống.

Nó đã có được một thứ gọi là “Linh hồn”, hoàn toàn tan hợp lại với phiến thiên địa này, không ngừng hoàn thiện pháp tắc thiên đạo của thế giới.

Mặt đất dưới chân cũng một lần nữa sống lại.

Sinh linh ra đời trên thế giới này, sau này sẽ có thể có càng nhiều.

- Tranh thủ nhanh lớn lên.

Diệp Tỳ Phong nghĩ nghĩ, sau đó từ trong tiểu thế giới của mình lấy ra chí bảo Ngũ Hành đến từ Tiên giới thu hoạch trước đó.

Tay hần cầm năm món chí bảo lập tức bóp nát hóa thành bột phần.

Sau đó, hần vẩy tất cả bột phần xuống dưới chân gốc cây kia.

Đối với mầm non của Đại Thụ Khải Mông thì đây là chất dinh dưỡng vô cùng phi nhiêu.

Rất nhanh, cây con lần nữa chập chờn, lá cây rung càng mạnh, Diệp Tỳ Phong cảm nhận được một loại cảm xúc gọi là mừng rỡ.

Sau một lát, một chiếc lá non màu xanh biếc từ không trung bay xuống, rơi vào trước mặt Diệp Tuy Phong.

Trong chiếc lá này ngưng kết tinh hoa pháp tắc vô cùng tinh thuần, gần như tương đương với một loại thần dược.

Rất rõ ràng, đây là lời cảm ơn của nó đối với Diệp Tuy Phong.

Hắn mỉm cười cất chiếc lá, nghĩ nghĩ, lại lấy ra một đồng đồ vật từ trong tiểu thế giới.

Đó là vài loại thần dược Tiên giới mà Thần Võ Tiên Đế đã tặng cho hắn.

Thần dược như thế, ở trong tiên giới cũng là vật trân quý hiếm có, chỉ sợ phạm nhân cần một cái cũng có thể vũ hóa phi tiên.

Diệp Tuy Phong phát phát tay, vài cây thần dược chậm rãi bay ra ngoài.

Sau đó, cảm rễ xung quanh đầm nước.

Tiên khí nồng đậm dần dần lan rộng ra, bao phủ trọn bộ đảo nhỏ giữa hồ vào trong.

Sau khi làm xong những việc này, Diệp Tuy Phong lại lấy ra một viên tiên đan nhìn có vẻ tương đối cấp thấp, bắt đầu ưu nhã cho cá ăn.

Một lát sau, Cốc U Lan nấu xong cá bưng ra.

Hương thơm nồng đậm lập tức làm cho Diệp Tuy Phong đói bụng.

- Tài nghệ bếp núc của ngươi lại tiến bộ.

Diệp Tuy Phong ném thử một miếng, nhẹ gật đầu.

- Cảm ơn lão gia khích lệ.

Cốc U Lan cười ngọt ngào, trên mặt nổi lên lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu.

Sau đó, nàng nhìn thấy xung quanh cảnh tượng, lập tức kinh ngạc.

Bây giờ, nàng đã là đại tu sĩ cảnh giới Hợp Thể nên đương nhiên có thể nhìn ra, hoàn cảnh nơi đây đã xảy ra thay đổi cực

lớn.

Những khí tức kia so với linh khí còn cao hơn không chỉ một cấp bậc.

Nếu ở lại nơi này, chỉ sợ không cần tu luyện quá nhiều cũng sẽ đạt tới mức độ cực cao.

Trong lòng Cốc U Lan cảm thán.

Thủ đoạn của đại lão gia luôn không thể tưởng tượng như thế.

- Diệp Khiêm, đã đi phương Bắc rồi sao?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Đúng vậy.

Cốc U Lan gật đầu nói:

- Sau khi hắn trở về, chưa kịp ngừng lại đã mang theo Tiểu Y tiến vào Thanh Cổ Cao Lãnh.

Sau đó, nàng lấy ra một cái ngọc phù.

- Ta đã ghi lại những chuyện xảy ra gần đây trong gia tộc, còn có tiền triển của mấy người Diệp Hoàng, Diệp Long, lão gia ngài có thể xem.

Diệp Tuy Phong nhận lấy ngọc phù.

Bên trong cũng không nhiều tin tức, bởi vì từ lúc rời khỏi Uyên cốc đến bây giờ cũng chưa được bao lâu.

Diệp Hoàng mang theo người của điện Thanh Loan đi đến đế quốc Sùng Quang, Diệp Long cũng không kém nhiều.

Diệp Khiêm thì mới tiến vào Thanh Cổ Cao Lãnh không lâu, mỗi ngày đều bàn luận với đám yêu thú.

Về phần Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Cầm Dao thì tốc độ rất nhanh, đã sắp đến Trung Châu.

Thành Vân Tiêu lại không có thay đổi gì quá lớn.

Bốn tòa ngoại thành đã xây dựng hoàn thành, mỗi ngày đều có rất nhiều tu sĩ, từ bốn phương tám hướng đến đây.

Vốn dĩ biên giới phía Bắc vắng vẻ, giờ lại càng ngày càng náo nhiệt.

- Diệp Khiêm rời khỏi, thư viện hiện tại là ai đang quản lý?

Diệp Tỳ Phong rất nhanh đã xem hết tin tức, sau đó hỏi.

- Là con nhà Tứ gia, Diệp Hạo Nhiên vẫn luôn đảm nhiệm Phó viện trưởng CỦA Thư viện Thiên Hạ.

Cốc U Lan trả lời.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

Đám tiểu tử trực hệ trong nhà này đều đã lớn rồi, có lượng lớn tài nguyên bồi dưỡng, thực lực của từng đều không tầm thường.

Một người rời khỏi, một người khác đã lập tức là thay thế vào, đây mới là cơ bản của thịnh vượng.

- Được rồi, mọi việc bình thường là tốt.

Diệp Tỳ Phong ăn xong không, lau miệng.

- Tiếp theo, ta sẽ bỏ qua một đoạn thời gian, không có chuyện đặc biệt quan trọng thì cũng không cần tới quấy rầy ta.

Hắn thu hoạch không ít đạo thuật tiên pháp từ chỗ của Thần Võ Tiên Đế.

Trong thời gian chờ đợi Linh Tính Thiên Đạo nở ra, hắn chuẩn bị triệt để nghiên cứu một phen.

Một là bổ sung thủ đoạn đạo pháp của mình, tiến thêm một bước hoàn thiện công pháp Nguyên Thủy.

Chương 261: Cấp Độ Tiến Theo Của Nguyên Thủy Công Pháp

Bởi vì sau đó, phiên thiên địa này sẽ nhanh chóng tiến hóa, cực hạn cũng sẽ đề cao tương ứng.

Độ khó dẫn động tiên môn cũng sẽ càng lúc càng lớn.

Cho nên nhất định phải có một môn công pháp tu luyện cấp bậc cao hơn mới được.

Sau khi công pháp hoàn thành, Linh Tính Thiên Đạo thuận lợi nở ra thì Diệp Tùy Phong mới có thể chân chính an tâm, tiến về Tiên giới.

.....

Trong chớp mắt, thời gian mấy tháng đã trôi qua.

Một ít người phát hiện, thế giới này lại bỗng nhiên thay đổi.

Biến cố ở Trung Châu làm cho tuyệt đại đa số người trở tay không kịp.

Đại thế lực siêu cấp trên thế giới, Vạn Bảo Các, đột nhiên đổi chủ.

Khi tin tức đó vừa được công bố ra, tất cả mọi người đều không tin, cho rằng là một ít lời đồn thổi.

Nhưng rất nhanh, bọn hắn đã biết được, tin tức này chính là tầng cao nhất của Vạn Bảo Các công bố ra.

Bố cáo thật to kia còn đang treo trên bầu trời Thiên Vực thứ ba, tất cả mọi người ngẩng đầu là có thể nhìn thấy.

Lúc này, Vạn Bảo Các đã quy về Thánh địa Vân Tiêu Diệp gia.

Mọi người lập tức luống cuống, cho rằng một trận họa kiếp sắp mở ra.

Nhưng sau đó bọn hắn phát hiện, ngoại trừ đổi chủ ra thì Vạn Bảo Các vẫn mở cửa như bình thường, không thay đổi quá nhiều.

Nhưng còn một đám người nhóm yên tâm lại.

Có đại năng siêu cấp tuyên bố, bá chủ hùng cứ Thiên Vực thứ nhất bấy lâu này, Thần điện Đại Đạo đã giống với Vạn Bảo Các, cùng quy về Thánh địa Vân Tiêu.

Cùng lúc đó, có tin tức lan ra.

Thư viện Thiên Phủ ở Thiên Vực thứ năm cũng đã sớm quy thuận, với lại đều là cùng một thế lực.

Vân Tiêu Diệp gia.

Diệp Thánh, Diệp Tùy Phong.

Các tu sĩ Trung Châu nhất thời ngẩn ra.

Cái tên này, cho tới bây giờ bọn hắn đều chưa từng nghe nói, sao đột nhiên lại quét ngang Trung Châu, trong nháy mắt thu sạch ba đại thế lực siêu cấp của Trung Châu?

Bọn hắn đều thấy thế lực thay đổi, nhưng chưa từng thấy thay đổi như vậy đó!

Đến cùng là người như thế nào mới có thể làm ra hành động vĩ đại đáng sợ như vậy?

Người Trung Châu bắt đầu điên cuồng điều tra, vô số tin tức bay đầy trời.

Chỉ trong một thời gian cực ngắn đã điều tra rõ ràng chi tiết về Thánh địa Vân Tiêu.

Nhưng đầu bọn hắn càng choáng.

Không ngờ đó chỉ là thế lực ở biên giới mới quật khởi mấy năm gần đây mà thôi!

Mặc dù nó quật khởi cực kỳ nhanh chóng.

Nhưng sao có thể trong khoảnh khắc đã lật úp thần thoại sừng sững vạn năm không ngã như Vạn Bảo Các, Thần điện Đại Đạo chứ?

Đây là một chuyện hoàn toàn là không hợp lẽ thường!

Rất nhiều người biểu thị hoài nghi đối với kết quả này, chuẩn bị tự mình tiến về phương bắc, xem rõ ngọn ngành.

Mà có một bộ phận tồn tại cổ xưa đã chú ý tới sự thay đổi của trời đất, thế giới.

Bọn hắn trực tiếp treo lên cờ xí, lần lượt tuyên bố đi theo bước chân Vạn Bảo Các, cộng tôn với Thánh địa Vân Tiêu!

Làm như vậy là kỳ vọng sau lần kịch biến, có thể giành được một chút tiên cơ không tệ.

Trung Châu đã bắt đầu nổi lên thủy triều to lớn.

Mà Đông Vực cũng xảy ra chấn động siêu cấp.

Đế quốc Đại Tuyền, bá chủ Đông Vực cũng trong một đêm, bỗng nhiên ban phát thánh chỉ cấp bậc cao nhất, toàn bộ đầu nhập dưới trướng Vân Tiêu.

Ở phía bên kia, ở Tây Vực xa xôi càng trực tiếp đối Chân Thần.

Trong mấy tháng này, toàn bộ thế giới, chủ đề được mọi người nói đến nhiều nhất chính là Thánh địa Vân Tiêu.

Diệp Thánh.

Diệp Tỳ Phong!

...

Diệp gia, Kính Hồ.

Dưới tác dụng của thần dược, tiên khí nơi này đã mở rộng ra toàn bộ mặt hồ, khắp nơi đều là khí tức mờ mịt.

Vô số phi điều cá trùng làm nhà ở đây.

Bọn chúng được tiên khí và nguyên dịch chí cường tẩm bổ, nhanh chóng xảy ra thuế biến.

Trên đảo nhỏ giữa hồ.

Trên tầng cao nhất trong lầu các, Diệp Tỳ Phong chậm rãi mở mắt.

- Hồ, cuối cùng đã hoàn thành.

Hắn thở ra một hơi, đuổi ra cái lưng to lớn mới.

Trong thời gian mấy tháng này, hắn đã nghiên cứu xong toàn bộ những đạo thuật tiên pháp Thần Võ Tiên Đế đưa tới.

Đạo pháp cấp bậc này cực kỳ phức tạp.

Nhưng ở trước mặt thần hồn ngàn tỷ năm của Diệp Tỳ Phong thì không tính là gì.

Thậm chí, hắn còn tự hoàn thiện một chút thiếu hụt của mình.

Trừ cái đó ra, công pháp Nguyên Thủy cũng đã lần nữa có tiến triển.

Cửu Nạn, cũng chính là sau Độ Kiếp kỳ truyền thống, lại tăng thêm bốn tầng là Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên.

Trong những thứ Thần Võ Tiên Đế lưu lại, Diệp Tùy Phong biết đẳng cấp tu luyện trên Tiên giới.

Sau Độ Kiếp kỳ sẽ phi thăng Tiên giới, Tiên khí quán thể sẽ biến thành Tiên chân chính.

Cấp bậc này gọi là Địa Tiên.

Sau Địa Tiên chính là Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Tiên Vương, Tiên Tôn, còn có Tiên Đế.

Thế là Diệp Tùy Phong tiện tay chiếu theo đẳng cấp tu luyện của Tiên giới vào công pháp Nguyên Thủy.

Sau Cửu Nạn sẽ đạt được thành tựu Địa Tiên.

Ngoại trừ không trải qua Tiên khí quán thể ra thì không khác gì Địa Tiên của Tiên giới.

Nói cách khác, nếu như sau này thật sự có người ở trong phương thế giới này tu luyện Nguyên Thủy công pháp đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Như vậy chờ sau khi hần phi thăng Tiên giới, Tiên khí quán thể sẽ trở thành Đại La Kim Tiên chân chính.

Nhưng mọi việc đều phải đợi pháp tắc Thiên Đạo cũng đạt tới trình độ đó mới được.

Nghe có chút kỳ quái, thật ra đổi một góc độ khác thì cũng rất dễ hiểu.

Chư Thiên Vạn Giới, thế giới lớn nhỏ nhiều như sao trên trời.

Mỗi thế giới đều có mạnh có yếu.

Một ít thế giới vô cùng cường đại, pháp tắc Thiên Đạo của nó thậm chí đã đến gần với Tiên giới.

Như vậy, cường giả thế giới đó tu luyện đến đỉnh phong, sau khi phi thăng Tiên giới chắc chắn sẽ không bắt đầu tu luyện từ Địa Tiên.

Mà người phi thăng càng mạnh thì sẽ càng dễ dàng đặt chân ở Tiên giới, cũng có thể mang đến cho thế giới này càng nhiều chỗ tốt.

Nếu như vậy, cho dù là đối với thế giới, hay đối với sinh linh sinh tồn ở trong thế giới đều có chỗ tốt.

Nó là một vòng tuần hoàn tốt, cũng là chuyện phù hợp với quy tắc Đại Đạo.

Chương 262: Thủ Bút Của Diệp Tỳ Phong...

- Ừm, dùng tạm vậy.

Diệp Tỳ Phong gạt đầu, cất công pháp vào.

Thật ra thôi diễn Nguyên Thủy công pháp đã đến trình độ Đại La Kim Tiên, đã vượt xa khỏi cực hạn của thế giới.

Linh Tính Thiên Đạo nở ra, chậm rãi lớn lên, cực hạn mới có thể dần dần tăng lên.

Đợi khi cả hai cách xa nhau không lớn mới tiếp tục thôi diễn giai đoạn sau này của công pháp, cũng không tính quá trễ.

Diệp Tỳ Phong suy nghĩ, lại lấy một quả trứng đen như mực ra.

So với mấy tháng trước, khí tức sinh mệnh trong này đã nồng đậm hơn rất nhiều, hình như đã sắp phá vỏ mà ra.

Bởi vì mấy người Diệp Hoàng và Diệp Long đã tìm được hơn ngàn tiết điểm Thiên Đạo, đồng thời gieo trồng mầm non của Khải Mông Thụ vào trong đó.

Diệp Tỳ Phong đánh giá đại khái một chút, không cần chờ đến khi tìm được toàn bộ tiết điểm Thiên Đạo, chỉ cần tìm được phân nửa là Linh Tính Thiên Đạo đã có thể nở ra.

Sinh mệnh trong quả trứng này vẫn bị một lớp sương che phủ, làm cho người ta không thấy rõ lắm.

Bỗng nhiên Diệp Tỳ Phong nhướn mày, nghĩ đến một việc.

Có khi nào quả trứng này là lão quy hóa thành không?

Vậy có phải sau khi trứng nở cũng sẽ là rùa đen không?

Ách...

Diệp Tuy Phong không khỏi sờ lên cằm, đó là cái đồ con rùa?

Hình như cảm ứng được suy nghĩ của hắn, trong quả trứng bỗng nhiên nhúc nhích giống như đang sợ hãi.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, được rồi, có phải đồ con rùa hay không thì đến lúc đó sẽ biết.

Trước tranh thủ khoảng thời gian này làm xong lại nói.

Diệp Tuy Phong suy tư một lát, ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Bỗng nhiên, hắn vung tay lên.

Tất cả pháp tắc thiên Đạo trong thế giới đều bắt đầu chấn động.

Không cần một lát, một tấm pháp chỉ to lớn chậm rãi mở ra trên bầu trời.

Đạo vận vô biên từ trong pháp chỉ tản ra, trong nháy mắt lan đến mỗi một góc của thế giới.

Phía trên pháp chỉ viết bốn chữ không lồ: Nguyên Thủy công pháp.

.....

Thanh Cổ Cao Lãnh.

Một trận chiến đấu kịch liệt đang xảy ra.

Hai bên là một đám tu sĩ mặc quần áo màu xanh nhạt, còn có một con thú khổng lồ khí tức cực kỳ khủng bố.

Nếu có người quen biết ở đây thì nhất định sẽ hoảng sợ phát hiện, con cự thú kia lại là Thánh Thú trong truyền thuyết, Hàn Mộc Tê!

Mộc Tê cực kỳ cuồng bạo, gầm rú một tiếng đã làm vỡ nát mấy ngọn núi.

Nhưng tu sĩ đối chiến với nó cũng rất bất phàm.

Người cầm đầu, cõi trần, cả người lấp lóe tia sáng vàng kim.

Nhìn kỹ lại, trên đó lại là mấy chục văn tự, mỗi văn tự đều tản ra đạo vận nồng đậm.

Hắn chống lại chính diện Hàn Mộc Tê nhưng không rơi xuống hạ phong một chút nào.

Theo thời gian trôi qua, cuối cùng Mộc Tê vẫn không chống đỡ được, bị hắn dùng một quyền đánh nát độc giác, nắm một viên nội đan lớn chừng trái nhãn vào trong tay.

- Viện trưởng uy vũ!

Lập tức, những người khác bắt đầu reo hò.

Không ngờ đều là một đám tu sĩ trẻ tuổi cực kỳ đáng sợ.

Gia hỏa cánh tay trần bạo lực quay đầu lại, lộ ra một gương mặt rất ôn hòa, chính là Diệp Khiêm.

Hắn thản nhiên cười cười, cất kỹ nội đan.

Lúc này, Tiểu Y từ phía sau đi tới, phủ thêm ngoại bào màu xanh cho hắn.

Từ mấy tháng trước, sau khi hắn dẫn người từ trong thư viện tiến vào Cao Lãnh Thanh Cổ, chiến đấu lớn nhỏ gần như chưa từng dừng lại.

Cũng may đám người này đều là thiên tài siêu cấp mà thư viện thu nạp trong mấy năm gần đây, hoặc là người đoạt được đá Tiên Thiên, hoặc là người đoạt được đá Thần Thánh, thực lực từng người cực kỳ cường đại.

Nếu như chỉ dựa vào chính hắn, muốn trồng hết những gốc cây này, thật đúng là không dễ dàng hoàn thành như vậy.

Cho tới bây giờ, hắn đã tìm được trên trăm tiết điểm Thiên Đạo trong Cao Lãnh Thanh Cổ.

Tính toán khoảng cách, cũng đã sắp đến cánh đồng tuyết phương Bắc.

- Thật không biết, lúc ấy mấy người đại bá đã xuyên qua nơi này như thế nào?

- Hình như khi trở về chỉ dùng thời gian nửa tháng mà thôi.

Diệp Khiêm mặc quần áo tử tế, miệng nói.

Những ngày gần đây, hấn vẫn có chút chật vật.

- Dựa vào thực lực của gia chủ, yêu thú đương nhiên không đáng để lo.

Tiểu Y cười nhẹ, nhẹ nhàng giúp Diệp Khiêm chỉnh lại cổ áo.

Diệp Khiêm ừ một tiếng, đối với bọn hấn thì nơi này phi thường hung hiểm, nhưng so với đại bá thì lại không khác gì hậu hoa viên.

Đúng lúc này, một cỗ đạo vận lấy tốc độ cực nhanh quét ngang qua.

Diệp Khiêm khẽ nhíu mày.

- Mau nhìn, đó là cái gì?

Đồng thời, có người kinh hô.

Diệp Khiêm ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời.

Chỉ thấy một tấm pháp chỉ khổng lồ vượt ngang bầu trời, pháp tắc đạo vận kinh khủng từ đó tản ra.

- Nguyên Thủy công pháp?

Diệp Khiêm khiêu mi.

Ngay khi hấn đọc lên cái tên này, đồng thời một công pháp cực kỳ thâm ảo xuất hiện ở trong óc Diệp Khiêm.

Sau một lát, có người lấy lại tinh thần.

- Công pháp này...

Vẻ mặt hấn hoảng sợ, công pháp này thật sự nằm ngoài khả năng nhận thức của hấn.

Cho dù xem qua loa cũng có thể phát hiện, đây tuyệt đối là một pháp quyết đỉnh tiêm vô thượng!

- Là thủ bút của đại bá...

Diệp Khiêm nhìn lên bầu trời, thì thào nói.

Hấn cảm nhận được khí tức của Diệp Tùy Phong từ trong bức tranh.

- Không ngờ gia chủ lại công bố công pháp này ra tại thế!

Trên mặt Tiểu Y mang theo vẻ không thể tin được.

Ở tu luyện giới, nếu có người đạt được công pháp tuyệt thế, ai sẽ không phải che giấu?

Nào có ai trực tiếp dẫn động pháp tắc thiên đạo, công bố ra cho toàn bộ thế giới!

- Đây chính là cách làm việc của đại bá...

Diệp Khiêm vẫn nhìn pháp chỉ Thiên Đạo, trong mắt mang theo tia sáng vô cùng hướng tới.

Sau đó, hắn cười nói:

- So sánh với hắn, thư viện Thiên Hạ của chúng ta giống như những đứa trẻ đang làm xiếc.

- Viện trưởng, trong này còn có phương pháp chuyển tu, chúng ta có tu luyện không?

Lúc này, có người hỏi.

Con mắt ôn hòa của Diệp Khiêm nhìn qua hắn.

- Có phải ngươi ngốc hay không?

- Thịt Chân Long bày ở trước mặt, ngươi còn muốn ăn bánh cao lương không?

- Lập tức truyền lệnh xuống, tất cả mọi người của thư viện Thiên Hạ.

- Lập tức, chuyển tu Nguyên Thủy công pháp!

Chương 263: Phổ Biến Nguyên Thủy Công Pháp

Thiên Vực thứ chín Trung Châu.

Thánh địa Thái Nhất là một trong hai thế lực siêu cấp Thiên Vực thứ chín.

Một con Thất Thái Loan Điều to lớn cấp tốc lướt qua trên bầu trời, trực tiếp đi tới trên không bầu trời thánh địa Thái Nhất.

- Nghiệt súc!

Lập tức, mấy đạo khí tức cường đại phóng lên tận trời, toàn bộ bắt đầu vây quanh Loan Điều.

Lúc này, bọn hắn mới phát hiện, trên lưng Loan Điều còn có mấy người đang đứng.

Từng người đều có khí tức cực kỳ cường đại.

- Hi hi, lão Thất, ngươi lại bị mắng là nghiệt súc kia.

Trong đó, một thiếu nữ với mái tóc dài màu đỏ tím vừa cười vừa nói.

Ánh mắt Lão Thất bắt đặc dĩ.

Trong khoảng thời gian này, mỗi khi bọn hắn đến đâu cũng sẽ bị những người kia nhảy ra chửi một câu, làm cho nó thật sự không biết nói gì.

Tại sao dám khi dễ nó như vậy chứ?

Nhưng đúng là những nơi bọn hắn đến, trên cơ bản đều là thánh địa.

Người thánh địa sẽ không sợ một con yêu thú cấp 9 như nó.

Mấy vị lão giả trong Thánh địa Thái Nhất, nhìn bọn người này có vẻ như không dễ trêu, khễ nhú mày.

- Còn xin nhanh chóng rời khỏi, thánh địa không cho phép bay trên không!

Mấy người rống to.

Diệp Cầm Dao cầm đầu, đứng dậy.

- Lần này chúng ta đến chỉ vì thần vật, giao ra, hai bên chúng ta sẽ không có chuyện gì.

- Nếu không, Thánh địa Thái Nhất sẽ lập tức bị xoá tên.

Nàng trực tiếp nói.

Bởi vì, trong khoảng thời gian này, kinh nghiệm nói cho nàng, cho dù người nói lời ngon ngọt gì thì những người kia cũng rất khó giao Thần vật ra. Cho nên, vẫn là dứt khoát một chút thì tốt hơn.

- Làm càn!

Quả nhiên, câu trả lời quen thuộc lại lần nữa truyền đến.

- Ta cho ngươi biết, chúng ta...

Mấy người vẫn không nói gì, Diệp Cẩm Dao trực tiếp ra tay.

Nàng thật không muốn nghe nói nhảm quá nhiều.

Cùng lúc đó, mấy người Diệp Hiểu Hiểu, Vũ Hồng, Lang Nữ cũng ra tay.

Trải qua mấy tháng phối hợp, mấy người bọn họ đã sớm quen thuộc thủ đoạn của của mình.

Cũng chỉ trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi, mấy người của thánh địa Thái Nhất đã bị đánh bại toàn bộ.

- Loại chuyện nhảm chán này phải đến bao giờ có thể kết thúc đây, ta thật ngán lăm rồi.

Diệp Hiểu Hiểu nói xong, lấy cục gạch ra.

Bỗng nhiên, một đạo vận cực kỳ to lớn quét ngang qua.

Mọi người nhất thời giật mình, quay đầu nhìn lên trời.

Pháp chỉ khổng lồ vượt ngang chân trời.

- Nguyên Thủy công pháp?

Diệp Cẩm Dao mở to hai mắt.

Rất nhanh, các nàng cũng thu được công pháp ẩn chứa trong pháp chỉ.

- Ha ha!

Một người Thái Nhất tông bỗng nhiên cất tiếng cười to.

Sắc mặt hắn ta dữ tợn nói:

- Ta nói cho các ngươi biết, đó là pháp chỉ của Diệp Thánh thành Vân Tiêu!

- Thái Nhất tông chúng ta đã quy về dưới trướng Diệp Thánh!

- Cho nên, ta khuyên các ngươi đừng quá càn rỡ!

Câu nói này lập tức làm đám người sững sờ.

Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Cầm Dao liếc nhau, đều nhìn thấy từ trong mắt đối phương kinh ngạc.

- Đại bá đã tới sao?

...

Loại cảnh tượng tương tự này cũng đang xảy ra ở mỗi ngõ ngách trên thế giới.

Một ngày này, vô số người đều ngược đầu nhìn lên chân trời, nhìn pháp chỉ đạo vận vô biên kia, run lẩy bẩy.

Thậm chí có người còn trực tiếp quỳ trên mặt đất.

- Đây là phúc phận của Diệp Thánh.

Các đại Thiên Vực ở Trung Châu, đế quốc Đại Tuyên ở Đông Vực, vô số Thần Quốc ở Tây Vực đều phát ra chỉ lệnh như vậy.

Nguyên Thủy công pháp hoàn toàn mọc rễ trên phiên địa vực này.

Mà lúc này, sau khi Diệp Tùy Phong làm xong mọi việc thì nhận được một tin tức.

Tin tức này đến từ, Thần Võ Tiên Đế.

.....

Pháp chỉ Thiên Đạo vượt ngang bầu trời.

Bỗng nhiên ngoài Kính Hồ có mấy bóng người với khí tức cường đại hạ xuống.

Chính là mấy người Diệp Tùy Vân.

Diệp Tùy Phong ở đảo nhỏ giữa hồ cũng cảm ứng được bọn hắn.

- Nói với bọn hắn, toàn bộ chuyển tu công pháp Nguyên Thủy.

Diệp Tùy Phong truyền âm cho Cốc U Lan.

Hiện tại, hắn chưa thể gặp mấy người Tùy Vân.

Bởi vì Thần Võ Tiên Đế đã gửi tới tin tức thứ nhất sau khi về Tiên giới.

Diệp Tuy Phong xuống dưới gốc cây con của Đại Thụ Khai Mông, sau đó từ trong không gian tùy thân lấy ra một viên ngọc phù, đặt ở trên mặt bàn, đưa sức mạnh Tiên đạo vào trong đó.

Lập tức, một bóng người cao to xuất hiện ở trước mặt hắn.

Người này người mặc bảo giáp Tử Kim, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt như đao gọt, cực kỳ uy nghiêm. Chính là Thần Võ Tiên Đế.

- Mua quần áo mới rồi à?

Diệp Tuy Phong sờ lên cái cằm.

Thần Võ Tiên Đế nghe vậy lập tức rụt cổ lại, uy nghiêm trên người tiêu tán không còn, cười hắc hắc nói:

- Không có, không có, chỉ là hàng rẻ tiền thôi, không đáng tiền.

Diệp Tuy Phong bĩu môi, xem người bị dọa kia.

Trước mặt này chẳng qua là một bộ hư ảnh thôi, lại không thể thật lột đồ của hắn được.

- Nói đi, tìm được đầu mối gì?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Thần Võ Tiên Đế dừng một chút, nói:

- Là chuyện liên quan với tấn thăng thế giới.

- Sau khi trở lại Tiên giới, ta đã lập tức bắt đầu điều tra chuyện này.

- Sau đó, từ chỗ bằng hữu của ta biết được, thật sự đúng là có một thế lực Tiên Đế cổ lão đang trợ giúp hạ giới nào đó thuộc quyền sở hữu của mình, hoàn thành tấn thăng.

- Thế là, ta lặn lội tìm đến thế lực kia, sau khi nỗ lực một chút... Bỏ ra một cái giá rất lớn, cuối cùng cũng đạt được một tin tức vô cùng mấu chốt.

- Có một món đạo khí Thái Cổ có trợ giúp vô cùng lớn đối với việc tấn thăng thế giới.

- Tên của nó tháp Khởi Nguyên Vạn Vật!

Hắn nói xong, Diệp Tuyền Phong lập tức sững sờ.

- Cái gì?

Vẻ mặt Thần Võ Tiên Đế nghiêm túc:

- Tháp Khởi Nguyên Vạn Vật!

Hắn tiếp tục nói:

- Chắc là ngài không biết, đó là một loại đạo khí Thái Cổ, chỉ sợ trong toàn bộ Tiên giới cũng chỉ có mười mấy cái mà thôi!

- Tòa tháp này, có thể sinh ra các loại nguyên dịch chí cường nhất giữa thiên địa, cho dù là đối với vạn vật sinh linh, hay thế giới thì đều là bảo vật tạo hóa không tầm thường!

- Với lại, nó là cái duy nhất trong tất cả đạo khí Thái Cổ có thể hoàn toàn phỏng chế lại!

- Ta sẽ miêu tả kỹ càng cho ngài về nó...

Chương 264: Phương Pháp Giúp Thế Giới Thăng Cấp

Mắt thấy Thần Võ Tiên Đế bắt đầu muốn thao thao bất tuyệt, Diệp Tuyền Phong vội vàng cắt đứt hắn.

Sau đó, từ trong không gian lấy ra một tháp Khởi Nguyên, ném lên bàn.

- Người nói đến đồ chơi này sao?

Thần Võ Tiên Đế nhìn tiểu tháp ngã lệch trên bàn, không những bị đặt tùy tiện như vậy, còn nhanh như chớp lăn xuống dưới.

- Ách...

Tròng mắt hắn đều sắp trợn lồi ra.

- Mẹ nó! Sao ngài lại có thứ này?

Hắn vừa liếc mắt đã nhìn ra, cái này đúng là đạo khí Thái Cổ mình nói tới!

- Cái đồ chơi này, ta có nhiều lắm.

Diệp Tỳ Phong tiện tay cầm lên, nói:

- Thật sự là nó có năng lực xúc tiến thể giới sinh trưởng, nhưng cũng không khoa trương như lời người nói vậy chứ?

Thần Võ Tiên Đế nuốt nước miếng, chật vật dời ánh mắt ra khỏi tháp Khởi Nguyên, sau đó nói:

- Đó là bởi vì, tháp Khởi Nguyên của ngài chỉ có chín tầng.

- Căn cứ theo tin tức mà ta nghe được, chỉ có bắt đầu từ tầng thứ mười mới có thể chân chính sinh ra tác dụng rõ ràng đối với tấn thăng thể giới.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhú mày.

Tháp Khởi Nguyên Vạn Vật ở thế giới này cũng không phải là bí ẩn gì quá lớn.

Gần như phần lớn thế lực có Thần Vật, trong nhà đều có mấy cái, chỉ có điều số tầng không giống nhau thôi.

Nhưng một Tiên Đế lại để ý đến nó như thế.

Với lại nghe ý tứ của hắn, hình như tầng chín cũng không phải là cực hạn của tháp Khởi Nguyên. Li ê n hệ zl: 0 7 6 9 4 1 7 9 8 2

Cho tới bây giờ, hắn chưa từng nghe nói chuyện này.

- Ta có thể hỏi ngài một câu, những tháp Khởi Nguyên này làm sao mới lấy được không?

Thần Võ Tiên Đế hỏi, hiện tại, hắn càng thêm nghi hoặc.

- Là ta luyện chế.

Diệp Tỳ Phong nói xong, chợt nhớ tới Thiên Cơ lão nhân đã chết đi từng nói một việc.

Tháp Khởi Nguyên Vạn Vật là đám tiên bối Thiên Cơ Cốc nghiên cứu ra được dựa vào một món đồ cổ xưa.

Mà món đồ đó là từ khi thế giới mới bắt đầu sinh ra, còn lưu lại trên chiến trường viễn cổ Thần Ma.

Hắn nói chuyện này cho Thần Võ Tiên Đế.

Lúc này, Thần Võ Tiên Đế mới chợt hiểu, sau đó cảm thán nói:

- Quả nhiên, phương thế giới này tuyệt đối có bí ẩn.
- Không ngờ đạo khí Thái Cổ lại từng được lưu truyền đến tận đây!

Diệp Tuy Phong nhún vai:

- Không phải người nói có thể phỏng chế, khẳng định là phỏng chế.
- Nhưng như vậy cũng rất khó lường!

Thần Võ Tiên Đế cảm thán nói:

- Đạo khí như thế, chỉ có những thế lực cổ xưa kia mới có được, ta đã thành Tiên Đế mười ngàn năm nhưng cũng chỉ là nghe nói thôi.

Diệp Tuy Phong nhìn hấn:

- Ừm... Người có từng nghĩ tới một khả năng.
- Thật ra tháp Khởi Nguyên cũng không hiếm lạ ở Tiên giới, người không biết chỉ vì người tương đối phé hay không?

Thần Võ Tiên Đế: ...

- Ta không có bối cảnh cường đại!
- Muốn thống trị cương vực ức vạn dặm cần phải hao phí rất nhiều tinh lực!
- Cũng giống như ngài, nếu như muốn thống trị toàn bộ thế giới này cần phải hao phí thời gian bao lâu?

Thần Võ Tiên Đế dựa vào lí lẽ biện luận.

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm, nói:

- Đại khái hơn bảy năm.

Thần Võ Tiên Đế: ... Có cần phải nói tiếp ra như thế hay không?

- Khụ khụ.

Diệp Tuy Phong nhảy qua đề tài này, nói:

- Vậy người có hỏi thăm được phương thức luyện chế tháp Khởi Nguyên mười tầng hay không?

Thần Võ Tiên Đế lắc đầu.

- Mười tầng trở lên đều là bí ẩn.

- Ta chỉ đòi được phương pháp luyện chế chín tầng đầu, chỉ có điều, bây giờ xem ra ngài đã không cần.

Sau đó, hắn nghĩ lại, nói:

- Không phải vừa rồi ngài nói, trong thế giới này có đã từng lưu truyền xuống tháp Khởi Nguyên sao?

- Nếu có tầng thứ mười thì cũng giống vậy.

- Ta sẽ tiếp tục suy nghĩ biện pháp, xem có thể làm được mười tầng trở lên hay không?!

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Đã có biện pháp tăng tốc thế giới tấn thăng, hắn nhất định sẽ không bỏ qua.

Thiên Cơ lão nhân đã chết, chốc lát nữa có thể đi tìm Vũ Hồng hỏi thăm một chút, tháp Khởi Nguyên viễn cổ đã từng lưu truyền xuống đến cùng ở đâu.

- Còn có tin tức gì nữa không?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Không có, lần này, ta vốn định mang đến phương pháp luyện chế tháp Khởi Nguyên chín tầng cho ngài.

Thần Võ Tiên Đế vừa nói vừa nhìn chăm chăm tháp Khởi Nguyên trên bàn.

- Diệp huynh, người tông cộng có bao nhiêu tháp Khởi Nguyên vậy?

Diệp Tỳ Phong nói:

- Cũng không nhiều.

- Tính cả mấy cái vụn vặt thì chỉ mấy chục ngàn.

Khóe miệng Thần Võ Tiên Đế co giật.

Một tháp Khởi Nguyên chín tầng cần trăm tỷ linh tinh!

Mà một viên tiên thạch có thể trao đổi một triệu linh tinh.

Một trăm ngàn tòa tháp, toàn bộ đổi ra chính là chục tỷ tiên thạch trở lên!

Khó trách lúc ấy, khi mình lấy ra mười triệu tiên thạch, Diệp Tuy Phong lại nói mình đuổi ăn mày.

Gia hỏa này ở đâu ra nhiều linh tinh như vậy?

Nhưng hắn không định hỏi nữa, miễn làm cho trái tim của mình không chịu được.

- Ta thăm dò được, tháp Khởi Nguyên mười tầng cần một triệu tiên thạch mới có thể luyện chế, ta lần trước bị ngài cướp... Khụ khụ, hiếu kính ngài tiên thạch, chỉ có thể luyện chế mười toà.

Thần Võ Tiên Đế nói.

Diệp Tuy Phong nhìn hắn, quyết định vẫn không cho hắn biết mình có bao nhiêu tiền.

- Tìm được phương pháp luyện chế tầng thứ mười trước rồi nói sau.

.....

Trung Châu, thánh địa Thái Nhất.

- Đây thật là lũ lụt vọt lên miếu Long Vương!

Thánh tổ Thánh địa Thái Nhất đã mấy trăm năm chưa xuất thế.

Nhưng vào hôm nay lại tự mình nghênh đón một đám người trẻ tuổi.

Chỉ vì đám người này đến từ Thánh địa Vân Tiêu, thế lực kinh khủng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai quét sạch toàn thế giới.

Với lại còn là dòng chính.

- Nói như vậy, các ngươi là chủ động đầu nhập vào Diệp gia?

Diệp Cẩm Dao hỏi.

Thái Nhất Thánh tỏ cười ha hả nói:

- Không sai, có lẽ bây giờ, người chúng ta phải ra ngoài cũng đã sắp đến thánh địa.

- Ha ha!

Diệp Hiểu Hiểu cầm một bình mật ong cho Phú Quý ở bên cạnh, cười nói:

- Nghĩ ngò, tên của đại bá đã vang dội như thế.

- Vậy chúng ta có thể tạm thời hòa hoãn một chút, vừa chơi vừa trồng cây hay không?

Mấy tháng nay, liên tục lặp đi lặp lại một việc, nàng đã sớm ngán.

Nhưng sau khi nói xong, Diệp Hiểu Hiểu lại phát hiện mọi người đều không nói, dùng một ánh mắt vô cùng kỳ quái, nhìn mình.

Chương 265: Đoán Mệnh Đi!

Trung Châu, thánh địa Thái Nhất.

- Đây thật là lũ lụt vọt lên miếu Long Vương!

Thánh tổ Thánh địa Thái Nhất đã mấy trăm năm chưa xuất thế.

Nhưng vào hôm nay lại tự mình nghênh đón một đám người trẻ tuổi.

Chỉ vì đám người này đến từ Thánh địa Vân Tiêu, thế lực kinh khủng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai quét sạch toàn thế giới, với lại còn là dòng chính.

- Nói như vậy, các ngươi là chủ động đầu nhập vào Diệp gia?

Diệp Cầm Dao hỏi.

Thái Nhất Thánh tỏ cười ha hả nói:

- Không sai, có lẽ bây giờ, người chúng ta phải ra ngoài cũng đã sắp đến thánh địa.

- Ha ha!

Diệp Hiểu Hiểu cầm một bình mật ong cho Phú Quý ở bên cạnh, cười nói:

- Nghĩ ngò, tên của đại bá đã vang dội như thế.

- Vậy chúng ta có thể tạm thời hòa hoãn một chút, vừa chơi vừa trồng cây hay không?

Mấy tháng nay, liên tục lặp đi lặp lại một việc, nàng đã sớm ngán.

Nhưng sau khi nói xong, lại phát hiện mọi người đều không nói, dùng một ánh mắt vô cùng kỳ quái, nhìn mình.

Diệp Hiểu Hiểu quay đầu.

Một cái đầu băng to lớn, phóng đại trong mắt nàng.

- Nha!

- Băng!

Ngay cả tóc cũng nổ tung một.

- Cả ngày chỉ nghĩ lười biếng!

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

Diệp Hiểu Hiểu lấy tay ôm trán, vội vàng nói:

- Ta nói giỡn, nói giỡn rồi.

- Đại bá.

Diệp Cẩm Dao đứng dậy, mọi người khác cũng vội vàng đứng lên, cung kính hành lễ.

- Ngài chính là... Diệp Thánh?

Thánh tổ Thái Nhất trừng trừng mắt, thật sự là không ngờ vừa nói xong thì người đã đến.

Tận mắt nhìn thấy Diệp Tuy Phong, lão càng thêm vững tin, người này mình tuyệt đối không thể trêu vào.

Bởi vì lão căn bản cũng không nhìn thấy Diệp Tuy Phong xuất hiện ở nơi này như thế nào?!

- Ừm.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu:

- Thái Nhất, tên của các người rất có dã tâm.

- Không sai, ta xem trọng tương lai của các người.

Diệp Tuy Phong thuận miệng ứng phó hai câu, ánh mắt hẳn chuyển về hướng Vũ Hồng.

- Người đi với ta.

.....

Sau một lát, hai người tới một chỗ yên tĩnh bên ngoài.

- Bản thể tháp Khởi Nguyên?

Vũ Hồng ngân người.

Trên đường tới, Diệp Tuy Phong đã từng hỏi thăm hẳn.

- Không sai, ta muốn xem đó rốt cuộc là cái thứ gì?

- Hiện tại, nó đang ở đâu?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Vũ Hồng ồ một tiếng, theo sau nói:

- Chắc còn ở hải vực phía nam.

- Hơn một ngàn năm trước, Thiên Cơ Cốc bị mây đại thế lực liên hợp chèn ép, đã sắp đến sinh tử tồn vong.

- Tổ sư ta, cũng chính là Thiên Cơ lão nhân lúc đó, lo lắng tiểu tháp bị bọn hắn lấy được, thế là giấu nó ở trên tay hậu nhân của mình.

- Nếu như bọn hắn còn ở đó, vậy tiểu tháp kia sẽ cũng ở đó.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày:

- Hắn làm như thế không lo lắng hậu nhân của mình bị tìm thấy, bị liên lụy sao?

Vũ Hồng cười nói:

- Ở phương diện ẩn nấp, Thiên Cơ Cốc vẫn còn có chút thủ đoạn.

- Với lại tiểu tháp kia vô cùng đặc biệt, mặc dù cũng được lưu truyền xuống từ chiến trường thượng cổ, nhưng nó sẽ không giống các vật Thần Ma lưu lại khác, xâm nhiễm thế giới.

- Bản thân nó cũng không có bất kỳ khí tức gì, không ai có thể tìm được.

- Nếu như ngài cần gấp, ta sẽ đi tìm một phen, thực lực vị hậu nhân kia của lão tổ bất phàm, ta vẫn biết vị trí đại khái.

Diệp Tuy Phong suy tư một lát, sau đó lắc đầu.

- Được rồi, người nói cho ta biết vị trí, ta sẽ tự đi tìm.

Tốc độ của Vũ Hồng quá chậm, hắn muốn mau sớm tìm được tiểu tháp kia.

Với lại, hải vực nam bộ cũng có không ít tiết điểm Thiên Đạo, thuận tiện trồng thêm một ít mầm non Khải Mông Thụ.

Tính toán số lượng, nếu như trồng hết các tiết điểm bên đó, Linh Tính Thiên Đạo cũng sẽ có thể sắp nở.

Sau một lát, bóng người Diệp Tuy Phong phiêu nhiên rời khỏi Thánh địa Thái Nhất.

...

Hải vực phía Nam, trong một quần đảo.

Đây là một hòn đảo tương đối không lồ.

Diện tích tổng thể của nó gần như tương đương với một nửa Liên Minh Cửu Thành.

Một đại thành hùng vĩ, tọa lạc ở vị trí trung ương nhất của hòn đảo.

Bỗng nhiên, một bóng người cao gầy xuất hiện ở trên bầu trời đại thành.

Chính là Diệp Tuy Phong.

Hắn đại khái cảm ứng một lát, sau đó lắc mình, biến mất không thấy gì nữa, lại xuất hiện trong thành trì.

- Đoán mệnh đi!

- Đến đây, đến đây, tính toán, đoán mệnh chính tông, bao tính bao hài lòng, tính sai không lấy tiền!

Một lão đạo cầm bát tự, nằm nghiêng bên đường, cầm theo quân cờ đoán mệnh đo vận, chậm rãi hét lớn.

Nhưng trên đường phố, người đến người đi lại không ai ngừng chân ở đây.

Bởi vì mọi người đều biết, hấn chính là một lão già lừa đảo mà thôi.

Lão đạo vừa gào to, vừa uống rượu trong hồ lô.

Không bao lâu, rượu trong này đã bị hấn uống cạn sạch.

- Tính chuẩn không?

Bỗng nhiên, một âm thanh truyền đến.

Lão đạo ngẩng đầu, chỉ thấy ở trước quầy hàng của mình có một nam tử đang đứng, vừa nhìn đã biết là người xa lạ.

Trong mắt của lão lập tức lóe lên tia sáng, bò người lên.

- Thì ra là người hữu duyên, mời ngồi.

Lão đạo vuốt ve sợi râu, một bộ dáng cao nhân đắc đạo.

Diệp Tuy Phong mỉm cười ngồi xuống, sau đó, hấn lấy ra một viên tinh thạch trong suốt long lanh, đặt lên bàn.

- Tính chuẩn, thứ này sẽ là của ngươi.

Lão đạo nhìn viên tinh thạch, lập tức lộ ra vẻ mặt tham lam.

Đây chính là linh thạch thượng phẩm! Đủ lão uống rượu ngon hơn nửa năm!

Lúc này, có những người khác đi ngang qua nhìn thấy, ở bên cạnh khuyên.

- Người trẻ tuổi, lão ta chính là lừa gạt, chớ tin lão!

Lão đạo lập tức trợn mắt tròn xoe.

- Ngươi là người thật thà! Lại làm dơ thanh danh của ta, coi chừng sinh con trai không có mông đấy!

Một câu đã bại lộ bản tính.

Người đi đường kia cũng nóng nảy, nghe thấy lão ta nói như vậy cũng mắng lại, vén tay áo lên, làm bộ muốn đánh.

Lúc này, người xung quanh cũng vây sang đây xem náo nhiệt.

Nhưng trên cơ bản đều đang giúp người kia mắng lão đạo.

Diệp Tuy Phong nhìn cảnh tượng này, trong lòng vui vẻ, cũng không biết lão đạo này đã làm chuyện gì mà bị người hận như thế.

Mắt thấy hai người sắp đánh nhau, hấn vội vàng ngăn lại.

- Không sao, ta không thiếu chút linh thạch này.

- Nếu như lão ta tính không chuẩn, ta tuyệt đối sẽ không cho lão ta dễ dàng rời khỏi đây.

Diệp Tuy Phong nói.

Chương 266: Hậu Bối Của Thiên Cơ Lão Nhân

Người đi đường nghe vậy, lúc này mới hừ lạnh một tiếng, khoanh tay đứng ở bên cạnh, chờ lão đạo.

Lão đạo cũng không phục, nhìn xung quanh càng ngày càng nhiều người, trong lòng lại mừng thầm.

- Hắc hắc, hôm nay lừa đám phạm phu tục tử này một đợt là lại có thể ăn thật lâu rồi.

Nhưng vẻ mặt của lão vẫn rất bình tĩnh, vuốt ve sợi râu hỏi:

- Người trẻ tuổi, ngươi muốn tính cái gì?

- Nhân duyên, vận thế, hay tiền đồ?

Diệp Tuy Phong cười cười.

- Không phải ngươi coi bói sao, vậy hôm nay, ta sẽ tính mệnh.

Lão đạo hơi sững sờ, người này lại muốn tính mệnh?

Đây cũng không phải lời mà người bình thường dám nói.

Chỉ có điều, lão vô cùng tự tin đối với thủ đoạn của mình.

- Được!

Lão đạo ngẩng nhìn bốn phía, hừ một tiếng.

Sau đó, lão cầm lên một tấm phù, ngón tay vẽ liên tục.

- Phốc!

Phù triệu bốc cháy trên không trung.

- Thiên Nhân!

Lão đạo đưa ngón trỏ ra, điểm ở chỗ mi tâm của mình, dùng sức vạch một cái xuống phía dưới.

Một vết tích màu hồng thình lình xuất hiện.

Vết tích màu hồng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, người xung quanh thấy vậy liên tục kinh hô, thật đúng là ra dáng.

- Hừ.

Lão đạo lộ ra vẻ mặt đắc ý, phản ứng của người xung quanh làm lão rất hài lòng.

Công phu của lão thật sự ghê gớm!

Sau đó, lão thông qua thiên nhãn, nhìn trộm mệnh cách của Diệp Tùy Phong.

Nhưng chỉ trong một nháy mắt, sự rét lạnh thấu xương đã bao phủ linh hồn của lão.

Lão cũng không có nhìn thấy mệnh cách gì, chỉ nhìn thấy đại khủng bố đời này chưa từng thấy!

- A!

Lão đạo trực tiếp phun ra một ngụm lớn máu tươi, thân hình nhanh lùi lại.

Vẻ mặt lão hoảng sợ, tay run run, chỉ vào Diệp Tùy Phong, đã bị dọa đến lời nói cũng không nói được.

Mà lúc này, Diệp Tùy Phong cũng tìm được thứ mình muốn.

Một tòa tiểu tháp bị tàn phá, vô thanh vô tức giấu ở chỗ sâu nhất trong linh hồn của lão đạo.

- Thiên Cơ Các, người thật đúng là có biện pháp.

.....

Trên biển lớn mênh mông.

Hai bóng người trống rỗng xuất hiện.

Chính là Diệp Tùy Phong, còn có lão đạo vừa rồi coi bói cho hắn.

Chỗ mi tâm của lão đạo có một vết máu đỏ tươi, hết sức rõ ràng.

Nét mặt của lão sợ hãi, trong mang theo một chút mê mang.

Sợ hãi vì khi lão nhìn trộm mệnh cách của Diệp Tùy Phong, trực tiếp bị loại khí thể khủng bố kia phản phệ bản thân, phun ra máu tươi.

Sau đó, lão càng trực tiếp bị Diệp Tùy Phong xách cổ áo đi, không có một chút sức phản kháng.

Mà mê mang chính vì sau khi hai người bọn hắn rời khỏi hòn đảo.

Người kinh khủng này vẫn mang theo lão đi khắp biển rộng mênh mông, lúc thì bay trên bầu trời, khi thì lặn dưới đáy biển, trông từng cây giống màu xanh biếc vào trong hư không.

- Tiên... Tiên bối, chúng ta đang làm gì vậy?

Cuối cùng, lão đạo kia không nhịn được, lên tiếng hỏi.

- Không phải ngươi biết coi số mạng sao, tự ngươi tính đi.

Diệp Tùy Phong cười khẽ, sau đó lấy ra một gốc cây của Đại Thụ Khải Mông, đánh vào trong không gian trước mặt.

- Ở tiên bối trước mặt, ta nhưng không dám tiếp tục múa rìu qua mắt thợ.

Lão đạo xấu hổ cười một tiếng.

Lão đã biết, thực lực của người trước mặt này đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của mình.

Rất có thể là đại tu sĩ cảnh giới Độ Kiếp!

Diệp Tùy Phong không nói gì, sau khi bố trí xong toàn bộ tiết điểm Thiên Đạo nơi đây mới xoay đầu lại.

- Ngươi biết, tiên tổ của mình là ai không?

Hắn đột nhiên hỏi.

Lão đạo lập tức sững sờ, nói:

- Tổ thượng của ta, đời đời kiếp kiếp đều sống trên đảo Hoàng Tước, nếu tiên bối có hứng thú, ta có thể dẫn ngài đi xem gia tộc phở của ta.

Diệp Tuyền Phong lắc đầu.

Xem ra, lão đạo cũng không biết mình là hậu nhân của Thiên Cơ lão nhân nào đó.

Chuyện này cũng hợp lý, vì nếu lưu lại một chút manh mối thì sẽ có khả năng bị những thế lực đối nghịch kia tìm ra.

- Tộc nhân khác của ngươi đâu?

Diệp Tuyền Phong lại hỏi.

Nói đến đây, vẻ mặt lão đạo lập tức có chút u ám:

- Thế hệ này chỉ còn lại mình ta.

- Nhưng trong quá khứ, tổ tiên của chúng ta là tồn tại số một số hai trên đảo Hoàng Tước.

Diệp Tuyền Phong gật đầu, trong lòng than nhỏ.

Căn cứ theo Vũ Hồng nói, Thiên Cơ lão nhân lưu lại mạch này, ban đầu thật sự là huy hoàng.

Nhưng vật đổi sao dời, hiện tại không ngờ bọn hắn lại chỉ còn lại một mình lão đạo.

Với lại gia hỏa này, một thân bản lĩnh cũng không tới nơi tới chốn, ngay cả bản thân cũng không đứng đắn, cả ngày sống mơ mơ màng màng.

- Ta là bạn tốt của lão tổ các ngươi.

Diệp Tuyền Phong nói:

- Nhớ kỹ, tổ tiên các ngươi là một người đáng kính, lo cho thương sinh.

- Sau này, tuyệt đối không được bôi nhọ thanh danh của lão ấy.

Các đời Thiên Cơ lão nhân đều dâng hiến cuộc đời của bọn hắn cho mảnh thế giới này. Hậu nhân của bọn hắn không nên sống tạm như thế.

Lão đạo ngậy người, lão biết đã từng huy hoàng, nhưng chưa từng nghe nói có thể đạt tới trình độ ảnh hưởng đến thương sinh.

Nhưng vị tồn tại trước mặt này không đến mức nói dối mình chuyện như thế này.

- Cần tuân tiên bồi dạy bảo.

Lão đạo cung kính nói.

Diệp Tỳ Phong gật đầu:

- Được rồi, đi thôi, ta dẫn người đi một nơi khác.

Nói xong, hắn nắm lấy cổ áo của lão đạo, lách mình biến mất không thấy gì nữa.

Vài ngày sau, Diệp Tỳ Phong về tới đảo nhỏ giữa hồ.

Hắn từ nam đến bắc, vừa đi vừa về.

Trên đường đi nếu có đi ngang qua tiết điểm Thiên Đạo thì sẽ thuận tay gieo hơn ngàn năm non của Khai Mông Thụ.

Trình độ này đã đạt tới tiêu chuẩn để Linh Tính Thiên Đạo nở ra.

Sự rung động trong trứng đen càng ngày càng rõ ràng, chỉ sợ không bao lâu nữa phá xác mà ra.

Về phần lão đạo thì được Diệp Tỳ Phong mang theo trở về, dàn xếp ở trong thành Vân Tiêu.

Đồng thời dặn dò lão, sau này phải sống thật thoải mái, tranh thủ thời gian lưu lại hậu nhân.

Trước khi đi, hắn còn mang theo tòa tiểu tháp bị tàn phá từ sâu trong linh hồn lão đạo.

Lúc này, tiểu tháp đã đặt ở trên bàn đá trước mặt hắn, toàn thân trên dưới nó không có chút khí tức nào tồn tại.

- Lại có mười hai tầng.

Chương 267: Người Gương Mẫu

Trong lòng Diệp Tuy Phong hơi kinh ngạc, tiểu tháp bị tàn phá, nhưng từ trên phần còn lại có thể nhìn ra, lúc còn hoàn chỉnh, nó tổng cộng có mười hai tầng.

- Không biết đây là vật mô phỏng lại, hay đạo khí Thái Cổ chân chính?

Hắn không rõ tháp Khởi Nguyên Vạn Vật chân chính có công cộng bao nhiêu tầng, cho nên không thể nào phán đoán thật giả.

Chỉ có điều, chính như Thần Võ Tiên Đế nói, tháp Khởi Nguyên mười hai tầng có thể xuất hiện ở trong phương thế giới, cho dù là thật hay giả thì cũng là một chuyện rất hiếm lạ.

Đây chính là thứ mà những thế lực cổ xưa của Tiên giới cũng phải che giấu.

- Được rồi, trước xem thử có thể thu hoạch được phương pháp luyện chế từ trên này hay không?!

Diệp Tuy Phong cầm lấy tiểu tháp, cẩn thận xem xét tỉ mỉ.

Cả thân tháp, từ vị trí đỉnh hình như bị người nào đó chém đứt một đoạn, vết chém kéo dài đến vị trí tầng thứ tám, thiếu một khối lớn.

Dưới tầng tám đều tương đối hoàn chỉnh.

Nó vừa tới tầng chín, cũng dùng linh tinh luyện chế mà thành.

Trận pháp được khắc trên này cơ bản giống với tháp Khởi Nguyên của hắn bây giờ.

Những thay đổi đó chỉ vì càng thêm thích ứng với quy tắc của phương thiên địa này mà thôi.

Bắt đầu từ tầng thứ mười trở lên thì đều sử dụng tiên thạch làm tài liệu.

Hình dạng tháp, càng hướng lên càng nhỏ, nhưng kỳ lạ chính là, vật liệu cần dùng lại càng ngày càng nhiều.

Nếu như tầng thứ mười là một triệu tiên thạch, thì tầng thứ mười một chắc là một trăm triệu tiên thạch.

Tầng cao nhất sẽ là chục tỷ tiên thạch.

- Khó trách Thiên Cơ Cốc chỉ nghiên cứu ra chín tầng đầu.

Diệp Tuy Phong nhếch miệng.

Cho dù thôi diễn đầy đủ trận pháp tầng thứ mười thì cũng không có tác dụng gì, bởi vì ở trong phương thế giới này căn bản cũng không có tiên thạch.

Nhưng cũng may là hắn cũng có một chút tiên thạch.

Hiện tại, chỉ cần bù đắp trận pháp còn lại là được rồi.

- Được rồi, lại tiếp tục bế quan thôi.

Diệp Tuy Phong bất đắc dĩ, chợt phát hiện, mình đi vào thế giới này bảy năm, nhưng hơn phân nửa thời gian đều dùng để bế quan.

Không phải thôi diễn công pháp thì chính là bồi dưỡng cây giống.

Hiện tại, hắn lại bắt đầu tu sửa trận pháp.

Quả thực là người gương mẫu trong người gương mẫu.

- Đợi làm xong chuyện ở đây, sau khi đến Tiên giới nhất định phải tiêu dao một đoạn thời gian.

Nói xong, hắn phát tay bố trí trận pháp, ngay ở dưới gốc cây con Đại Thụ Khải Mông bắt đầu tĩnh tâm nghiên cứu.

Bỗng nhiên, quả trứng màu đen trên bàn đá chấn động một cái, nhanh như chớp lăn đến bên cạnh Diệp Tuy Phong, đến sát bên cơ thể của hắn mới ngừng lại.

- Không động đây được nữa à?

Hình như, nó rất hưởng thụ khí tức trên người hắn.

Cùng lúc đó, gốc cây to lớn cũng khẽ rung đưa, ánh sáng nhàn nhạt từ không trung rơi xuống, vẩy trên đầu vai Diệp Tuy Phong.

Ngay cả hoa cỏ cây cối xung quanh cũng hướng về phía hắn, rất nhỏ dựa sát vào.

Hình như toàn bộ thế giới đều đang biểu đạt thiện ý hướng về Diệp Tuy Phong, còn có một chút thân mật và ý lại.

.....

Lại trôi qua thời gian mấy tháng.

Trong một dãy núi liên miên bất tuyệt, có một tông môn một quy mô không nhỏ.

Trong tông môn đều rất ngay ngắn rõ ràng.

Pháp chỉ Thiên Đạo trên bầu trời vẫn tồn tại, nhưng mọi người sớm đã thành thói quen.

- Hừ, ta sẽ không chuyển tu công pháp Nguyên Thủy kia đâu!

Một thiếu niên mặc quần áo lộng lẫy, vẻ mặt cao ngạo.

Ở bên cạnh hắn có rất nhiều thiếu nam thiếu nữ vây quanh, hiển nhiên hắn là một nhân vật phong vân trong tông môn.

- Chúng ta chính là đại tông nhị phẩm, công pháp sở tu há là phạm phạm?

- Căn bản không cần phải lãng phí thời gian, chuyển tu một công pháp không biết!

Thiếu niên khinh thường nói:

- Huống hồ, nào có ai lại tùy tiện ban tặng công pháp vô thượng cho tạt thế chứ?

- Khẳng định có âm mưu, chỉ có những tên ngu xuẩn mới dễ tin tưởng, chờ mà xem đi, bọn hắn sẽ tuyệt đối không có kết cục tốt!

Hắn vừa nói vừa xoa một nữ tử ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực.

- Thái sư huynh nói đúng!

- Một bản công pháp Huyền phẩm đã dẫn đến vô số tu sĩ đánh nhau sống chết, công pháp vô thượng sao? Ha ha, chúng ta mới sẽ không tin đâu.

Người trẻ tuổi xung quanh nhao nhao lấy lòng, làm thiếu niên càng thêm đắc ý.

Người tu hành Nguyên Thủy công pháp đều là ngu ngốc. Chỉ có bọn hắn, mới là thông minh.

- Thái Mãnh!

Bỗng nhiên, một tiếng hét lớn vang lên.

Mọi người lập tức quay đầu nhìn lại.

Đó là một thiếu niên khác, nhìn chăm chăm một đám người Thái Mãnh, vẻ mặt phẫn hận.

-Ồ, đây không phải Thạch Thiên sao?

- Củi mục (ý chê bai, khinh thường) tội nghiệp, lại tìm đến ngược, không chính là đi tìm thanh mai trúc mã của mình, nàng theo Thái sư huynh, đây là một việc bình thường cỡ nào.

- Ta nghe nói hần chuyển tu Nguyên Thủy công pháp, chẳng lẽ mấy tháng này đã tu có thành tựu rồi sao? Ha ha ha...

Mọi người đều nhận ra thiếu niên này.

Vào hai năm trước, Thạch Thiên cùng với thanh mai trúc mã của mình đi vào tông môn.

Chỉ tiếc, hần là một tên củi mục, tu hành hai năm vẫn chỉ là luyện khí tầng năm, mà thanh mai trúc mã của hần đã là Luyện Khí tầng tám, đương nhiên chướng mắt hần.

Cuối cùng, còn đi theo Thái sư huynh Luyện Khí tầng mười.

Theo bọn hần nghĩ, chuyện này rất bình thường, chỉ có điều Thạch Thiên, giận.

Năm lần bảy lượt, muốn gây chuyện với Thái Mãnh, đáng tiếc thực lực của hần thực sự không tốt, mỗi lần đều sẽ thảm bại, bị hung hăng ngược một trận.

Nhưng không biết sao hôm nay hần lại tới đây.

- Ha ha, các ngươi xem, có người một chuyển tu công pháp vô thượng đến.

Thái Mãnh cười nói, còn nhéo nhéo mỹ nhân trong ngực, mỹ nhân thì then thùng cười một tiếng.

Nữ tử kia chính là thanh mai trúc mã của Thạch Thiên.

Thạch Thiên nhìn một màn này, vẻ mặt hần âm trầm.

- Ngươi là đồ tiện nhân!

- Nếu không phải ta dồn hết tài nguyên tu luyện của mình đưa cho người tu luyện thì sao người có thể tiến cảnh nhanh chóng như vậy!

Hắn giận dữ hét.

Chương 268: Hiệu Quả Của Nguyên Thủy Công Pháp

Nhưng nữ tử chỉ khinh thường hừ lạnh:

- Đó là người ngu xuẩn.

- Đi theo Thái sư huynh, ta mới có thể sẽ có tiền đồ tốt hơn.

Thái Mãnh cũng thu liễm nụ cười, nói:

- Thạch Thiên, người chú ý lời nói một chút, bây giờ nàng ấy là nữ nhân của ta, nếu người còn dám nói năng lỗ mãng, hôm nay chặt một chân của người!

Thạch Thiên nhìn về phía Thái Mãnh, lạnh lùng nói:

- Hừ, ta hôm nay đến chính là muốn khiêu chiến người!

- Ta muốn tại trước mặt tất cả mọi người, quang minh chính đại đánh bại người, để một ít người xem đến cùng ai mới thật sự là ngu xuẩn!

- Chúng ta gặp nhau trên lôi đài!

Nói xong, Thạch Thiên quay người rời khỏi.

Thái Mãnh nhìn bóng lưng của hắn, khẽ nhíu mày, sẽ không phải hắn thật tu luyện thành công Nguyên Thủy công pháp kia chứ?

Chỉ có điều, Thái Mãnh đương nhiên cũng sẽ không e ngại.

Sau một lát, hai người đã xuất hiện trên lôi đài của tông môn.

Sau khi nhóm đệ tử biết được Thạch Thiên chuyển tu công pháp Nguyên Thủy thì nhao nhao đến đây quan sát.

Bởi vì trước mắt mà nói, có rất nhiều người cũng còn ôm lấy lo nghĩ đối với Nguyên Thủy công pháp, cho dù đó là công

pháp do Thánh Nhân tự mình truyền tới, nhưng cách làm công bố thiên hạ cũng khiến người ta cảm thấy có chút hoảng hốt.

Cho tới bây giờ đều chưa từng có ai làm như thế!

Cho nên, bọn hãn muốn nhìn xem thử công pháp này đến cùng như thế nào.

- Thái Mãnh, hôm nay, ta sẽ triệt để rửa sạch sỉ nhục mấy năm này của mình!

Thạch Thiên lạnh lùng nói.

- Bớt nói nhảm, đến nhận lấy cái chết đi!

Vẻ mặt Thái Mãnh đầy khinh thường.

Chiến đấu, trong nháy mắt bắt đầu!

Dưới chân Thạch Thiên đột nhiên phát lực, “vù” một tiếng, lập tức vọt tới.

Thái Mãnh nao nao, bởi vì tốc độ này, so với mấy tháng trước đã tăng lên hơn gấp mấy lần.

Chẳng lẽ gia hỏa này chuyên môn tu luyện thể?

Trong chớp mắt, Thạch Thiên đã đi tới trước mặt Thái Mãnh, ngang nhiên đánh ra một quyền, mang theo quyền phong mãnh liệt.

Thái Mãnh vội vàng né tránh, trong lòng của hắn tràn đầy kinh ngạc, một quyền này có thể so với Luyện Khí tầng chín trở lên, trên cơ bản chỉ thua hắn một chút xíu.

- Tiếp tục!

Thạch Thiên một quyền chưa trúng, một khác quyền đã theo sát phía sau, không ngừng đánh lên.

Thái Mãnh liên tục né tránh, vì ban đầu tự đại làm lỡ mất tiên cơ, hiện tại, hắn chỉ có thể bị động phòng thủ.

Bóng dáng của hai người không ngừng đan xen trên lôi đài.

- Thực lực ngang nhau sao?

Có người kinh ngạc.

- Không, Thạch Thiên đang đề đánh Thái Mãnh!

Có người ánh mắt sáng ngời, Thạch Thiên tiến bộ đơn giản là quá lớn.

Sau một lát, Thái Mãnh đã nhin không được, liều mạng một kích với Thạch Thiên, thân hình hai người nhanh chóng tách ra.

Tay phải hấn hơi run rẩy, vừa rồi chính diện chạm vào nhau, hấn mới biết được, lực lượng của Thạch Thiên đã vượt qua mình.

Nhưng Thái Mãnh cũng không lo lắng, vì lực lượng vốn cũng không phải là thể mạnh của hấn.

- Ta thừa nhận, ngươi ngoài dự liệu của ta.

Thái Mãnh trầm mặt xuống, vừa rồi giao phong, hoàn toàn rơi vào bị động, thật sự làm xấu thanh danh của hấn.

- Nhưng chỉ dừng ở đây thôi!

Hấn quát lạnh một tiếng, hai tay bấm pháp quyết, khí tức Luyện Khí tầng mười lập tức bộc phát ra.

Sau đó, hấn huyễn hóa ra một con mãnh hổ, mang theo khí thế cuồng bạo, phóng tới Thạch Thiên.

- Xong, so đấu công pháp, Thạch Thiên chắc chắn sẽ không phải là đối thủ.

Có người lắc đầu nói.

- Đúng vậy, những ngày này, hấn rất rõ ràng là đang tinh nghiên luyện thể, sao có thể so sánh với Thái Mãnh?

Đám người cũng không coi trọng Thạch Thiên, có thể lấy được thắng lợi cuối cùng.

Nhưng vẻ mặt Thạch Thiên vẫn phi thường tỉnh táo.

Hấn đứng tại chỗ, cũng bắt đầu đánh ra pháp quyết, cách triển khai công pháp lại giống như đúc với Thái Mãnh!

Sau một lát, một con mãnh hổ giống nhau ngang nhiên gào thét mà ra.

Qua trong giây lát, đã đụng vào mãnh hổ của Thái Mãnh.

- Đùng!

Tiếng nổ thật to làm cho hai lỗ tai các đệ tử dưới lôi đài vang lên tiếng ù ù.

Vẻ mặt bợn hắc kinh hãi, Thạch Thiên này luyện thể, nhưng tu hành công pháp cũng không yếu?

Năng lượng ba động mãnh liệt không ngừng phun trào trên lôi đài.

Chưa được bao lâu, lão hổ của Thái Mãnh đã trực tiếp bị xé nát.

Sắc mặt hắc trắng bệch, trong mắt mang theo vẻ không thể tin.

Sau đó, Thạch Thiên hét lớn một tiếng, lần nữa lần người bay lên, một quyền đánh ngã Thái Mãnh xuống đất.

Trong miệng Thái Mãnh phun ra máu tươi, mãi đến khi bị giẫm dưới lòng bàn chân, hắc vẫn như cũ không nghĩ ra.

Sao hắc có thể trở nên mạnh như thế!

Ánh mắt Thạch Thiên lạnh lẽo, nhìn thanh mai trúc mã trước kia của mình, sau đó đá một cước, đạp Thái Mãnh bay xuống lôi đài.

- Ha ha, đây chính là cái người gọi là tiền đồ sao?

Sau khi nói xong, hắc cũng không tiếp tục nhìn nữ tử kia nữa, quay người nghênh ngang rời khỏi.

Chờ sau khi hắc đi, các đệ tử quan chiến xung quanh lôi đài mới lập tức sôi trào.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao thực lực của Diệp Thiên đột nhiên cường đại như thế!

Có người tràn đầy nghi hoặc.

- Hắc đã dẫn đầu chuyển tu Nguyên Thủy công pháp vào mấy tháng trước, chẳng lẽ, nguyên nhân chính là công pháp kia?

- Không ngờ Nguyên Thủy công pháp lại thật cường đại như thế!

- Nhanh đi tìm hấn hỏi một chút xem nội dung chuyển tu quan trọng là cái gì!?

Thạch Thiên quát khởi triệt để bỏ đi lo nghĩ trong lòng bọn hấn, lần lượt bắt đầu chuyển tu công pháp này.

Cảnh tượng tương tự cũng đang không ngừng xảy ra ở các nơi trên thế giới.

Một cơn thủy triều chuyển tu bắt đầu quét sạch thế giới.

Nhưng người khởi xướng gây nên cơn sóng triều, Diệp Tùy Phong lại mới kết thúc bế quan, mở mắt.

.....

- Món đồ chơi này thật đúng là rất phức tạp.

Diệp Tùy Phong tính toán thời gian một chút, lần bế quan này còn tốn thời gian hơn lần nghiên cứu đạo thuật tiên pháp lần trước một chút.

Không hổ là vật được Thần Võ Tiên Đế xưng là đạo khí Thái Cổ.

Cũng khó trách người của Thiên Cơ Cốc, vì thôi diễn phương pháp luyện chế chín tầng đầu đã hao tốn mấy chục đời người, thời gian hơn mười ngàn năm và tinh lực, mới cuối cùng hoàn thành.

- Còn may, đây là nỗ lực có hồi báo.

Diệp Tùy Phong nhìn tiêu tháp bị tàn phá trước mặt.

Chương 269: Chỗ Khủng Bô Của Tháp Khởi Nguyên Hoàn Chỉnh

Phương pháp luyện chế tầng thứ mười đến tầng thứ mười ba đã bị hấn suy nghĩ ra được.

Tiên thạch cần phải hao phí, cũng đã xác định, không khác dự đoán lúc trước của hấn lắm.

Tầng thứ mười cần một triệu tiên thạch là có thể luyện chế thành công, nó có thể sinh ra một loại linh dịch bản nguyên cường đại hơn Thiên Đạo dịch tầng thứ chín.

Diệp Tỳ Phong gọi là nguyên dịch Đại Đạo.

Đại Đạo là đạo của Chư Thiên Vạn Giới, áp đảo bản thân Thiên Đạo của tất cả thế giới ngoại trừ Tiên giới.

Loại linh dịch tinh thuần này, đối với tiêu thế giới bình thường chính là một loại vật đại bổ.

Trách không được, Thần Võ Tiên Đế lại nói, chỉ có tháp Khởi Nguyên Vạn Vật trên mười tầng mới có thể giúp thế giới tấn thăng, có hiệu quả vô cùng rõ ràng.

Sau đó, tầng thứ mười một đã trực tiếp tăng tới một trăm triệu tiên thạch mới có thể luyện chế.

Tầng thứ mười một sinh ra nguyên dịch thì càng khủng bố hơn.

Nó là một loại Vạn Vật Mẫu Khí được sinh ra khi thế giới vừa hình thành.

Diệp Tỳ Phong xưng là nguyên dịch Huyền Hoàng.

Nếu như nguyên dịch Đại Đạo là linh hồn của thế giới, là vật đại bổ của Linh Tính Thiên Đạo thì nguyên dịch Huyền Hoàng sẽ tẩm bổ chính thân thể thế giới.

Nó có thể làm cho toàn bộ mặt đất thăng hoa từ trên căn bản, thay đổi tất cả vạn vật sinh linh sinh trưởng ở trong thế giới đó, trở nên càng có linh tính, càng thêm thông suốt.

Đơn giản thì chính là tăng cường thiên phú bản nguyên.

Mà nguyên dịch do tầng thứ mười hai sinh ra mới thật sự là chí bảo cực kỳ hiếm có.

Đầu tiên, muốn luyện chế nó cần chục tỷ viên tiên thạch.

Phải biết, Thần Võ Tiên Đế, người đứng đầu nhất của một Tiên giới, lấy ra ngàn vạn tiên thạch cũng đã rất đau lòng.

Chục tỷ, chỉ sợ đẳng cấp này chỉ có những thế lực siêu cấp phi thường cổ xưa mới có thể có đủ tài sản như thế.

Mười hai tầng sinh ra nguyên dịch có chứa là khí tức hỗn độn như lúc thiên địa mới sinh ra.

Diệp Tỳ Phong xưng là, nguyên dịch Hồng Mông.

Đây là một loại nguyên dịch tạo hóa chân chính, nó có thể tùy tiện thay đổi vận mệnh của một sinh linh, làm cho mệnh cách của hắn đạt tới mức độ khó mà tin nổi.

Càng có khả năng điểm hóa thế giới, giúp thế giới tấn thăng càng thêm thuận lợi.

Từ tầng thứ mười đến tầng thứ mười ba sinh ra nguyên dịch chí cường, đối với thế giới cũng là bảo vật nghịch thiên.

Nếu như chúng ta xem thế giới là một tu sĩ.

Vậy nguyên dịch Đại Đạo tương đương với xúc tiến tu vi.

Nguyên dịch Huyền Hoàng tương đương với tăng cường thân thể.

Mà nguyên dịch Hồng Mông thì tương đương với một loại vật ngộ đạo.

- Hắc Oa Tử, ta thật sự là dốc hết sức mình vì ngươi rồi đấy.

Diệp Tuy Phong nhìn quả trứng đen thui trên mặt bàn, trong lòng cảm thán.

Sau đó, hắn xóa đi trận pháp xung quanh.

Bé quan mấy tháng, hắn cảm giác không khí bên ngoài thật là tươi mát.

- Hả?

Diệp Tuy Phong khẽ hả một tiếng.

Mấy tháng không thấy, lúc này, hoàn cảnh xung quanh đã xảy ra thay đổi rất lớn.

Linh mộc tràn đầy, tiên khí dạt dào, máu chốt nhất là, thế giới giống như đã có được linh tính, không còn đáng vẻ âm u đầy tử khí trước đây nữa.

Xem ra, Linh Tính Thiên Đạo đã dần dần thành hình.

- Lão gia.

Cốc U Lan nhìn thấy Diệp Tuy Phong thì vội vàng đi tới, những ngày này, nàng vẫn luôn chờ đợi ở ngoài.

- Tuy tiện làm cho ta chút đồ ăn đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Hắn cũng không nguyện ý buông xuống thói quen ăn uống của mình.

- Vâng.

Cốc U Lan lên tiếng, quay người rời khỏi.

Một lát sau, Diệp Tỳ Phong cơm nước no nê.

Sau đó, hắn lấy ra một tháp Khởi Nguyên chín tầng từ trong tiểu thế giới.

- Xem thử hiệu quả tạo ra mười hai tầng như thế nào?

Diệp Tỳ Phong không chần chừ, trực tiếp lấy ra một đồng lớn tiên thạch.

Ánh sáng đến từ Tiên giới làm cho cả hòn đảo nhỏ giữa hồ đều sáng một mảng lớn.

Sau đó, hắn liên tục đánh ra pháp quyết, từng viên tiên thạch bay về phía đỉnh của tháp Khởi Nguyên, trong nháy mắt chui vào trong.

Đây là một quá trình cực kỳ phức tạp.

Trên mỗi một viên tiên thạch đều phải khắc trận pháp cực kỳ phức tạp thâm ảo, hơn nữa còn cần nối liền với các viên tiên thạch khác.

Chỉ có người tạo nghệ cực kỳ thâm hậu trên con đường trận pháp, tổn hao tinh lực rất lớn mới có thể hoàn thành một viên.

Ngay cả Diệp Tỳ Phong cũng phải vô cùng cẩn thận.

Trong một lần chỉ có thể khắc mấy ngàn trận pháp.

Quá trình luyện chế kéo dài đến hai ba canh giờ, hắn mới luyện chế thành công tầng thứ mười của tháp Khởi Nguyên.

Một khí tức huyền ảo, từ trên thân tháp chậm rãi khuếch tán ra.

Vận luật Đại Đạo mãnh liệt từ trong tầng thứ mười, bắt đầu dần dần ngưng kết.

Không khác lúc trước lắm, chắc là cần thời gian một năm mới có thể ngưng kết ra một giọt nguyên dịch Đại Đạo.

Nhưng sau khi luyện chế nó thành công, tốc độ sản xuất nguyên dịch chín tầng đầu đã tăng lên rất nhiều.

Diệp Tuy Phong tính đại khái, không ngờ toàn bộ lại đều tăng lên gấp trăm lần!

Trước mười tầng, mỗi khi tăng thêm một tầng thì số lượng nguyên dịch sẽ gia tăng gấp mười lần.

Không ngờ, bắt đầu từ tầng thứ mười, tăng tốc này lại biến thành gấp trăm lần!

- Thật thú vị!

Diệp Tuy Phong tâm tắc lấy làm kỳ lạ.

Hắn kiểm tra trạng thái của tháp Khởi Nguyên một chút, thấy không có vấn đề gì.

Sau đó, hắn lần nữa bắt đầu hành động, luyện chế tầng thứ mười một.

Lần này, hắn đã có kinh nghiệm nên không tốn thời gian giống trước đó nữa.

Hắn trực tiếp phân ra hơn trăm thân hồn phân thân, trong vòng một lần đã luyện chế mấy triệu viên tiên thạch.

Với lại, lần này, hắn chuẩn bị hoàn thành một lúc hai tầng còn lại.

.....

Lại trôi qua thêm mấy canh giờ.

Một tháp Khởi Nguyên mười hai tầng lẳng lẳng lơ lơ trước mặt Diệp Tuy Phong.

- Cuối cùng cũng xong.

Diệp Tuy Phong thở ra một hơi, nhìn sang.

Ở vị trí tầng chót nhất lại bao phủ khí tức màu tím nhàn nhạt, đó chính là lực lượng tạo hóa chung cực, nguyên dịch Hồng Mông.

Tầng thứ mười một là sương mù dày đặc màu vàng, chính là nguyên dịch Huyền Hoàng.

Sau khi hoàn thành tầng mười hai, tốc độ ngưng kết của nó cũng tăng lên gấp trăm lần!

Mà tầng thứ mười đã xuất hiện một loại chất lỏng trong suốt.

Nguyên dịch Đại Đạo.

Chương 270: Hắc Oa Tử! Cha

Về phần mười tầng trước thì tốc độ sản xuất đã tăng lên ròng rã một triệu lần!

Nói cách khác, dựa vào sản lượng linh dịch của một tháp Khởi Nguyên mười hai tầng đã thì tương đương với một triệu tháp Khởi Nguyên chín tầng.

Đơn giản... Quá kinh khủng.

Nếu hẳn luyện chế toàn bộ tháp Khởi Nguyên hiện có lên đến tầng thứ mười hai.

Như vậy, toàn bộ thế giới sẽ có thể đạt tới trình độ như thánh địa Vân Tiêu!

Mỗi tháng đều sẽ có Linh Vũ thấm vào thế giới.

Không cách nào tưởng tượng, tương lai phương thế giới này, còn có vạn vật sinh linh sinh trưởng ở trong thế giới sẽ đạt tới một loại trình độ gì!

Diệp Tuyền Phong nhìn tháp Khởi Nguyên, sau đó nhô ra tay, dẫn dắt nguyên dịch Đại Đạo đã ngưng kết ra ngoài.

Khí tức bản nguyên Đại Đạo lập tức trào lên, phóng về phía chân trời.

Cùng lúc đó, quả trứng đen yên lặng hơn nửa năm cũng “Răng rắc” một tiếng, nứt ra một cái khe!

.....

Khí tức của Đại Đạo giống như phong bạo, quét qua giữa hồ đảo nhỏ.

Nhưng khí tức này cũng không khủng bố, mà lại mang theo một loại cảm giác nhẹ nhàng, uẩn dưỡng thế giới.

Ngay khi khí tức Đại Đạo khuếch tán ra, đồng thời Linh Tính Thiên Đạo cũng có động tĩnh.

Sau khi vết nứt thứ nhất xuất hiện, âm thanh “Răng rắc” liên tục vang lên, mấy chục khe nứt liên tiếp hiện ra, che kín vỏ trứng. Khí tức sinh mệnh nồng đậm điên cuồng phun trào.

Diệp Tuy Phong nhíu mày.

- Cuối cùng, mày đã đến ngày nở rồi sao?

Hắn nhìn nguyên dịch Đại Đạo trong tay một chút, nghi ngờ nói:

- Hắc Oa Tử này sẽ không phải là người được mùi của nguyên dịch Đại Đạo nên mới dự định phá xác mà ra chứ?

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, thử đưa nguyên dịch Đại Đạo tới gần nó một chút.

Quả nhiên, tốc độ vỏ trứng vỡ vụn càng nhanh hơn.

- Thật là tham ăn...

Vẻ mặt Diệp Tuy Phong đen lại, sau đó lại làm cho nguyên dịch Đại Đạo trong tay rơi lên phía trên vỏ trứng.

Trong nháy mắt, toàn bộ quả trứng tỏa ra ánh sáng mãnh liệt.

Tất cả nguyên dịch đều bị nó hấp thu toàn bộ, sự sống sinh mệnh xao động càng ngày càng mãnh liệt.

Xuyên thấu qua chùm sáng, Diệp Tuy Phong có thể nhìn thấy một đoàn bản nguyên sinh mệnh đang nhanh chóng hình thành.

- Chắc là một con rùa.

Diệp Tuy Phong sờ lên cái cảm, suy đoán hình thái của nó.

Quả trứng này là sau khi lão quy tử vong lưu lại, theo lý mà nói, có lẽ hình thái vẫn là một con rùa đen.

Hắn nhìn xuống.

Sau khi hấp thu nguyên dịch Đại Đạo, tốc độ thành hình của nó càng lúc càng nhanh.

Đột nhiên “Soạt” một tiếng, toàn bộ vỏ trứng lập tức vỡ vụn.

Một cái gì đó giống như cục thịt từ trong đó lăn ra.

Cả người nó trắng như tuyết, lông tóc mềm mại, đứng trong chất lỏng sền sệt suốt sắc.

Một cái đầu thật to, tròn căng.

Hình như vì đầu thực sự quá nặng nên dù nó vung vẩy nhiều lần cũng không thể đứng dậy được.

Nhìn con thú nhỏ trắng như tuyết ngây thơ chân thành không biết tên này, Diệp Tùy Phong sờ lên cái mũi, sao mình lại ấp trứng ra một tiểu gia hỏa như thế?

Loại bộ dáng này, có phải có chút không quá phù hợp với Hắc Oa Tử hay không?

Diệp Tùy Phong nhìn nó không cách nào bỏ dậy nổi, vươn tay giúp nó chỉnh lại cơ thể.

Thú nhỏ giãy dụa, cuối cùng nó cũng đứng vững vàng thân thể, ngồi chồm hồm ở trên bàn đá.

Khuôn mặt nhỏ đầy thịt cọ lên bàn tay Diệp Tùy Phong.

Lúc này, hắn mới nhìn rõ, không ngờ trên cái đầu tròn trịa của nó lại mọc ra hai chiếc lá màu xanh biếc.

Theo động tác của nó, hai chiếc lá lắc qua lắc lại.

Sau một lát, con thú nhỏ mở mắt, tròng mắt đen như mực nhìn chằm chằm Diệp Tùy Phong, rất là đáng yêu.

Bỗng nhiên, nó giống như người thấy mùi gì, xích lại gần bàn tay hắn, nhẹ nhàng lè lưỡi ra, liếm thử một cái.

- Quả nhiên là đồ tham ăn.

Diệp Tùy Phong không ngừng cười ha ha, bởi vì chỗ nó liếm còn có một chút xiu nguyên dịch Đại Đạo sót lại.

Thú nhỏ liếm liếm, bỗng nhiên há to miệng, cắn trên ngón tay Diệp Tùy Phong một cái.

Phòng hộ của Thiên Đạo giới lại bị nó trực tiếp cắn thủng.

Diệp Tùy Phong vội vàng chữa trị phòng hộ, nếu không răng chỉ sợ của tiểu gia hỏa này sẽ vỡ nát hết.

- Tránh ra, tránh ra.

Diệp Tùy Phong lắc lư ngón tay, ném thú nhỏ ra ngoài, rơi trên bàn, lăn mấy vòng.

Nhưng sau khi nó bò đứng lên, lại run rẩy chạy tới bên cạnh Diệp Tùy Phong, liên tục dùng đầu cọ lên bàn tay của hắn.

Sau đó, thú nhỏ ngẩng đầu, nhìn Diệp Tùy Phong, miệng chép chép liên tục.

Một chữ không quá rõ ràng, non nớt vang lên.

- Cha...

m thanh hơi nhỏ nhưng cũng làm hắn sợ hãi kinh ngạc!

- Hắc Oa Tử, ngươi không được gọi vậy!

Hắn vội vàng lần nữa đẩy thú nhỏ ra, đột nhiên có một đứa con gái còn chưa tính, ít nhất còn là nhân loại. Nhưng hắn không ngờ gia hỏa này cũng gọi mình là cha.

Thú nhỏ bị đẩy ra lần nữa, nhưng lại không tức giận chút nào, lại nhảy nhót tới.

Lần này, trực tiếp trèo lên cánh tay của hắn, nhảy lên trên vai của hắn.

Cái đầu mềm mại không ngừng cọ lên gò má của hắn.

- Cha, cha!

Thú nhỏ vui sướng kêu.

Diệp Tùy Phong bất đắc dĩ, chuẩn bị lần nữa ném nó xuống.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được một khí tức quen thuộc từ trên người thú nhỏ.

Khí tức đó từ hai chiếc lá trên đỉnh đầu nó tản ra, chính là khí tức của Khải Mông Thụ!

Với lại, nó cũng kết nối với tất cả mầm non của Đại Thụ Khải Mông trong thế giới này.

Hoặc nói, linh thức của tất cả cây con Khải Mông Thụ đều hội tụ ở đây, thú nhỏ chính là bản thể của bọn chúng sau khi dung hợp.

Diệp Tuy Phong không biết nói gì.

Những gốc cây kia là tự tay hắn hóa thành hạt giống, sau đó ươm giống, cuối cùng lại tự hắn bồi dưỡng lớn lên.

Từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, hắn hoàn toàn chính có thể tính là cha của thú nhỏ.

Mà thú nhỏ rất rõ ràng cũng cho là như vậy.

- Hắc Oa Tử...

Diệp Tuy Phong âm thầm lắc đầu.

Được rồi, làm cha thì làm cha.

Tốt xấu cũng là cha của Thiên Đạo.

Cũng may, hình thái của thú nhỏ cũng không phải là bộ dáng của một con rùa đen.

Nếu thật là rùa đen, cho dù nói sao thì Diệp Tuy Phong hắn cũng sẽ không làm cha của nó.

Sau đó, hắn không ném nó ra nữa mà vươn tay, đùa giỡn với nó.

Thú nhỏ lập tức vui vẻ, hình như rất hưởng thụ Diệp Tuy Phong đùa giỡn, thỉnh thoảng còn đùa giỡn lại.

Chương 271: Có Thêm Một Đứa Con Trai! Tông Môn Nhất Phẩm Dương Thương

Sau một lát, thú nhỏ lắc mình một cái, nhảy đến trên bàn đá, bắt đầu gặm ăn vỏ trứng đen như mực, còn có những chất lỏng trong suốt đang chảy ra kia.

Đối với nó thì đó đều là đồ bổ dưỡng hiếm có, tất nhanh đã gặm sạch sẽ vô.

- Hắc Oa Tử, tới đây.

Diệp Tuy Phong gọi một tiếng, thú nhỏ lập tức quay đầu, xông vào trong ngực của hắn.

Vuốt cái đầu mềm mại của nó, sau đó, Diệp Tuy Phong cầm ra một viên tiên đan từ trong không gian tùy thân, đặt ở trước mặt thú nhỏ.

Đó là vật liệu phẩm cấp thượng thừa nhất lấy được từ Thần Võ Tiên Đế.

Thú nhỏ nhô cái mũi nhỏ ra, ngửi ngửi viên tiên đan, nhưng rất nhanh đã không có hứng thú chút nào quay đầu đi.

- Ô, vẫn rất kén ăn.

Diệp Tuy Phong khiêu mi, sau đó, hắn lại lấy ra một vài Tiên Khí, thiên tài địa bảo, ...

Đáng tiếc, đều không phải là đồ ăn của thú nhỏ.

Mãi cho đến khi hắn lấy ra món tiên giáp màu bạc kia thì thú nhỏ mới thò đầu ra nhìn, sau đó một ngụm cắn một miếng thật lớn, bắt đầu nhai “Cót ca cốt kết”.

- Cảm thấy hứng thú đối với đồ vật có pháp tắc sao?

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm, tiên giáp này khác những Tiên Khí kia chính là pháp tắc.

Nó được chính tay Thần Võ Tiên Đế tế luyện, giống như năm món chí bảo Ngũ Hành kia, bản thân có ẩn chứa tiên đạo pháp tắc.

Sau đó, Diệp Tuy Phong lại thử một chút các vật liệu khác.

Ví dụ như Thiên Đạo dịch trong tháp Khởi Nguyên tầng thứ chín, còn có linh quả ẩn chứa pháp tắc.

Thần dược gieo xuống trước đó cũng cho nó nếm thử.

Ngay cả, Ngư Vương trong Kính hồ cũng bị Diệp Tuy Phong vớt lên, đặt ở bên miệng thú nhỏ.

Chỉ tiếc, nó cũng không có hứng thú đối với Ngự Vương, hẳn mới thả Ngự Vương về lại trong hồ.

Cuối cùng, thông qua khảo nghiệm hẳn đã tìm ra được kết quả, khí tức pháp tắc càng nồng đậm, cấp bậc càng cao thì thú nhỏ càng ưa thích.

Đương nhiên, thích nhất vẫn là nguyên dịch Đại Đạo.

- Cha, còn muốn, ta còn muốn.

Sau khi uống một ngụm nguyên dịch, thú nhỏ nhảy cà tung hô.

Nó đã nói rất nhuần nhuyễn.

- Muốn cái gì mà muốn, hết rồi!

Diệp Tuy Phong lấy tay nâng trán, khẩu vị của con hàng này quá lớn, nguyên dịch Đại Đạo vừa sinh ra, đã bị nó uống cạn sạch toàn bộ.

Hắn nhìn thú nhỏ nhảy tới nhảy lui, một bộ dáng vui sướng.

Trong lòng của hắn thở dài một hơi.

Đây là chuyện gì, đột nhiên có thêm một đứa con trai là Thiên Đạo.

Hơn nữa còn là một đứa cực kỳ ham ăn.

Diệp Tuy Phong liếc về phía không gian tùy thân.

Mấy vạn tháp Khởi Nguyên chín tầng đang nằm im trong đó.

- Thôi, được rồi, được rồi.

- Ta chính là số khổ mà!

.....

Cách thời gian pháp chỉ Thiên Đạo giáng lâm thế giới đã hơn một năm.

Sau khi người chuyên tu Nguyên Thủy công pháp bắt đầu leo lên sân khấu, bắt đầu tỏa sáng, tuyệt đại bộ phận tu sĩ trên thế giới đều nhao nhao chuyên tu.

Có người tương đối hung ác, thậm chí tan hết tất cả tu vi trước đó, một lần nữa bắt đầu tu hành từ số không.

Dù sao, có người tu đạo nào có thể từ chối một bản công pháp có thể làm cho mình càng cường đại hơn chứ?

Nhưng vẫn còn có một loại người không lựa chọn chuyên tu.

Đó chính là các tu sĩ đã tiến hành bế quan trước khi công pháp Nguyên Thủy được công bố.

Tu luyện không ngày đêm, có đôi khi một lần bế quan chính là mấy năm, mấy chục năm.

Đặc biệt là một ít đại năng trùng kích cảnh giới Độ Kiếp đỉnh phong, có khả năng sau khi bế quan đi ra ngoài, trên thế giới đã là thương hải tang điền.

.....

Nơi này, là một tông môn nhất phẩm cường đại.

Phía sau núi đột nhiên bạo phát ra uy thế cường đại.

- Ha ha ha, cuối cùng Dương Thương ta cũng thành công rồi!

Một bóng người phóng lên tận trời, âm thanh vang dội, quét sạch cả tông môn.

- Dương Thương? Là ai?

Có đệ tử nghi ngờ hỏi.

- Người bị ngu à? Đó là lão tổ của tông môn chúng ta, từ vài thập niên trước đã bế quan, cho tới bây giờ!

Có một chút người lớn tuổi nhận ra lão.

Cùng lúc đó, mấy bóng người, phóng về phía chân trời, đi đến bên cạnh Dương Thương.

- Đệ tử cung nghênh lão tổ xuất quan!

Một người dẫn đầu chính là chương môn nhân hiện tại của tông môn, ở bên cạnh hẳn đều là trưởng lão hạch tâm của tông môn.

- Ừm.

Dương Thương xoay đầu lại, uy nghiêm nặng nề.

- Lý Văn Học, người chính là tông chủ đời này của chúng ta.

Tông chủ một tông được chọn đương nhiên có mang tính tiêu chí của riêng mình.

- Vâng.

Lý Văn Học cung kính bước ra, đáp lại.

Sau đó, hấn ngẩng đầu lên, mong đợi hỏi:

- Lão tổ, ngài thật đã thành công sao?

Dương Thương nhẹ gật đầu:

- Đương nhiên.

- Máy chục năm qua, bản tọa gần như dầu hết đèn tắt, nhưng ở thời khắc cuối cùng, gặp được may mắn, bước ra được một bước cuối cùng.

- Máy ngày sau sẽ độ thiên kiếp, chuẩn bị phi thăng!

Vừa nghe câu này, Lý Văn Học còn có các trưởng lão sau lưng hấn đều lập tức tràn đầy mừng rỡ.

Cho dù ở trong đại tông nhất phẩm thì người có thể Độ Kiếp phi thăng cũng sẽ ghi vào sử sách!

- Văn Học, những năm gần đây bản tọa bế quan, tông môn có biến cố lớn gì không?

Dương Thương hỏi.

Lý Văn Học lập tức có chút chần chừ:

- Chuyện này...

Dương Thương nhíu mày:

- Như thế nào, tông môn gặp phải kiếp nạn khó vượt qua sao?

Lý Văn Học gãi gãi đầu, nói:

- Ách... Cũng không tính...

- Những năm này, tông môn phát triển thuận lợi, đệ tử càng ngày càng nhiều, thực lực cũng càng ngày càng cường thịnh.

Dương Thương không hiểu:

- Vậy vì sao vừa rồi ngươi ấp a ấp úng?

Vẻ mặt Lý Văn Học có chút xấu hổ, sau đó thờ dài.

- Lão tổ, là như vậy, mặc dù chúng ta càng ngày càng thịnh vượng, chỉ có điều... Một năm trước, toàn tông đều đã quy về Thánh địa thành Vân Tiêu, dưới trướng Diệp Thánh...

Nghe thấy câu nói này, Dương Thương trợn mắt tròn xoe.

- Người nói cái gì?

Tính tình của lão vốn táo bạo, bọn hắn chính là đại tông nhất phẩm, sao có thể tùy tiện quy thuận thế lực khác? Cho dù là thánh địa thì cũng không được như thế!

- Đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Lão tổ, ngài trước bớt giận.

Lý Văn Học vội vàng nói:

- Thật ra hiện tại, thế lực khắp thiên hạ đều đã quy về Vân Tiêu, ngài lại nghe ta nói kỹ càng chuyện này...

Chương 272: Trời Đất Đã Thay Đổi

Sau đó, Lý Văn Học nói một lần thay đổi của thế giới tổng mấy năm này cho Dương Thương.

Sau khi Dương Thương nghe xong, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh lại.

Nếu như không phải pháp chỉ Thiên Đạo vẫn đang bay trên bầu trời, lão thế nào cũng không thể tin được, có thể có một người trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đã bỏ toàn bộ thế giới vào trong túi.

Đây quả thực là một chuyện quá không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng sự thật chính là như thế.

Khi lão ngóng nhìn pháp chỉ Thiên Đạo thì Nguyên Thủy công pháp cũng xuất hiện ở trong đầu của lão.

Đó là một bản công pháp vô thượng.

- Chỉ tiếc, ta đã tới mức độ này, nếu không thì ta nhất định cũng sẽ tu luyện công pháp này!

Dương Thương cảm thán nói.

Trong lòng của lão vẫn rung động, nhưng cuối cùng, lão vẫn tiếp nhận sự thật này.

Mấy ngày sau, Dương Thương ở trên một ngọn núi hoang, dựng lên một tế đàn khổng lồ, chuẩn bị Độ Kiếp.

Lý Văn Học, còn có các trưởng lão cường đại trong tông môn, đều ở phía xa hộ pháp cho lão.

Sau khi chuẩn bị hoàn tất, Dương Thương triệt để buông ra tu vi, dẫn động thiên địa lôi kiếp!

Chỉ một thoáng, lực lượng lôi kiếp phun trào, kiếp vân màu đen đen cuồn cuộn lăn lộn trên bầu trời.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được uy áp thiên địa kinh khủng kia.

Bọn hấn không khỏi khần trương lên, từ xưa đến nay, các đại năng chết đi dưới lôi kiếp này nhiều vô số kể.

Nhất định phải làm tốt đầy đủ chuẩn bị mới được!

Kiếp vân càng ngày càng ngưng thực, đen như mực.

Nhưng Dương Thương đứng ở phía dưới kiếp vân lại chăm chú nhíu mày.

Bởi vì, lão cảm thấy một tia dị dạng.

Dựa theo kinh nghiệm tổng kết của những người đi trước, giờ khắc này, lôi kiếp đã có thể hạ xuống.

Thế nhưng đoàn kiếp vân trên đỉnh đầu lão vẫn luôn yên lặng, giống như cũ kém một chút nữa, không cách nào hình thành lôi kiếp chân chính.

Khí thế trên người Dương Thương đã tăng lên tới cực hạn, nhưng lôi kiếp này vẫn không hạ xuống.

Cho đến cuối cùng, kiếp vân kia lại bắt đầu dần dần tiêu tán, chậm rãi toàn bộ biến mất không thấy gì nữa.

Thật giống như, phiến thiên địa này chỉ đang đùa giỡn lão.

Dương Thương triệt để ngờ ngác!

Đây là tình huống gì?

Thực lực của lão lại còn không đủ để dẫn động lôi kiếp sao?

Nhưng lão thật đã tu luyện tới mức cực hạn của cảnh giới Độ Kiếp rồi mà?

Dựa theo cách nói của người đi trước, Độ Kiếp kỳ chính là cực hạn mà phiến thiên địa này cho phép đạt tới, khi người muốn đánh vỡ nó thì lôi kiếp sẽ ứng vận mà ra.

Chẳng lẽ, cực hạn của thế giới đã tăng lên rồi sao?

Lúc này, đám người Lý Văn Học ở ngoài hộ pháp cũng vây quanh.

- Lão tổ, xảy ra chuyện gì vậy?

Vẻ mặt bọn hắn nghi hoặc, ngài đã chuẩn bị xong chưa, sao ngay cả lôi kiếp cũng không dẫn xuống?

Dương Thương cũng không để ý tới bọn hắn, mà ngẩng đầu, nhìn về phía pháp chỉ Thiên Đạo vượt ngang chân trời.

- Trời đất đã thay đổi.

- Xem ra... Ta cũng nhất định phải chuyển tu công pháp Nguyên Thủy!

...

Kính Hồ, trên đảo nhỏ giữa hồ.

Dao nhỏ trong tay bay múa, nguyên liệu nấu trên thớt ăn rất nhanh đã bị nàng xử lý xong.

Nàng chính là Cốc U Lan.

Ở bên cạnh nàng có một vò rượu, đó là tiên nhượng dùng tiên quả và thần dược luyện chế thành.

Bỗng nhiên, cái nắp vò rượu chậm rãi di động một chút xíu, lộ ra một lỗ hồng nhỏ.

Tiên nhượng bên trong biến thành một đầu dây, bay về phía trong hư không.

- Đừng quên, lão gia không cho phép người uống rượu.

Cốc U Lan ngay cả nhìn cũng không nhìn, nhẹ giọng nói.

Tiên nương dừng ở giữa không trung, một lát sau, toàn bộ bay về trong bình rượu.

Sau đó, một con thú nhỏ trắng như tuyết xuất hiện trên bàn trà mặt, mở to hai mắt, ánh mắt long lanh nhìn Cốc U Lan, dáng vẻ rất tội nghiệp.

- Người nhìn ta cũng vô dụng.

Cốc U Lan cười nói:

- Lão gia cũng vì tốt cho người, người còn chưa tới một tuổi, sao có thể uống rượu được?

Ánh mắt thú nhỏ rũ xuống nói.

- Nhưng ta cũng không phải người, ta là Thiên Đạo.

m thanh giòn tan vang lên.

Cốc U Lan lắc đầu.

Cho tới bây giờ, nàng cũng chưa từng nghĩ rằng Thiên Đạo của thế giới này lại có bộ dáng như thế, càng không nghĩ rằng mình còn tự tay ôm nó, nấu đồ ăn cho nó, thật sự là quá mộng ảo.

- Ai, vẫn là thôi đi, nếu như bị cha ta biết, lại bị đánh một phen.

Thú nhỏ nằm trên bàn trà, một bộ dáng phiến muộn.

Cốc U Lan thấy muốn cười, cho nó một linh quả thơm ngọt.

Cùng lúc đó, dưới gốc mầm cây của Khải Mông Thụ.

Diệp Tùy Phong luyện chế hoàn thành tháp Khởi Nguyên mười hai tầng cuối cùng, ném trên bàn.

Sau đó, hấn tựa ở lưng trên ghế, thở ra một hơi thật dài.

- Cuối cùng... Cũng luyện xong toàn bộ bình sữa cho Tiểu Hắc Tử rồi.

.....

Dưới gốc cây con của Khải Mông Thụ, Diệp Tỳ Phong ngồi dựa lên ghế bên cạnh cái bàn đá.

Tồn hơn nửa năm, hắn cuối cùng đã luyện đến toàn bộ tháp Khởi Nguyên chín tầng lên mười hai tầng.

Lúc ấy, hắn đã đưa tổng cộng bảy ngàn năm trăm cây con cho mấy người Diệp Hoàng.

Chính hắn cũng giữ lại cỡ một ngàn, số lượng mầm non của Đại Thụ Khải Mông còn thừa lại hơn hai ngàn cây.

Mỗi một cây con đều bố trí mười tháp Khởi Nguyên, cho nên hiện tại, trong tiểu thế giới của hắn có hơn hai mươi ngàn tháp.

Lại thêm mười ngàn tháp lúc đầu của Diệp gia, chính là ba mươi ngàn.

Luyện chế toàn bộ chúng đến đến mười hai tầng cũng là một công trình không nhỏ.

Hiện tại, cuối cùng đã hoàn thành toàn bộ, ít nhất đã đầy đủ khẩu phần ăn cho tiểu Hắc.

Còn về số tháp Khởi Nguyên chín tầng còn lại...

Diệp Tỳ Phong suy nghĩ, tâm niệm vừa động, gọi tiểu Hắc qua.

- Có chuyện gì vậy cha?

Bóng dáng thú nhỏ trắng như tuyết xuất hiện trước mặt hắn.

So với hơn nửa năm trước, hình thể của nó cũng không thay đổi quá nhiều, nhưng trí tuệ lúc này đã tương đương với một thiếu niên mười mấy tuổi.

Diệp Tỳ Phong nhìn nó, nói:

- Giao cho ngươi một nhiệm vụ.

- Ta cho ngươi một chút tiên thạch, ngươi đi một chuyến gieo tất cả cây con của Khải Mông Thụ ở các nơi còn lại, sau đó dạy cho bọn chúng cách luyện tháp Khởi Nguyên chín tầng lên mười hai tầng.

Tiểu Hắc lập tức ngăn người:

- Ta à?

- Thế nào?

Diệp Tỳ Phong nghiêm mặt nói:

- Ngươi đã lớn rồi, đã đến lúc phải tự học cách nuôi sống mình.

Chương 273: Từ Tám Năm Trước, Khi Ta Ngồi Lên Chiếc Xe Lừa Kia Của Ngài, Ta Đã... Là Người Của Ngài

Tiểu Hắc ồ một tiếng. Sau đó, đôi mắt của nó đảo lòng vòng, nói:

- Ta đã lớn lên, vậy ta có thể uống rượu hay không?

Diệp Tỳ Phong dừng một chút.

Sau đó, hắn cực kỳ nghiêm túc nói với Tiểu Hắc.

- Còn chưa đủ.

- Chờ khi ngươi có thể phi thăng đến Tiên giới mới có thể uống rượu, biết không?

Trong khoảng thời gian này, Diệp Tỳ Phong đã trao đổi mấy lần với Thần Võ Tiên Đế, cũng biết cách Tiên giới phân chia đẳng cấp đối với hạ giới.

Bọn hắn là căn cứ vào thực lực tu sĩ trong thế giới đó lúc phi thăng lên Tiên giới để phân chia.

Đối với những thế giới vừa đạt tới câu thông Tiên giới, bọn hắn xưng là, Sơ Giới.

Về phần còn lại, thì đơn giản, chính là Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Tiên Vương, Tiên Tôn.

Đẳng cấp của phương thế giới này chính là cảnh giới ở Tiên Giới.

Mà muốn phi thăng lên Tiên giới thì nhất định phải vượt qua cảnh giới Tiên Tôn mới được, đây là một quá trình vô cùng lâu dài, với lại cũng cần đầy đủ khí vận.

Tiểu Hắc có thể thuận lợi phi thăng hay không, hẳn cũng không chắc chắn.

- Vậy lúc nào ta mới có thể phi thăng?

Tiểu Hắc hỏi.

Trên mặt Diệp Tuy Phong mang nụ cười hiền lành.

- Người thông minh như vậy, đương nhiên rất nhanh sẽ có thể phi thăng.

Sau đó, hắn đưa cho nó một bảo vật không gian, trong này chứa đầy tiên thạch.

- Tốt, đi thôi, hoàn thành chuyện ta giao phó cho ngươi.

Diệp Tuy Phong vuốt cái đầu nhỏ của nó, tiểu Hắc mừng rỡ nhẹ gật đầu, sau đó lẩn mình, biến mất ở trong hư không.

Hắn nhìn nó rời khỏi, nở nụ cười tươi.

Hồ con cái chính là nghề của hắn, với lại không có bất kỳ gánh nặng trong lòng nào.

Muôn uống rượu, cửa nhỏ cũng không có.

Sau một lát, Cốc U Lan mang theo mỹ thực đi đến trước mặt Diệp Tuy Phong, mùi thơm lan tỏa khắp nơi.

- Lão gia, đồ ăn đã làm xong.

Cốc U Lan nói.

Diệp Tuy Phong gật đầu, sau đó nhìn nàng.

Những năm này, Cốc U Lan vẫn luôn đi theo mình, mặc dù không chú trọng tu luyện, nhưng tu vi của nàng cũng đã đạt đến Cửu Nạn đỉnh phong, cũng ngang với cảnh giới Độ Kiếp đỉnh phong.

Dù sao, ngay nào nàng cũng sống trên đảo nhỏ giữa hồ, ăn đồ ăn cũng đều là thánh dược, tiên quả, không có trình độ này mới là chuyện kỳ quái.

Sau Cửu Nạn chính là Tiên Cảnh giới.

Thiên Đạo của phương thế giới này đã trưởng thành hơn một chút.

Chỉ có điều, cấp bậc Tiên cảnh của Nguyên Thủy công pháp vẫn sẽ vượt qua cực hạn trước mắt của nó.

Nói cách khác, chỉ cần tu luyện công pháp này tới Tiên cảnh giới là sẽ dẫn động lôi kiếp, phi thăng Tiên giới.

- Ta cũng đã đến lúc cần phải đi.

Diệp Tuy Phong vừa ăn, vừa nghĩ.

Chính hắn không có tiên môn, chỉ có thể thông qua thủ đoạn khác tiến vào Tiên giới.

Thần Võ Tiên Đế đã gợi ý hắn có thể thông qua truyền tống không gian cự ly cực xa để đến, giống như lần trước Thần Võ Tiên Đế đã giáng lâm giới này.

Chỉ có điều, hắn cũng không muốn dùng loại phương thức đó.

Hắn muốn nhìn xem thử tu sĩ bình thường thông qua Tiên Môn phi thăng Tiên Giới sẽ gặp được chuyện gì.

Diệp Tuy Phong lần nữa nhìn Cốc U Lan một chút.

Có lẽ... Có thể mượn dùng tiên môn của nàng, cùng nhau phi thăng lên Tiên Giới.

- U Lan, hỏi ngươi một chuyện!

Diệp Tuy Phong mở miệng nói.

- Mời lão gia nói.

Cốc U Lan ngồi ngay ngắn.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, nói:

- Có lẽ không lâu nữa ta sẽ phải đi Tiên Giới trước.

- Ngươi có nguyện ý đi theo ta đến Tiên Giới hay không?

Cốc U Lan lập tức lộ ra nụ cười.

- Lão gia, ta nghe theo ngài.

- Từ tám năm trước, khi ta ngồi lên chiếc xe lừa kia của ngài, ta đã... Là người của ngài.

- Cho dù đi đâu, ta đều nguyện ý đi theo, trừ phi, ngài không thích U Lan ở bên cạnh.

Diệp Tỳ Phong cười ha ha.

- Ý sau ngược lại là không có, những năm gần đây, ta cũng đã quen khẩu vị đồ ăn người nấu.

Hắn dừng một chút, nói tiếp:

- Vậy như vậy đi, những ngày này, người đi cáo biệt với người trong nhà một tiếng.

- Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, chúng ta sẽ cùng đi Tiên giới.

Cốc U Lan nhẹ gật đầu.

Sau đó bỗng nhiên nàng cười một tiếng, hỏi:

- Lão gia, vậy ngài có mang theo Tiểu Hắc không?

Diệp Tỳ Phong khẽ nhíu mày, suy nghĩ một lát, mang theo Thiên Đạo lên qua tiên môn, thật ra cũng không khó.

Với lại, căn cứ theo Thần Võ Tiên Đế điều tra, mặc dù nguyên dịch Đại Đạo là thuốc bổ tốt nhất đối với Thiên Đạo.

Nhưng Thiên Đạo muốn trưởng thành vẫn không thể rời bỏ vật mang pháp tắc như chỉ bảo Ngũ Hành trước đó.

Loại đồ này, chỉ có Tiên giới mới có.

Cho nên, mang theo Tiểu Hắc cùng đi Tiên giới cũng có ích lợi rất lớn.

- Mang theo đi, chỉ ba người chúng ta.

Diệp Tỳ Phong nói.

Lần này, hắn cũng không định mang quá nhiều người, bao gồm cả mấy người Diệp Hoàng.

Tiên Giới là một nơi xa lạ, mình đi trước tìm đường.

Với lại, hắn muốn tạm thời buông xuống gánh nặng gia tộc và thế giới, sống một cuộc sống thoải mái không gánh nặng.

Sau khi ăn xong, Cốc U Lan rời khỏi đảo nhỏ giữa hồ.

Diệp Tỳ Phong ngồi một mình bên đầm nước, trên lòng bàn tay hắn có một đại trận phức tạp lơ lửng.

Trận đài này chính là trận pháp mà hơn một năm trước, mấy người Đại Bảo Chủ đã thiết kế bẫy rập, truyền tống toàn bộ bọn hắn ra ngoài thế giới.

Trung tâm của nó là một đại trận thượng cổ.

Trong thời gian luyện chế tháp Khởi Nguyên mười hai tầng, hắn đã ưu hóa rất nhiều đại trận.

Truyền tống khoảng cách càng thêm chuẩn xác, yêu cầu linh thạch cũng giảm đi rất nhiều.

Xem như bản thu nhỏ tới trình độ nhất định, sau đó là có thể phổ cập nó đến toàn thế giới.

- Ta cũng nên đi tạm biệt.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu, thu hồi trận đài trong lòng bàn tay.

Sau đó, bóng người của hắn chậm rãi biến mất.

.....

Trong thành Vân Tiêu.

Cốc gia.

Đây là một thế gia mới nổi, đại khái vào bảy năm trước mới bắt đầu dần dần bộc lộ tài năng.

Cốc gia cũng không lớn, nhưng tất cả mọi người trong thành Vân Tiêu đều không dám coi nhẹ bọn hắn.

Bởi vì, Cốc các chủ Vạn Bảo Các trong thành Vân Tiêu chính là xuất thân từ gia tộc này.

Mà một chút người quen thuộc nội tình lại biết, chân tướng quật khởi chân chính của Cốc gia cũng không phải là Cốc Vạn Tâm, mà là nữ tử được Diệp Thánh thu làm thị nữ.

Chương 274: Chuẩn Bị Trước Khi Lên Tiên Giới

Hôm nay, trước cửa lớn Cốc gia xuất hiện một thiếu nữ xinh xắn, hoạt bát đáng yêu.

- Người đến là ai?

Thị vệ canh cổng lập tức hỏi.

Cốc U Lan nhìn đại môn bất phạm, vẻ mặt có chút phức tạp.

Sau đó, lấy ra một tấm lệnh bài tinh xảo.

Thị vệ lập tức biến sắc, khom mình hành lễ:

- Thuộc hạ cung nghênh Ngũ tiểu thư!

Sau một lát, nội trạch Cốc gia, một đám dòng chính gia tộc, còn có các trưởng lão đều tề tụ ở đây.

Cốc U Lan ngồi im lặng ở vị trí phía dưới gần với gia chủ nhất.

Một đám trưởng lão thì đều lộ ra vẻ mặt cung kính, các loại từ ngữ hoa mỹ tung bay đầy trời.

Ngay cả gia chủ, cũng chính là cha của nàng cũng vô cùng cung kính, liên tục nói những lời khách sáo, giống như sợ chọc nàng không vui.

Mà nhóm bằng hữu đã từng chơi thân khi còn bé đều lộ ra vẻ mặt lo lắng, dáng vẻ đứng ngồi không yên.

Cốc U Lan nhìn cảnh tượng này, lúc nhất thời nàng cảm thấy mất hết cả hứng.

Chỉ mới mấy năm không gặp mà thôi, sao mọi người đều đã biến thành bộ dáng này rồi.

Nàng chỉ là muốn về nhà, nhưng không ngờ, ngôi nhà trong lòng mình đã sớm mất đi màu sắc lúc đầu.

Cốc U Lan không muốn ở lại chỗ này, đành mở miệng đánh gãy các trưởng lão không ngừng lấy lòng, hỏi:

- Mẹ ta đâu?

Gia chủ ngăn người, sau đó cười rạn rỡ nói:

- Nàng ấy tĩnh dưỡng ở phía sau phòng đâu, ta đã thông báo nàng ấy, chẳng mấy chốc sẽ tới.

Cốc U Lan lập tức nhíu mày.

- Không cần, ta đi tìm nàng ấy.

Nói xong, nàng không tiếp tục để ý đến tất cả mọi người trong phòng, quay người rời khỏi.

Không đến một lát, Cốc U Lan đã đi tới một đình viện thanh nhã.

Dưới mái đình nghỉ mát trong hoa viên có mấy bóng người quen thuộc đang ngồi ở chỗ đó.

Chính là mẹ của nàng, còn có cô cô của nàng, Cốc Vạn Tâm.

- Thấy chưa, ta đã nói Tiểu Lan chắc chắn sẽ tới.

Cốc Vạn Tâm nhìn thấy nàng, vừa cười vừa nói.

Một phụ nhân tuổi tác tương đối lớn, xoay đầu lại.

- Lan Ny.

Nàng cười nhẹ.

- Mẹ!

Trong lòng của Cốc U Lan cũng nổi lên đã từng gợn sóng sau một tiếng kêu này.

Mẹ con tâm sự quên cả thời gian.

Sau một hồi lâu, Cốc U Lan lười biếng nằm sấp trên bàn, mà mẹ nàng thì lại đang tỉ mỉ cài một cây trâm có hình dáng bông hoa lên cho trên đầu nàng.

- Đây vốn là quà ta chuẩn bị tặng con khi trưởng thành, vẫn luôn giữ lại tới giờ.

Người phụ nhân nói.

Ngón tay Cốc U Lan khuấy động bờ đào trước mặt:

- Mẹ, mấy ngày nữa là ta phải cùng lão gia đi Tiên Giới.

Ngón tay người phụ nhân dừng một chút, sau khi cài xong cây trâm, cười nói:

- Đây là phúc phận của con.

- Không cần lo lắng cho ta, cuộc sống bây giờ đã là ta nằm mơ cũng không nghĩ đến, thật.

Cốc U Lan ngẩng đầu, không biết nói gì.

Phụ nhân chỉnh tốt tóc của nàng, cười nói:

- Con cứ an tâm đi thôi, trong nhà có cô cô của con, còn có cha con, khẳng định sẽ không có chuyện gì.
- Cũng đừng trách cha con, chúng ta mới tới thành Vân Tiêu mấy năm mà thôi, hẳn phải gánh trên lưng cả gia tộc, trên người gánh rất nặng.
- Cha rất yêu con, chỉ là không biết biểu đạt tình cảm của mình thế nào.

Cốc U Lan thở dài, sao nàng lại thật trách cứ cha mình chứ.

Nàng tới gần phụ nhân, gồi đầu ở trên đùi của mẹ mình, nói:

- Mấy ngày này, con sẽ ở lại nhà...

...

Núi Tiên Đạo.

Dưới gốc cây con của Khải Mông Thụ to lớn.

Thẩm Mật đang ngồi trong lầu các xử lý việc thường ngày của Vạn Bảo Các.

Trong thời gian hơn một năm, Vạn Bảo Các đã hoàn toàn ổn định lại, thậm chí ở sau khi toàn thể giới cộng tôn Vân Tiêu, Vạn Bảo Các bắt đầu càng ngày càng phồn vinh.

Thần điện Đại Đạo cũng đã cơ bản quét sạch thế lực phản đối, hiện tại đang do mấy cao tầng Vạn Bảo Các, còn có cao tầng Thần Điện cùng nhau quản lý.

Sau khi thế cục dần dần ổn định, hiện tại Trung Châu đã tiến vào triều cường tu luyện Nguyên Thủy công pháp.

Bỗng nhiên, một bóng người trống rỗng xuất hiện ở trước mặt Thẩm Mật.

Nàng nhìn trước mắt người, trong lòng lập tức giật mình, đứng dậy.

- Thánh chủ!

Nàng khom người nói.

- Ừm.

Diệp Tuyền Phong nhìn ngọc phù thông tin đầy bàn, nói:

- Trong khoảng thời gian này, người làm tốt lắm.
- Nhưng cũng không được để rơi xuống tu vi của mình.

Trong lòng Thẩm Mật mừng rỡ, cười nói:

- Tạ ơn thánh chủ nhắc nhở.

Diệp Tuyền Phong nhẹ gạt đầu, sau đó lấy ra một trận bàn nhỏ.

- Đây là hàng mẫu trận bàn truyền tống, tác dụng cụ thể và phương pháp luyện chế của nó đều ở trong.
- Vật này, người suy nghĩ thật kỹ một chút, tốt nhất có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất của nó, để toàn bộ thế giới bắt đầu liên thông.

Diệp Tuyền Phong nói.

Thẩm Mật tiếp nhận trận bàn, xem sơ qua một lần, trong lòng lập tức kích chấn.

Không ngờ prận pháp này lại có thể tiến hành truyền tống không gian giữa hai nơi, với lại chỉ cần tốn hao một ít linh thạch là được, bất luận người nào cũng có thể làm được!

Là một người chuyên buôn bán, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng được tác dụng quan trọng của thứ này, còn có thay đổi to lớn đối với thế giới loài người trong tương lai.

- Thánh chủ, ngài thật sự là... Bác Cổ Thước Kim! (Hoặc bác cổ thông kim: học rộng biết nhiều, am hiểu cả xưa lẫn nay)

Thẩm Mật sợ hãi thán phục nói.

- Chỉ là bắt chước lời người khác thôi.

Diệp Tuyền Phong khoát tay, nói:

- Cố gắng làm việc, trong tương lai khẳng định sẽ có một chỗ cho người.

Nói xong, bóng người của hắn chậm rãi biến mất.

Thẩm Mật nhìn vị trí Diệp Tùy Phong biến mất, cảm xúc bành trướng.

Lời hứa của Thánh chủ tuyệt đối không phải chỉ là nói suông!

Thẩm gia sẽ dưới sự dẫn dắt của mình, đạt tới độ cao sử thượng đỉnh phong nhất!

Mà nàng tên Thẩm Mật, cũng sẽ mãi được tộc nhân khắc ghi.

...

Sau khi rời khỏi núi Tiên Đạo, Diệp Tùy Phong lại đi đế quốc Đại Tuyên ở Đông Vực một chuyến, còn có Thần Quốc ở Tây Vực.

Đồng dạng, hắn cũng đưa trận pháp truyền tông cho nam tử mặc Long bào, còn có nam tử cả người quần đầy vải.

Thế lực của hai người bọn họ vẫn rất có thống trị lực, có thể bố trí truyền tông trận ra ngoài rất nhanh.

Chương 275: Thiên Đạo Lại Là Đệ Đệ Của Ta!

Trong quá trình này, Tiêu Hắc đã hoàn thành nhiệm vụ, về tới bên cạnh Diệp Tùy Phong.

Nó là Thiên Đạo nên đương nhiên thực lực không cần phải nói.

Với lại những mầm non kia vốn là một bộ phận của nó, hai bên tâm niệm tương thông.

Lần này ra ngoài, thật ra chỉ là vì để đặt đầy đủ vật liệu mà thôi.

- Cha, có phải chúng ta đã đến lúc rời khỏi rồi không?

Nó rất thông minh, đã ngửi được một ít mùi không giống bình thường.

- Ừm.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Sau đó, hắn nhìn về phía chân trời xa xôi, ánh mắt dừng lại trên người một bóng người cao gầy xinh đẹp.

Hắn đã đến lúc cáo biệt.

Diệp Tùy Phong nhìn Tiểu Hắc, cười một nói:

- Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp một người.

- Người nào?

Tiểu Hắc sững sờ.

- Diệp Hoàng.

- Tỷ tỷ của ngươi.

.....

Đông Vực, trên một vùng đất hoang vu.

Năm bóng người không ngừng xuyên qua thoáng hiện trên bầu trời.

Vô số kiếm khí quấy mây gió đất trời, lưỡi kiếm va chạm trên bầu trời, như sấm rền nổ vang.

Ngẫu nhiên có kiếm khí nhàn nhạt đánh trúng những ngọn núi thấp bé nơi xa, cả ngọn núi thấp lập tức sụp đổ!

Vô số núi đá hóa thành bột mịn trên không trung.

Khó có thể tưởng tượng, đám người này chiến đấu cuồng bạo đến cỡ nào.

Chiến đấu cấp bậc như thế, nếu bộc phát ở căn cứ nhân loại thì chỉ sợ lại là một lần sinh linh đồ tán.

Sau một lát, một bóng người màu tím âm vang rơi xuống.

Bốn người khác cũng theo sát phía sau, vây quanh nàng ở giữa.

Trên bầu trời, một tấm trận đồ to lớn hình lưỡi kiếm đột nhiên đè xuống.

- Ngừng, ngừng, ngừng, nhận thua.

Nữ tử bị vây quanh thở hổn hển từng ngụm lớn.

Uy lực của trận đồ trên đỉnh đầu thật sự là quá dọa người, nàng vẫn còn có chút chịu không được.

Sau khi bốn người khác nghe thấy câu nói này thì thu lại trường kiếm của mình, trận đồ trên bầu trời cũng tiêu tán không còn.

- Điện chủ, đa tạ.

Mấy người đi tới, một người cầm đầu, chính là Phùng Chí.

Ba người khác chính là mấy người được Diệp Tùy Phong cứu lúc ở Cao Lãnh Thanh Cổ, bọn hắn là tứ đại hộ pháp của Diệp Hoàng, cũng là người theo nàng luyện kiếm.

Diệp Tùy Phong truyền kiếm pháp cho bọn hắn là kiếm trận Tru Tiên bản rút gọn, uy lực đương nhiên bất phàm.

Dưới tình huống Diệp Hoàng không sử dụng Cửu Thiên kiếm ý thì không thể hoàn toàn áp chế bọn hắn.

- Ai, đã nhiều năm như vậy, ta vẫn không có cách nào chiến thắng các ngươi.

Khí tức Diệp Hoàng chậm rãi ổn định trở lại, lắc đầu cười nói.

Từ lần đầu tiên gặp mặt mấy người, khi ở trong đình viện của Diệp Tùy Phong, nàng đã bại dưới tay bốn người Phùng Chí.

Lúc ấy, nàng còn lời thề son sắt, đảm bảo với cha rằng mình nhất định có thể thắng bọn hắn, kết quả đã trôi qua mấy năm, nhưng kết quả như cũ không khác nhau chút nào.

- Ngài tiến bộ càng lúc càng nhanh, chỉ sợ không được bao lâu nữa chúng ta đã không phải là đối thủ của ngài.

Phùng Chí cười nói.

Một năm trước, sau khi pháp chỉ Thiên Đạo hoành không, Diệp Hoàng cũng quả quyết chuyển tu Nguyên Thủy công pháp.

Hiện tại, đã sắp hoàn thành, thực lực của nàng tăng lên về chất.

- Ta thật không ngờ, không ngờ cha ta lại mở cho các ngươi một thủ bút lớn như vậy.

Diệp Hoàng hừ hừ hai tiếng, sau đó lấy ra một chút nguyên dịch linh khí, cũng đưa cho bọn hắn một chút, khoanh chân ngồi xuống, khôi phục hao tổn sau trận chiến đấu vừa rồi.

Nàng đã biết, bốn vị này hộ pháp Diệp Tùy Phong đưa cho nàng sớm đã bắt đầu tu luyện công pháp kia.

- Ha ha, cách làm của lão gia đương nhiên có đạo lý riêng.

Phùng Chí cười nói.

- Cát, ta đã quen bị hắn nuôi thả.

Diệp Hoàng bĩu môi nói:

- Bảo đảm sẽ có một ngày nào đó hắn chọn trúng nữ nhân nào, sau đó sinh mấy đứa bé, cả ngày dính nhau với nhau.

- Giống như một chút truyện ngôn tình trong sách.

- Đến lúc đó, ta sẽ được tự do bay nhảy.

- Thật không tệ!

Diệp Hoàng kê hai tay sau đầu, nằm ngửa ra.

Nhưng lập tức, Phùng Chí đã ném cho nàng một bầu rượu ngon.

- Lão gia quyền cao chức trọng, cho dù có nhiều thê thiếp thì cũng là chuyện bình thường.

- Nhưng nhiều năm như vậy rồi mà ngài ấy vẫn một thân một mình, nói thật, ta còn thực sự chưa từng gặp người nào thủ quy củ giống như lão gia đâu.

Phùng Chí nói.

Diệp Hoàng uống một ngụm liệt tửu, cười nói:

- Thật ra đi, ta không có ý kiến gì đối với chuyện này.

- Tu luyện không tuế nguyệt, tìm bạn đời cũng là một chuyện rất không tồi, chỉ cần đừng tìm người có tầm mắt quá nhỏ là được, loại người này thường sẽ làm cho hậu viện gà bay chó chạy.

- Với lại tốt nhất có thể sớm nói cho ta biết một tiếng, để ta có chuẩn bị tâm lý.

- Nếu đột nhiên mang tới một đê đê cho ta gặp, vậy còn không dọa ta sợ chết khiếp sao, rất khó mà tiếp nhận.

Diệp Hoàng vừa nói xong, lại chợt phát hiện mấy người xung quanh đều không nói gì, mà nhìn chăm chăm sau lưng mình.

Nàng bỗng nhiên quay đầu, chỉ nhìn thấy Diệp Tùy Phong đang đứng sau lưng tự mình, ung dung nhìn mình.

- Phốc!

Một ngụm rượu lớn phun trên mặt đất.

- Cha?

- Sao người lại tới đây?

Nàng vội vàng đứng dậy.

Tứ đại hộ pháp cũng đứng dậy hành lễ.

- Muốn làm bà mối cho ta sao?

Diệp Tùy Phong nói.

Diệp Hoàng rụt đầu cười một tiếng:

- Hắc hắc, không có, chúng ta chỉ đang nói chuyện ngài vĩ đại thôi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, một con thú nhỏ màu trắng, từ trên bờ vai Diệp Tùy Phong ló đầu ra.

- Cha, nàng chính là tỷ của ta sao?

Thú nhỏ miệng nói tiếng người.

- Cái gì?

Diệp Hoàng nhìn con thú nhỏ đáng yêu kia, trong nháy mắt người choáng váng.

Thật mang đến cho nàng một đê đê!

...

- Ủm, chuyện này chính là như vậy.

Ở một chỗ nơi yên tĩnh, Diệp Tùy Phong nói chuyện của Tiểu Hắc cho Diệp Hoàng nghe.

Diệp Hoàng vẫn có chút ngu ngơ, nhìn Tiểu Hắc chui tới chui lui trong lồng ngực của mình, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

- Nói cách khác, đệ đệ này của ta chính là Thiên Đạo bây giờ sao?

Nàng giống như đang nằm mơ, chuyện này thật sự quá không chân thật.

Thiên Đạo lại là đệ đệ của ta!

Chương 276: Thiên Đạo Giở Trò

- Không sai, nó chính là Thiên Đạo.

Diệp Tỳ Phong cho nàng đáp án xác định.

- Qua mấy ngày nữa ta sẽ đi Tiên giới.

- Hôm nay, ta tới đây muốn hỏi xem con có tính toán gì không?

Diệp Tỳ Phong nói.

Hắn vẫn còn có chút tình cảm đặc biệt đối với người con gái này, nếu nàng muốn đi cùng hắn vậy thì Diệp Tỳ Phong đương nhiên sẽ không từ chối.

Diệp Hoàng yên lặng một lát, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

- Nếu giống như cha nói, thế giới đang không ngừng tấn thăng, như vậy tu hành ở đây cũng không khác tu hành ở Tiên giới quá nhiều.

Nàng cười nói:

- Chờ sau khi ta thật đạt tới cực hạn của thế giới sẽ phi thăng Tiên Giới, chắc là cũng sẽ có cảm ngộ khác.

- Với lại, nhiệm vụ của ta vẫn còn chưa xong.

Diệp Hoàng lung lay một đống mầm cây của Khai Mông Thụ trong tay, nàng mới gieo trồng không đến một nửa.

- Tự con quyết định là được.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Đứa con gái này sớm đã lớn lên, có ý nghĩ của mình.

- Vậy chúng ta gặp lại ở Tiên Giới.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong gọi tiểu Hắc tới, chuẩn bị rời khỏi.

- Tỷ tỷ, hẹn gặp lại!

Tiểu Hắc ngọt ngào kêu, rất rõ ràng, nó vô cùng hài lòng đối với vị tỷ tỷ này.

Diệp Hoàng đứng tại chỗ, nhìn Diệp Tỳ Phong quay lưng, tâm tình nhất thời có chút phức tạp.

- Cha!

Nàng bỗng nhiên hô một tiếng.

Diệp Tỳ Phong quay đầu.

Diệp Hoàng nắm cây giống trong tay, mím môi, sau đó mở miệng nói:

- Đời này kiếp này, ta vĩnh viễn đều là con gái của cha!

Diệp Tỳ Phong ngẩn người, sau đó nhoẻn miệng cười.

- Nha đầu ngốc.

- Ta vẫn luôn là cha của con.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong quay người, chậm rãi biến mất ở trong hư không.

...

Thành Vân Tiêu.

Sau khi Diệp Tỳ Phong gặp Diệp Hoàng thì cũng đi tìm mấy người khác, đưa cho một chút tiên thạch, để bọn hắn đang gieo trồng mầm cây của Đại Thụ Khải Mông đồng thời cũng đặt tiên thạch vào trong đó.

Tiểu Hắc đã hạ chỉ lệnh cho các cây con kia, bọn chúng sẽ tự luyện tháp Khởi Nguyên bên cạnh mình lên tới tầng mười hai.

Sau khi trở về Diệp gia, Diệp Tỳ Phong triệu kiến mấy người Tỳ Vân.

Nói với bọn hắn, trong tương lai, thế giới này sẽ xảy ra thay đổi thế nào để bọn hắn sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Mấy ngày sau, Diệp Tùy Phong đăng không bay lên, đi tới trên bầu trời thành Vân Tiêu, trước mặt chữ “Diệp” mình khắc xuống.

10 ngàn tháp Khởi Nguyên mười hai tầng, đang ở trong đó không ngừng sản xuất nguyên dịch Thiên Địa căn bản nhất.

So với trước đó, hiện tại tốc độ sản xuất của tháp Khởi Nguyên đã đề hơn một triệu lần.

Kính Hồ đã không cách nào dung nạp.

- Vậy thì để toàn bộ thế giới cũng biến thành thánh địa đi.

Ánh mắt Diệp Tùy Phong lạnh nhạt, sau đó xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng nâng lên.

Lập tức, mặt đất oanh minh!

Trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, thành Vân Tiêu, còn có khu vực trung tâm phạm vi ngàn dặm, toàn bộ đột ngột từ mặt đất bay lên, xông thẳng tới chân trời!

Mãi cho đến khi cao khoảng ngàn trượng mới chậm rãi ngừng lại.

Lúc này, nó chính như kỳ danh, biến thành thành Vân Tiêu chân chính.

Một vòng ánh sáng bảy màu hùng vĩ, dập dờn tỏa ra đỉnh chóp thành Vân Tiêu,

Đạo vận quét sạch toàn bộ thế giới.

Một cơn Linh Vũ tinh tế, lưu loát, nhẹ nhàng rớt xuống.

.....

Linh Vũ quét sạch toàn thế giới, diễn ra ròng rã ba ngày.

Vạn vật khôi phục, khắp nơi đều là một mảnh khí tức mờ mịt.

Bất luận kẻ nào ngẩng đầu lên cũng có thể nhìn thấy ở chân trời có một tòa thành đang lơ lửng, còn có ánh sáng bảy màu tỏa ra từ chữ “Diệp” phía trên đó.

Bạn hẳn biết, đó chính là Thánh Thành Vân Tiêu.

Sau cơn mưa, trời đã tạnh, Kính Hồ, đảo nhỏ giữa hồ.

Hai bóng người đang đứng trên một mảnh đất trông bên ngoài đảo nhỏ.

Chính là Diệp Tùy Phong và Cốc U Lan.

- Chuẩn bị xong chưa?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Cốc U Lan nhẹ gật đầu.

- Vậy thì bắt đầu thôi.

Cốc U Lan nhắm mắt lại.

Sau một lát, một khí tức cường đại bộc phát ra trên người nàng, xông thẳng tới chân trời.

Pháp tắc thế giới xung quanh đều run nhè nhẹ dưới khí thế của nàng phía.

Bởi vì thực lực lúc này của Cốc U Lan đã vượt qua cực hạn của phương thế giới này.

Rất nhanh, kiếp vận tối đen như mực đã trống rỗng xuất hiện, hội tụ ngay phía trên đỉnh đầu Cốc U Lan.

Lôi đình nổ vang ù ù.

Uy áp thiên địa không lồ từ phía chân trời âm vang giáng lâm.

Tại phía xa, ngoài Kính Hồ, các cao tầng Diệp gia cũng đang đứng xem quá trình Độ Kiếp lần này.

Tính toán ra, đây chính là lần đầu có người trong gia tộc Độ Kiếp.

Bạn hẳn muốn nhìn xem thử lôi kiếp rút cuộc là như thế nào.

- Uy thế quá mạnh, cho dù đứng ở đây thì cũng có thể cảm nhận được loại uy áp thiên địa đáng sợ kia!

Vẻ mặt Tùy Vân nghiêm túc.

- Chúng ta phải nhìn cho kỹ, đây là một cơ hội cực kỳ tốt.

Mấy người bên cạnh cũng cực kỳ nghiêm túc nhìn.

Hiện tại, tu vi của bọn hắn đều không thấp, tương lai ngày nào đó chắc chắn cũng phải Độ Kiếp.

Thời gian, chậm rãi trôi qua.

m thanh lôi minh càng lúc càng lớn, kiếp vân trên bầu trời cũng đã dày đặc giống như mực nước, giống như có thể hút linh hồn của con người đi.

Nhưng, mặc dù tiếng sấm lớn nhưng vẫn không thấy một tia kiếp lôi nào hạ xuống tới.

Cốc U Lan quay đầu, nghi ngờ nhìn Diệp Tùy Phong.

Hắn cũng khẽ nhíu mày, theo đạo lý thì kiếp lôi đã sớm nên hạ xuống mới đúng.

Ánh sáng dọa người là chuyện gì vậy?

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới một việc, ném Tiểu Hắc từ trên bờ vai xuống.

- Là người giờ trò quỷ sao?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Tiểu Hắc nháy nháy mắt, sau đó nói:

- A, chỗ ấy có lôi đình muốn đánh xuống Cốc tử tử, ta không để bọn chúng đánh xuống.

Diệp Tỳ Phong lập tức im lặng.

Đúng vậy, thật ra thiên kiếp chính là ý chí của Thiên Đạo hiện hóa.

Bản thân Thiên Đạo người ta đang ở đây, nó không cho thiên kiếp đánh xuống thì thiên kiếp khẳng định không dám đánh.

- Hồ nháo, người không cho tiểu Lan Độ Kiếp thì sao nàng ấy có thể gọi tiên môn tiếp dẫn được?

- Mau buông lôi kiếp ra.

Diệp Tỳ Phong nói.

- A... Vậy được rồi.

Tiểu Hắc quơ quơ móng vuốt nhỏ.

Lập tức, một đạo lôi đình màu trắng rớt cục từ trên trời giáng xuống.

- Tới rồi!

Mấy người Tỳ Vân vội vàng tập trung ý chí, nhìn kỹ kiếp lôi kia.

Chương 277: Thiên Kiếp Kỳ Hoa

Thời gian nổi lên dài như vậy, uy lực nhất định vô cùng cường đại!

- Đúng!

Lôi đình hạ xuống, Cốc U Lan không tránh không né, phóng lên tận trời, trực tiếp nghênh đón, chính diện chạm vào kiếp lôi!

- Ba!

Cả hai vừa tiếp xúc, lôi đình màu trắng kia đã nhẹ vang lên một tiếng, hóa thành hư vô.

Dòng điện làm một sợi tóc của Cốc U Lan hơi rung động.

- Chuyện này...

Mấy người Tù Vân nhất thời ngơ ngác.

Đây là kiếp lôi sao?

Sao có cảm giác, còn không cường đại bằng tu sĩ Luyện Khí kỳ dùng pháp thuật lôi điện chứ?

Hai ánh mắt, lần nữa rơi vào trên người tiểu Hắc.

- Người lại làm cái gì?

Diệp Tù Phong không biết nói gì.

Tiểu Hắc ngẩn người, sau đó nói:

- Không có gì, ta đã phán định Cốc tử tử đã vượt qua thiên kiếp, như vậy cũng có thể triệu hoán Tiên Môn, không tin người xem kìa.

Nói xong, nó lần nữa vung móng vuốt nhỏ ra.

Kiếp vân trên bầu trời lập tức tiêu tán không còn.

Phía chân trời xa xôi, một cánh cửa khổng lồ dần dần lộ ra hiện ra, tiên âm lượn lờ.

Mấy người Tù Vân ở phía ngoài Kính Hồ đã choáng váng.

Độ Kiếp đơn giản như vậy sao?

Diệp Tù Phong, mặt đen lại.

- Độ Kiếp cũng là một loại tu hành, có thể tịnh hóa thân thể và thần hồn của tu sĩ, rút đi khí tức phạm nhân, người muốn làm cho Tiểu Lan tu hành trì trệ không tiến bộ sao?

- Tranh thủ làm kiếp vân hiện ra cho ta, tăng mức độ lên!

Diệp Tù Phong quát.

- A, tốt tốt, ngài đừng có gấp mà tức giận.

Tiểu Hắc liên tục đáp lời, sau đó vung tay lên, kiếp vân đen như mực lần nữa ngưng tụ.

Mà tiên môn vẫn chưa hoàn toàn hiển lộ lại một lần nữa biến mất trở về.

Đám người ở ngoài Kính Hồ nhìn quá trình Độ Kiếp đã hoàn toàn lộn xộn.

Cho tới bây giờ, bọn hắn còn chưa từng gặp qua, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói, còn có thể Độ Kiếp như thế.

- Cha, vậy ta nên dùng loại kiếp lôi nào?

Tiểu Hắc ngửa đầu hỏi.

Diệp Tùy Phong nghĩ nghĩ nói:

- Trục tiếp trên Cửu Cửu Thiên kiếp đi, cái đó tương đối mạnh.

- A.

Tiểu Hắc nói xong, lập tức, một đạo lôi đình màu tím mang theo khí tức hủy diệt vô tận từ trên trời giáng xuống!

Cốc U Lan lập tức nhú mày, lần này, nàng thật sự rõ ràng cảm nhận được áp lực khổng lồ.

Một cây chủy thủ xuất hiện trong tay nàng.

Đó là tự tay Diệp Tùy Phong luyện chế, bình thường dùng để thái thịt nấu cơm.

- Oanh!

Cốc U Lan huy động chủy thủ, chống lại lôi kiếp màu tím.

Trong nháy mắt, thiên diêu địa động.

Vô số điện mang màu tím trục tiếp nổ tung trên bầu trời, quét sạch cả phiến thiên địa, ngay cả mấy con cá chép trong Kính Hồ cũng bị nổ đến nhảy tung bốn phía.

Uy lực lần này, so với vừa rồi đơn giản chính là hai thái cực.

Ánh sáng ảm đạm, thân thể Cốc U Lan cũng dần hiện ra trên không trung.

Lúc này, cả người nàng được phủ kín bởi dòng điện màu tím, đó là lực lượng tạo hóa trong Cửu Cửu Thiên kiếp đang tẩy luyện thân thể và thần hồn của nàng.

- Thế nào?

Tiểu Hắc hỏi.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm.

- Đến thêm mấy đạo nữa.

Sau đó, một trận thịnh yên lôi đình nổ tung ở chân trời.

Từng đạo lôi đình màu tím liên tiếp đánh xuống, thậm chí có lúc, hai ba đạo đồng thời đánh xuống, đánh về phía bóng người đang ở trên bầu trời kia.

Cả phiến thiên địa đều không ngừng lóe ra quang mang màu tím.

Quá trình này kéo dài khoảng một phút mới chậm rãi ngừng lại.

Diệp Tỳ Phong khẽ gật đầu.

Cốc U Lan thăng cấp quá nhanh, với lại cũng không có chú trọng tu luyện, cho nên thiếu hụt rất nhiều.

Có lần Cửu Cửu Thiên kiếp này tẩy lễ, đã giúp nàng bù đắp thiếu hụt trên việc tu luyện, tạo hóa đương nhiên cũng triệt để thay đổi.

- Rất tốt.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm, nói:

- Ừm, Tiểu Hắc, ngươi sắp xếp một chút.

- Sau này, khi huyết mạch Diệp gia Độ Kiếp cũng trực tiếp cho bọn hắn trên tám mươi một đạo Cửu Cửu Thiên kiếp.

- Nếu như vậy, sau khi phi thăng Tiên giới cũng sẽ có một điểm xuất phát không tệ.

Tiểu Hắc trừng mắt nhìn.

- Đánh chết làm sao đây?

Diệp Tỳ Phong khoát tay.

- Không sao, chờ một lúc nữa ta sẽ lưu lại một chút vật liệu có thể cứu mạng, đến lúc đó cho dù đánh chết mấy người cũng có thể cứu về được, với lại bọn hắn khẳng định sẽ nhớ rất lâu.

Tiểu Hắc nhẹ gật đầu:

- Vậy được rồi.

Cùng lúc đó, ngoài Kính Hồ.

Vẻ mặt bọn hắc Tùy Vân cực kỳ kinh hãi xem hết quá trình Độ Kiếp có thể ghi vào sử sách này.

Thật sự là quá kỳ hoa!

- Đều nhớ kỹ, thiên kiếp này, không dễ độ!

Tùy Vân nghiêm túc nói.

Hắn nhìn bầu trời một lần nữa trở nên trong xanh, trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Cầu sau này mình Độ Kiếp, tuyệt đối đừng biến thái như vậy!

Lúc này, Tiên Môn lần nữa xuất hiện ở đường chân trời.

Cánh cửa to lớn từ từ mở ra.

Diệp Tùy Phong hít vào một hơi, phát tay che giấu mình và tiểu Hắc.

Sau đó, cùng với Cốc U Lan chạy về phía Tiên Môn.

.....

Tiên giới, đại vực Thái Khôn.

Vùng đất cực nam của Đế cảnh Thần Võ.

Nơi này, có một nơi tên là đảo Phi Tiên.

Cái gọi là đảo Phi Tiên chính là nơi tiếp dẫn tu sĩ hạ giới phi thăng lên Tiên giới.

Đây là tồn tại cấp bậc Tiên Đế dùng đạo pháp chí cao chỗ bố trí tiếp dẫn.

Mục đích là vì muốn thu toàn bộ tu sĩ phi thăng từ hạ giới vào trong thế lực của mình.

Nếu như không có nơi như này, như vậy sau khi tu sĩ bay lên Tiên giới chưa biết chừng sẽ xuất hiện ở một nơi xó xỉnh nào đó.

Nếu sơ ý một chút, rơi vào trong một ít cấm địa đáng sợ, vậy thì thật sự là chưa xuất sư đã chết.

Ở Đé cảnh Thần Võ, tổng cộng có năm đảo Phi Tiên, mỗi một đảo trong đó đều quản lý lấy hơn ngàn hạ giới lớn nhỏ.

Vùng Nam bộ này cũng như thế.

Nhưng, ở trong hơn ngàn hạ giới này, tuyệt đại đa số trong đó đều là thế giới vừa đạt tới tiêu chuẩn phi thăng, bị mọi người xưng là Sơ giới.

Chỉ có vài chục hạ giới đạt đến tiêu chuẩn Tiên giới.

Thiên Tiên giới thì càng ít hơn nữa.

Về phần Kim Tiên giới cường đại thì trong đảo Phi Tiên ở phía nam này chỉ có một.

Ở trên đảo Phi Tiên, có một Tiên Đài rộng lớn, sau khi tu sĩ từ hạ giới phi thăng lên đến sẽ xuất hiện ở trên Tiên Đài này.

Xung quanh Tiên Đài có hơn trăm tu sĩ cường đại đang vây quanh.

Chương 278: Đảo Phi Tiên! Người Quy Linh Giới

Khí tức của bọn hắn trên cơ bản đều ở cấp bậc Tiên Nhân.

Mà ở chỗ xa hơn còn kiến tạo vài lầu các đơn giản, trong đó khí tức ần ần lộ ra ngoài càng cường đại hơn.

Nhưng ở trong lầu các, mọi người chí ít đều là Địa Tiên trở lên.

Những người này, cho dù cường đại cỡ nào thì cũng có một xung hào thống nhất.

Người tiếp dẫn.

Tên như ý nghĩa, thật ra chính là người tiếp dẫn tu sĩ từ hạ giới.

Bọn hắn chờ đợi ngày đêm ở đây, chờ đợi tu sĩ từ thế giới của mình phi thăng lên tới, sau đó mang về chỗ của mình.

Người có thể phi thăng, ở thế giới này đều là cực kỳ cường đại và cao ngạo.

Nhưng đây là Tiên giới, nếu như không đoàn kết với nhau thì chỉ sợ không bao lâu sẽ bị hiện thực tàn khốc đánh cho mặt mũi bầm dập.

Chỉ vì, nơi này là đứng đầu Vạn Giới, người cường đại thật sự là rất rất nhiều.

Bỗng nhiên, trên Tiên Đài lấp lóe ánh sáng.

Mọi người nhất thời ngưng thần, bởi vì loại tình huống này cho thấy có người sắp phi thăng lên tới.

Sau một lát, một lão giả khôi ngô xuất hiện trên Tiên Đài, tóc dài bay múa, anh phát oai hùng, bề ngoài bốn phía.

Nhưng đám người tiếp dẫn đều lắc đầu tán đi.

Bởi vì lão giả này cũng không phải người của thế giới mình, với lại chỉ là người phi thăng từ một giới cấp thấp, không có gì cần phải chú ý.

Nhưng, ngược lại là có một người đi ra phía trước, bắt đầu bắt chuyện với lão giả.

Bọn hắn là người cùng một thế giới.

- Ai, cũng không phải người của thế giới Bạch Phong ta.

Phía ngoài đoàn người, hai bóng người nhìn có vẻ rất trẻ đứng chung một chỗ.

Ở xung quanh bọn hắn trống rỗng ra một mảnh đất trống lớn, không có ai tùy tiện bước vào.

Chỉ bởi vì hai người bọn hắn đều là người tiếp dẫn của Tiên giới, thực lực bản thân và thế lực sau lưng, đều không thể khinh thường.

- Giang Niệm, có phải thế giới Quy Linh các ngươi đã nhiều năm không có người phi thăng hay không?

Một người trẻ tuổi tóc màu xanh lục lên tiếng nói.

- Đúng vậy.

Người được gọi là Giang Niệm ở bên cạnh, nhẹ gật đầu.

Hắn mặc một bộ tú bào màu xanh lam nhạt, phía sau tú bào có thêu hai chữ to Quy Linh.

- Lần trước tiếp dẫn người kia đã là chuyện năm năm trước, hơn nữa còn là lão tổ của một tông môn bế quan trăm năm.
- Cổ Lưu Phương, ta đã nói với ngươi, thế giới chúng ta xảy ra vấn đề, có thể sau này sẽ càng ngày càng ít.

Giang Niệm khẽ thờ dài.

Thế giới của hắn không có người kế tục, đây là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Tiên giới có quá nhiều cường giả, nếu như chậm chạp không có huyết dịch mới xuất hiện bổ sung, vậy thực lực do người phi thăng từ cùng một thế giới như bọn hắn tạo thành sẽ càng ngày càng yếu.

Cuối cùng, có thể chỉ có một kết quả là sụp đổ.

- Giang Niệm, ngươi nói với ta những lời này, không sợ liên minh giữa hai thế giới chúng ta xuất hiện vết rách sao?

Cổ Lưu Phương khiêu mi nói.

- Ha ha.

Giang Niệm cười lắc đầu một tiếng:

- Chuyện này cũng không phải bí ẩn gì, trong thành Phi Tiên có rất nhiều người đều biết.
- Với lại, chúng ta là bằng hữu mà.

Cổ Lưu Phương cũng cười cười, không nói thêm gì nữa.

Quan hệ giữa các thế lực, bọn hắn không cách nào ảnh hưởng.

Có thể làm được, chính là hết sức tăng lên thực lực của mình, tranh thủ một chỗ an thân trong Tiên Giới mênh mông này.

- Ta chính là lão tổ Xà Sơn! Ngươi dám yêu cầu ta 100 ngàn linh tinh sao?
- Chết đi cho ta!

Bỗng nhiên, một âm thanh tức giận truyền tới.

Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không ngờ lão già vừa phi thẳng kia lại đánh nhau với người tiếp dẫn mình.

Lão ấy giống như một con sư tử nổi giận.

Nhưng không đến một lát lão ấy đã bị người tiếp dẫn đánh cho miệng đầy là máu, cưỡng ép kéo xuống.

Người tiếp dẫn đứng xung quanh xem náo nhiệt.

Hai người Giang Niệm quay đầu lại, bọn hắn đã không cảm thấy kinh ngạc đối với cảnh tượng như vậy.

Người có thể phi thẳng lên Tiên giới, ai ở hạ giới không phải tồn tại quát tháo phong vân?

Lúc mới đến, đương nhiên sẽ không thay đổi loại tâm tính đó, còn cho là mình cao cao tại thượng.

Chỉ có sau khi gặp đầu rơi máu chảy, mới có thể ngoan ngoãn nhận rõ hiện thực.

- Ai, 100 ngàn linh tinh, đối với một tu sĩ hạ giới thật sự là có chút hung ác.

Cô Lưu Phương nói:

- Đúng rồi, phí tiếp dẫn của giới Quy Linh của các ngươi cũng là 100 ngàn linh tinh đúng không, không tăng chút sao?

- Trong tất cả Địa Tiên giới, chắc các ngươi là ít nhất.

Người tiếp dẫn đương nhiên sẽ không phải tiếp dẫn không công.

Bọn hắn thủ ở đây, có người đợi nhiều năm cũng chưa chắc có người trong thế giới của mình phi thẳng lên, khẳng định phải thu một chút phí.

Đối với vấn đề này, Giang Niệm lại thở dài.

- Ngươi không biết, đại bộ phận linh tinh trong thế giới chúng ta đều bị mấy cái gọi là thế lực siêu cấp lấy đi, cũng không biết là đang làm chuyện gì.

- 100 ngàn linh tinh, những người kia cũng chưa chắc có thể lấy ra.
- Lão tổ phi thăng mấy năm trước, trên người chỉ có một chút linh thạch thượng phẩm, cuối cùng vẫn cứng rắn lấy ra mấy món thiên tài địa bảo Thiên cấp cực phẩm mới gom góp đủ.
- Lúc ấy, đều làm cho hắn đau lòng muốn chết.

Giang Niệm nói.

Sau khi phi thăng, hắn mới biết được, thế giới của mình có chút đặc biệt.

Không chỉ có Thiên Đạo có hại, hơn nữa còn có mấy thế lực siêu cấp không biết làm chuyện gì mờ ám ở trong thế giới, nuốt riêng lượng lớn tài phú, còn không phi thăng.

Dẫn đến kết quả chính là, trong tất cả tiên giới ở đây, thế giới Quy Linh bọn hắn có thực lực rất yếu, tài lực thì trực tiếp đứng hạng chót.

Cố Lưu Phương làm như có thật nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, khi phi thăng, ai có thể ngờ được, vật liệu trên Tiên giới mẹ nó đắt như thế.
- Một triệu linh tinh mới có thể đổi lấy một viên tiên thạch, chỉ có thể mua được Tiên Khí Hạ phẩm cấp thấp nhất.
- Chúng ta đợi ở đây vài chục năm, thu lấy phí tổn tiếp dẫn cũng mới đổi được một viên tiên thạch mà thôi.

Vẻ mặt hắn rất bất đắc dĩ.

Lúc ở hạ giới, bọn hắn hào khí vô biên.

Nhưng sau khi đi đến Tiên giới thì mới phát hiện thì ra mình chính là kẻ nghèo hèn từ đầu đến đuôi.

Chương 279: Tiểu Hắc Sợ

Những thiên tài địa bảo trân quý kia, bọn hắn chỉ có nhìn chảy nước miếng.

- Hắc hắc, hi vọng người chúng ta tiếp dẫn tiếp theo sẽ xuất thân giàu có, nếu như vậy sẽ phải lừa nhiều một chút phí vất vả.

Cố Lưu Phương nói.

Giang Niệm bĩu môi:

- Ta chỉ hy vọng, hắc không giống lão tổ Xà Sơn vừa rồi là được rồi.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, Tiên Đài, lần nữa tản ra ánh sáng mãnh liệt.

- Là người phi thăng Tiên giới!

Rất nhanh đã có người lên tiếng kinh hô.

Tiên giới, ở đây cũng thuộc về tồn tại hiếm thấy.

- Giang Niệm, là người của giới Quy Linh các người!

Cố Lưu Phương thấy rõ thông tin về hạ giới lần này, lớn tiếng nói.

Giang Niệm cũng chú ý tới, vội vàng nhìn sang.

Không biết, là người của phe thế lực nào trong thế giới của mình.

Ánh sáng chậm rãi tán đi, lại có hai bóng người đồng thời xuất hiện trên Tiên Đài.

.....

Trên Tiên Đài của đảo Phi Tiên.

Sau khi ánh sáng dần dần tán đi, tiên âm bên tai Diệp Tùy Phong cũng chậm rãi trở nên yếu ớt, cho đến biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, Cố U Lan đã hoàn thành tiên khí quán thể, trở thành một tu sĩ Tiên cảnh chân chính.

Với lại, cất bước không thấp, chắc là khoảng Địa Tiên trung hậu kỳ.

Về phần Diệp Tùy Phong thì đương nhiên là không cần Tiên Khí quán thể.

Tu vi trăm tỷ năm, thần hồn ngàn tỷ năm, lượng biến gây nên chất biến, hiện tại, nếu nói hấn là bất tử bất diệt thì cũng không khoa trương chút nào.

Sau khi cảm nhận được pháp tắc tiên đạo xung quanh.

Cuối cùng, Diệp Tỳ Phong giơ tay lên, lấy Thiên Đạo giới trên tay xuống.

Tiên đạo pháp tắc chính là cấp bậc trần nhà của Chư Thiên Vạn Giới, có thể tiếp nhận khí cơ trên người Diệp Tỳ Phong, cho nên, hấn không cần phải dùng Thiên Đạo giới để phòng hộ nữa.

Một loại cảm giác vui sướng, tự nhiên sinh ra.

Diệp Tỳ Phong thở ra một hơi thật dài, bỗng nhiên sững sờ, cúi đầu xuống.

Chỉ thấy Tiểu Hắc trốn ở trong áo của mình, run lẩy bẩy, không dám lên tiếng, thậm chí nó còn thu liễm toàn bộ khí tức bản thân.

- Sao vậy?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Cha...

- Bên ngoài có một đại gia hỏa, ta sợ nó...

Tiểu Hắc run rẩy nói.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày, cảm nhận được pháp tắc tiên đạo xung quanh, lập tức hiểu rõ.

Tiểu Hắc cũng không phải sinh linh bình thường, mà là Linh Tính Thiên Đạo của một phương thế giới.

Loại tồn tại này muốn đi vào Tiên giới, trừ phi để toàn bộ thế giới đều phi thăng đi lên, nếu không sẽ tuyệt đối không thể nào.

Cho nên nói, Tiểu Hắc chính là lên đi lên.

Nếu Tiên đạo có linh, chỉ cần khí tức của Tiểu Hắc xuất hiện trong tiên giới thì chắc chắn sẽ bị phát giác.

Đến lúc đó sẽ chuyện gì xảy ra, ai cũng không biết.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, bọn hắn mới đến, vẫn tạm thời đừng chọc mấy Thượng Tiên kia, vật liệu cấp bậc trần nhà của thế giới.

Thế là, hắn cầm lấy Thiên Đạo giới, trong thời gian mấy hơi thở, một pháp tắc dùng để che giấu khí tức xuất hiện trên Thiên Đạo giới.

Sau đó, Diệp Tuy Phong phóng lớn Thiên Đạo giới, thay đổi thành một vòng cổ màu bạc, đeo ở trên cổ Tiểu Hắc.

- Có cái này, nó sẽ không phát hiện được người.

Diệp Tuy Phong nói.

- Ta vẫn nên trốn đây.

Tiểu Hắc vẫn như cũ trong áo hắn không chịu ra, dáng vẻ nhát gan làm cho Diệp Tuy Phong cảm thấy muốn cười.

- Lão gia, có người tới.

Bỗng nhiên, Cốc U Lan đứng bên cạnh, lên tiếng nói.

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy hai nam tử đang đi về phía bọn hắn.

Một người trong đó, đi lên phía trước, ôm quyền nói:

- Ta tên Giang Niệm, đến từ cùng một thế giới với hai vị, hoan nghênh các người đã phi thăng.

Giang Niệm đứng tại chỗ, liếc nhìn hai người.

Một nam một nữ, nhìn qua đều vô cùng trẻ tuổi.

Đặc biệt là nữ tử này, đã hoàn thành tiên khí quán thể, tu vi Địa Tiên Trung Kỳ, cực kỳ thuần túy, tuyệt đối là thiên tài tuyệt thế ở hạ giới.

Mà nam tử này cũng không bình thường.

Trên người hắn hình như có một bảo vật che giấu khí tức, thấy không rõ tu vi cụ thể.

Tùy ý đứng ở nơi đó, không cuồng ngạo, không lo sợ, chỉ có mây trôi nước chảy.

- Cùng một thế giới sao?

Diệp Tỳ Phong đánh giá Giang Niệm, người này đã là Địa Tiên đỉnh phong, hiển nhiên đã phi thăng tới Tiên giới từ rất sớm.

- Đúng vậy.

Ánh mắt Giang Niệm lập tức đưa khóa chặt Diệp Tỳ Phong, bởi vì nhìn vị trí đứng của hai người trước mặt, nam tử này là vị trí chủ đạo.

- Khoảng hơn hai trăm năm trước, ta đã phi thăng Tiên giới.

- Khi đó, thần điện Đại Đạo vẫn còn đứng đầu Trung Châu, không biết bây giờ như thế nào?

Giang Niệm hỏi.

Hắn cố ý nhắc đến thần điện Đại Đạo, đây là vì làm cho đối phương lại càng dễ tin tưởng mình.

Năm năm trước, lúc tiếp dẫn một người khác, hắn cũng hỏi như vậy.

Cho nên Giang Niệm biết, thần điện Đại Đạo vẫn đứng vững không ngã, lại càng ngày càng cường thịnh.

- Ừm, trên cơ bản vẫn không thay đổi.

Diệp Tỳ Phong cũng không nói cho Giang Niệm tình hình thực tế.

Nếu như nói với hắn, thần điện Đại Đạo đã không còn, vậy sẽ không tránh được lại phải lãng phí một phen miệng lưỡi, quá phiền phức.

- Ha ha, vậy thì được rồi.

Giang Niệm cười to nói:

- Dám hỏi các hạ xuất thân từ phe thế lực nào?

- Thành Vân Tiêu.

Diệp Tỳ Phong trả lời.

Giang Niệm suy nghĩ một lát lại không nhớ được cái tên này, có thể là thế lực mới nổi nào đó.

- Chỗ tốt!

Giang Niệm thuận miệng lấy lòng một tiếng, sau đó nói:

- Chỉ có điều, cho dù lúc trước chúng ta phân thuộc nơi nào, sau khi đến Tiên giới cũng nhất định phải đoàn kết lại mới được...

Tiếp đó, Giang Niệm mượn đề tài này, nói ra tình huống đại khái Tiên giới, còn có tình cảnh trước mắt của Quy Linh giới cho Diệp Tỳ Phong một lần.

- Vị này chính là hảo hữu của ta, cũng là minh hữu hiện tại của giới Quy Linh chúng ta, người của thế giới Bạch Phong.

Giang Niệm giới thiệu Cố Lưu Phương.

Diệp Tỳ Phong gật đầu, tới chào hỏi, sau đó lắc đầu nói:

- Giới Quy Linh, cái tên này là ai đặt cho chúng ta, thật khó nghe.

Vẻ mặt Giang Niệm lập tức cứng lại, cười khổ nói:

- Đó đương nhiên là người quản lý đảo Phi Tiên.

Quy Linh giới nghe hơi giống giống Quy Thiên, thật ra bọn hắn cũng không quá ưa thích.

Chương 280: Thuê Quản Giả

Diệp Tỳ Phong nhìn hắn:

- Nếu như muốn đổi tên thì chỉ cần tìm bọn hắn là được sao?

Vẻ mặt Giang Niệm bất đắc dĩ, lắc đầu nói:

- Đạo hữu, loại chuyện này, chúng ta vẫn không cần để ý quá nhiều.

- Danh xưng Hạ giới là do tiên phủ Thần Võ chỉ định và mệnh danh.

- Một khi định ra sẽ không thay đổi.

Hắn cười khổ nói:

- Một cái tên mà thôi, không có nghĩa lý gì, chúng ta có thể thuận lợi sinh tồn được ở Tiên giới, mới là quan trọng nhất.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm, không nói gì.

Cái tên này, hẳn nhất định phải đổi.

Tiên Đế cũng không ngăn được hẳn!

- Như vậy, bây giờ chúng ta đi đâu?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Giang Niệm nhìn Cốc U Lan ở phía sau một chút, nói:

- Vị tiên tử này là đồng hành cùng ngài sao?

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Tốt, vậy kế tiếp đi thành Phi Tiên đi, các tu sĩ đến từ thế giới chúng ta đều ở đó.

Giang Niệm nói xong, sau đó cười ha ha nói:

- Chỉ có điều, trước khi đi, đạo hữu cần giao nạp một chút phí tổn.

- Đương nhiên, nếu như ngươi không muốn thì có thể tự động rời khỏi, ta cũng sẽ không ngăn cản.

Chuyện này, vốn là ngươi tình ta nguyện, hẳn đương nhiên sẽ không ép mua ép bán.

Có người cao ngạo, khinh thường ở chung với người khác, một mình tiến lên cũng thường xuyên xảy ra.

Diệp Tỳ Phong nghĩ nghĩ.

Cuối cùng vẫn quyết định, trước đi thành Phi Tiên kia xem thử đến cùng là tình huống gì trước đã.

Nếu có thể đặt xuống nền móng, sau này khi tộc nhân phi thăng lên đày cũng có thể thuận tiện một chút.

- Cần bao nhiêu?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Giang Niệm duỗi ra một ngón tay:

- Mỗi người 100 ngàn linh tinh, đạo hữu có hai người, cho nên chính là 200 ngàn linh tinh.

- Cái gì?

Diệp Tuy Phong ngân người.

Trước đó, hấn từ chỗ của Thần Võ Tiên Đế biết được, một viên tiên thạch có thể đổi lấy một triệu viên linh tinh.

200 ngàn linh tinh, ngay cả một viên tiên thạch cũng chưa tới, có thể làm gì?

- Giá thị trường đó đại ca.

Vẻ mặt Giang Niệm bất đắc dĩ, chuyện hấn lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Hấn tưởng là Diệp Tuy Phong giống với lão tổ trước kia, ngại quá mắc.

- Nếu sau này ngươi nhìn thấy giá hàng ở Tiên giới sẽ phát hiện, ta tuyệt đối không nói loạn với ngươi!

Giang Niệm nói.

Diệp Tuy Phong sờ lên cái cằm.

Đám người Tiên giới này giống với trong tưởng tượng của hấn, thật quá keo kiệt.

.....

Đảo Phi Tiên, trên tiên đài.

Vẻ mặt Giang Niệm có chút khấn trương.

Khi hấn đưa ra giá 200 ngàn linh tinh, phản ứng của Diệp Tuy Phong cũng không lạc quan.

- Diệp đạo hữu, thật rất rẻ.

Giang Niệm lần nữa nói:

- Chờ sau khi ngươi quen thuộc quy tắc của nơi này thì sẽ biết, Quy Linh giới chúng ta ở trong tất cả Tiên giới đã thu phí lương tâm nhất rồi.

Cố Lưu Phương cũng liên tục gật đầu:

- Không sai, vừa rồi lúc ấy, còn có một tu sĩ từ Sơ giới đi lên, cũng bị thu 100 ngàn linh tinh.

Diệp Tuy Phong nhìn phản ứng của bọn hắn, bỗng nhiên có một ý nghĩ.

- Giang đạo hữu, nhìn dáng vẻ của người hình như hiểu rất rõ Tiên giới.

Hắn mở miệng hỏi.

Giang Niệm nao nao, không biết vì sao hắn đột nhiên lại hỏi câu này.

- Đúng vậy, dù sao thì ta cũng đã ở đây hơn hai trăm năm.

- Nơi khác ta không dám hứa chắc, nhưng đảo Phi Tiên và thành Phi Tiên thì có rất ít chuyện ta không biết.

Diệp Tuy Phong gật đầu, sau đó cười nói:

- Nếu như ta muốn từ chỗ ngươi, nhanh chóng hiểu rõ tin tức Tiên giới thì cần bao nhiêu tiền?

Mỗi nơi đều có ít người chuyên buôn bán tin tức.

Cho dù Giang Niệm này không phải loại người này thì chắc chắn cũng sẽ làm những chuyện tương tự.

Nghe thấy câu nói này, Giang Niệm lập tức nhú mày, sau đó hiểu ý cười một tiếng.

- Diệp đạo hữu, xem ra ngươi rất tự tin đối với tài sản của mình.

Hắn duỗi ra một ngón tay.

- Một viên tiên thạch, cũng chính là 1 triệu linh tinh, ta sẽ giúp ngươi hiểu rõ quy tắc cơ bản của Tiên giới, tránh cho sau này không cẩn thận đi đường quanh co.

Diệp Tuy Phong nhú mày, hắn muốn biết không chỉ thông tin cơ bản, đành nói:

- Ta cần biết càng nhiều tin tức hơn, ví dụ như thế lực cụ thể ở thành Phi Tiên, phương thức vận hành, ... càng kỹ càng tốt.

Về mặt Giang Niệm kinh ngạc, nói:

- Diệp đạo hữu, những thứ đó thật không rẻ.
- Cứ nói giá là được... Khoang, chờ một chút...

Diệp Tỳ Phong nhìn chăm chăm Giang Niệm, nói:

- Dứt khoát như vậy đi, ngươi đừng ở đây làm người tiếp dẫn nữa, ta thuê ngươi thời gian mười năm.
- Tiền lương, tự ngươi ra giá đi.

Nghe xong câu nói này, Giang Niệm và Cố Lưu Phương lập tức đứng hình tại chỗ.

Làm người tiếp dẫn nhiều năm như vậy, nhìn thấy người phi thăng nghèo rớt mồng tơi.

Có thể lấy ra được phí tiếp dẫn 100 ngàn linh tinh cũng chỉ có gần một nửa.

Người xuất thân giàu có thì càng lác đác không có mấy.

Mà giống như Diệp Tỳ Phong, vừa tới đã muốn mượn người mười năm, càng chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy!

- Đạo hữu, việc này không thể nói đùa!

Vẻ mặt Giang Niệm cổ quái.

Nghĩ thầm không phải người này cố ý đến gây chuyện chứ?

- Ta từ trước tới giờ không nói đùa.

Diệp Tỳ Phong thân nhiên nói:

- Mới tới Tiên giới, ta đúng là cần một người dẫn đường.
- Nếu như ngươi nguyện ý thì tự ra giá đi, nếu như không nguyện ý, ta sẽ đi tìm người khác.
- Phí tiếp dẫn, ta đưa cho ngươi trước.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong lấy ra 200 ngàn linh tinh, đưa cho Giang Niệm.

Giang Niệm tiếp nhận linh tinh, trong lòng nhất thời có chút đắn đo bất định.

- Diệp đạo hữu, thuê người là một chuyện vô cùng phức tạp.

Giang Niệm nói:

- Nếu như chỉ làm dẫn đường, thời gian mười năm, lại thêm ta thật vất vả có được việc người tiếp dẫn, chí ít cần hai trăm viên tiên thạch mới được!

- Cũng chính là, 200 triệu linh tinh!

Hắn nhìn về mặt Diệp Tùy Phong, 200 triệu linh tinh, ở Quy Linh giới cũng tuyệt đối không dễ dàng lấy ra.

Bởi vì trên căn bản, tất cả linh tinh, hoặc là linh thạch, đều bị những thế lực siêu cấp kia thu thập hết.

Cho nên thật ra mọi người đều biết, tu sĩ giới Quy Linh là nghèo nhất.

Diệp Tùy Phong ồ một tiếng.

Sau đó, hắn lấy ra một túi đựng đồ, rất nhanh đồ đầy nó, đưa cho Giang Niệm.

- Trong này là một tỷ linh tinh.

- Trong thời gian này, có lẽ còn phải nhờ người làm một chút chuyện ngoài dẫn đường, giống như mua sắm một ít vật tư cái gì, giống với... Quản gia.

Diệp Tùy Phong nói.

Chương 281: Bán Mình

Giang Niệm tiếp nhận túi trữ vật, trong lúc nhất thời có chút choáng váng.

Mở ra xem, một tỷ linh tinh, tràn đầy nằm ở trong, chiếu sáng rạng rỡ.

Hắn nháy mắt, thật sự nghĩ mãi không ra, sao tu sĩ vừa phi thăng này có thể có thân gia đáng sợ như vậy?

Chắc thành Vân Tiêu cũng là thế lực siêu cấp ẩn tàng nào đó?

- Nếu như không đủ thì ta lại đưa thêm.

Diệp Tùy Phong thấy hắn không nói lời nào, tiếp tục nói.

- Không không, đã đủ rồi!

Giang Niệm trả lời.

Quản gia mười năm mà thôi, ở Tiên giới, thời gian mười năm gần như chính là trôi qua nháy mắt.

Hắn làm người tiếp dẫn mấy chục năm ở đây, tổng cộng thu hoạch được cũng chỉ khoảng mười viên tiên thạch mà thôi.

Một tỷ linh tinh, đây chính là một ngàn viên tiên thạch!

Ngay cả Cố Lưu Phương ở bên cạnh cũng quăng tới ánh mắt hâm mộ.

Đây mới thật sự là người tiếp dẫn, tiếp dẫn luôn cả mình luôn (bán luôn cả mình).

- Vậy thì... Chúng ta cứ quyết định như vậy đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

...

Sau một lát, trên một cánh đồng bát ngát, mấy bóng người bay ngang qua, chính là mấy người Diệp Tỳ Phong.

Cuối cùng Giang Niệm vẫn không ngăn cản được dụ hoặc của tài phú, dứt khoát kiên quyết bán mình cho Diệp Tỳ Phong mười năm.

Hiện tại, hắn đang dẫn đường.

Tốc độ của mấy người cũng không phải rất nhanh, vì pháp tắc Tiên giới cường đại, phi hành không dễ dàng giống như hạ giới.

Chỉ có người chân chính thành Tiên, mới có năng lực bay trên không.

Mà sau khi đạt tới Tiên Cảnh giới thì mới có thể bay trong thời gian dài.

Giang Niệm bay ở phía trước nhất, hắn cố ý thả chậm tốc độ, sợ hai người Diệp Tỳ Phong và Cố U Lan theo không kịp.

Nhưng làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc là, cho dù tốc độ của hắn nhanh hay chậm thì về mặt hai người đó vẫn rất tự nhiên thoải mái. Thật giống như, mình mới là người vừa phi thăng.

Sau một khoảng thời gian phi hành, ở phía trước rốt cuộc xuất hiện một tòa thành trì vô cùng to lớn.

Sau khi tới gần, Diệp Tuy Phong mới phát hiện, nơi này, thay vì nói thành trì thì phải nói là một tập hợp thành trấn khổng lồ.

Cả tòa thành trì, ngoại trừ nơi trung ương nhất vẫn giống như thành trì bình thường thì những nơi khác, thật ra chính là do từng thành trấn lớn nhỏ tổ hợp mà thành.

Càng hướng ra phía ngoài thì càng lỏng lẻo, thậm chí có những thành trấn cách nhau mấy dặm.

- Đạo huynh, nơi này là ngoại thành của thành Phi Tiên.

Giang Niệm nói:

- Ngoại thành, trên cơ bản đều là nơi ở của tu sĩ hạ giới, mỗi một thế giới đều có một nơi riêng, thật ra cũng giống những thôn trang của thế giới phàm tục.

- Sơ giới, ít người và yếu, giống như thôn trang.

- Tiên giới và Thiên Tiên giới, nhiều người mạnh thì tạo thành thành trấn lớn một chút.

- Về phần Kim Tiên giới duy nhất ở nơi đây, toàn bộ người của bọn hắn đều sống trong nội thành, đồng thời giữ những chức vị quan trọng.

Giang Niệm vừa phi hành, vừa giải thích nói.

Theo bọn hắn tiến lên, căn cứ bên này càng ngày càng dày đặc.

Trên đường phố, cũng dần dần náo nhiệt lên.

Cuối cùng, bọn hắn đứng ở phía trước một cánh cổng cao lớn, nơi này cách cửa thành đã không phải rất xa.

Từ ngoài nhìn vào trong, từng căn nhà nối liền nhau san sát.

Trên đường người đến người đi, ra vào các loại cửa hàng, đơn giản giống như đúc những thành trấn của thế gian.

Trên cánh cổng có viết ba chữ to: Trấn Quy Linh.

- Chúng ta đã đến rồi.

Giang Niệm nói.

.....

Ngoại thành thành Phi Tiên.

Trần Quy Linh.

Nói là trần nhỏ nhưng đây là đối với thành Phi Tiên khổng lồ, thật ra quy mô chân chính của nó cũng không thua gì những thành lớn ở hạ giới.

Đường đi bên trong vắng vẻ, từng ngôi nhà tinh tế xen vào nhau.

Người đi đường không nhiều, ngẫu nhiên có trẻ con chạy tới chạy lui.

Nhìn qua, ngược lại là một tràng cảnh tượng hòa an bình.

- Đạo huynh, thật ra ở trong trần Quy Linh, tu sĩ phi thăng từ hạ giới cũng chiếm không nhiều.
- Người sống nơi này, đa số đều là đời sau của những tu sĩ phi thăng Tiên giới trước kia.
- Còn vì một số nguyên nhân nào đó, giống như kết thân các kiểu, sau đó mới chuyển vào.
- Dần dà tạo thành quy mô hiện tại, ngoại trừ những người ở bên ngoài lâu dài ra thì dân cư nơi này thường cũng có hơn mấy trăm ngàn người.

Trên đường phố, mấy người vừa đi, Giang Niệm vừa giới thiệu cho Diệp Tùy Phong.

Dựa theo Giang Niệm nói, trần Quy Linh này chỉ có lịch sử hơn mười ngàn năm.

Thật ra chính là sau khi Thần Võ Tiên Đế xưng đế, mới từ nơi khác giao dịch đến một nhóm hạ giới, đặt ở phía nam đảo Phi Tiên.

Bởi vì hạ giới là một nguồn tài nguyên và nhân tài không tẻ, trong đó cũng bao gồm Quy Linh giới.

Về phần trước mười ngàn năm, những tu sĩ giới Quy Linh phi thăng, không phải đã chết trên đường tu luyện thì chính là gia nhập vào các trận doanh khác nhau.

Người còn lưu lại, nghe Giang Niệm nói, trước mắt hẳn cũng chỉ biết một người.

Đó chính là trưởng trấn của trấn Quy Linh, Đại La Kim Tiên, Đồ Chính.

- Một Đại La Kim Tiên mà chỉ làm trưởng trấn sao?

Diệp Tuy Phong cảm thấy có chút kinh ngạc, Tiên giới cũng có người bình thường, thật ra tuyệt đại đa số đều là cấp bậc phía dưới tiên nhân.

Tiên Nhân, Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Tiên Vương, Tiên Tôn, Tiên Đế.

Đại La Kim Tiên, không nói mạnh nhất nhưng cũng là số rất ít, lực lượng trung kiên của Tiên giới. Cấp bậc như thế cũng chỉ là một trưởng trấn, thật có chút quá khoa trương.

- Đây chỉ là tình huống đặc biệt của thành Phi Tiên thôi.

Giang Niệm cười nói:

- Những tiểu trấn chúng ta nhìn thấy, thật ra chính là để đánh dấu mà thôi, dùng để đón đưa tu sĩ cùng thế giới phi thăng.

- Có nhiều chỗ, trưởng trấn còn có thể là Tiên Vương hoặc Tiên Tôn.

Diệp Tuy Phong giật mình.

Hắn còn đang suy nghĩ, nếu trưởng trấn Tiên giới đều có tu vi Đại La Kim Tiên, vậy thì quá khoa trương.

Mấy người chậm rãi đi dạo trên đường phố.

Trong lúc đó, Giang Niệm còn mang theo bọn hắn đi dạo mấy cửa hàng nhỏ.

Những cửa hàng kia có bán đan dược, bán linh thảo, bán linh khí, Tiên Khí, mọi thứ đều đầy đủ.

Chỉ có điều, phẩm cấp đều không cao, đại đa số chỉ dừng lại ở phạm trù linh khí, có mấy món Tiên Khí Hạ phẩm không tệ thì không sai biệt lắm là cao đoạn hóa sắc.

Chương 282: Mua Toàn Bộ

Diệp Tuy Phong đương nhiên sẽ không cảm thấy hứng thú đối với bọn chúng.

Trong không gian trữ vật của hắn còn có một đồng Tiên Khí cực phẩm lấy được từ Thần Võ Tiên Đế, đây ném xuống đất giống như sắt vụn.

Hắn muốn, là thiên tài địa bảo giống như chí bảo Ngũ Hành, tự thân mang theo quy tắc Tiên giới.

Loại vật này, có thể tăng nhanh tốc độ trưởng thành của Tiểu Hắc.

Nhưng rất rõ ràng, trong tiểu trấn, cơ bản sẽ không tồn tại bảo vật cấp bậc này.

Giang Niệm ngược lại dùng tài phú vừa lấy được, mua một Tiên vòng, Tiên Khí phụ trợ trung phẩm, tổng cộng hao tốn năm mươi lăm viên tiên thạch.

Thủ bút này làm cho chủ cửa hàng liên tục ghé mắt, thậm chí muốn đưa mấy đứa con gái chưa xuất giá của mình cho Giang Niệm nói chuyện.

- Ta muốn mua một chút tài nguyên tu luyện đẳng cấp cao, nơi nào sẽ có?

Diệp Tuy Phong lên tiếng hỏi.

Giang Niệm còn ở trong vui sướng khi vừa mua được thứ tốt, cười nói:

- Vậy thì cần phải đi nội thành.

- Nơi đó có Tiên phủ Thần Võ, còn có những thế lực cường đại mở cửa hàng mặt tiền, sẽ bán ra tài nguyên đẳng cấp cao.

- Chỉ có điều giá cả khăng định rất đắt.

Giang Niệm bĩu môi, đối với hắn thì chỉ có sau khi đột phá đến Thiên Tiên Cảnh Giới mới có thể đi loại nơi đó xem một chút.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Xem ra, phải đi nội thành nhìn một chút, phải nhanh giải quyết vấn đề khẩu phần lương thực cho tiểu Hắc.

Lúc nào, cũng uống nguyên dịch Đại Đạo cũng không phải chuyện tốt, ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị mới có thể cân đối dinh dưỡng.

Sau một lát, bọn hắn đi tới trong một cửa hàng tương đối rộng rãi.

Giang Niệm nói cho Diệp Tùy Phong, nơi này chính là trung tâm thuê nhà của tiểu trấn.

Mỗi một tu sĩ vừa phi thăng lên Tiên giới, tốt nhất có thể có một chỗ dung thân trước, sau đó mới tính tới dự định sau này.

- Ôi, Giang đạo hữu!

Sau khi mấy người đi vào, chưởng quỹ nằm sấp trên bàn ngủ gà ngủ gật lập tức tỉnh táo lại.

- Đã 5 năm rồi ta chưa gặp ngươi đây.

Chưởng quỹ rõ ràng có quen biết Giang Niệm, cười nói:

- Xem ra là lại có đạo hữu từ giới Quy Linh phi thăng lên tới.

Hắn đánh giá Diệp Tùy Phong và Cốc U Lan, hơi kinh ngạc nói:

- Hai người này đều là mới tới sao?

- Đúng vậy.

Giang Niệm nói xong, tiến đến bên cạnh chưởng quỹ, thấp giọng nói:

- Hai vị này cũng không phải người bình thường, với lại, bây giờ ta là dẫn đường của bọn hắn.

- Ngươi tốt nhất đừng giở mấy trò tâm địa gian xảo ra.

Chưởng quỹ nhú mày, tin tức này làm cho hắn rất ngoài ý muốn.

Có thể mượn Giang Niệm làm dẫn đường, chí ít cũng phải một viên tiên thạch.

Người vừa phi thăng sẽ không giàu có như thế.

- Yên tâm đi, ta sẽ không đập chiêu bài của mình.

Chương quỹ nói xong, sau đó cười híp mắt nhìn về phía Diệp Tỳ Phong:

- Hai vị đạo hữu, hoan nghênh đến với Tiên giới!

Về mặt Diệp Tỳ Phong lạnh nhạt, nói:

- Ta muốn tìm một chỗ đặt chân ở đây, người lấy tin tức tương quan tới đây trước đi.

Sau khi nhìn qua tình huống của Trần Quy Linh, Diệp Tỳ Phong cũng không tính ở chỗ này.

Bởi vì bên này cũng không có thứ mình muốn, không có gì ý nghĩa quá lớn.

Chỉ có điều, Diệp Tỳ Phong vẫn chuẩn bị một miếng đất để đặt chân, cũng vì phòng ngừa con cháu Diệp gia sau này phi thăng Tiên giới xấu hổ vì không mang đủ tiền.

- Đạo hữu thật sự là sáng khoái!

Chương quỹ cười phi thường thân thiết.

Rất nhanh đã lấy ra toàn bộ tin tức phòng ốc liên quan tới.

Diệp Tỳ Phong xem sơ qua một lần.

Thuê phòng đúng là rất rẻ, một gian phòng bình thường nhất, tiền thuê hàng năm cũng chỉ 50 ngàn linh tinh thôi.

Thuê trên hai mươi năm mới một viên tiên thạch.

Mà mua phòng thì lại đắt hơn rất nhiều.

Giống loại phòng bình thường nhất cũng phải tốn ba bốn mươi viên tiên thạch một căn.

Mà đình viện, hoàn cảnh ưu nhã, có thể xúc tiến tu luyện càng từ mấy chục đến mấy trăm viên tiên thạch.

Diệp Tỳ Phong thanh toán cho Giang Niệm một ngàn viên tiên thạch, có thể mua sắm một biệt thự điều kiện cực kỳ tốt, khó trách hắn sẽ kích động như vậy.

Sau khi xem xong, trong lòng Diệp Tỳ Phong đại khái có hiểu rõ, cũng không cần phải chuẩn bị quá nhiều, mua ba năm trăm phòng nhỏ, trên cơ bản đã đủ.

Nếu Diệp gia phi thắng ba năm trăm người mà còn không cách nào ổn định gót chân ở đây, vậy Diệp Tùy Phong chắc chắn sẽ đập từng người bọn hắn về hạ giới, tu luyện lại một lần.

Chỉ có điều, ngay khi hắn chuẩn bị thương nghị công việc mua sắm thì ngoài cửa hàng bỗng nhiên truyền đến âm thanh ồn ào.

Từ trong nhìn ra, đó là một đám người mặc quần áo phong cách khác nhau, đang cãi lộn gì đó với người trấn Quy Linh.

- Là người của thế giới Thái Hòa.

Giang Niệm nhíu mày nói:

- Thái Hòa giới cũng là một Tiên giới nơi này.

- Chỉ có điều, quan hệ giữa chúng ta và bên đó đều không dễ đối phó.

.....

Trên con đường rộng lớn trong trấn Quy Linh.

Hai nhóm người đang đứng đối diện nhau, cãi vã kịch liệt.

Diệp Tùy Phong nghe đại khái, giống như là người của Thái Hòa giới, muốn hợp tác với người của giới Quy Linh, nhưng người của bên đây không chịu.

Thật ra chỉ là một lần tranh chấp bình thường thôi.

Chỉ có điều trong lời nói của những người thế giới Thái Hòa không che giấu vẻ xem thường chút nào, hình như hợp tác với bọn hắn là cho Quy Linh giới mặt mũi lớn cỡ nào.

Loại thái độ này đương nhiên làm cho đám người kia bất mãn.

Nhìn trong chốc lát, Diệp Tùy Phong đã quay đầu rời khỏi.

Không cần thiết phải tham gia, hưởng hồ hắn cũng không rõ ràng tình huống cụ thể trong chuyện này.

Hắn mới đến vẫn nên điệu thấp một chút thì tốt hơn.

Thế là, hắn đưa trả lại quyền thông tin phòng ốc trong tay cho chương quỹ.

- Toàn bộ phòng ở, còn có đất trống xung quanh vùng phía Nam này, ta muốn hết.

Diệp Tuy Phong mở miệng nói.

- Cái gì?

Chương quý lập tức sững sốt, cho là mình nghe lầm.

- Ý của ngươi là, muốn mua toàn bộ?

Hắn hỏi.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Ách...

Chương quý há hốc mồm, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Hắn đã ở đây mấy trăm năm, cũng đã gặp người mới xuất thân giàu có, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy người nào ngang tàng cỡ đó!

Chỉ sợ những quan to hiển quý nội thành cũng không dám vung tiền như rác như thế!

Chương 283: Lão Gia, Ngài Đang Chuẩn Bị Cho Tộc Nhân Phi Thăng Sau Này Sao?

Ngay cả Giang Niệm ở bên cạnh cũng sững sờ.

- Đạo huynh, ngài không nói đùa chớ, khu vực đó chỉ ít có hơn bốn trăm gian phòng, tuy nói là một nơi vắng vẻ, giá cả không cao, nhưng cũng tuyệt đối không phải là số lượng nhỏ!

Hắn tới gần Diệp Tuy Phong, thấp giọng nói.

- Huống hồ, ngài chỉ có hai người, muốn nhiều phòng như vậy làm gì?

Diệp Tuy Phong nhìn hắn.

- Ai nói ta muốn ở nơi này?

Giang Niệm mở to hai mắt nhìn:

- Ngươi không muốn ở đây thì mua một đống phòng như vật để té à?

Diệp Tuy Phong cười cười, sau đó vỗ vai của hắn, nói:

- Nguyên nhân cụ thể, ngươi không cần phải để ý đến.
- Nếu ngươi đã quen biết chương quỹ thì chuyện này sẽ giao cho ngươi.
- Tốt nhất có thể tìm thêm một số người giúp đỡ quản lý.
- Không cần lo lắng vấn đề tiên thạch.

Nói xong, hắn dẫn Cốc U Lan đi tới khu bên cạnh nghỉ ngơi, rót chén trà, nhìn những người đi đường muôn hình muôn vẻ bên ngoài.

Loại chuyện đơn giản như mua nhà này cứ ném cho Giang Niệm là được rồi.

Dù sao cũng là dùng tiền mượn hắn.

- Lão gia, ngài đang chuẩn bị cho tộc nhân phi thăng sau này sao?

Cốc U Lan vừa nhìn đã xem thấu tâm tư Diệp Tuy Phong.

Hắn gật đầu:

- Cũng không riêng gì người Diệp gia, hiện tại Hạ giới cộng tôn Vân Tiêu, cũng có thể coi là người một nhà.
- Để sau khi bọn hắn phi thăng ít nhất có một chỗ an thân, thật ra đối với Tiểu Hắc cũng là một chuyện tốt.

Tu sĩ bản giới phát sáng ở Tiên giới, cũng có thể trả lại cho thế giới lúc đầu của mình.

- Ý nghĩ của ngài đúng là không ai bằng.

Cốc U Lan mỉm cười nói.

Diệp Tuy Phong bĩu môi:

- Chủ yếu là tiền quá nhiều, chồng chất ở trong kia, nhìn rất khó chịu.
- Cái thứ đồ này, nếu không tiêu xài thì không khác gì đồng đá, không có bất kỳ giá trị gì.

Cốc U Lan nhin không được bật cười.

Loại lời này, chỉ có thể nghe được từ trong miệng lão gia mà thôi.

Nàng sớm đã quen rồi.

Sau một lát, bỗng nhiên có mấy nữ tử tư thái thướt tha từ trong cửa hàng đi tới.

Dáng người các nàng xinh đẹp, bung một chút linh quả tỏa hương khí ra bốn phía, còn có vài hũ rượu ngon, đi lên phía trước, đặt linh quả linh bàn, đồng thời rót rượu ngon cho hai người Diệp Tùy Phong.

Trên mặt từng người đều mang theo nụ cười quyến rũ.

Mà hình như Giang Niệm cũng đã bàn bạc với chương quỹ xong, đi tới.

- Đạo huynh, đây là danh sách chi tiết về các căn nhà, giá cả tuyệt đối không có vấn đề, ngài có thể xem.

Hắn đưa tới một ngọc phù, giọng đã biến thành cung kính.

Diệp Tùy Phong không để ý những nữ tử đang nhìn trộm mình kia, nhận lấy ngọc phù.

Tổng cộng có hơn bốn trăm phòng, lại thêm một chút đất trống hoang vu, tổng cộng là hơn ba ngàn tiên thạch một chút.

Đoạn thời gian trước, tổng tiên thạch đầu tư trên mấy chục ngàn tháp Khởi Nguyên trên là hơn một ngàn tỷ viên.

Hiện tại, trên người hắn chỉ còn lại hơn hai ngàn năm trăm tỷ viên.

Ừm, không phải rất nhiều nhưng mua nhà thì vẫn đủ...

Nghĩ nghĩ, Diệp Tùy Phong lấp bốn ngàn viên tiên thạch, đưa cho Giang Niệm.

- Tiên còn dư thì dùng để thuê một số người đến đó quản lý, lại trồng thêm một chút hoa cỏ cây cối, nói chung tự người xem mà làm đi.

Hắn không lựa chọn dùng linh tinh để thanh toán, vì tỉ lệ trao đổi giữa chúng quá khoa trương.

Mà nói không chừng, sau này linh tinh còn có tác dụng khác.

Giang Niệm nhìn thấy nhiều tiên thạch như vậy làm cho hắn trợn cả mắt lên.

Người này, thậm chí ngay cả tiên thạch cũng có, ở hạ giới, sao hắn có thể thu hoạch được nhiều tiên thạch như vậy?

Nhưng Giang Niệm cũng không hỏi vấn đề ngu xuẩn này với ông chủ của mình.

- Ngài yên tâm, ta nhất định an bài thỏa đáng!

Hắn vỗ ngực nói.

Chỉ một lúc, Giang Niệm đã làm xong xuôi tất cả khế đất.

Sau khi giao dịch hoàn thành, chương quỹ cũng muốn tìm cách kết thân với Diệp Tùy Phong, điên cuồng nháy mắt cho các thiếu nữ kia.

Nhưng Diệp Tùy Phong cũng không có loại hứng thú này, sau khi lấy được khế đất thì lập tức mang theo Cốc U Lan và Giang Niệm rời khỏi nơi này.

Rất nhanh, bọn hắn đã đi tới một mảnh kiến trúc.

Nơi này ở khu vực biên giới của tiểu trấn, cũng không có nhiều người ở, trên cơ bản đều là một chút người không có thân gia mới đến đây thuê phòng.

Chỉ là bọn hắn không biết, phòng của mình đã thay chủ.

- Sau này phải sửa sang nơi đây cho đẹp mắt một chút, phải có chút dáng vẻ của Tiên gia mới được.

Diệp Tùy Phong nói với Giang Niệm.

Giang Niệm liên tục gật đầu, nhớ kỹ tất cả yêu cầu.

- Giang đạo hữu!

Bỗng nhiên, một âm thanh già nua truyền đến.

Bên cạnh là một lão giả mặc trường sam màu đen, đi tới.

- Sao ngài lại tới nơi này?

Hắn quay đầu, nhìn hai người Diệp Tùy Phong một chút, lập tức bừng tỉnh.

- Thì ra là Quy Linh giới chúng ta lại có đạo hữu phi thăng.

Nói xong, hấn chấp tay với Diệp Tỳ Phong.

Giang Niệm cười nói:

- Diệp đạo huynh, đây chính là một vị đạo hữu ta đã nhắc với người, phi thăng vào năm năm trước, một vị lão tổ của đại tông nhất phẩm.

Lão giả nghe vậy, lập tức cười khỏ.

- Cái gì đại tông nhất phẩm, cái gì lão tổ.

- Sau khi đến Tiên giới, ta mới biết được thứ này không phải là gì cả!

- Sớm biết như vậy, ta đã không phi thăng, an hưởng tuổi già ở hạ giới cũng là một chuyện tốt.

Lão lắc đầu thờ dài.

Diệp Tỳ Phong im lặng.

Loại tâm tính này chắc là rất phổ biến ở Tiên giới.

Lúc người phi thăng ở hạ giới, thường thường đều là đứng trên đỉnh cao nhất, chấp chưởng phong vân, phong quang vô hạn.

Nhưng sau khi tới Tiên giới lại bị đánh về nguyên hình.

Loại cảm giác chênh lệch đó không phải hai câu ba là có thể nói rõ.

Người trẻ tuổi còn tốt, trong lòng bọn hấn có khát vọng, vì trở nên mạnh hơn, có được thiên địa càng rộng lớn hơn nên mới phi thăng Tiên giới.

Nhưng cùng loại với lão tổ trước mắt này, trên cơ bản đã đến cuối cùng trên con đường tu luyện.

Nếu không có lòng thì đúng là không bằng tiêu điều tự tại ở hạ giới.

Chương 284: Đều Là Người Phi Thăng..... Vì Sao, Chênh Lệch Lại Lớn Như Vậy!?

- Tiên giới cũng có phạm tục.

Giang Niệm nói:

- Chờ sau khi người quen thuộc Tiên giới, nếu thật không có lòng tu luyện, lấy tu vi Địa Tiên của đạo hữu, đi đến thế giới phạm tục cũng có thể trở thành cầm lái một phương.

Tiên cảnh giới, nói cho cùng, thật ra cũng không yếu.

Tiên giới lớn như vậy, luôn có đất dung thân.

Muốn tìm một nơi nằm giữa an nhàn, khẳng định không có vấn đề gì.

Lão giả cười khở gật đầu, đã có quyết định này.

Sau đó, lão nhìn Diệp Tỳ Phong một chút, hỏi:

- Vị đạo hữu này, cũng thuê nhà ở đây sao?

- Ha ha, nơi này mặc dù vắng vẻ, nhưng được cái tiền thuê tiện nghi, sau này chúng ta chính là hàng xóm.

Diệp Tỳ Phong còn chưa kịp nói chuyện, Giang Niệm ở bên cạnh đã ho hai tiếng, nói:

- Đạo hữu hiểu lầm.

- Diệp đạo huynh cũng không ở nơi này, hấn chỉ là đến xem nhìn nhà của mình mà thôi.

- Thuận tiện nói cho người một, tất cả gian nhà trong khu vực này, hiện tại đều thuộc về Diệp đạo huynh.

- Các người, hiện tại đều là khách trọ của hấn.

Giang Niệm nói xong, lão giả trừng trừng mắt, một câu cũng không nói nên lời.

Mãi đến khi bọn hấn đi, lão mới chậm chạp không cách nào lấy lại tinh thần.

Sau một hồi lâu, lão chỉ có thể thở thật dài.

- Đều là người phi thăng..... Vì sao, chênh lệch lại lớn như vậy!?

.....

Trong một lầu các cao nhất trong trấn Quy Linh.

Một nam tử với thân hình cao lớn, ánh mắt cương nghị mà trầm ổn, ngồi ở trong lầu cao nhất.

Hắn chính là trưởng trấn của trấn Quy Linh, Đại La Kim Tiên, Đồ Chính.

Lúc này, một thị vệ đang đứng ở phía dưới bẩm báo gì đó.

- Đại nhân, người của Thái Hòa giới lại tới gây sự.

- Nói là muốn tiến hành hợp tác làm ăn với chúng ta, cùng nhau phát triển.

Đồ Chính nghe xong, lạnh lùng hừ một tiếng.

- Không cần quan tâm bọn gia hỏa này, vẫn muốn tìm hiểu bí mật của chúng ta, với lại phía sau khẳng định có người sai sử.

Về mặt hắn âm trầm.

Mỗi một hạ giới đều có thủ đoạn sống còn của nó.

Giới Quy Linh chủ yếu là trồng linh thực, nhưng bọn hắn sản xuất linh thực, cho dù là khối lượng và số lượng đều luôn dẫn trước nơi khác.

Cho nên, rất nhiều người đều vô cùng hứng thú đối với bí mật này, muốn tìm tòi hư thực.

Đồ Chính sinh sống ở đây nhiều năm như vậy, đương nhiên là thấy rõ ràng.

- Tuân mệnh.

Thị vệ cung kính nói, chuyện giống hôm nay, không phải lần một lần hai, hắn biết nên xử lý như thế nào.

Sau khi thị vệ đi ra ngoài không lâu, lại có một người đến đây cầu kiến.

Chính là chương quỹ quản lý cho thuê phòng.

Đồ Chính hơi cảm thấy kinh ngạc, đây chính là một khách quý ít gặp.

Chẳng lẽ bên phía phòng cho thuê xảy ra vấn đề gì sao?

- Bái kiến Đồ đại nhân!

Sau khi chưởng quỹ đi vào thì cung kính hành lễ.

- Ừm, có chuyện gì không?

Đồ Chính hỏi.

Chưởng quỹ ngẩng đầu lên, nói:

- Đại nhân, là như thế này, nửa ngày trước, Giang Niệm phụ trách tiếp dẫn người phi thăng có mang theo hai mới người đến.

- Ta vốn tưởng là bọn hăn đến thuê phòng.

- Nhưng không ngờ, người mới vừa phi thăng lên Tiên giới này lại trực tiếp mua toàn bộ vùng đất phía Nam của tiểu trấn, tổng cộng hơn bốn trăm phòng ở, với lại còn dùng tiên thạch để thanh toán!

- Chuyện như thế, chưa từng nghe thấy, ta cảm giác chuyện này có chút kỳ quặc, cho nên tới thông báo cho ngài một tiếng.

Chưởng quỹ nói xong, Đồ Chính lập tức nhíu mày.

Hăn biết Giang Niệm, với lại trước đó không lâu, hăn còn chủ động từ chức người tiếp dẫn.

Vốn cho rằng chỉ là đơn xin từ chức bình thường, hiện tại xem ra, hình như cũng không tầm thường.

Một người vừa phi thăng lại có tài lực đáng sợ như vậy.

Chẳng lẽ hăn là cao tầng từ trong mấy thế lực kia, phi thăng lên tới?

Vẻ mặt Đồ Chính nghiêm túc.

Nếu thật như vậy, chắc hẳn người này biết chuyện liên quan tới món bí bảo kia, mà món bí bảo kia là chỗ căn bản Quy Linh giới dựa vào để sinh tồn.

- Bây giờ, người này đang ở đâu?

Đồ Chính hỏi.

Chưởng quỹ trả lời:

- Đã ra khỏi trấn Quy Linh, nhìn phương hướng thì chắc là đi nội thành thành Phi Tiên.

Đồ Chính cau mày.

Bí bảo có liên quan quá lớn, nếu tiết lộ ra ngoài thì hậu quả khó mà lường được.

Xem ra, mình nhất định phải tự mình đi gặp người mới này một lần.

...

Thành Phi Tiên, nội thành.

Mấy người Diệp Tỳ Phong dạo bước trên đường phố náo nhiệt.

Nơi này phồn hoa hơn trấn Quy Linh rất rất nhiều.

Tỳ tiện đi lòng vòng, Diệp Tỳ Phong đã đi tới một bảo lâu nhìn tương đối xa hoa.

Trong lâu người đến người đi, từng người đều nhìn cực kỳ quý khí.

- Diệp huynh, nơi này là cửa hàng dưới trướng Tiên phủ Thần Võ, chắc là tiêu phí nơi xa hoa nhất trong thành Phi Tiên.

Giang Niệm nhỏ giọng nói, âm thanh hơi có chút run rẩy.

Loại nơi như thế này, hẳn chưa từng tới bao giờ.

Bởi vì trên kệ hàng, một bình tiên đan cấp thấp nhất cũng không phải mình trước kia có thể mua được.

Trái lại, vẻ mặt Diệp Tỳ Phong lại rất bình tĩnh, thật giống như thường xuyên đến.

- Ngươi tùy ý, ta xem trước một chút.

Diệp Tỳ Phong nói xong, sau đó bắt đầu đi dạo bốn phía.

Đồ bán trong này thật sự là trân quý hơn trấn Quy Linh rất nhiều.

Trên cơ bản đều là từ cấp bậc Tiên Khí trở lên, với lại phẩm chất đều rất phi phàm.

Thậm chí còn có mấy món Tiên khí Thượng phẩm được bày ra ở vị trí bắt mắt nhất.

Hiển nhiên, đó là bảo vật trấn điểm của nơi đây.

Yết giá thấp nhất: Năm ngàn viên tiên thạch.

Diệp Tuy Phong khẽ lắc đầu, loại đồ này vẫn khác rất xa với mong muốn của hắn.

Hắn suy nghĩ, vẫn tìm được chương quỹ của cửa hàng, nói ra yêu cầu của mình.

- Trong tiệm các người có vật liệu Tiên Khí cực phẩm trở lên hay không, hoặc thiên tài địa bảo cũng được.

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Người nói gì?

Chương quỹ lập tức sững sờ.

Diệp Tuy Phong xuất ra mấy chục ngàn viên tiên thạch, phô bày tài lực của mình.

Như vậy hắn sẽ tránh được rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Hắn cũng không muốn sau khi bị trào phúng một châu, lại có người nhảy ra đánh mặt.

Chương quỹ nháy mắt, xác nhận mình không nhìn lầm, sau đó mới dùng vẻ mặt kỳ quái nói:

- Nếu như đạo hữu không ngại, chúng ta đi nội đường nói chuyện.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Chương 285: Thông Thương Thiên Hạ

Sau một lát, hai người đã tới trong một gian phòng yên tĩnh ưu nhã.

Trà nóng tỏa ra hương khí bốn phía, đã dâng lên.

- Bên ngoài nhiều người phức tạp, đạo hữu chớ nên trách tội.

Chương quỹ khách khí nói, sau đó ngồi xuống:

- Ừm ta muốn mạo muội hỏi một câu.
- Có phải ngươi... Mới vừa tới đến Tiên giới không lâu hay không?

Diệp Tùy Phong nhíu mày:

- Làm sao ngươi biết?

Hắn còn thật có chút kỳ quái, chẳng lẽ biểu hiện vừa rồi của mình có vấn đề gì hay sao?

- Trách không được.

Chương quỹ cười mở cười một tiếng, nói:

- Nếu như sống Tiên giới thì chắc chắn không thể nào hỏi có cực phẩm Tiên Khí hay không?

Diệp Tùy Phong nhíu mày, có chút không hiểu.

Chương quỹ rất nhanh giải thích nói:

- Đạo hữu mới đến, có chỗ không biết.
- Mặc dù cấp bậc Tiên Khí chỉ phân thành bốn loại hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, nhưng chênh lệch trong cùng một cấp bậc lại rất lớn.
- Tiên khí Thượng phẩm kém nhất thì một hai ngàn tiên thạch là đã có thể mua được.
- Nhưng Tiên khí Thượng phẩm tốt nhất thì có thể phải tốn 100 ngàn tiên thạch, mà cũng chưa chắc có thể mua được.
- Về phần Tiên Khí cực phẩm...

Chương quỹ cười ha ha:

- Loại vật liệu cấp bậc đó, mỗi một kiện đều có đạo vận gia trì, cực ít truyền thế, mặc dù có một số ít bộc lộ ra ngoài, nhưng cũng sẽ bị các thế lực lớn lấy đi trong thời gian ngắn.
- Cực phẩm Tiên Khí đỉnh tiêm thì ngay cả Tiên Vương, Tiên Tôn cũng thèm nhỏ nước dãi!

- Cho nên đạo hữu hỏi ra câu nói kia... Vô ý mạo phạm, quả thực là có chút ngoài nghề.

Nghe chương quỹ nói xong, Diệp Tỳ Phong mới chợt hiểu ra.

Thì ra chuyện là như vậy, hẳn còn tưởng rằng Tiên Khí cực phẩm cũng chẳng qua là vũ khí hơi đắt một chút thôi.

Hắn nhìn trong không gian tùy thân một chút, mấy chục món Tiên Khí cực phẩm chất lung tung thành một đống.

Thật không ngờ, cái đồ chơi này lại trân quý.

- Nếu nói như thế, nơi này của ngươi chắc là không có loại bảo vật cấp bậc đó sao?

Diệp Tỳ Phong khẽ thở dài, hẳn chỉ muốn tìm cho Tiểu Hắc một chút đồ ăn mới mà sao lại khó khăn như vậy.

- Thật có lỗi, xác thực không có thứ ngươi muốn.

Chương quỹ nói, sau đó tiếng nói bỗng nhiên đổi:

- Chỉ có điều, nếu như ngươi thật sự có nhu cầu, có thể thử đến thông thương Thiên Hạ một chút.

- Đó là cái gì?

Diệp Tỳ Phong khiêu mi.

Chương quỹ cười nói:

- Đó là một thương hội siêu cấp có thể tiến hành truyền tống hàng hóa vượt qua hư không.

- Đồ vật trong đó nhiều như sao trên trời, chỉ cần ngươi có thể nghĩ tới thì muốn gì cũng có.

- Nhưng phí để vào cửa thương hội lại tương đối cao, người bình thường chúng ta cũng sẽ gọi nó là thương hội chỉ dành cho nhà giàu.

Sau đó, chương quỹ giải thích cặn kẽ cho Diệp Tỳ Phong một lần về thông thương Thiên Hạ này.

Nó là một thương hội siêu cấp vượt ngang hơn phân nửa Tiên giới, với lại còn tinh thông thủ đoạn không gian, thủ đoạn Hư Giới.

Thông qua trận bán đặt biệt nào đó, người không cần bước chân ra khỏi nhà chỉ cần tiến vào trong Hư Giới thì tất cả tin tức của thương phẩm đều ở trong.

Người chọn trúng thương phẩm này, chỉ cần hoàn thành giao dịch thì bọn hắn sẽ thông qua thủ đoạn không gian, trực tiếp khóa vực truyền tổng hàng hóa tới.

Người chỉ cần thanh toán phí tổn truyền tổng tương ứng là được rồi.

Diệp Tùy Phong nghe vậy, cuối cùng đột nhiên hiểu ra.

Mẹ nó, đây không phải chính là một khu vực giao dịch online sao?

Qua tháng mới, cầu kim phiếu, cầu đề cử, cứ mỗi 20kp/ bảo 1 chương, cảm ơn các đạo hữu đã đồng hành cùng team thời gian qua!

.....

Trần bảo lâu, trong một gian phòng trang nhã.

Chương quỹ vô cùng nhiệt tình giới thiệu kỹ càng về phương thức vận hành của thông thương Thiên Hạ cho Diệp Tùy Phong.

Các tu sĩ có thể tự mình bán ở Hư Giới, người mua thì chỉ cần ở nhà và lựa chọn thương phẩm trong đó.

Sau khi xác nhận mua sắm, hai bên thông qua trận bán truyền tổng được thông thương Thiên Hạ cung cấp để tiến hành giao dịch hàng hóa trực tiếp.

Theo Diệp Tùy Phong, đó rõ ràng chính là một khu vực giao dịch online siêu cấp vượt ngang hơn phân nửa Tiên giới.

Thậm chí thông thương Thiên Hạ còn cung cấp một loạt phục vụ hậu mãi.

Ví dụ như hàng hóa khối lượng không quá lớn có thể tiến hành trả hàng.

Còn có bao đổi mười năm, bảo hành sửa chữa cả đời đối với các loại đơn mua sắm nhất định.

Sau khi Diệp Tỳ Phong nghe được, trong lòng thầm chửi mẹ nó.

Hắn đây là đột nhiên đi tới xã hội khoa học kỹ thuật hiện đại sao?

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, cũng có thể hiểu được.

Nền văn minh Tiên giới, phát triển đâu chỉ hàng triệu năm.

Cho dù nơi này lấy thực lực vi tôn, chiến lực cá nhân bị phóng đại vô hạn thì ở những phương diện khác cũng sẽ không kém quá xa.

Ví dụ như phương diện đồ ăn, cuộc sống hàng ngày, giao thông xuất hành, hoặc một ít chỗ ăn chơi.

Thật ra đều đã đạt đến tiêu chuẩn cực kỳ cao.

- Vậy người nói muốn đăng ký thông thương Thiên Hạ này...
Ách, tiến vào như thế nào?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Mua sắm trận bàn truyền tống thông thương Thiên Hạ là được.

Chương quỹ nói:

- Trong thành Phi Tiên có thương hội do thông thương Thiên Hạ thiết lập, một cái trận bàn cần ba ngàn tiên thạch.

- Ba ngàn tiên thạch đã có thể miễn cưỡng mua sắm một món Tiên khí Thượng phẩm không tệ, ha ha, cho nên chúng ta mới nói, đó là thương hội chỉ dành cho nhà giàu.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

Đợi lát nữa đi mua ngay một trận bàn đi, xem thông thương Thiên Hạ này đến cùng như thế nào.

Nếu quả thật có thể mua được bảo vật pháp tắc thì cũng tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

- Cảm ơn chương quỹ đã thông báo.

Diệp Tỳ Phong chấp tay, sau đó nói:

- Vậy như vậy đi, người lấy cho ta một nhóm tiên quả, vừa hay ta muốn nếm thử.

- Lấy nhiều loại một chút, khoảng 10 ngàn tiên thạch là được.

Cho dù chương quỹ này xuất phát từ loại nào mục đích cũng đều đã giúp mình một chuyện.

Hắn cũng không muốn nợ ơn người khác, dù chỉ có một chút.

Trong lòng chương quỹ cũng hiểu ra, cười nói:

- Ngài thật sự là quá hào sảng, 10 ngàn tiên thạch có lẽ đã có thể dọn sạch tiệm chúng ta rồi.

- Yên tâm, ta nhất định sẽ tính giá ưu đãi nhất cho ngài, cũng chào mừng ngài sau này lại đến.

Một vụ làm ăn lớn đã hoàn thành như vậy.

Chương 286: Ưu Đãi Đặc Biệt

Chương quỹ đi chuẩn bị tiên quả, Diệp Tùy Phong thì ra khỏi phòng, đi dạo trong đại sảnh.

Nhưng vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy một trận tranh chấp đang xảy ra.

- Đây không phải Giang Niệm sao?

- Không ngờ loại nghèo kiệt xất như Quy Linh giới các người cũng dám tiến Trân Bảo lâu?

- Là đến mở mang hiểu biết sao, ha ha!

Một đám người mặc trường sam màu xanh đen đi đến bên cạnh Giang Niệm, cao giọng cười nói.

Lập tức làm cho đám người gần đó nhìn qua.

Diệp Tùy Phong nhíu mày, đám người này chính là đám người gây ồn ào trước đó không lâu, ở trấn Quy Linh.

Nghe Giang Niệm nói, đó là người của thế giới Thái Hòa, cũng là người mà Quy Linh giới không thể nào ứng phó.

Nhìn ánh mắt khinh bỉ của bọn hắn, Diệp Tùy Phong khẽ lắc đầu, sao ở Tiên giới cũng có loại gia hỏa ngu xuẩn ngây thơ

này chứ.

- Vương Thành Chu, ta ở đây thì có liên quan gì tới ngươi!

Vẻ mặt Giang Niệm đen lên, bị trào phúng ở trước mặt như vậy, cho dù là ai thì cũng sẽ không có vẻ mặt tốt.

- Ôi ôi ôi, còn gấp đâu.

Vương Thành Chu dẫn đầu, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Thật ra, ta cũng có thể hiểu được tâm trạng của ngươi.

- Dù sao thì không được ăn thịt heo, nhưng đến xem heo chạy cũng là chuyện hợp tình hợp lý nha, ha ha.

Mấy người ồn ào cười to, ý trào phúng không che giấu chút nào.

Vẻ mặt Giang Niệm phẫn nộ, mắt thấy xung đột sắp nổi lên.

- Giang Niệm.

Diệp Tuy Phong gọi một tiếng, sau đó vẫy vẫy tay, gọi hắn tới.

Không cần phải đi tranh cãi cao thấp.

Khi tranh chấp với người ngu xuẩn thì người khác thường thường sẽ không phân biệt được đến cùng ai mới là ngu xuẩn.

Với lại cái loại người này, thường thường sẽ kéo ngươi xuống thấp đến giống với cấp bậc của hắn, sau đó lại dùng kinh nghiệm phong phú của mình đánh bại ngươi.

Nói tóm lại, quá mất thân phận.

- Bọn hắn vẫn luôn đều như vậy sao?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Vẻ mặt Giang Niệm vẫn có chút không cam lòng, gật đầu nói:

- Đúng vậy.

- mấy tên đáng chết này bởi vì chúng ta từ chối tới hợp tác mà đến đây chơi ngáng chân.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Thái Hòa giới, hắn nhớ kỹ cái tên này.

- Kinh doanh của Quy Linh giới là cái gì?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Chủ yếu là bán ra linh dược, ở phía Bắc của trấn Quy Linh, có một dược viên rất lớn, đó là nguồn kinh tế chủ yếu của chúng ta.

- Với lại, chúng ta có phương thức bồi dưỡng đặc biệt nên khối lượng linh dược đều là thượng thừa.

- Thật ra đám người kia chính là tại ngấp nghé cơ mật của chúng ta.

Giang Niệm trả lời.

- Phương thức gì?

Diệp Tỳ Phong cảm thấy hứng thú hỏi.

Giang Niệm lắc đầu:

- Chuyện này chỉ có cao tăng mới biết.

- Đó là gốc rễ đặt chân của chúng ta, khẳng định sẽ bị không chế chặt chẽ.

Diệp Tỳ Phong ồ một tiếng.

Hôm nào có thời gian, hấn có thể đi hỏi một chút, nếu mình có thể ra thêm chút sức, cũng sẽ không keo kiệt.

Dù sao, tất cả mọi người đều là tu sĩ đến từ cùng một thế giới.

Qua sau một khoảng thời gian, chương quỹ đã chuẩn bị xong tiên quả, đi tới.

- Đạo hữu, đây là đồ ngài muốn, còn có danh sách chi tiết, còn xin xem qua một chút.

Chương quỹ cười nói, không phải khách khí bình thường.

Diệp Tỳ Phong xem sơ qua, đại bộ phận đều là tiên quả, các loại phẩm cấp đều có, chất thành núi nhỏ.

Sau này nếu nuôi chó mèo gì thì có thể cho chúng nó xem như thức ăn cho chúng.

Trừ cái đó ra, còn có mấy quyển kiến thức căn bản về Tiên giới, giới thiệu các loại thể lực trong thành Phi Tiên.

Những thứ này đều là hàng tặng kèm.

Tổng cộng giá cả là hơn 8,500 viên tiên thạch.

Xem ra chương quỹ nói không sai, mình đúng thật là đã quét sạch cả tồn kho của người ta.

- Có lòng.

Diệp Tuy Phong nhận lấy vật liệu, sau đó sắp xếp gọn tiên thạch, đưa tới.

Vẻ mặt chương quỹ tươi cười, nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, ngài chính là quý khách của Trân Bảo lâu chúng ta, nếu như sau này có cần, ta sẽ tìm kiếm thêm một chút tiên quả cho ngài.

- Có thể.

Diệp Tuy Phong gật đầu, cũng coi là thuận tiện giao hảo.

Sau khi hoàn thành giao dịch, hắn cũng không ở lâu, mang theo hai người Cốc U Lan rời khỏi Trân Bảo lâu.

Sau khi bọn hắn đi, một tiểu nhị trong tiệm xích lại gần chương quỹ, thấp giọng nói mấy câu.

Chương quỹ khẽ nhú mày, sau đó khóa chặt ánh mắt trên đám người Thái Hòa giới.

...

Đám người Vương Thành Chu đang thoải mái sau khi nhạo báng Giang Niệm xong.

Rất nhanh đã chọn được thứ mình muốn, cầm tới chỗ quầy tính tiền.

Đều là chút đồ chơi nhỏ, tổng cộng cũng chỉ hai mươi mấy viên tiên thạch.

Mặc dù bọn hắn trào phúng người của Quy Linh giới nghèo, nhưng thật ra chính bọn hắn cũng không giàu hơn bao nhiêu.

- Tính tiền.

Tiểu nhị ai một tiếng, sau đó rất nhanh đã tính xong, cười híp mắt hỏi:

- Khách quan, ngài là Vương Thành Chu của Thái Hòa giới sao?

Vương Thành Chu lập tức khiêu mi:

- Không ngờ người lại nhận biết ta?

Hắn lập tức vui mừng, tên của mình nổi tiếng như vậy từ khi nào, thậm chí ngay cả tiểu nhị Trân Bảo lâu cũng biết!

- Đương nhiên nhận biết.

Khuôn mặt tiểu nhị vẫn tươi cười vẫn như cũ, nói:

- Chương quỹ của chúng ta đã cố ý dặn dò.

- Chỉ cần là người của thế giới Thái Hòa mua đồ ở Trân Bảo Các chúng ta thì đều sẽ nhận được ưu đãi đặc biệt.

- Ưu đãi gì?

Vương Thành Chu mừng rỡ quá đôi, đây thật là niềm vui ngoài ý muốn!

Tiểu nhị duỗi ra một ngón tay ra:

- Tăng giá gấp mười lần.

- Hà

Vương Thành Chu lập tức ngơ ngác, người gọi cái này gọi là ưu đãi sao?

Cái này mẹ nó không phải tăng gấp mười lần sao!

- Không chỉ như vậy.

Tiểu nhị tiếp tục nói:

- Trong thành Phi Tiên, chỉ cần là sản nghiệp dưới cờ Trân Bảo lâu, tất cả đều sẽ tăng giá gấp mười lần.

Hắn chỉ mấy thứ đồ chơi nhỏ trước mặt.

- Mấy người các người, hoặc trả tiền, hoặc xéo đi.

Sau đó, hắn không tiếp tục để ý bọn hắn nữa.

Đám người Thái Hòa giới cứ thế đứng ngậy người, hai mặt nhìn nhau.

Hiển nhiên, Trân Bảo lâu là cố ý nhằm vào bọn họ.

Thế nhưng, bọn hấn đến cùng đã đắc tội người nào?

.....

Chương 287: Lão Gia, Nếu Như Có Người Ngoài Nghe Được Câu Nói Này Của Ngài Sẽ Thổ Huyết Mà Chết

Sau khi rời khỏi Trân Bảo lâu, Diệp Tùy Phong trực tiếp đi thẳng tới thông thương Thiên Hạ.

Trong mấy món chương quỹ tặng thêm có địa đồ chi tiết của thành Phi Tiên.

Trước mắt, mọi người đều không thấy độ cường đại của nó.

Nhưng tu sĩ đẳng cấp càng cao thì càng hiểu rõ, thế lực cường đại này đáng sợ đến mức nào.

Thương nghiệp chiếm hơn phân nửa Tiên giới tuyệt đối không phải là hạng người hời hợt có thể làm được.

Diệp Tùy Phong mang theo mấy người Cốc U Lan, đi vào.

- Chào ngài.

Tiểu nhị trước mặt là một nữ tử tướng mạo cực kỳ xuất sắc, xem tu vi lại là cường giả Tiên Cảnh giới.

Mà ở chỗ sâu trong phòng còn có mấy vị càng cường đại hơn đang ẩn nấp trong đó.

- Xin hỏi ngài cần gì sao?

Trên mặt nữ tử mang nụ cười tiêu chuẩn.

- A, ta muốn một khối trận bàn gì đó của các ngươi.

Diệp Tùy Phong nói.

- Được, ngài chờ một lát.

Động tác của nữ tử rất nhanh, từ trong phòng lấy ra một trận bàn phong cách cổ xưa, trực tiếp đưa tới.

Hình như, cũng không lo lắng Diệp Tùy Phong cầm lấy nó bỏ trốn.

Diệp Tùy Phong nhận lấy trận bàn, nhìn kỹ một chút.

Nó đại khái to như cái đĩa, là trận pháp dùng một loại vật liệu trân quý chế tạo thành.

Phía trên có khắc đạo văn cực kỳ tinh thâm, tùy tiện nghiêng mắt nhìn thêm vài lần thì phát hiện trên trăm loại trận pháp khác nhau.

Trận pháp truyền tông hư không, trận pháp khắc ấn thần hồn, cửa vào Hư Giới, khí tức bất, không phải trường hợp cá biệt.

Bản thân trận bàn này đã là một bảo vật khó lường, ba ngàn tiên thạch, thật không tính quá đắt.

- Thứ này sử dụng thế nào?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Nữ tử cười trả lời:

- Rất đơn giản, ngài chỉ cần phân ra một tia lực lượng thần hồn tiến hành dung hợp với trận bàn là nó sẽ bắt đầu cảm ứng với thân phận của ngài.

- Sau đó, ngài có thể đi vào trong Hư Giới, chọn lựa thương phẩm ngài ưa thích.

- Phương pháp sử dụng chi tiết thì chúng ta sẽ giao cho ngài sau khi hoàn thành giao dịch.

- Một khi trận bàn xảy ra vấn đề gì, chúng ta sẽ cung cấp sửa chữa miễn phí, nếu có lỗi sẽ bồi thường gấp ba.

Nghe nàng nói xong, Diệp Tùy Phong hiểu.

Thì ra trận bàn này chính là một khóa thân phận, giống như ghi tên trên cửa vào.

Cái gọi là Hư Giới chắc giống với internet ở thế giới khoa kỹ.

- Được rồi, lấy cho ta hai cái.

Diệp Tuy Phong nói.

Hắn chuẩn bị mua cho Cốc U Lan một cái, thông thương Thiên Hạ có quy mô rất khổng lồ, nhất định có thể mua được rất nhiều nguyên liệu nấu ăn không tẻ.

- Vâng, ngài chờ một lát.

Ý cười trên mặt nữ tử càng tươi hơn, thường xuyên có người mua trận bàn, nhưng đẹp trai như vậy, còn sáng khoái như vậy thì thật là không thấy nhiều.

Hiệu suất làm việc của thông thương Thiên Hạ rất cao, không lâu lắm đã thấy nữ tử cầm lấy hai chiếc hộp tinh mỹ, đi tới.

- Trận bàn ở trong này, có ấn ký liên lạc với thông thương Thiên Hạ chúng ta.

- Nếu có vấn đề gì, ngài có thể liên hệ chúng ta bất cứ lúc nào.

Nữ tử nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, chính là phục vụ khách hàng thôi.

Hắn lấy ra tiên thạch, sau khi hoàn thành giao dịch thì lập tức rời khỏi thông thương Thiên Hạ.

Có thứ này, Diệp Tuy Phong lập tức không có hứng thú đối với những nơi khác trong thành Phi Tiên.

Hắn suy nghĩ, nói với Giang Niệm:

- Người đi về trước đi, dựa theo ta nói, cố gắng bố trí mảnh đất kia cho tốt giúp ta, gặp phải vấn đề gì thì cứ trực tiếp nói cho ta biết.

Nói xong, Diệp Tuy Phong lấy ra một viên ngọc phù thông tin.

Có mấy thứ được chương quỹ tặng kèm, hắn tạm thời cũng không cần dùng người hướng dẫn này.

Giang Niệm nhận lấy ngọc phù, trong lòng hơi kinh ngạc.

Mới không đến một ngày, hắn lừa số tiền này hình như có chút quá dễ dàng rồi.

Nhưng hắn đương nhiên sẽ không nói thêm cái gì, sau khi cất kỹ ngọc phù thì cung kính rời khỏi.

- Lão gia, tiếp theo chúng ta đi đâu?

Cốc U Lan hỏi:

- Hay, chúng ta đi xem một chút mỹ thực của Tiên giới như thế nào?

Diệp Tuy Phong không khỏi cười một tiếng:

- Người thật sự xem ta là con hàng ham ăn sao?

- Mỹ thực Tiên giới, sau này người chậm rãi nghiên cứu đi, chúng ta tìm chỗ đặt chân trước.

Cốc U Lan gật đầu cười.

Sau đó, Diệp Tuy Phong mang theo nàng đi tới trong đại sảnh chính vụ của thành Phi Tiên.

Đây là nơi do Tiên phủ Thần Võ thiết lập, trong đó có các loại chuyện dân sinh, cũng có thuê cửa hàng mặt tiền, mua sắm đất đai.

Rất nhanh, Diệp Tuy Phong đã tìm được một chỗ tốt.

Đó là một trạch viện cực lớn, phong cảnh tươi đẹp, hoàn cảnh thanh u, ở gần rìa thành Phi Tiên.

Giá bán, mười ba ngàn viên tiên thạch.

Diệp Tuy Phong nhìn trúng nơi này yên tĩnh, còn có chính là, lớn.

Hắn trực tiếp thanh toán tiền đặt cọc, những người xung quanh thấy vậy thì liên tục nhìn qua.

Người phụ trách quản lý bất động sản càng mừng rỡ, vì trạch viện này có vị trí không tốt, giá bán lại cao, nên đã để không rất lâu.

- Đây là công tử của thế lực nào, hơn mười ngàn viên tiên thạch, ngay cả lông mày cũng không nhíu một chút!

- Gương mặt lạ, có lẽ là từ nơi khác tới.

Mọi người bắt đầu nghị luận âm ỉ.

Giao dịch hoàn thành rất nhanh.

Diệp Tuy Phong mang theo khế nhà đặc chế, trong ánh mắt kinh dị của mọi người, rời khỏi đại sảnh chính vụ.

Sau một lát, hắn đã đi tới trạch viện mình vừa mua sắm.

Nơi này cũng không có ai khác, chỉ có mấy khôỉ lổi đang quét dọn và chỉnh lý nhà cửa.

- Tạm thời chúng ta sẽ ở đây.

- Đợi một thời ngắn nữa sẽ tìm một nơi tốt hơn một chút.

Diệp Tuy Phong nói.

Cốc U Lan cười nói:

- Lão gia, nếu như có người ngoài nghe được câu nói này của ngài sẽ thổ huyết mà chết.

Diệp Tuy Phong nhún vai, không thể phủ nhận.

Sau đó, hắn đưa cho Cốc U Lan một cái hộp, còn có một túi đựng đồ.

- Trận này bàn, ngươi cầm một cái, tiến vào Hư Giới kia xem thử, nếu có nguyên liệu nấu ăn gì tốt, hoặc là vật liệu có trợ giúp tu luyện thì mua lại.

- Trong Túi Trữ Vật có một chút tiên thạch, ngươi xem mà dùng đi, không đủ thì nói ta.

Cốc U Lan nhu thuận ừ một tiếng, nhận lấy vật liệu.

Chương 288: Trung Tâm Giao Dịch Của Hư Giới

Sau đó, Diệp Tuy Phong chọn đại một phòng, đi vào.

Hắn rất nghi ngờ không biết khu vực giao dịch online của Tiên giới này đến cùng như thế nào.

Cốc U Lan nhìn Diệp Tuy Phong rời khỏi, ngược lại không vội lựa chọn gian phòng cho mình.

Nàng đi lòng vòng trong sân, sửa sang đại khái lại một phen, sau đó thuận trong dòng suối, mở ra một đầm nước nho nhỏ.

Tiếp đó, lại trưng bày một bàn đá, còn có mấy băng ghế đá ở bên cạnh đầm nước.

Cuối cùng lại từ nơi khác, dời đến đây một cây đại thụ, trồng ở bên cạnh.

Lập tức, bố trí nơi này có mấy phần tương tự với đảo nhỏ giữa hồ Kính Hồ.

Cốc U Lan lại ném xuống một đám cá con vào trong đầm nước, sau đó mới hài lòng nhẹ gật đầu.

Sau khi làm xong những việc này, nàng mới lấy ra cái hộp nhỏ, còn có túi đựng đồ kia.

Một mực đi theo Diệp Tuy Phong nên nàng căn bản không cần đến linh thạch và tiên thạch, cho nên, đây thật ra là lần đầu nàng cầm tới loại vật này.

- Không biết một chút của lão gia là bao nhiêu đây?

Cốc U Lan không kìm nén được hiếu kỳ trong lòng, mở túi trữ vật ra.

Lập tức, tiên thạch sáng loáng chiếu sáng mặt của nàng.

Ở trong đó, rõ ràng chính là một đồng tiên thạch xếp thành núi lớn!

Thần thức Địa Tiên cường đại của nàng khẽ quét qua, trong lòng nàng lập tức rõ ràng số lượng tiên thạch.

Tổng cộng, một trăm triệu.

Cốc U Lan đã hiểu rõ giá hàng trên Tiên giới, nhưng vẫn thật lâu không nói gì.

- Đây chính là... Một chút tiên thạch sao...?

.....

Trong phòng, Diệp Tuy Phong mở hộp ra, lấy trận bàn phong cách cổ xưa ra ngoài.

Vừa đúng lúc này, Tiểu Hắc vẫn luôn trốn trong áo của hắn cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra, nhìn quanh phía bên ngoài.

- Sao ngươi lại có lá gan nhỏ như vậy chứ?

Diệp Tùy Phong im lặng, gia hỏa này từ khi vừa tiến vào Tiên giới đã sợ muốn chết.

Chui vào trong áo của hắn trốn, chết sống cũng không ra.

- Cha, ngươi không biết đâu, nếu như ta bị đại gia hỏa ngoài kia phát hiện, nó sẽ ăn ta!

Tiểu Hắc nói.

Ánh mắt Diệp Tùy Phong rũ xuống, sau khi đưa tay sờ mó, nắm lấy cổ của nó sau đó ném lên bàn.

Tiểu Hắc lập tức bị dọa đến oa oa hét to.

- Hét cái gì mà hét, tự ngươi xem thử đi, đại gia hỏa ngươi nói có tới chưa?

Diệp Tùy Phong xụ mặt, quát một tát sau gáy của nó, nhìn Tiểu Hắc vẫn thận trọng như cũ, hắn không khỏi lắc đầu.

Nó thật là Thiên Đạo nhát gan nhất hắn đã từng thấy nhất, đều đã có thủ đoạn ẩn nấp mà còn bị dọa thành bộ dáng này.

Diệp Tùy Phong sờ lên cằm, có nên đi tìm đại gia hỏa kia nói chuyện chút hay không?

Nhưng một lát sau, hắn vẫn từ bỏ ý nghĩ này.

Thiên Đạo của Tiên giới chưa chắc đã dễ nói chuyện, nếu lỡ như một lời không hợp treo lên đánh, không cẩn thận đánh nát Tiên giới, vậy thì quá vô nghĩa.

Với lại, Tiểu Hắc càng ngày càng nghịch ngợm, có đại gia hỏa này cũng có thể hù sợ nó, cũng một chuyện có ích.

- Ngồi ở đó chờ ta một chút, ta đi tìm một chút đồ ăn ngon cho ngươi.

Diệp Tùy Phong nói.

Nghe thấy có đồ ăn, nỗi sợ hãi của Tiểu Hắc mới chậm rãi giảm đi một chút.

Nó ngoan ngoãn ngồi chồm hỏm trên bàn, trông mong nhìn Diệp Tuy Phong.

Hắn lắc đầu, quyết định không quan tâm nó nữa.

Diệp Tuy Phong lấy trận bàn ra, thả ra thần thức.

Trong nháy mắt, trên trận bàn đã bộc phát ra một cỗ trận pháp ba động mãnh liệt.

Sau đó, một tia thần thức bị trận bàn hút vào.

Lúc này, Diệp Tuy Phong phát hiện, hắn đã có thể mở cánh cửa Hư Giới ở trong trận bàn ra.

Không do dự, hắn dùng lực lượng thần hồn mở cửa lớn ra, thử đi vào.

Bỗng nhiên, thiên địa đầu chuyển, hoàn cảnh xung quanh xảy ra thay đổi.

Hắn đi tới một rừng trúc u tĩnh, trong rừng trúc có một cái bàn đá đơn giản.

Trên bàn đá có trưng bày hai tờ giấy trắng nõn, Diệp Tuy Phong tới gần thì một âm thanh vang lên ở bên tai.

- Chào mừng đã đến với Hư Giới do thông thương Thiên Hạ tạo dựng, hi vọng chuyến đi Hư Giới lần này có thể làm cho ngài cảm thấy hài lòng.

- Ngài có thể tự mình thiết lập thân phận trong Hư Giới, phân biệt viết tên và chân dung lên trên trên tuyên chỉ là được rồi.

- Đương nhiên, nếu ngài muốn lấy tướng mạo và thân phận chân thực để vào thì có thể lựa chọn trực tiếp tiến vào Hư Giới.

Nghe âm thanh này, Diệp Tuy Phong không nhịn được sờ lên cằm.

Loại cảm giác này, có vẻ giống như đang chơi một game giả lập, với lại, còn có chức năng sửa mặt.

- Thật thú vị!

Diệp Tuy Phong cười cười, nhưng hắn cũng không định che giấu cái gì, trực tiếp lựa chọn dùng thân phận thật để tiến vào

Hư Giới.

Cảnh tượng lần nữa thay đổi.

Rất nhanh, hắn đã xuất hiện ở trước một màn ánh sáng cực rộng lớn, xung quanh có tiếng người huyên náo.

Có rất nhiều tu sĩ ngừng chân ở đây, nói chuyện với nhau.

Trong mỗi nháy mắt đều có thật nhiều người, đi ra khỏi màn sáng, hoặc biến mất trong màn sáng.

Nơi này là quảng trường Hư Giới.

Sau khi Diệp Tùy Phong mua sắm trận bàn, phương pháp sử dụng chi tiết cũng được tặng kèm.

Nơi này chính là nơi trung tâm nhất của Hư Giới, trung tâm giao dịch.

Trong màn sáng trước mặt, có thông tin về thương phẩm, khách hàng có thể căn cứ theo nhu cầu của mình, kiểm tra mẫu chốt tin tức, từ đó lựa chọn thứ phù hợp với mục đích của mình.

Sau khi người chọn trúng thương phẩm nào đó sẽ có thể tiến hành trao đổi, hoặc là trực tiếp giao dịch.

Đương nhiên, người cũng có thể trực tiếp tiến vào cửa hàng của hắn ở trong Hư Giới, xem thương phẩm khoảng cách gần, giao dịch mặt đối mặt.

Chỉ cần đi vào màn sáng là được.

Ngoại trừ quảng trường giao dịch thì thông thương Thiên Hạ còn thiết lập đủ loại nơi chốn khác trong Hư Giới.

Giống như phẩm trà, đại hội luận đạo, nơi chốn vui đùa, giác đấu trường, đại điện treo giải thưởng, thậm chí còn có thứ cùng loại với nhiệm vụ.

Chỉ có điều, tất cả trong này đều không phải tồn tại chân thực, mà là những cường giả siêu cấp kia sử dụng đại thần thông, tạo thành trong Hư Giới.

- Coi như không tệ, hôm nào cũng làm một cái tương tự cho Quy Linh giới.

Diệp Tỳ Phong âm thầm nghĩ.

Chương 289: Bảng Thần Hào

Loại Hư Giới thông qua tạo dựng, tiến hành giao tiếp cự ly xa này hoàn toàn có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Quan trọng nhất chính là, nó có thể giúp người cách xa mấy trăm ngàn ngàn dặm dễ dàng liên lạc với nhau.

Sau khi nhìn trong chốc lát, Diệp Tỳ Phong thử đưa thần thức vào màn sáng, lập tức, một danh sách thật dài hiện ra ở trước mặt của hắn.

Đan dược, công pháp, linh khí, Tiên Khí, bí văn, tiên thảo, tổng cộng mười mấy phân loại lớn, gần như bao hàm toàn bộ tất cả các mặt trên thế giới ở trong.

Mà phía dưới mỗi một loại lớn còn có phân chia cực kỳ chi tiết.

Ví dụ như phẩm cấp, thuộc tính, giá cả, ...

Diệp Tỳ Phong không khỏi sợ hãi thán phục, không phải người sáng tạo ra Hư Giới này cũng tới từ thế giới khoa kỹ đầy chứ.

Chư thiên vạn giới nhiều nhiều như vậy, thật là có khả năng này.

Xuất hiện ngay phía trên cùng có một cái tên, và một chuỗi số dài.

Tiên phủ Thần Võ - Diệp Tỳ Phong.

Số hiệu: 74624 33389 43636 96246 4636

Tên rất dễ hiểu, chính là tăng thêm tiền tố là tên địa khu.

Về phần chuỗi số hiệu thần bí này, Diệp Tỳ Phong suy đoán chắc là giống với thẻ căn cước, vì mỗi người ở Hư Giới khác nhau.

Trừ cái đó ra, ở một phương hướng khác lại còn có thật nhiều bảng danh sách.

Trong đó làm người khác chú ý nhất là bảng Thương Hội, còn có bảng Thần Hào.

Bình chọn tiêu chuẩn của bảng Thương Hội là thông qua số lượng giao dịch, đánh giá của khách hàng, số loại mặt hàng để đánh giá tổng hợp.

Đứng hàng thứ nhất là thương hội có tên Kỳ Trân Thiên Hạ, điểm đánh giá ở các mặt đều phi thường cao.

Mà tiêu chuẩn đánh giá bảng Thần Hào thì cực kỳ đơn giản thô bạo.

Không gì khác, chính là tài lực.

Người đứng hàng thứ nhất, tên là Đạo Tràng Tuyên Cổ - Dương Thiên Hạo, hắn tổng chi ra đã đạt đến hơn trăm tỷ tiên thạch.

Những người xếp sau lưng hắn cũng theo sát phía sau, cực kỳ gần.

Diệp Tuy Phong chặc chặc cảm thán, cấp bậc trăm tỷ.

Mười triệu tiên thạch đã làm cho Thần Võ Tiên Đế đau lòng muốn chết, xem ra, hắn thật sự rất nghèo.

Phía dưới của bảng xếp hạng tổng còn có bảng xếp hạng khu vực.

Diệp Tuy Phong nhìn thấy ở trong bảng xếp hạng khu vực Tiên phủ Thần Võ, hạng nhất bảng Thần Hào chẳng qua là hơn 20 triệu viên tiên thạch mà thôi.

So với bảng tổng thì đúng là không phải là một cấp độ.

Sau khi xem đại khái, Diệp Tuy Phong thu hồi tâm tư, đi tới danh sách thương phẩm.

Nghĩ nghĩ, hắn ấn mở loại lớn là Tiên Khí, sau đó trực tiếp lựa chọn Tiên Khí cực phẩm.

Hàng hóa rực rỡ muôn màu, trong nháy mắt biến thành một mảnh trống rỗng.

Đúng như chương quỹ Trân Bảo lâu đã nói, Tiên Khí cực phẩm là tồn tại đã rời khỏi phạm trù Tiên Khí, phi thường khó

định giá.

Tìm kiếm trên danh sách hàng hóa, trên cơ bản không có Tiên Khí cực phẩm thành phẩm.

Chỉ có mảnh vỡ, hoặc là vật thần bí có thể là Tiên Khí cực phẩm, mà nhiều nhất chính là một chút tin tức liên quan tới vị trí của Tiên Khí cực phẩm.

Tìm kiếm nửa ngày, Diệp Tỳ Phong hơi nhú mày.

Nếu tìm như vậy vẫn rất khó tìm được thứ mình muốn.

Suy tư một lát, thế giới hiện thực, Diệp Tỳ Phong lấy ra một thanh trường kiếm tinh xảo từ trong không gian trữ vật.

Đó là một thanh Tiên Khí cực phẩm không tệ lấy được từ Thần Võ Tiên Đế.

Sau đó, đưa khí tức trường kiếm vào trong Hư Giới.

Tiếp đó, Diệp Tỳ Phong trực tiếp ném hình chiếu trường kiếm vào khu vực giao dịch tự do.

Hắn cũng không niêm yết giá.

Bởi vì, hắn là muốn lợi dụng thanh trường kiếm này giống như một chiếc chìa khoá, mở ra cánh cửa giao dịch tầng cấp cao hơn.

Sau khi làm xong những việc này, hắn vừa xem những vật khác, vừa chờ đợi có phản hồi.

.....

Tiên phủ Thần Võ, ở tầng cao nhất trong đại điện.

Một bóng người ngồi ngay ngắn trên vương tọa, cực kỳ uy nghiêm.

Hắn chính là người sáng lập Tiên phủ Thần Võ, Thần Võ Tiên Đế.

Mà ở phía dưới hắn có một bóng người toàn thân bị che phủ bởi áo bào đen.

Đó là một hình chiếu hư ảo.

- Tình huống gần đây nhất như thế nào?

m thanh của Thần Võ Tiên Đế nặng nề mà giàu từ tính vang lên trong đại điện.

- Vẫn còn đang tiếp tục tìm hiểu.

Hư ảnh trước mặt trả lời.

Thần Võ Tiên Đế khẽ nhíu mày:

- Ngươi là đại trưởng lão của Huyền Đô, nhưng thời gian dài như vậy vẫn không tra được manh mối gì sao?

Hư ảnh trầm giọng nói:

- Đúng vậy, ta chỉ là đại trưởng lão mà thôi, ở trên ta còn có một đồng Thái Thượng trưởng lão, còn có chủ nhân của Huyền Đô!

- Chuyện có liên quan đến vấn đề tấn thăng thế giới là bí ẩn cấp bậc cao nhất, lúc này mới chỉ có hai năm, ngươi đã muốn ta điều tra ra được chuyện này sao?

- Thần Võ đế, chuyện này không thực tế!

Sắc mặt Thần Võ Tiên Đế giận dữ, nói:

- Ta bỏ ra cái giá lớn như vậy, ít nhất thì cũng phải có một chút thu hoạch chứ!

- Ta cũng đã đưa phương pháp luyện chế tháp Khởi Nguyên tầng mười hai cho ngươi!

Hư ảnh lớn tiếng nói:

- Hiện tại, đã có người cảm thấy được một chút chuyện không bình thường, nếu nóng vội, ngay cả bản thân ta cũng phải góp vào.

- Cho dù là ngươi thì cũng không nguyện ý tiếp nhận lửa giận của chủ nhân Huyền Đô đúng không?

Tuy Thần Võ Tiên Đế tức giận nhưng thật sự làm hấn không thể phản bác được.

Trong thời gian hai năm có thể thu được phương thức luyện chế tháp Khởi Nguyên tầng mười hai đã rất tốt rồi.

Nếu thật bởi vì sốt ruột mà bại lộ mình, vậy thì không bù được mất.

Thần Võ Tiên Đế khẽ thở dài nói:

- Là ta nóng vội.

Ngữ khí của hư ảnh cũng hoà hoãn lại, nói:

- Thật ra ta rất không rõ, vì sao ngươi cố chấp với vấn đề tấn thăng thế giới như thế, chỉ có thể lực cực kỳ cổ xưa, nội tình cực kỳ kinh khủng mới làm mấy chuyện này.

- Tiên phủ Thần Võ chỉ mới thành lập được ngàn năm, cho dù ngươi biết bí ẩn trong đó thì có thể làm gì?

Thần Võ Tiên Đế lần nữa thở dài.

Tiên phủ của hắn vốn đã nghèo, nội tình còn thiếu thốn, cho dù tấn thăng thế giới có chỗ tốt cực lớn thì cũng không cách nào tham gia vào.

Chương 290: Thần Võ Tiên Đế Sầu Lo

Nhưng, đó là chuyện hắn đã hứa hẹn với Diệp Tùy Phong.

Một người xuất thân từ hạ giới, nhưng lại có thực lực cường đại không biên giới, không thể nào hiểu được.

Hắn thăm dò tháp Khởi Nguyên tồn tại, còn lấy được phương thức luyện chế tầng mười hai.

Đáng tiếc là, Diệp Tùy Phong đã sớm lấy được trước hắn một bước.

Đến lúc đó, sau khi Diệp Tùy Phong phi thăng Tiên giới, nếu mình không có tiến triển gì mới thì rất có thể sẽ làm hắn nổi giận.

So với lửa giận của Diệp Tùy Phong, chủ nhân Huyền Đô tính cái lông gà.

- Chuyện cụ thể, không cần ngươi quan tâm.

Thần Võ Tiên Đế nói:

- Người vẫn nên tăng nhanh tốc độ điều tra đi, sau khi làm xong chuyện này, cho người một nửa Tiên phủ cũng không vấn đề gì!

Hư ảnh lắc đầu liên tục:

- Người đúng là điên!

Sau khi trầm mặc một hồi, hắn ngẩng đầu nói:

- Lại cho ta một trăm triệu tiên thạch, ta sẽ thử làm một chút đột phá từ trên người Thái Thượng trưởng lão nào đó.

- Nhưng làm bằng hữu nhiều năm, ta vẫn phải nhắc nhở người một câu.

- Tốt nhất nên sớm nghĩ kỹ đường lui cho mình, lỡ như chuyện này bại lộ...

- Dựa vào tính tình của chủ nhân Huyền Đô, hắn sẽ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

Thần Võ Tiên Đế suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng vẫn gật đầu.

Hắn từ trong trữ vật không gian xuất ra một trăm triệu tiên thạch, ném cho hư ảnh, mặt mũi tràn đầy đau lòng.

Sau khi hư ảnh tiếp nhận tiên thạch thì lập tức biến mất khỏi đại điện.

Thần Võ Tiên Đế thấy hắn rời khỏi thì thở dài thật sâu, ngồi liệt trên vương tọa.

Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, hắn sẽ thật biến thành triệt đế nghèo rớt mồng tơi.

Nhưng ai bảo hắn, đang yên đang lành lại chọc tới một đại cha kinh khủng chứ.

Chủ nhân Huyền Đô có mệnh đến đâu thì cũng chính là Tiên Đế có thủ đoạn lớn mạnh một chút mà thôi, mặc dù mình không đánh lại nhưng cũng có lòng tin chạy trốn.

Nhưng đối mặt với nam nhân kia, hắn giống như một đứa bé nhỏ yếu, hoàn toàn không sinh ra một chút lòng phản kháng.

Chỉ hy vọng, Diệp Tùy Phong có thể chờ ở hạ giới mấy trăm năm nữa.

Đúng lúc này, ngọc phù truyền tin của Thần Võ Tiên Đế có động tĩnh.

Lấy ra xem, là một người bạn khác của mình, Hư Dương Tiên Đế.

Hắn chính là biết bí ẩn tấn thăng thế giới từ chỗ Hư Dương Tiên Đế đầu tiên.

- Hư Dương lão ca, có chuyện gì không?

Thần Võ Tiên Đế hỏi.

- Thần Võ.

Một âm thanh già nua từ bên kia ngọc phù thông tin truyền đến.

- Gần đây, có phải ngươi rất thiếu tiên thạch hay không?

Thần Võ Tiên Đế lập tức sững sờ, hắn nghèo đã đến tình trạng mọi người đều biết sao?

Chẳng lẽ...

- Lão ca, có phải ngươi phát tài hay không, tiên thạch nhiều đến xài không hết, muốn cho ta một ít để xài hay không?

Phía bên kia ngọc phù yên lặng nửa ngày.

- Ngươi đang suy nghĩ gì đấy?

Hư Dương nói.

Thần Võ Tiên Đế lập tức mệt mỏi, hiện tại, chỉ cần không phải đến đưa tiền thì hắn đều không hứng thú quá lớn.

- Thần Võ, ta biết ngươi túng quẫn từ trước đến nay.

Hư Dương Tiên Đế lần nữa mở miệng nói:

- Nhưng như thế nào đi nữa cũng không nên bán tiên kiếm Huyền Thần của chính mình trên thông thương Thiên Hạ chứ?

- Với lại, còn ném vào tầng dưới Hư Giới.

- Có phải ngươi uống nhiều rượu quá hay không?

Thần Võ Tiên Đế sững sờ.

Lúc ấy, hắn đưa Tiên Kiếm Huyền Thần cho phân thân của mình, sau khi đó ở hạ giới đã bị Diệp Tuy Phong đóng gói mang đi toàn bộ.

Làm sao có thể xuất hiện ở trong thông thương Thiên Hạ?

Trừ phi...

Trong nháy mắt, Thần Võ Tiên Đế giật mình đứng lên.

Vẻ mặt hắn trở nên cực kỳ đặc sắc.

- Xong đời...

...

Thông thương Thiên Hạ, Hư Giới.

Sau khi Diệp Tuy Phong đăng bán thanh Tiên Kiếm kia thì không thèm để ý nữa, tiếp tục đi dạo kiếm bảo vật.

Không nói những cái khác, tiên quả là thật nhiều.

- Tiên quả Lam Ngọc, nhìn tên có vẻ không tệ, mua một tấn ném thử.

Diệp Tuy Phong lựa chọn trực tiếp giao dịch, sau đó mua sạch cửa hàng bán tiên quả Lam Ngọc này.

Sau một lát, mấy trăm cân tiên quả Lam Ngọc đã tiến vào không gian tùy thân của hắn.

Trong không gian đã chất đầy vài núi nhỏ tiên quả, có ít nhất hơn một trăm loại.

Mấy trăm ngàn tiên thạch cũng bị ném ra ngoài.

- Quả trứng thần bí, có thể là trứng Kỳ Lân, ừm, mua thử xem.

- Nếu là thật sự thì nấu ăn.

Hắn không ngừng mua sắm, nhưng là so với toàn bộ Hư Giới thì thật ra cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông thôi.

Bỗng nhiên, một âm thanh thanh thúy vang lên bên tai.

- Khách nhân tôn quý, trưởng lão Bành Thành của Giám Bảo Các thông thương Thiên Hạ thỉnh cầu nói chuyện với ngài.

Diệp Tuy Phong hơi sững sờ, phục vụ khách hàng?

Chủ động tìm mình làm gì?

Nghĩ nghĩ, hẳn lựa chọn kết nối đối thoại.

- Vị quý khách kia, đầu tiên chào mừng...

- Có việc gì cứ nói.

Diệp Tuy Phong đánh gãy hẳn định dài dòng.

- Ngạch... Là như vậy.

Bành Thành nói:

- Chuôi tiên kiếm cực phẩm này là ngài bỏ vào kênh giao dịch tự do sao?

- Ừm

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Bành Thành cười nói:

- Sau khi chúng ta xem xét, chuôi Tiên kiếm này đích thật là cực phẩm, với lại cũng thuộc phạm trù Tiên Khí cực phẩm, cũng thuộc về trung thượng đẳng.

- Giá trị của nó cực cao, nếu như đặt ở tầng dưới Hư Giới thì có thể sẽ xuất hiện một chút hỗn loạn.

- Cho nên, chúng ta tạm thời giúp ngài ẩn đi rồi.

Diệp Tuy Phong lập tức khiêu mi, lật ra thử xét, quả nhiên, tiên kiếm đã biến mất khỏi kênh giao dịch tự do.

Hắn còn đang suy nghĩ, đã lâu như vậy mà lại không có ai liên hệ với hắn.

- Hư Giới không cho phép bán Tiên Khí cực phẩm sao?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Dĩ nhiên không phải.

Bành Thành vội vàng nói:

- Chỉ có điều, bảo vật cấp bậc như thế đều tiến hành giao dịch ở cấp trên.

- Bởi vì người có tài lực mua sắm nó thì trên cơ bản đều ở cấp trên.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Xem ra, chìa khoá của hắn đã có tác dụng, thuận lợi mở ra cánh cửa khu giao dịch cao cấp hơn.

Chỉ có điều...

- Tầng cao hơn là cái gì?

Chương 291: Thượng Tầng Hư Giới

Hư Giới.

Trước mặt màn sáng thuộc về Tiên phủ Thần Võ.

Tuyệt đại bộ phận người ở đây đều mua sắm thương phẩm trong cửa hàng phân khu Tiên phủ Thần Võ.

Bởi vì khoảng cách càng xa thì thông thương Thiên Hạ sẽ thu phí truyền tống càng cao.

Ngoại trừ một ít người không coi tiền ra gì thì các tu sĩ bình thường chắc chắn chỉ có thể tiết kiệm chi phí.

Bọn hắn có một thân một mình, có tốp năm tốp ba, nhìn thương phẩm muôn màu trong màn sáng rục rờ.

Cũng có chút người ngồi trong quán trà ở Hư Giới, nói chuyện phiếm đánh rắm.

- Mục Tài huynh, ta nghe nói, hôm nay người lại mua được một Tiên khí Thượng phẩm không tệ.

Mấy người trẻ tuổi ngồi cùng nhau, thưởng thức trà thơm.

Nước trà là hư ảo.

Nhưng đạo vận tích chứa trong đó lại là chân thật.

Bởi vì loại trà này đến từ người có đại năng lực của thông thương Thiên Hạ, dùng đạo vận hòa tan thành loạt vật hư ảo này.

Đương nhiên giá cả cũng không rẻ, một chén nho nhỏ đã tốn năm mươi viên tiên thạch.

- Gần đây ta đang suy nghĩ chuyện luyện đan, đó chính là một đan lô mà thôi, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.

Trên mặt Mục Tài mang the nụ cười thản nhiên.

Mặc dù ngoài miệng rất khiêm tốn, nhưng đặc ý trong mắt hắn thì lại không thể che giấu được.

- Mục huynh thật sự là giàu có, đan lô cấp bậc Tiên khí Thượng phẩm, trong Tiên Khí cũng cấp bậc, giá cả chính là số một số hai.

- Ít nhất cũng phải 50 ngàn tiên thạch!

Một người khác nói.

Mục Tài cười nhẹ.

- 80 ngàn mà thôi.

Mấy người trẻ tuổi xung quanh lập tức phát ra một trận cảm thán.

Bỏ ra 80 ngàn tiên thạch chỉ để mua một đan lô phụ trợ, với lại Mục gia cũng không phải là đan đạo thế gia, sau khi mua về cũng chỉ là đồ chơi thôi.

- Qua hôm nay, chỉ sợ xếp hạng của Mục huynh trên bảng Thần Hào lại tiếp tăng lên nữa.

Có người tán thán nói.

- Ta xem một chút.

Có người mở ra bảng Thần Hào của Tiên phủ Thần Võ, lập tức hô to:

- Mục huynh uy vũ!

- 6 290 000, đã tiến vào năm trăm người đứng đầu!

Đám người lại là một tràng thốt lên.

Người Tiên phủ Thần Võ có thể đi vào Hư Giới, có hơn trăm triệu người.

Không ngờ Mục Tài lại leo lên top 500, thật sự đáng sợ.

Máu chốt nhất là, hấn chỉ dùng thời gian mấy chục năm đã đạt đến độ cao như thế.

Chỉ sợ tiếp qua mấy trăm năm nữa, đứng đầu bảng Tiên phủ Thần Võ sẽ phải đổi chủ.

m thanh lầy lòng không ngừng truyền đến.

Mục Thiên từ đầu tới cuối vẫn duy trì nụ cười lạnh nhạt, giống như không thèm để ý đối với hư danh kia chút nào.

Nhưng mà trong đám người lại có một người trẻ tuổi nhỏ gầy, cúi đầu, làm như không thấy đối với tràng cảnh xung quanh.

- Tiểu Tề, ngươi đang xem cái gì đấy?

Có người chú ý tới hấn.

Tiểu Tề ngẩng đầu, nói:

- A, ta cũng đang xem bảng Thần Hào.

- Có một người rất kỳ quái!

Nói xong, hấn phóng đại bảng danh sách lên, một cái tên xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Diệp Tùy Phong: 1 220 000 tiên thạch, xếp hạng 143 960.

- Cái này có cái gì kỳ quái?

- Không phải chính là xếp hạng hơn một trăm ngàn sao?

Đám người lắc đầu nói.

- Không không không.

Tiểu Tề trên mặt mang một tia rung động, nói:

- Ta lần đầu tiên trong lúc vô tình nhìn thấy hấn thì hấn mới hơn 300 000 tiên thạch.

- Nhưng sau khi uống xong một ly trà, hấn đã hơn một triệu!

- Với lại, còn đang không ngừng gia tăng!

Tiểu Tề nói xong, mọi người nhất thời sửng sờ, ngay cả Mục Tài cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tiên phủ Thần Võ có rất nhiều người tiêu phí hơn triệu ở trong Hư Giới.

Nhưng trong thời gian uống một chum trà đã tiêu phí hơn một triệu, đó đích thật là một chuyện rất không tầm thường.

- Người có nhìn lầm không?

Có người không dám tin, trong Tiên phủ Thần Võ nào có loại người này chứ?

Nhưng ngay khi hắn vừa dứt lời thì mức tiêu phí của Diệp Tùy Phong đã đột nhiên lần nữa tăng vọt hơn một triệu.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn.

...

- Chào mừng ngài lần nữa đến với Cửu Giới tiên tài chúng ta.

Một nữ tử dáng vẻ ngọt ngào, vẻ mặt tươi cười, nói với Diệp Tùy Phong.

Bởi vì ngay vừa rồi, nam nhân này đã trực tiếp mua sạch tiên quả, linh thực, tiên dược, còn có thiên tài địa bảo khác trong tiệm bọn hắn.

Tiêu xài hơn một triệu tiên thạch.

Với lại khoảng cách hai bên rất xa, vượt ngang mười mấy tiên phủ, chỉ riêng phí truyền tống đã phải hơn mười ngàn.

Loại hào gia này thật sự là trăm năm khó gặp một lần.

- Chờ các người nhập hàng xong rồi nói sau.

Diệp Tùy Phong nói xong, đưa tay vạch một cái, dất hư ảnh nữ tử tới một nơi hẻo lánh.

- Cho nên, bảo vật Tiên khí Thượng phẩm trở lên, toàn bộ đều ở thượng tầng Hư Giới đúng không?

Hắn vừa lựa chọn hàng vừa nói chuyện với Bành Thành.

Lúc này, Bành Thành đã truyền hư ảnh của mình tới, nhìn tướng mạo của hắn là một nam nhân trung niên trung thực thật thà.

Chỉ có điều đây có phải là khuôn mặt thật của hắn hay không thì rất khó nói.

- Có thể nói như vậy.

Bành Thành nói:

- Thỉnh thoảng sẽ có mấy món Tiên Khí cực phẩm xuất hiện ở hạ tầng, nhưng trên cơ bản đều là kém cõi nhất, thân gia tu sĩ bình thường cũng có hi vọng mua sắm.

- Với lại, nếu như vậy, có thể kích thích dục vọng tiêu phí của mọi người ở một mức độ nào đó, ha ha.

Diệp Tuy Phong ồ một tiếng.

Đối với môn đạo trên buôn bán, hắn cũng không có hứng thú.

Chỉ cần biết rằng ở nơi nào có thể mua được thứ mình muốn là được.

Sau đó, hắn vừa tìm được một cửa hàng không tệ, điem đi vào.

Vật liệu trong cửa hàng này thật không tệ, chỉ có điều tương đối tạp, cái gì cũng có.

Cho nên lần này, hắn chỉ dời trống một nửa cửa hàng.

- Phải làm sao nào mới có thể tiến vào thượng tầng Hư Giới?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Khi nào tài lực đạt tới tiêu chuẩn, sau đó thông qua chúng ta mời là có thể.

Bành Thành cười nói:

- Lấy món tiên kiếm cực phẩm ngài xuất ra cũng đã đủ chứng minh tài lực của ngài.

- Thông thương Thiên Hạ đã chuẩn bị cho ngài một món vật liệu đặc biệt, thông qua thứ đó là ngài sẽ có thể trực tiếp tiến vào thượng tầng.

- Đến lúc đó, ta sẽ theo bên cạnh giúp ngài giải đáp vấn đề.

- Đương nhiên, nếu như ngài không quen nhìn gương mặt to này của ta thì thông thương Thiên Hạ cũng có bồi dưỡng nữ tử chuyên môn.

Chương 292: Thượng Tầng Hư Giới

Diệp Tuy Phong không có vấn đề nói:

- Không cần, người là được.

- Ta hỏi lại người một câu, Hư Giới thượng tầng có vật liệu dung nhập pháp tắc hay không, pháp tắc gì cũng được.

Nghe thấy lời này, Bành Thành lập tức kinh ngạc.

- Đạo huynh, loại bảo vật cấp bậc đó có rất nhiều đều là Tiên Vật vượt qua cực phẩm!

Diệp Tỳ Phong liếc hắn.

- Người cứ nói thẳng, có hay không có.

Bành Thành ngạc nhiên.

Nhìn vị này chỉ vừa tiến vào Hư Giới, nhưng thân gia lại hùng hậu không bình thường.

- Có, chỉ có điều số lượng bán ra lại không quá nhiều.

Hắn nói:

- Bởi vì vật liệu dung nhập pháp tắc rất khó định ra giá cả.

- Đối với người cần dùng đến nó thì có giá trị vạn kim.

- Nhưng nếu như không dùng được thì lại không đáng một đồng.

- Cho nên, đại bộ phận đều là thông qua phương thức thương thảo trực tiếp, tiến hành giao dịch.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Có là được.

Hắn lại tìm mấy cửa hàng tương đối lớn ở trong màn sáng, sau khi nhìn kỹ, trực tiếp mua sạch cửa hàng bọn hắn.

Tiên quả linh dược đã chất thành núi non trùng điệp trong không gian tùy thân của hắn.

Cũng không biết có thể ăn bao lâu.

Sau khi làm xong những việc này, ánh mắt của hắn mới khỏi màn sáng.

Tiên giới thực sự quá lớn, giống loài phong phú làm cho người ta giận sôi, trong thời gian ngắn không thể nào xem toàn bộ

một lần.

Đợi sau khi ra ngoài, lại cho Cốc U Lan mấy trăm triệu tiền tiêu vặt để nàng chậm rãi đi chọn.

- Được rồi.

- Vậy chúng ta đi thượng tầng.

.....

Hư Giới.

Trong tiệm trà.

Bên cạnh bàn của Tại Tiêu Tề và Mục Tài đã có một vòng người thật to vây quanh.

Bọn hắn gắt gao nhìn chằm chằm bảng danh sách trước mặt, sợ bỏ qua chuyện gì đó không tầm thường.

- Tăng, lại tăng!

Đám người bỗng nhiên lên tiếng kinh hô.

Chỉ thấy một cái tên trên bảng xếp hạng đang một đường hướng lên, vượt qua mười mấy người, cuối cùng đi tới vị trí thứ tám.

- Trời ạ, đã xông vào mười vị trí đầu!

- Hơn 13 triệu, chỉ ít hơn người đứng đầu của Tiên phủ Thần Võ chúng ta hơn 2 triệu!

- Lại đến mấy lần nữa, vị trí đầu bảng Thần Hào sẽ thật phải đổi chủ!

Vẻ mặt mọi người kinh hãi.

Ngay vừa rồi, có thể nói là bọn hắn đã tận mắt nhìn thấy một kỳ tích.

Diệp Tùy Phong trong thời gian ngắn ngủi mấy nén nhang, không ngờ lại từ xếp hạng mấy chục ngàn, trực tiếp lọt vào mười hạng đầu!

Với lại nghe nói, người này gần như là bắt đầu từ số không.

Nói cách khác, chỉ trong lúc bọn hắn đang tán gẫu khoác lác, cái tên xa lạ này đã ném 13 triệu tiên thạch.

Tài lực như thế, ở Tiên phủ Thần Võ tương đối nghèo khó đơn giản chính là một chuyện rất hấp dẫn lực chú ý của người khác.

- Ông trời ơi, đến cùng hắn là người phương nào vậy?

Có người lên tiếng kinh hô.

Ngay cả Mục Tài cũng lắc đầu liên tục, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Mục gia ở trong Tiên phủ Thần Võ cũng tính là một trong những nhà đứng đầu.

Nhưng sao hắn cũng không nghĩ ra được, có ai có thể duy nhất một lần tiêu xài 13 triệu.

Người này là mua mấy trăm món Tiên khí Thượng phẩm đỉnh cấp à?

Hoặc một đồng lớn tiên đan thượng phẩm?

Dù sao cũng chắc chắn là bảo vật đẳng cấp cao, chứ không thể nào mua nhiều tiên quả như vậy.

Khẩu vị người này phải lớn cỡ nào chứ, trừ phi đầu bị nước vào thôi.

Mục Tài lắc đầu, ánh mắt lần nữa khóa chặt cái tên đó.

...

- Nơi này chính là Thượng Giới?

Diệp Tuy Phong nhìn xung quanh, nơi này vô cùng giống thánh địa Tiên gia nào đó.

Cảnh vật xung quanh ưu nhã, còn có lầu các tinh xảo giấu ở trong núi rừng.

Lúc này, bọn hắn đang an vị trong một lương đình.

Trên mặt bàn có trưng bày một màn sáng cỡ nhỏ, xung quanh còn có âm nhạc ưu nhã nhẹ nhàng vang lên.

- Đúng vậy.

Bành Thành cười nói:

- Đây là thượng tầng Hạ Giới được thông thương Thiên Hạ xây dựng dành riêng cho khách hàng đặc biệt.

- Hoàn cảnh và bố trí xung quanh đều có thể thay đổi theo ý ngài.

- Cho dù là tiên phủ thanh u, hay cung điện hoa lệ, thậm chí phòng tắm tràn đầy mỹ nhân cũng có thể làm miễn phí cho ngài.

Diệp Tuy Phong nhếch miệng, thật ra chính là thăng cấp thành VIP thôi.

- Không cần, nơi này rất tốt, xem không vừa mắt thì ta sẽ sửa sau.

- Trước xem thử có bán cái gì.

Nói xong, Diệp Tuy Phong thả thần thức ra, tiến vào trong màn sáng.

Chức năng của màn sáng này không khác bên ngoài chút nào, chính là dùng để xem danh sách thương phẩm, chẳng qua là được thiết kế tinh mỹ hơn rất nhiều mà thôi.

Diệp Tuy Phong im lặng, Tiên giới cũng bán da à.

Hắn bỏ qua những thứ kia, dời ánh mắt lên trên hàng hóa.

Danh sách ở đây có khác biệt rõ ràng với tầng dưới Hạ Giới.

Đầu tiên là lượt bỏ không ít, trên cơ bản đều là tiên vật cực phẩm trở lên.

Tiếp theo, còn có một chút vật liệu Hạ Giới.

Ví dụ như, nó có bảng phân loại bí văn.

Điểm vào xem xét, đều là chút tin tức vô cùng quan trọng.

Manh mối di tích tiên điện thượng cổ;

Nơi Yêu Liên Tiên Đế vẫn lạc;

Tình huống hắc ám ở ngoài vùng cấm có thay đổi;

Ngoài ra thì không có trường hợp cá biệt.

Diệp Tỳ Phong nhìn sơ một chút, sau đó từ trong bảng phân loại tìm được thứ mình muốn.

Vật chứa quy tắc.

Sau khi ấn mở, một đồng lớn vật phẩm lập tức đập vào mắt hắn.

Chỉ có điều, đúng như Bành Thành đã nói, phần lớn thương phẩm trong này đều có ghi chú là gặp mặt nói chuyện, thương lượng giá của bảo vật, rất ít người bán định giá sẵn.

Diệp Tỳ Phong tùy tiện tìm ba cái.

Món thứ nhất là một ngọc bội màu trắng, trên đó để lộ ra khí tức pháp tắc tiên đạo nhàn nhạt.

Giá niêm yết: 450 000 tiên thạch.

Một vật khác, là một nghiên mực hỏa điều màu đỏ, nó cùng loại với thần vật chí bảo Ngũ Hành bị Tiên Đế ném xuống hạ giới.

Giá niêm yết: 600 000 tiên thạch.

Món cuối cùng thì là một đồng nhỏ, nhìn qua không có chút đặc sắc nào, thậm chí còn giống bùn đất cực kỳ xấu xí.

Mà ở trong giới thiệu liên quan tới nó, biểu thị đồng bùn đất này là vật thông thiên liệu chết lấy được từ trong di tích tiên điện cổ xưa nào đó.

Chương 293: Đứng Đầu Bảng Đổi Chủ

Nó gọi là Tiên bùn, khí tức pháp tắc cực kỳ nồng đậm, chính là còn không rõ ràng nó có công dụng cụ thể gì.

Giá niêm yết: Mỗi cân 300 000 tiên thạch, tổng cộng 3 triệu.

- Ngươi nhìn một chút, những thứ này có giá trị như thế nào?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Bành Thành tiến lên, xem xét tỉ mỉ, đồng thời sau khi tra duyệt tin tức liên quan thì nói:

- Ba loại bảo vật này đều đã thông qua đại năng Tiên Tôn của thông thương Thiên Hạ chúng ta xem xét qua.
- Giá niêm yết của Ngọc Bội và Hỏa Điều thì không có vấn đề.
- Chỉ có điều, cái gọi là tiên bunn này lại không có tác dụng cụ thể rõ ràng, chỉ biết thời gian tồn tại của nó đúng là cực kỳ cổ xưa, thậm chí phải ngược dòng tìm hiểu đến thời đại Thượng Cổ.
- Cho nên, giá tiền của nó có thể hơi cao, cũng có thể sẽ hơi thấp.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Xem ra thông thương Thiên Hạ cũng rất chịu trách nhiệm đối với vật liệu mua bán ở Hư Giới.

Mỗi một món bảo vật đều phải thông qua người có chuyên môn xem xét và ước định rồi mới được đăng bán, công khai ghi giá.

Tiên bunn có tác dụng cụ thể là gì thì Diệp Tuy Phong cũng không quá để ý.

Hắn nhìn trúng chính là trong tiên bunn đó có chứa pháp tắc tiên đạo nồng đậm đến cực hạn.

Loại bảo vật này, đối với Tiểu Hắc chính là thức ăn tốt nhất, chỉ là hơi xấu xí một chút.

Không biết Tiểu Hắc có ăn được hay không...?

Diệp Tuy Phong lắc đầu, không thể ăn cũng phải ăn, dám kén ăn thì đánh một trận.

- Đi, vậy ta sẽ mua.

Nếu vấn đề đã không lớn thì Diệp Tuy Phong trực tiếp sẽ thanh toán tiên thạch, một lần mua cả ba loại bảo vật này.

Tuy hắn có thể tiến hành mặc cả với người bán, chỉ có điều không cần thiết phải lãng phí thời gian vào việc này.

- Ngài còn muốn bán chuỗi tiên kiếm cực phẩm này không?

- Ta sẽ tính cho ngài một giá cả hợp lý.

Bành Thành nói.

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ, lắc đầu nói:

- Được rồi, hôm nào lại nói.

Món đồ kia tối đa cũng chỉ khoảng một triệu, cho dù bán đi thì số tiền trong túi cũng không tăng lên bao nhiêu.

Sau khi lấy được thứ mình cần, Diệp Tuy Phong chuẩn bị rời khỏi Hư Giới.

Xem trước tình huống chân thật và hiệu quả của bọn chúng rồi lại nói.

Nhưng đúng lúc này, ngọc phù truyền tin của hấn bổng có động tĩnh.

Vừa lấy ra nhìn, lại là Thần Võ Tiên Đế, Diệp Tuy Phong suy nghĩ, trực tiếp kết nối.

Một âm thanh quen thuộc vang lên trong lỗ tai hấn.

- Diệp lão huynh của ta!

- Người tới Tiên giới từ lúc nào vậy, sao không nói cho đệ đệ ta một tiếng!

...

Trong tiệm trà.

Người vây xem bảng Thần Hào càng ngày càng nhiều.

Ánh mắt bọn hấn hăng hái nhìn chăm chăm cái tên chưa từng thấy kia, muốn nhìn xem thử hấn có thể sáng tạo ra kỳ tích hay không.

- Động rồi, động rồi!

Bỗng nhiên, có người kinh hô.

Sau đó, trong ánh mắt nóng bỏng của một đám người, tên Diệp Tuy Phong bắt đầu từ hạng tám, lần nữa lên cao.

Trên đường đi, bỏ lại toàn bộ những người khác ở đằng sau.

Cuối cùng, triệt để vượt qua người đứng đầu bảng.

Dựa vào tài lực kinh khủng 17 800 000, chính thức trở thành người đứng đầu trên bảng Thần Hào của Tiên phủ Thần Võ.

.....

Trong phòng.

Diệp Tỳ Phong lui ra khỏi Hư Giới.

Tiểu Hắc vẫn ngồi chồm hồm ở trên bàn, trơ mắt nhìn hấn, xem ra ngay cả động cũng chưa động một chút nào.

- Sao đột nhiên lại ngoan như vậy?

Diệp Tỳ Phong buồn cười.

Nhưng cũng có thể hiểu được, Thiên Đạo của Tiên giới có một loại áp chế đến từ bản nguyên đối với nó.

“Vù” một tiếng, Tiểu Hắc xông vào trong ngực Diệp Tỳ Phong.

Không như chỉ có ở đây mới có thể làm cho nó có chút cảm giác an toàn.

Hấn lắc đầu, từ trong không gian tùy thân lấy ra một chút tiên quả cho nó.

Nó vẫn quá nhỏ, với lại mới đến, đợi mấy ngày nữa chắc là ổn thôi.

Sau đó, hấn lấy ra ngọc phù thông tin.

Hư ảnh Thần Võ Tiên Đế xuất hiện ở trong phòng.

- Đại ca, sao ngươi đến Tiên giới mà lại không nói trước với ta một tiếng, để ta...

- Bày tiệc mời khách cho ngài chứ!

Thần Võ Tiên Đế vừa cười vừa nói.

Chỉ có điều nụ cười kia, nhìn thế nào cũng thấy có chút miễn cưỡng.

- Ta cũng vừa tới, đang ở trong Tiên Phủ phía Nam thành Phi Tiên.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Đúng rồi, sao ngươi biết ta đã tới?

Thần Võ Tiên Đế xấu hổ cười một tiếng:

- Ừm... Ta có một người bằng hữu nhìn thấy thanh tiên kiếm trước kia của ta được bán trong thông thương Thiên Hạ, cho nên, ta mới đoán là ngươi đã đến Tiên giới.

Diệp Tùy Phong giật mình, thì ra là như vậy.

Xem ra thanh Tiên kiếm kia cũng là vật đánh dấu của Thần Võ Tiên Đế.

Từ chuyện này cũng có thể nhìn ra, Tiên Khí cực phẩm đẳng cấp cao ở Tiên giới cũng vô cùng hiếm thấy.

- Đại ca, ngươi đi Hư Giới... Là muốn mua sắm bảo vật sao?

Thần Võ Tiên Đế hỏi.

Diệp Tùy Phong gật đầu.

- Hay hay, ngài đi uống Linh Trà?

Thần Võ Tiên Đế ho khan hai tiếng, nói:

- Ngài nói sớm đi, nếu ngươi đã đến chỗ của ta, sao có thể để ngươi tồn kém được?

- Ở chỗ của ta có 10... À không, 20 triệu tiên thạch, ta sẽ lập tức đưa qua cho ngươi!

- Coi như là một chút thành ý của tiểu đệ ta.

Hắn cười rạng rỡ, nhìn qua vô cùng nhiệt tình.

Diệp Tùy Phong sờ lên cằm:

- Tại sao ta cảm thấy ngươi có chút có tật giật mình chứ?

Thần Võ Tiên Đế lập tức sững sờ, liên tục khoát tay.

- Không có, không có, đây là ta hiếu kính đại ca ngươi, ngươi cũng biết, ta kính ngưỡng đại ca cuộn cuộn như nước sông...

- Được rồi, được rồi.

Diệp Tùy Phong đánh gãy hắn chuẩn bị vượt môn ngựa.

- Tiên thạch thì không cần, có việc cứ nói.

20 triệu tiên thạch, có thể mua cái cọng lông gì.

- Ngài nhất định phải lấy đấy!

- Đây là tâm ý của ta!

Thần Võ Tiên Đế kiên trì nói:

- Ta tìm ngài, cũng không có việc gì, chính là ngoài ý muốn biết được đại ca đã đi tới Tiên giới, cho nên mới hỏi thăm sức khỏe ngài.

- Nếu có dặn dò gì thì cứ mở miệng, tiểu đệ nhất định sẽ nỗ lực hết sức!

Diệp Tuy Phong nhìn bộ dáng kiên định của hắn, trong lòng hồ nghi.

Hôm nay, gia hỏa này mới ăn đường à, sao miệng lại ngọt như thế.

Chương 294: Tiên Đế Nghèo Rớt Mông Tơi

- Được thôi, vậy ngươi đưa tới.

Nếu hắn kiên trì như vậy, ngược lại Diệp Tuy Phong Diệp Tuy Phong cũng không cần từ chối ý tốt của hắn.

- Về phần phân phó cái gì, tạm thời cũng không có.

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ nói:

- Đúng rồi, có một việc nhỏ, liên quan tới tên của hạ giới là Tiên Phủ các ngươi mệnh danh sao?

Thần Võ Tiên Đế gật đầu:

- Đúng vậy.

- Vậy thế này đi.

Diệp Tuy Phong nói:

- Tên thế giới của ta nghe có chút không hay, vừa nghe giống như quy thiên.

- Ngươi cứ đổi thành... Vân Tiêu giới đi.

Sau khi biết được tên thế giới từ Giang Niệm, hắn đã quyết định nhất định phải một lần nữa đổi một chút, chỉ là tiện tay mà thôi.

- Đổi tên? Không có vấn đề. không có vấn đề!

Thần Võ Tiên Đế lập tức đáp ứng.

- Bây giờ, ta sẽ lập tức hạ lệnh cho Thành chủ thành Phi Tiên, để hắn đi làm ngay lập tức!

- Thuận tiện mang 20 triệu tiên thạch kia qua cho ngài.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Đúng rồi.

Hắn nhìn Thần Võ Tiên Đế, nói:

- Người có vẻ cũng rất có tiền, vì sao hạng nhất trên bảng Thần Hào của Tiên phủ Thần Võ ở Hư Giới chỉ có hơn mười triệu tiên thạch?

- Người đã mua đồ trong đó sao?

Mặt mũi Thần Võ Tiên Đế lập tức tràn đầy xấu hổ, cười khô nói:

- Đại ca, ta chính là Tiên Đế.

- Nếu như dùng mấy chục triệu tiên thạch để đăng đỉnh đứng đầu bảng Tiên Phủ của mình.

- Sẽ bị người khác chê cười...

Diệp Tuy Phong ồ một tiếng.

Đúng vậy, hắn quên gia hỏa này là Tiên Đế, sinh vật cường đại đứng đầu nhất Tiên giới.

Mấy chục triệu tiên thạch, ở trên bảng tổng, có lẽ ngay cả cái bóng cũng không thấy, hoàn toàn đúng là quá keo kiệt.

- Được thôi.

Diệp Tuy Phong khoát tay nói:

- Không có chuyện gì khác thì cứ đi làm việc của người đi.

- Ta vừa đến Tiên giới, trong khoảng thời gian này sẽ không tìm người.

Nghe thấy câu nói này, trong lòng Thần Võ Tiên Đế lập tức vui mừng, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, đành phải đè nén vui sướng, khom người nói:

- Tốt, vậy lúc nào ngài có việc thì cứ phân phó.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Sau đó, bóng người Thần Võ Tiên Đế chậm rãi biến mất.

- Chờ một chút!

Bỗng nhiên, Diệp Tỳ Phong lại gọi hần lại.

Trong lòng Thần Võ Tiên Đế lập tức xiết chặt, hỏi:

- Đại ca, còn có chuyện gì sao?

Diệp Tỳ Phong nhìn hần:

- Liên quan với bí ẩn thăng cấp thế giới, người hỏi thăm thế nào rồi?

Từng giọt mồ hôi lạnh thấm ra trên trán Thần Võ Tiên Đế.

Hần thăm rồi, sợ điều gì sẽ gặp điều đó, vẫn là hỏi cái này.

- Tiểu đệ... Còn đang khua chiêng gõ trống điều tra...

Khuôn mặt của hần nhăn nhó nói.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhíu mày:

- Gặp khó khăn gì sao?

- Không có, không có, mọi việc thuận lợi!

Thần Võ Tiên Đế vội vàng nói:

- Chỉ là bí ẩn như thế, chỉ có cao tầng mới biết được, cần một chút thời gian để bố trí.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

Đúng là như thế, với lại chỉ mới có hai năm mà thôi, hần cũng không phải rất gấp.

Từ từ sẽ đến thôi.

Hắn suy nghĩ, nói với Thần Võ:

- Nếu có khó khăn gì, hoặc cần tiên thạch thì ngươi nói với ta là được.

Mặc dù tiểu tử này từng gài bẫy mình một lần trong dòng sông thời gian, nhưng sau khi nói chuyện nhiều thì lại phát hiện hắn vẫn rất hợp khẩu vị.

Với lại hiệu suất làm việc rất cao, người cũng chịu khó, rất hợp khẩu vị.

Nếu thật sự gặp phải khó khăn, hắn sẽ không làm như không thấy.

- A ha ha!

Thần Võ Tiên Đế cười lớn một tiếng, nói:

- Không có khó khăn!

- Đại ca ngài cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện này!

Diệp Tùy Phong nhìn hắn hoàn toàn tự tin, luôn cảm giác có chút kỳ quái, nhưng trong lúc nhất thời lại nói không nên lời.

- Vậy được, ngươi đi mau đi.

Lắc đầu, Diệp Tùy Phong phát tay, cắt đứt truyền tin giữa hai người.

Sau khi trò chuyện kết thúc.

Một bên khác, trong tiên điện Thần Võ.

Thần Võ Tiên Đế thở ra một hơi thật dài, ngồi trên vương tọa.

Tay hắn sờ lên cái trán, không ngờ đã ướt mồ hôi.

Không có cách, mặt đối mặt với Diệp Tùy Phong, áp lực thật sự là quá lớn.

- Ai, may mắn, không làm cho hắn cảm giác được cái gì.

- Nếu như bị hắn biết, chuyện này tiến triển không thuận lợi, nói không chừng lại muốn đánh ta nữa.

Thần Võ Tiên Đế thờ dài, sau đó lấy ra một viên ngọc giản truyền tống, lại lấy ra 20 triệu tiên thạch còn sót lại, hạ liên tiếp mấy mệnh lệnh, rồi ném vào hư không.

Đó là gửi cho Thành chủ thành Phi Tiên.

Làm xong những chuyện này, hắn co quắp ngồi xuống, nhìn lên nóc đại điện, khóc không ra nước mắt.

Lúc này, hắn thật đã nghèo rớt mồng tơi!

...

Một bên khác, thành Phi Tiên.

Sau khi Diệp Tuy Phong cắt đứt trò chuyện thì vẫn cảm giác cho chỗ nào đó không đúng.

Cuối cùng nghĩ nghĩ, phát hiện Thần Võ Tiên Đế này hình như cực kỳ sợ mình.

- Ta đáng sợ như thế sao?

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm.

Mình rõ ràng vẫn luôn sống rất hòa thuận.

Lắc đầu, Diệp Tuy Phong quyết định không suy nghĩ thêm nữa.

Dù sao sau này hắn khẳng định sẽ đi qua tìm hắn ta.

- Tiện tay chính là 20 triệu tiên thạch.

- Chắc chắn, không hổ là Tiên Đế.

- Thật có tiền.

.....

Sau khi giao lưu với Thần Võ Tiên Đế xong.

Diệp Tuy Phong lấy ra ba vật chứa quy tắc mua được từ Hư Giới.

Một viên ngọc bội, một nghiên mực hỏa điều, còn có một đồng bùa đất.

Trên ngọc bội màu tuyết trắng có tản ra khí tức pháp tắc tiên đạo nhàn nhạt.

Diệp Tuy Phong rất nhanh đã nhìn ra, nó giống với bộ tiên giáp của Thần Võ Tiên Đế, đều được người có đại năng tế luyện, có thể là vật tùy thân của Tiên Đế nào đó.

Phía trên có tế luyện một loại pháp tắc có thể dùng để phòng ngự, nhưng hiển nhiên đã bị tổn thương.

Cho nên sức mạnh pháp tắc ẩn chứa trong đó cũng không phải rất nhiều.

- Đến đây, Tiểu Hắc.

Diệp Tuy Phong ôm Tiểu Hắc ra, đẩy ngọc bội lên trước mặt nó.

- Thức ăn của ngươi, thử một chút xem có ngon không?

Tiểu Hắc nhô cái mũi đỏ hồng của mình, hít một hơi trên viên ngọc bội kia, sau đó há to miệng cắn một cái, ngậm nó vào trong miệng.

- Cót ca cốt két.

Rất nhanh, vật của Tiên Đế có giá trị 400 000 tiên thạch này cứ như vậy bị Tiểu Hắc nhai nát, nuốt vào bụng.

- Không ngon, có chút cứng nha.

Tiểu Hắc trừng trừng mắt to.

Chương 295: Cha, Ta Không Ăn C * T

Diệp Tuy Phong bĩu môi, sạn gì đó cũng không quan trọng, dù sao cũng không phải hấn ăn.

Nhưng ngọc bội này đúng là có tác dụng quá nhỏ.

Sau đó, hấn lại cầm lên cái nghiên mực hỏa điều kia.

Hình như hỏa điều cảm nhận được mình sắp chết, mạnh mẽ đâm tới.

Nhưng cho dù nó nhảy nhót thế nào thì cũng không thể rời khỏi lòng bàn tay Diệp Tuy Phong.

Cái nghiên mực hỏa điều này cùng loại với chí bảo Ngũ Hành lúc trước, là pháp tắc tiên đạo thuộc tính Hỏa, với lại độ tinh

khiết còn không thấp.

Ánh mắt Tiểu Hắc rất nhanh đã bị hấp dẫn.

Diệp Tuy Phong trực tiếp ném cho nó, Tiểu Hắc dùng miệng ngậm lấy, hút một cái, toàn bộ hỏa điều lập tức hóa thành một đạo hỏa tuyến lớn lên, bị nó hút vào bụng.

- Cha, món này ăn ngon, cay.

Nó liếm môi, có vẻ vẫn còn thèm thuồng.

- Ừm, vậy là tốt rồi.

Diệp Tuy Phong có thể nhìn ra, hỏa điều này có tác dụng xúc tiến rất mạnh đối với Tiểu Hắc trưởng thành, so với ngọc bội vừa rồi thì tốt hơn nhiều lắm.

Xem ra, sau này phải tìm nhiều thứ này hơn nữa, có lượng pháp tắc tương đối tinh khiết.

Ăn hai miếng đã hết một triệu tiên thạch.

Cuối cùng, Diệp Tuy Phong đưa ánh mắt nhìn trên đồng bunn đất kia.

Khí tức bunn đất cực kỳ kỳ quái.

Ở trên thân nó có đủ loại pháp tắc, hỗn tạp với nhau, đơn giản giống như vừa vớt ra từ trong hỗn độn.

Nhưng quỷ dị chính là, trong vô số pháp tắc cuồng bạo đó lại ẩn ẩn để lộ ra một loại sinh lực.

Thế nhưng, sinh lực vừa sinh sôi đã bị pháp tắc hỗn loạn lập tức đánh tan rã.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày, loại tình huống này, quả thực khá quái dị.

Khó trách người của thông thương Thiên Hạ cũng không cách nào định ra giá trị cụ thể của nó.

Từ mặt ngoài thì tình huống hỗn loạn như thế đúng là không có tác dụng gì quá lớn.

Bản thể ngược lại vô cùng rắn chắc, nhưng cũng không thể dùng khi chiến đấu, ném đi đầy mặt người ta.

Hắn suy nghĩ, vẫn quyết định để Tiểu Hắc thử một chút.

- Tiểu Hắc, ngươi đến đây xem, có cái ăn càng ngon hơn này.

Diệp Tùy Phong cười, ném bùn đất ở trước mặt của nó.

Tiểu Hắc nhìn cái đồng sên sệt kia, lập tức tròn tròn tròng mắt.

- Cha, ta không ăn cứt!

Mặt của hắn lập tức nghiêm túc nói:

- Nói gì thế, sao ta có thể cho ngươi ăn phân được?

- Thứ này nhìn xấu nhưng rất ngon, nhanh ăn đi!

Nói xong, hắn đứng bùn đất kia đụng đụng bên miệng nó.

Tiểu Hắc vội vàng lui ra sau, nhưng bị Diệp Tùy Phong gắt gao đè lại, một bước cũng lui không được.

- Cha, ngươi cho ta chút tiên quả đi, đánh chết ta cũng không ăn cái này!

Diệp Tùy Phong bất đắc dĩ, ôn hòa nói:

- Ngoan, tiên quả kia chỉ có một chút dinh dưỡng, ăn cái này mới có thể nhanh lớn.

Nhưng Tiểu Hắc vẫn như cũ chết sống không chịu ăn.

Cảnh tượng này cực kỳ giống phụ huynh dứt cơm cho con cái kén ăn.

- Nhanh lên!

- Nếu còn không ăn, ta sẽ gọi Thiên Đạo của Tiên giới xuống, để nó ăn ngươi!

Diệp Tùy Phong đe dọa.

Nước mắt Tiểu Hắc đều sắp chảy ra.

Nhưng so với việc ăn cái đồng kỳ quái trước mắt này thì hiển nhiên Thiên Đạo đối với nó càng khủng bố hơn.

Thế là, dưới dâm uy của Diệp Tùy Phong, nó nhắm chặt hai mắt, há to miệng, cắn một ngụm nho nhỏ.

Sau khi chât vật nhai một lúc, nó mới nuốt xuống.

- Thế nào, ăn ngon không?

Diệp Tỳ Phong tươi cười, hỏi.

Tiểu Hắc tội nghiệp nhìn hấn, nhỏ giọng nói:

- Giống như ăn đất, một chút hương vị cũng không có, ăn không ngon gì hết...

Diệp Tỳ Phong thu nụ cười lại.

- Có ăn ngon hay không, không phải người nói là tính.

Nói xong, hấn thả ra thần hồn, bắt đầu liếc nhìn thân thể Tiểu Hắc.

Một ngụm nhỏ bùn đất vừa ăn vào đã bị nó tiêu hóa hết.

Diệp Tỳ Phong kinh ngạc phát hiện, hiệu quả của thật sự là tốt đến nghịch thiên.

So với hỏa điều vừa rồi thì mạnh hơn không dưới nghìn lần!

Đại lượng Tiên giới pháp tắc bổ sung pháp tắc lúc đầu của nó, cấp bậc chính thể, rõ ràng tăng lên một đoạn.

- Quả nhiên ăn ngon!

Diệp Tỳ Phong vui vẻ ra mặt.

Cuối cùng, hấn cũng tìm được vật đại bổ cho Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc nhìn nụ cười của Diệp Tỳ Phong, trái tim nó nháy mắt chìm xuống đáy cốc.

Nếu như nó đoán không sai...

- Ngoan, ăn hết chúng đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Trong lòng Tiểu Hắc hiểu rõ, nó nhìn như rất nhiều lựa chọn, nhưng thật ra chỉ có một.

- Được rồi, ít nhất nó là đất, mà không phải loại kia...

Sau khi cưỡng ép thuyết phục mình, Tiểu Hắc chậm rãi ăn bùn đất.

Mùi cân bùn đất, thật ra cũng chỉ to như quả táo, nhưng lượng dinh dưỡng của nó quá nhiều, chỉ có thể ăn từng ngụm

nhỏ.

Nhưng không ngừng ăn, Tiểu Hắc cảm thấy hình như mùi vị của nó cũng không quá dở.

Nhìn nó từ từ đi đến phát triển, Diệp Tùy Phong vui mừng cười một tiếng.

- Thật ngoan, yên tâm, sau này ta sẽ nói Cốc tử tử của ngươi chế biến nó thành món thật ngon cho ngươi ăn.

Tiểu Hắc nhẹ gật đầu.

Mùi cân bùn đất, rất nhanh đã sắp bị nó đã ăn xong.

Nhưng đúng vào lúc này, Tiểu Hắc bỗng nhiên ngừng lại.

Sau đó, cơ thể của nó bắt đầu run lên.

Chỉ trong chốc lát đã trực tiếp ngã xuống đất, không nhúc nhích.

- Hà?

Trong lòng Diệp Tùy Phong lập tức giật mình.

Chuyện này là sao, trong bùn đất có chất phụ gia à?

Hắn vội vàng nắm Tiểu Hắc lên, cầm trong tay cẩn thận quan sát chỉ chốc lát, cuối cùng mới yên lòng.

Thì ra là nó lâm vào ngủ say.

Pháp tắc Tiên Đạo trong đồng bùn đất này quá dày quá nhiều.

Vội lại Tiểu Hắc trong thời gian này hơn một năm luôn uống nguyên dịch Đại Đạo, lại là tiên vật chứa quy tắc, trưởng thành cực nhanh, đã đến ranh giới đột phá.

Bùn đất, vừa lúc hoàn thành một bước cuối cùng.

Hiện tại, nó đã bắt đầu thăng cấp.

Đợi đến khi Tiểu Hắc lần nữa tỉnh lại thì Vân Tiêu giới cũng sẽ biến thành một Tiên giới.

- Ừm, không tệ.

Diệp Tùy Phong hài lòng gật đầu, sau đó hắn bỏ Tiểu Hắc vào tiểu thế giới tùy thân của mình.

- Xem ra phải đi hỏi người bán cái này một chút, xem còn có bùn đất tồn kho hay không?

- Hoặ... Tìm hiểu thử có thể thu hoạch được nó ở đâu.

Rất nhanh, trong lòng Diệp Tuy Phong đã có tính toán.

Sau đó, hấn cất một chút xiu bùn đất còn lại trên bàn vào không gian.

Thịt muối cũng là thịt.

Vớ lại, lãng phí đồ ăn là đáng xấu hổ.

Sau khi thu dọn xong, Diệp Tuy Phong đứng dậy.

- Cũng không biết, tiểu Lan có đi vào Hư Giới hay không?

Nghĩ nghĩ, hấn đẩy cửa phòng, đi ra ngoài.

Chương 296: Trưởng Trấn Quy Linh Giới

Trong đình viện, dòng suối nhỏ chảy róc rách, thanh nhã, độc đáo.

Diệp Tuy Phong tùy ý đi dạo một vòng, sau đó trở về bên cạnh cái bàn đá dưới gốc đại thụ ngồi xuống.

Bên cạnh cái bàn đá còn có một đầm nước tĩnh mịch.

Đầm nước thanh tịnh, mấy con cá nhỏ đùa giỡn chơi đùa ở trong đó.

Diệp Tuy Phong cười cười, khi vừa tới, hoàn cảnh nơi này rõ ràng không như vậy.

Rất rõ ràng là Cốc U Lan đã cải tạo và bố trí cho giống đảo nhỏ trong Kính Hồ.

Hắn vừa ngồi xuống, sau lưng đã truyền đến tiếng bước chân.

- Lão gia, đến ném thử món ta mới nấu đi.

Cốc U Lan bung một bát mì sợi trong suốt long lanh, đi tới, hương thơm tỏa ra bốn phía.

- Người vừa đi Hư Giới sao?

Diệp Tuy Phong tiếp cầm lấy đôi đũa, ra hiệu nàng cũng ngồi xuống.

- Đã đi.

Cốc U Lan cười nói:

- Tô mì này chính là dùng nguyên liệu nấu ăn của Tiên giới nấu thành.

- Vật liệu trong Hư Giới thật nhiều lắm, còn có thật nhiều thực đơn đặc biệt, ta cảm thấy giống như đi vào một thế giới mới.

Nàng ngồi xuống bàn, hai tay chống cằm, một bộ dáng rất vui vẻ, thậm chí còn có chút kích động nói.

Thiên phú nấu ăn của Cốc U Lan hoàn toàn kinh động như gặp thiên nhân.

Lại thêm Diệp Tuy Phong ngẫu nhiên chỉ điểm, trên cơ bản đồ ăn ở Vân Tiêu giới đã bị nàng nấu hết.

Mà sau khi tới Tiên giới, nguyên liệu nấu ăn vô tận ở đây đúng thật là đã mở ra một vùng trời mới cho nàng.

- Xem ra ta lại có lộc ăn.

Diệp Tuy Phong cười nói.

Lúc ấy, hắn mang theo tiểu nha đầu này ra ngoài thành Vân Tiêu, tuyệt đối là một quyết định vô cùng chính xác.

- Đúng rồi.

- Tên của người trong Hư Giới là gì, nơi đó có thể kết bạn, chúng ta thêm bạn nhau đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Còn có cả chức năng này sao?

Cốc U Lan ngạc nhiên.

Nhưng sau đó, trên mặt nàng lại có chút ửng đỏ, ngượng ngùng nói:

- Ta đặt tên là, là...

- Tiểu Trù Nương...

Diệp Tỳ Phong ngẩn người.

Tiểu Trù Nương? Thật là điệu thấp.

- Muốn gọi là Trù Tiên gì hay không, ta nhớ là có thể đổi tên.

Diệp Tỳ Phong nói.

Cốc U Lan lắc đầu.

- Ta vẫn thấy không cần thay đổi, ta cảm thấy cái tên này, tương đối thích hợp với ta...

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Được, người thích gọi cái gì thì gọi vậy đi.

- Ở chỗ tên có một dãy số thật dài, đó là ID... Đánh dấu thân phận của người.

- Nói cho ta biết dãy số đó, ta sẽ kết bạn với người.

Diệp Tỳ Phong nói.

Cốc U Lan ngẩn người, nói:

- Cái đó, ta nhớ được.

- Là: 96744 64339 42624 86426 4

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Nguyên liệu nấu ăn trong Hư Giới, có rất nhiều thứ đều rất không tệ, có thể mua nhiều một chút.

- Còn có tiên đan, tiên khí, thần dược gì đó, cũng đều mua nhiều chút, đến lúc đó sau khi người của thành Vân Tiêu phi thăng lên cũng có thể có cái để dùng.

- Ta cho ngươi thêm một chút tiên thạch, không cần tiết kiệm.

Nói xong, hắn đưa cho Cốc U Lan một túi đựng đồ.

Bên trong, tổng cộng là một ngàn tỷ viên tiên thạch, miễn cho mới mấy ngày đã xài hết rồi.

Cốc U Lan ngạc nhiên, nói:

- Lão gia, ngài lần trước cho ta nhiều như vậy, ta thấy người đứng đầu bảng Thần Hào cũng mới hơn 100 triệu.

Diệp Tuy Phong ăn xong, lau miệng nói:

- Không cần phải đi so sánh với người khác.

- Người ta là gia đình gì, chúng ta là gia đình gì!

- Chăm lấy dùng đi.

Cốc U Lan bất đắc dĩ cười, lão gia tuyệt đối có vấn đề lớn đối với cách dùng một ít từ ngữ.

Hai người lại trò chuyện một chút tình huống trong Hư Giới.

Trong khi bọn hắn đang nói chuyện trời đất thì một bóng người cao to đã đi tới ngoài cửa viện.

Hắn mặc một bộ nhụyễn giáp màu bạc, uy nghiêm nặng nề, khí tức cường đại.

Chính là trưởng trấn của trấn Quy Linh, Đồ Chính.

Khi biết có một người mới ném tiền mua một lần mấy trăm phòng ở thì hắn đã lập tức để mắt đến người này.

Hắn vô cùng rõ ràng tình huống ở Quy Linh giới.

Ngoại trừ mấy đại thế lực siêu cấp đứng đầu kia ra thì tuyệt đối không thể nào có người nào khác có thân gia phong phú như thế.

Nhưng thế lực này, đều có một chút mục đích không thể cho ai biết.

Bạn hẳn bỏ cục ở Quy Linh giới, làm cho mấy ngàn năm qua không có người phi thăng Tiên giới.

Nếu người mới này thật đến từ mây thế lực kia, như vậy rất có thể cũng biết thủ đoạn trên Quy Linh dùng để mưu sinh. Li ê n hệ zl: 0 7 6 9 4 1 7 9 8 2

Cho nên, hẳn nhất định phải tìm gặp người này.

Sau khi tìm hiểu, Đồ Chính tìm được Giang Niệm, biết tên của người này là Diệp Tỳ Phong.

Sau đó, hẳn lại tại trải qua điều tra cẩn thận thì mới phát hiện, Diệp Tỳ Phong lại còn mua một đại trại ở nội thành thành Phi Tiên, giá trị hơn mười ngàn tiên thạch.

Chuyện này làm cho hẳn càng thêm kinh hãi.

Thế là sau khi đạt được vị trí, hẳn đã ngựa không ngừng vó chạy tới.

Đồ Chính nhìn sâu trước mặt, đang muốn trực tiếp lách mình đi vào.

Hẳn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đối mặt với một người vừa phi thăng Tiên giới, đương nhiên sẽ không e ngại cái gì.

Rất nhanh, Đồ Chính đã cảm nhận được tức của hai người khí ở trong sân.

Một người có tu vi là Địa Tiên.

Một người khác lại rất kỳ quái, hình như trên người có chí bảo có thể ẩn giấu tu vi, thấy không rõ lắm.

Đồ Chính suy nghĩ một lát, quyết định trực tiếp đi qua nói chuyện với bạn hẳn.

Dù sao, hai bên đều đến từ cùng một thế giới, vẫn có chút nguồn gốc.

Nhưng vừa bước ra một bước, một âm thanh đã vang lên sau lưng hẳn.

- Nhìn cái gì đấy?

Trong nháy mắt, cả người Đồ Chính phát lạnh, chuẩn bị bộc phát tu vi, kéo dài khoảng cách.

- Đừng làm hư sơn mới của ta.

Theo âm thanh lần nữa vang lên, Đồ Chính chỉ cảm thấy sau đầu bị đánh một kích, sau đó trực tiếp mất đi ý thức.

...

Sau một lát, dưới đại thụ.

Diệp Tùy Phong và Cốc U Lan đứng ở bên cạnh cái bàn đá, đứng nhìn người bị ném trên bàn.

- Trộm cướp?

Cốc U Lan tò mò hỏi.

Bọn hấn mới đến, chỉ sợ chỉ có trộm cướp và cường đạo mới dám tới bãi phỏng bọn hấn trước.

- Chắc là không phải.

Diệp Tùy Phong lắc đầu.

Chương 297: Thân Phận Xưa Của Trương Trấn Trấn Quy Linh

Y phục của người này đại khí như vậy, tu vi càng là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cho dù ở thành Phi Tiên thì cũng vô cùng hiếm có, thuộc về tu sĩ đứng đầu.

Người như vậy sao lại làm chuyện trộm vặt móc túi được?

- Vậy sao hấn lại lén lút đi vào sân của chúng ta chứ?

Cốc U Lan nói.

- Ai biết được, có thể là lạc đường.

Diệp Tùy Phong cũng nghĩ không thông, vì sao hấn tới đây.

- Được rồi, cứ làm hấn tỉnh lại rồi hỏi một chút là biết thôi.

Sau đó, hấn vỗ tay phát ra tiếng.

Nam tử trên bàn đá, lập tức giật mình ngồi dậy.

Hắn nhìn hai người xa lạ trước mặt, trong nháy mắt muốn nổi giận.

Nhưng hắn lại phát hiện thân thể của mình như bị người khác giữ chặt, căn bản không thể động đậy.

Vói lại, ngay cả tiên lực và thân hồn cũng bị phong ấn gắt gao, hoàn toàn chính là một con dê đờ làm thịt.

Trong lòng nam tử kinh hãi muốn tuyệt, từ khi nào trong thành Phi Tiên lại xuất hiện người khủng bố như thế!

- Các ngươi là ai?

Hắn lớn tiếng quát hỏi.

- Ngạch...

Diệp Tuy Phong không biết nói gì:

- Ngươi tự tiện xông vào nhà ta, còn hỏi ta là ai?

- Đầu óc bị hỏng sao?

Nam tử mặt âm trầm, nói:

- Không thể nào!

- Trạch viện này là chỗ ở của Diệp Tuy Phong, tu sĩ Quy Linh giới ta.

- Ngươi là ai? Đến cùng đã làm gì hắn?

Trong lòng của hắn hơi trầm xuống, nhìn tình huống này, có lẽ người mới kia đã gặp bất trắc.

Nghe thấy nói lời này, Diệp Tuy Phong sửng sốt một chút, không ngờ người này lại biết mình, còn tự xưng là người của Quy Linh giới, sờ lên cái cằm:

- Ngươi là ai?

Nam tử hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta chính là người thủ hộ Quy Linh giới, Đồ Chính!

- Ta cảnh cáo ngươi, nếu dám hành hung trong thành Phi Tiên, Tiên phủ Thần Võ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Diệp Tỳ Phong nhìn về mặt phần hậu của Đồ Chính, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Thì ra đây chính là trưởng trấn của trấn Quy Linh nha.

- Người đến cùng là ai?

Đồ Chính gầm thét.

Diệp Tỳ Phong sờ lên mũi.

- Diệp Tỳ Phong.

.....

Trong đình viện.

Ba người Diệp Tỳ Phong ngồi vây quanh bên bàn đá.

Lúc này, cấm chế trên người Đồ Chính đã được giải trừ.

Lần này, thật đúng là lũ lụt vọt lên miếu Long Vương.

Đồ Chính ngồi ở chỗ đó, đến bây giờ, trong lòng hắn vẫn còn có một tia cảm giác hoang đường.

Người có thể tiện tay đánh ngất xiu mình, lại phát tay triệt để giam cầm thân thể và thần hồn của hắn lại chính là Diệp Tỳ Phong.

Một người vừa mới phi thăng từ hạ giới!

Sao hắn lại có thực lực đáng sợ như vậy?

Phương thế giới đó căn bản không cách nào dung nạp tồn tại như thế!

- Diệp... Đạo hữu, người nói là, người đến từ thành Vân Tiêu sao?

Đồ Chính hỏi, trên mặt vẫn tràn đầy không thể tin.

- Đúng.

Diệp Tỳ Phong gật đầu nói:

- Người chưa nghe nói cũng rất bình thường, mười năm trước, thành Vân Tiêu vẫn chỉ là một thành nhỏ ở biên giới.

Đồ Chính nhú mày:

- Vậy bây giờ thì sao?

- A.

- Đã thống nhất hạ giới.

Diệp Tỳ Phong nói.

Đồ Chính: ...

Thời gian mười năm, từ một thành nhỏ ở biên giới, biến thành một thế lực kinh khủng thống nhất khắp thiên hạ.

Người đang nói đùa sao?

Hắn càng ngày càng cảm thấy hoang đường.

Nhưng người phát tay có thể miểu sát mình thì sao lại nói đùa mình làm gì?

- Vậy... Mấy thế lực như Vạn Bảo Các, thần điện Đại Đạo thì sao?

Đồ Chính hỏi lần nữa.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Vạn Bảo Các đã quy thuận, về phần Thần điện Đại Đạo, bây giờ thế lực này đã không tồn tại.

Đồ Chính lập tức kinh ngạc.

- Vậy mấy người Đại bảo chủ, còn có Điện chủ Thần Điện...

Diệp Tỳ Phong chậm rãi nói:

- Ta đã phế bỏ tu vi của bọn hắn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc là đều đã chết.

Đồ Chính rõ ràng sửng sờ.

Hình như có chút không thể tin được, hai người từng đứng đầu hạ giới, cứ như vậy không có.

Diệp Tỳ Phong nhấp một ngụm trà, nhìn Đồ Chính:

- Xem ra, người hiểu rất rõ đối với tình huống ở hạ giới.

Đồ Chính nhẹ gật đầu, nói:

- Ta phi thăng Tiên giới vào mười ngàn năm trước.

- Khi đó, Vạn Bảo Các và Thần điện Đại Đạo đã thành lập.

- Thật ra...

Hắn chân chờ một lát, nhưng sau đó cười cười, nói:

- Ta thật ra chính là lão tổ sáng lập của Thần điện Đại Đạo.

Diệp Tuy Phong hơi sững sờ, trưởng trấn của trấn Quy Linh đã từng là người của thần điện Đại Đạo?

- Chuyện là như vậy...

Theo Đồ Chính kể lại một đoạn chuyện xưa mười ngàn năm trước, Diệp Tuy Phong đã tưởng tượng ra.

Khi đó, giới Quy Linh vẫn là một mảnh thổ địa tương đối tường hòa.

Mặc dù có thần vật ô nhiễm, nhưng đều có thể trong phạm vi khống chế, trong thế giới lại không có thế lực siêu cấp nào tồn tại.

Thiên kiều đông đảo, thiên hạ tranh phong.

Đồ Chính, còn có Điện chủ Thần Điện chính là một nhóm thiên chi kiều tử đứng đầu nhất lúc ấy.

Bọn hắn xuất từ đồng môn, quan hệ tốt vô cùng.

Một đường kẻ vai chiến đấu, vượt mọi chông gai, cuối cùng cùng nhau đến đỉnh phong, thành lập nên thần điện Đại Đạo ở Thần Sơn Trung Châu.

Ngay sau đó không lâu, năm món tiên vật mới từ trên trời giáng xuống.

Tiên quang sáng chói kia gần như chiếu sáng toàn bộ thế giới.

Vô số tu sĩ đều điên cuồng tranh đoạt tiên vật, nhắc lên một trận gió tanh mưa máu.

Đồ Chính và điện chủ Thần Điện cũng gia nhập trong lần tranh đấu này.

Dựa vào thiên tư kinh người, còn có thực lực cường thịnh đã cướp được một thanh kiếm bị gãy từ trong hỗn loạn.

Khí tức của thanh kiếm gãy này đơn giản thật là đáng sợ.

Đó là chí bảo chân chính.

Hai người lập tức bắt đầu nghiên cứu, cũng từ trên đoạn thân kiếm đã thu hoạch được nhiều loại đạo pháp tiên thuật cường đại, còn có một ít tin tức không bình thường.

Có người đã lưu lại một chút hình tượng Tiên giới ở trong kiếm gãy.

Trong tấm hình có những tu sĩ quát tháo phong vân, một tay che trời ở thế giới lúc đầu, nhưng sau khi đi vào Tiên giới lại như sâu kiến, tử trạng thảm thiết!

Cảnh tượng như vậy làm cho cho hai người kinh hãi.

Không ngờ Tiên giới mà mình luôn hướng tới lại là như thế?

Chương 298: Một Lòng Vì Quy Linh Giới

Lúc đó, hai người bọn họ, đều đã đạt đến Độ Kiếp đỉnh phong, bất cứ lúc nào có thể Độ Kiếp phi thăng lên giới.

Mà sau khi nhìn thấy hình tượng đó, bọn họ lại chần chờ.

Nếu như sau khi phi thăng tao ngộ như thế, như vậy phi thăng lại có ý nghĩa gì?

Nhưng bọn họ đều là thiên kiêu, rất nhanh đã trở nên kiên định.

Cho dù Tiên giới hung hiểm thì cũng không cách nào ngăn cản quyết tâm mạnh lên của bọn hắn, Tiên giới, nhất định phải xông.

Thế nhưng, vào lúc này, ý chí của hai người lại khác nhau.

Đồ Chính cho rằng, bọn hắn phải trực tiếp phi thăng thượng giới, ở trong đại thế Tiên giới, giết ra một càn khôn tươi sáng thuộc về mình.

Mà Điện chủ Thần điện thì lại cảm thấy phải tiếp tục góp nhặt đầy đủ tiềm lực, như vậy khi đến Tiên giới cũng sẽ có một điểm xuất phát cực kỳ cao.

Phương thức góp nhặt tiềm lực chính là lợi dụng thần vật rút ra bản nguyên của thế giới.

Ban đầu tranh chấp, Đồ Chính thỏa hiệp, chuẩn bị nhiều một chút cũng không phải chuyện xấu.

Thế là, bọn hắn bắt đầu nghiên cứu thần vật.

Nhưng càng nghiên cứu sâu, Đồ Chính phát hiện, cái gọi là lợi dụng thần vật góp nhặt tiềm lực này thật ra chính là đang đánh cắp lực lượng bản nguyên của thế giới, cứ thế mãi, thế giới của bọn hắn, sớm muộn cũng sẽ bị hủy diệt.

Chuyện như vậy, Đồ Chính không thể nào tiếp thu được.

Hắn đưa ra ý nghĩ của mình với Điện chủ Thần điện, biểu thị đã không sai biệt lắm có thể phi thăng Tiên giới.

Nhưng lúc này, Điện chủ Thần điện đã hãm vào quá sâu.

Hắn trực tiếp từ chối đề nghị của Đồ Chính, đồng thời cùng với bốn người đạt được tiên vật bắt đầu mưu đồ toàn bộ thế giới.

Đồ Chính không ngừng thử giúp hắn quay đầu, nhưng cũng không có tác dụng gì, mâu thuẫn giữa hai người cũng càng ngày càng sâu.

Cuối cùng, trong một lần tranh chấp quá kịch liệt, hai bên đã động đến đao binh.

Đồ Chính, thua.

Hắn bại trận làm cho ý nghĩ thôn phệ thế giới của Điện chủ Thần điện càng thêm kiên định.

Đồ Chính rơi vào đường cùng, cuối cùng chọn rời khỏi Thần điện Đại Đạo, một thân một mình phi thăng Tiên giới.

- Nếu lúc đó ta khuyên hắn lần nữa.

- Có lẽ kết quả sẽ không biến thành như vậy.

Vẻ mặt Đồ Chính ảm đạm, khẽ thở dài.

- Có ít người một khi rơi vào đi thì cho dù người khuyên thế nào cũng sẽ không quay đầu!

Diệp Tỳ Phong nói.

Đồ Chính nhẹ gật đầu, sau đó cười nói:

- Đều đã qua, đạo hữu cũng không cần lo lắng, ta không có ý kiến gì với ngươi.

- Cái chết của hấn là nhất định, bởi vì bản thân năm món tiên vật đã rất kỳ quặc.

Diệp Tỳ Phong khiêu mi nói:

- Ngươi biết là ai quấy phá ở sau lưng sao?

Đồ Chính không nói gì, chỉ là duỗi ra ngón tay, chỉ chỉ trên trời.

Bọn hấn ở thành Phi Tiên, địa bàn của Tiên phủ Thần Võ.

Mà bầu trời của Tiên phủ Thần Võ, chỉ có một người.

Diệp Tỳ Phong nhìn Đồ Chính, không ngờ người này cũng sớm đã đoán được người đứng sau chí bảo Ngũ Hành.

Nhưng loại tồn tại như Thần Võ Tiên Đế, đối với hấn chính là không thể với tới.

- Cho nên, ta thật không thể hiểu được, ngươi trở nên cường đại như thế như thế nào dưới mí mắt của hấn.

Đồ Chính cười nói.

- Người đó đã bị trừng phạt vốn có.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Với lại, thế giới của chúng ta..... Đã sống lại.

Hấn cũng không nói tỉ mỉ, bởi vì đó là một chuyện rất phức tạp, trình độ của Đồ Chính còn chưa đủ để tìm hiểu.

Nhưng chỉ hai câu này đã làm cho Đồ Chính lập tức sửng sốt.

- Ngươi...

- Trừng phạt hấn?

.....

Đồ Chính lại ngơ ngác.

Hắn biết Diệp Tuy Phong rất mạnh, chắc chắn là mạnh hơn mình, nhưng cho dù mạnh thế nào thì cũng phải có một cực hạn!

Không ngờ một người hạ giới lại nói mình trừng phạt một vị Tiên Đế của Tiên giới.

Nếu như không phải đánh không lại thì hắn nhất định sẽ dùng nhất thủ đoạn tàn nhẫn, để người trước mặt này tỉnh lại từ trong mộng, nếu không có thể sẽ mang đến tai nạn cho toàn bộ trần Quy Linh.

- Ngươi chỉ cần biết kết quả này là được rồi.

Diệp Tuy Phong cũng không định nói chi tiết, không phải chính là đánh một Tiên Đế thôi sao, có cái gì đáng khoe khoang đâu.

Đồ Chính nhẹ gật đầu, vẻ mặt có chút lo sợ không yên.

Nếu như chuyện này là thật, vậy chỉ sợ suy đoán của hắn đối với Diệp Tuy Phong lại phải thay đổi.

- Đúng rồi, hôm nay ngươi tới tìm ta, đến cùng có chuyện gì?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Đồ Chính ồ một tiếng, sau đó có chút lúng túng nói:

- Ta chỉ là nghe nói, có một người vừa phi thăng lên tới, xuất thủ cực sự xa hoa.

- Mà chúng ta đều rõ ràng tình huống của giới Quy Linh, chỉ có Vạn Bảo Các hoặc Thần điện Đại Đạo mới có người có thể có tài lực như thế.

- Cho nên, ta định đến xem thử ngươi đến cùng là người của phe thế lực nào.

- Thuận tiện xem thử ngươi có biết tin tức về... Tháp Khởi Nguyên Vạn Vật hay không?

- Bởi vì tháp Khởi Nguyên là nguồn kinh tế quan trọng của trần Quy Linh chúng ta.

Đồ Chính sáng khoái nói rõ mọi việc, Diệp Tuy Phong cũng lập tức bừng tỉnh.

Thì ra, trước đó Giang Niệm nói tới cơ mật chính là tháp Khởi Nguyên.

Cũng đúng, tháp Khởi Nguyên sinh ra nguyên dịch, hoàn toàn đúng là có hiệu quả bồi dưỡng linh thực rất không tệ.

- Hiện tại, ở chỗ của người tổng cộng có bao nhiêu tháp Khởi Nguyên?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Đồ Chính nghĩ nghĩ nói:

- Tổng cộng có bốn tháp, nhưng chỉ có một tháp chín tầng, còn lại đều là bảy tầng hoặc tám tầng.

- Người chắc là biết, mỗi khi muốn tăng thêm một tầng phải cần một lượng lớn linh tinh.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

Xem ra Đồ Chính này cũng không nghèo, số lượng này không kém Thần điện Đại Đạo cũng bao nhiêu. Với lại, còn là ở nơi như thành Phi Tiên này.

- Như vậy, ta cho người thêm vài tháp đi, dù như thế nào đi nữa thế giới của chúng ta cũng không thể bị người khác chê cười là nghèo kiệt hủ lậu được.

Diệp Tỳ Phong nói.

Dựa vào thời gian nói chuyện vừa rồi của hai người, hẳn phát hiện Đồ Chính này chính là một lòng vì tu sĩ giới Quy Linh.

Hẳn đầu tư cho người như vậy, đáng giá.

- Không cần, không cần.

Đồ Chính lại là liên tục khoát tay:

- Đạo hữu, tháp Khởi Nguyên cho dù đặt ở Tiên giới thì cũng là bảo vật vô cùng trân quý.

Chương 299: Thành Chủ Thành Phi Tiên Đến

- Người tốt nhất giữ lại cho mình, như vậy sẽ có trợ giúp rất lớn đối với tương lai của người.

Hắn đang lo lắng, Diệp Tuy Phong mới đến nên không rõ giá trị của tháp Khởi Nguyên.

- Chăm đi, ta còn có rất nhiều.

Nói xong, Diệp Tuy Phong trực tiếp lấy ra mười tháp Khởi Nguyên, đặt ở trước mặt Đồ Chính.

- Thật không cần, tháp Khởi Nguyên chín tầng quá trân quý, ta không thể...

Đồ Chính vẫn muốn từ chối, nhưng hắn vừa nói xong lại phát hiện tháp Khởi Nguyên trước mắt có chút kỳ quái.

Hình như nó còn cao hơn tháp chín tầng một chút.

Hắn nghiêm túc đếm, lập tức mở to hai mắt nhìn.

- Mười hai tầng... Sao có thể?

Diệp Tuy Phong cười nói:

- Ta tìm được phương thức luyện chế tháp mười hai tầng, hiệu quả của nó gấp một triệu lần tháp Khởi Nguyên chín tầng.

Đồ Chính choáng váng, chỉ cảm thấy đại não kêu ông ông.

Tháp Khởi Nguyên chín tầng đã làm cho rất nhiều tồn tại cường đại bắt đầu ngáp nghé.

Mười hai tầng, hiệu quả gấp một triệu lần, e là cho dù Tiên Đế đến đây cũng sẽ đổ mắt!

Trong lúc nhất thời, hắn không biết nói gì cho phải.

- Không đủ à, vậy ta cho người thêm một trăm cái.

Diệp Tuy Phong thấy hắn chần chừ, thế là nói.

- Đủ rồi, đương nhiên đầy đủ!

Đồ Chính kém chút thổ huyết, cuối cùng là tồn tại khoa trương cỡ nào mới có một trăm tháp như vậy!

Hắn chỉ cảm giác thế giới quan của bản thân đang nhanh chóng sụp đổ.

- Cầm trước dùng, không đủ cứ đến nói ta.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Nguyên dịch dư thừa thì bán trong Hư Giới, tặng lên phúc lợi cho mọi người, ta thấy bọn hắc đều rất thảm, mua ít đồ cũng bó tay bó chân.

Đồ Chính gật đầu, sau đó hai tay run run, cẩn thận thu mười toà tháp Khởi Nguyên trước mặt vào trong không gian tùy thân của mình.

Sau đó, hai người lại hàn huyên trò chuyện một chút tình huống của trấn Quy Linh.

Đồ Chính thật sự là một người quản lý rất không tệ, đặt tháp Khởi Nguyên trên tay hắc, tuyệt đối sẽ phát huy ra giá trị lớn nhất.

Không như chính mình, lười quản lý, sẽ chỉ phí phạm.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, bỗng nhiên, một âm thanh vang dội vang lên ở ngoài cửa viện.

- Văn bói Văn Khánh Sinh, phụng mệnh đến đây gặp mặt Diệp tiên bói!

Diệp Tỳ Phong khẽ nhíu mày.

Văn Khánh Sinh, người này là ai, hắc căn bản chưa nghe nói qua.

Hắc thần thức khẽ quét qua, chỉ thấy ở cửa chính trạch viện có một lão giả mặc một thân áo trắng, đứng ở cửa ra vào, vẻ mặt cực kỳ cung kính.

Mà tu vi của hắc lại đã đạt đến Tiên Vương hậu kỳ!

- Đồ Chính, thành Phi Tiên có Tiên Vương không?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Đồ Chính ngẩn người, nói:

- Có.

- Trong thành Phi Tiên có mấy vị Tiên Vương, trong Tiên phủ Thần Võ cũng có Tiên Vương trấn giữ...

Nói xong nói xong, hấn bỗng nhiên giật mình.

Tiên Vương? Vân Khánh Sinh?

Nếu như hấn không nhớ lầm, tồn tại chí cao của thành Phi Tiên, thành chủ đại nhân chính là tu vi Tiên Vương đỉnh phong.

Vói lại, hình như hấn cũng họ Vân.

Chẳng lẽ...

- Được rồi, mặc kệ hấn là ai, ta đi xem một chút.

Diệp Tuy Phong nhún nhún vai, sau đó lắc mình, đi đến cửa chính.

Vân Khánh Sinh, lập tức khom người cúi đầu.

- Tham kiến Diệp tiên bối!

Diệp Tuy Phong nhìn hấn:

- Ngươi biết ta sao? Hình như chúng ta cũng chưa từng gặp nhau?

Vân Khánh Sinh cung kính nói:

- Vãn bối là thành chủ thành Phi Tiên, phụng mệnh bệ hạ đến đây gặp Diệp tiên bối, mặc cho ngài phân phó.

Diệp Tuy Phong giật mình hiểu ra, thì ra là Thần Võ Tiên Đế phái người tới.

Lúc này mới thời gian bao lâu, hiệu suất là thật cao, hấn nhẹ gật đầu:

- Được rồi, vậy ngươi đi vào trước đi.

Sau một lát, Diệp Tuy Phong mang theo Vân Khánh Sinh đi tới bên cạnh cái bàn đá.

Hai người vừa lộ diện, Đồ Chính ngồi ở chỗ đó đã lập tức đứng lên, vẻ mặt lo sợ không yên nói:

- Thành... Thành chủ đại nhân!

Hấn làm trấn chủ, đương nhiên đã gặp qua Vân Khánh Sinh, mặc dù đã qua mười ngàn năm, chỉ gặp chút ít mấy lần.

Hắn nhìn tồn tại đã từng xa không thể chạm, hắn trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

Trên mặt Vân Khánh Sinh mang theo nụ cười ấm áp, chấp tay nói:

- Đồ trần chủ, đã lâu không gặp.

Đồ Chính vội vàng chấp tay, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

- Tất cả ngồi xuống đi.

Diệp Tuy Phong khoát tay nói.

Bên cạnh cái bàn đá, lại có thêm một người.

- Diệp tiên bối, đây là đồ của ngài.

Vân Khánh Sinh lấy ra một trữ vật giới chỉ tinh mỹ, đưa cho Diệp Tuy Phong.

Diệp Tuy Phong nhìn một chút, trong này chính là 20 triệu viên tiên thạch kia.

- Chuyện đổi tên Quy Linh giới thành Vân Tiêu giới, ta cũng đã làm xong.

- Đến lúc đó, ta sẽ an trí cho các tu sĩ trần Vân Tiêu một khu vực tốt hơn.

- Nội thành thành Phi Tiên, cũng sẽ quy hoạch ra một khối nơi, chuyên cung cấp cho Vân Tiêu giới sử dụng.

Vân Khánh Sinh nói, trong lời nói tràn đầy khách khí.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

Đây đều là một đám lão cổ đồng sống vài chục ngàn năm, hơn nữa còn đứng đầu một thành, đạo lý đối nhân xử thế đương nhiên là không nói chơi.

Hắn còn chưa nói gì đã sắp xếp rõ ràng.

Sau ngày hôm nay, các tu sĩ giới Vân Tiêu đã có bảo hộ tuyệt đối ở trong thành Phi Tiên.

Rất tốt, không cần tự mình làm nữa.

.....

Trong thời gian kế tiếp, Vân Khánh Sinh nói rõ chi tiết một lần an bài sắp tới trong thành Vân Tiêu, có thể nói là không rõ chi tiết, chu đáo.

- Ừm, không tệ, sau này ta sẽ nói một tiếng với Thần Võ.

Diệp Tùy Phong nói.

Có Vân Khánh Sinh và Đồ Chính, chuyện sau này của trấn Vân Tiêu, hẳn đã hoàn toàn không cần quan tâm.

Sau đó, hắn đưa nhẫn trữ vật chứa 20 triệu tiên thạch cho Đồ Chính.

- Cái này ngươi cầm lấy dùng đi.

Đồ Chính ngờ ngạc nhận lấy nhẫn trữ vật, chuyện đã xảy ra hôm nay đã làm cho tinh thần hắn có chút hoảng hốt.

Từ khi Vân Khánh Sinh xuất hiện đến bây giờ, hắn không dám nói một câu nào.

Bên cạnh Vân Khánh Sinh cũng hơi sững sờ.

Hắn không ngờ, vị Diệp tiên bối này lại tiện tay đưa lượng lớn tài phú như thế ra ngoài.

Người này có chút hào khí.

Sau đó, mấy người lại trò chuyện trong chốc lát, bỗng nhiên, ngọc phù truyền tin của Đồ Chính có động tĩnh. Sau khi nghe xong tin tức, hắn lập tức nhíu mày.

Chương 300: Thái Hòa Giới Lại Gây Sự

- Làm sao vậy?

Diệp Tùy Phong hỏi.

- Là người giới Thái Hòa lại tới nháo sự.

Đồ Chính nói:

- Bọn hắn vẫn muốn lấy được bí mật kia của chúng ta, với lại phía sau bọn hắn còn có một Thiên Tiên giới, đang ủng hộ bọn hắn, vô cùng phiền phức.

- Nhưng lần này, ngay cả trấn chủ của bọn hắn cũng tới, hình như xảy ra đại sự gì, ta phải trở về xem thử.

Diệp Tùy Phong gật đầu, sau đó nhìn về phía Vân Khánh Sinh.

- Vân thành chủ, không bằng ngươi cũng đi theo một chuyến đi.

Cái tên Thái Hòa giới này, hắn mới tới một ngày đã nghe ba lần.

Lúc đầu, hắn muốn tự mình xử lý.

Nhưng bây giờ có Vân Khánh Sinh ở đây, hắn không cần thiết phải tham gia vào náo nhiệt này, không có gì ý nghĩa quá lớn.

- Ta cũng đang có ý này.

Vân Khánh Sinh cười nói:

- Hiện tượng náo loạn ở ngoại thành cũng đã đến lúc phải sửa trị một phen.

Diệp Tùy Phong ừ một tiếng.

Sau đó, hai người Vân Khánh Sinh và Đồ Chính, rất nhanh biến mất khỏi trạch viện.

...

Ngoài thành thành Phi Tiên, trước cổng chính của trấn Quy Linh.

Hai đám người quần áo khác nhau, phân biệt đứng hai bên, giằng co kịch liệt, bầu không khí nặng nề.

- Quy Linh giới các ngươi thật quá đáng, không ngờ lại giở chiêu thức âm tàn như thế, thật coi giới Thái Hòa ta dễ khi dễ phải không?

Trong đám người Thái Hòa giới, một nam nhân trung niên vóc người hơi mập từ tốn nói.

- Quá phận chính là các ngươi, trấn chủ Cao Dương!

Người của giới Quy Linh vừa nói chuyện là một vị phó trấn chủ.

Về mặt hắn ta tức giận, nhìn chăm chăm Cao Dương:

- Người của các ngươi năm lần bảy lượt tới trấn Quy Linh gây sự, bây giờ lại càng chặn cổng chính của chúng ta, lại còn dám nói chúng ta quá phận!

- Đừng có khinh người quá đáng!

Đôi mắt với chất vấn, vẻ mặt Cao Dương lạnh nhạt, nói:

- Không phải công lý ở lòng người sao.

- Các ngươi dùng thủ đoạn ti tiện, để Trân Bảo lâu của cả thành Phi Tiên tăng giá gấp mười đôi với người của thế giới Thái Hòa, còn dám nói quá phận?

Phó trấn chủ giận quá hóa cười:

- Thật là một trò cười!

- Trân Bảo lâu tăng giá gấp mười đôi với các ngươi, ngươi không đi tìm Trân Bảo lâu mà tới tìm chúng ta làm gì?

- Ngươi tưởng là chúng ta dễ bị khi dễ sao?

Cao Dương vẫn mặt không đổi sắc:

- Chuyện này, ta đương nhiên là có chứng cứ, là ngươi, tới đây.

Hắn ta vừa dứt lời, một người trẻ tuổi đi ra.

Chính là Vương Thành Chu xảy ra tranh chấp với Giang Niệm trước đó không lâu.

- Nói một chút đi, là xảy ra chuyện gì.

Vương Thành Chu nhẹ gật đầu, trầm giọng nói:

- Lúc ấy, khi ta gặp Giang Niệm của Quy Linh giới ở Trân Bảo lâu, sau đó xảy ra chút tranh chấp với hắn ta.

- Sau đó, ta trong lúc vô tình nhìn thấy, người đi với Giang Niệm với gì đó với chưởng quỹ Trân Bảo lâu, sau đó, Trân Bảo lâu đã không bán đồ cho Thái Hòa giới chúng ta!

- Cho nên, khẳng định là âm mưu của các ngươi!

Vẻ mặt Vương Thành Chu câu lệ.

Người của giới Quy Linh thì từng người tức giận bộc phát, thủ đoạn vu oan này thật là quá vụng về.

- Cao Dương!

Phó trấn chủ âm trầm nói:

- Nếu người muốn khai chiến thì chúng ta sẽ bồi người đến cùng!

- Đừng làm những chuyện không cần mặt mũi này!

Cao Dương mỉm cười:

- Loại chuyện này, chỉ sợ người không cách nào làm chủ?

- Đờ Chính đâu, sao không thấy hấn ta đâu, chẳng lẽ hấn ta đã trốn rồi?

Vừa dứt lời, một âm thanh hùng hậu truyền tới.

- Cao Dương, người đừng quá đáng.

Sau đó, hai bóng người rơi vào phía trước đám người Quy Linh giới.

Vẻ mặt Đờ Chính nghiêm nghị.

Cao Dương thấy Đờ Chính xuất hiện, cười nhẹ, nhìn sang.

- Đờ Chính, cuối cùng người chịu xuất hiện, người...

Còn nói xong, khóe mắt Cao Dương quét nhìn, bỗng nhiên nghiêng mắt nhìn thấy lão giả đứng ở bên cạnh Đờ Chính.

Trong nháy mắt, hấn sững sờ.

Hấn nhìn mặt vị lão giả kia, trong mắt để lộ ra rất không thể tưởng tượng nổi.

Trong đầu, hình như có một cái chuông lớn, không ngừng gõ vang.

- Bang! Bang! Bang!

Chấn động đến mắt hấn nổi đom đóm.

Làm sao có thể?

Sao vị này có thể ở đây?

Chuyện này hoàn toàn không có đạo lý!

Thân thể Cao Dương bắt đầu không ngừng run rẩy.

- Trấn chủ? Trấn chủ?

Bên cạnh có người phát hiện dị thường của hắn ta, lên tiếng kêu lên.

Sau mấy tiếng kêu, Cao Dương mới chậm rãi lấy lại tinh thần, nhìn về phía lão giả.

- Trấn chủ, Đồ Chính tới, kế hoạch của chúng ta...

Người này còn chưa nói xong, bỗng nhiên, Cao Dương liếc mắt, bước chân bất ổn, lui lại hai bước, trực tiếp ngã xuống đất.

Người của giới Thái Hòa lập tức ngơ ngác.

Bọn hắn vội vàng vây quanh, cẩn thận đỡ Cao Dương dậy.

- Trấn chủ, ngài sao vậy? Ngài mau tỉnh lại!

Một đám người bị dọa sợ, chuyện này xảy ra quá đột nhiên.

Mà người của Quy Linh giới đứng đối diện cũng không hiểu chuyện gì.

Mới vừa rồi, vẻ mặt Cao Dương còn lạnh nhạt, không thềm để Quy Linh giới vào mắt, tại sao sau khi Đồ Chính đến thì lại đột nhiên té xỉu?

Đồ Chính quay đầu, nhìn Vân Khánh Sinh một chút.

- Để cho ta xử lý.

Vân Khánh Sinh cười cười, sau đó đi về phía đám người của Thái Hòa giới.

...

Tiên giới, quá rộng lớn.

Một Đại La Kim Tiên chết đi, một tiểu trấn của Tiên giới bị diệt, đối với Tiên giới chỉ giống như một hạt bụi rơi vào đại dương mênh mông, không khơi dậy nổi chút bọt nước nào.

Sau khi hai người Vân Khánh Sinh rời khỏi, Diệp Tùy Phong không còn phải nghĩ về chuyện này.

Có thành chủ che chở, còn có mười toà tháp Khởi Nguyên kia, cuộc sống sau này của các tu sĩ trấn Vân Tiêu, tuyệt đối không

có vấn đề.

Tiếp đó, hắn chuẩn bị tiếp tục làm chuyện của mình.

Hiệu quả của bùn đất vô cùng rõ ràng.

Hắn chuẩn bị lần nữa tiến vào Hư Giới, tự mình đi tìm người bán trước đó.

Chỉ có điều trước lúc này, hắn còn phải làm một chuyện nhỏ.

- Làm chút vòng bảo vệ cho trạch viện.

Trận pháp phía ngoài trạch viện này rất yếu, loại người có cấp bậc như Đồ Chính có thể đi vào dễ như trở bàn tay.

Diệp Tuy Phong cũng không muốn ngày nào cũng phải bắt trộm.

Hắn suy nghĩ, lấy ra khối bùn đất còn lại từ trong không gian tùy thân.

Chương 301: Kính Vận Mệnh Nứt, Hạo Kiếp Sắp Tới

Mặc dù bùn đất chỉ còn một miếng rất nhỏ, nhưng trong đó tràn đầy pháp tắc Tiên Đạo, thêm chút lợi dụng thì hoàn toàn có thể bố trí ra một trận pháp phi thường cường đại, đủ dùng để trồng nhà bảo vệ trạch viện.

- Ừm, cứ như vậy đi.

Diệp Tuy Phong cầm lấy bùn đất, duỗi ngón tay ra, vẽ gì đó trong hư không.

Một khí tức huyền ảo dần dần lộ ra hiện ra, chui vào trong bùn đất.

Đây là lần đầu tiên hắn triển lộ tu vi sau khi vào Tiên giới.

Ngay khi Diệp Tuy Phong có hành động.

Ở trong một không gian nào đó không thể gọi tên, một tấm gương màu xám đột nhiên “Răng rắc” một tiếng, nứt ra một cái khe.

Cùng lúc đó, vô số con mắt từ trong các không gian hắc ám khác nhau chậm rãi mở ra.

Khí tức, đáng sợ!

- Kính Vận Mệnh, bị nứt!

- Chung cực Thiên Phật, sẽ tới!

- Đại kiếp, đã tới!

.....

Bên trong tiên điện.

Thần Võ Tiên Đế ngồi im lặng, nhú mày trầm tư.

Diệp Tuy Phong đột nhiên đến làm cho hắn cảm nhận được áp lực rất lớn.

Cho dù đối với điều chuyện tra tấn thăng thế giới, bề ngoài Diệp Tuy Phong cũng không phải quá sốt ruột.

Nhưng Thần Võ Tiên Đế lại tuyệt đối không dám lười biếng.

Tiền độ ở Huyền Đô, nhất định phải tăng tốc, nếu cần thiết thì dù thủ đoạn có phong hiểm khá lớn cũng phải dùng.

Hắn cẩn thận suy tư.

Bỗng nhiên, một viên ngọc phù truyền tin vang lên âm thanh.

Thân thể Thần Võ Tiên Đế giật mình một cái, hắn đã hơi sợ hãi ngọc phù rồi.

Hắn lấy ra xem, khi thấy là Hư Dương Tiên Đế thì hắn mới thoáng yên tâm.

- Hư Dương lão ca, lại có gì chuyện sao?

Thần Võ Tiên Đế tiếp thông truyền tin.

Lần này, Hư Dương truyền hình chiếu tới, đó là một lão đầu tử mặt mũi hiền lành.

- Thần Võ, gần đây ngươi đang bận chuyện gì sao?

Hư Dương hỏi.

Sắc mặt của hắn nhìn qua có chút ngưng trọng.

Thần Võ Tiên Đế bữu môi, nói:

- Ta có thể bận rộn gì nữa chứ, còn không phải chuyện của Tiên Phủ sao?

- Nghèo rớt mồng tơi, đều sắp cảm thấy mình không chịu đựng nổi.

Hắn thở thật dài.

Hư Dương lắc đầu, lão đã quen với thói khóc than thường ngày của Thần Võ.

Nhưng hôm nay, lão hình như cũng không có tâm trạng nói chuyện trời đất với Thần Võ.

- Có chuyện lớn rồi, ngươi không phát hiện hoặc nghe nói gì không?

Hư Dương hỏi.

Thần Võ hơi sững sờ:

- Là chuyện gì?

Gần đây, toàn bộ tâm tư của hắn dồn vào việc thăm dò tin tức làm sao để tấn thăng thế giới, hoàn toàn không chú ý một ít tin tức ở ngoại giới.

Hư Dương than nhẹ, sau đó vẫy tay, một tấm gương màu xám với phong cách cổ xưa hiện lên ở trong lòng bàn tay lão.

Tấm gương này rất bình thường, toàn thân trên dưới không có chút khí tức nào.

Mà ở chỗ trung tâm của nó có một vết nứt, bắt mắt mà đáng sợ.

- Chuyện này, sao có thể như vậy được?

Thần Võ Tiên Đế lập tức mở to hai mắt nhìn.

Hắn đương nhiên nhận biết cái gương này.

Đó chính là đạo khí Thái Cổ thần bí nhất Tiên giới, Kính Vận Mệnh.

Nó là một tồn tại thần bí không cách nào tìm hiểu, không ai biết nó đến cùng ở nơi nào, nhưng mỗi một Tiên Đế đều có thể

thần du chân trời, quan sát được bóng dáng của nó.

Mà phía trên Kính Vận Mệnh này có thể quan trắc được một ít thứ trong cõi U Minh.

Lúc ấy, hẳn cảm ứng được Vân Tiêu giới xảy ra dị thường, cũng là quan sát được từ trên Kính Vận Mệnh.

Loại này tồn tại cổ xưa này, sao lại đột nhiên bị vỡ?

- Thần Võ, người còn nhớ ta đã từng kể cho người một đoạn truyền thuyết cổ xưa không?

Hư Dương tán đi hư ảnh tấm gương, nói:

- Trong truyền thuyết, có một câu nói như này.
- Vận Mệnh băng diệt, họa kiếp sắp nổi, Thiên Phật đã tới, vạn linh tịch diệt.
- Hiện tại, Vận Mệnh đã băng diệt.
- Khi Kính Vận Mệnh vỡ ra, chúng ta đã không cách nào quan trắc được bất kỳ thứ gì từ nó.
- Giống như nó đã chết đi.

Hư Dương nói xong, sắc mặt Thần Võ Tiên Đế trở nên ngưng trọng, lâm vào trầm tư thật sâu.

Đoạn truyền thuyết này đúng là đã lưu truyền rất lâu trong cao tầng Tiên giới.

Đồng thời, xâm nhập lòng người.

Bởi vì, nó được phát hiện trong bí bảo của đế quốc siêu cấp thượng cổ xa xưa nào đó.

Tuyệt đối, không thể nào là một lời nói để mê hoặc lòng người.

- Thần Võ, hiện tại, tất cả thế lực Tiên giới đều đã bắt đầu rục rịch, họa kiếp sẽ lập tức bắt đầu.
- Chúng ta nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Hư Dương nói:

- Chuyện của Tiên phủ cứ thả lỏng một chút đi, trong loại đại kiếp này, có thể bảo toàn mình đã là chuyện may mắn, không ai có thể bận tâm tất cả.

Thần Võ Tiên Đế yên lặng, ánh mắt hần không ngừng thay đổi.

Thật sự là một đợt sóng chưa dứt, đợt sóng sau đã đến!

Kiếp nạn của hần còn chưa qua thì họa kiếp mới đã lại tới tiếp.

Nên lựa chọn như thế nào đây?

Nên làm sao đây?

Hoặc nói, hần có thể làm gì?

Thần Võ Tiên Đế càng suy tư, trái tim hần càng chìm xuống dưới.

Hần, thật sự không có cách nào.

Đối mặt với Diệp Tùy Phong cường đại, hần hoàn toàn không có chút lực phản kháng.

Mà trong họa kiếp siêu cấp có thể quét sạch toàn bộ Tiên giới, hần lại có thể làm được chuyện gì?

Có lẽ, thay vì sợ hãi cái gọi là đại kiếp không biết đó, còn không bằng tập trung vào việc trước mắt, qua cửa của Diệp Tùy Phong rồi tính tiếp.

Nếu không, đại kiếp nạn chưa đến thì hần đã không còn.

- Ta biết rồi, Hư Dương lão ca.

- Cảm tạ người đã đến đây để nói cho ta biết chuyện này.

Thần Võ Tiên Đế nói.

Hư Dương lại khẽ nhíu mày, bởi vì hần có thể cảm giác được, cảm xúc của Thần Võ có chút rất không thích hợp.

- Thần Võ, chuyện xảy ra tiếp theo, mỗi người chúng ta đều không thể tránh.

- Hi vọng người có thể thật để nó ở trong lòng.

Hư Dương Tiên Đế nói.

Thần Võ chậm rãi nhẹ gật đầu.

Sau đó, truyền tin giữa hai người kết thúc như vậy, hư ảnh Hư Dương biến mất trong tiên điện.

Thần Võ Tiên Đế thở thật dài.

Hắn phát hiện, chỉ trong mấy ngày này, hắn thở dài còn nhiều hơn từ trước đến giờ cộng lại.

Thần Võ trầm tư sau một hồi lâu, đứng dậy.

- Nhất định phải tăng tốc tiến độ!

...

Chương 302: Vật Hi Sinh Đầu Tiên! Thổ Nhưỡng Vạn Linh

Ở một Tiên Vực không biết tên.

Nơi này hoa đào rơi khắp nơi trên đất, dòng suối nhỏ chảy róc rách, chim hót hoa nở, yên tĩnh mà bình thản.

Ở trong đào hoa nguyên, có một căn nhà lá đơn giản, bên ngoài có bốn bóng người đang ngồi trò chuyện với nhau.

Một người trong đó chính là Hư Dương Tiên Đế.

- Hư Dương, kết quả như thế nào?

Một lão giả râu tóc bạc trắng khác nói:

- Vị tiểu bằng hữu kia của ngươi có nguyện ý gia nhập làm đồng minh với chúng ta hay không?

Hư Dương lắc đầu:

- Ta cũng không nhắc đến chuyện này với hắn.

- Hắn hình như... Cũng không quá coi trọng lần họa kiếp này, hoặc nói không quan tâm.

- Nếu người như vậy gia nhập chúng ta sẽ chỉ dễ gây ra một số chuyện ngoài ý muốn.

Trong giọng nói của Hư Dương hơi có chút thất vọng.

- Ha ha, dù sao hấn cũng còn quá trẻ.

Lão giả tóc trắng cười nói:

- Hấn sẽ không hiểu, Thần Triều Mục Tiên trước kia đến cùng kinh khủng đến cỡ nào.

- Tiên đoán mà bọn hấn lưu lại, tuyệt đối sẽ không phải là bản tên không đích.

Lúc này, một lão đầu khác khô gầy ngồi bên cạnh, mở miệng nói:

- Chúng ta không thể tiếp tục lãng phí thời gian trên những chuyện vô vị khác.

- Mấy đế nước Yêu Linh ở Hoang Vực phía Nam đã bắt đầu có động tác, nếu đám người đó ra tay, mục tiêu thứ nhất chắc chắn chính là mấy người chúng ta.

Đám người trở nên yên lặng.

Vị trí tiên phủ của mấy người bọn họ đều ở phía Nam đại vực Thái Khôn, giáp giới với Hoang Vực phía Nam.

Nếu họa kiếp thật sự mở ra, nơi của bọn hấn khẳng định phải đứng mũi chịu sào.

Trận đại kiếp này, không biết phải kéo dài bao lâu, nếu ngay từ đầu đã lâm vào trong chiến hỏa, đây hiển nhiên là một chuyện rất không sáng suốt.

- Chúng ta không muốn như thế, mấy vị kia của Đế quốc Yêu Linh cũng giống như vậy.

Lão giả tóc trắng nói:

- Chúng ta có thể tới trao đổi một phen để không chế chiến hỏa trong tương lai ở trong khu vực nhất định.

- Nếu như vậy sẽ ở một mức độ nào đó, tận lực bảo toàn thực lực của mỗi người chúng ta.

Mấy người đều nhẹ gật đầu.

Bọn họ đều là lão cổ đồng sống vô số năm, đương nhiên hiểu rõ trong tình huống này phải làm thế nào mới có thể đạt được lợi ích tối đa.

Nhưng ở phía Nam đại vực Thái Khôn, nơi có thể làm chiến trường, cũng không nhiều.

- Vậy thì cứ chọn ở Tiên phủ Thần Võ đi.

Hư Dương mở miệng nói.

Lão giả gầy còm cười nói.

- Sao vậy, không cần vị tiểu bằng hữu kia của ngươi nữa à?

Hư Dương Tiên Đế lắc đầu cười nói:

- Thiên phú của tên tiểu tử này rất không tệ, lúc đầu ta rất xem trọng hắn.

- Chỉ tiếc, chính hắn lại chọn nhầm phương hướng.

- Nếu đã không thể dùng thì cũng không cần giữ lại làm gì.

Mấy người nhao nhao cười to.

Đúng vậy, bọn hắn đến cấp bậc này, làm gì còn tồn tại thứ gọi là tình cảm, đơn giản đều là lợi ích.

Thần Võ Tiên Đế sẽ là vật hi sinh đầu tiên trong họa kiếp lần này.

.....

Trong đình viện.

Diệp Tùy Phong đã tách rời toàn bộ pháp tắc tiên đạo có trong bùn đất ra, tạo thành mấy trận pháp dùng pháp tắc tạo dựng thành, bố trí ở ngoài đình viện.

Lần này, cho dù là Tiên Đế đến đây thì cũng chưa chắc có thể thuận lợi bước vào, ngập ghé hoa cỏ trong sân.

Sau khi làm xong đây mọi việc, trên tay của hắn chỉ để lại một chút bột phấn màu vàng.

Đó là bùn đất sau khi loại bỏ pháp tắc.

Những bột phấn màu vàng này, nhìn qua giống như tro bụi bình thường.

Nhưng ở dưới thân hồn cường đại của Diệp Tùy Phong, nó vẫn hiện lộ ra một loại đặc thù không bình thường nào đó.

Đó là một loại sinh lực cực kỳ nồng đậm.

- Thứ này...

Diệp Tuy Phong cau mày, biểu hiện của bột phấn làm cho hắn nhớ tới một loại vật liệu trong truyền thuyết.

Thỏ Nhưỡng Vạn Linh.

Đó là một loại vật có tạo hóa cực hạn xuất hiện lúc thiên địa vừa hình thành, là khởi nguyên của sinh linh.

Có người nói, toàn bộ sinh linh trên thế gian đều là từ Thỏ Nhưỡng Vạn Linh diễn biến mà thành.

Ban đầu, nó diễn hóa ra mấy loại Thần thú Thái Cổ, giống như Tổ Long, tổ Phụng, Ma Tổ, Yêu Tổ, còn có Nhân Tổ, vân vân.

Sau đó mới chậm rãi xuất hiện đủ loại những sinh linh khác.

Thế giới mới trở nên rực rỡ nhiều màu.

Loại thuyết pháp này chỉ là mọi người huyễn tưởng và suy đoán.

Nhưng Thỏ Nhưỡng Vạn Linh lại thật tồn tại.

Đã từng có người từng chiếm được loại thỏ nhưỡng này, lợi dụng nó diễn hóa ra Đại Đạo Vạn Linh, từ đó đặt chân lên đỉnh phong, trấn áp vạn cổ.

Bột phấn màu vàng trước mắt này đúng là có một ít phẩm chất của Thỏ Nhưỡng Vạn Linh.

- Xem ra, nhất định phải điều tra một phen.

Diệp Tuy Phong cũng rất muốn mở mang kiến thức một chút, Thỏ Nhưỡng Vạn Linh trong truyền thuyết đến cùng có thần kỳ như trong truyền thuyết hay không.

- Tiểu Lan, ta phải đi Hư Giới một chuyến.

Diệp Tuy Phong nói:

- Người cũng không cần thủ ở ngoài, đi vào mua thêm chút vật liệu ta mới nói với người.

- Vâng, lão gia.

Cốc U Lan nhẹ giọng đáp lại.

Sau đó, Diệp Tuy Phong cũng không trở về phòng, mà ngồi trên ghế đá dưới gốc đại thụ, lấy trận bàn ra, lần nữa tiến vào trong Hư Giới.

Lần này, hắn đi thẳng tới thượng tầng Hư Giới.

Kiểm tra ghi chép giao dịch một lượt, nhưng người bán bùn đất kia lại là nặc danh.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày, chuyện này có chút khó rồi đây.

Vốn hắn muốn tìm người bán này để nói chuyện một chút, không ngờ, đối phương lại là bán ra nặc danh, cũng không để lại phương thức liên lạc gì.

Hắn suy nghĩ, tiến vào màn sáng, tiếp tục mở ra danh sách vật liệu có chứa quy tắc.

Ngoài dự đoán là, không ngờ bùn đất vẫn còn được đăng bán.

Vẫn như cũ là mười cân, chỉ có điều giá cả lần này đã từ 300 ngàn tiên thạch mỗi cân, tăng lên tới 500 ngàn tiên thạch mỗi cân.

- Có chút thú vị!

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm, xem tình huống, chắc là trên tay người bán có không ít bùn đất.

Nhưng người đó lại bán với giá cao hơn nhằm mục đích gì?

Diệp Tuy Phong suy nghĩ một lát, lựa chọn mua sắm toàn bộ, năm triệu tiên thạch phát tay vẫy roi, rất nhanh, cân bùn đất được truyền tổng tới hắn thông qua trận bàn.

Chương 303: Người Nặc Danh Kỳ Quái

Sau khi kiểm tra, hoàn toàn giống như đúc với bùn đất hắn mua trước đó.

Người bán vẫn như cũ là đăng bán nặc danh.

Chỉ có điều, Diệp Tuy Phong cũng không lựa chọn nặc danh, nếu như người bán có mục đích gì thì nhất định sẽ chú ý tới tin tức này.

Sau khi mua xong, hắn tiếp tục chờ đợi.

Qua một đoạn thời gian, trong thị trường giao dịch lại lần nữa xuất hiện bùn đất.

Lần này, giá tiền của nó đã trực tiếp từ 500 ngàn tăng lên tới 800 ngàn, đã gần gấp ba giá bán lần đầu tiên.

Diệp Tuy Phong cười nhẹ một tiếng, lần nữa mua toàn bộ.

Hắn không tin, người kia thật chỉ muốn dùng bùn đất để đổi lấy tiên thạch.

Theo thời gian trôi qua, quá trình này kéo dài ròng rã năm vòng.

Giá tiền của nó cũng tăng năm lần, đạt đến cái giá đáng sợ là 1 triệu 500 ngàn tiên thạch.

Nhưng lòng mày Diệp Tuy Phong cũng không hề nhúu một cái, vừa đăng bán là hắn đã trực tiếp mua.

Hiện tại, hắn đã thu được năm mươi cân bùn đất.

Mà trên bảng Thần Hào của Tiên phủ Thần Võ cũng đã đạt đến hơn 67 triệu, bỏ xa hạng hai sau lưng.

- Ha ha, ta cũng không tin, người vẫn còn tồn kho.

Diệp Tuy Phong đã làm tốt chuẩn bị cho chiến đấu kéo dài.

Chỉ cần người dám bán thì ta dám mua.

Hắn cũng không lo lắng giá cả không hợp thói thường, vì thông thương Thiên Hạ có quy củ của mình, loại vật liệu không rõ giá trị này, cho dù tăng giá thì cũng có hạn độ.

Từ biểu hiện vừa rồi xem ra, hạn độ này chắc là khoảng 200 – 300 ngàn tiên thạch.

Tính sơ sơ, chỉ số lẻ trong số tiền của hắn cũng đã có thể mua hơn triệu cân.

Ai sợ ai chứ, chỉ là mua đồ ăn cho Tiểu Hắc mà thôi.

Nhưng người bán bên kia, hình như tồn kho cũng không nhiều như hấn tưởng tượng.

Sau năm vòng mua bán, trong thời gian rất dài lại không đăng bán nữa.

Ngay khi Diệp Tuy Phong cho là hấn đã bán hết rồi thì bỗng nhiên, bùn đất lần nữa lên giá.

Không ngờ giá cả lần này lại khôi phục về giá 300 ngàn tiền thạch ban đầu, với lại khi mua hàng còn tặng kèm một tin tức bí mật.

-Ồ, cuối cùng không nhịn được rồi sao?

Diệp Tuy Phong mỉm cười, sau đó trực tiếp mua lấy.

Tin tức bí mật kia cũng về tới tay của hấn.

Sau khi mở ra, trong tin tức chỉ có một dãy số thật dài.

Diệp Tuy Phong nhăn mày, hấn biết, đây là đánh dấu thân phận của đối phương trong Hư Giới.

Tiến vào Hư Giới, hấn đi vào trong màn sáng, viết chuỗi chữ số này vào, sau đó gửi lời mời.

Rất nhanh, đối phương đã đồng ý.

Một cái tên xuất hiện trước mắt Diệp Tuy Phong.

Tiên phủ Niếp Vương - Tử Kinh Hoa, không ngờ lại là nữ tử.

- Chào người.

- Có ai ở đó không?

Diệp Tuy Phong gửi lời mời trò chuyện trực tiếp với nàng.

Bỗng nhiên, một bóng người yếu điệu xuất hiện trước mặt Diệp Tuy Phong, đang dùng một loại ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn chăm chăm hấn.

- Ta ở Hư Giới nhiều năm như vậy, đây là lần đầu nhìn thấy loại thăm hỏi ân cần độ đáo như vậy.

Nữ tử khẽ cười nói:

- Ta vừa rồi tiếp được mời, sao có thể không ở đây?

Diệp Tỳ Phong cười ha ha:

- Quen miệng thôi.

Tử Kinh Hoa cười cười, cũng không hề để ý, nói:

- Chắc đạo hữu không phải là người của Tiên phủ Thần Võ đúng không?

Diệp Tỳ Phong nhăn mày:

- Vì sao?

- Ha ha, vô ý mạo phạm.

Tử Kinh Hoa nói:

- Thông qua điều tra của ta, Tiên phủ Thần Võ thành lập không đến mười ngàn năm, với lại ở biên giới của phía Nam địa vực Đại Khôn, bình thường chắc chắn sẽ không xuất hiện người có tài lực hùng hậu như đạo hữu.

Hiển nhiên nàng có năng lực không nhỏ, trong thời gian ngắn như vậy đã điều tra rõ ràng tin tức về Tiên phủ Thần Võ.

- Người đừng xem thường người khác như vậy.

Diệp Tỳ Phong bĩu môi:

- Mấy chục triệu tiên thạch, vẫn có rất nhiều người có thể lấy ra, người cũng không nên đi đánh giá thấp tài lực của một vị Tiên Đế.

Tử Kinh Hoa ngẩn người, sau đó sóng mắt lưu chuyển, nói:

- Nếu đạo hữu nói như vậy, vậy ta sẽ hiểu.

- Nếu nói như thế, người chỉ làm việc thay người phía sau, phải không?

Diệp Tỳ Phong ung dung cười một tiếng:

- Đúng vậy.

Thật ra, từ khi Tử Kinh Hoa vừa xuất hiện, Diệp Tỳ Phong đã kết luận, nàng tuyệt đối không phải chính chủ bán bùn đất.

Một người che giấu tung tích, thậm chí bán ra bùn đất sáu lần, cuối cùng mới quyết định tiếp xúc với đối phương.

Làm sao có thể vừa ra đã mặt đối mặt được?

Cho dù nàng dùng chính là giả lập thì chắc chắn cũng sẽ để lại dấu vết.

Cho nên, Tử Kinh Hoa này chẳng qua là một người đại diện mà thôi.

Thế là, Diệp Tùy Phong cũng quyết định, thuận tay kéo một tấm da hổ cho mình.

Thần Võ Tiên Đế đâu, chính là một con hổ có sẵn.

Nếu hấn dùng thân phận của mình sẽ rất khó giải thích, dựa vào tính cẩn thận của đối phương sẽ tuyệt đối không tùy tiện tiếp xúc.

Đợi sau khi hai bên chân chính gặp mặt, đến lúc đó, hắc hắc hắc hắc...

- Nếu tất cả mọi người đều đã làm việc thay người khác, vậy chúng ta cùng ngồi xuống nói chuyện đi.

Diệp Tùy Phong nói.

.....

Thượng Tàng Hư Giới.

Trong lương đình, Diệp Tùy Phong và Tử Kinh Hoa ngồi đối diện nhau.

- Trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Diệp Tùy Phong nói:

- Loại bùn đất này có chút tác dụng đối với ta, nếu như vẫn còn thì ta không ngại mua toàn bộ.

Hắn trực tiếp nói thẳng ra ý đồ của mình.

Tử Kinh Hoa hơi kinh ngạc, người này thật quá trực tiếp, hoàn toàn không giống phong phạm của người đại diện.

Nàng khẽ cười nói:

- Đã đạo hữu sáng khoái như vậy, ta cũng không vòng vo nữa.

- Thần vật như thế, chúng ta thực sự vẫn còn, chỉ có điều, giá trị cụ thể của nó vẫn rất khó để xác định.

- Cho nên, chính như người nhìn thấy, nó định giá lơ lửng không cố định.

- Nếu đã như vậy thì vậy khẳng định là sẽ không bán ra ngoài quá nhiều, hi vọng đạo hữu có thể giải thích một chút.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu, nghe rất hợp tình hợp lý.

- Thật ra các người, chính là muốn biết tác dụng của bùa đất đúng không?

Tử Kinh Hoa mỉm cười gật đầu:

- Đạo hữu nói một câu rất đúng.

Chương 304: Đàm Phán! Thành Ý

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm:

- Nói như vậy, ta thật sự đã tìm được một ít tin tức liên quan tới bùa đất, nhưng số lượng quá ít, tin tức liên quan đến nó cũng quá ít, cho nên ta cũng không thể đưa ra phán đoán chuẩn xác.

- Nếu như các người có thể cung cấp thêm một chút hàng mẫu, hoặc một chút tin tức liên quan tới xuất xứ của số bùa đất này, nói không chừng ta có thể xác định chắc chắn.

Tử Kinh Hoa dừng một chút.

Đây cũng không phải là kết quả nàng muốn nghe được.

- Nói cách khác, thật ra đạo hữu cũng không biết tác dụng cụ thể của bùa đất đúng không?

Diệp Tỳ Phong cũng không phủ nhận.

- Đúng vậy.

- Nhưng ta cảm thấy rất hứng thú đối với nó, nếu như các người nguyện ý cùng ta nghiên cứu thì ta cũng không ngại chia sẻ thu hoạch của mình.

Tử Kinh Hoa một tay chống bên mặt, vũ mỉ cười một tiếng:

- Bên phía ta, thật ra cũng nguyện ý cùng người nghiên cứu thảo luận.

- Chỉ có điều, người phải lấy ra thành ý tương ứng mới được.

- Cũng giống như, thu hoạch như lời người nói là gì?

Diệp Tuy Phong khẽ lắc đầu.

- Thành ý sao?

- Vậy thành ý của các người đâu?

Hắn nhìn Tử Kinh Hoa:

- Giao dịch nặc danh thì ta có thể hiểu được, nhưng đã quyết định đi ra trao đổi lại vẫn che giấu, ngay cả người cũng dùng thân phận hư giả.

- Ta lại không có bất kỳ che dấu nào, cho nên các người mới có thể tùy tiện điều tra đến Tiên phủ Thần Võ, ta nghĩ, thành ý của ta đã đủ rồi.

Tử Kinh Hoa hơi thở dài:

- Ta hiểu rõ.

- Chỉ có điều, đạo hữu phải hiểu một việc, bùn đất đang nằm trên tay của ta.

Diệp Tuy Phong cười ha ha:

- Phải không, vậy các người cứ cầm đi, không phải ta không có nó là sống không nổi nữa.

Nói xong, hắn đưa ánh mắt về phía nơi khác.

Thật ra, Diệp Tuy Phong cũng không thích nói chuyện vòng vo thế này.

Nhưng người ta vòng vo, người cũng không thể cứ đi thẳng về thẳng, nếu không sẽ bị coi là đồ đàn.

Hiện tại, thật ra mục đích của hai bên đều rất rõ ràng, Diệp Tuy Phong muốn càng nhiều bùn đất, mà Tử Kinh Hoa thì muốn làm xem bùn đất này rốt cuộc là thứ gì.

Các nàng bán bùn đất ở Hư Giới, thật ra chính là đang câu cá, muốn tìm ra người nhận biết loại vật này.

Diệp Tỳ Phong đương nhiên sẽ không ngốc làm cá mắc câu.

- Đạo hữu, đừng như vậy nha, chúng ta rõ ràng trò chuyện rất ăn ý mà.

m thanh của Tử Kinh Hoa hơi đổi, nhưng Diệp Tỳ Phong cũng không để ý.

- Con người ta rất không thích nói quá nhiều lời vô dụng.

- Người cho ta tin tức, ta cho người tin tức, được thì được, không được thì dẹp đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Vẻ mặt Tử Kinh Hoa có chút bất đắc dĩ, nàng là người đại diện chuyên nghiệp, chính là phụ trách cho một ít người không tiện ra mặt, giúp họ tiến hành một ít giao dịch hoặc giao lưu.

Nhưng nàng lẫn lộn ở Hư Giới lâu như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu nàng gặp phải người như Diệp Tỳ Phong.

Quá trực tiếp, bảo sao không có nữ tử đi cùng.

- Đạo hữu chờ một lát.

Tử Kinh Hoa nói xong, sau đó cúi đầu xuống, thoạt nhìn như đang giao lưu với một người khác.

Sau một lát, nàng một lần nữa ngẩng đầu, nói:

- Bên kia đồng ý đề nghị của người.

- Nhưng ta vẫn phải xác nhận một chút, theo như lời người nói, có phải người có thể hoàn toàn đại biểu người kia sau lưng người không?

Diệp Tỳ Phong mặt không biểu tình.

- Có thể nói như vậy...

Tử Kinh Hoa gật đầu, theo sau nói:

- Là như vậy.

- Loại bùa đất này được phát hiện trong một di tích Tiên Phủ rất cổ xưa.

- Tiên phủ không có tên, nhưng căn cứ theo tình huống của di tích đó thì ở trong thời đại đó, nhất định cực kỳ cường thịnh, tuyệt đối không thua bất kỳ một tiên phủ nào ở hiện tại.
- Mà bùn đất lại được phát hiện ở một nơi cực kỳ kỳ quái trong tiên phủ.
- Pháp tắc tiên đạo nơi đó cực kỳ cuồng bạo, địa hình địa thế càng hỗn loạn tung bừa.
- Giống như có một tiểu thế giới diện tích rất lớn va chạm chín diện vào Tiên giới, từ đó xảy ra trùng kích hủy thiên diệt địa.
- Toà tiên phủ vô cùng cường đại đó hình như cũng bị hủy diệt hầu như không còn sau lần va chạm này.
- Mà bùn đất này lại xuất hiện ở vị trí trung tâm nhất của hỗn loạn.

Hình như vì cho thấy thành ý của mình, lúc này, Tử Kinh Hoa một lần nói rất nhiều.

Cường đại tiên phủ, thế giới va chạm, pháp tắc hỗn loạn.

Diệp Tuy Phong từ đó bắt lấy ba tin tức mấu chốt nhất này.

Sau khi kết hợp với chuyện mình rút pháp tắc ra khỏi bùn đất, đạt được tro bụi cùng loại với Thổ Nhưỡng Vạn Linh, còn có Tiểu Hắc ngũ say.

Một từ dần dần xuất hiện trong đầu hắn.

Tấn thăng thế giới.

Khi một thế giới trưởng thành đến mức nhất định sẽ giống như tu sĩ, phi thăng đến Tiên giới.

Thế nhưng, thế giới phi thăng như thế nào?

Cương vực lớn như vậy, còn có vô số sinh linh trong thế giới đó làm thế nào xuất hiện ở Tiên giới?

Đây là một bí ẩn chưa có lời đáp.

Diệp Tuy Phong đã từng hơi Thần Võ Tiên Đế, nhưng Thần Võ Tiên Đế biểu thị, mặc dù rất nhiều thế lực cổ xưa đều tại bí mật chuẩn bị chuyện này.

Nhưng chân chính làm cho thế giới thành công phi thăng, cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện.

Lúc đầu, Diệp Tùy Phong tưởng là bọn hắn góp nhặt còn chưa đủ nội tình, không đủ để hạ giới phi thăng lên Tiên giới.

Nhưng bây giờ xem ra, hình như cũng không phải đơn giản như vậy.

Nếu như vậy, hắn phải tự mình đi đến nơi gọi là Tiên phủ kia để điều tra.

Hắn cũng không muốn Tiểu Hắc sau khi trưởng thành, gặp được nhân tố không thể khống chế.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ trong chốc lát, nói:

- Nói với người sau lưng ngươi, căn cứ phán đoán của ta, bùn đất và di tích tiên phủ kia rất có thể quan hệ đến vấn đề tấn thăng thế giới.

- Chỉ có điều, muốn hoàn toàn điều tra rõ ràng, ta nhất định phải tự mình xem thử.

Nếu đối phương đã lấy ra thành ý, Diệp Tùy Phong đương nhiên sẽ không keo kiệt.

Cho dù cuối cùng bọn họ từ chối thì hắn cũng có những biện pháp khác.

Thật sự cho rằng sử dụng thân phận giả lập thì hắn sẽ không điều tra được thân phận chân thật của Tử Kinh Hoa sao?

Chương 305: Ước Hẹn Gặp Mặt

Có tiền có thể điều khiển ma quỷ, lại thêm có đủ thực lực, ngay cả tiểu quý Diêm Vương cũng có thể điều khiển được.

Chẳng qua là phải tốn nhiều công sức hơn mà thôi.

Sau đó, Tử Kinh Hoa bắt đầu truyền lời cho người sau lưng.

Hai bên lại nói thêm một chút chuyện tương quan, cuối cùng, người bán bùn đất vẫn đồng ý.

- Sau một tháng, gặp nhau ở thương hội Thiên La, thành Lưu Tinh, đại vực Thái Khôn.

- Không gặp không về!

.....

Hư Giới, trong tiên địa nào đó được huyền hóa ra.

Hai nam một nữ, ba bóng người đang ngồi vây chung một chỗ.

- Hấn đã đồng ý rồi sao?

Trong đó, một nữ tử mặc trang phục màu đen duy nhất, lên tiếng hỏi.

- Đúng vậy.

Nam tử mặc áo trắng nhẹ gật đầu.

- Sau một tháng, chúng ta sẽ gặp mặt ở thương hội Thiên La, thành Lưu Tinh.

Một nam tử khác mặc trường bào màu vàng, nhíu mày nói:

- Có thể... Có chút nóng vội hay không?

- Đối phương chính là Thần Võ Tiên Đế.

Nữ tử mặc hắc y hừ lạnh một tiếng:

- Thì sao chứ, hấn chỉ là một Tiên Đế mới tấn thăng mười ngàn năm trước mà thôi, dù chúng ta là Chuẩn Đế nhưng cũng không phải chưa từng chiến đấu với Tiên Đế.

Vẻ mặt nàng đầy khinh thường.

Không ngờ đám người này lại giao phong chính diện với Tiên Đế chân chính, tuyệt đối đều là kẻ tàn nhẫn.

- Khụ khụ, tốt nhất vẫn không cần gây lên xung đột.

Nam tử áo trắng nói:

- Dù sao đối phương cũng Tiên Đế, nếu xảy ra tranh chấp, đối với chúng ta cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Hấn khẽ thở dài, nói tiếp:

- Nếu không phải đại kiếp sắp tới, vì có thể bảo toàn mình sau hỗn loạn thì có nói gì, ta cũng sẽ không đi tìm một vị Tiên Đế

thăm dò di tích.

Tiên Đế, là tồn tại cấp bậc trần nhà của Tiên giới, hay quá kinh khủng.

Mặc dù bọn hắn đều không yêu, đều có thủ đoạn, nhưng hợp tác với loại tồn tại kia, tính nguy hiểm vẫn vô cùng lớn.

- Đến lúc đó rồi nói sau, nếu như hắn thật không dễ ở chung thì cùng lắm chúng ta rời khỏi thôi.

...

Sau khi đạt thành nhất trí với Tử Kinh Hoa, Diệp Tùy Phong đã trực tiếp lui ra khỏi Hư Giới.

Hắn đã ước định cẩn thận, một tháng sau, đến lúc đó mặc kệ ai đến, có ý nghĩ nghịch ngợm gì cũng vô dụng, muốn đi cũng không đi được.

Di tích tiên phủ này, hắn nhất định phải dò xét.

Sau khi đi ra, Diệp Tùy Phong chợt phát hiện, Thần Võ Tiên Đế đã truyền đến tin tức cho mình.

Hắn mở ra xem, trong chỉ có mấy câu ngắn ngủi.

- Đại ca, ta vừa đạt được một tin tức, đạo khí Thái Cổ đứng đầu Tiên giới, Kính Vận Mệnh đột nhiên đã nứt ra.

- Trước đó có lời đồn, nói là khi kính Vận Mệnh vỡ vụn sẽ có một trận hạo kiếp quét sạch toàn bộ Tiên giới, ta thấy có ít người hình như đã bắt đầu chuẩn bị ứng đối.

- Tiên đoán đó đến từ một thế lực thượng cổ tên là Thần Triều Mục Tiên lưu truyền tới, không biết là thật hay giả.

- Nghĩ tới nghĩ lui, ta vẫn quyết định nói tin tức này cho đại ca ngài biết, tiếp theo có thể Tiên giới sẽ xảy ra chút hỗn loạn.

Sau khi xem xong, Diệp Tùy Phong trầm tư một chút.

Tin tức này có chút đột ngột.

Kính Vận Mệnh là một món đạo khí Thái Cổ của Tiên giới được lưu truyền cực kỳ lâu, nói là có thể từ nhìn ra một ít vận mệnh từ trên đó.

Hắn vốn còn muốn đi xem một chút, không ngờ, không ngờ nó lại nát.

Khá là đáng tiếc.

Cũng không biết vì sao.

Về phần Thần Triều Mục Tiên tiên đoán, còn có hỗn loạn gì đó, hắn cũng không coi ra gì.

Đại khái chỉ người nào đó đọc tận thế tiên đoán thôi, chuyện này, hắn đã gặp quá nhiều lần, như như hiệp nghị bảo mật năm 1999, hắn cũng đã ký ~

Hắn suy nghĩ, nghiêm túc trả lời Thần Võ Tiên Đế cho hai chữ.

- Biết rồi.

Sau đó, hắn lập tức ném chuyện này ra sau ót.

Diệp Tùy Phong ngẩng đầu lên, phát hiện, Cốc U Lan đã không thấy bóng dáng đâu.

Có lẽ là đang đi mua đồ trong Hư Giới.

Quả nhiên, không có nữ nhân nào có thể ngăn cản được dụ hoặc của mua mua mua.

Diệp Tùy Phong lắc đầu, nhìn viện tử của mình, phát tay, bố trí lít nha lít nhít trận pháp, để thổ địa trong viện, biến thành trạng thái tự nhiên thân thiết nhất.

Sau đó, hắn lại lấy ra một tháp Khởi Nguyên mười hai tầng, đánh vào trong hư không.

Lập tức, toàn bộ sân nhỏ tràn đầy sinh cơ nồng đậm, còn có lực lượng tạo hóa vô cùng vô tận.

Sau khi làm xong những việc này, hắn cầm lên một viên tiên đan, thoải mái nhai nhả cho cá trong ao ăn.

Chờ sau khi Cốc U Lan mua đồ xong sẽ mang theo nàng cùng nhau đi đến đại vực Thái Khôn thực hiện ước hẹn.

...

Vân Tiêu giới.

Khu vực Tây Vực là một mảnh địa vực rộng lớn vô ngần.

Mặt trời chiếu xuống, trong không khí tràn đầy khí tức nóng rực, cả mặt đất và không khí cũng bị nung đến bắt đầu uốn lượn.

Nơi này, ngoại trừ sinh vật siêu phàm ra thì sinh linh bình thường sẽ tuyệt đối không có cách nào sinh tồn.

Nhưng lúc này, một đám điếm đen từ đằng xa chậm rãi tới gần.

Đi tới gần thì mới phát hiện, đây lại là một đám nhân loại.

Khí tức từng người bọn hắn bắt phàm, người cầm đầu là một người trẻ tuổi mặc áo giáp màu trắng, vác trên vai một cây trường thương Ngân Long.

Chính là Diệp Long.

- Long Chủ, chúng ta không đi sai hướng chứ, sao ta cảm thấy lần này đi rất xa?

Gã đại hán đầu trọc bên cạnh, lên tiếng nói.

Ti Thần Lan cũng ở bên cạnh, sau lưng bọn họ lại có thêm mười mấy người rất cường đại, đều là Diệp Long trên đường gieo trồng Khải Mông Thụ, thuận tiện thu nhận.

Diệp Long dừng bước lại, có chút nhíu mày.

Thật ra hắn cũng cảm thấy có chút kỳ quái, bọn hắn đã gieo trồng mấy trăm cây con của Đại Thụ Khải Mông, cũng trên cơ bản thăm dò một ít quy luật, giống như khoảng cách giữa các tiết điếm Thiên Đạo đều tương đối bằng nhau.

Nhưng lần này, rõ ràng đã đi xa hơn trước đó rất nhiều, nhưng vẫn cũ không đến được nơi của tiết điếm kế tiếp.

Chẳng lẽ, thật đã đi nhầm phương hướng?

Diệp Long suy nghĩ, mở ra bản đồ bố cục tiết điếm Thiên Đạo mà trước đó Diệp Tùy Phong đã cho bọn hắn.

Sau khi quan sát cẩn thận, hắn bất ngờ phát hiện một vấn đề cực kỳ dị thường.

Thì ra, bọn hấn không phải đi nhằm phương hướng, mà khoảng cách giữa các tiết điểm Thiên Đạo lại tăng lên!

Vớ lại, hấn có thể rõ ràng cảm giác được, nó vẫn còn tiếp tục gia tăng.

Chương 306: Diệp Long Thực Hiện Lời Hứa

Những tiết điểm kia chính là đại biểu cho toàn bộ thế giới!

Nói cách khác, thế giới này đã bắt đầu mở rộng!

Đây là có chuyện gì?

Diệp Long nhíu mày, trăm mối vẫn không có cách giải.

Sau một lát, hấn lắc đầu.

- Tiếp tục đi tới.

Mặc dù không hoàn toàn nghĩ rõ ràng, nhưng trong đầu Diệp Long vẫn có chút suy đoán.

Bởi vì trước khi Diệp Tỳ Phong phi thăng Tiên giới đã tới tìm mình một lần.

Ngoại trừ lưu lại rất nhiều tiên thạch ra thì còn nói với hấn, thế giới này đã sống lại, tại tương lai không lâu có thể sẽ xuất hiện một chút biến động lớn, nói hấn phải sớm chuẩn bị tâm lý.

Có lẽ, đây chính là biến động mà thúc ấy nói.

Thế giới mở rộng, mang ý nghĩa diện tích chính thể của nó cũng sẽ tăng trưởng tương ứng, đối với vạn linh cũng không phải là chuyện gì xấu.

Một lát sau, một đoàn người Diệp Long cũng đi tới tiết điểm Thiên Đạo kế tiếp.

Diệp Long trực tiếp bay lên hư không, đi tới không gian tiết điểm.

Trong không gian, một đóa hoa sen bị tàn phá đang nằm im ở đó.

Hiện tại, hắn đã biết đóa hoa sen này chính là thực thể của Thiên Đạo trước kia chết đi.

Ở trong mỗi một tiết điểm Thiên Đạo đều có một đóa hoa sen tương tự, bọn chúng phân biệt đại biểu cho quy tắc khác nhau, có tái diễn, cũng có giao thoa cùng nhau.

Đóa hoa sen trước mặt hắn này, toàn thân hiện lên màu xám đậm.

Ở trên thân nó tản ra một loại khí tức cực kỳ huyền ảo.

Sau khi, Diệp Long nhìn thấy nó thì phát hiện thần hồn của mình xảy ra cộng hưởng mãnh liệt.

- Cuối cùng đã tìm được người!

Hắn nhin không được hô to một tiếng.

.....

Khi Diệp Long cảm nhận được khí tức từ trên thân hoa sen thì vui đến kém chút phát khóc.

Đã nhiều năm như vậy, hắn cũng đã tìm được thứ mình muốn.

Linh hồn hạch tâm!

Đã rất lâu rồi, trong lòng Diệp Long, vẫn luôn có một chấp niệm chưa giải quyết xong.

Hoặc phải nói là, hứa hẹn.

Đó chính là, trong võ đài Tuyên Cổ, những nhân kiệt Thiên Cổ đối chiến với hắn, trợ giúp hắn từng bước một trở nên cường đại.

Đại khái vào mười năm trước, khi đó, hắn vẫn còn là một thiếu niên lỗ mãng, tâm tư đơn thuần.

Ngày ấy, Diệp Tùy Phong gọi hắn, còn có năm người Diệp Hoàng, Diệp Khiêm vào trong viện.

Sau đó hỏi thăm bọn hắn có ý nghĩ gì trên việc tu luyện.

Lúc ấy, Diệp Long nói ra mộng tưởng lúc còn nhỏ của mình, đó chính là chân chính giao chiến với những nhân kiệt Thiên Cổ trong lịch sử một lần.

Nhưng không ngờ, Diệp Tỳ Phong lại thật giúp hắn thực hiện giấc mộng này.

Lôi đài Tuyên Cổ, chính là điểm xuất phát chân chính giúp Diệp Long đi đến đỉnh phong.

Hắn đối chiến với vô số nhân kiệt, cô đọng chiến ý vô thượng, cuối cùng thân cận giết thân, ma cận giết ma.

Chỉ có điều, trong quá trình này, có một việc nho nhỏ xen vào.

Lúc ấy, nhân kiệt thiên cổ đầu tiên tỉnh lại, Bộ Phi Tuyết, sau khi ý thức được mình thật ra đã chết thì khẩn cầu ới Diệp Tỳ Phong một tâm nguyện.

Đó chính là ném thử đất cố hương.

Diệp Tỳ Phong đã đồng ý với hắn, cuối cùng còn nói với mình rằng cho dù có chân chính phục sinh Bộ Phi Tuyết cũng không có gì khó.

Diệp Long tin chuyện này.

Thế là, trước mặt những nhân kiệt Thiên Cổ tỉnh lại sau này, Diệp Long cũng cam kết như thế.

Nhưng ai mà biết, sau khi Diệp Tỳ Phong rời khỏi thành Vân Tiêu, vừa đi chính là sáu năm.

Sau khi lần nữa trở về thì hình như đã quên mất chuyện này.

Mà Diệp Long cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Dù sao, mấy người Bộ Phi Tuyết cũng đã trợ giúp mình trưởng thành, đó là chuyện thuộc về chính hắn.

Hắn đã trưởng thành, cũng không thể chuyện gì đều dựa vào trưởng bối.

Cho nên, hắn không nói chuyện này với Diệp Tỳ Phong.

Nhưng, lời đã hứa.

Trong từ điển của Diệp Long, một khi đã hứa thì nhất định phải hoàn thành cho bằng được.

Thế là, hắn bắt đầu tự mình đi tìm phương pháp phục sinh mấy người Bộ Phi Tuyết từ lôi đài Tuyên Cổ.

Chuyện rút ra Anh Linh cổ đại từ dòng sông thời gian, Diệp Long tự nhận không có cách nào làm được, nhưng phục sinh một khôi lỗi có được ký ức hoàn chỉnh thì tương đối đơn giản hơn nhiều.

Sau đó, hắn thật tìm được phương pháp phục sinh bọn hắn, phương pháp này cần hai loại vật liệu cực kỳ quan trọng.

Thứ nhất là lực lượng sinh mệnh khổng lồ.

Thứ hai là lực lượng linh hồn tinh khiết.

Lực lượng sinh mệnh thì hắn có, tháp Khởi Nguyên tầng thứ tư chính là nguyên dịch Sinh Mệnh, loại sinh cơ nồng đậm đó đã đầy đủ.

Còn thiếu lực lượng linh hồn.

Mà đóa hoa sen trước mặt này là Thiên Đạo chết đi hóa thành.

Vừa lúc bổ sung một khâu máu chốt nhất.

Hiện tại, hắn thật có thể phục sinh những nhân kiệt Thiên Cổ từ trong võ đài Tuyên Cổ, hoàn thành lời hứa của mình đối với bọn hắn.

Diệp Long hít một hơi thật sâu, thu hoa sen màu xám vào trong không gian của mình.

Sau đó, hắn không tiếp tục trì hoãn, dùng phương pháp Diệp Tuyền Phong cho hắn, xé mở vết nứt.

Trong nháy mắt sau, bóng người của hắn đã xuất hiện ở trên lôi đài Tuyên Cổ.

Trên mặt nền đã, Diệp Long đã có thể đếm thuộc lòng từng đường vân trên đó, mà ngoài lôi đài là hư không vô tận, đến nay, hắn cũng không biết mình đang ở đâu.

Nhưng khẳng định, là thế giới ở ngoài.

Mấy trăm bóng người nhìn thấy Diệp Long xuất hiện, bọn họ lập tức đứng lên.

Bộ Phi Tuyết, Hạ Vũ văn, Long Ngạo Thiên...

Từng bóng người quen thuộc, từng người đã từng là nhân kiệt Thiên Cổ đều đã tỉnh lại toàn bộ.

- Long tiểu tử tới rồi.

Bọn hắn cười chào hỏi Diệp Long, thời gian nhiều năm như vậy, mọi người đã hết sức quen thuộc.

- Tới tới tới, hôm nay ta đánh với ngươi, tuyệt đối đánh mẹ ngươi cũng không nhận ra.

Long Ngạo Thiên cười to:

- Chỉ có điều, ngươi phải áp chế thực lực ở Độ Kiếp kỳ.

Trước kia, bọn hắn đã từng đều là thiên tài.

Chỉ có điều bị giới hạn thiên địa công cùm xiềng xích, thực lực cao nhất cũng chỉ là Độ Kiếp đỉnh phong mà thôi.

Hiện tại, Diệp Long đã bước vào Địa Tiên, mấy trăm người trước mặt đều không phải là đối thủ của hắn.

Diệp Long nhìn đám người, không nói gì.

Nhưng vẻ hung phấn và kích động trên mặt lại làm cho tất cả mọi người lập tức hiểu rõ, có chuyện xảy ra.

Trong mắt Bộ Phi Tuyết bỗng nhiên lóe lên một vệt sáng, không thể tin hỏi:

- Long tiểu tử, chẳng lẽ...

Diệp Long kèm chế kích động trong lòng, nặng nề gật đầu.

Sau đó, từ trong không gian tùy thân lấy ra đóa hoa sen vừa lấy được kia.

- Ta, đã tìm được!

Chương 307: Nguyên Liệu Nấu Ăn Mới

Tiên giới, hai bóng người cấp tốc xẹt qua trên bầu trời.

Trên mặt đất, một đám người lập tức há to miệng.

Tiên đạo cường đại, người có thể phi hành ở Tiên giới, ít nhất phải là Tiên Nhân trở lên.

Nhưng tốc độ như thế, không có thực lực Kim Tiên trở lên thì tuyệt đối không thể nào làm được.

Mà Kim Tiên, đã là chiến lực đẳng cấp cao của Tiên giới.

- Gần đây xảy ra chuyện gì vậy, sao lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều cường giả.

Đám người trên mặt đất, sau khi hai người kia bay đi, cùng nhau đàm luận.

- Ai biết được, hình như những yêu thú trong Mang Sơn cũng rục rịch, không chừng là có đại sự gì sắp xảy ra.

- Hừ!

- Đó cũng không phải là chuyện gì tốt, nếu Thiên Mãng Yêu Hoàng ở chỗ sâu Mang Sơn đi ra thì không phải tất cả chúng ta đều biến thành thức ăn của nó à!

Có người kinh hô.

Sau đó, vẻ mặt bọn hắn trở nên nghiêm túc, bước chân tăng tốc.

Gần nhất loạn tượng liên tiếp xảy ra, có lẽ phải di chuyển đến một nơi an toàn hơn mới được.

Trên đỉnh núi Mang Sơn.

Diệp Tùy Phong tiện tay đánh ngất xỉu một con tiểu xà, sau đó ném cho Cốc U Lan ở sau lưng.

Cốc U Lan xe nhẹ đường quen, lấy chủy thủ ra, một đao chém rụng đầu của nó, lấy ra một viên nội đan tràn ngập yêu khí nồng đậm.

Sau đó bỏ huyết nhục tiểu xà vào trong không gian tùy thân của mình, lại có thêm một loại nguyên liệu nấu ăn tươi mới.

- Lão gia, đây là cái gì?

Cốc U Lan hỏi.

- A, một tiểu yêu hoàng vừa thăng cấp không lâu, tương đương với Tiên Tôn.

Diệp Tùy Phong nói:

- Trên người của nó có mang một chút huyết mạch Chân Long, sau này ngươi có thể thử dùng nó để nấu ăn.

Cốc U Lan nhẹ gật đầu, có con tiểu xà cấp bậc Yêu Hoàng này, nàng lập tức sinh ra rất nhiều ý tưởng mới.

Sau khi Cốc U Lan cất kỹ tiểu xà, hỏi lại lần nữa:

- Lão gia, chúng ta sắp đến chưa?

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Qua ngọn núi này, sau đó đi thêm một đoạn ngắn nữa là sẽ đến thành Lưu Tinh.

- Không sao đâu, tới kịp.

Hơn nửa tháng trước, sau khi Cốc U Lan lui ra khỏi Hư Giới, Diệp Tuy Phong đã mang theo nàng cùng rời khỏi thành Phi Tiên.

Trên đường đi, bọn hắn đi cũng không nhanh, mỗi khi đến một nơi khác nhau đều đi ném thử đặc sản nơi đó.

Đừng nói, tuy đẳng cấp có chút không cao, nhưng đồ ăn lại cực kỳ ngon miệng.

Tiên giới màu mỡ cũng đã chân chính bày ra trước mặt hai người.

Trên đường, Diệp Tuy Phong còn phát hiện một hiện tượng, có rất nhiều tu sĩ cũng bắt đầu di chuyển.

Sau khi nghe ngóng thì biết những người này vì tiên đoán của Mục Tiên Thần Triều gì đó.

Chỉ có điều, người bình thường không biết nội dung cụ thể trong tiên đoán là gì, bọn hắn chỉ là cảm thấy cao tầng khẩn trương cho nên mới nghe tin lập tức hành động.

Nhìn động tác của bọn hắn, Diệp Tuy Phong than nhẹ.

Nếu thật sự có họa kiếp quét sạch Tiên giới, cho dù những người bình thường này di chuyển đến đâu thì chỉ sợ cũng mệnh bất do kỷ.

Không có cách nào.

Nhưng cảnh tượng như thế này cũng làm cho Diệp Tuy Phong lưu tâm.

Đợi sau khi thăm dò xong di chỉ tiên phủ kia trở về, hẳn cũng phải chuẩn bị một chút mới được.

Dù sao, nói không chừng ngày nào đó người trong gia tộc cũng sẽ phi thăng tới Tiên giới.

.....

Sự rộng lớn của Tiên giới không có thể phỏng đoán.

Không tính những vùng đất Đại Hoang đó không có người ở, còn có địa bàn bị đại yêu chiếm cứ.

Chỉ riêng khu vực tu sĩ nhân loại hoạt động cũng đã không thể nào suy đoán được.

Trên tổng quát, Tiên giới tổng cộng chia thành mười đại vực.

Trung ương nhất là đại vực Thái m, còn có đại vực Thái Dương, đây cũng là hai đại vực cường thịnh nhất.

Mà tám đại vực còn lại thì nằm ở xung quanh hai đại vực này.

Dựa vào hình bát quái để đặt tên, chia thành Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Cách, Khôn, Đoài.

Vị trí của Tiên phủ Thần Võ là đại vực Thái Khôn, ở phía Đông Nam của đại vực m Dương.

Nếu như dựa theo Bát Quái trận đồ thì đại vực Thái Càn phải nằm ở đối diện đại vực Thái Khôn, nhưng sự thật lại là cả hai nằm ở vị trí liền nhau.

Có thể cái tên này thật chỉ là để mệnh danh mà thôi.

Chỉ có điều, mặc dù cả hai liền nhau, nhưng khoảng cách từ Tiên phủ Thần Võ đến thành Lưu Tinh của đại vực Quá Khô cũng phải dùng hàng tỷ dặm để tính toán.

Diệp Tuy Phong bay thật nhanh, thỉnh thoảng còn sử dụng na di không gian, mới có thể trong thời gian một tháng đến gần thành Lưu Tinh.

- Đến rồi.

Diệp Tuy Phong ngừng lại.

Ở nơi xa phía trước là một tòa thành lớn, hùng cứ mấy ngọn núi lớn.

Nó chiếm diện tích, đơn giản còn lớn hơn mấy lần thành Phi Tiên.

Trên đường Diệp Tùy Phong tới đây đã điều tra tin tức liên quan tới thành Lưu Tinh.

Nơi này là một tòa thành trì do tán tu cường đại xây dựng lên, không thuộc về bất kỳ Tiên phủ nào.

Người quản lý thành trì là một đám tán tu cấp bậc Thiên Tôn, trong đó còn có mấy Chuẩn Đế tồn tại, nói như vậy sẽ không có người đến đây nháo sự.

Tiên Đế đương nhiên cũng sẽ không rảnh rỗi đi gây sự, bởi vì thành Lưu Tinh tự có đạo lý nó tồn tại.

Một ít chuyện không tiện làm ở địa bàn của mình, nhưng ở chỗ này lại không cần cố kỵ quá nhiều.

Cho nên, mặc dù thành Lưu Tinh không thuộc về bất kỳ Tiên phủ nào, nhưng cũng cực kỳ phồn vinh.

Mỗi ngày đều có vô số tài phú phun ra nuốt vào ở đây.

Nhưng khác với những thành trì khác chính là, chợ đen mới là chủ lưu của nơi này.

Thương hội Thiên La chính là một thị trường giao dịch ngầm siêu cấp thâm căn cố đế trong thành Lưu Tinh.

Diệp Tùy Phong lấy ra một cái lệnh bài màu vàng óng.

Đây là Thiên La Kim Lệnh, có nó là có thể đi vào tất cả mọi nơi trong thương hội Thiên La.

Nó là Tử Kinh Hoa đưa cho Diệp Tùy Phong, nói là một loại tín vật dùng để hai bên liên lạc.

- Đi thôi.

Diệp Tùy Phong mang theo Cốc U Lan bay về phía cổng chính thành Lưu Tinh.

Hắn ngược lại muốn xem thử, người bán bùn đất vẫn luôn giấu kín ở sau lưng, đến tột cùng là nhân vật gì.

Sau một lát, hai người Diệp Tuy Phong đã đi tới trước mặt một lầu các to lớn.

Chính là thương hội Thiên La.

Chương 308: Đến Thành Lưu Tinh

Sau khi đưa ra Thiên La Kim lệnh, thị vệ canh cổng lập tức cung kính mời hẳn đi vào, trà ngon hảo thủy, khoản đãi thỏa thích.

Sau đó, một nữ tử dáng người yếu điệu đi đến, bộ dáng phong tình vạn chủng.

Chỉ có điều sau khi nàng nhìn thấy Cốc U Lan thì lập tức tán đi mị hoặc của mình, chỉ còn lại vũ mị thánh hiền tự nhiên.

Nàng phi thường rõ ràng lúc nào nên làm chuyện gì.

- Đại nhân, Tiểu Bích chào mừng ngài đi vào Thương hội Thiên La.

Nữ tử hơi khom người:

- Nếu ngài có nhu cầu gì thì cứ phân phó, ta nhất định sẽ làm ra an bài tốt nhất cho ngài.

Diệp Tuy Phong nhìn nàng một cái nhưng lại không tìm được khí tức của Tử Kinh Hoa.

Hắn lập tức không còn hứng thú, nói:

- Làm chút thức ăn không tệ là được.

Tiểu Bích cũng không trách móc, cung kính nói:

- Không thành vấn đề.

Sau đó, nàng lấy ra một viên ngọc phù, thả ở trong hư không:

- Trong này, là tất cả hoạt động thương hội chúng ta đang tiến hành gần đây, ngài có thể xem qua.

- Nếu ngài cảm thấy hứng thú thì có thể gọi Tiểu Bích dẫn ngài đi vào, cũng có thể tự ngài đi.

- Chúng ta đều mở ra với ngài.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu, đây chính là đãi ngộ của khách VIP.

Hắn phát tay cho Tiểu Bích lui ra, sau đó lẳng lẳng tra xét ngọc phù.

Lúc này, trên vách tường gian phòng xa hoa, một chiếc gương hiện lên một đạo khí tức không có chút gợn sóng.

Trong một phòng khác.

Ba bóng người nhìn hình ảnh trước mặt, cau mày.

Trong hình ảnh chính là hai người Diệp Tuy Phong và Cốc U Lan.

- Đây là người đại diện trong Hư Giới, Thần Võ Tiên Đế không tới sao?

m thanh của nữ tử mặc áo đen lạnh lạnh.

- Có lẽ đang ở nơi khác, có thể trở thành Tiên Đế, đương nhiên không phải kẻ vớ vẩn.

Nam tử áo trắng nhún vai:

- Dù sao thì hắn cũng không biết chúng ta là ai, sao có thể tùy tiện lộ diện được?

Vẻ mặt nữ tử mặc áo đen không vui.

- Vậy bây giờ phải xử lý thế nào, chúng ta không ra mặt, hắn cũng không ra mặt, như vậy còn nói chuyện thế nào được?

Nam tử áo trắng bất đắc dĩ nói:

- Chờ một chút nha, tính cách của ngươi vẫn cứ luôn nóng vội như vậy.

- Càng là trong loại chuyện này thì càng phải tỉnh táo, tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Nữ tử mặc áo đen hừ lạnh một tiếng:

- Không mạo hiểm, sao thành đại sự?

- Theo ta, chúng ta cứ trực tiếp bắt Diệp Tuy Phong này đi, ta cũng không tin Thần Võ Tiên Đế có thể tiếp tục trốn tránh?

Nam tử áo trắng thở dài.

Thật ra, nàng nói cũng có đạo lý, tu luyện giới nào có chuyện gì là không mạo hiểm.

Nếu Thân Võ Tiên Đế vẫn không ra mặt, vậy đành phải bắt Diệp Tùy Phong, ép hắn ra mặt.

Lúc này, nam tử áo bào màu vàng một mực không nói gì, bỗng nhiên nói:

- Chúng ta bố trí kính Thiên Đế sẽ không bị hắn phát hiện chứ?

Nữ tử mặc áo đen im lặng:

- Có phải ngươi ngốc hay không, đó là chúng ta chuẩn bị cho Tiên Đế.

- Hắn chỉ là một người đại diện, sao có thể phát hiện thần vật như thế?

Nam tử mặc áo bào màu vàng không nói thêm gì nữa, hắn biết lúc này nữ tử đang nổi nóng, vẫn không nên trêu chọc thì tốt hơn.

Sau đó, mấy người lại đưa ánh mắt, khóa chặt trên người Diệp Tùy Phong trước mặt.

Trong phòng, Tiểu Bích đã mang đến một chút đồ ăn ngon.

Diệp Tùy Phong nghe mùi thơm, khóe miệng hắn hơi lộ ra một vòng nụ cười.

- Muốn bắt ta sao?

Hắn cầm lên một tiên quả, chậm rãi thưởng thức.

Từ khi đi vào phòng, hắn đã nhìn ra tấm gương kia bất phàm.

Đó là thuộc về bảo vật phía trên Tiên Khí cực phẩm, mọi người xưng là Đế khí.

Đế khí là bảo vật bản mệnh của Tiên Đế, chỗ cường đại của nó đương nhiên không cần nói cũng biết.

Tấm gương này che giấu rất tốt, Tiên Đế thật đúng là khó phát hiện ra nó khác biệt.

Cũng giống như Thần Võ Tiên Đế tuổi trẻ, hấn chắc chắn không phát hiện được.

Chỉ có điều, ở trước mặt Diệp Tùy Phong, nó có chút không đủ dùng.

Diệp Tùy Phong chẳng những phát hiện nó, mà còn thuận tiện thông qua khí tức lưu lại trên đó tìm được người sau lưng tấm gương.

Ba vị Chuẩn Đế đang ở trong một phòng khác cách mình không xa.

Chuyện này khiến hấn có chút ngoài ý muốn, vốn cho rằng người bán cũng là Tiên Đế chứ.

Chỉ có điều, lần này hấn đã nghĩ thông suốt nguyên nhân bọn hấn cẩn thận như vậy.

- Có nên đi qua đó chào hỏi các tiểu bằng hữu hay không đây?

Diệp Tùy Phong chậm rãi suy nghĩ.

Nếu như đã tìm được chính chủ thì hấn cũng không vội.

Bọn nhỏ này trốn không thoát.

- Có thể dọa bọn hấn một chút hay không?

Diệp Tùy Phong vừa nghĩ, vừa nhìn nội dung trong ngọc phù.

Phải nói, thương hội Thiên La thật đúng là rất lợi hại, lại còn có loại này hạng mục xoa bóp Tiên Vương, nhìn mấy nữ Tiên Vương phong tình vạn chủng trên đó, hấn cảm thấy xoa bóp này nhất định không thể nào đứng đắn được.

Bỗng nhiên, hấn nhìn thấy một hạng mục khác.

Hội đấu giá.

Ngay hôm nay, có hội đấu giá ngầm được tổ chức ở đây.

Mà trong số các vật phẩm đấu giá, có một thứ hấp dẫn ánh mắt Diệp Tùy Phong.

Di vật của Thần Triều Mục Tiên.

.....

Thành Lưu Tinh, thương hội Thiên La.

Diệp Tùy Phong và Cốc U Lan đã rời khỏi gian phòng xa hoa.

Hắn không thèm để ý cái gương kia, về phần ba Chuẩn Đế kia thì đã bị thân thức Diệp Tùy Phong hoàn toàn khóa chặt.

Cho dù như thế nào, bọn hắn cũng trốn không thoát.

Sau khi đi ra, hắn vẫn không thể kèm chế được lòng hiếu kỳ của mình, cuối cùng cũng đi xoa bóp một chuyến.

Đừng nói, một phen hưởng thụ, kỹ thuật xoa bóp cũng rất không tồi.

Bọn hắn có một bộ thủ pháp vô cùng đặc biệt, không chỉ có thể khiến người ta cảm thấy thể xác và tinh thần buông lỏng, mà thậm chí còn có hiệu quả tăng cường cường độ thân thể.

Thân thể Diệp Tùy Phong đã vượt qua cực hạn, không cách nào tăng lên nữa.

Nhưng hắn vẫn thật thoải mái.

Đương nhiên, hắn tìm chính là xoa bóp đường đường chính chính.

Sau đó, hắn có đi dạo nơi khác.

Đáng nhắc tới chính là, ở trong quá trình này, ba vị Chuẩn Đế kia, vẫn trốn ở gần đó, lặng lẽ chú ý mình.

Với lại, càng lúc càng to gan, có một lần, hai bên thậm chí gặp thoáng qua nhau.

Có thể bọn hắn cảm thấy người đại diện là Diệp Tùy Phong không có uy hiếp.

Khoảng hai canh giờ sau, buổi đấu giá hôm nay của thương hội Thiên La rốt cục bắt đầu.

Chương 309: Ta Thật Sắp Nhận Không Được Rồi!

Diệp Tùy Phong đi đến nơi tổ chức, không ngờ nơi này lại được xây dựng dưới mặt đất.

Mà ngoài hội trường, có bố trí lít nha lít nhít các loại trận pháp, thứ nhất là vì an toàn, thứ hai là vì ẩn nấp.

Dù sao, có một bộ phận lớn vật phẩm trong đợt đấu giá này, lai lịch đều không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Dựa vào Kim Lệnh của thương hội Thiên La, Diệp Tuy Phong thuận lợi tiến vào trong hội trường.

Người quản lý ở đây giúp hắn chuẩn bị một căn phòng tốt nhất, bên ngoài còn bố trí trận pháp cường đại, những trận pháp này chủ yếu là vì ngăn cách khí tức.

Phòng người khác không thể nhận ra hoặc cảm giác được người, người cũng không cách nào phát giác được những người khác.

Nhưng đối với Diệp Tuy Phong thì những trận pháp này không có chút tác dụng.

Thần thức cường đại của hắn trực tiếp xuyên thấu qua một phòng khác, chính là phòng của ba vị Chuẩn Đế kia.

Hiện tại, Diệp Tuy Phong cũng biết tên của mỗi người bọn họ.

Nữ tử áo đen duy nhất tên là Hề Lam, hình như là công chúa của hoàng triều cường đại nào đó.

Nam tử áo trắng tên là Liễu Như Niên, là một vị Chuẩn Đế tới từ đại vực Thái Cấn.

Sau cùng là nam tử áo bào màu vàng, một mực im lặng, chỉ biết tên của hắn gọi là Hiên Viên Vô Sinh.

- Ta thật sắp nhịn không được rồi!

Dáng vẻ của Hề Lam bực bội, nói:

- Thời gian dài như vậy, hắn đều đã làm gì? Quán trà, quán ăn, quán xoa bóp... Bây giờ lại tới hội đấu giá.

- Tình thế trước mắt càng ngày càng nghiêm trọng, chúng ta không có thời gian ở đây kéo dài với hắn.

- Trực tiếp bắt Diệp Tuy Phong để Thần Võ Tiên Đế đi ra, đến lúc đó có thể hợp tác thì cứ theo quy tắc mà làm, nếu không

thể thì đường rộng trước mặt, ai đi đường nấy, không được hay sao!?

Nàng đã lộ ra vẻ mặt kiên nhẫn.

Liễu Như Niên khẽ thở dài, Thần Võ Tiên Đế vẫn chưa từng xuất hiện làm trong lòng hắn luôn có chút lo lắng bất an, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì chuyện này tương đương với uổng công.

Còn muốn tìm được một người cảm thấy hứng thú với bùa đất, còn không biết cần năm nào tháng nào.

- Ta phải nhắc nhở các ngươi một câu, trong trường hợp kiếp này, Tiên Đế trở xuống đều là sâu kiến!

- Nếu không thể thu hoạch được vật chứa tạo hóa trong di tích, chúng ta cứ đợi đến lúc bị loạn thế nghiền nát đi!

Hề Lam lạnh giọng quát.

- Loại chuyện này đừng nói ra ngoài!

Liễu Như Niên nhú mày, nếu bảo vật tạo hóa đó bị người ngoài biết được, thì ngay cả Tiên Đế cũng sẽ đỏ mắt, càng không có phần của bọn họ.

- Sau khi đấu giá kết thúc, nếu Thần Võ Tiên Đế còn không lộ diện thì chúng ta sẽ bắt Diệp Tùy Phong.

Liễu Như Niên nói.

Mặc dù Hề Lam luôn luôn vội vàng xao động, nhưng nói cũng không sai.

Trong hạo kiếp, nếu không có thực lực Tiên Đế thì vận mệnh của bọn hắn sẽ chỉ bị người khác giẫm nát.

Sau khi ba người quyết định thì không nói nữa.

Trong một phòng khác.

- Bảo vật tạo hóa có thể tấn thăng Tiên Đế?

Diệp Tùy Phong sờ lên cằm, tin tức này làm cho hắn hiểu được, vì sao ba vị Chuẩn Đế này chấp nhận phong hiểm hợp tác với Tiên Đế, cũng phải đi vào di tích.

Thì ra là vì thành Đế.

Trong di tích tiên phủ kia lại có thần vật như thế, chuyện này làm cho Diệp Tuy Phong càng muốn đi xem, nơi đó đến tột cùng là cái gì.

- Sau khi đấu giá kết thúc, hẳn sẽ tìm bọn hãn tâm sự.

Diệp Tuy Phong cũng làm ra quyết định của mình.

Một lát sau, hội đấu giá rốt cục cũng bắt đầu.

Hội đấu giá ngầm lần này không có người chủ trì, không có hội trận triển lãm, cũng sẽ không xuất hiện tràng cảnh kêu giá kịch liệt náo nhiệt.

Toàn bộ đều là im ắng.

Ở trong mỗi gian phòng đều có một mô hình trận pháp nhỏ.

Mỗi một vật phẩm đấu giá đều sẽ lấy hình thức hư ảnh xuất hiện trong trận pháp.

Sau đó, mỗi người đều có thể tùy ý ra giá, với lại đều là nặc danh.

Người mua được vật phẩm, trận quán sẽ trực tiếp thông qua trận pháp truyền tổng vật phẩm đấu giá tới, người mua chỉ cần thanh toán tiên thạch tương ứng là được.

Tất cả biện pháp đều chỉ là vì một mục đích.

Bí mật.

Rất nhanh, hội đấu giá đã bắt đầu.

Vật phẩm đấu giá thứ nhất là một thanh Tiên Khí cực phẩm bị tàn phá.

Từ khí tức trên đó có thể thấy được, thanh Tiên Khí này, lúc hoàn chỉnh nhất định cực kỳ cường đại.

Chỉ nhưng mà khí tức pháp tắc lại không rõ ràng.

Diệp Tuy Phong không có hứng thú, nếu như là vật phẩm mang theo pháp tắc, ngược lại là có thể mua để dành, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Rất nhanh, đã có người ra giá.

Giá cả gia tăng rất nhanh, cuối cùng bị người nào đó dùng 760 ngàn tiên thạch mua được.

Tiếp đó, đủ loại đồ bán, từng cái liên tục lên giá.

Các loại Tiên Quả, Tiên Khí, Tiên Đan, còn có một chút bí phương cường đại, công pháp vô thượng, hoặc là manh mối bí văn nào đó.

Thậm chí, còn có áo lót của thánh nữ tiên phủ vô thượng nào đó, nói là đã trôi qua mấy trăm năm, yết giá 10 ngàn tiên thạch.

Kết quả, thật là có người cho mua đi.

Trong quá trình này, Diệp Tùy Phong cũng mua được mấy món nhìn có vẻ là đồ tốt, giống như bảo vật mang theo pháp tắc Tiên đạo, còn có huyết nhục Yêu Hoàng, vân vân.

Đều là một ít vụn vặt.

Bỗng nhiên, một vật phẩm hấp dẫn ánh mắt Diệp Tùy Phong.

Đó là mùi tảng đá sáng lấp lánh, trên đó tán phát đạo vận nhàn nhạt, cực kỳ huyền ảo.

- Tiên tinh?

Diệp Tùy Phong nhăn mày, thật không ngờ lại nhìn thấy Tiên tinh ở đây.

Mà tên của nó được gọi là Nguyên Sơ Thần Thạch.

Diệp Tùy Phong giật mình, khó trách, mình ở Tiên giới hoặc Hư Giới chưa từng nghe đến tin tức về Tiên tinh, thì ra nó có một tên khác.

Phía dưới mỗi món đồ được bán đều có giới thiệu liên quan tới nó, Diệp Tùy Phong nhìn kỹ.

Nguyên Sơ Thần Thạch: Một loại chí bảo hỗn độn được hình thành khi thiên địa mới bắt đầu sinh ra, là một loại vật liệu vô thượng, vô số kỳ diệu, khả năng vô cùng vô tận.

Sau khi xem xong, trong lòng Diệp Tùy Phong hơi kinh ngạc.

Đánh giá nhìn có vẻ rất cao.

Hắn vốn cho rằng, Tiên tinh chỉ là một loại tiền tệ cao cấp, bây giờ xem ra, hình như cũng không phải như thế.

Chương 310: Nguyên Sơ Thần Thạch

Để lúc nào rảnh, từ từ nghiên cứu cách dùng cụ thể của Tiên tinh một chút.

Dù sao, trong túi hắn còn có 365 tỷ viên, không biết nên sử dụng thế nào.

Diệp Tuy Phong âm thầm gật đầu, sau đó đưa ánh mắt về phía giá khởi điểm của Tiên tinh.

Nguyên Sơ Thần Thạch (mười viên): Giá khởi điểm, 1 triệu tiên thạch.

.....

Giá khởi điểm của Nguyên Sơ Thần Thạch ở trong tất cả các hội đấu giá trước mắt, là rất cao.

Chỉ có điều, giá tiền của nó vẫn đang không ngừng tăng lên.

Diệp Tuy Phong trầm ngâm, xem ra, vẫn có rất nhiều người biết cách dùng của nó.

Theo giá cả không ngừng tăng lên, mười viên Nguyên Sơ Thần Thạch đã đi tới độ cao đáng sợ, hơn 3 triệu tiên thạch.

Nhưng đúng lúc này, có một người trực tiếp tăng giá lên đến năm triệu tiên thạch.

- Đáng tiền như thế sao?

Diệp Tuy Phong cảm thán, vốn hắn đã cho là 3 ngàn tỷ tiên thạch của mình, ở trong tiên giới rộng lớn sẽ không quá khoa trương.

Không ngờ bây giờ lại cho hắn một kinh ngạc lớn!

365 tỷ viên Tiên tinh, mỗi một viên trị giá 500 ngàn tiên thạch, đây là bao nhiêu tiên thạch?

Hắn lười tính toán, dù sao nhìn tình huống, trên cơ bản là xài không hết.

Sau khi giá năm triệu vang lên, những người đấu giá khác lập tức hành quân lạng lẽ, hình như cái giá tiền này đã là cực hạn của nó.

Rất nhanh, giao dịch hoàn thành.

Theo đó, Diệp Tùy Phong nhô ra thân trí của mình, ở trong một phòng trong góc, nhìn thấy có người đang bỏ Tiên tinh vào trong túi.

Đó là một lão đầu tử có mái tóc thưa thớt, từ khí tức trên người xem ra lại là tồn tại cấp bậc Tiên Đế!

Với lại, so với Thần Võ còn cường đại hơn nhiều.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ, nói với Cốc U Lan:

- Ta rời khỏi một chút, người ở đây đấu giá, nhìn thấy cái gì thích hợp thì cứ mua, nhưng nhất định phải mua được di vật Thần Triều Mục Tiên kia.

- Vâng, lão gia.

Cốc U Lan trả lời.

Diệp Tùy Phong nhẹ gạt đầu, sau đó, bóng người của hắn chậm rãi biến mất trong phòng.

Trong một phòng khác.

Một lão đầu, mặt không thay đổi thu lấy Nguyên Sơ Thần Thạch.

Sau đó, lão đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Mục tiêu của lão hôm nay, chỉ là Thần Thạch.

- Chào người.

Bỗng nhiên, một âm thanh xa lạ vang lên sau lưng lão đầu.

Lão đầu lập tức cảnh giác, xoay đầu lại, ánh mắt như ưng, gắt gao nhìn chăm chăm nam tử bỗng nhiên xuất hiện.

Khí thế uy nghiêm mà hùng hậu, ẩn mà không phát.

- Đừng kích động, ta chỉ là đến để nói chuyện với người, chúng ta ngồi xuống từ từ nói.

Diệp Tuy Phong lộ ra nụ cười ấm áp.

- Cút!

Lão đầu giận quát một tiếng, trong nháy mắt Đại Đạo oanh minh, một bàn tay lớn nướng theo khí thế uy nghiêm và đáng sợ đánh thẳng tới Diệp Tuy Phong!

Sau một lát...

- Tiền bối, có chuyện từ từ nói...

Lão đầu ngồi liệt trên mặt đất, miệng mũi chảy máu, nhìn lên Diệp Tuy Phong trước mặt, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi.

Lão thật sự không thể nghĩ ra được, công kích của mình lại bị nam nhân này búng tay một cái đánh tan.

Vói lại trong cùng một lúc, người này còn phong tỏa toàn bộ gian phòng nho nhỏ.

Cho dù lão dốc toàn bộ năng lực thì cũng không cách nào ra ngoài được, ngay cả một chút khí tức cũng không cách nào truyền ra ngoài.

Lão chính là Tiên Đế!

Vói lại cũng không phải là cái chủng loại vừa tấn thăng kia, lão ở trong tất cả Tiên Đế cũng thuộc về trình độ trung đẳng.

Nhưng ở trước mặt nam nhân này, lão lại giống như thư sinh tay trái gà không chặt, không có chút khả năng phản kháng nào.

Một bàn tay đã đánh cho mình mất tất cả sức chiến đấu, miệng phun máu tươi.

Người này, đến tột cùng là tồn tại vô thượng bực nào!

- Ta cũng đã sớm nói, không nên kích động, ngồi xuống từ từ nói.

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

Những người này, mỗi một lần đều phải sau khi thu phục thì mới chịu nói chuyện.

Nhưng cũng có thể hiểu được, dù sao cũng là Tiên Đế, ngày thường cao cao tại thượng, với lại mình bỗng nhiên xuất hiện, quả thực có chút dọa người.

- Đứng lên đi, ta chỉ muốn hỏi ngươi một ít chuyện.

Diệp Tùy Phong ngồi xuống.

Lão đầu ngậy người, không biết gia hỏa khủng bố này đến cùng muốn làm gì.

Lão chậm rãi từ dưới đất bò dậy, ngồi ngay ngắn trước mặt Diệp Tùy Phong.

- Tiền bối... Cứ hỏi đi, ta nhất định biết gì nói nấy.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu, cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi:

- Vừa rồi ngươi mua cái kia... Nguyên Sơ Thần Thạch, là muốn dùng làm gì?

Lão đầu lập tức giật mình, thì ra người này là đến vì Thần Thạch, rồi suy nghĩ, vẫn nói chi tiết:

- Tiền bối, ta mua Thần Thạch là chuẩn bị bố trí trong động phủ của ta.

- Chắc ngài cũng biết, đại kiếp sắp tới.

- Ta nhất định phải làm tốt đầy đủ chuẩn bị mới có thể sống sót được.

Diệp Tùy Phong khẽ nhíu mày, lại là chuẩn bị cho đại kiếp.

Ngay cả loại tồn tại cấp bậc Tiên Đế mà cũng sợ hãi như thế sao?

Với lại, bố trí Tiên tinh trong động phủ là có nắm chắc rồi sao?

Diệp Tùy Phong nghĩ cẩn thận chậm rãi bảo:

- Nói chi tiết một chút đi.

Sau đó, lão đầu nói kỹ càng tình huống của mình cho Diệp Tùy Phong nghe.

Thì ra, lão chính là Tiên Đế của bản thổ đại vực Thái Càn, đến từ Tiên phủ Hồng Văn.

Tiên phủ Hồng Văn là một thế lực đỉnh tiêm vô cùng cường thịnh, trong tiên phủ có tổng cộng ba vị Tiên Đế tọa trấn.

Mà lão chính là một trong số đó, Vĩnh Xương Tiên Đế.

Khác với Tiên Đế bình thường khác, Vĩnh Xương Tiên Đế cũng không cần quan tâm quá nhiều chuyện của Tiên phủ.

Bản thân lão lại càng ưa thích một cuộc sống thanh tĩnh hơn, cho nên tiên phủ Hồng Văn trên cơ bản là do hai Tiên Đế khác lo liệu.

Nhưng loại tình huống này cũng làm cho lão không có bất kỳ thực quyền gì trong tiên phủ.

Quyền lợi thường thường đại biểu cho tài phú.

Lão rời khỏi quyền lợi trung tâm, như vậy tiên phủ sinh ra tài phú khổng lồ đương nhiên cũng không quan hệ với lão.

Nếu là ở dưới tình huống bình thường thì không sao.

Thế nhưng, họa kiếp quét sạch Tiên giới lại sắp xảy ra.

Vãn Xương Tiên Đế không có cách nào khác, chỉ có thể đi ra khỏi nơi làm cho bản thân thoải mái dễ chịu, chuẩn bị cho họa kiếp tiếp theo.

Lão không có quyền không thế, cũng chỉ có thể xuất phát từ góc độ gia tăng bản thân.

Chương 311: Vãn Xương Tiên Đế

Đến cấp bậc Tiên Đế này, thực lực muốn tăng lên đã là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Cho nên, Vãn Xương Tiên Đế mới dời mục tiêu của mình lên trên động phủ của mình.

Động phủ của lão là một động thiên phúc địa tự hấn mở ra.

Loại phúc địa này cũng có hiệu quả tị nạn rất tốt trong đại kiếp.

Mà Nguyên Sơ Thần Thạch là một loại bảo vật tạo hóa cực kỳ thần kỳ, nó có thể dung nhập vào vật trong bất kỳ cơ thể nào,

sau đó tiến tới giúp nó tăng trưởng cực lớn trên bản chất.

Cũng giống như động phủ của Văn Xương Tiên Đế.

Chỉ cần dung nhập Thần Thạch vào là sẽ tăng cường khả năng phòng ngự của động phủ.

Hơn nữa, còn có thể sinh ra một thứ gọi là Giới Màng, tiến một bước gia tăng tính an toàn cho động phủ.

Cho nên, lão mới quyết định mua Nguyên Sơ Thần Thạch.

- Thần Thạch gần như thể có tăng lên đôi với tất cả mọi thứ ngoại trừ sinh linh, với lại phương thức tăng lên cũng rất đa dạng.

- Muốn nó gia tăng một loại đặc chất nào đó chỉ cần nghĩ tới đó là sẽ có tỷ lệ thành công rất lớn.

Văn Xương Tiên Đế nói.

Diệp Tuy Phong yên lặng, loại tác dụng này của Thần Thạch giống như tiến hành cường hóa đối với vật thể.

Vật tương tự cũng có, nhưng đều là nhằm vào vật liệu đặc biệt nào đó.

Giống như dịch Thối Thể, thật ra cũng có thể nói là một loại thuốc cường hóa.

Mà thần thạch thì là một loại thuốc cường hóa thông dụng, với lại so sánh với những thứ tương tự khác thì có hiệu quả cực mạnh.

- Có chút thú vị!

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm.

Làm nửa ngày, trong ví mình còn có một đồng lớn đá cường hóa.

.....

- Tiền bối, nếu như ngài cần, ta nguyện ý dâng hiến mười viên Thần Thạch này cho ngài.

Vẻ mặt Văn Xương Tiên Đế hoảng sợ, cẩn thận nói.

Theo hẳn ta thấy, Diệp Tỳ Phong tìm đến mình, rất có thể cũng vì Thần Thạch.

Diệp Tỳ Phong nghiêng đầu nhìn hẳn:

- Người đang vũ nhục ta sao?

Tài sản của hẳn có mấy tỷ, chẳng lẽ lại phải đi cướp mười đồng tiền sao?

- Ta muốn hỏi người một việc, cái gọi là tiên đoán kia, còn có Tiên giới sắp xảy ra đại kiếp, đến cùng là chuyện gì?

- Vì sao các người đều như thế tin tưởng chắc chắn nó sẽ xảy ra như vậy?

Văn Xương Tiên Đế lập tức sững sờ.

- Tiên bối, ngài không biết sao?

Diệp Tỳ Phong im lặng.

- Nói nhảm, ta biết còn phải hỏi người?

Trong lòng Văn Xương Tiên Đế ngạc nhiên.

Không ngờ tồn tại cường đại như thế lại không biết tiên đoán của Thần Triều Mục Tiên, đây quả thực là một chuyện khó mà tin nổi.

Thậm chí so với thực lực khủng bố của hẳn thì còn không thể tưởng tượng nổi hơn.

- Tiên bối, tiên đoán của Thần Triều Mục Tiên tuyệt đối không thể là bấn tên không đích.

Vẻ mặt Văn Xương Tiên Đế trở nên nghiêm túc, nói:

- Đó đã từng là một thế lực vô thượng, cương vực gần như bao trọn toàn bộ Tiên giới, chư thiên vạn giới đều hiệu lệnh theo bọn hẳn.

- Sau khi bọn hẳn bị hủy diệt đã lưu lại rất nhiều bảo tàng, thường xuyên sẽ có người may mắn đạt được bí bảo của Thần Triều, từ đó một bước lên trời.

- Trong mười mấy món đạo khí Thái Cổ của Tiên giới, có gần như một nửa đều đến từ Thần Triều Mục Tiên.

- Mà liên quan tới tiên đoán đại kiếp chính là được phát hiện trong bí cảnh quy cách cao nhất của Thần Triều Mục Tiên, thậm chí độ bí ẩn của nó còn vượt qua đạo khí Thái Cổ!

- Cho nên, không ai có thể coi nhẹ lời tiên đoán này!

Văn Xương Tiên Đế nói xong, ngay cả giọng nói cũng trở nên ngưng trọng.

Diệp Tỳ Phong cũng hơi nhíu mày.

Ban đầu hẳn tưởng vì người ở hậu thế nhàm chán nên tung ra lời đồn.

Nhưng không ngờ, bản thân lời tiên đoán này lại đến từ Thần Triều Mục Tiên.

Trách không được, bọn hắn lại tin tưởng như thế, nhưng hẳn còn có một vấn đề.

- Nếu Thần Triều Mục Tiên đã cường đại như thế, vậy tại sao nó lại bị hủy diệt?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Một thế lực tồn tại rộng khắp chư thiên vạn giới, lại có ai có thể khiêu chiến địa vị của bọn hắn, đồng thời làm cho bọn hắn sụp đổ như vậy?

Đối với vấn đề này, Văn Xương Tiên Đế lại lắc đầu.

- Không biết.

- Cho đến tận này, Thần Triều hủy diệt cũng là một bí ẩn của Tiên giới.

- Từ phát hiện trong di tích, có thể chắc chắn rằng nó cũng không phải tự nhiên bị hủy diệt, mà gặp phải lực lượng nào đó không cách nào chống lại, trong thời gian rất ngắn đã hoàn toàn không còn.

- Nhưng đến tận cùng là ai thì lại không có bất kỳ ai biết được.

Chân mày Diệp Tỳ Phong nhíu sâu hơn.

Xem ra, nước ở Tiên giới cũng không cạn đâu.

Đợi sau khi dò xét xong di tích tiên phủ trở về, hắn nhất định phải điều tra chuyện liên quan tới Thần Triều một chút.

Hắn luôn cảm giác, chuyện Thần Triều bị hủy diệt sẽ không đơn giản như vậy.

- Được thôi.

Diệp Tỳ Phong đã được đáp án mình muốn, thế là nói:

- Vậy người cứ tiếp tục làm việc của mình đi.

Nói xong, hắn chuẩn bị rời khỏi.

- Xin tiên bối đừng bước!

Bỗng nhiên, Văn Xương Tiên Đế gọi hắn lại.

- Có chuyện gì?

Diệp Tỳ Phong quay đầu.

Vẻ mặt Văn Xương Tiên Đế thay đổi, hình như đang suy nghĩ chuyện gì.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của hắn ta đã trở nên kiên định.

- Xin hỏi tiên bối đến từ nơi nào?

Hắn ta lên tiếng hỏi.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhíu mày:

- Tiên phủ Thần Võ, sao vậy?

Văn Xương Tiên Đế khẽ giật mình, cái tên này, hắn ta cũng không quá quen thuộc.

Hắn ta nghĩ, trực tiếp tiến lên, khom người, cúi đầu:

- Tiên bối Thần Võ, xin hỏi... Ở dưới trướng ngài có chuyện gì mà vẫn bối có thể ra sức không?

Diệp Tỳ Phong lập tức nhếch mi.

Cái tên này... Là muốn dựa vào mình à?

Có chút thú vị, vừa rồi còn bị dọa đến sắp tiểu trong quần, trong nháy mắt đã muốn quy hàng mình?

Đây chính là lá gan của Tiên Đế sao?

Diệp Tỳ Phong suy tư một lát, cũng hiểu rõ.

Văn Xương Tiên Đế không có lòng tin tự mình vượt qua họa kiếp sắp tới, cho nên, hắn ta muốn ôm vào bắp đùi của mình.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Đầu tiên, ta không phải Thần Võ Tiên Đế.
- Tiếp theo, tại sao ta phải thu nhận ngươi?

Không phải ai đến hắn cũng tiếp nhận, huống chi là đầu nhập có mục đích.

Dù hắn ta là Tiên Đế, nếu như không có tác dụng thì với hắn cũng chỉ là một tội tở có thân thể cường tráng một chút mà thôi.

Chương 312: Di Vật Của Thần Triều Mục Tiên

Văn Xương Tiên Đế hiển nhiên cũng hiểu rõ ý trong lời nói của Diệp Tỳ Phong.

Vẻ mặt hắn ta cung kính, nói:

- Tiền bối, ta vô ý mạo phạm.
- Hình như ngài không quá rõ ràng đối với nhiều chuyện ở Tiên giới?

Diệp Tỳ Phong sững sờ, sau đó nhẹ gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, hắn mới tới một tháng mà thôi, sao có thể thông kim bác cổ.

Hắn cũng không có thật bật hack.

- Vậy được rồi.

Văn Xương Tiên Đế nói:

- Mặc dù văn bối thực lực không đủ, nhưng trước sau cũng sống mấy trăm ngàn năm.
- Không dám nói rõ ràng tất cả mọi chuyện lớn nhỏ ở Tiên giới như lòng bàn tay, nhưng trên cơ bản đều hiểu rõ đại khái.

- Có ta ở dưới trướng ngài, nhất định có thể giúp ngài tiết kiệm không ít tâm sức.

Diệp Tuy Phong im lặng, nói thật nhận thêm một người đúng là không có vấn đề gì quá lớn.

Bên cạnh có người hướng dẫn thì đương nhiên cũng tốt hơn tự mình đi thăm dò nhiều.

- Được thôi, nếu người đã nói như vậy.

Diệp Tuy Phong gật đầu nói:

- Vậy ta phải nói với người trước, ở trong tay ta, ta chỉ cần người làm một việc, đó chính là trung thành.

- Nếu như sau này để ta phát hiện, người có tư tâm gì đó.

- Vậy thì không phải đơn giản là đuổi đi thôi đâu.

Trên mặt Văn Xương Tiên Đế hiện lên vẻ vui mừng.

Hắn chỉ muốn thử mà thôi, không ngờ lại thuận lợi như vậy.

- Tiên bối Thần Võ yên tâm, văn bối nhất định tận tâm tận lực, dốc hết khả năng...

Diệp Tuy Phong đánh gãy hắn, không cho hắn tiếp tục nói nữa.

- Mới nói, ta không phải Thần Võ Tiên Đế, chỉ là tu luyện ở Tiên Phủ của hắn mà thôi.

Văn Xương lần nữa chấn kinh, vị trước mặt này lại còn không phải chủ nhân của tiên phủ.

Vậy Thần Võ Tiên Đế chân chính rốt cuộc mạnh cỡ nào!

- Nếu người đã quyết định, vậy cũng không phải hối hận vì đã đi theo ta.

Diệp Tuy Phong nói xong, vung tay lên, bóng người của hai người lập tức biến mất khỏi phòng.

Đợi khi xuất hiện lần nữa đã về tới trong phòng của Diệp Tuy Phong.

- Lão gia.

Cốc U Lan lập tức đứng dậy.

Diệp Tỳ Phong gật đầu:

- Đây là tiểu đệ của chúng ta mới, tên là Văn Xương.

- Văn Xương, Cốc U Lan là đầu bếp của nhà chúng ta, kiêm Đại tổng quản, không có chuyện gì cũng chớ đắc tội nàng ấy.

Văn Xương Tiên Đế lập tức ngưng thần, chấp tay đối với Địa Tiên nho nhỏ trước mắt, nói:

- Cốc tiểu thư, hy vọng sau này được quan tâm nhiều hơn.

Cốc U Lan vội vàng đáp lễ, nhưng vẻ mặt vẫn còn có chút kinh ngạc.

Sao mới ra cửa một chuyện mà đã thu một tiểu đệ rồi?

Mà còn là một tiểu lão đệ sắp hói đầu nữa chứ.

Mấy người rất nhanh ngồi xuống.

- Đã mua được món di vật kia chưa?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Đã mua được.

Cốc U Lan lấy ra một khối vật chất màu đen nhỏ, bữu môi nói:

- Vừa rồi đấu giá rất kịch liệt, ta cuối cùng phải tốn 24 triệu tiên thạch mới có thể mua được nó.

Diệp Tỳ Phong nhận lấy nó.

Vật chất màu đen chỉ lớn chừng ngón cái, nhưng trên của nó lại tản ra khí tức tà ác nhàn nhạt.

- Lại là nó!

Bên cạnh Văn Xương Tiên Đế bỗng nhiên lên tiếng kinh hô.

- Ngươi biết sao?

Diệp Tỳ Phong nhíu mi, xem ra người hướng dẫn này vẫn có chút tác dụng.

Văn Xương Tiên Đế nhẹ gật đầu:

- Vật này là một loại vật liệu được Thần Triều Mục Tiên lưu truyền tới nhiều nhất.
- Nó là một vật chứa được chế tạo thành từ thân thể của Thần Ma thượng cổ, đồng thời có vô số trận pháp điều khắc ở trên.
- Vật liệu được bảo tồn bên trong, có tỷ lệ rất lớn là bảo vật tới từ Thần Triều!

.....

- Ý của ngươi là, món đồ chơi này là cái hộp, trong đó có chứa bảo vật sao?

Diệp Tỳ Phong vuốt ve di vật Thần Triều, lên tiếng hỏi.

- Đúng vậy.

Văn Xương nghiêm túc gật đầu nói:

- Loại di vật này là thứ mà Thần Triều Mục Tiên sản xuất nhiều nhất, trong này có thể có Tiên Khí vô thượng, cũng có thể là công pháp cứu cực, hoặc một vài tiên đan cổ xưa.
- Đã từng có người đạt được một loại Tạo Hóa Đan nghịch thiên ở trong đó, từ đó lên như điều gặp gió, một bước lên trời!

Diệp Tỳ Phong yên lặng.

Người của Thần Triều Mục Tiên cũng chơi trò hộp quà bí ẩn sao?

- Tại sao bọn hắn phải làm như thế, mục đích là gì?

Diệp Tỳ Phong hỏi, một Thần Triều mạnh mẽ như vậy cũng không thể xuất phát từ chơi vui nên mới phong ấn bảo vật ngẫu nhiên vào trong hộp được.

- Có thể vì truyền thừa.

Văn Xương Tiên Đế nghiêm túc nói:

- Thần Triều Mục Tiên cường thịnh nghịch thiên, trong đó siêu cấp cường giả ở đâu cũng có.
- Cho nên có người suy đoán, có thể lúc ấy bọn hắn đã tiên đoán được mình sẽ diệt vong, cho nên mới thông qua phương

thức huyết nhục Thần Ma, phong ấn bảo tồn truyền thừa của mình.

- Nói không khoa trương chút nào, ở Tiên giới bây giờ, có một nửa đại thế lực quật khởi, phía sau đều không thể rời bỏ cái bóng của Thần Triều.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, lưu lại truyền thừa dù sao cũng tốt hơn hoàn toàn biến mất trong lịch sử.

Căn cứ theo Văn Xương Tiên Đế nói, Thần Triều Mục Tiên đã là quái vật khổng lồ hàng ngàn vạn năm trước đó, đến nay còn có thể tạo thành lực ảnh hưởng cực lớn như thế, đúng là bất phàm.

Diệp Tùy Phong nhìn về phía di vật trong tay, thần thức khổng lồ thăm dò vào trong đó.

Lít nha lít nhít trận pháp phong ấn lập tức hiện ra rõ ràng trước mắt của hắn, khiến hắn hơi nhíu mày.

Trận pháp trong này thực sự quá phức tạp, với lại cực kỳ tinh vi.

Cho dù là hắn, muốn hoàn toàn phá giải cũng phải tốn thời gian khoảng ba ngày.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ, hỏi:

- Văn Xương, người có thể mở ra trận pháp trong di vật này không?

Văn Xương Tiên Đế lập tức cười.

- Không dối gạt ngài, mặc dù ta cũng không am hiểu đối với trận pháp nhất đạo, nhưng cũng có chút nghiên cứu.

- Nhiều nhất ba năm, ta sẽ mở ra toàn bộ trận pháp trên đó!

Hắn ta ý cười đầy mặt, nhìn qua còn có chút đắc ý nho nhỏ.

Diệp Tùy Phong ồ một tiếng.

Quả nhiên, người này ngoại trừ mạo xưng làm hướng dẫn ra thì cũng không có tác dụng gì khác, vẫn là để hắn tự làm tốt hơn.

Chương 313: Điều Coi Hẳn Là Cường Đạo À?

Chỉ có điều, trước lúc này, hẳn còn hẳn phải làm một chuyện.

Hội đấu giá đã sắp đến hồi kết thúc.

Thần thức Diệp Tỳ Phong khẽ quét qua, phát hiện ba Chuẩn Đế kia đã sắp ngồi không yên.

- Lập tức sẽ kết thúc, chúng ta ra ngoài chuẩn bị một chút!

Hề Lam đứng dậy, gấp giọng nói.

Liễu Như Niên nhẹ gật đầu, Thần Võ Tiên Đế vẫn luôn không lộ diện, hẳn cũng đang hoài nghi thành ý của đối phương.

- Vô Sinh, chúng ta đi thôi.

Hẳn đứng dậy, nhưng lại phát hiện lại không ai đáp lại mình.

- Vô Sinh?

Liễu Như Niên quay đầu, lập tức mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

Hiên Viên Vô Sinh mới vừa rời còn ngồi bên cạnh mình, bây giờ lại không hiểu thấu biến mất không thấy!

Hẳn nhăn mày, chuyện này quá kì quái, cho dù rời khỏi cũng phải nói một tiếng chứ.

Vội lại, sao Hiên Viên Vô Sinh lại lặng yên không tiếng động rời khỏi?

- Hề Lam, ngươi nhìn thấy xảy ra chuyện gì sao không?

Liễu Như Niên hỏi.

Thế nhưng, vẫn không có đáp lại.

Hẳn bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy người vừa rời còn đứng ở nơi đó cũng không thấy bóng dáng.

Trong căn phòng chỉ còn lại có một mình hẳn!

Một giọt mồ hôi lạnh, từ trên trán Liễu Như Niên chảy xuống.

Lúc này, hẳn chỉ cảm thấy lưng mình phát lạnh, tóc gáy toàn thân đều dựng lên.

Gặp quý sao?

Liễu Như Niên ngưng thần đề phòng.

Bỗng nhiên, một cỗ đạo vận nhân nhạ xuất hiện dưới chân hắn.

Không đợi hắn kịp phản ứng, trong nháy mắt trời đất quay cuồng.

Khi lần nữa nhìn thấy ánh sáng, hắn lại phát hiện mình đã đi tới trong một phòng hoàn toàn xa lạ.

Bên cạnh có Hiên Viên Vô Sinh ngồi dưới đất, ánh mắt rủ xuống, một to lớn dấu giày, ấn trên mặt của hắn.

Mà Hề Lam cũng ngồi liệt trên mặt đất, vẻ mặt kinh hãi, tay che ngực, khoe miệng chảy máu.

Ở đối diện hắn, Diệp Tùy Phong tùy ý ngồi, nhàn nhã cắn hạt dưa.

- Nha, yên tĩnh hơn một chút rồi đó.

Diệp Tùy Phong vừa cười vừa nói.

Ngay vừa rồi, lúc hội đấu giá sắp kết thúc, hắn thi triển dịch chuyển không gian, dịch chuyển ba vị Chuẩn Đế này đến đây.

Hai người Hiên Viên Vô Sinh và Hề Lam vừa xuất hiện đã muốn tấn công mình.

Một người bị đập một cước, một người bị đánh một chưởng.

Liễu Như Niên này nhìn qua ngược lại tỉnh táo hơn nhiều.

- Đây ~

Diệp Tùy Phong cười híp mắt lên tiếng chào hắn.

Liễu Như Niên trong nháy mắt hoảng hốt, lui lại hai bước, kém chút đứng không vững.

Vẻ mặt hắn cực kỳ hoảng sợ, lớn tiếng nói:

- Người đến cùng là ai?

Diệp Tùy Phong thản nhiên nói:

- Ta chính là người mua bùn đất của các ngươi.

- Yên tâm, ta cũng không có giết ý các ngươi, ta chỉ muốn biết tình huống của toà di tích tiên phủ kia thôi.

- Hoặc, ngươi qua đây tâm sự với ta, hoặc, ta đánh ngươi một trận trước, sau đó chúng ta mới ngồi xuống tâm sự, hi vọng ngươi có thể sáng suốt một chút.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong không nói thêm gì nữa, chuẩn bị cho hắn ta một chút thời gian suy nghĩ.

Chỉ có điều câu nói này lại làm cho khoe miệng Văn Xương Tiên Đế ở bên cạnh co rúm hai lần.

Hắn ngược lại hi vọng Liễu Như Niên cũng như hắn lúc ấy, không tin tà sau đó chịu đánh một trận...

Như vậy thì tâm lý của hắn cũng sẽ ổn định hơn...

Chỉ có điều, Liễu Như Niên đã khiến Văn Xương thất vọng.

Lúc này, hắn đúng là cực kỳ kinh hoàng, thậm chí muốn tể ra thủ đoạn mạnh nhất của bản thân, thử có thể thừa cơ bỏ trốn hay không.

Nhưng hiện trạng của hai người Hiên Viên Vô Sinh và Hề Lam lại làm cho hắn chậm chạp không dám quyết định.

Một người có thể tùy tiện chế phục bọn hắn, ít nhất cũng phải là lão Tiên Đế sống vài chục ngàn năm!

Với lại xem dáng vẻ người này đã thấy rất táo bạo.

Đối mặt với loại tồn tại này, hắn không dám tùy tiện ra tay.

Sau một hồi lâu, trong lòng Liễu Như Niên dần dần trở nên bình tĩnh.

Hắn cực kỳ cung kính thi lễ với Diệp Tỳ Phong, sau đó hỏi:

- Văn bối cả gan hỏi một câu, tiền bối ngài chính là Thần Võ Tiên Đế sao?

Trong lý giải của hắn, ở Tiên phủ Thần Võ cng chỉ sợ cũng chỉ có Thần Võ Tiên Đế mới có thể làm được như thế.

- Không phải, ta chỉ lấy hắn làm da hổ, mượn uy phong thôi.

Diệp Tỳ Phong cười lấy nói:

- Người tiến hành giao dịch với các người chính là ta.
- Ta cũng không thích vòng vo, trực tiếp hỏi.
- Những bùn đất kia, trên tay các người còn bao nhiêu?

Trong lòng Liễu Như Niên máy động, quả nhiên, vì bùn đất mới trêu ra tai họa.

Nhưng hắn vẫn thành thật nói:

- Không dám lừa gạt tiền bồi, chúng chỗ của ta cũng chỉ còn lại không tới trăm cân.
- Nếu như ngài cần, ta có thể dâng lên cho ngài toàn bộ.

Diệp Tỳ Phong im lặng, các cường giả Tiên giới, tâm tư từng người đều chỉ như vậy sao.

Đều coi hắn là gì, cường đạo (kẻ cướp mạnh) à?

Từ trước đến nay, hắn đều là lấy lý phục người.

- Được rồi, ta vẫn mua.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Không, không, không!

Liễu Như Niên vội vàng khoát tay nói:

- Đây là hiếu kính ngài, là tấm lòng thành của chúng ta.

Diệp Tỳ Phong lấy tay nâng trán, không cần phải sợ hắn đến như vậy chứ.

- Đừng nói nhảm!
- Ta sẽ trả cho người theo giá tiền giao dịch cao nhất trước đó.
- Còn nói nhảm nữa, ta sẽ đánh người!

Diệp Tỳ Phong trừng trừng mắt.

.....

Một giao dịch hoàn thành trong một trường hợp vô cùng kỳ quái.

Sau khi cầm tới tiền thạch, mặc dù trong lòng Liễu Như Niên còn có chút hoảng sợ, nhưng cảm xúc đã dần dần ổn định lại.

Nhìn qua, hình như vị tiên bối tên là Diệp Tỳ Phong cũng không hạng người cực kỳ hung ác gì kia.

- Tốt, lần này nói cho ta nghe chuyện của di tích tiên phủ đi.
- Hai người các người cũng đứng lên đi, ngồi dưới đất thật khó coi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Liễu Như Niên nhẹ gật đầu, vừa đỡ Hề Lam dậy vừa nói:

- Toà di tích tiên phủ kia nằm ở trong đại vực Thái Cấn...

Sau đó, Liễu Như Niên ngoan ngoãn nói ra toàn bộ mọi chuyện.

Ba người bọn họ đã quen biết mấy trăm năm trước, đồng thời tình nghĩa không tệ.

Đại khái mười mấy năm trước, khi bọn hắn đi đến vùng đất Đông Hoang ở đại vực Thái Cấn tìm kiếm một loại thời cơ có thể thành Đế thì lại vô tình phát hiện một di tích tiên phủ cổ xưa.

Chương 314: Chuyện Xưa Của Ba Vị Chuẩn Tiên Đế

Di tích này cực kỳ khổng lồ, quy mô của nó không thua gì bất kỳ một tiên phủ nào hiện tại.

Quy mô di tích như thế, trong đó nhất định có rất nhiều trân bảo, nói không chính xác, còn có tạo hóa chi vật trở thành Tiên Đế.

Mấy người nhất thời mừng rỡ không thôi, bọn hắn đều đã dừng chân ở Chuẩn Đế đỉnh phong nhiều năm, chờ đợi chính là một cơ hội như thế.

Thế là, ba người quả quyết lựa chọn tìm kiếm di tích.

Nhưng sau khi đi vào, tình huống trong di tích vượt ra khỏi mong muốn của bọn hắn.

Nơi đó đơn giản khắp nơi đều có bảo vật, tiên vườn, Công Pháp Các, thậm chí bảo tàng lâu cũng được bảo tồn rất hoàn

chính.

Máu chốt nhất là, không ngờ rất nhiều trân bảo trên cơ bản vẫn tồn tại.

Thật giống như, người ở trong tiên phủ này trước kia, trước khi đi lại không lựa chọn mang bọn chúng đi.

Ba người bắt đầu kích động, lần này thật là thật kiếm bọn.

Thế nhưng, khi bọn hắn chuẩn bị thu hoạch chiến lợi phẩm thì lại phát hiện, thiên địa quy tắc nơi đó đã là cực kỳ hỗn loạn.

Phần lớn bảo vật đều bị pháp tắc cuồng bạo hỗn loạn phong tỏa, cho dù tu vi của bọn hắn là Chuẩn Đế đỉnh phong thì cũng không cách nào tùy tiện xông qua.

Phí hết công phu rất lớn mới lấy ra một bộ phận trong đó.

Còn lại, là thế nào đều không thể lấy được.

Vô số trân bảo trước mặt nhưng lại không cách nào lấy được, cảm giác này làm bọn hắn cảm thấy có chút phát cuồng.

Con vịt đã sắp đến miệng, cũng không thể để nó bay mất được đúng không?

Thế là, ba người mới thương nghị, chuẩn bị tạm thời rút đi, điều tra tình huống của tiên phủ này một phen, có lẽ có thể tìm được một ít cửa đột phá.

Nhưng ý tưởng thì đẹp, hiện thực lại cực kỳ phũ phàng.

Bọn hắn bỏ ra rất nhiều tinh lực và tài phú, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được bất kỳ manh mối nào có liên quan đến tiên phủ đó.

Roi vào đường cùng, bọn hắn quyết định mạo hiểm, lấy ra một ít vật phẩm đặc biệt trong di tích, xem có thể thông qua những thứ đó tìm được người hiểu về tiên phủ này hay không.

Trong kế hoạch này, bọn hắn đã lấy ra rất nhiều thứ, giống như một chút Tiên Khí, công pháp gì đó.

Nhưng kết quả vẫn không có bất kỳ tin tức hữu dụng gì truyền về.

Mãi đến tháng trước, Diệp Tùy Phong mua mười cân bùn đất.

Mà bùn đất đó lại là vật kỳ lạ nhất bọn hắn đạt được từ trong di tích tiên phủ.

Thời gian mười mấy năm, ba người cũng không rõ ràng bùn đất kia đến tột cùng có tác dụng gì.

Với lại cũng không phát hiện được thứ tương tự ở nơi khác của Tiên giới.

Nói cách khác, bùn đất này rất có thể là vật liệu mang tính tiêu chí của tiên phủ.

Cho nên, sau khi bùn đất bị người mua, ba người lập tức bắt đầu kích động.

Xem ra, lần này thật sự có hy vọng.

Nhưng xuất phát từ cẩn thận, bọn hắn vẫn thử rất nhiều lần, đồng thời tìm được người chuyên đại diện đứng ra giao lưu với phương.

Chuyện sau đó thì mọi người đều biết.

Bọn hắn tưởng là người mua sắm bùn đất là Thần Võ Tiên Đế, mà Thần Võ Tiên Đế chỉ là Tiên Đế mới tấn thăng mười ngàn năm trước mà thôi, theo lý thì cũng không có uy hiếp quá lớn.

Thế là, bọn hắn mới lựa chọn gặp mặt.

Nhưng làm cho bọn họ sao không nghĩ đến chính là, người tới cũng không phải là Thần Võ Tiên Đế, người mua bùn đất cũng không phải hắn, từ đầu đến cuối đều là Diệp Tùy Phong trêu đùa bọn hắn mà thôi.

- Chuyện từ đầu đến cuối, chính là như vậy.

Liễu Như Niên nói.

Hiên Viên Vô Sinh và Hề Lam đã được hắn đỡ lên, ngồi cúi đầu, một bộ dáng mệt mỏi.

Không có cách, chênh lệch quá lớn.

Mới vừa rồi bọn họ còn nghĩ đến bắt người ta, không coi Diệp Tùy Phong là gì.

Kết quả trong nháy mắt đã bị bắt được, tiện tay một kích đã đánh hai người bọn họ hoàn toàn mất sức chiến đấu.

Loại áp lực kinh khủng đó, bọn họ cũng chưa từng cảm nhận được trên người Tiên Đế cường đại.

- Trước đó các người nói, tình huống hỗn loạn nơi đó là do thế giới chạm vào nhau tạo thành?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Đây mới là chuyện hấn tương đối quan tâm.

Liễu Như Niên nói:

- Đây là suy đoán của chúng ta.
- Bởi vì hoàn cảnh nơi đó quá hỗn loạn, cũng quá kì quái.
- Trời đất đảo ngược, vô số pháp tắc đan vào nhau vặn thành một đoàn, cho tới bây giờ, ta còn chưa từng gặp qua loại cảnh tượng đó.
- Cực kỳ giống như tràng cảnh hai quái vật khổng lồ va chạm vào nhau hình thành.
- Đúng, những bùn đất kia, chính là chúng ta phát hiện ở nơi pháp tắc hỗn loạn nhất, mà chúng ta thu hoạch được chỉ có một bộ phận cực nhỏ.
- Nó gần như là một ngọn núi!

Vẻ mặt Liễu Như Niên nghiêm túc.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Nếu như vậy, cho dù nơi đó là không phải thế giới chạm vào nhau thì hấn cũng nhất định phải đi một chuyến.

Dù sao, tác dụng của bùn đất đối với Tiểu Hắc là mắt thường có thể thấy.

- Đại vực Thái Cán...?

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm, đại vực Thái Cán cách thành Lưu Tinh này mấy đại vực, cực kỳ xa xôi.

Mấy người Liễu Như Niên cũng thật cẩn thận nên mới chọn địa điểm gặp mặt ở nơi xa như thế.

- Ta nhớ không lầm thì người chính là người của đại vực Thái Cán?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Liễu Như Niên nhẹ gật đầu:

- Không sai, động phủ của vãn bối ở nơi biên giới Đông Hoang của đại vực Thái Cấn, cho nên lúc đó, chúng ta mới lựa chọn đi Đông Hoang tâm bảo.

- Được rồi.

Diệp Tỳ Phong phỉ tay, nói:

- Đối với di tích tiên phủ kia, ta thật là cảm thấy hứng thú.

- Như vậy đi, các ngươi chuẩn bị một chút, ba ngày sau, theo ta cùng đi đại vực Thái Cấn một vòng.

Sắp xếp ba ngày, hẳn cũng có thời gian mở ra cái hộp đến từ Thần Triều Mục Tiên kia, xem thử trong đó rốt cuộc là thứ gì.

Mấy người Liễu Như Niên liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ bất đắc dĩ.

Chuyện này vẫn phát triển theo hướng bọn hắn lo lắng nhất.

Thế nhưng, bọn hắn lại có thể có biện pháp nào?

- Cẩn tuân tiên bối phân phó.

Liễu Như Niên cung kính nói.

Sau đó, hắn mang theo nghi ngờ hỏi:

- Tiên bối, vãn bối cả gan hỏi một chút, bùn đất kia đến cùng có tác dụng gì?

Diệp Tỳ Phong khoát tay.

- Không có gì lớn.

- Trong nhà của ta một tiểu tử thích ăn món đồ đó, cho nên ta chuẩn bị mua một chút để cho nó ăn.

Chương 315: Một Bộ Phận Của Tinh Đồ

Liễu Như Niên lập tức ngạc nhiên.

Bọn hắn vẫn luôn coi bùn đất là thần vật cực kỳ thần bí, không ngờ lại chỉ là thức ăn?

Loại vật liệu này cũng có thể ăn sao?

Đối phương đến cùng là cái gì?

Hắn có chút lộn xộn, nghĩ thâm chắc là Diệp Tỳ Phong đang lừa gạt mình.

- Chớ suy nghĩ quá nhiều, món đồ kia pháp tắc đã lộn xộn, thật ra không có tác dụng gì!

Diệp Tỳ Phong nói:

- Trở về chuẩn bị đi.

- Ba ngày sau, đúng giờ xuất phát.

.....

Trong phòng xa hoa.

Diệp Tỳ Phong khoanh chân ngồi trên giường mềm.

Di vật của Thần Triều Mục Tiên lơ lửng ở trước mặt của hắn.

Nương theo lấy đạo vận lưu chuyên, trận pháp ba động mãnh liệt không ngừng tiêu tán ra.

Sau một lát, thần vật bỗng nhiên phát ra hào quang chói mắt, đơn giản giống như mặt trời nhỏ.

Sau khi ánh sáng dần dần âm đạm, trận pháp ba động đã biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Tỳ Phong mở to mắt, thở ra một hơi thật dài.

Gần ba ngày, cuối cùng hắn đã phá giải toàn bộ trận pháp trên di vật.

Mà phương pháp giải trừ trên cơ bản là dùng thần hồn nghịch thiên của hắn, cưỡng ép bài trừ từng cái.

- Xem ra, phải tăng gia một chút tri thức về phương diện trận pháp mới được.

Diệp Tỳ Phong trầm ngâm.

Trước đó, tiên thuật đạo pháp lấy được từ Thần Võ Tiên Đế đã bị hắn xem hết.

Thu hoạch không nhỏ.

Giống như cái gì m Dương Luân Hồi Mộ, Đại Thiên Tạo Hóa Chương, Cửu Chuyển Thiên Môn trận, vân vân...

Đều là một vài tiên thuật đẳng cấp rất cao, Diệp Tuy Phong đã đều học xong, mặc dù không biết có cần hay không.

Tóm lại, phương diện tiên thuật thì hắn đã có được.

Mà một ít thủ đoạn phụ trợ như luyện đan, luyện khí, chế phù này, hắn cũng có đọc lướt qua một chút, làm một Đan Đế khẳng định là không có vấn đề gì.

Chỉ có điều, đại đạo trận pháp lại quá rộng rãi rộng lớn, trước mắt hắn tiếp xúc đến cũng chỉ là một góc của băng sơn.

Với lại bản thân Thần Võ Tiên Đế cũng không am hiểu trận đạo, trong túi không có hàng cao cấp gì.

Cho tới nay, phương thức phá trận của hắn đều là dùng bạo lực phá giải.

Đơn giản mà thô bạo.

Nhưng nếu như gặp phải di vật cùng loại với Thần Triều này, dùng trận pháp bố trí cơ quan liên hoàn thì vẫn phải tốn hao rất nhiều tâm tư.

Nếu như hắn thông hiểu trận đạo, có lẽ phá giải di vật này chỉ cần thời gian không đến nửa canh giờ đã đủ.

- Sau này, ta phải mua chút điển tịch trận đạo từ Hư Giới mới được.

- Xem trước một chút thứ trong đó đến cùng là cái gì?

Diệp Tuy Phong thu hồi tâm tư, cầm di vật trên tay.

Điểm mù trong hộp, đến cùng chứa cái gì đâu?

Diệp Tuy Phong mang lòng hiếu kỳ, thả ra thần hồn, mở ra di vật.

- Răng rắc, răng rắc!

Sau khi di vật mở ra, hình thái của nó cũng nhanh chóng xảy ra thay đổi.

Vốn dĩ nó lớn chừng ngón cái, trong mấy hơi thở đã biến thành một trận đài to bằng đầu người.

Toàn thân trận đài màu đen, trên đỉnh chóp của nó có một vật liệu kỳ dị, lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung.

- Đây là cái gì?

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày, chỉ thấy thứ kia cực kỳ kỳ lạ, không ngừng thay đổi trạng thái của mình, khi thì ngưng thực, khi thì hư ảo.

Khi nó hư ảo thì giống như một cỗ đạo vận, thứ gì cũng không tồn tại.

Mà khi nó ngưng thực thì sẽ hóa thành một ngôi sao lóe sáng, chớp chờn sáng tối.

- Đây là... Tinh đồ?

Diệp Tuy Phong cau mày, không hiểu vì sao nó lơ lửng trên mặt đất, ánh sáng chiếu rọi xuống, hình như đang chỉ dẫn một đường đi nào đó.

Nhưng nó đến tột cùng tại chỉ dẫn đến đâu thì lại không thể nhìn rõ.

- Chỉ có một bộ phận thôi sao?

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm, hẳn rất nhanh đã phát hiện, tấm tinh đồ này là dùng một loại vật chất cực kỳ đặc biệt luyện chế thành.

Sau khi người kia luyện chế hoàn thành tinh tướng đồ, lại tách nó ra, chia làm không biết bao nhiêu phần nhỏ.

Chỉ có sau khi khép lại đầy đủ mảnh vỡ thì tinh đồ chân chính mới có thể hiển lộ ra.

- Đúng là mẹ nó...

Diệp Tuy Phong chửi thề, bỏ ra hơn 20 triệu tiên thạch chỉ mua về một đồ chơi như thế.

Không có chút tác dụng gì.

Địa đồ không trọn vẹn của người ta còn có thể tìm được một chút manh mối từ trên đó.

Nhưng loại tinh đồ này, nếu không thể gộp đủ thì không thể nhìn thấy gì cả.

Hắn cảm thấy mình bị hớ.

Hoặc phải nói là, lần này mở hộp, hắn đã thiệt thòi lớn.

Diệp Tỳ Phong suy nghĩ.

Sau đó hắn càng nghĩ càng giận.

- Văn Xương, ngươi đến đây một chút.

Hắn truyền âm cho Văn Xương Tiên Đế nói.

Rất nhanh, Văn Xương Tiên Đế tóc thưa thớt đã đi đến trong phòng.

- Đại nhân, có dặn dò gì sao?

Diệp Tỳ Phong mặt đen lên, chỉ về tế đàn màu đen.

- Người đến xem, trong di vật Thần Triều này đến cùng là cái quái gì?

Văn Xương Tiên Đế ngạc nhiên, sau đó trừng trừng mắt, kinh thanh nói:

- Đại nhân, ngài đã mở được trận pháp trong di vật sao?

Trong lòng hắn ta chấn động, lúc này mới ba ngày.

Uổng cho hắn ta lúc ấy còn khoe khoang khoác lác, nói là chỉ cần thời gian ba năm là có thể mở được.

Khó trách sau khi Diệp Tùy Phong nghe xong lại không giao thần vật cho mình...

- Đại nhân, ngài thật sự là...

- Trước đừng quản ta làm gì.

Diệp Tùy Phong nói:

- Không phải người nói với ta, trong di vật đều là bảo bối sao? Vì sao vật liệu trong cái này, ngay cả cái rắm không có?

Mặt hắn đen lên, cảm thấy mình mặt chắc là không đen đến mức như vậy.

Văn Xương Tiên Đế ngẩn người, sau đó cẩn thận nhìn về phía tế đàn.

Sau một lát, hắn ta lên tiếng kinh hô:

- Đại nhân, đây là tinh đồ, bảo bối đứng đầu đấy!

Diệp Tùy Phong nghi ngờ nhìn hắn:

- Một bộ phận tinh đồ, không nhìn ra cái gì mà cũng là bảo bối sao?

Văn Xương ho khan hai tiếng, nói:

- Bộ phận tinh đồ đương nhiên không cách nào được cái gì.

- Nhưng, đây là tinh đồ của Thần Triều Mục Tiên, nhất định ẩn giấu bí mật cực lớn, chỉ cần có thể gom đủ thì tuyệt đối là bảo vật kinh thế!

Diệp Tỳ Phong im lặng, người nói như vậy khác gì không nói.

- Tốt, vậy ta giao cho người, người đi gom góp đủ nó cho ta.

Diệp Tỳ Phong nói.

Chương 316: Thu Mua Di Vật

Văn Xương Tiên Đế lập tức cười xấu hổ một tiếng, nói:

- Đại nhân, muốn gom góp đủ tinh đồ là một chuyện cực kỳ tốn thời gian.

- Nhưng ta có thể đảm bảo với ngài, chỉ cần có thể gom đủ thì bất kỳ nỗ lực gì cũng đáng giá!

- Tiên phủ cường đại nhất đại vực Thái Càn chính là thông qua tinh đồ của Thần Triều Mục Tiên, đặt chân lên đỉnh cao nhất!

Diệp Tỳ Phong không nói gì.

Thật ra hắn cũng biết, loại tinh đồ cấp bậc này tuyệt đối có chứa bí mật rất lớn.

Nhưng nếu muốn hắn tốn mấy trăm năm đi tìm, vậy thì quá không có lời.

Diệp Tỳ Phong trầm tư, hỏi:

- Có biện pháp gì có thể nhanh chóng tập hợp đủ hay không?

Văn Xương suy tư một lát, nói:

- Trước khi di vật được mở ra thì không ai biết trong đó chứa cái gì, muốn gom đủ nhanh chóng cũng chỉ có thể không ngừng thử, thu hoạch được đầy đủ di vật mới được.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm.

Thật ra ý của những lời này chính là, người mặt đen muốn trúng giải thưởng lớn, thì nhất định phải mua đủ nhiều hộp bí ẩn mới được.

- Có thể mua được di vật ở Hư Giới không?

Diệp Tỳ Phong hỏi, hắn vẫn phải gom đủ tinh đồ.

Chủ yếu là, đã dùng tiền mua một bộ phận, nhưng không mua đủ thì luôn có chút không bỏ qua được.

- Chắc là có thể.

Văn Xương Tiên Đế nói:

- Ở lúc bình thường thì có thể không ai nguyện ý bán ra.

- Nhưng bây giờ đại kiếp đã ở trước mắt, tin tưởng sẽ có người muốn dùng di vật trong tay đổi thành tiên thạch có thể trực tiếp sử dụng.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày, hẳn không muốn lập lờ nước đôi, nếu như đã quyết định làm thì phải làm cho xong.

- Tiên Tinh chính là Nguyên Sơ Thần Thạch, có thể hấp dẫn bọn hắn lấy ra di vật không?

Hắn hỏi.

- Chắc chắn có thể!

Văn Xương kinh thanh nói:

- Nguyên Sơ Thần Thạch, trong bất cứ lúc nào cũng là chí bảo quý hiếm nhất, hưởng chi là bây giờ.

- Nhưng đại nhân, ta phải khuyên ngài một câu, thần thạch quá quý giá, thậm chí giá trị của nó còn lớn hơn cả di vật, ngài phải nghĩ lại...

- Nghĩ gì mà nghĩ.

Diệp Tuy Phong trực tiếp ném cho hắn ta một túi đựng đồ, nói:

- cầm nó, quét sạch toàn bộ di vật trong Hư Giới cho ta, bất kể bao nhiêu tiền.

Văn Xương lập tức sững sờ.

Quét sạch di vật, hẳn ta vẫn là lần đầu nghe lời nói hào khí như thế.

Ngài xác định có thực lực này sao?

Hắn ta mở ra túi trữ vật, thần thạch sáng loáng lóe mù ánh mắt của hắn ta.

Tăng cường động phủ của mình, chỉ cần chừng một ngàn viên Nguyên Sơ Thần Thạch.

Mà số lượng trong túi trữ vật đầy đủ sử dụng cho 100 ngàn động phủ!

Chuyện này quả thực...

Thua thiệt lúc ấy, hẳn ta còn tưởng rằng Diệp Tuy Phong là đến cướp Thần Thạch.

Thì ra...

.....

Sau khi đuổi Văn Xương Tiên Đế đi, Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ, lại gọi ba người Liễu Như Niên qua.

Dựa vào một mình Văn Xương, không nhất định có thể mua được bao nhiêu di vật.

Mà ba vị Chuẩn Đế này, có vẻ như thường xuyên trà trộn trong Hư Giới, nói không chừng còn có thể mua được từ còn đường khác.

Lần này, Diệp Tuy Phong là muốn dùng tiền đổi lấy hộp di vật.

Hắn nhất định phải gom góp đủ, xem thử di vật này đến cùng là cái gì.

- Đại nhân, chúng ta phải lên đường sao?

Ba người Liễu Như Niên tới rất nhanh, hôm nay là ngày thứ ba, bọn hắn tưởng rằng sẽ xuất phát đến đại vực Thái Cấn.

- Tạm thời không vội.

Diệp Tuy Phong nói:

- Ta muốn giao cho các ngươi một nhiệm vụ.

- Chắc các ngươi đều biết di vật của Thần Triều chứ?

Liễu Như Niên gật đầu:

- Chí bảo như thế, chúng ta đương nhiên đã từng nghe nói.

- Thực không dám giấu giếm, vào hơn hai trăm năm trước, ta đã từng ngoài ý muốn thu hoạch được một món di vật, sau khi hao tổn ba thời gian mười năm phá giải, mới có thể đi đến Chuẩn Đế đỉnh phong.

- Ô?

Diệp Tỳ Phong hiểu kỳ nói:

- Lúc đó, người thu được thứ gì ở bên trong?

Liễu Như Niên cười nói:

- Là một viên đan dược ẩn chứa Đại Đạo, nếu như lợi dụng tốt thì rất có thể ta đã thành tựu Tiên Đế.

- Chỉ tiếc, thiên tư của ta không đủ nên đến nay vẫn thiếu một bước.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Không đủ thiên tư chỉ là lời nói khiêm tốn, nếu thật sự không đủ thiên phú thì đã không thể trở thành Chuẩn Đế.

Một viên đan dược ẩn chứa Đại Đạo, nhìn người ta mở ra, nhìn lại mình một chút.

Lập tức phân cao thấp.

- Rất tốt.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Mấy ngày nay, ta sinh ra một chút hứng thú đối với Thần Triều di vật, cho nên chuẩn bị đôn một chút.

- Các người biết con đường nào có thể nhanh chóng thu hoạch được nhiều di vật không?

Ba người nhất thời ngạc nhiên.

Bọn hắn vẫn là lần đầu nghe thấy có người sử dụng cái từ nhanh chóng thu hoạch đối di vật của Thần Triều.

Món đồ kia cũng có thể mua nhiều à, người coi đó là tiên quả hay sao?

- Đại nhân.

Liễu Như Niên chần chờ nói:

- Ngài muốn thu mua di vật từ bên ngoài sao?

Diệp Tỳ Phong ừ một tiếng:

- Càng nhiều càng tốt, ta dùng Nguyên Sơ Thần Thạch để mua, về giá cả thì các người không cần phải để ý đến, chỉ cần có con đường thì tận khả năng mua lại cho ta.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, sao vị này lại đột nhiên sinh ra hứng thú đối với di vật vậy chứ.

Thậm chí còn không tiếc dùng Thần Thạch để trao đổi, phải biết trong thời kì hỗn loạn này, giá trị của Thần Thạch còn cao hơn cả di vật.

- Không thành vấn đề.

Liễu Như Niên nói:

- Không biết đại nhân là muốn di vật lúc đầu, hay di vật đã mở ra phong ấn?

Diệp Tỳ Phong khẽ nhíu mày:

- Di vật đã mở phong ấn cũng có người bán sao?

- Đương nhiên.

Liễu Như Niên cười nói:

- Có người hao tốn rất nhiều công sức giải trừ phong ấn, nhưng sau đó lại phát hiện vật liệu bên trong mình không dùng được, cho nên cũng sẽ lấy ra bán.

Thật ra, vẫn là cùng một đạo lý mở hộp bí mật.

Trúng thứ mình không dùng được thì đưa cho người khác hoặc là buôn bán qua tay thôi.

- Sẽ có người bán tinh đồ sao?

Diệp Tỳ Phong hỏi lần nữa.

Liễu Như Niên gật đầu:

- Có, hơn nữa còn có rất nhiều, bởi vì thứ này, nếu không gom góp thì sẽ không có tác dụng gì, với lại giá cả của tinh đồ

thường sẽ thấp hơn giá lúc đầu.

Hắn cười nói:

- Cho nên nếu có người mở ra tinh đồ từ trong di vật, vậy thì quá thảm rồi.

Chương 317: Tạo Thành Trào Lưu Điên Cuồng

Diệp Tuy Phong nghe thấy câu nói này, sắc mặt hắn càng đen hơn, hắn càng nghĩ càng cảm thấy mình bị hố.

- Muốn, muốn toàn bộ, đặc biệt là tinh đồ.

Diệp Tuy Phong nói:

- Cho dù là di vật chưa mở phong ấn, hay tinh đồ sau khi mở phong ấn thì cũng thu mua sạch, có bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, không muốn bán cũng phải nghĩ biện pháp móc ra từ trên tay bọn họ!

- Thần Thạch không phải vấn đề, cứ việc mua cho ta!

Hắn lớn tiếng nói.

Liễu Như Niên chấn kinh, sau đó lại có một tia nghi hoặc.

Sao hắn cứ cảm thấy hình như Diệp đại nhân có vẻ tức giận hơn rồi.

Nhưng hắn cũng không dám hỏi, cứ làm theo lời dặn là được.

- Tốt, vậy hôm nay chúng ta có xuất phát không?

- Hề Lam có một chiếc chiến thuyền cực phẩm, tốc độ rất nhanh, chúng ta có thể ở trên đó, vừa đi đường vừa thu mua di vật.

Liễu Như Niên nói.

Dù sao cũng phải đi, hắn cũng không muốn kéo dài quá nhiều thời gian.

- Đi.

Diệp Tuy Phong gật đầu, hắn cũng đang có ý này.

Sau một lúc, một chiếc chiến thuyền hình chim khổng lồ từ trong thành Lưu Tinh lơ lửng bay lên.

Sau đó, nhanh chóng bay về phía Đông.

...

Trong một dãy núi trùng điệp.

Một tông môn khổng lồ ở đây.

Tông môn này vô cùng cường thịnh, cực ít người dám chọc, bởi vì có ba vị lão tổ cấp bậc Tiên Tôn đỉnh phong tọa trấn nơi này.

Bỗng nhiên, hai bóng người nhanh chóng bay qua bầu trời tông môn.

Nhóm đệ tử nhìn thấy vậy, lập tức khom người, vì hai vị đó chính là hai vị lão tổ trong tông môn, bình thường tuyệt không xuất thế.

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

Có người hoảng sợ hỏi.

- Lo chuyện của người đi, chuyện của lão tổ không tới lượt người quan tâm.

Một vị trưởng lão quát lớn.

Chỉ có điều, sắc mặt của hắn cũng rất khó coi, bởi vì trăm ngàn năm qua, có rất ít khi hai vị lão tổ cùng nhau rời núi, bọn hắn chắc chắn đang làm đại sự!

Phía sau núi tông môn.

- Lão nhị, ngươi suy nghĩ lại đi.

Hai vị lão tổ vừa rời tận tình nói.

Đối diện bọn họ chính là vị lão tổ Tiên Tôn thứ ba của tông môn.

- Đúng vậy, ngươi muốn tinh đồ kia làm cái gì, thật sự định trong lúc còn sống có thể toàn bộ gom góp sao?

Một lão tổ khác nói:

- Đây chính là năm trăm viên Thần Thạch! Có bọn chúng, chúng ta có thể nắm chắc nhiều hơn ở trong loạn thế sau này!

- Người suy nghĩ thật kỹ đi, đừng có bướng bỉnh nữa!

Hai người càng không ngừng khuyên bảo đối với vị lão tổ có được tinh đồ kia.

Cuối cùng, lão vẫn không ngăn cản được, nói:

- Tốt, các người nói rất đúng.

- Chăm đi đi, đừng để bị người ta lừa là được.

...

Trong một bí cảnh không biết tên, mấy vị Tiên Tôn đang mạnh mẽ xông vào.

- Lần này, nhất định phải lấy được di vật ra!

- Qua lần này, rất có thể sẽ không có cơ hội nào thu được nhiều Thần Thạch như vậy nữa đâu!

Mà ở một nơi khác, có người lật ra kho hàng tồn trên mười ngàn năm của mình.

Lão nhìn di vật trong tay, chặc chặc cảm thán.

- May mà lúc ấy ta đã cất người vào đây.

- Đây chính là Thần Thạch, thật không hiểu vì sao người kia lại dùng thứ trân quý hơn để đổi lấy di vật không thể xác định này chứ.

...

Cảnh tượng tương tự không ngừng xảy ra khắp các ngõ ngách trong Tiên giới.

Sau khi mấy người Liễu Như Niên mang theo mệnh lệnh của Diệp Tuy Phong, ban bố một danh sách thu mua di vật ở Hư Giới thì toàn bộ Tiên giới đều điên cuồng!

Trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi đã tạo thành động mạnh cực kỳ kịch liệt.

So với kiếp nạn sắp tới, di vật còn kém hơn Thần Thạch không chỉ một bậc.

Gần như tất cả mọi người đều cực kỳ nguyện ý lấy di vật Thần Triều của mình ra để đổi lấy Thần Thạch có thể gia tăng tỷ lệ sinh tồn.

Lúc mới bắt đầu, Diệp Tùy Phong còn tưởng rằng sẽ tốn rất nhiều công sức.

Nhưng không ngờ, mọi người gần như tranh nhau đưa di vật tới, như sợ mình tới chậm thì Thần Thạch sẽ không có.

Thậm chí có người, bởi vì vấn đề ai trước ai sau, trực tiếp chửi ầm lên ở Hư Giới, ngay cả tổ tông mười tám đời cũng gọi lên, cuối cùng còn muốn ước chiến ở trong hiện thực.

Diệp Tùy Phong thấy vậy, cũng hơi sửng sốt.

Dưới loại trào lưu điên cuồng này, di vật trong tay Diệp Tùy Phong nhanh chóng tăng vọt.

Trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi đã thu mua mấy chục ngàn di vật Thần Triều, và hơn một ngàn loại tinh đồ khác nhau.

Với lại, càng về sau thì số lượng vẫn rất lớn.

Đã có người bắt đầu chuyên đi tìm kiếm di vật, ra vào các loại bí cảnh hiểm địa.

Diệp Tùy Phong thật sự không ngờ, chỉ vì một lần xúc động nhỏ của mình mà đã dẫn phát trào lưu điên cuồng như vậy ở Tiên giới.

Thật ra, cũng không tính là xúc động nhỏ.

Dù sao, số lượng Thần Thạch trong ví tiền của hắn cũng chỉ hơi giảm một chút số lẻ mà thôi...

.....

Chiến thuyền Thánh Tước là tên chiếc thuyền này của Hề Lam.

Những ngày gần đây, Diệp Tùy Phong cũng dần dần rõ ràng đối với lai lịch của ba tiểu Chuẩn Đế này.

Liễu Như Niên, là một vị tán tu trong đại vực Thái Cấn, bản thân cũng không có thể lực gì.

Hắn có thiên phú rất cao, đồng thời có thể xưng là con của khí vận, không ngừng có được kỳ ngộ, từng bước một leo lên cấp bậc Chuẩn Đế, đặc sắc lộng lẫy, có thể xưng là vương giả nghịch thiên.

Đặt ở trong miệng tu sĩ bình thường là con của Thiên Mệnh.

Nữ Chuẩn Đế Hề Lam thì đến từ đại vực Thái Cách, là Thánh nữ của Thánh địa Thiên Khuyết.

Thực lực thánh địa Thiên Khuyết cực kỳ mạnh mẽ, ở trong toàn bộ đại vực cũng là tồn tại số một số hai, mà Hề Lam chính là thiên chi kiêu nữ của thánh địa đó.

Chỉ có điều, tính cách của nàng tương đối mạnh mẽ, cũng tương đối bướng bỉnh, luôn muốn dựa vào chính mình, cho nên những năm gần đây vẫn luôn một mình trà trộn ra ngoài.

Về phần Hiên Viên Vô Sinh không quá thích nói chuyện, không ngờ lại tới từ đại vực Thái m.

Thái m và Thái Dương là hai đại vực cường thịnh nhất của Tiên giới, mà tám đại vực còn lại cộng lại, có thể còn không đủ cho bọn hắn đánh.

Chương 318: Đến Đông Hoang

Hiên Viên Vô Sinh thuộc Hiên Viên nhất tộc, cũng là một gia tộc tiếng tăm lừng lẫy ở đại vực Thái m.

Chỉ có điều, hắn cũng không phải là con trai trưởng của Hiên Viên, với lại cũng không quá được gia tộc coi trọng, cho nên mới lựa chọn đi xa tha hương, đánh ra một tương lai tươi sáng cho mình.

Xuất thân khác nhau nhưng lại có mục tiêu giống nhau, chuyện này giúp ba người bọn họ cùng đi tới, đồng thời kết tình nghĩa thâm hậu.

Diệp Tùy Phong thật rất thích loại cố sự này.

Bởi vì hắn vừa xuất thế đã vô địch, thiếu đi loại trải nghiệm nhiệt huyết này.

Cùng ở trên một chiến thuyền, một tới hai đi, ngăn cách mọi người cũng chậm rãi giảm bớt.

Diệp Tuy Phong đồng ý với bọn hắn, nếu thật sự tìm được thời cơ thành Đế sẽ không ngăn cản bọn hắn.

Chuyện này khiến ba người nhất thời vui mừng như điên, thật ra tâm nguyện lớn nhất của bọn hắn chính là thành công đạt đến cấp bậc Tiên Đế, nếu thật có thể thành Đế, đừng nói những tư nguyên gì kia, cho dù dâng bản thân mình cho Diệp Tuy Phong thì cũng không phải là chuyện không thể thương lượng.

Thế là mấy người càng thêm đề tâm đối với chuyện thu mua di vật này.

Từ thành Lưu Tinh đến vùng Đông Hoang của đại vực Thái Cấn, phải đi hơn tỷ dặm.

Nhưng dưới tốc độ của chiến thuyền Thánh Tước thì chỉ tốn không đến hai tháng đã có thể đến nơi.

Trong đoạn thời gian này, Diệp Tuy Phong gần như mua sạch tất cả di vật trên thị trường, chỉ riêng di vật chưa mở ra phong ấn đã gần 100 ngàn cái!

Mà đủ loại tinh đồ cũng có mấy ngàn cái.

Chuyện này khiến Diệp Tuy Phong không thể không cảm thán, Thần Triều Mục Tiên thật là mãnh liệt.

Không ngờ lại tạo ra nhiều hộp bí mật như vậy...

Có thể hiểu được lúc đó Thần Triều là cường thịnh cỡ nào.

Thu thập lượng lớn tinh đồ vào tay, hắn đã gom góp được hai bức hoàn chỉnh.

Trong này nói ra, hai bức tinh đồ này đều là bảo khó được Thần Triều lưu lại, cũng không biết, sau khi thời đại thay đổi có còn tồn tại hay không.

Cái hai bức tinh đồ hoàn chỉnh này đã hao tổn bốn năm mươi mảnh vỡ, mới gộp đủ.

Nhưng tinh đồ mà Diệp Tùy Phong mua được ở thành Lưu Tinh, tuy đã thu thập được hơn ba trăm mảnh vỡ nhưng vẫn chưa có dấu hiệu hoàn chỉnh.

Hắn chỉ có thể chờ đợi tiến triển sau này.

Nói không chừng, mảnh tinh đồ mà hắn cần đang nằm trong 100 ngàn di vật Thần Triều chưa giải phong ẩn kia.

Những di vật kia, trước mắt Diệp Tùy Phong vẫn chưa động đến.

Giải phong một cái cần ba ngày, 100 ngàn cái, cho dù không ngủ không nghỉ cũng không biết phải mở đến lúc nào mới xong.

Hắn không thể nào tốn hao quá nhiều thời gian trên chuyện này.

Thế là, trong lúc thu mua di vật, Diệp Tùy Phong con thuận tiện thu mua rất nhiều đủ loại công pháp và điển tịch, trong đó trận đạo là chủ yếu nhất.

Chờ hắn nghiên cứu rõ ràng những trận pháp chi đạo cao thâm kia, chuyện phá giải phong ẩn di vật sẽ đơn giản hơn nhiều.

Chiến thuyền vẫn còn đang nhanh chóng ngang qua trong tầng mây.

Lúc này, Liễu Như Niên đi tới.

- Đại nhân, bây giờ chúng ta đã tới gần khu vực Đông Hoang.

- Lại hướng bên trái một chút chính là động phủ của ta, ngài có muốn đến đó nghỉ ngơi một lát hay không?

Hắn chỉ vào một phương hướng.

Diệp Tùy Phong nghiêng đầu nhìn hắn.

- Trong động phủ của người có nuôi một nhóm tiên tử chuyên xoa bóp không?

Liễu Như Niên lập tức ngạc nhiên, sau đó vội vàng lắc đầu nói:

- Không có, không có, trong động phủ của ta nuôi mấy con linh thú mà thôi.

- Vậy chúng ta đi làm gì?

Diệp Tỳ Phong quay đầu:

- Sớm thăm dò cho xong di tích tiên phủ, đợi sau khi xong việc sẽ đi nhà người một chuyến.

Chuyện này, đã kéo dài đủ lâu.

- Vâng.

Liễu Như Niên nhẹ gật đầu.

Hiện tại, hắn đã sớm quen với cách nói chuyện của Diệp Tỳ Phong, biết hắn cũng không phải là thật muốn tiên tử xoa bóp.

Khoảng hơn nửa canh giờ sau, chiến thuyền bỗng nhiên chui ra khỏi tầng mây, đi tới phía trên một mảnh đất bao la.

Núi rừng dưới chân xanh um tươi tốt.

Đại thụ che trời, ở đâu cũng có.

Một khí tức Nguyên Thủy đập vào mặt.

Thật ra Hoang Vực chính là vùng đất Nguyên Thủy, ít ai lui tới.

Nơi này yêu thú đi khắp nơi, cường đại như Yêu Vương Yêu Hoàng cũng thỉnh thoảng sẽ gặp.

Mà ở khu vực này, càng giấu giếm hung cơ, khắp nơi đều là tuyệt địa.

Cho dù là Tiên Đế đến đây cũng có khả năng gặp phải một ít hung hiểm không biết tên trong Hoang Vực.

Nhưng nơi có hung hiểm thường sẽ có kì ngộ.

Trong Hoang Vực rộng lớn vô ngần này có ẩn giấu đi các loại bảo vật quý hiếm, hoặc di tích thần bí, nếu vận khí tốt thu hoạch được thì rất có thể từ đó một bước lên trời.

Cho nên, cho dù khắp nơi đều là nguy hiểm thì cũng có không ít tu sĩ đến đây tìm kiếm cơ duyên.

Trên đường đi, bọn hắn đã gặp mấy nhóm người như vậy.

Qua khoảng một canh giờ, chiến thuyền Thánh Tước chậm rãi ngừng lại.

- Đại nhân, chúng ta đã đến.

Liễu Như Niên nói.

Lúc này, mấy người còn lại đều đi tới phía trước chiến thuyền.

- Diệp tiên bối, lối vào di tích tiên phủ chính là ở trong một huyệt động phía dưới.

Hề Lam nói:

- Chúng ta trước đi thuyền đi vào, chờ đến vùng đất Hỗn Loạn sẽ chậm rãi tiến lên.

Nói xong, nàng chuẩn bị lần nữa khởi động chiến thuyền.

Nhưng Diệp Tùy Phong lại bỗng nhiên đưa tay, ngăn cản động tác của nàng.

Hắn nhìn chằm chằm hư không trước mặt, chậm rãi nói:

- Đã có người tiến vào trước.

- Cái gì? Sao có thể?

Mấy người Liễu Như Niên lập tức kinh hãi, di này che giấu tốt như thế, sao lại có người nào có thể phát hiện được?

Diệp Tùy Phong không nói gì, hắn xòe bàn tay ra, liên tục hoạt động trong hư không.

Sau một lát, một gợn sóng nhàn nhạt đột nhiên hiện ra bao phủ toàn bộ cửa vào di tích phía dưới.

- Đây là một trận pháp dùng để cảnh báo.

Diệp Tùy Phong nói.

Thật không ngờ, vừa mới học tập một chút đại đạo trận pháp đã có thể dùng tới ở đây.

Trận pháp trước mặt cực kỳ tinh diệu, nếu như trước kia thì có lẽ hắn đã xông thẳng vào trong.

Người bố trí trận pháp này tuyệt đối không phải hạng người bình thường.

- Chuyện này...

Mấy người Liễu Như Niên liếc nhau, bọn hắn đều cảm nhận được một tia không ổn.

- Không sao, trước vào xem thử là ai đã.

Diệp Tùy Phong nói xong, hai ngón điểm vào hư không, không cần một lát, phía trên ngọn sóng đã hiện ra một lỗ thủng.

Chương 319: Điều Tra Tiên Phủ Cửu Đế

Sau đó, mấy người Diệp Tùy Phong thu lại chiến thuyền, lặng lẽ bay vào trong huyết động thông qua lỗ thủng.

Lập tức, mấy bóng người đã hiện ra trong tầm mắt của bọn họ.

Vị trí của bọn hắn chính là chỗ cửa vào di tích.

Sau khi nhìn rõ trang phục của những người kia, Liễu Như Niên lập tức kinh hãi.

- Nguy rồi, là người của tiên phủ Cửu Đế!

.....

Ở cửa sơn động bí ẩn có mấy tu sĩ cường đại đang thủ ở nơi đó.

Không ngờ đều là Tiên Vương trở lên.

- Tiên phủ Cửu Đế, sao bọn hắn lại tìm tới đây?

Vẻ mặt Liễu Như Niên nghiêm túc.

- Đó là đồ chơi gì?

Diệp Tùy Phong hỏi.

- Ách...

Liễu Như Niên giải thích nói:

- Ở trong đại vực Thái Khôn có ba thế lực đứng đầu nhất, trong đó tiên phủ Cửu Đế chính là một trong số đó.

- Bọn hắn có được cương vực tỷ dặm, trong đó có vô số thiên tài, mặc dù tên là Cửu Đế nhưng ở trong tiên phủ có tổng cộng mười mấy Tiên Đế cường đại!

- Ở khu vực phía Đông của đại vực Thái Cấn, nó chính là bá chủ!

Vẻ mặt của hắn rất khó coi.

Hề Lam và Hiên Viên Vô Sinh cũng như thế.

Xem ra, thế lực này thật là rất cường đại.

- Ừm... Vậy người xem như vậy được hay không?

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm, nói:

- Không phải di tích này là các người phát hiện sao, chúng ta xuống dưới nói với bọn hắn một chút, để bọn hắn nhường lại nơi này, không được sao?

Vẻ mặt Liễu Như Niên đau khổ:

- Đại nhân chê cười.

- Cho dù là tài nguyên nơi nào, từ trước đến nay là người có tài chiếm lấy, ai có thực lực cường đại mới có thể có được cuối cùng.

- Đây là Tiên giới, thậm chí là quy tắc ngầm của toàn bộ tu luyện giới.

Tâm trạng của hắn có chút nặng nề, xem ra lần này đã đi không công rồi.

Nhưng Diệp Tỳ Phong lại bắt đầu cười.

- Nếu người nói như vậy thì ta an tâm rồi.

- Ta còn đang lo lắng, trực tiếp cướp đồ của người khác có chút không nói võ đức.

Thật ra, hắn không quan tâm tiên phủ Cửu Đế gì cả.

Những lời nói vừa rồi chẳng qua muốn thể hiện sự hài hước của mình mà thôi.

Nhưng mấy người Liễu Như Niên hiển nhiên cũng không để ý gì tới lý giải hài hước của Diệp Tỳ Phong.

- Đại nhân, nghĩ lại đi!

- Tiên phủ Cửu Đế rất mạnh, trong đó đã có người xung đấ
mấy trăm ngàn năm, nội tình của bọn hấn không thể đánh giá!

- Chúng ta ít nhất phải điều tra rõ ràng trước, xem bọn hấn đến
cùng có mấy Tiên Đế tới đây!

Liễu Như Niên kinh ngạc nói.

- Có đạo lý.

Diệp Tùy Phong gật đầu nói:

- Vậy thì đi bắt một người tới hỏi một chút.

Nói xong, hấn trực tiếp đi xuống dưới, với lại không có chút ý
định che giấu mình.

Liễu Như Niên lập tức kinh hãi, nghĩ thầm, ta nói điều tra
cũng không phải điều tra như vậy mà!

Ngoại trừ Cốc U Lan ra thì mấy người khác đều hai mặt nhìn
nhau, đều nhìn ra vẻ lo lắng từ trong mắt đối phương.

Không sai, Diệp Tùy Phong thật sự rất cường đại.

Nhưng hấn có thể chịu được mấy vị Tiên Đế vây công sao?

Bọn hấn không biết, nhưng việc đã đến nước này, bọn hấn
cũng không có đường lui nữa, thế là vội vàng đi theo.

Mà ngay khi Diệp Tùy Phong hiển lộ ra thân hình thì người
canh giữ ở cửa động đã lập tức phát hiện.

Hai tên Tiên Tôn mang theo một đám Tiên Vương bay về phía
Diệp Tùy Phong.

- Tiên phủ Cửu Đế làm việc, các người cũng dám đến đây
khiêu khích!

- Nhanh rút ra ngoài!

Bọn hấn nói chuyện cực kỳ không khách khí, rất rõ ràng là
bình thường đã quen điều võ giương oai.

Đối với loại người này, Diệp Tùy Phong lười nói nhảm với
bọn hấn.

- Đây, ta đang nói chuyện với người đó!

Tiên Tôn cảm đầu quát lớn.

Diệp Tuy Phong không nhìn lão ta, trực tiếp đưa tay ra chộp tới, trong nháy mắt, một bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời hiện ra trong hư không lộ.

Nương theo đó là lực lượng cuồng bạo, còn có pháp tắc Đại Đạo vô cùng vô tận, trực tiếp đem nắm mấy người vào trong lòng bàn tay.

- Ngươi dám!

Tiên Tôn kia hét lớn một tiếng, khí thế toàn thân trong nháy mắt bộc phát ra, muốn xông ra khỏi bàn tay khổng lồ kia.

Nhưng lực lượng cấp bậc Tiên Tôn của lão ta dưới bàn tay kia lại giống như một con kiến, ngay cả một tia rung chuyển cũng không có.

Vẻ mặt Tiên Tôn lập tức hoảng hốt, muốn thi triển thủ đoạn thoát khỏi bàn tay đó.

Nhưng lão ta lại tuyệt vọng phát hiện, nam tử đối diện này vừa xuất thủ, đồng thời cũng đã giam cầm toàn bộ phiến thiên địa này, một tia cơ hội chạy thoát cũng không có.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị nắm trong tay.

Sau khi mấy người trên mặt đất nhìn thấy loại tình huống này thì lập tức bắt đầu kinh hoảng, muốn tiến vào trong động phủ.

Bọn hắn đã hiểu rõ, nam nhân xâm nhập cái này căn bản không phải mình có thể đánh lại!

Đáng tiếc, lúc này đã chậm.

Diệp Tuy Phong tiện tay vỗ tay phát ra tiếng, khí tức pháp tắc tùy nồng đậm lập tức hiện ra, giam cầm toàn bộ bọn hắn ngay tại chỗ.

Đừng nói nhúc nhích, ngay cả nói một câu hoặc là dùng thần thức truyền lại tin tức cũng không thể làm được.

Nói thì chậm, nhưng thật ra hàng loạt những động tác này cũng chỉ diễn ra trong thời gian ngắn ngủi một hơi thở mà thôi.

Đến khi mấy người Liễu Như Niên chạy lên thì Diệp Tuy Phong đã chế phục toàn bộ đám người này.

- Chuyện này...

Bọn hấn há to miệng, còn tưởng rằng phải tiến hành một trận đại chiến.

Diệp Tuy Phong không để ý bọn hấn, hút Tiên Tôn vừa rồi tới tới, mở miệng hỏi:

- Các ngươi tới đây lúc nào, tại sao tới, tổng cộng có bao nhiêu người?

Hấn một lần hỏi tất cả vấn đề.

Chỉ có điều, mặc dù Tiên Tôn bị chế phục, nhưng lại không có chút ý tứ sợ hãi, ngược lại cười lạnh nói:

- Các ngươi chết chắc rồi, dám cả gan mạo phạm tiên phủ Cửu Đế chúng ta, cho dù ngươi là Tiên Đế thì cũng...

- A!

Nhưng lão ta vẫn chưa nói xong đã bỗng nhiên bắt đầu đau đớn kêu lên.

Cùng lúc đó, Diệp Tuy Phong mặt không thay đổi nhìn hấn, hai mắt bắn ra tinh quang quỷ dị.

Liệt hồn tiên thuật là một môn tiên pháp đứng đầu hấn vừa học được gần đây.

Môn tiên pháp này chính là một loại thuật tà đạo dùng để loại trừ tâm ma.

Nhưng nếu như cưỡng ép sử dụng đối với người có thần hồn bình thường thì sẽ xé rách linh hồn của hấn, tạo thành thống khổ vô cùng mãnh liệt.

Chương 320: Tiến Sâu Vào Di Tích

Rất nhanh, tên Tiên Tôn kia đã không chịu nổi, nói ra tất cả tin tức mà lão ta biết.

Bọn hấn đã tới đây vào nửa tháng trước.

Về phần tại sao tới thì lão ta cũng không được biết, chỉ là nghe theo mệnh lệnh của Tiên Đế mà thôi.

Mà lần này tiên phủ Cửu Đế đến đây có điều động bốn tên Tiên Đế cường đại, còn có trên trăm tên Tiên Tôn và Tiên Vương, đội hình có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ.

Mấu chốt nhất là, bọn hấn đến có chuẩn bị.

Hình như từ rất sớm trước đó đã xác định tình huống nơi này, chuẩn bị hồi lâu sau mới quyết định đến đây, chuẩn bị một lần cầm xuống di tích này.

- Người nói quả nhiên không sai, vẫn nên điều tra một chút thì tốt hơn.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Xem ra, có lẽ bọn hấn biết di tích tiên phủ này còn sớm hơn ba người các người.

Khóe miệng Liễu Như Niên không khỏi co rúm hai lần, nói:

- Đại nhân anh minh...

- Được rồi, vậy thì đi thôi.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Bốn Tiên Đế đã đi vào nửa tháng, nếu chúng ta còn chần chờ nữa thì chỉ sợ cơ hội uống chén canh cũng không có.

Nói xong, hấn tiện tay ném Tiên Tôn trước mặt qua một bên, giam cầm lão ta lại.

Sau đó, hấn mới phóng vào trong di tích.

Liễu Như Niên nhìn bóng lưng Diệp Tỳ Phong, vẻ mặt hấn đã có chút lo lắng.

Hơn một tháng ở chung, hấn còn tưởng rằng Diệp Tỳ Phong là một người nho nhã, hiền hoà, hòa ái, dễ gần.

Không ngờ hấn vẫn chưa hiểu thấu.

- Cốc tiểu thư, Diệp đại nhân luôn như vậy sao?

Liễu Như Niên hỏi.

Cốc U Lan cười nhẹ một tiếng:

- Các người từ từ sẽ quen thôi.

Nói xong, nàng cũng đi theo Diệp Tuy Phong, cùng nhau tiến vào trong di tích.

Mấy người khác cũng không dám chần chờ nữa, cùng nhau bay về phía cửa vào.

.....

Trong sơn động u ám.

Diệp Tuy Phong bay nhanh về phía trước, trên đường đi còn thuận tay bắt giữ mấy Tiên Vương lạc đường.

Mấy người Liễu Như Niên cũng theo sau rất nhanh.

Một lát sau, bọn hắn đã đi tới cuối sơn động, nơi này có một ao nước tự nhiên, mặt nước trong suốt như tấm gương.

- Diệp đại nhân, di tích ngay ở dưới chân.

Liễu Như Niên nói.

Diệp Tuy Phong gật đầu, hắn cũng cảm thấy, mặt ngoài ao nước có bao trùm một tầng dao động trận pháp nhàn nhạt, ở phía sau chắc chắn có càn khôn khác.

Lại xuất hiện thêm vấn đề, sao ba người Liễu Như Niên có thể vô tình phát hiện nơi này được?

Chẳng lẽ lúc ấy, bọn hắn đều ở trong hồ nước...

Diệp Tuy Phong vứt bỏ một ít suy nghĩ kỳ quái, sau đó vung ra một vệt thần quang, rơi vào trên người Cốc U Lan.

Đó là một đạo thần quang dùng để bảo vệ, dù sao cảnh giới của nàng vẫn chỉ là Tiên Cảnh.

Sau khi làm xong những việc này, Diệp Tuy Phong trực tiếp nhảy vào trong nước, lập tức một dao động không gian thật nhỏ chậm rãi nhộn nhạo lên.

Trong chớp mắt, Diệp Tuy Phong đã đi tới một thế giới kỳ dị.

Nơi này, không phải trời cũng không phải đất.

Bên trong hư không lơ lửng từng mảnh đại lục vỡ nát, ngổn ngang lộn xộn.

Nhưng quỹ dị chính là, hình như nơi này lại không chịu ảnh hưởng của trọng lực, thậm chí còn có thể nhìn thấy, trên thổ địa lơ lửng trên trời cao còn có sinh linh đang tại nhàn nhã chơi đùa.

- Các người là ai?

Bỗng nhiên, một âm thanh từ đỉnh đầu truyền tới.

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu nhìn lên, khá lẩm, ở ngay phía trên cũng lơ lửng một mảnh lục địa.

Nó mọc ngược, phía trên có mấy Tiên Tôn cũng ngẩng đầu lên nhìn hằm hằm mình.

Thấy vậy, Diệp Tuy Phong giẫm mạnh chân xuống đất, thân thể hần nhanh chóng bay lên cao.

Cùng lúc đó, búng tay một cái, đạo vận khổng lồ lập tức giam cầm toàn bộ mấy người.

Khi hần phi hành ở trên không, bỗng nhiên trọng lực ở đây chậm rãi thay đổi, toàn bộ thân thể từ trạng thái bay lên cao, biến thành hạ xuống.

Nếu tiếp tục như vậy nữa, hần sẽ cắm đầu trên phiến lục địa kia mất.

Diệp Tuy Phong vội vàng thay đổi tư thái, đáp xuống bên cạnh đám người này.

Trong mắt mấy người mang theo phần nộ và hoảng sợ, mặt đỏ lên, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Diệp Tuy Phong không để ý tới bọn hần, nhìn xung quanh một chút, phía trên mảnh này lục địa còn có vài toà lầu các đồ sộ, khắp nơi đều là trận pháp hỗn loạn.

Mà vừa rồi, đám người này chính là đang phá giải trận pháp, tìm kiếm bảo vật có thể tồn tại trong đó.

Lúc này, mấy người Liễu Như Niên cũng bay tới.

- Đại nhân, nơi đây là ngoài di tích, vật chúng ta muốn tìm còn phải thâm nhập vào trong.

Liễu Như Niên nói.

Diệp Tuy Phong gật đầu, sau đó hơi vươn ngón tay, điềm trong hư không mấy lần.

Trận pháp hỗn loạn khắp nơi lập tức bị quét sạch sành sanh.

Sau đó, hắn vẫy tay, đủ loại vật liệu lập tức bay tới.

Có bình, có lọ, có trường kiếm, có pháp bảo, còn có cả bảo giáp.

Diệp Tuy Phong tùy tiện bắt lấy một bình nhỏ, nhẹ nhàng chạm vào nhưng bình ngọc này lại lập tức hóa thành bột phấn, biến mất không thấy gì nữa.

Mấy viên đan dược tròn trịa cũng xuất hiện ở trước mắt.

Nhưng hắn rất nhanh đã nhận ra, loại đan dược này chẳng qua là vật liệu tu luyện mà các tu sĩ cấp thấp sử dụng ngày thường mà thôi.

Về phần những pháp bảo kia thì phẩm cấp cũng đều không cao, nhìn ra được, đây chắc là nơi ở của đệ tử bình thường ở trong tiên phủ trước kia.

Mà tất cả pháp bảo và đan dược, cũng bởi vì thời gian quá xa xưa, không có phòng hộ, thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở đã liên tiếp giải thể, hóa thành bột phấn.

- Đi thôi.

Diệp Tuy Phong đã mất đi hào hứng, dựa theo phương hướng Liễu Như Niên nói, bay về phía chỗ sâu trong di tích.

Trên đường đi, khắp nơi đều là cảnh tượng tương tự, nơi này trọng lực mất cân bằng, quy tắc mất cân bằng, toàn bộ đều là cảnh tượng hỗn loạn.

Với lại, càng đi vào trong, hỗn loạn sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, có đôi khi, thậm chí sẽ xuất hiện tình huống hai mảnh lục địa xen kẽ với nhau, rất là kỳ lạ.

Đương nhiên, hắn còn gặp rất nhiều người của tiên phủ Cửu Đế, bọn hắn đang cẩn thận tìm kiếm nơi có khả năng xuất hiện bảo vật.

Không chờ bọn hắn nói năng lỗ mồm, Diệp Tùy Phong đã sớm giam cầm tất cả mọi người, hắn không muốn giết người vô duyên vô cớ, cũng không muốn bị người khác mắng chửi mình.

Chương 321: Tiến Vào Tàng Kinh Lô

Khoảng một phút trôi qua, một đoàn người Diệp Tùy Phong cuối cùng cũng đi tới gần vị trí trung tâm của di tích.

Tình huống nơi này càng thêm hỗn loạn.

Khắp nơi đều là pháp tắc vận vẹo, nguy hiểm ở khắp mọi nơi, một chút mất tập trung, chỉ sợ ngay cả Tiên Tôn cũng sẽ bị giết chết ở đây.

Mà cuối cùng ở đây cũng xuất hiện đồ tốt.

- Đại nhân, bên kia chính là Tàng Kinh Lô của tiên phủ.

Liễu Như Niên chỉ vào một nơi xa xa nói:

- Lần trước, khi chúng ta đến đây thì chỉ tiến vào ngoài Tàng Kinh Lô, nơi đó đã hãm sâu vào trong pháp tắc hỗn loạn.

Diệp Tùy Phong gật đầu, sau đó mang theo bọn hắn, một đường bay đi.

Nơi như Tàng Kinh Lô, hắn vẫn rất muốn đến xem thử.

Sau một lát, mấy người đã đi tới mục đích.

Không hề nghi ngờ, nơi này cũng tụ tập người của tiên phủ Cửu Đế, với lại phần lớn đều là cấp bậc Tiên Tôn.

Trong đó còn có hai vị Chuẩn Đế đặt chân ở đây, một người trong đó rõ ràng tinh thông đại đạo trận pháp, cầm một đồng lớn trận bàn, đang cố gắng phá giải đường cong pháp tắc trước mặt.

Mấy người xa lạ xuất hiện làm cho bọn hắn bắt đầu xao động, lấy ra vũ khí muốn vọt qua.

Diệp Tỳ Phong lo lắng bọn hắn đi không đứng vững tự làm đau chân, thế là dứt khoát giam cầm cả đám toàn bộ tại chỗ, sau đó bay về phía trước.

Trước mặt là một lầu cao cực kỳ to lớn.

Chỉ có điều ở chính giữa của tòa cao lầu này đã nứt ra một khe hở khổng lồ, xung quanh nó có pháp tắc đan xen vào nhau, cực kỳ cuồng bạo.

Ở phía trước cao lầu có viết ba chữ lớn cứng cáp và phóng khoáng, Tàng Kinh Lâu.

Mà ở bên ngoài còn bố trí một bộ trận pháp cực kỳ tinh vi, một trận pháp khác thì trực tiếp thông vào trong Tàng Kinh Lâu, hiển nhiên, những người này đã có thu hoạch.

Diệp Tỳ Phong phát phát tay, kéo hai vị Chuẩn Đế đến nói chuyện.

- Tiên bối, chúng ta là người của tiên phủ Cửu Đế.

Người cấp bậc Chuẩn Đế rõ ràng là không giống, bọn hắn khi thấy Diệp Tỳ Phong ra tay đã ý thức được thực lực của hắn kinh khủng, thế là đổi giọng cung kính.

Tuy bọn hắn nói ra thân phận, nhưng hắn vẫn chỉ đáp lại.

- Ta biết các ngươi là ai, nhanh lấy ra thứ các ngươi lấy được từ trong Tàng Kinh Lâu ra đây cho ta xem một chút.

Diệp Tỳ Phong từ tốn nói.

Vẻ mặt hai vị Chuẩn Đế cực kỳ lo lắng.

Nhưng một lát, bọn hắn vẫn không lựa chọn chống lại, ngoan ngoãn lấy ra túi trữ vật của mình.

Diệp Tỳ Phong mở ra xem, trong đó có xếp chỉnh tề mấy trăm bản công pháp và điển tịch khác nhau.

Tiên tay lấy ra một quang đoàn, nó thoát nhìn là công pháp tốt nhất trong đó.

- Tiên Pháp thượng phẩm, Hạo Thiên Nhật Chiêu Quyết.

Rất nhanh, Diệp Tỳ Phong đã biết nội dung của nó, lại là một bản Tiên Pháp thượng phẩm.

Sau đó, lại lật nhìn cái khác mấy quyển khác, trên cơ bản đều là Tiên Pháp, bởi vì chỉ có loại công pháp này mới có thể bảo tồn lại sau thời gian dài như vậy.

Sau khi xem xong, Diệp Tùy Phong ném túi trữ vật trả lại cho người kia, hẳn còn không sa đọa đến mức đi cướp đồ của người ta.

Sau đó, hẳn nhìn về phía Tàng Kinh Lô trước mặt, như suy nghĩ điều gì.

Một tiên phủ cường thịnh như vậy, chắc là không đến mức chỉ có tiên pháp thượng phẩm chứ.

.....

Diệp Tùy Phong vẫn rất có hứng thú đối với công pháp của tiên phủ cổ xưa.

Mặc dù hẳn có đầy đủ tiền, nhưng một ít Đạo thuật thông thiên thì lại khó có thể mua được thông qua phương thức giao dịch.

Hắn suy nghĩ xong, lập tức chuẩn bị đi vào, tìm tòi hư thực.

- Tiền bối!

Bỗng nhiên, vị Chuẩn Đế tinh thông trận pháp vừa rồi gọi Diệp Tùy Phong lại.

Hắn ta xoắn xuýt chỉ chốc lát, sau đó nói:

- Tiền bối, trong toà Tàng Kinh Lô này gần như đã bị thiên địa pháp tắc quán xuyên, cực kỳ hỗn loạn, ngài tốt nhất vẫn không cần mạo hiểm tiến vào.

Có lẽ vừa rồi hẳn ta được trả lại túi trữ vật, đã làm cho trong lòng hẳn ta có thiện cảm, lúc này, không ngờ lại nhắc nhở Diệp Tùy Phong một câu, trong đó có nguy hiểm.

Diệp Tùy Phong nhìn hẳn ta một chút, người này có chút thú vị, cũng không giống với phần lớn người ở tu luyện giới.

- Người tên là gì?

Hắn hỏi.

Vị Chuẩn Đế tinh thông trận pháp ngăn người, sau đó trả lời:

- Văn bối gọi là Lục Kinh Nghĩa.

- Người tinh thông trận đạo sao?

Diệp Tuy Phong lại hỏi.

Lục Kinh Nghĩa có chút không hiểu vị tiên bối này muốn làm gì.

Nhưng hẳn ta vẫn thành thật trả lời:

- Văn bối lấy trận nhập đạo, không dám nói tinh thông, nhưng ở tiên phủ Cửu Đế vẫn có một chút hư danh.

Hắn ta quá khiêm tốn và cẩn thận, Diệp Tuy Phong nhìn về phía một vị Chuẩn Đế khác.

Vị kia lập tức hiểu ý, bảo:

- Kinh Nghĩa đạo huynh ở trong Tiên Phủ, được mọi người xưng là Trận Pháp Tiên Tôn, ở phương diện trận đạo, chỉ có chút ít mấy vị đại nhân Tiên Đế mới có thể so sánh với hắn.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu:

- Được, chờ sau khi ta đi ra sẽ tìm chút thời gian nghiên cứu thảo luận đại đạo trận pháp với nhau.

Hắn làm một tiêu ký trên người Lục Kinh Nghĩa, sau đó quay lưng sang chỗ khác, trực tiếp xâm nhập vào trong Tàng Kinh Lô.

Cái gọi là pháp tắc hỗn loạn đáng sợ, trong mắt hắn chỉ tương đương với mạng nhện thôi.

Có chút đáng ghét nhưng tuyệt đối không có khả năng tạo thành tổn thương gì đối với hắn.

Một lát sau, bóng người Diệp Tuy Phong đã đi vào trong Tàng Kinh Lô.

Nơi này, không ngờ lại càng có càn khôn.

Nhìn từ bên ngoài, Tàng Kinh Lô này đã đủ to lớn, nhưng không gian bên trong còn lớn hơn bên ngoài gần trăm lần.

Đơn giản tương đương với một tòa thần tháp chọc trời.

Vị trí Diệp Tùy Phong xuất hiện chính là tầng thứ nhất của Tầng Kinh Lô.

Nơi này tràn đầy sách, trưng bày hơn một triệu quyển công pháp và điển tịch đủ loại, từ luyện đan đến tu luyện, hoặc là tạp chương và tả đạo, bao hàm toàn diện, cái gì cần có đều có.

Nếu thu sạch trở về, chỉ bằng vào những này đã có thể thành lập được một phương thế lực cường đại.

Chỉ tiếc, phẩm cấp của bọn chúng cũng không cao, không thể chịu đựng được thời gian khảo nghiệm, đựng một cái đã nát.

Chương 322: Vạn Vật Sinh Linh Quyết

Sau khi Diệp Tùy Phong liếc nhìn một vòng mấy lúc, đã đi tới tầng thứ hai.

Nơi này bố trí rõ ràng khác biệt với tầng thứ nhất, khắp nơi đều là đủ loại chùm sáng, trong mỗi một quang đoàn, chí ít đều là tiên pháp hạ phẩm.

Đồng dạng, bao hàm toàn diện, có mấy chục ngàn quyển, với lại đều có chỗ độc đáo.

- Đây mới thật sự là nội tình.

Trong lòng Diệp Tùy Phong cảm thán, một thế lực siêu cấp sinh ra tuyệt đối không thể rời bỏ những tiên pháp cường đại này.

Hắn phát phát tay, thu sạch tất cả đoàn ánh sáng vào không gian tùy thân.

Đợi người Vân Tiêu giới phi thăng lên đến, chắc chắn có thể cần dùng đến.

Sau đó, hắn vươn người đứng dậy, đi tới tầng thứ ba của Tầng Kinh Lô.

Tầng này cũng trưng bày các loại điển tịch, nhưng số lượng lại ít hơn rất nhiều.

Tổng cộng hết lại có lẽ cũng chỉ được một ngàn quyển.

Diệp Tuy Phong lấy ra một nhìn một chút, phẩm cấp tiên pháp trong chòm ánh sáng đã đạt đến trình độ tiên pháp thượng phẩm.

Một bản tiên pháp thượng phẩm đã có khả năng tạo ra được một thế lực Tiên Tôn.

Tiên phủ cổ xưa này thật sự là cường đại.

Căn cứ vào phẩm đức tốt đẹp “ngõng đi ngang nhô lông” (tiện tay gom đồ tốt), Diệp Tuy Phong lần nữa quét sạch sành sanh toàn bộ chúng nó, sau đó leo lên tầng thứ tư của cao lầu.

Nơi này pháp tắc đã hỗn loạn hơn nhiều.

Khắp nơi đều là vết nứt hư không, hơn phân nửa kiến trúc trong này đều bị khí tức cuồng bạo xé nát.

Cũng may, mỗi một môn công pháp trong tầng thứ tư đều được bố trí một tầng trận pháp phòng hộ cực kỳ kiên cố, cũng không bị quá nhiều ảnh hưởng.

Ở trong tầng này chỉ có không đến một trăm loại Tiên Pháp.

- Gọi là Linh Sinh Cơ Thuật.

Diệp Tuy Phong mở ra một môn Tiên Pháp, từ nội dung trong đó có thể biết, phẩm cấp của nó đã là Tiên Pháp cực phẩm.

Sau đó, Diệp Tuy Phong xem sơ qua mấy chục loại Tiên Pháp cực phẩm, mỗi một quyển đều cực kỳ bất phàm, đều có chỗ độc đáo của nó.

Chỉ cần lấy ra một quyển trong đó, đặt ở bên ngoài có thể đưa tới một trận gió tanh mưa máu mãnh liệt.

- Đa số đều là đạo thuật sinh mệnh.

Sau khi Diệp Tuy Phong đọc rất nhiều thì phát hiện một vấn đề như thế.

Hình như, phương hướng chủ yếu của tiên phủ cổ xưa này chính là đi theo đại đạo Sinh Mệnh.

Hắn suy tư một lát, lại lần nữa đi hướng lên.

Tầng thứ năm đã bị phá hủy đến không còn hình dáng.

Hư không loạn lưu phun trào, đáng sợ chôn vùi khí tức, thỉnh thoảng kẽ quét mà qua, thậm chí có nơi, có hỗn độn hiện lên.

Cho dù Tiên Đế đến đây thì cũng cũng phải cực kỳ cẩn thận mới được, nếu không chỉ cần mất tập trung một chút sẽ bị cuốn vào trong hỗn độn vô tận.

Mà tiên pháp ở trong đó, chỉ có sáu quyển Tiên Pháp đang lơ lửng trong pháp tắc loạn lưu cuồng bạo.

Không biết là lúc đầu chỉ có những quyển này, hay là vận khí quá kém bị lọt vào hỗn độn.

- Cút ngay!

Diệp Tuy Phong một cước đạp bay một đoàn hỗn độn chi khí, sau đó thu sạch sáu môn Tiên Pháp.

Không có chút ngoài ý muốn, phẩm cấp của bọn chúng đều đã vượt qua Tiên Pháp cực phẩm.

Bọn chúng có một danh xưng thống nhất, đạo thuật Tuyên Cổ.

Nếu quyển Tiên Pháp này lọt ra ngoài, chỉ sợ ngay cả Tiên Đế cũng sẽ không kìm nén được, ra tay tranh đoạt.

Sau khi Diệp Tuy Phong xem xét thì phát hiện trong sáu môn đạo thuật Tuyên Cổ này có ba môn là thuộc về Sinh Mệnh thuật.

Sau khi hơi suy tư, Diệp Tuy Phong ngẩng đầu, vọt thẳng vào tầng cao nhất của Tàng Kinh Lô.

Nơi này là một gian phòng rất nhỏ.

Bóng người Diệp Tuy Phong chậm rãi xuất hiện.

Nhưng điều làm cho hắn cảm thấy ngạc nhiên là, tầng cao nhất của Tàng Kinh Lô lại được bảo tồn hoàn hảo không chút tổn hại, giống chưa từng bị pháp tắc quấy nhiễu.

Ngắm nhìn bốn phía, hắn mới phát hiện, nơi này đã không còn ở trong thế giới lúc đầu.

Vách tường xung quanh chính là biên giới của tiểu thế giới, với lại còn cực kỳ kiên cố.

Xem ra, nơi này chính là nơi cất giữ bảo vật quan trọng nhất của tiên phủ.

Ở nơi trung ương nhất của gian phòng có trưng bày một cái bàn gỗ nhìn như bình thường, trên bàn gỗ có một bức tranh, ngay ngắn mở ra.

Diệp Tỳ Phong đi lên phía trước.

Đây là một bức tranh sơn thủy, khi hấn nhìn về phía bức tranh thì một cỗ đạo vận huyền ảo chậm rãi lan tràn ra, hình như muốn lôi kéo thần hồn của hấn vào trong tranh vẽ.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày, loại tình huống này có chút kỳ quái, nhưng hấn cũng không cảm nhận được bất kỳ khí tức nguy hiểm nào trong đó.

Thế là, hấn buông ra một phần nhỏ thần hồn tiến vào trong bức tranh.

Lập tức, một mặt đất bao la xuất hiện ở trước mắt Diệp Tỳ Phong.

Nơi này tràn ngập sự sống, chim thú trong rừng hòa hợp thân thiện, bầy cá vui đùa âm ỉ trong dòng sông giữa khe núi, mà trên bầu trời còn có Thần Long Thiên Phượng tùy ý bay lượn.

Hài hòa, bưng bưng sự sống.

Thần hồn của Diệp Tỳ Phong hóa thân, xuất hiện ở trên bầu trời.

Hấn lộ ra vẻ mặt suy tư, tất cả cảnh tượng xung quanh chẳng qua là huyền tượng mà thôi.

Nhưng loại sinh cơ gần như thực chất này lại tồn tại chân thật.

Bỗng nhiên, một quyền kinh văn nổi lên từ trong đám mây trắng muốt.

« Đạo thuật Thái Cổ - Vạn Vật Sinh Linh Quyết ».

.....

Không ngờ trong bức tranh này lại ẩn chứa một môn đạo thuật Thái Cổ.

Đạo thuật Thái Cổ là ngang bằng với đạo khí Thái Cổ, đã thuộc về tiên pháp cao cấp nhất của Tiên giới.

Thật không ngờ, trong Tiên Phủ cổ xưa này lại có được Đạo thuật Thái Cổ.

Trước kia, chắc chắn Tiên Phủ này đã cực sự cường thịnh, cho dù không cách nào so sánh với Thần Triều Mục Tiên thì cũng tuyệt đối là một thế lực không thể coi thường.

Diệp Tuy Phong đứng ở trong hư không, nhìn cảnh tượng sinh cơ bừng bừng xung quanh, chắc hẳn, trước khi gặp kiếp nạn thì Tiên Phủ cổ xưa này cũng nhất là cảnh tượng này.

Môn đạo thuật này nhất định là công pháp hạch tâm của bọn hắn.

Thiên pháp đại đạo, đạo pháp tự nhiên.

Thật ra Vạn Vật Sinh Linh Quyết chính là một môn Đạo thuật Thái Cổ diễn hóa thiên địa tự nhiên.

Chương 323: Trung Tâm Của Di Tích

Diệp Tuy Phong xem sơ qua một lần, công pháp này rất tinh thâm, bao gồm rất nhiều phạm trù, cho dù là hắn thì trong thời gian ngắn, cũng chỉ có thể dò xét một góc của băng sơn.

Phải biết, cho dù là Tiên Pháp cực phẩm, hắn chỉ cần xem một lần thì trên cơ bản đều đã học được,

Nếu quán thông toàn bộ nội dung trong môn đạo thuật này, Diệp Tuy Phong tin tưởng, dựa vào nó, lại cộng với thực lực của mình có thể giúp Vân Tiêu giới đề cao đến một độ cao không cách nào tưởng tượng.

Chuyến đi di tích lần này của hắn thật không uổng phí.

Lúc này, trong lòng Diệp Tuy Phong cũng đã dần dần hiểu ra, suy đoán trước đó của mình chắc là chính xác.

Một Tiên Phủ cổ xưa có đạo thuật như thế, rất có thể sẽ tìm được manh mối liên quan tới chuyện tấn thăng thế giới.

Hắn nhất định phải đi đến trung tâm của Tiên Phủ nhìn thử một chút.

Sau một lát, Diệp Tùy Phong rút thần thức ra khỏi bức họa, sau đó cẩn thận cất nó vào trong không gian tùy thân của mình.

Sau đó, hắn suy nghĩ, tu vi kinh khủng bộc phát ra, chuyển toàn bộ căn phòng này vào trong tiểu thế giới của mình.

Nó có thể là đồ tốt trong Tiên Phủ cổ xưa này nên mới có thể bảo tồn được đến bây giờ.

Mặc dù không có tác dụng gì, nhưng cũng có thể làm chứng cứ cho sự tồn tại, lưu làm ghi chép.

Sau khi làm xong những việc này, bóng người Diệp Tùy Phong biến mất khỏi hư không hỗn loạn, không thấy gì nữa.

Khi xuất hiện lần nữa, hắn đã về tới trước mặt Tàng Kinh Lô.

Thiên pháp Tiên Tôn, Lục Kinh Nghĩa, nhìn thấy Diệp Tùy Phong trở về, mà vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, vẻ mặt lập tức chấn kinh.

- Tiên bối, ngài dò xét xong Tàng Kinh Lô rồi sao?

Hắn không kìm nén được lòng hiếu kỳ của mình, lên tiếng hỏi.

Diệp Tùy Phong khẽ gật đầu.

Trong lòng Lục Kinh Nghĩa lập tức chấn động, vì vào nửa tháng trước, mấy vị Tiên Đế của Tiên Phủ Cửu Đế đã từng tới chỗ này.

Nhưng vào lúc ấy, bọn hắn cho ra kết luận là, nơi đây không cách nào xông vào, chỉ có thể thông qua trận đạo chậm rãi mưu toan.

Mà bây giờ, vị tiên bối này lại có thể dò xét xong Tàng Kinh Lô mà không bị thương chút nào.

Người này đến cùng là tồn tại bậc nào!

Diệp Tùy Phong không tiếp tục đi để ý tới bọn hắn, nói với mấy người Liễu Như Niên:

- Đi thôi, chúng ta đi vào vùng đất trung tâm.

- Ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú đối với Tiên Phủ này.

Nói xong, hắn mang theo Cốc U Lan, vờn người đứng dậy, nhanh chóng bay về phía trước.

Mấy người khác vội vàng đuổi theo sau.

Về phần Lục Kinh Nghĩa thì vẫn như cũ bị giam cầm tại chỗ, ngay cả thần hồn cũng không thể rời khỏi, không cách nào mật báo.

Đợi sau khi chuyện này kết thúc, Diệp Tỳ Phong mới có thể phóng thích bọn hắn.

Trên đường đi, Diệp Tỳ Phong lại gặp được rất nhiều mảnh vỡ lục địa, có một bộ phận trên lục địa vẫn còn có tiên vật bảo tồn đến bây giờ.

Hắn thuận tay quét một bộ phận hàng cao cấp, sau đó thuận thể giam cầm người của Tiên Phủ Cửu Đế ở đó.

Đáng nhắc tới chính là, lúc ở Tiên Uyển, hắn phát hiện có vài chục loại thần dược đã hóa hình, phẩm cấp cao hơn những tiên dược lấy được từ chỗ của Thần Võ Tiên Đế.

Nếu đặt mỗi một gốc thần dược trong đó ra bên ngoài thì chắc rằng sẽ hình thành một vùng đất có tạo hóa vô thượng.

Không hề nghi ngờ, toàn bộ bọn chúng đều tiến vào túi Diệp Tỳ Phong.

Hắn không thiếu tiền, nhưng lại thiếu các vật liệu có tiền cũng khó mua được này.

Tốc độ di chuyển của mấy người rất nhanh, chỉ khoảng một khắc đồng hồ đã đi tới dải đất trung tâm của Tiên Phủ cổ xưa.

Một kiến trúc hùng vĩ xuất hiện ở trong bầu trời phương xa.

- Đại nhân, nơi đó chính là Trân Bảo lâu, lại tiến vào trong một chút nữa chính là nơi chúng ta phát hiện bùn đất.

Liều Như Niên nói.

Vẻ mặt hắn có chút kích động, bởi vì trước đó bọn hắn phát hiện thời cơ thành Đế chính là ở trong Bảo Tàng lâu.

Khu vực này đã tràn đầy pháp tắc hỗn loạn mà cuồng bạo, thỉnh thoảng sẽ lướt qua một đợt, nếu như bị quét trúng chính diện thì cho dù là Tiên Đế cũng sẽ không dễ chịu.

Bọn hắn đang nhanh chóng tiến lên, cũng sắp bị đánh trúng rất nhiều lần, làm cho mấy người Liễu Như Niên sợ mất mật.

Nhưng Diệp Tùy Phong nhìn qua còn kinh khủng hơn so với pháp tắc hỗn loạn kia.

Liễu Như Niên tận mắt nhìn thấy, một đạo pháp tắc chính diện đánh trúng trán Diệp Tùy Phong, ngay sau đó, một giây sau, toàn bộ pháp tắc trực tiếp bị chôn vùi, hóa thành tro bụi...

- Đi thôi, những người khác của Tiên Phủ Cửu Đế đều ở trong đó.

Diệp Tùy Phong nói.

Hắn có thể cảm giác được, phía trước có mây khí tức đáng sợ đang câu thông thiên địa, đây là chuyện chỉ có Tiên Đế mới có thể làm được.

Chắc là bọn hắn đang cùng nhau tìm kiếm trong Trân Bảo lâu.

Dù sao, đối với loại thể lực siêu cấp này thì thiên tài địa bảo càng hữu dụng hơn công pháp gì đó nhiều.

Sau đó, mấy người lần nữa tiến lên.

Sau khi xuyên qua một màng sáng mỏng trong suốt, cao ốc to lớn trước mắt đã biến mất không thấy.

Thay vào đó là vô số bức tường sụp đổ, còn có pháp tắc phong bạo càng thêm mãnh liệt đang tàn phá bừa bãi trong đó.

Tầng màng mỏng kia cũng không phải là trận pháp do người bố trí, mà là hư ảo chi mộ tự nhiên hình thành.

Mà trung tâm của nó chính là Trân Bảo lâu.

Ở trong đó nhất định có tồn tại thứ không tầm thường.

Diệp Tùy Phong phát phát tay, mấy người trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Khi bọn hắn xuất hiện lần nữa thì đã đi tới phía trên một mảnh lục địa, nơi này là chỗ lối vào của Trân Bảo lâu.

Mà ở phía trước có hơn trăm người của Tiên Phủ Cửu Đế đang thận trọng tìm kiếm xung quanh.

Trong đó, bốn bóng người đang lơ lửng ở phía trước cửa lớn, trong tay đạo pháp dày đặc, Đại Đạo oanh minh, pháp tắc xuyên tới xuyên lui, ý đồ mở ra một con đường dẫn vào Trân Bảo lâu xuyên qua hỗn độn, nhìn tình huống, bọn hắn đã hoàn thành gần một nửa công việc này.

Bọn hắn chính là bốn vị Tiên Đế đến đây tìm kiếm di tích.

Bỗng nhiên, một vị Tiên Đế trong đó đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Diệp Tỳ Phong.

Ánh mắt của hắn ta, gắt gao khóa chặt người đứng sau lưng Diệp Tỳ Phong... Văn Xương Tiên Đế.

Chương 324: Tù Bỏ! Đánh Đi

Chỉ một thoáng, vị Tiên Đế này đã vươn người đứng dậy, qua giây lát đã đi đến trước mặt mấy người Diệp Tỳ Phong.

Hắn ta lơ lửng trên bầu trời, trên người tản ra khí thế khủng bố, ngay cả hư không cũng sinh ra từng đợt gợn sóng vụn vụn.

- Tiên Phủ Cửu Đế đang làm việc, hy vọng đạo hữu lui ra ngoài!

Vẻ mặt Tiên Đế không biểu cảm, nhìn chăm chăm Văn Xương Tiên Đế.

Khóe mắt Văn Xương Tiên Đế co rúm lại, nghĩ thầm cái tên xui xẻo nhà ngươi tìm ta làm gì?

Diệp Tỳ Phong không tự chủ sờ lên mũi.

Hắn có chút xấu hổ, không ngờ lại bị người ta không để ý tới.

Thật ra cũng không thể trách vị Tiên Đế này, vì hắn cũng không thả ra khí tức của mình, khi hắn ẩn nấp, ngay cả Tiên Đế cũng không nhìn ra.

- Nay.

Diệp Tỳ Phong lên tiếng chào hỏi hắn.

Trông mắt Tiên Đế hờ hững nhìn về phía Diệp Tùy Phong.

Nhưng lúc này, hắn ta đột nhiên nhíu mày.

Bởi vì, người này cũng chỉ là một phạm nhân, hoặc nói, không ngờ mình lại không nhìn thấu tu vi của người này!

Đã sống nhiều năm như vậy, hắn ta cũng không phải chưa thấy người cường đại hơn mình, nhưng giống như người trước mặt này thì thật đúng là lần đầu gặp được.

Chẳng lẽ, trên người hắn có bảo vật che giấu khí tức?

- Các ngươi rốt cuộc là có ý gì?

Cho dù đối mặt với người tu vi không rõ ràng, nhưng giọng của vị Tiên Đế này vẫn rất bình tĩnh.

Loại cấp bậc như bọn hắn, có rất ít chuyện có thể làm trong lòng sinh ra gợn sóng.

- Khụ khụ.

Diệp Tùy Phong ho khan hai tiếng, nói:

- Chúng ta cũng không có ý gì khác.

- Ta đến là để nhận thâu khu di tích này.

- Toàn bộ người của Tiên Phủ Cửu Đế các ngươi nhanh chóng rời khỏi đây.

- Đương nhiên, những thứ các ngươi đã lấy được, ta cũng sẽ không yêu cầu các ngươi giao ra.

- Hết rồi, chỉ như vậy thôi.

.....

Sau khi vị Tiên Đế kia của Tiên Phủ Cửu Đế nghe Tùy Phong nói xong những lời đó, hắn ta rõ ràng có chút sững sờ.

Hắn ta kinh ngạc nhìn Diệp Tùy Phong, từ khi thành Đế đến nay, chưa từng có bất cứ người nào dám nói như thế với hắn.

Với lại, còn dưới tình huống toàn bộ bốn vị Tiên Đế phe mình đang ở đây.

Người này bị điên rồi à?

Bỗng nhiên, hấn ta trực tiếp thò ra bàn tay lớn.

Một khí tức tuyệt cường âm vang bộc phát, thông thiên triệt địa.

Một bàn tay khổng lồ bằng năng lượng ngưng thực trong hư không, trực tiếp chụp tới mấy người Diệp Tùy Phong, thậm chí cũng bao gồm cả Văn Xương Tiên Đế ở trong đó.

Diệp Tùy Phong cảm nhận được loại khí tức bá đạo kia, lại thờ dài.

Hấn cũng biết, đối phương chắc chắn sẽ không bởi vì một hai câu của mình mà từ bỏ di tích Tiên Phủ.

Vậy thì đánh đi.

Bàn tay lớn thoáng quét qua hư không, mắt thấy sắp nắm chặt mấy người Diệp Tùy Phong vào trong tay.

Lúc này, Diệp Tùy Phong nhẹ nhàng vung ra một quyền về phía Tiên Đế đối diện.

- Âm âm!

Trong nháy mắt, năng lượng hủy thiên diệt địa bộc phát ra.

Bàn tay lớn đáng sợ trong hư không vừa gặp phải năng lượng này thì gần như bị hủy trong nháy mắt, hoàn toàn vỡ vụn, hóa thành bột mịn!

Sau đó, lực lượng còn thừa lại trực tiếp đánh về phía Tiên Đế trên bầu trời.

Tiên Đế lập tức chau mày, hấn ta có thể cảm giác được, một quyền kia của Diệp Tùy Phong là không thể tưởng tượng nổi cỡ nào!

Hấn ta nghĩ lại, lấy ra một tấm ngọc phù nho nhỏ.

Ngọc phù đón gió to lên, lập tức biến thành một tấm chắn màu đen to lớn.

Trên tấm chắn có tỏa ra ánh sáng lung linh lấp lóe, thậm chí còn kết hợp với pháp tắc Đại Đạo xung quanh.

Đó ít nhất là một món Tiên Khí cực phẩm phòng ngự đứng đầu.

Sau khi hắn ta lấy tấm chắn màu đen này ra, quyền kinh của Diệp Tỳ Phong cũng vừa lúc bay đến.

- Đùng!

Lại là một tiếng nổ âm âm, chấn động đến toàn bộ di tích Tiên Phủ cũng bắt đầu rung động.

Lập tức, trong ánh mắt hoảng sợ của vị Tiên Đế kia, tấm chắn màu đen lập tức hiện đầy vết nứt thật nhỏ.

Nhưng không đợi hắn kịp phản ứng, tấm chắn đã nổ tung.

Các Tiên Đế của Tiên Phủ Cửu Đế chỉ cảm thấy một lực lượng không cách nào ngăn cản, chính diện đánh vào lồng ngực của mình.

Sau đó, thân thể của hắn ta giống như một ngôi sao băng, trực tiếp bay ngược ra sau.

- Âm!

Rầm một tiếng, cơ thể hắn hung hăng đập lên trên trận pháp phía ngoài Trân Bảo lâu.

Trận pháp kiên cố bị hắn ta làm lõm vào một cái hố nhỏ thật sâu, ánh sáng nhàn nhạt không ngừng lấp lóe, làm cho pháp tắc hỗn loạn ban đầu càng thêm cuồng bạo.

Lần đối chiến này xảy ra thật sự quá nhanh, tất cả mọi người đều chưa kịp phản ứng.

Chờ sau khi bọn hắn lấy lại tinh thần thì vị Tiên Đế kia đã bị nện vào trong pháp tắc loạn lưu.

Lúc này, ba vị Tiên Đế còn lại của Tiên Phủ Cửu Đế mới vội vàng kéo hắn ta ra ngoài, nếu không rất có thể sẽ lọt vào vết nứt hư không, mê thất trong hỗn độn vô tận.

Sau khi được kéo ra, vẻ mặt vị Tiên Đế kia cực kỳ hoảng sợ, khóe miệng chảy máu.

Toàn bộ xương cốt trên người hắn ta đều đã đứt gãy sau lần va chạm vừa rồi.

Mấy vị Tiên Đế đồng thời quay đầu, nhìn chằm chằm Diệp Tỳ Phong, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

Ngay cả mấy người Liễu Như Niên bên cạnh Diệp Tuy Phong cũng đều sợ choáng váng.

Mặc dù bọn hắn đều từng bị Diệp Tuy Phong ngược qua, nhưng đối phương chính là Tiên Đế!

Mà còn là Tiên Đế trong Tiên Phủ Cửu Đế, lão Tiên Đế sống mấy trăm ngàn năm, vậy gần như là người có thực lực mạnh nhất ở Tiên giới.

Nhưng vẫn lập tức tan tác dưới một kích tiện tay của Diệp Tuy Phong!

Chuyện này thật sự vượt ra khỏi phạm vi nhận biết của bọn hắn.

- Rất tốt.

Trong lòng Diệp Tuy Phong cảm thán.

Mặc dù vừa rồi hắn chỉ xuất ra một phần trăm lực lượng, nhưng nếu như là Tiên Đế bình thường, sau khi chịu một kích như vừa rồi đã có thể hoàn toàn mất sức chiến đấu.

Mà vị Tiên Đế đối diện kia, mặc dù nhìn qua rất thảm, xương cốt trên người gãy mất một nửa, nhưng sau khi được kéo lên, trong mấy hơi thở đã đã sắp khôi phục.

Thật không hổ là lão Tiên Đế sống mấy trăm ngàn năm.

Chương 325: Tiếp Tục, Tiếp Tục Đi, Ta Còn Chịu Nổi

- Các hạ, đến cùng là người phương nào?

Lúc này, ba vị Tiên Đế còn lại của Tiên Phủ Cửu Đế đã khóa chặt Diệp Tuy Phong.

Vẻ mặt bọn hắn cực kỳ ngưng trọng, người này cường đại vượt ra khỏi dự liệu của bọn hắn.

Khí thế nặng nề uy nghiêm, hóa thành áp lực ngưng thực, bao phủ đỉnh đầu Diệp Tuy Phong.

Ngay cả pháp tắc hỗn loạn xung quanh cũng dần dần vụn vỡ.

Diệp Tuy Phong khẽ thở dài, không tiếp tục trả lời.

Bởi vì hấn hiểu rõ đã không thể tránh khỏi trận chiến đấu này.

Mà nếu đã như vậy thì cũng không cần phí thời gian nói nhảm nữa, thu phục trước rồi nói sau.

- Ra ngoài đi, đừng làm hỏng di tích.

Diệp Tuy Phong từ tốn nói, sau đó vung tay lên, hư không trực tiếp đã nứt ra một lỗ hổng khổng lồ, giống như vực sâu há to cái miệng lớn.

Không đợi đám người có phản ứng, miệng lớn đã hút tất cả mọi người vào trong.

Sau một khắc, bao gồm bốn vị Tiên Đế ở trong, tất cả mọi người ở đây đều đã đi ra bên ngoài.

Dưới chân là một cánh rừng tươi tốt xanh um, chính là mặt đất ở Đông Hoang.

- Giết hấn!

Mấy vị Tiên Đế của Tiên Phủ Cửu Đế đã nhịn không được, bọn hấn không muốn bị Diệp Tuy Phong nắm mũi dẫn đi, cho nên xuất thủ đánh trước.

- Văn Xương, các ngươi xử lý những người khác.

Diệp Tuy Phong nói xong, trực tiếp chính diện xông tới.

Chỉ qua một thoáng, hai bên đã bắt đầu đánh nhau.

- Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, trong nháy mắt, một trong bốn vị Tiên Đế lấy tốc độ nhanh hơn, bay ngược ra hơn mười dặm, một đường đập sập vô số ngọn núi.

Trên mặt đất Đông Hoang trực tiếp bị hấn cày ra một đường rãnh thật sâu.

- Cầm!

Một vị Tiên Đế rộng to, đạo vận Tiên Đạo vô cùng vô tận hiện ra.

Pháp tắc Tiên Đạo còn mảnh hơn mạng nhện che khuất bầu trời, giống như một chiếc lồng bao phủ Diệp Tỳ Phong ở trong.

Cùng lúc đó, một vị Tiên Đế khác cũng đánh tới.

Lão ta huy động hai tay, diễn hóa thiên địa, một mặt trời cháy hừng hực chậm rãi xuất hiện trên bầu trời, nhìn qua còn lớn hơn mặt trời lúc đầu.

Khí tức hủy diệt từ trên mặt trời tản ra, tạo thành một chùm sáng xán lạn, bắn về phía Diệp Tỳ Phong.

Vị Tiên Đế ban đầu cũng đã khôi phục hoàn toàn.

Hắn ta mặt âm trầm, lấy ra một thanh Kinh Thiên Thần Kiếm, đạo vận cuộn cuộn, chỉ riêng khí cơ trên người hắn ta cũng đã làm cho hư không Tiên giới sinh ra vết rạn tinh mịn.

Hiển nhiên, đó là một thanh chí bảo đáng sợ vượt qua Tiên Khí cực phẩm!

Hắn ta thôi động thần kiếm, hóa thành một thanh kiếm không lồ vượt ngang mấy ngọn núi, nhắm ngay đỉnh đầu Diệp Tỳ Phong, sau đó trực tiếp chém xuống.

Ba vị Tiên Đế đều đánh ra một đòn cường đại nhất của mình, đồng thời đánh về phía Diệp Tỳ Phong.

Cho dù là lão cổ đồng sống gần triệu năm thì chỉ sợ cũng không thoát mái dưới loại công kích trình độ này.

Nhưng về mặt Diệp Tỳ Phong vẫn lạnh nhạt như cũ.

Thậm chí, hắn còn đang phân tích phương thức công kích của mấy vị Tiên Đế.

Cái lưới nhện này, khẳng định là chủ tu đại đạo trận pháp, tiện tay đã có thể kết hợp với pháp tắc Tiên Đạo, đồng thời sinh ra vô số thay đổi, tạo nghệ trên trận đạo của hắn còn cao hơn mình, có chút phiền phức.

Người đánh ra mặt trời nóng rực này chẳng là đi theo đạo pháp thần thông, vừa đánh ra chính là các loại đặc hiệu kia, bản thân cực kỳ cường đại.

Mà vị Tiên Đế ban đầu kia thì sử dụng tương đối nhiều ngoại vật, chắc là hắn ta chủ yếu dồn tinh lực lên trên việc tế luyện bảo vật, tùy tiện lấy ra hai món Tiên Khí đều toàn thân che kín pháp tắc, tương đối thích hợp làm thức ăn cho Tiểu Hắc.

Tóm lại, nếu dùng một câu để diễn tả những đòn công kích này chính là không khác gì gà con đánh với đại bàng.

.....

Trong lúc suy tư, công kích đáng sợ của ba vị Tiên Đế đã đồng thời đánh xuống đỉnh đầu Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ, quyết định trước không đánh trả, xem uy lực của bọn hắn đến cùng như thế nào.

Dù sao, để có thể bị mấy vị Tiên Đế cùng nhau vây công vẫn rất khó gặp được.

Thế là, trong ánh mắt kinh ngạc của ba vị Tiên Đế, Diệp Tùy Phong buông ra tất cả phòng ngự, ba đạo công kích chuẩn xác đánh trúng ngay đỉnh đầu hắn.

Lưới pháp tắc khổng lồ hoàn toàn bao trùm thân thể Diệp Tùy Phong, mỗi một đạo pháp tắc đều bắn ra ánh sáng chói mắt, giống như một sợi dây cực kỳ sắc bén muốn cắt đứt tất cả những thứ trong nó.

Chỉ tiếc, cho dù nó cố gắng cỡ nào cũng không thể nào cắt được vào da của Diệp Tùy Phong.

Hắn thoáng dùng sức, toàn bộ tám lưới đã vỡ nát, hóa thành bột mịn!

Mà mặt trời hình thành chùm sáng kia trực tiếp chiếu thẳng lên trên trán Diệp Tùy Phong.

Hắn có thể cảm giác được, trong chùm sáng kia có ẩn chứa lực lượng hủy diệt cực kỳ mãnh liệt, với loại lực lượng đó có thể xuyên thấu thân thể, thẳng tới chỗ sâu trong thần hồn.

Nhưng cho dù chùm sáng đó cố gắng cỡ nào vẫn không cách nào xuyên thấu qua da, chỉ làm cho Diệp Tùy Phong cảm nhận được một chút ấm áp, thật sự rất thoải mái.

Về phần năng lượng xâm nhập trong, khi vừa chạm tới thần hồn đã trực tiếp tán loạn, ngay cả tỏa ra một chút nhiệt độ ấm áp cũng không thể làm được.

Tiếp đó, chính là thanh kiếm khổng lồ vượt ngang bầu trời này.

Nó chính diện chém trên đỉnh đầu Diệp Tùy Phong, một vòng tròn năng lượng khổng lồ bộc phát ra trên bầu trời, phá hủy tất cả vật chất hữu hình trong vòng tròn.

Phía dưới loại lực lượng kinh khủng này, mái tóc của Diệp Tùy Phong tung bay theo gió, nhưng cũng chỉ thế thôi.

Sau đó, thanh kiếm khổng lồ màu đen “Răng rắc” một tiếng, trực tiếp gãy làm nhiều mảnh.

Ba vị Tiên Đế nhìn cảnh tượng trước mắt thì đã kinh hãi đến nói không ra lời.

Mỗi một người bọn hắn đều đã sống mấy trăm ngàn năm, nhưng cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua, thậm chí chưa nghe nói đến tình huống quỷ dị như vậy.

Người nam nhân trước mặt cái này, đơn giản cường đại đến không thể nào hình dung!

Hắn, đến cùng là ai?

- Tiếp tục, tiếp tục đi, ta còn chịu nổi.

Diệp Tùy Phong chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt nhẹ nhõm, ung dung nói.

Trong trời cao, mấy Tiên Đế tạo thành năng lượng thiên địa kinh khủng, không ngừng cuộn cuộn.

Chương 326: Một Chương Trấn Tứ Đế

Mà tình hình chiến đấu ở phía dưới cũng cực kỳ kịch liệt.

Dù sao, nếu như không tính Cốc U Lan, người tu kém cõi nhất vi trong này cũng là Tiên Vương, đặt ở bất kỳ một phương Tiên giới nào cũng không thể coi nhẹ.

Văn Xương Tiên Đế, ba người Liễu Như Niên, một Tiên Đế, ba Chuẩn Đế.

Đội chiến với hơn một trăm Tiên Tôn và Tiên Đế của Tiên Phủ Cửu Đế, trong đó còn có mấy vị Chuẩn Đế.

Chiến đấu giữa bọn họ sinh ra ba động, trực tiếp phá hủy mấy chục dãy núi mênh mông phía dưới, vô số núi đá vỡ nát, sông lớn ngược dòng.

Mặc dù nhân số bên phía Văn Xương ít hơn, nhưng thực lực mỗi người đều cực kỳ cường đại.

Với lại, dù sao hắn cũng là Tiên Đế, là một trong những tồn tại đứng đầu ở Tiên giới, cho dù đối diện với mấy vị Chuẩn Đế thì với hắn chẳng qua cũng chỉ là những đứa bé hơi mạnh một chút mà thôi.

Tình hình chiến đấu nhìn như mãnh liệt, nhưng thật ra chính là mấy người Văn Xương đang đè mấy người của Tiên Phủ Cửu Đế xuống đánh.

Không được một lúc, bọn hắn đã chế phục hơn phân nửa, chỉ còn lại mấy tên cường đại nhất trong đó đang kéo dài hơi tàn.

Nhưng cũng không làm nên chuyện gì.

Văn Xương Tiên Đế thấy tình hình chiến đấu đã định thì ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời.

Chiến đấu nơi đó mới là mấu chốt quyết định thắng bại hôm nay.

Lúc đầu, hắn ta chuẩn bị đi lên hỗ trợ, nhưng nghĩ nghĩ thì từ bỏ ý nghĩ này.

Hắn ta đã tận mắt chứng kiến sự cường đại của Diệp Tù Phong, đó là một loại trình độ làm cho người khác không thể nào lý giải.

Chính hắn ta, chỉ cần phục tùng mệnh lệnh của Diệp Tù Phong là được rồi.

Sau đó, Văn Xương Tiên Đế không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục bay về phía trước, chuẩn bị kết thúc trận chiến đấu không cân sức này.

Mà vào lúc này, trên bầu trời, thật ra cũng là một trận chiến đấu không cân sức.

Vị Tiên Đế bị Diệp Tùy Phong đánh bay ban đầu cũng đã quay về.

Bốn vị Tiên Đế tụ hợp, lấy ra tất cả vốn liếng của mình nhưng vẫn không thể rung chuyển Diệp Tùy Phong một chút xíu nào, nhiều nhất chính là lưu lại trên trán tron bóng của hắn một vết xước màu trắng mà thôi.

Vung tay đã biến mất không thấy gì nữa.

Bọn hắn thở hồng hộc, thậm chí chảy xuống từng giọt mồ hôi, làm ướt sau lưng áo.

Ban đầu, bọn hắn là tức giận, nhưng chiến đấu diễn ra đến bây giờ, trong đầu bọn hắn chỉ còn lại sợ hãi.

Bọn hắn căn bản không cách đánh bại người trước mặt này!

- Mở Pháp Tướng, áp chế hắn!

Lúc này, một vị Tiên Đế rống to.

Mấy người khác cũng nhẹ gật đầu.

Sau đó, bốn người đồng thời đánh ra một loại pháp quyết huyền ảo.

Ngay sau đó, ở sau lưng mỗi người đều dâng lên một Pháp Tướng cực lớn.

Pháp Tướng thông thiên triệt địa, bộ dáng đó chính là bộ dáng của bốn vị Tiên Đế, nhưng mỗi một vị đều rất trang nghiêm, giống như một vị Thần cổ xưa.

Uy nghiêm và áp lực vô tận từ trên người bốn Pháp Tướng bắn ra ngoài.

- Pháp Tướng Thiên Địa, đó là bí thuật của Tiên Phủ Cửu Đế!

Phía dưới Liễu Như Niên, lập tức lên tiếng kinh hô.

- Cái gì?

Văn Xương Tiên Đế khẽ nhíu mày.

Liễu Như Niên giải thích nói:

- Đó là một loại đạo pháp Thông Thiên có khả năng giam cầm và áp chế, chuyên dùng để đối phó với những người mạnh mẽ hơn mình.

- Đã từng có mấy vị Tiên Đế cường đại đều thua thiệt dưới thủ đoạn này!

Vẻ mặt của hắn có chút ngưng trọng.

Mà trên bầu trời, Diệp Tùy Phong cũng sờ lên cằm.

- Pháp Tướng?

- Ta cũng có.

- Đã như vậy, vậy thì kết thúc thôi.

Trong đoạn thời gian này, hắn đã thăm dò được đại khái thủ đoạn của những Tiên Đế này.

Thật đúng là rất cường đại, so với Chuẩn Đế thì chính là đã leo lên một tầng cao khác.

Sau khi hiểu rõ những chuyện này, hắn đã không còn hứng thú tiếp tục chiến đấu nữa.

Thế là, một Pháp Tướng càng khùng bố hơn đột ngột mọc lên từ mặt đất!

Bốn vị Tiên Đế rất nhanh đã thi pháp xong.

Bọn hắn mở to mắt, cùng lúc đó, Pháp Tướng của bốn người cũng theo đó mở mắt.

Tám cột sáng, từ trong ánh mắt của Pháp Tướng bắn ra, nhìn về phía Diệp Tùy Phong ở chính giữa.

Vào lúc này, bọn hắn lại phát hiện, Diệp Tùy Phong vừa rồi còn ở nơi này đã không thấy bóng dáng.

- Ta ở đây này.

Một âm thanh từ chỗ cao hơn trên bầu trời cuồn cuộn vang lên.

Bốn vị Tiên Đế ngẩng đầu lên, trong nháy mắt đã cực kỳ kinh hãi!

Chỉ thấy một con quái vật khổng lồ đang ở trên đỉnh đầu của bọn hắn.

Pháp Tướng của bọn hắn đã cao vạn trượng.

Nhưng đứng trước Pháp Tướng của Diệp Tùy Phong, không ngờ lại chỉ đến được mắt cá chân hắn!

Loại tình huống này làm cho đáy lòng của bọn hắn sinh ra nỗi sợ hãi vô tận, còn có hơi lạnh thấu xương!

- Chạy...

Trong đó, một vị Tiên Đế thì thào nói.

- Chậm rồi.

m thanh đạ mạp của Diệp Tùy Phong từ phía chân trời rơi xuống, như là thiên địa thẩm phán.

- Các ngươi, cũng thử thủ đoạn của ta một chút đi.

- Đại Thiên Tạo Hóa Chương.

Diệp Tùy Phong cũng cùng đã sử dụng tiên thuật chân chính của mình.

Đó là một môn Tiên Pháp cực phẩm lấy được từ chỗ của Thần Võ Tiên Đế.

Hắn vừa dứt lời, một bàn tay cực kỳ lớn đã che khuất bầu trời, mang theo uy lực của thiên địa, đè ép xuống.

Mấy người kia muốn chạy trốn nhưng lại phát hiện, bàn tay lớn kia đã phong tỏa hoàn toàn thiên địa này, căn bản cũng không có chút khe hở nào cho bọn hắn chạy thoát.

- Đính trụ!

Nhưng bọn hắn vẫn không từ bỏ.

Bốn Pháp Tướng đồng thời xuất thủ, chống đỡ bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Nhưng bọn hắn còn đánh giá thấp lực lượng của bàn tay này.

Pháp Tướng vạn trượng bị trực tiếp ép xuống, sau đó đột nhiên quỳ gối lên trên mặt đất.

Sơn hà vỡ nát, đất rung núi chuyển.

Bọn hấn chống lại bàn tay lớn, nhưng chính bọn hấn cũng không cách nào làm ra bất kỳ động tác gì, càng không cách nào nói đến chuyện chạy thoát, như con khỉ nào đó trong truyền thuyết thần thoại, bị một bàn tay trấn áp dưới ngọn núi không lò mãi mãi.

Chương 327: Vạn Linh Tiên Phủ

Sau khi Diệp Tỳ Phong dùng một chưởng trấn áp bốn Tiên Đế, chiến đấu phía dưới cũng đã chuẩn bị kết thúc.

Liễu Như Niên nhìn lên cảnh tượng đáng sợ trên bầu trời, há to miệng, thật lâu cũng không thể khép lại được.

Đây chính là thực lực của Diệp Tỳ Phong sao?

Đó là vĩ lực đáng sợ cỡ nào!

Vẻ mặt Văn Xương Tiên Đế cũng hoảng sợ, hấn tự nghĩ, nếu như mình là bốn vị Tiên Đế kia, chỉ sợ ngay cả chống lại bàn tay lớn đó cũng không làm được.

Trong nháy mắt sẽ bị đập vào trong lòng đất, sinh tử chưa biết.

Diệp Tỳ Phong thật sự quá cường đại.

Mà mình lựa chọn đi theo Diệp Tỳ Phong tuyệt đối là một chuyện sáng suốt nhất từ trước tới giờ!

Trên bầu trời.

Bản thể Diệp Tỳ Phong chậm rãi hạ xuống, rơi xuống trước mặt mấy vị Tiên Đế.

Bàn tay khổng lồ vẫn tồn tại, Pháp Tướng của mấy vị Tiên Đế hiển hóa ra còn đang ra sức ngăn cản áp lực kinh khủng kia.

- Hỏi các ngươi một vài vấn đề, thành thật trả lời, ta sẽ thả tất cả mọi người của Tiên Phủ Cửu Đế.

Diệp Tỳ Phong từ tốn nói.

Hôm nay, mục đích hấn đến đây chỉ vì di tích, xung đột với Tiên Phủ Cửu Đế cũng chỉ là hành động bắt đắc dĩ ngoài ý liệu

thôi.

Mấy người yên lặng một lát, hình như trong lòng còn đang giấy dụa.

Nhưng cuối cùng, vị Tiên Đế tinh thông trận đạo vẫn mở miệng nói:

- Ngài nói đi.

Diệp Tỳ Phong gật đầu, hỏi:

- Các người có biết lịch sử của mảnh di tích Tiên Phủ này hay không?

Tiên Đế tinh thông trận đạo khẽ gật đầu.

- Nói một chút đi, kỹ càng một chút.

Diệp Tỳ Phong nói.

Lúc này, hình như mấy người đã hoàn toàn nhận mệnh, Tiên Đế tinh thông trận đạo chậm rãi nói tình huống của di tích Tiên Phủ này.

Thì ra Tiên Phủ cổ xưa này là một thế lực siêu cường cực kỳ khủng bố từ mấy triệu năm trước.

Tên của nó là Vạn Linh Tiên Phủ.

Vạn Linh Tiên Phủ là một thế lực cường đại, nhưng lại cực kỳ điệu thấp.

Địa điểm của Tiên phủ cũng cách xa Tiên giới trước đây, xây ở chỗ sâu trong vùng đất hoang tàn vắng vẻ, nơi mọi người đang đứng hiện tại chính lối vào, nội điện còn phải xâm nhập thêm vào trong nữa.

Người của Tiên Phủ Cửu Đế cũng từ đôi câu vài lời trong các điển tịch cổ xưa mới biết có một thế lực cường đại như thế tồn tại.

Ở trong bản điển tịch kia, Vạn Linh Tiên Phủ là một thánh địa không thể tranh cãi.

Nó bao hàm toàn diện, giống với tên của nó, dung nạp vạn linh.

Cho dù là nhân loại, hay các loại Yêu tộc, thậm chí Thần Ma đều có thể tìm được vị trí thuộc về mình ở trong đó.

Bọn hắn không tham gia ân oán trong tiên giới, vượt khỏi trần gian.

Nhưng đáng tiếc chính là, một thánh địa như vậy vẫn bị kiếp nạn kinh khủng hủy diệt.

Không có ai biết, lần kiếp nạn đó đến cùng xảy ra như thế nào.

Khi bọn hắn đi tới đó, Vạn Linh Tiên Phủ đã bị hủy hoại hoàn toàn, đổ nát khắp nơi trên đất, đồng thời hơn phân nửa trong đó đã hãm sâu vào trong pháp tắc loạn lưu.

Sinh linh trong đó cũng không một ai may mắn còn sống sót.

Sau đó mọi người điều tra kỹ càng mới tìm ra được một chút xú dấu vết để lại.

Hình như Vạn Linh Tiên Phủ đang làm một thí nghiệm đáng sợ, cũng chính vì thí nghiệm nên mới làm cho cả Tiên Phủ gặp kiếp nạn ngập đầu.

Sau khi Tiên Phủ Cửu Đế biết chuyện này thì rất để bụng.

Dù sao, loại Tiên Phủ cấp bậc này nhất định còn có chí bảo cực kỳ nghịch thiên.

Bọn hắn điều tra năm này qua tháng nọ, sau cùng mới phát hiện, thí nghiệm của Vạn Linh Tiên Phủ rất có thể có liên quan mật thiết đến chuyện tấn thăng thế giới.

Nghe đến đó, Diệp Tùy Phong không nhịn được nhíu mày, thật sự chính là vì tấn thăng thế giới.

Ở trong di tích, hắn cũng chú ý tới tình huống pháp cũ mới tắc xen lẫn nhau, xem ra, Vạn Linh Tiên Phủ thật đúng là có thể bị hủy diệt vì thế giới chạm vào nhau.

Thế giới thăng cấp đến cùng tồn tại vấn đề gì?

- Tại sao các ngươi phải làm loại chuyện tấn thăng thế giới này?

Diệp Tùy Phong hỏi nghi vấn trước nay trong lòng mình.

Trận đạo Tiên Đế chân chờ một lát, cuối cùng vẫn nói:

- Bởi vì có lời đồn rằng.
- Ở trong quá trình thăng cấp thế giới có ẩn giấu bí mật đột phá phía trên Tiên Đế.

Diệp Tỳ Phong lập tức ngạc nhiên.

Thực lực trần nhà của Tiên giới, chính là Tiên Đế.

Tiên Đế có mạnh có yếu, nhưng cho dù như thế nào cũng không thể đột phá phạm vi này, đạt tới một loại tầng cấp cao hơn.

Mà trong quá trình tấn thăng thế giới lại có liên quan đến bí mật phía trên Tiên Đế?

- Lời đồn này đến từ đâu?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Thần Triều Mục Tiên.

Trận đạo Tiên Đế cho Diệp Tỳ Phong một câu trả lời trong dự liệu, lại là Thần Triều Mục Tiên.

Tiên đoán Tiên giới xảy ra họa kiếp chính là hắn, ném loạn hộp bí mật chính là hắn, người sau lưng chủ đạo chuyện tấn thăng thế giới này, không ngờ lại cũng là hắn.

Thần Triều đã chết trước đây mấy triệu năm này, đến tột cùng muốn làm gì?

Diệp Tỳ Phong không biết được.

Nhưng hắn luôn luôn cảm thấy, phía sau tất cả những chuyện này nhất định có che giấu một âm mưu động trời.

- Các người cũng đang nghiên cứu chuyện thế giới thăng cấp sao?

Diệp Tỳ Phong nói.

Nhưng Tiên Đế tinh thông trận đạo lại lắc đầu.

- Không phải tất cả hạ giới đều có thể tấn thăng chỉ có một chút tồn tại cực kỳ đặc biệt mới có thể lấy được tin tức mình muốn từ trong đó.

- Trong các hạ giới mà Tiên Phủ Cửu Đế quản lý lại không tồn tại thế giới như thế.

- Cho nên, chúng ta mới phải nóng lòng thăm dò Vạn Linh Tiên Phủ, muốn tìm được một ít manh mối, hoặc bảo vật từ trong này, từ đó gia tăng một chút phần thắng trong đại kiếp sắp tới.

Trận đạo Tiên Đế trả lời làm cho Diệp Tùy Phong lặn nũa nhú mảy.

Thật ra trước đó, Thần Võ Tiên Đế đã nhắc đến, thế lực làm ra chuyện tấn thăng thế giới này, chọn trúng đều là một chút hạ giới đặc biệt.

Mà từ đặc biệt này lại là quan trắc được từ trong Kính Vận Mệnh.

Vân Tiêu giới chính là thế giới thứ nhất.

Diệp Tùy Phong vốn cho rằng, thế giới như thế này cho dù không nhiều, nhưng chắc cũng không ít.

Dù sao, Tiên phủ Thần Võ này cũng là thế lực tương đối hơi yếu, cũng nắm giữ một chút tin tức!

Chương 328: Yêu Cầu Kết Minh! Trung Tâm Di Tích

Nhưng hiện tại xem ra, cũng không phải là như thế.

Mạnh như Tiên Phủ Cửu Đế, hạ giới quản lý đếm không hết, không ngờ lại cũng không có thế giới giống như vậy, quả thật có chút đặc biệt.

- Nếu như vậy, vì sao các người đến bây giờ mới đến thăm dò Vạn Linh Tiên Phủ?

Diệp Tùy Phong hỏi nghi vấn cuối cùng của mình.

- Bởi vì, ít năm trước đây, chúng ta mới bắt được một tia khí tức của Vạn Linh Tiên Phủ.

Tiên Đế tinh thông trận đạo nói:

- Chắc đã có người vô tình xâm nhập vào di tích.

- Sau đó thông qua thời diễn, chúng ta mới xác định vị trí của di tích vào một tháng trước.

Diệp Tuy Phong giật mình, thì ra là thế.

Nếu như không phải mấy người Liễu Như Niên vô tình phát hiện di tích này thì chỉ sợ Vạn Linh Tiên Phủ, đến nay vẫn sẽ chôn giấu trong pháp tắc loạn lưu.

Sau một phen hỏi thăm, Diệp Tuy Phong đã hiểu được rất nhiều nghi hoặc trong lòng.

Nhưng cùng lúc đó, hắn lại có thêm mấy nghi vấn.

Cái gọi là thế giới đặc biệt này đến cùng có gì đặc biệt?

Vì sao chuyện thế giới thăng cấp lại cất giấu bí mật phía trên Tiên Đế, lúc ấy, khi Tiểu Hắc tỉnh lại, hắn đã chú ý tới, nhưng không phát hiện chút gì.

Mà vì sao Vạn Linh Tiên Phủ lại lọt vào kiếp nạn trên đường tấn thăng thế giới?

Bọn hắn đã làm sai bước nào trong đó sao?

Còn có Thần Triều Mục Tiên thần bí kia nữa, bố trí nhiều thủ đoạn như vậy, đến cùng có mục đích gì?

Những chuyện này, hắn đều muốn biết.

Diệp Tuy Phong suy tư trong chốc lát, lại phát hiện, căn bản không có chỗ xuống tay.

Mỗi một việc đều độc lập với nhau, nhưng lại hình như ẩn ẩn có chút liên quan.

Mấu chốt nhất là, tin tức hắn biết hiện tại vẫn quá ít.

- Được rồi, không nghĩ nữa, nghĩ tiếp nữa dễ bị não tàn.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, ném suy nghĩ tạp nham ra khỏi đầu.

Cho dù như thế nào, chuyện hắn cần làm nhất vẫn chính là bảo vệ tốt người nhà, bảo vệ tốt Tiểu Hắc, bảo vệ tốt thế giới Vân Tiêu.

Sau khi đạt được cơ sở này mới có thể nghĩ đến những người nhàn chán, suốt ngày bày âm mưu quỷ kế kia.

Hiện tại, Vân Tiêu giới còn đang trong quá trình phát triển nhanh chóng, với lại hấn cũng vẫn đang ngó chừng, tạm thời sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Như vậy, chuyện liên quan tới âm mưu, từ từ từng bước một sẽ đến thôi.

- Trước dò xét xong di tích, sau đó, có lẽ có thể bắt đầu ra tay từ trên di vật của Thần Triều...

Diệp Tỳ Phong trầm ngâm.

.....

Trên hư không, Diệp Tỳ Phong nói với Tiên Đế rất nhiều chuyện.

Hình như Tiên Đế đã nhận mệnh, trên cơ bản là hỏi gì đáp nấy.

Sau khi nói chuyện xong, Diệp Tỳ Phong tuân thủ lời hứa, thả tất cả người Tiên Phủ Cửu Đế bị giam cầm ra khỏi di tích, đặt ở trước mặt mấy người.

Sau đó, hấn lại vỗ tay phát ra tiếng, triệt hồi bàn tay khổng lồ đang áp chế tứ đế trên bầu trời.

Bốn vị Tiên Đế lập tức cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, lập tức vội vàng đứng dậy.

Thật ra bọn hấn cũng không bị thương quá nặng, sức chiến đấu vẫn còn.

Nhưng lúc này, bọn hấn cũng không dám tiếp tục ra tay với Diệp Tỳ Phong.

Sau khi làm xong những việc này, hấn chuẩn bị tiếp tục dò xét di tích, nhưng vị Tiên Đế tinh thông trận đạo kia lại gọi hấn lại.

- Đạo huynh.

Tiên Đế tinh thông trận đạo chấp tay, nói:

- Ngài thần thông quảng đại, ta tự biết không địch lại tại ngài.

- Nhưng trong đại kiếp, bất luận tồn tại nào cũng có khả năng bị vẫn lạc.

- Nếu như ngài nguyện ý, Tiên Phủ Cửu Đế nguyện ý kết làm minh hữu với ngài, cùng nhau vượt qua trận Tiên giới hạo kiếp này.

Diệp Tùy Phong hơi sững sờ.

Hai bên vừa rồi còn đang giao chiến, người chết ta sống.

Với lại, mình còn cướp di tích của bọn hắn, cướp đi chiến lợi phẩm vốn nên thuộc về bọn hắn.

Nhưng trong nháy mắt, bọn hắn lại đưa ra yêu cầu kết minh.

Đây chính là lòng dạ của người ngồi trên vị trí cao lâu dài sao?

Có lẽ, đối với bọn hắn thì lợi ích còn lớn hơn tất cả ân oán.

- Nếu sau này có duyên gặp lại rồi nói sau.

Diệp Tùy Phong từ tốn nói, sau đó phát phát tay, mang theo mấy người Liễu Như Niên, biến mất trên bầu trời.

Tiên Đế tinh thông trận đạo nhìn vị trí Diệp Tùy Phong biến mất, hơi lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Ba vị Tiên Đế còn lại cũng đi tới.

- Người này rất kỳ quái, chỉ có điều xét về thực lực và phương thức làm việc của hắn, đích thật là một đồng minh tốt.

Có người nói.

- Đáng tiếc, người ta chướng mắt chúng ta.

Một vị Tiên Đế khác lắc đầu.

Tiên Đế tinh thông trận đạo khẽ thở dài, thấp giọng nói:

- Đại kiếp còn chưa chính thức bắt đầu mà tồn tại như thế đã xuất thế, tương lai còn không biết có bao nhiêu hỗn loạn đang chờ chúng ta.

- Trở về đi, lần này không có hao tổn đã là may mắn trong xui xẻo, chúng ta còn có vài chỗ di tích chưa từng tìm kiếm, thời gian gấp rút.

Lúc này, một vị Tiên Đế khác đùa giỡn nói:

- Nếu lại gặp phải vị đại năng này thì sao?

Tiên Đế tinh thông trận đạo cười ha ha:

- Ta ngược lại thật rất muốn gặp hấn đâu, đến lúc đó, chúng ta sẽ trực tiếp tặng cho hấn.

- Nếu có thể kết thiện duyên với hấn thì quá tốt, chỉ là một chút tài nguyên mà thôi, cầu còn không được.

Bọn hấn đàm luận, sau đó thi triển thần thông không gian, cuốn theo người của Tiên Phủ, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ để lại một mảnh mặt đất lộn xộn, chúng tỏ ở nơi này từng xảy ra một trận đại chiến kinh khủng.

Cùng lúc đó, mấy người Diệp Tùy Phong đã lần nữa đi vào trong di tích.

Lần này, bọn hấn không còn vội vã như trước, bắt đầu từ lối vào, gần như quét sạch sành sanh toàn bộ thiên tài địa bảo có thể tìm được.

Bọn hấn chia ra mấy đường, mấy người Liễu Như Niên, cũng thu được không ít chỗ tốt.

Qua một đoạn thời gian, mấy người lần nữa tới đến khu vực của Trân Bảo lâu.

Pháp tắc loạn lưu ngoài cửa lớn của Trân Bảo lâu đã bị bốn vị Tiên Đế phá giải hơn phân nửa.

Nhưng đối với Diệp Tùy Phong thì có phá giải hay không cũng không khác gì nhau.

Hấn đương nhiên sẽ không tốn nhiều sức, như lúc ở Tàng Kinh Lô khi đó, trực tiếp vượt qua pháp tắc loạn lưu, xông vào trong Trân Bảo lâu.

Chương 329: Tiểu Hắc Có Lộc Ăn

Nơi này đã là trung tâm của di tích, so với Tàng Kinh Lô thì càng thêm hỗn loạn.

Vị trí tầng một và hai, trên cơ bản đã bị phá hủy hoàn toàn, khắp nơi đều là hỗn độn cuộn cuộn.

Diệp Tuy Phong xuyên qua hỗn độn, đi thẳng tới tầng thứ ba của Trân Bảo lâu.

Nơi này tuy vẫn tổn hại nghiêm trọng, nhưng cũng có số ít bảo vật vẫn còn tồn lại.

Hắn nhìn sơ qua một chút, trên cơ bản đều là một số vật liệu cấp bậc Tiên Khí trung phẩm, đưa tay quét qua, thu toàn bộ vào trong túi, sau đó, cả đám người lần nữa hướng lên.

Tình huống tầng thứ tư, tương đối mà nói thì tốt một chút, rất nhiều tiên vật thượng phẩm, rực rỡ muôn màu.

Đủ loại đều có, tán loạn bốn phía.

Diệp Tuy Phong căn cứ phẩm chất tốt đẹp thịt muối cũng là thịt, quét sạch toàn bộ chúng nó.

Tầng thứ năm thì gần như là hoàn chỉnh, ngoại trừ ngẫu nhiên gặp mấy vết nứt hư không thì cũng không có tổn thương gì lớn.

Đó là bởi vì, Vạn Linh Tiên Phủ đã bố trí rất nhiều thủ đoạn để bảo vệ nơi này.

Vật liệu trưng bày bên trong, tất cả đều là tiên vật cực phẩm, mấu chốt nhất là, trong đó có nhiều hơn một nửa đều mang pháp tắc ba động tiên đạo mãnh liệt.

- Ha ha, Tiểu Hắc có lộc ăn rồi.

Diệp Tuy Phong cười cười, sau đó thu sạch chúng nó.

Sau đó, hắn leo lên tầng thứ sáu.

Tầng này, đã hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng trong cả căn phòng chỉ có chút ít mười mấy vật liệu.

Nhưng mỗi một món đều tản ra khí cơ cực kỳ đáng sợ, phẩm cấp của bọn chúng đã vượt qua phạm trù Tiên Khí cực phẩm.

Trước đó, vị Tiên Đế kia của Tiên Phủ Cửu Đế lấy ra cựa kiếm màu đen, thật ra cũng một món vượt qua Tiên Khí cực phẩm.

Nhưng nếu so sánh với vật liệu trong này thì cũng chỉ là tiểu vu gặp đại vu.

Tùy tiện lấy ra một cái, chỉ sợ cũng sẽ gây nên gợn sóng không nhỏ trong Tiên giới.

Diệp Tùy Phong thu sạch toàn bộ, vươn người đứng dậy, đi tới tầng thứ bảy của Trân Bảo lâu, đây cũng là tầng cuối cùng.

Nơi này vẫn như cũ là một gian phòng nhỏ nhỏ, vách tường được luyện thành từ hàng rào thể giới, cực kỳ kiên cố.

Ở trong phòng này chỉ trưng bày hai món đồ.

Một cái lò màu đỏ sậm, còn có một chiếc bình ngọc tinh xảo, trên đó có cắm một cành liễu tinh tế.

Cái lò này tản ra khí tức tối nghĩa khó hiểu, còn ần ần để lộ ra một loại khí tức tà ác.

Diệp Tùy Phong thử đưa thân thức vào, lập tức tin tức liên quan tới lò ra hiện ra trong đầu của hắn.

Đạo Cổ Phần Lô: Có thể dung nạp toàn bộ những thứ hữu hình hoặc vô hình trong thể giới, lấy về pháp tắc tiên đạo căn bản, hóa thành Đạo Cổ Nguyên Đan, có thể uẩn dưỡng vạn vật trên thể giới, bao gồm bản thân thể giới.

Nhìn đến đây, Diệp Tùy Phong rốt cuộc hiểu rõ, Vạn Linh Tiên Phủ bồi dưỡng thể giới như thế nào.

Thì ra người ta có thứ đồ tốt này.

So sánh với người ta, thứ mà Tiểu Hắc ăn, dùng ăn uống khổ cực để hình dung cũng chưa đủ.

Diệp Tùy Phong chặc chặc cảm thán, sau đó tương cất Đạo Cổ Phần Lô vào người.

Sau này, hắn cũng không cần phải ép Tiểu Hắc ăn kiếm, trường thương, hay tiên giáp đã từng được người mặc nữa.

- Tiểu gia hỏa được cải thiện thức ăn rồi.

Sau đó, Diệp Tùy Phong vừa nhìn về phía cái bình ngọc kia.

Tin tức của nó cũng hiện ra trong đầu hắn.

Tạo Hóa Ngọc Bình: Có thể sinh ra Hỗn Động Ngọc Tương, vấy giữa thiên địa, vạn vật đều có linh tính, có thể giúp nó

đánh vỡ gông cùm xiềng xích của sinh mệnh, xâm nhập vào một thế giới hoàn toàn mới.

Diệp Tuy Phong vươn tay, hút Tào Hóa Ngọc Bình qua.

Bên trong có một loại tương dịch trong suốt đang chậm rãi ba động.

Khí tức sinh mệnh mênh mông đập vào mặt, làm cho người ta thần thanh khí爽.

Diệp Tuy Phong rất nhanh phân biệt ra được, loại ngọc tương này là một loại chí bảo vô thượng, đặc biệt là đối với tu sĩ đột phá, có chỗ tốt vô cùng vô tận.

Chắc trước đó mấy người Liễu Như Niên cảm nhận được thời cơ thành Đế, chính là thứ này.

Đại khái tính toán, nếu muốn để bọn hắn đột phá Tiên Đế, mỗi người chỉ cần ba giọt Hỗn Động Ngọc Tương là được rồi.

Mà trong chiếc bình này, trải qua mấy triệu năm tích lũy đã tồn tại mấy ngàn giọt Hỗn Động Ngọc Tương.

- Giống như, mình có thể tạo ra một nhóm Tiên Đế...

.....

Trong di tích Vạn Linh Tiên Phủ, trước mặt Trân Bảo lâu.

Ba người Liễu Như Niên, đứng chung một chỗ, khẩn trương chờ đợi Diệp Tuy Phong trở về.

Bọn hắn trong lần đầu tiên tìm kiếm di tích đã thông qua thủ đoạn đặc biệt, cảm nhận được một loại thần vật tồn tại trong Trân Bảo lâu.

Mà loại thần vật đó, rất có thể là máu chốt giúp bọn hắn đột phá Tiên Đế.

Nếu thật sự thuận lợi trở thành Tiên Đế, như vậy ở trong đại kiếp sau này, bọn hắn sẽ có càng nhiều cơ hội nắm giữ vận mệnh của mình.

Trước khi Diệp Tuy Phong tiến vào di tích đã từng nói, nếu như quả thật tìm được loại vật này, có thể đưa cho bọn họ.

Nhưng trong lòng của mấy người vẫn còn có chút lo lắng bất an.

Lỡ như loại thần vật này có quan hệ quá lớn, ngay cả Diệp Tuy Phong cũng không cách nào coi nhẹ, như vậy bọn hắn sao có thể cưỡng ép cướp được?

Bây giờ, chỉ có thể chờ mong, hy vọng Diệp Tuy Phong không thềm để ý loại thần vật kia.

Mà Văn Xương Tiên Đế ở một bên, thì lại là đáng vẻ khoan thai.

Diệp Tuy Phong phát tay đã áp chế toàn bộ bốn vị Tiên Đế của Tiên Phủ Cửu Đế.

Loại cường đại đến mức nghịch thiên này làm cho hắn tràn đầy hi vọng đối với tương lai.

Lần này ôm đùi thật quá chuẩn!

Hiện tại, tâm trạng của hắn vô cùng tốt.

Thậm chí còn có tâm tư nhàn nhã nói chuyện phiếm với đầu bếp của Diệp gia.

- Cốc tiên tử, người nói Diệp đại nhân của chúng ta yêu thích loại tiên nữ xoa bóp nào...?

Đúng lúc này, bóng người Diệp Tuy Phong từ trong Trân Bảo lâu từ từ bay ra.

Mấy người Liễu Như Niên nhất thời khần trương lên, một bộ dáng cực kỳ chờ mong, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Diệp Tuy Phong nhìn bộ dáng xoắn xuýt của bọn hắn, không nhịn được cười nói:

- Được rồi, có đồ tốt.

Nói xong, hắn lấy ra ba cái bình ngọc nhỏ, trong mỗi một bình nhỏ đó đều chứa năm giọt Hỗn Động Ngọc Tương.

Thật ra đối với bọn hắn thì ba giọt là đủ rồi, nếu như vận khí tốt, còn dùng không hết.

Mỗi người năm giọt, cũng coi là lời cảm ơn của hắn.

Chương 330: Đưa Ra Lựa Chọn

Dù sao, nếu không có ba người bọn hắn, thì mình đã không tìm được nơi này.

Mấy người mang vẻ mặt kích động, cẩn thận từng li từng tí mở bình ngọc ra, lập tức, một khí tức sinh mệnh nồng đậm đập vào mặt.

Khí tức đó bao lấy vô số Tạo Hóa Chi Khí, chỉ mới ngửi một cái đã làm cho bản thân cảm giác đạo gông cùm xiềng xích trước giờ trói chặt mình lại có dấu hiệu buông lỏng!

Bọn hắn vội vàng cất kỹ bình ngọc, đại sự như thế, nhất định phải tìm một nơi đầy đủ an toàn, chuẩn bị đầy đủ tinh khí thần của mình rồi mới có thể chậm rãi mưu toan.

- Đa tạ Diệp đại nhân!

Liễu Như Niên cúi đầu thật sâu, hai người khác cũng như thế.

Bọn hắn hiểu rõ, nếu như không có Diệp Tùy Phong, chỉ sợ chí bảo như thế đã rơi vào trong tay Tiên Phủ Cửu Đế.

Cho dù không có Tiên Phủ Cửu Đế, chỉ bằng vào bọn hắn thì còn không biết phải hao phí thời gian bao nhiêu năm mới có thể lấy ra được khỏi Trân Bảo lâu.

Lần tạo hóa này, tương đương nói là Diệp Tùy Phong tặng cho bọn hắn.

- Đừng khách khí với ta.

Diệp Tùy Phong không quan trọng khoát tay áo, thị thị phi phi, trong lòng của hắn, đương nhiên có cân đo đong đếm.

Phàm là người nhìn được, hắn đều sẽ không làm khó.

Một bên, Văn Xương Tiên Đế cũng cảm nhận được lực lượng tạo hóa kia, nước bọt đều sắp chảy ra.

Nếu lúc ấy mình cũng có chí bảo như thế, chỉ sợ đã trở thành Tiên Đế từ rất sớm, đến ngày hôm nay, sợ là đã bước lên đỉnh cao nhất của Tiên giới.

Chỉ tiếc, hắn không có cơ hội này.

- Đồ vật, các người đã cầm tới.

Diệp Tuy Phong tiếp tục nói:

- Tiếp theo, ta muốn đi nơi trung tâm nhất một chuyến.

- Các người muốn đi vào cùng ta, hay rời đi thì đều tùy các người.

Mấy người Liễu Như Niên nghe thấy câu nói này, lập tức tỉnh táo lại.

Trong lòng bọn họ hiểu rõ, đây là lúc nên đưa ra lựa chọn.

Nếu rời khỏi thì sẽ được tự do, trở lại thời gian tiêu dao trước kia của mình.

Thế nhưng, đại kiếp sắp đến, còn có thời gian tiêu diêu tự tại sao?

Nhưng nếu như đi cùng Diệp Tuy Phong thì bọn hắn nhất định phải tỏ thái độ mới được, nếu không, người ta dựa vào cái gì phải dẫn theo mấy người vương vãi bọn hắn.

Mấy người bắt đầu suy tư.

Diệp Tuy Phong im lặng chờ đợi, cho bọn hắn đầy đủ thời gian suy nghĩ.

Sau một hồi lâu, Liễu Như Niên dẫn đầu tiến lên, đi đến trước mặt Diệp Tuy Phong, cúi đầu thật sâu.

- Diệp đại nhân, kỳ ngộ lần này là ngài ban cho ta.

- Nếu như ngài không chê, từ nay về sau, ta nguyện ý mãi đi theo bên cạnh ngài!

Liễu Như Niên nghiêm túc nói.

Diệp Tuy Phong khẽ gật đầu, hắn cũng không chê loại tùy tùng này, một Tiên Đế tương lai vẫn có chút tác dụng.

- Có thể.

Liễu Như Niên lập tức mừng rỡ, lần nữa khom người cúi đầu.

Hề Lam và Hiên Viên Vô Sinh thấy vậy thì liếc nhìn nhau, cũng đi lên phía trước.

- Diệp tiên bối.

Hề Lam nói:

- Hai người chúng ta cùng khác với Liễu huynh, cũng không phải là một thân một mình, mà mỗi người chúng ta đều có thể lực của riêng mình.

- Người thân của chúng ta đều ở trong đó, ràng buộc này không thể nào nói từ bỏ là từ bỏ.

- Nếu như ngài không thêm để ý chuyện này thì chúng ta cũng vô cùng nguyện ý, từ giờ trở thành tùy tùng dưới trướng ngài.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

Tùy tùng chính ra là một chuyện rất nghiêm túc.

Nếu như tâm không đồng nhất, vậy còn không bằng không cần.

Hai người Hề Lam nói ra vấn đề của mình, điểm này vẫn rất hợp khẩu vị của Diệp Tỳ Phong.

- Ta chỉ cần trung thành.

Diệp Tỳ Phong từ tốn nói.

Hề Lam và Hiên Viên Vô Sinh nghe vậy thì trên mặt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Bọn hắn cúi đầu thật sâu.

- Đa tạ Diệp đại nhân.

Đến tận đây, ba vị Chuẩn Đế, Tiên Đế tương lai đã triệt để đầu nhập vào dưới trướng Diệp Tỳ Phong.

Bao gồm Văn Xương Tiên Đế và Thần Võ Tiên Đế ở trong, hiện tại dưới trướng Diệp Tỳ Phong đã có năm vị Tiên Đế.

Chỉ bằng mấy người này, cho dù đặt ở chỗ nào của Tiên giới cũng là một lực lượng cường đại không thể coi thường.

- Đi, vậy cùng đi thôi.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong vươn người đứng dậy, bay về vị trí trung tâm nhất của di tích.

Mấy người Liễu Như Niên nhìn nhau cười một tiếng, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một loại cảm xúc thoải mái nào đó.

Sau đó, cùng bay theo Diệp Tỳ Phong tới đằng trước.

Sau một lát, mấy người đã đi tới trung tâm của di tích.

Nơi này đã hỗn loạn đến không còn hình dáng, khắp nơi đều là vết nứt hư không sâu không thấy đáy, vô số pháp tắc vụn vụn cùng nhau, khí tức hỗn độn trôi nổi khắp nơi.

Hơi không cẩn thận, cho dù là Tiên Đế thì cũng sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Diệp Tỳ Phong đứng ở trong hư không, nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, giờ khắc này, hắn đã xác định suy đoán trước kia của mình.

Loạn tượng trong di tích đúng thật là cảnh tượng của một thế giới va chạm với Tiên giới.

Bởi vì, hắn đã tìm được một loại pháp tắc thiên đạo khác không thuộc về Tiên giới, nhưng lại cực kỳ cường đại từ trong pháp tắc hỗn loạn.

Hai loại pháp tắc này đan xen vào nhau, thủy hỏa bất dung.

Có thể cũng bởi vì loại nguyên nhân này nên mới xảy ra một trận nổ lớn hủy thiên diệt địa.

Cũng chính vụ nổ này mới làm cho thế giới bị hủy hoại, ngay cả Vạn Linh Tiên Phủ cực kỳ cường đại cũng hóa thành phế tích, chôn vùi trong dòng sông lịch sử vô tận.

Diệp Tỳ Phong khẽ thở dài.

Cuối cùng chuyện tấn thăng thế giới tồn tại loại vấn đề kinh khủng gì?

- Đại nhân, chúng ta đã phát hiện bùn đất ở đây.

Liễu Như Niên, chỉ vào một chỗ hư không hỗn độn, nói.

Diệp Tỳ Phong nhìn sang, ánh mắt của hắn trực tiếp nhìn xuyên qua hỗn độn, nhìn thấy cảnh tượng sau đó.

Nơi đó là một phương thế giới nho nhỏ, một mảnh hoang vu.

Mà ở vị trí trung tâm của thế giới đó có một ngọn núi lớn màu vàng đứng sừng sững.

Cả ngọn núi lớn đều được tạo thành từ bùn đất.

.....

Phía sau hỗn độn lại có một ngọn núi cao trăm thước tạo thành từ bùn đất.

Thô sơ giản lược, có lẽ tồn lượng cũng có mấy trăm vạn tấn trở lên!

Diệp Tuyền Phong im lặng suy nghĩ.

Hắn rất muốn đánh thức Tiểu Hắc, để nó nhìn ngọn núi tạo thành từ bùn đất này, sau đó quan sát tâm tình của nó một chút, cũng không biết nó sẽ vui sướng, hay sụp đổ.

Chương 331: Vạn Linh Thổ Nhưõng

- Diệp đại nhân, nơi đó nhìn như rất gần, chỉ có điều ở giữa có khí hỗn độn nên thực tế cách xa nhau, với lại khắp nơi đều là vết nứt hư không, cực kỳ nguy hiểm.

Liễu Như Niên nghiêm túc, nói:

- Lần trước, bùn đất chúng ta lấy được chỉ là mấy khối nhỏ trôi nổi trong hư không, bị chúng ta dẫn dắt ra tới.

- Muốn đi vào nơi đó, nhất định phải cực kỳ cẩn thận mới được.

Diệp Tuyền Phong ồ một tiếng.

- Trước vào xem một chút đi.

Nói xong, hắn đánh ra một vết thần quang, bảo vệ mấy người sau lưng.

Sau đó mang theo bọn hắn, trực tiếp đâm đầu vào hỗn độn trước mặt.

Động tác này dọa hai chân mấy người Liễu Như Niên như nhũn ra, biểu lộ trên mặt cực kỳ đặc sắc, thì ra vừa rồi mình nhắc nhở như vậy, hoàn toàn không có chút tác dụng gì?

Hắn rất muốn nhắc nhở Diệp Tuy Phong lần nữa, đây chính là khí tức hỗn độn, ngay cả Tiên Đế cũng phải sợ hãi!

Nhưng tiếp đó, hắn đã không còn lời nào để nói.

Bởi vì hắn tận mắt thấy, có một đám khí tức hỗn độn vừa bay tới gần Diệp Tuy Phong đã bị hắn một cước đạp bay ra ngoài, đụng vào trong hỗn độn phía xa, âm vang nổ tung.

Không ngờ lại nổ một lối đi.

Loại thao tác này làm Liễu Như Niên chỉ biết thán cảm thán trong lòng.

- Đại nhân, ngài thật sự là thần nhân!

Diệp Tuy Phong cũng không để ý tới những người khác nghĩ gì, tình huống tương tự thực sự quá nhiều, hắn đã sớm lười giải thích.

Theo con đường vừa đánh ra trong hỗn độn, Diệp Tuy Phong mang theo mấy người, trong nháy mắt đã đi vào trong tiểu thế giới này.

Sau khi đi vào, hắn thành linh phát hiện.

Nơi đây, đã không có bất kỳ quan hệ gì Tiên giới, là một Tiên giới chân chính.

Giống như về tới Vân Tiêu giới, nếu không phải xung quanh có vết nứt hư không thì căn bản sẽ không cách nào cảm ứng được Tiên giới tồn tại.

Diệp Tuy Phong hiểu rõ, nơi này chính là thế giới đã giáng lâm đến Tiên giới kia.

Mà chính nó đã xảy ra va chạm với Tiên giới, từ đó hủy diệt một thế lực cường đại như Vạn Linh Tiên Phủ.

Mà bản thân nó cũng theo đó vỡ nát, chỉ để lại một tác vuông này, một mảnh hoang vu, không có chút sinh cơ nào.

Chỉ để lại một ngọn núi tạo thành từ bùn đất, tọa lạc nơi đây.

Diệp Tuy Phong khẽ thở dài, mang theo mấy người rơi xuống dưới chân ngọn núi bùn đất.

Bỗng nhiên, Văn Xương Tiên Đế ở bên cạnh hô to một tiếng

- Ông trời của ta, chẳng lẽ đây là...?

Diệp Tuy Phong quay đầu, chỉ thấy hấn trùng mắt lớn hạt châu, bộ dáng cả người kịch chấn.

- Người biết sao?

Diệp Tuy Phong tò mò hỏi, có lẽ lão gia hỏa sống mấy trăm ngàn năm này sẽ thật sự là biết chút ít vật liệu bí ẩn.

Văn Xương Tiên Đế cau mày, xích lại gần núi bùn đất, cẩn thận nhìn một chút.

Sau đó trầm giọng nói:

- Loại khí tức và trạng thái này, hình như là... Túc Nhưỡng!

Diệp Tuy Phong nhếch mi.

Túc Nhưỡng, còn được gọi là Vạn Linh Thổ Nhưỡng.

Đó là một loại chí bảo vô thượng cấp bậc Tuyên Cổ.

Lúc ấy, sau khi khu trừ pháp tắc có trên bùn đất thì thu được một chút hạt bụi không rõ là gì, thật ra cũng đã đoán được kết quả này.

Chỉ có điều, núi bùn đất trước mặt này rõ ràng không phải Túc Nhưỡng.

Hoặc nói, nó vẫn kém một chút.

Diệp Tuy Phong chưa từng nhìn thấy Túc Nhưỡng chân chính, nhưng từ trong cổ tịch biết được, loại vật trời sinh đó không ngừng sinh sôi, trong đó chứa pháp tắc hoàn chỉnh, là một loại bảo vật tạo hóa.

Mà mặc dù bùn đất này cũng có rất nhiều sinh cơ, có rất nhiều đặc thù của Túc Nhưỡng, nhưng nó như cũ hơi có vẻ không đủ.

Cho dù trên nó không có pháp tắc hỗn loạn, nhưng cũng không có cách nào so sánh với Túc Nhưỡng.

Xem ra, chắc là nó đang tiến hóa thành Túc Nhưỡng, đáng tiếc khi đến một bước cuối cùng thì lại thất bại.

Mà một bước cuối cùng này chắc là khi nó đi vào Tiên giới.

Diệp Tỳ Phong không nhìn được cảm thán.

Trước kia, thế giới này nhất định là cực kỳ cường thịnh, chỉ tiếc vẫn ngã xuống ở một bước cuối cùng.

Không thể đạt đến bước cuối cùng khi tấn thăng thế giới, không ngờ lại xuất hiện loại bảo vật tọa hóa như Túc Nhưỡng, mà còn làm cho hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Khó trách, Tiên Đế của Tiên Phủ Cửu Đế lại nói, trong tấn thăng thế giới có ẩn giấu đi bí mật trở thành phía trên Tiên Đế.

Nếu ngay cả Túc Nhưỡng cũng có thể xuất hiện, vậy trở thành phía trên Tiên Đế thật đúng là có thể xảy ra.

- Đây không phải Túc Nhưỡng, với lại cũng không có tác dụng gì quá lớn.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu nói.

Pháp tắc trên bùn đất quá hỗn loạn, đã thay đổi bản chất của mình nên không cách nào bị tu sĩ lợi dụng.

Chỉ sợ, cũng chỉ có Tiểu Hắc, vì tình huống đặc biệt nên mới có thể chuyển hóa thành thứ mình cần.

Sau khi hiểu được bản chất của bùn đất, Diệp Tỳ Phong đi dạo một vòng quanh núi bùn đất.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện một thứ kỳ quái ở một phía khác của núi bùn đất.

Diệp Tỳ Phong bay lên, chỉ nhìn thấy, ở đỉnh cao nhất của núi bùn đất có một sào huyết kỳ quái.

Sào huyết đều được tạo thành từ bùn đất, nhưng hiển nhiên đã bị người nào đó cải tạo qua, phía trên tản ra đạo vận tường hòa.

Mà loại đạo vận kia cũng không phải là sinh linh chuẩn bị.

- Sào huyết dùng để nuôi dưỡng Thiên Đạo.

Diệp Tỳ Phong rất nhanh đã thấy rõ bản chất của nó, trong lòng không khỏi sợ hãi thán phục.

Cái sào huyết này lại chuyên chuẩn bị cho Thiên Đạo.

Nếu đặt Linh Tinh Thiên Đạo vào trong sào huyết này thì tốc độ tiến hóa của nó sẽ tăng lên đến một trình độ phi thường kinh khủng.

Vạn Linh Tiên Triều, thậm chí ngay cả loại vật này cũng có thể làm ra được, quả thực làm người ta kinh ngạc.

Khó trách, bọn hắn có thể đi đến một bước cuối cùng trên con đường tấn thăng thế giới.

Diệp Tuy Phong thử thúc giục trận pháp phía trên đó, phát hiện trận pháp vẫn còn hoàn chỉnh, còn có thể tiến hành sử dụng.

- Thật sự là tiện nghi cho người.

Diệp Tuy Phong bĩu môi, ôm Tiểu Hắc từ trong thế giới tùy thân ra.

Nó cuộn tròn lại, vẫn đang ngủ say.

Cái sào huyết này, vừa hay thích hợp cho Tiểu Hắc sử dụng, chỉ có điều phải sửa chữa lại trận pháp ở đây một chút, như vậy mới có thể phù hợp hơn với bản thân Tiểu Hắc.

Chương 332: Không Trốn Được Vận Mệnh Bề Quan

- Lại là trận pháp.

Diệp Tuy Phong không khỏi có chút đau đầu, trận pháp trong sào huyết con cao cấp hơn di vật của Thần Triều Mục Tiên mấy lần.

Muốn phân tích toàn bộ, dựa vào tiêu chuẩn trận đạo bây giờ của hắn, chỉ sợ chỉ ít cũng phải tốn thời gian mấy chục năm.

Trong lòng Diệp Tuy Phong bất đắc dĩ, luôn cảm giác giống như có người nào đó, trốn trong bóng tối nhằm vào hắn, khiến hắn cực kỳ chán ghét.

Nhưng cũng may, trên đường tới đây, hắn đã thu mua rất nhiều điển tịch trận pháp cao cấp.

Sau khi hiểu rõ toàn bộ lại đến phân tích trận pháp trong sào huyết, chắc sẽ rất dễ dàng.

Sau khi Diệp Tỳ Phong suy tư trong chốc lát, mới bay xuống đất.

- Có chuyện nói cho các ngươi biết.

Diệp Tỳ Phong nói.

Mấy người Liễu Như Niên lập tức ngưng thần nghe, đây chính là nhiệm vụ lần đầu tiên sau khi bọn hắn chính thức đi theo Diệp Tỳ Phong.

- Ta chuẩn bị ở trong đây một đoạn thời gian.

Diệp Tỳ Phong nhìn quanh mấy người, sau đó khóa chặt ánh mắt trên người Văn Xương Tiên Đế:

- Văn Xương, ngươi đi ra ngoài một chuyến, tiếp tục thu mua di vật của Thần Triều Mục Tiên, còn có điển tịch trận đạo, bí thuật công pháp, vân vân...

- Có bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, nếu như cần thiết thì cứ dùng Thần Thạch thu mua.

Văn Xương Tiên Đế nghiêm túc nhẹ gật đầu.

Sau đó, Diệp Tỳ Phong mới nhìn về phía ba người Liễu Như Niên:

- Ba người các ngươi quá yếu, ra ngoài ta không quá yên tâm, trước hết ở đây đột phá cảnh giới Tiên Đế đi.

Vẻ mặt mấy người xấu hổ, từ khi đi vào Tiên Tôn, thẳng đến Chuẩn Đế, còn chưa có ai dám nói mình yếu, nhưng bọn hắn vẫn cung kính đồng ý.

- Tiểu Lan.

Diệp Tỳ Phong nhìn về phía Cốc U Lan:

- Ngươi cũng ở nơi đây yên tĩnh tu luyện một đoạn thời gian đi, cần tài nguyên gì thì cứ tùy tiện dùng, ta cũng sẽ chỉ điểm ngươi.

Đương nhiên cũng không thể qua loa đãi ngộ cho đâu búp.

Với lại tu vi Địa Tiên của Cốc U Lan đúng là cần phải đề cao một chút.

- Vâng, lão gia.

Cốc U Lan cười ngọt ngào.

Hắn sắp xếp xong xuôi chuyện cho mấy người, rồi để bọn hắn tự đi làm việc.

Hắn chuẩn bị ở đây cố gắng bù lại thiếu thốn phương diện trận đạo của mình.

Chí ít phải phân tích ra toàn bộ trận pháp trong sào huyệt Thiên Đạo, sau đó có thể bố trí bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu.

Còn có mấy chục ngàn di vật Thần Triều, cũng cần phải mở ra toàn bộ, xem thử trong này tốt cùng che giấu cái gì.

Sau đó, còn phải ném toà bộ núi bùn đất này vào trong Đạo Cổ Phần Lô, luyện thành Đạo Cổ Nguyên Đan.

Đừng nói bản thân Tiểu Hắc, thật ra Diệp Tỳ Phong cũng không nguyện ý cả ngày ép nó gặm bùn đất, món đồ kia thật không thể ăn.

Sau khi hắn sắp xếp xong mọi chuyện, thở ra một hơi thật dài.

Tiếp đó, hắn vừa làm việc vừa chờ đợi Tiểu Hắc thức tỉnh.

Sau đó, hắn nhìn xem thế giới tân thăng thành Tiên giới đến cùng sẽ xảy ra thay đổi như thế nào.

.....

Trong di tích Vạn Linh Tiên Phủ, Diệp Tỳ Phong bắt đầu bề quan ở trong mảnh vỡ thế giới.

Hắn chuẩn bị ở đây, học tập trận pháp Đại Đạo, thuận tiện đem luyện núi bùn đất thành Đạo Cổ Nguyên Đan, chuẩn bị đầy đủ đồ ăn cho Tiểu Hắc.

Đương nhiên, còn có mấy chục ngàn di vật Thần Triều, trận pháp trên sào huyệt Thiên Đạo cũng phải phá giải.

Quá trình này, tính sơ qua cũng phải tốn thời gian mấy năm.

Chuyện này khiến trong lòng Diệp Tùy Phong khó chịu, sau khi mình đi vào Tiên giới vẫn không thể trốn được vận mệnh bé quan.

Sau khi kết thúc chuyện lần này, hắn nhất định phải nhàn nhã đi chơi một đoạn thời gian cho thoải mái mới được.

Chắc đến lúc đó, những tiểu tử ở Vân Tiêu giới cũng đã phi thăng lên tới.

Nhưng Diệp Tùy Phong nghĩ đến, mình yên lặng một đoạn thời gian cũng tốt, bởi vì một khi ra ở ngoài, khẳng định sẽ lại trong lúc lơ đãng, làm nổi lên sóng gió, từ đó đảo loạn đại thế Tiên giới.

Hiện tại, hắn rất muốn im lặng ngồi nhìn, nhìn xem trận họa kiếp này rốt cuộc là như thế nào.

Phía sau nó, đến tột cùng là người phương nào đang quấy phá.

Sau khi nghĩ thông suốt, Diệp Tùy Phong bắt đầu tĩnh hạ tâm thần, nghiên cứu trận pháp Đại Đạo.

Chỉ có điều, hắn vẫn không nghĩ tới là, thế giới bên ngoài vẫn nhắc lên gọn sóng vì hắn.

Bốn vị Tiên Đế gần như dùng hết toàn lực đối chiến với Diệp Tùy Phong.

Mặc dù từ kết quả nhìn lại, hai bên cũng không có tổn thương gì lớn, nhưng đây chính là chiến đấu cấp bậc Tiên Đế!

Toàn bộ Tiên giới, có thể mấy chục năm cũng sẽ không xảy ra loại chiến đấu này, huống chi là một trận chiến toàn lực của bốn vị Tiên Đế.

Trận chiến đấu này, Đại Đạo cộng hưởng, Tiên Đạo oanh minh.

Ba động mãnh liệt từ Đông Hoang bay lên, quét ra bốn phương tám hướng, một đường xông ra khỏi đại vực Thái Cấn, ngay cả mấy đại vực xung quanh cũng có thể cảm nhận được.

Đặc biệt là những tồn tại cường đại đang bé quan càng đột nhiên mở to mắt, lộ ra vẻ kinh hãi.

- Đại chiến trình độ như thế, chắc là có lão đạo hữu cổ xưa nào ra tay?

Có người sợ hãi thán phục.

- Đã bao lâu rồi chưa từng xảy ra chiến đấu như thế, xem ra, đại kiếp của Tiên giới đã bắt đầu.

Có người chau mày, trong lòng ngưng trọng.

Cũng có người không kìm nén được tâm tư của mình, tự mình chạy đến Đông Hoang của đại vực Thái Cấn.

Mặt đất không ngừng rung chuyển, gió lớn khuynh đảo, sông lớn ngăn nước, ngay cả hư không cũng còn đang hơi chấn động.

Có thể hiểu được tình hình chiến đấu lúc đó kịch liệt và kinh khủng dường nào.

- Đại kiếp đã lên, các vị tự giải quyết cho tốt!

Có người vừa dứt câu đã lập tức biến mất ở trong hư không.

Đám người hiểu rõ, hẳn chắc chắn là chạy về nhà chuẩn bị.

Sắc mặt mọi người đều trở nên nghiêm túc, dù ai cũng không cách nào xác định, mình có thể bình yên sống sót ở trong đại kiếp hay không.

Cũng có vài người muốn biết rõ ràng, đến cùng là phương thế lực nào vừa tiến hành một trận quyết đấu sinh tử ở đây, chỉ tiếc là không thể dò xét được bất kỳ phong thanh nào.

Còn về hai bên giao chiến, Diệp Tùy Phong đang bế quan, mà người của Tiên Phủ Cửu Đế đương nhiên sẽ không đi khắp nơi tuyên dương chuyện mình bị đánh bại.

Bọn hắn hạ lệnh cấm để lộ chuyện này ra ngoài với người phía dưới, nếu có người dám can đảm làm lộ chuyện này thì sẽ không chỉ đơn giản là tử vong thôi đâu.

Cho nên, không ai có thể tra ra cái gì.

Chương 333: Đại Kiếp Bắt Đầu

Đại chiến thần bí xảy ra ở Đông Hoang trong thời gian rất ngắn đã truyền khắp toàn bộ Tiên giới.

Mà luận điệu đại kiếp đã tới cũng được đại năng các phương tán thành.

Trong lúc nhất thời, tu sĩ Tiên giới, lòng người bàng hoàng.

Giá cả các loại tài nguyên tu luyện tăng vọt, rất nhiều cửa hàng trong Hư Giới chỉ cần đăng lên bán thì sẽ rất nhanh bị mọi người quét sạch sành sanh.

Gần như tất cả mọi người đều đang điên cuồng trữ hàng, vì khi tai kiếp tiến đến, tương đối mà nói, tiên thạch là thứ vô dụng nhất.

Tiên thạch đúng có thể dùng để hấp thu, từ đó tăng cường tu vi, nhưng loại tốc độ này quá chậm.

Chỉ có biến nó thành tài nguyên thì mới dễ sử dụng hơn, mới có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất.

Mà trong khi lòng người đang mẫn cảm thì hỗn loạn là chuyện không thể tránh được.

Nơi này là một miệng núi lửa tự nhiên.

Trong dung nham có thể hình thành một loại vật liệu gọi là đá Dung Hỏa, đó là một loại thiên tài địa bảo có thể dùng cho tu luyện, lại có thể làm vật liệu trận pháp, lại có thể làm vật liệu luyện khí.

Lúc bình thường cũng là một loại mặt hàng bán cực kỳ chạy.

Mà tại hiện, ngay lúc này, có ít người đã điên cuồng.

Ở ngoài miệng núi lửa, hai phe tu sĩ đang giao chiến kịch liệt.

Ở dưới chân bọn hắn, khắp nơi đều là tu sĩ chết đi, mặt đất loang lổ vết máu, vô cùng thê thảm.

Trong miệng núi lửa càng có không biết bao nhiêu thi thể bị địa hỏa đốt cháy thành tro tàn.

- Chết cho ta!

Một nam tử nhìn lên tương đối trẻ tuổi, tu vi Tiên Vương, tay cầm trường kiếm chém giết ở nơi giao chiến kịch liệt nhất, cả

người hấn đẫm máu.

Mà đối thủ của hấn là một vị nữ tử vẻ mặt lạnh lùng, nàng cầm một lưỡi đao hình tròn, ngoài ra, trên người nàng còn có hai thanh Trảm Tiên Đao hình trăng khuyết, đối mặt với thế công của nam tử nhưng mặt nàng vẫn không chút sợ hãi.

Hai người đại khai đại hợp, điên cuồng tiên công, trên cơ thể mỗi người đều hiện đầy vết thương.

Nhưng bọn hấn vẫn thắng tiên không lùi, bởi vì phía sau bọn hấn là môn nhân, còn có tộc nhân của mình.

Thế nhưng, người thắng mãi mãi chỉ có một.

Cuối cùng, nam tử kia bắt lấy một cơ hội, trường kiếm hoành không, một kiếm trực tiếp xuyên qua cơ thể nàng, nhưng không đâm trúng vào ngực nữ tử.

Khí thể mạnh mẽ trong nháy mắt phá vỡ ngũ tạng lục phủ của nữ tử thành mảnh nhỏ.

Nhưng đúng vào lúc này, một thanh Trảm Tiên Đao hình trăng khuyết bỗng nhiên xuất hiện từ trong hư không, chém về phía cổ của nam tử.

Nam tử kinh hãi, muốn tránh né, nhưng lúc này, vị nữ tử kia mượn dùng trường kiếm xuyên qua cơ thể mình, một mực khóa chặt hấn lại.

Đao quang chợt lóe lên.

Đầu của nam tử, mang theo vẻ mặt không cam lòng phóng lên trời.

Sự sống của hấn trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi đã bị Trảm Tiên Loan Đao phá hủy toàn bộ.

Nữ tử chậm rãi đáp xuống đất, nhưng lại đứng không vững, lão đảo một cái, quỳ một chân trên đất.

Nàng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nàng trắng bệch, mặc dù giết chết đối thủ, nhưng một kiếm này cũng tạo thành thương thế cực kỳ nghiêm trọng cho nàng.

Chỉ sợ, cần tu dưỡng mười năm mới có thể khôi phục lại.

Nhưng chỉ cần có thể cướp được miệng núi lửa này thì toàn bộ đều đáng giá.

Nữ tử chậm rãi rút ra trường kiếm ra khỏi cơ thể mình, đau đớn vô tận nhưng nàng vẫn cắn răng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cuối cùng, nàng rút toàn bộ thành trường kiếm ra, vung tay ném qua một bên.

Nữ tử đứng dậy, lúc này, đối phương đã rấn mất đầu, đánh bại những người còn lại chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Nàng ngấm nhìn bốn phía, nhưng lại đột nhiên sững sốt.

Một chiếc chiến thuyền to lớn xuất hiện ở trên bầu trời.

Hai âm thanh từ phía trên chiến thuyền chậm rãi truyền xuống.

- Miệng núi lửa à? Thứ này có chút tác dụng.

- Vậy thu lấy đi.

- Phía dưới có hai thế lực đang giao chiến, chặc chặc, chết không ít người.

- Mỗi ngày đều sẽ có người chết.

- Ha ha, như vậy, vậy ta giết chết toàn bộ bọn hăn đi.

Nói xong, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, bao phủ tất cả tu sĩ phía dưới vào trong đó.

Ánh mắt của nữ tử tuyệt vọng, bởi vì đối phương, ít nhất là đại tu Tiên Tôn trở lên!

Bàn tay lớn rơi xuống, toàn bộ mọi thứ xung quanh miệng núi lửa trở nên tĩnh lặng.

Người trên chiến thuyền thi triển Tiên Thuật vô thượng, nhỏ tận gốc miệng núi lửa.

Sau đó, nhẹ lướt đi.

Chỉ để lại thi thể khắp nơi trên đất và mặt đất thủng trăm ngàn lỗ.

Cảnh tượng tương tự không ngừng diễn ra ở các nơi trên Tiên giới.

Giữa người và người âm mưu, tàn nhẫn, giết chóc, mạnh được yếu thua, lúc đương đầu với đại kiếp được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

.....

Sau khi tin tức đại kiếp đã tới truyền ra, trong thời gian thật ngắn, từng đại vực Tiên giới, rơi vào một trận hỗn loạn.

Mọi người vì một chút xíu tài nguyên, ra tay đánh nhau, tông môn, gia tộc đếm không hết, trong vòng một đêm máu chảy thành sông, truyền thừa đoạn tuyệt.

Lòng người bàng hoàng.

Nhưng loại này hỗn loạn tạm thời chỉ xảy ra trong thế lực từ Tiên Tôn trở xuống.

Về phần đại thế lực chân chính, còn có tiên phủ cường đại, tạm thời còn đang quan sát.

Bởi vì bọn hắn biết, quét sạch hạo kiếp Tiên giới, nhất định không phải là loại tiểu đả tiểu nháo này, với lại chắc chắn sẽ không kết thúc trong thời gian ngắn.

Bọn hắn phải làm chuẩn bị lâu dài cho tốt.

Nhưng, bọn hắn tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi.

Hợp tung liên hoành, âm thầm giao dịch, các loại liên minh với thủ đoạn, cũng dần dần bắt đầu xảy ra trong các đại thế lực.

Đây là một trận tranh đấu tạm thời còn chưa đổ máu.

Nhưng dưới các loại giao dịch với âm mưu, có người đã bỏ qua vận mệnh nhất định của mình.

Với lại, chính hắn còn không biết như Thần Võ Tiên Đế.

Ở biên cảnh Nam Hoang, Thái Khôn đại vực,.

Nơi này, là khu rừng u ám rậm rạp.

Ở nơi trung tâm nhất khu rừng, là một cây đại thụ khổng lồ che trời, thân cây của nó rộng mười mét, đã sống không biết bao nhiêu năm.

Mà trên đỉnh cao nhất của đại thụ, thân cây của nó bị người ta mạnh mẽ chặt đứt, tạo thành một quảng trường rộng lớn.

Chương 334: Đàm Phán Nơi Biên Hoang

Trên quảng trường có một đám người đang ngồi đối diện nhau.

Một bên là sáu nhân loại, một vị lão giả trong đó chính là lão bằng hữu của Thần Võ Tiên Đế, Hư Dương Tiên Đế.

Mà năm người khác cũng là Tiên Đế tiếng tăm lừng lẫy cường đại ở phía Nam đại vực Thái Khôn.

Những Tiên Đế này đều có một điểm giống nhau.

Đó chính là cương vực Tiên Phủ của bọn hắn ở chỗ tiếp giáp với Nam Hoang.

Mà ngồi ở đối diện bọn hắn, không ngờ lại cũng không phải nhân loại.

Trung tâm nhất là một con Hắc Long dữ tợn, lân phiến trên người nó như Cửu Thiên Huyền, lóe ra tia sáng lạnh lạnh, lãnh ý bức người.

Bên trái nó là một con sư tử toàn thân cháy lên hỏa diễm, lông tóc tràn đầy, còn có một con Giao Long mang theo huyết sắc, khí tức cực kỳ tà ác.

Bên phải Hắc Long, nhìn qua lại có chút kỳ hoa.

Vị thứ nhất bên tay phải là một nữ tử dáng người uyển chuyển, nàng trời sinh mị hoặc, làn da căng mịn, dáng người nóng bỏng, nếu không phải đối diện đều là những lão cổ đồng thì sợ rằng đã chảy máu mũi tại chỗ.

Nhưng, nàng cũng không phải nhân tộc.

Ở sau lưng nàng có chín cái đuôi màu trắng, ung dung phiêu đảng, đó tượng trưng cho sự cường đại của nàng.

Mà vị thứ hai bên tay phải là một gia hỏa kỳ quái thân người đầu báo, nàng mặc trang phục màu tím quý khí, áo choàng màu hoàng kim, lại phối hợp với màu hoàng kim trên đầu báo.

Cả người trên dưới, chỉ có thể dùng một từ để hình dung.

Chúc mừng phát tài!

Năm yêu thú cường đại, đối mặt với sáu Tiên Đế của nhân loại lại không chút e sợ.

Bởi vì chúng nó đều là đại yêu thân hùng cứ Nam Hoang, cũng được tu sĩ nhân loại xưng là Yêu Đế.

- Long Thần, chắc ngươi cũng cảm nhận được trận đại chiến ở biên hoang đại vực Thái Cấn chứ?

Hư Dương Tiên Địa, mở miệng nói trước tiên.

Đôi mắt Hắc Long giống như minh châu nhìn chăm chăm lên Hư Dương trước mặt, râu rồng chậm rãi phiêu động.

- Đúng là như thế, đại kiếp đã tới.

m thanh của Hắc Long trầm thấp mà hữu lực, khi đang nói chuyện làm không gian oanh minh.

Hư Dương Tiên Đế cười một nói:

- Ta biết, các ngươi vẫn luôn muốn đánh vào Tiên giới của nhân loại, hiện tại họa kiếp đã tới, khẳng định càng thêm khó mà kiềm chế.

- Bản tọa thật sự rất hiếu kỳ, vì sao các ngươi chấp nhất nơi này như vậy?

Hắc Long nhẹ nhàng hừ một tiếng.

- Tiên giới của nhân loại?

- Từ lúc nào Tiên giới đã thuộc về nhân loại các ngươi vậy?

Hư Dương Tiên Đế ung dung nói:

- Ta chỉ đang nói ra sự thật, hiện tại trong tiên giới, trừ nhân loại ra thì Yêu Linh nhất tộc các ngươi, hoặc là hộ viện trong nhà, hoặc mặc kệ bị người ta khinh thường.

- Dưới tình huống như vậy, chẳng lẽ ngươi muốn nói, Tiên giới cũng thuộc về Yêu Linh nhất tộc sao?

Hư Dương nói chuyện rất bình thản, nhưng ý tứ trong lời nói lại cực kỳ trào phúng.

Mấy vị Yêu Đế đối diện lập tức bắt đầu nổi giận.

- Người muốn chết sao?

Sư tử Hỏa Diễm giận giữ thốt ra, yêu hỏa trên người nổi lên hừng hực.

Nhưng mấy người Hư Dương cũng không thèm để ý, thực lực của hai bên không chênh lệch quá nhiều, cho dù động thủ thì bọn hắn cũng sẽ không e ngại.

Vói lại, hai bên đang đàm phán nên chắc chắn sẽ không tùy tiện đánh nhau.

Quả nhiên, Hắc Long ra hiệu sư tử Hỏa Diễm an tâm chớ vội, sau đó hừ lạnh một tiếng, nói:

- Người đừng quên, Yêu Linh nhất tộc đã từng rất huy hoàng.

- Cho dù ở thời đại Thần Triều Mục Tiên cường đại, Yêu Linh và nhân loại đều phân chia Tiên giới.

- Nếu không phải Thần Tổ ẩn lui, Thánh Tổ không rõ tung tích thì bây giờ, người ở biên hoang này chính là nhân loại các người!

Hư Dương cười ha ha.

- Vậy ta chỉ có thể nói một tiếng đáng tiếc, từ sau khi Thần Triều Mục Tiên sụp đổ, Thần Thú và Thánh Thú đã không biết tung tích.

- Cũng không biết là đang sợ cái gì?!

Vừa nói hết câu này, mấy vị Tiên Đế khác cũng bắt đầu cười khẽ.

Hảo hán không nhắc tới chuyện năm đó, hiện tại Yêu Linh nhất tộc cũng không cách nào địch nổi nhân loại.

Năm vị Yêu Đế càng thêm tức giận, Hỏa Diễm Sư Tử nhìn bộ dáng đã sắp chịu hết nổi, ngay cả Hắc Long cũng râu tóc phát phới, rõ ràng là tức giận.

- Thần Tôn của nhân loại, chúng ta tới đây không phải để bị các người vũ nhục!

m thanh của Hắc Long to lớn, làm cho người ta sợ hãi.

Hư Dương Tiên Đế cười nói:

- Ta chỉ nói sự thật mà thôi, người không thích nghe thì ta cũng không nhắc lại.

Hắn ý cười đầy mặt, mới bắt đầu nói chuyện đã có thể thu được một chút ưu thế, vậy sẽ có rất nhiều chỗ tốt đối với kế hoạch tiếp theo của mình.

Hiện tại, bọn hắn đã đè ép đám Hắc Long một đầu.

- Vậy chúng ta sẽ vào thẳng vấn đề chính, nói về chuyện đại kiếp Tiên giới sắp đến.

Hư Dương nói:

- Như ta vừa nói, Yêu Linh nhất tộc các người chắc chắn phải đi ra khỏi biên hoang, muốn xâm lấn mười vực của Tiên giới.

- Mà cửa thứ nhất các người phải qua, chính là chúng ta.

Hắc Long thấp giọng nói:

- Thì tính sao?

Hư Dương cười nói:

- Chẳng lẽ người không cảm thấy, khi đại kiếp vừa bắt đầu mà đã tổn binh hao tướng là một chuyện rất không lý trí sao?

Hắc Long yên lặng một hồi, ung dung nói:

- Các người đang sợ sao?

Hư Dương lập tức nhíu mày:

- Sao chúng ta lại sợ người?

- Không lẽ người cho rằng, các người có đầy đủ năng lực phá hủy Tiên Phủ của chúng ta? sao

Hắc Long chợt cười to, Long khí màu đen nhánh bay loạn bốn phía:

- Ha ha, người chính là sợ, nếu không thì vì sao lại chủ động tới tìm ta hòa đàm?

- Hoặc, người chỉ tới đây để phơi nắng?

Hắc Long cất tiếng cười to, nó bắt lấy điểm này, giúp phe mình tìm về một chút quyền nói chuyện cho phe mình.

Gương mặt Hư Dương âm trầm, lạnh lùng nói:

- Hắc Long, kìm chế mình một chút.
- Chúng ta đương nhiên sẽ không e sợ các người, chỉ là không muốn mới bắt đầu đại kiếp hao tổn quá nhiều...
- Tĩnh lại đi.

Hắc Long trực tiếp ngắt lời hắn, nói:

- Đây chính là chỗ khác biệt giữa Yêu Linh nhất tộc và nhân loại các người.

Chương 335: Vật Hi Sinh

- Nhân loại các người luôn nghĩ đến mình, chuyện gì cũng lấy mình làm trung tâm, đặt lợi ích bản thân cao hơn tất cả những thứ khác, xem tính mạng của mình còn nặng hơn trời.
- Ta đúng là rất khó đánh bại các người, nhưng cho dù ta chết đi, thì sau lưng ta vẫn còn có hàng tỷ đại quân Yêu Linh.
- Các người, chống lại nổi sao?

Hắc Long nói một phen làm cho vẻ mặt mấy người Hư Dương trở nên âm trầm.

Đúng vậy, nó nói chính là bệnh chung của nhân loại, đối mặt với sự sống và cái chết, đại đa số mọi người sẽ ích kỷ.

Mà Yêu Linh nhất tộc là một chính thể cường đại và đoàn kết, bọn chúng căn bản không quan tâm tính mạng của mình.

Đàm phán nhất thời lâm vào cục diện bế tắc.

.....

Ở phía trên cự mộc.

Sáu vị Tiên Đế lấy Hư Dương làm đại biểu giằng co với năm vị Yêu Đế lấy Hắc Long làm đại biểu.

Tương xứng, không ai nhường ai.

Bầu không khí ngưng trọng, ngay cả không khí xung quanh cũng giống như bắt đầu ngưng trệ.

- Hắc Long, xem ra ngươi thật muốn chiến đấu với chúng ta.

Hư Dương trầm giọng nói.

Hắc Long cười nhẹ một tiếng:

- Đây không phải vấn đề ta có muốn hay không, mục tiêu của Yêu Linh nhất tộc đã định, trong tương lai, chúng ta nhất định phải đoạt lại mọi thứ đã từng thuộc về chúng ta.

- Dùng lời của nhân loại các ngươi mà nói, cái gì như? Kẻ thắng làm vua.

Hư Dương tròn mắt:

- Ngươi thật sự đã nghĩ kỹ rồi chứ?

- Thì thế nào?

Hắc Long tới gần co.

Bỗng nhiên, sư tử Hỏa Diễm bên cạnh dùng một trảo đập lên sàn gỗ trước mặt, hỏa diễm cực nóng lập tức đốt sàn gỗ ra một lỗ thủng cực lớn.

- Nói hồi lâu, không phải là muốn đánh sao, không bằng dứt khoát chiến luôn đi, cùng lắm thì chết thôi!

Tóc mai của nó dựng thẳng lên trời, nổi giận đùng đùng.

Lần này nó tỏ thái độ, hiển nhiên, Yêu Linh nhất tộc đã ôm quyết tâm quyết tử.

Chuyện này đối với mấy người Hư Dương cũng không phải một tin tức tốt.

Bởi vì vị trí của bọn hắn quá gần đây, một khi Yêu Linh tấn công đến thì bọn hắn sẽ là người phải đứng mũi chịu sào.

Xem ra, chỉ có thể lui lại một bước, sử dụng kế hoạch thứ hai.

- Ha ha, Yêu Linh nhất tộc quả thật kiên cường như trong truyền thuyết.

Hư Dương Tiên Đế bỗng nhiên cười nói.

Hắc Long hơi sững sờ, nghĩ thâm gia hỏa này, vừa rồi còn không nói tiếng người, sao bây giờ lại bỗng nhiên ngọt như mật mía vậy?

- Người đến cùng muốn làm gì?

Hắc Long hỏi.

Hư Dương vuốt sợi râu dưới cằm, nói:

- Nếu ta đã mời chư vị đến đây thì đương nhiên là có chuyện muốn thương lượng hợp tác.

- Trước mắt mặc dù đang trong hỗn loạn, nhưng cũng có biện pháp có thể để cho tổn thất của hai bên chúng ta đều giảm xuống đến mức thấp nhất, Long Thần có nguyện ý nghe ta nói không?

Hắc Long yên lặng, thái độ của đối phương biến đổi quá nhanh làm cho nó có chút không mò ra suy nghĩ của Hư Dương.

Chỉ có điều, mặc dù bọn chúng không sợ chết, nhưng cũng không phải người ngu, nếu thật sự là chuyện có ích với mình thì đương nhiên sẽ không từ chối.

Nếu không thì nó cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

- Nói nghe một chút.

Hắc Long nói.

Hư Dương nhẹ gật đầu, chậm rãi nói:

- Từ tình huống trước mắt mà xem, Yêu Linh nhất tộc tiến vào mười vực của Tiên giới đã là đại thế đã định.

- Chỉ có điều, đối mặt với các thế lực của nhân loại, các người chắc chắn phải trả giá bằng máu, chúng ta đứng mũi chịu sào cũng sẽ phải gánh chịu tổn thương rất lớn.

- Nhưng ta có một biện pháp rất tốt có thể giúp cho hai bên chúng ta vừa không tổn thất quá nhiều, còn có thể để các người tiến vào mười vực của Tiên giới.

Hư Dương nói:

- Chúng ta sẽ mở ra một cửa vào trong địa bàn của mình, cung cấp cho người, đến lúc đó, các người sẽ có thể dễ dàng đi vào.

- Như thế nào?

Nghe thấy Hư Dương nói như vậy, Hắc Long không khỏi cười lạnh thành tiếng.

- Thần Tôn của nhân tộc, ngươi thật sự tưởng rằng chúng ta ngốc sao?
- Muốn đào một hố, chờ chúng ta sau khi nhảy vào, lại tới vậy kìa?
- Hừ, trừ phi các ngươi có thể nhường ra cho ta địa bàn của một Tiên Phủ.

Trên mặt Hư Dương Tiên Đế lộ ra nụ cười.

- Không sai, chúng ta thực sự dự định nhường ra một Tiên Phủ.

Hắc Long lập tức sững sờ.

Tiên phủ không chỉ đơn giản là địa bàn.

Nó là toàn bộ tâm huyết của một vị Tiên Đế, địa vực đó cùng một nhịp thở với bản thân Tiên Đế.

Có thể nói, Tiên Phủ chính là một bộ phận trên cơ thể Tiên Đế, chiến đấu trong Tiên Phủ của mình sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Cho nên lúc Tiên Đế xảy ra đại chiến, có người tình nguyện tử thủ cũng không nguyện ý từ bỏ Tiên Phủ của mình.

Không ngờ Hư Dương Tiên Đế lại nhường ra Tiên Phủ?

- Ngươi không nói đùa chứ, có ai nguyện ý từ bỏ Tiên Phủ của mình?

Hắc Long nói.

Hư Dương cười nói:

- Hẳn đương nhiên sẽ không tự nguyện đưa cho ngươi.
- Chỉ có điều, khi ngươi tiến đánh hắn, mấy người chúng ta đều sẽ không ra tay, thậm chí...
- Còn có thể ra tay trợ giúp các ngươi đánh bại hắn.

Hắc Long lần nữa yên lặng.

Hư Dương nói ra phương pháp này, có chút hàm nghĩa mượn đao giết người.

Chỉ có điều, đối với Yêu Linh nhất tộc thì cũng không đáng kể, giết ai cũng là giết.

Nếu chỉ đánh một Tiên Đế thì thật là một chuyện rất chuyện không tệ, khẳng định sẽ dễ dàng hơn so với bọn hắn liên hợp lại nhiều.

- Các ngươi dự định từ bỏ Tiên Phủ nào?

Hắc Long hỏi.

- Tiên phủ Thần Võ.

Hư Dương nói:

- Ở nơi đó, chỉ có Tiên Đế mới tấn thăng một vạn năm trước mà thôi, đối với các ngươi thì chắc chắn sẽ không tạo thành uy hiếp gì, tùy tiện có thể đánh bại.

Hắc Long suy tư trong chốc lát.

- Ta cần kế hoạch hợp tác kỹ càng.

Nó động tâm, nếu thật sự có thể thuận lợi đột nhập vào trong mười vực thì bản thân hắn cũng sẽ lưu lại một ấn tượng tốt với Yêu Tổ.

Hư Dương nhẹ gật đầu:

- Đã chuẩn bị xong.

Sau đó, hắn cong ngón tay búng ra, một quả ngọc phù rơi vào trong tay Hắc Long.

Hắc Long mở ra, bắt đầu nhìn kỹ.

Sau một hồi lâu, nó dừng một chút móng vuốt:

- Có thể.

Hư Dương Tiên Đế cười.

- Như vậy, cầu chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.

Chương 336: Thế Lực Các Phương Bắt Đầu Hành Động

Một lần giao dịch với dị tộc, dưới tình huống thần không biết quỷ không hay đã đạt thành.

Mà Thần Võ Tiên Đế lại trở thành vật phẩm giao dịch lần này.

Tiếp đó, hai bên lại trao đổi một chút vấn đề chi tiết, sau đó ai về nhà nấy.

- Không ngờ vẫn phải dùng đến loại kế hoạch thứ hai này.

Trở về trên đường, một vị Tiên Đế tóc trắng lắc đầu nói.

- Trong dự liệu mà thôi.

Hư Dương nói:

- Đại kiếp vào đầu, mặc dù không có tin tức xác thực, nhưng các thế lực cổ xưa đều đang đồn, chỉ có ở mười vực của Tiên giới thì mới có cơ hội sống tiếp.

- Loại tình huống này, Yêu Linh tộc khẳng định sẽ được ăn cả ngã về không, cho nên, chúng ta chỉ có thể lựa chọn hi sinh một người.

Tiên Đế tóc trắng nhẹ gật đầu, bỗng nhiên cười nói:

- Đáng tiếc cho vị tiểu bằng hữu kia của ngươi.

Hư Dương không trả lời, làm cũng đã làm, không có gì đáng nói.

- Mặc dù đã đạt thành hợp tác những chúng ta cũng không thể phớt lờ, một khi tìm được cơ hội thì vẫn nên cầm xuống toàn bộ Yêu Linh tộc, như vậy thì mới tốt hơn.

Mấy người vừa thương lượng vừa đi xa.

Mà một phương hướng khác, mấy vị Yêu Đế Hắc Long cũng đang nói chuyện với nhau.

- Đại ca, ngươi sẽ không thật sự tin những nhân loại kia chứ, nhân loại đều rất xảo trá!

Sư tử Hỏa Diễm quát.

- Đừng lớn tiếng như vậy, ta nghe thấy.

Hắc Long lắc đầu nói:

- Ta đương nhiên sẽ không tin tưởng bọn hắc, chỉ có điều đám bọn hắc đã lấy ra một miếng thịt như vậy, tự nhiên không thể không nhìn.

- Đợi sau khi tiêu diệt Tiên phủ Thần Võ, chúng ta xâm nhập được vào đại vực Thái Khôn, đến lúc đó, mấy người bọn hắc có thể chạy sao?

Sư tử Hỏa Diễm sững sờ, sau đó cười ha ha.

- Đại ca, vẫn là ngươi quá đen tối!

Vẻ mặt Hắc Long càng đen hơn, nói:

- Đi, rời đi thôi!

Sau đó, mấy vị Yêu Đế bay về chỗ sâu phía Nam.

Hai bên đạt thành hợp tác, đều mang tâm tư khác nhau của mỗi người đi xa.

.....

Di tích Tiên Phủ Vạn Linh, trong mảnh vỡ thế giới.

Trải qua nửa năm cố gắng, Diệp Tùy Phong rốt cục đã dung hội quán thông toàn bộ điển tịch trận đạo.

Với lại, hắc còn dành thời gian học các đạo pháp khác một lần.

Hiện tại, hắc đã đạt đến tiêu chuẩn Tiên Đế trận đạo, Tiên Đế đan đạo, Tiên Đế khí đạo, Tiên Đế huyền thuật, Tiên Đế nguyên rửa, vân vân...

Dù sao trên cơ bản là nhân tài toàn năng.

- Ai.

Diệp Tùy Phong thở ra một hơi thật dài.

Minh ưu tú như vậy, người khác phải sống sao?

Thật sự là rất phiền nha.

.....

Cuối cùng, Diệp Tuy Phong đã bù đắp được tri thức về trận đạo của mình, hấn thoáng giãn ra gân cốt, chuẩn bị phá giải sào huyết Thiên Đạo.

Lúc này, Văn Xương Tiên Đế trở về.

Đoạn thời gian gần đây, mấy người khác đều đang tu luyện, chỉ có Văn Xương là thường xuyên ra vào di tích, chuẩn bị vật tư hằng ngày cho mọi người, còn có thu mua Tiên Pháp và di vật Thần Triều.

- Đại nhân, ngài xuất quan rồi sao?

Văn Xương nhìn thấy Diệp Tuy Phong, vẻ mặt kinh ngạc.

Nửa năm trước, Diệp Tuy Phong nói là muốn bế quan lĩnh hội đại đạo trận pháp.

Chẳng lẽ, hấn đã hoàn toàn tìm hiểu rồi sao?

Đây chính là Đại Đạo phức tạp nhất, với lại hấn nhớ kỹ rất rõ ràng, trước sau, tổng cộng thu mua hơn mười ngàn cuốn điển tịch về trận đạo không giống nhau.

Chỉ nhìn một lần cũng phải tốn hao thời gian rất dài mới được.

Nửa năm đã lĩnh hội toàn bộ?

Văn Xương Tiên Đế lắc đầu.

Không thể nào, tuyệt đối không thể!

Diệp Tuy Phong cũng không chú ý tới vẻ mặt của Văn Xương, cười hỏi:

- Gần đây có chuyện gì xảy ra không?

Văn Xương ồ một tiếng, trả lời:

- Giá của tài nguyên tu luyện và tiên pháp điển tịch đều tăng lên nhiều lần, với lại người bán ra di vật đã càng ngày càng ít.

Diệp Tuy Phong gật đầu, dù sao số lượng di vật cũng có hạn, qua điển cuồng ban đầu, hiện tại ít đi cũng là chuyện đương nhiên.

- Tiếp tục đi, có thể thu thì thu, vật tư cũng mua sắm như thường lệ, tăng giá không quan trọng.

Diệp Tỳ Phong nói.

Văn Xương Tiên Đế đồng ý.

Thật ra hắn rất muốn hỏi một câu, ngài đến cùng có bao nhiêu tiên thạch?

Bởi vì gần đây hắn điên cuồng dùng tiền, không tính Thần Thạch, chỉ dùng tiên thạch để tính thì tên của hắn đã vọt tới mười vị trí đầu của toàn bộ đại vực Thái Càn.

Làm cho mấy vị bằng hữu của hắn liên tục gửi lời tới ân cần thăm hỏi.

Mà Diệp Tỳ Phong thì ngay cả con mắt cũng không nháy mắt một cái.

Đơn giản... Ta có chút quá phận.

Văn Xương Tiên Đế suy nghĩ thật lâu, một lát sau, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nói:

- Đúng rồi, đại nhân, gần đây bên ngoài... Có chút náo nhiệt.

- Ồ? Thế nào?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Vẻ mặt Văn Xương có chút xấu hổ:

- Trận chiến đấu giữa ngài và Tiên Phủ Cửu Đế lần trước giống như tạo ra một chút hiệu ứng, hiện tại, tất cả mọi người đều tưởng là đại kiếp đã tới rồi.

- Cái gì?

Diệp Tỳ Phong lập tức sững sờ.

Chuyện gì vậy? Bởi vì cuộc chiến đấu kia mà đã kết luận đại kiếp đến, có phải hơi qua loa hay không?

Sau đó, Văn Xương Tiên Đế nói rõ nguyên nhân từ đầu đến cuối của chuyện này cho hắn hắn.

Diệp Tỳ Phong yên lặng.

Đại kiếp là chính ta?

Hắn theo bản năng cảm thấy có chút hoang đường, nếu như một trận chiến đấu giữa giữa các Tiên Đế đã có thể dẫn phát đại kiếp của Tiên giới thì Tiên giới đã sớm không tồn tại.

Chắc chắn họa kiếp chân chính còn chưa chính thức bắt đầu, mà chính hắn chỉ là một cơn gió mang theo độ ẩm trước khi bão tố đến mà thôi.

- Ừ, ta biết rồi.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ xem có nên làm sáng tỏ chuyện này hay không, dù sao hỗn loạn trước mắt đúng là bởi vì hắn gây nên.

Nhưng sau khi ngẫm lại, hắn vẫn từ bỏ ý nghĩ này.

Dù sao đó cũng không phải là hắn cố ý, càng nhiều hơn chính là những người khác tung tin đồn thất thiệt.

Với lại, chuyện này đã phát triển nửa năm, không phải một câu nói của hắn là có thể dừng lại.

- Thật ra từ tình hình trước mắt, trên cơ bản đều là một chút thế lực nhỏ tranh đấu với nhau, chỉ có một vài Tiên Phủ làm chút thủ đoạn nhỏ trong bóng tối.

Văn Xương Tiên Đế nói:

- Chỉ có điều, hình như Yêu Linh tộc ở Hoang Vực ngoài mười vực của Tiên giới đã không kìm nén được.

- Rất nhiều biên cảnh đều xuất hiện tai họa yêu thú mức độ khác nhau, tổn thất không nhỏ.

Chương 337: Sao Diệp Đại Nhân Lại Để Ý Một Trấn Nhỏ Như Thế!?

Diệp Tùy Phong khẽ nhíu mày.

Nếu như hắn không nhớ lầm, chỗ đảo Phi Tiên của Vân Tiêu giới chính là ở gần Nam Hoang.

Thành Phi Tiên càng được xưng là thành đứng đầu Nam Hoang.

Nếu quả thật có yêu thú quấy phá thì sợ rằng sẽ ảnh hưởng đối với người của trấn Vân Tiêu, còn có tộc nhân có thể phi thăng lên Tiên giới.

- Ở Nam Hoang của đại vực Thái Khôn có từng xuất hiện tình huống tương tự hay không?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Văn Xương Tiên Đế lắc đầu:

- Nơi đó cách đại vực Thái Cấn quá xa, ta không thể nắm được thông tin chi tiết.

- Nếu như ngài muốn biết, bây giờ ta sẽ ra ngoài hỏi thăm một chút.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Nhưng sau đó, hắn lại gọi Văn Xương lại.

- Như vậy đi, hiện tại số lượng tiên pháp cũng đã không sai biệt lắm, số lượng di vật Thần Triều ở bên ngoài cũng càng ngày càng ít, người tạm thời trước tích lũy lấy.

- Sau đó, người đi đại vực Thái Khôn một chuyến, đến một nơi tên là Tiên phủ Thần Võ.

- Ở phía Nam của Tiên Phủ có một tòa thành Phi Tiên, nơi đó giáp giới với Nam Hoang.

- Trong thành Phi Tiên, có một nơi tên là trấn Vân Tiêu, người đi xem một chút, nếu có khó khăn thì ra tay trợ giúp.

Người mạnh nhất trấn Vân Tiêu chính là trấn chủ Đồ Chính, cũng tu vi cũng chỉ là Đại La Kim Tiên mà thôi.

Nếu như thủy triều ma thú mãnh liệt tới thật thì sẽ không có chút khả năng chống cự.

Đề Văn Xương Tiên Đế qua đó, ít nhất có thể đảm bảo an toàn cho tính mạng của bọn hắn.

Diệp Tỳ Phong suy nghĩ, lại nói:

- Nếu bên kia không có vấn đề gì thì người lại đi tìm Tiên Đế của nơi đó, cũng chính là Thần Võ Tiên Đế.

- Hắn đang giúp ta điều tra một việc, người cũng đi xem một chút, nếu có gì cần trợ giúp thì tận lực phối hợp với hắn.

Nói xong, Diệp Tuy Phong lấy ra một ngàn tỷ tiên thạch, ném cho Văn Xương Tiên Đế.

- Những tiên thạch này người cầm đi, công với một ngàn tỷ mà hơn nửa năm trước đưa cho người, cũng đủ dùng rồi.

- Nên xài thì xài, nhìn thấy đồ tốt thì mua, đừng làm phiền đến ta.

Diệp Tuy Phong vẫn rất thích tên tiểu tử Thần Võ Tiên Đế này.

Tiểu tử này làm việc tận tâm tận lực, Diệp Tuy Phong đương nhiên sẽ không bạc đãi hắn.

Văn Xương vội vàng chụp được túi trữ vật, nhìn tiên thạch sáng loáng trong đó, đầu óc choáng váng.

Nếu như hắn nhớ không lầm, người đứng đầu bảng thần hào của Hư Giới cũng chỉ hơn một ngàn triệu tiên thạch mà thôi.

Mà bây giờ, trong không gian trữ vật của hắn, có lại gần 2000 tỉ...

Chuyện này quả thực, không cách nào dùng lời nói để diễn tả tâm tình của hắn lúc này.

Ngài đến cùng có bao nhiêu tiền!

Tinh thần Văn Xương Tiên Đế trở nên hoảng hốt.

Diệp Tuy Phong đứng ở bên cạnh ngọn núi bùn đất, đang nghĩ có nên gửi một tin tức cho Thần Võ Tiên Đế, xem tình huống gần đây thế nào hay không.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn vẫn từ bỏ.

Thần kinh của tiểu tử này quá mất cảm, với lại có chút sợ mình.

Mỗi lần hai bên trò chuyện hắn đều cảm thấy mình giống như quỷ đòi mạng.

Cho nên vẫn không tăng thêm phiền não cho hắn thì tốt hơn.

Diệp Tuy Phong hít một hơi thật dài, vươn người đứng dậy, đi tới bên cạnh sào huyết Thiên Đạo.

Tiểu Hắc cuộn thành một đoàn, đang nằm ngáy o o ở trong đó, chỉ sợ bị ai đó bắt trộm đi bán cũng không biết.

Chỉ có điều, Diệp Tuy Phong có thể nhìn thấy, thân thể Tiểu Hắc đang nhanh chóng xảy ra thay đổi.

Đó là một loại thăng hoa, chắc chắn không bao lâu nữa thì nó sẽ có thể tiến thêm một bước.

Thế giới Vân Tiêu cũng sẽ nhờ đó mà đi vào hàng ngũ Thiên Tiên giới.

- Ai, phải xây phòng cho hài tử.

Diệp Tuy Phong ngồi xuống, bắt đầu nghiêm túc phân tích đường vân trên trận pháp sào huyết Thiên Đạo, sau khi làm xong việc này thì hẳn sẽ làm cho Tiểu Hắc một căn phòng khác thật thoải mái.

...

Ở Đông Hoang.

Văn Xương Tiên Đế bay ra khỏi cửa vào bí cảnh.

Lúc này, đầu hắn vẫn còn đang ông ông, hơn nghìn tỷ tiên thạch, lực trùng kích thật sự quá mạnh.

Sau một hồi lâu, hắn mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

- Tiên phủ Thần Võ, thành Phi Tiên, trấn Vân Tiêu,

Văn Xương trầm ngâm nói:

- Sao Diệp đại nhân lại để ý một trấn nhỏ như thế, chẳng lẽ, nơi đó có tiểu tình nhân ngài ấy bao nuôi sao?

- Được rồi, vẫn là đi nhanh thôi.

- Hiện tại, các nơi của Tiên giới đều đã xuất hiện thú triều, nếu trấn Vân Tiêu thật xảy ra vấn đề...

- Ta rút cuộc đã trải nghiệm được cảm giác của người có nhiều tiền!

.....

Đại vực Thái Khôn, biên hoang phía Nam.

- Tiểu Nhiên, chạy mau!

Hai tu sĩ, một nam một nữ đang nhanh chóng chạy trốn trong vùng núi hoang dã.

Bọn hấn là tu sĩ bình thường, ngay cả tu vi Tiên Nhân cũng chưa đạt tới, không cách nào phi hành, chỉ có thể chạy trên mặt đất gập ghềnh.

Nữ tử tên là Tiểu Nhiên rất rõ ràng đã bị thương, hơi theo không kịp tốc độ của nam tử phía trước.

Mà sau lưng bọn hấn đang có mười mấy con Mèo Yêu màu đen, hình thể còn lớn hơn con báo bình thường, tốc độ cực nhanh.

Trong mắt bọn chúng hiện ra ánh sáng màu xanh lục, gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Nhiên chạy chậm phía sau.

Rất nhanh, một con mèo yêu đã đuổi theo, nhào về phía Tiểu Nhiên, móng vuốt sắc bén lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, cái miệng tràn đầy huyết tinh đã tới gần cổ của Tiểu Nhiên.

- Phanh!

Một thanh trường đao, chém lên trên móng vuốt của Miêu yêu, máu tươi bắn tung tóe, đánh lui nó.

Nam tử vẫn quay đầu lại, hấn vội vàng đỡ Tiểu Nhiên dậy, tiếp tục chạy về phía trước, nhưng tốc độ của hấn hiển nhiên đã chậm hơn rất nhiều.

- Vương sư huynh, chính chạy trước đi, nếu như vậy, cả hai chúng ta đều sẽ không ai chạy thoát được!

Vẻ mặt Tiểu Nhiên tái nhợt, lớn tiếng nói.

- Im miệng!

Vương sư huynh quát lạnh một tiếng.

- Chạy thêm chút nữa chúng ta sẽ tới thành Phi Tiên, nơi đó có đại nhân Tiên Vương tọa trấn, vô cùng an toàn!

- Chúng ta chỉ còn lại người, cho dù như thế nào, ta cũng sẽ không bỏ lại người!

Vẻ mặt hấn kiên nghị, bộc phát ra tiềm năng lớn nhất, chạy vọt về phía trước.

Nhưng tốc độ của Mèo Yêu thật sự quá nhanh.

Chương 338: Nam Hoang Đại Loạn

Một một lát sau, lại có mấy con to con lớn vượt qua bọn hấn, ngăn chặn ở phía trước mặt.

Sau lưng, mười mấy con Mèo Yêu cũng theo sát phía sau.

Hai người bọn hấn đã bị bao vây.

Vương sư huynh thả Tiểu Nhiên xuống, hai người dựa lưng vào nhau, cầm một đao một kiếm trong tay, ngưng thần đề phòng.

Nhưng thật ra, trong lòng bọn hấn hiểu rõ, hôm nay, bọn hấn sẽ tuyệt đối không cách nào chạy thoát.

- Tiểu Nhiên, thật xin lỗi.

Ánh mắt của Vương sư huynh buông xuống, hấn vẫn không thể nào vệ được tính mạng của hai người.

- Vương sư huynh, đừng nói như vậy.

Vẻ mặt Tiểu Nhiên càng thêm tái nhợt, lại chậm rãi lộ ra một nụ cười thoải mái.

- Nếu có kiếp sau, ta nguyện ý vĩnh viễn bồi ở bên cạnh ngươi.

Bọn hấn tựa lưng vào nhau, mặc dù không nhìn thấy mặt của đối phương, lại có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim của nhau.

Có người mình yêu nhất ở bên cạnh.

Chết có gì đáng sợ!

Vương sư huynh bỗng nhiên cất tiếng cười to:

- Tới đi, bọn súc sinh chết tiệt các ngươi!

- Cho dù lão tử chết cũng phải kéo theo mấy đệm lưng!

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng.

Mà cùng lúc đó, mấy con mèo kêu to một tiếng, bỗng nhiên nhào tới.

Hai tu sĩ lập tức loạn chiến với mười mấy yêu thú.

Máu tươi bắn ra khắp nơi, căn bản không phân rõ đến cùng là người hay thú.

Hai người Vương sư huynh và Tiểu Nhiên phối hợp ăn ý, không ngờ lại thật giết vài con Miêu yêu.

Chỉ có điều, trên người của bọn hắn cũng đã có thể rất nhiều vết thương, máu tươi càng điên cuồng chảy ra.

Theo thời gian trôi qua, thắng lợi đã dần dần nghiêng về một phía.

Tiểu Nhiên lần nữa bị yêu thú đánh trúng, ngã trên mặt đất, mà Vương sư huynh trong lúc tâm thần đại loạn cũng bị đánh trúng liên tục mấy lần, nghiêng ngã xuống đất.

Lúc này, hắn đã không còn chút sức nào, chỉ có thể giãy dụa cầm tay Tiểu Nhiên.

Bọn hắn nhìn nhau cười một tiếng, thản nhiên đối mặt với sinh tử.

Xung quanh, mấy con Mèo Yêu còn sống liếm môi, từng bước một lại gần.

- Đùng!

Bỗng nhiên, số đạo lôi đình màu vàng từ trên trời giáng xuống, trong chớp mắt đã rơi vào trên người mỗi một con yêu thú.

Lôi đình đó quá cường đại, trong nháy mắt đã đánh ngã tất cả Mèo Yêu xuống đất, bốc lên khói xanh, biến thành từng thi thể.

Một bóng người từ trên bầu trời, chậm rãi rơi xuống.

- Tiên... Tiên nhân?

Vương sư huỳnh trùng tròng mắt, cảm xúc phức tạp lập tức xông lên đầu, nghiêng đầu một cái, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

- Ai.

Người kia rơi trên mặt đất, nhìn gương mặt lại rất trẻ.

Nếu như Diệp Tùy Phong ở nơi này thì nhất định sẽ nhận ra, chính là người mà tiếp dẫn đã mình lúc đó, Giang Niệm.

Giang Niệm nhìn hai tu sĩ nằm sấp trên mặt đất, nhưng hai tay vẫn nắm thật chặt, trong lòng âm thầm cảm thán.

Người, thật là một loại sinh vật phức tạp.

Yêu thú xâm lấn đã trôi qua hơn mấy tháng, hẳn nhìn thấy quá nhiều tình người ấm lạnh ở ngoài thành Phi Tiên.

Thời khắc sinh tử, có người bội bạc, có người tham sống sợ chết, còn có người trở mặt thành thù.

Nhưng cũng có người, hy sinh vì nghĩa, có người kiên cường bất khuất, có người thề sống chết mà chiến.

Đôi nam nữ trước mắt này chính là cái sau.

Giang Niệm phát phát tay, nâng hai người lên, sau đó quay người bay về phía thành Phi Tiên.

Không được một lát, hẳn đã đi tới ngoại thành thành Phi Tiên.

Chỉ có điều, ngoại thành phần hoa trước kia, bây giờ trên cơ bản đã rỗng tuếch.

Phần lớn người đều bị thành Phi Tiên điều đi, chạy tới khắp nơi đợi loạn yêu thú lắng lại rồi về.

Còn lại một chút cũng bị di chuyển vào nội thành, bởi vì nơi đó có trận pháp cường đại bảo hộ.

Nhưng Giang Niệm vẫn đi tới trấn Vân Tiêu trước kia.

Trong trấn không có một ai, nhưng hẳn đã quen với chuyện này, tự lo bay về phía trước, cuối cùng đi vào trong một biệt viện ưu nhã.

Đình đài lầu các, giả sơn nước chảy, hoàn cảnh ưu nhã.

Nơi này chính là khu phòng ở mà Diệp Tùy Phong mua một năm trước đó.

Thời gian một năm, Giang Niệm đã bố trí nơi này cực kỳ đẹp, giống như một mảnh thế ngoại đào nguyên.

Hắn tiến vào viện, thả hai người xuống, sau đó lấy ra một chút thuốc chữa thương, cẩn thận đắp lên cho bọn hắn.

Hai người nhìn qua rất thảm, thật ra cũng không gặp phải vết thương trí mạng, chỉ là kiệt ức mà thôi.

Dưới Tác dụng của thuốc chữa thương, không đến một lát, bọn hắn sẽ tỉnh lại.

- Đa tạ ân cứu mạng của đại tiên!

Vương sư huynh quý xuống đất.

Tiểu Nhiên cũng quý xuống theo, bái tạ Giang Niệm.

Giang Niệm phát phát tay:

- Không cần để ý.

Sau đó, hắn chỉ về phương hướng nội thành.

- Các ngươi trước điều trị một chút, sau đó theo phương hướng này, một đường hướng về phía trước chính là cửa vào nội thành thành Phi Tiên.

- Đến nơi đó, tự nhiên có người tiếp ứng các ngươi.

Nói xong, Giang Niệm chuẩn bị rời khỏi.

Bên ngoài, còn có thật nhiều người tương tự với bọn hắn, sinh mệnh đang gặp nguy cơ sớm tối.

- Đại tiên!

Vương sư huynh bỗng nhiên gọi Giang Niệm lại, cung kính nói:

- Xin hỏi tước danh của đại tiên, ân cứu mạng, ngày sau Vương Sâm nhất định sẽ báo đáp!

Giang Niệm yên lặng một lát, sau đó nói:

- Giang Niệm, người của thế giới Vân Tiêu.

- Báo đáp thì không cần, sau này cố sống tốt là được.

Nói xong, hắn trực tiếp bay lên, nhẹ nhàng rời khỏi.

Vẻ mặt Vương Sâm và Tiểu Nhiên trở nên nghiêm nghị, hai người nhớ kỹ cái tên này, Giang Niệm, còn có Vân Tiêu giới.

Ngoài trạch viện, Giang Niệm bay ra.

Lúc này, một bóng người cao to ra hiện ở trước mặt của hắn.

- Trấn chủ?

Giang Niệm vội vàng khom người.

Người tới chính là Đồ Chính, hắn khoát tay nói:

- Người không cần đa lễ.

Hắn nhìn trạch viện sau lưng Giang Niệm, khẽ thở dài:

- Người vẫn không định vào nội thành sao?

Giang Niệm gật đầu nói:

- Ta đã đồng ý với hắn sẽ chăm sóc tốt khu nhà này, nếu như vứt bỏ nó thì ta sẽ thành loại người gì?!

Đồ Chính lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Tiểu Giang, đối với Diệp đại nhân thì khu nhà này không là gì đâu.

- Huống hồ hiện tại đang trong loạn cục, nó đã mất đi giá trị lúc đầu.

- Mà bây giờ, người đã thành Thiên Tiên, chính là cơ hội lập công rất tốt, không thể lãng phí thời gian ở đây.

Chương 339: Thành Phi Tiên Bị Yêu Vương Tấn Công

Giang Niệm yên lặng một lát, sau đó vẫn lắc đầu.

- Trấn chủ, ý tốt của ngài, ta xin ghi nhớ trong lòng.

- Nhưng nếu muốn ta vi phạm hứa hẹn, ta không làm được.

Ánh mắt Đồ Chính phức tạp, thật ra hắn đã khuyên rất nhiều lần, nhưng Giang Niệm vẫn quá cố chấp.

Đồ Chính khẽ thở dài một hơi, nói:

- Hiện tại, thế cục đang càng ngày càng nghiêm trọng, rất có thể sẽ có đại yêu cấp bậc Yêu Vương đến đây, người ở lại nơi này rất không an toàn.

- Cho nên, người vẫn là...

- Keng! Keng! Keng!

Hắn còn chưa nói hết lời thì bỗng nhiên, một loạt tiếng chuông dồn dập, từ phương hướng nội thành, truyền tới.

Đồ Chính lập tức chau mày, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

- Đáng chết, tới thật rồi sao?

.....

Bầu trời rơi xuống mưa nhỏ.

- Keng! Keng! Keng!

Tiếng chuông dồn dập vang vọng cả tòa thành Phi Tiên.

Trong thành Phi Tiên lập tức trở nên hỗn loạn.

Mấy đạo khí tức cường đại phóng lên tận trời.

Bọn hắn yếu nhất cũng là cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng trong suốt to lớn chậm rãi dâng lên, bao phủ toàn bộ tòa thành trì vào trong.

Đây là đại trận hộ thành của thành Phi Tiên, do cường giả cường đại cấp bậc Tiên Tôn bố trí, cực kỳ kiên cố.

Nhưng các cao tầng lơ lửng trên bầu trời thành Phi Tiên lại từng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chăm chăm phía trước.

Bởi vì ở trước mặt bọn hắn là đại quân yêu thú khoảng hơn mười ngàn con, một mảnh đen kịt, che khuất bầu trời.

Mà mấy con dẫn đầu càng có khí tức kinh người, thân thể cao lớn của nó làm cho lòng người phát lạnh.

Bọn chúng đều là cấp bậc Yêu Vương đỉnh phong, cực kỳ đáng sợ!

- Thành chủ!

Lúc này, đám người nhao nhao mở miệng.

Sau đó, một lão giả nho nhã chậm rãi đi lên phía trước nhất.

Chính là thành chủ thành Phi Tiên, Vân Khánh Sinh.

Hắn nhìn chằm chằm đại quân yêu thú trước mặt, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Yêu thú làm loạn đã kéo dài thời gian mấy tháng.

Mặc dù cũng tạo thành hỗn loạn và tổn thương nhất định ở rất nhiều nơi, nhưng từ trên đại cục thì thật ra cũng chỉ là một chút đánh đấm nhỏ mà thôi.

Nhưng hắn thật sự không ngờ, đối phương lại bỗng nhiên phái ra chiến trận cường đại như thế, hình như có ý muốn một trận đánh hạ thành Phi Tiên.

Vân Khánh Sinh đã sống ở thành Phi Tiên hơn ngàn năm, từ trước tới nay chưa từng gặp chuyện điên cuồng như vậy.

Bọn hắn không sợ làm Tiên Đế tức giận sao?

Vân Khánh Sinh nhìn mấy vị Yêu Vương trước mặt, sau đó vẫy vẫy tay, một người bay tới.

Người này là một trong mấy Tiên Vương ít ỏi ở thành Phi Tiên, với lại cũng là người trong Tiên Phủ.

- Nguyên Trạch, Tiên Đế đại nhân còn chưa trả lời sao?

Vân Khánh Sinh truyền âm nói.

Nguyên Trạch nhẹ lắc đầu:

- Đá chìm đáy biển.

Vân Khánh Sinh lập tức nhíu mày.

Thật ra, từ yêu thú bắt đầu xâm lấn thì hắn đã báo cáo chuyện này với Thần Võ Tiên Đế.

Khi đó, Thần Võ Tiên Đế đáp lại là tạm thời tự mình xử lý.

Sau đó, sau khi chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng thì Vân Khánh Sinh cảm nhận được có chút không thích hợp, thế là lại tìm Thần Võ Tiên Đế một lần.

Nhưng bắt đầu từ khi đó, hắn lại không nhận được bất kỳ đáp lại nào.

Cho tới hôm nay, Yêu Vương đánh đến thành Phi Tiên, hắn đã liên tục nhiều lần xin giúp đỡ từ Tiên Phủ, nhưng vẫn không có hồi đáp.

Loại tình huống này làm trong lòng Vân Khánh Sinh trầm xuống, rất có thể đã có chuyện lớn xảy ra.

- Người chú ý đại trận, lỡ như đại trận hộ thành bị phá thì trực tiếp khởi động Phong Cẩm Đại Trận tầng thứ hai.

Vân Khánh Sinh nói.

Thành Phi Tiên đối với Tiên Phủ chính là vô cùng quan trọng, cho nên, trong này có bố trí hai tầng đại trận.

Tầng thứ nhất chính là đại trận hộ đã kích phát, có thể chống cự ngoại địch tiến công, với lại người ở trận pháp còn có thể phản công bình thường.

Chỉ cần không có yêu tôn Tiên Tôn trở lên thì rất khó công phá.

Nhưng mọi thứ đều có vạn nhất, cho nên nơi này còn chuẩn bị một Đại Trận Phong Cẩm.

Độ chắc chắn của trận pháp này trình, ngay cả Tiên Tôn cũng không vượt qua được.

Nhưng một khi kích hoạt, trong thành Phi Tiên sẽ triệt để mất liên lạc với bên ngoài, chỉ có thể bị động chờ đợi giải phong.

Cho nên không phải lỡ như đắc dĩ thì bọn hắn sẽ không khởi động Đại Trận Phong Cẩm.

Nguyên Trạch cũng biết chuyện hai tầng đại trận, nghiêm túc gật đầu, sau đó rất nhanh bay xuống.

Vân Khánh Sinh đứng ở trên bầu trời, không ngừng truyền đạt mệnh lệnh, muốn bảo vệ tốt mỗi một điểm trong thành.

Mà đại quân yêu thú trước mặt cũng đang khua chiêng gõ trống chuẩn bị.

Số lượng đại quân không thể so sánh với thành Phi Tiên.

Nhưng chúng nó có khí tức cường đại, ít nhất cũng là tu vi Thiên Tiên trở lên.

Ở phía trước nhất bọn chúng là Yêu Vương to lớn, một cái hít một thở đã làm cho phong vân quấy động, cực kỳ khủng bố.

Chính giữa nhất là một con Dực Long màu đỏ, khuôn mặt dữ tợn, trong mắt lóe ra ánh lửa sáng ngời.

Ở hai bên nó, lần lượt là một con Khi Không Lò, và một con Bướm Bướm không lò, giương cánh che khuất bầu trời.

Ba vị Yêu Vương này đều là Yêu Vương đỉnh phong, từ vừa bắt đầu, thực lực của mỗi con đều mạnh hơn Vân Khánh Sinh.

Bọn chúng nhìn chằm chằm thành Phi Tiên trước mặt, không còn che giấu trò chuyện với nhau.

- Vì sao nhân tộc luôn xây dựng thành trì thành như vậy, một chút phòng hộ tự nhiên cũng không có?

Cự Viên lên tiếng nói.

- Bọn hấn từ trước đến nay đều rất cao ngạo, cho rằng mình đã vô địch khắp thiên hạ.

Dực Long nói.

- Ha ha, trốn ở trong mai rùa vô địch.

m thanh của Bướm Bướm đầy khinh thường.

- Hừ, ta ngược lại muốn xem thử, là mai rùa của bọn hấn cứng rắn, hay là đầu quyền của ta cứng!

Con Khi Không Lò ngửa mặt lên trời gào thét, nắm đấm như một ngọn núi nhỏ, điên cuồng gõ lên lồng ngực của mình, phát ra tiếng nổ rung trời.

Chấn động đến những đám mây trên bầu trời đều thay đổi hình dạng.

Sau đó, nó bỗng nhiên vung đầu nắm đấm về phía trước, hung hăng đánh về phía đại trận hộ thành.

Trong thành Phi Tiên, vẻ mặt đám người Vân Khánh Sinh trở nên nghiêm túc, thật ra bọn hắn cũng không biết, đại trận hộ thành này của mình có thể tiếp nhận công kích cường đại cỡ nào.

Chương 340: Thành Phi Tiên Lành Ít Dữ Nhiều

- Oanh!

Trong chớp mắt, Cự Viên đã hung hăng đập lên phía trên đại trận.

Trong nháy mắt, thiên diêu địa động!

Cách đại trận, đám người đều có thể cảm nhận được lực lượng hủy thiên diệt địa kia.

May mắn phòng ốc trong thành đều đã được trận pháp gia trì, nếu không chỉ lần công kích này đã làm cho rất nhiều phòng ốc trực tiếp sụp đổ!

Phía trên đại trận nổi lên từng vòng gợn sóng, không ngừng lấp loé, giống như lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Nhưng sau một lát đã an tĩnh lại.

Lập tức, vô số điện quang, cấp tốc ngưng kết bên ngoài đại trận tạo thành một đạo lôi đình mãnh liệt, từ vị trí nắm đấm của con khỉ kia, phản kích trở về.

- Phanh!

Ầm một tiếng, trực tiếp đẩy lui nắm đấm của nó, dưới tác dụng của lôi đình, lớp bớp, nắm đấm trực tiếp bốc khói, thậm chí có thể ngửi được mùi khét của thịt cháy.

Đó là đại trận phản kích.

Lúc này, đám người mới yên lòng, đại trận phòng hộ cũng không thể bị tùy tiện phá vỡ.

- Đánh!

Vân Khánh Sinh lập tức hạ lệnh.

Bọn hắn đương nhiên sẽ không trốn ở trong nhìn đối phương phá trận, trước khi Cự Viên công kích đã chuẩn bị xong thủ đoạn.

Chỉ thấy vô số đạo pháp tạo thành một đạo tinh hà xán lạn, đánh về phía con khi khổng lồ.

Ở trong đạo pháp còn kèm theo mấy mũi tên cấp bậc Tiên Khí, phong mang biến mất, nhưng uy lực cực lớn.

Hình thể của Cự Viên quá lớn, vọt lại vừa rồi vừa dùng hết lực, căn bản không kịp phản ứng, trong nháy mắt đã bị đạo pháp tinh hà bao phủ.

Nó điên cuồng rống to, lông tóc bắt đầu dựng thẳng, búng vào thân thể cường hãn của mình trực tiếp ngạnh kháng đợt đạo pháp thứ nhất.

Sau đó, nó vung hai nắm đấm, quơ hai ba cái đã đánh bay toàn bộ những pháp thuật, bao quát những tiên tiễn kia, sau đó nhảy về trong đại quân của mình.

Lúc này, cả người con khi đã bốc khói đen, có nhiều chỗ còn bị cháy đen một mảnh.

Nhưng khí thế của nó vẫn không giảm, trái lại còn tăng.

Hiển nhiên, đợt công kích vừa rồi lại không tạo thành tổn thương thực chất đối với nó.

Nhưng hai bên va chạm lần đầu, thành Phi Tiên đã chiếm một chút nhỏ ưu rất nhỏ.

Nhưng thế cục vẫn không lạc quan chút nào!

.....

Hai bên lần đầu thử giao phong, lấy Cự Viên thất bại chấm dứt.

Nó ăn thiệt thòi nhỏ, nhưng lại càng tức giận hơn, vuốt lông tóc bị đốt cháy khét của mình, chuẩn bị lần nữa xông lên giết tới.

- Kiểm chế một chút!

Nhưng lúc này, Dực Long lại ngăn cản con Khỉ Khổng Lò, bởi vì nó có thể nhìn ra, loại công kích trình độ này không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với đại trận hộ thành này.

Ít nhất, chỉ dựa vào một mình Cự Viên sẽ tuyệt đối không cách nào phá mở.

- Chuẩn bị cẩn thận một chút, chúng ta hợp lực đập nát cái mai rùa này.

Dực Long nói.

Sau đó, quân đoàn yêu thú lập tức khua chiêng gõ bắt đầu trống chuẩn bị.

Bọn chúng lấy ra các loại vật liệu hình thù kỳ quái, nhưng phía trên ẩn chứa năng lượng thật lớn làm cho các cao tăng thành Phi Tiên không khỏi cảm thấy kinh hãi.

- Không được rồi thành chủ, chúng ta không thể để bọn súc sinh này tùy ý tiến công nữa!

Có người lên tiếng kinh hô.

Vân Khánh Sinh hờ hững nhìn sang, rất nhanh đã có những người khác kéo người vừa nói chuyện kia đi.

Trong loại tình huống, không tới lượt hấn ở đây nói này nói kia.

Nếu như đưa ra ý kiến có giá trị thì còn tốt.

Nhưng nếu như chỉ là kẻ mù kêu to, ngoại trừ nhiễu loạn lòng người ra thì không có bất kỳ tác dụng gì.

Vân Khánh Sinh đương nhiên biết, nếu cứ bị động bị đánh thì cuối cùng chỉ có thể rơi vào hoàn cảnh thành hủy người vong.

Nhưng thực lực tổng hợp của đối phương mạnh hơn thành Phi Tiên.

Ra ngoài? Làm sao ra ngoài?

Nếu không có một kế hoạch hoàn mỹ thì ra ngoài chỉ có thể chịu chết.

Vân Khánh Sinh nhíu mày suy tư, bỗng nhiên, hấn lên tiếng nói:

- Trấn chủ trấn Vân Tiêu Đò Chính có ở đây không?

Rất nhanh, một bóng người đã bay tiến lên, chính là Đò Chính.

Tu vi của hắn chính là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cũng có một chỗ cắm dùi ở trong thành Phi Tiên.

- Thành chủ.

Vân Khánh Sinh khẽ gật đầu, sau đó hỏi:

- Diệp đại nhân, hắn vẫn chưa về sao?

Hiện tại, bọn hắn không cách nào liên hệ với Tiên phủ, Vân Khánh Sinh mới nhớ tới Diệp Tùy Phong.

Vị đại nhân này có thể làm cho Thần Võ Tiên Đế dùng lễ trịnh trọng như vậy, chí ít cũng là Chuẩn Đế cường đại.

Nếu có hắn ở đây thì nguy cơ lần này sẽ có thể dễ dàng hóa giải.

Nhưng Đò Chính lại lắc đầu.

- Từ lần trước từ biệt, ta đã cũng chưa từng nhìn thấy hắn.

Vân Khánh Sinh nhíu mày:

- Có biện pháp nào liên hệ với hắn hay không?

Đò Chính lần nữa lắc đầu, khi Diệp Tùy Phong ra đi cũng không để lại thủ đoạn truyền tin nào cả.

Trong lòng Vân Khánh Sinh có chút nặng nề, lần này, có thể thành Phi Tiên thật phải lành ít dữ nhiều.

Nhưng, hắn là người đứng đầu một thành, nhất định phải thử tất cả biện pháp.

Lại là một loạt mệnh lệnh truyền ra, toàn bộ chiến lực mạnh nhất thành Vân Tiêu động lên, gõ trống khoa chiêng, tự mình chuẩn bị.

Mà bên phía yêu thú cũng đã chuẩn bị không sai biệt lắm.

Bọn chúng chuyển ra một tổ ong nhỏ như núi, xuyên thấu qua lỗ thủng phía ngoài tổ ong này có thể nhìn thấy, bên trong lít nha lít nhít đều là ong lớn màu đen.

Vân Khánh Sinh lập tức nhú mày, bọn chúng muốn làm cái gì?

Đáp án rất nhanh đã rõ ràng.

Sau khi Hắc Long thôi động tổ ong, vô số con ong lớn điên cuồng bay ra.

Bọn chúng che kín bầu trời, một mảnh đen kịt, chỉ trong chốc lát đã phủ kín thành Phi Tiên.

Vân Khánh Sinh nhìn những con ong lít nha lít nhít bên ngoài, từng tu sĩ trong thành cảm thấy tê cả da đầu.

Vẻ mặt hắn càng trở nên nghiêm túc, trong lòng sinh ra bất an mãnh liệt.

- Rống!

Theo Dục Long ngửa mặt lên trời gào thét, vô số ong lớn, hai mắt đỏ lên, trực tiếp đáp xuống.

Bọn chúng rơi lên phía trên đại trận, lần lượt bám chắc, sau đó lại đứng im bất động.

Nhóm ong lớn gần như hoàn toàn bao trùm bên ngoài đại trận, chỉ lưu lại một lỗ hổng lớn ở chỗ trước mặt đại quân yêu thú.

Hiển nhiên, đây là cố ý tạo nên.

Chương 341: Kích Hoạt Tinh Tú Diệt Sát Trận

- Hầu tử, lần này phải xem ngươi rồi.

Dục Long chậm rãi nói.

Lập tức, Cự Viên lần nữa cuồng hồng, lông tóc trên người điên cuồng bay theo gió, mà thân thể của hắn không ngờ lại đón gió to lên, trở nên càng thêm to lớn.

Chân của con khi kia đạp lên mặt đất, phóng ra một bước đã vượt qua vài dặm, trực tiếp giẫm ở trước cổng thành Phi Tiên.

Cả người đầy cơ bắp, sức mạnh vô cùng vô tận trong nháy mắt bộc phát, quyền phong gào thét đánh tới.

Chỉ trong nháy mắt đã lại lần nữa đập mạnh lên phía trên đại trận hộ thành.

- Oanh!

Một phen động đất càng thêm kịch liệt bỗng nhiên xảy ra.

Mặt đất ngoài thành Phi Tiên trực tiếp vỡ ra, bay cao lên, giống như Thiên Nữ Tán Hoa bay lên bầu trời.

Mà tu sĩ bình thường trốn trong thành Phi Tiên cũng không chịu nổi.

Không ngờ sóng xung kích to lớn lại xuyên qua đại trận, bắn thẳng vào làm cho một mảng lớn tu sĩ ngã rạp xuống đất, tình hình lập tức trở nên hỗn loạn.

Trên bầu trời, các cao tầng thành Phi Tiên lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Đây mới là thực lực chân chính của Cự Viên sao?

Nhưng chấn kinh thì chấn kinh, bọn hắn cũng không ngồi chờ chết.

Một lần công kích càng thêm mãnh liệt đánh về phía nó, nếu lần này đánh trúng chính diện, nhất định nó cũng sẽ không chịu nổi.

Nhưng đột nhiên, một lớp màng mỏng màu xám bao phủ trên người con khỉ khổng lồ, tất cả công kích đánh lên đó cũng chỉ làm cho nó biến hình, lại không chân chính đánh tan.

Mọi người nhất thời ngây dại, Vân Khánh Sinh đột nhiên quay đầu, nhìn về phía con Bướm Bướm to lớn bên cạnh.

Chỉ thấy xung quanh thân thể của nó đang phát ra khí tức tối tăm mờ mịt.

Màng mỏng trên người Cự Viên chính là nó thi triển năng lực!

Đối phương đang hợp lực công kích.

Mà đây lại còn không phải là chuyện kinh khủng nhất.

Lần trước, nó công kích bị đại trận phản phệ nghiêm trọng.

Nhưng lần này, không ngờ đại trận lại không có chút động tĩnh nào, chỉ là một mảnh im lặng.

Vân Khánh Sinh ngẩng đầu lên, chỉ thấy tất cả ong lớn đang đậu phía ngoài đại trận, giờ khắc này, đang tại nhanh chóng chấn động đôi cánh.

Nương theo âm thanh vỗ cánh ông ông, đầu của bọn nó phát ra một đạo ánh sáng sáng ngời, bắn thẳng lên phía trên đại trận, tạo thành từng điểm sáng như mạng nhện.

Mà loại điểm sáng này lại có năng lực ngăn chặn đại trận vận chuyển!

Đại trận cũng không phải là không có phản kích, mà là bị loại ong lớn quý dị này ngăn cản toàn bộ!

Vẻ mặt Vân Khánh Sinh cực kỳ ngưng trọng, nếu như vậy, như vậy địch nhân đột phá đại trận chỉ là vấn đề thời gian.

- Ha ha ha!

Cự Viên điên cuồng cười to.

Theo dự liệu, công kích không tạo thành chút tổn thương đối với nó làm nó càng thêm hăng hái.

- Run rẩy đi, nhân loại yếu đuối!

Nó hét lớn một tiếng, song quyền hơi động, đánh như mưa lên trên đại trận.

Tiếng đùng đùng không ngừng nổ vang, lồng ánh sáng không ngừng ba động, ngay cả thành Phi Tiên cũng bắt đầu run rẩy.

Vân Khánh Sinh lần nữa tổ chức vài đợt công kích, đồng thời tự mình tham gia, rốt cục cũng phá được phòng ngự mà con Bướm Bướm kia bày ra, chính diện đánh trúng thân thể Cự Viên.

Nhưng nó giống như núi cao lại chỉ lui về phía sau mấy bước, sau đó lại lần nữa xông lên phía trước, tiếp tục tiến công.

Đại trận hộ thành bị nện ra từng cái quyền ấn lồm xồm xuống thật sâu, đã tới mức không kịp hoàn toàn phục hồi như cũ.

Mắt thấy không bao lâu nữa sẽ triệt để sụp đổ!

- Đại nhân, động thủ đi!

Một bên, Phó thành chủ căn răng nói.

Sắc mặt Vân Khánh Sinh giãy dụa, bọn họ đúng là đã chuẩn bị một vài thủ đoạn, nhưng đó là phương pháp chiến thắng, nếu bây giờ sử dụng mà lại không lấy được hiệu quả cần có thì sau đó sẽ càng thêm khó khăn.

Nhưng nhìn Cự Viên cuồng bạo như vậy, nếu còn sử dụng thủ đoạn thông thường thì chắc chắn phải thua không thể nghi ngờ!

Sau một lát, sắc mặt của hắn trở nên nghiêm nghị, bàn tay lớn huy động.

Phó thành chủ lập tức quay người, rống to:

- Mở đại trận Tinh Tú Diệt Sát!

Theo mệnh lệnh của hắn truyền xuống, bốn phương tám hướng thành Phi Tiên bỗng nhiên tản bắn ánh sáng mịn mờ.

Trong lúc đó, vô số tinh quang chậm rãi hiện lên ở trên bầu trời ngoài thành.

Đó là từng tinh thể hợp thành từng tinh tú khác nhau, bao phủ toàn bộ đại quân yêu thú phía ngoài, còn có vô số ong lớn trên đại trận vào trong.

Một khí tức nghiêm nghị huyền ảo mà tràn đầy sát cơ cấp tốc ngưng kết ở trong đó.

- Không tốt!

Dực Long đột nhiên giật mình, đôi cánh rộng to lớn cấp tốc giãn ra, muốn bảo vệ đại quân yêu thú ở trong.

Nhưng đúng vào lúc này, tinh quang bộc phát mạnh!

- Đùng!

Tất cả tinh thể đột nhiên cùng lúc nổ tung!

.....

Giữa thiên địa, bụi bay mù mịt.

Tiếng nổ lớn kịch liệt làm cho vùng đất gần đó giống như bị cày qua một nửa, sơn phong khuynh đảo, đất đá bay cuộn cuộn.

Tinh Tú Diệt Sát trận là một trận pháp có lực sát thương cực lớn.

Cho dù là Tiên Vương, nếu bị tinh thể trực tiếp nổ trung cũng không dễ chịu.

Mà đáng sợ nhất là loại trận pháp này có phạm vi bao phủ cực lớn, nếu như sử dụng trên chiến trường lớn thì có thể tạo thành tổn thương cực lớn đối với kẻ địch.

Chỉ có điều, nó có một khuyết điểm chính là ba động trận pháp quá rõ ràng, nếu đối phương có một đại sư trận đạo cấp bậc Tiên Vương thì sẽ rất dễ dàng phát hiện.

Nhưng Yêu Linh nhất tộc, nhưng cực ít có ai hiểu được trận pháp.

Bọn chúng tu hành nhờ thiên địa tự nhiên, khai phát tiềm lực và thần thông của bản thân, nếu có thể khai phát ra năng lực trận đạo tương quan thì sẽ cực kỳ cường đại.

Nhưng nếu như không có, vậy đó chính là triệt để trận đạo ngớ ngẩn.

Mà yêu thú có thể khai phá trận đạo thần thông, đã ít lại càng ít.

Ít nhất, trong đại quân yêu thú tiến đánh thành Phi Tiên này không có tồn tại tương tự.

Cho nên, sau khi Tinh Tú Diệt Sát trận kích hoạt hoàn toàn thì Dục Long mới cảm nhận được sát cơ kinh khủng từ trong đó.

Bọn chúng bị nổ tan tác.

Theo từng hạt mưa nhỏ tí tách rơi xuống, bụi mù tràn ngập bầu trời cũng dần dần tán đi.

Chương 342: Chúng Ta Là Tu Sĩ, Ngại Gì Sống Chết

Đại trận hộ thành của thành Phi Tiên hoàn hảo không chút tổn hại xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Mọi người nhìn thấy, lúc này, vô số ong lớn bám ở trên đại trận đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ lưu lại từng bãi chất lỏng sền sệt, hai màu xanh đỏ lẫn lộn, từ trên đại trận hình tròn chậm rãi chảy xuống, nhìn qua làm cho người ta cảm thấy muồn ói.

Những cái đó đều là tàn chi nát dịch ong lớn lưu lại, bọn chúng đã bị sát trận tiêu diệt toàn bộ.

Đại trận hộ thành đã hoàn toàn khôi phục.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Vân Khánh Sinh cuối cùng thoáng yên tâm.

Có đại trận hộ thành, bọn hắn sẽ không đến mức không có chút phần thắng nào.

Chỉ có điều, kế tiếp có thể giữ vững thành Phi Tiên hay không còn phải xem thử sát trận có tạo thành tổn thương đối với đại quân yêu thú lớn như với bầy ong hay không.

Bụi mù chậm rãi giảm đi, ngoài thành, lúc này Cự Viên cuồng bạo đang nửa quỳ trên mặt đất, cả người đầm đìa máu me.

Lông tóc trên người nó đã bị cháy hết một nửa, máu thịt be bét.

Mà thảm nhất lại là mặt của nó.

Có lẽ lúc ấy, có một tinh thể, trực tiếp nổ tung ở trước mặt nó.

Cả khuôn mặt con khỉ kia đều vô cùng thâm thảm, miệng càng đã nứt ra một lỗ thủng to lớn, chỉ sợ trong thời gian ngắn đã không thể cười to hoặc cuồng hồng.

Lúc này, nó đã tạm thời mất đi lực uy hiếp.

Ánh mắt Vân Khánh Sinh dời ra sau lưng Cự Viên, nhìn về phía đại quân yêu thú.

Trong nháy mắt, con người của hắn co rút nhanh!

Mấy chục ngàn yêu thú nhưng chỉ có gần một nửa bị nổ nát thành mảnh nhỏ, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Mà đại đa số đều được bảo vệ ở dưới hai cánh khổng lồ của Dực Long.

Mặc dù, trên hai cánh của nó cũng thủng trăm ngàn lỗ, khắp nơi đều là lỗ thủng thật lớn.

Nhưng yêu thú được bảo vệ ở trong đó lại không bị tổn thương chút nào.

Khi Tinh Tú Diệt Sát trận bắt đầu phát động, Dực Long vẫn kịp phản ứng, nó dùng thân thể của mình bảo vệ đại quân yêu thú không bị phá hủy trong nháy mắt.

Mà một bên khác, xung quanh con Bướm Bướm kia cũng tràn ngập một lớp bụi màu xám.

Nó trong lúc máu chột nhất đã thi triển ra thuật phòng ngự của mình, nên bây giờ lực lượng của nó vẫn còn như lúc đỉnh phong!

Thế cục, vẫn rất nghiêm trọng!

Hai Long Dực chậm rãi thu hồi.

Cơ thể nó hiển lộ ở trước mặt mọi người.

Khóe miệng nó chảy máu, vẫn bị thương, nhưng hai mắt nó đã đỏ như máu, hiển nhiên đang cực kỳ tức giận.

- Rống!

Dực Long hét dài một tiếng, uy thế vô biên lập tức bộc phát.

Sau đó, nó giương cánh bay cao, đi thẳng tới trước đại trận, gắt gao nhìn chằm chằm đám người Vân Khánh Sinh.

- Nó muốn làm gì vậy?

Có người lên tiếng kinh hô.

Dực Long rất nhanh đã đưa ra đáp án.

Nó mở cái miệng rộng của mình ra, một cột sáng năng lượng ngưng thực đến cực hạn bắn ra, nương theo đó là lửa giận ngập trời, toàn bộ đánh lên trên đại trận.

Đại trận vừa mới phục hồi như cũ, đã lại bị công kích mãnh liệt.

- Nhanh công kích!

Vân Khánh Sinh hét lớn một tiếng, trong nháy mắt, vô số đạo pháp tiên vật đánh ra ngoài đại trận hộ thành, bao phủ Dục Long bên ngoài.

Nhưng một lớp sương mù màu xám lại bao phủ trên người Cự Long, trợ giúp nó chặn lại công kích của tu sĩ.

Bươm Bướm lại ra tay.

Với lại lần này, nó cũng đi tới trước đại trận, vòi rồng màu xám cuồng bạo chớp động xảy ra va chạm mãnh liệt với lồng ánh sáng!

Cùng lúc đó, trong đại quân yêu thú cũng phun ra vô số cột năng lượng như dòng lũ, bắt đầu công kích lên trên đại trận.

Đó là thủ đoạn công trận bọn chúng đã sớm chuẩn bị xong.

Ngay cả Cự Viên bị trọng thương cũng một lần nữa bò lên, không để ý đại trận phản phê, một quyền lại một quyền đập lên.

Dưới tình huống hợp lực tấn công, đại trận hộ thành bắt đầu lắc lư kịch liệt.

Tràn ngập nguy hiểm!

Vân Khánh Sinh không khỏi cắn chặt răng.

Trong thành Phi Tiên có hơn mười triệu người, có hơn một nửa là người bình thường, mà phần lớn trong số còn lại thì tu vi không cao, ở trước mắt những yêu thú này đều là đồ ăn ngon.

Nếu đại trận bị phá, vậy thì chờ đợi bọn hắn chỉ có một con đường là chết thảm.

Loại chuyện này, tuyệt đối không thể xảy ra!

- Tu sĩ thành Phi Tiên!

Vân Khánh Sinh lớn tiếng nói, âm thanh hùng hậu truyền khắp cả thành trì.

Tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt của mình lên trên người lão giả nho nhã này.

- Cường địch ở trước mắt!

- Vì người thân của chúng ta, các người có nguyện theo ta cùng ra khỏi thành giết địch không?

Vẻ mặt mọi người căng cứng, một cảm xúc sục sôi dần dần dâng lên.

- Keng!

Có người rút trường kiếm của mình ra, cầm kiếm rống to:

- Chúng ta là tu sĩ, ngại gì sống chết!

Lại có mấy người, đồng thời rút ra binh khí.

- Chúng ta là tu sĩ, ngại gì sống chết!

Vô số người, nắm chặt song quyền, vung tay hô to.

- Chúng ta là tu sĩ, ngại gì sống chết!

- Chiến!

- Chiến!

- Chiến!

Chiến ý vô biên, hùng hực dấy lên trong thành Phi Tiên!

Trong lòng Vân Khánh Sinh rung động, ai nói nhân tộc không đoàn kết, ai nói nhân tộc không khí tiết!

Hắn lấy Hàng Ma Côn phủ bụi đã lâu ra.

- Thành Phi Tiên, giết!

- Giết!

Nương theo tiếng cuồng hồng, có Vân Khánh Sinh dẫn dắt, vô số tu sĩ vươn người đứng dậy, trực tiếp xuyên qua đại trận hộ thành, bay vào trong đại quân yêu thú phía ngoài.

Hình như không ngờ rằng, tu sĩ trong thành lại chủ động trùng sát ra.

Đại quân yêu thú bị đánh trở tay không kịp, trong lúc nhất thời lại có chút hỗn loạn.

Mấy vị thủ lĩnh như Dục Long không thể không từ bỏ tấn công đại trận, quay trở lại, đánh về phía các tu sĩ nhân tộc.

Một cây Hàng Ma Côn vượt qua hư không, rắn chắc đập lên trên đầu Dục Long.

Trong nháy mắt, đại não của nó ong ong,

Mặc dù có lớp bụi màu xám của Bướm Bướm bảo vệ, nhưng nó cũng bị đập đến thất điên bát đảo, lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Chờ nó lấy lại tinh thần thì một tu sĩ ngăn cản đường đi của nó.

Chương 343: Vân Khánh Sinh Hi Sinh

- Đối thủ của ngươi, là ta.

Áo bào của Vân Khánh Sinh tung bay, tóc dài điên cuồng bay theo gió.

Tay hắn cầm Hàng Ma Côn, giống như một tôn chiến thần cổ xưa!

- Đi chết đi!

Dục Long hồng to một tiếng, phun ra một cột sáng năng lượng.

Nhưng Vân Khánh Sinh không sợ chút nào, trực tiếp quét ra một côn, bắt đầu loạn chiến.

Mà đối thành bên khác, Yêu Vương Bướm Bướm cũng bị mấy vị Tiên Vương vây quanh, bắt đầu đánh nhau.

Xung quanh Cự Viên đang bị thương càng có Tiên Vương chủ trận và hơn mười Đại La Kim Tiên hợp lực không ngừng tấn công.

Về phần đại quân yêu thú thì đã loạn thành một bầy.

Vô số tu sĩ và yêu thú hỗn chiến với nhau, điên cuồng chém giết.

Lần đại chiến này là trận đại chiến kịch liệt nhất trong vòng mấy tháng qua!

.....

Mưa nhỏ biến thành mưa máu.

Không ngừng có mảnh vụn tàn chi, hoặc thi thể nhuộm máu từ trên trời rơi xuống.

Có của yêu thú, cũng có của tu sĩ nhân loại.

Tình hình chiến đấu cực sự khốc liệt!

Có tu sĩ lúc trước khi chết, cưỡng ép ôm yêu thú, đồng quy vu tận.

Có tu sĩ dùng một tia tu vi sau cùng, thôi động pháp bảo bản mệnh, xuyên qua yêu thú, sau đó bị xé thành mảnh nhỏ.

Cũng có tu sĩ điên cuồng cười to, một mình xông vào nơi đại quân yêu thú dày đặc nhất, ngang nhiên tự bạo!

Dưới loại đấu pháp liều mạng này, thành Phi Tiên lúc đầu ở bên yếu thế, không ngờ lại có thể có thể đánh ngang tay.

Không ngừng có tu sĩ bị thương bị khiên về thành Phi Tiên, không ngừng có tu sĩ mới gia nhập chiến đấu.

Nhưng người bị thương chỉ thoáng khôi phục một chút đã lại cảm theo vũ khí, thét lớn giết ra ngoài.

Bởi vì bọn hãn hiệu rõ, ở sau lưng của mình là tộc nhân, thân nhân, và những đồng bào kia.

Bọn hãn không thể lui lại dù chỉ một bước!

Đây là một trận chiến đấu giữa tộc đàn, chiến tranh người chết ta sống.

Cả người Vân Khánh Sinh nhuộm máu, xảy ra đại chiến kinh thiên với Dực Long, đánh cho thiên băng địa liệt, sơn hà điều linh.

Hãn bị đánh trúng mấy lần, trên người đã bị đánh trúng không dưới trăm lần.

Nhưng vết thương trên người Dực Long càng nhiều hơn!

Hai cánh khổng lồ đã tràn đầy lỗ thủng to lớn, máu tươi rơi đầy mặt đất, một móng vuốt càng trực tiếp bị nứt toác ra, đó là bị Hàng Ma Côn đập vào.

Dưới sự tấn công điên cuồng của tu sĩ thành Vân Tiêu, theo thời gian trôi qua, đại quân yêu thú rốt cục xuất hiện dấu hiệu tan tác.

Khi loại dấu hiệu này vừa xảy ra đã dùng một tốc độ cực nhanh, lan ra khắp đại quân.

Đám yêu thú không sợ trời không sợ đất, lần đầu, cảm nhận được sợ hãi.

Mà các tu sĩ thành Phi Tiên thấy vậy thì tấn công càng thêm mãnh liệt!

Chỉ trong một quãng thời gian rất ngắn, đại quân yêu thú đã bắt đầu liên tục bại lui.

Ngay cả Cự Viên từ đầu cuồng ngạo nhất cũng ôm đầu chạy trốn ra sau.

Bướm Bướm cường đại cũng tự lo thân mình bỏ chạy.

Dực Long thấy vậy, cũng phát ra một tiếng tru rung trời, toàn bộ đại quân yêu thú tham gia bắt đầu lui lại.

Cuối cùng, cũng giành được thắng lợi.

- Giết!

Vân Khánh Sinh hét lớn một tiếng, dẫn theo các tu sĩ thành Phi Tiên xông giết ra ngoài.

Trên đường đi lại đánh chết hơn trăm yêu thú, sau đó mới chậm rãi đứng ở trong hư không, nhìn đám yêu thú kéo lấy thân thể bị thương, nhanh chóng đi xa.

Giặc cùng đường, không cần phải đuổi giết.

Với lại bọn hắn, thật ra cũng đã sớm tới cực hạn.

- Thành chủ uy vũ!

Không biết là ai hét lớn một tiếng, cảm xúc sục sôi lập tức truyền ra.

Tiếng hô vang vọng rung đất trời!

- Thành chủ uy vũ! Thành Phi Tiên uy vũ!

- Thành chủ uy vũ! Thành Phi Tiên uy vũ!

Có người lên tiếng thét dài, ý chí mọi người khuấy động.

Thà chết chứ không chịu khuất phục, đây chính là ý chí của nhân loại!

Lấy yếu thắng mạnh, đây chính là nhân loại có thể sáng tạo kỳ tích!

Vẻ mặt Vân Khánh Sinh cũng kích động, đã bao lâu rồi hắn không được chiến đấu nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly như thế.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt của hắn dần dần yên tĩnh lại, ánh mắt gắt gao khóa chặt phương hướng đại quân yêu thú chạy trốn.

- Ô ——

Một tiếng tiếng kèn thật dài từ đằng xa truyền đến.

Sau một lát, chỉ thấy vô số bóng đen đã lần nữa từ phương xa chớp nhoáng đánh tới.

- Bọn chúng lại giết trở về sao?

Có người nghi ngờ, đối phương lại có thể trong thời gian ngắn như vậy, trọng chấn cờ trống sao?

Vân Khánh Sinh không nói gì, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

Bởi vì hắn cảm nhận được khí tức xa lạ cường đại.

Rất nhanh, bóng đen đã áp sát tới.

Dực Long, Bướm Bướm, Cự Viên, đều ở phía trước nhất.

Mà bên cạnh bọn chúng còn có một Phi Thiên Đường Lang, một con chim mọc ra ba cái đầu to lớn.

Khí tức trên người chúng nó không kém mấy người Dực Long chút nào!

Số lượng đại quân yêu thú sau lưng năm con Yêu Vương càng nhiều hơn vừa rồi!

Đó là, viện quân của bọn chúng!

- Mau trở về!

Vân Khánh Sinh rống to, bởi vì hắn hiểu rõ, nếu như đối chiến với năm vị Yêu Vương ở ngoài thành thì bọn hắn sẽ không có chút phần thắng nào.

Các tu sĩ thành Phi Tiên nhất thời có chút hoảng sợ.

Vân Khánh Sinh nắm chặt bên cạnh tay Phó thành chủ, lớn tiếng nói:

- Toàn bộ trở về, mở ra Phong Cẩm Đại Trận tầng thứ hai, nhanh!

Lúc này đám người mới kịp phản ứng.

Bọn hắn không cam lòng, nhưng lúc này đã vô kế khả thi.

Đối phương phái ra lực lượng thật sự quá cường đại.

Hiện tại, chỉ có mở ra Phong Cẩm Đại Trận mới có thể bảo vệ toàn bộ sinh linh trong thành Phi Tiên.

Các tu sĩ thành Phi Tiên, bắt đầu toàn lực rút lui.

Nhưng tốc độ của đại quân yêu thú rõ ràng nhanh hơn rất nhiều!

Cứ theo đà này, đại quân yêu thú chắc chắn sẽ đuổi kịp trước lúc tiến vào thành Phi Tiên.

Ánh mắt Vân Khánh Sinh ngưng tụ, sau đó kéo Phó thành chủ qua, trầm giọng nói:

- Sau khi lui về trong thành thì lập tức mở ra Phong Cẩm Đại Trận, nếu ta không ở đây thì sẽ người thống lĩnh!

Phó thành chủ lập tức sững sờ:

- Thành chủ, ngài...

- Cút!

Vân Khánh Sinh không cho hắn thời gian, trực tiếp đập bay hắn.

Còn bản thân mình ngừng lại trên không trung, quay người đối mặt với năm vị Yêu Vương, còn có mấy chục ngàn đại quân yêu thú.

Chương 344: Thành Phi Tiên Thoát Chết Trong Ngang Tắc

Phó thành chủ cắn răng, hai mắt đỏ như máu.

Nhưng thời gian cấp bách, hắn không thể trì hoãn nửa phần, chỉ có thể hung hăng quay đầu, lấy tốc độ nhanh hơn chạy như điên về thành Phi Tiên.

Trong nháy mắt, đại quân yêu thú đã đi tới trước mặt Vân Khánh Sinh.

Vân Khánh Sinh không sợ chút nào, ngửa mặt lên trời cười dài.

- Lũ súc sinh, ăn một cơn của gia gia ngươi đi!

Hàng Ma Côn trong tay hắn đón gió to lên, biến thành một cây thần trụ to lớn đỉnh thiên lập địa.

Cơ thể Vân Khánh Sinh nhìn như yếu kém, nhưng lại có thể trực tiếp rút thần trụ lên, quét mây gió đất trời, quét ngang đại quân yêu thú!

- Đùng!

Tiếng nổ mạnh to lớn vang vọng đất trời.

Cảm nhận được động tĩnh sau lưng, sắc mặt Phó thành chủ dữ tợn, nhưng hắn không cách nào quay đầu.

Thành Phi Tiên nhất định phải có thống lĩnh.

Cuối cùng, có Vân Khánh Sinh ngăn cản, các tu sĩ thành Phi Tiên đã thuận lợi tiến vào trong thành.

Lúc này, đại quân yêu thú đã tới gần, mà Vân Khánh Sinh đã không thấy bóng dáng.

Một hán tử sắt đá như Phó thành chủ không nhin được chảy xuống hai hàng nước mắt đục ngầu.

- Mở trận!

Hắn quát âm lên.

Lập tức, một màn sáng thật mỏng lóe ra điện quang, chậm rãi bay lên trong đại trận hộ thành.

Đó là Phong Cấm Đại Trận, một khi mở ra thì sẽ mất hết tất cả liên hệ với bên ngoài, chỉ có thể chờ đợi Tiên Phủ trợ giúp.

Phía ngoài, năm vị Yêu Vương nhẹ nhàng lơ lửng, hồ hững nhìn chăm chú lên đại trận đã khép kín.

Hình như, bọn hãn cũng không có chút vội vã nào.

Loại tình huống này làm trong lòng Phó thành chủ lập tức cảm thấy.

Bỗng nhiên, một đám sương mù màu xanh chậm rãi lan tràn ra trong thành Phi Tiên, giống như axit.

Phó thành chủ thật thà vươn tay, chỉ thấy mưa nhỏ trong bầu trời còn chưa rơi xuống đã biến thành khói xanh, bay ra.

Sương mù màu xanh, ngưng tụ tại bầu trời.

Sau đó, trong ánh mắt hoảng sợ của Phó thành chủ, nước mưa dần dần ăn mòn Phong Cấm Đại Trận vừa khép kín.

Chỉ trong thời gian chốc lát đã hoàn toàn ăn mòn hầu như không còn.

Phong Cấm Đại Trận, hủy!

Sau đó, mây đen trên bầu trời nhanh chóng tán đi.

Nhưng lộ ra ngoài không phải ánh nắng, mà là một con bạch tuộc vô cùng to lớn, cơ thể của nó đã hoàn toàn phủ kín cả tòa thành Phi Tiên, khí tức trên người nó còn nặng nề hơn cả một ngọn núi!

Phó thành chủ ngồi liệt trên mặt đất, đó là khí tức của Yêu Tôn, với lại còn là Yêu Tôn vô cùng cường đại, tương đương với Chuẩn Đế của nhân tộc!

Thì ra đây mới là thống lĩnh chân chính của đối phương.

Thì ra bọn chúng đã sớm chuẩn bị xong phương pháp phá giải Phong Cấm Đại Trận.

Con mưa này cũng không phải tự nhiên rơi xuống, mà là thủ phạm chân chính triệt để giết chết thành Phi Tiên!

- Ha ha ha!

Bản thân Cự Viên bị trọng thương, cất tiếng cười to.

Trong tiếng cười còn mang theo tức giận nồng đậm.

- Các con, chuẩn bị ăn một bữa tiệc lớn thôi!

Trong nháy mắt, vô số công kích rơi lên phía trên đại trận hộ thành.

Đại trận bảo vệ thành Phi Tiên mấy chục ngàn năm này đã hoàn toàn vỡ nát chỉ trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi.

Đám yêu thú điên cuồng, một mảnh đen kịt toàn bộ tràn vào.

Vẻ mặt Phó thành chủ đã triệt để biến thành tuyệt vọng.

Hôm nay, chắc chắn bọn hán phải chết.

Nhưng hán, nhất định phải đứng thẳng mà chết!

Phó thành chủ hét lớn một tiếng, trường kiếm hoành không, chiến ý và sát ý vô biên cháy hừng hực.

Các tu sĩ khác cũng như thế!

Bọn hán muốn dùng sinh mệnh chiến một trận cuối cùng!

Yêu thú tới gần.

Ngay khi mọi người chuẩn bị liều mạng thì bỗng nhiên, từ trong hư không có một bàn tay to lớn, trông rỗng xuất hiện.

Bàn tay lớn hơi nắm lại, sau đó chậm rãi mở ra, một quả cầu chậm rãi nổi lên, giống như mặt trời.

Cảnh tượng kỳ quái này hấp dẫn ánh mắt mọi người, bao gồm cả đại quân yêu thú.

Trong giây lát sau, quả cầu ầm vang nổ tung!

Vòng tròn màu trắng to lớn nháy mắt quét sạch thiên địa.

Phàm là yêu thú, khi vừa bị ánh sáng chạm vào đã trực tiếp hóa thành bột mịn!

Trong mắt Cự Viên phát ra kinh hãi thật sâu, lập tức muốn chạy trốn.

Nhưng đã trễ rồi, vòng tròn quét ngang qua cơ thể nó, Cự Viên đang diễu võ giương oai cũng nháy mắt vỡ nát, hóa thành bụi bay đầy trời.

Ngay cả Yêu Tôn trong thiên không cũng không thể may mắn thoát khỏi, trực tiếp bị gột rửa không còn, ngay cả chạy trốn cũng không làm được.

Không đến thời gian một hơi thở, tất cả yêu thú đều đã hóa thành tro bụi, bị gió thổi qua, cái gì cũng không còn, thật giống như trước giờ chưa từng xuất hiện.

Ánh sáng cũng đảo qua các tu sĩ phía dưới.

Nhưng khác biệt chính là, nó giống như nhận ra tu sĩ, cũng không có lực sát thương, ngược lại mang theo sinh cơ nồng đậm, nháy mắt chữa trị toàn bộ thương thế.

Tất cả mọi người sống sót sau tai nạn lại vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, bọn hắn chỉ muốn biết, bàn tay to lớn kia đến cùng là ai?

Rất nhanh, trong ánh mắt kinh dị của bọn hắn, một bóng người chậm rãi từ trên trời giáng xuống.

m thanh bình tĩnh mà hùng vĩ vang lên trên bầu trời thành Phi Tiên.

- Ta phụng mệnh của Diệp Tùy Phong, Diệp chủ đến đây.

- Trần chủ trần Vân Tiêu có ở đây không?

.....

Trong thành Phi Tiên.

Phó thành chủ Nguyên Trạch, nhìn vị lão giả từ trên trời giáng xuống, trong lúc nhất thời có chút choáng váng.

Hắn vốn cho rằng tai kiếp khó thoát, tất cả mọi người đều phải táng thân ở trong miệng yêu thú.

Một bàn tay lớn, một quả cầu ánh sáng, trực tiếp giết chết tất cả yêu thú, bao gồm năm vị Yêu Vương kia, còn có vị yêu tôn bạch tuột khổng lồ kia có thể so với nhân loại cảnh giới Chuẩn Đế.

Vị này phải mạnh đến trình độ nào?

Người có thể làm đến mức độ như thế, trong lòng Nguyên Trạch chỉ nghĩ đến Tiên Đế chí cao vô thượng, mới có thể làm được!

Người này, lại là Tiên Đế?

Nhưng lão ấy còn nói, mình là Diệp Tùy Phong phái tới, Diệp chủ lại là người thế nào?

Lại có quan hệ gì với một trấn Vân Tiêu nho nhỏ ở Tiên giới?

- Trấn chủ trấn Vân Tiêu có mặt ở đây không?

Tiên Đế lập lại lần nữa câu nói này.

- Đồ Chính? Đồ Chính đâu!

Nguyên Trạch vội vàng kịp phản ứng, lớn tiếng kêu gọi nói.

Chương 345: Đại Nhân, Thành Chủ Ngài Ấy Còn Có Thể Cứu Sao?

Sau đó, một người toàn thân nhuốm máu, bị đỡ lên đi ra.

Chính là Đồ Chính.

Trước đó, hắn xông ra thành Phi Tiên, ra sức chém giết với yêu thú, bị thương thể cực nặng, nên đã hôn mê bất tỉnh.

Vừa rồi, hắn nhận được trị liệu dưới vòng sáng màu trắng, mới dần dần tỉnh lại.

Lúc này, sắc mặt hắn vẫn như cũ trắng bệch, trong mắt lại mang theo vẻ mừng như điên.

- Vị này... Đại nhân, ta chính là trấn chủ trấn Vân Tiêu.

Đồ Chính giãy dựa lấy bò lên, cung kính nói:

- Xin hỏi, Diệp đại nhân phải chăng đã trở về?

Nguyên Trạch nghe được Đồ Chính nói câu nói này, lúc này hắn mới nghĩ tới.

Trấn Vân Tiêu Diệp đại nhân, cái tên này gần một năm qua, được Vân thành chủ nhiều lần đề cập, nói đó là một vị đại

năng vô thượng, sau đó, còn sắp xếp rất nhiều chính sách có lợi cho trấn Vân Tiêu.

Ngay từ đầu Nguyên Trạch còn không quá tin tưởng, một tu sĩ mới phi thăng lên Tiên giới, có thể mạnh bao nhiêu?

Nhưng bây giờ, trong lòng của hắn đang chấn động..

Một nhân vật có thể ra lệnh cho Tiên Đế, dùng đại năng để hình dung, đều có chút thiếu.

Từ xưa tới nay, chỉ sợ chỉ có cường giả siêu cấp mới có thể làm đến trình độ như thế!

- Diệp chủ có việc đang bận, cho nên mới phái ta đến đây.

Người đứng trên bầu trời, chính là Văn Xương Tiên Đế.

Lúc ấy, hắn tiếp nhận mệnh lệnh của Diệp Tùy Phong, lập tức ngựa không ngừng vó chạy tới.

Vốn cho rằng Thần Võ tiên phủ bên này, mặc dù có yêu thú làm loạn, cũng giống như những nơi khác như trò đùa của trẻ con.

Nhưng ai mà biết, sau khi hắn tiến vào tiên phủ, mới nhìn thấy, tình huống nơi này còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với chính mình tưởng tượng.

Khu vực biên cảnh, khắp nơi đều có yêu thú tàn phá bừa bãi, có mấy tòa thành trì, đều đã thất thủ.

Hắn nhìn thấy tình cảnh này, vội vàng dùng thủ đoạn thần thông, dùng tốc độ nhanh nhất, đi tới thành Phi Tiên .

Đáng tiếc, khi hắn đến, nơi này đã loạn thành một đồng.

Cũng may, không tính quá trễ, yêu thú còn chưa tiến hành tổng tiến công sau cùng, thế là hắn tức giận ra tay, tiêu diệt toàn bộ tất cả yêu thú.

Mặc dù hắn ở trước mặt Diệp Tùy Phong tựa như đứa trẻ tay trái gà không chặt.

Nhưng tốt xấu gì hắn cũng là Tiên Đế đã sống mấy trăm ngàn năm.

Cái gọi là Yêu Vương, Yêu Tôn, chỉ cần một cái phát phát tay là có thể diệt sát.

- Tình huống trấn Vân Tiêu, hiện tại như thế nào?

Văn Xương Tiên Đế đi đến trước mặt Đồ Chính, tiện tay tung xuống bản nguyên sinh mệnh, trong nháy mắt đã hoàn toàn chữa trị thương thế của hắn.

Sắc mặt của Đồ Chính hiện lên tia cảm kích, vội vàng khom người cúi đầu, đáp:

- Trong chiến tranh vừa qua, tổn thất một số người, nhưng phần lớn người đều ở trong thành, tạm thời không có gì.

Thực lực tổng hợp của trấn Vân Tiêu vẫn quá yếu, cho nên khi diễn ra đại chiến, phần lớn người đều chạy vào trong thành, làm một chút việc hậu cần, cho nên cũng không có bị tổn thất quá lớn.

Nhưng Văn Xương Tiên Đế vẫn thờ dài.

Tổn thất dù nhỏ, cũng là có tổn thất.

Thật không nghĩ tới, nhiệm vụ đầu tiên của hắn lại xuất hiện loại tình huống này.

- Vậy còn Thành chủ Thành Phi Tiên thì sao?

Văn Xương Tiên Đế hỏi lần nữa.

Lúc ấy, trong mệnh lệnh Diệp Tùy Phong đưa ra cho hắn, ngoại trừ che chở trấn Vân Tiêu, kỳ thật còn có thành Phi Tiên, và cả tòa tiên phủ Thần Võ.

Lúc này, Phó chủ thành đi ra, hắn thật sâu cúi đầu:

- Văn bối, trước đa tạ đại nhân, cứu lấy vận mệnh tòa thành trì này.

- Người chính là thành chủ?

Văn Xương hỏi.

Nguyên Trạch thờ dài, nói:

- Ta là Phó thành chủ thành Phi Tiên, tạm thời quản lý tòa thành trì này.

- Thành chủ đại nhân... Khi vừa rời ngài ấy vì che chở chúng ta vào thành, một mình chặn lại phía sau, lúc này chỉ sợ...

Giọng của hắn run rẩy, hai con mắt đỏ bừng.

Lúc ấy, nếu có thể kiên trì thêm một chút, chỉ sợ Vân Khánh Sinh cũng sẽ không gặp phải kiếp nạn này.

Văn Xương nhẹ nhàng thở dài, thời khắc nguy nan, luôn có anh hùng, đứng ra.

Những người kia vô luận xuất thân như thế nào, vô luận thực lực như thế nào, đều là đáng giá được tất cả mọi người kính nể.

- Mang ta tới nhìn thử.

Văn Xương Tiên Đế nói.

Sau đó, Nguyên Trạch mang theo các vị cấp cao, còn có Đồ Chính, đi tới nơi Vân Khánh Sinh chặn lại lúc ấy.

Nơi này, một khe nứt thật sâu, chặn ngang mặt đất.

Hắn có thể nhận ra, đó là Hàng Ma Côn của Vân Khánh Sinh, tạo thành vết nứt rất lớn.

Mà ngắm nhìn bốn phía, Hàng Ma Côn giống như trụ trời, đã bị cắt thành mấy chục đoạn, rơi lả tả trên đất.

- Ở nơi đó!

Bỗng nhiên, có người kinh hô.

Đám người vội vàng chạy tới.

Chỉ thấy ở phía trên mặt đất, một bóng người cao to, vững vàng đứng đấy như cũ, nhìn hằm hằm về phía trước, oai hùng anh phát.

Nhưng trên người hắn, đã không có bất kỳ khí tức sinh mệnh nào.

- Thành chủ!

Nguyên Trạch bi thương và thống hận rống một tiếng, quỳ rạp xuống đất, nước mắt đục ngầu, không cảm được chảy xuống.

Những người khác cũng bị thương, thành chủ bọn hắn đã không có.

- Yêu thú đáng chết, lão tử không đội trời chung với chúng!

Có người tức giận ngập trời hô to!

Văn Xương Tiên Đế đi đến trước mặt Vân Khánh Sinh, cẩn thận kiểm tra một phen, trong lòng thở dài.

Người này đã dùng tất cả sức mạnh sinh mệnh, thần hồn vỡ vụn, khó mà xoay chuyển trời đất.

Nhưng... Minh không có cách nào, không có nghĩa là tất cả mọi người cũng không có cách nào.

Có lẽ, Diệp Tùy Phong, có thủ đoạn nghịch thiên, có thể làm cho hắn khởi tử hồi sinh, cũng khó nói.

Văn Xương Tiên Đế suy nghĩ, phát phát tay, đánh ra một vệt thần quang, bao khóa thân thể Vân Khánh Sinh vào bên trong.

Đó là một loại thần quang có thể bảo tồn nhục thân, có thể giúp cho thân thể Vân Khánh Sinh không bị pháp tắc thời gian ăn mòn.

Vân Trạch thấy vậy, đột nhiên con mắt sáng lên, giãy dựa bò tới.

- Đại nhân, thành chủ ngài ấy còn có thể cứu sao?

- Nếu ngài có thể cứu sống thành chủ, vẫn bồi làm trâu làm ngựa, quất da đào xương, cũng sẽ không tiếc!

Hành động của Văn Xương Tiên Đế khiến hắn từ trong tuyệt vọng, thấy được một chút ánh sáng.

Chương 346: Tình Huống Còn Nghiêm Trọng Hơn Hắn Tưởng

Nhưng Văn Xương lắc đầu.

- Ta không cứu được hắn.

- Nhưng, Diệp chủ công thấu rõ tạo hóa, nói không chừng sẽ có phương pháp!

Văn Xương nói:

- Các người nên trông giữ tốt thân thể của hấn, sau đó, giải quyết tốt chuyện sau này của thành Phi Tiên là được.

Nguyên Trạch liên tục gật đầu, chỉ cần có hi vọng, làm cái gì đều có thể.

Sau đó, Văn Xương mở miệng hỏi:

- Yêu thú xâm lấn quy mô như thế, các người không có thông báo tiên phủ, còn có Thần Võ Tiên Đế?

Sắc mặt Nguyên Trạch đau khổ đắng chát nói:

- Không dối gạt đại nhân, một tháng trước, thành Phi Tiên với tiên phủ, còn có Tiên Đế đại nhân, đều cắt đứt liên lạc.

- Hiện tại, ta cũng không biết nơi đó đến tột cùng xảy ra chuyện gì?!

Văn Xương khẽ nhíu mày.

Hấn kế tiếp còn phải đi tìm Thần Võ Tiên Đế, nhưng hiện tại xem ra, hấn ta cũng xảy ra vấn đề.

Tình huống nơi này, hình như còn muốn phức tạp hơn so với trong tưởng tượng của hấn.

Một lát sau, Văn Xương Tiên Đế nói:

- Các người trước xử lý tốt chuyện kế tiếp, còn ta đi tìm Thần Võ Tiên Đế.

.....

Sau một khoảng thời gian, Văn Xương Tiên Đế từ trong thành Phi Tiên vươn người đứng dậy, chạy tới tiên phủ Thần Võ.

Trước khi đi, hấn sử dụng đại thân thông, hạ xuống tinh hoa sinh mệnh cho các tu sĩ bị thương của thành Phi Tiên.

Trong nháy mắt, người có vết thương nhẹ thì khỏi hẳn, người sắp chết trên cơ bản cũng không còn phải lo lắng đến sinh mệnh.

Sau đó, hấn lại tu sửa đại trận bảo vệ thành và Phong Cẩm Đại Trận một phen, còn tăng thêm một tầng trận pháp phòng ngự

do chính mình tự tay bố trí.

Về sau, dù có tồn tại cấp bậc Yêu Đế đến đây, trong thời gian ngắn cũng không cách nào xâm nhập vào trong thành trì.

Sau khi hắn làm xong những việc này, mới bay về phía Thần Võ tiên phủ.

Trên đường đi, Văn Xương Tiên Đế liên tục lướt qua trong hư không, tốc độ cực nhanh.

Chưa đến nửa canh giờ, hắn đã vượt qua mấy triệu dặm, đi tới Thần Võ tiên phủ.

Xa xa nhìn lại, một đạo trận pháp hùng vĩ, đang bao trọn tòa tiên phủ vào bên trong.

Mà bên ngoài tiên phủ, hai đạo khí tức thông thiên, chấn nhiếp trời cao!

Đó là lực lượng Yêu Đế.

- Khó trách, thành Phi Tiên không cách nào liên hệ được tiên phủ.

- Thì ra, bọn hắn cũng bị ép đến đường cùng mở ra Phong Cẩm Đại Trận.

Trước mặt trận pháp, cũng là một loại Phong Cẩm Đại Trận có thể ngăn cách hai bên.

Nhưng khác biệt chính là, đây là trận pháp Đế cấp, ngay cả Yêu Đế, trong thời gian ngắn đều không thể làm gì.

Dù đối phương có hai vị Yêu Đế, Thần Võ Tiên Đế cũng không thể mở ra Phong Cẩm Đại Trận, đặt mình ở bên trong?

Tiên Đế Nhân tộc không đến mức yếu như vậy.

Trừ phi, bản thân hắn cũng không có ở chỗ này.

Khi Văn Xương Tiên Đế đang suy nghĩ, cũng không có lựa chọn đánh rấn ra khỏi hang.

Hắn sử dụng thủ đoạn đặc biệt, nhìn xuyên qua Phong Cẩm Đại Trận, thả một sợi linh thức đi vào bên trong.

Rất nhanh, hấn từ trên thân trong một vị cao tầng trong tiên phủ, thu hoạch được tin tức của Thần Võ Tiên Đế.

Quả nhiên, lúc này hấn ta cũng không có mặt trong tiên phủ, với lại, đã rời đi gần được hai tháng, hiện tại, ai cũng không biết hấn đi nơi nào.

Nhưng, loại tình huống này, tự nhiên không thể làm khó Văn Xương hấn, một lão Tiên Đế sống mấy trăm ngàn năm.

Hấn từ trong tiên phủ, tìm được và lấy ra mấy món vật phẩm có liên quan đến Thần Võ Tiên Đế.

Sau đó, thông qua đạo thuật Thiên Cơ đặc biệt, tìm được một sợi khí tức trong cõi u minh.

Thông qua sợi khí tức này có thể tìm tới vị trí của Thần Võ Tiên Đế.

- Thì ra chỉ là Tiên Đế trẻ tuổi.

Văn Xương Tiên Đế trầm ngâm.

Diệp Tuy Phong đã từng nói, hấn là thủ hạ kiếm cơm của Thần Võ Tiên Đế.

Hiện tại xem ra, khẳng định là đang nói đùa.

Bởi vì nếu như là cường đại mạnh ngang Diệp Tuy Phong, dù hấn lấy ra tất cả vốn liếng, cũng không cách nào thu được vị trí chính xác của Thần Võ.

- Phong Cẩm Đại Trận còn có thể tiếp tục một đoạn thời gian, vẫn là đi tìm hấn trước, nhìn rốt cục là tình huống như thế nào.

Sau khi trong lòng Văn Xương Tiên Đế quyết định, thuận theo sợi khí cơ kia, tìm tới nơi đó.

...

Trong một ngọn núi trùng điệp không biết tên.

Một cái bóng đen, từ trên bầu trời hối hả lướt qua, dâng lên một trận gió to kịch liệt, khiến cho chim thú bốn phía sợ hãi bay tán loạn.

Hấn cũng không có thu liễm khí tức của mình, uy áp cấp bậc Chuẩn Đế lướt qua khiến thiên địa đều bắt đầu oanh minh, cực

kỳ đáng sợ.

Nhưng lúc này, hắn lại càng giống như đang chạy trốn.

Cũng không biết, phía sau là có mãnh thú Hồng Hoang gì.

Sau một lát, hắn đã vượt ngang mấy vạn dặm, đi vào một mảnh mặt đất bao la.

Lúc này, một bóng dáng toàn thân tản ra tia sáng màu vàng, bỗng nhiên xuất hiện.

- Mộc lão quang vinh, ngươi làm nhanh lên!

- Còn chậm như vậy sẽ bị đuổi kịp!

Bóng người vàng óng la lớn.

Toàn thân người kia giấu ở bên trong áo bào đen, rõ ràng ngừng lại một chút, sau đó tức giận hô to:

- Thần Võ thất phu!

- Tiểu tử ngươi điên rồi, làm hại lão tử hiện tại cũng phải đi theo ngươi rời khỏi Huyền Đô, còn dám ở chỗ này nói tia châm chọc!

Bóng người vàng óng quay đầu, nhìn khuôn mặt hắn vậy mà chính là Thần Võ Tiên Đế mất tích hai tháng qua.

Mà người áo đen kia chính là đại trưởng lão Huyền Đô Mộc Vinh trước kia cùng làm giao dịch với hắn.

Thần Võ cười hắc hắc:

- Đừng có gấp đến phát hỏa nha, về sau ta bảo kê ngươi.

- Yên tâm, mấy tên sau lưng kia, đã bị ta cản lại, trừ phi chủ nhân Huyền Đô tự mình đến đây, hiện tại, ai cũng ngăn không được chúng ta.

Lời của hắn vừa mới nói xong.

Một cỗ khí tức thật lớn, quét sạch trời đất

Trong bầu trời phương xa, vẩy xuống một tia sáng màu bạc.

Sau đó, mấy bóng dáng từ trên trời giáng xuống, ngăn cản đường đi của hai người.

Mà trên không trung, còn có một đôi con người to lớn, phóng xuống, khóa chặt Thần Võ Tiên Đế đang chạy trốn.

Hai người nhất thời ngừng lại.

- Cái miệng của người thật là xui xẻo!

Mộc Vinh nghiêng răng nghiêng lợi.

Sắc mặt của Thần Võ cũng bắt đầu ngưng trọng.

Bởi vì đôi cặp mắt kia, chính là Huyền Đô Chủ, đó là một cổ lão Tiên Đế đáng sợ, thực lực hơn xa hắn.

Chương 347: Liều Chết Phá Vòng Vây

Mà những người ngăn lại đường đi kia, là mấy vị Thái Thượng trưởng lão Huyền Đô, đều có tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

- Lão tiêu tử này, vậy mà thật sự đích thân đến!

Thần Võ thấp giọng nói.

Hắn vốn cho rằng, chỉ ăn cắp một chút cơ mật mà thôi, Huyền Đô Chủ chắc sẽ không làm to chuyện, tự mình ra tay.

Nhưng không nghĩ tới, lão ta vậy mà tự mình xuất hiện.

Rất nhanh, phía sau hai người, cũng xuất hiện ba thân ảnh.

Đó là một vị Tiên Đế Huyền Đô, và hai vị Chuẩn Đế.

Vừa rồi, Thần Võ cũng vì ngăn cản bọn hắn, mới rơi vào sau lưng Mộc Vinh.

- Mộc trưởng lão, theo ta trở về, tiếp nhận trừng phạt.

Vị Tiên Đế sau lưng kia mở miệng nói, thậm chí không nhìn thẳng vào Thần Võ Tiên Đế.

Mộc Vinh bình tĩnh đứng vững, hình như dáng vẻ hắn đang chần chờ.

Thần Võ vội vàng truyền âm nói:

- Đây đây, người sẽ không thật sự muốn trở về chứ, khẳng định sẽ bị đánh vào địa lao Cửu U.

Mộc Vinh nhìn hẩn một cái, nói:

- Vậy thì thế nào, đi theo người chỉ có một con đường chết, sau khi trở về, nói không chừng còn có khả năng còn sống!

Thần Võ bị đáp trả á khẩu không trả lời được.

Nhưng mặc dù Mộc Vinh ngoài miệng nói như vậy, lại cũng chưa đưa ra đáp án.

Dù sao, đó là địa lao Cửu U của Huyền Đô, là một nơi tối tăm không ánh mặt trời rất đáng sợ.

Nếu thật sự bị nhốt vào, chỉ sợ sẽ phải ở đó đến chết già, cũng sẽ không có được tự do, cũng kém không nhiều so với cái chết.

- Ta cho các người thời gian uống cạn chung trà cân nhắc.

Nhưng Huyền Đô Tiên Đế cũng không có cho bọn hẩn nhiều cơ hội suy tính.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Thần Võ gáp giọng nói.

- Mả mẹ nó! Người là Tiên Đế, lão tử chỉ là Chuẩn Đế, chuyện này người hỏi ta?!

Mộc Vinh tức giận tới mức phát nổ chửi tục.

- Người sống lâu hơn so với ta mà.

Sắc mặt của Thần Võ mệt mỏi.

Mộc Vinh lạnh hừ một tiếng:

- Người không phải nói, người quen biết một vị bằng hữu còn lợi hại hơn Huyền Đô Chủ sao, nhanh cầu cứu hẩn!

Thần Võ bất đắc dĩ nói:

- Ta đã sớm liên lạc qua, nhưng hẩn không biết đang ở nơi quái quỷ nào, căn bản không liên lạc được, tin tức ta gửi tới cũng chưa có trả lời.

Thần Võ thở dài thật sâu.

Kỳ thật, trong đoạn thời gian này, hắn chỉ cần có được tin tức hữu dụng, đều gửi cho Diệp Tùy Phong.

Đáng tiếc, hoàn toàn không có trả lời.

Phải biết, lúc ấy, khi bọn hắn một người ở Tiên giới, một người ở Vân Tiêu giới đều có thể tiên hành đưa tin.

Bây giờ, xuất hiện loại tình huống này, chỉ có một khả năng, chính là Diệp Tùy Phong đi vào một nơi vô cùng đặc biệt, hoàn cảnh nơi đó quấy nhiễu đưa tin giữa hai người, có lẽ, là một vùng đất đáng sợ tràn ngập hung hiểm.

Kỳ thật khi bắt đầu, trong lòng của hắn còn có chút suy nghĩ ác độc, lỡ như Diệp Tùy Phong bị nhốt, vậy mình chẳng phải được tự do sao?

Nhưng về sau tưởng tượng, hắn vẫn mong không phải loại khả năng này, nếu người ta chỉ là du ngoạn ở một nơi nào đó, khi trở về, mình vẫn phải gặp nạn.

Thế là, hắn vẫn không có buông lỏng đối với nhiệm vụ điều tra chuyện thế giới tấn thăng.

Thậm chí, dùng một vài thủ đoạn vô cùng mạo hiểm.

Hiện tại, hắn thành công thu được lượng lớn tin bí ẩn liên quan với chuyện thăng cấp thế giới, nhưng cũng bị Huyền Đô Tiên Đế phát hiện, truy sát đến nơi này.

- Hừ, nếu ngươi không gọi đến, ta sẽ phải đi với bọn hắn!

Mộc Vinh tức giận bảo.

.....

Trên cao là bầu trời mênh mông, phía dưới là mặt đất bao la.

Thần Võ Tiên Đế với Đại trưởng lão Mộc Vinh, hai người đã bị cường giả Huyền Đô vây quanh hoàn toàn.

Trên đỉnh đầu, còn có đáng sợ Huyền Đô Chủ tự mình nhìn chăm chăm nơi này.

Chỉ dựa vào chính bọn hắn, thật đúng là khó mà chạy trốn.

- Ngươi đến cùng có thể liên hệ được người kia hay không, đừng nói với ta, cho tới nay, ngươi đều đang khoác lác!

Mộc Vinh tức giận hỏi.

Thần Võ Tiên Đế lộ ra tia không biết phải làm sao:

- Ta có biết, nhưng phương thức đưa tin xảy ra vấn đề mà thôi.

Mộc Vinh thật sâu thở dài.

- Vậy không có biện pháp, đợi lát nữa chúng ta cùng một chỗ phá vòng vây, nghe theo mệnh trời.

Thần Võ ngẩn người, nói:

- Người không đi cùng với bọn hần?

Mộc Vinh xùy cười một tiếng:

- Địa lao Cửu U, ta càng rõ ràng hơn so với người, sau khi đi vào cũng không thể nào ra ngoài, còn không bằng liều mạng một lần đâu!

Thần Võ nghe Mộc Vinh nói như vậy, không nhịn được có chút đau buồn.

- Thật có lỗi, là ta hại người.

Nếu như không phải hần nóng lòng muốn thành công, sử dụng thủ đoạn mạo hiểm, Đại trưởng lão Mộc Vinh cũng sẽ không vì vậy mà bại lộ, bị hần liên lụy.

- Hiện tại mới xin lỗi, đã chậm.

Mộc Vinh hừ hừ hai tiếng, nói:

- Xui xẻo đời này của ta chính là quen phải một bằng hữu hỗn trưởng như người.

- Nếu có kiếp sau, lão tử làm con chó cũng không muốn lại quen biết người!

Thần Võ Tiên Đế thở dài, hần cũng không nghĩ tới, chuyện sẽ chuyển biến xấu đến tình trạng như bây giờ.

- Đừng nói nhảm, tìm cơ hội phá vòng vây!

Mộc Vinh ngưng thần nói.

Mà Huyền Đô Tiên Đế đứng đối diện, trông thấy hai người chậm chạp không có đưa ra đáp án, cũng hiểu lựa chọn của

bọn hắn.

- Thật sự là đáng tiếc.

Huyền Đô Tiên Đế lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng phát tay, mấy vị Chuẩn Đế trước sau lập tức xông về phía trước.

Thần Võ với Mộc Vinh, hai người cũng đã bày xong tư thế chiến đấu, chuẩn bị tìm cơ hội liều chết phá vòng vây.

Bỗng nhiên, một vòng sáng khổng lồ, xuất hiện dưới chân hai người bọn hắn.

Trong nháy mắt, vòng sáng bùng lên tia sáng chói mắt, một cỗ lực hấp dẫn cực mạnh, truyền đến từ phía dưới.

- Truyền tông trận?

Thần Võ có chút choáng váng, trận pháp truyền tông cấp bậc như thế, cũng không phải Tiên Đế bình thường có thể bố trí ra.

- Là vị bằng hữu kia của ngươi?

Mộc Vinh cũng kinh ngạc, người có thể ở thời điểm này ra tay nhất định có quan hệ mật thiết với bọn hắn.

Hai người liếc nhau, sau đó buông ra thân hình, cũng không có chống cự lực hút phía dưới.

Truyền tông trận, lập tức bắt đầu khởi động.

Chương 348: Tiểu Hắc Tĩnh Lại

- Không tốt!

Huyền Đô Tiên Đế lập tức giật mình, muốn ngăn cản truyền tông khởi động.

Nhưng hắn cách có chút xa, cũng không thể tới kịp ngăn cản.

Mắt thấy hai người sắp biến mất ở trước mặt bọn hắn.

Bỗng nhiên, đôi mắt khổng lồ trên bầu trời bắn ra hai đạo chùm sáng hủy thiên diệt địa, một đường xé rách hư không, công kích về phía hai người sắp truyền tông đi.

Huyền Đô Chủ tự mình ra tay!

Nhưng, ngay khi chùm sáng sắp bắn tới truyền tống trận, một nắm đấm khổng lồ đột nhiên từ trong đại trận oanh ra.

- Oanh!

Nắm đấm với chùm sáng đụng thẳng vào nhau, trong nháy mắt mặt đất vỡ vụn, vết nứt lan ra như mạng nhện, lan ra bốn phía, tạo thành một vực sâu không thấy đáy.

Khi ánh sáng tán đi, trên bầu trời, hai người Thần Võ với Mộc Vinh, đã không thấy bóng dáng, chỉ để lại một mảnh dấu vết cháy đen.

- Huyền Chủ...

Sắc mặt của Huyền Đô Tiên Đế có chút khó coi, vốn cho rằng chuyện này cực kỳ chắc chắn, lại còn là xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới, đôi phương còn có một người khác, tiếp ứng ở phương xa.

Với lại, thực lực của người kia, cũng cực kỳ đáng sợ, có thể đối chiến với Huyền Đô Chủ, mặc dù Huyền Chủ chỉ là phân thân mà thôi, nhưng cũng không phải tồn tại bất luận kẻ nào đều có thể cân sức ngang tài.

- Được rồi.

m thanh của Huyền Đô Chủ truyền đến từ phía chân trời.

- Người kia thực lực bất phàm, lại gần đây bốn phía không yên bình, tạm thời buông tha, trở về làm tốt chuẩn bị trước khi đại kiếp bùng xuống.

- Bản tọa đã nhớ kỹ bọn hắn.

Sau khi nói xong, đôi mắt thật to trên bầu trời dần dần biến đi mất.

Mấy vị Tiên Đế với Chuẩn Đế của Huyền Đô, cũng không có ở lâu, quay người rời đi.

Chỉ để lại một cái khe nứt thật sâu dưới mặt đất.

Bên ngoài mấy trăm ngàn dặm, trong một khu rừng mờ ảo tối tăm.

Bỗng nhiên, lóe lên chùm sáng rực rỡ.

Sau một lát, hai bóng người xuất hiện trong rừng, chính là hai người Thần Võ với Mộc Vinh.

Sau khi bọn hấn đi ra, lập tức ngưng thần bắt đầu đề phòng, vì bọn hấn cũng không biết, đến cùng là ai, truyền tống bọn hấn đến đây.

- Buông lỏng đi

Ở phía trước, một bóng người đi tới.

- Ta là người do Diệp Tùy Phong Diệp đại nhân phái tới, người chính là Thần Võ Tiên Đế.

Người này chậm rãi đi ra, sắc trời nhàn nhạt chiếu rọi ở trên mặt, chính là Văn Xương Tiên Đế.

Khoảng một canh giờ trước đó, hấn đã tìm được Thần Võ Tiên Đế.

Nhưng lúc đó, hấn ta đã bị mấy người vây quanh, đang xảy ra đại chiến.

Văn Xương không có tùy tiện xuất kích, mà sau khi quan sát với suy đoán, sớm thiết lập trận pháp truyền tống trên con đường bọn hấn sẽ đi qua.

Cho nên, mới có thể vào thời điểm quan trọng, cứu ra hai người này.

Sau khi Thần Võ nghe thấy tên Diệp Tùy Phong, lập tức nhếch mi hỏi:

- Người là Diệp đại ca phái tới?

Văn Xương nhẹ gật đầu:

- Không sai, Diệp đại nhân phân phó ta đến Thần Võ tiên phủ, nhìn xem bên người có cần giúp đỡ gì không, để cho ta hết sức giúp người.

Thần Võ nghe xong, trong nháy mắt có chút muốn khóc.

Đại ca tốt!

Ngài quả thật vẫn không có quên tiêu đệ ta phí sức cực khổ làm việc cho ngài!

Mà Mộc Vinh đứng ở bên cạnh cũng âm thầm kinh hãi.

Thủ đoạn vừa rồi của Văn Xương Tiên Đế, hẳn đã được tận mắt thấy.

Người có thể đánh nhau với Huyền Đô Chủ, thực lực của hẳn, nhất định cũng không yếu.

Tồn tại như thế lại gọi Diệp Tùy Phong là đại nhân?!

Thần Võ, thật sự có một vị bằng hữu cường đại như vậy!

- Diệp đại ca đâu? Vì sao ta không cách nào liên hệ với ngài ấy?

Thần Võ thả xuống đề phòng, hỏi vấn đề mình nghi hoặc nhất.

- Không cách nào liên hệ?

Văn Xương lại nhíu mày, lúc trước hẳn vẫn luôn ở trong di tích, cũng không có thông qua phương thức đưa tin câu thông qua, mà sau khi đi ra, cũng chỉ gửi tới hai tin tức ngắn gọn, Diệp Tùy Phong cũng không có đáp lại.

Hắn vốn cho rằng, đây là vì Diệp Tùy Phong đang bế quan, hiện tại xem ra, có vẻ như cũng không phải như thế.

Văn Xương suy nghĩ, bảo:

- Khả năng, vì thiên địa pháp tắc nơi đó tương đối hỗn loạn.

- Trước mắt, Diệp đại nhân đang ở trong một di tích, tình huống nơi đó đặc biệt, thủ đoạn đưa tin chắc là bị ngăn cách.

Thần Võ ồ một tiếng, thì ra không khác lắm so với tưởng tượng của hẳn.

- Diệp đại nhân đang lúc bế quan, còn không biết lúc nào sẽ đi ra.

Văn Xương Tiên Đế nói:

- Nhưng trước mắt, việc đầu tiên chúng ta phải giải quyết, là chuyện yêu thú tấn công tiên phủ.

- Chỉ sợ người còn không biết, tiên phủ người đã bị hai vị Yêu Đế bao vây?

Thần Võ Tiên Đế lập tức trợn mắt tròn xoe.

- Cái gì?!

...

Di tích Vạn Linh tiên phủ, bên trong thế giới mảnh vỡ.

Diệp Tùy Phong đang phá giải di vật Thần Triều, bỗng nhiên mở to mắt.

Cùng lúc đó, trong tổ Thiên Đạo, Tiểu Hắc đang ngủ say, co rúm hai lần..

Cuối cùng, nó đã tỉnh lại!

.....

Trong di tích Vạn Linh tiên phủ.

Diệp Tùy Phong đang chuyên tâm phá giải di vật Thần Triều, bỗng nhiên cảm nhận được một trận ba động kỳ dị.

Hắn mở to mắt, đưa ánh mắt về phía tiểu Hắc đang ngủ say.

Lúc này, trên người của nó, tản mát ra dao động mãnh liệt, một loại thay đổi, đang nhanh chóng xảy ra.

Diệp Tùy Phong biết, tiến hóa, nó đã đến giai đoạn cuối cùng, sắp hoàn thành.

Sau một lát, móng vuốt nhỏ màu tuyết trắng của Tiểu Hắc co rúm hai lần, rồi nó từ từ mở mắt.

- Cha?

Tiểu Hắc hình như còn ngáy ngủ, trong mắt có chút mờ mịt.

- Ừ, cuối cùng người đã tỉnh.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Tiểu Hắc mở mí mắt, lăn hai vòng, mới chậ vật đứng lên được.

Bỗng nhiên, một cỗ mùi vị quen thuộc, chui vào bên trong mũi của nó.

Đó là một loại khí tức khiến nó cảm thấy vô cùng sợ hãi trước khi nó rơi vào cơn mê!

Tiểu Hắc khó khăn quay đầu, một ngọn núi bùn đất to, không ngừng phóng đại trong con mắt của nó.

- Oe!

Nó trực tiếp nôn khan một tiếng, hai cái móng vuốt bện bện che mắt, không dám nhìn tiếp nữa.

Trong nháy mắt, Diệp Tùy Phong im lặng, một bàn tay đặt trên đầu nó, quát lớn:

- Làm gì đó?

Tiểu Hắc hơi di chuyển móng vuốt, lộ ra một đôi mắt to rung rung nước mắt, tội nghiệp nói:

- Cha, người ở đâu tìm được một ngọn núi phân vậy!

- Ngài có thể đừng cho ta ăn nó có được không?

Chương 349: Tạo Hóa Tiên Liên

Hình như hương vị của bùn đất đã lưu lại bóng ma tâm lý không nhỏ cho Tiểu Hắc.

Mà ngọn núi bùn đất trước mắt đã làm nó trong nháy mắt sợ hãi.

Diệp Tùy Phong lắc đầu:

- Được, được, được, không cho người ăn cái này nữa.

Sau đó, hắn lấy ra một bình ngọc nhỏ, từ trong đó đổ ra hai viên đan dược màu xanh nhạt, đưa cho Tiểu Hắc.

- Ta tìm một loại đồ ăn mới cho người, hiệu quả còn tốt hơn bùn đất, ăn cũng rất ngon, người ném thử đi.

Tiểu Hắc rụt rụt đầu, bộ dáng có chút không tin.

Nhưng so với bùn đất xấu xí không chịu nổi thì ít nhất hình dáng những viên đan dược này không tệ.

Thế là, nó vẫn nhận lấy đan dược, nhô ra cái mũi nhỏ phần nộn, hít hít mấy cái.

Một mùi thơm ngát nhàn nhạt bay ra lập tức làm hai mắt nó sáng lên.

Sau đó, nó lập tức cầm lấy một viên, ném vào miệng, giống như nhai đường đậu, bắt đầu nhai cọt ca cọt két.

Đan dược giòn tan, cảm giác không tẻ, hương vị cũng biết tròn biết méo.

Nhưng nó luôn cảm thấy hình như thứ này vẫn có chút mùi của bùn đất trước kia.

Vẻ mặt Tiểu Hắc nghi hoặc, chẳng lẽ vị giác của mình bị bùn đất đáng sợ kia quấy nhiễu?

Diệp Tuy Phong thấy Tiểu Hắc ngoan ngoãn ăn hết đan dược, lộ ra nụ cười lão phụ thân vui mừng.

Không sai, những viên đan dược màu xanh này chính là Đạo Cổ Nguyên Đan dùng bùn đất luyện chế mà thành, nó càng thêm tinh thuần, với lại bỏ đi một chút tạp chất không tốt, hiệu quả cực kỳ tốt.

Mấu chốt nhất là, vì phòng ngừa Tiểu Hắc kén ăn, hắn còn chuyên môn để Cốc U Lan điều phối một lần, làm đan dược cổ có mùi vị khác nhau, như cái viên nó vừa ăn chính là vị hạt sen.

Đương nhiên, còn có vị ô mai, vị dưa hấu, vị thanh long, vị sầu riêng, vân vân... Có thể nói là tốn rất nhiều công sức.

Cũng may hiệu quả không tẻ, Tiểu Hắc cũng không nhận ra bản thể của Đạo Cổ Nguyên Đan.

Chỉ có điều, sau khi luyện chế thành đan dược phải dầu nó, bằng không, không chừng nó lại ăn vụn.

Diệp Tuy Phong chính là không thể nào dạy dỗ bằng phương pháp đánh đập.

- Cha, ta muốn ăn nữa!

Tiểu Hắc rất nhanh đã ăn xong viên Đạo Cổ Nguyên Đan, chép chép miệng, nhìn Diệp Tuy Phong nói.

- Người kiếm thứ khác ăn đi, thứ này mỗi ngày chỉ được ăn nhiều nhất hai viên.

Diệp Tỳ Phong bĩu môi.

Đạo Cổ Nguyên Đan là pháp tắc tinh túy, trong đó chứa năng lượng quá to lớn, cho dù là Tiểu Hắc thì một lần cũng không thể ăn quá nhiều, nếu không sẽ rất dễ thừa dinh dưỡng.

- Đến đây cho ta xem một chút, người đã có thay đổi gì.

Diệp Tỳ Phong vươn tay, nắm cổ của nó, trực tiếp xách lên, giơ ở trước mắt.

Trong mắt hiện lên tinh mang màu xám, các loại bí ẩn trong thân thể Tiểu Hắc, trong nháy mắt bị hấn thấy rõ toàn bộ.

Hình thể của Tiểu Hắc tương đối đặc biệt, nó là Ý Chí Thế Giới và Linh Tính Thiên Đạo dung hợp hiển hóa thành, lại là ý chí thế giới thể hệ trước Niết Bàn.

Thật ra thân thể của nó cũng không có bản chất của sinh linh, mà là vô số đạo vận pháp tắc ngưng kết mà thành, thật ra cũng gần giống với tu sĩ có thân thể Thiên Đạo.

Chỉ có điều, nó hoàn toàn là Đạo thể.

Diệp Tỳ Phong nhìn xuyên thấu qua thể xác của Tiểu Hắc, có thể nhìn thấy mấy ngàn tiết điểm thật nhỏ nối liền với nhau, đang chậm rãi chuyển động.

Những tiết điểm đó chính là tất cả tiết điểm Thiên Đạo trong thế giới Vân Tiêu.

- A, tăng lên một vài tiết điểm.

Diệp Tỳ Phong kinh ngạc.

Tiểu Hắc thành công thăng cấp thành Thiên Tiên giới, không ngờ tiết điểm Thiên Đạo trong cơ thể nó lại lần nữa tăng lên mấy trăm cái.

Nếu như mỗi lần tấn thăng đều sẽ tăng thêm, như vậy nói không chừng cây con của Đại Thụ Khải Mông của mình còn chưa đủ dùng, có thể lại phải trồng thêm một nhóm nữa.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ một lát, quyết định trước không vội, trước mắt mầm non của Khải Mông Thụ còn có thể chống đỡ một đoạn thời gian, đến khi nào thật không đủ lại nói.

Hắn lần nữa nhìn sang.

Mấy ngàn tiết điểm Thiên Đạo chậm rãi phóng đại trong mắt hắn.

- Hà?

Diệp Tuy Phong lần nữa kinh nghi một tiếng, hắn nhìn thấy, không ngờ trong tất cả tiết điểm Thiên Đạo lại đều xuất hiện một đóa hoa sen màu trắng nõn.

Hoa sen thánh khiết, lực lượng tạo hóa nồng đậm từ đó chậm rãi tiêu tán ra.

Lúc trước, khi Tiểu Hắc tỉnh lại vẫn chưa xảy ra loại tình huống này, những hoa sen này đều là vừa xuất hiện sau khi tấn thăng lần này.

Với lại, bọn chúng cũng không phải ở trong tiết điểm Thiên Đạo trước kia, mà là pháp tắc hiện hóa thực thể, nhìn qua càng giống là một loại tạo hóa chi vật.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, vươn tay, mô phỏng ra dáng vẻ của hoa sen.

- Tiểu Hắc, ngươi nhìn kỹ một chút trong cơ thể của mình, đây là thứ gì?

Tiểu Hắc nhẹ gật đầu, sau đó, cẩn thận nhìn chăm chú bản thân.

Sau một lát, nó ngẩng đầu lên, trong mắt có chút mờ mịt, nói:

- Cha, chắc bọn chúng là một loại bảo vật.

- Hình như gọi là... Tạo Hóa Tiên Liên.

Diệp Tuy Phong nhíu mày.

Tiểu Hắc khác với sinh linh bình thường, nó từ lão quy biến thành, thuộc về Ý Chí Thế Giới và Thiên Đạo kéo dài, rất nhiều tri thức đã tồn tại ở trong bản nguyên của nó.

Theo thời gian trôi qua, những kiến thức kia mới dần dần xuất hiện ra.

- Suy nghĩ một chút, nó có tác dụng gì?

Diệp Tuy Phong nói.

Tiểu Hắc nhẹ gật đầu, hai mảnh lá non trên đỉnh đầu nó bắt đầu nhẹ nhàng chấn động.

Diệp Tuy Phong biết, đó là nó đang nghiêm túc suy nghĩ.

Sau một hồi lâu, Tiểu Hắc một lần nữa ngẩng đầu lên, nói:

- Ừm... Thật giống kiêu đó.

- Mỗi khi ta tấn cấp, trong những tiết điểm kia sẽ xuất hiện Tạo Hóa Tiên Liên.

- Những tiên liên này không có một chút tác dụng gì đối chính ta, mà là dùng để điểm hóa vạn vật sinh linh.

- Nếu có sinh linh của thế giới này trùng hợp đạt được nó thì sẽ có thể đánh vỡ tiềm chất của bản thân, từ tu luyện tới phi thăng, hoàn toàn không có bất kỳ công cù xiềng xích gì.

Diệp Tuy Phong lập tức kinh ngạc, những hoa sen trắng nõn này lại lợi hại như thế.

Chỉ có điều, sinh linh của thế giới này phải làm sao mới chiếm được nó?

Chương 350: Tạo Hóa Tiên Liên (2)

- Có lẽ...

Diệp Tuy Phong bỗng nhiên nghĩ đến, nếu những hoa sen kia đã sinh ra trong tiết điểm Thiên Đạo trong cơ thể Tiểu Hắc, như vậy không phải cũng mang ý nghĩa, trong tiết điểm Thiên Đạo của Vân Tiêu giới cũng đồng thời sinh ra Tạo Hóa Tiên Liên hay sao?

- Tiểu Hắc, mở Thiên Đạo Nhãn ra.

- Chúng ta đến xem thử thế giới Vân Tiêu bây giờ trông như thế nào?

- Đến cùng là cảnh tượng như thế nào!?

.....

Vân Tiêu giới.

Phía dưới một dãy núi kéo dài mấy chục ngàn dặm.

Trong một cánh rừng cây cối xanh um tươi tốt, có một thôn nhỏ tọa lạc trong đó, khói bếp lượn lờ.

Trong một căn phòng thấp bé có một đám tiểu hài tử cười truông đang chơi đùa.

Ngẫu nhiên có người lớn đi qua, nhìn thấy cảnh này, trên mặt nở ra nụ cười.

Con chó vàng cao tuổi nằm nghiêng ở cửa thôn, uể oải phơi nắng.

Một cảnh tượng tường hòa, giống như thế ngoại đào nguyên.

Lúc này, bỗng nhiên lỗ tai con chó vàng dựng lên, bắt đầu cảnh giác.

Nhưng sau đó, nó lại lần nữa nằm sấp xuống, tiếp tục nhắm mắt lại.

Sau một lát, một loạt tiếng bước chân nặng nề truyền đến.

Chỉ thấy một hán tử to con đi vào tiểu sơn thôn, trên vai của hắn đang khiêng một con soi còn to hơn cơ thể của hắn.

Bên hông còn treo mấy con thỏ rừng to béo.

- Quao, Thiết Ngưu thúc trở về rồi!

Đám trẻ con vui cười chạy tới, vây quanh Thiết Ngưu đảo quanh.

Thiết Ngưu cười ha ha một tiếng, sau đó móc một chút quả dại từ trong túi ra, ném tới, bọn nhỏ lập tức bắt đầu tranh đoạt.

- Thiết Ngưu, lần này thu hoạch rất phong phú.

Có mấy người nghe tiếng đi ra, sốt ruột chào hỏi.

Đây là bởi vì, sau mỗi lần Thiết Ngưu đi săn đều sẽ phân hơn phân nửa đồ ăn cho người trong thôn, tất cả mọi người trong

thôn đều hưởng qua con mồi của Thiết Ngưu.

Một con sói lớn như vậy, mỗi một nhà đều có thể chia được mấy cân thịt.

- Đúng vậy.

Thiết Ngưu thả con xuống sói đất, nói:

- Mấy năm qua, thịt rừng phía ngoài càng ngày càng nhiều.

- Ta ra thôn đi không bao xa đã gặp phải một đại gia hỏa như thế.

Đám người nhao nhao gật đầu, bọn hắn cũng cảm giác được loại tình huống này.

Đây là một chuyện nửa vui nửa buồn.

Vui chính là, con mồi càng nhiều, thu hoạch của mọi người cũng càng nhiều, sau này đi săn, cũng không cần chạy quá xa nữa.

Nhưng lo chính là, cánh rừng ngoài thôn càng ngày càng nguy hiểm.

Nhưng cũng may, hiện nhóm oa nhi ở trong thôn, thức ăn phong phú, tổ chất thân thể cũng càng ngày càng mạnh, từng đứa đều cường tráng đến như con bê con.

Vói lại, mấy năm này, ngay cả ông trời cũng mở rộng tầm mắt, mỗi năm đều mưa thuận gió hoà.

Đặc biệt là mỗi tháng một trận mưa, hình như có tác dụng đặc biệt, thậm chí có thể giúp người miễn trừ bệnh tai, để hoa màu mọc càng thêm khỏe mạnh, rất là thần kỳ.

Thiết Ngưu thả sói xuống đất, cười nói:

- Con súc vật cứ chia toàn bộ cho mọi người đi, ta còn bắt được một con mồi khác, đủ ăn.

Mặt mày mọi người nhất thời hớn hở:

- Như vậy làm sao được chứ.

Thiết Ngưu không quan trọng khoát tay áo, sau đó một mình đi về chỗ sâu của thôn.

Đi tới trước một căn nhà bằng đất thấp bé, mới ngừng lại được.

Hắn đi ra phía trước, gõ cửa phòng:

- Thanh Sơn.

Sau một lát, cửa phòng két một tiếng, từ trong mở ra, lộ ra một gương mặt tái nhợt.

Đó là một thiếu niên, thân hình hắc nhỏ gầy, dáng vẻ yếu đuối, nhìn qua còn không bằng mấy đứa bé đùa giỡn ở ngoài.

- Thiết Ngưu ca?

Thanh Sơn mở toàn bộ cửa ra.

- Đồ tốt.

Thiết Ngưu cầm lên thỏ rừng bên hông, lung lay ở trước mặt hắn.

Sau đó, hai người đi vào.

Không đến một lát sau, trong hậu viện hiện lên một đồng lửa, thịt mùi thơm bay khắp nơi.

Hai bóng người ngồi vây bên cạnh đồng lửa.

Thiết Ngưu trực tiếp cầm lấy nguyên một con thỏ, cắn từng miếng thật to.

Còn Thanh Sơn bên cạnh chỉ là xé một miếng thịt thỏ, chậm rãi ăn.

- Ngươi ăn nhiều một chút.

Thiết Ngưu quệt miệng, kéo đuôi thỏ to mọng xuống, nhét vào trong tay Thanh Sơn.

- Cho dù muốn báo thù thì cũng phải đi ra khỏi thôn mới được.

- Hiện tại, ngoài thôn khắp nơi đều là dã thú, với thể trạng này của ngươi, sao có thể đi?

Thanh Sơn cầm đuôi thỏ, một lần nữa đặt ở trên kệ nướng, thỏ dài thườn thọt một hơi.

- Thiết Ngưu ca, người cũng biết, ta chạy trốn vì sắp chết, đan điền đã tổn hại, nói gì đến báo thù?

Thiết Ngưu nhìn hấn, bàn tay lớn rơi vào trên bờ vai Thanh Sơn, làm cho nửa người hấn đều trầm xuống phía dưới.

- Đừng từ bỏ, thời đại bây giờ, kỳ tích gì cũng có thể xảy ra.

- Nếu người đã mất đi suy nghĩ đấu tranh, vậy thì khi có kỳ tích ở bên cạnh người, người cũng sẽ bỏ lỡ nó.

Nói xong, hấn cười cười, lưu lại một đống củi đao to lớn, đứng dậy.

- Trước dựa theo phương pháp ta dạy người luyện tập một chút, mặc dù là thủ đoạn đại lão thô, nhưng cường gân kiện xương vẫn có thể làm được, ha ha.

Thiết Ngưu cười lớn, vừa gặm thịt thỏ vừa quay người rời khỏi.

Thanh Sơn nhìn qua đống củi đao bên cạnh, suy nghĩ xuất thần.

Ban đêm, ánh trăng như một tấm lụa trắng, vẩy ở hậu viện.

Một bóng người nhỏ gầy, khó khăn quơ đống củi đao còn to hơn cánh tay của mình.

Mỗi khi vung một lần, cơ thể của hấn đều run rẩy, phải dốc hết toàn bộ sức lực mới làm được.

Nhưng ánh mắt của hấn lại rất kiên định, cho dù cả người đau nhức thì vẫn rất kiên trì.

Sau một hồi lâu, hấn mới co quắp ngã xuống đất, thở hổn hển, chỉ cảm thấy cả người trên dưới, không có chút sức nào.

Đúng lúc này, ở một góc trong sân bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Một đóa hoa sen màu trắng, chậm rãi nổi lên.

Thanh Sơn khẽ nhíu mày, giãy dựa bò lên, tò mò nhìn chăm chăm vào đóa hoa sen đang lơ lửng kia, hấn chưa từng thấy loại cảnh tượng kỳ dị này.

Sau một lát, thấy hoa sen hình như không có nguy hiểm gì, Thanh Sơn duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng đụng vào.

Phanh một tiếng vang nhỏ, trong viện tỏa ra ánh sáng màu trắng cực thịnh, lúc sáng lúc tối trong đêm tối.

Phía chân trời xa xôi, hai ánh mắt yên lặng nhìn dưới mặt đất.

- Tạo Hóa Tiên Liên có thể chữa trị đan điền, từ hôm nay trở đi, thế giới lại xuất hiện thêm một thiếu niên bất phàm muốn báo thù.

Diệp Tùy Phong chậm rãi nói.

Từ điểm cao nhất của thế giới quan sát chúng sinh, thật là có một tư vị khác.

Chương 351: Tình Huống Hiện Tại Của Diệp Gia

Khi Diệp Tùy Phong phát hiện trong tiết điểm Thiên Đạo trong thân thể Tiểu Hắc, sinh ra Tạo Hóa Tiên Liên thì hắn đã thông qua Thiên Đạo Nhãn của Tiểu Hắc, đưa ánh mắt nhìn vào trong thế giới Vân Tiêu.

Hắn phát hiện, lúc này Vân Tiêu giới đã mở rộng ra gấp đôi, sinh cơ khắp nơi trên đất, một cảnh tượng vui vẻ phồn vinh.

- Cha, hắn hấp thu xong Tạo Hóa Tiên Liên thì tu luyện sẽ không có gông cùm xiềng xích, sau đó khẳng định sẽ trưởng thành cường giả một phương.

Tiểu Hắc nói.

Diệp Tùy Phong lắc đầu:

- Chuyện này không ai có thể nói trước được.

- Trên thế giới không bao giờ thiếu thiếu chính là thiên tài, nhưng có thể đi đến sau cùng vẫn rất ít.

- Cho dù thuận buồm xuôi gió, cũng không nhất định có thể đăng lâm đỉnh cao nhất, huống chi hắn muốn đi chính là con đường báo thù, hung hiểm khắp nơi.

- Chỉ có điều, nhân sinh của hắn hoàn toàn chính xác từ đó thay đổi hoàn toàn.

Trong lòng Diệp Tùy Phong ần ần có chút hoài niệm.

Bên trong thế giới này, lúc người hoàn toàn tuyệt vọng cũng có cơ hội thay đổi số phận, duy nhất phải làm được chính là khi kỳ ngộ tiến đến phải bắt lấy.

Nếu là Thanh Sơn không nghe theo Thiết Ngưu thuyết phục mà vẫn là bộ dáng cam chịu thì Tạo Hóa Tiên Liên sẽ tuyệt đối không lựa chọn hắn.

- Cha, tổng cộng có hơn bảy nghìn Tạo Hóa Tiên Liên.

Tiểu Hắc nói:

- Hay như vậy đi, ta dời toàn bộ bọn chúng tới Diệp gia ta, lưu lại tạo hóa cho con cháu Diệp gia, ngài xem có được không?

Diệp Tỳ Phong lập tức im lặng.

Thiên Đạo này bất công lệch đến có chút quá nghiêm trọng.

- Nếu như vậy, không có chỗ tốt đối với sự phát triển của người:

Diệp Tỳ Phong nghĩ nghĩ nói:

- Dời những Tạo Hóa Tiên Liên đến những vùng đất hoang vu ít người đi.

Tiên Liên xuất hiện ở nơi đó, không biết phải qua thời gian bao lâu mới có thể bị sinh linh tìm được.

- Những chuyện khác thì không cần phải để ý đến, thiên địa tạo hóa, ai vận khí tốt thì người đó lấy thôi.

Tiểu Hắc nhìn Diệp Tỳ Phong một chút, thầm thì trong miệng.

- Ít gì cũng có hai ba ngàn mà...!

.....

Thánh Thành Vân Tiêu hùng vĩ sừng sững trên bầu trời.

Diệp Tỳ Phong sử dụng đại thần thông, để các sinh linh ở mỗi một góc của thế giới, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy Thánh Thành hùng vĩ.

Diệp gia, trong sảnh chủ sự.

Mấy vị cao tăng gia tộc đang ngồi cùng nhau:

- Diệp Uy cũng Độ Kiếp thất bại sao?

Vẻ mặt Tùy Vân kinh ngạc, lên tiếng hỏi.

Cha của Diệp Uy, cũng chính là Diệp Tùy Hồ thở dài nói:

- Đúng vậy, giống như Diệp Bá, hắn đã chuẩn bị tốt cho độ kiếp, nhưng ngay cả kiếp lôi cũng không dẫn xuống được đã qua loa thu tràng.

Tùy Vân nhăn mày:

- Tu vi của Diệp Uy đã đến Địa Tiên đỉnh phong chưa?

Diệp Tùy Hồ nhẹ gật đầu.

- Có gì không đúng sao?

Tùy Vân nói:

- Diệp Bá chưa Độ Kiếp thành công vì tu vi bản thân hắn không đủ, không cách nào dẫn động lôi kiếp.

- Diệp Uy đã là Địa Tiên đỉnh phong, theo đạo lý thì đã hoàn toàn có thể dẫn lôi kiếp xuống, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Mấy người đều yên lặng, trong lúc nhất thời không nghĩ ra là khâu nào có vấn đề.

Từ khi Diệp Tùy Phong phi thăng Tiên giới, dưới sự đốc thúc của mấy người Tùy Vân, con cháu Diệp gia càng tu luyện khắc khổ hơn.

Có Kính Hồ sinh ra tài nguyên nghịch thiên, rất nhanh đã có một nhóm người đột phá cảnh giới Cửu Nạn của công pháp Nguyên Thủy, đi tới cảnh giới Tiên Cảnh.

Giống như mấy người Diệp Uy, Diệp Hạo Nhiên, Diệp Tử Hàm có thiên phú tốt hơn đều đã trở thành Địa Tiên từ rất sớm.

Thế là, cao tăng Diệp gia bắt đầu chuẩn bị cho việc Độ Kiếp.

Bọn hắn hi vọng, con cháu Diệp gia có thể tiến vào Tiên giới nhanh một chút, giúp Diệp Tùy Phong bớt việc.

Chỉ tiếc là từ sau khi Diệp Hạo Nhiên là người thứ nhất Độ Kiếp, thành công dẫn động lôi kiếp, trực tiếp bị tám mươi một đạo Cửu Cửu Thiên Kiếp thay nhau oanh tạc.

Nếu không phải cơ sở của hắn vững chắc, chỉ sợ trong Độ Kiếp lần này đã bị đánh cho không còn hình dáng.

Sau đó, người thứ hai Độ Kiếp, là vị cao tăng dòng chính Diệp Tuy Báo, thật ra lúc ấy hắn đã muốn cùng Diệp Tuy Phong đi Tiên giới, chỉ có điều không dám nhắc tới mà thôi.

Diệp Tuy Báo chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, thậm chí còn lấy ra mấy món bảo vật không tệ.

Nhưng vẫn như cũ là tám mươi một đạo Cửu Cửu Thiên kiếp, nỗ lực toàn thân bốc khói, eo cũng gãy mất mấy lần, làm hại vợ của hắn lo lắng.

Cuối cùng, hắn cũng thất bại.

Cũng may, sau khi Độ Kiếp thất bại cũng không giống như kiểu trước đây, chỉ có thể chuyển thành tán tu.

Mà vẫn có thể tiếp tục dẫn động lôi kiếp, chỉ cần người cảm thấy mình đã chuẩn bị xong, chỉ cần người không sợ bị sét đánh là được.

Loại tình huống này làm cho cao tăng Diệp gia lập tức lưu tâm.

Trong lòng bọn họ có một loại suy đoán, có thể khi người Diệp gia Độ Kiếp đều sẽ gặp phải loại lôi kiếp ở mức độ này.

Thế là, bọn hắn càng càng cẩn thận.

Cuối cùng, Diệp Uy rời núi, hắn đã hoàn toàn chuẩn bị xong, có niềm tin rất lớn, có thể duy nhất một lần vượt qua thiên kiếp.

Nhưng thiên kiếp lại không xuất hiện, mặc cho hắn cố gắng thế nào cũng không thể dẫn động lôi kiếp, càng đừng nói đến Độ Kiếp.

Chuyện này cũng người ta rất bồn chồn.

- Chắc là...

Trong lòng Tuy Vân bỗng nhiên giật mình, nghĩ đến một việc.

- Người nói là...

Mấy người nhao nhao ngẩng đầu, liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra đáp án nào đó.

Tùy Vân thở dài tiếng:

- Không sai, thế giới của chúng ta cũng đã hoàn thành tấn thăng.

Mấy năm qua, bọn hắn đã sớm nghe qua, cũng tận mắt thấy phương thế giới này đang nhanh chóng mở rộng.

Có người ngủ một giấc, buổi sáng tỉnh lại đi nhà xí lại phát hiện, nhà vệ sinh nhà mình lại chạy ra ngoài một dặm, kém chút nín chết.

Loại tình huống này, lúc ấy còn tạo thành hỗn loạn ở mức độ nhất định, cuối cùng sau khi được người Thánh Địa ra mặt xử lý mới chìm xuống.

Khi đó, bọn hắn đã cảm thấy thế giới chắc là đã bắt đầu thăng cấp.

Bởi vì trước khi Diệp Tuy Phong phi thăng Tiên giới đã từng nói với bọn hắn chuyện này.

Chương 352: Tình Huống Hiện Tại Của Diệp Gia (2)

Như vậy hiện tại, khẳng định chính là đã tấn thăng đến Thiên Tiên giới.

Nói cách khác, chỉ có tu luyện tới Thiên Tiên đỉnh phong thì mới có thể lần nữa dẫn động lôi kiếp.

Mấy người nhìn nhau không nói gì, nếu đúng là như vậy thì lúc nào bọn hắn mới có thể phi thăng Tiên giới, một lần nữa quy về dưới trướng Diệp Tuy Phong được đây? Bọn hắn là thật rất nhớ khi gia tộc có đại ca trụ trì!

Mặc dù hắn luôn luôn nhàn nhã ở trong Kính Hồ, nhưng hắn là chủ tâm cốt.

Có đại ca ở đây, bọn hán chỉ việc mang theo gia tộc xông về phía trước là được, không cần lo lắng chuyện gì cả.

- Ai, tiếp tục tu luyện nhanh hơn đi, nhất định phải trước khi thế giới thăng cấp lần nữa, có thể đi lên một chút.

- Nếu không, chắc chắn đại ca sẽ cảm thấy chúng ta là bùn nhão không dính lên tường được!

Tùy Vân lạnh giọng quát.

Vẻ mặt mấy người khác cũng trở nên kiên định, sau khi trở về nhất định sẽ thúc giục thúc giục đám tiểu tử thú nhà mình.

Bỗng nhiên, cửa phòng nghị sự bị gõ vang.

Sau khi mở cửa ra thì thấy là một vị quản sự trong gia tộc, chỉ thấy vẻ mặt kinh hoàng của hán.

- Các lão gia, không xong rồi, có hơn ngàn đóa hoa sen màu trắng bao vây xung quanh gia tộc chúng ta ta!

...

Trên đường chân trời.

Tiểu Hắc thấy hơn ngàn đóa Tạo Hóa Tiên Liên rơi vào trong Diệp gia, nó cười hì hì nhìn về phía Diệp Tùy Phong.

- Cha, thế nào?

Diệp Tùy Phong ừ một tiếng:

- Rất tốt.

Chỉ là hán có chút dăm chiêu, hán có thể nhìn thấy, mấy người Tùy Vân từ đầu bị dọa cho phát sợ, có lẽ cho là có thứ ghê gớm gì đó đến xâm lấn Diệp gia.

Nhưng sau khi trải qua phán đoán mới biết được, đó chính là bảo vật tạo hóa vô thượng.

- Ừm, tổng cộng có mấy trăm người đạt đến cảnh giới Tiên Cảnh, còn có mười Địa Tiên đỉnh phong, cũng không tệ lắm, không có lười biếng.

Thần thức khổng lồ Diệp Tùy Phong khẽ quét qua, trong lòng hán lập tức rõ ràng tình huống của tu sĩ trong thành Vân Tiêu.

Sau khi đạt đến cảnh giới Cửu Nạn cũng không phải dễ dàng đột phá như vậy.

Giang Niệm kia đã phi thăng Tiên giới hơn trăm năm, nhưng tu vi vẫn là Địa Tiên.

Đám tiêu tử trong nhà này, có thể trong thời gian một hai năm đã đạt tới Địa Tiên đỉnh phong, xem ra vẫn rất cố gắng.

- Cũng không biết, có người nào thử Độ Kiếp hay chưa?

Diệp Tùy Phong sờ lên cằm tự hỏi.

- Ta xem thử!

Tiểu Hắc lập tức trở nên hào hứng, bản thân Thiên Kiếp chính là nó, có ai Độ Kiếp hay không, đương nhiên nó biết rất rõ ràng.

- Có mấy lần.

- Ha ha, có người bị đánh thành than đen, cười chết ta rồi!

Sau đó, nó triển khai hình tượng đến trước mặt Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong vừa nhìn đã nhận ra, đó là Phó viện trưởng của thư viện Thiên Hạ, Diệp Hạo Nhiên.

Cửu Cửu Thiên Kiếp kém chút đánh cho hấn ngay cả mạng cũng không còn.

- Có phải hơi quá tàn nhẫn rồi hay không?

Tiểu Hắc che miệng cười trộm.

- Không trải qua kiếp nạn thì sao có thể xuất hiện biến hóa được?!

Diệp Tùy Phong lắc đầu.

Cửu Cửu Thiên Kiếp đúng là hung ác, nếu không chuẩn bị đủ thì gần như không có chút khả năng vượt qua.

Chỉ có điều, ngược lại là thật có mấy người đã có thực lực Độ Kiếp.

Đó chính là năm thiên kiêu Diệp gia còn đang trồng cây ở các nơi trên thế giới.

Diệp Tỳ Phong đã dò xét qua tu vi của bọn hắn, từng người đều cực kỳ vững chắc, đều đã đạt đến Địa Tiên đỉnh phong, chỉ có điều vẫn đang áp chế mà thôi.

Sở dĩ bọn hắn không lựa chọn Độ Kiếp, thứ nhất vì vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ trồng cây.

Về phần thứ hai, năm người này đều có ý nghĩ của mình, bọn hắn cũng không nguyện ý phi thăng một mình.

Cho nên, sau khi Diệp Tỳ Phong thu thập Tạo Hóa Tiên Liên cũng không bỏ toàn bộ vào trong gia tộc.

Mà phân ra một chút ném ra bên ngoài để bọn chúng tự mình tìm kiếm, cũng là vì lưu cho người của Diệp gia ở bên ngoài.

Một ít người phí sức cực khổ ở ngoài, đương nhiên không thể bạc đãi.

- Cha, bây giờ ta đã tấn thăng thành Thiên Tiên giới, tộc nhân của chúng ta muốn Độ Kiếp phi thăng, chỉ sợ phải đợi rất lâu rồi.

Tiểu Hắc nói:

- Hay ta mở cửa sau, để cho một nhóm người đến Tiên giới chơi?

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

Thiên kiếp là tạo hóa, không trải qua kiếp nạn thì dù có phi thăng cũng không có chút thành tích nào.

- Không cần đâu.

- Dưới tác dụng của Tạo Hóa Tiên Liên, chắc chắn sẽ có một nhóm người sẽ phi thăng Tiên giới trước khi người tấn thăng lần nữa.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Mà lần người tấn thăng tiếp theo, sẽ có càng nhiều bảo vật tạo hóa.

.....

Khi nhìn thấy mấy người Tỳ Vân xử lý thích đáng Tạo Hóa Tiên Liên thì Diệp Tỳ Phong và Tiểu Hắc mới rời khỏi thành

Vân Tiêu.

Diệp Tuy Phong cũng không lựa chọn quấy nhiễu bọn hắn.

Gia tộc vận chuyển tốt đẹp không có chuyện gì quá lớn hẳn phải tham gia, để nó phát triển tự nhiên là được rồi.

Sau đó, hắn và Tiểu Hắc đã vượt qua hơn tỷ dặm trong giây lát, thị sát tình huống sinh trưởng của mầm non Đại Thụ Khải Mông một phen.

Có mười toà tháp Khởi Nguyên mười hai tầng tằm bở, các cây con đã gieo xuống phát triển cực nhanh.

Trong thời gian hai năm đã vượt qua hai giai đoạn, bộ rễ khổng lồ của nó đã phủ khắp toàn bộ đại lục, thậm chí có cây đã sắp đột quá vuron qua hàng rào thế giới.

Sau khi đột phá, nó sẽ trực tiếp cắm rễ vào trong hỗn độn, từ đó hấp thu càng nhiều chất dinh dưỡng, bồi dưỡng thế giới.

Đến lúc đó, thế giới sẽ có nhiều tạo hóa hơn, tốc độ sinh trưởng cũng sẽ trở nên càng nhanh.

Mọi việc, đều đang phát triển theo hướng tốt.

Sau khi tuần sát một vòng, Diệp Tuy Phong cũng không phát hiện có tai hoạ ngầm nào.

Chỉ có điều, tình cảnh Tiên Triều Vạn Linh bị hủy diệt vẫn như cũ tồn tại trong lòng hắn.

Trước khi tìm thấy nguyên nhân cụ thể đó, vẫn phải liên tục chú ý tới thế giới Vân Tiêu, để tránh giẫm lên vết xe đổ.

Mầm non phát triển tốt đẹp, tiếp đó, Diệp Tuy Phong đưa ánh mắt nhìn về phía năm thiên kiêu Diệp gia đang hoàn thành đại nghiệp trồng cây ở ngoài.

Diệp Khiêm, đã mang theo nhóm nòng cốt của thư viện Thiên Hạ xâm nhập cánh đồng tuyết phương bắc.

Bọn hắn một đường đi qua mấy đế quốc khổng lồ, không ngờ lúc này lại đang ở trong vương quốc Vĩnh Đông.

Chương 353: Năm Thiên Kiêu Của Diệp Gia

Đáng nhắc tới chính là, mấy người Diệp Khiêm lại mở ra một phân viện của thư viện Thiên Hạ ở hoàng thành Vĩnh Đông, vị trí của nó vừa ngay đối diện tổng bộ của hội Thiên Tiên.

- Đây là tới cướp địa bàn sao?!

Diệp Tùy Phong buồn cười.

Nếu để cho Diệp Hiểu Hiểu biết chuyện này, có thể Diệp Khiêm đi ngủ cũng không ngủ ngon.

Chỉ có điều, giữa thư viện Thiên Hạ và hội Thiên Tiên cũng không có xung đột quá lớn.

Bởi vì hội Thiên Tiên chủ yếu thu nhận người trong giang hồ, mà thư viện Thiên Hạ lại chính là thu những hài tử bình dân không có thiên phú, không có tài nguyên để tu luyện.

Lúc mười bốn tuổi đến lịch luyện ở Thanh Cổ Cao Lãnh, trong lòng Diệp Khiêm đã có chấp niệm này.

Sau khi nhìn trong chốc lát, Diệp Tùy Phong đã vượt qua cương vực này, đi tới khu vực phía Nam đại lục.

Nơi này đã tới gần Hải Vực.

Tiến độ của hai tỷ muội Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Cầm Dao, rõ ràng còn nhanh hơn Diệp Khiêm rất nhiều.

Bởi vì hai người các nàng không có ý nghĩ phát triển thế lực, trên cơ bản đều một lòng trồng cây.

Các thành viên hội Thiên Tiên, ngoại trừ một đám thành viên cũ gồm Vũ Hồng, Lang Nữ, Phú Quý ra thì không gia tăng quá nhiều người.

Với lại người mới gia nhập, ai cũng kỳ kỳ quái quái, đủ các thể loại.

Ngoại trừ tu sĩ bình thường ra thì còn có hoa tinh, đại yêu, thậm chí người tà môn ma đạo cũng có.

Đây nhất định là lực lượng đặc biệt của Diệp Hiểu Hiểu.

Chỉ có điều, có thể tập hợp một bàn thập cẩm như thế vào cùng một đội ngũ, thật ra cũng coi là một loại bản lĩnh.

Về phần tu vi của hai tỷ muội thì cũng không cần nhiều lời, cả hai đều đã đạt tới Địa Tiên cực hạn, chỉ cần các nàng muốn thì có thể đột phá cảnh giới Thiên Tiên bất cứ lúc nào.

Sau khi nhìn các nàng mọi việc bình thường, Diệp Tùy Phong lại dẫn theo Tiểu Hắc đi tới khu vực Tây Vực.

Nơi này cát vàng đầy trời, là nơi Thần Quốc thống trị.

Bóng người Chân Long các xuất hiện ở trong mắt Diệp Tùy Phong.

Tiến độ của Diệp Long rất nhanh, đó là bởi vì, mỗi khi hắn đến một chỗ nào cũng sẽ làm cho thành trì và quốc độ ở đây, bao gồm cả lòng người đều toàn bộ tự nguyện quy hàng.

Đây là một chuyện vô cùng khó khăn, không chỉ cần có thực lực cường đại, mà còn phải có nhân cách mị lực cực mạnh mới có thể làm được như thế.

Hiển nhiên, Diệp Long làm rất không tệ.

Ở bên cạnh hắn đã tụ họp một nhóm lớn tùy tùng cường đại, khí tức từng người cường đại, thiên tư ngạo nhân.

Loại quy mô đó làm cho Diệp Tùy Phong cũng không tránh khỏi kinh ngạc.

Chỉ có điều, nhìn một chút, hắn bỗng nhiên cảm thấy những người bên cạnh Diệp Long hơi quen mắt.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn hiện lên một đạo linh quang.

- Mẹ nó, hình như ta đã quên mất chuyện lôi đài Tuyên Cổ kia rồi!

Cuối cùng, hắn cũng nghĩ tới.

Trước kia, mình đã đồng ý với Bộ Phi Tuyết, sẽ mang hắn đến đất cố hương, cuối cùng còn quyết định trực tiếp cứu sống những này, xem như giúp đỡ Diệp Long.

Nhưng sau đó hắn lại quên mất.

Nhưng bây giờ xem ra, chắc là Diệp Long đã tìm được phương pháp cứu sống toàn bộ mọi người ở trong đó ra rồi.

- Được rồi, coi như chưa nhìn thấy gì vậy.

Diệp Tuy Phong sờ lên cái mũi.

- Cha, người nói gì thế?

Mặt mũi Tiểu Hắc tràn đầy hiếu kỳ.

- Không có gì!

Diệp Tuy Phong lắc đầu, loại chuyện này, hẳn đương nhiên không thể nói cho người khác biết, nó liên quan đến uy nghiêm của một phụ thân.

Hiện tại, quy mô của điện Trấn Long đã cực kỳ cường đại, với lại thiên kiêu đông đảo.

Nếu phi thăng Tiên giới thì tuyệt đối là một thế lực cường đại không cách nào làm cho người khác coi nhẹ.

Sau khi nhìn trong chốc lát, Diệp Tuy Phong vượt qua không gian một lần cuối cùng, đi tới Đông Vực.

Nơi này đã là khu vực biên giới của Đông Vực, rất gần biên giới của thế giới.

Tiến độ của Diệp Hoàng là nhanh nhất trong năm người.

Chuyện này cũng có liên quan rất nhiều đến thủ đoạn lằng lẽ của nàng.

Phong cách của người con gái này của hắn vẫn như cũ là sát phạt, chỉ có điều so với lúc còn ở Cửu Thành thì đã trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Không còn giết chóc cực đoan, dùng sợ hãi để thống trị nữa mà lại vô cùng có phương pháp.

Nơi nàng đi qua, chỉ ít từ trước mắt xem xét thì đã hoàn toàn thần phục Diệp gia, tất cả cương vực đều đã quản lý trong tay.

Ở bên cạnh nàng cũng tụ họp càng nhiều tinh binh hãn tướng, những người đó đều là nhân vật hung ác từ trong núi tây biển máu giết ra, từng người cực kỳ nhanh nhẹn, dũng mãnh, cường đại.

Nhưng cuối cùng, Diệp Hoàng vẫn đi lên một con đường đầy nguy hiểm.

Diệp Tỳ Phong thở dài một hơi.

Tính cách của con gái đã hình thành từ khi còn bé, nhất định nàng không cách nào giống như Diệp Long được, hành tẩu đường hoàng chân chính trên đại đạo.

Nhưng con đường nguy hiểm, thường thường cũng mang ý nghĩa hồi báo càng thêm phong phú.

Nhanh chóng bình định phản loạn, đánh xuống một mảng lớn cương vực cho gia tộc, chỉ là việc thứ nhất.

Thực lực bản thân của Diệp Hoàng cũng trong chinh phạt mà đạt đến một mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Nếu bàn về chiến lược cá nhân thì trong năm vị thiên kiêu của Diệp gia, không có ai là đối thủ của Diệp Hoàng.

Với lại, khi Diệp Tỳ Phong đi đến đây, Diệp Hoàng lại đã thành công đột phá, trở thành vị tu sĩ Thiên Tiên thứ nhất của phương thế giới này.

Đây là chuyện mà bốn người khác cũng không thể làm được.

Khứ giác của nàng quá nhạy cảm.

Có lẽ từ lúc thiên địa tân thăng đã có phát hiện, nên mới quả quyết lựa chọn phá cảnh.

Biểu hiện này của nàng làm cho Diệp Tỳ Phong vui mừng, nhưng lại có chút đau lòng.

Nàng, quá hiếu thắng.

Bỗng nhiên, hơn một trăm đóa hoa sen màu trắng trống rỗng xuất hiện, chậm rãi bay về phương hướng Diệp Hoàng.

Diệp Tỳ Phong quay đầu.

- Người làm gì vậy?

Tiểu Hắc hiềm thấy có chút nghiêm túc, vừa điều khiển Tào Hóa Tiên Liên vừa nói:

- Nàng là tỷ ta, ta đương nhiên phải cho nàng thêm chút đồ tốt.

Diệp Tuy Phong hơi sững sờ.

Hắn cũng không ngăn cản, mà chỉ vươn tay ra, sờ lên bộ lông mềm mại màu trắng như tuyết của Tiểu Hắc.

Đúng vậy, đối với Tiểu Hắc, Diệp Hoàng chính là chị ruột của hắn.

Mưu phúc lợi cho tử tử của mình, cần phải có lý do sao?

Sở dĩ Diệp Tuy Phong lựa chọn nuôi thả Diệp Hoàng, chỉ vì hắn thật sự quá cường đại, có chút không ổn thì sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của Diệp Hoàng sau này.

Về phần Diệp Tiểu Hắc, chuyện của tiểu bối thì để bọn tiểu bối tự xử lý đi.

Chương 354: Cha, Chúng Ta Đi Ra Ngoài Chơi Đi!

Diệp Tuy Phong nhìn thấy Diệp Hoàng cất kỹ tất cả Tạo Hóa Tiên Liên, sắp xếp toàn bộ thích đáng thì mới mang theo Tiểu Hắc, rời khỏi nơi này.

Có được Tạo Hóa Tiên Liên, chắc chắn không bao lâu nữa, trong thế giới Vân Tiêu sẽ có một nhóm thiên tài quyết định phi thăng Tiên giới.

Năm thiên kiêu Diệp gia cũng rất có thể ở trong nhóm người phi thăng đầu tiên.

Đến lúc đó, Tiên giới lại có thêm sóng dậy âm âm chờ đợi bọn hắn đến.

Chỉ có điều, người phi thăng đầu tiên là ai thì không cách nào phán đoán được.

Sau đó, Diệp Tuy Phong lại nhìn đại thể hiện trạng của thế giới một chút, phát hiện không có vấn đề gì khác thì dẫn Tiểu Hắc cùng về tới Tiên giới.

.....

Di tích Tiên Phủ, bên cạnh ngọn núi bùn đất.

Tiểu Hắc đứng dậy, nhảy khỏi núi bùn đất chán ghét, sau đó bắt đầu tản bộ ở trong mảnh vỡ thế giới.

Cốc U Lan thì ở một bên cố gắng tu luyện.

Thế chất của nàng đặt biệt, sau khi độ kiếp thành công thì thiên phú của nàng đã đến một mức không thể tưởng tượng nổi.

Lại thêm thời gian dài ở bên cạnh Diệp Tùy Phong, được nhiều loại bảo vật vô thượng tẩm bổ, tốc độ tu luyện của nàng cực kỳ nhanh chóng.

Sớm vào mấy tháng trước, nàng đã đột phá cảnh giới Thiên Tiên.

Hiện tại, nàng đã đang củng cố tu vi, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ có thể trùng kích cảnh giới Kim Tiên.

Mà ba vị Chuẩn Đế Liễu Như Niên, bọn hắn không ở trong mảnh vỡ thế giới, mà tìm một chỗ tương đối an tĩnh trong di tích Tiên Phủ.

Bởi vì tiên đạo nơi đó sẽ không bị pháp tắc hỗn loạn ảnh hưởng.

Bọn hắn đã sử dụng Hỗn Độn Ngọc Tương, đang bắt đầu trùng kích về phía cảnh giới Tiên Đế chí cao.

Tiểu Hắc dạo qua một vòng ở trong mảnh vỡ thế giới, lập tức bắt đầu cảm thấy có chút nhàm chán.

- Cha, chúng ta đi ra ngoài chơi đi, nơi này không có gì chơi vui cả.

- Ta còn chưa thấy Tiên giới chân chính như thế nào đâu.

Tiểu Hắc nhảy lên bả vai Diệp Tùy Phong, tội nghiệp nói.

Gia hỏa này, từ khi ở thành Phi Tiên đã lâm vào trong ngủ say, đúng là chưa từng chính thức nhìn thấy Tiên giới.

Chỉ có điều, Diệp Tùy Phong còn không có ý định rời khỏi bây giờ.

Mấy chục ngàn hộp bí mật của Thần Triều, hắn chỉ mới bắt đầu mở, núi bùn đất vẫn chưa hoàn toàn luyện chế thành Đạo

Cổ Nguyên Đan.

Cốc U Lan đang bế quan, mà ba vị tiểu Chuẩn Đế kia cũng đang trong thời khắc mất chốt đột phá Tiên Đế.

Cho nên, Diệp Tùy Phong vẫn chuẩn bị tạm thời ở đây một đoạn thời gian, chắc cũng sẽ không quá lâu.

- Người chờ ở đây một đoạn thời gian đi, cứ tạm thời ở trong sào huyết kia, nơi đó có chỗ tốt đối với sự phát triển của người.

Diệp Tùy Phong nói.

Tiểu Hắc nhìn về phía hang ổ Thiên Đạo ở trên đỉnh núi bùn đất, lập tức điên cuồng lắc đầu.

- Cha, người tha cho ta đi!

- Ta mới không đi lên núi phân đầu, nơi đó thú chết người ta!

Nó biểu thị đánh chết cũng không đi.

Diệp Tùy Phong bắt đắc dĩ lắc đầu, nếu để cho nó biết, Đạo Cổ Nguyên Đan mình cho nó ăn chính là dùng núi bùn đất này luyện thành thì không biết có nôn ra không.

Hắn nhìn bộ dáng của Tiểu Hắc, muốn lấy ra uy nghiêm của phụ thân, cưỡng ép nhét nó vào.

Chỉ có điều nghĩ lại, hắn vẫn từ bỏ.

Dưa hái xanh không ngọt, nếu nó không ở trong đó đợi mà cả ngày quấy rối.

Hoặc phát hiện bí mật của Đạo Cổ Nguyên Đan, từ đó tuyệt thực, vậy thì càng phiền toái hơn.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ một lát, trong lòng hắn đã có quyết định.

- Vậy như vậy đi, ta thả người đi ra ngoài chơi, nhưng người nhất định phải ngoan ngoãn cho ta, không được đi lung tung gây rắc rối.

- Ta sẽ cho người một chút Đạo Cổ Nguyên Đan, nhưng nhớ kỹ, mỗi ngày người chỉ được ăn hai viên, không được ăn nhiều cũng không được ăn ít hơn.

- Nếu để ta phát hiện ngươi không làm đúng như vậy thì chuẩn bị ở trên núi phân này cả đời đi!

Diệp Tuy Phong nói.

Đôi mắt đen nhánh của nó sáng lên, vôi vàng vỗ ngực đảm bảo rằng mình tuyệt đối nghe lời, nói không chừng còn có thể mang theo mấy tiên tử xinh đẹp trở về.

Diệp Tuy Phong im lặng, lấy Đạo Cổ Nguyên Đan luyện chế trong khoảng thời gian này ra, lại cầm một chút tiên thạch, bỏ trong nhẫn Thiên Đạo trên cổ nó.

A, lúc này phải gọi là vòng cổ Thiên Đạo thì thích hợp hơn.

Sau đó, Diệp Tuy Phong lại thi triển thủ đoạn trận đạo của mình, bố trí trận pháp trên hang ổ Thiên Đạo lên phía trên vòng cổ Thiên Đạo của nó.

Nếu như vậy, cho dù Tiểu Hắc chạy đi đâu thì cũng có hang ổ Thiên Đạo tầm bở.

Chẳng khác nào nói, chế tạo cho nó một hang ổ Thiên Đạo có thể mang theo bên người.

Sau khi làm xong những việc này, Tiểu Hắc cũng sớm đã không đợi nổi nữa, cọ cọ lên mặt hắc, sau đó chạy ra khỏi mảnh vỡ thế giới nhanh như chớp.

Diệp Tuy Phong nhìn nó biến mất ở trong hỗn độn, lắc đầu.

Hắn cũng không lo lắng về vấn đề an toàn của Tiểu Hắc ở bên ngoài, đầu tiên nó là Thiên Đạo đã trải qua dị biến, năng lực cá nhân của nó đã hoàn toàn không kém hơn Tiên Đế bình thường.

Tiếp theo, Diệp Tuy Phong cũng làm không ít phòng hộ ở trên người nó, tuyệt đối không có vấn đề.

- Ai, ta vẫn phải tiếp tục làm sữa bột cho con nhỏ.

Diệp Tuy Phong thở dài tiếng, nuôi trẻ con là thật khó.

Hắn tính sơ một chút, nếu muốn luyện chế hoàn toàn núi bùn đất này và phá giải toàn bộ di vật Thần Triều thì nhất cũng cần thời gian hơn một năm.

Đến lúc đó, chắc là ba vị Chuẩn Đế bên ngoài cũng đã thành công đột phá.

Sau đó, mọi người sẽ trở về Tiên phủ Thần Võ.

Nói không chừng, khi đó Vân Tiêu giới đã có người thành công độ Thiên Kiếp, phi thăng lên đây.

...

Thế giới Vân Tiêu.

Thảm Mật vẫn còn đang ở trong lầu các dưới góc mầm non của Đại Thụ Khải Mông.

Đã trải qua vài năm, nàng đã thu nạp được phần lớn Trung Châu, tăng thêm có quan hệ với Diệp Tùy Phong, địa vị cực kỳ vững chắc.

Hai năm này, nàng đã nghiên cứu ra truyền tống trận mà lần trước Diệp Tùy Phong giao cho mình.

Hiện tại, buôn bán của Vạn Bảo Các đã rất dễ dàng len lỏi tới các ngõ ngách trên khắp thế giới, phồn vinh chưa từng có.

Nhưng lúc này, nàng lại nhăn mày.

- Tiên Liên?

Nhìn tin tức trong tay khiến trong lòng Thảm Mật phức tạp.

Chương 355: Thần Võ Tiên Đế Trở Về

Tin tức Tiên Liên hàng thế đã truyền khắp các nơi trên thế giới.

Không ngừng có người thu hoạch được tiên liên, từ đó một bước lên trời.

Có chút tồn tại vốn là cường đại, càng cấp tốc leo lên một tầng cao khác, cực kỳ cường đại.

Trong loại hoàn cảnh này, thực lực của Thảm Mật lại lộ ra có chút không theo kịp.

Chỉ sợ mấy năm nữa sẽ bị rất nhiều người vượt qua, khi đó, uy nghiêm và địa vị của nàng khẳng định sẽ chịu ảnh hưởng.

- Không thể phỏng đoán vị trí Tiên Liên xuất hiện, với lại hình như còn tự đi chọn lựa sinh linh.

- Ai, nếu ta có thể được Tiên Liên tán thành thì tốt biết bao?!

Vẻ mặt nàng phiến muộn, ai cũng sẽ muốn có được loại bảo vật tạo hóa kia.

Nhưng đúng vào lúc này, ở trong góc phòng bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng mờ lung.

Thảm Mật nghi ngờ nhìn sang, lập tức trợn mắt hốc mồm.

Chỉ thấy, năm đóa tiên liên màu trắng đang lẳng lẳng lơ lơ ở nơi đó, kỳ huyền mà mỹ lệ.

Qua thời gian thật lâu, Thảm Mật mới lấy lại tinh thần từ trong lúc khiếp sợ.

Nàng ngẩng đầu lên, thông qua cửa sổ, nhìn về phía chân trời xa xôi, lộ ra vẻ mặt tôn kính và cảm kích.

- Thánh chủ đại nhân, là người...

Dưới Thánh Địa thành Vân Tiêu, trong Ngoại Thành Tây.

Nơi này cũng có một Vạn Bảo Các, các chủ của nó là một thanh niên tuần tú.

Thảm Thiên Minh.

Trước ngực của hắn có treo một chiếc lá màu trắng, mỗi khi thấy nó, trong lòng ngực Thảm Thiên Minh đều sẽ sinh ra lực lượng vô tận, quyết tâm cũng mạnh lên.

Lúc này, hắn đang chuyên tâm toàn tâm toàn ý tu luyện.

Bỗng nhiên, phiến lá màu trắng trước ngực tỏa ra ánh sáng nhỏ yếu.

Cùng lúc đó, một đóa Tiên Liên màu trắng chậm rãi nổi lên bên cạnh hắn.

.....

Tiên phủ Thần Võ.

Một luồng ánh sáng khổng lồ đang bao phủ phía trên Tiên Phủ.

Đó là Phong Cấm Đại Trận cấp Đế, sẽ ngăn cách toàn bộ liên hệ giữa trong và ngoài, chỉ có khi nguy hiểm nhất thì mới lựa chọn mở nó ra.

Mà lúc này, ở ngoài Tiên Phủ có mấy trăm ngàn đại quân yêu thú, cầm đủ loại kỳ dị vật phát ra chùm sáng cường đại, không ngừng đánh lên đại trận.

Trừ cái đó ra, còn có hai con yêu thú khổng lồ vượt ngang chân trời, thân ở trên đường chân trời.

Đó là hai Yêu Đế!

Một trong số đó là một con sư tử toàn thân được ngọn lửa cháy hừng hực bao bọc, nó còn lớn hơn trời, đánh xuống một quyền làm cho thiên địa rung động, Đại Đạo oanh minh.

Phong Cấm Đại Trận càng điên cuồng rung động.

Mà một con khác lại là một yêu nữ mỹ hoặc.

Ở sau lưng nàng ta có chín cái đuôi lớn màu trắng thật dài, mỗi một cái đuôi trong đó đều có pháp tắc thiên đạo, đánh về phía đại trận.

Tiếng oanh minh không ngừng nổ vang, giống như thiên uy hàng thế.

Loại công kích này, đã kéo dài hơn một tháng, thường thường sẽ tới một lần, may mắn có đại trận cấp Đế nên mới không dễ bị phá.

Nếu không, chỉ sợ trong Tiên Phủ đã sớm sinh linh đồ tán.

- Thật đáng chết, sớm biết như vậy đã để cái con rắn chết tiệt kia tới, thật là cứng như xác rùa già ngàn vạn năm mà!

Sư tử Hỏa Diễm đánh mãi không xong, trong lòng đã sớm tức giận.

Con Giao Long một mắt kia tinh thông pháp trận thiên địa, chỉ tiếc, nó bị Hắc Long phái đến nơi khác.

Yêu nữ Cửu Vĩ Hồ thở dài một hơi.

- Nó còn có nhiệm vụ khác mà.

- Đúng rồi, hình như chiến sự bên phía thành Phi Tiên xảy ra chút ngoài ý muốn, đợi lát nữa sau khi kết thúc, ta đi xem một chút.

Đại quân cường công thành Phi Tiên bỗng nhiên bị mất liên lạc, chuyện này làm cho trong lòng Cửu Vĩ Hồ sinh ra một cảm giác không tốt.

- Thật sự là phé vật, ngay cả một thành trì nho nhỏ cũng không đánh hạ được.

Con sư tử kia lại đâm một quyền lên trên đại trận, hừ lạnh một tiếng.

- Có lẽ là Thần Võ Tiên Đế sắp trở về rồi.

Cửu Vĩ Hồ nói.

- Vậy thì thật là tốt!

Sư Tử Hỏa Diễm khinh thường nói:

- Điều nói Tiên Đế nhân tộc cường đại thế nào, ta thật sự rất muốn xem thử, hẳn đến cùng có thủ đoạn gì!

Vừa dứt lời, một tiếng rống tức giận làm rung động thiên địa!

- Đám súc sinh các ngươi dám can đảm làm loạn ở địa bàn của ta!

Theo âm thanh đến, ba bóng người xuyên phá hư không, đi thẳng tới bên ngoài Tiên phủ Thần Võ.

Một người phía trước nhất, toàn thân lấp lóe tia sáng màu vàng.

Vẻ mặt hắn cực kỳ tức giận, không nói hai lời, trực tiếp đánh ra một quyền.

Dòng lũ màu vàng bay ra, chỉ thấy mấy chục ngàn đại quân yêu thú lập tức nổ tung.

Chỉ dưới một kích này đã có mấy chục ngàn yêu thú bị nổ thành mảnh vụn, huyết vũ bay tứ tung.

Người này chính là Thần Võ Tiên Đế!

Từ lời của Văn Xương Tiên Đế, hắn biết được hoàn cảnh hiện tại của Tiên phủ Thần Võ, quả thực làm hắn tức muốn nổ tung.

Đó là Tiên Phủ của hắn, nơi đó đều là con dân của hắn!

Không ngờ con dân của mình lại táng thân trong miệng tại thú, chuyện này làm cho Thần Võ Tiên Đế tức giận ngút trời.

Hắn đấm một nhát chết tươi hơn mười ngàn yêu thú, sau đó khóa chặt ánh mắt lên trên người hai Yêu Đế.

- Chết đi cho ta!

Thần Võ trực tiếp ra tay, nắm đấm màu vàng óng che khuất bầu trời, một kích nén giận làm cho khắp bầu trời bắt đầu chấn động kịch liệt.

- Đến rất đúng lúc!

Sư Tử Hỏa Diễm thấy vậy cũng hét lớn một tiếng, tóc mai bay loạn, chính diện vọt lên.

Một người một yêu mãnh liệt đụng nhau trên bầu trời.

- Dừng!

Tiếng nổ thật to, vang vọng đất trời.

Hai bên lần đầu chính diện đối chiêu đã trực tiếp dốc hết toàn lực, tạo thành ba động còn mãnh liệt hơn mấy lần so với ba động khi công phạt đại trận!

Mặc dù Thần Võ được gọi là Tiên Đế trẻ tuổi, nhưng thực lực của hắn cũng không phải ai cũng có thể coi nhẹ.

Tiên Đế một phương cũng không phải là hạng người yếu đuối như vậy!

Hắn đại khai đại hợp, điên cuồng tiên công.

Trong lúc nhất thời, Sư Tử Hỏa Diễm to lớn lại bị Thần Võ đè đầu đánh.

Không bao lâu sau, hàm răng của nó đã bị nắm đấm của Thần Võ đánh bay ra ngoài, miệng đầy là máu.

Nó có chút kinh hãi.

Trước đó, đại quân yêu thú trực tiếp công phạt đến tổng bộ Tiên Phủ dễ như trở bàn tay, ngay cả mấy vị Chuẩn Đế của Tiên Phủ cũng không chịu nổi một hiệp dưới tay nó.

Chương 356: Có Chút Dị Thường

Chiến quả này này cho Sư Tử Hỏa Diễm bắt đầu kiêu ngạo.

Nó tưởng rằng Nhân tộc cũng chỉ như vậy mà thôi, Tiên Đế của Nhân tộc cũng chẳng mạnh đến đâu, huống chi là một Tiên Đế trẻ tuổi.

Cho nên, nó cho rằng dựa vào năng lực của mình đã đủ để nghiền ép Thần Võ Tiên Đế.

Nhưng bây giờ, Sư Tử Hỏa Diễm mới hiểu được, Chuẩn Đế và Tiên Đế hoàn toàn là đẳng cấp hoàn toàn khác nhau.

Dưới công kích cuồng bạo của Thần Võ, không ngờ nó lại cảm nhận được một tia không địch lại.

- Hồ ly, mau tới giúp ta!

Nó rống to.

Cửu Vĩ Hồ lắc đầu, nàng ta đã sớm liệu đến tràng cảnh lần này.

Trong Yêu Đế cũng có mấy vị cường đại, nhưng Sư Tử Hỏa Diễm cũng không ở trong hàng ngũ này.

Một đám khói màu hồng từ phần đuôi của Cửu Vĩ Hồ dâng lên, nhanh chóng tràn ngập ra, hóa thành một hồ ly màu hồng khổng lồ chạy về phía Thần Võ Tiên Đế.

Nhưng đúng vào lúc này, một lực hút cường đại từ một phương hướng khác truyền đến.

Hư ảnh hồ ly màu hồng trực tiếp tán loạn, một lần nữa hóa thành sương mù.

Sau đó, tụ tập lại, bị một lão đầu tử trên bầu trời thu sạch vào trong lòng bàn tay.

- Ha ha, đã lâu không gặp qua giống loài Cửu Vĩ này.

Văn Xương Tiên Đế cười nhạt một tiếng.

Cửu Vĩ Hồ lập tức sợ hãi, ngoại trừ Thần Võ Tiên Đế ra lại còn có một Tiên Đế khác ở đây.

Vói lại, nhìn qua lão nhân này còn cường đại hơn Thần Võ, tuyệt đối là đại năng đáng sợ sống 100 ngàn năm!

- Sư Tử ngốc, tình báo sai, chúng ta đi mau!

Cửu Vĩ Hồ kinh hô một tiếng, sau đó trực tiếp quả quyết thay đổi phương hướng, trong nháy mắt đã tiến vào trong hư không.

Cùng lúc đó, một bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống, chụp tới nàng ta.

Chỉ tiếc, động tác của Cửu Vĩ Hồ quá nhanh, đã hoàn toàn biến mất trong hư không, chỉ để lại một làn sương màu hồng, làm cho Văn Xương Tiên Đế bắt hụt.

Văn Xương đáng tiếc lắc đầu, sau đó chuyển ánh mắt về phía Sư Tử Hỏa Diễm đang rơi vào hạ phong.

- Giết!

Lúc này, Phong Cẩm Đại Trận bao phủ xung quanh Tiên Phủ cũng đã lần nữa mở ra.

Vô số cường đại tu sĩ chen chúc mà ra, xông tới giết vào đại quân yêu thú phía trước.

Trước đó không địch lại là bởi vì có hai Yêu Đế ở đây.

Mà bây giờ, Cửu Vĩ Hồ chạy trốn, Sư Tử Hỏa Diễm bị Thần Võ Tiên Đế đè lên đánh, bọn hắn sao phải e ngại?

Hơn mười Tiên Tôn hóa thành một đạo tia sáng từ trong đại quân yêu thú xé mở một vết nứt khổng lồ, trực tiếp tìm được yêu tôn của đối phương, bắt đầu đại chiến kinh thiên.

Các tu sĩ còn lại thì là tràn vào bầu trời, biệt khuất phong cầm hơn một tháng, điên cuồng phát tiết ở trên người yêu thú trước mắt.

Trong thời gian rất ngắn, đại quân yêu thú lại bắt đầu tan tác toàn diện.

Lúc này, bọn chúng mới phát hiện, Nhân tộc mình xem thường đến cùng cường đại cỡ nào.

Lúc này, Văn Xương Tiên Đế thi triển thủ đoạn, gia nhập vào trong chiến đấu giữa Thần Võ và Sư Tử Hỏa Diễm.

Cả trận đại chiến kéo dài khoảng một canh giờ.

Đại quân yêu thú bỏ chạy tán loạn, chết thì chết, tàn thì tàn, cuối cùng bỏ chạy cũng chỉ không đến một phần năm.

Mà Sư Tử Hỏa Diễm hoàn toàn không thể chống đỡ được sự hợp kích của hai người Thần Võ và Văn Xương.

Nó máu me khắp người, cuối cùng lợi dụng bí thuật huyết mạch vô thượng, mới có thể gian nan chạy trốn khỏi tay của hai người.

Thần Võ Tiên Đế chân đạp hư không, nhìn phương hướng đại quân yêu thú đi xa.

Vẻ mặt hần nghiêm túc, quát to một tiếng.

- Toàn lực tiêu diệt tất cả dư孽 yêu thú trong phạm vi Tiên Phủ!

- Giết không tha!

.....

Tiên phủ Thần Võ.

Tùng mệnh lệnh từ trong Tiên Phủ phát ra, mấy trăm bóng người cường đại bay về phía bốn phương tám hướng.

Thần Võ trở về, Tiên Phủ lập tức có chủ tâm cốt, mọi việc đều bắt đầu tốt lên.

Bên trong Tiên Điện.

Vẻ mặt Thần Võ âm trầm, tin tức trong tay làm trong lòng của hần đang rỉ máu.

Trong phạm vi hần quản lý, trong thời gian một tháng ngắn ngủi đã mấy chục toà thành trì bị hủy, hơn trăm triệu người bị chết đi, đó đều từng là sinh mệnh hoạt bát, đều là con dân của hần.

- Vì sao công kích của yêu thú lại đột nhiên cuồng bạo như thế!?

Thần Võ giận quát một tiếng, đập ngọc phù trên bàn, làm cho viên ngọc phù lập tức vỡ nát.

Hắn thật sự không ngờ, mình chỉ rời khỏi Tiên Phủ hơn một tháng ngắn ngủi mà đã gặp phải kiếp nạn to lớn như vậy.

Thật ra ban đầu xảy ra thú triều thì hắn cũng biết đến.

Nhưng lúc đó, chỉ có yêu thú nhỏ làm loạn, dựa vào thực lực bản thân các nơi là đã có thể dễ dàng dẹp loạn, cho nên hắn cũng không để ở trong lòng.

Sau đó, hắn đi Huyền Đô một mình tìm hiểu tình báo.

Hoàn cảnh nơi đó hơi đặc biệt nên thủ đoạn truyền tin không thể đến được.

Cho nên, hắn cũng không nhận được cấp báo của Tiên Phủ.

Nhưng hết lần này tới lần khác ngay, vào lúc này, khu vực của hắn lại xảy ra chuyện.

- Là có chút dị thường.

Văn Xương Tiên Đế nói:

- Trên đường ta tới đây, rất nhiều nơi đều xảy ra thú triều.

- Nhưng không có một nơi nào lại có quy mô lớn như ở Tiên phủ Thần Võ, thậm chí ngay cả Yêu Đế cũng đích thân đến, hình như muốn một lần đánh bại Tiên Phủ.

Trong lòng của hắn cũng có chút khó hiểu.

Hắn sống nhiều năm như vậy, gần như rất ít gặp phải tình huống Yêu Linh nhất tộc công kích cả một khu vực Tiên Phủ.

- Có lẽ là đại vực Thái Khôn này có chút đặc biệt.

Văn Xương Tiên Đế nói.

Nhưng đột nhiên, hắn và Thần Võ đồng thời ngẩng đầu lên, liếc nhau.

- Đó là ai, đi, tra cho ta, xem tình huống của mấy Tiên Phủ khác ở biên cảnh Hoang Vực này có giống với chúng ta bên

này hay không?

Thần Võ Tiên Đế lập tức phân phó.

Bọn hần đều sống lâu như vậy, rất nhanh đã từ đó cảm nhận được một ít tin tức không giống bình thường.

Nếu như tất cả mọi người đều như vậy thì còn dễ nói.

Nhưng nếu như chỉ có Tiên phủ Thần Võ gặp chuyện này, vậy thì...

Thần Võ Tiên Đế vuốt ve một viên ngọc phù truyền tin, vẻ mặt hần thay đổi.

Đó là truyền tin phù với lão bằng hữu của hần, Hư Dương Tiên Đế.

Nhưng một lát sau, hần vẫn cất ngọc phù vào.

Nếu thật sự đúng như hần nghĩ, như vậy thú triều lần này cũng có phần của Hư Dương kia, vậy thì cho dù đi tìm Hư Dương thì cũng chỉ tự chuốc lấy nhục nhã.

Chương 357: Người, Xác Định Không Cần Sao?

Về phần cái gọi là hữu nghị, Thần Võ thật ra đã sớm hiểu rõ, loại người như Hư Dương này, nếu như ở trước mặt lợi ích, hữu nghị với lão ta chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Lại là rất nhiều mệnh lệnh được đưa ra ra ngoài, trong đại điện, mới tạm thời an tĩnh lại.

Chỉ còn lại ba người gồm Thần Võ, Mộc Vinh, còn có Văn Xương Tiên Đế.

- Ai.

Thần Võ Tiên Đế thở dài thật sâu.

- Ta vốn cho rằng đại kiếp chỉ là nói suông mà thôi, nhưng không ngờ, không ngờ lại thật tới, với lại ta còn là người đứng mũi chịu sào.

Vẻ mặt của hắn hết sức bất đắc dĩ, lần này, nói cho cùng vẫn là hắn tính sai.

- Đại kiếp thật là có, chỉ có điều lần này...

Văn Xương Tiên Đế lắc đầu:

- Dù ngươi chỉ là một vật thể mạng, cũng có chút kỳ quái.

Trong lòng của hắn rất rõ ràng, cái gọi là đại kiếp bắt đầu, thật ra chỉ vì trận chiến đấu giữa Diệp Tùy Phong và bốn vị Tiên Đế mà thôi.

Mà cuộc chiến đấu kia cũng chỉ vì tranh đoạt di tích Vạn Linh thuộc về ai thôi.

Cho nên, thật ra chính là vật thể mạng.

Thần Võ Tiên Đế nhíu mày nói:

- Nếu thật giống ngài nói, đại kiếp chân chính vẫn còn chưa bắt đầu sao?

Văn Xương nhẹ gật đầu.

Kiếp nạn quét sạch Tiên giới chân chính tuyệt đối không thể qua loa như thế.

- Mẹ nó!

Thần Võ bỗng nhiên giận giữ nói to một tiếng:

- Còn chưa bắt đầu mà đã như vậy, nếu đại kiếp thật giáng xuống thì còn đến đâu!

Hắn sợ hãi kinh ngạc rống.

Văn Xương ngẩn người, vội vàng nói:

- Ý của ta cũng không phải như vậy, ta chỉ là...

Thần Võ khoát tay áo:

- Đừng nói nữa, lần này, ta sẽ tuyệt đối không coi thường đại kiếp Tiên giới nữa.

- Nhất định phải sớm chuẩn bị đầy đủ mới được.

Văn Xương ngạc nhiên, hắn chỉ muốn nói là thủy triều yêu thú lần này không liên quan gì đến đại kiếp chân chính mà thôi.

Chỉ có điều, nếu Thần Võ đã hiểu như thế, vậy cũng cứ cho là như vậy đi.

Tóm lại, phòng bị nhiều hơn cũng tốt.

- Người chuẩn bị làm thế nào?

Văn Xương hỏi.

Thần Võ nghĩ nghĩ nói:

- Lão ca, ngài đi qua thành Phi Tiên phía Nam rồi đúng không, hiện tại nơi đó như thế nào?

- Tồn thất một số người.

Văn Xương nói:

- Nhưng bây giờ vẫn tốt, ta đã bảo vệ nơi đó lại, trong thời gian ngắn sẽ không có vấn đề gì.

Thần Võ nhẹ gật đầu.

- Đó là nơi Diệp đại ca phi thăng, cho nên không thể xuất hiện bất kỳ sơ thất nào.

Hắn suy nghĩ một lát, lại nói:

- Được rồi, ta vẫn nên di chuyển toàn bộ cửa vào hạ giới đến bên Tiên Phủ này thôi.

- Lỡ như đại kiếp sau này càng thêm mãnh liệt thì dựa vào thực lực của đảo Phi Tiên, chỉ có vận mệnh bị tiêu diệt.

Đảo Phi Tiên là cửa vào nhân tài vô cùng quan trọng, không thể tùy tiện từ bỏ.

- Còn có các thành trì tương đối xa xôi khác.

Thần Võ tiếp tục nói:

- Còn có những người sống ở dã ngoại hoang vu cũng phải xử lý thích đáng mới được.

- Thực sự không được thì mở ra Tiên Phủ, thu nhận mọi người!

Văn Xương lập tức giật mình:

- Lão đệ, người kiểm chế một chút.

- Chẳng lẽ, ngài muốn dựa vào sức một mình che chở tất cả mọi người trong Tiên Phủ sao?

Thần Võ ngẩng đầu lên.

- Có gì không thể?

Văn Xương lập tức sùng sờ.

Dựa vào một người, che chở hàng tỷ sinh linh, chuyện này, vừa nghe thật có chút khoa trương.

Nhưng thật ra, đối với một Tiên Đế thì cũng không phải là chuyện gì không thể làm được.

Chỉ có điều, cực ít có người chọn làm như vậy.

Bởi vì, chuyện này sẽ tổn hao tinh lực và tài lực cực lớn, là một vụ làm ăn lỗ vốn, bỏ vốn to lớn, nhưng hiệu quả quá bé nhỏ.

Tiên Đế tuổi trẻ này lại không tiếc đại giới như thế?

- Bọn hấn đều là con dân của ta.

Thần Võ bình tĩnh nói:

- Bảo vệ bọn hấn là trách nhiệm của ta.

Văn Xương nhẹ gật đầu, mặc dù tiểu lão đệ này còn trẻ, nhưng loại khí độ này hoàn toàn làm cho người ta cảm thấy kính nể.

Có thể nói, tất cả Tiên Đế trong Tiên giới, người có thể giống như Thần Võ Tiên Đế, lấy thủ hộ con dân làm nhiệm vụ của mình rất ít, rất ít.

Không phải bởi vì bọn hấn đều là hạng người tàn nhẫn, mà ngồi ở vị trí cao đã lâu, tình cảm sớm đã lạnh nhạt, đã sớm không thêm để ý đối với tỷ tỷ sinh linh.

- Có gì cần ta trợ giúp thì cứ mở miệng là được.

Văn Xương nói:

- Cũng giống như tài lực, lần này, Diệp đại nhân cho ta không ít Tiên Thạch.

Thần Võ nghe thấy vậy thì lập tức cười ha ha:

- Không cần, không cần!

- Tiên thạch nha, ta vẫn có một chút hàng tích trữ, khi Diệp đại ca vừa tới Tiên giới, ta trả lại cho hấn 20 triệu tiên thạch để chi tiêu ngày thường.

- Bao nhiêu?

Văn Xương ngẩn người.

Vẻ mặt của Thần Võ có chút đắc ý, cho là mình hào phóng dọa vị lão ca này, đưa ra hai ngón tay, nói tiếp:

- 20 triệu!

Vẻ mặt của Văn Xương Tiên Đế cực kỳ đặc sắc.

Một đại lão coi Thần Thạch là đá ven đường, lấy tỷ tiên thạch làm tiền tiêu vật sẽ nghèo đến mức cần người tiếp tế 20 triệu sao?

- Khụ khụ.

Văn Xương ho khan hai tiếng, nói:

- Cái kia cái kia, trước khi đi, Diệp đại nhân đã cho ta 2 tỷ tiên thạch, nói ta mua sắm nhiều tài nguyên một chút, xem người bên này có cần hay không?!

- Người, xác định không cần sao?

- Ha ha ha!

Thần Võ cười lớn một tiếng:

- Nói đùa gì vậy, chỉ 2 tỷ tiên thạch, có thể...

Bỗng nhiên, tiếng cười của hấn im bật lại.

Hai con mắt của hấn đã tản ra thần quang khiếp người, gắt gao nhìn chằm chằm Văn Xương Tiên Đế.

- Vừa rồi người nói, bao nhiêu tiên thạch?

Văn Xương Tiên Đế không nhịn được cười một tiếng.

Sau đó, hấn cũng đưa ra hai ngón tay.

- 2 tỷ.

.....

Trong đại diện.

Thần Võ Tiên Đế trừng lớn con mắt, biểu lộ cực kỳ đặc sắc.

- Diệp đại ca có nhiều tiên thạch như vậy, làm sao còn hỏi ta 20 triệu kia chứ?

- Ta đã sắp nghèo kiệt xác, ngài có biết hay không?

Hắn la lớn, khoa tay múa chân.

Văn Xương Tiên Đế ngồi ở một bên, vẻ mặt hắn cũng không biết nên làm sao cho phải!

Hắn cũng không biết, lúc ấy đến tột cùng xảy ra chuyện gì, chỉ có điều, theo đạo lý thì chắc chắn không phải là như vậy.

Chương 358: Kết Quả Ngoài Dự Liệu

Người nhìn thấy phú ông trăm triệu nào đi ham một phân tiền của người khác chưa?

Vói lại, không phải vừa rồi người nói mình không phát sầu vì tiền sao? Sao bây giờ lại nói mình sắp nghèo kiệt xác?

- Người an tâm chớ vội.

Văn Xương nói:

- Ở trong đó, nhất định có hiểu lầm gì đó, nếu không, Diệp đại nhân cũng sẽ không chuyên môn căn dặn ta, đến bên này giúp người đâu, đúng không?

- Vói lại, ngài ấy còn ở trước mặt ta, cực lực khen người một trận, nói người làm việc cẩn thận, người cũng trung thành, vân vân.

Thần Võ nghe Văn Xương nói như vậy, mới chậm rãi an tĩnh lại, đầu hơi nhích tới gần Văn Xương.

- Thật sao?

Văn Xương cười nói:

- Đó là đương nhiên!

- Diệp đại nhân rất vừa ý người, phân phó ta nhất định phải trợ giúp người cho tốt, còn nói người không nên quá sốt ruột, cho

nên, người khẳng định là hiểu lầm.

Thần Võ Tiên Đế nhếch miệng.

Thật ra hắn đã nghĩ tới, lúc ấy giao lưu với Diệp Tuy Phong, hoàn toàn chính xác hỏi qua mình, có cần trợ giúp hay không, phương diện tài lực cũng được.

Nhưng khi đó, hắn chỉ lo lắng Diệp Tuy Phong phát hiện việc điều tra của mình không có gì tiến triển, từ đó giáng tội cho hắn.

Cho nên, hắn mới mạnh miệng như vậy, không chỉ không muốn, ngược lại còn chủ động đưa qua 20 triệu tiên thạch.

Nhưng sao hắn biết được, trên người Diệp Tuy Phong có nhiều tiền như vậy chứ?

Một người vừa phi thăng lên Tiên giới, không phải nên đều nghèo kiệt xác sao?

- Ai.

Thần Võ thở một hơi thật dài.

Nếu khi đó, lá gan của hắn có thể lớn một chút, da mặt có thể dày một chút, cũng sẽ không xuất hiện khủng hoảng tài chính.

Sau này, cũng sẽ không cần tự mình mạo hiểm chui vào Huyền Đô, từ đó cắt đứt liên lạc với Tiên Phủ, dẫn đến bị yêu thú thừa cơ lên vào.

Nói tới nói lui, vẫn là mình tính sai.

- Vậy... bây giờ người còn cần tiên thạch không?

Văn Xương lên tiếng hỏi.

- Cần! Đương nhiên cần! Không cần là kẻ ngu!

Vẻ mặt Thần Võ lập tức kích động, sau đó lại bắt đầu không nhận được cười.

- Hắc hắc, nếu có nhiều tiên thạch như vậy, như vậy an bài sau này cũng sẽ đơn giản hơn nhiều rồi.

- Ta có thể xây dựng vài toà thành cỡ lớn xung quanh Tiên Phủ, để cho đám người từ Tiên Phủ các nơi đến ở.

- Trận pháp cũng có thể gia cố một chút, phòng ngừa yêu thú lại đột nhiên tập kích.
- Đúng rồi đúng rồi, ta còn có thể chuẩn bị nhiều hơn một chút tài nguyên, đại kiếp trước mắt, tài nguyên chính là mệnh!
- Còn có...

Sau khi có tiền, vô số điếm tử, ý như suối tuôn.

Rất nhanh, Thần Võ Tiên Đế đã chế định một nhóm lớn sắp xếp tiếp theo, từng cái đều là động tác lớn, đều vô cùng đắt tiền.

Nhưng bây giờ, hắn không sợ đắt tiền, bởi vì tiền của đại ca hắn, nhìn qua hình như căn bản đốt không hết...

...

Nam Hoang, trong một vùng đất thanh u.

Mấy người Hư Dương Tiên Đế đang ngồi với nhau, ung dung phẩm rượu, uống trà.

Đến cấp bậc Tiên Đế này, tuổi thọ đã cực kỳ dư dả, sau lúc ban đầu cảm nhận được thực lực và quyền lợi, sau đó chỉ còn lại Không Hư vô tận.

Uống trà, phẩm rượu lại trở thành hoạt động giết thời gian thường ngày.

Nhưng hôm nay, bọn hắn vừa uống rượu lại còn đang đợi một tin tức, chờ đợi kết quả tiến công Tiên phủ Thần Võ.

Đúng lúc này, một viên ngọc phù truyền tin của Hư Dương sáng lên.

- Hà? Nhanh như vậy đã có kết quả sao?

Hư Dương hơi nhếch mi, quả ngọc phù kia chính là Hắc Long truyền đến.

- Ha ha, thực lực của Yêu Linh nhất tộc không yếu, tiểu tử Thần Võ kia còn trẻ như vậy, khẳng định không chịu được.

- Với lại, còn có chúng ta cung cấp con đường trợ giúp bọn chúng xâm lấn, Tiên phủ Thần Võ luân hãm là chuyện sớm hay muộn thôi.

Một vị Tiên Đế khác vừa cười vừa nói.

Hư Dương cười cười, lão ta cũng cho rằng như thế.

Thế là, lão ta mở ngọc phù truyền tin ra.

Một hư ảnh Hắc Long không lồ xuất hiện trước mặt mấy người bọn hắn.

- Lão tặc Hư Dương!

Nhưng câu đầu tiên của Hắc Long đã làm cho bọn hắn sửng sờ.

- Người dám giở trò ở sau lưng, hừ, người đợi tiếp nhận con thịnh nộ của Yêu Linh nhất tộc đi!

Hắc Long rống to.

Mặt mũi Hư Dương tràn đầy không hiểu thấu, nói:

- Hắc Long, người nói gì vậy?

Hắc Long hừ lạnh một tiếng:

- Người còn dám hỏi?

- Trước đó người nói với ta là trong Tiên phủ Thần Võ chỉ có một Tiên Đế trẻ tuổi, đánh hạ là chuyện cực kỳ đơn giản.

- Hiện tại thế nào? Nơi đó rõ ràng còn có một lão Tiên Đế cường đại, làm cho đại quân Yêu tộc ta tử thương thảm trọng, ngay cả lão Sư Tử cũng kém chút bỏ mình ở đó!

Mấy người Hư Dương nhất thời hai mặt nhìn nhau, bọn hắn ở đây đã nhiều năm như vậy, nhưng chưa nghe nói trong Tiên phủ Thần Võ còn có tồn tại Tiên Đế khác.

Thậm chí, hắn ngoại trừ một người bạn là Hư Dương, thì ngay cả mấy bằng hữu được xưng là quan hệ không tệ cũng không có.

Từ đâu có Tiên Đế nào khác nữa?

- Hừ! Chuyện này, nếu người không nói cho rõ ràng thì lần tiếp theo chúng ta công kích, sẽ dốc toàn lực đánh tới Hư Dương Tiên Phủ các người!

Hắc Long tức giận nói.

Hu Dương giật mình, vội vàng nói:

- Người đừng xúc động!

- Ở trong này khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, bình thường thì căn bản sẽ không có Tiên Đế thứ hai xuất hiện!

Ánh mắt Hắc Long đăm đăm:

- Trời mới biết có phải các người đã sớm thông đồng với nhau hay không?

- Tóm lại một câu, trong vòng mười ngày, ta nhất định phải biết nguyên nhân cụ thể trong đó, nếu không, người cứ chuẩn bị tiếp nhận lửa giận của Yêu Linh nhất tộc đi!

Nói xong, Hắc Long trực tiếp cắt đứt ngọc giản truyền tin.

Trong lòng Hu Dương sôi ruột, muốn lần nữa liên thông ngọc phù, nhưng Hắc Long đã đã không có bất kỳ đáp lại nào.

- Đáng chết!

Vẻ mặt Hu Dương âm trầm, rõ ràng chuyện này đã nắm chắc chín phần, sao lại biến thành bộ dáng như bây giờ?

Mà mấy vị Tiên Đế khác, từng người vẫn bình chân như vại, một bộ việc này không liên quan đến mình.

Hu Dương trầm giọng nói:

- Các vị, đừng quên bây giờ chúng ta đang ở trên cùng một chiến tuyến, chuyện Tiên phủ Thần Võ bị xâm lấn, mọi người đều có phần.

Mấy người khác nghe thấy lão ta nói như vậy, mới một lần nữa quay đầu.

Chương 359: Vạch Mặt Nhau

- Điều điều tra thêm đi, không hiểu thấu nhiều xuất hiện một Tiên Đế, thật sự là có chút ngoài ý muốn, đối với chúng ta cũng không phải là tin tức tốt gì.

Có người nói.

Đám người nhẹ gật đầu.

Vẻ mặt Hu Dương âm trầm:

- Tốt nhất mọi người đều nên điều tra hết sức, đại kiếp sắp đến, ai cũng không thể tránh khỏi.
- Nếu là thật sự khó làm thì từ bỏ kế hoạch dự bị của chúng ta, trực tiếp trợ giúp đám yêu thú, cùng nhau tiêu diệt Tiên phủ Thần Võ đi!

Mấy người âm thầm cân nhắc.

Một bên khác, sau khi Hắc Long cắt đứt ngọc phù thì vẻ mặt lại dần dần khôi phục như thường.

- Đại ca.

Sư Tử Hỏa Diễm ở bên cạnh nghi hoặc nói:

- Chúng ta tổn thất không đến mức thảm như vậy chứ, đây chẳng qua là một chút xú binh lực thăm dò mà thôi, với lại ta cũng không có bị đánh sắp chết mà?

Hắc Long liếc nhìn hắn.

- Có phải ngươi ngốc hay không?
- Không nói như vậy thì ngươi trông cậy vào đám lão hồ ly Hu Dương kia sẽ chân chính xuất lực trợ giúp chúng ta sao?
- Đều là mấy tên giao hoạt, khăng định vừa hợp tác với chúng ta, vừa nghĩ làm sao nuốt vào chúng ta đấy.
- Hừ hừ, ta há có thể để bọn hắn toại nguyện?

Sư Tử Hỏa Diễm mới chợt hiểu ra.

- Đại ca, vậy chúng ta còn đối phó với Tiên phủ Thần Võ không?

Hắc Long nhẹ gật đầu:

- Đương nhiên, Thần Võ đã bị bọn hắn cô lập, khăng định vẫn là người dễ đối phó nhất.
- Chỉ có điều, chúng ta không vội, trước để mấy người Tiên Đé bọn hắn tính toán lẫn nhau trước đã.

Sư Tử Hỏa Diễm cười to.

- Đại ca, vẫn là người đen!

.....

Bên trong Tiên Điện.

Thần Võ Tiên Đế nhìn tin tức do thủ hạ truyền đến, trên mặt nở một nụ cười lạnh.

Những tin tức này đều là tin tức thu thập được, dưới tình huống Tiên Phủ dốc toàn bộ lực lượng, việc thu thập tin tức đương nhiên cực kỳ nhanh chóng.

- Thật sự là trùng hợp.

Thần Võ vung tay ném ngọc phù đi, trong mắt tràn đầy sát ý.

- Đại vực Thái Khôn, trong bảy Tiên Phủ vùng Nam Hoang chỉ có mỗi Tiên Phủ của ta là xuất hiện thủy triều yêu thú quy mô lớn.

- Xem ra, là ông trời đang đặc biệt nhắm vào ta, ha ha.

Hắn cười lạnh.

Lúc này, trong lòng Thần Võ cũng đã hiểu rõ, trận chiến yêu thú xâm lấn Tiên Phủ lần này chắc chắn có liên quan đến mấy Tiên Đế khác, bao gồm người mà hắn đã từng coi là bằng hữu, Hư Dương Tiên Đế.

Văn Xương khẽ nhả mày nói:

- Nếu quả như vậy đồng thời bị Yêu Linh nhất tộc, còn có sáu Tiên Phủ khác đồng thời đối phó thì cũng không phải là tin tức gì tốt.

Diệp Tùy Phong không có ở đây, chỉ dựa vào hai người bọn họ, muốn đồng thời đối mặt với đông đảo Tiên Đế và Yêu Đế vậy công như vậy, cho dù ở trong Tiên Phủ của mình cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn.

- Hừ.

Thần Võ khẽ hừ một tiếng:

- Trừ phi bọn hấn vạch mặt, đứng về phía Yêu Linh nhất tộc cùng tiến công tới, nếu không thì ta đương nhiên không sợ.

- Cái miệng quạ đen của nhà ngươi, đừng nói nữa!

Mộc Vinh ở bên cạnh lên tiếng nói.

Hiện tại, lão ta cũng coi như bị ép gia nhập vào Tiên phủ Thần Võ, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

Đúng lúc này, ngọc phù truyền tin bên hông Thần Võ bắt đầu sáng lên.

Hắn vừa cầm lên xem, không ngờ lại chính là Hư Dương Tiên Đế.

- Thấy chưa, vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đã đến.

Thần Võ suy nghĩ một lát, vẫn quyết định mở ngọc phù ra.

Hư ảnh Hư Dương xuất hiện trong đại điện.

- Hư Dương lão ca, đã lâu không gặp, ngươi tìm ta có chuyện gì không?

Thần Võ nói.

Hư Dương cười ha ha, nói:

- Mấy ngày nay, ta đang bế quan, vừa mới đi ra.

- Thế nào rồi, ta nghe nói chỗ Tiên Phủ của ngươi bị yêu thú xâm lấn? Có nghiêm trọng không?

Hư Dương Tiên Đế làm ra bộ dáng rất quan tâm.

Trong lòng Thần Võ cười lạnh, loại kỹ năng diễn kịch này thật quá vụng về.

- Không dám làm phiền lão ca quan tâm, chỗ của ta đều rất khỏe mạnh, chỉ là đám súc sinh không nỡ, cần thận bọn chúng đánh đến Tiên Phủ của người.

Hư Dương cười nói:

- Không sao là tốt rồi, nếu có gì cần giúp đỡ thì không được khách khí với ta, cứ mở miệng.

Sau đó, hai người lại nói một chút như không có chuyện gì, sau đó cắt đứt truyền tin.

- Các người, đây xem như là đã vạch mặt nhau.

Văn Xương Tiên Đế thán tiếng nói.

Thần Võ lắc đầu:

- Đều là lão hồ ly thành tinh, ai có tâm tư gì đều có thể nhìn ra.

Văn Xương không phủ nhận.

Thần Võ im lặng một lát, nói:

- Chúng ta phải chuẩn bị nhanh hơn nữa, cho dù đại kiếp thật đến thì ta cũng sẽ không buông tha bất kỳ một con dân nào trong khu vực quản lý của Tiên Phủ đâu!

...

Một bên khác, Hư Dương Tiên Đế cắt đứt truyền tin, vẻ mặt yên tĩnh lại.

- Hắn đã phát hiện.

Hư Dương nói.

Mấy người khác cũng nhẹ gật đầu.

- Vậy chỉ đành phải dùng kế hoạch thứ hai thôi, bắt đầu chân chính hợp tác với Yêu Linh nhất tộc, diệt trừ Thần Võ trước rồi nói.

Một người nói.

- Nhưng, nếu như vậy thì chúng ta sẽ rơi vào thế bị động.

Một người khác nhíu mày nói.

- Vậy người có biện pháp khác tốt hơn không?

Mấy người yên lặng, chuyện đã đi đến mức độ này, muốn giảng hòa với Thần Võ đã là chuyện không thể nào.

- Vậy thì tiêu diệt Thần Võ trước đi.

Hư Dương nói:

- Còn về nhóm Yêu Linh, cho dù có thể thuận lợi chiếm được địa bàn của Thần Võ, thì ở phía Nam vẫn còn có rất nhiều Tiên Phủ cường đại hơn đang chờ bọn chúng.

- Muốn quay đầu đến đối phó chúng ta thì bọn chúng cũng phải cân nhắc một chút.

Mấy người lên kế hoạch, sau đó đều nhẹ gật đầu.

Mục tiêu, đã đạt thành nhất trí.

...

Hiện tượng hỗn loạn ở Tiên Giới vẫn còn đang tiếp tục.

Chiến đấu giữa các tu sĩ trung hạ tầng, từ điên cuồng ban đầu, phát triển đến bây giờ đã chậm rãi an định lại.

Mà đại thế lực cấp bậc Tiên Phủ thì trên cơ bản vẫn án binh bất động, chỉ lặng lẽ chuẩn bị trong bóng tối.

Hình như, cái gọi là đại kiếp bắt đầu này đã trôi qua.

Nhưng biên hoang xảy ra động tĩnh lại làm cho trong lòng của tất cả mọi người bắt đầu đề phòng.

Chương 360: Hắc Đế! Diệt Tiểu Hắc

Yêu Linh nhất tộc yên lặng ở Hoang Vực mấy chục triệu năm, bỗng nhiên bắt đầu động, bắt đầu xâm lấn mười vực của Tiên giới.

Lúc bắt đầu vẫn chỉ là chút nào động nhỏ, chỉ có yêu thú bạo động cỡ nhỏ xảy ra ở biên cảnh mà thôi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, thủy triều yêu thú lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Có mấy lần, ngay cả cấp bậc Yêu Đế cũng đồng thời xuất hiện ở nhiều nơi khác nhau ở Biên Hoang, lúc này, mọi người mới

hiểu được là bọn chúng đã đến thật.

Lượng lớn yêu thú đột phá biên cảnh, điên cuồng tràn vào khu vực bên ngoài Tiên Phủ.

Trong thời gian rất ngắn đã chiếm được rất nhiều địa bàn, thậm chí một ít có Tiên Phủ thực lực yếu kém đã bị ép đến gần đại điện Tiên Phủ, tràn ngập nguy hiểm.

Mà khẩu hiệu trong miệng bọn chúng lại càng làm trong lòng mọi người giật mình.

- Yêu Linh nhất tộc sẽ thu phục mười vực của Tiên giới!

Loại tư thế này tỏ rõ xâm lấn lấn này, khẳng định không phải đánh mấy Tiên Phủ là sẽ kết thúc.

Mục đích của bọn chúng là triệt để đánh vào mười vực của Tiên giới, đuổi nhân tộc đã chiếm cứ nơi này mấy triệu năm.

Đây là một trận chiến giữa tộc đàn, chiến tranh siêu cấp người chết ta sống.

Có lẽ, Yêu Linh xâm lấn mới là đại kiếp chân chính, chương mở đầu kéo ra màn che.

...

Hai năm sau.

Đại vực Thái Cấn, ngoài Đông Hoang.

Nơi này vốn ít có người lui tới, sau khi Yêu Linh xâm lấn càng ngày càng nhiều thì lại càng hoàn toàn không có bóng dáng nhân tộc, thay vào đó là vô số các loại yêu thú cường đại.

Bỗng nhiên, trên bầu trời xuất hiện một đám mây to lớn, thật lâu không tiêu tan.

Trong đám mây lộ ra uy áp vô tận, lập tức làm cho yêu thú phía dưới hoảng sợ chạy trốn.

Ở phía dưới đám mây có một sơn động cực kỳ bí ẩn, đó là lối vào di tích Tiên Phủ Vạn Linh.

Uy áp khổng lồ này trực tiếp xuyên thấu cửa vào di tích, thẳng tới chỗ sâu di tích, tiến vào trong dải đất trung tâm, trong mảnh vỡ thế giới nhỏ nhỏ kia.

Diệp Tuy Phong chậm rãi mở mắt.

- Ô, cuối cùng đã thành công sao?

Ánh mắt của hắn xuyên qua sương mù hỗn độn, rơi vào biên giới di tích, có ba bóng người đang ngồi tu luyện ở đó.

Chính là Liễu Như Niên, Hề Lam và Hiên Viên Vô Sinh.

Lúc này, trên người bọn họ bắn ra uy áp cường đại, dung hợp với thiên địa, cộng minh với Đại Đạo.

Từng đám mây chậm rãi trôi nổi bay xung quanh bọn hắn, từng đạo kim quang từ đỉnh đầu chiếu xuống.

Đó là Đại Đạo của Tiên giới làm ra biểu hiện đồng tính đối với bọn hắn.

Ba người đã thành công bước vào cảnh giới Tiên Đế, thành công đứng lên vị trí cao nhất trên thế giới này.

Thời gian này, so với trong dự liệu của Diệp Tuy Phong thì muộn hơn khoảng nửa năm.

Chỉ có điều cũng đã rất nhanh, nếu dưới tình huống bình thường, quá trình đột phá Tiên Đế phải cần mấy chục năm trở lên.

Từ đó có thể thấy được một chút hiệu quả nghịch thiên của Hỗn Độn Ngọc Tương.

Diệp Tuy Phong nhìn trong chốc lát, sau đó thu lại ánh mắt khỏi ba người.

Hắn đứng dậy, nhưng chỉ một động tác nhỏ bé như vậy đã để toàn bộ mảnh vỡ thế giới, đều rung lắc một chút, đáng vẻ có chút không chịu nổi.

Chuyện này không liên quan tới tu vi, mà là đạo pháp của Diệp Tuy Phong, trong thời gian mấy năm qua đã đến một mức độ thâm bất khả trắc.

Hiện tại, có lẽ lý giải về đại đạo của những lão Tiên Đế sống trên trăm vạn năm kia cũng chưa chắc có thể cao hơn Diệp Tuy Phong.

Hắn nhìn phương xa, thở ra một hơi thật dài.

- Đã đến lúc rời khỏi nơi này.

.....

Vùng đất Đông Hoang.

Mây bay đầy trời, uy nghiêm nặng nề phủ xuống khắp nơi.

Yêu thú nhỏ yếu chạy trốn bốn phương, mà những con lớn mạnh một chút thì ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo sợ hãi.

Bọn chúng hiểu rõ, trong thế giới này lại có thứ không tầm thường, xuất hiện!

Bỗng nhiên, một bóng người khổng lồ che khuất bầu trời, từ chân trời chạy đến.

Trong nháy mắt đã xuất hiện ở chỗ đám mây hội tụ, đây là một con Thanh Điều to lớn.

Vô số yêu thú phía dưới, lập tức nằm rạp trên mặt đất, cả người run rẩy.

Bởi vì bọn chúng có thể cảm giác được, khí tức trên người Thanh Điều giống như trụ cột chống trời.

Đó là khí tức của Yêu Đế!

Thanh Điều lơ lửng trên bầu trời, nó nhìn chằm chằm những đám mây phía dưới, như suy nghĩ điều gì.

- Này, con chim đàn kia.

Đột nhiên, một âm thanh giòn tan vang lên ở trong rừng rậm.

Đám yêu thú lập tức kinh hãi, là ai lại dám nói như thế với Thanh Điều Yêu Đế như vậy?

Thanh Điều cũng giật mình, sau đó nhìn một phương hướng khác.

Rất nhanh, một cái bóng màu trắng nho nhỏ nhanh chóng từ mặt đất bay tới, dừng ở ngay phía trước Thanh Điều.

Kích cỡ của nó chỉ tương đương với một con mèo, cả người chỉ có một màu trắng như tuyết, trên cái đầu tròn trịa có một mầm non với hai chiếc lá khế đung đưa.

Mà chỗ cổ của nó lại mang theo một vòng cổ màu bạc, chính là Tiểu Hắc.

- Người chính là Hắc Đế thanh danh hiển hách gần đây sao?

Thanh Điều lớn tiếng hỏi.

Nó đã sớm nghe nói, trong hai năm qua, ở biên giới Đông Hoang này không hiểu thấu xuất hiện một gia hỏa cực kỳ cường đại.

Gia hỏa này tự xưng là Diệp Tiểu Hắc, đạo pháp cường hoành, xưng vương xưng bá ở Đông Hoang, thậm chí có mấy Yêu Đế đi ngang qua cũng ném qua đau khổ trong tay nó.

Dần dà đã bị nhóm Yêu Linh gọi là Hắc Đế.

- Tiểu gia ta tên là Diệp Tiểu Hắc!

Tiểu Hắc lấy hai móng vuốt màu trắng chọc chọc vào nhau, làm dáng vẻ xâu binh sĩ.

- Nơi này là địa bàn của ta, thức thời thì nhanh rời khỏi, nếu không thì đừng trách ta ta không khách khí.

Con mắt của Thanh Điều trừng lên, nó sống lâu như vậy rồi nhưng chưa từng thấy loại đế vương như thế này bao giờ, đơn giản chính là một đứa nhóc với lên ba chưa dứt sữa.

- Yên tâm, bản tọa chỉ đang đuổi đến chiến trường mười vực, vừa lúc đi ngang qua mà thôi.

Thanh Điều ngẩng đầu nói:

- Đám mây này có chút dị thường, hình như không nên xuất hiện trong lĩnh địa của Yêu Linh tộc, Hắc Đế, người có biết là xảy ra chuyện gì không?

Tiểu Hắc nhú mày.

- Hắc, cái đồ to con nhà người lo làm việc của mình đi, quản nhiều như vậy làm gì?!

- Chuyện trên địa bàn của ta, không đến lượt người quan tâm.

Chương 361: Giang Sơn Ta Đánh Xuống Cho Ngài

Thanh Điều yên lặng, gia hỏa này cũng quá cuồng ngạo rồi.

Nó thành Đế đã lâu, căn cứ vào tâm thái tha thứ cho hậu bối, nó mới liên tục nhường nhịn.

Nhưng Hắc Đế này nói chuyện thật quá khinh người.

- Mây dày như thế, rất có thể thuộc về tu sĩ nhân tộc.

Thanh Điều trầm giọng nói:

- Bản tọa thân là Yêu Đế của Yêu Linh nhất tộc, không thể coi như không thấy.

- Hôm nay, bản tọa nhất định phải xuống dưới, tìm tòi hư thực!

Tiểu Hắc nghe thấy vậy thì lập tức nổi giận, lệt lệt lông trên cánh tay, chuẩn bị đánh nhau với nó.

Nhưng sau đó, hắn bỗng nhiên sững sờ, sau đó lộ ra nụ cười tà ác nói:

- Vậy người đi xem đi, cũng đừng trách ta không nhắc nhở người, nơi đó có một gia hỏa tính khí nóng nảy, bạo lực, tàn nhẫn đang ngủ, nếu quấy rầy hắn, người sẽ rất thảm đó...

Thanh Điều hừ lạnh một tiếng, nó thân là Yêu Đế cường đại, đương nhiên sẽ không e ngại lời nói như thế.

Không để ý Hắc Đế trước mặt, Thanh Điều chớp động thiên đực, thân thể dần dần rơi xuống.

Khi nó sắp rơi xuống mặt đất thì bỗng nhiên có mấy bóng người xuất hiện ở trước mắt của nó.

Không ngờ lại là năm tu sĩ nhân tộc!

Trong đó có ba người, khí tức trên người lại không hề yếu, chính là Tiên Đế của Nhân tộc!

Mà đáng sợ nhất là người đứng ở phía trước nhất, chỉ vừa nhìn lên một cái đã làm cho nó rùng mình!

Hắn, rốt cuộc là ai?

Thanh Điều sợ hãi!

- Hà?

Diệp Tuy Phong ngẩn người.

Mới từ trong di tích đi ra đã nhìn thấy một con Thanh Điều lớn như vậy, với lại còn là một Yêu Đế, thật đúng là có chút thú vị.

- Hoa!

Ngay khi Diệp Tuy Phong đang ngây người thì Thanh Điều bỗng nhiên chớp động cánh chim đánh ra một con cuồng phong to lớn cuốn về phía mấy người Diệp Tuy Phong.

- Táo bạo như thế sao?

Diệp Tuy Phong tiện tay vung lên, cuồng phong lập tức thay đổi phương hướng, lấy tốc độ nhanh hơn và lực lượng mạnh hơn bay ngược trở lại.

Cuồng phong cuộn tất cả lên, hóa thành mấy dây thừng vô hình, tạo thành một tấm lưới to lớn, trực tiếp nhốt Thanh Điều vào trong.

Nó dốc hết vốn liếng, ra sức giãy dụa, muốn phải khỏi tấm lưới này.

Nhưng nó lại phát hiện, cho dù mình dùng sức cỡ nào cũng không thể thoát ra ngoài được, hơi lạnh thấu xương bộc phát trong lòng nó.

- Hắc Đế, mau tới giúp ta!

Thanh Điều rống to:

- Nơi này có Tiên Đế của Nhân tộc!

Lúc này, nó nhớ tới vẫn còn Hắc Đế ở gần đó, chỉ cần liên thủ thì sẽ có khả năng chạy thoát.

- Ta tới rồi!

m thanh của Hắc Đế từ trên bầu trời truyền đến.

Sau đó, một cái bóng màu trắng như tuyết xuất hiện bên cạnh Thanh Điều.

- Mau ra tay, người kia kinh khủng!

Thanh Điều vội nói.

Nhưng Hắc Đế lại là một bộ dáng không nhanh không chậm.

- Hắc hắc, ta đã sớm nói với ngươi rồi, nơi này có một người rất đáng sợ mà ngươi lại không tin.

Thanh Điều lập tức ngạc nhiên, vừa quay đầu đã nhìn thấy Tiểu Hắc nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai chiếc răng mèo đáng yêu.

- Âm!

Nắm đấm nhỏ nhỏ của nó lại mang theo lực lượng vô tận, đột nhiên nện ở trên đầu Thanh Điều.

Đại não Thanh Điều lập tức quay cuồng, mắt tối sầm lại, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

- Cha!

Tiểu Hắc vui vẻ gọi một tiếng, sau đó lắc mình một cái, rơi vào trên đầu vai Diệp Tuy Phong.

- Hắc Đế?

Diệp Tuy Phong quay đầu, buồn cười nhìn nó.

- Ai nha, đều đã có chút hư danh rồi.

Tiểu Hắc ngồi xổm ngồi xuống, ngửa đầu, dáng vẻ bày ra giống như hỏi “thấy ta lợi hại không”.

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

Tiểu gia hỏa này, từ hai năm trước một mình ra ngoài đã triệt để thả bản thân.

Gần như một ngày một bộ dáng, từ một em bé ngây thơ biến thành một đứa bé lạnh lợi nghịch ngợm hay gây chuyện.

Diệp Tuy Phong biết, bởi vì bề ngoài của nó nên nó vẫn luôn lăn lộn cùng nhóm Yêu Linh bên ngoài, nhưng không ngờ chính là nó lại có cả xung hào.

- Gia hỏa này là sao vậy?

Diệp Tuy Phong chỉ về phía Thanh Điều bị Tiểu Hắc đánh ngất xỉu, lúc này đã biến thành kích thước bình thường.

- Nó nói mình đi ngang qua, hình như là đang vội đến chiến tranh mười vực bên kia.

Tiểu Hắc nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Hai năm qua, thông qua Tiểu Hắc, hắn cũng biết chuyện yêu thú xâm lấn.

Mặc dù đánh nhau kịch liệt, nhưng với hắn thì vẫn chỉ là một chút náo loạn nho nhỏ mà thôi, cho nên cũng không có quá để ý tới.

- Đúng rồi, cha.

Tiểu Hắc bỗng nhiên tràn đầy lực lượng, nắm lấy tóc của Diệp Tuy Phong, từ sau bò tới trước.

- Nhìn đi, đây là giang sơn ta đánh xuống cho ngài, ngài thấy ta có đẹp trai hay không?

Diệp Tuy Phong nhìn hoang sơn dã lĩnh dưới chân, không khỏi trừng mắt.

- Rất đẹp trai, chỉ có điều...

- Ta cần chỗ này làm cái gì, nuôi cá sao?

Tiểu Hắc ngạc nhiên, nó chỉ biết tranh đấu giành thiên hạ, ai cần quan tâm dùng làm gì?

Diệp Tuy Phong thật sự không biết nói gì, trong hai năm gần đây, đứa nhỏ này đã buông thả quá rồi.

Hôm nào, hắn phải dây dỗi lại nó mới được.

Đúng lúc này, Diệp Tuy Phong bỗng nhiên cảm thấy, ngọc phù truyền tin của mình bắt đầu điên cuồng lóe sáng.

Hắn khẽ nhíu mày, lấy nó ra ngoài.

Một cái là Văn Xương Tiên Đế.

Một cái khác càng thêm nóng nảy, lại là Thần Võ Tiên Đế.

- Há? Xảy ra chuyện gì thế?

Diệp Tuy Phong mở ngọc phù ra.

.....

- Diệp đại ca, ta tìm được một manh mối khác liên quan tới tháp Khởi Nguyên, thì ra nó không chỉ có mười hai tầng.
- Diệp đại ca, ta phát hiện đám người Huyền Đô này đã chuẩn bị thời gian hơn một triệu năm, hình như trong này có âm mưu lớn!
- Đại ca, hình như vấn đề cuối cùng của tấn thăng thế giới có liên quan đến một truyền thuyết, nói là có thể đột phá phía trên Tiên Đế, ta cảm thấy có chút không có ý nghĩa.
- Đại ca, thật vô nghĩa, đây con mẹ nó là thật!

...

Diệp Tỳ Phong im lặng nhìn.

Thần Võ Tiên Đế truyền tin, trên cơ bản toàn bộ đều liên quan đến manh mối thế giới thăng cấp.

Tuy đa số trong đó, hắn đã thông qua người của Tiên Phủ Cửu Đế biết được, nhưng cũng có một vài tin tức mà người của Tiên Phủ Cửu Đế cũng không biết.

Chương 362: Thế Cục Trước Mắt

Ví dụ như phía trên tháp Khởi Nguyên mười hai tầng vẫn còn tầng cao hơn.

Lại giống như, theo như lời đồn từ Thần Triều Mục Tiên, tấn thăng thế giới không chỉ ẩn chứa bí mật trở thành phía trên Tiên Đế, còn có thể trở thành chỗ máu chót tránh thoát đại kiếp sắp tới của Tiên giới.

Từng tin tức gần như cách mỗi nửa tháng sẽ có đầu mối mới.

Thần Võ Tiên Đế thật là tận tâm tận lực điều tra chuyện này.

Nhưng rất nhanh, Diệp Tỳ Phong đã nhìn thấy nội dung khác.

- Đại ca, ta muốn làm một chuyện lớn, lần này có thể sẽ tìm hiểu được rõ ràng nội tình của Huyền Đô.

- Đại ca, ta bại lộ, nhưng không sao đâu, những cận bã này không phải là đối thủ của ta.

- Đại ca, ta đang bị đuổi giết, có khả năng chủ nhân Huyền Đô sẽ ra tay, nếu như ngài cách không xa thì hy vọng có thể giúp tiêu diệt một tay.

- Đại ca, chủ nhân Huyền Đô thật tới, ta...

Diệp Tuy Phong nhìn một chút, không nhìn được nhú mày.

Mặc dù hấn cũng không có ở hiện trường, nhưng thông qua những tin tức này, hấn cũng có thể cảm giác được tình huống lúc đó hung hiểm cỡ nào.

Cũng may, từ trong tin tức của hai người biết được, Văn Xương Tiên Đế đã đuổi tới vào thời khắc mấu chốt nhất, cứu được Thần Võ.

Diệp Tuy Phong có chút yên lặng.

Lúc mới bắt đầu, hấn thật ra là muốn giết người đứng phía sau màn đã hốt mình trong dòng sông thời gian, cũng chính là Thần Võ Tiên Đế.

Nhưng sau đó, sau khi đánh hấn một trận, sau khi biết được điểm xuất phát và mục đích hấn bố cục ở Vân Tiêu giới thì lại không muốn giết Thần Võ nữa.

Bởi vì lúc ấy, Vân Tiêu giới đã chắc chắn sẽ tử vong, Thần Võ cũng chỉ tối đa hóa giá trị của nó mà thôi.

Cho nên, Diệp Tuy Phong mới thả hấn trở về Tiên giới, thay mình nghe ngóng bí ẩn liên quan đến việc tấn thăng thế giới.

Thần Võ cũng rất tích cực, khi còn ở thế giới Vân Tiêu đã nghe được rất nhiều tin tức, nếu không thì hấn chắc chắn không cách nào luyện chế ra tháp Khởi Nguyên mười hai tầng.

Trong lòng Diệp Tuy Phong tự có một cái cân.

Khi Thần Võ làm đến loại trình độ này, thật ra hấn đã buông xuống ân oán trước đó.

Về sau, sau khi phi thăng Tiên giới cũng không tìm hấn, không thúc giục chuyện này.

Nhưng nói như thế nào đây, gia hỏa này có chút cố chấp.

Hình như sau khi nhận định một việc thì nhất định phải hoàn thành chuyện đó mới được.

Cho nên, hiện tại mới xuất hiện loại tình huống như vậy.

Vói lại, lúc này hẳn đã rõ ràng, sở dĩ hẳn không nhận được tin tức của Thần Võ vì vị trí của hẳn quá đặc biệt, pháp tắc quá hỗn loạn.

- Ai, thật là một thu hai mà.

Diệp Tùy Phong lắc đầu, lại nhìn xuống.

Tiếp đó, chính là chuyện sau khi Thần Võ và Văn Xương cùng nhau trở lại Tiên Phủ.

Thần Võ ngoại trừ biểu thị tài lực hù dọa đối với mình, tin tức còn lại, trên cơ bản đều là Văn Xương gửi tới.

Hai người đánh lui đại quân yêu thú, quyết đoán bắt đầu tiến hành cải cách trong Tiên Phủ.

Bốn tòa ngoại thành khổng lồ, đột ngột từ mặt đất mọc lên ở bên ngoài đại điện Tiên Phủ.

Ngoài ngoại thành còn có như chúng tinh cùng nguyệt nhiều sao thành nhỏ.

Sau đó, bọn hắn trực tiếp kêu gọi tất cả mọi người trong Tiên Phủ, toàn bộ di chuyển đến gần Tiên Điện, đồng thời còn bố trí rất nhiều trận pháp ở mỗi một tòa ngoại thành.

Vói lại tất cả trận pháp này còn nối liền với nhau, là một tổ hợp trận pháp quy mô cực kỳ to lớn, năng lực phòng ngự chính là không có kẽ hở.

Trừ những chuyện đó ra, bọn hắn còn bố trí các loại sát trận, huyền trận, bí cảnh, tài nguyên, vân vân..., Dùng để bảo đảm nhóm tu sĩ bình thường có cuộc sống bình thường trong khả năng có thể.

Mọi việc, đều xử lý ngay ngắn rõ ràng.

Chỉ có điều chính là quá đắt tiền.

Chỉ một loại trận pháp đã hao tổn hơn 10 triệu tiên thạch.

Lại thêm di chuyển, tài nguyên, các loại biện pháp khác nữa, chỉ tính cải cách đã tốn hao lên đến 50 triệu tiên thạch.

Còn có tài nguyên dự trữ, chuẩn bị Tiên Khí, bảo vật cấp bậc chiến lược..., Máy năm trôi qua, tổng cộng tốn khoảng 200 triệu tiên thạch.

Số lượng đáng sợ này làm cho Văn Xương Tiên Đế cũng có chút rụt rè, trong lời nói có dáng vẻ sợ Diệp Tùy Phong trách tội.

Trên mặt Diệp Tùy Phong đã phủ lên nụ cười thản nhiên.

Tiền xài đi, dùng sức mà xài.

Bên cạnh hắn, thiếu hụt nhất chính là người biết tiền.

Văn Xương Tiên Đế hiển nhiên không quá biết tiền xài, trước sau cho hắn 2 tỷ tiên thạch, vậy mà mấy năm rồi mới chi tiêu hết một phần mười.

Phải nói là cho dù là chuyện gì.

Chỉ cần đập vào đủ nhiều tiên thạch thì đều có hiệu quả cực kỳ rõ rệt.

Yêu Linh tấn công lần thứ hai, trực tiếp xuất động bốn vị Yêu Đế cường đại, hơn triệu đại quân yêu thú, quét ngang Tiên phủ Thần Võ.

Nhưng bọn hắn chỉ quét một mảng lớn đất đai hoang vu và nhiều tòa thành trì không có người.

Sau khi đại quân Yêu Linh đi vào Tiên Phủ thì chờ đợi chúng nó lại là thành lũy siêu cấp vững như thành đồng, cùng vô số huyết ngục sát trận và đại sát khí.

Trận tiến công toàn diện lần này, có Thần Võ và Văn Xương chỉ huy, Yêu Linh lần nữa tan tác, tổn thương cực kỳ thảm trọng.

Sau đó, đại quân Yêu Linh trực tiếp thay đổi mục tiêu, ngược lại đi công kích Hư Dương Tiên Phủ.

Trong thời gian thật ngắn, Hư Dương Tiên Phủ đã luân hãm hơn phân nửa.

Nhưng sau đó, hai bên lại chột đình chỉ.

Sau đó, không ngờ sáu Tiên Phủ khác lại liên thủ với đại quân Yêu Linh, bắt đầu cùng nhau tiến công Tiên phủ Thần Võ.

Dưới loại tình huống này, áp lực đã tới.

Hai bên chiến tranh cực kỳ gay gắt, nhưng mà bằng vào uy lực của đại trận liên hợp, Thần Võ và Văn Xương vẫn kiên cường thủ xuống vững được cho tới bây giờ.

Chỉ có điều, trong một tin tức mà Văn Xương Tiên Đế gửi đến hai ngày trước, nói là sáu Tiên Phủ và đại quân Yêu Linh đã đang chuẩn bị cho trận tổng tiến công sau cùng.

Có thể trận tổng tiến công lần này chính là thời khắc quyết định hai bên thành bại cuối cùng.

Sau khi xem xong toàn bộ tin tức, Diệp Tùy Phong khẽ thờ dài.

Hắn cũng không ngờ, chiến tranh đã xảy ra nhanh và mãnh liệt như vậy.

Với lại buồn cười nhất chính là, cái gọi là đại kiếp bắt đầu lại là do mình vô tình tạo thành.

Thật sự là... Hắn không có lời nào để nói.

Chương 363: Muốn Vào Nhà Ta, Đi Cửa Chính Là Được Rồi

- Cha, chúng ta có đi đến chiến trường mười giới vực bên kia hay không, hiện tại nơi đó rất náo nhiệt.

Tiểu Hắc nói.

Diệp Tùy Phong cất ngọc phù vào, lắc đầu nói.

- Về đại vực Thái Khôn trước đã, đã hai năm rồi, thế giới Vân Tiêu cũng sắp có tu sĩ phi thăng lên tới.

Sau đó, hắn lại chuyển về phía ba người Liễu Như Niên, hiện tại, bọn hắn đã thành công trở thành Tiên Đế.

- Các ngươi cũng cùng đi theo ta thôi.

Mấy người Liễu Như Niên nhất thời khom người.

- Cẩn tuân Diệp chủ phân phó!

Bọn hần sớm đã triệt để quy tâm.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, sau đó vỗ tay phát ra tiếng làm cho Thanh Điều tỉnh lại.

- Cho người hai lựa chọn.

- Thứ nhất: Trở thành tọa hạ của ta, ngàn năm sau sẽ thả người tự do.

Lúc này, đầu Thanh Điều vẫn còn có chút ngờ ngác, nghi ngờ nói:

- Cái thứ hai thì sao?

Tiểu Hắc đảo một vòng, tiến đến bên tai của nó:

- Ta khuyên người nên trực tiếp từ chối lựa chọn thứ nhất đi, như vậy thì ta sẽ được cảm nhận phong thái của đầu bếp đệ nhất thiên hạ rồi, hắc hắc.

Thanh Điều sửng sốt nửa ngày mới phản ứng được, trong nháy mắt nó sợ hãi tột cùng.

- Nguyên công hiến năng lực cho đại nhân!

Không phải chính là một ngàn năm sao, mình bình thường ngủ một giấc cũng phải hơn trăm năm rồi.

Mặc dù có chút mất thân phận, nhưng dù sao cũng tốt hơn bị bị nhổ lông, lột da, cho vô nôi!

.....

Phía Nam của Tiên phủ Thần Võ, thành Phi Tiên.

Thành trì này nằm ở phía Nam của Tiên Phủ, là một thành lớn đứng hàng đầu.

Bình thường ở đây có hơn chục triệu người định cư cuộc sống, cực kỳ phồn vinh.

Nhưng sau khi Yêu Linh nhất tộc xâm lấn thì chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi đã trở thành một mảnh hoang vu.

Từ trên nhìn xuống, kiến trúc sụp đổ, đại lộ đứt gãy, không có bất luận dấu chân người, chỉ còn lại một đồng tường đổ thê thảm.

Lâu lâu còn có vài con yêu thú cường đại từ trong lâu các sụp đổ cuồn hồng hù dọa hòn đá bay loạn.

Bọn chúng là ở trong đó tìm kiếm những bảo vật có thể còn sót lại ở đây.

Chỉ tiếc, mặc dù người của thành Phi Tiên đi rất vội vàng, nhưng nhờ có Tiên Phủ an bài thứ tự nên trên cơ bản mang đi toàn bộ vật quý trọng, chỉ để lại một chút cơm thừa rượu cặn.

Nhưng, mọi thứ đều có ngoại lệ.

Ở lệch vị trí trung tâm của thành Phi Tiên có một tòa trạch viện vẫn bình yên ở chỗ này, từ ngoài nhìn vào gần như không tổn hại chút nào, so với phế tích xung quanh thì lộ ra khác biệt hết sức rõ ràng.

Lúc này, mấy con yêu thú khí tức cực kỳ đáng sợ đang lơ lửng trước mặt trạch viện, nhìn chăm chăm vào trong.

Dẫn đầu là một gia hỏa đầu người thân báo kỳ quái, cả người hấn bắn ra kim quang, áo choàng rộng và trên mặt đều có đường vân cùng loại với tiên.

- Chuột, ngươi xác định trong này có bảo vật sao?

Báo gấm lên tiếng hỏi.

- Không sai, Báo Thân.

Bên cạnh, một con chuột to lớn phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Toàn thân con chuột màu xám, nhìn qua giống như là một con chuột nhắt bình thường, nhưng ở chóp mũi của nó có một viên bảo thạch lập loè tỏa sáng.

- Ta có thể cảm ứng được, mảnh gia viên này có chí bảo trấn áp, thậm chí ngửi thấy sức mạnh tạo hóa cực kỳ nồng đậm.

Nó híp mắt nói.

Báo Gấm lộ ra ánh mắt suy tư.

Sau khi Yêu Linh tộc toàn diện xâm lấn Tiên phủ Thần Võ, thành Phi Tiên là bộ hạ của nó đánh hạ.

Thật ra cũng không gọi được đánh hạ, bởi vì khi đó, người trong thành Phi Tiên đã rút đi toàn bộ, chỉ để lại một đồng trận pháp kỳ dị, để bọn chúng còn ăn thiệt thòi nhỏ.

Cho nên Yêu Linh tộc dưới sự tức giận mới đưa phá hủy toàn bộ thành trì.

Bọn chúng có thể tùy tiện đánh nát phủ thành chủ, nhưng lại ăn quả đắng khi gặp trạch viện trước mặt này.

Mặc cho bọn chúng sử dụng thủ đoạn cường đại cỡ nào cũng không thể phá vỡ phòng ngự phía ngoài của nó.

Lúc đương thời, một vị Yêu Tôn cường đại muốn cưỡng ép xông vào, kết quả bị phản phê cực kỳ nghiêm trọng, kém chút ngay cả mệnh cũng nhét vào nơi này.

Sau đó, yêu linh tộc lập tức coi trọng nơi này hơn, tạm thời coi trạch viện này là cấm khu, chuẩn bị chờ đợi sau khi triệt để đánh hạ Tiên phủ Thần Võ mới tính sau.

Nhưng Báo Gấm lưu lại một ánh mắt, nó vụng trộm tìm tới một vị lão tổ Tầm Bảo Thủ, bản thân có thực lực gần với Yêu Đế, mà năng lực tìm kiếm bảo vật lại càng nghịch thiên.

Có nó dò xét, quả nhiên, trong nội viện này có tồn tại chí bảo bất phàm.

- Nếu bản tọa thuận lợi cầm được bảo vật thì nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.

Báo gấm nói.

- Báo Thần nói quá lời, có thể phân ưu giúp ngài là phúc phận của tiểu nhân.

Tầm Bảo Thủ cười híp mắt nói xong, chỉ có điều, trong lòng của nó lại oán thầm một phen.

Đại vực Nam Hoang, người nào không biết Báo Gấm người xem tài như mạng, đừng nhìn hiện tại ngoài miệng nói hay lắm, đến lúc đó, có lẽ tối đa cũng chỉ cho một ngàn viên tiên

thạch, còn không bằng mình đi ra ngoài đi nhà vệ sinh nhật
tiền lẻ.

Mấy Yêu Linh lại thương lượng một phen.

Sau đó, Báo Gấm bắt đầu một mình phá trận.

Nó chính là Yêu Linh Đại Đế thực sự, thủ đoạn của bản thân
đương nhiên rất bất phàm.

Mặc dù pháp trận xung quanh Trạch viện rất cường đại, nhưng
còn chưa tới mức có thể làm nó bó tay.

Chỉ trong chốc lát nó đã phá vỡ trận pháp tầng ngoài cùng.

Nếu cứ teo tốc độ như vậy thì chỉ cần không đến năm ngày
nữa là nó có thể phá vỡ pháp trận và xông vào trong.

Trong mắt Báo Gấm lấp lóe tinh quang, hai tay múa ra huyền
ảnh, đạo vận liên tục ba động.

Nó đã hoàn toàn đắm chìm trong quá trình phá trận.

- Người đang làm gì đó?

Bỗng nhiên, một âm thanh thanh nhiên vang lên bên tai nó.

Báo gấm lập tức giật mình, đột nhiên quay đầu.

Nó chỉ thấy một nam nhân đang đứng chắp hai tay sau lưng,
trôi lơ lửng đứng ở bên cạnh mình, mặt mũi đang nở nụ cười
ấm áp.

Báo gấm giật mình, sao nơi này lại đột nhiên xuất hiện một tu
sĩ nhân tộc, làm sao hắn có thể đột phá đại quân Yêu Linh tộc?

Vớ lại, sao nhân loại này có thể lặng yên không tiếng động
xuất hiện bên cạnh mình?

- Muốn vào nhà ta, đi cửa chính là được rồi...

Diệp Tỳ Phong cười nhẹ một tiếng.

Chương 364: Cha, Hay Chúng Ta Cũng Nấu Con Báo Kia Ăn Luôn Đi?

Báo Gấm nhìn nụ cười này, trong lòng nó lập tức phát lạnh, không ngờ người này lại chính là chủ nhân của trạch viện này!

Người này tuyệt đối không phải là người bình thường!

- Rống!

Báo Gấm quả quyết lựa chọn ra tay trước.

Nó ngao rống một tiếng, khí tức Yêu Đé điên cuồng nổ tung, ngay cả hư không cũng bắt đầu vặn vẹo, năng lượng khổng lồ từ trong miệng của nó mạnh mẽ phun ra.

Nhắm ngay mục tiêu, chính là Diệp Tùy Phong trước mặt nó.

Nó trực tiếp toàn lực đánh ra, muốn một lần đánh bại chủ nhân của trạch viện này!

Đòn tấn công của nó trong chớp mắt đã tới trước mặt Diệp Tùy Phong.

Nhưng vẻ mặt của hắn vẫn không thay đổi chút nào, chỉ là trong mắt hơi lộ ra vẻ khó chịu.

- Nói nhỏ một chút.

Hắn quơ cánh tay lên, phát sau mà đến trước, trực tiếp tát một cái trên mặt Báo Gấm.

- Phanh!

Một cái tát vang dội, một năng lượng bộc phát ra, nháy mắt đánh bay Báo Gấm cùng với một kích toàn lực của nó.

Nó chỉ cảm thấy một lực lượng không cách nào địch nổi từ bên mặt truyền đến.

Sau đó, trời đất quay cuồng!

Hai mắt của nó tối đen, trực tiếp đã mất đi ý thức.

- Người rống lớn tiếng như vậy làm gì?

Diệp Tùy Phong nhìn Báo Gấm đang xoay quanh vòng tròn trên không trung, im lặng nói.

...

Sau một lát, trong trạch viện.

Mấy người Diệp Tùy Phong, Tiểu Hắc đã ngồi vây quanh cái bàn đá bên cạnh đầm nước thanh tịnh.

Nhiều năm không trở về, nơi này được tháp Khởi Nguyên mười hai tầng tấm bô đã biến thành một vùng đất tiên linh, ngay cả cá con trong nước cũng đã cõi phàm, vượt qua Long Môn, leo lên Tiên Cảnh giới.

Ngay cả chất thịt cũng trở nên ngon hơn nhiều.

- Cha, hay chúng ta cũng nấu con báo kia ăn luôn đi.

Tiểu Hắc vừa nhảy quanh người hắc, còn vừa không quên nhìn Báo Gấm vẫn còn đang hôn mê bị Diệp Tùy Phong tiện tay ném xuống đất.

Nơi đó còn có mấy Yêu Tôn, bao gồm cả Tầm Bảo Thủ thực lực cường đại kia nữa.

Diệp Tùy Phong nhìn Báo Gấm một chút, lắc đầu.

- Hình người, không muốn ăn.

Báo Gấm ngoại trừ đầu và cái đuôi ra thì cả người đều mặc quần áo Nhân tộc, nếu ăn thì hắc vẫn cứ cảm thấy có gì đó không được thoải mái.

Thanh Điều nghe thấy câu nói này, đang uống nước bên dòng suối lập tức cảm khái thay đồng tộc: Huynh đệ, mệnh của ngươi còn tốt hơn ta...

Sau khi ăn một bữa ngon, Diệp Tùy Phong nhàn nhã tựa lưng bên cạnh gốc cây, lấy ra tiên đan cho cá ăn.

Vài ngày trước, sau khi biết thế cục ở Tiên phủ Thần Võ, hắc đã lập tức lên đường trở về, đồng thời, trên đường còn liên hệ Văn Xương Tiên Đế.

Cảm xúc của Văn Xương Tiên Đế cực kỳ kích động, nói Yêu Linh tộc và sáu đại Tiên Phủ thật muốn tổng tiến công, nếu như chậm thêm mấy ngày nữa thì hắc sẽ phải đích thân về Đông Hoang một chuyến, cầu Diệp Tùy Phong xuất quan cứu mạng.

Hiện tại, hai bên đều đang làm những chuẩn bị cuối cùng, có lẽ trận chiến cuối cùng sẽ diễn ra vào một tháng sau.

Sau khi hiểu rõ đến tình huống, Diệp Tỳ Phong suy nghĩ, để Văn Xương trước ổn định, đừng nói cho Thần Võ chuyện mình trở về, để tránh gia hỏa này nói lung tung hù kẻ địch chạy.

Đợi khi đến trận chiến cuối cùng, toàn bộ đôi phương tụ tập cùng nhau thì mới hốt gọn một mẻ, tiết kiệm xuống rất nhiều phiền phức.

Cũng sắp rồi, cao lắm cũng chỉ còn lại không đến mười ngày nữa mà thôi.

Đúng lúc, mấy ngày nay hấn và Tiểu Hắc sẽ cùng nhau nghiên cứu một số chuyện khác.

Diệp Tỳ Phong nhìn cá con đang tranh đoạt thức ăn trong hồ.

Mặc dù nơi này giống Kính Hồ, nhưng dù sao cũng không phải Kính Hồ chân chính.

Diệp Tỳ Phong suy tư nhớ nhà.

.....

Trong một hoa viên cực đẹp.

- Đại ca, mặc dù Nhân tộc này nhỏ yếu, nhưng trong lĩnh vực trồng hoa vẫn rất có năng khiếu nha.

Sư Tử Hỏa Diễm từ trong bụi hoa chui ra, phui phui phấn hoa dính đầy trên người.

Đây là một loại hoa kỳ lạ, cần được bồi dưỡng mấy trăm ngàn năm, nó phấn hoa, có tác dụng kích tình cực mạnh đối với yêu thú.

Nhưng đối với Sư Tử Hỏa Diễm cấp bậc Yêu Đế thì nó chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, lực lượng vô tận.

Hắc Long ở bên cạnh thấy vậy thì cũng chỉ lắc đầu bất đắc dĩ.

Yêu Linh tộc rời xa mười vực Tiên giới thật sự quá lâu, mà Sư Tử Hỏa Diễm lại chỉ là một Yêu Đế cực kỳ trẻ tuổi, chưa thấy quá nhiều thứ, tính cách cũng cực kỳ không ổn trọng.

- Đại ca, hay ngươi cũng thử một chút đi?

Sư Tử Hỏa Diễm nhảy ra nói.

- Cút đi!

Hắc Long quát lớn một tiếng, hiện tại, nó thật sự không có tâm trạng đùa giỡn vô nghĩa.

Lúc đầu, nó muốn thừa dịp tiến công mười đại vực này thể hiện tốt một chút trước mặt Yêu Tổ.

Nhưng kết quả thì dù đã qua hơn hai năm nhưng bọn chúng vẫn như cũ hăm quá sâu ở trong vũng bùn Tiên phủ Thần Võ.

Mà quân tiên phong ở các Hoang Vực khác đã đánh vào mười vực, thậm chí còn đánh hạ mấy Tiên Phủ.

Hiện tại, Yêu Đế ở các Hoang Vực khác đều đang chế nhạo Hắc Long làm việc kém cỏi.

Bỗng nhiên, sáu khí tức cường đại từ phương xa tiến đến.

Vẻ mặt Hắc Long càng thêm âm trầm, cũng vì lúc trước hắn bị sáu Tiên Đế này lay động, sau đó lại hứa bọn hắn, trước tiên đánh hạ Tiên phủ Thần Võ thực lực yếu nhất.

Thế nhưng, ai có thể ngờ được cái hổ này lại sâu như vậy.

Đầu tiên là nhảy ra một Tiên Đế cường đại thứ hai đánh cho bọn chúng không kịp trở tay.

Sau đó, lại bị các loại trận pháp và đại sát khí của Thần Võ nện trên đầu như không cần tiền, thậm chí trong mấy lần tiến công đầu tiên còn làm cho đại quân Yêu Linh hao tổn gần một nửa.

Sau đó, Hắc Long thật sự nhịn không nổi nữa, trực tiếp chuyển tay tiến công Hư Dương Tiên Phủ, cuối cùng mới ép sáu vị Tiên Đế liên thủ với Yêu Linh tộc, cùng nhau đối phó Thần Võ Tiên Đế.

Có sáu Tiên Đế gia nhập, cục đá vừa xấu vừa cứng Thần Võ này cũng đã có thể gặm ăn.

Bây giờ, hai bên đã đến giai đoạn sau cùng, sắp khởi xướng công kích cuối cùng.

Sau một lát, sáu vị Tiên Đế bên phía Hư Dương, bốn vị Yêu Đế bên phía Hắc Long đứng đối diện nhau.

- Hắc Long, sao lại không thấy Báo Gấm?

Hư Dương lên tiếng hỏi.

Chương 365: Chuẩn Bị Trước Trận Quyết Chiến

- Nó tự có nhiệm vụ, người không cần quá quan tâm đến chuyện của Yêu Linh tộc.

Giọng của Hắc Long cũng không quá thân thiện, nói:

- Người chỉ cần quan tâm tốt bản thân mình đã chuẩn bị xong chưa, đừng có như mấy lần trước, cực kỳ tự tin nhưng kết quả mỗi lần đều thiệt thòi lớn!

Hai năm qua, bọn hắn đã tiến công mấy lần.

Mấy người Hư Dương cũng đã cung cấp rất nhiều kế hoạch từ sáng đến tối, từ đánh trực diện đến dùng mưu mô.

Nhưng kết quả, nếu không phải là bị Thần Võ nhìn thấu thì chính là dự đoán ra, tóm lại, mỗi một lần đều thất bại.

Loại tình huống này làm cho Hắc Long càng thấy hối hận, sớm biết vậy thì hắn đã lôi kéo Thần Võ cùng nhau đánh sáu Tiên Đế khác.

Hư Dương nghe thấy Hắc Long lại nhắc đến chuyện này, vẻ mặt lão ta có chút không được tự nhiên.

Nhưng lão ta cũng bòn chòn, Thần Võ rõ ràng chính là kẻ nghèo hèn từ đầu đến đuôi, vì sao bỗng nhiên lại có nhiều tiên thạch như vậy, bố trí rất nhiều thủ đoạn có thể xưng là xa xỉ, làm cho kế hoạch của bọn hắn nhiều lần thất bại.

- Khụ khụ, người yên tâm đi.

Hư Dương nói:

- Lần này, chúng ta đều đã lấy món đồ áp đáy hòm của mình ra ra, nhất định có thể đánh hạ Thần Võ!

Nói xong, lão ta đưa kế hoạch hoàn chỉnh của mình cho Hắc Long.

Hắc Long xem hết, nhếch miệng.

- Nhân tộc các người chính là như vậy, cứ phải chờ tới còn một hơi cuối cùng mới bằng lòng dốc toàn lực.

- Sớm thế này thì chẳng phải đã không gặp nhiều khó khăn như vậy rồi sao?

Hư Dương gượng cười hai tiếng, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Thứ đồ nội tình này sao có thể tùy tiện lấy ra?

Tiếp đó, hai bên lại tham khảo một số chuyện có thể xảy ra, cũng chuẩn bị xong kế hoạch ứng đối hoàn mỹ.

- Lần này, tuyệt đối có thể đánh hạ Thần Võ!

Hư Dương vừa cười vừa nói.

- Hi vọng như thế đi.

Hắc Long gật đầu, nó lần nữa suy tư sắp xếp của mình một lần, cuối cùng được ra, nếu như không có kỳ tích nghịch thiên xuất hiện thì Tiên phủ Thần Võ chắc chắn sẽ luân hãm.

Thời gian tiến công được định vào mười ngày sau.

Sau đó, sáu vị Tiên Đế lập tức rời khỏi nơi đây, trở về chuẩn bị.

Hắc Long nhìn phương hướng bọn hắn rời khỏi, quay đầu hỏi:

- Có phải Báo Gấm lại đi thành Phi Tiên bên kia hay không?

Cửu Vĩ Hồ nhẹ gật đầu:

- Mấy ngày trước, nó tìm tới một lão tổ của Tâm Bảo Thủ nhất tộc (chuột tâm bảo), khẳng định là đến chỗ toà trạch viện kỳ quái kia rồi.

- Người cũng rõ ràng tính cách của nó mà, sẽ không bỏ qua bất kỳ bảo vật nào.

Hắc Long lắc đầu bất đắc dĩ.

- Nói nó nhanh một chút, đừng sơ ý làm ra chuyện người chết vì tiền đây.

...

Thành Phi Tiên, trong trạch viện.

Diệp Tùy Phong vừa giúp Cốc U Lan kiểm tra thân thể xong.

Bây giờ, nàng so với mấy năm trước khi vừa rời khỏi thành Phi Tiên đã tăng lên hai cấp bậc, từ tu vi Địa Tiên trực tiếp bước chân vào cảnh giới Kim Tiên.

Với lại toàn thân thông thấu không nhiễm bụi trần, không có bất kỳ vết nào trên việc tu luyện, khuyết điểm duy nhất có thể chính là không có kinh nghiệm chiến đấu.

Dù sao thì đã qua nhiều năm như vậy, nàng cũng chỉ đi theo bên cạnh Diệp Tùy Phong nấu nướng mà thôi, cũng chưa từng tham gia chiến đấu thật sự.

- Không tệ, tiếp tục cố gắng, không được để tu vi rơi xuống.

Diệp Tùy Phong nói.

- Vâng!

Cốc U Lan nở nụ cười ngọt ngào.

- Cốc tỷ tỷ, ngươi phải cố gắng lên, ta vẫn chờ ngươi tự tay làm cho ta một bữa tiệc Đế cấp nữa đây!

Tiểu Hắc nháy mắt.

Vừa nói, nó vẫn không quên liếc về phía Thanh Điều bên cạnh, Thanh Điều thấy vậy thì trong lòng hoảng sợ, âm thầm cân nhắc, sau này mình cũng phải kiếm một hình người thích hợp để hóa hình mới được.

Không thấy Báo Gấm người ta cũng nhờ vậy mà tránh thoát một kiếp hay sao.

Đúng lúc này, Báo Gấm đang hôn mê đột nhiên mí mắt động hai lần, sau đó nó mở to mắt.

- Ô, tỉnh rồi sao?

Diệp Tùy Phong nhìn qua.

Báo Gấm nhìn chằm chằm Diệp Tùy Phong, sau khi mê mang thì vẻ mặt nó bỗng nhiên kịch chấn.

- Người là ai?

Nó rổng to.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, sao cứ luôn là câu nói này vậy.

Hắn không nói nhảm, tiện tay cầm lên một chiếc lá màu xanh lá, ném tới.

Lá cây non mềm, nhưng ở trong tay Diệp Tuy Phong nó lại có thể dẫn động thiên địa Đại Đạo, cuốn theo khí tức hủy diệt vô biên bay về phía Báo Gấm.

Cuối cùng, dừng lại ở ngay trước mặt nó.

Vẻ mặt Báo Gấm lập tức đại biến, sợ đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh.

Giờ khắc này, nó cảm nhận được khí tức tử vong vô cùng chân thực.

- Ta hỏi, người trả lời.

Diệp Tuy Phong thân nhiên nói.

Hai mắt Báo Gấm nhìn chằm chằm chiếc lá trước mặt, sau một hồi lâu nó mới thấp giọng nói:

- Ngài... Cứ việc hỏi đi.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Sau đó, dưới vẻ mặt ôn hoà của Diệp Tuy Phong, Báo Gấm nói ra toàn bộ chuyện nên nói hay không nên nói, trong đó bao gồm rất nhiều kế hoạch tiến công cuối cùng lần này.

Chỉ có điều một ít điểm mấu chốt thì chỉ có Hắc Long biết, nó cũng không hiểu nhiều.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, đưa ngón trỏ ra, điểm trên trán của Báo Gấm.

Một vòng ánh sáng màu đen nồng đậm theo ngón tay hắn chạy vào trong đầu Báo Gấm.

Đây là một loại đạo pháp cực kỳ âm tàn, có thể giám sát tất cả mọi thứ của người bị thi thuật, bao gồm tâm linh.

Một khi phát hiện có dị thường gì thì cho dù cách xa nhau bao xa cũng có thể trực tiếp giết chết trong chớp mắt.

- Trở về đi, nghĩ biện pháp để bọn hán khi tiến công Thần Võ phải tụ tập cùng nhau.

- Nếu như nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi thì ta sẽ không truy cứu chuyện người mạnh mẽ xông vào nhà ta nữa.

- Sau một ngàn năm sẽ trả lại tự do cho người.

Diệp Tuy Phong nói.

Vẻ mặt Báo Gấm liên tục thay đổi, nhưng nó hiểu được, đối mặt với loại tồn tại nghịch thiên như Diệp Tuy Phong, mình không có chút khả năng phản kháng nào.

Nó cũng không muốn chết, cho nên cuối cùng, nó vẫn đồng ý chấp nhận.

Chương 366: Yên Tâm, Lần Này Sẽ Không Sao Đâu

Trong rừng rậm, một con chuột màu xám đang hướng về phía bảo thạch đang tỏa sáng lập loè.

Trong đôi mắt lạnh lạnh của nó lóe lên một vệt sáng, sau đó hóa thành tia sáng, nhanh chóng đi vào trong một sơn cốc tĩnh mịch.

- Đại nhân, chính là ở đây.

Con chuột mở miệng nói tiếng người.

Sau đó, một bóng người cao to chậm rãi xuất hiện bên cạnh nó.

Chính là Diệp Tuy Phong.

Mà con chuột màu xám này chính là Tầm Bảo Thủ lúc ấy theo Báo Gấm tìm kiếm bí mật trong trạch viện của hán.

Báo Gấm đã bị bắt, Tầm Bảo Thủ đương nhiên cũng không thể trốn thoát khỏi vận mệnh này.

- Địa thế của nơi này tạo thành một đại trận tự nhiên, dẫn đến xuất hiện tiên quả cực phẩm.

Tâm Bảo Thủ lộ ra vẻ mặt nịnh nọt, giọng the thé nói.

- Ủm.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Hắn đã nhìn ra, nơi này đúng là có thiên địa đại thế bất phàm, tự nhiên mà thành, trong đó có tiên khí mờ mịt, sinh cơ lượn lờ.

- Đại nhân, đây cũng là trận pháp cấp Đế, chúng ta nhất định phải cẩn thận...

Tâm Bảo Thủ vẫn chưa nói xong, Diệp Tuy Phong đã vỗ tay phát ra tiếng.

- Dừng!

Đại Đạo nổ tung, sơn cốc trước mắt lập tức bắt đầu vụn vẹo, biến thành một hồ nước thanh tịnh, trong đến mức nhìn thấy đáy.

Ở trong hồ nhỏ có một gốc dây leo màu vàng kim nhạt, phía trên tiên đằng có ba tiên quả trong suốt tỏa sáng long lanh.

- Ách...

Lời nói của Tâm Bảo Thủ dừng ở cổ họng, hình như trận pháp thiên nhiên cấp Đế này ở trước mặt Diệp Tuy Phong chỉ giống như một trang giấy, thổi một hơi đã rách.

Nhưng sau khi khiếp sợ, nó rất nhanh đã khóa chặt ánh mắt lên trên tiên quả, thềm chảy nước miếng.

Đó là Quỳ Thủy Thanh Quả cực kỳ hiếm thấy, chính là tạo hóa tiên vật, sau khi ăn vào sẽ có thể thức tỉnh tiên Thiên Thủy Đạo Thể, ngay cả Tiên Đế cũng sẽ đỏ mắt.

Nó thân là Chuẩn Đế nên đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Diệp Tuy Phong vỗ tay.

Toàn bộ dây leo bị nhổ tận gốc, xệt qua trước mắt Tâm Bảo Thủ, bị hắn bỏ vào trong thế giới tùy thân.

- Cái mũi không tệ.

Diệp Tuy Phong từ tốn nói.

Hai ngày này, hắn đã mang theo Tâm Bảo Thủ đi rất nhiều nơi ở đại vực Đông Hoang.

Hắn muốn xem thử Tâm Bảo Thủ có năng lực giống như trong truyền thuyết hay không, bất kỳ bảo vật gì cũng sẽ không chạy thoát khỏi cái mũi của nó.

Kết quả xem ra cũng không tệ lắm, bọn hắn tìm được không ít thiên tài địa bảo trân quý.

Xem ra, có thể cân nhắc trồng một đám để cho hậu bối trong gia tộc chơi một chút.

Đúng lúc này, ngọc phù truyền tin của Diệp Tuy Phong vang lên.

Mở ra xem thì thấy là Báo Gấm gửi tới, nó nói với Diệp Tuy Phong là liên quân của đại quân yêu thú và sáu Tiên Đế đã xuất phát.

- Về thôi.

Diệp Tuy Phong vung tay lên, hắn và chuột Tâm Bảo cùng nhau biến mất khỏi bầu trời Đông Hoang mênh mông.

...

Trong tiên điện của Tiên phủ Thần Võ.

Vô số mệnh lệnh giống như là hoa tuyết từ trong Tiên Điện điên cuồng truyền ra ngoài.

Cả tòa Tiên Phủ đều bắt đầu điên cuồng vận chuyển dưới mệnh lệnh của Thần Võ, vô số đại sát khí chuẩn bị cho tác chiến cũng được di chuyển đến tuyến đầu.

Thần Võ ngồi trong Tiên Điện nhìn chăm chăm hư ảnh Tiên Phủ trước mặt, vẻ mặt hắn cực kỳ ngưng trọng.

- Văn huynh, người chắc chắn Tiên Phủ sẽ không sao chứ?

Thần Võ nói.

Văn Xương Tiên Đế ngồi ở bên cạnh nghe thấy vậy thì vẻ mặt lập tức tối sầm lại.

- Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi ta như vậy!

Hắn giận dữ hét lên.

Thần Võ lập tức trở mặt, cười hắc hắc nói:

- Thật xin lỗi lão ca, tại ta quen miệng.

- Văn Xương lão ca, lần này sẽ không bị kẻ địch đột phá vào trong Tiên Phủ chứ?

Trong các trận giao chiến trước đó, hai bên đều có thua có thắng.

Một lần Thần Võ tổn thất thảm trọng nhất là bị Hư Dương Tiên Đế đột nhiên mở ra một cổng truyền tống trong Tiên Phủ, khi đang chiến đấu kịch liệt nhất thì lại truyền tới một nhóm lớn tinh binh cường tướng.

Một lần đó làm cho Thần Võ kém chút ngã xe.

Sau đó, hắn kiểm tra kỹ lại thì mới phát hiện, thì ra truyền tống trận này đã được Hư Dương Tiên Đế lên bố trí từ mấy ngàn năm trước.

Gia hỏa này, cho tới bây giờ vẫn chưa từng xem Thần Võ là bằng hữu chân chính.

Chuyện này làm cho Thần Võ rất tức giận, mắng chửi gia phả mười tám đời từ trên xuống dưới nhà Hư Dương.

Hiện tại, hắn lo lắng nhất chính là sẽ xảy ra chuyện giống vậy.

- Yên tâm, lần này sẽ không sao đâu.

Văn Xương nói:

- Ta đã kiểm tra toàn bộ Tiên Phủ một lần, mấy chỗ có thể xuất hiện tai họa ngầm đều đã xử lý xong, cho dù là ai thì cũng không thể từ bên ngoài vào được.

Thần Võ nhẹ gạt đầu, nhưng sau đó lại thở dài.

- Ai, nhưng áp lực lần này lại tới từ chính diện.

Vẻ mặt hắn rất lo lắng.

Tiên phủ đã cố gắng chống cự hơn hai năm, tổn hao hơn một tỷ tiên thạch, có thể nói, sở dĩ bọn hắn còn ở đây chính là dùng tiền ném ra.

Nhưng nói cho cùng, trong Tiên Phủ cũng chỉ có hai vị Tiên Đế.

Mà liên quân phía ngoài, lại có tổng cộng sáu vị Tiên Đế và năm Yêu Đế, còn có một đồng lớn trận pháp tấn công đại sát khí lợi hại.

Lần này, bọn hắn cùng nhau đến đây, áp lực cực kỳ lớn.

Thần Võ lần nữa kiểm tra sắp xếp tác chiến của mình một lần, sau khi bảo đảm không có bất cứ vấn đề gì thì vẫn như cũ, nói với Văn Xương.

- Văn Xương lão huynh, Mộc Vinh, các người đến xem, ta an bài như vậy còn có chỗ nào cần bổ sung hay không?!

Hắn nghiêm túc hỏi.

Văn Xương tùy ý liếc mắt nhìn qua:

- Ừ, không có vấn đề.

Mộc Vinh cũng nói theo:

- A đúng đúng đúng, người thật lợi hại.

Thần Võ nhẹ gật đầu, hắn cũng nhận thấy sắp xếp của mình rất tuyệt.

Nhưng...

- Đây, mấy ngày nay hai người các người đấu ta chuyện gì đúng không?

Hắn vẫn phát hiện ra một chút không đúng, nghi ngờ nhìn về phía Văn Xương.

Hai người liếc nhau.

- Ha ha, nói cái gì đó, kế hoạch của người có thể xưng là hoàn mỹ, không có bất kỳ tí vết gì.

Văn Xương nói.

- Đúng vậy, ta suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được bố trí nào thích hợp hơn thế này, người thật là làm cho ta lau mắt mà nhìn.

Mộc Vinh cũng nói như thật.

Chương 367: Diệt Đại Nhân, Đã Trở Về.

Thần Võ càng thêm nghi ngờ, lúc trước, khi mình đưa ra kế hoạch tác chiến luôn bị hai người này phê là không đáng một đồng, như tiểu hài tử chơi bùn.

Nhưng những ngày gần đây, bọn hắn bỗng nhiên thay đổi thành bộ dáng khác, cho dù mình có làm gì cũng vỗ tay khen hay, quá kì quái.

Thần Võ nghĩ đi nghĩ lại, lập tức sợ hãi cả kinh.

- Ta nói các ngươi... Sẽ không phải đã đầu nhập vào dưới trướng Hư Dương chứ!?

Vẻ mặt hắn kịch chấn.

Gần đây, hai người này thật sự là qua loa đến thái quá, căn bản cũng không có ý \ xuất lực, rất khó không làm cho Thần Võ liên tưởng đến bọn hắn đã phản bội mình.

Văn Xương nhìn Mộc Vinh một chút, vẻ mặt hắn có chút bất đắc dĩ.

- Hay là chúng ta nói cho hắn biết đi?

Mộc Vinh nói.

Vẻ mặt Văn Xương xoắn xuýt, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Hai người biểu hiện như vậy làm cho Thần Võ càng hãi hùng khiếp vía, hắn sợ mình lại bị bán.

Văn Xương xoay đầu lại, nhìn chằm chằm Thần Võ, mặt không biểu tình.

Trong ánh mắt khẩn trương và phức tạp của Thần Võ, hắn hắng giọng một, chậm rãi nói.

- Thần Võ lão đệ, chuyện cho tới bây giờ, chúng ta không thể không nói cho người một sự thật, có lẽ sẽ có chút khó tiếp nhận.

- Sau khi nghe xong, người cũng đừng trách chúng ta không nói trước với người, cho dù như thế nào, chúng ta cũng là chiến hữu đã cùng nhau kề vai chiến đấu.

- Người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Giọng của Văn Xương nghiêm túc làm cho trái tim của Thần Võ sắp nhảy đến cổ họng.

Sau đó, Văn Xương chậm rãi nói.

- Diệt đại nhân, đã trở về.

Hoàn cảnh đột im lặng thật lâu

Thần Võ:?? @ ¥ @!!

.....

Ở trong thiên điện, một tiếng hét thật lớn vang vọng khắp đại điện.

- Người nói cái gì?

Thần Võ bạo phát, đỏ bừng cả khuôn mặt, nắm lấy cổ áo của Văn Xương, điên cuồng phun nước miếng.

- Diệt đại ca thật sự đã trở về rồi sao?

Lúc này, hắn có chút điên cuồng.

Văn Xương quay đầu đi chỗ khác, lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

- Đúng vậy, từ một tháng trước hắn đã xuất quan, khoảng mười ngày trước đã trở về Tiên Phủ, chỉ có điều vẫn chưa đến đây mà thôi.

Văn Xương nói.

Thần Võ trừng trừng mắt:

- Người không lừa ta chứ?

- Không có, là thật.

Vẻ mặt Văn Xương có chút bất đắc dĩ.

Thần Võ nắm lấy cổ áo của Văn Xương, sừng sốt một hồi lâu. Sau đó, bỗng nhiên một tay đẩy hẳn ra, ngửa mặt lên trời cười to.

- Ha ha ha...

- Rốt cục đã trở về, tiêu lão thiên gia của ta, thời gian khổ cực của ta đến cùng cũng qua rồi!

Hắn đi tới đi lui trong đại điện, tâm trạng lúc này của hắn thật sự không cách nào dùng từ ngữ để hình dung.

Qua một hồi lâu sau, hắn mới dần dần khôi phục một chút lý trí.

Hắn đi đến trước mặt Văn Xương, bỗng nhiên dùng ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm bọn hắn.

- Khó trách bắt đầu từ một tháng trước, các ngươi đã không còn lo lắng nữa, cũng không quá để ý đối với chuyện chiến đấu, làm nửa ngày, thì ra các ngươi đã sớm biết trận chiến này tất thắng!

Văn Xương và Mộc Vinh liếc nhau, không thể phủ nhận.

- Nói như vậy, hai người các ngươi đã sớm biết Diệp đại ca trở về.

- Vì sao không nói cho ta?

Thần Võ cả giận nói.

Văn Xương bất đắc dĩ nói:

- Chuyện này là đại nhân cố ý dặn dò, ngài ấy muốn một mẻ hốt gọn đại quân Yêu Linh và sáu Tiên Đế.

- Sở dĩ không nói cho ngươi là lo lắng ngươi quá kích động, làm ra những hành động kỳ quái, hù bọn hắn sợ chạy mất.

Mộc Vinh cũng gật đầu nói:

- Nhưng bây giờ đã không sao rồi, bọn hắn đã liên hợp lại chuẩn bị khởi xướng tổng tiến công, chắc chắn sẽ không chạy được.

Thần Võ nghe bọn họ nói như vậy, vẻ mặt hấn lập tức lộ rõ không cam lòng.

- Ta ôn trọng như thế, sao có thể làm ra hành động kỳ quái gì chứ?

Hấn hừ hừ hai tiếng, nhưng rất nhanh đã bị vui sướng lấp đầy.

- Ha ha, có đại ca ở đây, Yêu Đế Tiên Đế gì đó đều là cận bã!

- Lão bất tử Hư Dương chó má, mấy lão Tiên Đế chó má kia, xem lần này ngươi còn có thể phách lối nữa không, ha ha ha...

Thần Võ thoải mái cười to.

Văn Xương nhìn hấn, không biết nói gì cho phải, đầu óc của gia hỏa này có bình thường hay không vậy, hai câu này lại cũng mắng chung cả hai người bọn hấn vào nữa.

- Ngươi vẫn nên xem lại nhìn kế hoạch chiến đấu của ngươi chuẩn bị đi.

Văn Xương muốn hấn tỉnh táo lại.

- Đúng rồi, ngươi không nói làm ta cũng xem quên.

Thần Võ gật đầu, thu liễm vẻ mặt, lấy ngọc phù kế hoạch chiến đấu đã chuẩn bị trừ trước ra.

Sau đó, trực tiếp đập một cái nát vụn.

- Ha ha ha, Diệp đại ca đã trở về, ta còn cần kế hoạch rác rưởi này làm gì!

Hai người Văn Xương lập tức trợn tròn tròn mắt, một loại dự cảm xấu sinh ra từ đáy lòng.

Chỉ thấy Thần Võ lấy ra một đồng ngọc phù truyền tin đặt ở trước mặt.

- Người có tu vi Tiên Tôn trở lên bỏ xuống tất cả mọi chuyện đang làm, toàn bộ quay lại đây cho Lão Tử!

Hấn rống to.

Sau một lát, trong tiên điện đã đứng đầy người.

Hơn một trăm Tiên Tôn, toàn bộ đều là cao tầng của Tiên phủ Thần Võ, đã lập ra nhiều chiến công hiển hách trong mấy năm

thủ thành này.

Lúc này, vẻ mặt bọn hấn rất khẩn trương, bởi vì Thần Võ gọi quá gấp, hơn nữa còn là trước khi quyết chiến nên nhất định là đã có đại sự ghê gớm xảy ra!

Bọn hấn nhất định phải làm tốt dự tính xấu nhất!

- Tất cả nghe cho kỹ đây.

m thanh của Thần Võ từ trên cùng truyền xuống.

- Từ giờ trở đi, lập tức huỷ bỏ tất cả kế hoạch tác chiến.

Vừa nghe lời này, đám người phía dưới lập tức xôn xao, đây là chuẩn bị đầu hàng sao?

Có người đã chuẩn bị lên tiếng hỏi thứ.

Nhưng Thần Võ lại không thèm để ý đến phản ứng của bọn hấn, tiếp tục nói:

- Quan Lễ Nghi.

- Chuẩn bị nghi thức hoan nghênh quy cách cao nhất cho ta, phải làm cho long trọng hết mức có thể!

- Lấy ra toàn bộ pháo hoa đang cất giữ trong phủ ra cho ta.

- Sau đó tìm đây đây những hoa khôi đẹp nhất trong phủ, nhất định phải có dung mạo xuất chúng nhất, dáng người xuất chúng nhất, không được có bất kỳ tì vết gì!

- Còn có...

Từng mệnh lệnh kỳ lạ được đưa xuống dưới.

Chương 368: Cho Các Người Một Cơ Hội Cuối Cùng.

Các cao tầng Tiên Phủ đứng phía dưới đã hoàn toàn ngơ ngác.

Bọn hấn thật sự không hiểu, đại nhân nhà mình bởi vì áp lực quá lớn nên đã triệt để não tàn rồi hay sao?

Văn Xương và Mộc Vinh cũng cực kỳ bất đắc dĩ.

Thần Võ, người còn nói người sẽ không làm loạn sao?

...

Ở ngoài Tiên phủ Thần Võ.

Đám mây đen nghịt từ đằng xa cuốn tới, cuối cùng dừng ở ngay phía trước Tiên Phủ.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện, đó cũng không phải mây đen mà là lượng lớn yêu thú và rất nhiều tu sĩ nhân tộc đứng chung vào một chỗ, chỉ sợ ít nhất cũng có hơn một triệu người và thú.

Bọn hắn bắn ra sát khí ngập trời, trời đất cũng vì đó mà biến sắc.

Nơi mạnh nhất trong đại quân có sáu khí tức đủ để dẫn động Đại Đạo đang im lặng đứng thẳng.

Chính là Võ Tôn và Yêu Đế của bên phía Hắc Long và Hư Dương Tiên Đế.

- Hư Dương, lần này chúng ta thật sự không cách nào đột phá từ phía trong sao?

Hắc Long hỏi.

Hư Dương lắc đầu nói:

- Không được, từ sau lần trước, bọn hắn đã quét sạch toàn bộ thủ đoạn ta lưu xuống trước kia.

- Nhưng không sao đâu, lần này nhất định có thể đánh bại bọn hắn!

Lão ta thề son sắt nói.

Ánh mắt Hắc Long lộ ra vẻ khinh thường.

Lần trước, lão ta cũng nói như vậy, chỉ tiếc lại bị người ta kịp phản ứng, ngay cả thương cân động cốt cũng không làm được, mình còn tồn thất không ít Đại tướng.

- Hy vọng vậy.

Hắc Long thản nhiên nói:

- Các người lên trước, ta cũng rất muốn kiến thức một chút xem cái mà các người gọi là nội tình sẽ phá hủy đại sát khí của Thần Võ như thế nào?

Ánh mắt của nó chuyển về hướng Tiên Phủ:

- Gia hỏa Thân Võ này lại để sát khí cấp Đế lên trên tường thành, thật sự là...

Nói xong lời này, Hắc Long chợt sững sờ.

Bởi vì trong tầm mắt của nó, sát khí chiến tranh lúc đầu bày đầy tường thành Tiên Phủ, không ngờ lại đã không còn gì.

Thay vào đó, là hoa cỏ thuần một màu xếp thành hình dạng cực kỳ xinh đẹp, tranh nhau khoe sắc, cực kỳ khoa trương.

Trong nháy mắt, Hắc Long trở nên ngơ ngác.

Đây là chuyện gì vậy?

Đúng lúc này, mấy chục triệu chùm sáng từ trong Tiên Phủ bay lên, sau khi đạt tới một độ cao nhất định thì âm vang nổ tung!

- Đùng!

Tiếng nổ vang liên tiếp vang vọng trên bầu trời, nổ ra một mảnh ánh lửa bập bùng, các loại ánh sáng tỏa ra cực kỳ lung linh, rực rỡ.

Mấy người Hắc Long và Hư Dương ngơ ngác nhìn.

Tiên phủ Thân Võ đang làm cái gì vậy?

- Chuẩn bị chiến đấu!

Hắc Long hét lớn một tiếng, triệu đại quân, lập tức ngưng thần, sát ý ngưng trọng như là thực chất.

Trong ánh mắt cảnh giác của bọn hắn, một tiếng hát du dương từ trong Tiên Phủ truyền ra.

- Cửa lớn nhà ta thường mở ra, thoải mái dung nạp thiên địa...

Theo tiếng ca, trên trăm vũ công dung mạo xinh đẹp, vũ điệu ưu nhã, tư thái uyển chuyển, từ trong Tiên Phủ nhẹ nhàng bay ra.

Sau đó lại là một đợt ánh lửa bập bùng nổ rộ ở bầu trời sau lưng.

Ánh sáng phủ xuống là cho dáng múa của nhóm ca cơ càng thêm động lòng người, như mộng như ảo.

Những nơi các nàng đi qua như là xuân về hoa nở, thật sự là một phen thiên hạ thái bình, hài hòa, an bình.

Cảnh tượng này so với bên phía đại quân yêu thú đang bốc lên sát ý ngập trời thì cực kỳ đối lập.

Rất nhanh, ca khúc đã đến hồi cuối.

Bỗng nhiên, một bóng người màu tím từ trên trời giáng xuống, rơi vào phía trước tất cả ca cơ.

Hắn chấp hai tay sau lưng, đứng lơ lửng trên bầu trời, tú bào bay theo gió, tóc dài phiêu dật; mày kiếm mắt sáng, phong thần như ngọc.

Khóe miệng còn đang lộ ra nụ cười thần nhiên.

Người này chính là Thần Võ Tiên Đế.

Không thể không nói, hắn ăn mặt như vậy thật đúng là hơi bị đẹp trai.

- Các vị, đã lâu không gặp.

Thần Võ chậm rãi nói.

Lúc này, bên phía Hắc Long đã triệt để choáng váng, thậm chí có chút hoài nghi long sinh (nhân sinh nhưng vì là rồng nên gọi là long sinh).

Người xác định đây là hai bên quyết chiến sinh tử, mà không phải là ra đón chúng ta vào thành chứ?

Nào chỉ là kỳ hoa?

Thật sự là quá không hợp thói thường!

.....

Ngoài Tiên Phủ.

Thần Võ đứng thẳng người lên, bóng người phiêu dật.

Một thân một mình đối mặt với mấy vị Yêu Đế, một triệu đại quân Yêu Linh mà vẫn không sợ chút nào.

Sau lưng hắn, điệu múa Trường Ca vẫn đang diễn ra, trăm hoa đua nở.

Pháo hoa chiếu sáng khắp bầu trời, đều chiếu trở thành bảy màu xinh đẹp, phản chiếu trên những đám mây.

Trái lại, bên phía đại quân Yêu Linh thì mây đen đầy trời, sát cơ nghiêm nghị, sát khí tràn trề.

Hai bên tạo thành đối lập cực kỳ mãnh liệt.

- Các vị, từ khi chia tay đến giờ không có chuyện gì chứ.

m thanh giàu từ tính của Thần Võ truyền khắp thiên địa.

Tròng mắt Hắc Long nhìn chằm chằm Thần Võ đang lơ lửng trên bầu trời.

Hai bên đã đánh đã nhiều năm, đương nhiên là vô cùng rõ ràng đối với tính cách của đối phương.

Nhưng nó thề, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy bộ dáng này của Thần Võ Tiên Đế.

Hắn đến cùng muốn làm gì?

- Tra xét rõ ràng hoàn cảnh xung quanh cho ta.

Hắc Long nói với Giao Long mắt dọc, sau đó thân hình khẽ động, đi đến trước mặt Thần Võ.

Làm người lãnh đạo hai bên, nó đương nhiên sẽ không để khí thế của mình bị đè xuống trên chiến trường.

- Thần Võ.

Hắc Long mở miệng nói tiếng người, trầm thấp mà to lớn.

- Ngươi đã rút cục nghĩ thông suốt, muốn đầu hàng đại quân tộc ta hay sao?

Nó nói ra phán đoán suy luận của bản thân, ý đồ chiếm quyền thượng phong trong lần nói chuyện này.

Nhưng Thần Võ chỉ nở một nụ cười ưu nhã.

- Ngươi muốn ăn cái rắm không?

Thần Võ chấp hai tay sau lưng, ung dung nói:

- Hôm nay, ta đến chỉ là muốn cho các ngươi một cơ hội cuối cùng.

- Lập tức mang theo đại quân yêu thú của ngươi chạy về chỗ sâu Đông Hoang.

- Mặt khác, lưu hai ba Yêu Đế phục vụ cho Tiên Phủ cả đời, giống như Cửu Vĩ Hồ kia, ta cảm thấy cũng tạm được.

- Nếu như vậy, ta sẽ suy nghĩ một chút, có thể sẽ bỏ qua cho tính mạng của các ngươi.

Đoạn đối thoại này, Thần Võ cũng không che giấu, truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Chương 369: Đại Ca Đã Tới Rồi, Hắc Còn Có Gì Phải Sợ Nữa?

Vẻ mặt của mấy vị Yêu Đế phía trước đại quân Yêu Linh cực kỳ đặc sắc.

- Hắc điên rồi sao?

Sư Tử Hỏa Diễm nhìn về phía Hư Dương Tiên Đế.

Hư Dương nhíu chặt lông mày, nhưng lại không trả lời.

Hắc biết Thần Võ Tiên Đế thỉnh thoảng sẽ làm ra một số chuyện hơi khác người, nhưng đối với đại sự thì sẽ rất nghiêm túc, nếu không cũng sẽ không thể nào cố thủ đến bây giờ.

Nhưng lời nói vừa rồi của hắc của hắc thật sự là quá... Buồn cười.

Đôi mắt với mười một vị Yêu Đế và Tiên Đế, cùng với hơn một triệu đại quân liên thủ tiến công, không ngờ hắc lại dám nói lời như thế.

Ai cho hắc dũng khí như vậy?

Thần Võ đối diện Hắc Long, cũng sừng sốt một hồi lâu mới kịp phản ứng.

- Ha ha ha!

Nó cất tiếng cười to:

- Thần Võ, cho dù là ai thì cũng phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình, huống chi, người thân là Tiên Đế của nhân tộc, chủ nhân của một phủ.

- Người có biết, cũng bởi vì những lời người vừa nói mà từ hôm nay trở đi, trên dưới Tiên Phủ sẽ không còn một ngọn cỏ, tất cả mọi người đều sẽ bị tàn sát sạch sẽ hay không?

Hắc Long rống to, âm thanh truyền vào trong Tiên Phủ.

Nó làm như vậy là muốn thuận tiện chấn nhiếp người ở trong Tiên Phủ.

Thần Võ phát điên, nó đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để đả kích khí thế của đối phương như bây giờ.

Nhưng hình như Thần Võ cũng không hề để ý đến những lời này, trên mặt ngược lại mang theo vẻ đáng tiếc nhàn nhạt.

- Cơ hội chỉ có một, người không nắm được thì ta cũng không có cách nào.

Thần Võ đưa tay, làm một động tác mời.

- Nếu đã như vậy thì đánh đi, ta sẽ dùng sự thực nói cho người, người sống sẽ không có cơ hội hối hận.

Hắc Long hí mắt, nó thật sự không đoán được ý đồ của Thần Võ, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, quay người trở về trong đại quân.

Chỉ để lại một mình Thần Võ vẫn đứng một mình trong hư không, đối mặt chính diện với đại quân Yêu Linh.

Trên mặt hắn không có chút lo lắng nào.

Bởi vì trước đó, hắn đã liên lạc được với Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong chỉ trả lời hắn một câu.

- Ta ở đây.

Ba chữ này còn có thể làm cho hắn cảm thấy an toàn so với 2 tỷ tiên thạch trước đó.

Đại ca đã tới rồi, hắn còn có gì phải sợ nữa?

Mà đổi thành bên phía kia, Hắc Long trở về, vẻ mặt có chút trầm thấp.

Quyết chiến còn chưa bắt đầu mà đã xảy ra loại này chuyện làm nó khó có thể lý giải được, loại cảm giác này làm tâm thần của nó có chút mất tập trung.

- Đã kiểm tra kỹ càng chưa?

Hắc Long hỏi.

Mắt đọc Giao Long đã trở về, lắc đầu nói:

- Vâng, đã điều tra kỹ nhưng không có bất kỳ ba động trận pháp nào, bọn hắn còn đã triệt bỏ toàn bộ trận pháp được bố trí trước đó.

Giao Long tinh thông trận đạo, thậm chí càng mạnh hơn Tiên Đế tinh thông trận đạo của nhân tộc, trên cơ bản sẽ không xuất hiện phán đoán sai lầm.

Nói cách khác, Thần Võ Tiên Đế đã thật buông ra tất cả phòng ngự.

Nhưng cho dù như vậy thì Hắc Long vẫn cảm thấy có chút không đúng.

Lúc này, Báo Gấm ở bên cạnh mới tiến tới góp mặt.

- Đại nhân, ta cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có lừa dối!

- Nhân tộc giao hoạt, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy, hay chúng ta vòng qua chính diện, tụ hợp với mấy Tiên Đế nhân tộc khác, hoặc về trước rồi lại nghĩ biện pháp khác?

Nó nói như thật.

- Người đẹp đi!

Sư Tử Hỏa Diễm nói:

- Lừa dối chỗ nào, người có phát hiện hay không?

- Ta thấy người chính là muốn trở về, chơi đùa bảo vật trong trạch viện kia thôi!

Hắc Long thấy vậy thì trầm giọng quát:

- Đứng ồn ào!

Nó trừng Báo Gấm một chút, bởi vì nó nói thật sự quá hoang đường.

Đã đến đây rồi, với lại thực lực bên phía mình còn mạnh hơn, làm sao có thể nói lui là lui?

Nhưng Báo Gấm lại cho nó một lời nhắc nhở, năm Tiên Đế khác có những nhiệm vụ khác, nói không chừng, Thần Võ cũng đoán được.

Sở dĩ hắn chơi một màn như thế chính là muốn mê hoặc chính diện, tập trung lực lượng đối phó mấy hướng khác.

Rất có thể là như vậy.

Hắc Long nghĩ một hồi, hỏi lần nữa:

- Giao Thần, người chắc chắn ở đây không có bất kỳ mai phục gì sao?

Giao Long có đôi mắt dục nhẹ gật đầu.

- Vậy là được rồi!

Hắc Long nói với Hư Dương:

- Người gọi tất cả bọn hắn về đây, chúng ta hợp lực tiến công, mặc cho hắn có mưu gì kế thì chúng ta cũng có thể lấy lực phá vỡ!

Hư Dương nhẹ gật đầu, lập tức liên hệ với những người khác.

Mà Báo Gấm thấy vậy thì lặng lẽ lui về sau.

Nó, đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Rất nhanh, sáu vị Tiên Đế, Võ Tôn, Yêu Đế đều đã đến đông đủ.

Khí tức của bọn hắn hội tụ lại với nhau, thông thiên triệt địa, cho dù đứng ở phương xa thì cũng có thể cảm nhận được áp lực vô tận.

Ngay cả Thần Võ, trái tim cũng không nhịn được đập bịch bịch.

Nhưng hắn vẫn cưỡng ép nhin xuống.

- Bang!

Trường kiếm hoành không, khí thế của Tiên Đế đột nhiên bộc phát.

- Tới đi, hay để ta cho những tên cận bã các ngươi kiến thức một chút, thực lực chân chính của Tiên Đế nhân tộc!

- Muốn thương tổn con dân của ta, vậy thì ngươi phải bước qua thi thể của ta trước đã!

Thần Võ rống to.

Trên tường thành, tất cả mọi người đều chăm chú nắm chặt nắm đấm.

Bọn hắn khẩn trương nhìn một mình Thần Võ đối mặt với một triệu đại quân, trong lòng vừa tự hào lại vừa thương xót.

Tự hào chính là, Tiên Đế đại nhân của bọn hắn lại có quyết đoán nghịch thiên như thế!

Mà thương xót chính là, Tiên Đế đại nhân thật có thể còn sống trong đợt tiến công của đối phương hay sao?

Chỉ có hai người Văn Xương và Mộc Vinh thì bất đắc dĩ lắc đầu.

Thần Võ ơi là Thần Võ, ngươi khoác lác kiêu này có hơi quá rồi.

Nhưng bên phía Hắc Long cũng không thèm quan tâm hắn có trang bức hay không?

Sau khi bọn hắn bài trừ tất cả các khả năng có thể xảy ra thì một lần công kích cực mạnh đã bắt đầu áp ủ!

Thần Võ cảm nhận được áp lực khổng lồ, hắn lần nữa cuồn hồng.

- Đến đây, nếu ta lui lại một bước thì coi như ta thua!

Hắc Long nhìn chăm chăm hắn, rốt cục hét lớn một tiếng.

- Giết!

Mười một đạo lực lượng vô cùng mạnh mẽ trong nháy mắt bạo phát, làm náo động mây gió đất trời, nhiễu loạn Đại Đạo.

Chương 370: Một Kích Quét Sạch

Lập tức, bọn chúng toàn bộ tụ tập cùng nhau trên bầu trời, ngưng kết thành một con Cự Long cuồng bạo rống to một tiếng, cuốn lấy pháp tắc vô biên, bay về phía Thần Võ.

Lực lượng đó đủ để chôn vùi mọi thứ!

Từ bề ngoài, Thần Võ đối diện với Cự Long đang nhào tới, trên mặt vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng trong lòng hắn đã cực kỳ luống.

Mắt thấy Cự Long càng ngày càng gần, Thần Võ nhin không được mở miệng kêu to.

- Đại ca?

Nhưng cũng không có ai xuất hiện.

Lại qua giây lát, Cự Long đã đi tới trước mắt của hắn.

Thậm chí, đã có thể thấy rõ ràng, trong cơ thể nó có mấy đạo pháp vô thượng!

- Đại ca!

Thần Võ trợn mắt tròn xoe, phát ra tiếng rống to động trời.

Đúng lúc này, trên mũi kiếm của Thần Võ bỗng nhiên xuất hiện một điểm sáng màu trắng.

Trong chốc lát, điểm sáng đột nhiên mở rộng, tạo thành một mặt trời chói mắt to lớn.

Sau đó, âm vang nổ tung.

- Đùng!!

Dòng lũ năng lượng vô tận trút xuống phương hướng đại quân Yêu Linh!

Cự Long nhìn như không thể địch nổi lại trực tiếp bị chôn vùi trong dòng lũ, ngay cả cặn bã cũng không còn lại chút nào!

Khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì dòng lũ năng lượng đã quét sạch đại quân Yêu Linh!

Bao phủ toàn bộ vào trong!

.....

Một đạo thót liên từ Tiên phủ Thần Võ hoành không bay lên, phóng tới chỗ sâu đại vực Đông Hoang.

Những nơi nó đi qua, hư không tận diệt, Đại Đạo điều linh.

Thậm chí năng lượng cường đại của nó còn tạo thành một Cẩm Khu Sinh Mệnh rộng lớn, trong thời gian ngắn căn bản khó mà tụ lạnh.

Công kích đáng sợ như thế làm cho cả Thiên Đạo của Tiên giới cũng phải hứng chịu ảnh hưởng, một ít nhân vật tồn tại từ xưa tới nay cũng chậm rãi mở mắt.

- Một Đế Thượng xa lạ sao?

Có người phát ra ý niệm, chấn động Đại Đạo.

- Còn chưa đến lúc đâu.

Có người chậm rãi đáp lại.

- Đi tìm hấn nói một chút đi, chuyện này có liên quan đến tồn vong của toàn bộ Tiên giới.

Mấy ý niệm kinh khủng cách xa nhau cả tỷ dặm trao đổi ngắn ngủi.

Nhưng sau đó, mỗi người đều yên tĩnh lại.

Ngoài Tiên Phủ.

Thần Võ đứng ở trong hư không, trên mặt của hấn mang theo một vẻ hoảng sợ.

Một kích hợp lực vừa rồi của đối phương thật sự làm hấn cảm nhận được khí tức tử vong.

Nhưng thuật triệu hoán của đại ca hấn thật sự quá kinh khủng.

Một kích đó có thể nói là hủy thiên diệt địa!

Công kích của mười một vị Đế cấp cường giả, ở trước mặt vàng thái dương kia căn bản không chịu nổi một kích, thoáng qua bị phá hủy triệt để.

Thủ đoạn cường đại như thế đã vượt ra khỏi nhận biết của Thần Võ, hắn không khỏi nghĩ đến, nếu như lúc ấy, khi mình xâm lấn thế giới Vân Tiêu, Diệp Tùy Phong cho hắn một kích như vậy thì kết cục của hắn sẽ thế nào?

Chỉ sợ, hắn đã sớm không còn.

Ánh sáng chói mắt vẫn lóng lánh như cũ, hồi lâu sau mới chậm rãi ảm đạm.

Thần Võ nhìn về phía đại quân Yêu Linh đối diện, con ngươi hắn không nhìn được co rút nhanh.

Chỉ thấy đại quân sát khí ngút trời, khí thế to lớn lúc đầu, đã triệt để hủy diệt dưới một kích kia!

Một triệu đại quân, hiện tại còn lại không đến một trăm ngàn.

Mà sáu vị Tiên Đế, còn có năm vị Yêu Đế mạnh nhất bên đối phương, từng người đều nhuốm máu khắp người.

Trên thân thể to lớn của Hắc Long còn thủng trăm ngàn lỗ.

Sư Tử Hỏa Diễm phách lối không còn một tia hỏa khí, từ đầu đến chân đều “lạnh”.

Mà Tiên Đế thực lực yếu kém nào đó thì càng ngay cả khí tức sinh mệnh cũng trở nên yếu ớt, bắt đầu ho ra đầy máu.

Trên mặt của bọn hắn đều lộ ra vẻ sợ hãi như là rơi vào vực sâu.

- Tiên Đế đại nhân vô địch!

Bỗng nhiên, trong Tiên Phủ vang lên một âm thanh khàn cả giọng.

Ngay sau đó, chính là tiếng hô như núi kêu biển gầm, như nước thủy triều.

- Tiên Đế đại nhân vô địch!

Cả Tiên Phủ đều triệt để nhóm lửa vào lúc này.

Rất nhiều người nhìn bóng lưng Thần Võ, nhìn không được lệ nóng doanh tròng.

Thì ra Tiên Đế đại nhân của bọn hấn lại mạnh mẽ như vậy.

Mặc cho người một triệu đại quân Yêu Linh, một kích tức diệt, phải có quyết đoán cỡ nào mới có thể làm được như vậy!

Uy thế phải lớn cỡ nào!

Thần Võ cảm nhận được nhóm người sau lưng nhiệt tình như vậy, tay hấn lại khẽ run.

- Đại ca? Đại ca?

Trong lòng của hấn có chút lo lắng, không ngừng hô hoán.

- Ngài còn không ra à, ta không giả bộ được, đã sắp không kềm chế được rồi!

Tiếng hoan hô sau lưng hấn càng nhiệt liệt, trái tim Thần Võ lại đập càng nhanh, ngay cả da mặt dày như tường thành của hấn cũng bắt đầu nóng lên.

Ngay khi hấn sắp nôn nóng chịu không nổi thì một âm thanh quen thuộc cũng truyền tới.

- Ta thấy ngươi rõ ràng đang khoác lác rất vui vẻ mà.

Diệp Tùy Phong chậm rãi nói.

Chỉ có điều, hấn vẫn không hề lộ diện, mà mang theo mấy người Cốc U Lan đứng ở hư không phía sau, lẳng lặng nhìn Thần Võ Tiên Đế trang bức.

Thần Võ nghe thấy âm thanh của Diệp Tùy Phong, cuối cùng hấn thở nhẹ một hơi.

- Ha ha, nào có, nào có, đây đều là lão nhân gia ngài thần thông quảng đại.

Thần Võ nói:

- Ta cảm thấy, ngài có cần phải đi khai sáng một con đường để lũ súc sinh Hoang Vực biết, tuyệt đối không có thể mạo phạm đến uy nghiêm của nhân tộc chúng ta!

Diệp Tùy Phong nhếch miệng.

- Đẹp đi.

Sau đó, hắn truyền âm nói:

- Đồi phương đã không có chiến lực thì chuyện tiếp theo, người tự mình xử lý, tùy ý phát huy.

- Ta về Tiên Điện chờ người.

Nói xong, khí tức của Diệp Tùy Phong lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, Văn Xương Tiên Đế trong Tiên Phủ, lòng có cảm giác, cũng vươn người đứng dậy, bay về phía Tiên Điện.

Thần Võ ngăn người, lần nữa gọi Diệp Tùy Phong nhưng đã không có bất kỳ đáp lại nào.

- Tốt, xem ra vẫn phải diễn cho xong vở kịch này rồi.

Hắn lấy lại bình tĩnh, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, chậm rãi lướt về phương hướng đại quân Yêu Linh.

Mà lúc này, bên phía Hắc Long vẫn còn chưa lấy lại tinh thần từ sợ hãi lúc nãy.

Đó là dạng công kích gì!?

Khi một kích hợp lực của bọn hắn sắp đánh tới Thần Võ thì Hắc Long gần như đã nhận định, trận quyết chiến không hợp thói thường này đã đã định sẵn kết cục.

Chương 371: Quyết Định Của Hắc Long

Nhưng không ngờ chính là, kết quả lại trở nên càng quá đáng.

Chỉ với một lần công kích đã phá hủy tất cả thủ đoạn và binh lực của bọn hắn, đánh trọng thương mười một vị Đế cấp, đây quả thực... Là chuyện căn bản không thể nào xảy ra!

Phải có lực lượng lớn cỡ nào mới có thể làm được như vậy chứ?

Chỉ sợ ngay cả đại nhân của Yêu tộc cũng chưa chắc có thể làm được!

Một Tiên Đế trẻ tuổi của nhân tộc lại có thực lực như vậy sao?

Thế nhưng, hấn đã có được thực lực như vậy thì vì sao từ lúc đầu không có triển lộ ra luôn?

Hắc Long rơi vào trong nghi hoặc thật sâu, ngay cả thống khổ kịch liệt trên cơ thể cũng bị nó bỏ qua, nhìn Thần Võ chậm rãi tiến lên, nó không tự chủ lui lại hai bước.

Nó đã thật sợ.

- Ta đã sớm nói với ngươi, cơ hội chỉ có một lần.

Thần Võ từ tốn nói.

Mấy người bên phía Hắc Long đều là yên lặng không nói gì.

Không phải không muốn nói, mà là bọn hấn thật không biết bây giờ mình nên nói cái gì.

Một kích đó, chẳng những phá hủy sức chiến đấu của bọn hấn mà ngay cả lòng tin của bọn hấn cũng bị hủy đi.

Sau một lát, Hư Dương đứng dậy.

- Thần Võ... Lão đệ.

Vẻ mặt lão ta trắng bệch, lộ ra bản thân đã bị trọng thương, ngay cả bản nguyên sinh mệnh cũng đang không ngừng trôi qua.

- Là lão ca nhìn lầm, xem ở tình cảm của chúng ta nhiều năm như vậy, ngươi bỏ qua cho ta đi.

Hư Dương dẫn đầu cúi đầu, lão ta đã nhìn ra, bên phía mình đã không có bất kỳ phần thắng gì rồi.

Hiện tại, lão ta chỉ muốn mạng sống.

Nhưng vẻ mặt của Thần Võ vẫn lạnh lùng như cũ.

- Hư Dương... Lão ca.

Hấn chậm rãi nói:

- Ta tuy trẻ tuổi, nhưng không phải đồ ngốc.

Hư Dương ngẩng đầu lên, còn muốn đang nói cái gì nhưng một đạo quang hoa hiện lên, đầu của hấn đã bay lên cao, nương theo đó là bản nguyên sinh mệnh của hấn cũng triệt để tiêu tán.

Vị Tiên Đế thứ nhất, vẫn lạc!

Mấy người còn lại bên phía Hắc Long lập tức chấn động.

Xem ra, tai kiếp lần này thật khó thoát.

- Ai.

Thần Võ bỗng nhiên thở dài, bộ dáng như có chút mất hết cả hứng.

- Thật ra ta cũng hiểu rõ, cũng có thể hiểu cho các người.

- Cũng là vì sinh tồn mà thôi.

Hắn nhìn Hắc Long, nói:

- Như vậy đi, điều kiện ta nói trước đó vẫn có giá trị.

- Chính người chọn lựa ba Yêu Đế, từ nay về sau phải phục tùng và làm việc cho Tiên Phủ ta.

- Sau đó, đừng bao giờ bước vào Tiên phủ Thần Võ nửa bước, nếu không, ta không bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì nữa đâu.

Hắc Long ngẩn người, hình như không ngờ, hiện tại bên phía mình đã hoàn toàn không có sức phản kháng mà Thần Võ còn có thể nói điều kiện như vậy.

Nó hít vào một hơi, bái tạ thật sâu một cái.

Cho dù nói như thế nào, chí ít bọn chúng còn có thể sống sót.

Đây đã là kết quả tốt nhất.

Thần Võ nhẹ gạt đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía sáu vị Tiên Đế khác.

Lúc này, bọn hắn đã không khác Hư Dương Tiên Đế nhiều lắm, trên cơ bản đã chỉ còn lại một nửa mạng.

Với lại, lực lượng cao tầng mà bọn hắn mang tới đã tổn thất hầu như không còn.

Đối với một tòa Tiên Phủ thì loại tình huống này đã tương đương với cùng đường mặt lộ.

Thần Võ khoát tay áo.

- Các người cũng đi thôi.

- Liên thủ với Di tộc tấn công đồng tộc, ta ngay cả hứng thú giết của các người cũng không có.

Ánh mắt của hắn lại trở nên lạnh lùng.

Để bọn hắn trở về vừa chờ chết, một vừa nhìn tâm huyết của mình từng bước bị xâm chiếm, có lẽ sẽ còn đau đớn hơn trực tiếp giết bọn hắn.

.....

Bên ngoài Tiên Phủ.

Hư Dương Tiên Đế đã chết, còn lại sáu vị Tiên Đế, dẫn theo mấy tàn binh bại tướng còn lại, kéo lấy thân thể không ngừng chuyển biến xấu, đã rời đi chiến trường.

Chờ đợi bọn hắn chỉ có vô tận thống khổ với giãy dụa.

Về phần phe Hắc Long cũng thương nghị ra mình kết quả.

- Thần Võ... Đại nhân.

Hắc Long cúi xuống mình cao ngạo đầu lâu, chậm rãi nói:

- Chúng ta đồng ý đề nghị của ngài, cũng cảm ơn ngài nhân từ.

Thần Võ nhẹ gật đầu.

- Chọn ai?

Hắc Long gật đầu.

Sau đó, hai bóng dáng từ phía sau đi ra.

Một tên chính là người Thần Võ đề cập đến lúc ấy, Cửu Vĩ Yêu Hồ hình người.

Lúc này, sắc mặt nàng ta tái nhợt, nhìn vào cực kỳ suy yếu, phối hợp với dung nhan tuyệt thế, mang đến cảm giác vừa gặp đã yêu.

Mà một tên khác là Báo Gấm.

Nó cũng bị thương không nhẹ, áo choàng vỡ vụn, một cái cánh tay còn đang không ngừng chảy máu tươi.

- Còn tên còn lại đâu?

Thần Võ khẽ nhú mày.

Hắc Long ngẩng đầu lên.

- Là ta.

Nó thâm đàm cười một tiếng.

- Lần này, ta thống lĩnh, ta không thể trốn tránh trách nhiệm, cho nên, ta nguyện trả giá đắt vì chuyện này, cả đời làm nô bộc cho tiên phủ Thần Võ.

Trong lòng Thần Võ có chút kinh ngạc.

Hắn với Hắc Long, cũng coi như từng đánh nhau kịch liệt mấy năm.

Đối với thủ đoạn và lòng dạ của đối phương, nói thật, Thần Võ vẫn rất thương thức với bội phục.

Nếu không phải có Diệp Tùy Phong ủng hộ trên tài lực, hắn với Văn Xương, hai người bọn hắn chỉ sợ đã bị Hắc Long bắt lấy vào mấy năm trước.

Hôm nay, nếu như không phải Diệp Tùy Phong trở về, đoán chừng tiên phủ Thần Võ cũng khó mà giữ vững.

Hiện tại, nó lại lựa chọn để mình lưu lại.

Không thể không nói, Hắc Long đích thật là một thống lĩnh tốt, chỉ tiếc, nó chọn sai mục tiêu.

- Có thể.

Thần Võ nhẹ gật đầu.

Sau khi Hắc Long đưa ra lựa chọn, trận chiến xâm lấn Đông Hoang kéo dài mấy năm này cũng chấm dứt.

...

Bên trong Tiên Điện.

Diệp Tùy Phong tùy ý ngồi ở phía trên, liếc nhìn chuyện lớn chuyện nhỏ mấy năm qua.

Tiểu Hắc, Cốc U Lan, Liễu Như Niên ba vị tuổi trẻ Tiên Đế, còn có Văn Xương Tiên Đế, Mộc Vinh, đều đứng ở bên cạnh.

Mộc Vinh thỉnh thoảng liếc về phía Diệp Tùy Phong, trước đây, lão luôn nghe Thần Võ nhắc đến người này mãi, hiện tại,

lão là lần đầu tiên nhìn thấy vị có tài lực vô địch này, thực lực cũng mạnh ngang tiền tài.

Nhưng mặc cho lão thấy thế nào, đều nhìn không ra bất kỳ khí tức nào, ngược lại Diệp Tùy Phong lại càng giống người bình thường.

Chương 372: Hay Là Thành Hôn Luôn Đi

- Giới Vân Tiêu vẫn không có ai phi thăng lên sao?

Diệp Tùy Phong mở miệng nói.

- Đúng vậy.

Văn Xương đứng ra nói:

- Từ khi di chuyển cửa phi thăng vào đây thì chúng ta vẫn luôn chú ý tới Vân Tiêu giới, nhưng đã qua vài năm vẫn yên lặng không có người nào phi thăng.

Diệp Tùy Phong gật đầu.

Cách thời gian Tiêu Hắc tấn cấp đã được mấy năm.

Dựa vào Tạo Hóa Tiên Liên thì chắc chắn phải có người đã đạt đến trình độ Độ Kiếp, có lẽ rất nhanh sẽ có người Độ Kiếp thành công, phi thăng Tiên giới.

Sau khi lại nhìn trong chốc lát, một bóng người từ ngoài đại điện đi vào.

Đám người quay đầu, chính là Thần Võ Tiên Đế.

- Nha, Thần Võ đại nhân của chúng ta đã trở về rồi.

Diệp Tùy Phong lộ ra nụ cười.

Mấy người khác cũng nhin không được cười ha ha, thân là Tiên Đế, còn có thể có tâm tính chơi đùa, chắc là chỉ có một mình Thần Võ.

Nhưng đối mặt với đám người cười mình, vẻ mặt Thần Võ lại vô cùng nghiêm túc.

Hắn đi vào trong đại điện, nhìn Diệp Tuy Phong, quỳ một chân trên đất.

- Cảm tạ ơn cứu mạng của Diệp đại ca, Thần Võ không biết lấy gì để báo đáp!

Hắn hết sức chăm chú, xuất phát từ đáy lòng.

Đám người dần dần ngừng lại tiếng cười, bọn hắn hiểu rõ, đây là thời khắc Thần Võ chính thức quy hàng dưới trướng Diệp Tuy Phong.

Diệp Tuy Phong đứng thẳng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Thần Võ.

Trong lòng Thần Võ không nhịn được bắt đầu có chút khẩn trương.

Thật ra cho tới nay, mặc dù hắn vẫn luôn xưng Diệp Tuy Phong là đại ca, nhưng thật ra quan hệ giữa hai người vẫn tương đối vi diệu.

Dù sao, mình đã từng muốn luyện hóa thể giới Vân Tiêu, hơn nữa còn từng hố Diệp Tuy Phong một lần ở trong dòng sông thời gian.

Hắn rất lo lắng, Diệp Tuy Phong sẽ vì vậy mà lòng có khúc mắc đối với hắn.

Sau một lát, dưới tâm tình khẩn trương của Thần Võ, Diệp Tuy Phong vươn tay, phật qua đỉnh đầu của hắn.

“Ba”

Một tiếng vang nhỏ, Thần Võ chỉ cảm thấy một đạo gông xiềng tồn tại sâu trong linh hồn của mình đã trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Đó là cấm chế lúc ấy Diệp Tuy Phong bày ra trong thần hồn của hắn.

Một là dùng để liên lạc, mà hai là vì để thuận tiện khống chế hắn.

Mà bây giờ, cấm chế này đã bị Diệp Tuy Phong tự tay phá đi.

Thần Võ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Diệp Tuy Phong, mừng rỡ vô tận tự nhiên sinh ra, trong mắt tràn đầy phức tạp cảm xúc.

Trong lúc nhất thời, không biết nói lời gì cho tốt.

- Mẹ ngươi, đừng có dùng ánh mắt ấy nhìn ta!

Ánh mắt Diệp Tuy Phong nhìn hắn, cảm thấy lạnh cả người.

Chúng ta cũng không phải đang đóng phim tình cảm!

Huống hồ, lão tử là nam!

- Chuyện trước kia đều đã qua, sau này cũng đừng nhắc lại nữa, cả ngày làm như ta ăn hiếp ngươi không bằng.

- Tranh thủ nhanh đứng lên đi, đừng có khóc lóc như nữ nhân vậy.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, quay người đi trở về.

Thần Võ nghe lời đứng dậy, vừa vò đầu vừa cười ngây ngô.

Những người khác cũng lộ ra nụ cười.

Tiểu tử này thật sự là có chút khờ, nhưng vận khí là rất không tệ.

- Đã xử lý xong chuyện bên ngoài chưa?

Diệp Tuy Phong lẩn nữa ngồi xuống, mở miệng hỏi.

- Đã xử lý xong.

Thần Võ gật đầu, sau đó nói một năm một mười chuyện mình vừa làm một lần.

- Đại ca, ngươi không thấy nét mặt của bọn hắn lúc đó đâu, thật sự là quá đặc sắc.

- Đáng tiếc là bọn hắn cũng không biết uy danh của ngài, hay ta gửi bố cáo, công bố chuyện ngài cứu được Tiên Phủ cho đại chúng biết?

- Hoặc dứt khoát sửa lại tên của Tiên Phủ đi, đổi thành Tuy Phong Tiên Phủ, được không?

Sau khi Thần Võ khôi phục bình thường thì tư duy phát huy có chút lợi hại.

- Người quên đi.

Diệp Tuy Phong lắc đầu nói:

- Làm chuyện náo động vẫn là người phù hợp hơn.

Nói như thế nào đây, hẳn cũng không ngại làm náo động, chỉ có điều loại chuyện tiện tay mà làm này, không có gì cảm giác thành tựu, không có ý nghĩa gì.

Nếu ngày nào cứu được toàn bộ Tiên giới, vậy thì còn có thể lấy ra được.

Thần Võ cười hắc hắc.

- Hay như vậy đi, ta sẽ giao Cửu Vĩ Hồ kia qua cho ngài, khuôn mặt và tư thái của nàng ta, còn có mị cốt trời sinh đều rất ghê gớm, ta sẽ hiếu kính nàng ta cho ngài.

Hắn vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu.

Trong lòng Diệp Tuy Phong im lặng, nói:

- Được, nếu người đã thương thức đối với nàng ta như thế thì ta thấy hay là thành hôn luôn đi, đã lớn như vậy rồi mà yêu đơn phương cũng không phải chuyện tốt.

- Các người cảm thấy thế nào?

Diệp Tuy Phong nhìn về phía những người khác.

- Đúng vậy, tốt nhất là hành động ngay, cưới liền đi!

Văn Xương nói.

- Không sai, không sai, Thần Võ, người còn trẻ, còn có tinh lực nhiều, dễ sinh con trai.

Mộc Vinh cũng nói như thật.

Chỉ có một mình Tiểu Hắc là nghi ngờ nói:

- Nhưng hẳn là người, Cửu Vĩ Hồ là yêu, sinh ra không phải chính là nhân yêu sao?

Diệp Tuy Phong ho khan hai tiếng, nói:

- Đều đã thành đế, loại khó khăn này rất dễ vượt qua.

- Cũng không cần cưới nàng ta là chính thê, làm một tiểu thiếp là được.

- Được, quyết định như vậy đi.

Đám người người một lời, ta một câu định xuống hôn sự cho Thần Võ, hấn nghe vậy chỉ biết mở to hai mắt nhìn, rất lâu sau cũng chưa thể phản ứng lại.

- Được rồi, người xử lý chuyện của Tiên Phủ trước đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Đại chiến vừa kết thúc, còn có rất nhiều chuyện đang chờ hấn.

Sau đó, hấn lại điều động ba vị Tiên Đế tuổi trẻ Liễu Như Niên qua phụ Thần Võ Tiên Đế một tay.

Hiện tại, Tiên phủ Thần Võ đã có năm vị Tiên Đế, còn có ba Yêu Đế cường đại, thực lực như thế đã không kém hơn các Tiên Phủ cường đại.

Sau khi đuổi bọn hấn đi, Văn Xương đi lên phía trước.

- Đại nhân, còn có một chuyện.

Vẻ mặt hấn có chút nghiêm túc.

- Ừm, người nói.

Diệp Tỳ Phong nói.

Văn Xương chậm rãi nói:

- Trong trận chiến thành Phi Tiên, thành chủ Vân Khánh Sinh đã liều chết chiến một trận, cứu được toàn thành.

- Thân thể của hấn vẫn luôn được bảo lưu, ngài xem...

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Ta hiểu rõ ý của người.

Nếu như không có Vân Khánh Sinh thì rất có thể trấn Vân Tiêu đã bị hủy diệt trước khi Văn Xương đuổi tới.

Diệp Tỳ Phong đương nhiên sẽ không xem như không thấy.

Hấn nhìn bảo vật trong không gian tùy thân của mình một chút.

Tiên phủ Thần Võ lại phải tăng thêm một vị Tiên Đế cường đại rồi.

Chương 373: Ở Trong Loại Đại Thế Này, Chúng Ta Chỉ Có Thể Lựa Chọn Sống Sót

Tiên phủ Thần Võ, trong một bí cảnh u ám.

Đây cũng không phải là bí cảnh bình thường, trong này áp lực âm trầm, mà mấu chốt nhất là không có chút linh khí nào tồn tại, thậm chí ngay cả pháp tắc Tiên Đạo cũng không thể cảm ứng được.

Nơi này là lồng giam của Tiên phủ Thần Võ, chuyên dùng để giam giữ một ít tồn tại có thực lực đáng sợ.

Hắc Long, Cửu Vĩ Hồ, Báo Gấm đều bị tạm giam ở nơi đây.

Mấy xiềng xích màu đen to lớn xuyên qua cơ thể bọn chúng.

Đó là Trật Tự Tòa Liên, phong ấn tất cả năng lực của bọn chúng, căn bản không có bất kỳ khả năng tránh thoát nào.

Hắc Long cảm nhận được hoàn cảnh xung quanh kín không kẽ hở, thở một hơi thật dài.

- Hồ Tiên, Báo Thần, là ta hại các ngươi.

Ánh mắt của nó buông xuống, cảm xúc cực kỳ sa sút.

Thân là thủ lĩnh của quân tiên phong tộc Yêu Linh vùng Đông Hoang, nó vốn định mang theo mọi người kiến công lập nghiệp trong trận chiến tranh máy chục ngàn năm khó gặp một lần này

Nhưng không ngờ, cục diện tất thắng lúc đầu lại rơi vào kết cục bi thương như thế, không những triệt để thất bại, mà còn kéo ba người bọn hắn vào.

- Quên đi, Long Thần.

Sắc mặt Cửu Vĩ Hồ vẫn trắng bệch, nhưng cảm xúc lại có vẻ nhẹ nhõm hơn Hắc Long một ít.

- Đối mặt với loại công kích đó, cho dù ai đến thì kết quả cũng sẽ như thế, đó căn bản không phải là sức mạnh của Đế cấp.

- Ta thấy, cho dù Yêu Tổ tự mình đến đây thì cũng chưa chắc sẽ tốt hơn chúng ta chút nào.

Hắc Long lắc đầu thờ dài, bất kể nói thế nào thì nó cũng không bao giờ nghĩ đến loại tình huống này.

Thật ra khi Thần Võ Tiên Đế đột nhiên lấy ra lượng lớn tài phú, gặt gao chống cự liên quân mấy năm thì trong lòng nó đã có cảnh giác, có lẽ Thần Võ này cũng không đơn giản như vậy.

Khi đó, thật ra hẳn nên quả quyết chuyển đổi mục tiêu.

Chỉ có điều, có lẽ vì sự cố chấp và kiêu ngạo của mình nên nó mới lựa chọn kiên trì tiến công Tiên phủ Thần Võ, kết quả, cuối cùng ử thành tai hoạ.

- Ta vẫn còn muốn cảm ơn các người, có thể chủ động đứng ra, nếu không thì ta thật không biết nên chọn như thế nào.

- Ta thật không muốn bất kỳ một người nào trong các người biến thành nô lệ của nhân tộc.

Hắc Long vừa cảm thán vừa nói nói.

- Ha ha, tộc Yêu Linh, Nhân tộc, lại sai biệt.

Giọng nói Cửu Vĩ Hồ chợt thay đổi, chậm rãi nói:

- Người không cần nghĩ quá nhiều, ta tự nguyện đi ra chỉ là không muốn tiếp tục sống ở tộc Yêu Linh nữa mà thôi.

- Nếu như ngày nào đó có cơ hội, có lẽ ta sẽ di chuyển toàn bộ Hồ tộc đến chỗ của Nhân tộc bên này.

Cửu Vĩ Hồ nói làm cho Hắc Long lập tức sững sờ.

- Vì sao?

- Chúng ta cùng là Yêu Linh, sao người lại muốn ở trên lãnh địa của Nhân tộc?

Nó không thể nào hiểu được ý nghĩ của Cửu Vĩ Hồ.

Cửu Vĩ Hồ xùy cười một tiếng.

- Đối với Hồ tộc thì Nhân tộc và tộc Yêu Linh khác nhau ở chỗ nào?

- Cho dù là ở đâu thì cũng chỉ có thể biến thành phụ thuộc, trở thành vật lấy lòng một ít đại năng.

- Có lẽ, ở bên Nhân tộc còn có thể tốt một chút, chí ít từ bên ngoài xem ra, hoàn cảnh cuộc sống của nữ nhân Nhân tộc tốt hơn nữ nhân của tộc Yêu Linh nhiều.

Hắc Long yên lặng.

Cửu Vĩ Hồ nói cũng không sai, địa vị của Hồ tộc ở trong Yêu Linh vẫn luôn rất thấp.

Các nàng có một xung hô được truyền bá rộng khắp nơi là “đồ chơi”.

Tình huống này là sau khi Hồ Tiên đăng đỉnh Tiên Đế, trước đó thì tình hình càng thêm bi thảm.

- Hắc Long... Đại ca.

Cửu Vĩ Hồ khẽ thở dài.

- Ta biết, ngươi vẫn luôn trung thành với Yêu Tổ, tận sức muốn giúp tộc Yêu Linh quay về mười vực Tiên giới, đồng thời vẫn luôn can trọng.

- Nhưng rất nhiều chuyện đều phức tạp hơn trong tưởng tượng của ngươi nhiều.

- Nếu không thì lấy thực lực của ngươi, dựa vào Long Tộc cường thịnh, vì sao Yêu Tổ lại chỉ phát một Yêu Đế nho nhỏ làm thống lĩnh quân tiên phong?

Hắc Long không cách nào trả lời.

Thật ra rất nhiều thứ, nó đều hiểu, nhưng nó chỉ muốn một lòng làm việc mà thôi.

Sau một hồi lâu, Hắc Long quay đầu nhìn về phía Báo Gấm.

- Báo Thần, vậy vì sao ngươi lại lựa chọn tự nguyện đứng ra với ta?

Báo Gấm nhìn nó một chút, lại quay đầu đi.

- Hắc Long đại nhân, chúng ta cũng không cách nào khống chế tất cả mọi chuyện, thậm chí, có đôi khi ngay cả mình cũng không thể khống chế.

- Ở trong loại đại thế này, chúng ta chỉ có thể lựa chọn sống sót.

Đang nói, nó bỗng nhiên sững sốt một chút, hình như hiểu ra cái gì.

Sau đó, Báo Gấm trực tiếp đứng dậy, trong ánh mắt chấn kinh và không thể tin của Hắc Long, một tay kéo Trật Tự Tòa Liên xuống.

Nó khom người bái thật sâu về phía Hắc Long, không nói gì nữa, chỉ quay người rời khỏi, chỉ để lại Cửu Vĩ Hồ và Hắc Long lâm vào trầm tư thật sâu.

...

Ngoài bí cảnh, bóng người Báo Gấm hiện ra ở lối ra vào.

- Diệp chủ!

Sau khi nó đi ra thì lập tức quỳ một chân trên mặt đất.

Người đứng trước mặt nó chính là Diệp Tùy Phong.

- Ừm.

Diệp Tùy Phong phát tay quét qua, lực lượng tạo hóa nồng đậm lập tức quét sạch toàn thân báo gấm, trong chớp mắt thương thế trên người nó đã hoàn toàn khôi phục.

- Thuộc hạ đa tạ Diệp chủ!

Báo Gấm quỳ xuống đất thật sâu.

Diệp Tùy Phong gật đầu nói:

- Trong khoảng thời gian này, ngươi trước hết đi theo ta đi, tránh bị tộc Yêu Linh bên kia cảm thấy được dị thường gây ảnh hưởng đến tộc đàn của ngươi.

Đại chiến vừa kết thúc, nếu như lúc này đã phái Báo Gấm ra ngoài thì chắc chắn sẽ làm người khác chú ý.

Lúc ấy, Diệp Tuy Phong mượn dùng kiếm của Thần Võ phát ra một kích kinh thiên kia lại không có ý né qua Báo Gấm.

Sau đó, khi Thần Võ chọn người thì hắn cũng ra lên cho Báo Gấm chủ động đứng ra.

Những việc làm này, thật ra chính là vì để thân phận của Báo Gấm không bị phát hiện, nếu không, tộc đàn của nó chắc chắn sẽ gặp nạn.

Nếu như đã quyết định nhận lấy Báo Gấm, với lại nó cũng đã nghiêm túc làm việc, vậy thì hắn phải nên tận lực tránh cho loại chuyện này xảy ra.

Sau này tìm một cơ hội, di chuyển toàn bộ Báo Gấm nhất tộc tới thì sẽ không còn gì phải lo lắng nữa.

- Tuân mệnh!

Báo Gấm lần nữa bái tạ.

Chương 374: Vân Khánh Sinh Hồi Sinh

Thi thể của Vân Khánh Sinh cũng được cất giữ ở đây.

Khi Diệp Tuy Phong đến, mấy người Thần Võ và Văn Xương đã sớm lấy thi thể của Vân Khánh Sinh ra ngoài.

Lúc này, hắn vẫn duy trì tư thái như cũ, kiên định và quyết tuyệt.

Diệp Tuy Phong gật đầu, sau đó mang theo Báo Gấm rời khỏi cửa vào bí cảnh, đi tới trước mặt một sơn phong nguy nga phía sau Tiên Phủ.

Ngọn núi này có tên là mộ Anh Hùng, là nơi ngủ say của các anh hùng đã anh dũng hi sinh trong quá trình chiến tranh lần này.

- Đại ca.

Thần Võ thấy Diệp Tuy Phong đến thì vội vàng đi lên phía trước.

Vẻ mặt hắn có chút khấn trương, vì muốn phục sinh một người đã chết đi thật sự là một chuyện cực kỳ khó thực hiện, huống

chi tu vi của Vân Khánh Sinh còn là Tiên Vương đình phong.

- Giao cho ta.

Diệp Tùy Phong nói.

Sau đó, hắn đi đến trước mặt Vân Khánh Sinh.

Hắn phát tay, tán đi trận pháp phong cấm Văn Xương bày ra, sau đó từ trong không gian tùy thân lấy ra mấy bảo vật.

Những bảo vật này, trên cơ bản đều lấy được từ trong Trân Bảo lâu của di tích Tiên Phủ Vạn Linh, mỗi một món đều là chí bảo vô thượng hiếm có.

Chúng tản ra khí tức sinh mệnh mãnh liệt, đạo vận trùng thiên.

Mấy người Thần Võ không nhìn được khẩn trương lên, bọn hắn không biết Diệp Tùy Phong có thể làm được hay không.

Dù không cần tu vi, chỉ làm cho Vân Khánh Sinh sống lại cũng tuyệt đối là một chuyện có thể xưng là kỳ tích!

Trong ánh mắt mọi người, Diệp Tùy Phong đột nhiên nắm chặt bàn tay của mình lại!

- Hồn về!

Theo hắn quát lên một tiếng, cả phiến thiên địa lập tức rung động!

Chỉ nhìn thấy, một vòng xoáy siêu cấp lấy thân thể Vân Khánh Sinh làm trung tâm dần dần lớn lớn, vòng xoáy đó hoàn toàn từ tiên đạo pháp tắc hình thành!

Rất nhanh, Thần Võ phát hiện vô số lực lượng thần hồn tinh mịn từ bốn phương tám hướng không ngừng vọt tới, hội tụ vào một chỗ, cuối cùng tụ tập vào trong thân thể Vân Khánh Sinh.

Cùng lúc đó, Diệp Tùy Phong cũng đánh tất cả bảo vật tạo hóa vào trong cơ thể của Vân Khánh Sinh.

Một cỗ khí tức cường đại nhanh chóng từ trong thân thể Vân Khánh Sinh bộc phát ra, với lại càng ngày càng mãnh liệt!

Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Tiên Vương, Tiên Tôn!

Cuối cùng, khí thế vô biên thẳng ngút trời, mây đen tu tập đầy trời, khắp nơi trên đất sinh sen!

Đám người Thần Võ, Văn Xương đều là trùng lớn trông mắt, há to miệng, thật lâu không thể khép lại được.

Diệp Tuyền Phong lại trong thời gian đốt một nén hương ngắn ngủi, trực tiếp tạo ra một Tiên Đế!

Sức mạnh này phải to lớn cỡ nào?

Đơn giản, hoàn toàn vượt ra khỏi nhận biết của bọn hắn!

Trong không khí mờ mịt mà tường hòa, cuối cùng Vân Khánh Sinh cũng mở mắt.

.....

Trên bầu trời, mấy bóng người bay trên không trung, chạy tới Tiên Điện của Thần Võ.

Chính là một đoàn người Diệp Tuyền Phong.

Sau khi phục sinh Vân Khánh Sinh, đám người cực kỳ cảm khái một phen.

Bản thân Vân Khánh Sinh lại cứ đứng thế hơn nửa ngày, nhưng vẫn không thể tin được sự thật trước mắt.

Mấu chốt nhất là, thân thể của hắn lại đã đạt đến cảnh giới Tiên Đế, thậm chí nếu chỉ xét về tu vi thì còn mạnh hơn mấy người Thần Võ Tiên Đế.

Chuyện này khiến Thần Võ hâm mộ đến chảy nước miếng.

Chỉ có điều cảnh giới thần hồn của Vân Khánh Sinh vẫn như cũ là Tiên Vương đỉnh phong.

Chuyện này cần bổ sung thời gian rất lâu thì mới có thể bằng với tu vi của nhục thân.

Thế là, Diệp Tuyền Phong tạm thời lưu lại Vân Khánh Sinh ở mộ Anh Hùng, một là để làm quen với việc thực lực thay đổi, hai là tiến một bước tăng cường cảnh giới thần hồn của mình.

Không lâu nữa, trong Tiên phủ Thần Võ lại sẽ có một Tiên Đế cường đại hoành không xuất thế.

Rất nhanh, đám người đã trở về trong Tiên Điện.

- Đại ca, chuyện chiến hậu ta trên cơ bản đã an bài thỏa đáng, tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?

Thần Võ lên tiếng hỏi.

Diệp Tùy Phong liếc hắc nói:

- Có nhảm hay không?

- Đây là Tiên Phủ của ngươi chứ có phải của ta đâu, ngươi hỏi ta làm gì?

Thần Võ nghe vậy thì lập tức cười hắc hắc:

- Xem ngài nói kìa.

- Ta cũng đã là người của ngài, vậy thì Tiên Phủ đương nhiên cũng là của ngài rồi.

Diệp Tùy Phong nháy mắt im lặng.

Con hàng này nói chuyện sao cứ cảm giác càng ngày càng chán ghét, nói giống như người lấy thân báo đáp.

Xem ra cần phải tranh thủ thời gian sắp xếp hôn sự cho Thần Võ và Cửu Vĩ Hồ.

- Xéo đi.

Diệp Tùy Phong tức giận nói:

- Ngươi muốn làm sao thì làm, đừng đến phiền ta, ta còn có nhiều chuyện khác.

Phá giải di vật Thần Triều vẫn còn có còn lại một phần nhỏ chưa mở hết, bộ tinh đồ hắc lấy được đầu tiên kia chỉ còn thiếu mấy mảnh vỡ nữa là có thể ghép được hoàn chỉnh rồi.

Với lại, những ngày gần đây, hắc và Tiểu Hắc cũng đã nghiên cứu đối với Kính Hồ thân ở trong giới Vân Tiêu một phen.

Có lẽ tồn tại phương pháp nào đó có thể trực tiếp dời Kính Hồ đến Tiên giới mà lại không ảnh hưởng đến tác dụng của nó ở trong Vân Tiêu giới.

Chuyện này rất khó xử lý, nhưng đã có một chút đầu mối.

Thần Võ gãi đầu, cười nói:

- Đại ca, thật ra ta đại khái có một chút việc cần làm, chỉ có điều có lẽ cần phải hao phí không ít tiên thạch...

Diệp Tỳ Phong lập tức bưng tỉnh, lượn quanh một vòng lớn như vậy, thì ra là muốn xin kinh phí, còn tưởng rằng là đại sự gì.

- Được rồi, ngươi nói một chút đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Thần Võ lập tức cười nói:

- Vâng!

- Là như vậy, đại quân Yêu Linh bại lui về đã truyền cho ta một tin tức.

- Bên phía tộc Yêu Linh đã đáp ứng điều kiện của ta, từ nay về sau sẽ tuyệt đối không tiến vào địa vực Tiên Phủ nữa bước.

- Chỉ có điều, bọn chúng sẽ không dừng tiến công lại, mà sẽ vòng qua chúng ta, sau đó công kích sáu Tiên Phủ khác.

- Hư Dương đã chết, năm người khác cũng đã không khác gì chết, bọn hắn tuyệt đối sẽ không chông đỡ được áp lực đến từ đại quân Yêu Linh tộc.

Diệp Tỳ Phong khoát tay nói:

- Nói điểm chính, đừng có dài dòng với ta.

Thần Võ sờ lên mũi:

- Vâng!

- Ta muốn thoán nói lỏng biên cảnh Tiên Phủ để những người không tiếp tục sinh tồn được từ các Tiên Phủ khác, toàn bộ di chuyển tới.

Chương 375: Có Máy Tồn Tại Khó Lường, Tìm Tới Ta!

- Dù sao bây giờ chúng ta đều tụ tập ở tiên điện, địa vực còn lại đều trống không, không dùng thì phí.

- Mặt khác, ta còn muốn thu mua hạ giới của các Tiên Phủ khác, hiện tại thế cục Tiên giới rung chuyển, chắc chắn có rất nhiều người nguyện ý nhường ra cửa vào phi thăng.

- Còn có...

Thần Võ nói một tràng, trên cơ bản đều là sách lược nhằm vào phát triển tương lai của Tiên Phủ, đặc biệt là phương diện dự trữ nhân tài chính là quan trọng nhất.

Mặc dù nhìn gia hỏa này không được đàng hoàng cho lắm, nhưng đối với việc kinh doanh một thế lực thì vẫn rất có năng lực.

Nếu như có thể thuận lợi thi hành thì tốc độ phát triển của Tiên Phủ sẽ làm cho người khác ghen hờn nhìn trần trời.

Chỉ có điều, khuyết điểm duy nhất của những chính sách này chính là quá tốn tiền.

- Được thôi, cần bao nhiêu tiền?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Thần Võ tới gần Diệp Tùy Phong, không ngừng cười hì hì.

- Những sách lược kia, nếu như làm toàn bộ thì có lẽ ít nhất cũng cần 10 tỷ tiên thạch.

Hắn xoa xoa hai tay, lộ ra vẻ mặt khẩn trương, sợ số lượng mình nói lên hù sợ Diệp Tùy Phong.

Mà Mộc Vinh đứng bên cạnh thì càng nhin không được mở to hai mắt nhìn, lão cảm thấy con số Thần Võ nói thật sự là quá mức không hợp thói thường.

10 tỷ, đó là khái niệm gì?

Trong đại vực Thái Khôn, chỉ sợ Huyền Đô có thực lực cao cấp nhất cũng khó mà lấy ra lượng tài phú lớn như thế!

Lão không khỏi lau vệt mồ hôi thay Thần Võ, gia hỏa này luôn không biết nặng nhẹ, nếu chọc giận Diệp Tùy Phong, vậy thì mọi người coi như xong đời.

Trong lúc mọi người ở đây đang cực kỳ lo lắng thì Diệp Tùy Phong cuối cùng cũng mở miệng.

- Ít nhất?

- Sao thế, người xem thường ta à?

Diệp Tuy Phong nhếch mi, trừng mắt Thần Võ.

Thần Võ nhất thời ngẩn ra. Chẳng lẽ mình còn đánh giá thấp tài lực của đại ca sao?

- Đừng nói ta không cho người cơ hội.

Diệp Tuy Phong hừ một tiếng, nói:

- Một lần nữa tổ chức một chút những lời vừa nói, muốn bao nhiêu tiền?

Thần Võ sững sốt nửa ngày, nhìn bộ dáng lạnh nhạt của Diệp Tuy Phong, cảm thấy trái tim đập bịch bịch, dưới chân cũng có chút đứng không yên.

Hắn chậm rãi nắm tay nâng lên, run rẩy duỗi ra hai ngón tay.

- Vậy thì 20...

- Không, 30 tỷ!

Thần Võ gần như là rống lên, âm thanh liên tục vang vọng trong tiên điện.

Diệp Tuy Phong khẽ lắc đầu.

Cách cục, những người này vẫn không thể nói con số làm hắn hài lòng.

Hắn vốn còn muốn ném toàn bộ số lẻ hơn 50 tỷ cho Thần Võ tiêu lấy chơi, không ngờ hắn ta lại không ra sức như vậy.

Lúc này, nếu Thần Võ biết ý nghĩ trong lòng Diệp Tuy Phong thì chắc chắn sẽ khóc không ra nước mắt.

Không phải vì bỏ qua lượng tài phú lớn, mà vì hắn quy hoạch tất cả chung vào một chỗ, lại thêm một tiền tố VIP nữa cũng không cần đến nhiều tiên thạch như vậy...

Rất nhanh, Diệp Tuy Phong đã ném đầy đủ tiên thạch cho Thần Võ.

- Không sai, sau này suy nghĩ nhiều ý tưởng tương tự một chút.

Diệp Tỳ Phong vừa nói vừa nhìn Văn Xương một chút.

- Người cũng phải học hẳn nhiều vào, nghĩ nhiều biện pháp thu mua di vật và công pháp tài nguyên.

Văn Xương không ngờ chuyện này cũng sẽ liên lụy đến mình, cười xấu hổ một tiếng:

- Bẩm Diệp chủ cao thượng, ta ngày thường một thân một mình, tiết kiệm đã quen.

Nói xong câu nói này, chính hắn đều muốn đánh mình một bàn tay.

Mấy năm đã bỏ ra mấy trăm triệu tiên thạch, nếu như còn gọi tiết kiệm thì toàn bộ Tiên giới, ai còn dám nói gia cảnh mình giàu có?

- Được rồi.

Diệp Tỳ Phong đứng dậy.

- Chuyện tiên phủ, người tự mình xử lý đi.

- Văn Xương, Liễu Như Niên, Hề Lam, Hiên Viên Vô Sinh, mấy người các người cùng với Thanh Điều ở ngoài tạm thời đi theo Thần Võ.

- Ta và Tiểu Hắc có chuyện khác phải làm, nếu không có tình huống đặc biệt quan trọng thì đừng tới quấy rầy chúng ta.

Mấy người lại nói một chút chi tiết khác.

Sau đó, Diệp Tỳ Phong dẫn Tiểu Hắc, Cốc U Lan, còn có Báo Gấm đi tới trong một tiên viên yên tĩnh.

Đây là nơi Thần Võ đã sớm chuẩn bị cho Diệp Tỳ Phong, hoàn cảnh thanh tĩnh và yên bình.

Sau đó, bọn hắn sẽ chuẩn bị giải quyết nan đề sau cùng, bắt đầu liên thông Kính Hồ và Tiên giới.

Tiền và người đều có chỗ dùng, có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không có người tới quấy rầy bọn hắn.

Nhưng ngay vào lúc ban đêm, Thần Võ đã vội vàng cuống quýt chạy tới.

- Đại ca, không xong rồi!

- Có mấy đại gia hỏa ghê gớm tìm tới cửa!

.....

- Đại ca! Không xong!

Diệp Tuy Phong vừa mới vừa ngồi vững, chuẩn bị phá giải di vật Thần Triều còn lại, đã nghe thấy tiếng la của Thần Võ.

m thanh quanh quẩn ở trên bầu trời, bóng dáng Thần Võ đã bay tới trước mặt Diệp Tuy Phong, dáng vẻ thất kinh.

- Sao thế? Là Cửu Vĩ Hồ không theo ngươi, hay thân thể ngươi yếu kém, thua trận?

Diệp Tuy Phong tức giận hỏi, hắn mới dặn dò bọn hắn không có chuyện chớ quấy rầy, xảy ra loại chuyện này.

Xem ra sau này hắn nên tạo thêm một tầng cấm chế bên ngoài tiên viên ngo, nếu không một chút không gian riêng tư đều không có.

Thần Võ nghe thấy Diệp Tuy Phong hỏi, sừng sốt một chút, mới phản ứng lại.

- Không, không phải loại chuyện đó!

- Có mấy tồn tại khó lường, tìm tới ta!

Sau đó, Thần Võ nhanh chóng kể lại chuyện xảy ra một lần.

Thì ra, sau khi Diệp Tuy Phong rời đi Tiên Điện, Thần Võ cảm lấy đủ tài chính, chuẩn bị cẩn thận hoạch định một chút bố trí xuống dưới.

Đột nhiên, phía trên đầu của hắn, một đạo khí tức mạnh mẽ, hàng lâm xuống từ trong hư không mênh mêng.

Vừa vụn rơi vào vị trí một kích kinh thiên mà lúc ấy Diệp Tuy Phong mượn dùng tiên kiếm phát ra.

Đó là một cỗ ý thức mạnh hơn Thần Võ Tiên Đế, thậm chí còn muốn mạnh hơn đáng sợ hơn mấy lần so với Huyền Đô Chủ, gửi lại mấy câu nhắn:

- Trước khi đại kiếp bắt đầu, mong rằng đạo hữu không cần nhiều loạn thế cục Tiên giới.

- Yêu Linh tộc tiến vào mười vực chính là chuyện tất nhiên, không cần thiết cưỡng ép ngăn cản.

Chương 376: Hỗn Động Thần Bảng? Vận Mệnh Tiên Giới?

- Người và ta cứ yên lặng chờ Hỗn Động thần bảng giáng lâm, lại cầu tạo hóa.

- Nếu đạo hữu còn ra tay, quấy nhiễu vận mệnh của Vạn Tộc thì ắt gặp phản phệ, nhớ lấy!

Tồn tại cường đại không biết đưa đến một tin tức quan trọng, tại tăng thêm một câu cuối cùng ẩn chứa uy hiếp mơ hồ làm cho Thần Võ lập tức khẩn trương lên, vội vàng chạy tới Tiên Uyển, tìm Diệp Tùy Phong thông báo.

Diệp Tùy Phong cầm tiên kiếm của Thần Võ lên nhìn kỹ một chút.

Trên mũi kiếm vẫn còn một chút khí tức của mình lưu lại, nhưng trừ cái đó ra, còn có một tia lực lượng khác lưu lại, đúng ra rất cường đại.

Phỏng đoán cẩn thận, đó là tồn tại có thể chịu một quyền của mình mà không chết.

- Chỉ như vậy à?

Diệp Tùy Phong đưa thanh tiên kiếm trở về.

Hắn còn tưởng rằng là chuyện gì ghê gớm lắm chứ.

- Đúng vậy, sau khi người đó truyền lại tin tức xong thì lập tức biến mất không thấy, làm cách nào cũng không tìm được.

Thần Võ tiếp nhận tiên kiếm, hỏi:

- Đại ca, người không lo lắng sao?

Diệp Tùy Phong nhếch miệng.

- Loại người giấu đầu lòi đuôi như vậy có gì phải lo lắng?

Thần Võ ngạc nhiên, hắn đã sắp bị hù chết mà Diệp Tùy Phong vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

Chẳng lẽ hắn còn đáng sợ hơn cả tồn tại kinh khủng kia hay sao?

- Vậy tiếp theo chúng ta nên làm thế nào, hắn nói chuyện này liên quan đến vận mệnh của Tiên giới.

Thần Võ hỏi.

- Không để ý đến hắn là được, nên làm như thế nào thì cứ làm như thế?!

Diệp Tùy Phong nói:

- Người làm Tiên Đế lâu như vậy, chắc là người cũng hiểu, khi người đủ cường đại thì đối với những người khác, người chính là vận mệnh.

Nói xong, Diệp Tùy Phong không để ý đến hắn nữa, lấy ra một viên di vật Thần Triều, bắt đầu giải trừ trận pháp trên đó.

Thần Võ sững sốt một lát, hình như có chút hiểu ra.

- Ta hiểu rồi.

- Hắc hắc, vậy sẽ không quấy rầy huynh nữa.

Nói xong, hắn lập tức lui ra ngoài.

Nhưng so với sự khẩn trương và nặng nề khi đến, hiện tại, cả người hắn rất nhẹ nhõm, cảm giác phía trên có người chống đỡ mọi chuyện thật là thoải mái!

Sau khi Thần Võ đi, Diệp Tùy Phong rất nhanh phá giải xong một viên di vật, nhìn thứ bên trong, lắc đầu.

Lại là một viên tiên đan cực phẩm vô dụng, hắn đã mở ra mấy chục ngàn viên rồi.

Ban đầu, mảnh vụn tinh đồ hắn có được lúc đầu kia, đến bây giờ đã góp nhặt bốn trăm bảy mươi sáu mảnh, căn cứ theo suy tính của hắn, chắc là còn khoảng mười bốn mảnh vỡ là có thể đem gom góp đầy đủ.

Trong quá trình mở ra di vật, hắn thu hoạch được nhiều nhất chính là tiên đan.

Sau đó, còn có đủ loại Tiên Khí, thiên tài địa bảo, công pháp truyền thừa...

Đương nhiên, còn có tinh đồ khác nữa.

Cho tới bây giờ, hắn đã gom góp được mấy chục tinh đồ hoàn chỉnh, còn có rất nhiều tinh đồ không trọn vẹn.

Nhưng đều không ngoại lệ, bọn chúng đều chỉ cần mười mấy hai mươi mảnh vỡ, duy chỉ có tinh đồ trong tay hắn thì đã đạt đến số lượng gần năm trăm.

Chuyện này khiến Diệp Tùy Phong càng thêm hiếu kỳ, đến tột cùng trong tám tinh đồ này ẩn giấu bí mật gì.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi thở dài.

Bí mật, lại là bí mật.

Cũng không biết có phải vì thân ở trên cao quá lâu hay không, hắn tiếp xúc đến bí mật lại càng ngày càng nhiều.

Mỗi khi tiếp xúc đến cái gì mới thì đều sẽ có càng nhiều bí ẩn sinh ra.

Chỗ đặc biệt của thế giới Vân Tiêu, tấn thăng thế giới, phía trên Tiên Đế, bí ẩn Vạn Linh Tiên Phủ bị hủy diệt, họa kiếp của Tiên giới, Thần Triều Mục Tiên, rất nhiều thứ, mà mỗi một thứ đều có quan hệ quá lớn.

Mà bây giờ lại có người không biết là ai tìm tới cửa.

Đại kiếp chân chính sẽ là gì?

Hỗn Độn thần bảng là gì?

Cái gọi là vận mệnh của Tiên giới là gì?

Diệp Tùy Phong cũng không muốn cả ngày đi tìm lời giải, nhưng những bí ẩn này lại tự động tìm tới cửa.

- Được rồi, được rồi, không nghĩ nữa, nghĩ tiếp nữa thật náo loạn.

Diệp Tùy Phong lắc lắc đầu.

Những này bí ẩn, mỗi một cái đều có thể ngược dòng tìm hiểu đến hàng tỷ năm trước, hắn mới đến Tiên giới này mấy năm?

Không thể nào giải quyết toàn bộ nhanh như vậy.

Sở dĩ xuất hiện loại tình huống này là bởi vì hắn thực sự quá mạnh.

Điểm xuất phát của hắn chính là ở chỗ cao nhất, tất cả những chuyện có khả năng nhìn thấy đương nhiên không giống những người khác nhìn thấy.

- Nên tới kiêu gì cũng sẽ tới, cơm cũng phải ăn từng miếng từng miếng một mà.

Cảm xúc của Diệp Tùy Phong dần dần bình tĩnh lại.

Hiện tại, vẫn nên làm tốt chuyện trước mắt rồi hãy nói.

Trước tiên cần phá giải xong toàn bộ di vật Thần Triều, sau đó lại cùng Tiểu Hắc nghĩ biện pháp liên thông Kính Hồ với Tiên giới.

Sau đó, hắn cho ăn ăn, nuôi dưỡng Tiểu Hắc, lúc không có chuyện gì nhăm nháp mỹ thực linh lợi, thật là tự do tự tại biết bao.

Còn về âm mưu quỷ kế gì, chỉ cần bọn chúng không tìm tới cửa thì hắn sẽ không quản.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Diệp Tùy Phong không còn xoắn xuýt nữa mà tiếp tục chuyên tâm phá giải di vật.

...

Thời gian một năm dần trôi qua.

Tiên phủ Thần Võ trải qua mấy năm chiến tranh, thành trì bị phá hủy gần hết, khắp nơi chỉ còn lại đất hoang vu.

Cho tới bây giờ vẫn còn tồn tại rất nhiều nơi hoang tàn vắng vẻ.

Chỉ có điều đã có rất nhiều dân chúng từ bốn phương tám hướng di chuyển tới, tiến vào phạm vi địa vực của Tiên Phủ, một lần nữa thành lập lên thành trì đã từng bị phá hủy.

Đó là bởi vì sau khi Yêu Linh tộc công phạt Thần Võ thất bại thì đã trực tiếp quay đầu mâu về hướng sáu Tiên Phủ còn lại ở biên giới Đông Hoang.

Với lại, lần này bọn chúng đầu nhập binh lực vào đó còn cường đại hơn mấy lần trước rất nhiều!

Tiên Phủ của Hư Dương đã mất đi Tiên Đế lập tức luân hãm.

Mà vận mệnh của năm Tiên Đế kia cũng không khá hơn chút nào.

Dưới sự tiến công của đại quân Yêu Linh đã liên tục bại lui, rất nhanh, bọn hãn ngay cả chỗ trốn để sinh tồn cũng không có.

Nhưng ngay vào lúc này, Tiên phủ Thần Võ lại tuyên bố thả lỏng toàn bộ biên cảnh.

Thậm chí còn xây dựng không ít truyền tống trận dọc theo đường giúp dân chúng di chuyển nhanh hơn.

Thế là, rất nhiều dân chúng nhao nhao dọn dẹp đồ đạc, không ngại xa mấy chục ngàn dặm, đầu nhập vào Tiên phủ Thần Võ.

Cho nên mới tạo thành tràng cảnh như bây giờ.

Chương 377: Thành Phi Tiên Mới!

Tiên phủ Thần Võ bắt đầu quy hoạch lại, vài thành trì mới tinh đột ngột từ mặt đất mọc lên, nhân số của Tiên Phủ cũng lấy một tốc độ đáng sợ tăng vọt mỗi ngày.

Nhân khẩu gia tăng cũng thường thường mang theo nhân tài tăng trưởng.

Lại thêm việc Thần Võ điên cuồng thu mua hạ giới, chẳng những di chuyển cửa vào hạ giới của sáu Tiên Phủ khác lại mà còn phát triển nghiệp vụ đến nơi khác.

Hiện tại, số lượng hạ giới của Tiên phủ Thần Võ đã nhiều hơn gấp mười mấy lần so với lúc trước!

Nhân tài của Tiên Phủ cũng bộc phát như núi lửa.

Thành Phi Tiên mới trở nên náo nhiệt đến cực hạn.

Mỗi ngày đều có rất nhiều người từ hạ giới phi thăng lên Tiên giới, giã ra khát vọng.

Hôm nay, một hạ giới đã yên lặng mấy năm cuối cùng cũng có động tĩnh.

.....

Tiên phủ Thần Võ, thành Phi Tiên mới.

Đây là một tòa thành mới nằm ở phía Bắc của Tiên Phủ vừa đột ngột mọc lên từ mấy năm trước.

Lúc ấy, Thần Võ Tiên Đế đột nhiên ban bố một điều lệnh, kết hợp toàn bộ bốn tòa thành Phi Tiên trong Tiên Phủ lại với nhau, tạo thành một tòa thành Phi Tiên mới có quy mô thật lớn.

Chỉ trong thời gian gần một năm nay, thành Phi Tiên mới đã được xây dựng thêm tới hai lần, với lại còn tăng thêm vài đảo Phi Tiên với quy mô khổng lồ.

Diện tích của nó đã là thành trì lớn nhất trong Tiên Phủ, chỉ nhỏ hơn Tiên Điện.

Sau khi dời rất nhiều cửa vào hạ giới vào trong đó, tới làm bạn, còn có lượng lớn tu sĩ mới phi thăng cũng di chuyển đến.

Thần Võ lấy giá đẹp, mua một tặng một.

Thật ra nếu như bình thường, cho dù đối phương chịu bán ra cửa vào hạ giới thì thường sẽ không tính nhưng tu sĩ phi thăng từ trong giới này.

Dù sao thì đó chí ít đều là chiến lực cấp bậc Tiên Nhân trở lên.

Nhưng hiện tại, thế cục thiên hạ hỗn loạn, vì bảo mệnh nên vẫn có rất nhiều người nguyện ý làm như thế.

Cho nên hiện tại, trong thành mới cực kỳ náo nhiệt, rất nhiều tu sĩ đến từ các nơi khác nhau tụ họp lại.

Không quá náo loạn những cũng sẽ xuất hiện hỗn loạn nhất định.

Giống như mâu thuẫn giữa các thế lực mới và cũ, xung đột tranh đoạt địa bàn, hoặc tranh đấu vì không hợp ý, những chuyện này có thể gặp được rất nhiều.

Người quản lý Tiên Phủ cũng mở một mắt nhắm một mắt đối với loại tình huống này.

Tu sĩ không tranh đấu, chẳng lẽ muốn bọn hắn sống hòa bình với nhau sao?

Như vậy thì mới thực sự xảy ra vấn đề.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến đại cục, đảm bảo mâu thuẫn và tranh đấu ở trong một mức độ nào đó, ngược lại càng có lợi hơn cho sự phát triển thực lực tổng hợp.

Chỉ có điều, bởi vì rất nhiều người ưu dị xuất hiện nên một ít thực lực hạ giới lúc đầu tương đối khó khăn.

Thế giới Bạch Phong chính là như thế.

Cửa vào phi thăng lúc đầu của nó ở thành Phi Tiên phía Nam của Tiên Phủ, là một Tiên giới xa xưa.

Dù Bạch Phong giới ở phía Nam thành Phi Tiên cũng được xếp hạng nhưng vì tổng hợp thực lực yếu kém nên cũng không cao.

Mặc dù không phải dẫn đầu nhưng cũng coi là thực lực tương đối mạnh, địa vị và cuộc sống ở trong thành Phi Tiên cũng coi là ổn định.

Nhưng từ sau khi đảo Phi Tiên chinh hợp, gần trăm Thiên Tiên giới, mười mấy Kim Tiên giới tiến vào, thậm chí còn có một Đại La Kim Tiên cường đại của một giới ở đây thì một Tiên giới nho nhỏ đã lập tức biến thành rất bình thường.

Lại thêm hơn một năm nay, vô số hạ giới được dẫn vào, Bạch Phong giới đã chẳng khác gì so với người thường.

Lúc này, ở trên đảo Phi Tiên lần nữa lóe lên ánh sáng, đó là ba động đến từ Kim Tiên giới, chuyện này lập tức hấp dẫn đám người chú ý, vang lên tiếng hô kinh ngạc.

Phía dưới, một người trẻ tuổi tóc xanh lắc đầu thờ dài.

Người này chính là người tiếp dẫn thế giới Bạch Phong, Cố Lưu Phương.

- Ai, cường giả càng ngày càng nhiều, tình cảnh của Tiên giới chúng ta càng ngày càng khó khăn.

Cố Lưu Phương nói xong.

Sau đó, hắn ta quay đầu nhìn người bên cạnh một chút, hừ hừ nói:

- Nhưng giới Quy Linh các ngươi, a không, hiện tại phải gọi là Vân Tiêu giới.

- Các ngươi không giống, có phía trên chiếu cố, cũng có một chỗ cắm dùi trong thành mới, thật sự là nằm không mà cũng có ăn.

Một mùi vị chanh chua lập tức tràn ngập ra, người đứng bên cạnh hắn lắc đầu cười một tiếng.

Hắn chính là người đã tiếp dẫn cũ của thế giới Vân Tiêu, sau đó làm công cho Diệp Tùy Phong mười năm, Giang Niệm.

Chỉ có điều, sau khi Diệp Tùy Phong rời khỏi nơi này thì hình như đã quên mất hắn, hiện tại, trấn Vân Tiêu đã không còn tồn tại, Giang Niệm buồn chán không có việc gì làm nên lại trở về đây làm người tiếp dẫn.

- Ta nói, bây giờ ngươi cũng không thiếu chút tiền này chứ, sao còn tới đây làm người tiếp dẫn?

Cố Lưu Phương lên tiếng hỏi.

Giang Niệm lắc đầu nói:

- Thế giới Vân Tiêu đã hủy bỏ phí tiếp dẫn.

- Ta tới đây chủ yếu vì Diệp chủ đã từng nói sẽ có tộc nhân của ngài ấy phi thăng lên đến, cho nên ta mới chủ động xin tới đây.

Cố Lưu Phương ồ một tiếng thật dài, cố ý nói:

- Đúng rồi, ta cũng quên mất ngươi đã có người bảo bọc, không giống như ta, vẫn còn hèn mọn, thật là không giống nhau mà...

Giang Niệm bất đắc dĩ nói:

- Ngươi ngoại trừ ganh tỵ với ta ra thì còn biết làm gì?

- Cẩn thận ta đi tìm tẩu tử nói ra chuyện người và mấy nữ tu sĩ kia bây giờ.

Cố Lưu Phương nghe thấy Giang Niệm nói như vậy, lập tức đổi lại khuôn mặt tươi cười.

Hai người giao tình nhiều năm, vừa rồi cũng chỉ là trêu chọc thôi.

- Huynh đệ à, cùng lắm thì ta cũng giới thiệu cho người mấy người thôi.

Cố Lưu Phương đùa cười nói.

- Thôi đi, mình người hưởng dụng là được, cẩn thận hậu viện không cháy là được.

Giang Niệm hừ một tiếng nói.

Cố Lưu Phương cười cười, nói:

- Đúng, lại nói vị Diệp chủ kia của người đến cùng có lai lịch gì, lại có năng lực cường đại như thế, lại có thể tìm cho các người một địa bàn trong thành mới như vậy.

- Đây chính là khu vực hoàng kim mà những người của giới Kim Tiên cũng thèm nhỏ dãi!

Đôi mắt với vấn đề này, Giang Niệm lắc đầu.

- Ta cũng không biết.

Thật sự là hắn không biết thân phận cụ thể của Diệp Tỳ Phong, chỉ ngằm nghe nói, vị đại năng lúc trước cứu phía Nam thành Phi Tiên cùng có quan hệ mật thiết với Diệp Tỳ Phong.

Chương 378: Diệp Hoàng Và Diệp Long Hiện Tại.

Mà vị đại năng đó lại chính là Tiên Đế!

Loại tầng cấp này đã vượt xa khỏi tưởng tượng của Giang Niệm, cho nên, hắn ngay cả suy đoán cũng làm không được.

- Ai, hi vọng năng lực của vị Diệp chủ này của người đủ mạnh.

Cố Lưu Phương cảm thán nói:

- Người không biết đâu, hiện tại đang có rất nhiều người ngăm bất mãn đối với chuyện địa bàn của thế giới Vân Tiêu.

- Đặc biệt là có mấy người của giới Kim Tiên mới tới, có đến vài lần tuyên bố muốn đuổi các người ra khỏi nội thành rồi đấy.

Giang Niệm cũng thở một hơi dài, hẳn cũng có nghe nói đến chuyện này.

Vị trí của Vân Tiêu giới ngay bên cạnh phủ thành chủ, với lại còn chiếm diện tích cực lớn, ngay cả diện tích của Đại La Kim Tiên giới duy nhất của nội thành cũng không lớn bằng một phần tư Vân Tiêu giới.

Nơi đó chính là nơi phồn hoa nhất của thành mới.

Loại tình huống này đương nhiên làm cho rất nhiều đỏ mắt người.

Lại thêm hiện tại, Vân Tiêu giới vẫn chỉ là một Tiên giới, với lại cho tới bây giờ cũng không có người mới phi thăng lên.

Chuyện này làm cho lời đàm tiếu bên ngoài càng ngày càng nhiều.

Trong khoảng thời gian này, thậm chí đã có người công khai đến gây chuyện.

Mặc dù tới đều chỉ là một vài người của Tiên giới, nhưng mọi người đều biết, phía sau bọn hắn chắc chắn có người của giới Kim Tiên ủng hộ.

Gần đây, buôn bán của Vân Tiêu giới cực kỳ khó làm.

- Loại chuyện này, chúng ta cũng không có cách nào xử lý.

- Mọi việc đều chỉ có thể nhìn cao tầng.

Giang Niệm lắc đầu nói.

Cố Lưu Phương cũng nhẹ gật đầu.

- Đúng vậy, trách nhiệm của chúng ta chính là có thể mang những tu sĩ phi thăng từ bản giới an toàn trở về là được.

- Nhưng lần này, thế giới Vân Tiêu các ngươi đúng là đã yên lặng quá lâu, nếu có thể hai năm phi thăng một người thì cũng sẽ không bị người khác lên án như thế.

Giang Niệm không nói gì.

Loại chuyện này cũng chỉ có thể xem ý trời.

Chỉ hy vọng, các tu sĩ Vân Tiêu giới đều cố gắng một chút, nếu như vậy thì tình cảnh của bọn hắn ở Tiên giới mới có thể tốt lên được.

Hắn tiếp tục chờ đợi.

...

Cùng lúc đó, ở Vân Tiêu giới.

Thánh địa Vân Tiêu, đại quan Ngô Đồng.

Khoảng hai mươi năm trước, nơi này vẫn còn là một tiểu trấn sơn thôn hẻo lánh.

Vậy mà hôm nay, trấn Ngô Đồng đã biến thành một trong bốn Thánh quan lớn nhất thiên hạ, uy danh hiển hách.

Thậm chí trong bốn Thánh quan còn ần ần xếp hàng đầu, chỉ vì ở trong Ngô Đồng Quan có hai pho tượng sừng sững.

Đó là tượng của Điện chủ Điện Thanh Loan và Long chủ Chân Long các.

Mỗi một ngày, đều có rất nhiều tu sĩ đến đây cung phụng hương hỏa với hai vị đứng ở thế giới này để cầu phúc phận.

Bọn hắn mang theo trái tim vô cùng thành tín, quỳ bái.

Nhưng hôm nay, nơi này có hai người đặc biệt xuất hiện.

.....

Thánh địa Vân Tiêu, đại quan Ngô Đồng.

Trước mặt pho tượng của Điện chủ điện Thanh Loan và Long chủ Chân Long các có hơn ngàn tu sĩ đang thành kính quỳ lạy.

Nhưng ở chính giữa đám người lại có hai bóng người đang bình tĩnh đứng ở nơi đó, lộ ra khí chất khác biệt.

Nhưng hình như cũng không có ai cảm thấy ngạc nhiên đối với hai người này.

Nhìn kỹ lại, xung quanh cơ thể của hai người kia tràn ngập đạo vận nhàn nhạt.

Đó là một loại không gian ba động, hai người nhìn như đứng ở chỗ này nhưng thật ra là đang ở trong không gian khác biệt.

Cho nên, mới không có ai nhìn thấy bọn hắn.

Một người trong đó là một vị nữ tử phong hoa tuyệt đại, nàng mặc một áo bào màu tím, chậm rãi bay theo gió.

Dung nhan nữ tử tuyệt thế, ở chính giữa trán còn điểm lấy một đóa hoa nhỏ kỳ dị, nó có chín cánh hoa, mỗi một cánh hoa đều có màu sắc khác nhau.

Nhìn khuôn mặt lại có chín phần tương tự với pho tượng Điện chủ điện Thanh Loan, một phần còn lại chính là nàng có vẻ thành thực hơn không ít.

Nàng chính là Diệp Hoàng.

Mà một người khác thì có thân hình cao lớn, mặc một bộ quần áo trắng, khuôn mặt như đao gọt, khí thế bức người.

Sau lưng hắn có công theo một cây trường thương màu bạc, chiến ý ngưng mà không phát.

Người này chính là Diệp Long.

Hai người gặp nhau ở đây, nhưng chỉ là trùng hợp mà thôi.

- Đường ca, huynh cũng chuẩn bị độ kiếp rồi sao?

Diệp Hoàng mở miệng nói trước tiên, âm thanh của nàng trầm thấp nhưng lại mang theo lực hấp dẫn kỳ lạ, ả ả mang theo uy nghiêm nồng đậm.

- Đúng vậy, chuyện nơi này đã xong, cũng đã đến lúc ta nên đi Tiên giới.

Diệp Long đáp:

- Nhưng ta lại không ngờ rằng muội cũng kéo đến tận bây giờ, nếu là ta thì ta đã sớm phi thăng Tiên Giới, đi tìm đại bá.

Diệp Hoàng lắc đầu nói:

- Huynh không bỏ xuống được Chân Long các thì ta cũng giống vậy, không bỏ xuống được điện Thanh Loan.

- Cha ta không cần sự trợ giúp của chúng ta, lão chỉ muốn chúng ta có thể đi được càng xa trên đường của mình.

Diệp Long nhẹ gật đầu.

Năm người nọ hấn, từ lúc mười mấy tuổi đều có một ý nghĩ.

Đó chính là sau khi mình tu luyện có thành tựu thì nhất định phải trợ giúp Diệp Tùy Phong làm vài việc.

Ý nghĩ này cũng không thể nói là ngây thơ, thật ra chính là nguyện vọng tốt đẹp khi còn bé mà thôi.

Chỉ là về sau, càng đứng ở chỗ cao thì bọn hấn càng hiểu rõ, độ cao của Diệp Tùy Phong là xa không thể chạm cỡ nào.

Bọn hấn cũng hiểu rõ, Diệp Tùy Phong cũng không kỳ vọng bọn hấn trợ giúp cái gì, đạt tới thành tựu cao hơn chính là hồi báo tốt nhất đối với hấn.

Cho nên, năm người bọn hấn vẫn luôn kiên trì phấn đấu trên con đường của mình.

- Đường muội, bây giờ, ta vẫn không bằng muội.

Diệp Long cảm thán nói.

Mặc dù hai người thân ở không gian khác nhau, nhưng cùng là đỉnh phong, Diệp Long rõ ràng có thể cảm nhận được khí tức khiếp người trên người Diệp Hoàng.

Nếu bọn hấn buông tay buông chân chiến một trận, hấn tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Diệp Hoàng.

- Đúng vậy.

Diệp Hoàng cũng không phủ nhận điểm này, chỉ có điều, âm thanh của nàng đột ngột đổi.

- Nhưng điện Thanh Loan của ta vẫn không đánh lại Chân Long các.

Câu này cũng là thật.

Chương 379: Chuẩn Bị Phi Thăng

Mặc dù từ bên ngoài thì Thiên Loan đoạn và Chân Long các, mỗi người thống nhất một vực, phân biệt Đông Vực và Tây Vực.

Nhưng phương thức bọn hấn thống trị lại hoàn toàn khác nhau.

Tùng ấy năm tới nay, bộ hạ hạch tâm của Diệp Hoàng vẫn như cũ là một nhóm mang theo từ thành Vân Tiêu trước kia, chỉ có chút ít hơn mười người là được vào nhóm cao tầng.

Nhưng bên phía Diệp Long, cho dù không tính nhân kiệt Thiên Cổ mang về từ trong võ đài Tuyên Cổ thì cũng có mấy trăm tinh binh cường tướng.

Với lại lực ngưng tụ và lực lượng sinh mệnh của Chân Long các đều không phải là diện Thanh Loan có thể sánh được.

Đây là con đường khác nhau, tất nhiên tạo thành kết quả khác nhau.

Hai người cùng là hậu bối kiệt xuất nhất của Diệp gia, bọn hấn đều chạy tới cực hạn trên đường của mỗi người.

- Đi thôi, để cho chúng ta cùng nhau trải tốt một con đường khang trang cho Diệp gia ở Tiên giới.

- Với lại...

Diệp Hoàng cúi đầu xuống:

- Ta thật có chút nhớ lão cha.

Diệp Long cười cười.

- Nếu đại bá nhìn thấy muội thì nhất định sẽ rất cao hứng.

Diệp Hoàng cũng cười.

- Vậy thì đi thôi, để cho chúng ta xem thử ai mới là người vượt qua Thiên Kiếp, phi thăng Tiên Giới trước tiên.

Diệp Long vỗ xuống tay:

- Tốt!

- Vậy chúng ta cược một chút đi.

- Một trăm tháp Khởi Nguyên, ai tiến vào Tiên Giới trước sẽ thuộc về người đó.

Khóe miệng Diệp Hoàng giương nhẹ.

- Một lời đã định!

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó bóng dáng của bọn hắn chậm rãi mờ đi trước mặt pho tượng.

Sau một lát, bóng người của Diệp Hoàng đi tới một chỗ góc hẻo lánh của Đông Vực.

Nơi này đang có Phùng Chí, Giang Phi và mấy chục cao tầng của điện Thanh Loan đang đứng chờ.

Với lại, khí tức của từng người bọn hắn cũng cực kỳ cường đại, toàn bộ đều là cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, tu vi ngưng thực, ẩn mà không phát.

- Điện chủ.

Đám người lập tức xúm lại.

Diệp Hoàng nhìn đám người xung quanh, môi mỏng khẽ mở.

- Bắt đầu!

.....

Tây Vực, trong một hoang mạc.

Bóng người Diệp Long cũng chậm rãi xuất hiện.

Ở trước mặt hắn là mấy người Bộ Phi Tuyết, Long Ngạo Thiên, Ti Thần Lan, tổng cộng gần ngàn cao tầng của Chân Long các.

Cũng giống với bên phía Diệp Hoàng, tu vi của bọn hắn đều đã đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, bất cứ lúc nào cũng có thể phi thăng Tiên giới.

Bọn hắn nhìn thấy Diệp Long xuất hiện, lập tức vội vàng đứng dậy.

- Đã chuẩn bị xong hết chưa?

Diệp Long đứng lơ lửng trên không trung, lớn tiếng nói.

- Đã chuẩn bị xong!

Miệng mồm mọi người hợp nhất, khí thế ngút trời.

Diệp Long cười ha ha, vung tay lên.

- Vậy thì, bắt đầu Độ Kiếp!

...

Trong tiên viên của Tiên phủ Thần Võ.

Diệp Tùy Phong ngồi trước mặt Đạo Cổ Phần Lô, cảm ra một đồng bùn đất, chuẩn bị luyện chế Đạo Cổ Nguyên Đan.

Núi bùn đất, mãi đến khi bọn hắn rời khỏi di tích Tiên Phủ Vạn Linh thì vẫn còn thừa lại một nửa chưa luyện xong.

Thế là Diệp Tùy Phong bỏ toàn bộ số bùn đất còn lại vào trong không gian tùy thân của mình, trong một năm qua, cứ có thời gian là hắn sẽ lấy ra luyện chế một chút, cho tới bây giờ đã còn lại không nhiều lắm.

- Cha! Người mau đến xem!

Ngay khi Diệp Tùy Phong chuẩn bị luyện chế, âm thanh của Tiểu Hắc đột nhiên truyền tới.

Hắn vội vàng cát bùn đất và Đạo Cổ Phần Lô vào, cho đến bây giờ, Tiểu Hắc vẫn không biết thức ăn mỗi ngày của mình, thật ra chính là dùng bùn đất luyện chế ra.

Nếu như bị nó nhìn thấy thì bảo đảm sẽ buồn bực mà tuyệt thực tiếp mất.

Sau khi hắn vừa cát hết đồ vào thì bóng người Tiểu Hắc đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

- Có chuyện gì mà người hốt ha hốt hải như vậy?

Diệp Tùy Phong nói.

Tiểu Hắc vừa chuẩn bị nói chuyện lại đột nhiên sững sốt một chút.

Bởi vì hình như nó ngửi thấy một chút mùi hương làm mình cực kỳ chán ghét.

Chỉ có điều khi nó muốn truy tìm thì cái mùi đó lại hoàn toàn biến mất không thấy.

Nó giật mình, nhưng cũng không nghĩ lại mà nhảy tới trước mặt Diệp Tỳ Phong.

- Cha, Vân Tiêu giới có người muốn phi thăng lên đây!

Tiểu Hắc nói.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày.

Từ khi thế giới Vân Tiêu tấn thăng lên thành Thiên Tiên giới đã qua mấy năm.

Có Tạo Hóa Tiên Liên tồn tại, căn cứ theo suy đoán của hắn thì khoảng nửa năm trước đã phải có người đạt tới tiêu chuẩn phi thăng mới đúng.

Chỉ tiếc, vẫn luôn cũng không có động tĩnh.

Hiện tại, cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?

- Là ai?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Hắn vẫn cảm thấy rất hứng thú đối với người phi thăng đầu tiên.

- Ta không biết!

Tiểu Hắc lại là đáng vẻ ngờ ngác.

- Người đi xem một chút chẳng phải sẽ biết sao?

Diệp Tỳ Phong nhíu mày, sao đứa nhỏ càng lớn càng ngốc như vậy.

- Ta đã xem nhưng lại không có cách nào xác nhận rằng ai mới là người phi thăng lên đây đầu tiên.

Tiểu Hắc gấp giọng nói:

- Người đi xem một chút sẽ biết thôi, bọn hắn đơn giản là điên rồi, hơn nghìn người đồng thời Độ Kiếp!

- Tỷ ta cũng ở trong đó!

Diệp Tỳ Phong lập tức ngạc nhiên.

Hắn không ngờ lại xảy ra chuyện như thế?

Vớ lại, Diệp Hoàng cũng chuẩn bị độ kiếp rồi sao?

Chuyện này thú vị đây!

- Mở ra Thiên Đạo Nhân cho ta xem!

.....

Thánh Thành Vân Tiêu lơ lửng giữa chân trời.

Ánh sáng của nó chiếu rọi ở mỗi một góc trên thế giới, chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy toà Thánh Thành nguy nga này.

Bỗng nhiên, lít nha lít nhít điểm đen đột ngột từ trong Thánh Thành phóng lên tận trời, sau đó ngừng lại giữa thiên địa.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện, mỗi một điểm đen đều là một tu sĩ cường đại.

- Là Điện chủ đại nhân!

Ở Đông Vực có người kinh hô, bọn hắn nhận ra một màu tím bóng người trong đó chính là Điện chủ của điện Thanh Loan, Diệp Hoàng.

- Người áo trắng cầm thương kia là Long Chủ sao!?

Ở Tây Vực cũng có người nhận ra Diệp Long, nhao nhao cúi đầu đối với người này.

.....

Cùng lúc đó, ở vùng đất cực bắc có một đám người đang ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn cảnh tượng lần này.

- Các ngươi đã chuẩn bị xong rồi sao?

Diệp Khiêm mỉm cười lắc đầu.

- Hi vọng các ngươi đi lên có thể làm tốt, khi ta đi lên cần phải mang càng nhiều người hơn nữa đây.

Hắn quay đầu lại dẫn theo đám người của thư viện Thiên Hạ, tiếp tục tiến lên trong băng tuyết.

Chương 380: Độ Kiếp Bắt Đầu

.....

Hải Vực ở vùng đất phía nam sóng biển ngập trời.

Một con gấu khổng lồ lông dài nắm lấy một con hải thú hung mãnh, trong nháy mắt xé thành hai nửa, máu tươi bay lả tả khắp mặt biển.

Bỗng nhiên, nó bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt lộ ra quang mang dị thường.

- Tiên chủ, người mau nhìn kia!

Theo âm thanh, một thiếu nữ với mái tóc dài màu đỏ tím từ trong hư không xuất hiện, tùy theo đó còn có một nữ tử áo đỏ với vóc người cao gầy.

- Quao, là Diệp Hoàng tử, còn có lão Long nữa, bọn hấn đang muốn phi thăng sao?

Diệp Hiểu Hiểu chớp chớp đôi mắt to tròn.

Diệp Cầm Dao cũng nhìn sang, khẽ cười nói:

- Không hổ là bọn hấn.

- Xem ra chúng ta cũng phải nhanh lên mới được.

.....

Trong Thánh Thành Vân Tiêu.

Mấy người chủ sự Diệp gia ngóng nhìn lên chân trời.

- Hi vọng bọn hấn có thể thuận lợi vượt qua.

Diệp Tuy Vân trầm cầu nguyện trong lòng.

Sau đó, hấn phân phó cho một quản sự ở bên cạnh:

- Tranh thủ thời gian ghi chép lại, xem tình huống Độ Kiếp của con cháu Diệp gia chúng ta rốt cuộc như thế nào!?

Đối với việc hai người Diệp Hoàng và Diệp Long Độ Kiếp, Tuy Vân cũng không quá lo lắng.

Nếu như ngay cả bọn hấn cũng không thể thành công vượt qua kiếp thì toàn bộ giới Vân Tiêu chắc cũng không ai có thể Độ Kiếp phi thăng.

Hắn quan tâm nhất vẫn là quá trình Độ Kiếp, đây là kinh nghiệm rất tốt cung cấp cho đệ tử khác của Diệp gia.

Lúc này, trên bầu trời, hai người Diệp Hoàng và Diệp Long đứng ở hai bên.

Bọn hắn nhìn nhau cười một tiếng, trong lòng tương thông, gần như là đồng thời buông ra toàn bộ tu vi của mình.

Chỉ một thoáng sau, sấm sét vang dội, trên bầu trời, một vòng xoáy kiếp vân thật lớn chậm rãi giáng xuống.

Vòng xoáy đó thật sự quá kinh khủng, kiếp vân uy áp vô biên rơi vào thánh địa Vân Tiêu phía dưới, tất cả mọi người trong thánh địa đều cảm nhận được thiên địa uy áp nặng nề đó.

Lập tức, người lơ lửng xung quanh Diệp Long và Diệp Hoàng cũng bắt đầu thả ra tu vi của mình.

Một cỗ khí thế cường đại xông thẳng lên trời.

Vòng xoáy kiếp vân bắt đầu nhanh chóng mở rộng, càng ngày càng nặng nề, âm trầm đến mức như có thể nhỏ ra nước.

Cảnh tượng giống như tận thế!

Ngoài chân trời, Diệp Tùy Phong và Tiểu Hắc cũng đã thông qua Thiên Đạo Nhãn nhìn đến nơi này.

- Cha, ta có chút khó chịu.

Bỗng nhiên Tiểu Hắc nói.

Diệp Tùy Phong quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lông tóc trên người Tiểu Hắc lại đang chậm rãi nhộn nhạo, ngay cả chiếc lá trắng nõn trên đỉnh đầu của nó cũng đang lấy một vận luật kỳ dị, chậm rãi lắc lư.

Mà loại vận luật kia đó hình như rất phù hợp với kiếp vân phun trào phía dưới.

Diệp Tùy Phong lập tức hiểu rõ, hơn nghìn người đang Độ Kiếp phía dưới, mỗi một người đều đã đạt đến cực hạn.

Cho dù không tính hai người Diệp Long và Diệp Hoàng, thì những người xung quanh kia cũng dẫn động kiếp lôi không tầm thường!

Mà thiên kiếp vốn là bắt nguồn từ Tiểu Hắc.

Bọn hắn đồng thời Độ Kiếp đương nhiên sẽ tạo thành áp lực không nhỏ cho Tiểu Hắc.

- Vậy còn không tranh thủ thời gian đánh bọn hắn?

Diệp Tù Phong nói.

- Phải đánh thế nào?

Tiểu Hắc ngơ ngác hỏi ngược lại.

Diệp Tù Phong nghĩ nghĩ nói:

- Cứ đánh hết sức, chỉ cần không chết là được.

Tiểu Hắc nhếch miệng cười một tiếng.

- Ha ha, cha, ngài thật đúng là quá xấu rồi.

- Nhưng ta cũng nghĩ nên như vậy.

Nói xong, Tiểu Hắc nhô ra móng vuốt nhỏ màu trắng, dùng sức hướng vung lên.

Trong nháy mắt, kiếp vân nặng nề bắn ra điện quang, hơn ngàn đạo lôi đình to lớn nhắm ngay mỗi người trên bầu trời phía dưới, ngang nhiên đánh xuống!

- Đến hay lắm!

Diệp Long cười lớn một tiếng, bay thẳng lên, một quyền nện ở trên kiếp lôi.

- Dừng!

Kiếp Lôi vỡ vụn, hóa thành điện mang, nhanh chóng biến mất khỏi bầu trời.

Mà một bên khác, Diệp Hoàng đối mặt với kiếp lôi thì chỉ chậm rãi đưa tay ra điểm lên vị trí cánh hoa chín máu trên trán của mình.

Lập tức, một đóa hoa chín màu kỳ dị nhẹ nhàng xoay tròn, trôi nổi bay ra, ngăn ở phía dưới kiếp lôi.

- Âm âm!

Lại là một tiếng vang thật lớn, bóng người Diệp Hoàng lập tức bị sấm sét bao phủ.

Nhưng sau khi điện mang tán đi, nàng lại hoàn hảo không chút tổn hại, ngay cả đóa hoa chín màu trên đỉnh đầu nàng cũng không thay đổi chút nào.

Hai người bọn hắn đều dùng phương thức của mình, nhẹ nhàng tiếp nhận đạo kiếp lôi thứ nhất.

Cùng lúc đó, hơn ngàn đạo kiếp lôi khác cũng ửng thanh rơi xuống.

Tiếng nổ thật to không ngừng vang lên, tranh nhau nổ đùng, Đại Đạo rung động, thiên địa biến sắc!

Cho dù cách xa nhau vạn dặm thì cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, phong bạo kiếp lôi là kinh khủng cỡ nào!

Bất chợt, càng nhiều kiếp lôi đột nhiên đánh xuống!

Trong kiếp vân che khuất bầu trời kia thật giống như cuộn lên một trận mưa thiên kiếp cuồng bạo tạo thành một biển thiên lôi chói mắt!

Đó là một cảnh tượng như thế nào!?

Không nói đến những người ở gần Thánh Thành, mà ngay cả cường giả của các đại vực khác nhìn thấy cảnh tượng như muốn diệt thế này cũng không nhìn được hai chân run rẩy, trong lòng sợ hãi.

- Thánh Thành chi uy, Thánh Thành chi uy!

Có lão tổ ngồi liệt trên mặt đất, cảnh xảy ra trước mắt, làm cho lão ấy suốt đời khó quên!

- Cha, đẹp không?

Sau khi Tiểu Hắc phóng thích lôi kiếp thì cũng không còn khó chịu nữa, cười hì hì nói.

Diệp Tùy Phong nhìn xuống phía dưới, giống như cảnh tượng đột lên một triệu đóa pháo hoa, nhẹ gật đầu.

- Vẫn được, thật đẹp mắt.

- Hắc hắc, đúng không?

Tiểu Hắc cười đắc ý:

- Cha xem, ta còn có thứ càng thú vị hơn nữa đây!

Nói xong, nó lần nữa quơ quơ móng vuốt nhỏ.

Lập tức, trong biển lôi kiếp xuất hiện chấn động kịch liệt.

Nương theo tiếng rống cuồng bạo, mấy chục con Lôi Long to lớn hoàn toàn do kiếp lôi tạo thành gầm thét phóng về phía đám người đang Độ Kiếp.

Cùng lúc đó, còn có Thiên Phượng, Kỳ Lân, Cốt Ma Mắt Dọc, Chiến Thuyền Cổ Lão, Chuông Lớn Trấn Thế, vân vân... Một loạt thứ nhìn cực kỳ đáng sợ hiện ra.

Vừa xuất hiện đã là một đám thật lớn, bọn chúng càng thêm khiếp người hơn kiếp lôi bình thường!

Đôi mắt với loại tình huống này, cuối cùng Diệp hai người Hoàng và Diệp Long cũng lẩy ra thực lực chân chính.

Một kiếm một thương đứng ở giữa các loại sinh vật đáng sợ, ngành sinh sinh đánh nỗ toàn bộ toàn bộ.

Chương 381: Ghen Ăn Tức Ở

Mấy người Diệp Tùy Vân ở phía dưới quan sát Độ Kiếp thì lộ ra vẻ mặt hoảng sợ mang theo mờ mịt.

Đây chính là lôi kiếp mà con cháu dòng chính của Diệp gia phải đối mặt sao?

Ánh mắt Tùy Vân bình tĩnh.

Hắn đột nhiên cảm thấy hình như làm người chủ sự gia tộc ở Hạ Giới cũng là một chuyện tốt...

- Đi thôi, không sai biệt lắm.

Sau khi trận Độ Kiếp trước nay chưa có kéo dài ròng rã nửa canh giờ, Diệp Tùy Phong cuối cùng mở miệng.

Hắn có thể nhìn thấy, thực lực của nữ nhi và Diệp Long trong quá trình Độ Kiếp lần này lần nữa đạt được thăng hoa, đã không còn bất kỳ tí vết vào.

- Vâng!

Lúc này, Tiểu Hắc cũng thở hồng hộc, vừa rồi nó đã lấy ra tất cả vốn liếng.

Quơ quơ móng vuốt nhỏ, lôi đình cuồng bạo lập tức hóa thành hư vô.

Ngay cả vòng xoáy kiếp vân khổng lồ trong thiên không cũng nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó, tiên âm thật lớn từ phía chân trời xa xôi truyền đến, nương theo tiên khí bàng bạc là hơn ngàn cái cổng trời lớn nhỏ đồng thời mở ra!

.....

Tiên phủ Thần Võ, thành Phi Tiên mới.

Trên đài Phi Tiên bỗng nhiên lóe ra ba động mãnh liệt.

Đám người lập tức ngưng thần, đây là hạ giới cường đại nào có người phi thăng lên vậy?

Theo chùm sáng lấp lóe, vài chữ to dần dần ngưng thực trong hư không.

Giới Tuyệt Tùng (Thiên Tiên giới).

Tiên quang dần dần lắng xuống, hai bóng người cao lớn chậm rãi hiện ra trên đài Phi Tiên.

- Trời ạ, không ngờ lại có hai người cùng phi thăng một lúc!

Có người lên tiếng kinh hô.

- Hơn nữa nhìn khí tức của bọn hắn đã gần đến cảnh giới Thiên Tiên hậu kỳ, chỉ sợ không đến hai mươi năm nữa là đã có thể trở thành đại năng Kim Tiên!

- Ta nhớ vào nửa tháng trước, Tuyệt Tùng giới cũng có người phi thăng lên đây, thật sự quá cường đại!

Rất nhiều người quăng tới ánh mắt hâm mộ, thịnh cảnh như thế là mộng tưởng của tất cả người phi thăng Hạ Giới.

Ai không muốn quê hương của mình càng ngày càng cường thịnh chứ?

- Ai, đáng tiếc.

Bỗng nhiên, có một người lắc đầu thở dài:

- Dù Tuyệt Tùng giới chúng ta như vậy nhưng cũng chỉ khó khăn lắm tìm được một chỗ trụ sở ở khu vực ngoại thành mới.

- Mà có ít người, dù đã mấy năm không có người phi thăng nhưng lại chiếm vị trí tốt nhất trong thành mới, đúng là quá bất công nha.

Hắn ta đứng ở cách Giang Niệm không xa, vừa nói vừa nhìn về phía bên này.

Đám người ở đây nghe vậy thì bị hấp dẫn ánh mắt, sau đó mới phát hiện, người nói chuyện chính là người tiếp dẫn của Tuyệt Tùng giới.

Mà người bị châm biếm trong lời nói của hắn ta chính là thế giới Vân Tiêu.

- Đúng vậy, thật ra ta cũng không hiểu, vì sao một Tiên giới nghèo túng lại có thể có đãi ngộ như thế!?

Có còn người khác thấp giọng nói.

- Ai biết được, nói không chừng là dùng thủ đoạn hạ lưu nào đó nên mới thu được khu vực tốt như vậy.

- Hừ, vậy thì sao chứ? Thực lực mới là duy nhất!

- Hãy chờ xem, bây giờ cường giả càng ngày càng nhiều, sớm muộn gì bọn hắn cũng sẽ bị chen ra!

Thế giới Vân Tiêu được đãi ngộ đặc biệt đã sớm làm cho rất nhiều người không hài lòng.

Thật ra chuyện này cũng rất bình thường, phần lớn người đều chán ghét không phải đãi ngộ đặc biệt, mà vì sao người nhận đãi ngộ đặc biệt đó không phải mình mà thôi.

Rất nhiều người đều tập trung ánh mắt lên người Giang Niệm.

Bên cạnh, vẻ mặt Cố Lưu Phương hơi không được tự nhiên, nhưng hắn cũng không vì vậy mà tránh né, nói thì nói thôi, trên người hắn cũng sẽ không ít đi miếng thịt nào.

Giang Niệm thì lộ ra vẻ mặt đăm đăm, hắn đã sớm quen với loại ánh mắt này.

Nhưng người tiếp dẫn của Tuyết Tùng giới lại nói tiếp, hắn ta làm bộ thờ dài, nói:

- Thật ra ta cũng không phải ghen ghét gì.

- Cho dù chỉ là một Tiên giới nhỏ nhỏ, nhưng nếu như bản giới phồn thịnh, người phi thăng nối liền không dứt thì ta cũng không có ý kiến gì quá lớn.

- Nhưng bọn hắn thì sao, liên tiếp mấy năm rồi chưa có một người phi thăng, như vậy thì thật sự có chút quá không nói được, các ngươi nói đúng không?

Hắn ta cố ý nói như vậy, hình như muốn ra vẻ mình không phải là người bụng dạ hẹp hòi.

Với lại, thật sự là lời nói của hắn ta cũng được không ít người đồng ý.

Lại thêm lúc này, hai người đang tiếp thụ tiên khí quán thể trên đài Phi Tiên, so với tình huống thâm hiểm của Vân Tiêu giới thì đúng là tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Ngay cả Cố Lưu Phương cũng không nhận được thở dài.

- Nếu Vân Tiêu giới các người cũng có thể giống như thế giới Tuyết Tùng, mỗi tháng đều có người phi thăng thì chắc cũng đỡ rồi.

Giang Niệm lạnh lùng cười một tiếng.

- Đừng ngốc như vậy, cho dù như vậy thì bọn hắn cũng sẽ tìm được lý do khác công kích Vân Tiêu giới mà thôi, không để ý là được.

Cố Lưu Phương từ chối cho ý kiến, nhưng hắn vẫn nói:

- Nhưng ít nhất cũng sẽ tốt hơn bây giờ một chút.

- Nhìn người ta vừa lên đã chính là hai người, nhìn dáng vẻ bọn hắn cùng nhau tiếp nhận tiên khí quán thể, ta thật rất hâm mộ...

Vừa nói xong, Cố Lưu Phương chột sững sờ.

Sau đó, hắn thọc cánh tay Giang Niệm.

- Đây, hình như xảy ra vấn đề.

Giang Niệm ngẩng đầu lên nhìn về phía đài Phi Tiên, sau đó lập tức nhíu mày.

Chỉ thấy hai người của Tuyết Tùng giới đang tiếp nhận tiên khí quán thể thì bỗng nhiên dần dần dừng lại.

Hình như bọn hắn cảm ứng được cái gì ghê gớm đang tới, lại bắt đầu hướng về mặt đất Phi Tiên đài.

Với lại tốc độ còn càng lúc càng nhanh, rất nhanh đã có những người khác cũng chú ý tới cảnh tượng này.

- Hả? Xảy ra chuyện gì vậy?

Có người nhíu mày.

- Tiên khí tuôn hương đài Phi Tiên chỉ có một tác dụng chính là tạo ra tiên môn, tiếp dẫn người phi thăng từ hạ giới.

- Thế nhưng, cho dù là như thế thì cũng sẽ không tạo thành loại tình huống giống như bây giờ mới đúng, ngay cả tiên khí của hai người kia cũng cướp đi.

- Chẳng lẽ là người đến từ Đại La Kim Tiên giới?

Có người phân tích nói.

Lúc này, người tiếp dẫn của Tuyết Tùng giới cũng yên lặng.

Hắn ta nhíu mày, bởi vì hắn biết, cho dù là người của Đại La Kim Tiên giới phi thăng thì cũng sẽ không tạo thành loại tình huống này.

Chương 382: Ngàn Người Cùng Phi Thăng

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trong ánh mắt nghi ngờ của mọi người, tiên khí tiến vào giữa đài Phi Tiên càng ngày càng nhiều, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Trong thời gian rất ngắn đã tạo thành một vòng xoáy tiên khí khổng lồ, vô tận tiên khí điên cuồng tuôn vào.

Sau một lát, tiên quang xán lạn nương theo tiên âm hùng vĩ vang lên trên đài Phi Tiên.

- Thực sự có người phi thăng!

Có người lên tiếng kinh hô.

- Mau nhìn xem là đến từ hạ giới nào!

Đám người lập tức khóa chặt ánh mắt lên màn sáng phía trên đài Phi Tiên.

Vài chữ to chậm rãi hiện lên ở trước mắt tất cả mọi người.

Thế giới Vân Tiêu (Tiên giới).

- Cái gì? Sao lại là Vân Tiêu giới?

- Sao có thể như vậy được? Vì sao một Thiên Tiên giới có thể gây nên sóng gợn mạnh mẽ như thế?

- Chẳng lẽ, có vài chục người cùng nhau Độ Kiếp sao? Chuyện này quả thực là xưa nay chưa từng có!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều sôi trào.

Mới vừa rồi còn đang oán thăm Vân Tiêu giới người ta, mấy năm chưa phi thăng một người, nhưng một lần phi thăng lại làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Mọi người kinh nghi bất định, chẳng lẽ Tiên giới này thật sự có chỗ nào đó phi phạm sao?

- Hừ, dù nói thế nào thì cũng chẳng qua là một Tiên giới mà thôi, bọn hần có tài đức gì mà đặt ở trên đầu Thiên Tiên giới ta chứ?

Người tiếp dẫn của Tuyết Tùng giới vẫn không cam lòng nói.

Nhưng lúc này, người phụ họa theo hần ta đã rất ít, có người dùng ánh mắt chế nhạo nhìn về phía hần ta, nghĩ thầm không phải vừa rồi người còn nói người ta không có người phi thăng sao, sao bây giờ lại đổi rồi?

- Mau nhìn, mấy chữ phía sau giới Vân Tiêu thay đổi rồi!

Bỗng nhiên lại có người hoảng sợ nói.

Mọi người lập tức nhìn sang, chỉ thấy tại hai chữ “Tiên giới” sau ba chữ to Vân Tiêu giới đang dần dần mờ đi.

Thay vào đó là ba chữ Thiên Tiên giới sáng vàng lóng lánh!

Người tiếp dẫn của Tuyết Tùng giới lập tức trợn tròn mắt, cái miệng của hần ta hôm nay bị gì vậy, nói cái gì là cái đó đến?

- Ha ha, xem cái miệng quạ đen của ngươi kia.

Một người bên cạnh hần ta vô tình nói ra một câu, sau đó trực tiếp cách xa hần ta.

- Giang Niệm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Cố Lưu Phương cũng trừng trừng mắt, cảnh tượng lần này quả thực quá kinh người.

Ai có thể ngờ được rằng Vân Tiêu giới lại đột nhiên tấn thăng, khó trách, mấy năm qua lại không có một chút động tĩnh gì.

- Ta cũng không biết.

Trong lòng Giang Niệm rất kích động, nhưng hắn cũng không hiểu đây là đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có thể chờ đợi có người phi thăng lên rồi mới có thể làm rõ ràng.

Theo thời gian trôi qua, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tiên quang trên đài Phi Tiên càng ngày càng cường thịnh.

Tia sáng vô cùng xán lạn gần như chiếu sáng nửa toà thành mới.

Bỗng nhiên, theo quang mang chớp động, lít nha lít nhít bóng người gần như đồng thời xuất hiện trên đài Phi Tiên.

Trong chớp mắt đã chen kín đài Phi Tiên nho nhỏ, kém chút đã không có chỗ đứng.

Tất cả mọi người chỉ biết tròn tròn mắt.

- Một, hai, ba...

- Ông trời của ta ơi, có hơn nghìn người!

- Hơn nghìn người đồng thời phi thăng, mẹ nó, chắc chắn là lão tử còn chưa tỉnh ngủ, ai đó nhanh cho tát ta một cái đi!

- Ông nội nhà ngươi, sao ngươi lại đánh thật?

Toàn bộ xung quanh đảo Phi Tiên lập tức sôi trào.

.....

Trên đài Phi Tiên.

Diệp Hoàng và Diệp Long gần như đồng thời hiện ra cùng một lúc.

Sau đó, hơn ngàn tên tùy tùng lần lượt xuất hiện, bọn hắn gần như đồng thời tiến vào tiên môn, cho nên cũng leo lên đài Phi Tiên cùng một lúc.

- Há? Chuyện gì vậy?

Sau khi hai người đi ra thì lập tức cảm nhận được khí tức không giống bình thường.

Bọn hắn liếc nhau, cùng nhau đi ra khỏi đám người.

Lúc này, bọn hắn mới nhìn rõ, không ngờ bọn hắn đã đi tới trên đài cao trong một tòa thành trì.

Mà xung quanh lại có rất nhiều tu sĩ đang dùng ánh mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn chằm chằm bọn hắn.

- Đây chính là Tiên giới sao?

Trong lòng hai người kinh ngạc, sao lại có chút không giống trong tưởng tượng của bọn hắn lắm.

Vói lại, nơi này đến cùng là đâu?

Đúng lúc này, hai người nhìn qua tương đối trẻ tuổi chen qua đám người, đi tới trước mặt bọn hắn.

Một người có tu vi Địa Tiên đỉnh phong, người còn lại là Thiên Tiên sơ kỳ.

- Đạo hữu.

Giang Niệm chấp tay, trên mặt của hắn, như cũ lưu lại vẻ khiếp sợ.

- Ta tên là Giang Niệm, là người tiếp dẫn của thế giới Vân Tiêu, chuyên ở đây dẫn độ người phi thăng từ giới vực của chúng ta.

Hắn đi lên tự giới thiệu ngắn gọn.

Diệp Hoàng nhìn Diệp Long một chút, sau đó đi lên phía trước, chấp tay.

- Đạo hữu, ta tên là Diệp Hoàng, dám hỏi nơi này đến cùng là tình huống như thế nào?

Nàng khách khí hỏi.

Mới đến, đối mặt tràng cảnh lần này, trong lòng nàng thật sự còn rất nhiều nghi hoặc.

Giang Niệm nghe thấy nàng nói như vậy, lại giật mình, hỏi:

- Xin hỏi đạo hữu chính là con cháu của Diệp gia thành Vân Tiêu sao?

Diệp Hoàng cũng sững sờ, không ngờ Tiên giới lại cũng có người biết thành Vân Tiêu?

- Không sai!

Nàng cũng không bại lộ thân phận của những người khác, bởi vì nàng cũng không biết Giang Niệm là địch hay bạn với Diệp gia.

Chỉ có điều, sau khi nàng nói rõ thì Giang Niệm lại lộ ra vẻ mặt thoải mái.

- Khó trách.

- Vậy các người cùng ta về trụ sở thành Vân Tiêu trước đi, đợi ta bẩm báo lên trên, nếu như Diệp Tùy Phong Diệp đại nhân biết được chư vị đến đây thì nhất định sẽ rất cao hứng.

Giang Niệm cũng vừa làm tiết lộ một chút tin tức.

Câu nói này làm cho Diệp Hoàng lập tức mừng rỡ.

- Cha ta cũng ở đây sao?

Giang Niệm lập tức sững sốt:

- Ngài là con gái của Diệp đại nhân?

Đúng lúc này, một âm thanh tại đồng thời vang lên trong đầu của bọn hắn.

- Đều đến đây đi, ta chờ các người ở trụ sở.

Chính là âm thanh của Diệp Tùy Phong.

Diệp Hoàng nhìn về phía Diệp Long, chỉ thấy khóe miệng của hắn cười mỉm.

- Ta đã nói rồi, đại bá chắc chắn vẫn luôn chú ý chúng ta.

Hiển nhiên, hắn cũng nghe thấy âm thanh của Diệp Tùy Phong.

Chương 383: Gặp Mặt! Tặng Quà!

Diệp Hoàng hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại tâm trạng kích động của mình, nặng nề gật đầu.

- Vậy thì đi thôi!

Sau một lát, đội ngũ không lồ hơn nghìn người của Vân Tiêu giới lần lượt rời khỏi đài Phi Tiên.

Chỉ còn lại hai tu sĩ trước đó Tuyết Tùng giới là đang chật vật tiến hành tiên khí quán thể.

- Hắc, Dự Ngôn đại sư à, khi nào rảnh nhớ đến giới Thiên Phúc của ta nói một chút nha.

Trước mặt người tiếp dẫn Tuyết Tùng giới, có người không có ý tốt cười nói.

- Còn có ta, còn có ta, thật là không thể không nói, người tiên đoán đảo ngược thật sự là quá chuẩn rồi.

Có người cười ha ha.

Sắc mặt của người tiếp dẫn Tuyết Tùng giới đã đen như đáy nồi, nhìn người phi thăng trên đài Phi Tiên, bản thân hẳn ta làm sao cũng không cao hứng nổi.

- Hừ, các người chờ xem!

Hắn ta nghiên răng nói, sau đó xám xịt bỏ đi, chỉ còn lại một đám quần chúng ăn dưa cười vang.

...

Trong thành mới.

Bên cạnh Phủ thành chủ có một trạch viện không lồ sừng sững.

Trên cửa chính tráng lệ có treo một bảng hiệu rất bắt mắt, phía trên viết ba chữ to.

Vân Tiêu phủ.

Một đội ngũ hơn nghìn người trùng điệp đi tới.

- A, Giang Niệm, tại sao ngươi lại trở về rồi?

Ở công có người chú ý tới Giang Niệm, lên hỏi.

- Vẫn không có người phi thăng à? Không so, cứ trở về nghỉ ngơi một chút đã.

Hắn tự động không nhìn đám người vừa thấy đã biết không dễ trêu chọc kia, tám phần mười là lại đến gây chuyện.

Giang Niệm lập tức ho khan hai tiếng, vội tới nói nhỏ.

- Những người này đều là người phi thăng của giới Vân Tiêu chúng ta!

...

Một lát sau, ba người Giang Niệm, Diệp Hoàng, Diệp Long đi vào trong một lầu các u tĩnh của Vân Tiêu phủ.

- Vào đi.

Vừa đi đến trước cửa, một âm thanh đã truyền ra.

Ba người đều lấy lại bình tĩnh, chậm rãi đi vào.

Không gian bên trong rất rộng rãi, ở hai bên phân biệt ngồi một nam nhân trung niên khí tức cường đại và một người trẻ tuổi không nhìn ra tu vi.

Mà ngay phía trên, Diệp Tùy Phong đang lười biếng ngồi, bên cạnh hắn có Cốc U Lan đang mỉm cười, trên vai của hắn còn có một con thú nhỏ đáng yêu màu trắng như tuyết, lóe ra con mắt sáng loáng.

- Tỷ!

Không đợi người khác nói chuyện, Tiểu Hắc đã chạy tới nhanh như chớp, một đầu nhào vào trong ngực Diệp Hoàng, mặt to không xấu hổ cộ lấy.

- Tỷ, vừa rời các người thấy kiếp lòi của ta thế nào, chơi vui không?

Nó cười hì hì nói.

Diệp Hoàng im lặng vuốt cái mũi nhỏ phần nộn của nó.

- Thì ra là đệ giờ trò quý.

Bên cạnh, Diệp Long cũng mắt tròn trắng.

Hắn và Diệp Hoàng thì không sao, nhưng mấy người cùng độ kiếp với bọn hắn đều xem bị cháy đen trong lôi kiếp cuồng bạo kia, ngay cả Long Ngạo Thiên cũng bị đánh đẽ cả người khét lẹt.

- Tiểu Hoàng.

Lúc này, Diệp Tùy Phong kêu, vẫy vẫy tay đối với bọn hắn.

- Con đến ngay.

Diệp Hoàng ngẩng đầu, ôm Tiểu Hắc, từng bước một đi đến trước mặt Diệp Tùy Phong.

- Cha...

Dù có thiên ngôn vạn ngữ thì cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành một chữ này.

- Chắc ở Hạ Giới đã mệt muốn chết rồi đúng không, con làm rất tốt.

Diệp Tùy Phong đứng dậy, nhẹ nhàng cầm tay Diệp Hoàng, sửa sang lại đầu tóc hơi rối bời của nàng.

Diệp Hoàng cúi đầu, lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng lúc này, nàng lại không biết nên nói gì.

Ở điện Thanh Loan, nàng là thống lĩnh, là chỗ dựa hơn triệu người dựa vào.

Nàng chỉ muốn cố gắng tu luyện, sau đó dốc hết toàn lực làm tốt chuyện của mình, cái chữ mệt mỏi này, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện ở trong tự điển của nàng.

Nhưng cái chữ này, lúc vang lên từ trong miệng của cha lại làm cho bả vai nàng buông lỏng, cảm nhận được mỗi mệt vô tận.

Những năm này, nàng thật rất mệt mỏi.

- Không sao.

Diệp Hoàng nói nhỏ.

Diệp Tùy Phong vuốt mái tóc của nàng, cười nói:

- Trong khoảng thời gian này, con cứ nghỉ ngơi cho thật tốt đi.

- Tiên giới rất lớn, cũng thật có thú vị, buông lỏng một chút.

Diệp Hoàng vâng một tiếng, nhưng vẫn như cũ không ngẩng đầu lên.

Sau đó, Diệp Tuy Phong dẫn nàng ngồi xuống bên cạnh mình.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Diệp Long phía dưới.

- Chất nhi bá kiến Đại bá phụ!

Diệp Long quỳ một chân trên đất, đồng dục nói.

- Các người đều rất không tệ.

- Diệp Long, ta cũng nhìn thấy cháu đã giải cứu những người trong võ đài Tuyên Cổ kia ra, rất tốt.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Long gãi đầu, cười hắc hắc.

Đại bá nói như vậy, đôi với bọn hắn chính là khen ngợi và ca ngợi chí cao.

- Đứng lên đi.

Diệp Tuy Phong vươn tay, sau đó giới thiệu với hai người:

- Vị này là Đồ Chính, người quản lý giới Vân Tiêu chúng ta ở Tiên giới, sau này nếu có chuyện gì thì có thể tìm hắn.

Đồ Chính mỉm cười, chấp tay về phía hai người.

- Về phần người này...

- Ta là huynh đệ tốt của Diệp đại ca!

Không đợi Diệp Tuy Phong nói, Thần Võ đã đứng dậy, cười rạng rỡ móc ra hai nhẫn trữ vật ra.

- Tới tới tới, Đại diệt nữ, đại chất tử, đây là lễ gặp mặt ta chuẩn bị cho các người, lễ bạc tình bạc nghĩa ý nặng, các người đừng khách sáo.

Hắn làm như là người quen lâu năm, cực kỳ nhiệt tình.

Sau đó, hắn còn để lại ngọc phù truyền tin của mình cho hai người.

- Nếu sau này có chuyện gì thì cứ nói cho ta biết, chuyện trong Tiên phủ Thần Võ, ta đều có thể giải quyết!

Thần Võ vỗ ngực nói.

Hai người Diệp Hoàng nhận lấy nhân trử vật giới chỉ và ngọc phù truyền tin thì về mặt hơi kinh ngạc.

Khi ở trên đường, bọn hắn đã từ trong miệng Giang Niệm biết được, mình đang ở một nơi tên là Tiên phủ Thần Võ.

Tiên phủ Thần Võ rất rộng lớn, gần như lớn bằng một đại vực của Vân Tiêu giới.

Mà kẻ thống trị Tiên Phủ là Thần Võ Tiên Đế, một vị đại năng có tu vi Tiên cảnh đỉnh phong.

Người này là ai, không ngờ lại nói có thể thiên vị mọi chuyện trong Tiên Phủ?

Khẩu khí lớn như vậy sao?

.....

- Cha, người vừa tặng lễ vật cho chúng ta là ai vậy?

Ở bên cạnh Hồ nước, Diệp Hoàng tò mò hỏi.

Sau khi đám người gặp mặt một chút thì hai người Thần Võ và Đồ Chính đã vội vàng đi làm việc của mình.

Diệp Tùy Phong thì mang theo Diệp Hoàng và Diệp Long đi tới hậu viện Vân Tiêu phủ.

Chương 384: Cố Gắng Lắng Động Một Đoạn Thời Gian Đi.

Nơi này là một trạch viện quen thuộc.

Hoàn cảnh thanh nhã yên tĩnh, dòng suối chảy róc rách.

Dưới một cây đại thụ có một ao nước nho nhỏ, mấy người Diệp Tùy Phong đang ngồi vây quanh bàn đá bên cạnh cái ao trong vạt này.

Không sai, đây chính là trạch viện trong thành Phi Tiên cũ.

Từ hơn nửa năm trước, Diệp Tuy Phong đã di chuyển toàn bộ tiến vào đây, hoàn cảnh quen thuộc sẽ giúp hắn cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn.

- Đó là cái kẻ khờ, không cần để ý.

Diệp Tuy Phong thuận miệng nói.

- Tỷ, hắn chính là Thần Võ Tiên Đế.

Tiểu Hắc ở bên cạnh giải thích nói.

Hai người Diệp Hoàng và Diệp Long lập tức ngạc nhiên.

Gia hỏa nhìn qua không đường đường chính chính chút nào đó lại chính là kẻ thống trị Tiên phủ Thần Võ, đại năng cấp bậc cao cấp nhất của Tiên giới sao?

Khó trách hắn dám vỗ ngực đảm bảo, nói mọi chuyện trong Tiên phủ Thần Võ đều có thể giải quyết.

Như vậy vấn đề tới, một người đứng đầu Tiên giới như thế, nhưng ở trước mặt Diệp Tuy Phong lại tự nhận là tiểu đệ, còn lộ ra dáng vẻ cực kỳ quang vinh.

Chuyện này quả thực...

- Trước không cần để ý đến hắn, các người bốn ba nhiều năm như vậy, trong khoảng thời gian này nên tạm thời nghỉ một chút đi.

- Cũng thuận tiện làm quen tình huống của Tiên giới một chút.

Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Hoàng ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng Diệp Long thì lại cười ha ha nói:

- Đại bá, không có chuyện gì.

- Có câu nói rất hay, phân đấu vì sinh mệnh!

- Ta nghe nói, gần đây Tiên giới có rất nhiều yêu thú làm loạn, chuyện lớn như thế, ta cũng muốn tham gia vào!

Bộ dáng của hắn cực kỳ có tinh thần.

Diệp Tuy Phong liếc hắn một cái, nhẹ gật đầu.

- Được, vậy người đi đi.

Diệp Long dùng sức chắp tay, chuẩn bị rời khỏi.

Diệp Tuy Phong xoay đầu lại, nói với Diệp Hoàng:

- Ta chuẩn bị cho các người một ít điển tịch Tiên Pháp không tệ, trong khoảng thời gian này, người cố gắng học tập cho giỏi một phen, cố gắng lắng đọng.

Nghe thấy câu nói này, cái miệng Diệp Long vừa rời khỏi băng ghế đá lại “Phanh!” một tiếng ngồi xuống.

- Đại bá, ta đột nhiên cảm thấy người nói rất đúng, mệt nhọc nhiều năm như vậy, thể xác và tinh thần đúng là đều mệt muốn chết, ta và đường muội đều cần cố gắng nghỉ một chút.

Sắc mặt của hắn cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng gương mặt đỏ lên lại bán rẻ tâm tình của hắn lúc này.

Diệp Hoàng và Cốc U Lan đều buồn cười.

Tiểu Hắc càng ngửa mặt lên trời cười to, vớ lại bởi vì dùng quá sức nên lộn một vòng trên bàn.

- Đức hạnh đâu?!

Diệp Tuy Phong tức giận nói một câu.

Người trẻ tuổi có xông vào là chuyện tốt, hắn đương nhiên sẽ không bởi vậy mà trách tội Diệp Long.

- Đạo pháp Tiên giới thông thiên, quý dị khó lường, những thủ đoạn trước kia của người quá đơn nhất.

Diệp Tuy Phong nhìn lướt qua tu vi của bọn hắn.

Hai người đều đã là Thiên Tiên đỉnh phong, có thể đột phá cảnh giới Kim Tiên bất cứ lúc nào.

- Tiếp theo, các người cứ ổn định lại tâm thần, cố gắng lắng đọng một đoạn thời gian đi.

- Chờ sau khi đến Đại La Kim Tiên lại nghĩ đến ra ngoài, tham gia cái gọi là đại thế.

- Yên tâm, trận chiến tranh giữa nhân tộc và Yêu Linh tộc này sẽ không kết thúc trong thời gian ngắn đâu, sẽ có sân khấu cho

các người phát huy.

Đại La Kim Tiên đã là chiến lực thượng tầng của Tiên giới, ít nhất cũng đã có năng lực tự vệ nhất định.

Diệp Hoàng nhẹ gật đầu.

Diệp Long thì cười ngây ngô, kém chút nữa bởi vì xúc động mà bỏ qua phúc lợi như thế.

- Phòng ở và phòng tu luyện của hai người các người đều ở bên kia.

Diệp Tùy Phong chỉ về phía một loạt sân nhỏ sau lưng, ở trong một góc còn đứng sừng sững một tiểu tháp ba tầng.

- Trong tòa tháp này chính là một chút tiên pháp đạo thuật không tệ mà ta thu thập được, lúc nào rảnh thì qua đó xem, có gì không hiểu cứ hỏi ta.

- Còn có, bên này có một nơi gọi là Hư Giới, nơi đó rất có ý tứ, ở trong này còn có thể giao thủ luận bàn với tu sĩ các nơi trên Tiên giới.

- Nhưng nhớ lấy, tuyệt đối không thể bại lộ lá bài tẩy của mình.

Thật ra Hư Giới chính là một bình đài giả lập khổng lồ.

Loại bình đài này cái gì cũng tốt, nhưng một thiếu hụt lớn nhất chính là dễ tiết lộ tin tức của mình ra ngoài.

Diệp Tùy Phong hiểu rất rõ điểm này.

- U Lan, đợi lát nữa người mang theo bọn hắn đi làm quen tình huống của Tiên giới một chút.

Diệp Tùy Phong nhìn về phía Cốc U Lan.

Trong thời gian một năm này, tu vi của Cốc U Lan đã đột phá đến cảnh giới Kim Tiên.

Chỉ có điều, kinh nghiệm chiến đấu của nàng gần như bằng không.

- Như vậy đi, người cùng với tiểu Hoàng cũng đi học tập một chút tiên pháp đạo thuật, không có chuyện gì thì luyện với bọn hắn một chút.

- Vạn sự giảng cứu loại suy, học thêm chút gì đó cũng sẽ có trợ giúp không tệ đối với trù nghệ chi đạo của ngươi.

Cốc U Lan nhu thuận nhẹ gật đầu.

- Cha, vậy ta thì sao?

Lúc này, Tiểu Hắc nhảy lên tới hỏi.

- Ngươi...

Diệp Tùy Phong nhìn nó, trầm ngâm nói:

- Phải biết chọn đồ ăn, ăn cơm rất ngon, ít ăn mấy loại thực phẩm rác như tiên quả lại.

Nghe thấy câu nói này, mấy người khác không khỏi nhìn về phía tiên quả bày đầy bàn đá.

Đây là thực phẩm rác?

- Khụ khụ, ta là chỉ Tiểu Hắc, nó ăn cái này không có tác dụng gì.

Diệp Tùy Phong khó được giải thích một lần.

Tình huống của Tiểu Hắc rất đặc biệt, chân chính có tác dụng đối với nó cũng chỉ có Đạo Cổ Nguyên Đan và một chút bảo vật ẩn chứa tiên đạo pháp tắc.

Tiên quả thật chỉ có thể là ăn cho ngon miệng mà thôi.

Dưới sự giám sát nghiêm ngặt về phương diện ẩm thực của Diệp Tùy Phong đối với Tiểu Hắc, nó đã rất gần với lần tấn thăng tiếp theo.

Với lại, dưới tác dụng của vòng cổ Thiên Đạo, sau này nó tấn thăng cũng sẽ không cần phải ngủ say nữa, có thể tự nhiên hoàn thành.

- Được rồi, làm cho mình trầm tĩnh lại đi.

Diệp Tùy Phong nói:

- Nếu quá nhàm chán thì đi chăm sóc những người khác của Vân Tiêu phủ một chút, dù nói thế nào thì bọn hắn cũng là người phi thăng từ Vân Tiêu giới chúng ta.

Đám người đều nhẹ gật đầu.

Chương 385: Đại Ca, Ta Muốn Làm Một Chuyện Lớn.

Rất nhanh, hai người Diệp Hoàng và Diệp Long đã thoáng quen thuộc tình huống của Tiên giới, sau đó tiến vào trong tiểu tháp luyện tiên thuật.

Thật ra, hai người bọn hắn đều là người không dùng được.

Diệp Tùy Phong cũng trở về phòng của mình, bắt đầu phá giải mấy di vật Thần Triều còn lại, còn có đem còn lại bùn đất, toàn bộ luyện chế thành Đạo Cổ Nguyên Đan.

Trong trạch viện thanh u, cuộc sống yên tĩnh và tường hòa.

Nhưng ngoài trạch viện thì lại càng ngày càng náo nhiệt.

Từ sau khi Vân Tiêu giới tấn thăng thành Thiên Tiên giới, lại còn trong một lần duy nhất phi thăng hơn nghìn người.

m thanh nhằm vào Vân Tiêu giới đã nhỏ đi rất nhiều.

Lại thêm Diệp Hoàng và Diệp Long đến, chẳng những mang đến rất nhiều thiên tài, còn mang đến tài phú không cách nào tưởng tượng.

Không nên quên, trên người bọn hắn cũng còn có rất nhiều tháp Khởi Nguyên mười hai tầng.

Đó chính là chí bảo đỉnh cấp chân chính.

Với lại, từ sau khi mấy người Diệp Hoàng phi thăng lên đây, cứ cách mỗi mấy ngày đều sẽ có người mới khác phi thăng lên Tiên giới.

Bọn hắn đều không ngoại lệ, đều là người đã nhận Tạo Hóa Tiên Liên tẩy lễ, thiên phú cực kỳ mạnh mẽ.

Dưới loại tình huống này, Vân Tiêu phủ là một ngày một bộ dáng.

Thế lực bị người lên án nhiều năm này đang nhanh chóng phát triển với một tốc độ cực kỳ khủng khiếp.

Ngoại trừ Vân Tiêu phủ ra thì cả tòa thành Phi Tiên cũng càng ngày càng náo nhiệt.

Lượng lớn của hạ giới bị Thần Võ điên cuồng mua về, nơi này đã biến thành đại thành siêu cấp cho người phi thăng từ hạ giới tụ tập.

Đối với một thế lực thì cái gì quan trọng nhất?

Đầy đủ chiến lực, đầy đủ tài nguyên, đầy đủ nhân tài.

Sau khi đầy đủ toàn bộ ba loại này, cuối cùng, kế hoạch của Thần Võ cũng bắt đầu!

.....

- Đại ca, ta muốn làm một chuyện lớn.

Trong phòng, hư ảnh của Thần Võ Tiên Đế đứng ở trước mặt Diệp Tùy Phong, nghiêm túc nói.

- Làm chuyện gì?

Diệp Tùy Phong có chút không yên lòng hỏi.

- Ta muốn mở rộng vào trong Tiên Giới.

Thần Võ nói.

Mười vực Tiên Giới rộng lớn vô ngần.

Tiên phủ Thần Võ chẳng qua chỉ là một tiên phủ nhỏ ở biên giới của đại vực Thái Khôn mà thôi, khoảng cách tiên giới chân chính còn rất xa xôi.

Mà càng vào trong tiên giới thì lượng tài nguyên sẽ càng phong phú.

Cho nên, vị trí và khu vực của Tiên Phủ cũng thường thường đại biểu cho địa vị của Tiên Phủ đó trong Tiên Giới.

- Chỉ có vậy thôi à?

- Mở rộng thì mở rộng đi.

Về mặt Diệp Tùy Phong mệt mỏi.

Mở rộng hay mở rộng cũng không quá liên quan với hắn, với lại gần đây tâm trạng của hắn cũng không phải rất thoải mái.

Từ khi sau khi Diệp Hoàng phi thăng lên đây đã hơn ba năm.

Ba năm qua, hắn đã sớm mang tất cả bùn đất, đều luyện chế thành Đạo Cổ Nguyên Đan, với lại cầm trên tay tất cả Thần Triệu di vật, toàn bộ phá giải hoàn thành.

Thế nhưng, bộ tinh đồ hắn lấy được ban đầu kia vẫn còn thiếu hai mảnh nữa.

Mà bây giờ đã rất khó thu mua được di vật Thần Triệu từ bên ngoài, bộ tinh đồ kia vẫn không thu thập đủ.

Lúc đầu, hắn đã định từ bỏ, nhưng suy nghĩ một chút lại càng nghĩ càng giận!

Lão Tử đã hao tốn nhiều thời gian và tinh lực như vậy, mà bây giờ lại còn thiếu hai mảnh nữa.

Muốn đù ta sao?

Gần đây, hắn đang suy nghĩ cách khác, nhất định phải gom góp đầy đủ toàn bộ bọn chúng.

Cho nên hắn cũng không có quá nhiều tâm trạng nghe kế hoạch của Thần Võ Tiên Đế.

Thần Võ cũng nhìn ra Diệp Tỳ Phong giống như có tâm sự, hỏi:

- Đại ca sao vậy, nhìn ngài sầu mi khổ kiếm, có chuyện gì phiền lòng thì nói một chút với tiểu đệ đi?

Diệp Tỳ Phong thở ra một hơi.

- Đúng vậy, ta đang rầu rĩ hôn sự của ngươi đây, ngươi đến cùng chuẩn bị lúc nào thành hôn với Cửu Vĩ Hồ?

Hắn cũng không tính nói chuyện này cho Thần Võ, không có gì ý nghĩa.

Thần Võ nghe thấy câu nói này, vẻ mặt hắn lập tức quỳnh lên.

- Đại ca, ta có thể đừng nhắc đến chuyện này được không?

Diệp Tỳ Phong chế nhạo nói:

- Sao thế, chẳng lẽ giới tính của ngươi có vấn đề sao?

Thần Võ trừng trừng mắt:

- Ta mới không có vấn đề!

- Nhưng ta là người, nàng ấy là yêu!

Hắn trở nên kích động nói.

Diệp Tuy Phong khoát tay áo.

- Được rồi, được rồi, chuyện đó ngươi tự tính đi.

- Vừa rồi ngươi nói muốn mở rộng vào trong Tiên Giới, có cần thiết không?

Thần Võ suy nghĩ một lát, sau đó mới chậm rãi nói:

- Đại ca, chuyện này không chỉ liên quan đến vấn đề mặt mũi.

- Trải qua ta quan sát mấy ngày nay, có rất nhiều Tiên Phủ cổ xưa mà cường đại đều đang dần dần hướng về khu vực trung tâm của Tiên Giới.

- Với lại nghe Hiên Viên lão đệ nói, trong gia tộc của hắn vẫn luôn có một truyền thuyết.

- Chỉ có hai đại vực Thái m và Thái Dương mới thật sự là Tiên giới.

- Trong này nhất định có bí ẩn gì đó, cho nên ta mới sinh ra ý nghĩ này.

Diệp Tuy Phong nhíu mày suy nghĩ.

Thật ra Hiên Viên lão đệ trong miệng Thần Võ chính là Hiên Viên Vô Sinh, hắn chính là đến từ thế gia Hiên Viên trong đại vực Thái m, đó hình như là một gia tộc vô cùng cường đại.

Hắn tuyệt đối sẽ không bán tên không đích.

Với lại hai đại vực Thái m và Thái Dương, trên thực lực tổng thể hoàn toàn chính là mạnh hơn tám tiên vực khác.

Trong khẩu hiệu của Yêu Linh tộc cũng có câu giết vào trong Tiên Giới.

Có lẽ thật sự có bí ẩn gì trong chuyện này.

- Được thôi, vậy ngươi cứ làm cho tốt, cần ta làm gì không?

Diệp Tuy Phong nói.

Thần Võ cười hắc hắc:

- Việc nhỏ cỡ này, ta nào dám làm phiền đại ca ngài chứ!

Diệp Tuy Phong không biết nói gì:

- Vậy người còn nhất kinh nhất sạ, không có chuyện gì thì rút đi.

Thần Võ gãi đầu, nói:

- Ta là có một chuyện khác.

- Mở rộng căn lực lượng, với lại tình huống trước mắt của thành Phi Tiên có chút hỗn loạn.

- Cho nên ta dự định tổ chức một trận giao đấu giữa các tu sĩ trẻ tuổi, ở một mức độ nào đó sẽ tiêu trừ loại hỗn loạn này, cũng có thể dùng chuyện này để chọn lựa ra một lượng chiến lực không tầm thường.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày:

- Cần phiền phức như vậy sao?

Cho dù là chọn lựa chiến lực hay chính hợp thành Phi Tiên, thật ra đều là chuyện một câu nói, không cần đến làm nhiều việc phiền phức như vậy.

Chương 386: Thịnh Hội Thiên Kiêu.

Thần Võ giải thích nói:

- Là như vậy.

- Mấy năm này, một chút Tiên Phủ cường đại cũng đều đang sàng chọn thiên tài trong thế hệ trẻ tuổi, cho nên ta cũng muốn tham gia náo nhiệt, thuận tiện giải quyết những vấn đề kia.

Diệp Tuy Phong không biết nói gì, sao làm chuyện gì cũng phải nhìn theo những người khác chứ.

- Ai cũng làm như vậy sao?

Hắn hỏi.

- Không phải, chỉ có chủ nhân Huyền Đô con chó hoang kia mà thôi.

Thần Võ nói:

- Tên đó trực tiếp dời Huyền Đô đến biên giới của đại vực Thái m, với lại đã cử hành mấy trận thi đấu nhằm vào người tuổi trẻ.

Diệp Tuy Phong nhếch mi, thì ra là hắn.

Huyền Đô là một tòa Tiên Phủ cường thịnh nhất trong đại vực Thái Khôn, trước đó Thần Võ tìm hiểu bí mật tấn thăng thế giới cũng đi nơi đó, sau đó còn kém chút bị chủ nhân Huyền Đô ép chết.

- Chuyện này cũng không cần ta hỗ trợ sao?

Diệp Tuy Phong nghi ngờ nói.

Thần Võ cười hắc hắc hai tiếng, nói:

- Ta dự định trước xử lý một trận thịnh hội thiên kiêu, tu sĩ trẻ tuổi dưới trăm tuổi đều có thể lựa chọn tham gia.

- Ta nghĩ... Đại diệt nữ và đại chất tử của ngài chắc là cũng sẽ muốn tham gia chứ?

Lúc này, Diệp Tuy Phong mới chợt hiểu, lượn quanh một vòng lớn như vậy thì ra vì chuyện này.

- Chắc là sẽ có, nhưng không ảnh hưởng gì chứ?

Thần Võ cười ngây ngô.

- Là như thế này, trong nhà của ta có mấy thằng ranh con, đến lúc đó cũng sẽ tham gia.

- Bọn hắn đều tương đối mạnh, cho nên, ta muốn sớm nói cho ngài để cho đại diệt nữ và đại chất tử của ngài có chuẩn bị tâm lý.

Diệp Tuy Phong lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

- Ngươi lo lắng nhóm Tiểu Hoàng bị hao tổn đạo tâm sao?

Ánh mắt Thần Võ phiêu hốt:

- Chuyện này... Cũng không phải chưa từng xuất hiện.

Hắn vừa nói vừa thỉnh thoảng liếc mắt về phía Diệp Tuy Phong, thiếu chút nữa viết hai chữ đặc ý lên mặt.

Diệp Tuy Phong biểu lộ nghiên ngẫm.

- Người đây là ba ngày không đánh, muốn nhảy lên đầu lật ngói sao?

Thần Võ vội vàng sợ hãi nói:

- Ai da, đại ca, ta không có ý như vậy, chuyện giữa tiểu bối, không đáng liên lụy đến trưởng bối chúng ta, ngài nói có đúng hay không?

- Được rồi, được rồi.

Diệp Tuy Phong đương nhiên sẽ không bởi vậy và tính toán với hắn, nói:

- Người yên tâm đi, đạo tâm của mấy người Tiểu Hoàng rất kiên định, bảo đảm tiểu tử trong nhà người tuyệt đối đừng thủ hạ lưu tình.

Thần Võ cười hắc hắc nói:

- Ngài phải nghĩ kỹ, thực lực của bọn hắn đều là Đại La Kim Tiên đó nha.

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm nói.

- Ta thấy người rất nhàn, hay đến chỗ ta uống chén trà đi.

Thần Võ lập tức sững sờ, cuối cùng quay đầu, lớn tiếng nói:

- Cái gì? Chủ nhân Huyền Đô đánh tới sao? Được rồi, ta lập tức tới ngay!

- Đại ca, ta sẽ không quấy rầy ngài, xin được cáo lui trước!

Nói xong, hắn tán đi mình hư ảnh giống như chạy trốn.

Diệp Tuy Phong cắt đứt truyền tin, cũng rơi vào trầm tư.

Mấy năm này, hắn có hơi quá chú ý đến tình đồ, bên ngoài xảy ra rất nhiều chuyện, hắn đều không quá rõ ràng.

Với lại cũng còn nhiều vấn đề chưa giải quyết, cũng giống như chuyện tấn thăng thế giới.

Một năm trước, Tiểu Hắc đã lần nữa bắt đầu tấn thăng, lại qua mấy tháng nữa các sẽ trưởng thành là Kim Tiên giới.

Mà tấn thăng thế giới đến cuối cùng sẽ có chuyện kinh khủng gì, hắn vẫn như cũ không biết.

- Nên ra tay điều tra một chút, chắc là chủ nhân Huyền Đô kia phải biết không ít chuyện.

Diệp Tỳ Phong suy tư.

Về phần chuyện giải thi đấu giữa thiên kiêu kia đã bị hấn ném sau ót.

Bởi vì ngay vào nửa năm trước, hai người Diệp Hoàng và Diệp Long đều đã trước sau tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đạo tâm sao?

Thần Võ phải lo lắng đạo tâm của đám tiểu tử tử nha mình, có thể bị hai người bọn hấn đánh cho không còn hay không.

Đợi sau khi giải thi đấu kết thúc, hấn sẽ mang theo Diệp Hoàng cùng đi Huyền Đô một chuyến.

.....

Tin tức nặng ký thứ nhất nổ tung trong Tiên phủ Thần Võ.

- Giải thi đấu thiên kiêu, tu sĩ trăm tuổi trở xuống đều có thể tham chiến!

- Chẳng những sẽ được ban thưởng lượng lớn tài nguyên, với lại phạm là người biểu hiện xuất sắc thì sẽ được Tiên Phủ trọng dụng!

- Nếu có thể đoạt được ba vị trí đầu, Tiên Đế đại nhân sẽ đích thân ra mặt khen ngợi!

Tin tức này nhanh chóng truyền ra toàn bộ Tiên Phủ, giống như vòi rồng cuốn qua khắp nơi.

- Cơ hội trời cho, ta nhất định phải làm cho Tiên Phủ chú ý tới năng lực của mình trong cuộc so tài này!

Sau khi có người nghe được chuyện này thì quyết chí tự cường.

- Ta hận! Tại sao phải hạn chế trong vòng trăm tuổi, hôm qua ta vừa qua sinh nhật trăm tuổi!

Cũng có người đấm ngực dậm chân, hận tại sao mình lại ra đời sớm mấy năm, nhưng cũng có người cảm thấy khinh thường

đối với hắn.

- Cho dù người có tư cách tham gia thì thì có ích lợi gì, cảnh giới Nhân Tiên mà thôi, sao được tính là hạng người thiên kiêu, cũng xứng ra mặt ở Tiên Điện sao? Sợ vừa lên đã bị người ta dùng một chiêu đánh cho tàn phế!

- Hừ! Nếu theo như người nói vậy, chẳng lẽ người trẻ tuổi dưới trăm tuổi trong Tiên Điện đều là phía trên Thiên Tiên sao?

Người kia đương nhiên không phục, cãi lại.

Nhưng hắn phản bác lại dẫn tới càng nhiều chế giễu.

- Ngung, ếch ngồi đáy giếng.

- Tiên Điện là tồn tại bậc nào, đừng nói Thiên Tiên, phía trên Kim Tiên cũng có.

- Nói không chừng còn có con của Thiên Mệnh đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên nữa!

Câu nói này làm cho rất nhiều người chấn kinh.

Đại La Kim Tiên trăm tuổi, đây không chỉ đơn giản là thiên kiêu mà thôi, tuyệt đối được xưng tụng là tiền đồ vô lượng, có năng lực làm Tiên Đế!

- Cho dù như thế nào thì đây cũng là một cơ hội của chúng ta!

- Chúng ta mới tới tiên phủ Thần Võ, nếu có thể được đại nhân trong tiên phủ nhìn trúng thì sau này cũng có thể được một tiền đồ tốt, nhất định phải tham gia lần so tài này!

Người từ các Tiên Vực khác tiến vào cũng nhao nhao động lên tâm tư.

Mà trong thành Phi Tiên lại càng là một mảnh lửa nóng.

- Hành động đại thiện lần này, giới Thiên Hoa chúng ta vừa hay mượn cơ hội này, chứng minh giá trị của chúng ta với Tiên Đế đại nhân!

Thiên Hoa giới là một hạ giới mới đi vào Tiên phủ Thần Võ từ hai năm trước, cũng là thế giới cấp độ Đại La Kim Tiên duy nhất.

Chương 387: Phải Chiêu Đãi Cho Thật Tốt!

- Thịnh cảnh như thế chính là chuẩn bị cho Hoàn Đồ giới chúng ta, chúng ta phải để cho tất cả hạ giới của thành Phi Tiên biết, người đứng đầu trong các Hạ Giới đến tột cùng là ai!

Hoàn Đồ giới là thế giới Đại La Kim Tiên vốn thuộc về Tiên phủ Thần Võ, thực lực của bọn hắn cực kỳ cường thịnh, vẫn luôn là lực lượng nòng cốt của Tiên Phủ.

- Hừ, giải thi đấu lần này chính là một tấm gương làm cho một ít yêu ma quỷ quái hiện ra nguyên hình, Minh Hiên giới ta nhất định phải tranh thủ giành lại vị trí của mình, đuổi một ít hạ giới không nên tiếp nhận phúc phận ra khỏi thành mới!

Minh Hiên giới là một thế giới cấp bậc Kim Tiên vô cùng cường đại trong Tiên phủ Thần Võ, giới vực của nó cực kỳ phồn thịnh, thực lực tổng hợp mạnh hơn các Kim Tiên giới khác.

Mà rất nhiều người đều hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Đây là đang nhằm vào giới Vân Tiêu vẫn luôn đứng ở vào đầu sóng ngọn gió.

Rất nhiều người đều muốn xem thử Vân Tiêu giới sẽ đáp lại thế nào.

Chỉ có điều, đối với lần so tài này, bọn hắn vẫn luôn duy trì im miệng không nói.

- Vân Tiêu giới không đứng ra trả lời một chút sao?

Có người cố ý hỏi.

- Ha ha, bọn hắn lấy cái gì trả lời? Có lẽ ngay cả dự thi cũng không dám.

- Đúng vậy, một thế giới Thiên Tiên mà thôi, cho dù kiên trì tham chiến thì chỉ sợ cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Có người mở lời châm chọc khiêu khích.

Nhưng cũng có người bảo trì ý kiến khác.

- Các ngươi đừng nói như vậy, mấy năm gần đây, người phi thăng của Vân Tiêu giới đều rất mạnh, đã có rất nhiều người tấn thăng tới Kim Tiên!

- Đúng vậy, với lại còn có một tổ chức tên là Chân Long các cực kỳ sinh động, ta đã thấy tận mắt, tuyệt không phải là hạng người bình thường!

- Điện Thanh Loan cũng thế, ta từng nghe nói, bọn hấn sẵn bản được một con đại yêu cấp bậc tương đương với Đại La Kim Tiên, quả thực rất lợi hại!

Hai bên người một lời ta một câu, tranh luận kịch liệt.

Mà lúc này, ở trạch viện trong Vân Tiêu phủ, trước bàn đá xanh cũng đang giương cung bạt kiếm.

Vẻ mặt ba người Diệp Hoàng, Diệp Long, Cốc U Lan đều rất nghiêm túc, gắt gao nhìn chăm chăm cái bàn trước mặt.

Tiểu Hắc thì lơ lửng ở bên cạnh, cũng khẩn trương nhìn bọn hấn.

- Bắt đầu!

Bỗng nhiên, Tiểu Hắc hét lớn một tiếng.

Trong nháy mắt, ba khí tức cường đại đá đan vào nhau, kịch liệt vật lộn trên bàn.

- Bá!

Ba người bọn hấn cùng lấy ra một đôi đũa.

Sau đó, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, kẹp về phía một một tiên quả tròn vo.

Kiểm khí, chiến ý, còn có Đạo Vận huyền ảo, theo đũa bay múa, ba người ở trong sân tranh đoạt, không ai nhường ai.

Tiểu Hắc trừng trừng mắt, nắm thật chặt móng vuốt nhỏ.

- Tỷ, cố lên!

- Cốc tỷ tỷ, cẩn thận một chút, đừng để bị thương!

- Lão Long, ngươi không nói võ đức, sao lại đánh lén như thế?

Nó hô to gọi nhỏ.

Rất nhanh, khí tức của Cốc U Lan đã thua trận, ngay cả đôi đũa trong tay cũng bị gãy thành mấy khúc.

Vẻ mặt của nàng bất đắc dĩ, so sánh kinh nghiệm chiến đấu thì nàng vẫn kém hai người khác quá nhiều.

Mà hai người Diệp Hoàng và Diệp Long thì là chiếm cứ nửa bên của mỗi người, thế lực ngang nhau.

Chỉ có điều dưới thế công lãng lệ của Diệp Hoàng, khu vực Diệp Long chiếm cứ dần dần bắt đầu lùi bước.

Cuối cùng, Diệp Hoàng tìm đúng thời cơ, đánh lui đũa của Diệp Long, vũng vàng kẹp lấy tiên quả.

- Tỷ người thật giỏi, lại thắng rồi!

Tiểu Hắc nhảy cẫng hoan hô.

Diệp Hoàng cười cười, gắp tiên quả đút cho Tiểu Hắc ăn.

- Không, ta không chấp nhận, đệ làm trọng tài cũng quá bất công rồi đấy?

Diệp Long chửi đậu đen rau muống.

Tiểu Hắc lại không để mình bị đẩy vòng vòng, vừa nhai lấy tiên quả thơm ngọt ngon trong miệng vừa thè lưỡi về phía Diệp Long.

Cốc U Lan thì đứng cười, hưởng thụ loại không khí vui vẻ này.

- Đều ở đây sao?

Lúc này, một âm thanh truyền tới.

- Cha.

Mấy người Diệp Hoàng lập tức đứng dậy.

Tiểu Hắc nhìn thấy Diệp Tuy Phong đi tới thì vội vàng nuốt xuống tiên quả trong miệng, lấy lại bình tĩnh, nói:

- Đây là chính ta muốn ăn, không liên quan đến tỷ ta!

Diệp Tỳ Phong trợn tròn mắt, người thật là có một tay bán người.

- Không có chuyện của người.

Hắn tức giận nói, sau đó nhìn về phía mấy người Diệp Hoàng.

- Các người đã nghe nói chuyện trong thành chưa?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Cha, ý của người là giải thi đấu thiên kiều sao?

Diệp Hoàng hỏi lại.

Mặc dù bọn hắn không ra ngoài nhưng vẫn luôn nắm bắt tin tức bên ngoài.

Dù sao thì những người khác của điện Thanh Loan và Chân Long các đều làm việc ở ngoài.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Thế nào, có hứng thú không?

Diệp Hoàng cười nói:

- Có thể chân chính giao thủ với những thiên tài khác của Tiên giới đương nhiên là một chuyện rất tốt.

Diệp Long cũng nói:

- Đúng vậy, rất lâu không được đánh nhau chân chính, thật đúng là hơi nhớ.

Mấy năm qua, bọn hắn ngoại trừ tu luyện ra thì cũng chỉ giao thủ với người khác trong Hư Giới.

Nhưng ở nơi đó, bọn hắn không cách nào hoàn toàn buông tay buông chân.

- Vậy thì tham gia đi.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Cũng đến lúc kiểm nghiệm thành quả tu luyện của các người trong mấy năm này.

Ánh mắt hai người nhất thời sáng lên, bọn hắn đều nghe được ý tứ trong câu nói này.

Bọn hắn đã có thể ra ngoài xông xáo!

- Yên tâm đi cha, chúng ta nhất định sẽ không làm cho cha thất vọng.

Diệp Hoàng nói.

- Ừm, hết sức là được.

Diệp Tỳ Phong nói.

Nhưng hắn bỗng nhiên đổi giọng nói:

- Đúng rồi, mấy tên tiểu tử nhà Thần Võ cũng sẽ xuất chiến.

- Đến lúc đó, nếu có gặp...

Diệp Tỳ Phong lộ ra hàm răng trắng nõn.

- ...Phải chiêu đãi cho thật tốt.

.....

Giải thi đấu thiên kiều được cử hành đúng thời gian, vô số lời đài đột ngột mọc lên ở trong thành.

Quy tắc tranh tài vô cùng đơn giản, chỉ cần là tu sĩ trăm dưới tuổi phía, cho dù tu vi gì cũng có thể tham gia.

Sau đó, ban tổ chức chọn ra ngẫu nhiên hai người, tiến hành chiến đấu một với một.

Chiến đấu không có quy tắc, cho dù người có thủ đoạn gì, hoặc mang theo bảo vật gì cũng được.

Người thắng trận sẽ tiếp tục đánh trận kế tiếp, người chiến bại thì sẽ tiến vào nhóm của kẻ bại, có một cơ hội chiến phục sinh.

Chiến đấu đến khi nào chọn ra được một người mạnh nhất.

Chương 388: Giải Thi Đấu Đã Bắt Đầu! Cơ Duyên!

Quy tắc đơn giản thô bạo như vậy làm cho cuộc so tài này trở nên càng thêm nhiệt liệt.

Có người trong lòng vui mừng, bởi vì mặc dù tu vi của hắn không cao, nhưng có Tiên Khí cường đại làm phụ trợ, cũng là

một tầng cường rất lớn đối với thực lực của hắn.

Cũng có người hô to không công bằng, bởi vì loại quy tắc này quá có lợi đối với những người có thân gia hiển hách.

Nhưng quy tắc chính là quy tắc, quyết định của Tiên Đế không phải bọn hắn có thể thay đổi.

Muốn biểu hiện sáng chói trong thi đấu, đồng thời đạt được cao tầng của Tiên Phủ thưởng thức thì nhất định phải lấy ra toàn bộ thực lực mới được.

Xuân Lâm Tiên Uyển là nơi Tiên phủ Thần Võ chuẩn bị cho mình nghỉ ngơi.

Hoàn cảnh nơi này thoải mái, dễ chịu, tráng lệ.

- Ta nói Thần Võ, ngươi nhìn qua rõ ràng có rất có tiền, nhiều năm như vậy, có phải cố ý khóc than với ta không?

Diệp Tuy Phong nhìn hoàn cảnh xa hoa xung quanh, lên tiếng hỏi.

Ở bên cạnh hắn là Cốc U Lan và Tiểu Hắc.

Ngoài ra còn có Văn Xương, Liễu Như Niên, Hề Lam, mấy vị Tiên Đế Hiên Viên Vô Sinh, còn có Chuẩn Đế Mộc Vinh cũng theo ở phía sau.

- Đại ca tốt!

Thần Võ lớn tiếng nói:

- Dù sao ta cũng là chủ nhân của Tiên Phủ, ít nhất cũng phải hơi phô trương một chút chứ.

- Với lại nếu so sánh với những Tiên Phủ khác thì nơi này của ta căn bản đã nghèo đến không thể so sánh rồi, có chút vật hèn, ngay cả cả tòa lâu các cũng chỉ dùng tiên thạch xây dựng thành.

Diệp Tuy Phong nhếch miệng, không cần nghĩ, hắn nói tất nhiên là chủ nhân Huyền Đô.

Oán niệm của tiểu tử này đối với hắn ta quá sâu.

Sau một lát, mấy người đã tới trong một hoa viên hoàn toàn yên tĩnh.

- Được rồi, ở chỗ này đi, giải thi đấu đã bắt đầu.

Diệp Tuy Phong nói.

Bạn hẳn tới đây đương nhiên là để quan sát giải thi đấu thiên kiều.

Đều là Tiên Đế nên đương nhiên bạn hẳn không thể đích thân tới hiện trường, như thế có thể sẽ dọa người dự thi đến ngay cả pháp thuật cũng không đánh ra được.

Với lại thân phận của bạn hẳn cũng không thể nào tùy tiện xuất hiện ở trước công chúng.

Nhưng làm Tiên Đế thì đương nhiên có biện pháp của mình.

Mấy người ngồi xuống, Thần Võ lấy ra một chiếc gương.

Pháp quyết đánh ra, hơn ngàn hình tượng khác nhau lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đó là tất cả lôi đài được thiết lập nhiều nơi trong giải thi đấu lần này.

Lúc này, trong mỗi một tấm gương đều đông nghịt người, tiếng hoan hô giống như thủy triều.

Có lôi đài đã có người bắt đầu giao chiến.

Mặc dù rất nhiều hình tượng nhưng đối với mấy người Diệp Tuy Phong thì đồng thời quan sát chỉ là một chuyện cực kỳ dễ dàng.

- Ha ha, lần này, tổng cộng có hơn sáu triệu người tham chiến, thực lực chỉ ít đều là phía trên Tiên Nhân, cuối cùng, Tiên Phủ chúng ta đã trưởng thành!

Thần Võ cảm thán nói.

Tiên Nhân nhỏ hơn trăm tuổi, nếu đặt ở bên ngoài thì chỉ ít cũng là một tiểu thiên tài.

Nhân tài đông đúc, là dấu hiệu lớn nhất cho một phương thế lực thịnh vượng.

- Ừm, thật là không tệ, trước kia khi nhà ta tổ chức toàn cảnh thiên kiều chiến cũng có hơn 20 triệu người.

Hiên Viên Vô Sinh nói.

Hề Lam cũng nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, trước kia thánh địa Thiên Khuyết cũng từng cử hành thi đấu tương tự, ta nhớ lúc ấy chỉ có hơn 15 triệu người.

Thần Võ nghe bọn họ nói chuyện, mặt mũi hấn lập tức tràn đầy dấu chấm hỏi.

Bọn hấn đang cố tình nhắm vào ta?

Trông thấy vẻ mặt của Thần Võ, Hiên Viên Vô Sinh vội vàng giải thích nói:

- Đại vực Thái m có rất nhiều người, thế gia Hiên Viên cũng không phải hạng hời hợt trong toàn bộ đại vực, rất nhiều công dân.

Hề Lam cũng nói:

- Thánh địa Thiên Khuyết ở đại vực Thái Cách cũng là thế lực đứng đầu, Tiên phủ Thần Võ có thể trong thời gian mấy năm ngắn ngủi đạt tới loại quy mô này, đã vô cùng kinh người.

Thần Võ liếc mắt.

Tốt, xem như ta tiếp nhận các ngươi an ủi.

- Nếu giống như các ngươi nói thì Huyền Đô kia cũng không khác các ngươi bao nhiêu à?

Thần Võ hỏi.

Hề Lam nhẹ gật đầu:

- Huyền Đô chính là thế lực đứng đầu đại vực Thái Khôn, thánh địa Thiên Khuyết cũng không yếu trong đại vực, cho nên cũng chắc là có thực lực cỡ này.

Vẻ mặt Thần Võ uể oải.

Hấn nghe thấy tin tức này, chút kiêu ngạo vừa rồi của lập tức biến mất không còn.

Trong lòng của hấn thậm hạ quyết tâm, nhất định phải tiếp tục tăng cường thực lực để thực lực tổng hợp của Tiên phủ Thần Võ vượt qua Huyền Đô.

Đến lúc đó, hắn sẽ đi đến cổng Huyền Đô, cười to ba ngày!

Mấy người tùy ý trò chuyện, Diệp Tùy Phong cũng không để ý tới bọn hắn, mà yên lặng thưởng thức hình tượng chiến đấu trước mắt, nhìn mấy người trẻ tuổi chiến ý ngút trời, trong lòng hắn không nhịn được hơi xúc động.

Nếu không phải mình quá vô địch thì nhất định sẽ tự tham gia thịnh hội như thế.

Chiến đấu vẫn tiếp tục tiến hành, mấy hình tượng trung ương nhất là thiết lập ở trong thành Phi Tiên mới, giao chiến ở đây cũng là kịch liệt nhất.

Mà hình tượng ở phía ngoài rìa đều là một chút thành trì nhỏ, thực lực tương đối lệch yếu.

Chỉ có điều vẫn còn có ít người hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

- Tiểu tử béo này không tệ lắm, có tu vi Kim Tiên, cơ sở cũng rất vững chắc, hình như là có thể chất đặc biệt?

- Hắn đã liên tiếp đánh bại mấy người.

Liễu Như Niên nói.

Nhưng Văn Xương lắc đầu:

- Đối thủ quá yếu, một đường nghiền ép, không nhìn ra quá nhiều thứ.

- Nếu như gặp phải đối thủ chân chính thì mới có thể nhìn ra hắn có phải là thiên tài hay không?

Bọn hắn vừa nhìn vừa thảo luận.

- Bên này cũng có một người, nhìn qua cả vẻ rất điên, với lại trên người có nhiều bảo vật, mỗi một trận chiến đấu đều là dùng bảo vật trực tiếp đập tới.

Hề Lam cười nói.

- Thực lực của hắn cũng có, chỉ là không sử dụng đến mà thôi.

Hiên Viên Vô Sinh nói.

- Ừm, chọn tiểu tử này đi.

Thần Võ nói xong, sau đó chạm vào hình ảnh người này, ném về phía hư không.

Bọn hắn đang vừa thi đấu cũng vừa tuyển chọn người mới, phạm là có thể thoáng nhìn trúng đều sẽ cố ý ghi chép lại, sau đó sẽ tiến hành bồi dưỡng.

Đối với người được ghi chép lại thì đây thật ra chính là cơ duyên từ trên trời rơi xuống.

Chương 389: Nhanh Như Chớp Mắt

Chỉ có điều, ý kiến của Tiểu Hắc ngược lại là có khác biệt.

- Đại thúc thần kinh, người chọn người như vậy có phải quá không công bằng hay không?
- Hẳn rõ ràng là dựa vào trên người có nhiều bảo vật, nếu giao đấu thực lực chân chính thì hẳn không nhất định sẽ thuận lợi như vậy.

Vẻ mặt Thần Võ đen lại.

- Không được gọi ta là đại thúc thần kinh!
- Tiểu hài tử cái gì cũng không hiểu.

Hắn quay đầu đi chỗ khác, không để ý tới Tiểu Hắc.

Diệp Tùy Phong cười nói:

- Gia cảnh cũng là một bộ phận của thực lực, đặc biệt là đối với một phương thế lực thì một gia thế cường đại có đôi khi còn có tác dụng hơn cả thế cường đại, rõ chưa?

Tiểu Hắc bưng tỉnh đại ngộ nhẹ gật đầu, đồng thời còn không quên thè lưỡi đối với Thần Võ.

Sau đó, đám người vừa cắn hạt tiên dưa, uống trà thơm, vừa xem tranh tài, đánh giá biểu hiện của bọn hắn.

Ngẫu nhiên có một hai người xuất sắc đều sẽ bị Thần Võ ghi chép lại, truyền cho thuộc hạ của hắn.

Vận mệnh của những người đó sẽ hoàn toàn thay đổi từ ngày hôm nay!

- A, lão Long ra sân!

Tiểu Hắc bỗng nhiên hô.

Diệp Tỳ Phong nhìn sang.

Quả nhiên, trong tám hình ở chính giữa nhất, Diệp Long mặc đồ trắng đã đứng ở trên lôi đài.

.....

Trong thành Phi Tiên mới.

Mười lôi đài to lớn phân biệt mọc lên ở các nơi khác nhau.

Ở xung quanh mỗi một lôi đài đều đông nghịt người.

Không có cách nào, người dự thi trong thành Phi Tiên thật sự nhiều lắm, chỉ có thể chia thành mười khu vực cùng nhau tiến hành so tài.

Mỗi một khu vực đều sẽ chọn ra mười người mạnh nhất, cuối cùng tiến hành một trận chiến đấu cuối cùng với người chiến thắng của Tiên Phủ các nơi.

Diệp Long bị phân chia đến lôi đài thứ bảy.

Trọng tài của Tiên phủ đạm mạc tuyên bố hai bên xuất chiến trong trận quyết đấu lần này.

- Diệp Long, giới Vân Tiêu!

Cái tên này lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Không có cách nào, Vân Tiêu giới chiếm vị trí tốt nhất của thành Phi Tiên, với lại mấy năm qua vẫn luôn tương đối sinh động, phần lớn tu sĩ thành Phi Tiên đều có nghe đến.

- Hứa Giai, thế giới Tuyết Tùng!

Đối thủ của Diệp Long cũng được xác định rất nhanh.

Đám người xông xáo.

- Quao, hai người này đều là người của Thiên Tiên giới, xem ra trận này rất hấp dẫn đây!

- Hắc hắc, chắc người không biết, hai này giới vực này vẫn luôn cạnh tranh lẫn nhau, lần này tính là cừ nhân gặp nhau,

chắc chắn sẽ rất thú vị.

Có người cười nói.

- Theo ta được biết, Hứa Giai đã phi thăng lên Tiên giới hơn hai mươi năm, mà Diệp Long chỉ mới phi thăng lên ba năm, xem ra trận này Vân Tiêu giới phải thua rồi.

Có người phân tích nói.

Đều là thế giới cấp bậc Thiên Tiên nên đại biểu cho khi phi thăng Tiên giới, những người này đều có tu vi là Thiên Tiên.

Mà một người đã tu luyện hơn hai mươi năm, một người khác thì mới tu luyện được ba năm, dựa theo lẽ thường thì hai người chênh lệch rất xa.

Phần lớn người đều không quá xem trọng Diệp Long.

Người của Tuyết Tùng giới thì một mảnh vui mừng.

- Trận chiến này tất thắng!

- Hừ, lúc này phải để mọi người nhìn thấy, chẳng qua giới Vân Tiêu kia gặp vận may gà đất chó sành mà thôi!

Bọn hần tràn đầy lòng tin đối với Hứa Giai.

Đặc biệt là người tiếp dẫn của Tuyết Tùng giới kia, hần ta nhảy lên cao giọng reo hò, đến nay hần ta vẫn chưa thể quên được cảm giác biệt khuất ở đài Phi Tiên mấy năm trước.

Mà một phương Vân Tiêu giới thì lại yên tĩnh rất nhiều.

- Long Chủ, thay chúng ta mở đầu cho tốt.

Ti Thân Lan vừa cười vừa nói.

Diệp Long nhẹ nhõm cười một tiếng, sau đó thả người nhảy lên, bước lên lôi đài.

Hứa Giai cũng nhảy lên, tên hần ta vừa nghe giống một nữ tử, nhưng bộ dáng lại là một đạo nhân cầm theo một cái hồ lô, không có chút nào giống với cái tên cả.

- Bắt đầu!

Trọng tài tuyên bố chiến đấu bắt đầu.

- Hứa Giai vô địch!

- Hứa đạo hữu, hung hăng chà đạp tiêu tử của Vân Tiêu giới cho ta!

Người của Tuyết Tùng giới la lớn.

Hứa Giai cảm nhận được cảm giác nhiệt tình của mọi người bên dưới, cũng không khỏi ưỡn thẳng lưng, cười lạnh nói:

- Diệp Long, ngày này sang năm, chính là...

Nhưng không đợi hắn ta nói xong, một cái gậy giày đánh đã đi tới trước mắt của hắn ta.

Khí thế cường đại như muốn thổi bay hồ lô của hắn.

Hứa Giai trợn mắt tròn xoe, vội vàng muốn né tránh ra, nhưng đã không còn kịp rồi.

- Phanh!

Rầm một tiếng.

Trong một mảnh âm thanh ửng hộ của Tuyết Tùng giới, Hứa Giai giống như điều đứt dây bay ngược ra ngoài, trong mũi và miệng tràn đầy máu tươi.

Trong lúc còn đang bay chưa chạm đất thì hắn ta đã hôn mê bất tỉnh.

- Chiến đấu đã bắt đầu rồi mà còn nói nhảm nhiều như vậy.

Diệp Long lắc đầu, giống như vừa làm một chuyện gì đó không đáng kể, quay người đi xuống lôi đài.

Chiến đấu gọn gàng như thế làm cho trọng tài cũng không kịp phản ứng, trong chốc lát mới tuyên bố kết quả chiến đấu.

- Diệp Long của thế giới Vân Tiêu, thắng!

Mà lúc này, mặt mũi đám người Tuyết Tùng giới đỏ lên, mới vừa rồi còn tự tin và reo hò, bây giờ lại giống như gan heo.

- Ủa... Chỉ như vậy à?

- Ta tưởng là sẽ rất đặc sắc chứ.

- Người của Tuyết Tùng giới này yếu quá vậy, bọn hấn thật sự là thế giới cấp độ Thiên Tiên sao?

- Bọn hấn đúng là Thiên Tiên giới, chỉ có điều từ hôm nay trở đi có thể sẽ trở thành trò cười của Thiên Tiên giới.

Đám người nghị luận âm ỉ, chỉ trở về phía Tuyết Tùng giới.

Người của thế giới Tuyết Tùng thật sự không phản bác được một câu nào.

Bọn hấn bị bại thật quá thảm rồi.

Mà người tiếp dẫn vừa nhảy lên reo hò lúc nãy đã cúi đầu, cũng chạy trốn khỏi đám người.

Cùng lúc đó, trong Tiên viên.

- Đại chất tử đã là Đại La Kim Tiên rồi sao?

Thần Võ trừng trừng mắt, kinh ngạc nói.

Mặc dù vừa rồi chỉ có một cước, nhưng Thần Võ vẫn thấy rõ tu vi của Diệp Long.

Trong lòng hấn không tránh khỏi chấn động, chỉ trong vòng ba năm, không ngờ Diệp Long đã từ Thiên Tiên đỉnh phong vượt hai giai, tấn thăng đến Đại La Kim Tiên.

Loại tốc độ này, hấn sống nhiều năm như vậy vẫn chưa bao giờ nghe nói qua.

Thần Võ quay đầu, nhìn Diệp Tuy Phong một chút, lại trong nháy mắt nghĩ thông suốt.

Có vị này ở đây, không có chuyện gì là không thể xảy ra cả.

Chương 390: Sắp Đến Hồi Kết! Ban Thưởng

- Sao vậy, lòng tin đối với mấy tiểu tử nhà ngươi bắt đầu dao động rồi à?

Diệp Tuy Phong chế nhạo nói.

- Ha ha, chuyện này sao có thể!?

Thần Võ cười lớn nói:

- Máy thằng ranh con kia đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, có một đũa đã là nửa bước Tiên Vương.

- Đại chất tử đúng là rất lợi hại, nhưng nói thật, vẫn còn có chút không quá đủ nhìn đâu.

Diệp Tuy Phong nhìn dáng vẻ đắc ý của hắn, nhếch miệng.

- Vậy chúng ta đánh cược không?

Thần Võ lập tức cười nói:

- Không có vấn đề!

- Ngài muốn đánh cược gì?

Hắn biểu lộ nhẹ nhõm, dù sao mình không có gì, tiền cũng là tiền của Diệp Tuy Phong, cho nên hắn không có chút áp lực nào đối với loại đặt cược tiền này.

Cho dù tính như thế nào, đều là mình lời.

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ, nói:

- Như vậy đi.

- Nếu như chiến thắng cuối cùng chính là Vân Tiêu giới, đợi sau khi giải thi đấu kết thúc, người phải lập tức thành hôn với Cửu Vĩ Hồ.

- Nếu như không phải thì ta sẽ cũng không nhắc tới tới nữa chuyện này.

Thần Võ lập tức sững sờ.

Nghìn tính vạn tính, sao lại tính tới chuyện này nữa rồi?

Mấy người khác thì ý cười đầy mặt.

Xem người còn đắc ý nữa không?

Thần Võ gãi đầu, tới gần Diệp Tuy Phong:

- Đại ca, còn có lựa chọn khác không?

Diệp Tuy Phong nói:

- Người có thể lựa chọn tiếp nhận, hoặc là...

- Bị ép tiếp nhận.

Thần Võ trợn tròn mắt, làm nửa ngày lại hớ mình vào tiết tháo này nữa.

Hắn nghĩ một hồi, bỗng nhiên vỗ đùi thật mạnh.

- Được, ta cược!

- Ta thực sự không tin, bọn hắn phi thăng chỉ ba năm mà đã có thể địch nổi nửa bước Tiên Vương?

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Được, cứ như vậy!

Nói xong, hắn quay đầu đi, tiếp tục quan sát chiến đấu.

Nhưng Tiểu Hắc thì lại nhảy đến trên bờ vai Thần Võ.

- Đại thúc, thúc thăm rồi, tiết tháo chỉ định là không có.

Nó ghé vào bên tai Thần Võ, cười đùa nói.

Thần Võ im lặng lờm nó một chút:

- Đứa nhỏ này, đừng có mà nhiều loạn quân tâm.

- Phần thắng của bên ta là rất lớn!

Tiểu Hắc cười nói:

- Để ta nói nhỏ cho thúc biết một bí mật.

- Thật ra cha ta, ngài ấy cũng mới mấy chục tuổi mà thôi.

Nói xong, nó vừa cười, vừa nhảy vọt rời khỏi, một lần nữa trở lại đầu vai Diệp Tuy Phong.

Chỉ để lại Thần Võ lộn xộn trong gió.

Ánh mắt hắn bình tĩnh, suy nghĩ xuất thần.

Diệp Tuy Phong, chưa đến trăm tuổi?

Nói cách khác, hắn thật ra cũng có tư cách tham gia giải thi đấu thiên kiều?

Cái này...

Sau một hồi lâu, Thần Võ xoay đầu lại, nhìn về phía Diệp Tuy Phong.

- Đại ca, chúng ta làm trưởng bối cũng không thể tự hạ thân phận đi khi dễ bọn tiểu bối, ngài nói đúng không?

Diệp Tuy Phong nhìn về phía Thần Võ, nhún vai.

- Hừ hừ?

Sau đó, không đề ý đến hắn nữa.

Thần Võ choáng váng.

Đây là ý gì?

Ngài đến cùng là có tham gia hay không tham gia?

Hắn chỉ cảm thấy đau đầu chóng mặt, lần này, giống như thật mình bị lừa thăm rồi!

Nhìn dáng vẻ vò đầu bứt tai của Thần Võ, trong lòng Diệp Tuy Phong vui cười.

Cho ngươi đặc ý này!

.....

Chiến đấu kịch liệt vẫn đang tiếp tục tiến hành.

Ròng rã thời gian mười ngày, trên mỗi một lôi đài đều nhiệt hỏa trùng thiên, đây là một lần thịnh hội hùng vĩ.

Trong thịnh hội, một thứ gọi là lực ngưng tụ cũng dần dần sinh sôi ra.

Đây chính là một trong những mục đích tổ chức trận so tài lần này.

Giải thi đấu càng ngày càng đến cuối cùng, tình hình chiến đấu thì càng đặc sắc và kịch liệt.

Vô số người trở hết tài năng được các vị đại lão trong tiên uyển coi trọng, từ đó tiền đồ vô lượng, một bước lên trời.

Có con em thế gia, quang mang bắn ra bốn phía, đăng lâm tuyệt đỉnh, phong hoa tuyệt đại.

Cũng có thiếu niên hương dã, kiên cường, một bước một dấu chân, leo lên sân khấu đại thế.

Càng có ít người, mặc dù chiến bại nhưng lại có biểu hiện xuất sắc, làm cho người khắc sâu ấn tượng, cũng được Thần Võ chọn trúng, sau này sẽ tiến hành bồi dưỡng trọng điểm.

Cảnh tượng phồn vinh vui vẻ như thế, miệng Thần Võ đều sắp cười lệch, đây là nguyện cảnh mà trước giờ, hắn nằm mộng cũng muốn thực hiện.

Ở trong quá trình này, một ít thiên kiêu cực kỳ xuất sắc cũng tiến vào tầm mắt của mọi người.

Ví dụ như Lãnh Lương Tài của giới Minh Hiên; Thác Bạt Vũ, Lương Tử Nguyệt của thế giới Thiên Hoa; Hoàn Đồ, Khương Tuyết của giới Vân Đàn; còn có Diệp Hoàng, Diệp Long của thế giới Vân Tiêu.

Bọn hắn đều không ngoại lệ, đều có tu vi Đại La Kim Tiên, với lại căn cơ vững chắc, cực có nội tình, đều là kỳ tài ngút trời có hi vọng tấn thăng làm Tiên Đế.

Trừ cái đó ra, thực lực dòng chính của tiên điện cũng lần đầu xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Ba người Lý Tuấn Tài, Lý Khinh Vũ, Loa Tường Vũ làm đại biểu cho thực lực của Tiên điện, cực kỳ mạnh, yếu nhất cũng có thực lực là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Lý Tuấn Tài còn đã đạt được tu vi nửa bước Tiên Vương, phàm người tới giao chiến, không ai tránh khỏi bị một chiêu đánh bại, không có bất kỳ ngoại lệ nào.

Với lại, hắn cũng chỉ mới ba mươi tuổi mà thôi.

Hắn cũng là một người làm cho Thần Võ Tiên Đế kiêu ngạo nhất.

- Ha ha, tiểu chất tôn này của ta lại bêu xấu, chiến đấu quá nhanh, mọi người đừng thấy lạ.

Câu nói này, lỗ tai mấy người Diệp Tùy Phong đã sắp nghe ra kén tới.

Mười ngày trôi qua, tất cả thành trì đều quyết ra người thắng sau cùng, thu được tư cách tham gia quyết chiến vòng thứ hai.

Trừ các thành trì ngoài thành Phi Tiên, nhân số tấn cấp đều trong khoảng từ ba người đến hơn mười người.

Thành Phi Tiên thì có tổng cộng trăm người, mỗi một lòi đài đều quyết ra mười người mạnh nhất.

Tổng cộng chung vào một chỗ, nhân số tham chiến vòng thứ hai đã từ hơn sáu triệu người, biến thành không đến mười ngàn người, trình độ kịch liệt có thể nghĩ.

Tiếp đó, chính là đưa toàn bộ người tấn cấp đến trong thành Phi Tiên, tiến hành quyết chiến cuối cùng.

Nhưng trước lúc này, đương nhiên không thể thiếu khen ngợi.

Tài nguyên tu luyện trân quý, Tiên Khí Tiên Pháp sớm đã chuẩn bị xong đều do thành chủ tự mình ban thưởng.

Chương 391: Đùng Nóng Vội, Bảo Bối Nhiều Lắm, Ta Còn Đang Chọn.

Mỗi người thắng trận đều đứng trên lòi đài, cảm nhận được bốn phía reo hò, hưởng thụ thời khắc quang mang vạn trọng như thế.

- Đại ca, hay chúng ta cũng bày tỏ một chút thành ý đi?

Thần Võ tới gần Diệp Tùy Phong, ý cười đầy mặt.

Ánh mắt Diệp Tùy Phong ý vị thâm trường, tiểu tử này, vẫn rất biết bắt cơ hội mưu phúc lợi.

Nhưng như vậy thật là không tệ, nếu có được khen ngợi từ Tiên Đế, các tu sĩ này chắc chắn sẽ cùng chiến đấu hăng say hơn.

- Có thể, mỗi người đều biểu thị một đi, coi như vé vào cửa xem biểu diễn đặc sắc mười ngày này.

Diệp Tùy Phong nói.

- Ha ha, tốt tốt tốt, vậy ta tới trước!

Mặt mũi Thần Võ lập tức tràn đầy vui vẻ.

Sau đó, hần móc ra một đồng lớn lệnh bài lóng lánh tia sáng vàng, phát tay đánh vào trong tấm hình tất cả trước mặt.

Chợt, trên bầu trời mỗi một lô đài đều bắn ra tia sáng vàng.

Mấy cái lệnh bài từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt mỗi một người thẳng trận.

Cùng lúc đó, người phụ trách của từng lô đài cũng thu được tin tức tương ứng.

Vẻ mặt bọn hần kích động, vội vàng lớn tiếng tuyên bố:

- Đây là ân trách của Tiên Đế đại nhân!

Tâm thần mọi người lập tức kịch chấn, trong miệng hô hoán Tiên Đế đại nhân, thành kính quỳ rạp xuống đất.

Thần Võ dương dương đắc ý, nói:

- Đây là Kim Lệnh của Tiên điện, dựa vào lệnh bài này có thể nhận được một cơ hội tiến vào bí cảnh của Tiên Phủ để tu luyện, ta rất ít khi cấp ra loại Kim Lệnh này.

Mọi người đều trừng lớn mắt, nhìn về phía Thần Võ.

- Người vội giải thích như vậy là sợ chúng ta nói người keo kiệt sao?

Ngay cả Hề Lam cũng nhin không được chửi đậu đen rau muống.

Ban thường này chính là chi phí thấp nhất.

- Hắc hắc, ngay cả chính ta cũng dùng tiền của đại ca, cho cái này đã rất tốt rồi.

- Các người cố gắng phát huy, vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích...

Thần Võ đối mặt với ánh mắt của mọi người, ngược lại là không chút phật lòng.

Mấy người không biết nói gì, vì Tiên Phủ cường thịnh, gia hỏa này thật đúng là không thêm để ý hình tượng của mình chút nào.

- Khụ khụ, thật ra ta cũng không có quá nhiều thân gia.

Lúc này, Liễu Như Niên mở miệng nói.

Sau đó, hắn lấy ra một bình đan dược màu xanh tròn trịa, lấy ra đầy đủ số lượng, thả vào trong tám hình.

- Đây là Linh Tê Chi Chủng trên trăm năm do chính ta luyện chế ra, lúc đầu cũng vì bồi dưỡng đệ tử sử dụng, nhưng tạm thời chắc là không cần đến, lần này coi như cỗ vũ bọn hắn.

Linh Tê Chi Chủng, đã coi là cực phẩm trong tiên vật thượng phẩm, có thể uân dưỡng trong đan điền tu sĩ, dẫn thông con đường tu luyện ở một mức độ nào đó.

Nếu so với Thần Võ keo kiệt thì lộ ra đại khí hơn rất nhiều.

Tiếp đó, Hề Lam cũng lấy ra đồ của mình.

Nàng chuẩn bị là một đạo Thiên Khuyết Thần Quang, đến từ thánh địa Thiên Khuyết cường đại.

Đây là một loại bảo vật đạo tắc cực kỳ hiếm có, có tác dụng trợ giúp tu sĩ tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Sau đó, Hiên Viên Vô Sinh lấy ra một môn bí thuật thuộc về thế gia Hiên Viên, nhưng lưu truyền ngoại giới được coi là bí thuật cực phẩm.

Loại bí thuật này thiên biến vạn hóa, mỗi người tu tập đều có thể tu luyện ra hiệu quả khác nhau, rất là thần kỳ.

Bí thuật rất khó tu thành, nhưng nếu như có được Thiên Khuyết thần quang vừa có đưa để phụ trợ thì khả năng luyện thành sẽ rất cao.

- Máy thứ của các người đều quá thiên hướng về ngoại vật.

Văn Xương mở miệng nói.

Sau đó, hắn nhô ra ngón trỏ, một giọt máu tươi chậm rãi tại ngưng kết ở đầu ngón tay.

Chùm sáng màu đỏ bắn ra bốn phía, tản ra đạo vận mãnh liệt, tiên khí cuộn cuộn, khí tức sinh mệnh gần như ngưng thực.

- Lão ca, ngài đây thật là đại xuất huyết!

Thần Võ trừng trừng mắt, chấp tay nói.

Bọn hấn đều nhận ra, giọt máu tươi này gọi là Tiên Đế Đạo Nguyên.

Là Văn Xương Tiên Đế sử dụng tinh hoa đạo quả của mình ngưng luyện ra được, đối với tu sĩ bình thường thì có thể triệt để tẩy tinh phạt tủy, rèn luyện bản thân, có lực lượng tạo hóa vô thượng.

Một giọt đạo nguyên như vậy, Văn Xương chỉ ít cần mười năm trở lên mới có thể bổ sung trở về.

- Ha ha, ta vốn là không có thể lực gì, tính toán ra, đây là lần đầu tiên ta bồi dưỡng hậu bối.

- Việc nhỏ, không cần để ý.

Nói xong, hấn thả ra Tiên Đế Đạo Nguyên, tất cả người thắng trận nghênh đón một trận tẩy lễ vô thượng.

Mấy người đều làm xong, sau đó dời ánh mắt về phía Diệp Tuy Phong.

Bọn hấn rất chờ mong, một người từ trước đến nay giàu vô nhân tính đến cùng sẽ lấy ra vật liệu như thế nào.

Chẳng lẽ sẽ nện mỗi người bọn hấn một trăm triệu tiên thạch hay sao?

Dưới ánh mắt mong chờ trong của bọn hấn, Diệp Tuy Phong lại yên lặng một hồi.

- Đừng nóng vội, bảo bối nhiều lắm, ta còn đang chọn.

Vật liệu trong không gian tùy thân của hấn thật sự nhiều lắm, nếu không tính mấy thứ mua được từ Hư Giới, chỉ riêng bảo vật thu hoạch được ở di tích Tiên Phủ Vạn Linh cũng đã chất thành một ngọn núi lớn.

Với lại, còn có tồn kho mở mấy trăm ngàn di vật Thần Triều, đủ loại chí bảo cường đại, khắp nơi đều có.

Quá phiền phức.

Bỗng nhiên, Diệp Tuy Phong nhìn thấy một thứ.

Đó là một cái bình ngọc, trong miệng bình có cắm một cành liễu mảnh mai.

- Sao mình lại quên thứ này chứ...?!

.....

Nói đến bảo vật Diệp Tuy Phong thu hoạch từ Vạn Linh Tiên Phủ, không tính núi bùn đất trong mảnh vỡ thế giới thì đáng nhắc tới nhất chỉ có ba món đồ.

Đạo Thuật Thái Cô: Vạn Vật Sinh Linh Quyết.

Pháp quyết vô thượng này, cho tới bây giờ, hắn cũng chỉ nghiên cứu hơn phân nửa, muốn chân chính lợi dụng, còn phải cần một khoảng thời gian mới được.

Đạo Cổ Đốt Lô: Hắn vẫn luôn dùng, sau khi luyện xong bùn đất, Diệp Tuy Phong lại tìm một chút bảo vật khác của hắn, tiếp tục luyện chế Đạo Cổ Nguyên Đan mùi vị cho Tiểu Hắc.

Món đồ thứ ba là Bình Ngọc Tạo Hóa.

Trong bình ngọc có mấy ngàn giọt Hỗn Độn Ngọc Tương nhỏ, lúc ấy cho ba người Liễu Như Niên, mỗi người năm giọt dùng để đột phá Tiên Đế.

Sau đó thì hắn nó ném vào một góc, đợi sau khi xuất quan lại quên mất.

Chương 392: Ban Thưởng Kết Thúc

Hỗn Độn Ngọc Tương là thần vật vô thượng của tạo hóa chân chính, đối với Tiên Đế cũng có tác dụng cực lớn, chớ nói chi là những Kim Tiên và Đại La Kim Tiên nhỏ nhỏ này.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, lấy Bình Ngọc Tạo Hóa ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy bình ngọc, ba người Liễu Như Niên lập tức sợ hãi mà kinh.

Ngay cả vẻ mặt của Văn Xương cũng đại biến, nói:

- Đại nhân, nghĩ lại!

- Đây chính là chí bảo vô thượng, tuyệt đối không thể tùy ý phát ra!

Diệp Tỳ Phong nhíu mày, bao lâu rồi hẳn không được nghe cái từ nghĩ lại này.

Xem ra gần đây mình có chút sa đọa, phải làm nhiều chút chuyện để cho người khác khuyên mình nghĩ lại mới được.

- Nếu không phải hôm nay có chuyện này thì nói không chừng ta đã quên nó rồi.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Coi như phần thưởng cho bọn hắc đi.

Liễu Như Niên vội vàng nói:

- Đại nhân, thật không được!

- Năng lượng trong chí bảo này rất đáng sợ, chỉ sợ tu sĩ phía dưới Tiên Tôn đều không thể thừa nhận!

Mấy nhân trái tim phanh phanh đập mạnh, đây chính là chí bảo mà ngay cả Tiên Đế cũng thêm nhỏ dãi, phát cho tu sĩ bình thường quả thực là phung phí của trời, thật làm cho tim người ta chảy máu!

- Không sao, ta pha loãng ra chút là được rồi.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Ừm, mười ngàn người dùng khoảng năm giọt Ngọc Dịch chắc là đủ rồi.

Mấy người Văn Xương không nói gì, xem ra Diệp Tỳ Phong đã quyết định.

Mà Thần Võ ở bên cạnh thì mặt mũi tràn đầy dấu chấm hỏi.

Bọn hắc đang nói gì vậy?

Rốt cuộc trong cái bình đó chứa thứ gì?

Diệp Tỳ Phong rất nhanh đã đưa ra đáp án.

Mở ra tay cầm, năm giọt chất lỏng màu bạc từ miệng bình phiêu đảng mà ra, lơ lửng trong lòng bàn tay hắc.

Khí cơ Vô Thượng Tạo Hóa lập tức quét sạch ra tràn ngập toàn bộ Tiên Uyển.

Những đóa hoa trăm năm mới nở, dần dần nở rộ.

Tiên quả ba trăm năm mới có thể thành thực, tươi non ướn át.

Thần Võ trợn tròn mắt.

Mặc dù hấn không biết đó là bảo vật gì, nhưng khí cơ như thế, đơn giản làm trong lòng hấn run rẩy.

- Đại... Đại ca, đây rốt cuộc là cái gì?

Thần Võ chăt vật mở miệng hỏi.

Diệp Tùy Phong ồ một tiếng, thuận miệng nói:

- Cái đồ chơi này tên là Hồn Độn Ngọc Tương.

- Chuẩn Đế sử dụng sẽ có tỷ lệ rất lớn đột phá đến Tiên Đế, Tiên Đế sử dụng cũng có thể gia tăng trên mấy ngàn năm tu vi.

- Không có gì ghê gớm.

Thần Võ trợn tròn tròn mắt.

Hồn Độn Ngọc Tương, hấn thật đúng là đã nghe qua, đó là một loại cứu cực của Trời trong truyền thuyết, là một trong số ít chí bảo có tác dụng trực tiếp đối với Tiên Đế.

Vậy mà ngài còn dám nói là không có gì lớn sao?

Hấn thật sự muốn thổ huyết.

Hấn nhìn năm giọt Hồn Độn Ngọc Tương trong lòng bàn tay Diệp Tùy Phong, không nhìn không được nữa, nói.

- Đại ca, ta cảm thấy đăm tiêu tử này sẽ không tiếp nhận phúc phận như thế, không bằng ngài cho ta đi!

- Người muốn ta làm cái gì cũng được, nếu ngài thật sự muốn ta cưới Cửu Vĩ Hồ, thì ngày mai ta sẽ thành hôn, ngày một sẽ sinh con!

Giọng nói của hấn vô cùng nó kích động.

Diệp Tùy Phong nhếch miệng.

- Người đã là Tiên Đế mà cũng đi tranh phúc phận với tiêu bối làm gì?

Nói xong, Diệp Tuy Phong không cho hắn một cơ hội nào, trực tiếp phát tay đánh Hồn Độn Ngọc Tương vào trong tâm hình trước mắt.

Một trận Tạo Hóa Tiên Mưa chậm chậm rơi xuống trên mỗi sàn đấu.

Phúc phận như thế lại làm hơn trăm người đồng thời đột phá, cảnh tượng như thần tích.

Mọi người càng thêm cung kính, ca ngợi đối với Thần Võ Tiên Đế đã như là đại dương minh mông.

Nhưng lúc này, vị Tiên Đế đại nhân của chúng ta lại là mặt mũi tràn đầy sầu khổ.

Hắn nhìn Hồn Độn Ngọc Tương cứ như vậy bị Diệp Tuy Phong tiện tay ném đi, trái tim của hắn thật đang chảy máu.

- Được rồi, nhìn bộ dáng của ngươi kia.

Diệp Tuy Phong cười cười, sau đó lấy ra một bình ngọc khác.

- Thật ra, lúc đầu ta dự định về đến đây sẽ cho ngươi một chút, chỉ có điều vì bận rộn nhiều việc quá nên quên mất.

- Ngươi cần cảm tạ bọn tiểu gia hỏa này đã làm ta nhớ đến nó.

Nói xong, một dòng suối nhỏ màu bạc tinh tế từ tạo hóa trong bình ngọc chảy ra, bay vào trong bình ngọc nhỏ, nhìn số lượng chắc là khoảng một trăm giọt.

Sau đó, Diệp Tuy Phong ném bình ngọc ném cho Thần Võ.

- Đừng keo kiệt, cố gắng sử dụng.

- Nếu để ta biết, ngươi dám cất dấu thì lần sau có thứ gì tốt sẽ không có phần của ngươi.

Diệp Tuy Phong nói.

Thần Võ hai tay dâng bình ngọc, trong lòng kích động, lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Sau một hồi lâu, hắn mới tung ra mấy chữ.

- Đại ca, cả đời ta đều là người của ngươi, sau này ngươi nói ta làm cái gì thì ta sẽ làm như vậy!

Nghe thấy câu nói này, Diệp Tỳ Phong kềm chút một tay cướp lại bình ngọc, sau đó lại cho Thần Võ hai cước.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không có động thủ, gia hỏa này quá kích động, nói năng lộn xộn cũng có thể hiểu được.

- Ta chỉ muốn người tranh thủ thời gian, rút ra ngoài chuẩn bị vòng thứ hai cuộc tranh tài!

Diệp Tỳ Phong tức giận nói.

- Được rồi!

Thần Võ nhảy lên, sau đó lôi kéo theo Mộc Vinh ở bên cạnh, một nháy mắt đã mượn mà biến mất khỏi Tiên Viên.

Diệp Tỳ Phong im lặng lắc đầu.

Hắn thật sự không có biện pháp gì đối với tên tiểu đệ này.

- U Lan, làm ít đồ ăn đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Hắn định ở đây xem hết cả cuộc so tài, sau đó thu xếp tốt cho Diệp Hoàng và Diệp Long rồi sẽ rời khỏi Tiên phủ Thần Võ, đi tìm chủ nhân Huyền Đô trong miệng Thần Võ một chuyến.

Giải thi đấu thiên kiều, dưới liên tiếp chúc phúc của Tiên Đế chính thức kết thúc, gần như tất cả mọi người đều bị đại thủ bút của Tiên Đế làm rung động.

Ai cũng không ngờ, chỉ mới đấu vòng loại mà đã được nhận năm lần phúc phận của Tiên Đế, với lại một lần so một lần ra sức.

Các hạ giới Mua sắm trong hai năm này, có một vài nơi là tới từ thế lực còn cường đại hơn Tiên phủ Thần Võ.

Bọn hắn cũng liên tục tán thưởng, nói thủ bút của Tiên phủ Thần Võ đơn giản thoải mái hơn các thế lực đỉnh tiêm kia nhiều.

Chương 393: Tề Công Tử!

Trong tiên phủ càng ngày càng ngưng tụ đến.

Sau khi tu chỉnh ngắn ngủi, trong mỗi một thành trì đều lần lượt dâng lên chiến thuyền, chờ người thắng trận vòng thứ nhất nhanh chóng bay về phương hướng tiên điện tới.

Mục đích của bọn hắn là thành Phi Tiên mới.

Nơi này cũng là nơi diễn ra trận quyết chiến cuối cùng.

Sau khi Thần Võ xử lý xong chuyện chủ yếu thì lần nữa về tới Tiên Uyển.

Hắn hồng quang đầy mặt, chỉ có điều, bên cạnh hắn lại thiếu đi Mộc Vinh.

- Đại ca, Mộc Vinh nói ta biểu thị cảm kích với ngài, sau này dù có xông pha khói lửa cũng sẽ không tiếc!

Thần Võ nói.

Mọi người lập tức hiểu rõ, Mộc Vinh thân là Chuẩn Đế, nhất định là đã cầm theo Hỗn Độn Ngọc Tương, tìm nơi nào đó đột phá Tiên Đế rồi.

- Ừm.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Thật ra hắn cũng có thể đoán ra, lấy tính cách của Thần Võ thì làm sao có thể quên được người bạn thân Mộc Vinh này.

- Người cũng vừa làm việc vừa sử dụng một chút đi, bất kể như thế nào thì thực lực bản thân mới là quan trọng nhất.

Diệp Tỳ Phong nói.

Thần Võ cung kính xưng vâng.

Sau đó, đám người lần nữa ngồi xuống, vừa phẩm tửu uống trà, vừa chờ đợi quyết chiến bắt đầu.

.....

Dật Thúy Viên là một vườn hoa ưu nhã độc đáo mới thành lập trong thành Phi Tiên, cũng là nơi tụ họp của các nhà giàu quyền quý.

Nhưng sau khi giải thi đấu thiên kiều bắt đầu, nơi này đã biến thành căn cứ của thiên tài các phương.

Trận chung kết trước mắt, người thắng trận của từng thành trì đều chạy tới thành Phi Tiên, có rất nhiều người đều tiến vào Dật Thúy Viên.

Thứ nhất là nơi này tin tức tương đối linh thông, có thể nghe ngóng về tình huống của người dự thi đến từ khắp nơi.

Thứ hai thì là đến để tận mắt nhìn xem thử người có thể là đối thủ của mình là chút hạng người gì.

Ở phía dưới một lương đình, một đám người trẻ tuổi khí độ bất phàm đang nhàn nhã uống trà.

Trong đó có một thanh niên tuấn tú mặc trường sam màu vàng nhạt, phá lệ làm người khác chú ý.

Hắn khí vũ bất phàm, trong tay cầm một viên ngọc phù tin tức, hững hờ liếc nhìn.

Sau một lát, hắn đặt ngọc phù xuống.

- Nhìn qua thì thành Phi Tiên này cũng chả có gì đặc biệt, nhiều thế giới cấp bậc Kim Tiên như vậy mà lại có thể bị một Thiên Tiên giới đè trên đầu, thật sự là làm cho bản công tử cảm thấy thất vọng.

Hắn nhẹ nhàng phe phẩy quạt xếp, ung dung nói.

Người bên cạnh lập tức ngẩng đầu lên.

- Tề công tử, không thể nào?

- Thiên Tiên giới và Kim Tiên giới chính là chênh lệch một cấp bậc lớn, chẳng lẽ nơi đó có thiên tài ghê gớm gì sao?

Có người nghi ngờ nói.

- Người xem một chút là biết ngay thôi.

Tề công tử cười nói:

- Thế giới Thiên Tiên kia có tên là Vân Tiêu giới, thực lực tổng thể của giới này có thể nghiền ép các Kim Tiên giới khác.

- Xem ra thực lực của thành Phi Tiên thật chẳng ra sao cả!

Hắn lắc đầu, dáng vẻ chẳng thêm ngó tới.

Người bên cạnh hắn cũng nhìn một chút, sau đó cười nói:

- Tề công tử, xem ra đối thủ của ngài chỉ có mấy vị kia của Tiên điện mà thôi.

Từ trong tin tức này, hắn cũng cảm thấy, người ở trong thành Phi Tiên không có thực lực uy hiếp được Tề công tử.

Phải biết, Tề công tử ở trong thành trì của bọn hắn là lấy tư thái hoàn toàn nghiền ép liên tục thẳng đi đến trận chung kết.

Với lại, hắn còn đột phá tại chỗ trong lần chúc phúc của Tiên Đế, thực lực đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, hoàn toàn có năng lực khinh thường người khác.

Sau khi nhìn xong tư liệu của những người dự thi, bọn hắn lập tức trở nên nhẹ nhõm.

Lần này, hắn có đầy đủ lòng tin giành được một thành tích tốt trong trận chung kết.

Trong khi bọn hắn nói chuyện phiếm thì một thanh niên cường tráng khác cũng từ bên cạnh đi qua.

Hắn mặc một bộ quần áo cũ rách, phía sau lưng còn cõng một thanh kiếm lớn như cánh cửa, nhìn qua rất có uy thế.

- Quả thật là giải thi đấu toàn phủ, ngu quý xà thần gì cũng tới!

Tề công tử nhếch miệng.

- Đúng vậy, đám người này vừa nhìn đã biết là thôn phu hương dã (ý chỉ người dân ông ở vùng hoang dã), cùng thi đấu trên một lôi đài thật sự là hạ thấp thân phận của chúng ta.

Có người phụ họa.

- Hừ, không biết tự hiểu lấy mình, để ta thoáng dạy dỗ hắn một chút.

Một người nhìn chằm chằm vị thanh niên cường tráng kia, cầm lấy chén rượu tinh tế trên bàn, bấm tay nhẹ nhàng bắn ra.

- Huru!

Vù một tiếng, chén rượu hóa thành một đạo tia sáng, bay về phía đầu thanh niên.

Trong ly đó vẫn còn rượu, nếu bị đánh trúng vào, không nói tổn thương nhưng chắc chắn đầu hấn sẽ bị dính đầy rượu.

Nhưng ngay khi chén rượu sắp đánh trúng thanh niên kia thì một bàn tay lớn đã phát sau mà đến trước, nắm chặt chén rượu.

Sau đó, hấn mới xoay đầu lại, ánh mắt trực tiếp khóa chặt xuất thủ người, chậm rãi nói:

- Các hạ làm vậy là có ý gì?

Hình như người kia không ngờ rằng công kích của mình lại bị bắt được.

Nhưng hấn ta cũng không để ý tới thanh niên đeo kiếm, hừ nhẹ một tiếng, xoay đầu lại.

Tề công tử lại khẽ nhíu mày.

Dù sao thì một kích vừa rồi kia cũng có lực lượng của cấp bậc Đại La Kim Tiên, nhưng thanh niên lại có thể đón lấy nhẹ nhõm như thế.

Với lại, rượu ngon trong chén cũng không bị vẩy ra ngoài một giọt nào.

Người này rất bất phàm.

Thanh niên đeo kiếm nhìn người công kích mình, sau khi xuất thủ thì lại không để ý hấn, lập tức nhíu mày.

Sau đó, trong tay hấn đột nhiên phát lực, chén rượu lấy một tốc độ nhanh hơn bay ngược về phía người kia.

Người kia khinh thường cười một tiếng, cũng không quay đầu lại, trước khi chén rượu đánh trúng mình đưa tay lên chụp.

- Soạt!

Chén rượu trong nháy mắt vỡ ra, rượu ngon kèm theo mảnh vỡ của ly, mang theo đạo đạo kiếm khí bắn ra.

Trên mặt của người kia bị cắt ra rất nhiều vết thương, từng giọt máu tươi rỉ ra.

- Có qua có lại.

Thanh niên đeo kiếm từ tốn nói, sau đó lại tiếp tục đi đến phía trước.

Trong mắt người kia có chút phát ra sợ hãi, hắn ta cảm nhận được một lực lượng hơn xa hắn ta từ trong kiếm khí phát ra.

Thậm chí, hắn ta còn không dám nói thêm câu nào.

- Dừng lại.

Nhưng Tề công tử cũng không cho phép người khác làm càn ở trước mặt hắn như thế.

Sau khi vừa dứt lời, bóng người của hắn đã đi tới trước mặt người thanh niên đeo kiếm.

Chương 394: Khúc Nhạc Đệm Trước Trận Quyết Chiến

Những người khác dưới đình nghỉ mát cũng nhao nhao nhảy nhảy ra, chặn đường của hắn.

- Các ngươi đến cùng muốn thế nào?

Giọng của thanh niên đeo kiếm lạnh nhạt vang lên, nhưng vẻ mặt lại không lộ ra chút sợ hãi nào.

- Đả thương người của ta, ngươi còn muốn tùy tiện rời khỏi sao?

Tề công tử phe phẩy cây quạt, từ trên cao nhìn xuống nói.

Thanh niên đeo kiếm bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng.

Lập tức, trực tiếp nắm chặt cự kiếm chuôi kiếm, từ trên lưng đỡ xuống, một tiếng ầm vang để dưới đất.

- Kiểu người như các ngươi tự xem mình cao cao tại thượng, ta gặp quá nhiều.

- Ta không muốn phí quá nhiều môi lưỡi, hoặc tránh ra, hoặc đánh.

Một cỗ chiến ý, chậm rãi từ trên người hắn bay lên.

Tề công tử nhíu mày, hắn ta bình thường cũng thường tranh đấu với các quý công tử khác, trên cơ bản chỉ toàn là tranh

luận bằng mồm.

Hôm nay, không ngờ lại gặp một người không đầu khẩu, thật là có điếm không quen.

Chỉ nhưng, chiến đấu, hấn ta tự nhiên cũng không sợ.

Khí thế Đại La Kim Tiên hậu kỳ lập tức từ trên người Tề công tử bộc phát ra, so với chiến ý của thanh niên đeo kiếm, không kém chút nào.

Hai bên giằng co càng ngày càng kịch liệt, thậm chí cuốn lên một trận không nhỏ phong bạo.

Loại tình huống này, đưa tới rất nhiều người chú mục, ngay khi bọn hấn sắp ra tay, một âm thanh, truyền tới.

- Nha nha, đây là nhiều người khi dễ ít người?

Chỉ thấy mười người khí độ phi phàm, từ trong đám người chậm rãi đi ra.

Người cầm đầu, là một thanh niên mặc tiên giáp màu vàng, đầy mặt kim quang, ngạo khí trùng thiên.

Nếu Diệp Tuy Phong ở đây, nhất định sẽ nhận ra, hấn chính là Long Ngạo Thiên mình lúc ấy xách ra từ trong dòng sông thời gian để bồi luyện tiểu chắt.

- Ngạo Thiên huynh.

Thanh niên đeo kiếm nhận ra, lên tiếng chào hỏi, thuận tiện tản mất chiến ý của mình.

- Yên Lâm, đi theo ta, người chúng ta ở bên kia.

Long Ngạo Thiên cười ôm bả vai của Yên Lâm.

Hấn không quan tâm Tề công tử đang khí thế bàng bạc.

- Đứng lại cho ta!

Tề công tử lập tức tức giận bộc phát:

- Người cái tên này, lại lớn lối như thế, ta chính là...

Nhưng hấn ta vẫn chưa nói xong, một nắm đấm to lớn chứa lực lượng bá đạo mênh mông, oanh kích đến.

Tề công tử vội vàng đón đỡ, lại chỉ cảm thấy một sức mạnh khổng lồ, từ cánh tay truyền đến.

Sau đó, thân thể của hắn ta như sao băng bay ra ngoài, nặng nề nện vào trong một ngọn núi giả, máu tươi bay lả tả đầy trời.

- Lão Tử quản người là ai? Gia gia người tới cũng vô dụng.

Long Ngạo Thiên hừ nhẹ một tiếng, sau đó không tiếp tục để ý bọn hắn nữa, mang theo Yến Lâm cứ thế mà đi.

Bạn của nhóm Tề công tử, lúc này mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng chạy về phía hòn núi giả, giúp đỡ Tề công tử đi ra từ trong.

Mặt của Tề công tử trắng bệch bầm dập, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

- Người kia... Là ai?!

Hắn ta kinh ngạc nói.

- Ha ha, đó là Long Ngạo Thiên thuộc Chân Long các của thế giới Vân Tiêu, Đại tướng đứng đầu, thủ hạ của Diệp Long, lần này người đã trúng thiết bản rồi, ha ha!

Trong người vậy xem, có người lên tiếng cười nói.

Tề công tử trong nháy mắt kinh ngạc.

Người kia lại chính là người của giới Vân Tiêu?!

Diệp Long, hắn vừa rồi trong danh sách, thấy qua cái tên này lại không quá mức để ý.

Nhưng bây giờ, thủ hạ của hắn, không ngờ lại đều có thể dễ dàng đánh bại hắn như thế, vậy bản thân Diệp Long đến tột cùng mạnh cỡ nào?

Tề công tử lâm vào suy nghĩ thật sâu

Tình huống tương tự, thường xuyên xảy ra ở các nơi khắp thành Phi Tiên

Ở trong rất nhiều thế lực, bao gồm Chân Long các, đều vào lúc này bắt đầu sinh động.

Vô số thiên tài vào thành, bọn hắn phải thừa dịp cơ hội tốt này, ăn hiếp nhiều một chút ma mới không yên phận.

Dưới các kiêu bầu không khí náo nhiệt như quyết chiến cũng kéo ra màn che!

.....

Trong Tiên Uyển, mười hình tượng lơ lửng trước mặt mấy người Diệp Tỳ Phong.

Đó chính là mười lôi đài trong thành Phi Tiên, vòng quyết chiến của giải thi đấu thiên kiêu sẽ đồng thời tiến hành ở đây.

Theo tiếng hoan hô như núi kê biển gầm vang lên, trận chung kết chính thức bắt đầu.

Gần mười ngàn người dự thi được chọn ra từ hơn sáu triệu người, bọn hắn ít nhất cũng có tu vi là Kim Tiên trở lên.

Lại thêm năm lần tẩy lễ, đặc biệt là cuối cùng Diệp Tỳ Phong trực tiếp ném ra Hỗn Độn Ngọc Tương, thực lực của những người này đã cực kỳ cường đại.

Chiến đấu cũng càng trở nên đặc sắc hơn.

Mười lôi đài sẽ quyết ra mười người mạnh nhất, sau đó tiến hành trận quyết chiến cuối cùng.

Nhưng đối với Diệp Tỳ Phong thì chỗ cần chú ý nhất vẫn là ở trên người những người kia.

Mỗi người dự thi đều có một số thứ tự, chiến đấu ngẫu nhiên theo từng cặp.

Sau khi phân phối kết quả đi ra, tình huống tấn cấp cơ bản sẽ sáng tỏ.

Chỗ võ đài của Diệp Long lại không có đối thủ nào cường đại, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì trên cơ bản đã chắc chắn sẽ chiến thắng.

Diệp Hoàng lại được phân đến trên cùng một lôi đài với Lãnh Lương Tài của giới Minh Hiên.

- Hình như Minh Hiên giới vẫn luôn không đồng tình với địa vị của giới Vân Tiêu, còn sử dụng không ít thủ đoạn mờ ám,

lúc này thật sự là oan gia ngõ hẹp.

Văn Xương nói.

- Bình thường.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Vân Tiêu phủ nằm vị trí trung tâm của thành Phi Tiên, không bị người khác ghen ghét là không thể nào.

- Nhưng như vậy cũng tốt, có áp lực mới có thể không ngừng mạnh lên.

Diệp Tỳ Phong vẫn luôn biết cách nhìn của bên ngoài đối với thế giới Vân Tiêu.

Nhưng hẳn cũng không quá để ý, có đôi khi loại mâu thuẫn này cũng không phải là một chuyện xấu.

- Thác Bạt Vũ cũng gặp phải Khương Tuyết, hai phe này đều là thế giới cấp bậc Đại La Kim Tiên, một cái mới lên cấp, một là giới Đại La Kim Tiên bản địa, cũng rất đáng xem.

Liễu Như Niên nói.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu, đây là mâu thuẫn giữa các thế lực cũ và mới, chuyện này liên quan đến ai mới có thể ngồi phía trên trong thành Phi Tiên mới.

- Lý Khinh Vũ cũng gặp La Tường Vũ, ha ha, đây thật là lũ lụt vọt lên miếu Long Vương.

Văn Xương cười một tiếng, nhìn về phía Thần Võ.

Chương 395: Dừng Lại Ở Đây Thôi

Hai người này, một người là cháu gái, một người là cháu trai xa của Thần Võ, đều là người đại biểu của Tiên Điện.

Không ngờ lại gặp nhau trước trận quyết chiến cuối cùng, cũng có chút đáng xem.

Thần Võ hừ hừ nói:

- Không có chuyện gì, thiên tài nhà ta rất nhiều, chỉ cần Lý Tuấn Tài không xảy ra chuyện gì thì quán quân vẫn sẽ là của

hắn.

Lý Tuấn Tài là người có tu vi nửa bước Tiên Vương duy nhất ở đây, với lại sau khi đạt được phúc phận lần trước đã có dấu hiệu đột phá Tiên Vương.

Ngoại trừ những người này, các trận chiến còn lại trên cơ bản không có gì đáng xem.

Nhưng đối với tu sĩ bình thường thì mỗi một trận chiến đều là tranh phong kịch liệt giữa các thiên kiêu.

Toàn bộ thành Phi Tiên đều khí thế ngát trời.

Mỗi một người dự thi đều lấy ra tất cả bản lĩnh giữ nhà của mình, lấy ra tất cả vốn liếng, làm nhóm người dâng lên một trận lại một trận chiến đỉnh phong, cực kỳ đặc sắc.

Tranh tài là tàn khốc.

Có người kinh tài tuyệt diệu, cũng có người ảm đạm bại trận.

Theo chiến đấu không ngừng tiến hành, tranh tài đã diễn ra đến giai đoạn gay cấn.

Rốt cục, trận đấu tiêu điểm chiến mà các đại nhân vật chú ý đã chính thức khai hỏa.

Diệp Hoàng đối chiến với Lãnh Lương Tài.

Trước đó, hai người mỗi một trận chiến đấu đều là nhẹ nhàng chiến thắng, ai cũng chưa từng nhìn thấy thực lực chân chính của bọn họ.

Cho nên trận quyết đấu đỉnh cao này lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

- Ha ha, giới Vân Tiêu chỉ được mỗi Diệp Long, còn Diệp Hoàng chắc chắn sẽ thua Lãnh Lương Tài!

Có người cười lạnh nói.

- Thế giới Vân Tiêu có thể đi đến bước này, thật ra đã rất ngoài dự đoán của mọi người, thật sự là cường đại.

Có người biểu thị thương thức, nhưng vẫn như cũ không quá xem trọng Diệp Hoàng, không tin nàng sẽ chiến thắng.

Từ trên tổng thể, phần lớn người vẫn mang theo thái độ bi quan đối với Diệp Hoàng.

Nguyên nhân rất đơn giản, nàng phi thăng Tiên Giới quá muộn, với lại dù sao cũng đến từ một thế giới cấp bậc Thiên Tiên mà thôi.

Dưới tình huống bình thường sẽ rất khó có thể giành được thắng lợi trước siêu cấp thiên tài như Lãnh Lương Tài.

Rất nhanh, trận chiến tiêu điểm này đã chính thức bắt đầu trước ánh mắt của tất cả mọi người.

Hai khí thế cường đại chậm rãi bay lên, cũng chưa từng xuất hiện lời nói nào giữa hai người.

Hai người đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lại đều là kiếm khách, một trận chiến này có thể nói là cây kim so với cọng rau.

Mỗi người bọn họ rủ xuống kiếm mà đứng, giương cung mà không phát, đều đang đợi lấy một thời cơ thích hợp.

Sau một lát, ánh mắt Diệp Hoàng ngưng lại, giành quyền ra tay trước, trường kiếm liệt không.

Cũng không phải vì nàng tìm được sơ hở của đối phương, mà nàng hiểu rõ, đối thủ cũng không phải là kẻ vớ vẩn, cho dù có tiếp tục nữa thì cũng không cái gì ý nghĩa gì quá lớn.

Chờ đợi không phải là phong cách của nàng.

Chỉ trong chớp mắt, kiếm của Diệp Hoàng đã đánh tới trước mặt Lãnh Lương Tài.

Kiểm khí sắc bén hoàn toàn ngưng thực trên mũi kiếm, không tiêu tán ra bên ngoài chút nào.

- Keng!

Một thanh dao găm phát sau mà đến trước, nhẹ nhàng tiếp xúc với kiếm của Diệp Hoàng.

- Xùy!

Vô số kiếm khí lập tức bộc phát ra quét sạch cả tòa lôi đài, ngay cả mặt bàn đã trải qua trận pháp gia trì cũng bị chém ra

rất nhiều vết nứt.

Nếu không phải bên ngoài lôi đài có bố trí một tầng đại trận phòng hộ cường đại thì chỉ với một kích này, ngoài những quan chiến bên ngoài đã phải tử thương một mảng lớn.

- Bá!

Sau khi tại hai người lần đầu va chạm, bóng người của bọn hắn lập tức trở nên mơ hồ trong võ đài.

Sau đó, lấy một tần suất cực cao xuất hiện ở bốn phía, đám người xem thi đấu dưới đài căn bản là không cách nào theo kịp tốc độ của bọn hắn.

Theo mỗi lần thoáng hiện đều có tiếng lưỡi kiếm va chạm truyền ra, ngấn ngủi mà gấp rút.

Nương theo âm thanh kim loại va chạm vào nhau là vô số kiếm khí cuồng bạo bay múa đầy trời.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, lôi đài lúc đầu hoàn hảo không chút tổn hại đã có thêm thủng trăm ngàn lỗ, khắp nơi đều là vết nứt lớn nhỏ.

Mà ngay cả trận pháp phòng hộ phía ngoài cũng không ngừng lấp loé, hình như không chịu nổi loại lực lượng đó, giống như muốn nổ tung.

Thấy tình cảnh này, người xem bên ngoài liên tục kinh hô.

- Đây chính là trận quyết đấu giữa các thiên tài đứng đầu sao? Quá kinh khủng!

- Đúng vậy, đừng nói tới giao chiến chính diện, chỉ riêng kiếm khí bọn hắn tiêu tán ra, chỉ sợ người dự thi đi vào cũng phải hóa thành bột mịn ngay lập tức!

Vẻ mặt bọn hắn cực kỳ kinh hãi.

Trong tiên viên, mấy vị đại năng đỉnh phong của thế giới cũng ngưng thần chú mục.

Bọn hắn đương nhiên có thể thấy rõ ràng, trận chiến đấu giữa Diệp Hoàng và Lãnh Lương Tài mãnh liệt và nguy hiểm cỡ nào.

- Công kích của Diệp Hoàng quá lãng lệ, lực áp chế quá mạnh.
Hề Lam bình luận.

- Lãnh Lương Tài phòng thủ cũng rất tốt, hấn rất tinh táo, vẫn đang liên tục tìm kiếm cơ hội phản kích.

Hiên Viên Vô Sinh nói.

- Thật sự không tệ, lý giải của hai người bọn hấn đối với cơ sở kiếm đạo đều đã đạt đến hiện mức cực hạn, thật sự là hậu sinh khả úy.

Văn Xương cảm thán nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, cơ sở kiếm đạo của hai người đúng thật là cò trống tương đương, nếu như chỉ sử dụng thủ đoạn bình thường thì sẽ rất khó tìm được cánh cửa đột phá.

Mấy người bọn hấn phân tích đương nhiên nói trúng tim đen.

Hiện thực cũng đúng là như thế, trong thời gian thật ngắn, Diệp Hoàng và Lãnh Lương Tài đã giao chiến hơn trăm lần, nhưng cũng không chiếm được chút chỗ tốt nào từ trong tay đối phương.

- Dừng ở đây thôi.

Cuối cùng, vẫn là Diệp Hoàng dẫn đầu thay đổi chiêu thức.

Trên đóa hoa chín màu ở mi tâm của nàng có một cánh hoa màu xanh lóe lên ánh sáng diu diu.

Chợt, trường kiếm trong tay của nàng hoàn toàn biến thành màu xanh, thiên địa uy áp cực mạnh lập tức dâng lên trên lôi đài.

Thông thiên triệt địa!

Chương 396: Diệp Hoàng Chiến Thắng

- Thanh Thiên!

Diệp Hoàng quát lạnh một tiếng, trường kiếm màu xanh quấy động phong vân, tạo thành một vòng xoáy năng lượng to lớn, toàn bộ đập xuống.

- Âm âm!

Thiên địa kịch chấn!

Lôi đài nguyên bản rất cao, nhưng dưới loại thiên uy này lại bị đè ép đến ngang bằng mặt đất!

Năng lượng cuồng bạo điên cuồng tuông ra, làm cho vòng phòng hộ điên cuồng chập chờn, mắt thấy như muốn vỡ ra.

Mấy vị Tiên Vương bên ngoài thấy vậy thì vội vàng đánh ra đạo đạo tiên quang, duy trì trận pháp vận chuyển bình thường.

Nhưng rất nhanh, ngay cả bọn hắn cũng có chút kiệt sức.

May mà cũng có Tiên Tôn ở đây nên mới có thể thủ trận pháp, nếu không thì chỉ sợ đã xảy ra chuyện.

Vẻ mặt mấy người xem trận thi đấu này đều rất hoảng sợ, một Đại La Kim Tiên thật sự có thể đánh ra loại lực lượng này hay sao?

Đó là thiên uy!

Không ngờ thực lực của Diệp Hoàng lại kinh khủng như vậy!

Lãnh Lương Tài có thể chịu đựng được lực lượng mạnh mẽ như thế không?

Đám người dờn ánh mắt về phía đối diện.

Chỉ nhìn thấy, lúc này lôi đài đã biến dạng, chỉ có một mình Diệp Hoàng đang cầm kiếm mà đứng.

Mà Lãnh Lương Tài thì đã không thấy bóng dáng.

- Hắn, bị giết chết rồi sao?

Có người hoảng sợ thốt lên.

Nhưng có người chú ý tới vẻ mặt của Diệp Hoàng vẫn lạnh lùng như cũ, cẩn thận nhìn bốn phía.

Bỗng nhiên, một âm thanh lơ lửng không cố định từ trong võ đài truyền ra.

- Quý!

Theo tiếng nói vừa ra, một làn sương mù màu đen nồng đậm từ sâu trong lòng đất dâng không bay lên.

Sương mù đen như mực, tản ra khí tức quỷ dị nồng đậm.

Trong chớp mắt đã hoành toàn phủ kín cơ thể Diệp Hoàng.

Chỉ có thể nhìn thấy có vô số con côn trùng đáng sợ màu đen bay nhanh trong sương mù!

- Quỷ kiếm chi đạo, cái này rất ít gặp.

Văn Xương nhận ra đạo pháp Lãnh Lương Tài thi triển, kinh ngạc nói.

- Những con côn trùng kia là một loại con rôi của Quỷ Kiếm, ngay cả thiên uy cũng có thể thôn phệ, Diệp Hoàng lần này rất bị động.

Hiên Viên Vô Sinh khẽ nhíu mày.

- Đại diệt nữ cố lên, muốn bại thì cũng phải bại ở trên tay cháu nội của ta mới được.

Thần Võ cũng lên tiếng nói.

Mấy người đều có chút bất đầu khẩn trương, dù sao Diệp Hoàng cũng là người trong nhà, bọn hắn chắc chắn không muốn nhìn thấy nàng bị thua như vậy.

Nhưng Diệp Tùy Phong thì vẫn nhẹ nhõm như cũ.

Hắn rõ ràng thực lực của Diệp Hoàng, muốn dựa vào quỷ để đánh bại nàng là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Khói đen đầy trời đã bao phủ hoàn toàn lôi đài.

Tình hình chiến đấu đột nhiên thay đổi, người bên ngoài xem thi đấu đều cảm thấy tim như nhảy đến cổ rôi.

Đến cùng ai mới có thể lấy được thắng lợi cuối cùng nhất đây?

Đúng lúc này, một chùm sáng màu vàng bắn thẳng lên trời, ánh sáng từ trong bóng tối bộc phát ra, thẳng ngút trời.

Phía chân trời xa xôi được kim quang chiếu rọi giống như một mặt trời nhỏ.

- Thần quang.

m thanh của Diệp Hoàng tinh táo mà đậm mạc.

Theo đó, quang mang mặt trời trên trời càng thịnh!

Vô số lưỡi kiếm màu vàng điên cuồng đánh xuống giống như mưa.

Qua giây lát đã đâm vào trong khói đen, lít nha lít nhít quý trong nháy mắt mất đi năng lượng của mình phía dưới vô số lưỡi kiếm màu vàng.

Cơ thể của bọn chúng bị ánh sáng vàng xuyên qua, gắt gao đóng ở trên mặt đất.

Sau đó toát ra khói trắng, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa.

Sau một lát, mây đen nồng đậm đã bị mưa kiếm màu vàng đầy trời gột rửa không còn.

Hai bóng người lộ ra ở trước mặt mọi người.

Diệp Hoàng tay cầm trường kiếm, mũi kiếm sắc bén nằm ngang ở trên cổ Lãnh Lương Tài.

Hắn ta rủ xuống kiếm mà đứng, sắc mặt hơi tái nhợt.

Thắng bại đã phân!

- Kiếm đạo của ngươi rất thú vị, nếu có cơ hội chúng ta có thể giao lưu một phen.

Diệp Hoàng thu kiếm mà đứng, chậm rãi nói.

Lãnh Lương Tài xách ngược chuôi kiếm, chấp tay.

- Vinh hạnh đã giao chiến!

Vào lúc này, hai vị kiếm khách đỉnh phong đều tỏ vẻ tán thành đối với thực lực của đối phương.

- Diệp Hoàng đối chiến Lãnh Lương Tài, người thắng trận là Diệp Hoàng của giới Vân Tiêu!

Lúc này, trọng tài cũng tuyên bố kết quả trận đấu.

Kết cục ngoài dự đoán này làm rất nhiều người xôn xao.

Bọn hấn thật sự không ngờ, không ngờ Lãnh Lương Tài lại thật thua, với lại còn thua triệt để như thế.

Bởi vì từ đầu đến cuối, Diệp Hoàng nhìn qua hình như nắm trong tay mọi thứ, thậm chí còn có vẻ như chưa xuất toàn lực.

Quả thực là quá kinh khủng!

Các đại năng trong Tiên Uyển lại nở nụ cười nhẹ nhàng.

Đây là kết cục trong dự liệu của bọn hấn, sao con gái của Diệp Tỳ Phong có thể dễ dàng bại trận?

- Đại nhân, nếu như ta không nhìn lầm thì hình như tiểu thư tu luyện là Cửu Thiên Tiên Quang?

Vãn Xương hỏi, vẻ mặt hấn có chút kinh dị.

Diệp Tỳ Phong gật đầu nói:

- Không sai, khi con bé ở giới Vân Tiêu đã từng có tiếp xúc.

- Sau khi đi vào Tiên giới thì mới tinh thâm hơn không ít.

Năm đó, hấn mang theo Diệp Hoàng đi tới thế giới Cửu Thiên, để con bé mượn dùng Cửu Thiên Tiên Quang rèn luyện kiếm ý bản thân.

Loại tiên quang này đều tồn tại ở mỗi một giới vực, thuộc về lực lượng nguyên sơ của thế giới khi vừa sinh ra.

Giới vực càng mạnh thì lực lượng tiên quang sẽ càng mạnh, nhưng hạch tâm của nó là giống nhau.

- Đại ca, người đừng nói với ta là Đại diệt nữ đã tu thành toàn bộ chín loại tiên quang nha?

Thần Võ kinh ngạc hỏi.

Tiên quang tổng cộng có chín loại, mỗi một loại đều tích chứa lực lượng khác nhau.

Cũng giống như vừa rồi Diệp Hoàng sử dụng hai loại, màu xanh đại biểu thiên uy, mà màu vàng thì có thể chém giết chư tà.

Nếu tu thành toàn bộ thì sẽ có ngàn vạn thay đổi, chiến lực vô cùng vô tận!

- Ha ha, người cứ đoán đi.

Khóe miệng Diệp Tuyền Phong hơi nhếch nhẹ, nhưng hẳn lại không nói cho Thần Võ đáp án chuẩn xác.

- Cắt, không nói thì không nói thôi.

Thần Võ hừ hừ hai tiếng, dáng vẻ hình như không chút để ý.

Chỉ có điều lúc này, hẳn đã không còn lòng tin tất thắng đối với tiểu chắt tôn Lý Tuấn Tài nhà mình.

Trận chiến tiêu điểm đầu tiên đã kết thúc với thắng lợi thuộc về Diệp Hoàng.

Rất nhanh, hai người của hai giới Đại La Kim Tiên cũ và mới cũng đã chạm mặt.

Chiến đấu giữa bọn hắn còn hoa lệ hơn trận chiến giữa hai người Diệp Hoàng và Lãnh Lương Tài rất nhiều.

Chương 397: Thần Võ Động Tay Chân

Vô số đạo pháp thần thông điên cuồng tuông ra, mãnh liệt va chạm trên lôi đài, làm cho cho người ta hoa cả mắt.

Hai người có thực lực ngang nhau, không đến một khắc cuối cùng thì không ai có thể đoán được, ai có thể cười đến cuối cùng, đánh bại đối phương.

Cuối cùng, Thác Bạt Vũ lấy ưu thế cực kỳ nhỏ bé của mình đánh bại Khương Tuyết.

Trận tranh phong giữa hai thế lực mới và cũ, thế lực mới - thế giới Thiên Hoa đang tạm thời dẫn trước.

Sau khi trận chiến đấu này kết thúc, trận nội chiến của hai thành viên trong Tiên Điện cũng rất vang dội.

Hai người Lý Khinh Vũ và La Tường Vũ vốn là cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã nên đều hiểu rất rõ nhau.

Chiến đấu giữa bọn hắn cũng vô cùng kịch liệt, nhưng cũng chưa từng xuất hiện tình hình nguy hiểm đến tính mạng.

Cuối cùng, Lý Khinh Vũ dựa vào tiên thuật càng thêm tinh diệu, đánh La Tường Vũ ra lồi đài, thu được thắng lợi cuối cùng.

Nhưng mấy người trong Tiên Uyển đều có thể nhìn ra, thật ra La Tường Vũ vẫn không xuất toàn lực.

Mặc dù tiểu tử này thua tranh tài, nhưng vô cùng có khả năng thắng được nhân sinh trong tương lai.

- Có tiền đồ!

Thần Võ cực kỳ hài lòng đối với kết quả này.

- Lại nói, nếu như bọn hấn thật thành công thì không tính là họ hàng gần sao?

Tiểu Hắc nháy mắt, lên tiếng hỏi.

Vẻ mặt vui mừng của Thần Võ lập tức đen lại.

Hấn hờ hững lấy ra một ngọc phù truyền tin, âm thanh cực kỳ trầm thấp và uy nghiêm.

- Quản tốt tên tiểu tử thúì La Tường Vũ kia, nếu để ta phát hiện hấn có ý đồ gì với Khinh Vũ thì lập tức đánh gãy chân hấn cho ta!

Vận mệnh của hai tiểu bối đã bị quyết định như vậy.

Cũng có lẽ bọn hấn sẽ xảy ra cố sự tình yêu kinh động tâm phách, sau đó được hậu nhân lưu truyền.

Trận tranh tài thiên kiều vẫn đang tiến hành.

Sau các trận chiến tiêu điểm thì nhưng trận chiến đấu khác, trên cơ bản không cần quá chú ý.

Diệp Hoàng, Thác Bạt Vũ, Lý Khinh Vũ đều nhẹ nhàng thủ thắng trong các trận đấu sau này, thu được tư cách tham gia trận quyết đấu cuối cùng.

Mà ở các võ đài khác, Diệp Long, Lý Tuấn Sinh, Lương Tử Nguyệt của giới Thiên Hoa, Vân Đàn của thế giới Hoàn Đồ cũng giành được danh ngạch tham gia trận quyết chiến cuối cùng.

Bảy người bọn hắn, lại thêm ba người khác cùng so tài trên sân khấu ở trận cuối cùng.

Chọn ra người thắng trận cuối cùng trong giải thi đấu thiên kiều lần này!

.....

Trước ánh mắt của mọi người, trận quyết đấu cuối cùng được diễn ra trong thành Phi Tiên.

Đây là một lôi đài mới, diện tích cực lớn, sử dụng vật liệu càng đã trải qua lựa chọn tỉ mỉ, đồng thời trên đó còn bố trí rất nhiều tầng trận pháp phòng hộ.

Tầng phòng hộ bên ngoài cũng được gia cố thêm một bước.

Mười người quyết chiến, người yếu nhất cũng là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trận chiến đấu giữa bọn hắn đương nhiên không phải trước kia có thể sánh được.

Lần trước, chiến đấu giữa Diệp Hoàng và Lãnh Lương Tài đã thiếu chút nữa phá hủy đại trận phòng hộ, lan đến gần người bên ngoài.

Người ngoài lôi đài đông nghìn nghịt.

Trên cơ bản, trận quyết chiến này đại biểu cho sự tranh phong giữa các thế lực tối cường trong Tiên Phủ, tất cả mọi người cũng không muốn bỏ qua thịnh thế như vậy.

Trong Tiên Uyển, mấy người Diệp Tùy Phong cũng đã sớm chuẩn bị xong hạt dưa và nước trái cây, chuẩn bị thưởng thức trận chiến cuối cùng giữa các thiên tài bọn tuổi trẻ này.

Theo mệnh lệnh của Thần Võ truyền đạt ra, pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, đốt lên giữa sân tất cả mọi người sục sôi nhiệt tình.

Chiến đấu lập tức bắt đầu.

Phương thức tiến hành trận quyết chiến này không khác lúc trước nhiều lắm.

Khác biệt duy nhất chính là, trận quyết chiến này sẽ chia thành hai nửa khu, mỗi bên sẽ chọn ra một người mạnh nhất, sau đó

tiến hành trận quyết đấu đỉnh cao.

Hai người Diệp Hoàng, Diệp Long ở cùng một phía.

Mà ba người khác chính là đến từ thế giới Thiên Hoa và giới Hoàn Đồi, chiến lực tổng hợp cực mạnh.

Lý Tuấn Tài, Lý Khinh Vũ thì lại ở một nửa khu khác.

Ba người khác trong nửa khu này đều là tử đệ kiệt xuất tới từ thế lực lúc đầu của Tiên Phủ, thực lực cũng rất mạnh, nhưng nếu so với nửa khu bên kia thì vẫn kém hơn một chút.

- Hắc hắc, phân phối ngẫu nhiên thật thú vị!

Thần Võ áp a áp ứng cười nói.

Mấy người Diệp Tùy Phong lập tức quăng tới ánh mắt khinh bỉ.

Những người khác có lẽ thấy không rõ lắm, nhưng trong lòng bọn hắn đều hiểu rõ, đây chính là tấm màn đen rõ ràng.

Làm như vậy, hai người đại biểu Tiên Điện sẽ có xác suất rất lớn có thể thắng tiến vào trận quyết chiến, cho dù đến lúc đó có bại thì cũng không có gì lớn.

- Nhìn người rất không phóng khoáng.

Diệp Tùy Phong im lặng chửi đậu đen rau muống.

- Không có cách nào, nếu không thể đi đến cuối cùng sẽ tổn hại uy nghiêm của tiên điện.

Thần Võ dang hai tay ra, biểu thị mình là có nỗi khổ tâm.

- Được rồi, xem thật kỹ.

Diệp Tùy Phong nói.

Hắn đương nhiên có thể hiểu được cách làm của Thần Võ, chỉ chửi hai câu đậu đen rau muống mà thôi.

Đám người nhìn về phía hình tượng siêu siêu thật trước mặt.

Nơi bắt đầu quyết đấu đầu tiên là chỗ nửa khu của Lý Tuấn Tài.

Vòng thứ nhất, bốn người sẽ chia thành hai trận tiến hành đối chiến, một người được đi thẳng vào vòng trong.

Lý Tuấn Tài và Lý Khinh Vũ đều chọn được đối thủ của mỗi người.

Bọn hắn trèo lên lô đài, tiếp tục cho thấy sức chiến đấu tuyệt cường, tiên pháp đạo thuật đạt đến Hóa Cảnh.

Mà đối thủ của hai người đều là hạng người thiên kiêu Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng đặt chung vào một chỗ vẫn lộ ra yếu hơn không ít.

Cả trận đấu gần như đều là bị đè lên đánh.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, hai người Lý Tuấn Tài và Lý Khinh Vũ đều nhẹ nhàng chiến thắng đối thủ, tiến vào đến vòng thứ hai.

Rút thăm vòng thứ hai, Lý Khinh Vũ được đi thẳng vào vòng trong, Lý Tuấn Tài chọn trúng đối thủ còn lại.

Đó là một thiên tài Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng trước mặt tu vi và đạo pháp của Lý Tuấn Tài thì hắn ta rất nhanh đã thua trận, đau khổ chèo chống, ngay cả sức hoàn thủ cũng không có.

Dưới thế công liên tục không ngừng, người kia rốt cục không chống nổi, bị đánh ra khỏi lô đài.

Chương 398: Ngạch... Chuyện Này Thật Không Phải Ta An Bài

Hai người Lý Tuấn Tài và Lý Khinh Vũ gặp nhau ở trận chung kết của nửa khu này.

Quá trình này này làm đám người quan sát giao đấu hô to đặc sắc.

- Thiên tài của Tiên điện thật sự quá cường đại!

- Đúng vậy, ta hoàn toàn không nhìn thấy những thiên tài khác có cơ hội thắng được!

- Bọn hấn một đường đều nhẹ nhàng chiến thắng, một trận chiến khó khăn nhất trước kia của Lý Khinh Vũ là khi đối mặt với La Tường Vũ, nhưng hấn thật ra cũng là người của Tiên điện!

- Đáng tiếc bọn hấn lại bị phân ở cùng một bên, nếu như được phân ở hai nửa khu khác nhau thì căn bản không có đường sống của những người khác!

- Trận tranh tài tiếp theo chính là trận trình diễn giữa hai thiên tài của Tiên Điện!

Tất cả mọi người đều kinh thán không thôi.

Từ kết quả của tất cả trận đấu xem ra, mấy vị thiên tài của tiên điện và những người khác hoàn toàn cũng không phải cùng một cấp bậc.

Loại kết quả này tạo thành cảm giác cực kỳ rung động đối với mọi người, cũng khiến lòng tôn kính và sự bội phục mọi người dâng lên từ đáy lòng đối với Tiên điện Thần Võ.

Đây chính là mục đích mà Thần Võ muốn đạt được.

Hiển nhiên, hấn đã thành công.

Nhưng trong lòng mấy vị đại năng trong tiên viên đều hiểu, thật ra mọi việc đều có chủ đích.

Thần Võ chỉ hơi làm một chút xú động tác nhỏ trong giải thi đấu thiên kiều đã làm cho địa vị của Tiên Phủ tăng thêm mấy lần đối với phần lớn tu sĩ.

- Từ chuyện này cũng có thể thấy được, người ngồi ở vị trí càng cao thì lòng dạ và năng lượng càng lớn, quả thực rất đáng sợ.

Liễu Như Niên cảm thán nói.

- Đúng vậy, âm mưu quỷ kế đầy mình.

Tiểu Hắc cũng tiếp lời.

- Được rồi, được rồi, tiểu hài tử, người căn bản vốn không hiểu rõ muốn phát triển một Tiên Phủ đến cùng khó bao nhiêu.

Thần Võ khinh thường nói, chọc cho Tiểu Hắc nhe răng trợn mắt với hắn.

Trong tiếng reo hò như núi kêu biển gầm của mọi người, trận chiến đấu giữa Lý Tuấn Tài và Lý Khinh Vũ cuối cùng đã bắt đầu.

Mấy người Tiên Uyển cũng mới nhắc lên hứng thú, bọn hắn muốn nhìn xem thử trong trận chiến giữa hai thành viên của Tiên điện lần này có thể lại như lần trước, có người vụng trộm đổ nước hay không.

Nhưng rất nhanh, bọn hắn đã phát hiện mình đánh giá thấp trình độ vô sỉ của Thần Võ.

Nếu như lần trước, trận chiến giữa Lý Khinh Vũ và La Tường Vũ là đổ nước thì lúc này, chính là một trận mưa siêu cấp ngàn vạn năm khó gặp!

Lý Tuấn Tài đi theo con đường chí cương chí dương, hắn vừa lên đã xuất ra một mặt trời vàng rực cực kỳ to lớn, gần như chiếu sáng cả tòa thành Phi Tiên.

Nhưng ở trong mắt mấy người Diệp Tùy Phong, mặt trời này căn bản không có tác dụng gì lớn, rất có cố ý tạo vẻ thần bí cho mình.

Mà Lý Khinh Vũ thì lại càng không hợp thói thường.

Nàng đi theo con đường thần thông, tiên pháp đạo thuật cũng quỷ dị khó lường.

Sau khi nhìn thấy mặt trời của Lý Tuấn Tài thì các loại đạo pháp của Lý Khinh Vũ đều xuất hiện, không ngờ lại vẽ ra một Sơn Hà Xã Tắc đồ hùng vĩ ở trên đường chân trời.

Hai người thân pháp phiêu dật, ghé qua lại trong sơn hà.

Mỗi một lần đối oanh đều tạo thành ba động cực kỳ mãnh liệt, nương theo đó là đủ loại tiên quang và tiên âm.

Toàn bộ quá trình chiến đấu chỉ có hai chữ có thể hình dung.

Hoa lệ!

- Không hợp thói thường!

Hiên Viên Vô Sinh quay đầu đi chỗ khác, thật sự là không muốn nhìn.

Bởi vì trong mắt bọn hắn, như vậy sao có thể là quyết chiến, đây chính là con nít ranh chơi đùa giỡn thôi.

Nhưng tuyệt đại đa số người xem thi đấu thì chỉ nhìn thấy đạo thuật đáng sợ, bọn hắn cho rằng chiến đấu giữa hai người, trình độ đặc sắc đủ để ghi vào sử sách!

Thần Võ không ngừng cười hắc hắc, loại tình huống này cũng là hắn cố ý sắp xếp.

Bởi vì với hắn thì loại cục diện trước mắt này càng có ích hơn so với cướp đoạt thắng lợi cuối cùng.

Cuối cùng, trận quyết đấu làm cho người ta hoa mắt này tại hai bên “đốc hết toàn lực”, Lý Tuấn Tài lấy ưu thế cực kỳ “nhỏ bé” chiến thắng Lý Khinh Vũ, cầm được vé vào cửa trận quý leo lên quyết chiến đỉnh phong.

Tất cả mọi người hô to, nhiệt tình như nước thủy triều, đốt lên cả tòa lôi đài.

Trong không khí nhiệt liệt này, tranh tài nửa tràng sau cũng kéo ra màn che.

Mấy người Diệp Tùy Phong thở ra một hơi thật dài.

Cuộc nháo kịch này cuối cùng đã kết thúc.

Trận phía sau mới thật sự là quyết chiến so đấu thực lực.

.....

Hơn nửa hiệp quyết đấu tạo thành oanh động cực kỳ mãnh liệt.

Mọi người đều bị hai vị thiên tài của Tiên điện chinh phục, bọn hắn trở thành mục tiêu của những người tuổi trẻ ở đây, danh vọng của tiên điện cũng tăng lên một đoạn rất lớn.

Nhưng một số nhỏ người có thể nhìn ra chút thủ đoạn này đương nhiên cũng sẽ không nhảy ra, hô to trận chiến này có người đứng sau giỡn trò.

Dù sao thì đó rõ ràng là thủ bút của cao tầng Tiên điện, muốn chân chính lẫn vào Tiên Phủ cũng không thể làm gì cũng

không suy nghĩ.

Sau khi kết thúc nửa hiệp đầu, các trận chiến đấu nửa hiệp sau cũng đưa tới hứng thú của mọi người.

Đương nhiên, bọn hắn chủ yếu là muốn xem thử là cái thắng xui xẻo nào sẽ đi đến cuối cùng, giao chiến với người có khả năng vô địch Lý Lương.

Nghi thức rút thăm được tiến hành công bằng trước ánh mắt của tất cả mọi người.

Lần này là rút thăm ngẫu nhiên chân chính.

Lương Tử Nguyệt của thế giới Thiên Hoa và Vân Đàn của Hoàn Đồ giới, đây là lần quyết đấu thứ hai giữa hai thế giới cấp bậc Đại La Kim Tiên mới và cũ.

Ngay sau đó, không ngờ hai người Diệp Hoàng và Diệp Long lại đánh với nhau, một vị khác tuyền thủ khác của Thiên Hoa giới là Thác Bạt Vũ tạm thời được đi thắng vào vòng trong.

- Ngạch... Chuyện này thật không phải ta an bài.

Thần Võ nhìn thấy loại tình huống này thì vội vàng giải thích nói.

- Người cái tên này, chính là muốn cho tỷ ta và lão Long sớm loại nhau đúng không?

Tiểu Hắc tức giận chỉ vào Thần Võ.

- Thôi, dù sao cũng sẽ gặp nhau, sớm nhìn cũng tốt.

Diệp Tuy Phong không quan trọng nói.

Chương 399: Diệp Hoàng PK Với Diệp Long

Thế giới này rất nhiều chuyện đều không thể nói chính xác, nếu hai người bọn hắn thật đến từ cùng một bên thì đường nào cũng sẽ phải quyết chiến với nhau, nên thật ra chuyện này cũng không có gì quá lớn.

Rất nhanh, chiến đấu của nửa khu sau đã chính thức bắt đầu.

Trận đầu là Lương Tử Nguyệt đối chiến với Vân Đàn.

Trận chiến đầu này, Vân Đàn nhất định phải dốc toàn lực đánh bại Lương Tử Nguyệt, nếu không thì trong trận giao phong giữa các thế lực mới và cũ, Hoàn Đồ giới làm thế lực cũ đã bị bại quá thảm rồi.

Chiến đấu diễn ra hết sức căng thẳng.

Hai người vừa ra sân đã trực tiếp lấy ra bản lĩnh áp đày hòm, mặc dù quá trình chiến đấu không hoa lệ như trận chiến giữa Lý Lương và Lý Khinh Vũ, nhưng lúc nào cũng là đánh vào chỗ hiểm, cực kỳ kịch liệt.

Bọn hắn mang theo tín niệm của mỗi người, hết sức huy sai ở trong sân, đều đánh ra toàn bộ phong thái của mình.

Hai bên người tới ta đi, thế lực ngang nhau, khán giả nhìn thấy thật là ăn no thỏa mãn.

Ngay cả các đại năng trong tiên viên cũng liên tục gật đầu.

- Thiên tài như thế, cho dù đặt ở trong Thánh địa Thiên Khuyết cũng có thể đứng hàng đầu.

Hề Lam tán thưởng nói.

- Đúng vậy, nếu đặt ở thế gia Hiên Viên thì ít nhất cũng có thể thu được một ghế của tử đệ hạch tâm.

Hiên Viên Vô Sinh cũng biểu thị tán thành.

Thần Võ nhếch miệng cười không ngừng, hai gia hỏa đến từ đại thế lực này rốt cục chịu nói tiếng người.

Chiến đấu kịch liệt, vẫn đang tiến hành.

Theo thời gian trôi qua, Vân Đàn tuổi hơi lớn một chút dựa vào kinh nghiệm chiến đấu hơn một bậc, dần dần chiếm thượng phong.

Cuối cùng, hắn tìm được một sơ hở của Lương Tử Nguyệt, quả quyết nắm lấy cơ hội, liên tiếp công kích, đánh năng bay khỏi lôi đài, thu được thắng lợi trong trận này.

Nhưng vẻ mặt của hắn cũng không được dễ nhìn cho lắm, thờ dốc gấp rút, hiển nhiên tiêu đã hao rất nhiều.

Một trận chiến này, gần như móc rỗng công phu áp đáy hòm của hắn.

Chiến đấu phía sau sẽ càng ngày càng khó khăn.

Hắn thật dài thở ra một hơi, xuống đài khôi phục nguyên khí.

Tranh tài, tiếp tục!

Trận thứ hai nửa tràng sau, Diệp Hoàng đối chiến với Diệp Long.

Tiếng hoan hô của đám người càng thêm kịch liệt.

Một thế giới Thiên Tiên lại có hai vị thiên tài, đều đi tới trên võ đài quyết chiến cuối cùng.

Đối với phần lớn người ở đây thì hai người bọn hắn chính là nghịch tập điển hình!

Hai người bọn hắn đều thu hoạch được rất nhiều ngưỡng mộ và ủng hộ.

Cũng giống như kiếm khách hương dã yển rừng, mấy ngày trước đã trở thành một thành viên của Chân Long các.

Trước ánh mắt của mọi người, Diệp Hoàng và Diệp Long cùng bước lên lôi đài.

- Đường muội, thật không ngờ chúng ta lần đầu tiên chiến đấu lại ở trong loại trường hợp này.

Diệp Long vừa cười vừa nói.

Mấy năm này, bọn hắn giao thủ mấy lần nhưng đều là luyện tập mà thôi, cả hai đều chưa từng dốc toàn lực.

Trận chiến đấu này, thật đúng là lần đầu bọn hắn chính diện giao phong.

- Chúng ta đều hết sức đi, chắc chắn cha ta đang nhìn đây.

Diệp Hoàng cười nhẹ một tiếng, sau đó rút trường kiếm ra, kiếm ý sắc bén giống như có thể chém ngang bầu trời.

Diệp Long cũng cười to, nắm chặt trường thương Ngân Long trong tay, chiến ý ngút trời.

- Tới đi!

Diệp Long hét dài một tiếng, trường thương hoành chỉ Diệp Hoàng, trực tiếp xông tới.

Cùng lúc đó, Diệp Hoàng cũng đạp không bay lên, xông về phía trước.

Tính cách của hai người đều không phải là loại chờ đợi thời cơ, bọn hắn đều quen sáng tạo thời cơ trong chiến đấu!

- Đùng!

Một tiếng nổ thật to nương theo lấy mặt đất rung động mãnh liệt, trong nháy mắt bộc phát ra trong võ đài.

Kiểm khí vô tận và chiến ý vô tận mãnh liệt đan vào nhau, cuốn lên một cơn bão năng lượng cực kỳ cuồng bạo.

Trường kiếm và ngân thương không ngừng va chạm với nhau.

Mỗi một lần va chạm đều có lực lượng khổng lồ lan ra, hiển nhiên, bọn hắn đều đã lấy ra thực lực chân chính của mình.

Kiểm thuật của Diệp Hoàng hình thành từ trong sát phạt không ngừng, lại có Diệp Tùy Phong chuyên môn chỉ điểm, giờ đã đạt đến Hóa Cảnh!

Mà thương pháp của Diệp Long cũng luyện thành từ trong chiến đấu, sau khi được Diệp Tùy Phong chỉ điểm loại càng không có kẽ hở!

Trong thời gian thật ngắn, bọn hắn đã va chạm vào nhau hơn trăm lần, nếu dư ba chiến đấu này bị đặt ở bên ngoài thì sơn hà sớm đã vỡ nát!

- Thanh Thiên!

Đột nhiên, Diệp Hoàng dẫn đầu biến chiêu, một uy áp thiên địa thật lớn đột nhiên đè xuống.

- Phá Quân!

Diệp Long hồng to một tiếng, trường thương chỉ thẳng lên trời, chiến ý hùng hậu trong nháy mắt bắn ra, một con Ngân Long đàng không bay lên, gầm hét phóng về phía chân trời.

- Âm âm!

Ngân Long trực tiếp đánh sập thiên uy, lao nhanh lên cứu thiên, tùy ý bay lượn!

Nó trừng mắt nhìn Diệp Hoàng, kèm theo đó là uy thế cuồng bạo lao xuống phía dưới!

Thiên uy bị tùy tiện phá diệt nhưng trên mặt Diệp Hoàng lại chưa từng xuất hiện một chút khẩn trương nào.

Nàng nhanh chóng huy động trường kiếm, một cánh hoa màu đỏ trong đóa hoa chín màu giữa mi tâm nàng lúc sáng lúc tối.

- Tà Ngục!

Theo Diệp Hoàng vừa dứt lời, trên không lôi đài lập tức có khí tức tà ác ngưng tụ thành, ngay cả không khí cũng như muốn biến sắc.

Ngân Long bay thẳng xuống, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Diệp Hoàng.

Nhưng vào lúc này, bóng người của nó lại ngừng lại, quỹ di ngưng trệ trên bầu trời.

Sau đó, trên thân thể Ngân Long xuất hiện đạo đạo vết nứt chĩnh tề, chỉ sau thời gian một nháy mắt đã hóa thành hàng loạt khối vụn, chậm rãi rơi xuống.

Cùng lúc đó, tại chỗ vết thương trên người nó, vô số lưỡi kiếm màu đỏ sậm ngồn ngang lộn xộn, xuyên qua cùng nhau.

Lưỡi kiếm hoành thông trời đất tạo thành một lưỡi kiếm khổng lồ trong lòng giam trên lôi đài, hoàn toàn bao phủ Diệp Long vào trong.

Chợt, lưỡi kiếm bắt đầu nhanh chóng xoay tròn, rất nhanh đã tạo thành một cơn kiếm nhận phong bạo đáng sợ, cấp tốc tụ lại về phía Diệp Long ở trung tâm nhất!

Diệp Long hét lớn một tiếng, một vòng bảo hộ màu trắng ngưng kết mà thành, chặn lại lưỡi kiếm cuồng bạo to lớn.

Nhưng lưỡi kiếm vẫn đang điên cuồng xoay tròn, cắt chém vòng bảo vệ màu trắng thành từng khe nứt, mắt thấy cũng sắp không chịu nổi.

Chương 400: Đánh Nghiêm Túc!

- Cuồng Long!

Diệp Long lần nữa rống to, nắm chặt trường thương, mãnh lực ngừng lại trên mặt đất.

Trong nháy mắt, mấy chục con Thần Long màu bạc từ dưới đáy thân thương cuồng hồng bay ra.

Những Thần Long đó đều là do chiến ý vô tận diễn sinh ra, ẩn chứa chiến đấu ý chí bất khuất của Diệp Long!

- Đùng!

Phong bạo kiếm nhận mãnh liệt dưới sự trùng kích của mấy chục con Ngân Long đã đứt thành từng khúc, sau đó âm vang nổ tung, hóa thành mảnh vỡ màu đỏ sậm bay đầy trời.

Sau đó, Ngân Long cuộn tất cả lên, bay thẳng về phía Diệp Hoàng!

- Huyết Sắt!

Diệp Hoàng lần nữa biến chiêu, trên bầu trời đột nhiên rơi xuống một trận mưa máu.

Trận mưa đỏ như máu rơi vào trên người Ngân Long, lại như có thể ăn mòn tất cả bảo vật chí cường trong thiên địa, từ từ bốc lên khói trắng.

Tất cả Ngân Long không kịp vọt tới trước người Diệp Hoàng đã bị huyết vũ ăn mòn hầu như không còn.

Sau một lát, tất cả Ngân Long trên bầu trời đều bị diệt sạch.

Hai người Diệp Hoàng và Diệp Long, phân chia bầu trời và mặt đất, xa xa đối mặt nhau.

Chiến ý giữa bọn hắn càng mạnh hơn!

.....

Trong tiên viên.

- Thanh Thiên, Thần Quang, Tà Ngục, Huyết Sắt, đại diệt nữ nàng thật sự đã tu luyện thành công toàn bộ chín loại tiên

quang sao?

Thần Võ nhìn chiến đấu trong màn hình, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Mấy người khác cũng không ngừng kinh thán, chín loại tiên quang, chỉ cần có thể tu luyện được loại trong đó là đã sẽ cực kỳ cường đại, trở thành tồn tại không thể coi thường.

Đồng thời tu được chín loại, nếu toàn bộ bước lên đỉnh cao, như vậy chiến lực của Diệp Hoàng sẽ đạt tới một độ cao khó mà tưởng tượng nổi.

- Diệp Long cũng rất tốt, trên con đường hắn đang chiến đấu, dung hợp toàn bộ tín niệm và toàn bộ lý niệm của mình vào thiên biến vạn hóa, tuyệt đối không thể khinh thường.

Văn Xương cũng đưa ra đánh giá đối với Diệp Long.

Thân là Tiên Đế, bọn hắn đương nhiên đều có thể nhìn ra hai người Diệp Hoàng và Diệp Long mới thật sự là kiêu tử của thời đại, tương lai không thể đo lường.

Mà người sáng tạo ra thời đại bọn hắn chính là Diệp Tùy Phong.

- Cứ chờ xem sẽ biết.

Diệp Tùy Phong nói.

Giữa hai người, đây là lần đầu tiên chân chính giao thủ.

Cho dù đối với thực lực của bọn hắn, trong lòng Diệp Tùy Phong đã hiểu rõ vô cùng, nhưng chiến trường thiên biến vạn hóa, không đến thời khắc cuối cùng thì không ai biết kết quả là gì, ai mới là người cười đến cuối cùng.

Xung quanh lôi đài, khán giả nín hơi ngưng thần, mắt không chớp nhìn chăm chăm hai người.

Bọn hắn chiến đấu thật sự quá nhanh, mặc dù không có cảnh tượng hùng vĩ như Lý Tuấn Tài và Lý Khinh Vũ nhưng mức độ kịch liệt lại không kém chút nào.

- Đường muội, ta sắp đánh nghiêm túc!

Diệp Long ngóng nhìn chân trời, cười to nói.

- Đường huynh, ta vẫn cho là huynh không phải loại người thích nói nhảm đó chứ.

Diệp Hoàng cũng cười khẽ.

Hai người xa xa đối mặt, mặc dù nhìn như đang nói chuyện phiếm thoải mái, nhưng khí thế trên người bọn hắn thì sớm đã nhanh chóng cất cao, gần như đạt đến cực hạn của Đại La Kim Tiên.

Bọn hắn đều sắp lấy ra thủ đoạn chân chính, nhưng lại không ai lo lắng sẽ tạo thành hậu quả gì.

Bởi vì có Diệp Tùy Phong ở đây, bọn hắn sẽ ra sức đánh cược một lần!

- Giết!

Khi khí thế của hai người cất cao đến một điểm tới hạn thì Diệp Long hét lớn một tiếng, trường thương từ đường chân trời.

Dưới chân hắn đột nhiên phát lực.

Ầm ầm một tiếng, lôi đài trong nháy mắt nứt ra!

Thân thể Diệp Long giống như một con rồng khổng lồ màu trắng mang theo thể thẳng tiến không lùi, trực tiếp đánh về phía Diệp Hoàng trên bầu trời.

Trong chớp mắt, trường thương đã đâm trúng Diệp Hoàng, sau đó xuyên qua thân thể của nàng!

- Phanh!

Nhưng một tiếng vang nhỏ, bóng người Diệp Hoàng âm vang nổ tung, hóa thành hư ảnh đầy trời, bao quanh Diệp Long vào bên trong.

Vô số Diệp Hoàng đồng thời huy động trường kiếm.

- Trảm Thân!

Kiểm khí màu đen giống như dòng lũ từ bốn phương tám hướng bộc phát ra, lao nhanh tuôn về phía Diệp Long.

Trong đầy trời thủy triều màu đen kia ẩn chứa sát cơ vô tận!

- Hoàn Tảo Thiên Quân!

Diệp Long hét lớn một tiếng, bắt lấy chuỗi thương của trường thương, điên cuồng múa trên bầu trời.

Vô số Du Long bôn tập bay ra, tất cả đều là chiến ý ngung thực, cuồng mãnh mà táo bạo.

Qua trong giây lát, Du Long đã chiếm cứ cả bầu trời, mãnh liệt va chạm vào dòng lũ kiếm khí màu đen!

- Âm âm!

Lại là tiếng nổ thật to truyền đến, một đen một trắng, cả hai điên cuồng đụng vào nhau, thôn phệ lẫn nhau.

Rất nhanh, Du Long màu trắng đã bị chấn nuốt không còn, mà nước thủy triều đen kịt cũng hoàn toàn tán loạn.

Bầu trời lại một lần nữa lộ ra ánh sáng, nhưng Diệp Hoàng lại đã không thấy bóng dáng.

Diệp Long ở trong hư không, bỗng nhiên lòng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Một đạo tử mang dần dần xuất hiện trên thiên không.

- Chôn vùi.

Nương theo âm thanh của Diệp Hoàng truyền đến, tử mang trong nháy mắt đại thắng, biến thành một đạo vượt ngang chân trời siêu cấp kiếm mang.

Khí tức chôn vùi phía trên kiếm mang làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy trái tim phát run.

Diệp Long cũng cảm nhận được áp lực vô tận, thậm chí còn có một tia nguy cơ tử vong.

Nhưng hắn lại cười, vì hắn biết, đạo tử mang kia là Cửu Thiên Tiên Quang mà Diệp Hoàng luyện đầu tiên nhất, cũng là thủ đoạn cường đại nhất của nàng.

- Chúng ta!

- Bất khuất mà sống!

Diệp Long đối mặt với áp lực khổng lồ, ngửa mặt lên trời cười to.

Chiến ý bàng bạc từ trên cả người hắn bắn ra, thẳng ngút trời!

Vào thời khắc này, Diệp Long chính là trường thương, trường thương chính là Diệp Long.

Tử mang trong nháy mắt rơi xuống!

Diệp Long một tay cầm thương, nghênh khó thẳng lên!

- Đùng!

Đây là một va chạm mạnh hơn cấp bậc Đại La Kim Tiên có thể gây ra, sinh ra tiếng nổ đùng đoàng, thậm chí làm cho những người ngồi ngoài trận pháp quan sát giao đấu đều sinh ra nung trệ trong giây phút.

Ngay sau đó, địa chấn mãnh liệt cuốn tới, người ngoài ngã ngựa đổ.

Loại lực lượng đó thật sự quá kinh khủng!

Trận pháp dùng để phòng hộ ở xung quanh lôi đài điên cuồng ba động, thậm chí phát ra âm thanh gào thét.

Chương 401: Diệp Hoàng Thắng!

Mấy vị Tiên Tôn của Tiên điện thấy phòng ngự sắp vỡ nát, thì vội vàng ra tay, giữ vững trận pháp lung lay sắp đổ.

Vẻ mặt nhóm Tiên Tôn trở nên kinh hãi, không ngờ trận pháp đã trải qua gia cố đặc biệt mà lại vẫn không thể chống lại ba động chiến đấu giữa hai người này, thực lực mà bọn hắn bạo phát ra thật sự quá mạnh!

Tiếng oanh minh kéo dài thời gian hơn mười hơi thở thì mới chậm rãi ngừng lại.

Mọi người nhìn về phía lôi đài, lập tức con ngươi co rút thật nhanh.

Một vết nứt to lớn xuất hiện trên lôi đài.

Vết nứt thẳng tắp, đỏ rõ ràng là bị Diệp Hoàng, dùng kiếm chém ra.

Mà giữa lồi đài đã bị lõm xuống một cái hố thật sâu.

Lấy cái hố làm trung tâm, lồi đài cứng rắn, hiện đầy vết nứt như mạng nhện, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Diệp Long nằm ở dưới đáy cái hố, cả người nhuốm máu, trường thương Ngân Long gãy thành mấy đoạn, nằm rải rác xung quanh hắn.

Hắn đã triệt để hôn mê bất tỉnh, nhưng trên mặt của hắn lại treo nụ cười thản nhiên.

Một bóng người màu tím chậm rãi từ trên bầu trời hạ xuống.

Vẻ mặt Diệp Hoàng hơi trắng bệch, nhìn qua chắc vì tiêu hao quá lớn, với lại, nàng từ cầm kiếm tay phải đổi thành cầm kiếm tay trái.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện, ở chính giữa bàn tay phải của nàng xuất hiện một lỗ thủng cực lớn, lỗ thủng đó xuyên qua bàn tay, máu tươi chảy cuộn cuộn.

Chiến ý mãnh liệt vẫn còn đang ngưng kết ở chỗ vết thương của nàng, trắng trợn phá hư, thời gian ngắn rất khó khép lại hoàn toàn.

- Đại diệt nữ thật là mãnh liệt!

Thần Võ sợ hãi thán phục nói:

- Một kiếm vừa rồi của nàng, cho dù là Tiên Vương bình thường thì chỉ sợ cũng khó thoát khỏi cái chết!

Hắn âm thầm lắc đầu, thực lực mạnh như Diệp Hoàng, Lý Tuấn Tài thật không thể nào là đối thủ của nàng.

- Đáng tiếc, nếu như vũ khí của Diệp Long tốt hơn một chút thì nói không chừng còn có thể tái chiến thêm mấy hiệp nữa.

Vãn Xương lắc đầu nói.

Hắn có thể nhìn ra, phẩm chất của trường thương Ngân Long có hơi kém một chút.

Nếu không thì cũng sẽ không trực tiếp gãy thành mấy đoạn như vậy.

- Rất khó, trên phương diện thực lực cá nhân, Diệp Hoàng đã đạt đến trình độ đẳng phong tạo cực, cho dù Diệp Long phát huy hoàn mỹ thì nhiều nhất cũng chỉ đánh ngang tay với nàng mà thôi.

Hề Lam nói.

- Bọn hấn vốn đã không cùng con đường, có thể làm được loại trình độ này đã rất không tệ.

Diệp Tùy Phong nói.

Sau đó, sau khi trọng tài tuyên bố xong kết quả tranh tài thì Diệp Tùy Phong vung tay lên, bóng người Diệp Long, biến mất khỏi lời đài không thấy gì nữa.

Sau khi xuất hiện lần nữa thì đã đi vào trong tiên viên.

- Nhìn đứa nhỏ này bị đánh thảm như vậy mà vẫn còn cười được.

Thần Võ chặc chặc cảm thán.

Sau khi đi tới gần, mọi người mới nhìn rõ, ở chỗ mi tâm của Diệp Long có một vết kiếm nhỏ xíu.

Thân thể của hấn kém chút bị Diệp Hoàng từ giữa đó bỏ ra.

Trong cơ thể cũng bị kiếm khí chôn vùi, phá hủy đến không còn gì nguyên vẹn, ngay cả thần hồn cũng có chỗ bị hao tổn.

Nếu như dựa vào chính hấn, muốn khôi phục hoàn toàn chắc cũng phải cần khoảng mấy chục năm.

Diệp Tùy Phong giơ ngón tay bắn ra một chỉ, khí tức sinh mệnh nồng đậm lập tức bao trùm toàn bộ Diệp Long.

Tất cả thương thế trên người hấn, bao gồm thần hồn và mệnh nguyên lập tức cấp tốc chữa trị.

Không lâu sau, Diệp Long đã hoàn hảo như lúc ban đầu, tỉnh lại.

.....

- Ôi, thật sự là đau chết mắt!

Sau khi được Diệp Tỳ Phong chữa trị thì Diệp Long rất nhanh đã tỉnh lại.

Nhưng sau khi nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh thì tinh thần của hắn lập tức chấn động, lớn tiếng nói:

- Đa tạ đại bá xuất thủ tương trợ!

- Lúc ta không có ở đây, người cũng đừng làm ẩu như thế.

Diệp Tỳ Phong chậm rãi nói.

- Hắc hắc, chúng ta chính là biết ngài ở đây nên mới dám buông tay đánh cược một lần.

- Bây giờ, ta mới biết, một chiêu kia của đường muội còn dữ dội hơn ta tưởng tượng nhiều!

Diệp Long cười thoải mái nói.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu, sau đó cầm lấy trường thương Ngân Long đã đứt gãy của Diệp Long, làm cho nó khôi phục diện mạo như cũ, với lại thần uy càng lớn hơn!

Hiện tại, trường thương Ngân Long đã không kém hơn bất kỳ Tiên Khí cực phẩm nào.

Diệp Long cầm trường thương, quơ qua quơ lại mấy lần, vẻ mặt hắn bắt đầu vui vẻ.

- Đại bá, hay lại cho ta làm một cái dự bị đi, ta sợ lúc nào đó nó lại gãy mất.

Diệp Long đảo tròng mắt nói.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày:

- Người tu luyện, lúc nào cũng phải thẳng tiến không lùi, sao có thể chưa chiến mà đã nói bại trước rồi?

Diệp Long vội vàng khom người, biểu thị thụ giáo.

Tiếp đó, Diệp Tỳ Phong bảo hắn đi về trước, trải qua một trận chiến này, Diệp Long cũng có thu hoạch không nhỏ, trở về chinh lý một phen thì sẽ là một lần tăng lên không ít.

Sau khi Diệp Long đi, Diệp Tuy Phong suy nghĩ, lấy ra một đồng bảo vật từ trong không gian.

Nhìn kỹ lại, tất cả đều là chí bảo luyện khí không tầm thường.

Diệp Tuy Phong hai tay vẽ trong hư không, vô số vật liệu luyện khí bay múa trên không trung, không bao lâu sau, một thanh trường kiếm xinh đẹp đã được rèn đúc thành trên không trung, tản ra đạo vận mãnh liệt.

- Đại ca, ngài đây là...?

Thần Võ không rõ ràng cho lắm, lên tiếng hỏi.

Diệp Tuy Phong ồ một tiếng, ngữ khí bình tĩnh.

- Đây là vũ khí ta chuẩn bị cho Tiểu Hoàng, lỡ như sau này đánh nhau bị gãy mất một thanh thì còn có thể có một thanh dự bị khác.

Trong nháy mắt, mặt mũi đám người trong tiên viên tràn đầy dấu chấm hỏi.

Mới vừa rồi ngài còn nói với Diệp Long là phải thẳng tiến không lùi.

Vậy mà mới chớp mắt đã trực tiếp chuẩn bị một thanh vũ khí dự bị cho con gái của ngài.

Ngài thật quá bất công rồi!

Bọn hăn nhìn nhau không nói gì, quả nhiên, người làm cha trong thiên hạ đều giống nhau cả, luôn giữ lại đồ tốt nhất cho con gái của mình.

Đám người không nhìn vị nam nhân này đại phát tình thương của cha nữa.

Trong võ đài, chiến đấu vẫn đang tiến hành.

Sau khi Diệp Hoàng chiến thắng Diệp Long thì trận tranh tài tiếp theo lại lần nữa đang được tiến hành rút thăm.

Chương 402: Đêm Nay, Cuồng Hoan Thỏa Thích.

Lần này, Diệp Hoàng may mắn đi thẳng vào vòng tiếp theo.

Mà Hoàn Đồ giới Vân Đàn và Thác Bạt Vũ của giới Thiên Hoa lại là oan gia ngõ hẹp, gặp phải nhau.

Trận này cũng là trận quyết chiến chân chính ra sự thắng bại giữa hai thế lực mới và cũ.

Hai người vừa lên đài đã ra tay toàn lực, các loại tiên pháp đạo thuật, bảo vật Thần Võ điên cuồng đánh ra.

Thực lực cá nhân, tài lực thế lực đều được thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn trong trận chiến đấu này.

Bọn hấn dốc hết sức đánh nhau, từ lúc mới bắt đầu đã giao phong kịch liệt, diễn biến đến sau cùng thì thậm chí đã đấu pháp biến thành lấy thương đổi thương.

Máu tươi, một lần nữa nhuộm đỏ lôi đài.

Toàn bộ quá trình chiến đấu diễn ra quá khốc liệt!

Mỗi người khi gần như bại trận đều sẽ lấy ra một đồng thần dược nghịch thiên, điên cuồng nuốt vào như không cần tiền, lần nữa sinh long hoạt hổ tiếp tục chiến đấu.

Trọn vẹn qua lại gần một canh giờ, trận này chiến đấu có thể xưng là điên cuồng này mới cuối cùng mới hạ màn kết thúc.

Vân Đàn lấy phương thức tổn thương mệnh nguyên đánh Thác Bạt Vũ rơi ra khỏi lôi đài, giành được thắng lợi cuối cùng.

Đồng thời cũng đại biểu cho trận giao phong giữa các thế lực mới và cũ, thế lực cũ thế giới Hoàn Đồ tạm thời dẫn trước giới Thiên Hoa.

Vân Đàn liên tiếp đánh bại hai người của giới Thiên Hoa, danh tiếng nhất lập tức lên cao.

Nhưng bất kỳ ai cũng không dám coi thường Thiên Hoa giới, bọn hấn đều đánh ra phong thái khiến mọi người phải thán phục.

Trận tiếp theo là Diệp Hoàng đối chiến với Vân Đàn.

Thế giới Hoàn Đồ trực tiếp lựa chọn đầu hàng, bởi vì lúc này Vân Đàn sớm đã dùng hết thủ đoạn, với lại bản thân còn đang

bị trọng thương, tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Diệp Hoàng.

Diệp Hoàng trực tiếp đi lên đến trận quyết đấu chung cục, tiến hành một trận chiến cuối cùng với Lý Tuấn Tài có danh tiếng cao nhất Tiên điện.

Vào lúc này, Thần Võ cũng rời khỏi Tiên Uyển, hấn tự mình giáng lâm đến trên bầu trời lôi đài.

Sự xuất hiện của hấn cũng làm cho không khí ở đây đạt đến cao trào trước giờ chưa từng có.

Hai vị thiên tài tuyệt thế từ trong hơn sáu triệu thiên kiêu giết ra, cũng giao thủ dưới bầu không khí cuồng nhiệt.

Nhưng lúc này, đám người ở Tiên Uyển đã không còn loại cảm giác chờ mong xem thi đấu như vừa rồi nữa.

Bởi vì dựa vào biểu hiện của hai người thì Lý Tuấn Tài không thể nào là đối thủ của Diệp Hoàng.

Nhưng kết quả lại không thể nói trước được.

Loại tranh tài này không phải chỉ phân ra thắng bại mà thôi, kết quả khác nhau sẽ sinh ra lực ảnh hưởng hoàn toàn khác nhau.

Mọi việc chỉ sợ vẫn phải xem ý tứ của Diệp Tùy Phong.

Hai người rất nhanh đã bắt đầu chiến đấu.

Chính như suy đoán của mấy người ở trong Tiên Uyển, mặc dù Lý Tuấn Tài đã đi rất xa trên con đường đại đạo, nhưng vẫn cũ không phải là đối thủ của Diệp Hoàng.

Sau khi Cửu Thiên Tiên Quang xuất hiện, Lý Tuấn Tài đã không có bất kỳ sức hoàn thủ nào.

Hấn hoàn toàn bị đè lên đánh, nếu không phải Diệp Hoàng không xuất thủ toàn lực thì chỉ sợ trong thời gian rất ngắn sẽ bị nghiền ép triệt để.

Nhưng Lý Tuấn Tài cũng cho thấy tính bền dẻo trong nghịch cảnh của mình.

Hắn đau khổ thừa nhận áp lực cường đại, nhưng vẫn không ngã, làm cho khán giả thấy vậy ngay cả trái tim cũng siết chặt với nhau.

Bọn hắn vô cùng hi vọng, Lý Tuấn Tài có thể phản kích.

Mà sự thật lại phát triển theo hướng bọn hắn kỳ vọng.

Lý Tuấn Tài dưới áp bức cực mạnh, không ngờ lại có thể phá vỡ gông cùm xiềng xích, khí tức Tiên Vương âm vang bộc phát.

Hắn đã hoàn thành thuế biến từ Đại La Kim Tiên đến Tiên Vương trong chiến đấu.

Chợt, tình hình chiến đấu đột nhiên xảy ra chuyển biến.

Bị đẳng cấp áp chế, Diệp Hoàng dần dần sinh ra dấu hiệu không địch nổi.

Cuối cùng, vì mang theo thương thế mà thua dưới tay Lý Tuấn Tài đã đột phá Tiên Vương.

Lý Tuấn Tài đoạt được khôi thủ giải thi đấu thiên kiều trong tiếng reo hò của tất cả mọi người.

Mà Diệp Hoàng cũng nghênh đón rất nhiều lớn tiếng khen hay, một người đến từ thế giới Thiên Tiên có thể đi đến cuối cùng, còn kém chút đánh bại thiên tài của Tiên điện, nàng tuyệt đối là một kỳ tích.

- Hô ~ nha, tất cả đều vui vẻ.

Văn Xương cười phỉ tay, mấy người khác cũng nhìn nhau cười một tiếng.

Bọn hắn đương nhiên biết, thật ra kết quả trận chung kết nhìn qua thoải mái chập trùng cũng chỉ là Diệp Tùy Phong cố ý mà thôi.

Dựa vào thực lực của Diệp Hoàng, muốn giải quyết Lý Tuấn Tài còn dễ dàng hơn so với chiến thắng Diệp Long quá nhiều.

Cho dù hắn đã đột phá Tiên Vương nhưng cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Hoàng.

Nhưng loại kết quả này cũng không phải là mấy vị đại nhân vật muốn.

Đại biểu của Tiên điện đoạt giải nhất chung cuộc, thế lực khác của Tiên Phủ cũng có nhân tài đông đúc, loại biểu tượng này mới có thể thu hoạch được lợi ích lớn nhất.

- Ai, đáng tiếc, không thể thấy Thần Võ lão đệ và Cửu Vĩ Hồ vui kết liên cảnh.

Văn Xương vừa cười vừa nói.

Diệp Tỳ Phong mỉm cười lắc đầu.

- Không, hấn đã nghĩ thông suốt, thừa dịp giải thi đấu Thiên Kiêu vừa kết thúc, dư ôn còn tại, chuẩn bị rèn sắt khi còn nóng, đêm nay sẽ động phòng với Cửu Vĩ Hồ.

Mấy người khác, trong nháy mắt sững sờ.

Bọn hấn vốn cho rằng chuyện Thần Võ thành hôn với Cửu Vĩ Hồ chỉ là trêu chọc mà thôi.

Nhưng không ngờ, không ngờ lại đến thật!

Một Tiên Đế của nhân tộc, trong lúc Yêu Linh tộc xâm lấn mười vực Tiên Giới lại thành hôn với một Yêu Đế, chuyện này thật không phải là chuyện có thể đùa giỡn!

Sẽ tạo thành ảnh hưởng vô cùng lớn!

- Đại nhân, ngài...?

Diệp Tuy Phong khoát tay áo, ngăn cản Văn Xương nói hai chữ “Nghĩ lại” này.

- Lúc này đã định, sau này, các ngươi sẽ đi theo Thần Võ.

- Nếu không học một ít mặt lẳng đầu thanh của hấn thì có đôi khi sống quá lâu, ngược lại sẽ mất đi bóc đồng vốn có.

Văn Xương cúi đầu xuống, tự hỏi đạo lý trong câu nói này.

Mà Liễu Như Niên thì cười nói:

- Chuyện khác không dám nói, buổi tối hôm nay, Thần Võ khẳng định là tặc bóc đồng.

Mọi người nhất thời cười ha ha.

Cửu Vĩ Hồ được xưng là mỹ nhân đệ nhất trên thế gian, trên một loại chuyện nào đó, khẳng định đủ để Thần Võ uống một bình.

Nhưng đối với Thần Võ thì thành hôn với Cửu Vĩ Hồ là một lựa chọn vô cùng quan trọng, cũng là một đại sự quan trọng.

Cho nên đêm nay, không cần tiết chế!

Hấn phải cuồng hoan thỏa thích!

Chương 403: Đại Hôn Của Thần Võ Tiên Đế

Giải thi đấu Thiên Kiêu kết thúc mỹ mãn.

Lý Tuấn Tài đại biểu cho Tiên điện, trong tiếng hoan hô của vô số người đăng lâm đỉnh cao nhất, lại đột phá Tiên Vương trong quá trình chiến đấu, chính thức trở thành cự phách một phương.

Trận chiến đỉnh phong lần này được người đời sau lưu truyền xuống, trở thành một đoạn chuyện xưa truyền kỳ.

Cũng vào lúc này, lực ảnh hưởng của Tiên điện đã đạt đến đỉnh phong.

Những năm gần đây điên cuồng mở rộng dẫn đến quản lý trong Tiên Phủ rất lỏng lẻo.

Nhưng sau giải thi đấu lần này, lòng người lại một lần nữa ngưng tụ, toàn bộ trong Tiên Phủ đều là một cảnh tượng vui vẻ phồn vinh.

Cũng vào giờ phút này, tiên điện lần nữa rơi ra một đại sự siêu cấp.

Thần Võ Tiên Đế sẽ thành hôn với Yêu Đế Cửu Vĩ Hồ vào cùng một ngày sau khi giải thi đấu kết thúc!

Thế cục trước mắt chính vào lúc Yêu Linh xâm lấn mười vực Tiên Giới, sau khi tin tức này được truyền đi đã nháy mắt đưa tới sóng to gió lớn.

Đây là một tín hiệu phi phạm, tất cả mọi người đều muốn biết cử động lần này của Thần Võ Tiên Đế đến cùng đại biểu cho chuyện gì.

Là nhờ vào đó để đùa cợt Yêu Linh tộc?

Hay đã đạt thành thỏa thuận gì với Yêu Linh tộc?

Mỗi người đều kinh hồn táng đảm chờ đợi cử động tiếp theo của Tiên Phủ.

Vân Tiêu phủ, trong trạch viện của Diệp Tùy Phong.

Bên cạnh cái bàn đá, ba người Thần Võ, Diệp Tùy Phong, Văn Xương đang ngồi cùng nhau.

- Đại ca, ta vẫn còn có chút lo lắng.

Thần Võ có chút xoắn xuýt nói:

- Chuyện này chơi thật có chút lớn.

- Qua hôm nay, có lẽ ta phải đồng thời tiếp nhận áp lực từ hai phe Nhân tộc và Yêu Linh tộc.

Diệp Tùy Phong lắc đầu cười một tiếng:

- Tự tin một chút đi.

- Bỏ từ có lẽ đi.

Thần Võ: ???

- Đại ca, chuyện này không thể nói đùa được đâu!

Bộ dáng của hắn rất hốt hoảng.

- Được rồi.

Diệp Tuy Phong nói:

- Nếu quả như thật muốn muốn rèn đúc một thế lực sừng sững vạn cổ thì cũng không thể thiếu Yêu Linh tộc được.

- Vạn tộc cùng tồn tại mới là đại thế cuối cùng của Tiên giới.

- Vạn Linh Tiên Phủ, còn có Thần Triều Mục Tiên trước kia đều là làm như vậy.

Sở dĩ Diệp Tuy Phong nhiều lần nói Thần Võ thành hôn với Cửu Vĩ Hồ cũng không phải chơi ác gì đó.

Một thế lực chân chính có thể thống lĩnh Tiên giới tuyệt đối không thể là một tộc nào đó độc đại và sinh linh còn lại đều là phụ thuộc.

Vạn tộc cường thịnh mới thật sự là cường thịnh.

Trước mắt, Tiên giới đang ở trong trong loạn cục, đây là một thời cơ rất tốt để chinh hợp Vạn Tộc.

Nhưng Diệp Tuy Phong sẽ không cưỡng cầu Thần Võ lựa chọn một con đường như vậy, cho nên mới làm ra chuyện đánh cược lần này, vừa nhìn vào thì chỉ giống như nói đùa, nhưng thật ra, chỉ là đang cho Thần Võ thời gian suy nghĩ mà thôi.

Thần Võ nghe Diệp Tuy Phong nói vậy, ánh mắt hắn có chút mê mang.

- Đại ca, hai thế lực mà ngài nói đều đã bị hủy diệt.

Diệp Tuy Phong không thể phủ nhận.

- Đúng vậy, bọn hắn đã bị hủy diệt.

- Cho nên, nếu ngươi có can đảm đi theo con đường này thì nhất định phải vượt qua bọn hắn.

Thần Võ rơi vào trầm tư thật sâu.

Thật sự là hấn vô cùng thích bồi dưỡng thể lực, nhìn cương vực của mình mở rộng từng chút một, nhìn con dân của mình càng ngày càng cường thịnh, loại cảm giác thành tựu đó hoàn toàn khác với tu vi bản thân tăng lên.

Hấn chìm trong chuyện này, cũng nguyện ý nỗ lực cố gắng vì chuyện này.

Sau một hồi lâu, Thần Võ nghiêm túc nói:

- Đại ca, nói thật, ta thật không có lá gan lớn như vậy.
- Nhưng chỉ cần ngài ủng hộ ta, ta sẽ không sợ gì cả!

Diệp Tỳ Phong khẽ gật đầu.

- Nhanh đi chuẩn bị đi, đêm nay thành hôn, thời gian quá gấp, có phải tiểu kiều thê của người còn đang bị giam giữ trong đại ngục hay không?

Thần Võ cười gật đầu.

- Đúng là có chút vội vàng, nhưng giải quyết dứt khoát ngay.
- Hay chúng ta chuẩn bị nhiều một chút, liên lạc với một vài Tiên Đế hoặc Yêu Đế để giữ lấy thể diện?

Diệp Tỳ Phong lắc đầu nói:

- Không cần.
- Chúng ta làm việc không cần những người khác tán thành hoặc ủng hộ.
- Để bọn hấn tiếp tục đoán mò đi thôi, sau khi Tiên Phủ càng ngày càng cường đại, có đầy đủ lực ảnh hưởng thì người ngoài đương nhiên sẽ cho lựa chọn của người trên một đồng lớn mỹ danh.

Thần Võ cười ngây ngô gật đầu.

Sau khi quyết định, suy nghĩ của hấn cũng trong nháy mắt rõ ràng hơn nhiều.

Vạn tộc hài hòa cùng tồn tại chính là một lá cờ thật to.

Tiếp đó, cho dù là mở rộng thể lực, hay tranh phong với thể lực khác đều có tư tưởng hạch tâm và giá trị quan.

Không nên xem thường loại tư tưởng hạch tâm này, nó có thể tạo được tác dụng cực kỳ quan trọng trong loạn cục.

Sau khi trò chuyện xong, Thần Võ vô cùng lo lắng chạy trở về.

Chuyện hôn lễ đương nhiên không cần hẳn phải quan tâm, chuyện đầu tiên hẳn muốn làm là thả Cửu Vĩ Hồ khỏi đại ngục.

Sau khi Thần Võ đi vào nhà ngục đã lập tức nói rõ ý nghĩ của mình cho Cửu Vĩ Hồ.

Cửu Vĩ Hồ thề, đó là một lần nàng ngơ ngác nhất.

Bị xem như tù phạm nhốt gần 5 năm, kết quả bây giờ nàng lại sắp thành hôn với Tiên Đế của nhân tộc?

Loại chuyển biến này cũng quá lớn rồi!

Thần Võ cũng không có che giấu cái gì, đem ý nghĩ của mình, thoải mái nói cho Cửu Vĩ Hồ.

Sau khi nghe xong, nàng lại sững sờ.

Nàng là Yêu Đế, vốn là đứng ở đỉnh phong của thế giới, nàng đương nhiên hiểu rõ vạn linh cùng tồn tại là chuyện khó khăn cỡ nào, gần như chính là chuyện không thể nào thực hiện.

Từ khi Tiên giới có ghi chép đến nay, cũng chỉ có Thần Triều Mục Tiên được coi là làm được loại thịnh cảnh này.

Thần Võ Tiên Đế lại có tư tưởng như vậy sao?

Sau khi Cửu Vĩ Hồ suy nghĩ thật lâu thì cuối cùng vẫn đáp ứng.

Thứ nhất, nàng biết thật ra mình cũng không có lựa chọn nào khác, Thần Võ đối đãi thẳng thắn như vậy chỉ là theo lẽ phép, chấp nhận là tốt nhất, mà không đáp ứng thì cũng tuyệt đối không phải do nàng quyết định.

Thứ hai, nàng đúng là rất thương thức Thần Võ, có lẽ Tiên Đế của Nhân tộc này thật có thể sáng tạo kỳ tích thì sao?

Chương 404: Tiên phủ Thần Võ Truyền Ra Tuyên Ngôn

Thần Võ nhẹ gạt đầu, phát tay đánh ra một đạo cấm chế, rơi vào chỗ sâu thần hồn của Cửu Vĩ Hồ.

Đó là lạc ấn thần hồn mà Diệp Tuy Phong luyện chế riêng cho hắn, là dùng để khống chế Cửu Vĩ Hồ.

Dù sao nàng cũng là Yêu Đệ, sau khi thành hôn càng sẽ có thân phận đặc biệt, nếu gây ra nhiều loạn gì thì được không bù nổi mất.

Ban đêm, cả tiên điện đèn đuốc sáng trưng, pháo hoa bắn rục trời, vừa múa vừa hát.

Hôn lễ có ý nghĩa thời đại này cử hành đúng hạn trong một bầu không khí vui mừng.

Diệp Tuy Phong đương nhiên trở thành người chủ hôn của hai người.

Hắn ngồi ngay ngắn phía trên cung điện, dáng vẻ trang nghiêm nhìn hai người phía dưới.

Văn Xương, Liễu Như Niên, còn có cao tăng hạch tâm của Tiên điện đều phân biệt đứng hai bên, mặt nở ý cười nhìn chăm chú về phía bọn hắn.

Báo Gấm, Thanh Điều, lão tổ Tầm Bảo Thủ cũng ở nơi đây, vẻ mặt bọn chúng khác nhau, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

- Tân lang tân nương mời trà...

Người điều khiển chương trình lớn tiếng tuyên lễ.

Thần Võ mang theo Cửu Vĩ Hồ đi tới trước mặt Diệp Tuy Phong.

Cửu Vĩ Hồ mặc một thân trang phục cưới màu hồng xinh đẹp, đầu phủ khăn voan màu đỏ.

Trừ cái đó ra, nàng cũng không che giấu điểm đặc biệt trên cơ thể mình, chín cái đuôi dài mềm mại xoã tung sau lưng.

- Huynh trưởng, mời uống trà.

Cửu Vĩ Hồ quỳ trên mặt đất, hai tay dâng lên một ly trà nóng.

- Được.

Diệp Tuy Phong nhận lấy trà nóng, uống vào một ngụm.

Sau đó, lấy ra một thứ vật liệu phát sáng đặt ở lòng bàn tay Cửu Vĩ Hồ.

Vật liệu bị ánh sáng hỗn độn bao phủ, ai cũng không nhìn ra trong đó đến cùng là bảo vật gì.

Cửu Vĩ Hồ phúc chí tâm linh, cẩn thận cất kỹ món quà.

Tiếp đó, lại là liên tiếp các nghi thức khác.

Sau khi hoàn tất toàn bộ các nghi thức, Thần Võ và Cửu Vĩ Hồ chính thức kết làm vợ chồng.

- Tân lang, Lý Thiết Đản.

- Tân nương, Xảo Nhi.

- Kết thúc buổi lễ...

- Đưa vào động phòng...

.....

Hôn lễ giữa Thần Võ và Xảo Nhi được tổ chức rất nhanh chóng và đơn giản.

Nhưng lực ảnh hưởng nó tạo thành lại giống như vòi rồng, quét sạch mười vực Tiên Giới.

Người trong Tiên phủ đến còn tốt, vừa trải qua giải thi đấu Thiên Kiêu, dưới uy nghiêm của tiên điện, tuyệt đại đa số người đều chân thành chúc phúc cho đại hôn của Tiên Đế.

Nhưng ngoài Tiên Phủ thì lại hoàn toàn khác.

- Còn là chính thể sao? Thần Võ Tiên Đế này đến cùng muốn làm gì?

Có người chau mày, hoàn toàn không có thể hiểu được cách làm của Thần Võ.

- Đây là phản bội! Phản bội Nhân tộc!

Có người tức giận rống to, vì lúc này, chỗ Tiên Phủ của hắn đang bị Yêu Linh tộc tấn công mạnh, lung lay sắp đổ.

- Thần Võ Tiên Đế của Nhân tộc đang lấy lòng Yêu Linh tộc ta, hay đang làm nhục chúng ta?

Bên phía Yêu linh tộc cũng có mấy tồn tại cường đại nháy ra ngoài, biểu thị không thể nào hiểu được.

Nhưng rất nhanh đã có hai tuyên ngôn từ trong Tiên phủ Thần Võ truyền ra.

- Vạn tộc cùng là con của thiên địa, nên phải cùng nhau tồn tại hòa bình!

- Người còn đang buồn rầu vì chiến loạn tàn khốc sao? Mau tới Tiên phủ Thần Võ đi, ở đây, người sẽ được sống trong hòa bình mà lâu rồi không xuất hiện.

Một tuyên ngôn chính thống, một khẩu hiệu hoạt bát tuyên truyền.

Chuyện này lại một lần nữa làm cho bên ngoài bắt đầu sôi trào.

- Thật sự là trò cười, đại kiếp đã sắp rơi đến đầu mà Thần Võ Tiên Đế hấn chỉ muốn lo thân mình thôi sao?

Có người khinh thường cười lạnh.

- Vạn tộc cùng tồn tại, ha ha, bước chân của vị tiểu bằng hữu này hình như bước hơi lớn rồi.

Có đại năng giả lắc đầu, cho rằng ý nghĩ của Thần Võ quá hão huyền.

- Ai có thể nói cho ta biết, đây có phải là sự thật không? Ta thật sự không muốn mang theo tộc nhân chạy trốn giữ mạng!

Cũng có người biểu thị hướng tới, trong loạn thế, bọn hấn cực kỳ hy vọng có thể có một nơi an bình để sinh tồn.

Bên phía Nhân tộc lần lượt biểu đạt ý nghĩ của mình đối với chuyện này.

Nhưng Yêu Linh tộc thì lại im hơi lặng tiếng sau khi hai tuyên ngôn này được truyền ra.

Rất lâu sau đó mới có Yêu Đế hiện thân biểu thị, Yêu Linh tộc không đưa ra bất cứ ý kiến gì đối với cách làm của Thần Võ

Tiên Đế, nhưng kế hoạch quay về mười vực của bọn hắn vẫn sẽ tuyệt đối sẽ không dừng lại.

Chiến loạn bên ngoài vẫn hùng hực khí thế như cũ.

Nhưng trong Tiên phủ Thần Võ lại bình hòa hơn rất nhiều.

Tiên Đế thành hôn, đại xá mười ngày.

Mỗi một ngày, mỗi một nơi trong Tiên Phủ đều được tắm trong một bầu không khí vui sướng.

Tiên điện càng như vậy, khói lửa xán lạn, gần như chưa từng dừng lại, không gián đoạn nở rộ ở trên bầu trời, các loại đồ án mỹ lệ liên tục biến ảo.

Trong Tiên Uyển.

Diệp Tùy Phong, Thần Võ, Xảo Nhi, còn có mấy người Văn Xương đều ở nơi này.

- Lý Thiết Đản, A ha ha ha...

Tiểu Hắc nhìn Thần Võ, phình bụng cười to.

- Cho ăn, cho ăn, cho ăn!

Thần Võ không biết nói gì:

- Cái tên nhà ngươi đã cười mười ngày rồi mà không mệt à?

Chính vào ngày đại hôn, mọi người đều biết tên thật của Thần Võ.

Lúc ấy, tất cả mọi người đều kém chút một kéo căng da mặt, ai có thể ngờ được, Thần Võ Tiên Đế quyền cao chức trọng lại có một cái tên địa khí như thế.

- Ta vốn là đến từ một sơn thôn nhỏ, loại tên này quá bình thường mà, thật sự đáng ngạc nhiên vậy sao?

Thần Võ hừ hừ nói.

- Vậy sao ngươi không đổi một cái tên khác đi?

Văn Xương cười nói.

- Sao có thể thay đổi được?

- Nó là vật duy nhất cha mẹ ta lưu cho ta.

Thần Võ lắc đầu liên tục, biểu thị mình cho tới bây giờ đều chưa từng có ý nghĩ đổi tên.

Đám người cười sau khi trong chốc lát, hai người Diệp Hoàng và Diệp Long cùng nhau đi đến.

Khí tức trên người bọn hắn đã lại mạnh mẽ hơn mấy lần.

Mấy ngày này, bọn hắn đều lần lượt đột phá đến cảnh giới Tiên vương, chính thức bước vào chiến lược cao tầng của Tiên giới.

Đương nhiên, bọn hắn đột phá đồng thời cũng đại biểu đã đến lúc nên rời khỏi nơi này.

Chương 405: Tạm Biệt! Lựa Chọn Con Đường.

- Cha!

- Đại bá!

Hai người khom người cúi đầu.

Diệp Tuy Phong đứng dậy.

- Đã chuẩn bị xong chưa?

Hai người nhẹ gật đầu.

- Vậy thì đi thôi.

Nói xong, mấy người Thần Võ cũng vội vang đứng lên.

- Đại ca, không ở lại thêm một đoạn thời gian nữa sao?

Thần Võ mở miệng nói, mặt mũi tràn đầy rất không bỏ được.

- Đừng bày ra bộ mặt đó nữa, khi nên đi thì đi, khi nên ở, ta tự nhiên sẽ ở.

Diệp Tuy Phong quay đầu, nhìn Thần Võ và Xảo Nhi một chút.

- Các ngươi nhiều cố gắng một chút, tốt nhất là trước khi ta trở về kiếm một đại tiểu tử béo tốt đi.

- Đến lúc đó, ta sẽ tặng một đại hồng bao cho hắn.

Xảo Nhi hé miệng cười khẽ.

Ngược lại là Thần Võ lại lộ ra bộ dáng có chút ngượng ngùng.

- Nhìn chút tiên đồ của ngươi kia.

Diệp Tùy Phong lắc đầu.

- Các ngươi đều đi làm việc của mình đi, đây là một thời đại hỗn loạn, nhưng cũng sẽ là một thời đại đang phát triển, hi vọng các ngươi đều có thể bắt lấy thời cơ này.

Nói xong, Diệp Tùy Phong vung tay lên.

Mang theo Tiểu Hắc, Diệp Hoàng, Diệp Long, còn có Cốc U Lan biến mất trong Tiên Uyển.

Vân Tiêu phủ.

Một đám người tụ tập trong phủ.

Bọn hắn đều là người của điện Thanh Loan và Chân Long các.

Nhân số của điện Thanh Loan vẫn là những người trước kia, chỉ tăng lên không đến mười thành viên.

Mà Chân Long thì nhìn qua đã tăng lên gấp mười lần, nhân số trùng điệp, cực kỳ náo nhiệt.

Bỗng nhiên, mấy bóng người xuất hiện ở trên bầu trời.

- Nói một chút đi, các ngươi đều tính thế nào?

Diệp Tùy Phong hỏi.

- Ta vẫn là đi đường xưa ở Vân Tiêu giới thôi.

Diệp Long nói:

- Đúng lúc, Tiên Phủ chuẩn bị mở rộng vào trung tâm của Tiên vực, ta chuẩn bị tham gia vào, đánh ra danh xưng cho thế giới Vân Tiêu, làm lớn mạnh lực lượng của Chân Long các.

- Cũng vì đánh tốt cơ sở cho tộc nhân nhà chúng ta phi thăng sau này.

Diệp Tùy Phong gật đầu.

- Tiểu Hoàng, con thì sao?

Diệp Hoàng nghĩ nghĩ, sau đó nở nụ cười xinh đẹp.

- Ta không muốn tham gia vào náo nhiệt này, thế cục ở Tiên giới khác với lúc ở giới Vân Tiêu, nếu ta cứ tiếp tục như trước kia thì sợ rằng sẽ rất khó đi thông ở đây.

- Cho nên, ta vẫn nên chuyên tâm tăng lên thực lực tổng thể của điện Thanh Loan.

- Tiên giới rất lớn, ta cũng chuẩn bị ra ngoài xông xáo.

Diệp Tỳ Phong lần nữa gật đầu.

Hắn cũng không có đánh giá gì, hai người đều có con đường mà mình muốn đi, không có phân chia hơn thua.

- Cứ như vậy đi.

Diệp Tỳ Phong lấy ra một túi đựng đồ đưa cho Diệp Hoàng.

Bên trong là một đồng tinh đồ hoàn chỉnh, đều là mở ra từ trong di vật Thần Triều.

- Vừa vặn, sau khi con ra ngoài có thể đi tìm những nơi này một chút.

Diệp Hoàng lập tức mừng rỡ, nhận lấy túi trữ vật.

Sau đó, Diệp Tỳ Phong tiếp tục nói:

- Tiên giới vẫn còn có chút hung hiểm, ta tìm cho các con mấy người hộ đạo.

Tâm niệm của hắn vừa động, rất nhanh, ba bóng người đã nhanh chóng đi tới trước mặt mấy người.

Chính là Thanh Điều, Báo Gấm, còn có Tầm Bảo Thủ.

- Báo Gấm, người đi theo Diệp Long.

Diệp Tỳ Phong phân phó nói.

Báo Gấm lập tức khom người, hiện tại, nó sớm đã hoàn toàn thần phục.

Mà sau khi Tiên phủ Thần Võ giương lên lá cờ vạn tộc cùng tồn tại, nó cũng có thể quang minh chính đại lộ diện ở bên ngoài.

- Tầm Bảo Thủ, người đi theo Diệp Hoàng.

Diệp Hoàng ra ngoài tìm kiếm bí mật, có Tầm Bảo Thủ ở bên cạnh cũng là một lựa chọn tốt.

Chỉ có điều, an bài này lại có người không phục.

- Ai ai, tại sao cho lão Long một Yêu Đế mà chỉ cho tử ta một Chuẩn Đế không có chiến lực gì như thế?

Tiểu Hắc bất mãn nói.

Sao mình lại biến thành không có chiến lực rồi...

- Chuẩn Đế cũng rất lợi hại rồi.

Diệp Hoàng cười vuột đầu Tiểu Hắc nói.

- Không được, hoặc cũng cho tử một Yêu Đế, hoặc ta sẽ đi theo tử, hừ!

Tiểu Hắc miết miệng.

Diệp Tuy Phong nhìn bộ dạng của nó, rất muốn đánh nó một trận.

Hài tử hư đốn, sao lại nhận tử không nhận cha rồi?

- Thanh Điều còn có tác dụng đối với ta ta, nếu ngươi đã nghĩ kỹ thì cứ đi đi.

Diệp Tuy Phong nghiêm mặt nói.

Con ngươi Tiểu Hắc đảo một vòng:

- Không phải còn có một con Hắc Long sao? Giao nó cho tử ta không được sao?

Nó hiểu rất rõ, mặc dù đi theo Diệp Hoàng chơi rất vui, nhưng chắc chắn sẽ không có đồ ăn ngon.

Diệp Tuy Phong im lặng, chỉ có điều, hiện tại Tiên giới đúng là quá loạn, có một lực lượng Đế cấp đi theo sẽ có sự bảo vệ rất lớn.

- Được thôi, được thôi.

Diệp Tuy Phong nắn pháp quyết tạo thành một chùm sáng màu trắng, quang đoàn bắt đầu dày đặc.

Sau đó, hần đưa chùm sáng cho Diệp Hoàng.

- Đây là cấm chế dùng để khống chế thần hồn, con đi tìm Hắc Long, nếu như có thể thuyết phục nó thì mang theo.

Diệp Tỳ Phong nói.

Diệp Hoàng mừng rỡ gật đầu.

- Cảm ơn cha.

- Cũng cảm ơn Tiểu Hắc.

Nàng cung chiêu vuốt đầu Tiểu Hắc.

Đến tận đây, hắn đã sắp xếp xong tất cả mọi chuyện cần thiết.

Diệp Tỳ Phong thở ra một hơi thật dài, cũng đã đến lúc nên đi đến Huyền Đô rồi.

.....

Tiên giới rộng lớn mênh mông.

Rất nhiều tu sĩ như kiến hôi xếp thành từng hàng dài như trường long ở trên mặt đất, tiến về phương hướng trung tâm của Tiên vực.

Đây là đại quân Tiên phủ Thần Võ khai thác.

Tiên phủ đã bắt đầu hiệu lệnh, bọn hắn mang một bầu nhiệt huyết lao tới tiền tuyến.

Ở trong mỗi đội ngũ này đều giao lên một loại Long Trụ to lớn dài trăm trượng.

Những cái long trụ đó được gọi là Trụ Đại Vũ.

Nó chỉ có một tác dụng duy nhất chính là định giang sơn.

Mở rộng Tiên phủ hoàn toàn không giống với mở rộng một thế lực bình thường.

Tiên phủ cùng một nhịp thở với kẻ thống trị của nó, cũng chính là Tiên Đế.

Tiên Đế ở trong Tiên Phủ của mình đều sẽ được tăng thêm rất lớn trên mọi phương diện, mà trong giới vực phạm vi Tiên Phủ cũng sẽ nhận được phúc phận của từ Tiên Đế.

Mà thứ dùng để kết nối Tiên Đế với Tiên Phủ chính là Trụ Đại Vũ.

Cho nên đại quân khai thác chẳng những phải chiếm cứ địa bàn mà còn phải bố trí Trụ Đại Vũ ở vị trí tương ứng, như vậy mới có thể chân chính hoàn thành việc mở rộng Tiên Phủ.

Chương 406: Đó Là Chuyện Của Bản Thể, Có Quan Hệ Gì Với Một Phân Thân Như Người?

Một con đại điều màu xanh cấp tốc xẹt qua trên đầu trường long uốn lượn.

Diệp Tùy Phong đứng ở phía trước nhất, hồ hững nhìn tu sĩ dưới chân.

Diệp Long mang theo đám người Chân Long các đã gia nhập vào trong đại quân mở rộng, nơi đó mới là đại võ đài chân chính của hắn.

Mà Diệp Hoàng cũng đã mang theo đám người của điện Thanh Loan rời khỏi Tiên Phủ, tiến vào Tiên giới rộng lớn vô ngần, vô số bí cảnh, hiểm địa, cấm khu, chính là mục tiêu chuyến này của nàng.

Đương nhiên, còn có tinh đồ đại biểu bảo tàng.

Tâm tinh đồ mà Diệp Tùy Phong lấy được ban đầu vẫn còn thiếu hai mảnh vỡ cuối cùng.

Căn cứ theo đám người phân tích thì đó rất có thể là bảo tàng khác của Thần Triều, cho nên lần này, Diệp Hoàng cũng mang theo nhiệm vụ.

Hi vọng, có thể tìm được hai mảnh cuối cùng của tám Đại Tinh Đồ đó, nhìn xem phía sau đến cùng ẩn giấu bí mật gì.

- Thật nhàm chán, lại chỉ còn lại ba người chúng ta.

Tiểu Hắc ghé vào trên bờ vai Diệp Tùy Phong, mặt mũi tràn đầy buồn phiền.

Trên lưng Thanh Điều chỉ có ba người là Diệp Tỳ Phong, Tiểu Hắc và Cốc U Lan.

Mấy người Văn Xương, Liễu Như Niên đều bị lưu lại Tiên phủ Thần Võ để thực hiện chiến dịch mở rộng thế lực lần này.

- Yên lặng đợi đi, trong khoảng thời gian này, ngươi đừng hòng đi đâu.

Diệp Tỳ Phong nói.

Dưới hai tầng tác dụng của vòng cổ Thiên Đạo và Đạo Cổ Nguyên Đan, Tiểu Hắc đã bắt đầu lần thăng cấp thứ hai.

Có lẽ không đến một năm nữa là nó sẽ tấn thăng thành thế giới Kim Tiên.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Tỳ Phong nhất định phải nhìn chăm chăm nó để tránh xảy ra vấn đề gì.

- Ta cũng không định chạy loạn.

Tiểu Hắc nhếch miệng, nói:

- Chỉ là bỗng nhiên không có nhiều người cùng nhau nói chuyện phiếm như vậy, cảm giác có chút nhàm chán.

- Nếu có thể có thêm mấy người thì thật tốt, cho dù là đại thúc thần kinh cũng được, ta cũng còn có thể huyên não với hắn.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

Tu sĩ luôn luôn cô độc, sao có thể ở cùng nhau cả ngày.

Hắn vừa chuẩn bị nói cái gì thì bỗng nhiên tâm niệm vừa động, nhìn về phía trước.

Một âm thanh mặc đi qua.

- Ha ha ha, Tiểu Hắc, sao ngươi cứ luôn ở sau lưng nói thúc thúc ta đẹp trai vậy.

Bóng người Thần Võ chậm rãi xuất hiện ở trước mặt mấy người.

Sau đó, hắn rơi vào trên lưng Thanh Điều.

- Ai nói về ngươi, ngươi thật đúng là biết tự mình đa tình!

Tiểu Hắc lập tức nghe răng trợn mắt.

Nhưng có thể nhìn thấy, cảm xúc trong mắt nó đã tốt hơn vừa rồi rất nhiều.

Diệp Tuy Phong nhìn Thần Võ một chút.

- Phân thân sao?
- Người đang muốn làm gì?

Thần Võ cười hắc hắc, nói:

- Chủ nhân Huyền Đô chính là lão bằng hữu của ta, ta cũng muốn đi gặp hắn.
- Với lại, ngài chưa quen cuộc sống nơi đây, có một người dẫn đường cũng tốt mà.

Diệp Tuy Phong im lặng.

Người nha, chính là muốn nhìn chủ nhân Huyền Đô gặp xui xẻo đúng không?

Thật sự là rảnh đến nhưc cả trứng.

- Ta thấy người chính là thềm thức ăn của Cốc tử tử làm, hừ!

Tiểu Hắc cũng vô tình chửi đậu đen rau muống, sau đó nhảy vào trong ngực Cốc U Lan, nhỏ giọng nói âm mưu quỷ kế gì đó vào tai nàng.

- Đừng ảnh hưởng tới chuyện quan trọng.

Diệp Tuy Phong nói.

- Sẽ không, ta đã sắp xếp xong tất cả.

Thần Võ nói:

- Giai đoạn đầu của việc mở rộng cũng không có quá nhiều chuyện, có Văn Xương lão ca bọn hắn ở đó, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Diệp Tuy Phong lộ ra vẻ mặt cổ quái:

- Ta nói là chuyện tạo em bé.
- Khụ khụ!

Thần Võ kém chút nghẹn lấy, xấu hổ nói:

- Đại ca, tạo em bé là chuyện của bản thể, chuyện này có liên quan gì với một phân thân như ta?

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ, hình như chuyện đúng là như vậy.

- Không nên không xem trọng nó.

- Trước mắt đại thể sắp đến, con của người và Xảo Nhi rất có thể sẽ nhận được ý chí của Tiên giới chú ý, đừng bỏ qua cơ hội lần này.

Yêu Linh tộc xâm lấn mười vực Tiên Giới, có thể là bắt đầu đại kiếp cũng có thể là khúc nhạc dạo bắt đầu đại kiếp.

Cho dù là loại nào thì cũng khó tránh khỏi chuyện hai đại tộc đàn Nhân tộc và Yêu Linh tộc đại chiến.

Diệp Tuy Phong thông qua Thần Triều Mục Tiên và di tích Vạn Linh đã quan trắc được một loại khí cơ nào đó trong cõi U Minh.

Vạn tộc cộng sinh khẳng định là đại thể.

Nói đơn giản một chút chính là sự kết hợp giữa Thần Võ và Xảo Nhi có sự tồn tại của Thiên ý.

Thuận theo trời mà làm, chắc chắn sẽ có chỗ tốt.

Mấu chốt nhất là, vũng nước Tiên giới này là thật sâu.

Người trốn ở sau lưng, có ý đồ điều khiển vận mệnh nhiều không kể xiết, khắp nơi đều là âm mưu quỷ kế.

Chuyện này khiến Diệp Tuy Phong rất khó chịu, cho nên hắn cũng chuẩn bị mượn nhờ chuyện này, luồn tay của mình vào trong bàn cờ của thiên địa.

Bố cục quá phiền phức à?

Làm rồi mới chơi vui.

- Ta hiểu rồi.

Thần Võ nhẹ gật đầu.

- Đúng rồi đại ca, đêm hôm đại hôn, ngài đến cùng đã cho Xảo Nhi bảo vật gì vậy?

Hắn mở miệng hỏi.

Lúc ấy, sau khi Diệp Tuy Phong uống xong kính trà đã tặng cho Xảo Nhi một món đồ sáng rực rỡ, hộp quà đó là dùng khí hỗn độn bao phủ, cho nên không ai nhìn ra trong đó rốt cuộc là thứ gì.

Diệp Tuy Phong nghe thấy vấn đề này, mỉm cười.

- Đó là chuyện của bản thể, có quan hệ gì với một phân thân như ngươi?

Thần Võ lập tức sững sốt, sau câu nói này lại quen thuộc như vậy?

- Đừng suy nghĩ, ta sẽ không nói cho ngươi.

- Nếu như Xảo Nhi muốn nói cho ngươi thì chính nàng sẽ nói, nếu như nàng cũng không muốn nói, vậy thì chỉ có cách là tự ngươi đoán đi thôi.

Diệp Tuy Phong quay đầu, không tiếp tục để ý Thần Võ nữa.

Tốc độ của Thanh Điều rất nhanh đã vượt qua đại quân mở rộng phía dưới, nhanh chóng bay qua biển rộng núi lớn mênh mông.

...

Tiên điện.

Trong phòng cưới của Thần Võ.

Trên giường mềm màu đỏ, Xảo Nhi lười biếng nằm nghiêng, chín cái đuôi thật dài phủ kín giường.

Cũng không biết có phải vì xung quanh bố trí màu đỏ hay không mà trên da thịt trắng nõn của nàng lại ánh lên một vòng rắng hồng nhàn nhạt.

Ánh mắt nàng lưu chuyển, về mặt đối phó với sinh vật giống đực, Hồ tộc có được ưu thế trời sinh.

Huống chi, bàn về tu vi thật thì Thần Võ ở trước mặt nàng cũng chỉ là một tiểu tử mà thôi.

Cho nên, trong đêm động phòng hôm đó, nàng đại hoạch toàn thắng.

Chương 407: Lựa Chọn Của Xảo Nhi

Lúc này, Thần Võ đã không thấy bóng dáng, giai đoạn đầu của việc mở rộng, hẳn nhất định phải tự mình đốc chiến.

Sau một lát, Xảo Nhi lấy ra một hộp quà phát sáng, đó là thứ Diệp Tùy Phong đã tặng cho nàng trong hôn lễ.

Lúc ấy, khi Diệp Tùy Phong tặng nó cho nàng cũng đã nói phương pháp mở ra phong ấn hỗn độn cho nàng.

Với lại, còn nói một câu rất có ý vị thâm trường.

- Toàn bộ lựa chọn đều do ngươi.

Xảo Nhi nghĩ nghĩ, sau đó mở ra phong ấn hỗn độn.

Một bình ngọc tinh mỹ xuất hiện ở trước mặt nàng.

Sau khi thứ đưa thần thức vào, nàng lập tức kinh ngạc.

- Đây là... Hỗn Độn Ngọc Tương?

Xảo Nhi cảm thấy không thể tin được.

Nàng đã sống mấy trăm ngàn năm, gặp qua hoặc nghe qua rất nhiều bảo vật tạo hóa.

Hỗn Độn Ngọc Tương thường thường đều xếp ở phía trước nhất.

Nàng thật sự không ngờ, Diệp Tùy Phong lại tặng cho nàng chí bảo trân quý như thế!

Một hồi lâu sau, Xảo Nhi nhìn về phía một thứ khác trong hộp quà.

Đó là một môn pháp quyết.

Sau khi nhìn xong pháp quyết, vẻ mặt Xảo Nhi lần nữa lộ ra vẻ không thể tin được.

Không ngờ đó lại là pháp quyết giải trừ cấm chế ở chỗ sâu trong thân hồn của mình.

Tại sao Diệp Tùy Phong lại phải cho mình thứ này?

Bỗng nhiên, Xảo Nhi nhớ tới câu nói trước đó của Diệp Tùy Phong, toàn bộ lựa chọn đều do mình.

Lựa chọn này đến cùng là có ý gì?

Xảo Nhi lâm vào trầm tư thật sâu.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nặng nề hữu lực.

Thần Võ đã trở về.

Xảo Nhi theo bản năng muốn cất bình ngọc đi, nhưng nghĩ lại thì ngừng lại.

- Há? Nàng đang làm gì đấy?

Thần Võ đi vào phòng cưới, lên tiếng hỏi.

Xảo Nhi cười một tiếng, đứng dậy.

- Đây là thứ mà hôm qua Diệp đại ca đã tặng cho ta, chàng nhìn một chút đi.

Thần Võ tiếp nhận bình ngọc, trong nháy mắt sững sốt.

- Hồn Độn Ngọc Tương?

- Ha ha, không hổ là đại ca, xuất thủ chính là xa xỉ, đoạn thời gian trước vừa cho ta một trăm giọt, hiện tại lại là một trăm giọt!

Hắn cười nhìn về phía Xảo Nhi:

- Ly trà này nàng kính rất đáng giá.

Xảo Nhi gật đầu cười, sau đó đưa bình ngọc cho Thần Võ.

- Chàng cầm đi, ta giữ lại cũng không có tác dụng gì.

- Đừng từ chối, đây vốn chính là tặng cho hai người chúng ta.

Thần Võ vò đầu cười một tiếng, nhìn ánh mắt kiên định của Xảo Nhi, có chút ngượng ngùng cất vào.

- Nếu nàng cần thì cứ nói với ta, dù sao cái này cũng là đại ca tặng cho nàng.

Xảo Nhi khẽ gật đầu.

Nàng nhìn dáng vẻ vui vẻ của Thần Võ, cũng không nói chuyện pháp quyết cấm chế.

Nàng cũng không lựa chọn tranh thủ lúc Thần Võ không biết rõ tình hình mở ra cấp chế của mình.

Trong lòng Xảo Nhi đã có lựa chọn của mình.

Nàng lấy thân phận nữ tù binh tiếp tục cuộc sống tốt đẹp ở chỗ này.

Cho đến có một ngày, chính Thần Võ sẽ chủ động mở ra cấm chế cho nàng.

.....

Huyền Đô, nơi đứng đầu đại vực Thái Khôn.

Nó là thế lực cường đại số một số hai của cả đại vực này.

Cho dù nhìn khắp toàn bộ Tiên giới thì cũng thuộc thế lực đứng hàng đầu, ai cũng không thể tùy tiện coi nhẹ.

Từ khi Yêu Linh tộc xâm lấn mười vực Tiên Giới đến nay, các nơi chiến hỏa bay tán loạn, hỗn loạn không chịu nổi.

Nhưng đối với Huyền Đô thì lại không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Thứ nhất, vị trí của Huyền Đô ở gần khu vực trung tâm của Tiên Giới, lực ảnh hưởng của Yêu Linh tộc tạm thời chưa thể lan tới được.

Thứ hai, nó thật sự quá cường đại, cho dù đại quân của Yêu Linh tộc tới gần thì cũng phải cẩn thận cân nhắc kỹ lưỡng một chút, xem thử phe mình đã chuẩn bị đầy đủ để đối mặt với thế lực siêu cấp to lớn này hay chưa.

Cho nên tổng thể thì hoàn cảnh trong Huyền Đô vẫn tương đối hòa bình.

Trong những năm gần đây chỉ xảy ra hai chuyện lớn.

Chuyện thứ nhất là đại trưởng lão Mộc Vinh của Huyền Đô thông đồng với địch làm phản, sau đó bị đuổi giết ra ngoài, đến nay vẫn không có tin tức.

Mà chuyện thứ hai chính là Tiên Triều di chuyển.

Ngày ấy, một bàn tay to lớn nâng trọn cả Tiên Triều lên, vượt ngang mấy ngàn vạn dặm cương vực, di chuyển đô thành đến

khu vực biên giới giữa đại vực Thái m và đại vực Thái Khôn.
Vô số người đã tận mắt thấy thần tích này.

Mà hành động này đã gần như làm cho toàn bộ Tiên giới chấn động.

Về mặt rất nhiều người đại biến, tưởng là Huyền Đô khởi xướng tiến công với đại vực Thái m, những người sống ở biên giới đại vực Thái m đều cảm giác mặt đất dưới chân run rẩy, có người bị dọa đến chạy đi chỗ khác lánh nạn.

Nhưng lần này, hình như chủ nhân Huyền Đô chỉ là vì đời Tiên Triều mà thôi, sau đó lại không bất kỳ động tác gì khác, thậm chí còn phát ra một thông báo.

- Một ngày đại vực Thái Khôn chưa hủy, Huyền Đô sẽ không tiến vào đại vực Thái m.

Đây là chủ nhân Huyền Đô tự mình dùng thần niệm truyền ra ngoài.

Sau khi mọi người nghe vậy lập tức yên lòng.

Loại tồn tại đó đương nhiên sẽ không thể nào lừa gạt dân chúng.

Hắn nói không vào Thái m thì chắc chắn sẽ không.

Về phần đại vực Thái Khôn bị hủy diệt...

Ha ha, đó là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra, cho dù Yêu Linh tộc tập trung tất cả lực lượng ở đại vực Thái Khôn tiến hành đánh một trận cuối cùng với Nhân tộc thì đại vực Thái Khôn cũng không thể nào bị phá hủy.

Cho nên rất nhanh, mọi người đã lại khôi phục cuộc sống ngày xưa.

Thậm chí sau khi đời đều, bởi vì càng thêm tới gần trung tâm Tiên Giới mà trở nên càng thêm phồn thịnh.

Mỗi một ngày đều có lượng lớn tu sĩ tiến vào trong đô thành nguy nga này, tranh thủ một cơ hội bay lên hóa Rồng.

- Đó chính là Huyền Đô sao?

Trên đường chân trời, Thanh Điều to lớn đang lơ lửng.

Quan sát một tòa đại thành hùng cứ giữa dãy núi nguy nga, tráng lệ, khí thế ngút trời.

Ở xung quanh nó có tiên khí lượn lờ, được ánh nắng mặt trời chiếu rọi càng thêm lộng lẫy.

- Nhìn qua có vẻ rất lợi hại nha.

Tiểu Hắc cảm thán nói.

- Đúng vậy... Đây chẳng qua là Tinh Thành Huyền Đô.

Thần Võ nói:

- Trong Tinh Thành là Nguyệt Thành, trong Nguyệt Thành là Ngoại Thành, trong Ngoại Thành mới thật sự là Huyền Đô.

- Đại... Đại thúc, người thật quá kém.

Tiểu Hắc mắt liếc nhìn Thần Võ:

- Tinh Thành của người ta đã không thua gì Tiên Điện của người rồi.

Chương 408: Tinh Thành Huyền Đô

Thần Võ lập tức cãi lại:

- Sao người lại không nói người ta phát triển hơn một triệu năm, ta mới hơn mười ngàn năm!

- Như vậy đã rất tốt rồi!

Tiểu Hắc xì một tiếng.

- Yếu chính là yếu, sao lại có nhiều lý do như vậy.

Nó không buông tha bất kỳ cơ hội nào đả kích Thần Võ.

Diệp Tùy Phong và Cốc U Lan thì đã sớm quen với loại tình huống này.

Từ sau khi xuất phát từ Tiên phủ Thần Võ, mấy người một đường đi tẻ dậm, vượt qua chiến trường đại quân Yêu Linh, lại vượt ngang mười Tiên Phủ cường đại, mới đến nơi này.

Trong thời gian hơn một tháng qua, Tiểu Hắc và Thần Võ vẫn chưa ngừng đấu võ mồm.

Hai người bọn hấn cũng không nhàm chán, ngược lại làm không biết mệt.

Nhưng lỗ tai Diệp Tuy Phong thì đã sớm nghe ra kén.

- Từ nơi này đến Huyền Đô còn rất xa sao?

Diệp Tuy Phong đánh gãy bọn hấn giao lưu hữu hảo.

- Còn khoảng hơn một triệu dặm nữa, chỉ có điều trong mỗi Tinh Thành đều có trận pháp truyền tống thông đến Nguyệt Thành, giao nạp phí tổn nhất định là sẽ được trực tiếp đi qua.

Thần Võ nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Vậy thì đi vào đi.

Trong hơn một tháng nay, bọn hấn trên cơ bản chưa từng sử dụng tới không gian di chuyển, đều đi đường bên ngoài, thuận tiện ngắm phong cảnh.

Đã hiện tại đã gần đến mục đích, cũng không cần phải tiếp tục như vậy nữa, vào thành xem cũng tốt.

Sau một lát, mấy người Diệp Tuy Phong đã hạ xuống dưới.

Thanh Điều thu nhỏ hình thể, rơi vào trên bờ vai Cốc U Lan.

Sau đó, mấy người cùng nhau đi về hướng cổng Tinh Thành.

Bên ngoài cổng chính có một đội ngũ thật dài đang xếp hàng, hàng người này uốn lượn đến mấy dặm, người tam giáo cửu lưu đều có, từ đó có thể thấy được Huyền Đô phồn thịnh cỡ nào.

Diệp Tuy Phong đương nhiên sẽ không lãng phí thời gian xếp hàng, bọn hấn đi thẳng tới cửa chính.

Lúc đầu, hấn dự định trực tiếp lách mình đi vào, nhưng hấn bỗng nhiên nhìn thấy ở bên cạnh dòng người còn có một cánh cổng khác, bên đó gần như không có người nào.

- Nơi đó là tình huống như thế nào?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Thần Võ nhìn thoáng qua, nói:

- A, đó là công thu phí.

- Nếu đi vào bằng công đó thì sẽ không cần xếp hàng, nhưng mỗi người cần phải giao nộp một ngàn tiên thạch làm phí tổn.

- Ha ha, đơn giản chính là cướp bóc, chỉ có ngốc...

Không đợi hắn nói xong, Diệp Tỳ Phong đã vung tay lên.

- Ta chính là thích loại người phục vụ hóa này, đi, chúng ta cũng đi vào thôi.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Thần Võ trở nên cực kỳ đặc sắc.

May mà mình còn chưa nói hết lời...

- Khụ khụ, đại ca, thật ra chúng ta có thể trực tiếp đi vào.

Thần Võ vừa đi, vừa nói.

Diệp Tỳ Phong liếc hắn một cái.

- Dù sao ngươi cũng là một Tiên Đế, có thể đại khí một chút hay không?

- Đã có điều kiện này thì cũng đừng làm cái chuyện gì lén lút kia.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong không để ý đến hắn nữa.

Cốc U Lan ở bên cạnh chớp chớp đôi mắt to.

Nếu như nàng nhớ không lầm, hình như ta thường xuyên làm như vậy...

Rất nhanh, mấy người đã đi tới trước cửa thu phí.

Tình hình bên này chênh lệch cực kỳ lớn với bên cạnh.

Có người đặc biệt ở đây tiếp đãi, còn biết cho ra các loại dẫn đạo, có thể nói là vô cùng nhân tính hóa.

- Đạo hữu, xin hỏi đi mấy người?

Bọn hắn vừa đi lên trước đã có người tươi cười đi ra hỏi.

- Năm người.

Diệp Tỳ Phong trực tiếp lấy ra năm ngàn viên tiên thạch đưa cho người kia.

Người kia ngẩn người, theo sau nói:

- Đạo hữu, linh thú không được tính là một người.

Diệp Tỳ Phong ồ một tiếng.

- Tốt, vậy thì ba người.

Người kia nhẹ gật đầu, lấy ra ba ngàn viên tiên thạch, sau đó trả lại tiền thừa, nhanh chóng chạy đi làm thủ tục.

Bỗng nhiên, Diệp Tỳ Phong cảm thấy một ánh mắt khác thường đang nhìn mình.

Hắn quay đầu qua, chỉ thấy một tiểu nha đầu mười mấy tuổi đang dùng ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên nhìn chằm chằm mình.

Hoặc là nói... Là nhìn chằm chằm Tiểu Hắc trên đầu vai mình.

Mà trong ngực của nàng cũng đang ôm một màu tuyết trắng mềm con yêu, mà trên đầu vai của nàng còn đứng một con chim sơn ca đủ mọi màu sắc.

- Đạo hữu, đã làm xong, chào mừng đến với Tinh Thành.

Lúc này, thủ tục vào thành đã làm xong.

Diệp Tỳ Phong quay đầu lại.

- Ngài cần người dẫn đường không, chỗ của chúng ta có người đặc biệt có thể mang ngài đi đến những nơi chơi vui nhất trong thành.

Người kia cười híp mắt nói.

- A, không cần.

Diệp Tỳ Phong từ chối dẫn đường, hắn chỉ muốn sử dụng truyền tông trận của nơi này mà thôi, sẽ không ở lại quá lâu.

Sau đó, mấy người lập tức đi vào.

Sau khi bọn hắn đi, thiếu nữ kia vẫn nhìn bóng lưng Diệp Tỳ Phong, suy nghĩ xuất thần.

- Thiếu chủ, có chuyện gì vậy?

Một lão giả tiến lên hỏi.

Thiếu nữ lắc đầu, quay lưng lại.

- Không có gì, ta có cảm giác linh thú người kia mang theo hơi kỳ dị.

- Với lại dáng vẻ còn rất dễ thương!

Nói xong, con Miêu Yêu trong ngực nàng phát ra tiếng kêu không hài lòng.

- Ha ha, thế giới rộng lớn không thiếu cái lạ, thứ chúng ta nhìn thấy cả đời cũng chỉ là một góc của băng sơn.

- Nếu như ngươi có hứng thú thì chúng ta tìm hấn thương lượng một chút, mua lại linh thú của hấn.

Lão giả cười nói.

- Thôi được rồi.

Thiếu nữ cười một tiếng:

- Linh thú cũng là người ta, ta không thể làm những chuyện hoành đao đoạt ái như vậy.

Lão giả cười nói:

- Ngươi tâm địa thiện lương, nhưng phần lớn người lại không giống vậy.

- Ở trước mặt lợi ích, đừng nói Linh thú, cho dù là người thân chân chính, nói bán cũng sẽ bán.

- Có thể ở bên cạnh ngươi, đối với linh thú kia mới là một chuyện tốt nhất.

Thiếu nữ ngậy thơ nhẹ gật đầu.

- Được, vậy chúng ta đi nhanh thôi.

- Làm cho xong chuyện này rồi còn lên đường nữa, đường đến nơi đó vẫn còn rất xa xôi.

- Tiên phủ Thần Võ cực kỳ xa xôi.

Lão giả nói.

.....

Trong Tỉnh Thành.

Mấy người Diệp Tỳ Phong đang chậm rãi bước đi trên đường cái rộng rãi.

Hoàn cảnh xung quanh người đến người đi rộn ràng, tráng lệ.

Cũng chỉ có một từ có thể hình dung cảnh tượng trong Tinh Thành.

Phồn hoa.

Chương 409: Tin Đồn

- Đại thúc mau nhìn, bên đó có bán giấy bút, ta mua cho người một chút.

Tiểu Hắc bỗng nhiên hô lên.

Vẻ mặt Thần Võ kỳ quái:

- Người mua cho ta giấy bút làm gì?

Tiểu Hắc nghiêm túc nói:

- Ở loại nơi này, người cũng không thể nhớ hết được, phải vừa nhìn vừa dùng giấy bút ghi lại, sau đó trở về suy nghĩ thật kỹ phải làm sao mới tạo thành một Tiên Phủ phồn thịnh như thế?!

Thần Võ trợn trắng mắt, đầu muốn nổ tung.

- Ta từ chối nói chuyện với trẻ con!

Hắn nghiêng đầu đi, không để ý tới Tiểu Hắc.

Mấy người tùy ý đi dạo, sau đó đến quán rượu xa hoa nhất trong thành, chuẩn bị nhấm nháp nhấm nháp mỹ thực đặc sắc nơi này.

Trong gian phòng trang nhã ở trên lầu, tầm mắt khoáng đạt, rất dễ có thể quan sát được muôn hình muôn vẻ trong thành.

Diệp Tỳ Phong rất nhanh đã phát hiện, trong phố lớn ngõ nhỏ đều có rất nhiều người mang theo một hoặc hai con linh thú theo bên cạnh.

Cảnh tượng này vô cùng hiếm thấy ở trong Tiên phủ Thần Võ.

- Tiểu nhị.

Diệp Tuy Phong vẫy vẫy tay.

Một nữ tử tư thái đoan trang đi lên chỗ bàn bọn hắn.

Làm khách quý đương nhiên có đãi ngộ khác biệt, nữ tử này chính là người phục vụ chuyên đến để phục vụ bàn của bọn hắn.

- Khách quan.

Trên mặt nữ tử mang theo nụ cười tiêu chuẩn, nhưng trong lòng vẫn có chút kinh ngạc.

Nàng vẫn là lần đầu bị người khác gọi là tiểu nhị...

Diệp Tuy Phong chỉ ra ngoài cửa sổ, hỏi nàng về vấn đề này.

- Ở Huyền Đô luôn là loại tình huống này sao?

Nữ tử cười trả lời:

- Đúng vậy, so với các Tiên Phủ khác xung quanh thì tu sĩ Huyền Đô càng ưa thích nuôi dưỡng một vài linh thú ở bên cạnh, đẳng cấp cùng độ quý hiếm của linh thú cũng là một biểu tượng đại biểu tài phú.

- Với lại trong hai năm gần đây, Huyền Đô nổi lên một trận dậy sóng đấu thú, cho nên mới có nhiều người mang theo linh thú như vậy, rất nhiều người trong số bọn hắn đều tới từ bên ngoài.

- Bình thường khi, thật ra số lượng cũng một có nhiều như vậy.

Nữ tử giải thích cặn kẽ.

Diệp Tuy Phong giật mình, thì ra là như vậy.

Hắn chợt nhớ tới thiếu nữ mình gặp lúc ở công thành kia, có lẽ, nàng ấy cũng đến để tham gia náo nhiệt này.

Phương thức đơn giản nhất để dung nhập cao tầng chính là hợp ý.

Huyền Đô dậy sóng đấu thú cũng giống như chong chóng đo chiều gió vậy.

Nhưng mỗi một việc làm của cao tăng đều sẽ không phải là bản tên không đích.

Diệp Tỳ Phong suy đoán, Huyền Đô nổi lên dậy sóng đầu thú, rất có thể có quan hệ với tình hình Yêu Linh xâm lấn như vậy giờ.

Có lẽ, muốn thông qua phương thức này để Huyền Đô càng thêm phần vinh.

Đơn giản mà nói, chính là bắt kịp xu hướng.

- Lão Võ, ta cảm thấy Tiểu Hắc nói rất có đạo lý, người đúng là cần phải mua chút giấy bút để ghi chép lại đủ loại chính sách bên này.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Đại ca tốt à, ta đương nhiên đều nhớ kỹ mà.

Vẻ mặt Thần Võ cực kỳ bất đắc dĩ, hẳn là Tiên Đế thì cần gì đến giấy bút.

Rất nhanh, mỹ vị trân tu đã được bung lên đầy cả bàn.

Còn có mấy nhạc sĩ hơi biết đại đạo âm luật đi vào phòng, dâng lên cho mọi người âm nhạc lịch sự tao nhã.

Nữ tử kia thì đứng bên cạnh giới thiệu từng món ăn trên bàn, hoặc một vài dị sự (chuyện kỳ lạ) thú vị.

Nàng hiển nhiên tinh thông đạo này, nói cười có mức độ làm cho bầu không khí ăn cơm cực kỳ vui vẻ.

Nhưng bỗng nhiên, nàng nhắc đến một việc dẫn tới sự chú ý của mọi người.

- Không biết khách quan có nghe nói đến ở biên giới Đông Hoang xa xôi có một nơi tên là Tiên phủ Thần Võ hay không, gần đây nơi đó chính là náo động lên không ít chuyện thú vị đấy.

Mấy người ngẩng đầu lên.

- Hả? Chuyện gì?

Diệp Tỳ Phong có chút hăng hái hỏi.

Nữ tử cười nói:

- Mặc dù vị Tiên Đế kia hãm sâu trong đại quân Yêu Linh, nhưng lại đánh ra cờ hiệu chung sống hòa thuận với Yêu Linh tộc, rất nhiều người cũng đang thảo luận về chuyện này.

Thần Võ mở miệng hỏi:

- Bọn hấn đều nói như thế nào?

Nữ tử trả lời:

- Mỗi người một ý.

- Chỉ có điều ở Huyền Đô này, phần lớn người vẫn không quá lý giải cách làm này của hấn.

- Bọn hấn cho rằng, Nhân tộc làm bạn với Yêu Linh là biểu hiện của sa đọa, Yêu Linh tộc mãi chỉ là tồn tại nên phụ thuộc của Nhân tộc mà thôi.

- Vì thế, ở Đô Thành còn chuyên môn tổ chức một hoạt động.

- Chính là trong vòng mười năm, trong các trận đấu đấu thú, nếu như linh thú bị thương hoặc tử vong thì Đô Thành sẽ phụ cấp cho chủ nhân của các linh thú đó ít nhất một nửa tổn thất.

- Cho nên nếu như khách quan có thời gian thì có thể đến Đô Thành xem thử, giải thi đấu đấu thú ở đó đặc sắc và kịch liệt hơn bất kỳ nơi nào khác.

Nữ tử nói êm tai.

Sau khi nghe xong, Thần Võ cười cười, không nói nữa.

Diệp Tùy Phong cũng nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, không bày tỏ thái độ.

Khứu giác của nữ tử rất bén nhạy, lập tức cảm thấy có chút không đúng, thế là nói tiếp:

- Nhưng cũng có người lại rất đồng ý đối với cách làm của Thần Võ Tiên Đế.

- Gần đây, ta thấy không ít tu sĩ đến từ nơi khác, muốn thông qua truyền tống trận của Huyền Đô để đi đến Đông Hoang đây.

Diệp Tuy Phong nhếch mi hỏi:

- Muốn đi đến Đông Hoang thì phải đi qua Huyền Đô sao?

Nữ tử trả lời:

- Huyền Đô có đại truyền tống trận, có thể trong một lần vượt qua mấy Tiên Vực, đạt tới gần Tiên phủ Thần Võ.

- Nếu như từ nơi khác đi qua thì phải đi một quãng đường rất xa.

Mấy người nhẹ gật đầu, Thần Võ thì lại lâm vào suy tư.

Đối với bọn hắn mà nói, vượt ngang tử dậm cũng không phải việc khó, nhưng đối với tu sĩ bình thường thì khoảng cách thường thường là trở ngại lớn nhất.

Đám người lại nói về những chuyện khác một chút, sau đó Diệp Tuy Phong bảo nữ tử và nhóm nhạc sĩ đi ra, chỉ để lại mấy người bọn hắn.

Sau đó, Diệp Tuy Phong phát tay bố trí một tầng kết giới.

- Mẹ nó!

Kết giới vừa rồi hoàn thành, Thần Võ đã đập bàn một cái.

- Cái đám Huyền Chủ đáng chết này, không ngờ lại dùng loại phương pháp này để châm biếm ta!

Hắn tức giận không thôi.

Chương 410: Tiểu Hắc Bị Bán

Sở dĩ Huyền Đô đẩy ra hoạt động đó chính là muốn nói cho mọi người, Yêu Linh tộc chỉ là đồ chơi mà thôi, cái gọi là chung sống hòa bình là tự nguyện đọa lạc.

- Bình tĩnh, không phải còn có một ít người ủng hộ người sao?

Diệp Tuy Phong nói.

- Đại ca, ngài cũng đừng an ủi ta.

Thần Võ hừ hừ nói:

- Ban đầu giọng nói chuyện của nữ nhân kia căn bản chính là trong lòng đã định chúng ta cũng giống như những người đó, chúng ta cũng xem vạn tộc cùng tồn tại là trò cười.
- Chuyện này đã nói lên, người chế giễu ta là tuyệt đại đa số.
- Nàng ta nói loại người thứ hai, chẳng qua là phượng mao lân giác thôi.

Diệp Tuy Phong lắc đầu nói:

- Đừng chui vào ngõ cụt.
- So với việc thay đổi ý nghĩ của người chán ghét người, không bằng coi nhẹ bọn hắn, tận tâm đối đãi với người ủng hộ người.
- Nữ tử vừa rồi nói, có ít người muốn đi đến Tiên Phủ của người thì nhất định phải đi qua truyền tông trận của Huyền Đô, người cảm thấy, bọn hắn còn có thể đi được không?

Thần Võ yên lặng.

Đúng vậy, Huyền Đô vốn đã có thù với hắn, không làm khó dễ những người kia mới là lạ.

- Ta hiểu được đại ca.

Thần Võ nói:

- Ta sẽ lập tức đi làm, ta không thể để cho những người ủng hộ ta, bởi vì khoảng cách mà ngừng chân, cũng không thể để bọn hắn bị người khác dùng ngòi bút làm vũ khí, nhận lấy áp lực.
- Chỉ có điều...
- Đại ca, vì vị trí địa lý của Huyền Đô nên vẫn rất khó đi vòng qua, tốt nhất là có thể xây dựng một tòa truyền tông trận thông thuận an toàn trong Huyền Đô.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Chuyện này cứ giao cho ta.
- Mấy ngày nữa, khi tìm Huyền Chủ uống trà, ta sẽ tâm sự kỹ càng với hắn.
- Hi vọng, có thể thuận lợi một chút.

.....

Mấy người không dừng ở Tinh Thành bao lâu, sau khi cơm nước xong xuôi đã lập tức đi đến chỗ truyền tống trận ở trong thành.

Người ở đây còn nhiều hơn cả số người xếp hàng ở cổng thành, với lại người mang theo linh thú cường đại cũng rất nhiều.

Có lẽ có rất nhiều người đều là chạy tới Đô Thành để tham gia đấu thú.

Đương nhiên, nơi này cũng có cửa riêng dành cho khách quý.

Sau khi hao tổn một chút xíu tiên thạch, mấy người Diệp Tùy Phong đã tiến vào đại sảnh truyền tống chuyên dành cho khách quý.

Bố trí nơi này rõ ràng không cùng đẳng cấp.

Hoàn cảnh ưu nhã, với lại ăn ngon uống ngon rất đầy đủ.

Mấy người Diệp Tùy Phong tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, chờ đợi truyền tống trận mở ra.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một người quen.

Chính là thiếu nữ mà hắn đã gặp lúc ở cổng thành.

Người nơi này không phú thì quý, xem ra lai lịch của tiểu nha đầu này cũng không tầm thường.

Lúc này, nàng cũng chú ý tới mấy người Diệp Tùy Phong, nhưng ánh mắt của nàng vẫn tập trung trên người Tiểu Hắc.

- Cha, bọn buôn người kia vẫn đang ngó nhìn ta!

Tiểu Hắc bám vào bên tai Diệp Tùy Phong, nói nhỏ.

- Tiểu Hắc, ngươi dùng sai từ, bọn buôn người là để chỉ những tên buôn bán người, không giống ngươi.

Thần Võ cười ha ha nói.

Hắn đương nhiên cũng chú ý tới thiếu nữ kia, chỉ có điều hắn vẫn luôn giữ khoảng cách mà thôi.

- Hình như đứa nhỏ này có năng lực câu thông với linh thú, với lại thiên phú không tệ, mới mười lăm mười sáu tuổi đã có tu vi là Nhân Tiên.

Thần thức Diệp Tùy Phong khẽ quét qua, lập tức đã hiểu rõ tất cả về thiếu nữ đó.

- Ủm, lão đầu bên người nàng ta chính là Tiên Vương đỉnh phong, xem ra chắc là người hộ đạo.

- Thế lực của nàng ta chí ít cũng là cấp bậc Tiên Tôn.

Thần Võ cũng nói.

- Có lẽ vì Tiểu Hắc quá đáng yêu nên mới hấp dẫn ánh mắt của nàng ta đúng không?

Cốc U Lan cười nói.

- Quao, Cốc tử tử, ta rất thích tử nói chuyện!

Tiểu Hắc lập tức vui vẻ ra mặt, ánh mắt nhìn thiếu nữ kia đã từ đề phòng biến thành thương thức.

Ngay khi mấy người đang nói chuyện phiếm thì hình như thiếu nữ kia lại bắt đầu xảy ra tranh chấp với người hộ đạo của nàng.

Sau một lát, nàng ôm mèo con, tự mình đi tới.

Hình như người hộ đạo của nàng rất bất đắc dĩ, nhưng cũng đứng dậy, đi theo phía sau thiếu nữ.

Rất nhanh, nàng ta đã đi tới trước mặt Diệp Tùy Phong.

- Chào đạo hữu.

Thiếu nữ lễ phép thi lễ.

- Ủm.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

- Có chuyện gì không?

Hắn ôn tồn hỏi.

- Ta tên là Tiểu Chiêu.

m thanh của thiếu nữ nhẹ nhàng, nhìn Tiểu Hắc một chút, nói:

- Đạo hữu, ta có thể mạo muội hỏi ngài một câu không, linh thú đáng yêu này của ngài có tên là gì vậy?

Diệp Tuy Phong vừa chuẩn bị trả lời, Tiểu Hắc lại chủ động đứng dậy, cố ý giảm hạ thấp giọng xuống, trầm giọng nói:

- Tên ta là Hắc Đế!

Nó bỗng nhiên nói chuyện dọa Tiểu Chiêu nhảy một cái.

Ánh mắt của nàng ta tràn đầy ngạc nhiên, linh thú có thể nói tiếng người cũng không phải thường gặp.

- Hắc Đế?

Tiểu Chiêu nở nụ cười xinh đẹp:

- Vậy thì ta gọi ngươi là Tiểu Hắc có được không, ta cảm thấy gọi như vậy sẽ tương đối thân thiết.

Bả vai Tiểu Hắc lập tức xụ xuống, vốn còn muốn chứa đựng thâm trầm.

- Tùy ý ngươi.

Nó miễn cưỡng nằm xuống, giờ khắc này, nó có chút nhớ lúc còn quất tháo phong vân Nam Hoang.

Sau đó, Tiểu Chiêu và Tiểu Hắc vui sướng ảnh hưởng lẫn nhau, bắt đầu tác động qua lại, trò chuyện trò chuyện ngược lại rất thú vị.

Sau một lát, lão giả bên cạnh nàng lên tiếng.

- Thiếu chủ, chúng ta cần phải đi.

Vẻ mặt Tiểu Chiêu lập tức âm đạm, thấp giọng nói:

- Được.

Sau đó, nàng phát phát tay về phía Tiểu Hắc:

- Hắc Đế, rất hân hạnh được biết ngươi.

- Nếu có duyên gặp lại, chúng ta có thể làm bằng hữu không?

Tiểu Hắc cười hì hì một tiếng:

- Đương nhiên có thể rồi.

Thông qua cuộc nói chuyện vừa rồi, nó cũng đã sinh ra hảo cảm đối với thiếu nữ hiền lành này.

Người hộ đạo bên cạnh Tiểu Chiêu nhìn thấy cảnh tượng này, cũng cười nói:

- Thiếu chủ, nếu ngươi đã vừa ý linh thú này như thế, vậy chúng ta mua lại nó đi.

Tiểu Chiêu lập tức sững sờ, mang theo tức giận nói:

- Tàn thúc!

Nhưng lão giả cũng không để ý tới nàng, mà nhìn về phía Diệp Tuy Phong:

- Đạo hữu, ngươi cảm thấy thế nào?

- Chúng ta nhất định sẽ cho ngươi một cái giá vô cùng hài lòng.

Tiểu Chiêu còn muốn nói gì nhưng bị lão giả dùng ánh mắt ngăn lại.

Chương 411: Cơ Duyên Xảo Hợp

Diệp Tuy Phong có chút hăng hái sờ lên cằm.

Muốn mua Tiểu Hắc sao?

- Có thể, ngươi chuẩn bị ra bao nhiêu tiền?

Hắn mở miệng nói.

Lão giả lộ ra vẻ mặt quả thật như vậy, sau đó nói:

- Nếu như ta không nhìn lầm, nó cũng không phải là linh thú am hiểu chiến đấu, chắc chỉ là đạo hữu hiếu kỳ nên mới nuôi?

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Tiểu Hắc tương đối đặc biệt, cho dù là Tiên Đế thì cũng không cách nào nhìn ra thực lực cụ thể của nó, một Tiên Vương nhỏ nhỏ đương nhiên cũng không nhìn ra được.

- Vậy như vậy.

Lão giả nói:

- Người nuôi nó lớn, khẳng định cũng có không ít tình cảm.
- Ta nguyện ý mua lại nó với giá gấp mười lần loại linh thú này trên thị trường, cũng chính là 100 ngàn viên tiên thạch, ý của đạo hữu như thế nào?

Sau khi nghe thấy giá tiền này, Diệp Tùy Phong vẫn không nói gì, nhưng Thần Võ lại bắt đầu cười ha ha.

- Tiểu Hắc, nhanh nghe một chút, người chỉ trị giá 100 ngàn viên tiên thạch, ha ha ha!

- Ai u, sắp cười chết ta rồi!

Hắn cười trước cúi ngửa ra sau.

Tiểu Hắc lập tức nhe răng trợn mắt, nếu không phải Diệp Tùy Phong ngăn cản thì chắc nó đã bỏ nhào qua liềm mạng với Thần Võ.

Nhưng loại tình hình này lại làm cho lão giả có chút hiểu lầm.

- Vị đạo hữu này, 100 ngàn viên tiên thạch thật không ít, loại linh thú này trên thị trường tối đa cũng không cao hơn 10 ngàn viên tiên thạch.

- Nếu không phải Thiếu chủ nhà ta ưa thích, với lại thời gian vội vàng thì ta sẽ tuyệt đối sẽ không ra cái giá tiền này.

Lão giả khẽ nhíu mày, hình như cảm thấy đám người này có chút tham lam.

Diệp Tùy Phong cười khoát tay áo:

- Giá cả không có vấn đề.
- Chỉ có điều, chuyện này cần phải xem chính nó, nếu như nó nguyện ý thì ta sẽ bán.

Lão giả nhẹ gật đầu, ánh mắt Tiểu Chiêu ở bên cạnh cũng sáng lên.

Tiếp đó, Diệp Tùy Phong truyền âm với Tiểu Hắc, Tiểu Hắc vừa nói tròn mắt vừa đảo liên tục, sau một hồi mới ngừng lại được.

- Thế nào, có thể chứ?

Trên mặt Tiểu Chiêu tràn đầy chờ mong.

Diệp Tuy Phong gật đầu cười.

- Có thể, nó nguyện ý đi theo ngươi.

Tiểu Chiêu lập tức reo hò, người hộ đạo kia cũng lộ ra nụ cười.

Sau đó, hai bên rất nhanh hoàn thành giao dịch.

Tiểu Hắc bị tiểu Chiêu ôm vào trong ngực, chen cho con Miêu Yêu màu trắng đang yêu lúc này không còn chỗ.

Mà Diệp Tuy Phong cũng thu hoạch được một khoản tiền lớn, 100 ngàn tiên thạch.

- Đại thúc, thật cảm ơn ngài, ta nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Hắc thật tốt!

- Nếu như có cơ hội, ta nhất định sẽ mang theo Tiểu Hắc trở về gặp ngài!

Tiểu Chiêu kích động nói, khuôn mặt đỏ bừng.

- Không có việc gì, ta đã sớm muốn bán nó rồi, nó rất khó nuôi.

Diệp Tuy Phong bĩu môi nói.

- Thiếu chủ, thật cần phải đi.

Tiếp đó, Tiểu Chiêu ôm Tiểu Hắc, lòng tràn đầy vui vẻ rời khỏi.

Sau khi bọn hắn đi, Thần Võ mới bu lại, nói:

- Đại ca, các ngươi vừa thương lượng gì vậy, có phải chuẩn bị bắt người ta hay không?

Hắn đương nhiên sẽ không tin tưởng Diệp Tuy Phong sẽ bán Tiểu Hắc với giá 100 ngàn tiên thạch.

- Ta không có âm hiểm như ngươi đâu.

Diệp Tuy Phong nói:

- Tiểu Hắc nói cho ta biết, nó cảm giác được một loại năng lực núp rất sâu trên người tiểu nha đầu kia, nếu như có thể thuận

lợi thức tinh thì sẽ có tác dụng rất lớn đối với vạn vật sinh trưởng.

- Cho nên, nó muốn tìm cơ hội kéo nha đầu kia trở về.

Thần Võ ồ thật dài một tiếng, sau đó trong lòng không nhận được oán thâm.

Cha con các ngươi con âm hiểm hơn cả ta...

- Đại ca, thật ra cũng không cần phiền toái như vậy, trực tiếp cướp tới không phải là được rồi sao?

Thần Võ nói.

Diệp Tỳ Phong nhún vai.

- Dù sao thì chúng ta cũng còn phải ở Huyền Đô mấy ngày, để nó ra ngoài chơi một chút thôi, cả ngày nghe các ngươi cãi nhau, ta đã sớm phiền không chịu được.

- Đợi đến lúc rời khỏi lại xem tình hình.

Thần Võ nhẹ gật đầu.

...

Lúc này, Tiểu Hắc đã cùng đi với mấy người Tiểu Chiêu, đi tới trước mặt truyền tông trận.

- Thiếu chủ, ta nói có đúng không, chỉ cần chịu ra giá thì người kia nhất định sẽ bán.

Tần thúc ung dung nói.

- Tần thúc.

Tiểu Chiêu chột thờ dài, nói:

- Nếu như Tiểu Hắc không nguyện ý thì cho dù như thế nào, ta cũng sẽ không mua nó.

- Với lại, xin ngài sau này không cần thay ta quyết định khi ta chưa đồng ý.

Nói xong, nàng lập tức ôm Tiểu Hắc đi vào trong màn ánh sáng của truyền tông trận.

.....

Thông qua truyền tống trận, mấy người Diệp Tuy Phong đi tới bên trong một tòa Nguyệt Thành ở Huyền Đô.

Nơi này rõ ràng còn muốn lớn hơn không ít, với lại càng thêm phồn thịnh so với Tinh Thành.

Nhưng bọn hắn cũng không có ở chỗ này quá lâu, đại khái đi lòng vòng, đã đi tới trước truyền tống trận đi đến Ngoại Thành.

Sau khi bọn hắn tiến vào Ngoại Thành, bọn hắn cũng dạo qua một vòng, cũng không phải là du ngoạn, mà nhìn một chút cách bố trí của Nguyệt Thành và Ngoại Thành Huyền Đô.

Dù sao nơi này đã phát triển trên chục ngàn năm, đối với quá trình xây dựng sau này của tiên phủ Thần Võ có tác dụng tham khảo rất lớn.

Trên đường đi, Tiểu Hắc luôn đang đưa tin cho Diệp Tuy Phong.

Nó biết được đoàn người Tiểu Chiêu là xuất từ một thế lực gọi là Bách Linh Tông, mà nàng chính là Thiếu chủ Bách Linh Tông.

Đích đến của chuyến này cũng là Đô Thành, nói là đến đó làm việc.

Sau khi nàng làm xong nhiệm vụ, sẽ đi đến một nơi an bình không ồn ào, sống tiếp cuộc đời yên tĩnh.

Nói không chừng, có thể dẫn toàn bộ người của Bách Linh Tông cùng đi.

Tin tức này khiến Thần Võ cười ha ha.

- Đứa bé này chẳng lẽ bị gạt à? Hiện tại Tiên giới, chỗ nào còn tồn tại nơi nào hòa bình yên bình?

- Nếu thật có nơi đó, ta sẽ gặm ăn chiếc giày thối của ta tại chỗ này!

Hắn không chút nào tin tưởng loại lí do thoái thác này, cho rằng không phải thiếu nữ bị người khác lừa, chính là thiếu nữ đang đùa bỡn Tiểu Hắc.

Diệp Tuy Phong ngược lại không có đánh giá điều gì.

Tiên giới rộng lớn, không thiếu cái lạ, nói không chừng nàng thật đúng là trong thời loạn thế, tìm được một vùng đất thế ngoại đảo nguyên thì sao.

Chương 412: Chuyện Xưa Của Thần Võ

Sau khi Diệp Tuy Phong liên lạc với Tiểu Hắc phía dưới, ở Đô Thành, hai bên có lại có nhiều cơ duyên gặp mặt nhau.

Điều này khiến Tiểu Chiêu cảm thấy đặc biệt thần kỳ, cho rằng đây là một loại duyên phận, quan hệ với mấy người Diệp Tuy Phong cũng bắt đầu quen thuộc.

Nhưng nhiều lần gặp nhau khiến người hộ đạo bên người nàng lại nhú mày.

Tu vi của lão ta chính là Tiên Vương đỉnh phong, cũng coi là đứng trên tầng lớp tu sĩ cao tầng Tiên giới, đương nhiên sẽ không tùy tiện tin tưởng loại trùng hợp này, mặc cho lão ta thấy thế nào, đều cảm thấy bên trong có ẩn giấu chuyện gì đó.

Nhưng mấy người Diệp Tuy Phong cũng không có thể hiện ra hành động làm loạn gì, cho nên cũng không có xảy ra xung đột.

Nhưng lòng cảnh giác của lão ta càng ngày càng nặng.

- Đại thúc lại gặp nhau!

Mấy người đến phía trước truyền tống trận đi Đô Thành, lại thật vừa đúng lúc gặp phải nhau, sau khi trò chuyện vui vẻ một phen, Tiểu Chiêu cười vẫy tay từ biệt với Diệp Tuy Phong.

Sau một lát, bóng dáng của các nàng đã biến mất trong truyền tống trận.

- Ai, nên nói hay không, nha đầu này xác thực người đẹp lại tốt bụng lương thiện, nói chuyện làm việc cũng rất hợp ý, rất dễ dàng có thể khiến người ta có ấn tượng tốt.

Thần Võ nói.

- Chú ý một chút, người vừa mới cưới kiều thể.

Diệp Tuy Phong thấp giọng nói.

Thần Võ lập tức sững sờ:

- Ta nào có cảm thú như vậy?!
- Ta chỉ là đơn thuần thích tính cách của tiểu nha đầu này thôi, ta là người thủy chung!

Diệp Tuy Phong lắc đầu cười cười, hẳn là cố ý trêu ghẹo mà thôi.

- Đúng, lão Võ.
- Thê tử đời thứ nhất của ngươi là thân phận gì?

Thần Võ đã kết hôn, nếu không tại sao có thể có hậu đại.

Nhưng vợ của hắn thật lâu trước đó đã qua đời, từ đó về sau, Thần Võ vẫn không tiếp tục cưới vợ nạp thiếp.

- Nàng ấy à là đại tiểu thư của một đại gia tộc.

Trên mặt Thần Võ hiện lên hồi ức, bảo:

- Đó là lần thứ nhất ta từ nông thôn vào thành, bán ra thịt rừng bắt được từ trên núi.
- Đó là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, sau đó, vừa thấy đã yêu.

Diệp Tuy Phong thật dài ồ một tiếng.

Tiếp đó, khẳng định chính là một chuyện xưa tình yêu đẹp giữa một tiểu tử nghèo với tiểu thư quyền quý, phần lớn kịch bản trên đời đều không khác nhau lắm

- Sau đó thì sao?

Lúc này, Cố U Lan cũng bu lại, quả nhiên bát quái là tính cách trời cho của nhân loại.

Thần Võ lộ ra biểu cảm cảm khái, nói:

- Nàng ấy rất thích thịt rừng ta bắt, nhưng chênh lệch giữa thân phận của chúng ta thật sự là quá lớn, cho nên...
- Ngày thứ hai, chúng ta đã bỏ trốn.

Trong nháy mắt, Diệp Tuy Phong sững sốt, người hình như bỏ trốn có chút nhanh?

- Sau đó... Các người bị gia tộc kia bắt trở về?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Thần Võ nháy mắt:

- Không có, hai ta rất thông minh, chạy rất xa.

- Qua thời gian bảy, tám năm, chúng ta mang theo hai đứa bé, mới chủ động trở về một chuyến.

Mấy người nhất thời im lặng, gia hỏa này làm sao không theo kịch bản ra bài.

Kỳ thật ngẫm lại cũng thế, nếu hai người thật sự quyết tâm muốn bỏ trốn, sao có thể dễ dàng bị bắt được như vậy.

- Người thật đúng là quá cảm thú, mới gặp một lần mặt, đã khiến người ta từ một đại khuê nữ ngoan ngoãn bỏ trốn cùng người.

Diệp Tuy Phong chửi đậu đen rau muống, bảo.

- Trời ơi! Không phải!

Thần Võ trừng trừng mắt.

- Lúc ấy, ta vẫn là một người bình thường, nàng ấy đã là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, là nàng cưỡng ép lôi ta đi bỏ trốn!

- Lúc đầu, ta còn dự định lời ít tiền, trở về cưới Thúy Hoa trong thôn mà.

Diệp Tuy Phong á khẩu không trả lời được, thì ra Thần Võ mới là người bị ép buộc cái kia.

- Vậy sau đó thì sao?

Cốc U Lan mong đợi hỏi.

- Gạo nấu thành cơm, kết thành phu thê!

Thần Võ nói:

- Sau khi, chúng ta gặp phụ mẫu hai bên, lại tiếp tục ra ngoài vân du tứ hải.

- Về sau, vào một lần tìm kiếm bí mật, nàng ấy bất hạnh rơi vào vực sâu, bỏ mình tại chỗ.

- Kỳ thật, nàng ấy chính là người khai sáng ta trên con đường tu đạo, không có nàng, ta đoán chừng vẫn còn ở ngọn núi nhỏ trong thôn kia, cưới Thúy Hoa, cùng nàng ta sống một cuộc đời ngắn ngủi, bình thường.

Sau khi nói xong, đám người trầm mặc một hồi.

Con đường tu đạo mỗi người đều là khác biệt, không cách nào đánh giá.

Thần Võ có thể đi đến đỉnh phong, vừa cố gắng vừa phấn đấu của mình, cũng không thể xóa bỏ được quan hệ.

Lẳng lẳng chờ đợi qua đi, rất nhanh, đã đến lượt mấy người Diệp Tùy Phong.

Bọn hắn đứng dậy đi vào trong truyền tông trận, theo một đợt chùm sáng loé lên, mấy người biến mất từ trong pháp trận.

Khi xuất hiện lần thứ hai, đã đi tới Huyền Đô chân chính.

mấy người Diệp Tùy Phong vừa đi ra đại sảnh truyền tông, đã cảm nhận được bầu không khí khác biệt với thế giới bên ngoài.

Nơi này càng thêm phồn hoa, tháp cao vượt qua cả trời, chỗ nào cũng có.

Trên bầu trời, cũng lơ lửng đủ loại màn sáng rộng lớn, xuyên thấu qua màn sáng, ảm ảm nhưng thấy bóng người.

Nơi đó đều là nơi ở, người ở phía trên đó, không phú thì quý.

- Phiền phức nhường một chút!

Một hán tử cưới một con yêu thú hung mãnh, đi ra từ sau lưng Diệp Tùy Phong.

Trên thân yêu thú tràn ngập khí tức hung thần, nó là một con Đại Yêu, tương đương với thực lực của Đại La Kim Tiên Nhân tộc.

Từ bên ngoài đi tới, lại có yêu thú cường đại, khắp nơi đều như thế!

Hiển nhiên, bọn hắn đều tới tham gia giải thi đấu đấu thú của Huyền Đô.

- Đại ca, Đô Thành Huyền Đô tổng cộng có ba tầng trọng thiên, vị trí Huyền điện, ở ngay bên trên Tam Trọng Thiên.

- Chủ nhân của Huyền Đô còn có các cao tầng Huyền điện, đều ở bên trong bí cảnh nội bộ của Huyền điện.

- Hiện tại chúng ta nên làm gì?

Thần Võ hỏi.

- Trực tiếp đi tìm hắn.

Diệp Tùy Phong quyết định không lãng phí thời gian nữa, sớm một chút giải quyết chuyện cần làm, xây dựng truyền tông trận, những tu sĩ muốn đi tiên phủ Thần Võ cũng không cần bị làm khó.

Sau đó, mấy người ẩn nấp thân hình, trực tiếp đằng không bay lên, bay hướng về Huyền điện.

Vượt qua nhị trọng thiên, một tòa cung điện cổ xưa hùng vĩ, xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Bỗng nhiên, Diệp Tùy Phong khẽ nhíu mày, ngừng lại.

Sau một lát, hắn mở miệng nói:

- Trước tiên, chúng ta Nhị Trọng Thiên.

- Nơi của Tiểu Hắc hình như gặp một vài vấn đề.

Chương 413: Đây Rốt Cuộc Là Quái Vật Gì...?

Trong một căn phòng xa hoa.

Tiểu Chiêu ôm Tiểu Hắc, trên bờ vai lại có một chú chim sơn ca màu sắc rực rỡ đứng đấy, Tàn lão thì ngồi bên cạnh nàng.

Ở chủ vị, một người trẻ tuổi mang trang sức đầy người lông lầy, ngồi kiêu lười biếng, bên cạnh có vài vị mỹ nữ, hầu hạ hắn ta.

- Tiểu Mát, chúng ta đã nói xong, vì sao hiện tại lại không được?

Tần lão chau mày.

- Ta có đã nói với người không được sao?

Người trẻ tuổi được gọi là Tiểu Mát, ánh mắt hắn ta ngả ngón.

- Hiện tại cấp trên điều tra rất nghiêm túc, đại trận truyền tống không thể dễ dàng kích hoạt như vậy.

- Các người cứ ở Đô Thành trước một đoạn thời gian, đợi sau khi chính sách các loại phía trên thoải mái hơn, lại nghĩ đến rời đi mà thôi ~

Nói xong, thị nữ bên cạnh dứt cho Tiểu Mát một quả tiên quả trong suốt sáng long lanh.

Mát Thiệu vừa nhắm nháp, vừa bóp nơi non mềm của nàng ta một cái, trêu chọc làm cho khắp khuôn mặt thị nữ là vẻ thẹn thùng.

- Một đoạn thời gian, là bao lâu?

Tần lão trầm giọng hỏi.

- Ít thì hai ba ngày, nhiều thì... Sẽ rất khó nói đi ~

Mát Thiệu thuận miệng nói, vẫn như cũ đang cười đùa với thị nữ.

- Mát Hoan!

Cuối cùng, Tần lão nhịn không được, đột nhiên đứng dậy.

- Người cũng đã từng là người của Bách Linh Tông, nhất định làm khó chúng ta như thế sao!?

Lão tức giận uống đến.

Lương Hoan xoay đầu lại, dần dần thu lại nụ cười.

- Tần Như Hải, lão cũng đã nói, ta đã từng là.

- Nhưng từ khi rời đi ngày ấy, ta đã không có bất kỳ quan hệ gì với Bách Linh Tông!

Tần lão chau mày.

- Chẳng lẽ ở giữa chúng ta không có bất kỳ tình cảm nào sao?
- Dù sao lão tông chủ cũng là cha ruột của ngươi!

Lương Hoan khẽ hừ một tiếng:

- Nếu như không có tình cảm, các ngươi sớm đã bị ta đuổi ra ngoài.

Hắn ta phát phát tay, mấy thị nữ bên cạnh lập tức hiểu ý, khom người lui ra ngoài.

Cả phòng chỉ còn lại ba người Mát Hoan, Tần Như Hải, còn có Tiểu Chiêu.

- Ngươi biết tình huống hiện tại của Huyền Đô là như thế nào?

Lương Hoan nói:

- Tiên phủ Thần Võ, ở chỗ này người người kêu đánh, đừng nói thông qua truyền tống trận đi qua, dù nói một câu tiên phủ Thần Võ tốt, sẽ lập tức sẽ bị mọi người đánh!

- Cho nên ta khuyên các ngươi, hoặc như vậy bỏ ý niệm này đi, hoặc đợi đi, lúc nào hướng gió phía trên thay đổi lại đi.

Lời này vừa nói xong, trong phòng rơi vào trầm mặc.

Tần lão bợn hắn làm sao cũng không nghĩ đến, Huyền Đô sẽ thực hành chính sách như vậy, đây là có thù với tiên phủ Thần Võ sao?

Nhưng, ai đều không có chú ý tới, sau khi Tiểu Hắc nghe thấy bốn chữ tiên phủ Thần Võ, con mắt có chút tỏa sáng.

- Không còn biện pháp khác sao?

Tần lão thấp giọng hỏi.

Lương Hoan lắc đầu, nhưng lập tức lại ngồi lên, nói:

- Đúng là có một biện pháp có thể thử một chút.
- Người trông giữ đại trận truyền tống bên kia, ta biết, nếu như chúng ta có thể hợp ý, có lẽ có thể lừa gạt qua.

Tần lão cau mày.

- Cụ thể nên làm như thế nào?

Lương Hoan cười vui nói:

- Hắn ta là người không thích tiền tài, cũng không thích sắc đẹp.
- Nhưng lại vô cùng có hứng thú, mưu cầu danh lợi đối với đấu thú.
- Hiện tại, Đô Thành đang dậy sóng xu hướng đấu thú, theo ta được biết, chiến tích của hắn ta gần đây rất kém cỏi.
- Nếu có người có thể trợ giúp hắn ta đạt được thắng lợi, ta nghĩ hắn ta nhất định sẽ rất vui vẻ.

Nói xong, ánh mắt của Lương Hoan nhìn về phía chú chim sơn ca trên vai Tiểu Chiêu.

Sắc mặt của Tần lão khó coi, trầm giọng nói:

- Lương Hoan, ngươi biết đây đối với Bách Linh Tông chúng ta là chuyện không thể nào!
- Ta biết, ta biết.

Lương Hoan khẽ cười nói:

- Bách Linh Tông các ngươi, tôn trọng chủ nghĩa Nhân tộc với Yêu linh hòa bình chung sống, ta cũng vì suy nghĩ không hợp, mới cùng các ngươi mỗi người đi một ngã.
- Nhưng đây chính là biện pháp duy nhất ta có thể nghĩ tới, nếu như các ngươi không nguyện ý, vậy thì chờ thôi.

Tần lão lắc đầu.

- Thánh điều của chúng ta tuyệt đối không thể biến thành công cụ lấy lòng.

Lương Hoan khoát tay áo.

- Vậy không tiễn.

Tần lão lạnh hừ một tiếng, mang theo Tiểu Chiêu phất tay áo rời đi.

Lương Hoan ngồi lẳng lẳng, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Sau một lát, bỗng nhiên, cửa phòng lần nữa mở ra, một bóng dáng đi đến.

- Ta đã biết, ngươi nhất định sẽ trở lại.

Trên mặt Lương Hoan lập tức hiện ra nụ cười, ngẩng đầu nhìn lại.

Nhưng khi hắn nhìn thấy người tới, lập tức sững sờ.

- Tại sao là ngươi?

Đi tới người, chính là Tiểu Chiêu.

- Lời ngươi mới vừa nói là thật?

- Người kia thật có thể giúp chúng ta sử dụng truyền tống trận sao?

Tiểu Chiêu hỏi.

Lương Hoan chống đỡ cái cằm:

- Không sai, nhưng...

- Tiểu muội muội, chỉ một tiểu gia hỏa trên bả vai của ngươi không có cách nào khiến vị đại nhân kia hài lòng.

- Ít nhất phải là thánh điều thành niên mới được.

Tiểu Chiêu nhìn thoáng qua chim sơn ca trên đầu vai.

- Không, không phải nó.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy tiểu Hắc.

- Là nó.

Lương Hoan lập tức sững sờ.

Tiểu Hắc thì nhìn hắn, nhếch miệng cười một tiếng.

...

Sau một lát, Tiểu Chiêu ôm tiểu Hắc, từ trong phòng đi ra.

Tàn lão lập tức tiến lên, mặt mũi lão tràn đầy dáng vẻ lo lắng.

- Thiếu chủ, ngài tuyệt đối không nên lại tùy hứng!

- Lương Hoan làm sao có thể đồng ý, để một linh thú không có tu vi như thế xuất chiến, ngươi thật sự là...

Tiểu Chiêu ngẩng đầu lên, đánh gãy lời nói của Tần lão.

- Hắn đã đáp ứng.

- Buổi sáng ngày mai, chúng ta đi đấu trường Chí Tôn.

Trong nháy mắt Tần lão như rơi vào giấc mộng.

Đây là tình huống như thế nào?

Lương Hoan làm sao có thể đồng ý yêu cầu không hợp thói thường như thế, lão không sợ đắc tội vị đại nhân quân ký đại trận truyền tông kia?

Lão ta đơn giản trăm mối vẫn không có cách nào hiểu.

- Tần thúc, việc này đã định, chúng ta đi thôi.

Tiểu Chiêu nói xong, ôm tiểu Hắc, tự mình rời đi.

Tần lão mang theo đầy mình nghi hoặc, đi theo cùng nhau rời đi.

Lúc này, trong phòng, Mát Hoan co quắp ngồi dưới đất, sắc mặt hắn ta trắng bệch, trên mặt mang một vết cào thật sâu, đang chảy ra máu tươi.

Hồi lâu sau, hắn ta mới chật vật bò người lên, tê liệt trên ghế ngồi mặt.

Hai chân, run nhè nhẹ.

- Đây rốt cuộc là quái vật gì...?

Hắn ta ngửa đầu nhìn lên trời, trong mắt vẫn còn giữ lại sợ hãi thật sâu.

Chương 414: Đấu Trường Thú Chí Tôn

...

Quán rượu Thương Ngô, là quán rượu xa hoa nhất Nhị Trọng Thiên của Huyền Đô.

Trong một căn phòng xa hoa.

- Nơi Tiểu Chiêu muốn đi, lại chính là tiên phủ của ta?

Thần Võ sững sờ xuất thần.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Đúng vậy.

- Nàng nói, nơi đó vạn linh hài hòa ở chung, là vùng đất an bình chân chính.

- Vô luận là nhân tộc, hay vạn vật sinh linh khác đều có thể tìm tới chỗ an thân thuộc về mình.

- Người cảm thấy, nàng ấy nói đúng không?

Sắc mặt của Thần Võ cực kỳ phức tạp, thật lâu không nói gì.

Bỗng nhiên, hắn rút ra giày của mình, một ngum đã cắn lấy.

Chiếc giày này có cấp bậc là cực phẩm Tiên Khí, cứ như vậy trực tiếp bị hắn mạnh mẽ cắn đứt, bắt đầu ngum lớn nhấm nuốt.

- Nàng ấy nói đúng, có chỗ như vậy!

- Ta nhất định sẽ làm đến những này!

Ánh mắt của hắn cực kỳ kiên định.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu:

- Ta cũng tin tưởng người sẽ làm được.

Tối thiểu nhất, từ hắn gặm giày như vậy có thể nhìn ra, Thần Võ tuyệt đối là một người giữ lời hứa.

Sau đó, hắn lặng lẽ ghi chép lại cảnh tượng này.

Tiên Đế gặm giày chính là chuyện hiếm có ngàn tỷ năm khó gặp!

Đương nhiên Diệp Tỳ Phong muốn lưu lại làm kỷ niệm đi ~

.....

Ngày thứ hai, trong đấu trường thú Chí Tôn của Huyền Đô.

Đây là đấu trường thú lớn nhất của Huyền Đô, người có thể đi vào nơi này không phú thì quý.

Mà các trận chiến đấu tiến hành trong đây đều cao hơn các đấu trường khác rất nhiều. Ít nhất cũng là đối chiến giữa các Đại Yêu.

Mỗi một ngày đều có các trận quyết đấu máu tanh kịch liệt diễn ra.

Lại thêm chính sách phụ cấp của Huyền Điện dành cho đấu thú, cho nên trong đấu trường Chí Tôn cực kỳ nhiệt liệt.

Ba người Diệp Tùy Phong cũng đi tới trên khán đài của đấu trường ngồi xem.

- Mẹ nó, Huyền Đô thật sự là biết kiếm tiền, chỉ đèn xem tranh tài mà đã có thể hốt hết mấy chục ngàn tiên thạch của chúng ta!

Mặt mũi Thần Võ tràn đầy khó chịu, sau đó từ trong túi lấy ra giấy và bút.

- Không được, ta phải ghi lại kỹ càng, đến lúc đó phải đòi lại cả gốc lẫn lãi!

Diệp Tùy Phong lập tức sững sờ.

- Người thật sự mua giấy bút sao?

Hắn liếc qua nhìn thử, chỉ thấy phía trên tờ giấy lít nha lít nhít toàn là chữ.

Bao gồm mấy người ăn cơm, ở trọ, phí qua đường các loại, phàm là tiêu phí sau khi tiến vào Huyền Đô, một năm một mười, ghi lại toàn bộ.

Diệp Tùy Phong lắc đầu, người thật đúng là rảnh đến nhưc cả trứng.

Một lát sau, Thần Võ viết xong tất cả vào trong giấy tờ thì mới ngẩng đầu lên.

Hắn nhìn đấu trường đông nghìn nghịt người, nói:

- Đại ca, chúng ta nhất định phải để Tiểu Hắc và Thanh Điều tham chiến sao? Trực tiếp đi tìm Huyền Chủ không được sao?

Hôm nay, không chỉ có Tiểu Hắc sẽ tham chiến trong đấu trường này mà ngay cả Thanh Điều cũng bị Diệp Tùy Phong phái ra.

Thần Võ không quá lý giải cách làm này, cảm thấy không có chút ý nghĩa nào.

Diệp Tùy Phong liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ta hỏi ngươi, vì sao phần lớn người đều cảm thấy cho chúng ta đánh ra cờ hiệu vạn linh cùng tồn tại là một chuyện cười?

Thần Võ không chút nghĩ ngợi nói:

- Bởi vì lão già Huyền Chủ kia thôi...

- Nếu như không phải hắn tuyên dương khắp nơi rằng Yêu Linh tộc vốn dĩ nên lệ thuộc vào Nhân tộc thì cũng không trở thành loại tình huống như bây giờ.

Vẻ mặt của hắn tràn đầy tức giận, cách làm này của chủ nhân Huyền Đô tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với việc hắn mở rộng Tiên Phủ.

Nhưng Diệp Tỳ Phong lại lắc đầu nói:

- Đây đúng là một nguyên nhân, nhưng cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu.

- Ngươi suy nghĩ thật kỹ xem, trong hỗn loạn và kiếp nạn, mọi người để ý nhất là cái gì?

Thần Võ suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nhăn mày nói:

- Sinh tồn?

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu:

- Ngươi còn không tính là quá ngốc.

- Phần lớn người sẽ không quan tâm ngươi đánh ra cờ hiệu gì, chỉ cần ngươi có thể làm cho bọn hắn tin tưởng, ủng hộ hoặc gia nhập vào ngươi thì có thể sinh tồn được trong chiến loạn là được rồi.

- Chỉ cần như vậy, ngươi sẽ thu hoạch được rất nhiều ủng hộ.

- Cờ hiệu hoặc khẩu hiệu, cao nhất cũng chỉ là hư danh mà thôi.

- Chỉ có thực lực mới là chỗ căn bản giúp mọi người chân chính an tâm.

Lời nói này làm cho Thần Võ giật mình.

- Đại ca, ngươi chuẩn bị làm thế nào?

Diệp Tuy Phong quay đầu lại, nhìn Huyền Điện treo cao trên đỉnh đầu.

- Chờ xem, lát nữa còn cần ngươi tự mình biểu diễn đấy.

...

Cùng lúc đó, một chỗ khác trong đấu trường.

- Thiếu chủ, ngươi chắc chắn Tiểu Hắc có khả năng đánh lại những Đại Yêu, Yêu Vương kia sao?

- Thật ra chúng ta có thể tạm thời đợi ở đây một đoạn thời gian, có lẽ không bao lâu nữa chính sách sẽ thay đổi hướng gió.

Vẻ mặt Tân lão tràn đầy không yên lòng, lên tiếng nói.

- Ta tin tưởng nó.

Tiểu Chiêu thấp giọng nói, nhưng nàng không giải thích thêm gì.

Trong đầu của nàng vẫn như cũ vang lên những lời Tiểu Hắc đã nói với nàng.

- Tin tưởng ta, từ hôm nay trở đi sẽ mở ra con đường thông đến Tiên phủ Thần Võ.

- Chuẩn bị xem kịch đi, có người, hôm nay muốn làm một đợt lớn đâu.

Từ khi xuất phát từ Bách Linh tông đến nay, Tiểu Chiêu gặp rất nhiều chuyện, trong đó không ít lần bị người khác lừa gạt.

Nhưng lần này, nàng cực kỳ chắc chắn rằng Tiểu Hắc cũng không phải là người không tốt.

Cho nên nàng lựa chọn tin tưởng Tiểu Hắc.

Đồng thời nàng vô cùng chờ mong, người mà Tiểu Hắc nói tới kia, đến tột cùng muốn làm ra chuyện đáng sợ gì ở Huyền Đô.

...

Trong Đấu thú trường, chiến đấu kịch liệt vẫn luôn diễn ra.

Bình thường, quy tắc đấu thú chia làm hai loại.

Một loại gọi là bình chiến.

Hai bên xuất chiến đều rõ ràng đối thủ sẽ phái ra yêu thú gì, cho nên trên cơ bản đều là chiến đấu giữa các yêu thú cùng cấp bậc.

Tình hình chiến đấu kịch liệt nhưng ít đi một chút kinh hãi.

Mà một loại khác gọi là mù chiến.

Cũng chính là hai bên xuất chiến đều không biết chủng loại và phẩm cấp yêu thú của đối phương, kết quả chiến đấu hoàn toàn là không biết và không cách nào dự đoán.

Loại chiến đấu này sẽ xuất hiện rất nhiều tình huống không thể nào đoán trước, cực kỳ đáng xem.

Cho nên, mù chiến cũng là quy tắc chủ yếu của đấu trường Chí Tôn.

Chương 415: Cao Tầng Huyền Đô Xuất Hiện

Tiểu Hắc, còn có Thanh Điều đều tham gia mù chiến.

Rất nhanh đã đến lượt bọn chúng ra sân.

Chiến lược của cả hai đều là Đệ cấp cường đại, những cái được gọi là Đại Yêu, Yêu Vương trước mặt bọn chúng chỉ giống như con kiến.

Tất cả quá trình chiến đấu đều là nghiền ép.

Từ lúc bắt đầu, đám người quan sát giao đấu vẫn còn tương đối ngạc nhiên, không ngờ thực lực của hai yêu thú lạ lẫm này lại cường đại như thế.

Nhưng sau khi bọn chúng miểu sát đối thủ có cấp bậc càng ngày càng cao thì mọi người dần dần phát hiện chuyện không thích hợp.

Mãi đến khi một con Yêu Tôn cường đại, bị Tiểu Hắc phát tay đánh bay ra ngoài, mọi người mới vỡ tổ.

Yêu Tôn đó chính là nhân vật đáng sợ nhất trong đấu trường Chí Tôn, bình thường dù có ba hay năm Tiên Tôn cũng chưa

chắc có thể thắng được nó.

Mà nó lại dễ dàng bị đánh bại như thế.

Con thú nhỏ màu trắng kỳ lạ này đến cùng là loại tồn tại nào?

Rốt cục, loại tình huống này đã hấp dẫn ánh mắt của cao tầng đầu trường chí tôn.

Mấy vị Tiên Tôn cường đại bay ra, vây quanh Tiểu Hắc, trong đó còn có hai vị Chuẩn Đế mang theo ánh mắt khiếp người.

- Người là Linh Thú phương nào!?

Một vị Chuẩn Đế cầm đầu quát lớn.

Lão ta nhìn chằm chằm Tiểu Hắc trước mặt, nhưng không thể nhìn ra được thực lực chân chính của nó.

Nhìn thấy loại tình huống này, tất cả mọi người đều an tĩnh lại, bọn hắn hiểu rõ, chỉ sợ hôm nay đã xảy ra vấn đề.

Bọn hắn muốn nhìn xem thử đến cùng sẽ phát triển tiếp như thế nào.

Nhưng tốc độ phát triển của chuyện này vẫn tương tự của mọi người.

Đối mặt với đông đảo Tiên Tôn và Chuẩn Đế vây quanh, Tiểu Hắc cũng không nhiều lời, trực tiếp quơ móng vuốt, một luồng tiên đạo pháp tắc mãnh liệt âm vang nổ tung!

Mấy vị Tiên Tôn và Chuẩn Đế bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, va sụp mảng lớn khán đài.

Mọi người lập tức trợn tròn mắt, gia hỏa này lại dám hành hung ở Huyền Đô!

- Những tiểu nhân vật như các người còn chưa có tư cách biết người sau lưng ta là ai?

Tiểu Hắc khoanh tay, ung dung nói, giống như nó chỉ vừa làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

- Nó là Yêu Đế, nhanh khởi động đại trận!

Một vị Chuẩn Đế bị đánh bay điên cuồng rống to.

Rất nhanh, một trận pháp khổng lồ ngưng kết bọc bọc phía trên đầu trường chí tôn.

Nhưng đúng vào lúc này, một con Thanh Điều khổng lồ giương cánh che khuất bầu trời.

Trận pháp vừa mới hình thành đã trực tiếp vỡ nát dưới khí thế cường đại của nó.

Yêu khí kinh khủng cuộn cuộn lan ra, rung động cả tòa Huyền Đô!

Lúc này, không cần ai nói, tất cả mọi người đều cảm nhận được loại khí tức Yêu Linh đáng sợ kia!

Mọi người kinh hãi muốn chết, vì sao nơi này có thể đồng thời xuất hiện hai con Yêu Đế được chứ? Cuối cùng bọn chúng có mục đích gì? Lại đến từ phương nào?

- Âm âm!

Ngay khi Thanh Điều vừa giương cánh, trong Huyền Điện trên tam trọng thiên cũng bạo phát ra tiếng nổ tung như sấm sét.

Mấy bóng người đỉnh thiên lập địa từ trong Huyền Điện chậm rãi rơi xuống.

Toàn bộ bọn hắn đều là Tiên Đế của Huyền Đô.

- Đến lượt ngươi ra sân.

Diệp Tùy Phong cười nhẹ một tiếng.

Thần Võ hiểu ý, trực tiếp vươn người đứng dậy, khí tức Tiên Đế không che giấu chút nào lan tràn ra.

Hắn đứng chấp tay đứng lơ lửng trên bầu trời đấu trường chí tôn.

Đôi mắt chính diện với mấy vị Tiên Đế tới từ Huyền Điện.

- Thần Võ?

Một vị Tiên Đế nhận ra thân phận của Thần Võ, lập tức kinh ngạc nói.

- Ngươi lại còn dám đến Huyền Đô sao?

Hắn lạnh giọng quát.

Thần Võ cười ha ha.

- Huyền Chủ đâu, ta tìm hấn thương lượng một vài chuyện.

Mấy vị Tiên Đế yên lặng, không ngờ gia hỏa này lại phách lối như thế.

- Bắt hấn lại!

Bọn hấn không có nhiều lời, đồng thời ra tay, đánh ra đạo thuật kinh khủng, muốn một lần bắt được Thần Võ và Tiểu Hắc và Thanh Điều ở hậu phương.

Đúng lúc này, một bàn tay lớn từ trong hư không nhô ra, khi tất cả mọi người đều chưa kịp phản ứng thì bàn tay đó đã nắm trọn mấy vị Tiên Đế kia, còn có tòa Huyền Điện ở phía trên tam trọng thiên vào trong!

Một tay che trời!

.....

Huyền Điện, biến mất!

Tam trọng thiên của Huyền Đô được xây dựng từ hơn một triệu năm trước, trải qua vô số mưa gió vẫn có thể đứng sừng sững ở trong Đô Thành, trở thành tiêu chí cho danh hào của Tiên giới.

Nhưng vừa rồi, một bàn tay lớn che khuất bầu trời, phủ trọn tòa Huyền điện, còn có mấy vị Tiên Đế xông ra từ Huyền điện.

Ngay sau đó, tất cả lại biến mất trước mắt bao người.

Cảnh tượng này làm cho toàn bộ người trong Đô Thành đều ngẩn tại chỗ.

Bọn hấn không thể tin được ánh mắt của mình, cũng không thể tin được Huyền điện cường đại lại biến mất như vậy.

Nhất là đám người ngồi trong đấu trường Chí Tôn, hôm nay cảm xúc của bọn hấn giống như ngồi bay lượn trên chuyến thuyền giữa bão gió hỗn độn, một hồi bay lên Cửu Thiên, một hồi lại rơi xuống vực sâu.

Đầu tiên là hai yêu thú cường đại lấy tư thái nghiền ép chiến thắng tất cả đối thủ làm bọn hấn hô to đặc sắc.

Nhưng tiếp đó, mọi người mới biết được, bọn chúng cường đại đến mức có chút không hợp thói thường.

Ngay cả yêu thú hung tàn nhất của đấu trường Chí Tôn cũng bị con thú nhỏ trắng như tuyết đánh bay ra ngoài chỉ trong chưa tới một hiệp, sau đó hoàn toàn đánh mất đi sức chiến đấu.

Đây chính là Yêu Tôn, nhưng lại bị nó đánh bại chỉ bằng một chiêu.

Huyền Đô đúng là ưa chuộng đấu thú, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép một tồn tại mạnh mẽ như con thú nhỏ trắng như tuyết đó tồn tại.

Mọi người bắt đầu trở nên khẩn trương.

Chỉ có điều, sau khi nhìn thấy những người quản lý của đấu trường Chí Tôn là mấy vị Tiên Tôn và Chuẩn Đế đi ra thì bọn hắn đã lập tức yên tâm.

Nơi này là Huyền Đô, đương nhiên không thể nào cho phép yêu thú làm loạn.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, Chuẩn Đế vô địch trong mắt bọn hắn vẫn bị con thú nhỏ trắng như tuyết kia phát tay đánh bay.

Ngay cả đại trận siêu cấp của đấu trường cũng bị con Thanh Điều kia giương cánh phá hủy chỉ trong chốc lát.

Lúc này, mọi người mới hiểu được, hai con yêu thú này chính là Yêu Đế trong truyền thuyết!

Yêu Đế xuất hiện ở Huyền Đô, hơn nữa còn xuất hiện với cách thức này, đây tuyệt đối là chuyện xấu.

Chương 416: Huyền Chủ Hiện Thân.

Trái tim của bọn hắn nhảy lên tới cổ họng.

May mắn là Huyền Điện ở tam trọng thiên đã kịp thời phản ứng.

Mấy vị Tiên Đế hạ xuống đấu trường Chí Tôn, có bọn hắn ở đây, cho dù là Yêu Đế thì cũng chỉ có thể nuốt hận mà thôi.

Nhưng đúng vào lúc này, một vị Tiên Đế xa lạ lại bay lên bầu trời.

Hắn được mọi người gọi là Thần Võ Tiên Đế.

Một người mà tất cả mọi người đều hết sức quen thuộc, với lại đa số người còn biểu thị chế giễu đối với cờ hiệu của hắn.

Ngay sau đó, một bàn tay lớn hoành không xuất thế, bao phủ trọn tòa Huyền điện và tất cả Tiên Đế vào trong, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ còn lại Thanh Điều giương đôi cánh che khuất bầu trời, còn có con thú nhỏ trắng như tuyết lơ lửng ở trên.

Qua hồi lâu, mọi người cũng chưa thể lấy lại tinh thần từ loại cảnh tượng thay đổi liên tục này.

Bọn hắn thật sự không thể nào hiểu được những chuyện đang xảy ra trước mắt mình.

- Trốn!

Cuối cùng, cũng có người kịp phản ứng, muốn chạy ra khỏi đấu trường Chí Tôn.

Hai Yêu Đế Trên đều không phải để trung, một khi hai chúng nó điên lên, toàn bộ mọi người ở đây đều chẳng khác gì gân gà!

- Yên tĩnh!

Nhưng một âm thanh hùng vĩ nương theo uy nghiêm của Yêu Đế cuộn cuộn vang lên, quét sạch toàn bộ đấu trường chí tôn.

- Toàn bộ ở yên tại chỗ, ai dám động đậy, chết!

Ánh mắt của Thanh Điều lạnh lùng nhìn chằm chằm những người ở đây.

Lập tức, không có bất cứ người nào dám tùy tiện chuyển động một cái móng của mình.

- Điệu ca, âm thanh của ngươi rất dễ nghe nha, sau này chúng ta sẽ trò chuyện nhiều hơn, mọi người cũng sẽ hiểu nhau hơn.

Tiểu Hắc cười đùa nói.

Thanh Điều liếc mắt, không để ý đến Tiểu Hắc.

Nó vĩnh viễn cũng không quên được, lúc ấy, khi nó kêu gọi Hắc Đế trợ trợ thì kết quả bị nó đánh cho một gậy.

Tiểu Hắc cũng không thèm để ý, tròng mắt đảo lòng vòng, sau đó lặc mình đi lên trên khán đài.

Người dẫn chương trình trên khán đài trong nháy mắt kinh hãi, hẳn có chút nhát gan, thậm chí trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Hắc bĩu môi, sau đó nhìn về phía Tiểu Chiêu, cười hắc hắc.

- Thế nào, vở kịch này vui không?

Lúc này, Tiểu Chiêu cũng đã ngơ ngác, hôm qua, sau khi gặp Lương Hoan thì nàng đã biết Tiểu Hắc rất lợi hại.

Nhưng dù thế nào đi nữa, nàng cũng không thể nào nghĩ đến nó lại là Yêu Đế!

Vớ lại, đại động tác mà nó nói tới lại có chút lớn quá rồi.

Ngay cả Huyền Điện cũng không còn!

Mà Tần lão ở bên cạnh nàng thì lại càng hô hấp chật vật, vừa nghĩ tới mình lại ra giá 100 ngàn tiên thạch cho một Yêu Đế, lão đã cảm thấy tê cả da đầu.

Đây chắc chắn là chuyện dững cảm nhất lão làm trong đời này!

- Thả lỏng một chút, không có chuyện lớn gì đâu.

- Sau khi mãnh nhân kia uống trà với Huyền Chủ xong thì sẽ không sao đâu.

Tiểu Hắc rơi vào đầu vai Tiểu Chiêu, dọa cho con chim sơn ca nhỏ nhanh như chớp chui vào trong cổ áo của Tiểu Chiêu.

- Ngươi nói mãnh nhân...?

- Chính là Thần Võ Tiên Đế sao?

Tiểu Chiêu cố gắng lấy lại tinh thần, lên tiếng hỏi.

- Hẳn sao? Không, không, không.

Tiểu Hắc nói:

- Là một gia hỏa khác, hung thần ác sát, ai cũng không đánh lại hắn.

Tiểu Chiêu ngăn người.

- Là Diệp đại thúc sao?

Tiểu Hắc gật đầu:

- Người cũng cảm thấy hắn hung thần ác sát đúng không?

Tiểu Chiêu ngạc nhiên, những ngày gần đây, nàng cũng nghe không ít lần Tiểu Hắc đánh giá đối với Diệp Tỳ Phong.

Chỉ có điều, nàng ngược lại là cảm thấy, vị Diệp đại thúc kia rất bình dị và gần gũi.

- Chủ nhân Huyền Đô rất mạnh, sao ngài ấy có thể ngồi xuống uống trà với Diệp đại thúc được?

Tiểu Chiêu có chút lo lắng hỏi.

Tiểu Hắc nhếch miệng cười một tiếng.

- Chủ nhân Huyền Đô chỉ có hai lựa chọn.

- Thứ nhất, ngoan ngoãn ngồi xuống uống trà.

- Thứ hai, hắc hắc hắc...

...

Cùng lúc đó, trong một thế giới khác.

Sau khi Huyền điện, còn có mấy vị Tiên Đế biến mất khỏi Huyền Đô thì đều xuất hiện ở đây.

Mà đứng ở trước mặt bọn hắn, ngoại trừ Thần Võ ra thì còn có một người mặc một bộ quần áo màu trắng, đứng chấp tay.

Chính là Diệp Tỳ Phong.

- Ha ha, Lôi Trạch, không phải lần trước ngươi truy ta đuổi rất vui vẻ sao, tiếp tục đuổi ta đi?

Thần Võ đứng ở bên cạnh Diệp Tỳ Phong, cất tiếng cười to.

Sắc mặt của toàn bộ mấy vị Tiên Đế đối diện đều trắng bệch.

Ngay vừa rồi, khi bàn tay lớn nắm lấy toàn bộ Huyền điện, bọn hắn trong lúc hốt hoảng đã đồng thời đánh ra lực lượng mạnh nhất của mình.

Sau đó, nam tử mặc áo trắng này lập tức xuất hiện, phát tay đã chôn vùi toàn bộ thủ đoạn của tất cả bọn hắn.

Lực lượng kinh khủng đó trong nháy mắt đánh bay toàn bộ bọn hắn, đồng thời cũng làm bọn hắn bị trọng thương!

Người này căn bản là không phải bọn hắn có thể đánh lại!

- Người đến cùng là ai?

Lôi Trạch Tiên Đế run giọng hỏi.

- Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong thản nhiên nói:

- Huyền Chủ của các ngươi ở đâu, ta có việc tìm hắn!

Vừa dứt lời, một khí thể thật lớn đã từ trong Huyền Điện bay lên.

Hai con người to lớn chậm rãi mở ra trên bầu trời, nhìn Diệp Tùy Phong.

Trong ánh mắt hình như lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc.

- Đại ca, hắn chính là Huyền Chủ!

Thần Võ cảm nhận được loại khí thể này, không khỏi rụt đầu lại.

Thực lực của chủ nhân Huyền Đô đã vượt ra khỏi cấp độ Tiên Đế bình thường quá nhiều, cho dù là ai cũng không thể khinh thường.

Nhưng đối với Diệp Tùy Phong thì cũng không khác mấy.

- Uống chén trà thôi.

Diệp Tùy Phong nhìn đôi mắt kia, lên tiếng nói.

Chủ nhân Huyền Đô suy tư một lát.

Sau đó, một đạo thần niệm vang vọng giữa thiên địa.

- Mời.

Nương theo âm thanh này, một con đường do cầu vồng bảy màu hình thành đã từ chỗ sâu trong Huyền điện bắn ra ngoài, thẳng tới dưới chân Diệp Tuy Phong.

Diệp Tuy Phong nhìn sang, con đường cầu vồng này là thông đến trong một tiểu thế giới kỳ dị.

- Đi thôi.

Diệp Tuy Phong mang theo Thần Võ, bước lên cầu vồng.

.....

Trong một tiểu thế giới kỳ dị.

Nơi này không có mặt đất, dưới chân là đại dương mênh mông vô tận, vô số đám mây chậm rãi trôi nổi trên bầu trời, còn có vô số thác nước từ trên những đám mây đó chảy xuống, rót vào biển cả.

Theo con đường cầu vồng, Diệp Tuy Phong một đường đi tới phía trên một đám mây to lớn.

Chương 417: Hàn Huyền Với Huyền Chủ

Nơi này có một căn nhà lá, trong đó tràn ngập tiên khí, ở trước mặt nhà lá có trưng bày một cái bàn đá đơn giản.

Bên cạnh bàn đá là một bóng người xinh đẹp, nàng mặc váy lụa mỏng màu xanh nhạt, váy phủ khắp bãi cỏ màu xanh lá sau lưng.

- Mời ngồi.

Nữ tử nâng lên bàn tay trắng như ngọc thon dài, hai băng ghé đá xuất hiện, sau đó lại có hai chén trà thơm bay xuống trên bàn đá.

Diệp Tuy Phong cất bước, ngồi ở trước mặt nữ tử.

- Ngươi là Huyền Chủ sao? Không ngờ ngươi lại là nữ?

Thần Võ cũng ngồi xuống, nhìn nữ tử trước mắt, không khỏi kinh ngạc nói.

Nữ tử liếc mắt Thần Võ một cái, sau đó nhìn về phía Diệp Tùy Phong.

- Ta không biết đạo tặc này lại có thể liên quan với một tồn tại mạnh mẽ như ngài.

m thanh của Huyền Chủ cực kỳ nhu hòa, hoàn toàn khác với đạo thần niệm vừa phát ra.

Thần Võ lại bị không để ý tới.

- Không sai, chúng ta là đi cùng nhau.

Diệp Tùy Phong ngược lại thần nhiên thừa nhận, hẳn không cần phải che giấu làm gì cả.

- Ngài tới gặp ta vì chuyện tấn thăng thế giới và tháp Khởi Nguyên sao?

Vẻ mặt Huyền Chủ lạnh nhạt hỏi.

- Trước khi đại kiếp chính thức nổ ra, ngài lộ diện như vậy không lo lắng bị các Đế Thượng khác chú ý tới sao?

Đối mặt với hai câu hỏi của Huyền Chủ, Diệp Tùy Phong giao tay lên, trực tiếp ép xuống.

- Hôm nay, ta hỏi, ngươi đáp.

Huyền Chủ yên lặng một lát, sau đó cười nhẹ một tiếng.

- Đúng vậy, loại tồn tại giống như ngài đã có thể tùy tiện đạt được bất kỳ thứ gì mình muốn.

- Hỏi đi, ta nhất định sẽ biết gì nói nấy.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Theo sau nói:

- Vậy thì... Chúng ta trước tâm sự về chuyện đại kiếp Tiên giới đi.

- Nói rõ từ đầu đến cuối.

Vấn đề này làm cho Huyền Chủ có chút sững sốt một chút.

Nàng hình như có chút không thể nào hiểu được, người giống như Diệp Tùy Phong sao lại không biết chuyện đại kiếp?

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, nàng vẫn nói chi tiết:

- Đại kiếp này là bắt nguồn từ Thần Triều Mục Tiên.
- Đó chính là khi Kính Vận Mệnh vỡ vụn thì đại kiếp sẽ chính thức giáng xuống.
- Đến lúc đó, Tiên giới sẽ triệt để rơi vào trong hỗn loạn, sinh linh đồ thán, không có bất kỳ người nào có thể tự bảo vệ được bản thân mình trong đại kiếp này, cũng bao gồm cả... Đế Thượng.

Nói xong, Huyền Chủ nhìn thoáng qua Diệp Tùy Phong, như muốn dựa vào nét mặt của hắn để nhìn ra cái gì.

Nhưng đáng tiếc chính là, Diệp Tùy Phong vẫn rất bình tĩnh.

- Loại hỗn loạn này, chỉ là Yêu Linh tộc xâm lấn thôi sao?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Huyền Chủ lắc đầu.

- Không, Yêu Linh xâm lấn mười vực Tiên Giới, chuyện này còn không được tính là điềm báo của đại kiếp.
- Bọn chúng cũng chỉ căn cứ theo tin tức thu hoạch được trong dự ngôn từ Thần Triều nên sớm hành động, để cầu một chút hi vọng sống mà thôi.

Tin tức này làm cho Thần Võ có chút sững sờ.

Hắn vẫn cho rằng, Yêu Linh xâm lấn chỉ ít cũng tính là khởi đầu đại kiếp.

Nhưng Diệp Tùy Phong đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Căn cứ theo phản ứng từ tầng cao nhất của Tiên giới, xem ra trường hạn kiếp này sẽ tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.

- Bọn chúng thu hoạch được tin tức gì?

Diệp Tùy Phong hỏi lần nữa.

Huyền Chủ thở dài.

- Ta thật sự hơi nghi hoặc một chút, ngài thật không hiểu rõ chuyện này sao?

- Ở trong dự ngôn của Thần Triều, trường hạo kiếp này chỉ có ở trong hai đại vực Thái m và Thái Dương mới có một chút khả năng sinh tồn.

- Cho nên, Yêu Linh tộc mới quyết tâm xâm lấn mười vực, bọn hắn sẽ một đường đánh vào hai đại vực Thái m và Thái Dương thì mới dừng lại.

- Với lại không chỉ Yêu Linh mà những cường giả Nhân tộc biết tin tức này cũng đang dần đánh sâu vào khu vực trung tâm của Tiên Giới.

- Huyền Đô cũng giống vậy.

Huyền Chủ nói.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhú mày.

Hắn đúng là chưa nghe gì về tiên đoán này, khó trách Huyền Đô cũng chọn dời đi, với lại nghe Thần Võ nói, đúng là có không ít Tiên Phủ cổ xưa đều đang tiến dần về hướng đại vực Thái m và Thái Dương.

- Người không biết gì về lời tiên đoán này sao?

Diệp Tỳ Phong nhìn về phía Thần Võ.

Thần Võ nhún vai, biểu thị mình cũng chưa hề nghe nói.

Lúc này, Huyền Chủ giải thích nói:

- Chỉ có Đế Thượng hoặc gần đạt đến Đế Thượng mới có thể thu hoạch được những tin tức này từ trong Kính Vận Mệnh.

- Vị tiểu bằng hữu này, đúng là không thể biết được.

Diệp Tỳ Phong giật mình, thì ra tiên đoán đều là lấy được từ trong Kính Vận Mệnh.

Chỉ tiếc, sau khi chiếc kính kia vỡ vụn thì đã biến mất không thấy gì nữa, cho dù hắn muốn đi xem thử thì cũng không có cách nào.

- Ngoại trừ Thái m và Thái Dương ra thì các tám vực khác đều sẽ gặp phải kiếp nạn sao?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Huyền Chủ lần nữa lắc đầu.

- Hạo kiếp sẽ không bỏ qua cho bất kỳ góc ngách nào trong Tiên giới.

- Thái m và Thái Dương cũng chỉ là có cơ hội sinh tồn thôi, mà tám vực còn lại đều sẽ bị hủy diệt!

Diệp Tuy Phong lập tức kinh ngạc.

Có đáng sợ như thế không?

Bỗng nhiên hắn nhớ tới lúc Huyền Đô dời đi, Huyền Chủ đã công bố ra ngoài một câu nói.

- Chỉ cần đại vực Thái Khôn không hủy thì Huyền Đô sẽ vĩnh viễn không bao giờ nhập Thái m.

Thì ra là nàng đã sớm tiên đoán được đại vực Thái Khôn sẽ bị hủy diệt.

Tin tức này thật sự làm cho người khác không tưởng tượng được.

Nhưng nói cho cùng thì đối với Diệp Tuy Phong, hủy diệt hay không đều là chuyện nhỏ.

Chí ít, hắn có thể bảo vệ Tiên phủ Thần Võ không chịu đến bất kỳ ảnh hưởng nào từ kiếp nạn.

Dù là toàn bộ Tiên giới bỗng nhiên nổ tung thì hắn cũng có thể làm được.

Thật ra thì chuyện hắn để ý nhất là chuyện tấn thăng thế giới và chuyện quan hệ đến kết cục cuối cùng của Tiểu Hắc và thế giới Vân Tiêu.

- Tạm thời không nhắc tới chuyện này.

Diệp Tuy Phong nói:

- Huyền Đô cũng đang làm chuyện có liên quan đến tấn thăng thế giới sao?

Huyền Chủ nhẹ gật đầu, nghĩ thầm rốt cục vẫn tới.

- Không sai, chúng ta có hai hạ giới đều phù hợp với tiêu chuẩn tấn thăng thế giới, chúng ta cũng đang hết sức trợ giúp

bọn chúng.

- Hiện tại, trong đó có một là thế giới cấp bậc Tiên Vương, mà một khác chỉ vừa tấn thăng làm thế giới cấp độ Tiên Tôn.

Diệp Tuy Phong hơi kinh ngạc.

Chương 418: Điều Kiện Giúp Thế Giới Tấn Thăng

Giới Tiên Tôn đã là siêu cấp hạ giới gần với Tiên giới, Huyền Đô lại đã tới mức độ này.

- Ta nghe nói, chuyện này có liên quan đến bí mật đột phá Tiên Đế, trở thành Đế Thượng, có phải thật vậy hay không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Huyền Chủ lộ ra nụ cười khó hiểu.

- Đây chẳng qua là suy đoán ở bên ngoài mà thôi, tấn thăng thế giới cũng bắt nguồn từ tiên đoán của Thần Triều Mục Tiên, với lại còn là một phương thức khác dùng để tránh né đại kiếp.

- Ngài cũng là Đế Thượng, ngài chắc chắn rõ ràng hơn ta về chuyện này.

Diệp Tuy Phong không biết nói gì, lượn quanh nửa ngày, tại sao lại liên quan đến chuyện đại kiếp rồi.

Với lại, tin tức giả bên ngoài này cũng quá là nhiều rồi.

- Tình huống của ta tương đối đặc biệt.

Diệp Tuy Phong khó được giải thích một câu.

Sau đó, hấn lại hỏi:

- Vậy người trong lúc người tiến hành quá trình thăng cấp thế giới có phát hiện vấn đề gì hay không?

- Hoặc nói, có phát hiện chỗ không đúng nào hay không?

Đây mới là vấn đề Diệp Tuy Phong để ý nhất.

Huyền Chủ lắc đầu.

- Ngoại trừ quá mức hao tài nguyên ra thì không có chỗ nào không đúng.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày, thật không có vấn đề gì sao?

Vậy thì vì sao Vạn Linh Tiên Phủ kia lại gặp hủy diệt trong bước cuối cùng tấn thăng thế giới?

Chẳng lẽ chỉ có đến thời khắc cuối thì vấn đề mới có thể xuất hiện?

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, hỏi lần nữa:

- Trong tiên giới, đến cùng đã có thế lực nào hoàn thành bước cuối cùng trong việc tấn thăng thế giới hay chưa?

Trước đó, Diệp Tuy Phong nghe Thần Võ nói vẫn chưa có thế lực nào có thể chân chính hoàn thành.

Nhưng sau cuộc nói chuyện vừa rồi, hắn đã bắt đầu hoài nghi tính chân thực của tin tức này.

Dù sao, khi bản thân đứng ở độ cao khác nhau thì những thứ nhìn thấy được cũng sẽ khác nhau rất lớn.

Huyền Chủ nghe thấy vấn đề này, hơi kinh ngạc. Sau đó, nàng nhẹ gật đầu.

- Đương nhiên là có.

.....

Trước nhà lá, Diệp Tuy Phong, Thần Võ ngồi đối diện với Huyền Chủ.

Huyền Chủ không hổ là lão yêu quái sống hàng triệu năm, tin tức nàng biết căn bản không phải một Tiên Đế trẻ tuổi như Thần Võ có thể so sánh được.

Trước đó, Diệp Tuy Phong vẫn cho là ngoại trừ Vạn Linh Tiên Phủ thì không còn có thế lực chân chính hoàn thành tấn thăng thế giới.

Nhưng hiện tại xem ra, chuyện cũng không phải như thế.

- Theo ta được biết, trong hai đại vực Thái m và Thái Dương có ít nhất hai hạ giới đã trở thành thế giới cấp bậc Tiên Đế.

Giọng của Huyền Chủ rất êm tai vang lên:

- Diện tích của một Tiên Đế giới tương đương với một vực trong mười vực của Tiên Giới, quản lý một thể giới Tiên Đế cũng tương đương với hoàn toàn không chế một đại vực.
- Bọn hấn cũng bởi vậy mà trở thành bá chủ chân chính của Tiên giới, cực kỳ cường thịnh.
- Về phần các đại vực khác thì có lẽ cũng có thể lực thành công, chỉ có điều vẫn luôn giữ kín bí mật không nói mà thôi.

Diệp Tỳ Phong yên lặng một hồi.

Thái m và Thái Dương quả thật đang dẫn trước các đại vực rất xa.

Cũng khó trách trong lời đồn nói là chỉ có ở trong khu vực trung tâm của Tiên giới thì mới có hi vọng tránh thoát trận đại kiếp đáng sợ quét sạch Tiên giới lần này.

- Vậy người có biết phương thức tấn thăng thể giới mà bọn hấn sử dụng là gì không?
- Là dung hợp với Tiên giới, hay vẫn độc lập bên ngoài Tiên giới?

Diệp Tỳ Phong hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

- Đương nhiên là ở ngoài Tiên giới, đây chính là một thể giới khác, làm sao có thể dung hợp với Tiên giới được?

Huyền chủ nói.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhú mày.

Căn cứ theo phát hiện của hấn ở di tích Tiên Phủ Vạn Linh thì tai nạn nơi đó chính là do hạ giới chạm vào Tiên giới tạo thành.

Lúc ấy, hấn tưởng là ở giai đoạn sau cùng của tấn thăng thể giới có đại khủng bố gì đó.

Nhưng hiện tại xem ra, hình như lại chệch hướng một chút.

Nếu như không lựa chọn dung hợp thì có lẽ cũng sẽ không xuất hiện vấn đề.

Như vậy thì vì sao Vạn Linh Tiên Phủ lại muốn đem lôi kéo hạ giới đến đây chứ?

Chuyện này lại bắt đầu xuất hiện vấn đề mới rồi.

- Người đã nghe qua Vạn Linh Tiên Phủ bao giờ chưa?

Diệp Tuy Phong hỏi lần nữa.

Nhưng lần này, Huyền Chủ lại lắc đầu.

- Chưa từng.

Huyền Chủ thành đế từ một triệu năm trước, mà Vạn Linh Tiên Phủ thì đã bị hủy diệt từ mấy triệu năm trước.

Lại thêm nó tương đối ít nổi danh, vị trí lại ở chỗ sâu trong Đông Hoang, Huyền Chủ chưa nghe nói qua cũng có thể hiểu được.

- Tốt, vậy ta hỏi lại người một vấn đề cuối cùng.

Diệp Tuy Phong nói:

- Vừa rồi người nói, Huyền Đô có hai hạ giới phù hợp điều kiện tấn thăng.

- Như vậy, điều kiện theo như lời người nói là cái gì?

- Hoặc nói, hai hạ giới này có chỗ nào giống nhau?

Đây cũng là một vấn đề Diệp Tuy Phong tương đối quan tâm.

Huyền Đô chỉ ít cũng có hơn một triệu hạ giới, dựa vào cái gì mà chỉ có hai hạ giới này có thể tiến hành tấn thăng mà những hạ giới khác lại không được?

Huyền Chủ nhìn Thần Võ một chút, sau đó cười nói:

- Ngài nhất định biết, lựa chọn hạ giới cũng là thông qua Kính Vận Mệnh để phân biệt.

- Hạ giới phù hợp với điều kiện sẽ hiện ra một vòng vàng sáng màu đen ở trong Kính Vận Mệnh.

- Rất nhiều người đều biết quy tắc chọn lựa này.

- Nhưng mọi người không biết là, ngoại trừ dùng Kính Vận Mệnh để phân biệt ra thì loại hạ giới đặc biệt này vẫn còn có

một điểm giống nhau.

Huyền chủ dừng một chút, sau đó nói:

- Căn cơ của bọn chúng đều ở Đại Thụ Thế Giới.

- Đây là ta bỏ ra tới thời gian mười ngàn năm, kiểm tra rất nhiều hạ giới mới có thể đưa ra kết luận.

Diệp Tỳ Phong sững sờ.

Thế Giới Thụ là vật liệu trong truyền thuyết.

Đó là thiên địa sơ khai, trụ chống trời đứng sừng sững giữa thiên địa.

Nó đại biểu cho vạn linh, đại biểu cho quy tắc, đại biểu cho tất cả mọi thứ trên thế gian.

Sau đó, trong trận đại chiến Thần Ma thượng cổ, nó đã bị phá hủy hoàn toàn, hóa thành mảnh vỡ, biến mất ở trong Chư Thiên Vạn Giới.

Thật ra Đại Thụ Khải Mông trong thế giới Vân Tiêu chính là mảnh vỡ của Thế Giới Thụ biến thành, cho nên nó mới có năng lực cắm rễ vào hỗn độn, cải tạo thế giới.

Chương 419: Có Thể Đi Đến Hai Hạ Giới Này Của Các Người Không?

Nếu như Huyền Chủ nói không sai, tất cả hạ giới phù hợp với tiêu chuẩn này đều bắt nguồn từ Đại Thụ Thế Giới.

Như vậy, hình như cũng rất dễ giải thích.

- Hạ giới có căn cơ từ Thế Giới Thụ sẽ dễ dàng tấn thăng hơn sao?

Diệp Tỳ Phong nói.

Huyền Chủ nhẹ gật đầu.

- Không sai, với lại nó vốn là đồng nguyên với Đại Thụ Thế Giới nên lực gánh chịu của nó gần như không yếu hơn Tiên giới, cho nên không có gông cùm xiềng xích, chỉ cần góp nhặt đầy đủ là có thể thuận lợi tấn thăng.

Diệp Tỳ Phong hiểu rõ.

Thần Triều Mục Tiên tiên đoán được đại kiếp, cho nên mới lưu lại một chút thủ đoạn sinh tồn trong đại kiếp.

Cái thứ nhất là tiến vào khu vực trung tâm của Tiên Giới, nơi đó có sinh cơ tồn tại.

Mà cái thứ hai chính là tấn thăng thế giới.

Chỉ cần hạ giới tấn thăng thành Tiên Đế giới là sẽ có thể liên hệ được với Tiên giới, khi đại kiếp đến chỉ cần trốn vào trong đó là sẽ có thể bảo toàn được sinh mệnh của mình.

Với lại, Thần Triều còn tiến hành cố ý chọn lựa, giúp mọi người tập trung vào những hạ giới nguyên tại Thế Giới Thụ.

Bởi vì chỉ có loại hạ giới này mới có thể dễ dàng tấn thăng thành công nhất.

Mà các thế giới bình thường khác cũng không phải là không cách nào tấn thăng, chỉ là tương đối khó mà thôi, cần thời gian và tinh lực quá to lớn.

- Có thể đi đến hai hạ giới này của các ngươi không?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Mặc dù Huyền Chủ đã nói rõ, nhưng hẳn vẫn phải đi xem thử tình huống ở nơi đó đến cùng là như thế nào, có gì giống và khác với thế giới Vân Tiêu.

- Có thể.

Huyền chủ nói:

- Chúng ta đã sớm bố trí xong thông đạo, chân thân có thể đi hướng không gian hư vô.

- Nếu như muốn tiến vào trong hạ giới thì cũng chỉ có thể áp dụng biện pháp khác, ngại chắc có thể lý giải, cho dù là thế giới cấp bậc Tiên Tôn thì cũng không cách nào gánh chịu chúng ta giáng lâm.

Diệp Tỳ Phong gật đầu, hẳn đương nhiên là có thể hiểu được.

- Vậy thì đi xuống xem một chút.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Cần tuân ý nguyện của ngài.

Huyền Chủ đáp ứng.

Sau đó, ba người đứng dậy, rất nhanh đã đi tới một chỗ bí cảnh được xây dựng tỉ mỉ.

Một đường đi tới, Diệp Tỳ Phong cũng coi như là thấy được lực lượng chân chính của Huyền Đô.

Trên đường đi, bọn hắn đã nhìn thấy ít nhất có sáu vị Tiên Đế, càng có một bó to Tiên Tôn và Chuẩn Đế, so với Tiên Phủ Cửu Đế gặp được ở Đông Hoang lúc trước thì cường đại hơn rất rất nhiều.

Diệp Tỳ Phong vốn định mang theo Tiểu Hắc, nhưng sau khi nghĩ lại thì từ bỏ.

Tiên Đế bình thường đương nhiên không thể nào thấy rõ bản chất của Tiểu Hắc, nhưng một lão quái vật như Huyền Chủ thì chưa thể nói trước được.

Nếu như bị nàng phát giác thì nói không chừng sau này sẽ xảy ra chuyện phiền toái gì đó.

Dù sao Diệp Tỳ Phong có mang theo Tiểu Hắc đi hay không thì cũng không có quan hệ gì quá lớn.

- Vậy chúng ta đi thế giới cấp bậc Tiên Vương trước.

Huyền chủ nói.

- Có thể.

Diệp Tỳ Phong gật đầu, sau đó mấy người bước lên một tế đàn thật cao.

Theo ánh sáng chói sáng lấp lóe, ba bóng người biến mất khỏi tế đàn không thấy gì nữa.

Sau khi xuất hiện lần nữa thì Diệp Tỳ Phong phát hiện, bọn hắn đã đi tới trong một mảnh không gian màu đen.

Chính là không gian hư vô.

Nơi này cũng có sừng sững một tể đàn cao lớn, xung quanh tể đàn có hai vị Tiên Đế và mấy vị Tiên Tôn đang canh giữ.

Mà ở phía trước tể đàn là cả một thế giới khổng lồ đang nhẹ nhàng trôi nổi ở trong hỗn độn.

Mà ở phía sau tể đàn là một dải Thiên Hà màu bạc không biết dài bao nhiêu.

Đó chính là dòng sông thời gian của phương thế giới này.

- Dòng sông thời gian rất xinh đẹp.

Diệp Tỳ Phong nhìn Ngân Hà, nhẹ gật đầu.

Huyền Chủ có chút không hiểu, nói:

- Mỗi thế giới đều có dòng sông thời gian của riêng mình, chỉ cần ngài tới không gian hư vô của hạ giới thì đều có thể phát hiện.

- Ừm, chắc là vậy.

Diệp Tỳ Phong sờ lên mũi.

Mà Thân Võ ở bên cạnh thì lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Bởi vì hắn biết, dòng sông thời gian ở Vân Tiêu giới bị Diệp Tỳ Phong dùng một quyền đánh gãy, bầu giờ ở đó vẫn là đây trôi hỗn độn đâu.

- Đi xem Đại Thụ Thế Giới một chút.

Diệp Tỳ Phong nhảy qua đề tài này.

.....

Thế giới cấp bậc Tiên Vương, trong không gian hư vô.

Ba bóng người cấp tốc rơi xuống phía trên dòng sông thời gian.

Rất nhanh, một khối ngoạn thạch khổng lồ màu đen xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Tỳ Phong.

Sau khi tới gần thì hắn mới phát hiện, thể tích của khối ngoạn thạch này lại lớn đến không biết giới hạn.

So với lão quy của Vân Tiêu giới trước đó thì còn lớn hơn không chỉ gấp mười lần.

Thần thức cường đại khẽ quét qua, Diệp Tùy Phong lập tức phát hiện, ngoạn thạch to lớn này hoàn toàn là từ bản nguyên thế giới tạo thành.

- Nó chính là ý chí của phương thế giới này.

Huyền Chủ nói.

Vừa dứt lời, một khuôn mặt già nua nổi lên trên ngoạn thạch.

- Huyền Chủ đại nhân.

Khuôn mặt già nua cung kính nói.

Huyền Chủ nhẹ gật đầu, sau đó nhìn về phía Diệp Tùy Phong:

- Linh Tính Thiên Đạo của thế giới này, cũng chính là nguồn gốc của một nhánh Đại Thụ Thế Giới đang ở trong thế giới ý chí của nó.

Thế giới ý chí cũng giống như bản thân thế giới.

Vạn vật sinh linh đã tồn tại ở trong thế giới, cũng tồn tại ở trong ý chí của thế giới, chỉ có điều là phương thức biểu hiện khác nhau mà thôi.

Lão quy của Vân Tiêu giới thì tương đối đặc biệt cho nên không có loại hình thái này.

- Đi xem một chút.

Diệp Tùy Phong nói.

Huyền Chủ đồng ý.

Sau đó, dưới mệnh lệnh của nàng, trên thân ngoạn thạch màu đen hiện ra một cửa hang rộng lớn.

Sau đó, ba người cùng nhau bay vào trong cửa hang.

Sau khi đi qua một đoạn đường tối tăm không có ánh sáng, trước mắt đột nhiên rộng mở.

Đó là một vật sáng hình bầu dục đang trôi nổi trong hỗn độn.

Bọn hắn nhìn kỹ lại, tỷ tỷ sinh linh đều đang ở trong đó.

Đây chính là bản thân của Tiên Vương giới, chẳng qua là hình thể sau khi thu nhỏ vô số lần.

Ở trung tâm nhất của thế giới hình bầu dục có một gốc cây to lớn màu đỏ rực trực tiếp xuyên qua bình chướng của thế giới.

Chương 420: Tiên Vương Đạo Quả

Tán cây của nó xuyên qua bầu trời, đi thẳng ra ngoài thế giới, cành lá cực kỳ phồn thịnh.

Mà rễ cây của nó lại còn lớn hơn cả tán cây, rễ cắm thật sâu vào trong hỗn độn, kéo dài đến chỗ sâu vô tận trong hỗn độn.

- Nó chính là nhánh của Đại Thụ Thế Giới.

Huyền Chủ nói.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Sau khi tới đây, hắn đã cảm thấy khí tức này rất giống với Đại Thụ Khải Mông.

Đó là lực lượng Nguyên Thủy nhất trong thiên địa.

Cây Thế Giới Thụ này đúng là có chung nguồn gốc với Khải Mông Thụ.

Hoặc nói cách khác, nó cũng có chung nguồn gốc với Tiểu Hắc.

Nhưng Tiểu Hắc là tồn tại đặc biệt, sau khi Khải Mông Thụ tử vong, trùng sinh, dung hợp, sau đó mới sống lại, vẫn có chút khác với nhánh của Thế Giới Thụ trước mắt này.

Nó đặc biệt hơn, cũng có linh khí hơn.

- Nó đã sinh trưởng đến giai đoạn thứ mấy rồi?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Thứ mười lăm.

Huyền chủ trả lời:

- Nhánh của Đại Thụ Thế Giới tổng cộng có mười tám giai đoạn, càng đến giai đoạn sau thì mỗi một giai đoạn sẽ chênh lệch càng lớn.

- Giai đoạn thứ mười lăm là thế giới Tiên Vương.
- Giai đoạn thứ mười sáu là Tiên Tôn giới.
- Giai đoạn thứ mười bảy là thế giới cấp bậc Tiên Đê.
- Nếu như có thể sinh trưởng đến giai đoạn cuối cùng thì nó sẽ đến gần vô hạn với Thế Giới Thụ lúc đầu, chân chính che chở một phương đại thế giới.

Diệp Tuy Phong không biết nói gì.

Căn cứ theo lời nói của Thiên Cơ lão nhân lúc ấy, Đại Thụ Khải Mông cũng có mười tám giai đoạn.

Chỉ có điều lúc ấy hắn nói cần phải qua thời gian mười ngàn năm thì mới có thể bồi dưỡng mầm non của Khải Mông Thụ đến giai đoạn cuối cùng.

Hiển nhiên, nếu hắn không phải đang cố ý lừa gạt mình thì chính là cũng không hiểu rõ hình thái hoàn chỉnh của nó.

Diệp Tuy Phong nghiên về khả năng sau nhiều hơn, bởi vì Thiên Cơ lão nhân nói cho cùng cũng chỉ có tu vi Địa Tiên mà thôi, với lại chưa từng rời khỏi hạ giới, tầm mắt đương nhiên có hạn.

- Chỉ có điều cũng có người nói rằng nhánh của Đại Thụ Thế Giới còn có giai đoạn chung cực thứ mười chín.
- Nếu như có thể đạt tới một bước đó thì nó sẽ trở thành Thế Giới Thụ chân chính, một lần nữa thành lập chư thiên vạn giới.

Huyền Chủ nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu, có giai đoạn chung cực hay không, chỉ cần đợi Tiểu Hắc trưởng thành đến một bước đó thì đương nhiên sẽ rõ ràng.

Hiện tại, nó còn đang trong quá trình tấn thăng lên thế giới cấp bậc Kim Tiên, còn cách một bước này rất dài.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, nhìn về phía tán cây của nhánh Đại Thụ Thế Giới.

Trong tán cây màu hồng rộng tương đương một nửa thế giới có mấy trăm quả cây màu xanh biếc đang treo ở phía trên.

Nếu không phải thần thức của Diệp Tỳ Phong nghịch thiên thì căn bản cũng không thể nào phát hiện được.

Trong những trái cây đó có ẩn chứa pháp tắc thiên đạo cực kỳ hùng hậu.

So với bùn đất mà hắn dùng để luyện chế Đạo Cổ Nguyên Đan thì còn nồng đậm hơn rất nhiều.

Diệp Tỳ Phong nghĩ nghĩ, hỏi:

- Đó là cái gì?

Huyền chủ cười nói:

- Đó là Tiên Vương Đạo Quả.

- Sau khi thế giới tấn thăng thành Tiên Vương giới thì sẽ bắt đầu kết xuất đạo quả, số lượng không đồng nhất.

- Nếu như loại Đạo Quả này bị sinh linh của phương thế giới này phục dụng thì sẽ có thể trùng kích đến cảnh giới Tiên Vương trong thời gian rất ngắn.

Diệp Tỳ Phong gật đầu, thì ra là thế.

Sau đó, hắn mở miệng nói:

- Ta muốn mua một ít Tiên Vương Đạo Quả từ chỗ của ngươi, không biết giá cả bao nhiêu là phù hợp?

Câu nói này làm cho Huyền Chủ hơi kinh ngạc.

- Loại Đạo Quả này chỉ thích hợp với sinh linh của thế giới này.

Nàng giải thích một phen.

- Ta biết, chỉ là ta muốn nghiên cứu một chút.

Diệp Tỳ Phong đương nhiên sẽ không nói ra mục đích thực sự của bản thân.

Huyền Chủ cười nói:

- Nếu như vậy thì để ta tặng ngài một ít.

Diệp Tỳ Phong khoát tay áo.

- Người cứ ra giá đi, ta sẽ không chiếm tiện nghi của người đối với chuyện như thế này.

Vẻ mặt của Huyền Chủ bất đắc dĩ.

- Vậy được rồi.

Nàng nghĩ nghĩ nói:

- Giá trị của Tiên Vương đạo quả tương đương với một Tiên Vương.

- Nhưng nếu ngài muốn thì ta có thể tính cho ngài giá một tỷ tiên thạch một quả, nếu như dùng Nguyên Sơ Thần Thạch để tính thì chính là hai ngàn viên Thần Thạch.

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm.

- Người tông cộng có bao nhiêu quả?

Huyền Chủ lập tức sững sờ.

Sau đó, nàng cười khổ nói:

- Ngài chỉ nghiên cứu một chút mà cần nhiều như vậy sao?

- Mặc dù Tiên Vương Đạo Quả không tính là bảo vật nghịch thiên gì, nhưng nó đối với Huyền Đô vẫn rất có tác dụng, cho nên...

- Ta ra giá 20 ngàn Thần Thạch một quả.

Diệp Tuy Phong cắt đứt lời nói của nàng.

Huyền Chủ ngạc nhiên, khóe mắt không nhịn được co rúm lại.

Nàng vẫn là lần đầu gặp được người mua đồ như vậy.

Hoặc nói, chưa từng có người nào mua đồ trước mặt nàng như thế.

Đây chính là Thần Thạch!

Thứ mà ngày thường rất khó thu hoạch được, hiện tại đại kiếp sắp đến sẽ càng hiếm thấy nó lưu lạc ra ngoài.

Mà nam nhân này vừa ra giá chính là hơn mười ngàn.

Chẳng lẽ hẳn không biết giá trị của Thần Thạch sao?

Trong lòng Huyền Chủ lắc đầu, phần lớn người đều biết tác dụng của Thần Thạch, Diệp Tuy Phong không thể nào không biết.

Có lẽ, hẳn rất giàu có.

Giá trị của Tiên Vương Đạo Quả đối với nàng thật sự rất lớn, nếu như không cần thiết thì nàng thật không muốn bán.

Nhưng Diệp Tuy Phong ra giá thật sự rất cao.

- Ngài chắc chắn chứ? Ở chỗ này ta có tổng cộng hơn một ngàn Đạo Quả thành thực.

Huyền Chủ nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu, xem ra đây chính là mức cực hạn mà Huyền Chủ có khả năng lấy ra.

- Có thể, bây giờ ta sẽ đưa tiền cho ngươi.

Huyền Chủ vội vàng khoát tay.

- Không cần vội, Đạo Quả đang ở Tiên giới, chờ sau khi chúng ta trở về sẽ giao dịch.

Nàng có chút chóng mặt, nàng thật muốn hỏi Diệp Tuy Phong một câu, bình thường ngài đều mua đồ như vậy à?

- Được thôi.

Diệp Tuy Phong quay đầu, lần nữa nhìn thoáng qua thế giới Tiên Vương, cùng với nhánh Thế Giới Thụ màu đỏ kia.

Sau khi không có bất kỳ thu hoạch gì thì mới quay đầu.

- Đi thế giới cấp bậc Tiên Tôn thôi.

- Nếu như hẳn đoán không sai, Tiên Tôn giới kia chắc là cũng có Tiên Tôn Đạo Quả?

Huyền Chủ nghe vậy thì trừng lớn hai mắt.

Chương 421: Điểm Chung Của Hạ Giới Tăng Cấp Tiên Giới

Sau khi rời khỏi thế giới cấp bậc Tiên Vương, mấy người Diệp Tuy Phong lập tức đi thẳng tới thế giới cấp độ Tiên Tôn.

Lối vào Tiên Tôn giới vẫn như cũ ở trong không gian hư vô.

Nhưng nơi này khác với Tiên Vương giới chính là cực kỳ náo nhiệt.

Ở ngoài tế đàn, đứng sừng sững mấy trụ tròn không lồ, trên bình đài ở đỉnh chóp của mỗi một trụ lớn đều tràn đầy tu sĩ, khí thế ngất trời.

- Bọn hấn đang làm gì vậy?

Diệp Tuy Phong nhìn thấy cảnh tượng này thì lên tiếng hỏi.

Huyền Chủ cười một nói:

- Bọn hấn đang lựa chọn người nào có thể tiến vào Tiên giới trước?!

- Ta đã đạt thành hiệp nghị với Thiên Đạo của Tiên Tôn giới, chỉ cần những tu sĩ kia có thể thông qua tuyển chọn là sẽ có thể buông ra thiên kiếp.

- Đến lúc đó, những tu sĩ thực lực chưa đạt tới Độ Kiếp cũng có thể sẽ thông qua thông đạo tế đàn, thẳng nhập Tiên giới.

Diệp Tuy Phong ngẩn người, không ngờ còn có loại thao tác này?

Sau đó, hấn nhớ tới lúc Cốc U Lan độ kiếp, Tiểu Hắc cũng hiện ra năng lực tương tự.

Chỉ có điều, khi đó Diệp Tuy Phong cũng không có cho phép nó làm như thế, ngược lại bảo Tiểu Hắc tăng uy lực của thiên kiếp lên hơn trăm lần, để mấy người Tuy Vân thấy là trong lòng phát run.

Với lại, lúc ấy thực lực của Cốc U Lan đã đạt đến dẫn động thiên kiếp.

Nhưng hiện tại xem ra, cho dù không đủ tu vi cũng có thể phi thẳng Tiên giới.

Chỉ cần Thiên Đạo mở cửa sau, sau đó sử dụng một lối đi riêng dẫn bọn hấn vào Tiên giới là được.

- Có chút thú vị!

Diệp Tỳ Phong suy tư.

Hai năm này, hắn và Tiểu Hắc vẫn luôn nghiên cứu cách để Kính Hồ kéo Tiên giới mà lại không ảnh hưởng đến tác dụng của nó trong thế giới Vân Tiêu.

Sau đó, trong quá trình nghiên cứu, bọn hắn lại quyết định, dứt khoát kéo toàn bộ thành Vân Tiêu lên luôn.

Công trình này cũng không dễ dàng, sẽ xuất hiện nhiều vấn đề.

Có lẽ có thể tham khảo cách làm của Huyền Chủ một chút.

Nhưng đó cũng là chuyện sau khi trở về.

- Đi xem Đại Thụ Thế Giới một chút.

Diệp Tỳ Phong nói.

Huyền Chủ nhẹ gật đầu.

Sau một lát, đám người lần nữa đi tới trong cơ thể ý chí của thế giới, tình huống trong toàn bộ Tiên Tôn giới lập tức rõ ràng rành mạch trước mặt mấy người.

Diện tích của Tiên Tôn giới lớn hơn Tiên Vương giới mấy lần, tương đương với lớn bằng mười Tiên phủ Thần Võ vậy.

Chẳng khác nào nói, chỉ cần nắm giữ một Tiên Vương giới là sẽ có được tài nguyên và vô số nhân tài tương đương với mười Tiên Phủ.

Đây chính là nội tình.

Thế Giới Thụ của Tiên Tôn giới này toàn thân màu hoàng kim, xanh um tươi tốt, che khuất bầu trời.

Thần thức của Diệp Tỳ Phong khẽ quét qua đã lập tức thấy rõ mọi việc.

Không sai, nó có chung nguồn gốc với Tiểu Hắc.

Đến tận đây, trên cơ bản đã có thể xác định, cái gọi là thế giới đặc biệt thật ra chính là thế giới do nhánh của Thế Giới Thụ diễn sinh ra.

Vân Tiêu giới cũng như thế.

Mà thủ đoạn dùng để bồi dưỡng Đại Thụ Thế Giới chính là tháp Khởi Nguyên Vạn Vật.

Vừa rồi, khi ở Tiên Vương giới, Diệp Tuy Phong thật ra đã chú ý tới dưới đáy Thế Giới Thụ màu đỏ có chôn mấy chục tòa tháp Khởi Nguyên mười hai tầng.

Tiên Tôn giới nơi này, thì là có trên trăm tòa tháp Khởi Nguyên mười hai tầng dùng để nuôi dưỡng Đại Thụ Thế Giới.

Trong những tháp Khởi Nguyên mười hai tầng kia còn có một tòa tháp càng cao hơn lớn.

Đó là một tháp Khởi Nguyên mười ba tầng.

Quả nhiên, tin tức Thần Võ thăm dò được không sai, tháp Khởi Nguyên vẫn còn có tầng cao hơn.

- Tiểu Huyền.

Diệp Tuy Phong bỗng nhiên mở miệng.

- Hà?

Huyền Chủ ngó người, vẻ mặt cực kỳ đặc sắc.

Hơn một triệu năm qua, chưa từng có người nào gọi nàng như vậy.

- Ta lại hỏi ngươi một chuyện.

Diệp Tuy Phong nói.

Huyền Chủ nhẹ gật đầu:

- Ngài cứ việc hỏi.

- Còn có, nếu ngài cảm thấy xưng hô không tiện lắm thì có thể gọi ta là Chỉ Nguyệt, đó là tên thật của ta.

Nàng nhin không được nói.

Thật ra cái tên Chỉ Nguyệt này, từ sau khi nàng trở thành Tiên Đế đã chưa từng có ai nhắc đến nữa.

Hôm nay, xem như phá lệ lớn.

- Có thể.

Diệp Tuy Phong gật đầu, sau đó nói:

- Muốn bồi dưỡng thế giới này thành Tiên Tôn giới, người đã hao tốn thời gian bao lâu?

Chỉ Nguyệt suy nghĩ đáp:

- Sau khi, ta phát hiện thế giới này thì nó vừa tân thặng làm thế giới cấp Thiên Tiên.

- Tính từ lúc ta bắt đầu ra tay bồi dưỡng, cho tới bây giờ đã qua hơn 900 ngàn năm.

Con số này làm cho Diệp Tỳ Phong không biết nói gì.

Hơn 900 ngàn năm, thời gian này đối hẳn thật sự là quá lâu.

Ngay cả 90 năm hẳn cũng cảm thấy quá dài.

Với lại mâu chốt nhất là, đại kiếp Tiên giới có thể đến bất cứ lúc nào, tuyệt đối kéo không thể kéo dài đến mấy trăm ngàn năm được.

- Từ lúc người vừa bắt đầu đã dùng những tháp Khởi Nguyên kia để bồi dưỡng sao?

Diệp Tỳ Phong hỏi, hẳn muốn đánh giá một chút thời gian Vân Tiêu giới cần.

- Không phải.

Chỉ Nguyệt lắc đầu:

- Từ lúc ban đầu, ta cũng không biết làm như thế nào để dưỡng thành một thế giới, cho nên thử đủ loại biện pháp.

- Đi đường quanh co suốt mấy trăm năm, sau đó mới hao tốn cái giá rất lớn, thu được phương pháp luyện chế tháp Khởi Nguyên.

- Sau đó, lại hao tốn mấy trăm năm suy nghĩ thông thấu phương pháp luyện chế này.

- Nhưng lúc đó, Huyền Đô vẫn còn yếu kém không cường thịnh như bây giờ, mặc dù có phương pháp nhưng tài nguyên trên người ta cũng chỉ chỉ có thể luyện chế vài toà tháp Khởi Nguyên mười một tầng mà thôi.

- Mãi đến góp nhặt mấy ngàn năm mới có toà tháp Khởi Nguyên mười hai tầng thứ nhất.

- Thời gian sau đó chính là không ngừng tích lũy, cho tới bây giờ, trong ngoài Huyền Đô chẳng những có mấy trăm tháp Khởi Nguyên mười hai tầng tọa trấn, còn có một tòa tháp Khởi Nguyên mười ba tầng.

- Tháp Khởi Nguyên mười ba tầng vô cùng nghịch thiên, nếu không có nó thì phương thế giới sẽ không thể nào tấn thăng đến Tiên Tôn giới.

Chỉ Nguyệt nói rõ chi tiết.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu, thì ra quá trình bồi dưỡng một thế giới bình thường là như vậy.

Nào giống hần, xuất thủ chính là mấy chục ngàn tháp Khởi Nguyên mười hai tầng.

Còn có các loại vật liệu nghịch thiên như Đạo Cổ Nguyên Đan, Thiên Đạo Sào Huyết. Quả thật có chút không nói võ đức.

- Hiện tại, Huyền Đô cũng không thiếu tiên thạch đúng không, vì sao ngươi không luyện chế thêm vài tòa tháp Khởi Nguyên mười ba tầng?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Chương 422: Tháp Khởi Nguyên Vạn Vật Hoàn Chính

Chỉ Nguyệt lắc đầu nói:

- Phía trên mười hai tầng không sử dụng tiên thạch.

- Mà là Nguyên Sơ Thần Thạch.

- Thần Thạch quá trân quý, qua nhiều năm như thế cũng chỉ mới góp nhặt được hơn mười triệu viên Thần Thạch...

Nàng nói xong chợt phát hiện không biết nên nói gì nữa.

Vốn định nói rõ ràng chuyện thu hoạch Thần Thạch không dễ, nhưng nàng bỗng nhiên ý thức được, vị trước mặt này có thể ném ra mấy chục triệu viên Thần Thạch mà không nháy mắt một cái...

Người như thế thì còn trò chuyện thế nào?

Nhưng Diệp Tỳ Phong ngược lại bắt được ý chính trong lời nói của nàng.

- Luyện chế tháp Khởi Nguyên mười ba tầng cần mười triệu Thần Thạch sao?

Chỉ Nguyệt gật đầu, vẻ mặt có chút phức tạp nói:

- Đúng vậy, tầng thứ mười ba sẽ sinh ra một loại linh dịch chỉ cường tên là Nguyên Dịch Thái Sơ, nó chính là chất dinh dưỡng tốt nhất cho Đại Thụ Thế Giới.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày:

- Phía trên tầng mười ba không còn tầng cao hơn nữa sao?

Ánh mắt của Chỉ Nguyệt càng thêm phức tạp.

- Có.

- Tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh tổng cộng có mười bốn tầng.

- Tầng cuối cùng cần chục tỷ viên Nguyên Sơ Thần Thạch mới có thể luyện chế thành, nó sản xuất ra chính là Nguyên Dịch Hỗn Độn.

- Cũng gọi là Hỗn Độn Ngọc Tương, chắc ngài phải biết, đó là thời cơ giúp vạn linh thành đế, thiên địa coi bảo chân chính.

Diệp Tỳ Phong hơi sững sờ.

Tầng cao nhất của tháp Khởi Nguyên lại sinh ra Hỗn Độn Ngọc Tương.

Bình Ngọc Tạo Hóa trong tay hắn cũng có thể sinh ra Hỗn Độn Ngọc Tương, nhưng nó cần một ngàn năm mới có thể ngưng kết một giọt.

Mà tháp Khởi Nguyên là mỗi năm một giọt.

Nói cách khác, nếu như có được một tòa tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng thì cứ mỗi ba năm sẽ có thể làm cho một vị Chuẩn Đế đột phá đến cảnh giới Tiên Đế.

Cái này là mẹ nó bá đạo cỡ nào!

.....

Phía trước Tiên Tôn giới lâm vào ngẩn ngui yên lặng.

Suy nghĩ trong lòng ba người khác nhau.

Diệp Tuy Phong đang nghĩ hiệu quả của tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng cũng quá nghịch thiên rồi.

Nếu thật sự như vậy, vậy toàn bộ Tiên giới đã sớm là Tiên Đế nhiều như chó, Đế Thượng đi đầy đất.

Chẳng phải chiến lực sẽ tăng lên gấp bội sao?

Mà Chỉ Nguyệt thì đang nghĩ, người trước mắt này đến cùng muốn làm gì?

Chẳng lẽ, hẳn thật muốn luyện chế hoàn chỉnh tháp Khởi Nguyên hay sao?

Về phần Thần Võ thì đang đặt câu hỏi.

Ta là ai? Đây là đâu? Vì sao ta lại ở đây?

Ba người yên lặng một lát, cuối cùng vẫn là Diệp Tuy Phong mở miệng trước.

- Trong Tiên giới, thế lực có được thế lực tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng có nhiều hay không?

Hắn hỏi nghi ngờ trong lòng.

Chỉ Nguyệt thật sâu thở dài.

- Diệp huynh, ta nói như này cho dễ hiểu.

- Nhìn khắp toàn bộ Tiên giới, thế lực cường thịnh hơn Huyền Đô không nhiều hơn số lượng hai mươi.

- Mà Huyền Đô cố gắng nhiều năm như vậy cũng chỉ có được một tháp Khởi Nguyên mười ba tầng mà thôi.

- Cho dù thế lực khác mạnh mẽ hơn xa Huyền Đô thì cũng sẽ không thể không hợp thói thường thái quá, bọn hắn sẽ không thể nào có được tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày.

Huyền Đô lại cường đại như thế sao?

- Người có nghĩ tới, sợ dĩ người không biết chỉ vì thực lực của người quá yếu hay không?

Diệp Tỳ Phong nói.

Câu nói này làm cho Thân Võ ở bên cạnh trợn trắng mắt, bởi vì Diệp Tỳ Phong từng nói với hắn câu giống vậy.

Hắn nhìn về phía Chỉ Nguyệt.

Quả nhiên, vẻ mặt Chỉ Nguyệt vô cùng đặc sắc.

- Diệp huynh!

Nàng nhìn không được đề cao giọng nói, nói:

- Đến trình độ như chúng ta, bí mật trên thế gian này đã không có bao nhiêu!

- Thế lực đứng đầu nhất cũng chỉ có mấy thế lực như vậy, ngày thường chúng ta cũng có chỗ giao lưu.

- Dưới tình huống Đế Thượng không xuất thế thì chúng ta chính là chúa tể của Tiên giới!

- Mà thế lực có được Đế Thượng chỉ có thể đếm được bằng hai bàn tay, cho dù không biết thì trên cơ bản cũng có thể đoán được hẳn đến từ đâu!

Cảm xúc của Chỉ Nguyệt hơi kích động.

Diệp Tuy Phong sờ lên mũi.

- Vậy người có thể đoán được ta đến từ đâu không?

Chỉ Nguyệt há to miệng, hít vào một hơi, hồi lâu cũng không thể nói ra.

Nàng thật đúng là không đoán được, Diệp Tuy Phong đến cùng tới từ đâu.

Bởi vì, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng gặp qua, ngay cả nghe cũng chưa nghe rằng có Đế Thượng giống Diệp Tuy Phong.

- Khụ khụ, được rồi, không nói chuyện này.

Diệp Tuy Phong quyết định nhảy qua đề tài này, nếu Chỉ Nguyệt bị làm tức chết thì hẳn lại phải tìm một người giống như nàng, vừa thức thời lại hiểu nhiều.

- Vừa rồi người nói không có thế lực nào có được tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh.

- Người chắc chắn không?

Hắn vẫn có chút không tin, không phải chỉ là chục tỷ Thần Thạch sao, những thế lực đã sừng sững không ngã mấy triệu năm thì sao lại không có thể gom góp được.

Chỉ Nguyệt nhìn Diệp Tùy Phong, suy nghĩ một hồi lâu, mới nói:

- Ta cực kỳ chắc chắn!
- Nguyên Sơ Thần Thạch cũng không phải vật phàm, nó là vật không thể tái sinh.
- Có đại năng Đế Thượng đã từng phân tích, nếu gom góp tất cả Thần Thạch trong toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa thì cũng chỉ có thể luyện chế ba tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh.
- Từ xưa đến nay, thế lực có được tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh chỉ có Thần Triều Mục Tiên trước kia mà thôi.
- Về sau, Thần Triều Mục Tiên hủy diệt, tháp Khởi Nguyên băng liệt, không biết tung tích.
- Từ nay về sau, Cửu Thiên Thập Địa cũng chỉ có thể chia hai tòa tháp Khởi Nguyên.
- Cho nên, trừ phi xuất hiện một tồn tại cường đại như là Thần Triều Mục Tiên như thế, nếu không thì sẽ tuyệt đối không thể nào lại xuất hiện một tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh!

Lòng ngực Chỉ Nguyệt đập trùng, cảm xúc vẫn chưa thể triệt để bình tĩnh trở lại.

Đã bao nhiêu năm, bao nhiêu năm cũng không có nhận qua như vậy tức giận.

Quả thực là... Không còn lời nào để nói.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Thì ra là như vậy.

Khó trách vẫn chưa xuất hiện tình huống Tiên Đế đầy đường.

Còn tốt, còn tốt.

- Vừa rồi ngươi nói, thế lực có được Đế Thượng chỉ có thể đếm được bằng hai bàn tay sao?
- Vậy chúng ta đếm thôi, ta cũng muốn kiến thức một chút có các thế lực nào?!

Diệp Tùy Phong hỏi.

Chương 423: Hoàn Toàn Vượt Ra Khỏi Dự Liệu Của Chủ Nhân Huyền Đô!

Chỉ Nguyệt nhìn Diệp Tỳ Phong, sau đó, nàng thật sự vươn bàn tay ngọc thon dài ra, bắt đầu tách ra từng ngón tay.

- Trong đại vực Thái Dương và Thái m có hai thế gia cổ xưa nhất.
- Một là thế gia Cực Dương, một là thế gia Cực m, cả hai bọn hắn đều có Đế Thượng tọa trấn, với lại không chỉ có một vị.
- Trừ cái đó ra, trong đại vực Thái Dương còn có đạo phủ Hồng Mông, trong đại vực Thái m còn có thế gia Hiên Viên, cũng có Đế Thượng tọa trấn.
- Còn có Thông Thương Thiên Hạ thần bí và Yêu Linh nhất tộc cũng đều tồn tại Đế Thượng.
- Lại tính cả các Đế Thượng ẩn cư, không biết còn sống hay đã ngã xuống như Thánh Thú Tổ Long, Cổ Phụng, Kỳ Lân, lại thêm một thế lực che giấu cực kỳ sâu của ngài, ai cũng không biết.
- Xem đi, tính toán đâu ra đấy cũng mới mười người.

Chỉ Nguyệt quơ nắm đấm trước mặt Diệp Tỳ Phong, lại có chút đáng vẻ đáng yêu.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cái mũi.

Tốt, coi như ngươi có thể nói dóc.

Tên của mấy thế lực này, Diệp Tỳ Phong đều ghi nhớ, hôm nào có cần, có lẽ sẽ đến nhà hỏi thăm một phen.

Với lại không ngờ gia tộc của Hiên Viên Vô Sinh lại cũng tồn tại Đế Thượng, khó trách thiên phú của hắn xuất sắc như thế, lại còn bởi vì vấn đề thân phận mà gặp chèn ép.

Loại gia tộc đó căn bản cũng không khuyết thiếu thiên tài.

Căn cứ theo Chỉ Nguyệt nói, hiện tại toàn bộ Tiên giới thật đúng là không có một tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh nào.

Diệp Tỳ Phong thử tính sơ ví tiền của mình.

Hình như hẳn có thể luyện chế 35600 tòa tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng.

Nếu như chỉ dùng trên người Chuẩn Đế thì số lượng Hỗn Động Ngọc Tương sản xuất mỗi một năm là sẽ có thể tạo ra hơn ba ngàn Tiên Đế.

Chuyện này giống như, ta có chút quá phận...

Chỉ có điều, hình như Tiên phủ Thần Võ cũng không có nhiều Chuẩn Đế như vậy để cho hẳn ta.

Với lại, phần lớn Hỗn Động Ngọc Tương vẫn phải dùng trên người Tiểu Hắc.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, nói với Chỉ Nguyệt:

- Người có phương pháp luyện chế tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh không?

Chỉ Nguyệt nhẹ gật đầu.

- Có lẽ có thể trao đổi như trước kia.

- Phương thức luyện chế tháp Khởi Nguyên cũng không trân quý, chân chính trân quý là Thần Thạch.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Vậy như vậy đi, Tiên Vương Đạo Quả, Tiên Tôn Đạo Quả, còn có phương pháp luyện chế tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh, toàn bộ đóng gói chung vào một chỗ, người ra cái giá đi.

- Ta đều dùng Thần Thạch kết toán.

Chỉ Nguyệt á khẩu không trả lời được.

Sau một lát, giá cả đã định.

Hơn một ngàn Tiên Vương Đạo Quả, hơn ba trăm Tiên Tôn Đạo Quả, tổng cộng cũng không đến một trăm triệu viên Thần Thạch.

Về phần phương pháp luyện chế tháp Khởi Nguyên, món đồ đó thật không đáng giá bao nhiêu tiền, xem như tặng.

Diệp Tuy Phong sáng khoái lựa chọn trả tiền trước.

Nhưng làm cho hắn cảm thấy tiếc nuối là, thời gian thế giới Tiên Tôn của Huyền Đô tấn thăng không lâu, tổng cộng chỉ góp nhặt hơn ba trăm quả.

Hắn chấp nhận dùng tạm vậy.

Hôm nào đi những thế lực có được Tiên Đế giới một chuyến, nhất định có thể quét không ít hàng.

Mà Chỉ Nguyệt sau khi cầm tới gần một trăm triệu Thần Thạch, cả người đều cảm thấy chóng mặt.

Nàng hao tổn trăm thời gian mười ngàn năm cũng chỉ thu thập được hơn mười triệu Nguyên Sơ Thần Thạch.

Kết quả hiện tại, dựa vào một lần giao dịch đã thu nhập gần một trăm triệu, đơn giản giống như nằm mơ.

Nàng không nhịn được suy nghĩ, nếu như nàng có thể gặp được Diệp Tùy Phong từ mấy trăm ngàn năm trước thì tốt biết bao!

Sau khi làm xong những việc này, Diệp Tùy Phong cũng không còn hứng thú lưu lại.

Sau đó, mấy người thông qua tế đàn thông đạo, lần nữa về tới Tiên giới.

.....

Sau khi mấy người trở về Tiên giới thì rất nhanh đã hoàn thành giao dịch.

Diệp Tùy Phong cầm Tiên Vương Đạo Quả và Tiên Tôn Đạo Quả, cẩn thận chu đáo một phen, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Không sai, bọn chúng đều là khẩu phần lương thực cực kỳ tốt cho Tiểu Hắc.

Với lại còn là đồ ăn rất ngon, chỉ có điều không có mùi vị gì.

Về phần Chỉ Nguyệt, cho tới bây giờ, cả người nàng vẫn còn cảm giác chóng mặt.

Ban đầu, khi Tiểu Hắc và Thanh Điều bộc lộ ra yêu khí ở đầu trường Chí Tôn, nàng cũng không coi là chuyện đáng kể gì.

Tiếp theo đó, Thần Võ Tiên Đế xuất hiện thì nàng cũng chỉ nhìn qua mà thôi, cũng không thèm quản.

Hai Yêu Đế, một tiểu Tiên Đế, ở Huyền Đô căn bản không gây nổi sóng gió gì.

Nhưng khi bàn tay lớn của Diệp Tùy Phong vây trọn Huyền Điện thì Chỉ Nguyệt mới cả kinh.

Khi đó, nàng sinh ra suy nghĩ chạy trốn.

Nhưng rất nhanh đã phát hiện, người này vừa ra tay đã hoàn toàn che kín tất cả Đại Đạo, phá hỏng tất cả các con đường có thể chạy trốn của nàng.

Trong lòng Chỉ Nguyệt trở nên tuyệt vọng, đồng thời còn mang theo một tia nghi hoặc.

Đến cùng thì vì sao vị tôn tại cường đại này lại muốn ra tay với Huyền Đô chứ?

Khi Diệp Tùy Phong nói ra muốn tìm nàng uống trà, nàng thoáng suy nghĩ đã không dám lạnh nhạt, càng không có bày ra tư thái, nói năng lỗ mãng.

Bởi vì trong lòng của nàng hiểu rõ, hấn căn bản chính là tồn tại không cách nào chống lại.

Thế là, Chỉ Nguyệt mang tâm trạng thấp thỏm, mời Diệp Tùy Phong đi qua.

Nhưng chuyện kể tiếp đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của nàng.

Vốn cho là, vị đại năng này là nhìn trúng thứ gì đó của Huyền Đô, nhưng không ngờ, hấn cũng chỉ là đến hỏi thăm một vài vấn đề.

Với lại thân là phía trên Tiên Đế, không ngờ hấn lại cái gì cũng không hiểu.

Từ đại kiếp đến tấn thăng thế giới, lại đến tháp Khởi Nguyên, đều là chút nhìn như thần bí, nhưng đến tầng cấp như bọn hấn, trên cơ bản đều là hoàn toàn có thể hiểu vấn đề.

Sau khi hỏi xong mấy vấn đề, động tác tiếp theo của Diệp Tuy Phong làm nàng càng thêm mê hoặc.

Làm Đế Thượng, cho dù đi đến nơi nào thì cũng giống như hoàng đế đích thân tới.

Nếu hắn coi trọng thứ gì, đừng nói mở miệng, cho dù không nói thì cũng có người tự giác chuẩn bị xong toàn bộ.

Nhưng Diệp Tuy Phong lại đưa ra yêu cầu mua, với lại ra tay xa xỉ làm cho người ta kinh ngạc, thậm chí làm nàng có chút cảm giác không chân thật.

Vị Đế Thượng này cũng quá dễ nói chuyện rồi!

Chương 424: Thần Bảng Hỗn Độn

- Đang suy nghĩ gì đấy?

Diệp Tuy Phong nhìn thấy Chỉ Nguyệt đứng ngơ ngác thì lên tiếng hỏi.

- A, không có gì.

Lúc này, Chỉ Nguyệt mới hồi phục tinh thần lại, quơ tay, thuận miệng nói:

- Ta đang... Đang kiểm kê số lượng Thần Thạch.

Diệp Tuy Phong dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, nghĩ thầm người lừa gạt quỷ à.

Chỉ có mấy chục triệu viên Thần Thạch, người thân là một Tiên Đế, dùng cái mông đém cũng chính là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

Nhưng hắn cũng không so đo.

Hôm nay, chuyện này đến Huyền Đô xem như thu hoạch tràn đầy, giải đáp được quá nhiều nghi hoặc của hắn.

Tiếp đó, hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Tiểu Hắc sắp hoàn thành tấn thăng, hắn chuẩn bị thừa dịp tấn thăng thế giới sinh ra Tạo Hóa Tiên Liên sẽ bắt đầu quán thông toàn bộ thành Vân Tiêu và Tiên giới.

Sau đó, cũng có thể học theo cách làm của Huyền Đô, xây dựng một thông đạo giữa hai giới, dùng để lựa chọn một chút thiên tài không tệ có thể sớm tiến vào Tiên giới.

Hiện tại, Diệp Tùy Phong cũng đã thu hoạch được phương thức luyện chế tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng, hẳn chuẩn bị làm tiếp một tầng cấp cho thế giới Vân Tiêu.

Hơn ba mươi ngàn tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh ném vào, cảnh tượng đó nhất định sẽ rất hùng vĩ.

Cũng không biết có thể làm Tiểu Hắc no vỡ bụng hay không, Thái Sơ Nguyên Dịch và Hỗn Độn Ngọc Tương đối với nó tới nói chính là đại lực thần hoàn, hi vọng đến lúc đó không đến mức bỏ quá hóa độc.

Ngoại trừ hai chuyện này thì công pháp Nguyên Thủy cũng đến lúc tiếp tục nghiên cứu thêm cảnh giới mới.

Lúc trước, hẳn chỉ thôi diễn Nguyên Thủy công pháp đến Đại La Kim Tiên, nhưng bây giờ, hai người Diệp Hoàng và Diệp Long đều đã đột phá cấp bậc Tiên Vương.

Nếu còn không kịp đổi mới thì chắc lại phải đổi công pháp khác rồi.

Tóm lại, còn có rất nhiều chuyện hẳn phải hoàn thành.

- Đúng rồi, Chỉ Nguyệt.

- Còn có một chuyện khác.

Diệp Tùy Phong bỗng nhiên nói.

- Ngài cứ nói.

Lúc này, Chỉ Nguyệt trên cơ bản đã buông xuống cảnh giác.

- Chuyện Huyền Đô cố ý bôi đen Tiên phủ Thần Võ, chắc người cũng biết.

Diệp Tùy Phong nói.

Chỉ Nguyệt nhẹ gật đầu.

- Mấy năm trước, Thần Võ thông đồng với Mộc Vinh, hai người lên lút xem trộm cơ mật của Huyền Đô, chuyện đó ảnh hưởng rất lớn.

- Cho nên cao tăng của Huyền Đô đương nhiên ôm lấy địch ý đối với Thần Võ, xin ngài hiểu cho.

- Nếu như ngài cần, bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi hướng gió.

Đối với nàng thì thay đổi thái độ của mọi người đối với Tiên phủ Thần Võ không có gì khó.

- Thay đổi đi, hiện tại bên kia cần phát triển.

Diệp Tỳ Phong gật đầu nói:

- Mặt khác, ta muốn thành lập một đại truyền tông trận có thể đi thẳng từ Huyền Đô đến Tiên phủ Thần Võ, nếu như vậy, những người muốn đi sẽ không cần quá khó khăn.

Chỉ Nguyệt đáp ứng.

- Không có vấn đề, đây đều là việc nhỏ.

- Chỉ có điều...

Chỉ Nguyệt mang theo nghi ngờ nói:

- Đại vực Thái Khôn cuối cùng rồi sẽ hủy diệt, vì sao ngài còn muốn tốn hao tinh lực đối với việc này vậy?

- Lấy thực lực và tài lực của ngài, cho dù dù muốn dời cả Tiên Phủ vào khu vực trung tâm của Tiên giới thì cũng không ai có thể chống đỡ được?

Nàng có chút không nghĩ ra lựa chọn của Diệp Tỳ Phong.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm.

- Hạt dưa tiên mọc ở đó ăn tương đối ngon.

Chỉ Nguyệt: ...

Đó cũng lý do à?

- Được thôi, trên cơ bản cũng chỉ có những chuyện như vậy.

Diệp Tỳ Phong nói.

Phần lớn bí ẩn đều đã giải khai.

Tiếp đó, chỉ cần chờ đợi sau khi đại kiếp chân chính bắt đầu là sẽ biết đến cùng là bộ dáng gì.

Hắn nghĩ tới đây, bỗng nhiên nghĩ tới một việc.

- Đúng rồi, ngươi có nghe qua Thần Bảng Hỗn Độn không?

Lúc ấy, khi Diệp Tuy Phong mượn nhờ kiếm của Thần Võ đánh ra một kích kinh thiên đó, trong nháy mắt đoàn diệt đại quân Yêu Linh.

Đêm hôm đó đã có mấy tồn tại cường đại tìm tới Thần Võ, dọa hắn sợ gần chết.

Căn cứ người kia nói, trước khi đại kiếp chính thức giáng lâm thì không nên tùy tiện ra tay, nếu không sẽ ảnh hưởng tới đại thế của Tiên giới.

Mà đại kiếp chân chính sẽ có Thần Bảng Hỗn Độn hàng thế.

- Đó cũng là thứ trong dự ngôn của Thần Triều Mục Tiên.

Chỉ Nguyệt giải thích nói:

- Trong Thần Bảng có giấu lực lượng chống lại đại kiếp.

- Mà lực lượng này chỉ có người dưới trăm tuổi mới có thể thu hoạch được.

- Cho nên, thế lực khắp nơi Tiên giới đều đang tổ chức đại hội thiên kiêu nhỏ hơn trăm tuổi, chính vì để chuẩn bị sẵn sàng trước khi Thần Bảng giáng lâm.

Diệp Tuy Phong kinh ngạc, lại là Thần Triều Mục Tiên.

Cái gia hỏa bỏ đi này đến tột cùng đã làm bao nhiêu trò ở Tiên giới, đã hủy diệt mấy chục triệu năm mà vẫn có thể ảnh hưởng đến xu thế của Tiên giới, quả thực có chút lợi hại.

- Người đứng đầu bảng của các người có thực lực như thế nào?

Diệp Tuy Phong cảm thấy hứng thú hỏi.

- Không quá mạnh.

Chỉ Nguyệt lắc đầu:

- Là một Tiên Đế thực lực rất yếu, cho nên ta đang chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm mấy người nữa để tiến hành bồi dưỡng.

Diệp Tuy Phong yên lặng, cảm giác như bị xúc phạm đến.

Một Tiên Đế nhỏ hơn trăm tuổi, cho dù là ở đâu cũng đều tuyệt đối danh chấn đại giang nam bắc mà vẫn còn nói yếu.

Mấy người mạnh nhất của Tiên phủ Thần Võ cũng chỉ vừa tân thăng làm Tiên Vương thôi, xem ra hẳn vẫn phải thêm chút sức mới được.

Mặc dù không biết Thần Bảng Hỗn Độn cụ thể có tác dụng gì, nhưng ít nhất cũng phải tham gia.

- Được thôi.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Chuyện đại truyền tông trận, ngươi mau chóng, mặt khác...

Hắn lấy ra một viên ngọc phù truyền tin đưa cho Chi Nguyệt.

- Nếu như còn có đồ tốt gì cùng loại với Tiên Tôn Đạo Quả thì trực tiếp tìm ta.

- Đề dùng Thần Thạch thanh toán.

.....

Đô Thành của Huyền Đô.

Huyền Điện đột nhiên biến mất làm cho tất cả mọi người kinh hồn táng đảm.

Nhưng ở dưới uy hiếp của hai vị Yêu Đế, bọn hắn không dám có chút động tác nào, sợ chọc bọn chúng không cao hứng bị xem như khẩu phần lương thực.

Nhưng chuyện khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc là, hai vị Yêu Đế lại không thừa cơ đại làm phá hư, hoặc cướp đoạt tài phú.

Mà chúng nó chỉ im lặng lơ lửng trên bầu trời, giống như đang đợi cái gì đó.

Mọi người không khỏi hiếu kỳ, ta đang đợi Huyền Điện trở về, ngươi đang chờ cái gì?

Chương 425: Chuyện Cũ Của Bách Linh Tông

Thời gian chậm rãi trôi qua trong bầu không khí vô cùng ngưng trọng.

Bỗng nhiên, một cỗ đạo vận thật lớn quét sạch cả phiến thiên địa.

Đám người ngẩng đầu lên, bất ngờ phát hiện, Huyền Điện biến mất thật lâu đã một lần nữa đứng sừng sững ở trên tam trọng thiên.

Hơn nữa nhìn qua thì lông tóc không thương.

Có phải chuyện này mang mang ý nghĩa là Huyền Đô thắng hay không?

Có ít người bắt đầu bạo động, bọn hắn cho là mình sắp được cứu.

- Yên lặng!

Thanh Điều lần nữa quát to một tiếng, nhóm người phía dưới, một lần nữa an tĩnh lại.

Nó cũng có chút kỳ quái, vì sao Huyền Điện nhìn qua lại giống như không có chuyện gì vậy.

Nhưng nó vẫn lựa chọn tuân thủ mệnh lệnh của Diệp Tùy Phong, dù sao thì đó là tồn tại còn muốn khủng bố hơn Yêu Tổ, Huyền Đô không thể nào lưu lại Diệp Tùy Phong được.

Tiểu Chiêu nhìn trên đài, cũng dần trở nên khẩn trương.

- Tiểu Hắc, Diệp đại thúc sẽ không xảy ra chuyện chứ?

Nàng lo lắng hỏi.

- Yên tâm đi.

Tiểu Hắc ngồi xồm ở trên vai của nàng, vừa gặm Tiên Quả vừa nói:

- Cho dù toàn bộ Tiên giới xảy ra chuyện thì hắn cũng sẽ không xảy ra chuyện.

- Nếu tên kia thật sự điên lên thì hủy diệt Huyền Đô cũng chỉ là chuyện một bàn tay.

Tiểu Chiêu ngạc nhiên.

Người nói vậy cũng quá khoa trương rồi.

Huyền Đô là tồn tại bực nào, sao có thể bị người khác dùng một bàn tay đánh bay.

Nàng khẽ thở dài, hi vọng Diệp đại thúc không xảy ra chuyện.

Bỗng nhiên, nàng sững sờ.

- Có phải người muốn cảm nhận bộ dáng ta nổi điên hay không?

Bóng người Diệp Tuy Phong và Thần Võ xuất hiện ở trước mặt bọn hắn.

Tiểu Hắc nghe thấy âm thanh của Diệp Tuy Phong, giật nảy mình, lập tức vứt bỏ tiên quả trong tay.

- Chắc là ta phải cho người một tuổi thơ hoàn chỉnh.

Diệp Tuy Phong từ tốn nói.

Đứa nhỏ này thật sự là ba ngày không đánh thì đã nhảy lên đầu ngòi.

Ta tay phân tay nước tiểu nuôi người lớn mà người dám ở sau lưng làm hỏng thanh danh của ta.

Quả thật là hài tử phản nghịch.

- Đùng, đùng, đùng!

Tiểu Hắc lập tức vui vẻ ra mặt.

- Tuổi thơ của ta vô cùng hoàn chỉnh, phi thường mỹ mãn, tất cả đều không thể rời bỏ sự chiếu cố của ngài, ngài là người cha tốt nhất trên đời này rồi.

Nó lên đến trước mặt Diệp Tuy Phong, chớp chớp đôi mắt to phát ra vẻ vô tình giả ngây thơ.

Diệp Tuy Phong ngay cả nhìn cũng không nhìn, cầm cổ của nó lên, ném sang một bên.

Sau đó nhìn về phía Tiểu Chiêu.

- Ta nghe Tiểu Hắc nói, người muốn di chuyển toàn bộ Bách Linh tông đến Tiên phủ Thần Võ đúng không?

Lúc này, Tiểu Chiêu còn không biết đến cùng là tình huống như thế nào, theo bản năng nhẹ gật đầu.

Diệp Tùy Phong ừ một tiếng.

- Vậy thì trở về nói đi.

Nói xong, hắn búng tay một cái, mấy người bóng người bao gồm cả Tiểu Hắc và Thanh Điều biến mất không thấy gì nữa trước mặt toàn bộ mọi người.

Sau một lát, mới có người của Huyền Điện từ trên trời giáng xuống xử lý và giải quyết tốt hậu quả công việc tiếp theo.

Trong gian phòng trang nhã của quán rượu.

Mấy người Diệp Tùy Phong ngồi cùng nhau, nghe Tiểu Chiêu kể về Bách Linh tông từ đầu đến cuối.

Bách Linh tông là một tông môn chủ tu ngự thú.

Bọn hắn câu thông với Vạn Linh cùng nhau tu luyện, cùng nhau tác chiến.

Yêu Linh đối bọn hắn mới chính là đồng bạn thân mật nhất.

Tông môn như vậy thuộc về một phần nhỏ ở Tiên giới, nhưng cũng không tính hiếm thấy, trong mỗi Tiên Phủ đều sẽ có.

Lúc đầu, bọn hắn và những tông môn khác, đều ai đi đường nấy, nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng từ khi Yêu Linh tộc toàn diện xâm lấn mười vực Tiên Giới thì tình cảnh của Bách Linh tông trở nên phi thường lúng túng.

Có Yêu Vương cường đại đánh lấy cờ hiệu giải cứu đồng tộc tiến đánh.

Cũng có người gọi là vệ đạo sĩ, hô to hai tộc nhân yêu thế bất lưỡng lập, muốn giết chết toàn bộ linh thú Bách Linh tông sở hữu, bóp chết tai hoạ ngầm từ trong trứng nước.

Loại tình huống này làm cho Bách Linh tông khổ không thể tả.

Cho đến mấy tháng trước, Tiên phủ Thần Võ đánh ra cờ hiệu vạn linh cùng tồn tại.

Sau khi nghe được chuyện này thì Bách Linh tông mới quyết định, chỉ cần xác định chuyện này là thật thì bọn hắn dời toàn bộ tông môn vào Tiên phủ Thần Võ, để cầu đến một vùng đất an bình sinh tồn.

Thế là bọn hắn bắt đầu nghe ngóng bốn phía, cuối cùng biết được, thật đúng là đánh ra cờ hiệu như vậy.

Sau đó, Bách Linh tông quyết định phái ra quân tiên phong tiến về Tiên phủ Thần Võ, tiến một bước xác định xem bên kia có thể sinh tồn được hay không.

Một đoàn người Tiểu Chiêu và Tần lão chính là quân tiên phong của Bách Linh tông.

Nhưng đáng tiếc chính là, đại truyền tống trận thông đến Tiên phủ Thần Võ đã đóng.

Đừng nói toàn tông di chuyển, ngay cả bọn nhóm quân tiên phong bọn hắn cũng không qua được.

- Sự tình chính là như vậy.

Tiểu Chiêu ôn nhu nói.

Trải qua qua một đoạn thời gian nói chuyện, nàng đã dần dần không còn lo lắng như trước, nhưng chắc chắn sẽ không thể còn tùy ý như trước đó nữa.

- Truyền tống trận lập tức sẽ mở ra, với lại sẽ trực tiếp thông đến Tiên phủ Thần Võ, dọc đường sẽ không còn có bất kỳ trở ngại nào.

Diệp Tuy Phong nói:

- Chỉ có điều, có lẽ tình huống bên kia không tường hòa như trong tưởng tượng của ngươi.

Hắn vẫn quyết định cho Tiểu Chiêu một chút dự phòng.

Thần Võ đánh ra cờ hiệu như thế, nói cho cùng cũng chỉ là một lá cờ hiệu mà thôi.

Cho dù là khai cương khoách thổ, hay chống cự đại kiếp đều không thể thiếu chiến tranh.

- Như thế nào đi nữa thì cũng tổn hơn tình huống của chúng ta hiện tại.

Tiểu Chiêu cười nói:

- Thật ra sau khi biết ngài cũng đến từ nơi đó thì ta đã hạ quyết tâm, nhất định phải di chuyển qua đó.

- Cho tới bây giờ, ta chưa thấy kẻ thống trị nào lại hiền lành giống như ngài!

Diệp Tuy Phong không biết nói cái gì, hắn chỉ là đứng ở quá cao mà thôi.

Hiền lành hoặc tàn bạo, với hắn thì còn không tính là lựa chọn.

Hắn muốn làm cũng chỉ có ba chuyện.

Nuôi lớn Tiểu Hắc, để Diệp gia đăng lâm tuyệt đỉnh, còn có tìm ra bí ẩn lớn nhất trên người mình. Về phần cái khác thì cũng chỉ là thuận tay mà thôi.

Chương 426: Rời Đi

- Chính ngươi quyết định đi.

Diệp Tuy Phong nói, sau đó hắn lấy ra 100 ngàn tiên thạch đưa cho Tiểu Chiêu.

- Tiền này trả lại cho ngươi đi, Tiểu Hắc là thân nhân của ta, không thể dùng tiền tài để cân nhắc.

Tiểu Chiêu ngậy người.

Nàng thật không ngờ, Diệp Tuy Phong sẽ trả lại tiên thạch cho mình.

Đây là nguyên tắc của chí cường giả sao?

- Tốt, chúng ta cũng nên đi.

Diệp Tuy Phong thở ra một hơi.

Tiên giới rất lớn, nhưng nhìn nhiều quá thì cũng sẽ chán.

Cho nên hắn chuẩn bị mang theo Tiểu Hắc về Tiên phủ Thần Võ, ở nơi đó hoàn thành chuyện kế tiếp.

Về phần cái gọi là đại kiếp của Tiên giới.

Ha ha, thích thì cứ tới đi.

...

Đô Thành của Huyền Đô.

Phần lớn người vẫn như cũ chưa thể lấy lại được tinh thần.

Vì sao Huyền Điện biến mất?

Vì sao sai đó lại xuất hiện hoàn hảo không chút tổn hại?

Vì sao Yêu Đế đáng sợ kia lại im lặng rời khỏi, mà Huyền Điện cũng không đứng ra ngăn cản?

Bọn hắn không nghĩ ra, động tĩnh lớn như vậy lại có thể kết thúc bình tĩnh như thế.

Nhưng rất nhanh, mấy tin tức nặng ký đã từ trong Huyền Điện truyền ra.

- Từ hôm nay trở đi, mãi mãi đóng cửa đấu trường Chí Tôn, hủy bỏ phụ cấp đấu thú!

- Mãi mãi mở ra đại truyền tông trận thẳng tới Tiên phủ Thần Võ, không thể lấy bất kỳ lý do gì ngăn cản người đi đến Tiên phủ Thần Võ!

- Từ hôm nay trở đi, Huyền Đô và Tiên phủ Thần Võ kết làm đồng minh!

- Tất cả tu sĩ Huyền Đô đều tuân theo mệnh lệnh này!

.....

Sau khi rời khỏi Huyền Đô, Diệp Tùy Phong đã thi triển đại thần thông không gian, trong chớp mắt về tới Tiên điện của Thần Võ.

Từ trên không trung nhìn xuống dưới, nơi này vẫn khí thế ngất trời như cũ.

Dư âm của giải thi đấu thiên kiêu và khai thác biên cương vẫn đang sôi trào.

Diệp Tùy Phong đứng ở trong mây, cúi nhìn phía dưới.

Sau một lát, hắn mở miệng nói:

- Thần Võ, ngươi trở về mau lên.

Thần Võ ngẩn người.

- Đại ca, ngài không trở về tiên điện sao?

Diệp Tùy Phong ừ một tiếng.

- Ta cần bế quan một đoạn thời gian, không phải vạn bất đắc dĩ thì tạm thời đừng tới quấy rầy ta.

Địa khu Tiên Điện phồn hoa, nhưng Diệp Tùy Phong lại ưa thích hoàn cảnh thanh tĩnh và yên bình một chút.

Ngẫu nhiên đi ra đi dạo một vòng vẫn được, nếu đợi ở đây thời gian dài sẽ cảm thấy có chút không thoải mái.

Vớ lại, tiếp theo hắn và Tiểu Hắc còn phải bắt đầu quán thông thành Vân Tiêu và Tiên giới, khẳng định không thể tiếp tục lưu ở tiên điện.

- Vâng!

Vẻ mặt Thần Võ tràn đầy tia luyến tiếc.

- Vậy ngài có thể nói cho ta biết chuẩn bị đi đâu không?

Diệp Tùy Phong liếc mắt nhìn hắn, cảm thấy một trận ác hàn.

- Xéo đi nhanh lên, lão tử cũng không phải tình nhân của ngươi!

- Chờ ta quyết định đến đâu tự nhiên sẽ thông báo cho ngươi.

Thần Võ cười hắc hắc.

- Được rồi, vậy hẹn gặp lại đại ca, còn có Tiểu Hắc nữa.

Nói xong, hắn cũng không lại lưu, bóng dáng thoát một cái đã biến mất trên tầng mây.

Diệp Tùy Phong lắc đầu, sau khi nghĩ nghĩ thì mệnh lệnh Thanh Điều bay về biên giới Nam Hoang.

Hiện tại, tộc Yêu Linh đã bắt đầu xâm lấn toàn diện, Tiên phủ Thần Võ cũng khai cương khoách thổ về phía bắc, ngoại trừ

phía nam của Tiên Phủ thì chỉ sợ cũng không có nơi nào an bình.

Thanh Điều chở mấy người Diệp Tùy Phong một đường bay thẳng về phía nam.

Qua vài chục năm phát triển, thành trì bị phá hủy lúc đầu đều đã một lần nữa được thành lập.

Nhưng nếu tiếp tục đi về phía Nam vẫn có thể nhìn thấy một chút tường đồ lúc trước.

Sau một lát, bọn hắn đi tới khu vực biên giới Nam Hoang.

- Dừng lại.

Diệp Tùy Phong hạ chỉ lệnh, sau đó cúi đầu nhìn lại.

Dưới chân là một thành trì bỏ hoang, phòng ốc đổ sụp, rừng cây rậm rạp từ trong phế tích sinh trưởng ra chiếm cứ nơi đây.

Bên trong còn có một vài phi cầm tẩu thú bình thường sinh tồn.

Mà ở nơi trung tâm nhất của thành trì là một bệ đá cao lớn hình tròn.

Bệ đá đã vỡ thành mấy nửa, nhưng lò mờ đó có thể thấy được trước đó bệ đá này lớn cỡ nào.

Đây chính là phía nam đảo Phi Tiên trước đó.

Khi Diệp Tùy Phong vừa đến Tiên giới đã dừng chân ở nơi đây.

- Cứ chọn nơi này đi.

Diệp Tùy Phong nói.

Nói cho cùng, hắn vẫn không đổi được bản tính nhớ tình bạn cũ.

Thanh Điều tuân lệnh, chậm rãi hạ xuống.

Diệp Tùy Phong nhìn phế tích dưới chân, nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng.

Địa thế phía dưới lập tức xảy ra kịch biến.

Đài Phi Tiên đã vỡ nát trong nháy mắt hóa thành bột phấn, sau đó bắt đầu nhanh chóng ngưng kết trên bầu trời, tạo thành một đám mây màu trắng thật to.

Trong đám mây, vài toà lâu các đơn giản đột ngột mọc lên từ mặt đất, nối nhau mà đứng.

Cây giống nhỏ nhanh chóng lớn lên, rất nhanh đã biến thành đại thụ che trời.

Cỏ non và hoa tươi phá đất mọc lên, đón gió khẽ đung đưa.

Sau khi chuẩn bị xong, nơi đây đã là chim hót hoa nở, giống như Tiên cảnh.

- Châ thật giống như thần nhân!

Tiểu Hắc trừng trừng mắt.

Diệp Tuy Phong gõ lên đầu nó một áci.

- Thôi đi, loại chuyện này, bất kỳ một Tiên Đế nào cũng có thể tùy tiện làm được.

- Xuống dưới, tìm một phòng cho mình, sau này chúng ta sẽ ở lại đây.

Mấy người đi xuống, Thanh Điều cũng thu nhỏ hình thể, rơi vào trên bờ vai Cốc U Lan.

Ở trong mắt Thanh Điều, từ khi sau khi bị Diệp Tuy Phong thu phục, người thân cận nhất của nó chính là Cốc U Lan.

Dù sao thì, ai lại đi từ chối một người vừa ôn nhu, biết quan tâm, lại có thể làm ra thức ăn ngon tuyệt thế chứ?

- Cha, chúng ta thật sự phải ở lại nơi này sao?

- Nơi này hoang vu, ngay cả chim cũng không thèm đến.

Tiểu Hắc lại chửi đậ đen rau muống.

Thanh Điều lập tức lườm nó một chút, luôn cảm giác nó đang chửi mình.

Nếu như nói Cốc U Lan là người Thanh Điều nguyện ý thân thiết nhất, như vậy Tiểu Hắc chính là gia hỏa nó muốn rời xa nhất.

Nó đời này cũng quên không được chuyện bị tiểu thí hài này đánh cho hôn mê.

- Nơi này chẳng mấy chốc sẽ náo nhiệt lên mà thôi.
- Đừng quên kế hoạch của chúng ta.

Diệp Tỳ Phong nói.

Hai mắt Tiểu Hắc lập tức sáng lên.

- Đúng rồi nha!
- Hi hi, vậy thì tốt quá, ta vẫn yêu thích hương vị của thể giới Vân Tiêu chúng ta hơn.

Nó lập tức trở nên vui vẻ.

Chương 427: Hiệu Quả Của Đạo Quả

- U Lan.

Diệp Tỳ Phong quay đầu:

- Trong khoảng thời gian này, người cứ tĩnh tâm tu luyện.

Thời gian mấy năm qua, mấy người Cốc U Lan được hấn bồi dưỡng như mấy Diệp Hoàng, Diệp Long, thực lực tăng trưởng đặc biệt nhanh chóng.

Tuy nói không cường đại bằng bọn hấn nhưng cũng không còn như trước kia, không có bất cứ thủ đoạn công kích và kinh nghiệm chiến đấu nào.

Với lại, tu vi của nàng cũng đã đạt tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chỉ cần tiến thêm một bước nữa là sẽ trở thành chiến lực cao tầng chân chính của Tiên giới.

- Nếu như thực sự cảm thấy nhàm chán thì đi Hư Giới dạo chơi.

Chỉ Nguyệt từng nói, một thể lực đỉnh tiêm như thông thương Thiên Hạ cũng sẽ có Đế Thượng tọa trấn.

Tộc Yêu Linh xâm lấn, mặc dù sinh ra một chút ảnh hưởng đối với Hư Giới, nhưng hấn vẫn có thể vận chuyển bình thường.

- Vâng!

Cốc U Lan cười trả lời.

Nàng hoàn toàn nghe theo Diệp Tuy Phong an bài.

Hắn gật đầu, sau đó nhìn về phía Thanh Điều.

- Trong khoảng thời gian này, người muốn ăn cái gì thì ăn chút đi.

Thanh Điều trong nháy mắt ngạc nhiên, sau đó trong lòng hoảng hốt.

Câu nói này, làm sao nghe bắt đầu như vậy giống thần y đang bàn giao hậu sự cho nó vậy?

Chẳng lẽ, mình sắp bị vào nồi rồi?

- Đại nhân! Ta là cao tăng trong tộc Yêu Linh, ta còn có tác dụng!

Nó vội vàng hô to.

Diệp Tuy Phong ngẩn người, sau đó lắc đầu nói:

- Ý của ta không phải vậy!

- Gần đây chắc là không có chuyện gì, người muốn làm cái gì thì làm đi, về nhà tìm kiếm người thân đều được.

- Chỉ có điều, không được tham gia vào trong chiến tranh Yêu Linh xâm lấn.

Thanh Điều nghe thấy Diệp Tuy Phong nói như vậy, mới dần dần bình phục tâm tình.

Thật là hù chết chim!

- Đa tạ đại nhân!

Nó cúi thấp đầu thật sâu.

Có một chủ nhân thực lực nghịch thiên mà tính cách còn hiền lành như vậy thật sự là quá tốt.

Đương nhiên, nếu hắn không tham ăn thì tốt hơn...

Sau khi hắn sắp xếp tốt chuyện của một người một chim, mới bảo Thanh Điều và Cốc U Lan lui ra, chỉ để lại Tiểu Hắc.

- Tới, ném thử cái này xem.

Diệp Tuy Phong lấy ra hai trái cây màu xanh.

Đạo vận nồng đậm từ trên trái cây chạm rãi tiêu tán ra.

Chính là Tiên Vương Đạo Quả và Tiên Tôn Đạo Quả.

- Đây là cái gì?

Ánh mắt Tiểu Hắc lập tức bị bọn chúng hấp dẫn.

- Ăn ngon.

Diệp Tuy Phong ném Tiên Vương Đạo Quả tới, ra hiệu Tiểu Hắc ném thử trước xem.

Tiểu Hắc ngửi ngửi mùi đạo quả, sau đó thử cắn một cái.

- Ừm, cảm giác vẫn được, chỉ là không có mùi vị gì.

- Chỉ có điều tốt hơn bùn đất rất nhiều.

Cho đến nay, nó vẫn còn có thành kiến thật sâu đối với bùn đất.

- Ăn hết đi!

Diệp Tuy Phong nhìn Tiểu Hắc, nuốt từng miếng từng miếng Tiên Vương Đạo Quả toàn bộ vào trong bụng.

Trong tầm mắt của hắn có thể nhìn thấy pháp tắc ngưng thực trong những đạo quả kia rất nhanh đã dung nhập vào trong thân thể Tiểu Hắc, làm cho con đường tấn thăng của nó lần nữa trước tiến lên một bước.

- Hả, sao mùi vị này lại có chút quen thuộc vậy?

Tiểu Hắc hơi có chút kinh ngạc, vì sau khi hắn nuốt Đạo Quả vào thì cảm nhận được một cỗ lực lượng đồng nguyên.

- Thử cái này lại lần nữa.

Diệp Tuy Phong đưa Tiên Tôn Đạo Quả cho nó.

Hắn không giải thích, bởi vì cần quá nhiều lời.

Tiểu Hắc không có từ chối, ngậm lớn nuốt Đạo Quả vào.

Lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong Tiên Tôn Đạo Quả cao hơn Tiên Vương Đạo Quả rất nhiều.

Sau khi vừa nuốt vào, Diệp Tuy Phong đã thấy một vòng xoáy pháp tắc cường đại nổ tung trong thân thể Tiểu Hắc.

Chỉ là thời gian mấy hơi thở đã đẩy con đường tấn thăng của nó lên cao nhất.

Sau khoảng thời gian uống một chum trà, một đoàn quang mang xán lạn bao phủ quanh người Tiểu Hắc.

Nó sắp tấn thăng thành thế giới cảnh giới Kim Tiên!

.....

Vân Tiêu giới, hoàng thành Vĩnh Đông.

Nơi này càng ngày càng náo nhiệt.

Mỗi ngày đều có rất nhiều người từ bốn phương tám hướng chạy đến, tiến vào hoàng thành để cầu chiếm được một tiền đồ tốt hơn.

So với hơn hai mươi năm trước thì quy mô và nhân số nơi này đã tăng lên gấp mấy lần.

Mà nguyên nhân thúc đẩy loại rầm rộ này chính là hai đại thế lực nằm ở trong hoàng thành.

Hội Thiên Tiên, còn có thư viện Thiên Hạ ở đối diện.

Lực ảnh hưởng của hai đại thế lực này đã quét sạch toàn bộ cánh đồng tuyết phương bắc, bây giờ cũng đều đang hấp thu tu sĩ thiên tài bởi vì trời thay đổi mà thu được tạo hóa bất phàm.

Thực lực của bọn hắn điên cuồng tăng trưởng.

Có người suy đoán, thực lực của hội Thiên Tiên và thư viện Thiên Hạ đã gần với hoàng thất Vĩnh Đông, lại thêm thời gian mấy chục năm nữa sẽ hoàn toàn vượt qua cũng khó nói.

Nhưng thật ra, trong lòng rất nhiều cao tầng đều rõ ràng, bọn hắn sớm đã vượt qua hoàng thất Vĩnh Đông.

Về phần vì sao hoàng thất làm như không thấy đối với hai quái vật khổng lồ này cũng không phải là chuyện bọn hắn có thể biết.

Có lẽ vì hai đại thế lực này vẫn luôn đối địch, tranh đấu lẫn nhau.

Bản bộ của bọn hán đứng ở đối mặt nhau.

Giữa hai bên minh tranh ám đấu, từ khi mới bắt đầu thành lập đã chưa từng dừng lại.

Chủ trương của hội Thiên Tiên tự do và cuồng dã.

Mà thư viện Thiên Hạ thì lại tôn trọng bình đẳng, quy củ.

Loại khác nhau này làm cho bọn hán gần như bao giờ cũng luôn phân cao thấp với đối phương.

Thậm chí, ở trong thành còn lập nên một lôi đài khổng lồ, mỗi một ngày đều có người của hai thế lực tỉ thí trên đó.

Nơi này đã biến thành nơi náo nhiệt nhất hoàng thành Vĩnh Đông.

Hôm nay, một vị đại học trưởng của thư viện Thiên Hạ cường đại quyết đấu với một vị đường chủ của hội Thiên Tiên.

Chuyện này càng đốt lên không khí nhiệt liệt ở đây.

Hai bên người tới ta đi, đều lấy ra bản lĩnh chân chính của mình.

Cuối cùng, đại học trưởng thắng hiểm nửa chiêu, thắng được tràng tử thí này.

Hiện trường lập tức càng thêm náo nhiệt.

Cùng lúc đó, phía sau núi hoàng thất, trong một vùng đất thanh nhã.

Mấy người nhàn nhã ngồi phía dưới đình nghỉ mát, ở trước mặt bọn hán trống rỗng lơ lửng một hình tượng.

Trong tấm hình, chính là cảnh tượng đang diễn ra trên lôi đài.

- Lại thua.

Diệp Cầm Dao lắc đầu, chậm rãi nói.

Chương 428: Tiểu Hắc Thăng Cấp Lần Thứ Hai

- Hiểu Hiểu đường muội, đa tạ.

Diệp Khiêm vừa cười vừa nói.

Bên cạnh hắn có một vị nữ tử xuất trần đang ngồi, chính là Tiểu Y.

- Nếu còn thua nữa ta sẽ thật biến thành nghèo rớt mồng tơi.

Diệp Hiểu Hiểu dùng cằm chống trên bàn, mái tóc dài màu đỏ tím như thác nước, buông xuống.

Nàng mở tay ra, một tòa tiểu tháp xuất hiện trong lòng bàn tay, trôi về hướng Diệp Khiêm.

Diệp Khiêm cười nhận lấy.

Ai có thể nghĩ tới, hai đại thế lực ngày thường giương cung bạt kiếm, tranh đấu lẫn nhau, mà thủ lĩnh của bọn hắn lại hài hòa như thế.

- Ta sẽ không khách khí, người của thư viện Thiên Hạ càng ngày càng nhiều, ta cần nhiều tài nguyên hơn.

Diệp Khiêm nói.

Diệp Hiểu Hiểu chớp mở mí mắt.

- Đúng vậy.

- Đoạn thời gian trước ta đi biên giới Đông Vực cũng nhìn thấy phân viện của các người.

- Trong thời gian ngắn như vậy đã mở rộng đến các nơi trên thế giới, thật rất tuyệt.

Nàng đưa ngón tay cái ra.

- Không giống chúng ta, từng ấy năm tới nay mà nhân số vẫn chỉ có một số người như vậy.

- Nếu đại bá nhìn thấy khẳng định cảm thấy ta vẫn cả ngày không làm việc đàng hoàng.

Cảm xúc của Diệp Hiểu Hiểu hình như tương đối thấp, đối với cái gì cũng không có nổi vẻ hứng nổi.

Diệp Khiêm dùng ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía Diệp Cầm Dao, muốn biết muội ấy đây là thế nào.

Diệp Cầm Dao khẽ lắc đầu.

Sau đó, nàng nói với Diệp Khiêm:

- Muội ấy đang chán hạ giới, nhưng lại không bỏ xuống được hội Thiên Tiên, cho nên tương đối xoắn xuýt.

- Cũng biết, tình huống của hội Thiên Tiên đặc biệt, nếu như không có Hiểu Hiểu thì chắc chắn sẽ lâm vào trong một mảnh hỗn loạn.

Hội Thiên Tiên, nói dễ nghe một chút là hải nạp bách xuyên, nói khó nghe chút chính là ngư long hỗn tạp.

Người của hai đạo chính tà đều có, còn có đủ loại yêu thú, tinh quái, thậm chí ma vật.

Nếu như Diệp Hiểu Hiểu rời khỏi một mình thì có lẽ không đến mấy ngày, hội Thiên Tiên sẽ sụp đổ.

Có lẽ Diệp Hiểu Hiểu trước kia sẽ không đi để ý đến những chuyện này.

Nhưng mười mấy năm qua trưởng thành, nàng cũng có thay đổi, chí ít sẽ không giống như kiểu trước đây, muốn làm gì thì làm.

- Nếu như có thể mang theo bọn hắn cùng nhau phi thăng Tiên giới thì tốt rồi.

Diệp Hiểu Hiểu vuốt lọn tóc của mình, lộ ra dáng vẻ phiền muộn.

Tu vi của nàng đã sớm tới Thiên Tiên đỉnh phong, mà nhóm lão thành viên Lang Nữ, Vũ Hồng, Phú Quý cũng như thế.

Nhưng đại đa số người gia nhập sau đó đều chưa đạt tới tiêu chuẩn phi thăng.

Diệp Hiểu Hiểu không muốn rời khỏi như thế.

Cũng may, thực lực của nàng chủ yếu đến từ Mộng Hư Giới, Diệp Cầm Dao thì là nguồn gốc từ Hồng Trần tâm cảnh, cho dù không phi thăng lên thì cũng không ảnh hưởng quá lớn đối với sự trưởng thành của các nàng.

- Rất khó cùng nhau phi thăng.

Diệp Khiêm thở dài, nói:

- Chắc là các ngươi cũng phát hiện, đoạn thời gian gần đây, thế giới lại bắt đầu mở rộng.

- Chuyện này mang ý nghĩa, nó đã bắt đầu tấn thăng lần tiếp theo.

- Sau khi thành công, cũng chỉ có tu luyện tới cảnh giới Kim Tiên mới có thể phi thăng.

- Nhưng đến lúc đó, lại sẽ gia nhập càng nhiều bang chúng.

Diệp Khiêm mở ra bàn tay:

- Đây là một chuyện vô cùng khó giải quyết, trừ phi nói với đại bá để Tiểu Hắc thả chậm tiến độ tấn thăng một chút.

Mấy người không biết nói gì.

Đại bá là người nóng tính, loại chuyện đó chắc chắn là không thể nào.

- Ai, đi một bước nhìn một bước.

Diệp Hiểu Hiểu ngẩng đầu lên, sau đó nhìn về phía Vũ Hồng.

- Vũ Hồng đại ca, các ngươi cũng đừng ở đây chờ ta nữa, có thể phi thăng thì phi thăng, sân khấu Tiên giới chắc chắn sẽ càng rộng lớn và đặc sắc hơn.

- Ta không thể bởi vì ý nghĩ của mình mà làm chậm trễ các ngươi.

Trên mặt Vũ Hồng lộ ra nụ cười.

- Tiên chủ, từ khi nào mà hội Thiên Tiên chúng ta làm việc, gò bó theo khuôn phép như vậy?

- Đừng có áp lực, chúng ta đều là thật tâm đi theo ngươi, ý nghĩ của ngươi cũng chính là ý của chúng ta.

Vẻ mặt Diệp Hiểu Hiểu bất đắc dĩ, nhưng nghe đến loại lời này, trong lòng nàng vẫn vô cùng âm áp.

Những năm này, nếu như không có mấy người Vũ Hồng và Lang Nữ thì hội Thiên Tiên của nàng có lẽ đã sớm giải tán.

- Tốt, vậy chúng ta tiếp tục...

Diệp Hiểu Hiểu đang chuẩn bị nói tiếp thì đột nhiên, mấy người đều cảm thấy một trận ba động không giống bình thường.

Loại ba động này qua trong giây lát đã quét sạch cả phiến thiên địa.

Lập tức, pháp tắc thiên đạo bắt đầu thay đổi kịch liệt.

Diệp Khiêm nhìn lên bầu trời, vẻ mặt nghiêm túc.

- Tấn thẳng lại bắt đầu!

...

Tiên giới, phế tích của đảo Phi Tiên cũ.

Sau khi Tiểu Hắc đang ăn Tiên Tôn Đạo Quả thì lại biến thành ánh sáng.

Ánh sáng kia cực kỳ xán lạn, bao phủ quanh người nó.

Diệp Tùy Phong có thể nhìn thấy, trong Tiểu Hắc đang nhanh chóng thay đổi kịch liệt.

Từng đạo vận cường đại giống như nhíp tim quét sạch ra.

Diệp Tùy Phong phát phát tay hạn chế loại ba động đạo vận này ở trong sân, để tránh bị một ít gia hỏa không có ý tốt để mắt tới.

Biến hóa, càng lúc càng nhanh.

Ánh sáng càng phát sáng rực rỡ.

Cuối cùng, chùm sáng biến thành một mặt trời nhỏ chói mắt ở trước mặt Diệp Tùy Phong.

Sau đó nó nổ tung trong nháy mắt!

Sau một lát, trong sân nhỏ mới chậm rãi khôi phục sắc trời ngày xưa.

Bóng người Tiểu Hắc cũng dần dần xuất hiện ở trước mắt của Diệp Tùy Phong.

Hắn nhìn hình dạng của nó, lập tức sửng sờ.

Con thú nhỏ trắng như tuyết đã biến mất không thấy gì nữa.

Thay vào đó là một thiếu niên tuấn tú nhìn lên qua chỉ khoảng mười ba mươi bốn tuổi, có làn da trắng nõn, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, hai đầu lông mày cực kỳ khí khái hào hùng.

Nhìn kỹ lại, tướng mạo lại có mấy phần tương tự với Diệp Tùy Phong.

Khác biệt duy nhất chính là tóc của hắn, là màu tuyết trắng.

Sau một hồi, Tiểu Hắc mở mắt, vô tận tinh mang lóe lên trong mắt một cái rồi biến mất.

- Cha?

Hắn mở miệng kêu.

.....

- Vì sao đứa con trai này của mình lại giống mình như vậy?

Diệp Tùy Phong chau mày, nhìn Tiểu Hắc lên bộ dáng thay đổi trước mặt, thật lâu không nói gì.

Rất nhiều người đều đau đầu bởi vì con trai không giống mình.

Nhưng hắn lại tại bởi vì con trai giống mình trầm tư suy nghĩ.

Đến cùng là vì sao đây?

Chương 429: Soái Ca - Diệp Tiểu Hắc

Mặc dù Tiểu Hắc vẫn luôn coi mình là cha, hắn cũng coi Tiểu Hắc là con trai nuôi, nhưng nói cho cùng, cả hai cũng không có quan hệ máu mủ!

Đừng nói quan hệ máu mủ, ngay cả giống loài cũng khác nhau!

Cũng đừng nói giống loài, Tiểu Hắc căn bản cũng không thuộc về phạm trù sinh linh.

Nó là Thiên Đạo!

Mà lại điểm đặc biệt của Thiên Đạo chết rồi sống, sống rồi chết, chết lại sinh ra, trùng sinh lại dung hợp.

Diệp Tùy Phong có liên quan gần nhất cũng chính là lúc chủ đạo gây giống Đại Thụ Khải Mông đời thứ hai mà thôi.

Quả thực là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

- Người cô ý sao?

Diệp Tuy Phong nhíu mày hỏi.

Tiểu Hắc vừa hoàn thành tấn thăng thì bỗng nhiên mặt đối với vấn đề này, có chút ngơ ngác.

- Có ý cái gì?

Diệp Tuy Phong không lên tiếng mà ném qua một tấm gương thật to.

Tiểu Hắc không rõ ràng cho lắm, nhận lấy tấm gương giơ lên trước mặt mình.

- Quý à!?

Trong nháy mắt, nó quá sợ hãi, trực tiếp ném tấm gương ra xa chục ngàn dặm trên bầu trời.

Vẻ mặt Diệp Tuy Phong càng đen hơn.

Quý cái gì?

Đó là mặt của Lão Tử người!

- Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Hắn trầm giọng hỏi.

Tiểu Hắc trừng trừng mắt, biểu lộ kinh hoàng, hô hấp gấp rút, giống như vừa rồi thật bị hù dọa.

Sau một hồi lâu, nó mới chậm rãi bình phục lại.

Hắn nhìn làn da non mềm của mình, còn có tay chân lèo khèo, cũng lâm vào trong ngưng ngừng.

- Ta cũng không biết, sau khi ăn xong tiên quả kia thì bắt đầu thăng cấp.

- Sau khi hoàn thành thì biến thành bộ dáng này.

Tiểu Hắc ngơ ngác.

Diệp Tuy Phong yên lặng, sau đó kéo hắn đi qua, cẩn thận kiểm tra một phen.

Lại phát hiện, ngoại trừ hình thái ra thì Tiểu Hắc không có gì khác trước đó.

Kiểm tra nửa ngày, nhưng hắn cũng không phát hiện ra có gì khác thường.

Cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể bắt đắ dĩ từ bỏ.

- Cảm giác như thế nào?

Diệp Tùy Phong quyết định trước không đi nghĩ chuyện này, lên tiếng hỏi.

- Cảm giác sao?

Tiểu Hắc ngẩn người, sau đó lắc lắc tay chân của mình, lại nhảy nhót tại chỗ mấy lần.

- Hắc hắc, cảm giác cũng không tệ lắm.

- Thân thể của Nhân tộc quả nhiên rất thuận tiện nha, khó trách chỉ nghe nói qua yêu thú hóa thành nhân hình chứ chưa gặp qua Nhân loại hóa thành yêu thú.

- Từ hôm nay trở đi.

- Hãy gọi ta là soái ca!

Nó kích động phát tay, nhưng vì thói quen trước kia nên nhìn qua giống như vung móng vuốt.

- Cốc!

Diệp Tùy Phong gõ một cái thật mạnh lên đầu nó.

- Đừng nói năng lộn xộn nữa!

- Ta hỏi ngươi là sau khi tấn thăng có cảm giác thế nào!?

Hiện tại, hắn đã xác định, ngoại trừ ngoại hình ra thì Tiểu Hắc không có bất kỳ thay đổi gì.

Tiểu Hắc xoa trán, sau đó nói:

- Cũng rất tốt nha.

- Vân Tiêu giới lại biên lớn không ít, với lại, lại ra đời rất nhiều Tạo Hóa Tiên Liên, ta xem một chút...

- Có hơn sáu ngàn đóa!

Hắn kinh ngạc nói.

Lần trước, khi tấn thăng làm Thiên Tiên giới đã tổng cộng sinh ra hơn ba ngàn Tạo Hóa Tiên Liên.

Không ngờ lần này lại trực tiếp tăng lên gấp đôi.

Diệp Tuy Phong nhìn tiết điểm Thiên Đạo.

Quả nhiên, số lượng tiết điểm Thiên Đạo cũng đã tăng lên gần gấp đôi.

Với lại thế giới Vân Tiêu vẫn chưa đình chỉ mở rộng, đợi sau khi hoàn toàn ổn định thì chắc là diện tích cũng sẽ gia tăng gấp đôi, quả thật có chút kinh khủng.

- Cha, lần này, vẫn làm Tạo Hóa Tiên Liên tự mình tìm kiếm kí chủ sao?

Tiểu Hắc hỏi.

Lần trước, bọn hắn buông ra không chế một bộ phận Tiên Liên, để bọn chúng tự mình tìm kiếm kí chủ, cuối cùng có gần ngàn sinh linh bình thường đều thu được tạo hóa.

Rất nhiều người đều đã phi thăng Thiên giới.

- Cứ tiến hành kế hoạch của chúng ta trước đã.

Diệp Tuy Phong nói.

Những năm này, hắn đã suy nghĩ ra một biện pháp có thể kéo thành Vân Tiêu đến Thiên giới.

Mà biện pháp này cần rất nhiều Tạo Hóa Tiên Liên.

Cho nên, mới có thể đợi sau khi Tiểu Hắc hoàn thành tấn thăng mới có thể làm tiếp chuyện này.

- Vâng!

- Ta thật sự quá nhớ khí tức của Vân Tiêu giới chúng ta!

Tiểu Hắc lập tức nhảy cẫng hoan hô.

- Mở ra đôi mắt Thiên Đạo đi.

Diệp Tuy Phong nói.

...

Vân Tiêu giới, Thánh Thành Vân Tiêu.

Trời đất thay đổi, cao tầng Diệp gia cũng cảm thấy.

- Ai, thế giới lại tấn thăng, muốn Độ Kiếp lại phải tu luyện thêm một đoạn thời gian nữa.

Diệp Tuy Vân nhìn lên bầu trời, lắc đầu thở dài.

Chỉ có điều, hình trong trong âm thanh thở dài đó lại ẩn giấu một tia may mắn nho nhỏ.

Bởi vì, hắn sẽ tạm thời không cần phải suy nghĩ đối mặt với thiên kiếp đáng sợ kia như thế nào...

- Tuy Vân.

Bỗng nhiên, một âm thanh quen thuộc vang lên trong đầu Tuy Vân.

- Đại ca?

Tùy Vân lập tức kinh hãi.

Diệp Tuy Phong phi thăng Tiên giới đã được mười mấy năm, trong khoảng thời gian này, nhưng cho tới bây giờ đều chưa từng có bất cứ tin tức gì.

Cho dù là một tín vật hoặc đôi câu vài lời cũng không có.

Hiện tại, không ngờ hắn lại trở về?

- Đại ca, người trở về rồi sao?

Tùy Vân trong nháy mắt trở nên kích động.

Chủ tâm cốt trở về, các loại áp lực trong lòng hắn đã lập tức đã quét sạch không còn.

- Chúng ta đang ở Tiên giới, trở về phải hao phí quá nhiều tinh lực.

- Nhưng chuyện ở Vân Tiêu giới, ta vẫn luôn nhìn thấy.

- Những năm này, các người làm rất không tệ.

Diệp Tuy Phong nói.

Tùy Vân nghe đại ca khen ngợi, cảm thấy vừa lòng thỏa ý.

Chỉ có điều vẫn có một tia thất vọng nho nhỏ.

- Đại ca, người thật không trở về sao?

- Vậy hôm nay người chuyên môn truyền âm là có chuyện gì muốn tìm ta?

Hắn lên tiếng hỏi.

- Không sai, là có chút việc nhỏ.

Diệp Tuy Phong không che giấu, trực tiếp nói:

- Ta chuẩn bị dời thành Vân Tiêu đến Tiên giới cho nên sớm thông báo cho người một tiếng, để cho người có chuẩn bị tâm lý.

- Tiếp theo cho dù xảy ra chuyện gì cũng đừng quá mức kinh ngạc, cũng không được để thành Vân Tiêu xuất hiện khủng hoảng.

- Rõ chưa?

Tùy Vân sững sờ.

Chuyển toàn bộ thành Vân Tiêu vào Tiên giới?

Đây chính là việc nhỏ ngài nói sao?

Hắn lại lập tức bắt đầu kích động.

Nếu thật là như vậy, vậy có gì khác việc đại ca tự mình trở về chứ?

Chương 430: Thánh Thành Thay Đổi Lớn

- Ta hiểu rồi, nhất định sẽ xử lý tốt!

Tùy Vân lớn tiếng nói.

- Được.

Diệp Tuy Phong nói:

- Vậy thì mau chóng đi chuẩn bị đi.

Tùy Vân nặng nề gật đầu, sau đó lập tức vô cùng lo lắng lách mình đi.

Rất nhanh, tiếng chuông khẩn cấp đại biểu cho hội nghị cao tầng Diệp gia vang vọng thành Vân Tiêu.

.....

Phía chân trời xa xôi.

Diệp Tùy Phong nhìn thành Vân Tiêu phía dưới, nhẹ gật đầu với Tiểu Hắc.

- Bắt đầu đi.

- Được!

Tiểu Hắc cười hắc hắc, xoa xoa đôi bàn tay.

Sau đó, hấn mở bàn tay hướng phía dưới, đột nhiên nắm một cái.

Một đạo vận ba động hùng vĩ trong nháy mắt quét sạch cả phiến thế giới.

Tất cả pháp tắc thiên đạo đồng thời bắt đầu chấn động.

Lập tức, vô số điểm sáng từ trong mỗi một tiết điểm Thiên Đạo chậm rãi nổi lên.

Từng đóa Tạo Hóa Tiên Liên liên tục xuất hiện.

- Đến!

Tiểu Hắc hét lớn một tiếng, tất cả Tạo Hóa Tiên Liên đều bay lên.

Tiếp đó, từ bốn phương tám hướng xa xôi điên cuồng tụ đến.

Điểm trung tâm chính là nằm ở dưới lòng bàn tay Tiểu Hắc.

Thánh Thành Vân Tiêu!

.....

Vân Tiêu giới, hoàng thành Vĩnh Đông, phía sau núi hoàng thất.

Đạo vận thật lớn giống như thủy triều kinh thiên, từng cơn sóng liên tiếp quét sạch toàn bộ thế giới.

Mấy người ngồi phía dưới đình nghỉ mát đều đứng lên.

Bọn hấn đều là người đứng ở vị trí cao nhất trên thế giới này đương nhiên là cảm ứng được cỗ ba động dị thường này.

- Đã hoàn thành tấn thăng, tốc độ lần này thật nhanh!

Diệp Khiêm kinh ngạc nói.

Bỗng nhiên, một chùm sáng màu vàng bỗng nhiên phá đất bay lên, thẳng tắp chui lên bầu trời phương xa.

- Tạo Hóa Tiên Liên sao?

Diệp Khiêm lần nữa kinh ngạc, lần này, Tạo Hóa Tiên Liên lại xuất hiện sớm như vậy.

Đột nhiên, bên cạnh hấn lấp lóe ánh sáng xanh.

Một cái bóng màu đỏ tím lấp tốc độ mắt thường không thấy rõ bay về phía Tạo Hóa Tiên Liên trên bầu trời.

Chính là Diệp Hiểu Hiểu.

- Hi hi, Khiêm ca, loại vật này, ta sẽ không nhường cho người đâu.

Âm thanh của Hiểu Hiểu từ phương xa truyền đến.

Tạo Hóa Tiên Liên có thể làm cho sinh linh đánh vỡ gông cùm xiềng xích, thẳng tới cấp độ đỉnh phong của thế giới.

Đối với Diệp Khiêm và Hiểu Hiểu mà nói đều vô cùng quan trọng.

Mặc dù bản thân bọn hấn không cần đến loại vật này, nhưng đối với một chút nòng cốt và tinh anh dưới trướng thì đều là chí bảo nghịch thiên.

Nhưng đúng vào lúc này, ở một phương hướng khác lại xuất hiện một đóa tiên liên.

- Phanh!

Đến một tiếng, Diệp Khiêm ngay cả lời cũng không nói, lập tức vọt tới.

Hấn cũng sẽ không bỏ qua thần vật như thế.

Mấy người Diệp Cầm Dao ngược lại không có động tác gì.

Nhu cầu của bọn hắn đối với Tiên Liên không cao, với lại hiện tại chỉ xuất hiện hai đóa, hai người Diệp Khiêm và Hiểu Hiểu vừa đủ một người một đóa.

Nhưng rất nhanh, bọn hắn đã phát hiện chuyện này hình như có chút không thích hợp.

Thực lực của hai người đều là Thiên Tiên đỉnh phong, theo đạo lý mà nói, chắc là rất nhanh đã có thể thuận phục Tiên Liên.

Nhưng đợi một lát mà hai người cũng chưa trở về, vẫn ở trên bầu trời chiến đấu với Tiên Liên.

Diệp Cầm Dao nghĩ nghĩ, huy động ống tay áo, biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi nàng xuất hiện lần nữa đã đi tới bên cạnh Hiểu Hiểu.

- Thế nào?

Nàng nhìn thấy bộ dáng cật lực của Hiểu Hiểu thì khẽ nhíu mày.

- Ta cũng không biết.

Diệp Hiểu Hiểu đứng ở trước mặt Tiên Liên, đánh ra đủ loại pháp quyết.

Nhưng cho dù nàng cố gắng thế nào thì vẫn không thể rung chuyển Tiên Liên chút nào, thậm chí, Tiên Liên còn đang thông thả bay về hướng Nam.

- Có thể là thăng cấp lần này khác với lần trước.

Diệp Cầm Dao nói:

- Ta tới giúp ngươi.

Sau đó, nàng huyễn hóa ra Cổ Cầm, cổ động dây đàn đánh về phía Tiên Liên.

Hai vị tồn tại đỉnh phong cùng nhau phát lực, cuối cùng đóa hoa sen kia cũng ngừng lại, khí tức tiên thiên hình thành vòng phòng hộ đang bị hai người dần dần tan rã.

Rất nhanh đã sắp hoàn toàn tan rã, Diệp Hiểu Hiểu thu hoạch Tiên Liên tới tay.

Nhưng vào lúc này, trên thân Tiên Liên chợt bộc phát ra lực lượng kinh khủng, trong nháy mắt nổ tung.

Luồng lực lượng đó vô cùng cường đại, đem trực tiếp đánh bay hai người ra ngoài!

Sau đó hóa thành một đạo tia sáng, bay về phương xa, nhanh chóng bỏ chạy.

- Tại sao có thể như vậy?

Hai người liếc nhau, đều nhìn ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thế giới này còn có thứ mạnh mẽ hơn mấy người các nàng sao?

Ngay khi các nàng ngây người, lại một tiếng nổ tung, tại một phương hướng khác vang lên.

Hai người quay đầu, chính là hướng của Diệp Khiêm.

Hai người Diệp Khiêm, Tiểu Y cũng không thể giữ lại Tiên Liên, bị bắn bay ra ngoài.

Lúc này, bọn hắn cũng hiểu rõ, nhất định đã có chuyện ghê gớm gì xảy ra!

- Ta xem một chút.

Vũ Hồng cũng chú ý tới loại tình huống này, đi đến bên cạnh Diệp Hiểu Hiểu.

Hắn lấy ra một cái trận bàn, múa ngón tay, liên tục huy động trên không trung.

Sau một lát, một bức tinh đồ rộng lớn đã xuất hiện ở trước mặt mấy người.

Đạo vận kỳ dị, các loại đạo văn đan vào lẫn nhau tạo thành hàng loạt tiết điểm c.

Bọn chúng chính là tiết điểm Thiên Đạo.

Mà lúc này, trong mỗi một tiết điểm Thiên Đạo đều xuất hiện một ngôi sao sáng tỏ.

Những ngôi sao đó đều rời khỏi tiết điểm, sau đó chậm rãi hội tụ hướng về cùng một địa điểm.

- Nơi đó là... Thành Vân Tiêu!?

...

Thánh Thành Vân Tiêu.

Một tin tức khẩn cấp từ cao tầng Diệp gia rất nhanh truyền ra ngoài.

- Thánh Thành nghênh đón thay đổi, cho dù chuyện gì xảy ra cũng không nên kinh hoảng, tất cả mọi người đều tốt làm chuyện của mình.

Loại tin tức này, nếu như đặt ở một thế lực bình thường thì tuyệt đối sẽ gây nên khủng hoảng.

Nhưng nơi này là thành Vân Tiêu, phát ra mệnh lệnh này là gia tộc của Diệp Thánh.

Mọi người sớm đã tin tưởng trăm phần trăm đối với gia tộc Diệp Thánh.

Cho nên, cũng chưa từng xuất hiện rối loạn gì, mọi người ngược lại đều đi vào đầu đường, muốn tận mắt nhìn xem đến cùng sẽ có thay đổi như thế nào.

- Chẳng lẽ muốn mở rộng thành?

Có người suy đoán.

- Sẽ không có động tác lớn như vậy, xây dựng thêm Thánh Thành là rất khó.

Có người lắc đầu nói.

- Hắc hắc, nói không chừng là Diệp Thánh trở về, chuẩn bị chọn lựa mấy một thiên tài phi thăng Tiên giới đó.

Có người cười nói.

Chương 431: Lên Đến Tiên Giới

Nhưng đây chỉ là nói đùa, mọi người đều biết, chuyện đó căn bản là không thể nào.

Ngay khi mọi người đàm luận thì bỗng nhiên lít nha lít nhít điểm sáng từ bốn phương tám hướng bay đến, toàn bộ tụ lại

trên bầu trời thành Vân Tiêu.

Nhìn kỹ lại mới có thể phát hiện, không ngờ tất cả các điểm sáng lít nha lít nhít đó đều là hoa sen vàng.

- Cha, ta đều mang bọn nó đến đây.

Phía chân trời xa xôi, Tiểu Hắc thu tay lại mà đứng, nói với Diệp Tùy Phong.

- Trong lúc đó còn có mấy người muốn cưỡng ép cản lại đều bị ta cho nổ tung.

Thực lực cá nhân của Tiểu Hắc sớm đã đến cấp độ Tiên Đé, với lại hắn vốn là Thiên Đạo, sinh linh của thế giới này đương nhiên không cách nào ngăn cản động tác của hắn.

- Được, vậy thì bắt đầu thôi.

Diệp Tùy Phong nhẹ gạt đầu.

Sau đó hắn nhô ra bàn tay lớn, vô số tinh thạch màu trắng từ trong tay hắn bay ra.

Rất nhanh đã tạo thành một vòng tròn siêu cấp màu trắng, vòng tròn lớn nhỏ, vừa đủ có thể bao phủ cả tòa thành Vân Tiêu vào trong.

Đó là khoảng trăm tỷ viên Nguyên Sơ Thần Thạch!

- Đi!

Diệp Tùy Phong khẽ quát một tiếng, vòng tròn siêu cấp xoay tròn, vừa chậm rãi rơi xuống phía dưới.

Cùng lúc đó, Diệp Tùy Phong lần nữa đánh ra pháp quyết.

Chữ Diệp nhẹ nhàng trôi nổi phía trên Kính Hồ cũng quang mang đại thịnh.

Một cỗ ba động đạo tắc từ trên xuống dưới, rơi vào mặt nước Kính hồ.

Trong chớp mắt, Kính Hồ bình tĩnh hơn mười năm bắt đầu cấp tốc chuyển động, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Nương theo vòng xoáy chuyển động kịch liệt, Kính Hồ góp nhặt chí cường nguyên dịch vài chục năm phóng thích ra năng

lượng cuộn cuộn, thấm vào mỗi một tấc đất trong thành Vân Tiêu.

Tạo Hóa Tiên Liên bắt đầu lấp lóe.

Vòng tròn tinh thạch trên bầu trời chậm rãi rơi xuống.

Năng lượng của Kính Hồ dần dần kéo dài ra phía ngoài.

Cho đến một đoạn thời khắc, ba loại Thần Vật nghịch thiên đều toàn bộ tụ tập đến cùng nhau!

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu nhìn lên trời, bàn tay lớn nâng cao lên.

- Mở!

Hắn chân quát một tiếng, bình chương khổng lồ nào đó trong nháy mắt bị xé nứt ra lỗ thủng to lớn, tiên khí cuộn cuộn nương theo pháp tắc Tiên Đạo từ trong khe phun ra ngoài.

Đồng thời, Tiểu Hắc cũng huy động hai tay mở ra một cánh cửa khổng lồ trên bình chương thế giới của Vân Tiêu giới.

Diệp Tuy Phong trực tiếp buông ra tỷ năm thần hồn thành lập nên một loại liên hệ huyền diệu nào đó giữa khe nứt và cánh cửa.

Vô tận Tiên khí, còn có Tiên đạo pháp tắc theo con đường này trực tiếp giáng lâm đến trong Vân Tiêu giới.

Tầng cấp của Tiên khí và Tiên đạo pháp tắc đã vượt ra khỏi sự chịu đựng của thế giới Vân Tiêu quá nhiều, vừa vào đến đã làm cho Tiểu Hắc cảm nhận được áp lực vô tận.

Lại tiếp tục một lát, Vân Tiêu giới sẽ bị bọn chúng trực tiếp phá hủy.

Nhưng vào lúc này, Diệp Tuy Phong một tay chỉ lên trời, một tay chỉ xuống đất, chậm rãi nói.

- Khải!

Ba loại năng lượng nghịch thiên xung quanh thành Vân Tiêu trong nháy mắt xông tới chạm vào Tiên Khí vừa rồi tiến vào thế giới.

- Âm âm!

Nương theo một tiếng nổ tung kinh thiên động địa thật lớn.

Một cột sáng thông thiên khổng lồ xuất hiện trên bầu trời thành Vân Tiêu.

Cùng lúc đó, Tiên giới, đảo Phi Tiên cũ, trong phé tích đột nhiên xuất hiện một điểm sáng thật nhỏ.

Không đợi nhìn kỹ một chút đó là cái gì, điểm sáng đã âm vang nổ tung.

Trời đất đảo ngược, Tiên Đạo nổ tung.

Bụi bặm điên cuồng bay loạn vạn trượng.

Hồi lâu sau, đợi đến mọi thứ đều kết thúc, một tòa thành trì khổng lồ đã trống rỗng xuất hiện!

Xung quanh nó đạo vận kỳ huyền, vừa như tọa lạc ở Tiên giới, lại như đồng thời ở trong một không gian khác cực kỳ xa xôi!

.....

Thế giới Vân Tiêu.

Nhìn từ đằng xa, một trụ ánh sáng bảy màu khổng lồ xuyên qua toàn bộ Thánh Thành Vân Tiêu.

Nhưng nó ngoại trừ nhìn qua hơi mạnh mẽ thì hình như cũng không có biểu hiện gì đặc biệt.

Nhưng lúc này, tất cả mọi người trong thành Vân Tiêu đã triệt để ngạc nhiên.

Bởi vì bọn hắn phát hiện, ánh mắt của mình nhìn ra ngoài, đã hoàn toàn thay đổi cảnh tượng khác.

Vốn dĩ, Thánh Thành ở vào không trung, nhìn xuống thiên hạ chúng sinh.

Mà bây giờ, bọn hắn phát hiện, mình đã đi tới một nơi hoàn toàn khác.

Ngay cả mặt trời trên bầu trời lại như đến từ hai thế giới.

Nó, càng to lớn hơn, càng nóng bỏng hơn.

Trừ cái đó ra, tiên khí nồng đậm cuộn cuộn mà đến.

Người có tu vi cao thâm càng phát hiện, pháp tắc thiên địa của Thánh Thành đều đã xảy ra thay đổi.

- Đây chính là... Cái gọi là thay đổi sao?

Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối.

Vốn cho rằng khả năng cao nhất chính là mở rộng thành, kết quả không ngờ cả tòa thành Vân Tiêu lại chuyển dời đến một nơi xa lạ.

Trong lòng bọn họ thấp thỏm lo âu.

Nhưng đến từ tín nhiệm đối với gia tộc Diệp Thánh, ngược lại chưa từng xuất hiện cảnh tượng hỗn loạn nào.

Chỉ có điều mọi người đều đang nóng lòng chờ đợi giải thích chính thức từ cao tầng Diệp gia.

Mà lúc này, Diệp gia.

Trong lòng Diệp Tùy Vân và các vị cấp cao cũng đã hoàn toàn ngỡ ngác.

Mặc dù Diệp Tùy Phong sớm nói cho hắn rằng sẽ di chuyển toàn bộ thành Vân Tiêu đến Tiên giới.

Nhưng tận mắt nhìn thấy thân tích như thế thì trong lòng của hắn vẫn không ngừng run rẩy.

Bọn hắn không ngờ lại thật đi tới Tiên giới, cảm nhận được Tiên Khí mênh mêng, còn có loại gông cùm xiềng xích giữa thiên địa, hắn cảm thấy mình giống như giống như trong mộng, căn bản không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt sự thật.

Cho đến khi hai bóng người chậm rãi rơi vào trước mặt hắn.

Đó là một nam tử nhìn qua tương đối nho nhã hiền hoà, còn có một thiếu niên tuấn tú phong thần như ngọc với khuôn mặt giống nhau đến mấy phần.

- Đại ca, chuyện này...

Tùy Vân lúng ta lúng túng, không dám lên trước, sợ đây là một giấc mộng dễ dàng tỉnh lại.

- Ừm, đã hoàn thành.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Hoan nghênh đi vào Tiên giới.

Tiểu Hắc lộ ra hàm răng trắng nõn, phát phát tay.

Lúc này, Tuy Vân mới như tỉnh lại khỏi trong mộng, mọi thứ trước mắt đều là thật!

Hắn không khỏi “Phù phù” một tiếng, ngòi liệt trên mặt đất, vô tận mỗi một lập tức xông lên đầu.

Chương 432: Tụ Hạp Gia Tộc! Mở Hội Nghị (1)

Thánh Thành Vân Tiêu quản lý toàn bộ thế giới, Diệp Tuy Vân làm người chủ trì cao nhất, bao giờ cũng đều phải tập trung tinh thần, nghiêm túc đối đãi với mỗi một việc xảy ra trong thế giới, sớm đã làm cho hắn lao lực quá độ.

Hiện tại, Diệp Tuy Phong rốt cục trở về, có thể vung tay làm một chương quỹ, Tuy Vân cũng cảm giác cả người nhẹ nhõm.

Bởi vì, cho dù xảy ra chuyện gì thì cũng đã có người cao lớn hơn trời này cản trước.

- Những năm này vất vả ngươi rồi.

Diệp Tuy Phong tiến lên đỡ Tuy Vân đứng dậy.

Hắn cũng hiểu rõ, mình rời khỏi mười mấy năm qua, gánh nặng trên vai Tuy Vân lớn đến cỡ nào.

- Đi về nghỉ ngơi trước đi, sau đó triệu tập gia tộc cao tầng tới, ta chờ các ngươi ở Kính Hồ.

Diệp Tuy Phong nói.

Tuy Vân cười ha ha hai tiếng.

- Không có việc gì, ta không mệt, bây giờ ta sẽ đi gọi đám kia tới ngay!

Hắn cất tiếng cười to, không che giấu tâm tình vui sướng của mình chút nào.

Sau đó, hắn gần như chạy nhanh rời khỏi.

- Nhị gia thật cao hứng.

Lúc này, Cốc U Lan cũng từ phía sau đi tới, nhìn Tùy Vân chạy đi như bay, cảm thán nói.

Tùy Phong lắc đầu, cũng không nói thêm gì.

- Đi thôi, về nhà.

Hắn vẫy vẫy tay, sau đó, ba người cùng nhau bước về trong một mảnh hoa viên thanh nhã.

Nơi đó chính là Kính Hồ.

...

Thế giới Vân Tiêu, ngoài thành Vân Tiêu.

Vô số bóng người hoặc đứng trên mặt đất, hoặc bay ở trên bầu trời, nhìn về phía Thánh Thành Vân Tiêu bị ánh sáng chín màu bao phủ, vẻ mặt từng người kinh hoảng.

Mặc dù mọi người đều sớm đã nhận được thông báo, nhưng thay đổi lần này thật quá dọa người.

Vội lại, sau khi có người thử tiến vào thành Vân Tiêu thì lại hoảng sợ phát hiện, không ngờ lại không có cách nào tiến vào!

Trụ ánh sáng chín màu kia giống như một cây cột chống trời.

Nhìn như một tầng quang vụ thật mỏng, nhưng làm thế nào cũng không thể phá vỡ.

Mọi người gần như sử dụng tất cả thủ đoạn, nhưng đều chán nản phát hiện, ngay cả một điểm trắng nho nhỏ cũng không cách nào lưu lại trên cột sáng kia.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người lo lắng chờ đợi.

Bỗng nhiên, mấy khí tức vô cùng cường đại từ phương xa đánh thẳng tới, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt cột sáng.

- Là người của thư viện Thiên Hạ, còn có hội Thiên Tiên!

Có người nhận ra bọn hắn thì lên tiếng kinh hô.

Không sai, mấy người vừa tới chính là đám người Diệp Khiêm và Diệp Hiểu Hiểu.

Sau khi bọn hắn cảm thấy được tất cả Tạo Hóa Tiên Liên trên thế giới đều tuôn hướng thành Vân Tiêu thì lập tức xé rách hư không, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Nhưng vẫn chậm, dị biến xảy ra quá nhanh, trên đường bọn hắn tới, trụ ánh sáng bảy màu đã hình thành.

- Đây là cái gì?

Diệp Khiêm nhíu mày, sau đó trực tiếp huy động nắm đấm màu vàng óng, hung hăng nện ở phía trên cột sáng.

Nhưng chỉ phát ra một tiếng nổ tung, ngay cả gợn sóng cũng không thể sinh ra.

Cùng lúc đó, bóng người Diệp Hiểu Hiểu biến mất trong hư không, bóng người Diệp Cầm Dao cũng bắt đầu mơ hồ, Vũ Hồng thì là lấy ra một trận bàn, liên tục điểm chỉ trên đó.

Sau một lát, Vũ Hồng lắc đầu, vẻ sắc mặt ngưng trọng.

- Đây không phải trận pháp, không cách nào dùng phương thức trận đạo phá giải.

Diệp Cầm Dao cũng lắc đầu thở dài.

- Nó ngăn cách mọi thứ, ngay cả pháp tắc cũng không có cách nào đột phá vào trong.

Tiếp đó ùng một tiếng, bóng người Diệp Hiểu Hiểu, từ trong trụ ánh sáng chín màu trước mặt bay ra, vừa xoa trán vừa nói:

- Đáng chết, cái đồ chơi này ngay cả Tái Sinh giới cũng ngăn cản, thông qua Hắc Âm giới, Huyền Giới, mộng Hư Giới cũng không thể nào vào được!

Mấy người là cường giả đứng đầu của thế giới, nắm giữ thủ đoạn càng đã vượt qua cực hạn của thế giới.

Nhưng bọn hắn đối mặt cột sáng đều không làm gì được.

Vật này tuyệt đối không phải là sinh linh của bản giới làm ra.

- Chẳng lẽ là đại ma đầu ngoại vực nào đó muốn ngấm chiếm thế giới của chúng ta sao?

Diệp Hiểu Hiểu kinh ngạc nói.

- Tấn công ngay lúc thế giới tấn thăng à?

Diệp Khiêm lắc đầu, biểu thị khả năng xảy ra loại chuyện như vậy phi thường nhỏ.

- Chờ đợi xem đi, loại thủ đoạn này...

Diệp Cầm Dao ngẩng đầu nhìn lên trời.

- Luôn có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc...

...

Tiên giới, Kính Hồ.

- Ta thấy vẫn là ở trong nhà dễ chịu.

Diệp Tuy Phong ngồi dưới gốc Đại Thụ Khải Mông, nhìn đám cá con bơi qua bơi lại trong đầm nước, cảm thán nói.

Hắn đã dời cả tòa thành Vân Tiêu đến Tiên giới.

Nhưng lại không chỉ như thế.

Hiện tại, thành Vân Tiêu, đồng thời ở Tiên giới và Vân Tiêu giới, ở vào một trạng thái cực kỳ huyền dị.

Đối với sinh trưởng mỗi một ngọn cây cọng cỏ trong thành Vân Tiêu thì vị trí hoàn cảnh của bọn chúng đã là một trăm phần trăm Tiên giới.

Nhưng bản thân thành Vân Tiêu thì vẫn còn đang ở trong Vân Tiêu giới, không có chút ảnh hưởng nào.

Giống như thông qua Kính Hồ huyền hóa ra Linh Vũ, như cũ sẽ tâm bỏ mỗi một tấc đất của Vân Tiêu giới.

Mà chuyện này chính là một trong những mục đích mà Diệp Tuy Phong muốn đạt đến.

Còn có một mục đích khác chính là thành lập một thứ cùng loại với thông đạo lưỡng giới ở Huyền Đô, dùng để sàng chọn thiên tài từ Hạ giới, sớm tiến vào trong Tiên giới.

Chuyện này cũng rất dễ dàng.

- Lão gia, mấy người Nhị gia đã tới.

Lúc này, Cốc U Lan nói.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Để cho bọn hấn vào đi.

- Tiểu Hắc, ngươi cũng gọi Thần Võ tới.

- Là lúc để thế giới Vân Tiêu bay lên ở Tiên giới rồi.

.....

Tiên giới, Kính Hồ.

Trong phòng nghị sự, Diệp Tuy Phong ngồi ở chủ vị, Tuy Vân, Tuy Vũ, Tuy Báo, Tuy Hồ, còn có một người trẻ tuổi nhìn qua có chút co quắp ngồi ở phía dưới.

Bọn hấn, chính là mấy người chủ sự cao nhất của Diệp gia.

Tuy Vân thì mọi người đều rất quen thuộc, mà người trẻ tuổi kia chính là người nhỏ tuổi nhất đời này trong thế hệ cháu của Diệp Tuy Phong, con trai của Diệp Trấn Tổ, Diệp Tuy Thiên.

Hiện tại, hấn cũng đã bắt đầu trưởng thành, trở thành một cây trụ cột trong gia tộc.

- Đại ca.

Mấy người nhao nhao lên tiếng, vẻ mặt kích động.

Bọn hấn năm mơ cũng hy vọng Diệp Tuy Phong có thể trở về, một lần nữa chấp chương đại sự trong gia tộc.

Chương 433: Tụ Hạp Gia Tộc! Mở Hội Nghị (2)

Hiện tại, mặc dù Diệp Tuy Phong vẫn chưa trở về, nhưng hấn đã kéo toàn bộ thành Vân Tiêu tiến vào Tiên giới.

Vào giờ khắc này, tâm tình của mấy người đơn giản không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

- Đại ca, ngươi đơn giản chính là đại ca vĩ đại nhất trên đời này, xin cho phép ta sau này gọi ngươi là vĩ...

Diệp Tuy Báo đỏ bừng cả khuôn mặt, lộ ra cực kỳ kích động.

- Dừng lại, dừng lại.

Diệp Tuy Phong vội vàng đưa tay ra, sợ hấn nói ra từ ngữ vi phạm lệnh cấm nào đó.

- Những năm gần đây, thành Vân Tiêu trưởng thành thế nào ta đều thấy được.

- Lúc này, Diệp gia huy hoàng như vậy không thể rời bỏ cố gắng của tất cả mọi người.

Mấy người tranh nhau khoát tay, biểu thị mọi thứ đều là công lao của Diệp Tuy Phong.

Chỉ có điều tâm tình niềm nở của bọn hấn thì nhìn không sót một chút gì.

- Chuyện này, xem như tương đối đột nhiên.

- Vì để tránh hạ giới xuất hiện hỗn loạn, ta sẽ nói đơn giản sắp xếp tiếp theo một chút.

Rất nhanh, Diệp Tuy Phong đã nhanh chóng nói một lần thế cục trước mắt của Tiên giới.

Bao gồm cả vị trí của thành Vân Tiêu, còn có chuyện tộc Yêu Linh xâm lấn mười vực Tiên Giới, còn có tương lai Tiên giới có khả năng xảy ra đại kiếp.

Sau đó, lại nói ra trạng thái trước mắt của thành Vân Tiêu, còn có chuyện hấn dự định thông qua một chút thủ đoạn tuyển chọn thiên tài hạ giới tiến vào Tiên giới, tất cả đều nói với bọn hấn.

Sau khi nói xong, Tuy Vân mấy người, đều lâm vào trong suy tư.

- Tiên giới... Nguy hiểm như vậy sao?

Tùy Báo lên tiếng hỏi.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại.

- Đây đồng dạng cũng là một cơ hội rèn luyện tốt.

Đám người đều nhẹ gật đầu, bọn hắn đều hiểu giá trị của lịch luyện.

Diệp gia đã đứng ở đỉnh phong thế giới Vân Tiêu nhiều năm.

Con cháu Diệp gia từ nhỏ đã hưởng lấy tài nguyên tu luyện tốt nhất trên đời này, cho dù đi đến nơi nào cũng đều nhận được đãi ngộ như hoàng đế.

Mặc dù có gia quy nghiêm khắc nên con cháu Diệp gia cũng chưa từng xuất hiện hạng người hoàn khổ gì, chỉ ít đều đang cố gắng tu luyện.

Nhưng cho dù như thế nào, bọn hắn vẫn thiếu đi một thứ vô cùng quan trọng: Khó khăn.

Con đường tu luyện không có khó khăn thì không là con đường không hoàn chỉnh.

Một khi tao ngộ vấn đề sẽ rất dễ biến thành vấn đề trí mạng.

Từ xưa đến nay, bao nhiêu thiên tài thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, nhưng khi gặp phải khó khăn nào đó thì sẽ tan tác trong nháy mắt, tốt thì chẳng khác người thường, kém thì thân tử đạo tiêu.

Rèn luyện là thứ vô cùng quan trọng.

- Đại ca, người định làm gì?

Tùy Vân hỏi.

- Lúc này, thành Vân Tiêu chính là thông đạo giữa hai giới.

Diệp Tùy Phong lấy ra một viên Cửu Thái ngọc phù.

- Mang theo loại ngọc phù này là có thể qua lại giữa hai giới.

- Các người chế định tốt quy tắc tuyển chọn, đến lúc đó phát loại ngọc phù này ra, phạm là thiên tài đạt tới tiêu chuẩn thì sẽ tiếp đón thẳng bọn hắn đến thành Vân Tiêu.

Để người khác có thể xuyên qua hai giới, hắn cũng đã luyện chế ra rất nhiều ngọc phù Cửu Thái (chín màu).

Tùy Vân tiếp nhận ngọc phù, lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng không gian cường đại, cũng cảm thấy khí tức quen thuộc của Vân Tiêu giới.

- Loại ngọc phù này chỉ thích hợp với tu sĩ bản thổ Vân Tiêu giới, với lại chỉ có thể sử dụng trên người tu sĩ đạt tới cực hạn của thế giới.

Diệp Tỳ Phong dặn dò.

- Vậy nếu như tu sĩ vượt qua cực hạn của thế giới cưỡng ép sử dụng thì sao?

Tùy Vân hỏi.

Diệp Tỳ Phong nhìn hẩn, chậm rãi nói.

- Như thế sẽ chọc giận Thiên Đạo hung tàn, sẽ trực tiếp gạt bỏ, thần hồn câu phần!

Mấy người Tùy Vân nhất thời lo sợ không yên, vội vàng biểu thị mình nhớ kỹ.

Mà Tiểu Hắc ở bên cạnh thì là xoay đầu lại, mặt mũi tràn đầy dấu chấm hỏi.

Có chuyện này à?

Sao ta không biết?

Diệp Tỳ Phong liếc mắt nhìn nó, ra hiệu nó không được lên tiếng.

Thật ra, cho dù có xảy ra loại tình huống đó thì tối đa cũng chính là làm cho Tiểu Hắc có chút không thoải mái, sau đó cảm ứng được mà thôi, chỉ cần không phải đặc biệt cường đại thì sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng Diệp Tỳ Phong không muốn đề cho loại chuyện này xuất hiện, cho nên mới lựa chọn dọa mấy người Tùy Vân.

- Ta hiểu rồi.

Tùy Vân nghiêm túc nói:

- Vậy chúng ta phải triển khai ở Tiên giới như thế nào?

- Thông qua Tiên phủ Thần Võ.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Tiên Đế của Tiên phủ Thần Võ sẽ tới ngay, đến lúc đó, các người cùng nhau thương lượng một chút nên làm như thế

nào?!

- Yêu cầu của ta chỉ có một, để gia tộc trở thành một thế lực cường đại chân chính, mà không phải xa cách ta sẽ lại biến thành cừu non bị mặc người chém giết.

Câu nói này là nói nghiêm túc, mấy người vội vàng nghiêm túc gật đầu.

Sau đó, bọn hắn lại nói một vài vấn đề chi tiết.

Bỗng nhiên, một âm thanh hùng hậu, truyền tới.

- A ha ha ha!

- Đại ca, ta nói ngài không thể rời bỏ ta mà!

- Nhìn xem, lúc này mới mấy ngày mà ngài đã muốn gặp ta rồi!

Nương theo tiếng cười to, một bóng người cao to từ trong hư không hiện ra, đứng ở trước mặt mọi người.

- Hắc hắc.

Thần Võ nhìn Diệp Tùy Phong, cười hắc hắc, sau đó tự lo lôi kéo một ghế ngồi xuống, nhếch lên chân bắt chéo.

Nhưng lập tức, hắn cảm giác được xung quanh có chút không thích hợp.

Quay đầu nhìn, mấy người Tùy Vân đang lấy ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm.

- Há?

Thần Võ sững sờ, đám người này là ai? Sao cho tới bây giờ hắn đều chưa từng gặp qua?

Hắn mang theo nghi hoặc, cảm thụ hoàn cảnh xung quanh một chút thì lại là sững sờ.

- Há?

Thần Võ rõ ràng cảm thấy một khí tức không thuộc về Tiên giới, hình như nơi này vừa tới Tiên giới, cả hai đang trong quá trình giao hòa.

Hắn đưa thần thức dọc theo, sau đó thì trợn tròn mắt.

- Cái gì?

Thần Võ bị dọa đứng bật dậy.

Hắn trừng trừng mắt, vẻ mặt tràn đầy không thể tin được.

Trong thần trí cảm ứng của hắn, một thành trì xa lạ đang đứng sừng sững ở ngoài. Trong thành có hơn chục triệu sinh linh, cực kỳ náo nhiệt.

Chương 434: Chênh Lệch Cảnh Giới

Kinh khủng nhất là cả tòa thành trì này đều ở trong quá trình giao hòa với Tiên giới.

Loại tình huống này chỉ có thể đại biểu một việc.

Trái tim Thần Võ không khỏi bắt đầu run rẩy, lại lần nữa ngồi liệt về trên ghế.

Liên tiếp động tác làm cho vẻ mặt mấy người Tùy Vân không ngừng biến ảo.

Kẻ này là ai vậy, sẽ không phải là cái kẻ ngu chứ?

Lúc này, Thần Võ nhìn Diệp Tùy Phong, lần nữa mở miệng.

- Đại ca, không phải ngài... Kéo một tòa thành từ hạ giới lên đây chứ?

Hắn run giọng nói.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Sau đó nhìn về phía mấy người Tùy Vân.

- Giới thiệu một chút.

- Hắn chính là Thần Võ Tiên Đế ta vừa nói.

Đám người ngạc nhiên.

Người này nhìn qua có chút không nghiêm túc này lại chính là thần vật Tiên Đế trong truyền thuyết? Tồn tại đứng đầu Tiên giới sao?

Thế nhưng... Không ngờ hắn lại cũng gọi Diệp Tùy Phong là đại ca, với lại trong lời nói của hắn còn tỏ ra vô cùng cung

kính.

Chuyện này quả thật không thể tin được!

Sau một lát, Diệp Tuy Phong cũng giới thiệu xong đám người Diệp gia cho Thần Võ một phen.

Trải qua đôi thoại, mọi người mới bắt đầu chậm rãi quen thuộc lẫn nhau.

- Đại ca, ta thật sự là quá bội phục ngài.

Thần Võ vừa cảm thán vừa nói.

Diệp Tuy Phong khoát tay áo.

- Các người tiếp tục thương lượng chuyện phía sau đi.

- Tranh thủ trước khi đại kiếp Tiên giới đến phải đặt chân lên đỉnh phong, có được thực lực chiến đấu với những thế lực đứng đầu khác.

Nói xong, bóng người Diệp Tuy Phong chậm rãi biến mất trong phòng nghị sự.

Hắn chỉ việc định ra đại sách lược, còn cụ thể tự có mấy người Thần Võ và Tuy Vân đi hoàn thành.

Tiếp đó, hắn còn có chuyện khác phải làm, hoàn thiện Nguyên Thủy công pháp, còn có luyện chế mấy chục ngàn tòa tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng.

Hoàn thành toàn bộ hai chuyện này, Diệp Tuy Phong rất chò mong xem tốc độ phát triển của Tiểu Hắc sẽ đạt tới loại trình độ gì.

.....

Thánh Thành Vân Tiêu, ngoài cột sáng chín màu.

Nơi này tụ tập càng ngày càng nhiều tu sĩ cường đại.

Thành chủ của bốn đại ngoại thành cũng liên tiếp đuổi ở đây, nhìn lên cột sáng chống trời trước mặt, nhú mày.

Thánh Thành vẫn luôn không có động tĩnh gì, người bên ngoài cũng bắt đầu có chút rối loạn.

Diệp Khiêm và Diệp Hiểu Hiểu thấy vậy phân phó người thuộc thế lực của mỗi người bắt đầu duy trì trật tự, trấn an lòng người.

Cho dù trong nhà xảy ra chuyện thì bọn hấn cũng phải làm tốt chuyện của mình, không thể để cho gia tộc cố gắng nhiều năm như vậy bị diệt bằng một mối lửa.

Theo chờ đợi lo lắng, bỗng nhiên, trên quang trụ chín màu sinh ra gợn sóng nhàn nhạt.

Một cánh cửa ánh sáng từ nổi lên trên cột sáng.

Mấy bóng người cường đại từ trong đó bay ra.

- Cha?

- Nhị bá?

Sau khi nhìn thấy người tới thì mấy người Diệp Khiêm cũng yên tâm.

Người tới chính là Diệp Tùy Vân, còn có một vào người quản lý cao tầng trong gia tộc.

- Các người đã trở về.

Tùy Vân mỉm cười gật đầu.

- Cha, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Khiêm vội vàng tiến lên, hỏi.

Tùy Vân lộ ra nụ cười.

- Gia chủ, trở về.

...

Trong đại quan Ngô Đồng.

Tùy Vân ngồi cùng với mấy người Diệp Khiêm, hấn kể lại chuyện Diệp Tùy Phong trở về, còn có tình cảnh trước mắt của thành Vân Tiêu ra.

Mấy người Diệp Khiêm và Diệp Hiểu Hiểu nghe vậy thì sửng sốt một chút.

- Đại bá, hấn thật trở về sao?

Diệp Hiểu Hiểu không thể tin vào tai của mình.

- Đúng vậy.

Tùy Vân mỉm cười gật đầu.

- Oa, vậy thì tốt quá!

Diệp Hiểu Hiểu cao giọng hô, nhưng lập tức, bả vai của nàng lại thấp xuống.

- Hắn cũng không đến nhìn ta một chút, ta khẳng định lại để cho hắn thất vọng.

Vẻ mặt nàng chán nản.

Nếu như nói đến cái tên mà Diệp Hiểu Hiểu đề ý nhất trong đám người thì Diệp Tùy Phong nhất định có thể xếp vào ba vị trí đầu.

Nàng thật vô cùng đề ý đến cái nhìn của Diệp Tùy Phong đối với mình.

Tùy Vân lắc đầu cười nói:

- Bản thân gia chủ vẫn còn ở Tiên giới, lần này hắn xuống đây cũng chỉ mang Thánh Thành lên mà thôi.

- Hắn đều vô cùng hài lòng đối với mấy người các người.

Diệp Hiểu Hiểu ngẩng đầu lên.

- Thật sao?

- Thật.

Tùy Vân gật đầu:

- Gia chủ tự mình nói với ta như vậy.

- Nếu như ngươi không tin, có thể cùng ta qua Tiên giới, tự mình gặp hắn một chút.

Diệp Hiểu Hiểu lập tức trở nên vui vẻ.

Nhưng nàng suy nghĩ, lắc đầu nói:

- Thôi được rồi, chờ ta xử lý xong mọi chuyện trên tay sẽ đi đến Tiên giới.

- Ta thật sự là quá thèm đồ ăn ngon của Cốc tỷ tỷ làm!

Tùy Vân mỉm cười, biểu thị nàng muốn đi qua lúc nào cũng được.

Mấy người bọn hắn đương nhiên không cần thông qua cái gọi là thi đấu tuyển chọn.

- Cha, ta hỏi ngươi một chuyện.

Diệp Khiêm mở miệng nói:

- Ngươi có biết huynh ta, còn có đường tử Diệp Hoàng, bọn hắn ở Tiên giới thế nào hay không?

- Hiện tại bọn hắn đã đạt đến thực lực gì rồi?

Diệp Long và Diệp Hoàng đã phi thăng từ bốn năm trước, hơn nữa còn làm ra cảnh tượng hoành tráng ngàn người cùng Độ Kiếp, mọi người đều biết.

Lúc ấy, thật ra mấy người Diệp Khiêm cũng có thực lực Độ Kiếp, nhưng bọn hắn còn có chuyện phải làm, cho nên không có lựa chọn cùng nhau Độ Kiếp.

Nhưng hắn vẫn vô cùng tò mò tình trạng phát triển của hai người kia ở Tiên giới.

- Bọn hắn đều rất không tệ.

Tùy Vân nói:

- Nghe gia chủ nói, Tiểu Long và Tiểu Hoàng đều lấy được chiến tích cực kỳ ngạo nhân ở một lần thịnh hội nào đó trên Tiên giới.

- Chân Long các và điện Thanh Loan cũng bắt đầu phong sinh thủy khởi ở Tiên giới.

- Còn về tu vi của bọn hắn thì đều đã đột phá đến cảnh giới Tiên Vương.

Diệp Khiêm nghe xong những lời này, lập tức sững sờ.

Không ngờ hai người bọn hắn đều đã trở thành Tiên Vương?

Hiện tại, hắn cũng mới đạt tới Thiên Tiên đỉnh phong, bất cứ lúc nào có thể lấy đột phá đến cảnh giới Kim Tiên mà thôi.

Chỉ trong vòng bốn năm mà chênh lệch giữa hai bên đã lớn như thế rồi.

- Không hổ là bọn hần.

Diệp Cẩm Dao nói tiếp câu nói này.

- Các ngươi không cần nhụt chí, đó là vì quy tắc hạn chế.

Tùy Vân nói:

- Chỉ cần các ngươi tiến đến Tiên giới thì cũng có thể giống như bọn hần, lên như điều gặp gió.

Đám người giữ im lặng.

Thật ra bọn hần cũng hiểu rõ, thực lực của mình, không chỉ tăng lên đơn giản như mặt ngoài nhìn, nhưng chênh lệch cảnh giới vẫn là chênh lệch.

Chương 435: Chuyện Sau Cùng.... Rất Cục Sặp Làm Xong!

Tùy Vân nhìn ra tinh thần của mấy người có chút sa sút, mở miệng nói:

- Vậy thì không bằng các ngươi đều theo ta đi lên thôi.

- Đối với các ngươi thì hạn chế của Vân Tiêu giới là quá rõ ràng.

Mấy người suy tư một lát, cuối cùng vẫn lắc đầu.

- Thôi được rồi.

Diệp Khiêm cười nói:

- Không trải qua quá trình độ thiên kiếp luôn cảm giác không quá hoàn chỉnh.

- Dù sao thì bây giờ thế giới Vân Tiêu đã là thế giới cấp bậc Kim Tiên, đợi sau khi tu luyện tới Kim Tiên đỉnh phong lại đi Tiên giới cũng không muộn.

Diệp Cẩm Dao cũng nói:

- Đúng vậy, Độ Kiếp cũng là một lần tạo hóa.

- Cho dù như thế nào, đều cũng sẽ an tâm đi tốt mỗi một bước của chính chúng ta.

Diệp Hiểu Hiểu nhún vai:

- Ta cũng không vội, sau khi xử lý xong chuyện kế tiếp của hội Thiên Tiên, ta sẽ đi Tiên giới, sau đó chơi cho thật vui.

Ba người biểu đạt cái nhìn của mình.

Hai người Diệp Hoàng và Diệp Long nhanh chóng tiến cảnh, thật sự làm cho người ta cảm thấy hâm mộ.

Nhưng bọn hắn vẫn lựa chọn tiếp tục đi trên con đường của mình, mới có thể không lưu lại tiếc nuối.

Tùy Vân thấy thái độ của mấy người này, vui mừng nhẹ gật đầu.

Thật ra trước đó, trước khi hắn trở về hạ giới, Diệp Tùy Phong đã sớm nói cho hắn biết, để mấy người Diệp Khiêm tạm thời lưu lại Vân Tiêu giới, không cần cưỡng cầu.

Bọn hắn lại không để Diệp Tùy Phong thất vọng.

Sau khi nói chuyện với mấy người trong chốc lát, Tùy Vân dẫn theo cao tăng Diệp gia, bắt đầu tiến hành sắp xếp tiếp theo.

Rất nhanh, tin tức nặng ký thứ nhất đã quét sạch toàn bộ Vân Tiêu giới.

- Thánh địa Vân Tiêu sẽ tổ chức một lần giải thi đấu Vượt Qua Long Môn.

- Phàm là người vượt qua Long Môn sẽ có thể trực tiếp phi thăng Tiên giới!

...

Bởi vì thành Vân Tiêu biến động, cho dù là Vân Tiêu giới hay Tiên phủ Thần Võ đều trở nên càng ngày càng náo nhiệt.

Thành Vân Tiêu tồn tại cũng dần dần bị người của Tiên giới biết rõ.

Nhưng ngược lại chính là, Diệp Tùy Phong lại lần nữa tiến nhập an tĩnh bế quan.

Hắn ngồi im lặng trên đảo giữa Kính Hồ, vô số đạo pháp tiên thuật huyền ảo trần trọc chìm nổi xung quanh hắn.

Đó là công pháp cấp cao đẳng Diệp Tuyền Phong cố ý thu thập trong những năm gần đây, chủng loại của bọn chúng bao gồm các mặt của tu luyện giới.

Cho dù là Tiên Đế đến đây, nhìn qua cũng phải tê cả da đầu.

Chỉ có điều, đối với Diệp Tuyền Phong thật ra cũng chính là hơi phức tạp một chút xíu.

Trong thời gian rảnh rỗi hơn nửa năm, hắn đều đắm chìm trong các loại công pháp, không cách nào tự kèm chế.

Mấy tầng sau cùng của Nguyên Thủy công pháp cũng dần dần hoàn thiện.

Cảnh giới Tiên Vương, cấp bậc Tiên Tôn.

Còn có, Tiên Đế cảnh!

Từ một công pháp thông dụng bình thường, cuối cùng giờ đã triệt để hoàn thành!

Không chỉ như thế, trong đoạn thời gian này, Diệp Tuyền Phong cũng thấy rõ toàn bộ đạo thuật Thái Cổ - Vạn Vật Sinh Linh Quyết.

Chuyện làm hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, Vạn Vật Sinh Linh Quyết này không chỉ nhân loại có thể tu luyện, mà Yêu Linh tộc cũng có thể tu luyện, ngay cả Tiểu Hắc cũng có thể tiến hành tu luyện.

Sau khi thấy Tiểu Hắc thông qua bản đạo thuật này thì tốc độ tấn thăng lại lần nữa gia tăng.

Diệp Tuyền Phong dời ánh mắt về phía đông đảo tháp Khởi Nguyên mười hai tầng ở Thế giới Vân Tiêu.

- Chuyện sau cùng.... Rốt cục sắp làm xong.

.....

Mấy năm qua, cuộc sống của Giang Niệm càng ngày càng thoải mái.

Vốn dĩ hắn chỉ là một người tiếp dẫn Tiên giới nho nhỏ, trước mặt các hạ giới cường đại chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.

Nhưng bây giờ, theo Vân Tiêu giới càng ngày càng cường thịnh, địa vị của hắn đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Cho dù đi đến nơi nào cũng nhận được đãi ngộ hậu đãi.

Nhưng Giang Niệm vẫn luôn duy trì bản tính ban đầu, nghiêm túc làm công việc tiếp dẫn của mình.

Trong những năm này, thế giới Vân Tiêu phát triển đơn giản có thể dùng hai chữ “kinh khủng” để hình dung.

Nó tấn thăng thành thế giới Thiên Tiên, ngàn người Độ Kiếp, còn có biểu hiện kinh người trong giải thi đấu Thiên Kiêu, cho tới bây giờ, vẫn như cũ được người khác kể lại say sưa.

Mà chuyện sau đó càng làm cho người cả kinh không ngậm miệng được.

Chân Long các lao tới quân viễn chinh, trong quá trình khai thác cương vực đã biểu hiện cực kỳ sáng chói.

Trong thời gian ba năm ngắn ngủi, thanh danh đã vang dội, lôi kéo lên một nhóm lớn tùy tùng, trở thành lực lượng số một số hai trong quân mở rộng.

Mặc dù điện Thanh Loan không có thanh thế to lớn như vậy, nhưng lực ảnh hưởng của nó cũng không thể khinh thường.

Bọn hắn dưới sự dẫn dắt của Diệp Hoàng, kinh động đến đại vực Thái Khôn, để thanh danh của Tiên phủ Thần Võ và Vân Tiêu giới vang vọng khắp toàn bộ đại vực Thái Khôn.

Mà chuyện làm người ta kinh ngạc nhất chính là tốc độ tấn thăng của Vân Tiêu giới.

Chỉ mới trở thành thế giới cấp Thiên Tiên mấy năm, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, không ngờ lại lại tấn thăng lên cảnh giới Kim Tiên.

Tốc độ như thế, đơn giản chưa từng nghe thấy, cũng chưa từng nhìn thấy!

Từ nay về sau, địa vị của Vân Tiêu giới ở trong thành Phi Tiên đã không phải ai có thể chất vấn.

Ngoại trừ những chuyện này ra còn còn một chuyện cực kỳ kỳ quái.

Ở biên giới Đông Hoang xa xôi bỗng nhiên xuất hiện một tòa thành trì, tên là thành Vân Tiêu.

Người ở đó cũng đều là người của thế giới Vân Tiêu.

Chuyện này làm cho Vân Tiêu giới lại phủ lên một tấm màn che bí ẩn.

Rất nhiều người đều muốn đi xem nơi đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?!

Chỉ tiếc, hiện tại thành Vân Tiêu chỉ hiện mà không tiếp, không ai có thể tiến vào tìm tòi hư thực.

Nói tóm lại, cái tên Vân Tiêu giới này đã biến thành danh từ chạm tay có thể bỏng ở trong Tiên phủ Thần Võ.

Cho dù có gió thổi cỏ lay cũng sẽ bị những người khác chú ý.

Mà Giang Niệm làm người tiếp dẫn của thế giới này, cho dù đi đến đâu cũng đều là tiêu điểm ánh mắt của mọi người.

- Chào Giang đạo hữu.

Một người tiếp dẫn của thế giới Kim Tiên khác sốt ruột chào hỏi.

Giang Niệm cũng thân thiện đáp lại, cho dù mục đích của đối phương là gì thì hẳn đương nhiên không thể làm mất mặt Vân Tiêu giới.

Một đường đi tới, người đó càng không ngừng ân cần thăm hỏi thân mật.

Chương 436: Diệp Ma Nữ Đến!

- Ta thật sự rất hâm mộ người!

Cô Lưu Phương đi bên cạnh, toàn thân tỏa ra mùi chanh.

- Có cần phải ngày nào cũng phải lặp lại câu nói này không?

Vẻ mặt Giang Niệm lộ ra bất đắc dĩ.

- Vậy nói rõ ta là thật hâm mộ.

Cố Lưu Phương cười hắc hắc nói, làm bạn tốt của Giang Niệm, cuộc sống của hắn những năm này cũng tốt lên rất nhiều.

- Hiện tại, các người gần như mỗi ngày đều có người phi thăng, ta thật sự muốn biết, Vân Tiêu giới đến cùng là một phen thịnh cảnh như thế nào?!

Cố Lưu Phương chặc chặc cảm thán.

- Ta cũng muốn biết.

Giang Niệm cười nói.

Thật sự là hắn muốn biết, cố hương của mình đến tột cùng đã xảy ra thay đổi như thế nào.

Nhưng hắn còn không cách nào tiếp xúc đến loại bí ẩn đó.

Nhưng nghe người ở phía trên nói, hiện tại hình như có cơ hội có thể trở về thế giới Vân Tiêu, nếu như là nói thật, vậy hắn nhất định phải nghĩ biện pháp về xem một chút.

Hai người một đường đi vào trước đài Phi Tiên, người xung quanh lập tức bắt đầu nhường ra vị trí.

Loại tình huống nhường đường cho cường giả này đã thành lệ cũ, lại không có người nào cảm thấy bất mãn đối với chuyện này.

- Muốn đoán thử hôm nay sẽ có mấy người phi thăng hay không?

Cố Lưu Phương nói.

- Sẽ không ít.

Giang Niệm nói:

- Với lại hôm nay có đại nhân vật đi lên, nghe nói người ở thành Vân Tiêu cũng có một nhóm người đến đây chính là vì nghênh đón bọn hắn.

Cố Lưu Phương nhếch mi:

- Nha, vậy ta nhất định phải đi xem thử.

Sau đó, hai người vừa nói chuyện phiếm vừa chờ đợi vị đại nhân vật này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau khi mấy hạ giới khác phi thăng xong, trên đài Phi Tiên lại lần nữa tỏa ra ánh sáng.

- Là Vân Tiêu giới!

Có người hô to, lập tức, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt tới.

Hai người Giang Niệm và Cố Lưu Phương cũng lập tức ngưng thần, chuẩn bị kỹ càng đón người này xuất hiện.

Trên đài Phi Tiên, tiên quang đại thịnh.

Bỗng nhiên một đóa Thiên Tiên Tử trắng noãn xuất hiện ở chính giữa đài Phi Tiên.

Trong chớp mắt đã đón gió lớn ra, cánh hoa to lớn gần như chiếm hết toàn bộ đài Phi Tiên.

Lập tức, một đạo thốt liên màu tím tại trung ương Thiên Tiên Tử tùy ý vung vẩy như bút mực, tràn đầy khí tức kỳ dị.

- Đây chính là đại nhân vật sao?

- Quả thật không tầm thường!

Cố Lưu Phương trừng trừng mắt, lúc trước ngàn người phi thăng, hẳn cũng một thấy tràng cảnh kỳ huyền như thế.

Người này đến cùng là ai?

Vẻ mặt Giang Niệm cũng kinh ngạc, chắc lại là cường giả nghịch thiên giống như Diệp Hoàng và Diệp Long?

Trong ánh mắt kinh dị của mọi người, Thiên Tiên Tử dần dần tàn lụi, mà tia sáng màu tím càng ngày càng cường thịnh.

Bỗng nhiên, một cỗ đạo vận nổ tung trên không trung, trong nháy mắt tia sáng màu tím bộc phát mạnh, sáng chói hai mắt mọi người.

Sau khi lấy lại tinh thần, mọi người thỉnh thoảng phát hiện một bóng người nho nhỏ lơ lửng ở trên bầu trời đài Phi Tiên.

Đó là một thiếu nữ có mái tóc dài xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo giống như thiên nữ.

Ánh mắt của nàng khẽ nhắm, ở trên bầu trời xoay chậm chậm.

Theo tóc dài phiêu động, váy dài phất phới, vô số đóa hoa xán lạn nở rộ trên đài Phi Tiên, trăm hoa đua nở!

Cảnh tượng lần này làm cho tất cả mọi người không khỏi phát ra tiếng sợ hãi thán phục.

- Cung nghênh Tiên Chủ!

Đúng lúc này, âm thanh rung trời vang lên, hơn một trăm tu sĩ khí tức bất phàm đồng thời nửa quỳ trên mặt đất.

Mọi người không khỏi chấn kinh, thiếu nữ đẹp như tiên nữ này lại là một đại nhân vật!

Ánh mắt mọi người đều khóa chặt ở trên người thiếu nữ trên bầu trời.

Nàng chậm chậm xoay người, xuất trần như vậy làm cho người ta mê muội.

Sau đó... “Ba” một tiếng, khuôn mặt nhỏ tinh xảo của thiếu nữ kia hướng về phía mặt đất, mạnh mẽ đập lên trên đài Phi Tiên.

Đám người: ...

- Tiên chủ!

Người ngoài lập tức kinh hãi, xông lên đài Phi Tiên, bắt đầu giúp đỡ thiếu nữ.

- Đau quá...

Thiếu nữ xoa mặt mình, được mọi người nâng đỡ, khó khăn đứng dậy.

Nhìn kỹ lại, toàn thân trên dưới nàng đều đang tỏa ra khí xanh nồng đậm, tóc dài càng bay loạn giống như bị sét đánh.

- Diệt Tiểu Hắc, lão nương sẽ không để yên cho ngươi!

- Ai u, mặt của ta...

Thiếu nữ phát ra gào thét rung trời, giống như đang lên án sự không công bằng của thế giới này.

Nàng vừa dứt lời thì lại có mấy bóng người từ trong hư không cất bước mà ra.

- Ta đã nói muội đừng khiêu khích Tiểu Hắc mà muội nhất định phải làm.

Diệp Cẩm Dao nhìn dáng vẻ chật vật của Diệp Hiểu Hiểu, không khỏi lắc đầu.

- Ha ha, chín trăm chín mươi chín lượt thiên kiếp, Tiên Chủ, ngài có thể ghi vào sử sách.

Vũ Hồng cũng vừa cười vừa nói.

- May mắn ta không phải con cháu Diệp gia, quá kinh khủng.

Lang Nữ chặc chặc cảm thán.

- Tiên chủ cháy, thơm quá đi.

Phú Quý tiến đến trước mặt Diệp Hiểu Hiểu, nước bọt đều sắp muốn chảy xuống.

- Người cút đi!

Diệp Hiểu Hiểu một cước đá vào trên hông Phú Quý, kết quả mình vừa đứng vững lại phù phù một tiếng té ngã trên đất.

Lúc này, Giang Niệm đi lên đài Phi Tiên.

Nhìn cảnh tượng kêu loạn trước mắt này, biểu lộ vẻ mặt kỳ quái.

Vị này nhìn qua đã biết là đại nhân vật, thật là không tầm thường...

- Khụ khụ, đạo hữu.

Giang Niệm lên tiếng nói:

- Ta là người tiếp dẫn của Vân Tiêu giới, chúng ta... Đi về trước đi?

Đám người đưa ánh mắt ném qua.

Diệp Hiểu Hiểu cũng một lần nữa bò dậy, đỉnh đầu còn đang bốc khói, mắt to trừng mắt Giang Niệm.

- Thành Vân Tiêu ở phương hướng nào?

.....

Tiên giới, Kính Hồ.

Diệp Hiểu Hiểu ngoan ngoãn đứng ở dưới mầm cây của Đại Thụ Khải Mông, đặt hai tay trước người, xoa nắn lấy váy dài của mình.

Tròng mắt liếc tới liếc lui, dáng vẻ cực kỳ khẩn trương.

Diệp Cầm Dao thì yên lặng đứng ở bên cạnh.

- Người cao lớn rồi à?

Diệp Tuy Phong ngồi dưới tán cây, kỳ quái nhìn nàng.

- Cái gì?

- Không có?

Diệp Hiểu Hiểu ngẩn người, nàng không rõ tại sao Diệp Tuy Phong phải hỏi chuyện này.

- Vậy người còn đứng đây làm gì? Nhanh ngồi xuống.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, vài chục năm không gặp, không ngờ lá gan của cô nàng này lại nhỏ đi.

Còn tưởng rằng sau khi không bị mình trông giữ thì nàng sẽ càng thêm vô pháp vô thiên chứ.

- A.

Diệp Hiểu Hiểu vội vàng ngồi xuống.

Chương 437: Có Ít Người Vẫn Rất Khó Lớn Lên!

Lúc này, Cốc U Lan bung tới món điểm tâm ngọt hương thơm tỏa ra bốn phía, đặt ở trước mặt mấy người.

- Đa tạ Cốc tỷ tỷ.

Diệp Hiểu Hiểu cười nói.

Cốc U Lan hơi sững sờ.

Trong trí nhớ của nàng, Diệp Hiểu Hiểu chưa từng có quy củ như vậy, ngay cả miệng cũng biến thành ngọt như vậy rồi.

- Ta làm rất nhiều món người thích ăn, đợi lát nữa ta sẽ mang lên cho người.

Cốc U Lan nở nụ cười xinh đẹp.

- Thật sao? Người thật tốt!

Vẻ mặt Diệp Hiểu Hiểu tràn đầy hạnh phúc.

Theo đám người nói chuyện với nhau, tâm trạng khẩn trương của Diệp Hiểu Hiểu cũng dần dần trầm tĩnh lại.

- Đại bá, nghe nói tu vi của Diệp Hoàng tử và lão Long đều đã là Tiên Vương sao?

Diệp Hiểu Hiểu hỏi.

- Đã là Tiên Vương đỉnh phong.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Mấy năm qua, Diệp Tùy Phong cũng biết được tình huống của hai người bọn hắn ở ngoài.

Diệp Long ngoại trừ được xưng là Long Chủ ra thì còn thu hoạch được một xưng hào là Long Soái Ca.

Mà Diệp Hoàng thì đã đạp biến đại vực Thái Khôn, thăm dò mấy chục cái bí cảnh, thanh danh cực kỳ vang dội.

Hai người bọn hắn đều xem như cắm rễ ổn định ở Tiên giới.

- Bọn hắn thật sự là quá mạnh.

Diệp Cẩm Dao cảm thán nói.

- Các người cũng không tệ.

Diệp Tùy Phong cười nói.

Hắn có thể nhìn ra, tỷ muội Diệp Cẩm Dao và Hiểu Hiểu đều có bước tiến dài trên con đường của mỗi người.

Mặc dù tu vi bây giờ còn đều là Kim Tiên đỉnh phong, nhưng cảnh giới đã đi lên, tu vi đuổi theo đó là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

- Các người định làm gì tiếp theo?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Không biết.

Diệp Hiểu Hiểu chỉ lo hưởng thụ mỹ thực trước mặt.

Diệp Cầm Dao nói:

- Trên đường đến đây, ta nghe nói bây giờ tộc Yêu Linh đã đánh tới khu vực biên giới của trung tâm Tiên giới, nơi đó tạo thành một khu vực giao chiến của hai tộc.

- Nếu như có thể thì ta muốn mang theo hội Thiên Tiên qua bên đó xem thử!

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Trận chiến Yêu Linh xâm lấn đã kéo dài được mười mấy năm.

Cho tới bây giờ, bọn chúng đã công phá bốn đại vực, cũng chuẩn bị đánh vào đại vực Thái Âm và Thái Dương bất cứ lúc nào.

Nhưng khu vực trung tâm của Tiên giới cũng không phải dễ tiến vào như vậy, tộc Yêu Linh nhất định phải chuẩn bị đầy đủ mới được.

Nhưng trong quá trình này, chiến tranh giữa hai bên vẫn chưa từng dừng lại.

Thế là ở biên giới hai đại vực Thái Âm và Thái Dương xuất hiện một khu vực luyện binh có thể nói là tạm thời ổn định.

Nơi đó tụ tập rất nhiều thiên tài, là một nơi thí luyện rất tốt.

- Được, các người có thể thông qua truyền tống trận để đến Huyền Đô trước, sau đó đi tìm Huyền Chủ.

- Nàng ấy sẽ sắp xếp tốt mọi thứ cho các người.

Vị trí của Huyền Đô trùng hợp cách khu giao chiến của đại vực Thái Âm và Thái Dương không xa.

- Đại bá, nghe nói nơi đó rất đặc sắc, người không cùng đi với chúng ta sao?

Vẻ mặt Diệp Hiểu Hiểu tràn đầy vẻ chờ mong.

Diệp Tuy Phong cười lắc đầu.

- Đó là thiên hạ thuộc về những người tuổi trẻ các ngươi, ta không đi tham gia náo nhiệt đâu.

- Huống hồ, ta còn có chuyện khác phải làm.

Diệp Tuy Phong nhìn hai người Diệp Hiểu Hiểu, trong lòng hẳn cũng có chút hoài niệm.

Thực lực của hắn quá mạnh, tầng cấp quá cao, loại phấn khích khi được chiến đấu với các thiên tài nhất định không có duyên với hắn.

- Đúng rồi, ta lại giao cho các ngươi một nhiệm vụ.

Diệp Tuy Phong nói:

- Sau khi ra ngoài thì giúp ta tìm kiếm một thứ gọi là di vật Thần Triều.

Mấy năm qua này, Diệp Hoàng thông qua tinh đồ đã đã tìm được mấy chỗ bảo khố Thần Triều.

Cũng thu được một chút di vật từ trong đó, nhưng tiếc nuối lại không tìm được hai mảnh vụn tinh đồ kia.

Không cách nào tập hợp đủ tinh đồ, Diệp Tuy Phong luôn cảm thấy trong lòng không thoải mái.

- Không có vấn đề, cứ để cho chúng ta lo!

Diệp Hiểu Hiểu ưỡn ngực, vỗ bộ ngực nhỏ của mình.

Trong nửa ngày tiếp theo, mấy người lại trò chuyện một chút việc vặt bình thường, đa số là chuyện của hội Thiên Tiên lúc ở thế giới Vân Tiêu.

Kể đến chỗ vui vẻ, Diệp Hiểu Hiểu khoa tay múa chân, giọng to hài hước không ngừng vang lên ở đảo giữa hồ.

Thời gian khoái hoạt luôn luôn ngắn ngủi.

Diệp Tuy Phong nhìn thấy mặt trời ngã về tây, nói:

- Nếu như đã quyết định thì cũng nhanh lên đường đi.

- Tộc Yêu Linh có thể tổ chức tổng tiến công bất cứ lúc nào!

Diệp Hiểu Hiểu lập tức xụ vai xuống, thật ra nàng vẫn thích dính ở bên cạnh Diệp đại bá hơn.

Nhưng nàng cũng hiểu rõ, bây giờ, mình không thể sống giống như trước đây nữa.

Hội Thiên Tiên cần nàng đến trụ trì.

Con đường của nàng cũng cần chính nàng tự bước đi.

- Vâng!

Diệp Hiểu Hiểu đứng dậy, Diệp Cầm Dao cũng cùng đứng lên.

Cốc U Lan thì chuẩn bị xong đồ ăn, sắp xếp gọn đưa cho nàng.

- Vậy chúng ta đi đây.

Diệp Hiểu Hiểu khoát tay, sau đó lưu luyến không rời quay lưng rời khỏi.

Bỗng nhiên, tia sáng màu xanh lóe lên, một bóng người nhỏ nhỏ nhào vào trong ngực Diệp Tuy Phong.

- Nếu như ngày nào thúc muốn đi ra ngoài thì nhất định phải nói cho ta biết, đừng để ta không tìm thấy thúc.

Diệp Hiểu Hiểu dúm đầu vào ngực Diệp Tuy Phong, nói nhỏ.

- Đã lớn như vậy rồi mà tính cách vẫn như trẻ con!

Diệp Tuy Phong bắt đắc dĩ lắc đầu:

- Được rồi, ta đồng ý với ngươi.

- Cho dù đi đâu thì ta cũng sẽ nói cho ngươi biết.

Diệp Hiểu Hiểu nhẹ gật đầu.

Sau một lát, tia sáng lần nữa lấp lóe, bóng người Diệp Hiểu Hiểu biến mất khỏi đảo giữa hồ.

- Ngày đó, khi ở Cao Lãnh Thanh Cổ, có lẽ ngài đã thật dọa tỷ ấy sợ!

Cốc U Lan cảm thán nói.

Lúc ấy, Diệp Tuy Phong để Diệp Hiểu Hiểu và Cốc U Lan lại trong cao lãnh hoang tàn vắng vẻ, sau đó bỏ đi gần một tháng mới chạy về.

Cốc U Lan tận mắt nhìn thấy một mặt yếu ớt của cô nàng này.

- Con người dù gì cũng phải lớn lên.

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

Sau đó, hắn đưa tay lấy ra một tòa tháp Khởi Nguyên mười hai tầng, bắt đầu tiến hành luyện chế.

Quá trình luyện chế tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng cực kỳ phức tạp, cho dù là hắn thì cũng cần tốn hao không ít tinh lực.

Muốn hoàn thành toàn bộ 30 ngàn tòa tháp Khởi Nguyên thì ít nhất phải cần khoảng mười năm thời gian.

Cốc U Lan nhìn Diệp Tuy Phong chuyên tâm luyện trận, trong lòng khẽ thở dài.

Có ít người vẫn rất khó lớn lên!

Trừ phi ngày nào đó ngài thật không có ở đây.

Nhưng loại chuyện này, nàng hi vọng vĩnh viễn sẽ không xảy ra.

...

Chương 438: Quy Tắc Đầu Tiên Của Tu La Luyện Binh Trận.

Ngoài thành Vân Tiêu.

- Không phải muội nói muốn thu thập Tiểu Hắc sao?

Diệp Cẩm Dao lên tiếng hỏi.

Diệp Hiểu Hiểu quệt mồm:

- Sao ta có thể đánh thắng được tiểu tử thú kia.

- Nhưng ta đã nhớ kỹ chuyện này rồi!

- Đợi đến ngày nào ta có thể đánh thắng hắn thì nhất định phải báo mối thù chín trăm chín mươi chín lượt Thiên Kiếp đó!

Diệp Cẩm Dao cười nói:

- Vậy muội phải tiếp tục cố gắng rồi.

- Ha ha, không có vấn đề!

Diệp Hiểu Hiểu cười to.

- Không chỉ có ta, tên tuổi của hội Thiên Tiên cũng phải giống điện Thanh Loan và Chân Long các, vang vọng toàn bộ Tiên giới!

- Tiên giới, ta tới rồi đây!

Bóng người của Diệp Hiểu Hiểu, chui lên vân tiêu.

Diệp Cẩm Dao mặt mỉm cười, theo sát phía sau.

.....

Bốn năm sau.

Từ khi tộc Yêu Linh xâm lấn mười vực Tiên Giới đến giờ đã kéo dài gần hai mươi năm.

Sau khi bọn chúng đánh hạ bốn đại vực thì đã bắt đầu chỉnh hợp lực lượng, ngưng tụ thực lực, chuẩn bị trùng kích khu vực trung tâm Tiên giới.

Lần này vừa chuẩn bị đã chính là bốn năm.

Trong thời gian bốn năm này, khu vực biên giới của đại vực Thái Âm và Thái Dương đã tạo thành hai chiến trường thật lớn, vô số tu sĩ Nhân tộc và chiến sĩ tộc Yêu Linh tiến hành liều mạng tranh ở đây đấu.

Nơi này cũng được gọi là Tu La Luyện Binh Trận.

Mỗi một ngày đều có rất nhiều sinh mệnh điều linh, mảng lớn thổ địa đã sớm bị máu tươi nhuộm thành màu đen.

Sát khí vô tận ngưng kết ở trên bầu trời, thậm chí tạo thành sát khí phong bạo đáng sợ.

Tu sĩ bình thường, chỉ cần bị cuốn vào trong đó thì sẽ tan thành mây khói ngay lập tức.

Nhưng trong loại hoàn cảnh ác liệt này vẫn có một chút thiên tài tuyệt thế, kinh tài tuyệt đỉnh nổi lên.

Trong đại vực Thái Dương, các thế lực siêu cấp như Đạo Phủ Hồng Mông, Thánh Địa Thiên Khuyết đều có hạng người

tuyệt thế, khinh thường mọi việc.

Mà đại vực Thái Âm thì cũng có thế gia Hiên Viên, Huyền Đô cũng cực kỳ sáng chói, được người đời tán thưởng.

Ngoại trừ những thế lực siêu cấp đó ra thì cũng có một chút thế lực nhỏ xuất hiện thiên kiêu, leo lên sân khấu của thời đại này.

Mà hội Thiên Tiên chính là một trong số đó.

Mấy năm trước, hội Thiên Tiên vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ không có danh tiếng gì mà thôi.

Thủ lĩnh của hội Thiên Tiên là Tiên Chủ cũng chỉ mới vừa rời tán thăng làm Đại La Kim Tiên.

Hơn nữa còn là một tiểu nha đầu phiến tử.

Nhưng không ai ngờ được, hội Thiên Tiên lại trưởng thành nhanh như gió lốc ngập trời trên biển, chính là thế không thể đỡ!

Những người trong hội này, thiên tư từng người mạnh mẽ, căn cơ vững chắc, thủ đoạn rất nhiều.

Trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đã trước sau có hơn mười người tán thăng làm Tiên Vương, mà mấy vị thủ lĩnh còn đã đạt đến cảnh giới Tiên Vương đỉnh phong, có thể tiến vào cấp bậc Tiên Tôn bất cứ lúc nào.

Trong đó, cường đại nhất chính là ba vị cự đầu.

Thiên Cơ Tử Vũ Hồng, một thân Thiên Cơ đạo thuật xuất thần nhập hóa, tính toán không lộ chút sơ hở, giống như toàn bộ thế giới đều trong lòng bàn tay của hắn.

Hồng Trần Tiên Nữ Diệp Cầm Dao, tâm cảnh tạo hóa của nàng đã đạt đến Hóa Cảnh.

Nàng viết ra khúc Hồng Trần có thể khiến người ta trải qua vạn thế luân hồi trong thoáng chốc, cực kỳ đáng sợ.

Có Tiên Đế đã từng cảm thán, nếu Hồng Trần Tiên Nữ thành Đế thì Tiên giới sẽ không có chỗ nào không thể đi.

Vị cuối cùng thì là Tiên Chủ của hội Thiên Tiên, Ma Nữ Diệp Hiểu Hiểu.

- Người vừa tỉnh khỏi giấc mộng sao?

- Đừng ngủ nữa, nàng ta sẽ đến đây!

- Cái tên Ma Nữ nghiêm nhiên trở thành ác mộng của trận Tu La Luyện Binh, là cái tên làm cho người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật.

- Trong truyền thuyết, Ma Nữ này, ngày thường hóa thân thành một thiếu nữ đáng yêu, nhìn qua cả rất vô hại. Nhưng khi trời tối sẽ lộ ra khuôn mặt thật của mình, nó còn kinh khủng hơn đại ma dưới vực sâu nữa!

- Các người nhớ cho kĩ, quy tắc cứng đầu tiên của Tu La Luyện Binh Trận là tuyệt đối không nên tùy ý chìm vào giấc ngủ!

Trên cánh đồng hoang, bên cạnh đồng lửa đang cháy hừng hực.

Một thanh niên đang kể chuyện sinh động như thật, xung quanh hẳn có mười mấy người đang ngồi, im lặng lắng nghe.

- Lão ca, không phải nhìn ta cũng là người vật vô hại sao?

Một thiếu nữ có mái tóc dài màu đỏ tím nhìn thanh niên nói.

- Ha ha, xem người nói kia.

Thanh niên cười to nói:

- Người đáng yêu như thế, không cần dùng cái từ kia để hình dung.

- Ca ca khuyên người vẫn nên mau rời khỏi trận Luyện Binh Tu La đi, nơi này là có rất nhiều tên biến thái, đặc biệt là Ma Nữ kia.

Thiếu nữ hai mắt thật to, cong trở thành tinh tế nguyệt nha hình dạng.

- Lão ca, vậy người nói, ta đã đáng yêu, lại người vật vô hại, có thể hay không...?

Nàng kéo dài âm điệu.

- A...

Thanh niên cũng theo đó hất cằm lên, sau đó cười ha ha.

- Tiểu muội muội thật biết nói đùa, nhưng ngươi không hề được ta đâu.

- Ban ngày Ma Nữ mới có hình tượng kia, đến ban đêm thì nàng sẽ lại biến thành ác ma đấy.

Nụ cười trên mặt thiếu nữ càng nhiều hơn.

- Ngươi gặp nàng rồi sao?

Thanh niên ngẩn người, sau đó lắc đầu:

- Những người từng gặp nàng, nếu không phải điên thì chính là chết rồi.

- Những lời đồn đó, ta cũng chỉ nghe nói mà thôi.

Thiếu nữ cười hì hì một tiếng, xích lại gần thanh niên.

- Vậy làm sao ngươi biết, ban đêm nàng sẽ không biến thành bộ dáng khả ái, nhỏ nhắn đó chứ?

Thanh niên cười ha ha một tiếng.

- Sao chuyện đó có thể xảy ra được chứ?

Nhưng trong lúc hấn cười thì lại phát hiện, đám người trước mặt lại không ai có phản ứng gì.

Mà vẻ mặt bọn hấn đều rất lạnh lùng.

Bầu không khí dần dần trở nên không đúng.

- Chắc chắn sẽ không đâu?

Hồ hấp của thanh niên này dần dần trở nên hỗn loạn, hấn nhìn qua bên trái, một nam tử mặc trường sam đang đang loay hoay trận bàn trước mặt, hình như đang tính toán cái gì đó.

- A ha, cái này...!

Hấn vừa nhìn về phía một bên khác, một nữ tử áo đỏ đang tại điều chỉnh dây đàn của mình, sau đó còn thỉnh thoảng gảy một cái.

- A....

Tiếng cười của thanh niên càng ngày càng miễn cưỡng.

Chương 439: Tộc Yêu Linh Bắt Đầu Tổng Tiến Công!

Một lần nữa quay đầu, thiếu nữ vẫn giữ nụ cười trên mặt như cũ, hai mắt nhìn mình.

Trong mắt cong cong tràn đầy vẻ mặt không hiểu.

Nụ cười của thanh niên cứng ở trên mặt.

Hắn run rẩy giơ tay lên chỉ về phía thiếu nữ.

Hắn há to miệng nhưng lại chẳng thể nói ra một câu nào.

Sau đó hai mắt hắn trợn trắng, trực tiếp ngửa đầu ngã xuống đất.

- Mẹ nó, chết rồi sao?

Diệp Hiểu Hiểu trừng trừng mắt, không ngờ nàng lại không cảm giác được khí tức sinh mệnh của thanh niên này.

Diệp Cầm Dao nghe vậy thì đi tới, sau đó lắc đầu nói:

- Giả chết?

- Chắc là một loại thần thông bất phàm.

- Không có một chút bản sự thì không thể nào dám tới chỗ như thế này, hơn nữa còn đi một mình.

Người thanh niên này là các nàng gặp được ở trên đường đi.

Hình như hắn rất quen thuộc nơi này, nên rất hăng say kể mọi thứ về trận pháp Luyện Binh Tu La cho mọi người nghe.

- Vậy chúng ta có cần cứu hắn sống lại hay không?

Diệp Hiểu Hiểu nói.

- Sau đó lại bị người hù chết à?

Diệp Cầm Dao một lần nữa ngồi xuống.

- Hắn có biện pháp tự tỉnh lại, chúng ta vẫn là đừng quản hắn thì hơn.

Loại trạng thái chết giả này có thể che giấu tất cả khí tức của mình, ở trên cánh đồng hoang vu này, nếu không cẩn thận thì thật đúng là không nhất định có thể chú ý tới.

- Như vậy sao được, ta thấy người này rất tốt, ta không thể để hấn một mình trên cánh đồng hoang được, lỡ như có phi cầm tẩu thú đến ăn thịt hấn thì phải làm sao?

- Ta thấy vẫn nên chôn hấn thì ổn hơn.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

Mấy người khác lập tức lắc đầu, khó trách người có thể hù chết người ta.

Diệp Hiểu Hiểu đã nói là làm, nàng đào một cái hố nhỏ, sau đó bỏ thanh niên vào, lại lấy một đồng đá vụn đập lên phía trên, nhìn như vậy thật đúng là gần như không thể nào bị phát hiện.

- Giải quyết xong!

Diệp Hiểu Hiểu phủi bụi đất trên tay.

- Tiên Chủ, người bị người khác gọi là Ma Nữ, đúng là có đạo lý.

Vũ Hồng vô tình đậu đen rau muống nói.

- Vậy cũng êm tai hơn một danh xưng khác của ta.

Vẻ mặt Diệp Hiểu Hiểu chẳng thêm để ý, sau đó một lần nữa ngồi bên cạnh đồng lửa.

- Ta cảm thấy nơi này càng ngày càng không có ý nghĩa.

Diệp Hiểu Hiểu nghĩ nghĩ nói:

- Hay chúng ta đi đánh lén hang ổ của tộc Yêu Linh đi, ta từng thấy một con gấu cái màu trắng, cảm thấy nó rất thích hợp với Hùng Nhị.

Phú Quý đang ăn mật ong thì lập tức ngẩng đầu lên, đầu hỏi đầy đầu.

- Mơ đi, nơi đó có ít nhất hai mươi mấy Yêu Đế tọa trấn, đi vào chính là muốn chết.

Vũ Hồng quả quyết bác bỏ đề nghị tìm đường chết này.

Bọn hắn đúng là rất mạnh, thậm chí không sợ Tiên Tôn, nếu gặp phải Chuẩn Đế thì cũng có thể đánh mấy hiệp.

Nhưng Đế Cấp đã hoàn toàn thuộc về một phạm trù khác.

- Vậy hay chúng ta đi đánh lên đám hào kiệt Hiên Viên kia một chút, ta đã sớm nhìn tiểu tử kia không vừa mắt!

Diệp Hiểu Hiểu lại nghĩ tới một mục tiêu khác.

Khi hội Thiên Tiên vừa tiến vào Tu La Luyện Binh Trận đã va chạm một chút với đội ngũ của thế gia Hiên Viên.

Sau đó, hai bên giao thủ mấy lần, đều có thắng bại.

- Như thế có thể suy nghĩ một chút?!

Vũ Hồng sờ lên cái cằm.

Diệp Cẩm Dao cũng biểu thị có thể.

Sau đó, mấy người thương lượng kế hoạch tiếp theo một chút.

Đột nhiên, một tiếng tiếng vang âm trầm từ phương hướng xa xôi truyền tới, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ trận Luyện Binh Tu La.

Đám người nhao nhao nhú mày, sau đó lập tức đứng dậy, nhìn về bóng đêm phương xa.

Vũ Hồng vươn tay, mò về hư không.

- Là pháp tắc dao động, có lực lượng Đế cấp xuất động.

Vẻ mặt của hắn trở nên nghiêm túc.

Diệp Cẩm Dao nghe vậy, nhắm mắt lại, hồng quang nhàn nhạt lấp lóe xung quanh thân thể nàng.

Sau một lát, nàng một lần nữa mở to mắt.

- Tộc Yêu Linh bắt đầu tổng tiến công!

.....

Trong bóng tối mênh mông, một tiếng sét vang vọng khắp cánh đồng hoang.

Các tu sĩ đang ở trận Luyện Binh Tu La đều đoán được hàm nghĩa phía sau chuyện này, sau đó chạy trốn ra ngoài giống

như điên.

Trong thời gian không đến nửa canh giờ, nơi này đã là hoàn toàn tĩnh mịch.

- Ô...

Bỗng nhiên, một tiếng kèn thật dài vang lên từ phương xa.

Ngay sau đó, một cỗ pháp tắc ba động thật lớn quét sạch cả phiến thiên địa.

Nương theo đó là dao động mãnh liệt, mấy chục quái vật khổng lồ một đường cuốn theo phong vân, cường thế đi thẳng về hướng khu vực trung tâm của Tiên giới!

Trên chiến trường Tu La Luyện Binh tràn ngập khí tức huyết sát, dưới uy hiếp, bọn chúng lập tức tán loạn, biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là sát ý vô cùng vô tận và chiến ý ngút trời!

Một thứ đồ vật to lớn chột lóe lên, mà sau lưng chúng là yêu thú cường đại đếm không hết, một mảnh đen kịt che kín cả tòa bầu trời!

Các tu sĩ vừa mới chạy ra khỏi chiến trường Tu La Luyện Binh, nhìn thấy cảnh tượng này thì vẻ mặt trở nên cực kỳ kinh hãi.

Tất cả mọi người đều hiểu một chuyện.

Tộc Yêu Linh chuẩn bị chiến đấu bốn năm, cuối cùng đã phát khởi tổng tiến công về khu vực trung tâm Tiên giới!

Một trận đại chiến ngập trời sắp bắt đầu!

- Nhanh, trở về bẩm báo tộc lão!

Có người khàn giọng rống to, dưới sự sợ hãi, liên tục phá âm.

- Đại kiếp chân chính sắp tới, sợ rằng trận đại chiến này sẽ hủy hoại đại vực Thái Âm và Thái Dương chỉ trong chốc lát!

Có người ngời liệt trên mặt đất, vẻ mặt trắng bệch.

Đám người của hội Thiên Tiên cũng tụ tập ở bên ngoài biên giới, nhìn mọi thứ trước mắt.

- Chúng ta phải làm gì đây?

Diệp Hiểu Hiểu mở miệng nói:

- Máy hào kiệt của thế gia Hiên Viên chắc chắn cũng đã bỏ chạy.

Vũ Hồng lập tức im lặng, đều lúc này, người lại còn nghĩ đến việc đánh lén người khác, đầu óc của người thật sự là cực kỳ mới lạ.

- Chắc chắn bọn hấn đã về Hiên Viên thế gia, chúng ta cũng không thể đuổi theo được!

Hấn trợn trắng mắt.

Diệp Hiểu Hiểu mở ra tay, giống như đang hỏi, vậy thì có gì không thể?

- Chúng ta cũng trở về đi.

Diệp Cầm Dao nói:

- Tộc Yêu Linh tổng tiến công, trong nhà khẳng định sẽ lo lắng cho chúng ta.

- Ít nhất cũng phải về trước báo bình an.

Đám người nhẹ gật đầu.

.....

P/s: Sắp đến hồi kết, mọi người đã cùng team mình đồng hành 2/3 quãng đường rồi! Cảm ơn các bạn rất nhiều!

Chương 440: Quay Về! Xảo Nhi Hạ Sinh.

Chiến tranh quy mô như thế, đừng nói tu vi của mấy người bọn hấn chỉ là Tiên Vương, cho dù là Đế cấp thì vẫn lạc cũng là chuyện rất có thể xảy ra.

Tùy tiện tham gia thì chết như thế nào cũng không biết.

- Đi, vậy thì chúng ta về nhà thôi!

Diệp Hiểu Hiểu cuối cùng đánh nhịp.

...

Thành Vân Tiêu, trên đảo nhỏ giữa Kính hồ.

- Đại ca, bắt đầu rồi!

Thần Võ đứng ở trước mặt Diệp Tuy Phong, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn.

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu lên.

- Xảo Nhi sắp sinh à?

- Vậy ngươi còn không đi bồi muội ấy, chạy đến nơi đây làm gì?

Thần Võ lập tức sững sốt, mấy hơi thở sau, hắn mới hồi phục lại tinh thần.

- Cái gì nha! Ta chỗ nào đang nói chuyện của Xảo Nhi!

Hắn lớn tiếng nói.

Diệp Tuy Phong im lặng lắc đầu:

- Vậy là chuyện gì?

Thần Võ ngồi xuống, xích lại gần Diệp Tuy Phong nói:

- Là tộc Yêu Linh.

- Đại quân Yêu Linh ở biên cảnh Thái Âm và Thái Dương đồng thời khởi xướng tổng tiến công, đã đột nhập vào trong biên giới!

- Các cường giả của hai đại vực cũng đã bắt đầu tập kết, chuẩn bị tiến hành một trận đại chiến ngập trời!

- Trận chiến tranh này rất có thể quyết định Tiên giới thuộc về ai!?

Cảm xúc của hắn kích động, giọng nói rất nhanh, nước bọt đều sắp phun ra ngoài.

Diệp Tuy Phong liếc nhìn hắn.

- Ồ.

Thần Võ sững sờ.

- Ồ?

- Đại ca, chẳng lẽ ngài không có hứng thú đối với trận chiến cuối cùng của hai tộc sao?

Vẻ mặt Diệp Tuy Phong không chút biểu tình.

- Ta vẫn tương đối cảm thấy hứng thú đối với hài tử của người sẽ chào đời lúc nào hơn.?!

- Lại nói, thời gian cũng đã hơn một năm rồi đúng không?

Từ khi Thần Võ và Xảo Nhi thành hôn cũng đã được mấy năm rồi.

Dưới sự “cố gắng” không ngừng nghỉ của Thần Võ, cuối cùng, Xảo Nhi cũng mang bầu kết tinh tình yêu của bọn hắn.

Đợi đến khi hài tử chào đời, cuộc hôn nhân vượt qua chướng tộc này sẽ vẽ ra một dấu chấm tròn hoàn mỹ.

Nhưng tình huống của bọn hắn lại thật sự quá đặc biệt.

Sau khi sinh linh từ cảnh giới Hậu Thiên bước vào Tiên Thiên, cũng chính là sau khi Trúc Cơ thì hình thái sinh mệnh sẽ xảy ra chuyển biến, sinh dục trở nên cực kỳ khó khăn. Mà sau khi tu vi càng ngày càng cao thì sẽ càng khó mà sinh ra đời sau.

Mà thực lực của Thần Võ và Xảo Nhi đều là Đế cấp.

Càng quan trọng hơn chính là, hai người bọn hắn lại thuộc về hai chủng tộc khác nhau, cũng làm cho chuyện này trở nên khó khăn hơn.

Về sau, vẫn là Huyền Chủ Chỉ Nguyệt nghe nói vậy thì tìm được một bí pháp cổ xưa.

Có bí pháp trợ giúp, cuối cùng Xảo Nhi có bầu từ hơn một năm trước.

Nhưng dù sao thì bọn hắn cũng quá đặc biệt, đã qua mười mấy tháng mà vẫn không có bất kỳ dấu hiệu nào muốn sinh.

- Gần đây thân thể của muội ấy có tình huống lạ gì hay không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Không có.

Thần Võ rót cho mình một ly trà thơm, cười nói:

- Từ sau khi dời Hồ tộc lên đây, mỗi ngày nàng ấy đều rất vui vẻ.

- Giống như một cô nương ngọc, không có một tí phong phạm của lão yêu quái mười vạn năm chút nào.

Diệp Tỳ Phong nhìn hấn:

- Vậy thì để ta tìm cho ngươi một đôi tượng khác?

- Lão tổ Thụ Yêu thế nào, khẳng định phù hợp với khẩu vị kỳ lạ của ngươi!

Thần Võ nghe vậy thì lập tức đứng dậy, vội vàng khoát tay.

- Đứng, đứng, đứng.

- Ta có một Xảo Nhi là đủ rồi.

Hấn cười hắc hắc.

Sau đó, Thần Võ lấy lại bình tĩnh, hỏi:

- Đại ca, ngài thật không thêm đề ý quyết chiến cuối cùng ở khu vực trung tâm Tiên giới sao?

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

- Không có gì cần đề ý.

- Tộc Yêu Linh không đánh hạ được đại vực Thái Âm và Thái Dương, cho dù Yêu Tổ tự mình xuất thủ thì kết cục cũng giống vậy.

- Nhiều nhất thì cũng chính là thu hoạch được một nơi để sinh tồn mà thôi.

Thần Võ nhẹ gật đầu.

Thực lực của Thái Âm và Thái Dương đáng sợ không phải một chút nửa điểm, căn cứ Chỉ Nguyệt nói, nơi đó có không chỉ một vị Đế Thượng.

Tộc Yêu Linh hoàn toàn đúng là không thể nào đánh hạ toàn bộ.

Đương nhiên, dựa vào thực lực của Yêu Tổ thì vẫn rất có thể thu được một mảnh đất để sinh tồn.

- Đại ca, vậy người nói bọn vì sao hẳn không đàm phán để giải quyết chuyện này mà nhất định phải náo ra động tĩnh lớn như vậy?

- Khẳng định không tránh được lại là sinh linh đồ thán.

Thần Võ nói.

Diệp Tùy Phong hơi bĩu môi, chậm rãi nói:

- Không có sinh linh đồ thán thì tộc Yêu Linh lấy đâu ra đất để sinh tồn?

- Chiến tranh thường thường đều liên quan đến chính trị.

Nói xong, hẳn không tiếp tục đề ý đến Thần Võ nữa mà tự lo chuyện của mình.

Hai người ngồi im lặng trong chốc lát.

Bỗng nhiên, một tiếng vang trầm từ nơi cực kỳ xa xôi truyền tới.

Ngay sau đó, Đại Đạo chấn động, pháp tắc rung động.

Một đợt lại một đợt liên tiếp truyền đến.

- Giao thủ!

Thần Võ ngưng thần, nhìn về phía phương xa.

Diệp Tùy Phong cũng nhìn sang.

Trong tầm mắt của bọn họ, bầu trời ở phương hướng trung tâm Tiên giới đã hoàn toàn bị sát khí màu đen nồng đậm bao phủ, tử khí tụ tập, vạn vật điêu linh.

Đó là thiên địa chi thương. (trời đất đang bị thương, thống khổ như trời sập)

Nhưng đúng lúc này.

Một đóa tiên liên màu trắng to lớn từ một phương hướng khác bay lên không trung!

Mênh mông sự sống!

Nương theo đó là các huyễn tượng Thần Hoàng, Chân Long, Kỳ Lân và các Thần thú Thánh Thú thượng cổ vờn quanh

xung quanh tiên liên.

Tiên âm cuộn cuộn, Linh Vũ trên trời rơi xuống!

Khắp nơi đều tràn đầy sinh mệnh, to thành sự chênh lệch cực kỳ rõ ràng với tử khí hắc sát kia.

Thần Võ há hốc mồm, nhìn đóa tiên liên trắng nõn kia.

- Nơi đó hình như là... Tiên Điện của ta?

Bỗng nhiên, Thần Võ lập tức quay đầu nhìn Diệp Tùy Phong, trong mắt mang theo vẻ cực kỳ không thể tin.

- Đại ca, Xảo Nhi nàng ấy..

- Sinh rồi!

.....

Trên bầu trời tiên điện của Thần Võ.

Tiên liên trắng nõn nhẹ nhàng bay lơ lửng, vô số tia sáng rực rỡ tranh nhau lao ra, không ngừng xoay xung quanh.

Tiên vũ chứa đựng tạo hóa vô thượng chậm rãi rơi xuống.

Chương 441: Một Tiểu Công Chúa! Quà Gặp Mặt.

Tất cả mọi người trong Tiên Điện đều ngẩng đầu nhìn chuyện đang xảy ra như kỳ tích này, bọn hắn đều cảm nhận được một luồng sinh mệnh nồng đậm.

- Dị tượng tự nhiên, có thiên kiêu tuyệt thế hàng thế!

Có người thì thảo trong miệng.

- Đây là phúc phận! Là điềm tốt lành! Là dấu hiệu Tiên Phủ sắp thịnh vượng!

Có người kinh hô thành tiếng.

- Đây chính là... Điềm tốt lành mà ta vẫn luôn kỳ vọng...

Một nữ tử xuất trần, có một con chim sơn ca năm màu nhỏ đứng trên bờ vai.

Nàng chính là Tiểu Chiêu đã di chuyển đến đây từ mấy năm trước.

Nàng nhìn qua điềm tốt lành đầy trời, trên người Tiểu Chiêu chợt bộc phát ra một cỗ lực lượng huyền diệu, ầm ầm hô ứng với đóa tiên liên to lớn đang xoay tròn trên bầu trời.

...

Trong Tiên Uyển.

Một bóng người đột nhiên từ trong hư không xông ra, làm chấn động cả thiên địa.

Sau đó, tốc độ của người này vẫn không giảm chút nào, phóng thẳng về hướng trạch viện trong tiên viên.

Ngay sau đó, lại có ba bóng người từ trong hư không hiện ra.

Chính là Diệp Tùy Phong, Tiểu Hắc và Cốc U Lan.

- Hắc vẫn như vậy, thật là quá vội vàng xao động.

Thiếu niên Tiểu Hắc quệt miệng nói.

- Cha, lúc ấy, khi ta ra đời có phải người cũng giống như vậy hay không?

Hắc liếc mắt nhìn cười nói.

- Ừm...

Diệp Tùy Phong suy nghĩ, lúc trước, Tiểu Hắc từ trong quả trứng đen kia tự phá vỏ trứng chui ra, nếu không phải nó rụt rè kêu một tiếng cha thì bây giờ chắc đã bị hắc nuôi như sủng vật rồi.

- Không sai, cũng không khác hắc bao nhiêu!

Hắc gật đầu nói.

Tiểu Hắc lập tức vui vẻ ra mặt.

Sau một lát, mấy người Diệp Tùy Phong cũng đi tới trạch viện.

Lúc này, cửa phòng đã mở ra, mấy thị nữ vây quanh ngoài, còn có mấy Hồ Tiên Tử đang tại tò mò nhìn vào trong phòng.

- Đã sinh rồi à?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Mấy thị nữ lập tức quay lại, cung kính nói:

- Vâng, Diệp đại nhân.

- Tiên Hậu đã thành công sinh hạ một công chúa.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

May là đã sinh, nếu không Tiểu Hắc nhìn thấy Thần Võ vội vã như vậy chắc chắn sẽ lại xảy ra vấn đề gì nữa.

- Tốt, vậy chúng ta chờ ở đây một lát đã.

Diệp Tỳ Phong nói với Tiểu Hắc.

Phòng sinh nhiều quy tắc, hẳn đương nhiên sẽ không tùy tiện đi vào, lại càng không cần phải nói thần thức dò xét, thật không có lễ phép.

Nhưng lúc này, bên trong lại truyền đến âm thanh của Thần Võ.

- Đại ca, không sao đâu, mau đến nhìn con gái của ta này, ha ha!

Tỳ Phong nghe vậy, Diệp gật đầu, mang theo mấy người Tiểu Hắc đi vào.

Trong phòng, Thần Võ ngồi ở bên giường, trong ngực ôm một đứa bé nho nhỏ, bộ dáng của hắn tràn đầy kích động.

Mà Xảo Nhi thì vẫn như cũ nằm ở trên giường, sắc mặt nàng trắng bệch, nhưng ánh mắt nhìn con gái của mình lại tràn đầy triu mến.

Diệp Tỳ Phong hơi nhếch mi.

Bởi vì hắn có thể cảm giác được, lúc này khí tức của Xảo Nhi cực kỳ suy yếu.

Không ngờ đứa bé này lại làm cho Xảo Nhi thân là Yêu Đế có hết sức như thế, chắc chắn tuyệt đối không phạm.

Bọn hắn đi ra phía trước.

- Diệp đại ca.

Xảo Nhi thấy vậy thì vội vàng định ngồi dậy hành lễ, nhưng lại bị Diệp Tỳ Phong phát tay ngăn cản.

Sau đó, hắn chỉ một ngón tay, khí tức sinh mệnh nồng đậm lập tức bao phủ quanh người Xảo Nhi.

Chỉ là một lát, khí sắc của nàng đã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng hao tổn bản nguyên vẫn còn cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian rất dài thì mới có thể khôi phục.

- Đại ca, người mau nhìn con bé, đáng yêu biết bao nhiêu, ha ha!

Toàn bộ lực chú ý của Thân Võ đã bị con gái hấp dẫn lấy, hưng phấn nói với Diệp Tỳ Phong.

Diệp Tỳ Phong nhìn sang.

Đứa bé cũng không khóc nỉ non, hai lỗ tai giống như Hồ tộc hết sức rõ ràng.

Trừ cái đó ra, nhìn bề ngoài không có gì khác với những đứa bé của Nhân tộc, nó vừa đến thế giới này, trong đôi mắt thật to tràn ngập tò mò.

Nhưng Diệp Tỳ Phong lại có thể nhìn thấy, cửu khiêu của con bé tươi sáng, linh đài tự nhiên thành.

Toàn bộ thân thể đều giao hòa hô ứng với tiên đạo quy tắc, ngay cả phiến thiên địa này cũng đang biểu đạt thiện ý đối với nàng.

Đơn giản mà nói, đứa bé này chính là con cưng trời sinh của Tiên Giới.

- Thật đáng yêu nha!

Diệp Tỳ Phong vẫn không nói gì, ngược lại là Tiểu Hắc ở bên cạnh bị đứa bé hấp dẫn lấy.

Hắn vươn tay, muốn đi đùa bé gái một chút, nhưng suy nghĩ, hình như cảm thấy không ổn, lại rút trở về.

- Rất đáng yêu, chúc mừng các người.

Diệp Tuy Phong mỉm cười nói.

Thần Võ cười ha ha, nhìn con gái của mình, có chút yêu thích không nở buông tay.

- Tới vội vàng, cũng không mang thứ gì, ta chỉ chuẩn bị cho tiểu chất nữ một lễ gặp mặt đơn giản vậy.

Diệp Tuy Phong cười nói.

Sau đó, hắn lật ra tay lấy ra một bình sứ nho nhỏ, lơ lửng ở trong lòng bàn tay.

- Ai nha, người quá khách khí, cần gì lễ vật chứ...?!

Thần Võ lắc đầu nói.

- Đây là cái gì?

Hắn vẫn không có nhìn xuống lòng hiếu kỳ của mình.

- 30 ngàn giọt Hỗn Động Ngọc Tương.

Diệp Tuy Phong nói thẳng.

Những năm gần đây, hắn đã luyện chế ra hơn mười ngàn tòa tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng, góp nhặt mấy chục ngàn giọt Hỗn Động Ngọc Tương.

Thần Võ lập tức sững sờ, sau đó, vẻ mặt hắn cực kỳ nghiêm túc nói:

- Đại ca, hài tử vẫn còn tương đối nhỏ, bằng không...

- Ta trước hết nhận thay con bé, sau này sẽ trả lại, ngài xem có được không?

Diệp Tuy Phong liếc mắt.

- Đi qua một bên, đừng có mà tranh đồ của trẻ con.

Cha mẹ lấy hết tiền mừng tuổi ngày tết của con cái, chuyện này hắn đã thấy được rất nhiều rồi.

- Cha ta còn không cho ta đây.

Tiểu Hắc ở bên cạnh tản ra khí tức chua chát nồng đậm.

- Chờ người tấn thăng thành thế giới cấp Tiên Vương lại nói.

Diệp Tuy Phong nói.

Hỗn Độn Ngọc Tương quá cường mạnh mẽ, trước mắt, Tiêu Hắc còn không có cách nào hấp thụ toàn bộ.

- Diệp đại ca, thứ này thật quá quý giá.

Xảo Nhi cũng mở miệng nói.

Trong mắt nàng mang theo vẻ lo lắng, Hỗn Độn Ngọc Tương là chí bảo vô thượng mà ngay cả Tiên Đế cũng thèm nhỏ nước dãi, nếu bị người khác biết, trên người con gái của mình có nhiều Ngọc Tương như vậy thì chắc chắn sẽ ngấp nghé.

- Yên tâm, ta đương nhiên sẽ không tặng cho con bé ở hình thái này.

Diệp Tuy Phong nói.

Chương 442: Lý Tiểu Bạch! Nỗi Lòng Của Xảo Nhi.

Sau đó, hắn hơi dùng sức trực tiếp chấn vỡ bình sứ trắng noãn.

Trong nháy mắt, khí tức Tạo Hóa vô tận âm vang nổ tung.

Nhưng lập tức đã bị Diệp Tuy Phong áp chế lại, tụ vào trong lòng bàn tay.

Bình sứ không thấy, chỉ còn lại một đoàn chất lỏng tản ra tinh mang.

Sau đó, hắn bắm tay, nhẹ nhàng nắm lại.

Vô số tiên đạo pháp tắc trực tiếp bị xé rách ra, rút ra hư không, không ngừng ngưng tụ phía trên Hỗn Độn Ngọc Tương.

Một lát sau chất lỏng biến mất, thay vào đó, là một hạt ngọc châu phát sáng, chậm rãi xoay tròn.

- Như vậy thì sẽ không ai có thể phát hiện được.

Nói xong, Diệp Tuy Phong hơi hướng tay về phía đứa bé.

Ngọc châu chậm rãi trôi về phía bé gái, xuyên qua thân thể của nàng, cuối cùng tiến vào trong Linh Đài.

Mấy người ở đây đều có thể nhìn thấy, Hỗn Độn Ngọc Châu kia đang nhẹ nhàng trôi nổi trên Linh Đài.

Cứ sau mỗi một lần xoay tròn đều có lực lượng Tạo Hóa và khí tức Pháp Tắc để nuôi dưỡng thân thể và thần hồn của nàng.

Đám người có thể tiên đoán được, trong tương lai không lâu nữa, bé gái này sẽ trở thành phong vân một phương.

- Đa tạ Diệp đại ca.

Xảo Nhi nói cảm ơn.

Diệp Tùy Phong gật đầu, nhưng sau đó nói:

- Đúng rồi, tên của đứa bé là gì, nghĩ được chưa?

Lập tức, ánh mắt mấy người ở đây đều tập trung lên người cha của đứa bé, chính là Thần Võ, hấn gãi đầu:

- Vậy ta đặt một cái tên.

Sau đó, hấn nhìn con gái yêu của mình, suy nghĩ nói:

- Con bé hạ sinh vào ban ngày, sinh thời dị tượng liên tiếp, điềm lành đầy trời, trên trời rơi xuống Tạo Hóa Linh Vũ, tạo phúc phận cho chúng sinh, như vậy...

- Cứ gọi con bé là Tiểu Bạch đi!

Diệp Tùy Phong lập tức mở to hai mắt nhìn, cái tên này có liên quan gì với câu người vừa nói à?

A, hình như có chút liên quan đến ban ngày...

Nhưng cái tên này cũng quá qua loa rồi, ai lại đi tán thành cái tên như vậy chứ?

- Tên rất hay!

Nhưng Tiểu Hắc ở bên cạnh lại lớn tiếng khen hay.

- Dẫn thúc, ta thật không ngờ người lại có phẩm vị như thế, có thể nghĩ ra một cái tên dễ nghe như vậy!

Diệp Tuy Phong:

- ???

Tiếp đó, sau khi thảo luận một phen, vẫn là người mẹ đẻ của nàng, Xảo Nhi đặt tên cho nàng.

Đại danh (tên trên giấy khai sinh), Lý Ngọc Châu.

Nhũ danh (tên gọi ở nhà), Tiểu Bạch.

.....

- Cha, ta còn không biết đại danh của ta đó.

Tiểu Hắc nhìn mọi người tranh nhau đặt tên cho Tiểu Bạch, trong lòng nó lại bắt đầu ghen tỵ.

- Nếu người muốn thì có thể gọi là Diệp Huyền Khốc, hoặc tự đặt cho mình một cái tên đi.

Diệp Tuy Phong miễn cưỡng nói.

Hắn mới lười đặt tên nữa, tốn quá nhiều đầu óc.

Đám người lại trò chuyện trong chốc lát, Diệp Tuy Phong chuẩn bị rời khỏi, lưu thời gian cho Thần Võ và Xảo Nhi.

Nhưng Xảo Nhi lại chọt ngòai dậy.

- Diệp đại ca, ta có thể tâm sự với ngài một chút hay không?

Diệp Tuy Phong nhìn vẻ mặt thành khẩn của Xảo Nhi, trong lòng ần ần có chút hiểu ra.

- Có thể.

Hắn gật đầu nói.

Sau đó, Thần Võ ôm Tiểu Bạch, cùng với mấy người Cốc U Lan, Tiểu Hắc rời khỏi phòng.

Xảo Nhi phát tay bố trí một bức tường cách âm đơn giản, ngăn cách hai người với bên ngoài.

- Có chuyện gì cứ nói đi, bây giờ mọi người đều là người một nhà.

Diệp Tuy Phong ôn tồn nói.

Xảo Nhi không trả lời, đột nhiên nàng quỳ rạp xuống đất.

- Người làm cái gì vậy?

Diệp Tuy Phong khẽ nhú mày.

- Diệp đại ca!

Ánh mắt Xảo Nhi lộ ra vẻ thương cảm.

- Thật ra ta hiểu rõ, hôn sự giữa ta và Thần Võ là một tay ngài dựng thành.

- Ta không biết đến cùng ngài có dự định gì, nhưng Tiểu Bạch, con bé là vô tội.

- Cho dù như thế nào, cho dù sau này ngài cần gì thì cứ nói với ta, dù ngài có bảo ta đi chết cũng được!

- Nhưng xin ngài nhất định không nên thương tổn con gái của ta, con bé thật sự vô tội...

Giọng của Xảo Nhi cực kỳ bi thiết, ngay cả thân thể cũng đều khẽ run.

Diệp Tuy Phong thở dài, sau đó nhẹ nhàng nâng tay, đỡ Xảo Nhi dậy.

- Người hiểu lầm rồi.

Diệp Tuy Phong nói:

- Ta cũng không phải là người phía sau màn trong thiên địa, cũng không phải những người được gọi là Đế Thượng.

Trong nháy mắt, khí tức thanh minh tản ra làm cho cảm xúc của Xảo Nhi thoáng dịu đi một chút.

- Ta cũng nói thật với người.

Hắn tiếp tục nói:

- Từ lúc mới bắt đầu, ta đúng là từng nghĩ tới để lại một phục bút nho nhỏ trên bàn cờ thiên địa này, dùng để nhiễu loạn bố cục của những người khác.

- Phục bút này chính là các người.

- Nhưng sau khi đi đến Huyền Đô, ta đã biết được càng nhiều bí ẩn, đã không cần thiết phải làm những chuyện như vậy.

- Hôn sự giữa người và Thần Võ, từ lúc bắt đầu đúng là ta có ý, nhưng có thể phát triển đến bây giờ đều là cơ duyên.

- Yên tâm, Tiểu Bạch rất đáng yêu, ta cũng rất ưa thích, con bé nhất định sẽ trưởng thành trong sự vui vẻ.

Diệp Tùy Phong không nói dối, đây là suy nghĩ chân thật trong lòng của hắn.

Hiện tại, hắn chỉ muốn nhìn người bên cạnh có thể khỏe mạnh trưởng thành, sống một cuộc sống thoải mái.

Về phần cái gọi là đại kiếp, bàn cờ thiên địa, chiến tranh ở Tiên giới.

Ha ha.

Mời ăn một ngón giữa vô tình của ta.

Sau khi Diệp Tùy Phong nói thẳng ra như vậy, cảm xúc của Xảo Nhi mới dần dần bình phục lại.

Trong trong lòng nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ có thể liên tục cảm ơn.

Cái thứ như vận mệnh này thật sự là quá không thể nắm giữ.

Mười năm trước, mình tuyệt đối sẽ không thể nào nghĩ đến, không ngờ mình lại có một ngày có thể thành hôn với Tiên Đế của Nhân tộc, còn sinh hạ một đứa con gái.

- Đúng rồi, sao cấm chế trong thần hồn của người vẫn còn vậy?

Diệp Tùy Phong chuyển hướng chủ đề.

Từ lúc hai người thành hôn, Diệp Tùy Phong đã đưa phương pháp giải trừ cấm chế cho Xảo Nhi.

Hiện tại, thời gian cũng đã trôi qua mấy năm mà cấm chế vẫn còn.

- Cấm chế này là Thần Võ tự tay đặt vào, ta muốn đợi tự tay chàng ấy trừ bỏ giúp ta.

Xảo Nhi khẽ cười nói.

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

- Một tên đầu gỗ như hấn, chỉ sợ người phải đợi rất lâu đấy.

Chương 443: Tiểu Chiêu Thức Tỉnh! Gia Nhập! Chiến Tranh Tàn Khốc.

Xảo Nhi cười nói:

- Đối với ta thì thời gian cũng không phải thứ gì đó quá trân quý.

- Chân chính thiếu hụt, là...

Nàng không nói tiếp, nhưng trong mắt nàng tản ra vẻ ôn nhu đã nói rõ mọi việc.

- Yên tâm đi, ta sẽ đối xử với Tiểu Bạch như cháu gái ruột.

Diệp Tuy Phong nói:

- Ta cũng rất chờ mong, tương lai đến tột cùng con bé có thể trưởng thành đến một bước nào.

Xảo Nhi khom người bái tạ.

Sau một lát, Diệp Tuy Phong cáo biệt mấy người Thần Võ.

- Dẫn thúc, Xảo di, sau này nhớ đưa Tiểu Bạch đến Kính Hồ chơi nhiều nhiều đó.

- Các người chắc chắn sẽ thích hoàn cảnh nơi đó.

Tiểu Hắc lưu luyến không rời nói.

- Ha ha, nhất định, nhất định.

Thần Võ vẫn còn chưa hết cao hứng, ngay cả bị gọi là Dẫn thúc cũng không thềm để ý.

Xảo Nhi thì ở bên cạnh mỉm cười gật đầu.

- Tiểu Hắc nói không sai, bên kia có hiệu quả không tệ đối với việc giúp Xảo Nhi khôi phục và Tiểu Bạch trưởng thành.

Diệp Tuy Phong nói.

Dưới sự tầm bỗ của 10 ngàn tòa tháp Khởi Nguyên, hiệu quả của Kính Hồ đương nhiên không cần nhiều lời.

Không thấy con vua cá chép trong hồ kia đã là đại năng cấp bậc Tiên Tôn hay sao, tốc độ tấn thăng này còn kinh khủng hơn mấy người Diệp Hiểu Hiểu.

- Vậy chúng ta chắc chắn phải đi quấy rầy Diệp đại ca rồi.

Xảo Nhi cười nói.

Sau đó, mấy người nói lời từ biệt, Diệp Tùy Phong mang theo Tiểu Hắc và Cốc U Lan rời khỏi khu trạch viện.

Ngay khi bọn hắn chuẩn bị trở về Kính Hồ thì một bóng người nhanh chóng bay tới, sau đó dừng ở trước mặt Diệp Tùy Phong.

Chính là Thanh Điều.

- Đại nhân, nữ tử mà ngài nói ta chú ý kia đã thức tỉnh!

...

Kính Hồ, trên đảo trung tâm.

Dưới gốc mầm cây của Đại Thụ Khải Mông.

Tiểu Chiêu có chút cục xúc ngồi đối diện Diệp Tùy Phong, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Tiểu Hắc bên cạnh.

Tiểu Hắc không tự chủ sờ lên mặt mình.

- Có phải bị bộ dáng đẹp trai bây giờ của ta hấp dẫn hay không?

Tiểu Chiêu nhìn hắn, vẻ mặt có chút phức tạp.

- Ta biết ngươi là cái gì.

- Đơn giản... Thật không thể tin được!

Diệp Tùy Phong nghe thấy câu nói này, hiểu rõ, Tiểu Chiêu đã nhìn thấu bản chất của Tiểu Hắc.

Nàng thức tỉnh năng lực cực kỳ đặc biệt.

Đó là một loại lực lượng bản nguyên đến từ thiên nhiên, thân thiện với vạn vật.

Lúc trước Tiểu Hắc nói không sai, loại năng lực này có trợ giúp rất lớn đối với thế giới trưởng thành.

- Bây giờ, cảm giác của ngươi như thế nào?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Tiểu Chiêu suy nghĩ nói:

- Rất kỳ diệu, giống như toàn bộ thế giới đều bắt đầu trở nên thân thiết với ta.

- Đặc biệt là nơi này, nó làm ta cảm thấy đặc biệt dễ chịu.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Đây là khí tức của thế giới Vân Tiêu.

Tiểu Chiêu hơi sững sờ, bây giờ, tên tuổi của Vân Tiêu giới chính là không ai không biết, không người không hiểu.

- Ta sẽ cho người dẫn ngươi đi thế giới Vân Tiêu dạo chơi.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Nếu như ngươi nguyện ý thì có thể lựa chọn sống ở bên đó.

- Ta nguyện ý!

Vừa nói xong, Tiểu Chiêu đã vội nói.

Sau đó, nàng cười nói:

- Ta có thể cảm giác được, Vân Tiêu giới đang trưởng thành khỏe mạnh, nơi đó vạn linh cùng tồn tại, là nơi lý tưởng chân chính.

Diệp Tỳ Phong yên lặng một lát.

- Ngươi nghĩ kỹ chưa?

Tiểu Chiêu gật đầu:

- Nghĩ kỹ.

- Được.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Ta truyền cho ngươi một môn pháp quyết, nó rất thích hợp với tu luyện tiếp theo của ngươi.

- Sau đó, ta sẽ phân phó, người có thể mang theo người khác vào thế giới Vân Tiêu, hoặc những sinh linh khác, cho dù nhiều hay ít đều được.

- Dù muốn di chuyển cả Bách Linh tông qua đó cũng không thành vấn đề.

- Hi vọng, người sẽ sống một cuộc sống vui vẻ ở đó.

Lúc này, Tiểu Hắc cũng nhếch miệng cười một tiếng.

- Ta đại biểu Vân Tiêu giới hoan nghênh người gia nhập.

Sau đó, nó đưa tay ra.

Tiểu Chiêu cũng đưa tay ra nắm tay Tiểu Hắc.

Trong lòng của nàng hiểu rõ, Tiểu Hắc hoàn toàn có tư cách đại biểu thế giới Vân Tiêu.

Sau một lát, Diệp Tùy Phong lấy ra một môn pháp quyết, sau đó lấy phương thức quán đĩnh dạy cho tiểu Chiêu.

Sau đó, Tiểu Chiêu cáo từ rời khỏi, chuẩn bị lần nữa di chuyển.

Tiểu Hắc ngồi ở bên cạnh, bỗng nhiên nói:

- Cha, có phải người dạy cho nàng môn đạo thuật kia hay không?

Diệp Tùy Phong gật đầu.

- Chỉ có nàng mới có thể tu luyện môn đạo thuật kia tới cực hạn.

Hắn đưa cho Tiểu Chiêu, chính là Đạo Thuật Thái Cổ lấy được từ di tích Vạn Linh Tiên Phủ.

« Vạn Vật Sinh Linh Quyết ».

Tương lai thế giới Vân Tiêu sẽ vô cùng cường thịnh!

.....

Chiến tranh ở Tiên giới kéo dài ròng rã mấy năm.

Gần một nửa cương vực Thái Âm và Thái Dương đã hóa thành đất khô cằn mênh mông.

Tiên cảnh Thánh Địa trước đó cũng không còn nữa.

Trận chiến tranh này, quy mô hùng vĩ, huyết tinh thảm thiết.

Phỏng đoán cẩn thận, có hơn một ngàn thế lực cấp bậc Tiên Vương trở lên đã trực tiếp bị hủy diệt, thế lực bình thường tổn thất càng vô số kể.

Ngay cả những thế lực siêu cấp cũng rất không dễ chịu.

Thế gia Hiên Viên có mười mấy Tiên Đế bị hao tổn trong đợt chiến tranh này.

Hồng Mông đạo phủ có mấy thành trì máu chốt bị đánh tàn, đâu đâu cũng là thương tích.

Khi tình hình chiến đấu kịch liệt nhất, Cực Dương thế gia và Cực Âm thế gia ở khu vực trung tâm nhất của Tiên giới cũng có hành động.

Trận chiến đó đánh cho thiên băng địa liệt, hơn mười vị Tiên Đế cường đại thân tử đạo tiêu, Đại Đạo khóc lóc đau khổ, vạn vật điêu linh.

Mà bên phía tộc Yêu Linh lại tổn thất càng lớn!

Đại Yêu chết thảm căn bản không có cách nào tính toán.

Thi thể yêu thú khổng lồ xếp trên mặt đất cao như mấy ngọn núi, khí tức huyết sát ngưng kết hóa thành một mảnh rồi trở thành một khu vực gọi là Cẩm Khu Sinh Mệnh.

Càng có Yêu Đế ngã xuống thành biển máu, mỗi ngày bắn ra phong bạo tàn phá bừa bãi, giống như còn đang ngửa mặt lên trời gào thét.

Trận chiến tranh này là sự đau thương của Tiên giới!

Chiến tranh không ngừng làm cho lượng lớn tu sĩ từ khu vực trung tâm Tiên giới chạy ra ngoài, tuôn về những đại vực do Nhân tộc chiếm cứ chủ đạo ở vùng biên giới.

Đại vực Thái Khôn cũng là một trong số đó.

Với lại, bởi vì có Huyền Đô và Tiên phủ Thần Võ nên số lượng tu sĩ đến đại vực Thái Khôn tị nạn là nhiều nhất trong các đại vực do Nhân tộc chiếm cứ.

Gần như mỗi một ngày đều có mấy triệu người thông qua đại truyền tống trận ở Huyền Đô đi vào Tiên phủ Thần Võ.

Chương 444: Năm Năm Một Cái Chớp Mắt!

Nếu không phải thành quả của đại quân mở rộng quá nổi bật trong những năm này, lúc đầu Tiên phủ Thần Võ thật đúng là không nhất định có thể chứa đựng số lượng người lớn như thế.

Số lượng đại truyền tống trận đã từ một lúc đầu tăng lên đến mười.

Dù vậy nhưng mỗi ngày, số lượng người chờ ở ngoài truyền tống trận để tiến vào Tiên phủ Thần Võ vẫn xếp thành một hàng dài như cũ, gần như nhìn không thấy đuôi.

Lần di chuyển đại quy mô này được xưng là một lần di cư khổng lồ nhất của Tiên giới từ trước tới nay.

Nhưng cũng có người chú ý tới, người di chuyển ra từ trung tâm tiên giới thường thường đều đến từ thế lực nhỏ, hoặc người thật sự cùng đường mặt lộ, không cách nào sống tiếp được.

Mà những đại thế lực khác thì dù tử chiến với tộc Yêu Linh cũng không nguyện ý rời khỏi trung tâm Tiên giới một bước.

Có người khen ngợi đó là khí tiết vĩ đại dường nào.

Nhưng chỉ có số rất ít cao tầng biết rằng, sở dĩ bọn hắn không rời khỏi là có nguyên nhân khác.

Năm năm qua, đại quân của tộc Yêu Linh vẫn như cũ liên tục không ngừng từ đất hoang đi ra, xuất phát đến tiền tuyến.

Trong loại đại thế hỗn loạn này, Tiên phủ Thần Võ chỉ là một khu vực tạm thời tương đối hòa bình mà thôi.

Nhưng không ai biết được loại hòa bình tạm thời này còn có thể kéo dài bao lâu.

- Cả một đời!

- Ta sẽ chiêu cố người cả một đời, mãi đến vĩnh hằng!

Ở trên đảo trung tâm Kính Hồ.

Một thiếu niên tuấn tú, trong mắt mang ánh sáng, ánh mắt chân thành nhìn một con mèo trắng trước mặt.

Mèo trắng nghiêng đầu, meo một tiếng, sau đó thẳng cẳng nhảy tới nơi xa.

- Hi hi, Tiểu Hắc ca ca, đây chính là bộ dáng của người đang yêu sao?

- Nhìn qua thật là ngu nha!

Bên cạnh, một tiểu nha đầu nhìn qua chỉ khoảng năm đến sáu tuổi, cười đùa nói.

Nàng mặc một chiếc váy nhỏ màu sắc rực rỡ, ngũ quan tinh xảo, có một mái tóc đen nhánh hoạt bát, tóc dài hơn nửa người, rũ xuống tới gần đầu gối.

Nhưng làm cho người khác chú ý nhất chính nàng hai lỗ tai Hồ tộc màu trắng của nàng, cảm giác cực kỳ mềm mại, thỉnh thoảng rung lên, cực kỳ đáng yêu.

- Đương nhiên rồi, tình yêu vốn chính là ngu ngốc.

Tiểu Hắc thu liễm tư thái, quay người lại nói.

- Nhiều năm như vậy, ta gặp quá nhiều yêu hận tình cừ, khắc cốt minh tâm.

- Lúc đi cười như nở hoa, lúc trở về chỉ còn tang thương vô tận.

Hắn thở dài một tiếng, trong mắt mang theo vẻ mệt mỏi, gió nhẹ lay động trường sam, nhìn qua thật giống như có chuyện như vậy.

- Quao, Tiểu Hắc ca ca, người trải qua thật nhiều.

Tiểu Bạch ngửa đầu nhìn hắn, vẻ mặt đầy vẻ sùng bái.

Chuyện này làm cho Tiểu Hắc càng thêm đắc ý, hăng giọng nói:

- Hôm nào, ta sẽ kể cho người nghe chuyện về một đôi yêu nhau, yêu nhau nhưng lại không cách nào ở cùng nhau, cuối cùng tự tử thê thảm, hóa thành hai con hồ điệp.

- Được!

Tiểu Bạch liên tục gật đầu.

- Các người đang nói chuyện gì đấy?

Bỗng nhiên, một âm thanh truyền đến.

Hai người quay đầu lại thì thấy một cô gái giống như trong tranh, đoan trang mà ưu nhã, chín cái màu trắng đuôi cáo sau lưng đang chậm rãi đứng đưa.

Chính là Xảo Nhi.

- Mẹ!

Tiểu Bạch lập tức reo hò một tiếng, nhào vào trong ngực Xảo Nhi.

Sau đó, nàng ngẩng đầu lên, vui vẻ nói:

- Tiểu Hắc ca ca đang kể cho ta nghe về chuyện tình yêu đó!

- Có thật không?

Xảo Nhi ngẩng đầu, hơi kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Hắc.

Tiểu tử này còn biết kể chuyện tình yêu à?

- Khụ khụ, Xảo di, thì chuyện kia là...

Trạng thái tang thương của hắn lập tức không còn, ngón chân chọt chọt lên trên mặt đất, hình như muốn dùng ngón chân đào ra một cái lỗ để chui xuống.

Xảo Nhi cười cười, sau đó vuốt ve mái tóc tiểu Bạch, nói:

- Đi thôi, Phong bá bá đang chờ các người về ăn cơm đấy.

Sau một lát, dưới gốc Khải Mông Thụ.

Diệp Tuy Phong và Cốc U Lan đã an vị, trên mặt bàn bằng đá xanh bày đầy món ngon phong phú mỹ vị.

- Phong bá bá!

Bóng người Tiểu Bạch vừa xuất hiện đã hô to một tiếng, sau đó nhanh như chớp xông vào trong ngực Diệp Tuy Phong.

- Phong bá bá, Tiểu Hắc ca ca nói với ta rằng hắn đã từng yêu một người sâu đậm, nhưng người đó lại bất hạnh mắc bệnh

không thể chữa khỏi được.

- Cuối cùng bị chôn dưới đáy đầm nước này, có phải thật vậy hay không?

Tiểu Bạch tò mò hỏi.

Lúc này, Tiểu Hắc và Xảo Nhi cũng vừa đi tới, nghe thấy câu nói này cả hai liên tục ho khan, cúi đầu tìm kiếm dưới chân, hình như đang tìm xem có kẽ đất nào vừa để cho mình chui vào hay không.

Diệp Tùy Phong liếc mắt nhìn Tiểu Hắc, sau đó cười nói:

- Không sai.

- Nhưng sau đó, nàng ấy đã hóa thành một con cá chép, vĩnh viễn canh giữ ở trong Kính Hồ.

Tiểu Bạch nháy nháy mắt.

- Chính là con cá chép cả ngày đọc sách kia sao?

Diệp Tùy Phong gật đầu.

- Đúng vậy, chính là nó.

Vua Cá Chép nào đó:

- ???

- Vậy sau này ta phải đối xử tốt với tỷ ấy một chút.

Tiểu Bạch nghiêm túc nói.

- Được rồi, nhanh ăn cơm thôi.

Diệp Tùy Phong vỗ bờ vai nhỏ của tiểu Bạch, mấy người theo thứ tự ngồi xuống.

Món ngon tỏa ra hương thơm bốn phía, đều là những món mà mấy người thích ăn.

Xảo Nhi và Tiểu Bạch đã cư ngụ ở đây hơn bốn năm, Cốc U Lan đã sớm biết được khẩu vị của các nàng.

Với lại những này nguyên liệu nấu ăn này đều là thiên tài địa bảo cực phẩm, chỉ cần mỗi ngày ăn cơm đúng giờ thì đã cực kỳ tốt đối với thân thể.

Lúc trước, sau khi Xảo Nhi sinh xong Tiểu Bạch đã hao tổn nghiêm trọng, nhưng bây giờ đã triệt để khôi phục.

Mà Tiểu Bạch mặc dù vẫn chưa chính thức bắt đầu tu luyện nhưng tu vi của nàng nhờ có tác dụng của Hỗn Độn Ngọc Châu và mỹ thực đã đạt đến cảnh giới Tiên Cảnh.

Năm tuổi đã có tu vi Địa Tiên, nếu truyền ra ngoài có thể hù chết một nhóm lớn người.

Trong quá trình ăn cơm nói chuyện phiếm, Diệp Tùy Phong hơi dừng đĩa lại, ngẩng đầu lên.

- Ha ha, mọi người đều ở đây sao?

Người chưa tới mà tiếng đã tới trước.

Ngay sau đó, một bóng người cao to từ trong hư không lộ ra.

- Tiểu Bạch, lại hôn cha một cái nào!

Người tới chính là Thần Võ.

Chương 445: Chiến Tranh Ở Trung Tâm Tiên Giới Có Khả Năng Sắp Kết Thúc.

- Dừng!

Tiểu Bạch lập tức nhếch miệng nhỏ lên.

- Ha ha, đến để cha hôn một cái.

Thần Võ tiến lên, dưới cằm hấn đầy râu làm cho Tiểu Bạch liên tục chống cự.

Nhưng nàng sao có thể chống cự được Thần Võ, bị hấn cưỡng hôn đến sắp khóc lên.

Mãi đến lúc Xảo Nhi liếc mắt hấn thì Thần Võ mới cười to ngòì xuống.

- Ăn cơm đi.

Diệp Tùy Phong nói.

Khi hấn vừa tới, Cốc U Lan đã chuẩn bị xong bát đĩa.

Thần Võ ăn hai bát, sau đó nói:

- Đại ca, bên kia có tình huống quan trọng.

Diệp Tuy Phong giơ tay lên.

- Không có chuyện gì quan trọng hơn người một nhà cùng nhau ăn cơm.

- Ăn xong lại nói.

.....

Một bữa tiệc phong phú nhanh chóng được giải quyết dưới tốc độ ăn như gió cuốn của mấy người.

Bởi vì có đại gia đình Thần Võ gia nhập nên Cốc U Lan không thể không làm thêm mấy món ăn.

Sau khi ăn xong, Tiểu Hắc mang theo Tiểu Bạch đi ra ngoài chơi, Xảo Nhi và Cốc U Lan cũng hợp thời lui ra, chỉ còn lại hai người Diệp Tuy Phong và Thần Võ.

- Nói đi, có chuyện gì?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Vẻ mặt Thần Võ hơi nghiêm túc, nói:

- Chiến tranh ở trung tâm Tiên giới có khả năng sắp kết thúc.

- Huyền Chủ truyền đến tin tức nói là các đại nhân vật hai bên đều đang có động tĩnh, có lẽ muốn tiến hành một trận chiến cuối cùng.

Cái gọi là đại nhân vật đơn giản chính là Yêu Tổ.

Mà bên phía Nhân tộc chắc chắn chính là mấy người của các thế lực siêu cấp.

Bọn hắn đều là Đế Thượng, đó là tầng cấp đứng đầu vượt qua Tiên Đế.

- Xem ra đã chiếm đủ nơi để sinh tồn.

Diệp Tuy Phong lấy tay sờ lên cằm tự nói.

Trận chiến tranh này, nếu như đứng từ vị trí cao nhất nhìn xuống phía dưới thì thật ra vẫn như cũ là trận chiến tranh đoạt lợi ích.

Bởi vì tiên đoán của Thần Triều Mục Tiên nên tộc Yêu Linh tất phải đi vào trung tâm Tiên giới, đây là chuyện mà không ai có thể cưỡng ép ngăn cản được.

Nếu như quả thật thế sống chết đối kháng, như vậy kết quả cuối cùng chỉ có thể là một phương triệt để bị diệt tộc.

Mà chuyện này lại không phù hợp với lợi ích tổng thể của hai bên.

Đại chiến diễn ra nhiều năm, nhưng thật ra mục đích thật sự chỉ có một.

Đó chính là tộc Yêu Linh có thể thu được một mảnh đất để sinh tồn ở khu vực trung tâm của Tiên giới.

Nếu như trong chiến tranh mà rơi vào thế yếu thì rất có thể chỉ có thể ở một nơi chật hẹp nhỏ bé, nếu tiên đoán của Thần Triều Mục Tiên trở thành sự thật, vậy cho dù sống sót sau đại kiếp thì Yêu Linh tộc cũng chỉ có thể biến thành phụ thuộc.

Nhưng trước mắt xem ra thực lực của hai bên không có chênh lệch đặc biệt rõ ràng.

Cá thể Nhân tộc rất cường đại, nhưng lực lượng trung tầng của tộc Yêu Linh lại cũng rất nhiều, tình hình chiến đấu cực kỳ giằng co.

Nếu như vậy thì có lẽ có thể thu được một mảnh đất để sinh tồn rất không tệ.

- Huyền Chủ cũng nói như vậy.

Thần Võ cảm thán nói:

- Trận chiến này đã đánh hơn hai mươi năm, bây giờ cuối cùng phải kết thúc.

Diệp Tùy Phong gật đầu.

Từ khi hắn vừa tiến vào Tiên giới thì tộc Yêu Linh đã bắt đầu xâm lấn.

Trận chiến này vẫn liên tục diễn ra cho tới bây giờ.

- Ai, chỉ khổ những dân chúng bình thường không rõ chân tướng kia mà thôi, chịu đủ chiến tranh tra tấn, bị ép di chuyển

xa quê.

- Nhưng thật ra, ngoại trừ trung tâm Tiên giới ra thì không có một nào nơi là an toàn, thật sự là...

Thần Võ lắc đầu, không biết nên nói thế nào.

Đối với các Tiên Phủ khác thì Thần Võ đã tuyệt đối xem như một Tiên Đế nhân từ.

Chí ít, hắn cũng chú ý, cực kỳ quan tâm đối với dân chúng bình thường.

Những năm này, hắn tốn hao tinh lực và tài lực nhiều nhất cũng không phải là đại quân mở rộng mà là an trí cho dân chạy nạn đến từ các nơi.

- Người có thể thu vào Tiên Phủ thì tận lực thu vào.

- Năng lực của mỗi người đều có hạn, người không có cách nào chiếu cố được tất cả mọi người của Tiên giới.

Diệp Tuy Phong nói.

Thần Võ gật đầu, hắn quản lý Tiên Phủ nhiều năm như vậy nên đương nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Hắn là có lòng tốt, nhưng cũng không phải là hạng người cô chấp nào tàn.

- Đại ca, ngài có muốn đi xem trận chiến cuối cùng hay không, rất có thể Yêu Tổ và Đế Thượng của Nhân tộc sẽ hiện thân.

Thần Võ hỏi.

Diệp Tuy Phong trực tiếp lắc đầu.

- Không có hứng thú.

- So với đến đó còn không bằng đợi ở đây chăm sóc cho hai đứa bé Tiểu Hắc và Tiểu Bạch.

Tiểu Hắc đã tấn thăng thành thế giới cấp bậc Đại La Kim Tiên, không lâu nữa sẽ tấn thăng thành Tiên Vương giới, đến lúc đó là đã có thể sử dụng Hỗn Độn Ngọc để tiến hành bồi dưỡng.

Mà Tiểu Bạch thì đã sắp năm tuổi, sắp bước vào con đường tu đạo.

Hắn nhìn Thần Võ nói:

- Ta thấy ngươi nên đến gặp con bé nhiều hơn, Tiểu Bạch nhìn thấy ngươi đều sợ như người lạ.

Thần Võ không quan trọng lắm đâu:

- Con bé còn nhỏ, sau khi con bé lớn lên thì tự nhiên sẽ hiểu thôi.

Diệp Tùy Phong cũng không nói gì, mỗi người đều có phương thức bồi dưỡng con cái của mình, không phải ai cũng như nhau.

- Nếu ngài không đi thì ta và Huyền Chủ sẽ tới đó xem.

- Ta nhất định phải chứng kiến loại chiến đấu ảnh hưởng đến toàn bộ thế cục của Tiên giới này, ha ha.

Thần Võ cười nói.

Diệp Tùy Phong gật đầu.

Sau đó, hai người lại rảnh rỗi trò chuyện trong chốc lát, Thần Võ lập tức rời khỏi Kính Hồ.

Diệp Tùy Phong nghĩ nghĩ, sau đó dùng ngọc phù truyền tin gọi hai người Diệp Hoàng và Diệp Long tạm thời trở về.

Đợi sau khi chuyện của Yêu Linh tộc kết thúc thì tiếp tục ra ngoài xông xáo cũng không muộn.

...

Mấy ngày sau, một loạt tiếng nổ tung nặng nề từ phương hướng trung tâm Tiên giới truyền đến.

Diệp Tùy Phong quan sát Tiên Đạo, chỉ thấy pháp tắc mỗi ngày đều đang rung động, hình như thừa nhận áp lực cực lớn.

Thậm chí có ít đầu pháp tắc đã bắt đầu hỗn loạn, không phải là bị trọng thương mà chính là bị trực tiếp rút ra, dùng cho đại chiến ngập trời.

Từ hiện tượng này có thể thấy được, cấp bậc Đế Thượng giao chiến đến cùng khủng bố cỡ nào.

Dao động mãnh liệt kéo dài trong thời gian gần nửa canh giờ mới bắt đầu chậm rãi lắng xuống, có lẽ bên kia đã tạm thời phân ra thắng bại.

Chương 446: Địa Điểm Đàm Phán Lần Đầu Tiên Là Ở Thành Phi Tiên Của Tiên Phủ Thần Võ.

Không đợi Diệp Tùy Phong hỏi thăm, ngọc phù truyền tin bên hông đã điên cuồng chớp động, hắn lấy ra xem xét thì thấy chính là Thần Võ.

- Đại ca!

Hắn lớn tiếng hô.

Lúc này, Thần Võ nhìn qua lại có một chút chật vật, nhưng cả khuôn mặt hắn đỏ bừng, vẻ mặt kích động, không nói lời nào cũng có thể thấy được rõ ràng.

- Quá mạnh, bọn hắn quá mạnh!

Thần Võ kích động hô to:

- Yêu Tổ xuất thế, chỉ mới rống to một tiếng mà mấy trăm ngọn núi lớn đã liên tục vỡ nát, mấy chục thành trì trực tiếp bị phá hủy, mười mấy Tiên Đế đồng thời xuất thủ cũng bị đánh đến liên tiếp lui về phía sau.

- May mắn có hai vị Đế Thượng đồng thời ra tay, một ngón tay ép về phía Yêu Tổ, một ánh mắt lại trực tiếp làm bốc hơi hàng triệu đại quân Yêu Linh!

- Hai ba lần giao thủ đã đánh cho Đại Đạo sụp đổ, thiên địa khốc lốc đau khổ, cương phong đầy trời, mưa máu bay tán loạn!

- Ta ở cách khu vực giao chiến hàng ngàn dặm mà cũng bị lan đến gần.

- Nếu không nhờ có Huyền Chủ tử tử che chở thì có lẽ ta đã bị thương nặng!

Giọng của hắn cực nhanh, hiển nhiên vẫn còn đang đắm trong trận đại chiến đấu hủy thiên diệt địa vừa rồi.

Nhưng Diệp Tỳ Phong lại không có hứng thú quá lớn đối với loại chiến đấu đó.

- Kết quả thế nào?

Hắn lên tiếng hỏi.

- Còn không biết, nhưng khẳng định là vẫn chưa phân ra thắng bại!

Thần Võ nói:

- Hai bên tạm thời ngừng lại, có thể đang tiến hành đàm phán lần đầu tiên.

- Nếu thật sự không thể đồng ý, ta thấy đại kiếp chưa tới thì Tiên giới cũng đã bị bọn hắn sớm đánh cho không còn!

Diệp Tỳ Phong nhếch miệng.

Loại tình huống đó tuyệt đối không thể nào xảy ra, bởi vì bản chất cuộc chiến tranh này vẫn là chiến tranh vì lợi ích.

Đã có lợi ích tồn tại thì sẽ không thể nào đánh đến mức không chết không thôi.

- Tiếp tục tìm hiểu tin tức đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Mấy ngày kế tiếp, tình hình cũng không khác trong dự liệu của Diệp Tỳ Phong quá nhiều.

Va chạm lớn, trên cơ bản chưa từng xảy ra, ngay cả chiến dịch đại quy mô cũng chưa từng xuất hiện.

Hiển nhiên, trận chiến tranh này đã chạy tới giai đoạn tranh đoạt lợi ích cuối cùng.

Mà Thần Võ thân ở tiền tuyến lại là không ngừng truyền tới tin tức.

- Đại ca, tộc Yêu Linh xuất hiện tổng cộng ba vị Yêu Tổ, đều mạnh đến mức dọa người.

- Chiến tuyến đại vực Thái Dương và Thái Âm cũng không sai biệt lắm, đều tạm thời dừng lại.

- Nhưng lực lượng hai bên vẫn còn đang tập kết, thế gia Cực Âm và thế gia Cực Dương cũng xuất động rất nhiều binh lực, hình như Đế Thượng trong tộc bọn hấn cũng có động tác.

- Hai bên không ngừng đưa qua sứ giả, giống như đang tiến hành đàm phán sơ bộ, nhưng nhìn tình huống hình như không hiệu quả gì.

- Ha ha, đại ca, ngài không đến thật sự quá đáng tiếc, nơi này rất đặc sắc!

Mỗi ngày, Diệp Tùy Phong đều nghe được tin tức, nghe phóng viên Thần Võ thường trú ở chiến trường truyền về tin tức trên tiền tuyến.

Trong lúc đang ăn cơm, ngọc phù truyền tin của Thần Võ lại lần nữa vang lên.

Nhưng lần này, vẻ mặt của hấn đã rõ ràng xảy ra thay đổi.

- Đại ca, xảy ra chuyện lớn rồi!

- Hai bên sắp tiến hành đàm phán lần đầu tiên, nhưng cả hai bên đều không yên lòng đối với địa điểm đàm phán mà bên kia đưa ra.

- Cuối cùng, bọn hấn quyết định...

Vẻ mặt Thần Võ có chút bất đắc dĩ.

- Quyết định lựa chọn địa điểm đàm phán lần đầu tiên là ở thành Phi Tiên của Tiên phủ Thần Võ.

.....

- Đại ca, ngài nói có khả năng này hay không?

Thần Võ sờ lên cằm, lộ ra dáng vẻ suy tư.

- Sở dĩ bọn hấn lựa chọn địa điểm đàm phán ở chúng chỗ của ta chính vì chúng ta đánh ra cờ hiệu quá hùng vĩ.

- Vạn Linh Cùng Tồn Tại là lý niệm cao cỡ nào!

- Có ánh sáng cờ hiệu vĩ đại của chúng ta chiếu rọi, bọn hấn cảm thấy khâm phục từ đáy lòng, tự ti mặc cảm, cho nên mới có chọn lựa như vậy.

Hấn suy luận có thể xưng là có lý có cứ, làm cho Diệp Tù Phong cũng không thể không trùng to mắt.

- Người đang suy nghĩ cái gì vậy?

Diệp Tù Phong không biết nói gì:

- Hiện tại, Tiên giới không phải địa bàn của Nhân tộc thì chính là địa bàn của Yêu Linh tộc, hai bên phân biệt rõ ràng.

- Mà chỉ có Tiên phủ Thần Võ thì tạm thời còn chưa rõ nghiêng về phía bên nào.

- Theo bọn hấn nghĩ, người chính là cỏ đầu tường, muốn mọi việc đều thuận lợi.

- Bọn hấn lựa chọn địa điểm đàm phán ở đây, thứ nhất vì nơi này không thuộc về phạm vi thế lực của bất kỳ một phương nào, thứ hai chính là muốn thuận tiện thu thập người.

- Chỉ thế thôi!

Thần Võ nghe thấy Diệp Tù Phong nói như vậy, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Đại ca, ngài không thể nói lạc quan một chút à?

Hấn đương nhiên biết đối phương sẽ không có lòng tốt như vậy.

- Vậy chúng ta nên làm gì đây?

Thần Võ hỏi.

Diệp Tù Phong cười nói:

- Còn có thể làm gì?

- Cuộc sống giống như trước kia, nếu như không thể phản kháng thì nằm hưởng thụ thôi...

Vẻ mặt Thần Võ xấu hổ:

- Đại ca, ngài đừng nói giỡn nữa.

- Ta đúng là không thể nào phản kháng, nhưng ngài hoàn toàn có năng lực cắt mệnh căn của hắn nha.

Diệp Tuy Phong bĩu môi.

- Không có nói đùa.

- Đàm phán ở thành Phi Tiên cũng là một cơ hội khai hỏa tên tuổi của Tiên phủ Thần Võ.

- Đừng quên, đây chính là một lần đàm phán mà toàn bộ Tiên giới đều chú ý.

- Chúng ta chẳng những phải làm, mà còn phải làm càng xinh đẹp đại khí, để các tu sĩ đến từ Tiên giới khác đều biết tình huống và thực lực của Tiên phủ Thần Võ như thế nào.

- Về phần vấn đề an toàn thì người không cần lo lắng, không ai có thể làm càn ở thành Phi Tiên.

Diệp Tuy Phong nói xong, Thần Võ lập tức lộ ra nụ cười.

- Đại ca, ta chờ chính là câu nói này của ngài!

- Bây giờ, ta sẽ lập tức liên lạc với Huyền Chủ tỷ tỷ, ta phải làm chuyện này thật hoành tráng mới được!

Diệp Tuy Phong lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

- Ta nhớ trước kia người chính miệng gọi Chỉ Nguyệt là vương bát đản, sao bây giờ vừa mở miệng đã gọi một tiếng tỷ tỷ rồi?

Thần Võ cười hắc hắc hai tiếng.

- Chuyện cũ như gió thoảng qua, hiện tại chúng ta là đồng minh mà.

Chương 447: Tiên Phủ Thần Võ Đánh Ra Cờ Hiệu.

- Cái gì? Huyền Chủ mời ta đi tắm suối nước nóng sao? Được rồi, ta đến ngay!

- Đại ca, ta đi làm việc, sẽ không quấy rầy ngài nữa, cáo từ!

Nói xong, Thần Võ lập tức dập máy.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

Hắn cũng không ngờ lại sẽ quyết định đàm phán địa điểm ở thành Phi Tiên.

Ngại mình đôi mới nghe chưa đủ nghiên, cho nên trực tiếp tới hiện trường sao?

Đã như vậy thì cứ qua xem một chút đi.

Tiên giới đàm phán đến cùng sẽ xảy ra chuyện gì?!

...

Trong vòng mấy ngày, tin tức tộc Yêu Linh tiến hành đàm phán với Nhân tộc đã nhanh chóng quét sạch toàn bộ Tiên giới.

Sau khi tin tức này truyền ra thì gần như tất cả mọi người đều biết về Tiên phủ Thần Võ.

- Vạn linh cùng tồn tại? Loại cờ hiệu này mà cũng dám đánh ra sao?

Có người cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

- Tốt, có dũng khí! Thật sự là một dòng nước trong của toàn bộ Tiên giới trước mắt!

Có người rất tán thưởng.

- Đó là một tên ngu ngốc, muốn mọi việc đều thuận lợi sao? Sợ rằng sẽ huyên não mất lòng cả hai bên, tuyệt đối sẽ không có kết quả gì tốt.

Cũng có người biểu thị xem thường.

Dưới lực chú ý của tất cả mọi người chú, lại có một tin tức nổi lên như vòi rồng.

- Tiên phủ Thần Võ nhiệt liệt hoan nghênh hai tộc đến đây để đàm phán, hi vọng hai bên có thể đình chiến, khôi phục hòa bình ngày xưa của Tiên giới.

- Đồng thời, chúng ta cũng hoan nghênh bằng hữu cùng chung chí hướng đi vào Tiên phủ Thần Võ định cư, ở đây người sẽ tránh được hỗn loạn của chiến loạn.

- Với lại, chúng ta sẽ thông qua Hư Giới để tiến hành phát trực tiếp phạm vi toàn Tiên giới về cuộc đàm phán hoà bình lần này!

- Đến lúc đó, bất kỳ ai cũng có thể xem được nội dung cuộc đàm phán lần này ở trong Hư Giới, kính thỉnh chờ mong!

Những tin tức này là Tiên phủ Thần Võ kết hợp với Huyền Đô cùng nhau phát ra, vừa truyền ra đã lập tức đưa tới sóng to gió lớn!

- Tiên phủ Thần Võ lại dám phát biểu như thế, hẳn đến cùng có lai lịch gì?

- Thân ở nơi đầu sóng ngọn gió mà còn có thể gặp nguy không loạn, ta có chút bội phục vị Tiên Đế này rồi đấy!

Mọi người bắt đầu sinh ra hứng thú đối với Thần Võ.

Nhưng làm cho người cảm thấy kinh ngạc nhất chính là “trực tiếp toàn bộ quá trình đàm phán”.

Đây chính là nhân vật đỉnh phong của Tiên giới đàm phán, có thể ảnh hưởng đến cách cục của toàn bộ Tiên giới!

Cũng không phải Yêu Nữ nào đó xoay cái mông!

Cái này cũng có thể phát trực tiếp toàn bộ quá trình à?

Các đại nhân vật sẽ cho phép hẳn làm xằng làm bậy như thế à?

Tất cả mọi người đều biểu thị hoài nghi.

Đồng thời còn có cực kỳ chờ mong, đến tột cùng Thần Võ này có thể làm được hay không.

Mắt thấy ngày đàm phán càng ngày càng gần.

Thành Phi Tiên, Vân Tiêu phủ.

- Diệp Khiêm còn không có ý định đi lên sao?

Diệp Long ngồi bên cạnh bàn đá, lên tiếng hỏi.

Trên ghế nằm đối diện hẳn, Diệp Hiểu Hiểu cả người đều co lại ở trong, loay hoay con rối một hầu tử trong tay.

Bên cạnh, Diệp Cầm Dao ngồi chồm hồm ở bên cạnh cái ao, chậm rãi cho cá ăn.

Bên cạnh dòng suối nhỏ chảy róc rách, Diệp Hoàng chấp hai tay sau lưng, im lặng nhìn mặt nước.

- Trong thời gian ngắn sẽ không lên đến.

Diệp Hiểu Hiểu bẻ gãy cánh tay của con rôi, một lần nữa điều chỉnh góc độ, rồi lại lắp đặt lên.

- Thế giới Vân Tiêu càng lúc càng lớn, nhân khẩu cũng tăng vọt, huynh ấy nói nhiệm vụ của thư viện Thiên Hạ còn rất nhiều.

Diệp Hiểu Hiểu nói.

- Thật là một đồ ngốc mà.

Diệp Long bĩu môi.

- Tiên giới mới là tương lai càng rộng lớn hơn, đệ ấy như vậy, chênh lệch giữa chúng ta chỉ có thể càng ngày càng lớn.

Bên cạnh cái ao, Diệp Cầm Dao xoay đầu lại:

- Đệ ấy khác với huynh.

- Bản thân cường đại, cho tới bây giờ đều không phải là lựa chọn hàng đầu của Diệp Khiêm.

Diệp Hiểu Hiểu cũng từ nằm trong ghé thò đầu ra.

- Lão Long, huynh thật không đáng mặt làm ca ca mà, ngay cả suy nghĩ của đệ đệ ruột mà cũng không biết.

Diệp Long nhún vai, nhưng cũng không phủ nhận.

Thật ra hẳn cũng hiểu rõ, con đường của mỗi người trong bọn hẳn đều không giống nhau.

Nhưng đối với Diệp Khiêm thì hẳn vẫn không tránh được lấy góc độ của huynh trưởng đến xem, luôn cảm thấy hẳn lớn hơn.

- Đúng rồi, lão Long.

Diệp Hiểu Hiểu ngả lưng lên ghé nằm, hỏi:

- Có phải huynh và Diệp Hoàng tỷ đều chuẩn bị đột phá Tiên Đế hay không?

Vài ngày trước, sau khi Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Cẩm Dao trở về đều đã lần lượt đột phá đến cảnh giới Tiên Tôn.

Nàng vốn cho rằng mình đã đuổi kịp Diệp Long và Diệp Hoàng, nhưng sau khi nghe ngóng thì mới biết được, thì ra hai người cũng đã đi tới Tiên Tôn đỉnh phong, vẫn dẫn trước như trước đó.

Chuyện này làm nàng bị đả kích.

- Ta vẫn chưa, Diệp Hoàng chắc là sắp rồi, muội ấy đã là Chuẩn Đế.

Diệp Long nhìn về phía Diệp Hoàng.

Lúc này, Diệp Hoàng cũng xoay đầu lại, cười lắc đầu.

- Ta cũng còn thiếu một chút, cần phải tiếp tục hoàn thiện con đường của mình thêm nữa.

- Hiểu Hiểu, không cần chấp nhất ở tu vi, cảnh giới mới là quan trọng nhất.

- Tình trạng của muội, hình như có chút không thích hợp.

Nàng nhìn ra Diệp Hiểu Hiểu có chút dị thường.

Diệp Hiểu Hiểu chép miệng, không nói gì.

Mà Diệp Cẩm Dao ở bên cạnh thì lại nói:

- Mấy năm này, chúng ta một vẫn luôn tu luyện ở Tu La Luyện Binh Trận, người ở nơi đó không có giấc mộng đẹp gì.

Mấy người nhất thời hiểu rõ, Diệp Hiểu Hiểu chủ tu là Mộng Cảnh, tình huống trước mắt của Tiên giới, mộng Hư Giới trên cơ bản toàn bộ đều là tâm tình tiêu cực bi thảm nên đương nhiên sẽ có ảnh hưởng đối với nàng.

- Ai nha, tiểu mao mao mưa rồi!

Diệp Hiểu Hiểu không quan trọng khoát tay, vừa loay hoay con rối vừa nói:

- Những năm gần đây, ta đã gặp quá nhiều sinh ly tử biệt.

- Chỉ có điều nhân khẩu của Tiên giới quá nhiều, mộng Hư Giới lại quá lớn, ta thích ứng một chút sẽ tốt thôi.

Mấy người không nói gì, loại chuyện này, bọn hắn cũng không giúp đỡ được cái gì.

- Không bận rộn thì về thăm nhà một chút, có vấn đề gì hay không?

Bỗng nhiên, một âm thanh quen thuộc truyền đến.

Ngay sau đó, mấy bóng người từ trong hư không đi ra.

Chính là Diệp Tùy Phong, Cốc U Lan, Tiểu Hắc.

Còn có tiểu nha đầu Lý Tiểu Bạch đi theo sau lưng Tiểu Hắc.

Chương 448: Cả Nhà Đoàn Tụ! Tới!

Người một nhà đoàn tụ, nhẹ nhàng vui sướng.

- Tiểu Bạch, đến đây, ta giới thiệu một chút với muội.

Tiểu Hắc lôi kéo tiểu Bạch, nhiệt tình bắt đầu giới thiệu.

- Người này là tỷ ta, rất lợi hại, về sau chúng ta còn cần dựa vào tỷ ấy bảo vệ chúng ta đây.

Tiểu Bạch chớp lấy mắt to.

- Chào tỷ tỷ xinh đẹp!

Diệp Hoàng ngồi xổm người xuống, đùa đùa cái mũi của nàng, trêu đến khi Tiểu Bạch cười khanh khách không ngừng.

- Tiểu Bạch thật đáng yêu.

Nàng tự nhiên biết, Tiểu Bạch là con gái của Thần Võ và Cửu Vĩ Hồ.

- Hắn gọi là lão Long, cũng rất lợi hại, nhưng trí thông minh so với ta kém rất xa!

Sắc mặt của Diệp Long biểu lộ rất đặc sắc, vốn còn tưởng rằng Tiểu Hắc phát hiện lương tâm, không làm đen mình, nhìn tới vẫn là xem thường năng cà khía của nó.

- Chào Lão Long ca ca!

Tiểu Bạch đầy nhiệt tình chào hỏi.

- Ngoan, về sau ca ca dẫn ngươi đi đánh yêu thú.

Tiểu Bạch nháy mắt.

- Mẹ ta chính là yêu thú.

Trong nháy mắt Diệp Long cảm thấy ngạc nhiên, đây thật quá lúng túng.

- Khụ khụ, ca ca nói sai, đi đánh bại hoại, ai dám khi dễ chúng ta, chúng ta đánh người đó.

Tiểu Bạch lập tức nhảy căng hoan hô.

- Vâng!

Diệp Long âm thầm lau mồ hôi, may mắn Tiểu Bạch tâm tư đơn thuần, ngây thơ dễ dụ.

- Tới tới tới, đây là Cầm Dao tử tử, tử ấy đánh đàn rất dễ nghe.

Tiểu Hắc tiếp tục giới thiệu.

- Cầm Dao tử tử thật xinh đẹp!

Tiểu Bạch ngọt ngào cất lời khen.

- Sau khi Tiểu Bạch ớn lên, so với bất luận kẻ nào đều xinh đẹp.

Diệp Cầm Dao cười đáp lại.

Sau đó, Tiểu Hắc lại dẫn tiểu Bạch, đi đến ghé nằm trước mặt.

- Đây là Hiểu Hiểu tử tử, thực lực cực kỳ cao minh, đã từng bị sét đánh chín trăm chín mươi chín lần, lại không bị tổn hại gì.

Câu nói này khiến đám người kia kém chút cười ra tiếng.

Chuyện kia lúc trước, Diệp Hiểu Hiểu chính là vẫn luôn ghi hận ở trong lòng.

- Diệp Hắc tử, ta sớm muộn cũng sẽ thu thập ngươi một trận!

Diệp Hiểu Hiểu tức giận nói.

Sau đó, nàng từ trên lưng ghé nằm lộ ra cái đầu, bốn mắt nhìn nhau với Tiểu Bạch.

Lập tức, hai người đều sững sờ.

- Là ngươi?!

Các nàng gần như đồng thời hô lên âm thanh.

Mấy người khác chưa hiểu chuyện gì, Tiểu Bạch với Diệp Hiểu Hiểu vậy mà nhận biết nhau?

- Tỷ đã từng gặp qua muội ấy?

Tiểu Hắc kinh ngạc hỏi thăm tiểu Bạch, trong ký ức của hắn, hai người các nàng cho tới bây giờ đều chưa từng gặp mặt.

Nhưng Tiểu Bạch, nhẹ gật đầu.

- Ủ, khi ta nằm mơ thường xuyên sẽ nhìn thấy tỷ ấy, ngồi xôm ở bên cạnh một hồ nước màu đen, ngồi thút thít...

- Ai ai ai, không có, không có!

Diệp Hiểu Hiểu nghe đến đó, vội vàng nhảy xuống ghé nằm, không ngừng nháy mắt hướng về phía Tiểu Bạch.

- Muội nhìn lầm, ta đó là đang... Là đang đi vệ sinh, phiến hồ kia chính là nhà xí của ta, đúng, nhà xí!

Khuôn mặt của Tiểu Bạch mờ mịt, đi nhà xí không cởi quần sao?

Với lại cái hồ kia, nói ít cũng to gấp mấy lần thành Phi Tiên.

Ngươi đi như thế nào?

Nhưng, dưới sự ám chỉ mãnh liệt của Diệp Hiểu Hiểu, Tiểu Bạch vẫn gật đầu.

- Vậy chắc là muội nhìn lầm.

Đám người không nói gì, lần này tất có bí ẩn, nhưng rất rõ ràng Diệp Hiểu Hiểu không muốn nói, bọn hắn cũng không tốt đi hỏi thăm.

Chỉ có Diệp Tùy Phong, khẽ lắc đầu.

Hắn tự nhiên hiểu, đang xảy ra chuyện gì.

Hồ nước màu đen kia kỳ thật là nơi âm u nhất của chúng sinh, hình chiếu bên trong Mộng Hư Giới.

Mặc dù Diệp Hiểu Hiểu nhìn vào không có gì chính kiến, tùy tiện.

Nhưng chuyện bản thủ mà nàng đã thấy, so với những người khác, vượt qua nhiều lắm.

Đây là một áp lực vô cùng nặng nề.

Cho nên, nàng mới có lúc thân kinh không ổn định, có đôi khi lại là tâm tư mẫn cảm, nhìn vào trông rất điên điên khùng khùng.

.....

- Đi, tất cả ngồi xuống đi.

Diệp Tuy Phong nói.

Chuyện của Hiểu Hiểu, trong lòng của hắn tự có tính toán.

Rất nhanh, mọi người ngồi xuống ở bên cạnh bên bờ ao.

Từ sau khi tách rời Uyên cốc, bọn hắn vẫn như năm xưa tập hợp đủ, ngoại trừ Diệp Khiêm, bốn thiên kiêu Diệp gia đều đã đến.

- Tiên giới sắp nghênh đón biến cố.

Diệp Tuy Phong nói thẳng.

- Sau khi hai tộc đàm phán, đại kiếp chân chính rất có thể sẽ bắt đầu.

- Nhưng cụ thể đại kiếp đến tốt cùng là cái gì, hiện tại còn không có ai biết.

- Cho nên, tiếp theo một đoạn thời gian, các ngươi trước hết về Kính Hồ, từ từ tĩnh dưỡng và tu tâm cho tốt.

- Đợi đến sau khi đột phá Tiên Đế, rồi quyết định chuyện rời đi hay ở lại.

- Kiếp nạn không biết, nhưng khẳng định khác xa còn kinh khủng hơn so với hai tộc đại chiến, nếu không tộc Yêu Linh sẽ không nỗ lực, đánh ra giá lớn như vậy, cũng phải đi vào trong Tiên giới. Bọn hắn là đang sợ.

Tồn tại có thể làm cho Thượng Đế đều sợ hãi, tuyệt đối phi phạm.

Không có thực lực Tiên Đế, là tuyệt đối lạt không nổi sóng gió gì, thậm chí ngay cả tự vệ cũng khó khăn.

Với lại tốc độ tu luyện của mấy người bọn hắn vẫn quá nhanh chóng, cần thời gian để lắng đọng một phen.

- Mọi việc đều nghe theo thúc.

Diệp Long nói.

Diệp Tuy Phong gật đầu, theo sau nói:

- Cũng nên về thăm nhà một chút.

- Cha ngươi gần nhất, cứ thỉnh thoảng ở trước mặt ta nhắc tới ngươi, ta nghe sắp phiền chết đến nơi...

Mấy người ngồi cùng nhau, tán gẫu chuyện nhà.

Thỉnh thoảng truyền ra một trận cười lớn, một khung cảnh tường hòa, vui vẻ hòa thuận.

Thời gian trôi qua hơn nửa ngày, bầu không khí hài hòa kia lặng yên rời đi, xung quanh yên tĩnh lại.

Lúc này, ngọc phù đưa tin của Diệp Tuy Phong lại bắt đầu vang lên.

Hắn lấy ra xem xét, chính là Thần Võ.

- Đại ca, bọn hắn tới!

Thần Võ thấp giọng nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Cứ việc tới thôi, ta đang ở thành Phi Tiên.

Sau đó, hắn ngắt liên lạc, nhìn mấy người Diệp Hoàng.

- Xem trước một chút, lần đàm phán này của cấp bậc cao nhất Tiên giới, sau khi kết thúc, chúng ta lại cùng nhau về nhà.

...

Hư Giới.

Vô số tu sĩ, canh giữ ở trước mặt màn ánh sáng lớn, khẩn trương chờ đợi.

Mỗi một khu vực, mỗi một cái màn sáng, đều là cảnh tượng này.

Đây là tình huống lần đầu xuất hiện từ sau khi tộc Yêu Linh xâm lấn Tiên giới,

Những người này, đều đang mong đợi lần trực tiếp toàn giới xưa nay chưa từng có.

Chương 449: Vì Cố Ý Đến Căn Dận Các Vị.

- Mau nhìn, có hình rồi!

Đột nhiên, có người kinh hô.

Chỉ thấy bên trong màn sáng, một bức tranh to lớn, từ từ mở ra.

Đó là một bức tranh lập thể, toàn phương vị phô bày bao quát hiện trường.

Nơi trung ương nhất là một trận truyền tống không lồ.

Mà phía trước truyền tống trận có bóng dáng một nhóm người có khí tức kinh người, cực kỳ làm người khác chú ý tới.

Phía trước nhất, có một người đàn ông cao lớn đứng đấy, hấn mặc trường bào màu tím đen lịch sự, mày kiếm mắt sáng, trong mắt mênh mông như biển, toàn thân trên dưới, đều tản ra uy nghiêm nặng nề.

- Người kia chính là Thần Võ Tiên Đế sao? Nhìn vào quả thật bất phàm!

Có người sợ hãi thán phục.

- Bên cạnh hấn, chẳng lẽ là Đế Hậu? Là Yêu Đế Hồ tộc trong truyền thuyết?

Có người kinh hô.

Bên người Thần Võ, một bóng hình xinh đẹp mặc quần dài trắng, nhẹ nhàng nắm cánh tay Thần Võ, đoan trang trang nhã.

Phía sau lưng nàng, chín đuôi cáo thật dài, đang quơ qua quơ lại nhẹ nhàng.

Theo bức tranh chuyển động, từng bốn người xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Văn Xương Tiên Đế, Liễu Như Niên, Hề Lam, Hiên Viên Vô Sinh, còn có Mộc Vinh, Đồ Chính vừa trở thành Tiên Đế không lâu, còn có ba vị Chuẩn Đế thành viên nòng cốt của Tiên điện cũng đã đột phá Tiên Đế.

Một bên khác, thì là Hắc Long, Thanh Điều, Báo Gấm, lại thêm Tầm Bảo Thủ đã tấn thăng làm Yêu Đế, còn có một con chim Không Tước trước đó không lâu bị Thanh Điều dụ dỗ mang về, còn có tộc trưởng mới của tộc Cửu Vĩ Hồ.

Đứng chung một chỗ, tổng cộng có mười vị Tiên Đế, bảy tôn Yêu Đế.

Đội hình này khiến mọi người không nhìn được lú lỏi.

- Tiên phủ Thần Võ, vậy mà lại cường đại như thế!
- Khó trách bọn hấn dám đánh ra cờ hiệu kia, sức mạnh của mười bảy vị Đế cấp, ai cũng không dám khinh thường!
- Đừng quên, bọn hấn còn có Huyền Đô ủng hộ, đây chính là thế lực siêu cấp!

Đám người nghị luận âm ỉ, kinh thán không thôi.

Mà ở hiện trường, biểu lộ bình tĩnh Thần Võ, trong lòng lại vẫn có chút hoảng loạn.

- Xảo Nhi, nàng nói chúng ta mang tất cả lực lượng phô bày ra ngoài, đã bại lộ át chủ bài như vậy, có phải như vậy không tốt lắm hay không?

Hấn truyền âm hỏi Xảo Nhi.

Xảo Nhi nhìn một chút hấn, nhẹ nhàng cười một tiếng.

- Phu quân, chàng suy nghĩ nhiều rồi, chúng ta cũng không xứng đáng làm nên.

Thần Võ ngạc nhiên, lời này của nàng nhưng quá đậm tâm!

Trên đời không gì là không thể, nàng biết hay không!?

Nhưng ngẫm lại cũng thế, lá bài tẩy của bọn hắn, quả thực quá nghịch thiên.

Ngay khi Thần Võ suy nghĩ lung tung, đại trận truyền tống, đột nhiên sáng lên, bắn ra tia sáng bốn phía!

.....

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, cuối cùng đại trận truyền tống cũng có động tĩnh.

Theo ánh sáng dần dần tán đi, mấy bóng người xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Mọi người của Tiên phủ Thần Võ đứng xung quanh nhao nhao cầm pháp bảo Kính Tượng trong tay hướng về phía bọn hắn, trên màn hình lớn của Hư Giới, mỗi người đều bị có thể nhìn thấy đám người này rất rõ ràng.

- Đó là Nam Phong Tiên Đế của Hồng Mông đạo phủ!

- Còn có Vô Cực Tiên Đế của thế gia Hiên Viên!

- Cửu Khiếu tông, Khư Thần phủ, Thuần Dương điện đều là người của các thế lực siêu cấp!

Mọi người nhao nhao kinh hô, chỉ vì mỗi một người đám người này đều là đại nhân vật phong vân có thể làm chấn động cả Tiên giới, cũng có người mà bọn hắn không quen biết.

Một lão giả râu tóc bạc trắng, mặc một bộ đạo bào màu trắng, giống như hòa hợp làm một với thiên địa.

Một nam nhân trung niên cao lớn mặc đạo bào màu đen, quanh người hắn tản ra từng tia đạo vận màu đen kịt, giống như ngay cả pháp tắc cũng không thể đến gần.

Mà hai Tiên Đế lạ lẫm này lại đứng ở phía trước nhất của đám người.

Rất rõ ràng, bọn hắn mới là người chủ đạo bên phía Nhân tộc trong lần đàm phán này.

- Chắc... Bọn hắn chính là người tới từ hai thế lực thần bí kia!

Có người đột nhiên mở to hai mắt nhìn.

Câu nói này làm cho rất nhiều người bỗng nhiên bùng tỉnh.

- Tiên Đế của Cực Dương thế gia và Cực Âm thế gia!

Vẻ mặt mọi người đều rất chấn động, hai thế gia này lần lượt thuộc đại vực Thái Dương và Thái Âm.

Mặc dù cực ít xuất thế nhưng tất cả mọi người đều biết, bọn hắn mới là bá chủ chân chính của hai đại vực này.

- Lần này, thật sự là lần đàm phán cấp bậc cao cấp nhất của Tiên giới!

- Ha ha, Thần Võ Tiên Đế vẫn rất thông minh, sớm đã chuẩn bị xong nghi thức, long trọng oan nghênh bọn hắn giá lâm.

- Đúng vậy, nếu làm bọn hắn không vui thì chỉ sợ cả tòa tiên điện sẽ bị san thành bình địa trong nháy mắt mất!

Các tu sĩ trong Hư Giới thảo luận nhiệt liệt.

Ngay cả mấy người Vô Cực Tiên Đế cũng cho là như vậy.

Dù sao thì mấy người bọn hắn đã tương đương đại biểu cho tất cả thế lực mạnh nhất của Nhân tộc ở Tiên giới, cho dù đi đến đây thì ai không tất cung tất kính.

Đặc biệt là Tiên phủ Thần Võ, vị trí ngay từ đầu đã tương đối xấu hổ, hiện tại bọn hắn chỉ có thể lựa chọn đứng bên cạnh.

Vẻ mặt bọn hắn không cảm xúc, chỉ đứng yên lặng ở đây chờ đợi Thần Võ tỏ thái độ.

Tất cả mọi người trong Hư Giới cũng như thế.

Rất nhanh, dưới ánh mắt của mọi người, Thần Võ chậm rãi tiến lên.

- Chư vị.

Âm thanh của Thần Võ hùng hậu mà giàu từ tính.

- Bản tọa đại biểu toàn bộ sinh linh của Tiên phủ Thần Võ, hoan nghênh các vị đã đến đây.

- Sở dĩ ta tự mình tới đây là vì cố ý...

Nói đến đây, Thần Võ dừng một chút.

Mọi người im lặng nhìn hắn, tiếp đó, khẳng định chính là lúc Thần Võ tỏ rõ thái độ của mình.

Cho dù không đứng đội thì chắc chắn cũng sẽ đại biểu lấy lòng đối với đoàn người cường đại này.

Đây chính là đạo sinh tồn.

Thần Võ nhìn khắp bốn phía, sau đó chậm rãi nói.

- Vì cố ý đến căn dặn các vị.

- Tiên phủ Thần Võ chính là một vùng đất hòa bình, cấm bất kỳ hành động chiến đấu phá hoại không có lý do chính đáng!

- Nếu như người nào vi phạm sẽ bị trục xuất khỏi Tiên Phủ, liệt vào thế lực không kết giao mãi mãi!

Âm thanh của Thần Võ vang vọng khắp thiên địa, cũng làm cho tất cả tu sĩ đứng trũng mồm sáng chiếu trực tiếp ngơ ngác!

Hoàn toàn yên tĩnh!

Chương 450: Xem Các Người Đến Cùng Có Thể Náo Ra Được Chuyện Gì?!

Sau một hồi lâu mới có người mang theo vẻ không dám tin, lên tiếng nói:

- Hẳn lại dám nói như vậy thật à?

- Sao hẳn lại dám nói như vậy chứ?

Đám người lập tức nổ tung, câu nói này đơn giản đã đánh nát thế giới quan của bọn hắn.

- Thần Võ Tiên Đế lại có phách lực như thế à?

- Thực lực của hắn đúng là không tề, nhưng đám người này lại đều là đại biểu của các thế lực siêu cấp!

- Lấy trứng chọi đá, bọ ngựa đấu xe!

- Mãng phu! Những lời này của Thần Võ chỉ làm mang đến tai nạn cho chúng sinh trong Tiên Phủ mà thôi!

Mọi người nhao nhao lắc đầu, cho rằng Thần Võ căn bản không thấy rõ thế cuộc trước mắt, trong lúc loạn cục như thế này, hẳn đáng lẽ ra phải lựa chọn một đại thế lực để đứng bên cạnh chứ không phải là nói ra những lời hoang ngôn như thế.

Lúc này, lại cứng rắn như vậy chính là đang tự tìm đường chết!

Mà đoàn đại biểu Nhân tộc này, bao gồm cả Vô Cực Tiên Đế cũng nhất thời chưa kịp phản ứng.

Sau một lát, vị lão giả của Cực Dương thế gia rốt cục mở miệng.

- Thần Võ, ngươi nói vậy tức là đã quy hàng tộc Yêu Linh rồi sao?

Giọng của lão ta nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa vô tận sát cơ.

Nhưng Thần Võ vẫn không sợ hãi chút nào, vẻ mặt dửng dưng nói.

- Ngươi là người phương nào?

Hắn thản nhiên hỏi.

- Cực Dương thế gia, Dương Thái Ô.

Lão giả chậm rãi trả lời.

- Thái Ô Tiên Đế.

Thần Võ nhìn thẳng lão ta, đồng dạng nói:

- Lập trường của Tiên phủ Thần Võ như thế nào, ngươi không cần quan tâm.

- Nhưng các ngươi chưa được bản tọa đồng ý đã quyết định địa điểm đàm phán ở đây, lúc đầu ta đã không định cho phép các ngươi tiến đến.

- Nhưng Thương Sinh gặp nạn rất cần một trận đàm phán hoà bình để giải quyết tranh chấp.

- Cho nên, bản tọa mới chọn ngầm thừa nhận.

- Nhưng ngươi, còn có những người khác nhất định phải nhớ kỹ, bản tọa vừa nói qua, không được tự dung gây sự ở đây, nếu không...

- Tự gánh lấy hậu quả!

Đối mặt với những người đại biểu cho một nửa lực lượng của Tiên giới, Thần Võ rất cường thế, thật sự không khách khí một

chút nào.

Loại thái độ này làm cho trong lòng mọi người bắt đầu lộn xộn.

Hắn có át chủ bài gì à? Không ngờ lại dám chống lại những người kia?

- Làm càn!

Bỗng nhiên, Vô Cực Tiên Đế hét lớn một tiếng.

- Thần Võ, ngươi có biết những lời này của người đã đẩy Tiên phủ Thần Võ đến phía với Nhân tộc hay không?

Thần Võ nghe thấy âm thanh của hắn ta, quay đầu lại.

Nhưng không đợi hắn ta mở miệng, một bóng người khác đã đứng dậy.

- Vô Cực, ăn nói cho cẩn thận!

- Ngươi không đại biểu được cho Nhân tộc, ngươi ngay cả thế gia Hiên Viên cũng không thể đại biểu được.

Người vừa nói chuyện chính là Hiên Viên Vô Sinh.

- Vô Sinh?

Hiên Viên Vô Cực xoay đầu lại, nhìn Hiên Viên Vô Sinh đã thành Tiên Đế, trong mắt hơi có chút kinh ngạc.

- Ngươi cũng có thể đi đến một bước này sao?

Hiên Viên Vô Sinh nhẹ hừ một tiếng:

- Nếu như có tài nguyên giống như ngươi thì ta đã có thể thành Đế trước ngươi rồi.

Hai người đối mặt nhau, uy áp khổng lồ bắt đầu dần dần phòng lên.

Uy thế của Tiên Đế sao có thể bình thường được?

Đám người cầm pháp bảo Kính Tượng đứng xung quanh trực tiếp cảm nhận được áp lực.

- Chuyện này... Đàm phán còn chưa bắt đầu mà đã khai chiến sao?

- Không cần, dừng lại đi!

Mọi người kêu loạn một mảnh.

- Vô Cực.

Ngay khi hai người dần dần dương cung bạt kiếm thì nam nhân trung niên của Cực Âm thế gia mở miệng nói.

Sau đó, hần nhìn về phía Thần Võ.

- Lần này, chúng ta đến đây đây vì đám phán hòa bình, đương nhiên sẽ không tự dung sinh sự.

- Thần Võ Tiên Đế, ngươi không cần lo lắng.

Ánh mắt Thần Võ nhìn kỹ:

- Ngươi là?

- Âm Thế Nguyên.

Thần Võ nhẹ gật đầu.

- Như thế rất tốt.

- Vạn linh vốn dĩ cùng chung nguồn gốc, ta cũng hi vọng hai bên các ngươi có thể buông xuống thành kiến, hữu hảo nói chuyện với nhau, lập lại hòa bình cho Tiên giới.

- Văn Xương, dẫn bọn hần đi đến hội trường.

Nói xong, Thần Võ trực tiếp không để ý bọn hần nữa mà mang theo Xảo Nhi, nhẹ lướt đi.

- Chư vị, mời.

Văn Xương tiến lên.

Dương Thái Ô và Âm Thế Nguyên nhẹ gật đầu, sau đó đi theo Văn Xương về phía trong thành Phi Tiên.

Cùng lúc đó, trước Tiên Uyển.

- Cha à, đám người này thật nhất gan, ta tưởng sẽ đánh một trận rồi chứ?

Tiểu Hắc nhìn hình tượng trước mắt, bĩu môi nói.

- Vốn là muốn đánh một trận.

Diệp Tỳ Phong cười cười.

- Chỉ có điều là có người ngăn cản bọn hấn mà thôi.

Tiểu Hắc sững sờ.

- Ai vậy?

Diệp Tỳ Phong không trả lời mà liếc mắt nhìn về phía trung tâm Tiên giới.

Ở nơi đó có mấy đạo thần niệm, thần mang vọt lên tận mây, khóa chặt Tiên phủ Thần Võ.

Đúng là bọn hấn đã ngăn cản lần xung đột này.

Những người kia đứng ở chỗ cao nhất của Tiên giới nhìn xuống chúng sinh, giống như coi chúng sinh là bàn cờ.

Nhưng bọn hấn không ngờ là ở trên bầu trời cao hơn cũng có một ánh mắt đang nhìn kỹ bọn hấn.

- Xem các ngươi đến cùng có thể nào ra được chuyện gì?!

.....

Truyền tông trận to lớn vẫn như cũ lẳng lặng đứng sừng sững trong màn ánh sáng ở Hư Giới.

Nhưng các tu sĩ trước màn sáng đã kêu loạn như là chợ bán thức ăn.

- Đùa ta à? Không ngờ những người kia lại nhin!

Có người dùng sức vò đầu, hình như không ngờ chuyện vừa rồi lại xảy ra như vậy.

- Thật sự là quá không hợp lý, sao bọn hấn lại có thể buông tha cho Thần Võ Tiên Đế như vậy được?

Có người vẫn còn ngờ ngác, không thể nào hiểu được.

- Ha ha, ngươi thật đúng là xấu xa, bị ức hiếp nhiều quá nên quen rồi à?

- Theo ý của ngươi, đối mặt với cường quyền thì phải chịu thua mới là hợp lý à?

- Lần này, ta đứng về phía Thần Võ Tiên Đế! Hấn mới là điển hình của tu sĩ chúng ta!

Cũng có người thay đổi cái nhìn của mình, lớn tiếng nói.

- Nếu sau khi đàm phán mà Tiên phủ Thần Võ vẫn còn thì ta nhất định phải gia nhập vào đó!

Lúc này, trong lòng của rất nhiều người đều sinh ra suy nghĩ như vậy.

Bọn hấn đều bị sự cường ngạnh và bá khí của Thần Võ thuyết phục!

Chương 451: Kết Quả Đàm Phán Lần Đầu

- Đại ca, sắp hù chết ta rồi!

Ở phía trước Tiên Uyển, Thần Võ mang theo Xảo Nhi từ hư không đi ra, vừa nhìn thấy Diệp Tỳ Phong đã lập tức chạy tới tó khở.

- Người không biết khí thế của những người kia khủng bố cỡ nào đâu, bọn hấn chỉ đứng ở nơi đó thôi mà đã thiếu chút nữa ép ta tới mức không thở nổi!

Diệp Tỳ Phong nhếch miệng.

Tình huống vừa rồi, nào có khoa trương như hấn nói.

Tiểu tử này làm ra một bộ dạng đáng thương chẳng qua chính là muốn lấy chỗ tốt mà thôi.

- Không phải lần trước ta đã cho người mấy ngàn giọt Hỗn Độn Ngọc Tương rồi sao, nếu sử dụng không gián đoạn thì bây giờ người cũng đã mạnh bằng một phần năm Chỉ Nguyệt rồi.

Thực lực của Huyền Chủ đã gần với Đế Thượng.

Sức mạnh bằng một phần năm của nàng, đã áp đảo phần lớn Tiên Đế ở Tiên giới này rồi.

- Hắc hắc, đại ca, ngài cũng biết ta vì đại nghiệp mà...

Thần Võ gãi đầu, bắt đầu có chút xấu hổ.

- Hắn đã phân chia phần lớn Hỗn Độn Ngọc Tương xuống dưới, nên bản thân hắn cũng không sử dụng được bao nhiêu.

Vẫn là Xảo Nhi ở bên cạnh nói giúp hắn.

Diệp Tùy Phong lắc đầu:

- Muốn dưỡng thành một đại thế lực chân chính một phương thì thực lực bản thân tuyệt đối không có thể rơi xuống.

- Người giữ số Ngọc Tương còn lại cho mình dùng đi, ta gặp mặt sẽ lại đều đặn cho người một chút.

Thần Võ này cái gì cũng tốt, chỉ là quá chú ý người phía dưới nên thường xuyên xem nhẹ mình.

Nơi này chính là Tiên giới, thực lực cá nhân có ảnh hưởng vô cùng lớn, không tăng cường bản thân thì tuyệt đối không thể làm chuyện gì được.

- Hắc hắc, tạ ơn đại ca, vậy ta sẽ không khách khí nữa.

Thần Võ lập tức vừa lòng thỏa ý, quay người chơi đùa với Tiểu Bạch.

Sau hơn nửa canh giờ thì lóe lên một cái rồi biến mất, đám người nhận được tin tức: Sứ giả của tộc Yêu Linh cũng đã đến.

Hình tượng lần nữa tập trung về phía đại truyền tông trận.

Nhưng lần này, Thần Võ cũng không hề lộ diện.

Mà là Xảo Nhi ra mặt, nàng dẫn đầu một đám Tiên Đế và Yêu Đế của Tiên Điện đứng chờ đợi ở đây.

Hành động lần này chủ yếu vì hiển lộ rõ ràng quyền lợi và lực ảnh hưởng của Đế hậu Xảo Nhi, để cho tất cả mọi người thấy, ở trong Tiên phủ Thần Võ, tộc Yêu Linh cũng không phải phụ thuộc.

Theo đại truyền tông trận lấp lóe lên tia sáng, đoàn đại biểu của tộc Yêu Linh cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

So với đoàn đại biểu của Nhân tộc vừa rồi, quy mô của bọn chúng lớn hơn nhiều lắm.

Nguyên nhân chủ yếu là, hình thể của bọn gia hỏa này đều quá lớn, lớn đến sần sùi chưa lại cũng kém chút không chứa nổi.

Nhưng khác biệt chính là, Yêu Linh xuất hiện ngược lại sẽ bình thản hơn rất nhiều.

Dẫn đầu là một đầu gân giống với Yêu Tổ Dực Long màu đen, nó cùng một tộc với Hắc Long đã thân phục dưới trướng Diệp Tùy Phong.

Trong lúc hai bên trao đổi, Xảo Nhi tuyên bố lập trường của Tiên phủ Thần Võ.

Sau đó, Hắc Long tộc cũng không có nói quá nhiều, đi theo sau lưng Xảo Nhi tới nơi chuyên được chuẩn bị cho việc đàm phán.

Cuộc đàm phán đầu tiên của hai bên sắp diễn ra.

- Các người nói xem lần này có thể thỏa đàm hay không?

Trước màn sáng, có người lo sợ bất an hỏi.

- Nhất định có thể, tộc Yêu Linh đó chính là cái rắm, nếu như đại năng của chúng ta ra tay thì bọn chúng chỉ có một con đường chết!

Có người đầy lòng tin.

- Ta không chờ mong ai chiếm thượng phong, chỉ cần có thể quay về hòa bình là tốt rồi.

Cũng có người âm thầm cầu nguyện.

Trong lúc tất cả mọi người chờ mong thì đàm phán đã sắp bắt đầu.

Đoàn đội trực tiếp của Tiên phủ Thần Võ dừng lại hình tượng ở ngoài hội trường.

Nơi này chính là ở trên bầu trời thành Phi Tiên.

Nhóm Tiên Đế thi triển đại thần thông dựng lên một hội trường to lớn ở đây.

Trong hội trường rất xa hoa, cái gì cần có đều có, cho dù hai bên ở đây đàm phán mấy trăm năm cũng không vấn đề gì.

Rất nhanh, trong ánh mắt của tất cả mọi người, đoàn đại biểu của Nhân tộc và đoàn đại biểu của Yêu Linh tộc rời cuộc ra trận.

Nhưng vào lúc này, Diệp Tùy Phong lại đã mất đi hứng thú đối với chuyện này.

Cái gọi là đàm phán đơn giản chính là khẩu chiến mà thôi, người nói người, ta nói ta, là một khâu cực kỳ dài dòng.

Không cần phải xem kỹ làm gì, hấn chỉ cần biết kết quả là được rồi.

Mà sự thật cũng không khác dự đoán của Diệp Tùy Phong nhiều lắm.

Lần đàm phán đầu đầu đã tiến hành ròng rã một ngày một đêm.

Sau khi đàm phán kết thúc, khi Thần Võ trở lại Xuân Uyển thì trong ánh mắt đã nở đầy tơ máu.

- Thế nào?

Diệp Tùy Phong vừa cắn hạt dưa vừa nói.

- Đừng nói nữa.

Thần Võ đặt móng ngò xuống, ánh mắt bình tĩnh:

- Mỗi lần ta đều đang lo lắng, bọn hấn có phải sẽ lập tức nhảy ra đánh nhau hay không...?

Sau đó, Thần Võ bắt đầu kể lại những ý chính trong lần đàm phán này cho Diệp Tùy Phong.

Hai bên vừa vào trận đã giương cung bạt kiếm, nếu không phải khắc chế thì chỉ sợ cả tòa hội trường đều sẽ lập tức bị hủy mất rồi.

Sau đó, bọn hấn bắt đầu nổ ra khẩu chiến trong bầu không khí như thế này.

Từ cục diện trước mắt, nói đến Thần Triều Mục Tiên ngàn vạn năm trước, lại từ Thần Triều Mục Tiên nói đến đại chiến Thần Ma thời đại Thượng Cổ, cuối cùng thậm chí còn nói tới lúc thiên địa sơ khai.

Tất cả mọi người đều là Tiên Đế và Yêu Đế, trí nhớ của mỗi người đều tốt đến quá mức, cho dù là chuyện gì đều có thể trích dẫn kinh điển, có lý có cứ.

Quả thực là thiên hoa loạn trụ.

Nhưng mặc cho nói thế nào, ý chính vẫn chỉ có một, là tranh đoạt trung tâm Tiên giới.

Cuối cuộc đàm phán, Nhân tộc đưa ra ba yêu cầu.

Một: Tộc Yêu Linh nhất định phải toàn bộ rời khỏi mười vực Tiên Giới, trở lại đất hoang;

Hai: Yêu Linh tộc nhất định phải chịu nhận lỗi, đồng thời thanh toán bồi thường kékéchù;

Ba: Tộc Yêu Linh nhất định phải chịu hoàn toàn trách nhiệm trong trận chiến tranh lần này, bồi thường cho các thế lực Nhân tộc bị hao tổn trong chiến tranh, đồng thời nhất định phải tham gia xây dựng lại Tiên giới.

Chỉ có đáp ứng ba yêu cầu này thì bọn hắn mới sẽ đồng ý hòa bình.

Những yêu cầu này làm cho các tu sĩ quan sát đàm phán đều cảm thấy bên phía mình có chút quá phận.

Chương 452: Đàm Phán Gay Gắt! Đánh Nhau Thật À?

Nhưng yêu cầu tộc Yêu Linh đưa ra lại càng thêm quá phận.

Thứ nhất: Nhân tộc nhường ra trung tâm Tiên giới, từ đó làm lãnh địa của tộc Yêu Linh;

Thứ hai: Nhân tộc phải thừa nhận bốn đại vực mà Yêu Linh tộc đã chiếm cứ, đồng thời vĩnh viễn không được xâm phạm;

Thứ ba: Nhân tộc xâm chiếm Tiên giới đã lâu, nhất định phải quy ra bồi thường tổn thất trong mấy triệu năm này cho tộc Yêu Linh.

Mấy yêu cầu này chính là điều kiện cơ bản để bọn hắn không tiếp tục tiến công nữa.

- Như vậy không phải vô nghĩa à?

Tiểu Hắc nghe xong lộ ra vẻ mặt không biết nói gì.

- Đúng là vô nghĩa, nhưng đàm phán chính là như vậy.

Diệp Tuy Phong cười nói:

- Trong lúc đàm phán, hai bên sẽ chỉ đưa ra yêu cầu của bản thân, đồng thời rất khó nhượng bộ.

- Đàm phán chân chính mãi mãi đều ở trên chiến trường.

- Có câu nói rất hay, thứ mà trên chiến trường không có được thì cũng đừng hòng đạt được trên bàn đàm phán.

Tiểu Hắc giật mình, sau đó hấn hỏi:

- Nếu nói như vậy, kế tiếp sẽ vẫn tiếp tục đánh sao?

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Đánh thì chắc chắn vẫn phải đánh, chỉ có điều trong cuộc chiến tranh sau đó, bản thân đã có chuyện ẩn ở trong cho nên chắc là sẽ không giống như chiến tranh bình thường.

- Tiếp tục xem đi.

.....

Cuộc đàm phán của hai tộc vẫn đang tiến hành khẩn trương như cũ trước ánh mắt của mọi người.

Hai bên đàm phán lần đầu, mỗi người đề ra ba yêu cầu đều là không thể nào tiếp nhận.

Tiếp đó chắc chắn còn phải tiến hành cãi cọ một đoạn thời gian dài.

Cùng lúc đó, chiến hỏa ở trung tâm Tiên giới cũng chưa hề hoàn toàn dừng lại.

Xung đột nhỏ không ngừng, chiến dịch lớn cũng có khi xảy ra.

Thực lực bên phía Nhân tộc chiếm ưu thế trên tổng thể, chiến lực đỉnh tiêm vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng bên phía tộc Yêu Linh cũng không phải đèn đã cạn dầu.

Mặc dù số lượng chiến lực đỉnh phong của bọn chúng tương đối ít, nhưng chiến lực trung tầng có thể nói là như núi như biển, căn bản không cách phá hủy triệt để.

Với lại bọn chúng đều hung hãn không sợ chết, huyết chiến đến cùng.

Kết quả mỗi một lần chiến tranh, nhìn như Nhân tộc chiếm tiện nghi, lấy số ít đổi lấy đa số địch quân.

Nhưng số lượng tổng thể của tộc Yêu Linh lại quá mức kinh khủng.

Chiến tranh nhất thời lâm vào cục diện bế tắc.

Trên bàn đàm phán cũng như thế.

Nhân tộc cho rằng phe mình cường đại, nếu như tiếp tục đánh nữa thì thắng lợi sớm muộn cũng sẽ nghiêng về hướng bên phía mình.

Nhưng bên phía Yêu Linh tộc lại không thêm để ý chút nào, bọn chúng căn bản không sợ thất bại, dù dùng hết một binh một tốt cuối cùng cũng phải đi vào trung tâm Tiên giới.

Mà nếu như vậy, Nhân tộc cũng sẽ phải gánh chịu tổn thương không thể xóa nhòa, cho dù có thắng cũng là thắng thảm.

Đối mặt với loại cục diện giằng co này, phần lớn người Tiên giới đều cực kỳ lo lắng.

Đối với dân chúng bình thường mà nói, mau chóng hòa đàm, mới là tốt nhất kết quả.

Nhưng Diệp Tùy Phong cũng không nóng nảy.

Không phải hắn không quan tâm, mà là trong lòng của hắn hiểu rõ, phía sau trận đại chiến giữa hai tộc lần này có giấu một chuyện bí mật.

- Đại ca, ngài không nóng lòng chút nào sao?

Về mặt Thần Võ tràn đầy mệt mỏi:

- Gần đây bọn hắn đàm phán càng ngày càng đậm mùi thuốc súng, mỗi giờ mỗi khắc ta đều đang lo lắng bọn hắn sẽ thật sự bay lên đánh nhau.

Diệp Tỳ Phong liếc hắt, không quan trọng nói:

- Nếu có đánh thì đánh thôi.
- Người chỉ cần làm tốt chuyện của mình, ghi lại rõ ràng những thứ bọn hắc phá hỏng là được.
- Đợi bọn hắc đánh xong lại đứng ra đòi bồi thường là xong.

Thần Võ ngẩn người, bĩu môi nói:

- Những thứ đó có thể trị giá bao nhiêu tiền, còn cần ta phải ghi lại chi tiết sao?

Diệp Tỳ Phong lắc đầu nói:

- Ta nhớ cái bàn mà bọn hắc ngồi đàm phán chính là Tử Hương Đàn Mộc đúng không?

Thần Võ nhẹ gật đầu.

- Đúng vậy, nhưng cho dù vậy thì tối đa cũng chỉ 10 ngàn tiên thạch, đối với những người đó thì còn không tính là một cọng lông nữa.
- Không không không.

Diệp Tỳ Phong khẽ cười nói:

- Cái bàn đó chính là thứ mà Xảo Nhi thích nhất, từ nhỏ đến lớn, muội ấy đã rót vào đi vô số tình cảm.
- Cho nên, nó không chỉ là một cái bàn mà còn lại một loại ký thác, một loại tưởng niệm.
- Giá trị của nó căn bản không thể nào đo đến được, cho dù ra giá một tỷ Thần Thạch cũng không đủ, rõ chưa?

Thần Võ nghe Diệp Tỳ Phong nói xong, ồ một tiếng thật dài.

- Thì ra là như vậy nha.

Đầu óc của hắc lập tức được mở ra.

- Ngài nói như vậy làm ta đột nhiên nhớ ra.
- Những cái chén kia cũng là bảo vật tổ truyền của mẫu gia, giá trị không thể đánh giá!

- Bát đĩa mà bọn hắc dùng để ăn cơm cũng là thứ lấy ra từ trong di tích Thần Triều!

- Dép lê dùng để tắm rửa là dép mà thiên nữ Thái Cổ đã từng sử dụng...

Sau khi mạch suy nghĩ mở ra thì sẽ rất khó thu lại.

Thần Võ liên tiếp nói một tràng, nước bọt đều sắp chảy ra.

- Ha ha, nghĩ như vậy, ta ngược lại bắt đầu hy vọng bọn hắc sẽ đánh nhau cho thật lớn nha, đây chính là con đường phát tài rất khó có được!

Hắc cười ha ha.

Nhưng ngay khi hắc cười to thoải mái thì trên bầu trời lại đột nhiên truyền đến một hồi chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó chính là một tiếng gầm thét.

- Hắc Long! Người chết đi cho ta!

Đó là âm thanh tức giận của Dương Thái Ô.

Diệp Tùy Phong mang theo kính ngạc nhìn về phía Thần Võ:

- Người đã luyện thành ngôn xuất pháp tùy từ khi nào vậy?

Thần Võ ngẩn người, sau đó mới phản ứng được.

- Má ơi, đánh nhau thật à?

- Cũng đừng lan đến gần thành Phi Tiên của ta đó nha!

Hắc kinh hô một tiếng, vội vàng phi thân lên, bay về phía sảnh đàm phán trên bầu trời, trên đường đi hắc còn không quên thông báo cho tất cả lực lượng cao tầng trong Tiên điện.

Trong chớp mắt, hơn mười khí tức cường đại đã bay thẳng lên bầu trời.

Đồng thời, các loại trận pháp lít nha lít nhít lóe ra tia sáng chói bao phủ toàn bộ sảnh đàm phán vào trong.

Đó là trận pháp phòng ngự dùng để bảo vệ thành Phi Tiên phía dưới.

Chương 453: Áp Chế Tuyệt Đối

Diệp Tỳ Phong ngẩng đầu, trong mắt như suy nghĩ điều gì đó.

Sao đang yên đang lành lại đột nhiên đánh nhau.

Những người phía sau bọn hắn đang muốn làm gì?

Trực tiếp hủy diệt Tiên phủ Thần Võ sao?

Hay muốn thăm dò nội tình của Tiên Phủ?

Diệp Tỳ Phong suy nghĩ, cảm thấy loại khả năng thứ hai lớn hơn.

Dù sao, lúc trước hắn mượn dùng tay của Thần Võ phát ra một kích kinh thiên đã đưa tới những người đó chú ý.

Cho nên rất có thể là muốn dẫn mình đi ra.

- Đã như vậy.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm.

- Vậy thì để ta chơi đùa với các ngươi.

...

Trên bầu trời, uy thế khổng lồ giống như từng cơn sóng liên tiếp quét mạnh ra.

- Đám súc sinh các ngươi, sớm muốn cũng sẽ bị diệt tộc thôi!

Râu tóc của Dương Thái Ô tung bay, tròng mắt đứng đây, chỉ vào cái mũi của Hắc Long mắng to.

- Vậy thì chiến đi, cái đồ nhuyễn đản rác rưởi!

- Cho dù chúng ta bỏ mình thì ngươi cũng sẽ chết trước lão tử!

Hắc Long càng hiện ra bản thể, đầu rồng to lớn phun ra long tức nóng bỏng, con mắt tròng lớn giống như chuông đồng.

Những người đang quan sát trực tiếp ở Hư Giới nhìn thấy cảnh tượng lần này thì lập tức trợn tròn mắt.

- Xong đời, đây còn là đàm phán hay sao?

- Nếu thật sự đánh nhau thì trong thời gian ngắn sẽ không thể nào có hòa bình!

- Thần Võ Tiên Đế đâu, bây giờ ta thật hy vọng hấn có thể đi ra ổn định thế cục!

Mọi người kinh hãi muốn tuyệt.

- Hừ, chỉ dựa vào hấn à, đối mặt với tranh chấp cấp bậc như thế, ta thấy có lẽ hấn đã sớm trốn ở một góc nào đó, run lẩy bẩy rồi!

Có người vẫn luôn duy trì thành kiến đối với Thần Võ.

Nhưng đúng vào lúc này, một âm thanh hùng vĩ lại truyền khắp mỗi một góc.

- Dừng tay!

Ngay sau đó, bầu trời sáng rõ, Thần Võ Tiên Đế còn có các vị cấp cao của Tiên điện, toàn bộ đều xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

- Trời ạ, hấn tới thật kìa!

- Thần Võ Tiên Đế thật quá dũng cảm, ta yêu hấn mất rồi!

- Người kia đâu, không phải người nói Thần Võ Tiên Đế đã trốn rồi à, mặt đau không?

Đám người bắt đầu kích động, chí ít cũng có người đứng ra ổn định cục diện.

Nếu có thể khuyên nhủ hai bên, tiếp tục tiến hành đàm phán hoà bình, liền không thể tốt hơn.

Nhưng lời kế tiếp của Thần Võ lại làm cho tất cả mọi người đứng ngây tại chỗ.

- Các ngươi đang muốn tìm cái chết à?

- Bản tọa đã cảnh cáo các ngươi không được ra tay ở đây.

- Nếu như các ngươi không nghe khuyên cáo mà khư khư cố chấp thì toàn bộ ở lại đây đi.

Thần Võ chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt đăm đăm, giọng càng lạnh đến cực điểm.

Mọi người ngơ ngác, lời này... Lời này hình như có gì đó không đúng!

Hắn thật sự đang khuyên giải à?

Người xác định không phải đang thêm dầu vào lửa chứ?

Mà còn thêm dầu vào lúc hai bên đều sắp nổi giận?

Dương Thái Ô và Hắc Long cũng ngăn người ngăn người.

Bọn hắn liếc nhau, sau đó đồng thời nhìn về phía Thần Võ đang lơ lửng trên bầu trời.

- Tiểu bằng hữu, người coi người là ai?

Giọng của Dương Thái Ô nhẹ nhàng nhưng lại cất giấu vô tận sát cơ.

Mắt lão ta nhìn chằm chằm Thần Võ.

- Chết đi.

Thần Võ Tiên Đế trực tiếp nhô ra bàn tay lớn, trong lòng bàn tay còn nhanh chóng ngưng kết một mặt trời xán lạn, thiên địa uy nghiêm nặng nề từ trên trời giáng xuống!

Thật sự không ai ngờ, không ngờ hắn lại lựa chọn trực tiếp ra tay!

Quả quyết như thế tạo thành sự chênh lệch vô cùng rõ ràng trong khoảng thời gian hai bên đàm phán sấm to mưa nhỏ như thế này.

Dương Thái Ô cũng ngờ ngác, từ khi thành Đế đến nay, lão ta cũng chưa từng gặp qua người càn rỡ như thế!

Sau đó, lão ta tức giận ngập trời, đột nhiên thốt ra!

- Người muốn chết!?

Uy thế vô biên xông lên trời không!

Cùng lúc đó, đám người Âm Thế Nguyên, Hắc Long cũng lập tức nổi giận.

Bởi vì Thần Võ Tiên Đế này lại thật không để bọn hắn vào trong mắt!

Mấy chục đạo công kích đáng sợ như muốn hủy thiên diệt địa bay thẳng về phía Thần Võ!

Nhưng vẻ mặt Thần Võ vẫn không thay đổi chút nào.

- Không biết tự lượng sức mình.

Hắn lạnh lùng nói, mặt trời trong lòng bàn tay lập tức quang mang đại thịnh!

Một lực lượng mạnh hơn cấp bậc Tiên Đế điên cuồng bộc phát, điên cuồng trút xuống!

- Âm âm!

Tiếng nổ đùng đoàng to lớn âm vang nổ vang trên bầu trời thành Phi Tiên.

Cho dù là nhóm người ở xa hơn ngàn dặm cũng cảm nhận được pháp tắc ba động kinh khủng đó!

Đó là một lực lượng có thể hủy thiên diệt địa!

Mọi người sợ hãi mà kinh, Thần Võ Tiên Đế không thềm để ý người trong thành Phi Tiên ở phía dưới à?

- Soạt!

Một tiếng nổ tung vang lên, cả đại sảnh đàm phán lập tức hóa thành bột mịn.

Ngay tiếp theo, toàn bộ trận pháp xung quanh cũng lập tức bị phá hủy.

Khí tức chôn vùi kinh khủng lập tức giáng lâm đến trên đỉnh đầu chúng sinh trong thành Phi Tiên.

Mắt thấy sắp xảy ra một trận tai họa thật lớn.

Đúng lúc này, một hư ảnh khổng lồ từ tiên điện phương xa dâng lên.

Đôi mắt với lực lượng chôn vùi đáng sợ, hư ảnh đó chỉ chậm rãi vươn ngón tay ra.

- Keng!

Một tiếng vang khẽ.

Trong nháy mắt, không ngờ dư ba nổ tung cuồng mãnh kia lại đột ngột ngừng lại, giống như thời gian ngừng lại!

Lập tức, vụ nổ đã bành trướng đến che khuất bầu trời lại lấy một tốc độ nhanh hơn thu nhỏ lại, giống như đảo ngược thời gian!

Thời gian một nháy mắt, những năng lượng đó đã rút trở về.

Ngay cả sảnh đàm phán đã hóa thành bột mịn cũng trực tiếp bắt đầu phục hồi như cũ trước mắt bao người!

- Phanh!

Một vòng quang hoàn màu trong suốt chậm chậm tản ra.

Sảnh đàm phán trên bầu trời khôi phục hình thái hoàn hảo không chút tổn hại ban đầu.

Thần Võ Tiên Đế thì vẫn chấp hai tay sau lưng như cũ, vẻ mặt đạm mạc.

Mà các Tiên Đế gồm Dương Thái Ô, Âm Thế Nguyên, Hắc Long thì đều lộ ra vẻ mặt trắng bệch.

Trên người giống như bị áp lực vô hình nào đó trói chặt, tất cả mọi người đều quỳ gối trong hư không!

Trong mắt của bọn hắn tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi!

- Nếu các ngươi đã không cách nào đàm phán trong hòa bình.

- Thì hay để bản tọa giúp các ngươi nói chuyện vui vẻ vậy.

Thần Võ từ tốn nói.

Chương 454: Nội Tình Của Tiên Phủ Thần Võ

Hư Giới như muốn nổ tung!

Không ai ngờ được rằng trận đàm phán này lại đột nhiên biến thành như vậy!

Nguyên bản nhìn thấy hai bên sắp đánh nhau, bọn hắn cực kỳ lo lắng, đồng thời cực kỳ kỳ vọng Thần Võ Tiên Đế có thể xuất hiện trụ trì cục diện để hai bên tiếp tục tiến hành đàm phán hoà bình.

Mà sự thật thì Thần Võ Tiên Đế đúng là đã đứng ra.

Nhưng ai biết được hấn căn bản cũng không định khuyên giải hai bên mà ngược lại ra tay như lôi đình, không để ý tất cả đại biểu của hai thế lực chút nào.

Trong chớp mắt, toàn bộ hội trường đàm phán lập tức bị đánh nổ!

Mắt thấy dư âm nổ mạnh đó sắp tổn thương tới chúng sinh linh trong thành Phi Tiên thì một tôn đại năng thần bí lại hoành không xuất thế!

Hấn chỉ đưa ra một ngón tay đã làm cho hội trường đã hóa thành bột mịn, trực tiếp phục hồi như cũ!

Đám người được xưng là đứng ở chỗ cao nhất của Tiên giới, ngay cả một tia cơ hội phản kháng cũng không có, bị trói chặt trong hư không, quỳ rạp xuống trước mặt Thần Võ Tiên Đế.

- Người đó là ai!?

- Sao hấn lại có thể cường đại như thế!

- Có lẽ vị này chính là nội tình của Tiên phủ Thần Võ, chính là thứ mà Thần Võ Tiên Đế dựa vào?

Tâm thần của tất cả mọi người kịch liệt chấn.

Tất cả những người đó đều là tồn tại đỉnh phong trong số các Tiên Đế, kẻ thống trị chân chính của Tiên giới!

Nhưng bọn hấn ở trước mặt hư ảnh đó lại giống như tiểu hài tử tay trói gà không chặt.

Đây quả thực chính là chuyện làm cho người ta khó có thể hiểu được.

- Có lẽ Tiên phủ Thần Võ thật sự có đầy đủ năng lực đánh ra cờ hiệu vạn linh cùng tồn tại.

Có người thì thào nói.

Câu nói này lập tức đề tỉnh rất nhiều người.

Đúng vậy, có tồn tại như thế tọa trấn thì cờ hiệu đã từng bị coi là trò cười kia, bây giờ đã không ai có thể coi nhẹ.

- Lời như vậy...

Trong mắt mọi người dần dần nổi lên tia sáng.

Bọn hấn khát vọng hòa bình, mà Tiên phủ Thần Võ không phải chính là vùng đất hòa bình à?

Loại ý nghĩ này nở rộ trong đám người như Tinh Hỏa Liêu Nguyên!

Cùng lúc đó, trên bầu trời thành Phi Tiên.

Thần Võ và một đám cao tầng của Tiên Phủ vẫn yên lặng đứng trên bầu trời, vẻ mặt lạnh nhạt, cúi nhìn phía dưới.

Vẻ mặt đám người Dương Thái Ô, Âm Thế Nguyên, Hắc Long thì tái nhợt, bị tiên đạo pháp tắc vô hình trói chặt tại chỗ.

- Không thể nào, chuyện này không thể nào!

Dương Thái Ô tóc tai bù xù, âm thanh khàn khàn, vẻ mặt tràn đầy đều là vẻ mặt không dám tin.

- Người không thể nào mạnh như vậy!?! Tiên giới bây giờ không thể nào có thể sinh ra loại tồn tại như người!

- Người đến cùng là ai?

Dương Thái Ô điên cuồng rống to, ngay cả con người cũng hơi phóng đại, hình như nhìn thấy thứ gì rất kinh khủng.

Hai người Âm Thế Nguyên và Hắc Long đã đến rất gần với Đế Thượng cũng có biểu hiện như thế.

Thần Võ nhìn bọn hấn, chuẩn bị lần nữa mở miệng.

Bỗng nhiên, hấn nhẹ nhàng nhíu mày, lui trở về.

Ngay sau đó, một nam tử áo trắng từ trong hư không lộ ra hiện ra.

Ngoại trừ dung mạo phi phàm ra thì cả người của hấn không có chút khí tức cường đại nào, nhìn qua giống như một người bình thường.

Khác biệt duy nhất chính là cặp mắt của hấn, như Tinh Hải minh môg, vực sâu u cốc.

Sâu không lường được!

- Vừa rồi người nói Tiên giới bây giờ là có ý gì?

Người tới, chính là Diệp Tuy Phong.

Khi hắn lựa chọn ra tay thì đã quyết định không tiếp tục ở phía sau màn nữa.

Những người kia muốn mượn này thủ đoạn ép hắn đi ra.

Vừa vặn, hắn cũng muốn gặp mấy người đó để bàn luận nhân sinh một chút.

- Trước kia, Tiên giới chính là như thế nào?

Diệp Tuy Phong thân nhiên hỏi.

Dương Thái Ô nhìn chăm chăm nam tử xa lạ trước mặt này, vẻ kinh hãi trong mắt lão ta còn chưa tán.

Đối mặt với vấn đề của Diệp Tuy Phong, lão ta căn bản cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Nhưng Diệp Tuy Phong sẽ không cho hắn quá nhiều thời gian suy nghĩ.

Chậm rãi nhô ngón trở ra, chỗ đầu ngón tay hơi lấp lóe một tia sáng mờ lung.

Trong lúc đó, chỗ mi tâm của Dương Thái Ô bùng lên ánh sáng mạnh mẽ!

Một đạo tinh hà xán lạn trực tiếp từ mi tâm của hắn bắn ra ngoài, xông thẳng tới chân trời!

Vô số hình tượng nhỏ bé không ngừng lấp lóe ở trong đó.

Đó là dòng sông ký ức bị Diệp Tuy Phong trực tiếp rút ra!

- A!!!

Dương Thái Ô lập tức kêu thảm.

Thống khổ khi linh hồn bị xé nát làm cho lão ta như rơi xuống Địa Ngục, mỗi giờ mỗi khắc đều phải chịu đựng tra tấn vô tận!

Cho dù là người trong Hư Giới cũng có thể cảm nhận được loại dày vò đáng sợ trong đó!

Vẻ mặt Diệp Tuy Phong đăm đăm, cũng không dừng tay.

Nếu đối phương đã muốn mượn dùng Thần Võ Tiên Đế ép hẳn hiện thân thì hẳn cũng sẽ mượn dùng Dương Thái Ô này làm cho những người kia chủ động nhảy ra.

Có qua có lại không phải sao?

Trừ phi, những người đó thật hoàn toàn không thèm để ý đến tính mệnh của Dương Thái Ô.

Nhưng hiển nhiên, loại cường giả như Dương Thái Ô này, cho dù ở đâu cũng sẽ không thể nào bị tùy tiện bỏ qua.

- Bằng hữu, đến nói chuyện.

Một đạo thần niệm kinh khủng từ trung tâm Tiên giới nhô ra.

Nhưng Diệp Tùy Phong vẫn chưa dừng tay, cũng không thèm để ý.

Mắt thấy linh hồn của Dương Thái Ô đã sắp bị xé rách ra khỏi dòng sông ký ức.

- Bằng hữu, chuyện lần này là chúng ta không đúng, ngày sau nhất định sẽ bồi thường.

- Chúng ta có cùng chung kẻ địch, nếu chống lại nhau thì chỉ sợ Tiên giới sẽ không còn tồn tại nữa.

Thần niệm kinh khủng đó tiếp tục nói.

Diệp Tùy Phong nghe đến đây thì mới chậm rãi ngừng lại.

Hắn quay đầu lại, chính diện đối mặt với thần niệm đó.

Mệnh mệnh uy năng đập vào mặt.

Đó là một loại uy năng mạnh hơn đám người Chỉ Nguyệt và Dương Thái Ô, gần như đã hòa làm một thể với toàn bộ Tiên đạo.

Mà ngay cả mấy vị Đế Thượng và Yêu Tổ xuất hiện ở trung tâm Tiên giới đoạn thời gian trước cũng kém xa tít tắp, thậm chí đã lại gần với mình bây giờ.

- Các ngươi là ai?

Diệp Tùy Phong mở miệng hỏi.

- Người chưởng khống Tiên giới bây giờ.

Thần niệm trả lời.

- Ta vừa hay có chuyện cần tìm các người.

Diệp Tuy Phong nói.

- Chúng ta cũng đang có ý này.

Từ đầu đến cuối, giọng của thần niệm đó vẫn không thay đổi.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, ánh sáng ở đầu ngón tay dần dần biến mất.

Chương 455: Cho Nên, Đàm Phán Chân Chính... Là Ở Đây.

Dòng sông ký ức xán lạn trên bầu trời, còn có vùng biển Linh Hồn một lần nữa bay vào mi tâm Dương Thái Ô.

Dương Thái Ô kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó thở hào hển từng ngụm lớn, mồ hôi lớn như hạt đậu diên cuồng chảy trên gương mặt, quần áo của lão ta cũng ướt đẫm.

Vừa rồi, lão ta thật sự cảm nhận được khí tức tử vong, khí lạnh thấu xương.

- Thần Võ, đàm phán tiếp theo tự người xử lý đi.

- Ghi lại những thứ bọn hắn vừa làm hỏng, sau đó ước định ra giá cả.

- Quy củ chính là quy củ.

Nói xong, bóng người của Diệp Tuy Phong chậm rãi biến mất trong hư không.

Mãi đến sau khi hắn rời khỏi rất lâu thì toàn bộ Hư Giới mới đột nhiên sôi trào.

- Hắn chính là vị đại năng xa lạ kia sao?

- Quá mạnh, không cần tốn nhiều sức đã làm cho Thái Ô Tiên Đế kém chút bỏ mình, đây chính là đại trưởng lão của Cực Dương thế gia đó!

- Tồn tại như thế căn bản là không phải chúng ta có thể tưởng tượng được!

Mọi người nhao nhao kinh hô.

- Với lại hắn cũng thật đẹp trai, nếu có thể được ngủ một đêm thì thật đúng là...

Một ít hoa si sóng mắt lưu chuyển.

- Nếu như vậy, Tiên phủ Thần Võ thật sự có thể tin cậy!

- Đúng vậy, nơi đó chính là nơi hòa bình duy nhất trong lúc này!

- Ha ha, ta đã thu thập xong hành lý, đang trên đường đi đến Tiên Phủ...

Không thể nghi ngờ, Diệp Tùy Phong xuất hiện không là một liều thuốc an thần mạnh mẽ.

Rất nhiều người đã bắt đầu lên đường đi đến Tiên phủ Thần Võ.

...

Bên trong hư không.

Diệp Tùy Phong một chưởng chấn vỡ bình chướng hư không, bước vào hỗn độn.

Khi đạo thần niệm kia rời khỏi đã lưu lại một tín tiêu.

Đó là ký hiệu mời.

Diệp Tùy Phong đi theo tín tiêu, một đường tiến lên trong hỗn độn, một lát sau, một trạch viện nho nhỏ hiện ra ở trước mắt hắn.

Trạch viện này tọa lạc ở trong hỗn độn, được một vòng tròn vô hình bảo vệ ngăn cản loạn lưu hỗn độn đáng sợ ở bên ngoài.

Ở phía trước trạch viện có trưng bày một cái bàn tròn bằng bạch ngọc.

Lúc này, đang có bốn bóng người đang ngồi ở đó.

Một lão giả với gương mặt tiêu tụy.

Một nữ tử phong hoa tuyệt đại.

Một thiếu niên mập mạp.

Còn có một con Ngũ Trảo Thương Long màu xanh.

Khi Diệp Tỳ Phong bước vào trạch viện, bốn ánh mắt này lập tức khóa chặt hắn.

- Hoan nghênh.

Lão giả chậm rãi nói.

Lão chính là đạo thần niệm vừa tiếp xúc với Diệp Tỳ Phong.

Hắn tiến lên ngồi xuống, tự rót cho mình một chén trà nóng.

- Cho nên, đàm phán chân chính.

- Là ở đây.

.....

- Bằng hữu.

Trước bàn bằng bạch ngọc, lão giả mở miệng, hai người và một rồng kia đều dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Diệp Tỳ Phong.

Nhưng hắn lại giơ tay lên, ngăn cản lão giả nói tiếp.

- Bây giờ, nói tới hai chữ bằng hữu vẫn còn quá sớm.

- Ta cần nghe một lời giải thích về chuyện các người làm trong những ngày gần đây.

Diệp Tỳ Phong từ tốn nói, trong lời nói của hắn cũng không có chút khách khí nào.

Dù sao, những người này là dự định ép mình đi ra.

Nếu hắn không đủ thực lực, như vậy có lẽ lựa chọn lưu lại cho hắn sẽ cực kỳ ít.

Nhưng những người khác lại hình như không hài lòng lắm đối với loại biểu hiện này của Diệp Tỳ Phong.

- Đạo hữu, ta cho rằng người cũng hiểu rõ, bây giờ chính là lúc Tiên giới đứng trước sinh tử tồn vong.

Nữ tử phong hoa tuyệt đại nói.

- Khi kiếp nạn đến, mọi thứ người chú ý, mọi thứ bảo vệ đều sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Ngũ Trao Thương Long cũng mở miệng nói.

- Cho nên, chúng ta bây giờ nhất định phải trở thành bằng hữu, mới có càng lớn khả năng tại đại kiếp trong rất xuống dưới.

Thiếu niên vượt một viên ngọc bội, mỉm cười nói.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Hắn nhìn mấy người này tỏ thái độ, đã hiểu rõ.

Hình như những người này cũng không cho rằng mình làm gì không đúng, bọn hắn dựa vào đạo đức “vì Tiên giới” này để dọa唬.

Nhưng Diệp Tùy Phong không thích nhất chính là mặt này.

- Tiên giới có bị hủy diệt hay không thì ta cũng không quan tâm.

- Ta đối với mặt đại kiếp như thế nào cũng không cần các người quan tâm.

Ánh mắt của hắn lạnh nhạt, đảo qua đám người.

- Nếu như hôm nay các người không có một lời giải thích cho vấn đề của ta thì chúng ta cũng không cần thiết phải nói chuyện tiếp nữa.

Diệp Tùy Phong nói lời này làm cho mấy người ở đây nhăn mày lên.

Hình như tồn tại ngang bằng với bọn hắn này cũng không phải là dạng người như bọn hắn dự đoán.

Mà là một người rất cứng rắn, và đặc biệt là không kiêng nể gì cả.

Hắn thật sự không lo lắng về kiếp nạn đáng sợ sắp tới chút nào sao?

Trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn là lão giả mở miệng.

- Nếu đạo hữu đã chấp nhất như vậy thì lão phu sẽ nói một chút.

Giọng của lão nhẹ nhàng, đến loại cấp bậc như bọn hắn đương nhiên sẽ không bởi vì những lời nói bất hòa mà xảy ra xung

đột.

- Đạo hữu có nhớ từ mười mấy năm trước, từ khi ở Tiên phủ Thần Võ đánh ra một kích phá hủy một triệu đại quân của tộc Yêu Linh hay không.

Lão giả hỏi.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, chuyện đó thì hẳn đương nhiên nhớ kỹ.

Cũng từ một lần đó hẳn mới biết ở trung tâm Tiên giới còn có những tồn tại cường đại hơn cả Tiên Đế.

- Khi đó, có mấy bằng hữu đã liên lạc với ngươi.

Lão giả tiếp tục nói:

- Bọn hẳn nói ngươi trước khi đại kiếp chính thức bắt đầu thì không nên ra tay nữa để tránh tạo thành hậu quả không thể biết trước.

- Từ lúc đó đến nay, ngươi đã khiến cho chúng ta chú ý.

- Dù sao, số lượng Đế Thượng trên Tiên giới này thực sự quá ít, tính đầu ra đây cũng chỉ có một số người như vậy mà thôi.

- Chúng ta muốn biết lai lịch của ngươi, muốn biết ngươi đến cùng đứng ở phía nào.

Lão giả nói không nhanh, nhưng lời ít mà ý nhiều.

- Sau đó, ngươi thật sự không tiếp tục xuất thủ nữa mà chuyên tâm phát triển Tiên phủ Thần Võ, cho nên chúng ta cũng không đi quấy rầy ngươi.

- Nhưng bây giờ lại không giống.

- Đại kiếp đã sắp đến, chúng ta nhất định phải liên hợp lại, ít nhất cũng phải phân ra ai là địch, ai là bạn.

- Cho nên chúng ta mới chọn lợi dụng chuyện hai tộc đàm phán này để dẫn ngươi ra.

- Chỉ là, chúng ta không ngờ...

Lão giả nói đến đây, giọng dừng một chút, hình như không biết nên nói thế nào mới phù hợp.

Chương 456: Thái Sơ Khí! Chưởng Đạo Giả.

Nhưng Diệp Tùy Phong đã nói tiếp lời của hắn.

- Không ngờ ta lại mạnh như vậy à?

Hắn khẽ cười nói.

Lão giả cũng cười, nhẹ gật đầu.

- Có thể cho rằng là như vậy.

- Thủ đoạn của ngươi nằm ngoài dự liệu của chúng ta, theo lý mà nói, hiện tại Tiên giới sẽ không thể nào có thể xuất hiện một người như ngươi mới đúng.

- Chúng ta đều rất ngạc nhiên, ngươi đến cùng đến từ phương nào?

Lão giả nói xong, mấy người khác đều dời ánh mắt nhìn về phía Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong cũng không biết nói gì.

Thật ra hắn cũng không ngờ, đám người này lại dễ nói chuyện như vậy, nói rõ ràng từ đầu đến cuối chuyện dùng đàm phán để ép mình hiện thân.

Đã như vậy, vậy cũng không cần phải dùng tâm thái căm thù để đối đãi bọn hắn nữa.

- Còn chưa có thỉnh giáo...

Diệp Tùy Phong làm một thủ thế “Mời”.

Lão giả mỉm cười, mở lời trước:

- Ta chính là lão tổ của thế gia Cực Dương, Cực Dương Đạo Nhân.

- Người khai sáng thế gia Cực Âm, gọi ta là Cực Âm Thiên Nữ là được.

Nữ tử từ tốn nói.

- Ta là Yêu Tổ Vạn Giới.

Âm thanh của Ngũ Trảo Thương Long ù ù vang lên.

- Ta tên là Vương Lâm, Thông Thương Thiên Hạ chính là do ta khai sáng.

Thiếu niên tự giới thiệu.

Mấy người lần lượt giới thiệu tên họ của mình.

Nếu như Chỉ Nguyệt ở đây thì tuyệt đối sẽ cả kinh không ngậm miệng được.

Bởi vì bốn người trước mặt, có thể nói là người đứng ở vị trí cao nhất trên Tiên giới, nhìn xuống tất cả chúng sinh.

Diệp Tỳ Phong thấy vậy thì cũng chậm rãi nói:

- Ta tên là Diệp Tỳ Phong.

- Đến từ thế giới Vân Tiêu.

Câu nói này làm cho Cực Dương Đạo Nhân nhất thời nhíu mày.

- Một hạ giới à?

Vẻ mặt của lão kinh ngạc.

Diệp Tỳ Phong gật đầu:

- Không sai.

Cực Dương Đạo Nhân càng thêm kinh dị:

- Vậy sao ngươi có thể cường đại như thế?

Diệp Tỳ Phong cười ha ha.

- Đây cũng là chuyện mà ta muốn biết.

Sự cường đại của hắn thật sự là không có cách nào có thể nói rõ.

Hắn cũng muốn tìm ra nguyên nhân trong đó nhưng căn bản không thể nào tra được.

Hắn đã sớm tìm vô số lần trong thân thể mình nhưng cũng không thể tìm được dấu hiệu hệ thống tồn tại.

Hình như, đó là một loại tồn tại vô thượng vượt qua quy tắc.

Diệp Tuy Phong nói xong, mấy người lại lâm vào yên lặng.

Bọn hắn cũng không hoài nghi Diệp Tuy Phong có nói láo hay không, bởi vì sau khi đến cấp bậc như bọn hắn thì hoang ngôn đã mất đi ý nghĩa.

Bọn hắn chỉ là đang nghĩ, vì sao lại xảy ra chuyện như thế.

- Có lẽ là bởi vì đại kiếp, trời thay đổi nên bất kỳ chuyện gì cũng có thể xuất hiện.

Cực Dương Đạo Nhân nói.

Diệp Tuy Phong gật đầu:

- Có lẽ vậy!

- Liên quan tới chuyện của chính ta, tạm thời có thể bỏ qua.

- Ta muốn hỏi, Tiên giới hiện tại và Tiên giới trước kia đến cùng có gì khác nhau?

Tiên giới hiện tại đã không thể nào xuất hiện người như mình.

Hắn đã nghe câu nói này hai lần.

Cho nên, hắn nhất định cần phải hỏi rõ ràng.

Đối mặt với vấn đề này của Diệp Tuy Phong, mấy người nhìn nhau một cái.

Sau đó, Vương Lâm cười nói:

- Bây giờ, ta đã tin tưởng Diệp đạo hữu thật sự đến từ Hạ giới.

Diệp Tuy Phong nhẹ nhàng nhếch mi, biểu lộ không hiểu.

Wang Lâm nói tiếp:

- Bởi vì nếu như Chương Đạo giả trưởng thành ở Tiên giới thì không thể nào không rõ, Tiên giới bây giờ sớm đã đạt tới cực hạn gánh chịu, căn bản sẽ không cách nào chống đỡ được thêm một Chương Đạo giả mới.

Diệp Tuy Phong nhíu mày, như cũ không rõ trong lời này cụ thể hàm nghĩa.

Lúc này, Cực Dương Đạo Nhân nói:

- Là như vậy.

- Từ lúc thiên địa mới sơ khai có một thứ tên là Khí Thái Sơ được sinh ra.
- Loại Thái Sơ Khí này cũng giống với Thần Thạch, đều là chí bảo không cách nào tái sinh.
- Mà muốn đột phá Đế Thượng để trở thành Chương Đạo giả thì Thái Sơ Khí là một thứ không thể thiếu.
- Thời đại Thần Triều Mục Tiên đã gần như hao hết tất cả Thái Sơ Khí, cũng từ sau khi Thần Triều bị phá hủy thì Chương Đạo giả đã triệt để giảm đi rất nhiều.
- Từ sau khi Thần Triều Mục Tiên bị diệt, tất cả Thái Sơ Khí của Tiên giới gom vào nhau cũng chỉ có thể giúp cho bốn người đột phá Đế Thượng, thành tựu Chương Đạo giả.
- Cho nên, chúng ta mới cảm thấy không hiểu và hiếu kỳ đối với việc người xuất hiện.
- Mà chuyện này cũng là chỗ khác nhau giữa Tiên giới bây giờ và Tiên giới trước kia.

Cực Dương Đạo Nhân nói rõ chi tiết.

Diệp Tuy Phong cũng bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là do thiên địa hạn chế.

Chương Đạo giả chính là cực hạn giữa thiên địa.

Diệp Tuy Phong yên lặng, nhìn 90 tỷ triệu năm tu vi mình còn chưa rút ra.

Nếu như toàn bộ rút ra thì chính hắn sẽ là loại tồn tại nào đây?

.....

- Cho nên nói, bây giờ, số lượng Chương Đạo giả ở Tiên giới chỉ còn lại bốn người các người à?

Diệp Tuy Phong nói.

- Bao gồm cả đạo hữu nữa thì chính là năm.

Cực Dương Đạo Nhân nói.

Lúc này, Cực Âm Thiên Nữ cũng mở miệng nói:

- Nhưng ở Thiên Ngoại thì lại xa xa không chỉ như vậy.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhú mày, Thiên Ngoại?

Hắn chỉ thiên hạ, chính là bao gồm Chư Thiên Vạn Giới ở trong Tiên giới, như vậy Thiên Ngoại cũng chỉ có thể là hỗn độn.

Chắc là...

- Ý của ngươi là đại kiếp đến từ thiên ngoại à?

Diệp Tỳ Phong nói.

Cực Âm Thiên Nữ nhẹ gật đầu.

- Đạo hữu có biết vì sao năm đó Thần Triều Mục Tiên lại bị diệt hay không?

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

Thần Triều Mục Tiên thống trị toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới, không ngờ một tồn tại khủng bố như thế lại bị hủy diệt hoàn toàn trong thời gian rất ngắn.

Đây là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Truy đến cùng có thể làm cho cả người phát lạnh.

- Các ngươi biết hả?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Cực Âm Thiên Nữ nói:

- Chúng ta đã tìm được một chút dấu vết để lại.

- Ở trong Chư Thiên Vạn Giới có rất nhiều nơi kỳ dị, hoặc Cẩm Khu Sinh Mệnh, tất cả đều chỉ đến một việc.

- Lúc trước, Thần Triều Mục Tiên đã giao chiến với một thế lực đáng sợ ở trong phạm vi Vạn Giới.

- Mà thế lực đó rất có thể chính là Ma Thần Thượng Cổ tới từ trong hỗn độn.

Nghe đến đây, ánh mắt Diệp Tỳ Phong lộ ra vẻ suy tư.

Hắn đã nhìn thấy mô tả sơ lược về Thượng Cổ Thần Ma trong một ít cổ tịch.

Chương 457: Mục Đích Của Chiến Tranh

Truyền thuyết, đó là một loại Sinh Linh Tiên Thiên sống ở trong Hỗn Độn, thậm chí thời gian bọn chúng tồn tại còn xa xưa hơn Chư Thiên Vạn Giới rất nhiều.

Thực lực cá nhân của mỗi một Hỗn Độn Ma Thần đều vô cùng mạnh mẽ, tùy tiện ra một người đều có thực lực kinh khủng cấp bậc phía trên Tiên Đế.

Với lại bọn chúng trời sinh đã rất bạo ngược, một khi xuất hiện đều sẽ tạo thành tai nạn cực kỳ đáng sợ.

Nhưng truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết.

Ở trong tất cả điển tịch cũng chỉ là nghe nói mà thôi, chưa từng có bất cứ người nào thực sự được gặp Hỗn Độn Ma Thần.

Cho nên trên cơ bản, mọi người đều đem bọn nó như thứ được tạo ra từ tưởng tượng mà thôi.

Nhưng bây giờ, không ngờ mấy người đứng ở đỉnh cao nhất của Tiên giới lại nhắc đến bọn chúng, với lại còn nói thẳng, Thần Triều Mục Tiên bị hủy diệt có liên quan đến Hỗn Độn Ma Thần.

- Người nói là Hỗn Độn Ma Thần đã hủy diệt Thần Triều Mục Tiên à?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Nhưng Cực Âm Thiên Nữ lắc đầu.

- Chỉ là có liên quan thôi.

- Nếu như quả như thật là do bọn chúng gây nên thì chỉ sợ Tiên giới bây giờ sớm đã biến thành nhạc viên của Ma Thần.

- Nhưng căn cứ vào chúng ta phát hiện, lúc trước Thần Triều Mục Tiên đã từng có giao chiến phạm vi lớn với Ma Thần, dấu vết trải rộng khắp Chư Thiên Vạn Giới.

- Với lại sau khi Thần Triều bị hủy diệt thì tung tích của Hỗn Độn Ma Thần cũng biến mất khỏi Vạn Giới.

- Cho nên, Thần Triều bị hủy diệt tuyệt đối không tránh khỏi liên quan với Ma Thần.

Diệp Tùy Phong giật mình, thì ra là như vậy.

Thiên Nữ nói làm cho hắn nhớ tới khởi nguyên của thế giới Vân Tiêu.

Trong truyền thuyết, Vân Tiêu giới cũng đã từng là chiến trường Ma Thần Thượng Cổ.

Sau đó chiến trường bỏ hoang, Đại Thụ Khải Mông cắm rễ, mới dần dần trưởng thành một thế giới hoàn thiện.

Tháp Khởi Nguyên tồn tại cũng bị tới vứt bỏ trong chiến trường vào lúc đó.

- Đó chính là nói, đại kiếp Tiên giới trong tiên đoán của Thần Triều Mục Tiên, thật ra chính là Hỗn Độn Ma Thần ngóc đầu trở lại sao?

Diệp Tùy Phong từ trong lời nói của Thiên Nữ, cho ra cái kết luận này.

Thiên Nữ cũng gật đầu cho ra đáp án khẳng định.

- Thật ra, đây cũng chỉ là chúng ta phỏng đoán mà thôi.

Cực Dương Đạo Nhân lại nói:

- Thần Triều bị hủy diệt, Ma Thần biến mất, Thần thú và Thánh Thú ẩn nấp, trong này vẫn có không ít điểm đáng ngờ.

- Duy nhất có thể để xác định chính là, hiện tại thực lực của Tiên giới đã nhỏ yếu hơn thời đại Thần Triều rất rất nhiều.

- Chúng ta chỉ có liên hợp tất cả lực lượng lại thì mới có thể sinh tồn được trong kiếp nạn kế tiếp.

Lão lần nữa nhấn mạnh điểm này với Diệp Tùy Phong.

- Cho nên, các ngươi mới thông qua việc gây chiến tranh giữa hai tộc để liên hợp tất cả lực lượng lại với nhau?

Khóe miệng Diệp Tùy Phong lộ ra nụ cười chế nhạo.

Theo như lời Cực Dương Đạo Nhân vừa nói thì thật sự có chút không khớp với chuyện bọn hắn làm.

- Đó là hy sinh cần thiết.

Lúc này, Ngũ Trảo Thương Long vẫn luôn yên lặng, mở miệng nói.

- Sau Đại kiếp, chúng sinh Tiên giới nhất định mười không còn một.

- Chúng ta nhất định phải đảm bảo sinh linh sinh tồn được cuối cùng đều phải là người nổi bật trong các tộc.

- Chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo truyền thừa của chúng ta có thể kéo dài tiếp.

- Trận chiến tranh này chính là phương thức dùng để chọn lựa người sinh tồn.

- Hai mươi năm qua đã xuất hiện vô số hạng người kinh tài tuyệt diệu, những sinh linh đó chính là hạt giống kéo dài văn minh của vạn linh.

Nghe Thương Long nói xong, trong lòng Diệp Tỳ Phong hơi kinh ngạc.

Thì ra mục đích bọn hắn gây ra chiến tranh là vì vạn linh kéo dài văn minh.

Hắn vốn nên nghĩ tới đây.

Chỉ có điều, cho tới bây giờ hắn cũng không quá lo lắng về chuyện đại kiếp, cho nên cũng không đi truy đến cùng hàm nghĩa phía sau trận chiến tranh này.

Nhưng ở trong mắt mấy người Thương Long này thì đại kiếp rất khó ngăn cản, nhất định nó sẽ phá hủy mọi thứ.

Cho nên bọn hắn nhất định phải tận khả năng chuẩn bị tốt mọi việc, cho dù tráng sĩ chặt tay cũng phải bảo tồn tốt hạt giống tương lai của Tiên giới.

Loại cách cục này ngược lại để Diệp Tỳ Phong sinh ra một chút kính nể đối với bọn hắn.

- Hạt giống đã đại khái được chọn ra ra, cho nên trận chiến tranh này cũng đến lúc nên kết thúc.

Cục Dương Đạo Nhân nói:

- Thật ra trận đàm phán này chính là vì phân chia sau này phạm vi lãnh địa của Nhân tộc và Yêu Linh tộc.

- Đồng thời, lại nhờ vào đó mời người ra, cùng nhau lên kế hoạch cho tương lai Tiên giới.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Sau khi hẳn đã hiểu rõ mục đích của những chuyện này thì trong lòng của hẳn đã không để ý chút nào.

- Vậy kế tiếp các người còn chuẩn bị làm cái gì?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Cực Dương Đạo Nhân vuốt chòm râu, nói:

- Trong thời gian kế tiếp, chúng ta sẽ dốc hết tài nguyên chế tạo ra một hoàn cảnh tu luyện phồn thịnh nhất.

- Để toàn bộ sinh linh đều có thể khai phá ra toàn bộ tiềm lực của mình, mãi cho đến khi đại kiếp chân chính đến.

Diệp Tỳ Phong gật đầu, một trận chiến tranh đại quy mô sẽ thay đổi rất nhiều thứ.

Đặc biệt là lòng người.

Người trải qua chiến tranh tàn khốc sẽ càng thêm trân quý hòa bình không dễ có.

Dưới loại trạng thái này, mọi người thường thường đều có thể bộc phát ra tiềm lực mạnh nhất của mình.

Chuyện này cũng là một trong những mục đích của Cực Dương đạo nhân.

- Vậy là tốt rồi, ta tin tưởng phần lớn mọi người đều đang chờ mong hòa bình đến.

- Ta cũng ở đây đảm bảo với các người, Tiên phủ Thần Võ tuyệt đối sẽ không trở thành trở ngại hòa bình.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Nhưng ta vẫn còn có một vấn đề khác.

Cực Dương Đạo Nhân gật đầu:

- Mời nói.

Diệp Tỳ Phong nhìn hắn, nói:

- Lúc trước, các ngươi từng khuyên bảo ta là trước khi đại kiếp đến thì không nên nhiều loạn thế cục của Tiên giới.

- Mà nên chờ đợi sau khi Hỗn Độn Thần Bảng hàng thế lại mưu cầu tạo hóa.

- Ta muốn hỏi một chút...

- Hỗn Độn Thần Bảng là cái gì?

Chương 458: Lợi Ích Của Hỗn Độn Thần Bảng!

- Người không biết về Hỗn Độn Thần Bảng à?

Vương Lâm hơi kinh ngạc nói:

- Nếu ta nhớ không lầm thì Tiên phủ Thần Võ cũng cử hành một lần giải thi đấu thiên kiêu nhỏ trăm tuổi mà?

Diệp Tỳ Phong nhếch miệng.

- Đây chẳng qua là ăn theo thôi.

- Huyền Chủ đã từng nói cho ta biết rằng trong Hỗn Độn Thần Bảng có ẩn giấu lực lượng có thể ngăn cản đại kiếp, với lại lực lượng này chỉ có sinh linh dưới trăm tuổi mới có thể thu được.

- Ta muốn biết, sự thật đến cùng là cái gì?

Mấy người yên lặng một lát.

Cuối cùng vẫn là Cự Dương Đạo Nhân mở miệng nói:

- Thật ra, chủ nhân Huyền Đô nói cũng không sai.

- Trong Hỗn Độn Thần Bảng đúng là có ẩn chứa lực lượng làm cho tất cả mọi người đều thềm nhỏ dãi.

- Chỉ có điều có thể ngăn cản đại kiếp hay không thì còn phải đợi thảo luận kỹ hơn.

- Hỗn Độn Thần Bảng, chính là thần vật Thần Triều Mục Tiên lưu lại chuẩn bị cho đại kiếp tương lai.

Vẻ mặt Cực Dương Đạo Nhân bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị.

- Đạo hữu có biết, Thần Triều Mục Tiên tông cộng có chín vị Đạo Thủ không?

Diệp Tuy Phong lắc đầu, loại chuyện này cực kỳ bí ẩn, thật sự là hẩn không hiểu rõ.

- Chín vị Đạo Thủ chính là Chương Khổng giả chí cao của Thần Triều, trừ chín người đó ra còn có ba vị Chí Thánh của tộc Yêu Linh gồm Tô Long, Thiên Phượng, Kỳ Lân.

Cực Dương Đạo Nhân tiếp tục nói:

- Bọn hẩn có thể được xưng là Chương Đạo giả đỉnh phong, là đỉnh phong chân chính nhất sừng sững giữa thiên địa.

- Trong trận chiến với Hỗn Độn Ma Thần, nếu không có bọn hẩn thì chỉ sợ Tiên giới đã sớm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

- Thần Triều bị hủy diệt, Ma Thần biến mất, Yêu Linh Chí Thánh ẩn nấp, nhưng chín vị đạo thủ này vẫn lưu lại một ít gì đó.

- Mà trong số đó chính là Hỗn Độn Thần Bảng.

- Mà thứ được chứa đựng trong Thần Bảng chính là bản nguyên sinh mệnh mà Đạo Thủ lưu lại.

- Chỉ cần có thể được Thần Bảng tán thành thì sẽ có thể trong khoảng thời gian cực ngắn leo lên cấp độ Chương Đạo giả!

- Đây cũng là sức mạnh giúp chúng ta tự tin vượt qua đại kiếp lần này!

Cực Dương Đạo Nhân hết sức chăm chú nói.

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm, thì ra là như thế.

Hẩn vốn đang kỳ quái đâu, Thần Triều Mục Tiên cường đại như thế mà chỉ lưu lại một chút tin tức về kiếp nạn, nhưng không lưu lại chuẩn bị gì hay sao?

Thì ra là ở đây.

- Vậy thì phải làm sao mới có thể được Thần Bảng tán thành?

Diệp Tuy Phong hỏi lần nữa.

Nhưng lần này Cực Dương Đạo Nhân cũng lắc đầu.

- Không thể nào biết được, nhưng duy nhất có thể lấy xác nhận là bọn hấn thiết lập cánh cửa dưới trăm tuổi, với lại thực lực càng mạnh thì chắc là sẽ càng dễ dàng được công nhận.

Diệp Tuy Phong gật đầu, chuyện này vẫn tương đối hợp lý.

Trong vòng trăm tuổi đối với quần thể tu sĩ thể được được xem như là người trẻ tuổi.

Mà người trẻ tuổi thì thường thường đại biểu cho tinh thần phấn chấn, đại biểu cho cách tân.

Để bọn hấn sẽ có càng nhiều khả năng đánh ra sức mạnh bản thân.

Về phần yêu cầu thực lực thì đó là cơ bản nhất, không cần phải nói nhiều.

- Tổng cộng sẽ có bao nhiêu Thần Bảng hàng thế?

Diệp Tuy Phong lần nữa đặt câu hỏi.

- Chín cái, phân biệt đại biểu cho chín vị Đạo Thủ.

Cực Dương Đạo Nhân trả lời.

Diệp Tuy Phong hơi nhếch mi, số lượng này làm cho hấn sinh ra một chút hứng thú.

Nếu đã có nhiều Thần Bảng như vậy thì có lẽ có thể cho đám tiểu gia hỏa trong nhà đi liêu một phen.

Dù sao thì đó cũng là bản nguyên sinh mệnh của những chưởng không giả chí cao trong thiên địa này.

Với lại con đường tranh đoạt Thần Bảng nhất định tất cả đều là thiên tài kinh tài tuyệt diệu nhất của Tiên giới.

Tiến hành thí luyện với bọn hấn cũng là một lần lịch luyện cực kỳ khó có được.

- Đạo hữu... Còn có chuyện gì muốn hỏi nữa không?

Cực Dương Đạo Nhân nhìn Diệp Tuy Phong, trong mắt của lão hơi có chút phức tạp.

Lão quả thực không ngờ, không ngờ Chương Đạo giả ngang bằng với mấy người bọn hắn lại là một tiểu bạch không biết gì hết như vậy.

Quả thực là có chút không hợp với lẽ thường.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, gia hỏa này đến từ hạ giới, bản thân đã là một chuyện cực kỳ không thể tưởng tượng được.

Hình như, cũng có thể miễn cưỡng nghĩ thông suốt.

- Tạm thời không có.

Diệp Tuy Phong nói xong, nhưng bỗng nhiên nghĩ lại, nói:

- À, ngược lại là còn có một vấn đề nhỏ.

Cực Dương Đạo Nhân lộ ra biểu tình quả nhiên như vậy:

- Mời nói.

- Thật ra...

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm:

- Tất cả mọi người đều đang nói, Kính Vận Mệnh vỡ chính là bắt đầu của đại kiếp.

- Nhưng vì sao Kính Vận Mệnh lại bị vỡ? Là trinh sát được cái gì à?

Vấn đề này làm cho Cực Dương Đạo Nhân suy nghĩ một hồi.

- Không ai biết bản thể của Kính Vận Mệnh ở đâu cho nên cũng không có ai biết được nguyên nhân cụ thể.

- Nhưng nếu như đại kiếp là tới từ Hỗn Độn Ma Thần thì Kính Vận Mệnh khẳng định đã tiên đoán được bọn chúng trở về.

- Có lẽ là nó cảm nhận được khí tức của bọn chúng.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Loại đồ chơi giống như Hỗn Độn Ma Thần này, khẳng định mang theo một mùi “Hôi nách” nào đó khác với Chư Thiên Vạn Giới.

Sau đó Kính Vận Mệnh ngửi được mùi “Hôi nách” này mới trực tiếp bị vỡ ra.

Ừm, rất hợp lý.

Đạt được nhiều đáp án như vậy, Diệp Tùy Phong đã trên cơ bản có một chút hình dung đối với trận đại kiếp này.

Thật ra tổng kết một chút thì đơn giản chính là hai nhóm người đánh nhau, cuối cùng không phân thắng bại.

Sau đó một phương chính độn thì góc đầu trở lại, một khác phương chuẩn bị tiên đoán và chuẩn bị ở sau, chuẩn bị kéo dài chiến đấu, thẳng đến phân ra thắng bại.

Nói thật, ngoại trừ chín cái Hỗn Độn Thần Bảng ra thì Diệp Tùy Phong vẫn không quá cảm thấy hứng thú.

Hao phí thời gian nhiều năm như vậy, tốn nhiều tinh lực như vậy là vì đánh một trận thôi sao.

Còn không bằng mọi người ngồi với nhau đánh vài vòng mặt chược không phải sẽ vui hơn à?

Cũng có thể phân ra thắng bại đúng không?

Nhưng hiện thực cũng không phải là hẳn có thể thay đổi được, với lại hẳn cũng không muốn thay đổi gì.

Chương 459: Hay Chúng Ta Đi Bắt Hẳn Lại, Sau Đó Ép Hỏi Một Chút?

Từ trước tới giờ, hẳn không thích trang bức, nhưng bây giờ hẳn vẫn phải nói một câu trang bức.

Cho dù là Thần Triều Mục Tiên hoặc Hỗn Độn Ma Thần gì đó đều không đủ cho hẳn đánh một cái.

Cho nên, thích đánh thì đánh thôi.

- Tốt, ta không có còn vấn đề nào khác, cảm ơn người đã nói rõ.

Diệp Tùy Phong nói.

Mấy người nhất thời mừng rỡ, nghĩ thầm người xem như hỏi xong.

- Vậy bây giờ, chúng ta có thể trở thành bằng hữu chưa?

Cục Dương Đạo Nhân cười nói.

Diệp Tỳ Phong nhẹ nhàng gật đầu.

- Bình thường cùng ngồi uống trà thì ta vẫn vô cùng vui lòng.

Câu nói này lập tức làm mấy người sững sờ.

- Ta đã nói rõ.

Diệp Tỳ Phong tiếp tục nói:

- Cá nhân ta sẽ không tham gia vào trong kế hoạch của các người.

- Nhưng ta cũng sẽ không can thiệp vào bố cục tiếp theo của các người.

- Ta chỉ che chở cho Tiên phủ Thần Võ, cho nên cũng mời các người đừng làm ra những chuyện gây ảnh hưởng đến Tiên phủ Thần Võ nữa.

Hai chữ đại kiếp này, lỗi tai của hắn đã muốn mòn ròi.

Nếu đã hiểu nó là xảy ra chuyện gì thì sau đó hắn chỉ muốn làm một mỹ nam tử an tĩnh, dạy dỗ hậu bối, hưởng thụ cuộc sống.

Mấy người lần nữa yên lặng.

Hình như không ngờ sau khi nói ra tất cả mọi chuyện đều mà Diệp Tỳ Phong vẫn là một thái độ tùy ý như thế.

- Chẳng lẽ người muốn dựa vào sức mạnh một mình che chở Tiên phủ Thần Võ, không bị Hỗn Độn Ma Thần xâm phạm à?

- Ta chỉ muốn nói cho người, chuyện này là tuyệt đối không thể nào!

Cục Âm Thiên Nữ có chút không vui nói.

Diệp Tỳ Phong nhìn nàng, nhún vai.

- Đừng để cho chúng ta ngay cả bằng hữu uống trà cũng không được.

- Người!

Cực Âm Thiên Nữ giận dữ, dưới cái nhìn của nàng, thái độ của Diệp Tuy Phong thật sự là không ai bì nổi.

Thật coi mình là vô địch thiên hạ hay sao?

- Thiên Nữ.

Cực Dương Đạo Nhân khoát tay áo.

- Nếu Diệp đạo hữu đã muốn vượt khỏi trần gian thì chúng ta cũng không thể ép buộc.

- Hôm nay có thể giao hảo với một vị chương Đạo giả đã là một chuyện đại hi sự.

- Đạo hữu yên tâm, từ nay về sau, chúng ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục làm ra bất kỳ thủ đoạn nào nhằm vào Tiên phủ Thần Võ nữa.

Diệp Tuy Phong lộ ra nụ cười.

- Ta chính là rất thích người nói đạo lý.

- Cũng rất thích làm ăn với người như ngươi nha.

Cực Dương Đạo Nhân lần nữa sững sốt.

- Làm ăn?

Diệp Tuy Phong cười một tiếng.

- Bằng hữu, ngươi có muốn Thần Thạch không?

.....

Trong Hỗn Độn, Diệp Tuy Phong ở trạch viện này rông rã thời gian một ngày, sau đó mới rời đi.

Khi hắn rời khỏi, toàn bộ bốn người Cực Dương Đạo Nhân đều đứng lên, đưa mắt nhìn hắn đi vào Hỗn Độn.

Sau một hồi lâu, bọn hắn mới một lần nữa ngồi xuống.

- Chuyện này... Có thể sao?

Khóe mắt của Cực Dương Đạo Nhân vẫn co rúm như cũ.

Mà Vương Lâm ở bên cạnh thì đang dùng sức xoa nắn mi tâm của mình.

- Dựa vào kinh nghiệm kinh doanh cả đời của ta ở Chư Thiên Vạn Giới thì chuyện này tuyệt đối không thể!

Thương Long im lặng.

- Nhưng nó lại thật sự xảy ra.

Ngay cả Cực Âm Thiên Nữ luôn lạnh lùng thì lúc này cũng lộ ra một bộ đứng ngồi không yên.

- Cộng hết lại.

- Chắc... Hơn 6 tỷ đúng không?

Cực Dương Đạo Nhân gật đầu:

- Hẳn chỉ giao dịch với ta đã dùng tới 1.6 tỷ Thần Thạch.

- Ta bên này là 2 tỷ Thần Thạch.

Vương Lâm nói.

- Ta thì cầm được 1.2 tỷ Thần Thạch.

Âm thanh hùng hậu của Thương Long vang lên.

Cực Âm Thiên Nữ mím môi:

- Ta thì hơn 1.4 tỷ, nếu cộng tất cả lại với nhau...

- Vừa rồi, Diệp Tùy Phong chỉ trong một lần đã lấy ra hơn 6.2 tỷ Thần Thạch, chuyện này...

- Có hợp lý không?

Nàng nhìn khắp bốn phía.

Ba người khác quả quyết lắc đầu.

- Không hợp lý!

- Cực kỳ không hợp lý!

Cảm xúc của Vương Lâm có chút kích động:

- Ta đã sớm tính toán qua, thế lực đứng đầu nhất Tiên giới đã có được chín thành Nguyên Sơ Thần Thạch của toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới!

- Số lượng còn lại, cho dù gom hết lại cũng không thể nào nhiều hơn 3 tỷ Thần Thạch!

- Bởi vì tất cả Thần Thạch của Vạn Giới cũng chỉ có thể chèo chống luyện chế hai tòa tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng!

Ánh mắt của Cục Dương Đạo Nhân bình tĩnh.

- Vậy hơn sáu tỷ Thần Thạch này phải giải thích thế nào?

Vương Lâm lập tức chán nản.

- Trời mới biết nên giải thích thế nào?

- Cả người tên đó từ trên xuống dưới đã không có một thứ gì có thể giải thích!

Đám người yên lặng.

Đúng vậy, từ khi nhìn thấy Diệp Tùy Phong, hắn từ trên xuống dưới lộ ra ngoài cũng chỉ có một từ.

Không hợp thói thường!

Ai lại có thể leo lên Chương Đạo giả ở hạ giới?

Làm gì có một Chương Đạo giả mà lại không hiểu rõ bất kỳ bí ẩn nào của thế giới mình chương không chứ?

Làm gì có ai có thể một lần ném ra hơn sáu tỷ Thần Thạch mà mặt không đổi sắc, còn cười hì hì như là mình vừa lừa người khác vậy?

Đơn giản chính là không hợp thói thường!

Sau một lát, Cục Âm Thiên Nữ nói:

- Hay chúng ta đi bắt hắn lại, sau đó ép hỏi một chút?

- Trên người hắn khẳng định còn có rất nhiều Thần Thạch.

Câu nói này làm cho hai mắt của mấy người khác lập tức sáng lên.

Thân gia của bọn hắn vốn là không ít, nếu lại đến vài tỷ Thần Thạch nữa thì nói không chừng thật có thể tạo ra một tòa tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng.

Lúc trước, Thần Triều Mục Tiên cũng mới có một tòa tháp Khởi Nguyên mà thôi!

Quả thật rất hấp dẫn!

Nhưng rất nhanh, Cực Dương Đạo Nhân đã mở miệng nói.

- Không thể.

- Bây giờ, chúng ta không thể thừa nhận kết quả chiến đấu giữa Chưởng Đạo giả.

- Với lại chúng ta cũng không biết thực lực cụ thể của Diệp Tuy Phong, nếu trong lúc nhất thời không thể đánh bại hắn thì hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi.

Cực Dương Đạo Nhân lắc đầu liên tục, bác bỏ đề nghị nguy hiểm này.

Bây giờ, Tiên giới đã không cho phép có bất kỳ tổn thất lớn nào nữa.

Mà Chưởng Đạo giả chiến đấu thì nhất định là hủy thiên diệt địa.

- Ai, quên đi.

Thiên Nữ tiếc hận lắc đầu.

Thật ra bọn hắn cũng đều hiểu, chuyện này không thể làm được.

Chương 460: Có Nên Quay Lại Cường Ép Mua Lại Tất Cả Đạo Quả Của Bọn Hắn Hay Không?

- Nhưng hình như chúng ta có thể áp dụng một phương thức khác.

Vương Lâm vuốt cằm, nói:

- Diệp Tuy Phong này nhìn qua rất nói đạo lý, với lại còn rất ưa thích phương thức giao dịch công bằng.

Cực Dương đạo nhân nhếch mi:

- Người nói là, tiếp tục đòi lấy thần thạch với hắn?

Vương Lâm gật đầu:

- Chúng ta trước suy nghĩ một chút vừa rồi hẳn đã mua những thứ gì?

Đám người liếc nhau, sau đó rất nhanh đã liệt ra danh sách thật dài.

Kỳ hoa dị quả, là lấy hơn chục ngàn tấn để tính toán.

Các loại thịt linh thú trân quý, ít nhất có thể tích tụ ra vài chục dãy núi không lồ.

Còn có thiên tài địa bảo, di vật Thần Triều, đại dược thần thuốc, đạo pháp bí thuật, không phải trường hợp cá biệt.

Nhưng những thứ này, nhìn qua số lượng không lồ nhưng giá trị ngược lại chỉ có thể coi là bình thường.

Đáng giá nhất chính là ba loại vật liệu phía dưới.

Tiên Vương Đạo Quả, Tiên Tôn Đạo Quả, còn có Tiên Đế Đạo Quả.

- Hẳn muốn thứ này làm cái gì?

- Dù thế nào cũng sẽ không phải cho hẳn ăn, hoặc cho hậu thế ăn?

Trong mắt Vương Lâm tràn ngập nghi hoặc.

Đạo Quả Hạ Giới đúng là rất nghịch thiên.

Đặc biệt là Đạo Quả Tiên Đế, có thể đánh thông con đường giúp sinh linh đi thẳng đến Tiên Đế, một quả Đạo Quả chẳng khác nào là một Tiên Đế.

Nhưng hiệu quả của bọn chúng chỉ nhằm vào sinh linh của bản giới.

Nếu sinh linh thế giới khác dám tùy tiện nuốt vào thì chỉ có một hậu quả là bạo thể mà chết.

Dù không bạo thể mà chết thì cũng chính là tương đương với ăn một hoa quả bình thường, căn bản cũng không có tác dụng gì khác.

Vương Lâm thân là một lão thương nhân, thật sự là không nghĩ ra tại sao lại thực hiện vụ mua bán lỗ này.

- Đừng suy nghĩ, bản thân hấn đã là người khó có thể lý giải được.

Cực Dương đạo người nói:

- Bản thân hấn đến từ hạ giới, có khi là đơn thuần ưa thích đồ của hạ giới mà thôi.

- Hiện tại vấn đề là, hấn đến cùng còn bao nhiêu Thần Thạch?

- Chúng ta có thể giao dịch đến bao nhiêu Thần Thạch từ chỗ của hấn?

- Nếu quả thật có thể gom góp dù là một tòa tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng thì đều sẽ có bảo hộ cực lớn đối với tương lai của chúng ta!

Nghe xong nói lời này, mấy người khác đều biểu thị đồng ý.

- Khẳng định còn có không ít!

Vương Lâm nói:

- Khi hấn móc ra Thần Thạch, lực chú ý hoàn toàn ở trên Đạo Quả, ta quá quen thuộc với loại biểu lộ đó.

- Chuyện đó cho thấy, Thần Thạch với hấn căn bản cũng không phải là thứ gì quá hiếm có!

Cực Âm Thiên Nữ gật đầu, biểu thị hoàn toàn đồng ý.

- Vậy trước tiên không cần nhắc chuyện số lượng Thần Thạch, mà phải xem chúng ta có thể đổi lấy được bao nhiêu.

Cực Dương Đạo Nhân nói:

- Nếu như dựa theo giá cả hôm nay, ta bên này không sai biệt lắm còn có thể đổi được 4 tỷ Thần Thạch!

Thương Long gật đầu:

- Ta cũng giống vậy!

Vương Lâm hé mắt.

- Đừng quá bảo thủ, nếu quả thật có thể luyện chế ra tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng, nỗ lực nhiều hơn nữa cũng đáng!

- Đại kiếp trước mắt, tác dụng của Đạo Quả đã rất nhỏ, còn không bằng lấy ra toàn bộ.

Mấy người yên lặng một hồi.

Sau một hồi lâu, bọn hắn đồng ý với quan điểm của Vương Lâm.

Cuối cùng, sau khi tính toán chi tiết một phen, bọn hắn đã cho ra một kết luận.

Nếu như trên người Diệp Tùy Phong có đủ Thần Thạch, như vậy bốn phe thế lực bọn hắn đều có thể luyện chế một tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh!

- Tê...

Vương Lâm hít một hơi thật sâu.

- Chúng ta sắp sáng tạo lịch sử à?

Vẻ mặt Cực Dương Đạo Nhân trở nên trang nghiêm.

- Đề đi trước chuẩn bị đi, ta sẽ tìm một cơ hội thích hợp liên hệ với Diệp Tùy Phong.

- Chúng ta nhất định phải biểu hiện ra đầy đủ thành ý, tranh thủ làm cho hắn mua xuống tất cả mọi thứ!

Mấy người ăn nhip với nhau!

...

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn.

Diệp Tùy Phong khẽ hát, chậm rãi tản bộ, rõ ràng tâm trạng không tệ.

Hắn cũng không ngờ, lần hội đàm này lại có thể duy nhất một lần mua được nhiều đồ tốt như vậy.

Đặc biệt là mấy loại Đạo Quả, đây đối với Tiểu Hắc đều là vật đại bổ.

Nó sẽ tiến cảnh càng lúc càng nhanh.

- Có nên quay lại cưỡng ép mua lại tất cả Đạo Quả của bọn hắn hay không?

Diệp Tuy Phong suy nghĩ trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

- Được rồi, Đạo Quả đối với bọn hấn mà nói cũng là thứ vô cùng hiếm có, cưỡng ép cướp đoạt cũng không phải là cách làm của Quân Tử.
- Trước mắt, những Đạo Quả này đã tuyệt đối đủ cho Tiêu Hắc đột phá đến thế giới cấp Tiên Tôn.
- Nếu sau này thật không đủ dùng thì lại tìm bọn hấn thương lượng.

Diệp Tuy Phong âm thầm gật đầu, sau đó đột nhiên tăng tốc, biến mất không thấy gì nữa.

.....

Hình ảnh trực tiếp vẫn đang ở trong hội trường đàm phán đã phục hồi như cũ.

Sau khi Diệp Tuy Phong rời khỏi, Thần Võ mang theo người đàm phán hai bên, cùng nhau lần nữa tiến vào hội trường, mở ra lần đàm phán giữa ba phe đỉnh phong mà xưa nay chưa từng có.

Tất cả mọi người đều khẩn trương chú ý kết quả đàm phán.

Bọn hấn không biết, Thần Võ có thể giống như hấn nói, thật có thể làm cho hai bên thu được kết quả hòa bình hay không.

Nhưng đối với khả năng này, phần lớn người đều ôm ý nghĩ bi quan.

- Xong đời, chuyện này càng ngày càng trở nên phức tạp rồi.
- Đúng vậy, không ngờ Tiên phủ Thần Võ cũng là kẻ khó chơi, lúc đầu hai phe đàm phán đã cực kỳ khó khăn, bây giờ lại có thêm một phe nữa chỉ sợ lại phải nhắc lên gợn sóng càng lớn!
- Thật đáng chết, tại sao Tiên phủ Thần Võ phải ra tay, không phải chính là làm hỏng hội trường thôi sao? Đợi đàm phán xong thì xây lại không phải được rồi à?

Rất nhiều người liên tục lắc đầu.

Nhưng cũng có người lại khịt mũi coi thường đối với cách nói của bọn hắn.

- Người đây là suy nghĩ chó má gì vậy?

- Đánh nhau trên địa bàn của người ta, làm hỏng đồ của người ta xong ngược lại biến thành chủ nhà sai à?

- Đúng vậy, Thần Võ Tiên Đế người ta đã tuyên bố lập trường và đưa ra yêu cầu của mình từ khi đàm phán vừa bắt đầu.

- Người chẳng những không tuân thủ mà còn muốn đánh người ta, như không phải người ta thực lực bất phàm thì chỉ sợ đã phải gánh phải tai bay vạ gió rồi!

- Lần này, ta đứng ở bên phía Tiên phủ Thần Võ!

Trong Hư Giới, các tu sĩ không ngừng tranh luận.

Nhưng đa số người ở đây vẫn hi vọng ba phe có thể đàm phán, sau đó có thể lấy được một kết quả không tệ, tuyệt đối không nên đánh nhau nữa.

Chương 461: Chuẩn Tắc Hòa Bình Của Tiên Giới

Cùng lúc đó, trong hội trường đàm phán.

Dương Thái Ô, Hắc Long tộc, còn có Thần Võ đều ngồi đối diện nhau.

Nhưng cảnh tượng trong hội trường, cũng không phải là bên ngoài phỏng đoán như thế giương cung bạt kiếm.

Ngược lại là, hoàn toàn yên tĩnh.

Sau khi Diệp Tùy Phong ra mặt, thật ra bọn hắn cũng đã hiểu, nhiệm vụ đàm phán của bọn hắn lần này trên cơ bản đã hoàn thành.

Tiếp đó, phải xem những tồn tại trên đỉnh đầu mình đến tột cùng có thể đàm phán ra như thế nào.

- Ngồi xuống uống trà đi, đừng khách khí.

Diệp Tuy Phong ra mặt, hiện tại Thần Võ cũng không còn gì phải lo lắng nữa, về mặt tràn đầy nhiệt tình.

Dù sao thì tất cả tiêu hao bên này, hẳn đều đã ghi lại rất rõ ràng, nếu như hẳn nhớ không lầm, giá cả của một chén thơm trà này là một tỷ tiên thạch.

Đám người Dương Thái Ô không trả lời, nhưng cũng không có địch ý.

Thần Võ cũng không thêm đề ý, quay người nói chuyện phiếm với Xảo Nhi.

Bên kia Hiên Viên Vô Cực đã tìm được Hiên Viên Vô Sinh, hai người cũng đang nghiêm túc trò chuyện với nhau.

Hắc Long cũng đi tới bên cạnh tộc trưởng Hắc Long thấp giọng nói chuyện gì đó.

Nhìn qua ngược lại là một mảnh hài hòa quý dị, so với đám người bên ngoài thì giống như cách biệt một trời.

Cứ như vậy, thời gian một ngày chậm rãi trôi qua.

Ngày hôm sau, ba phe vẫn bình tĩnh uống trà như trước, Thần Võ đang ngồi cùng với Xảo Nhi thương lượng có muốn sinh thêm một đứa nữa không.

Bỗng nhiên, Thần Võ, Dương Thái Ô, Âm Thế Nguyên, còn có tộc trưởng Hắc Long gần như đồng thời sững sờ.

Sau một lát, bọn hắn xoay đầu lại.

- Xem ra, mọi người đều đã thu được kết quả.

Thần Võ cười nói.

Mấy người khác nhẹ gật đầu.

- Chúng ta cần nghiên cứu một phen, chế định ra quy tắc chi tiết cụ thể.

Dương Thái Ô nói.

- Đúng vậy.

Hội đàm giữa ba phe bắt đầu tiến hành nói chuyện có ý nghĩa lần đầu tiên.

Sau đó, mấy người liền tiếp thu được chỉ lệnh từ cao tầng của phe mình, chế định một loạt chuẩn tắc cụ thể.

Lại là phần lớn thời gian trôi qua.

Cuối cùng, một bản « Chuẩn Tắc Hòa Bình Của Tiên Giới » đã bày ở trên bàn đàm phán.

Thần Võ, Dương Thái Ô, Âm Thế Nguyên, tộc trưởng Hắc Long đều lưu lại ấn ký của mình ở vị trí người đại diện.

- Chúc mừng các vị, cuối cùng chúng ta đã lại nghênh đón hòa bình.

Thần Võ ý cười đầy mặt.

- Hừ, coi như lão phu lần này là số con rệp, tiểu tử, sau này có tiến vào trung tâm Tiên giới thì nhất định phải thật là cẩn thận đó!

Vẻ mặt của Dương Thái Ô lại là âm trầm, rõ ràng vẫn còn canh cánh trong lòng đối với chuyện mình quỳ trước mặt Thần Võ.

Tuy hẳn đánh không lại Diệp Tùy Phong, nhưng muốn đánh bại Tiên Đế trẻ tuổi này vẫn dễ như trở bàn tay.

- Thần Võ Tiên Đế, hi vọng sau khi hai phe chúng ta sẽ gặp nhau nhiều hơn, bản tọa không nhỏ mọn giống như một ít người nào đó, tộc Yêu Linh luôn hoan nghênh người đến chơi.

Thái độ của tộc trưởng Hắc Long thì ngược lại cực kỳ tốt, có lẽ là do cao tầng bên phía Hắc Long nói gì đó.

Cứ như vậy, trận đàm phán trên hình thức này kết thúc mỹ mãn.

- Mau nhìn, có người đi ra rồi kìa!

- Là Thần Võ Tiên Đế, Thái Ô Tiên Đế và tộc Yêu Linh cũng đi ra!

Trong màn hình trực tiếp, đám người lần lượt xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

- Kết thúc rồi à, đến cùng kết quả như thế nào?

Mọi người chờ đợi lo lắng.

Nhưng không để bọn hắc chò đợi bao lâu.

Đại biểu mấy phe đồng thời xuất thủ, một bản thư quyền thật dài chậm rãi triển khai ở trên bầu trời, chính là « Chuẩn Tắc Hòa Bình Của Tiên Giới ».

- Sinh linh Tiên giới khổ chiến lâu như vậy!

- Người và Yêu Linh đều là sinh linh của Tiên giới, lúc này lấy hòa bình làm nhiệm vụ của mình!
- Sau khi hai bên không ngừng cố gắng đã đạt thành hiệp nghị.
- Chiến tranh giữa Nhân tộc và Yêu Linh tộc đã kéo dài đến hai mươi năm, từ giờ kết thúc!
- Từ giờ hai tộc sẽ chung sống hòa bình ở tám vực ngoài của Tiên giới, bất luận sinh linh nào cũng không được phép nổi loạn nữa!
- Đại vực Thái Cách và Thái Chấn là lãnh địa của Nhân tộc, để cho thánh địa Thiên Khuyết thống lĩnh.
- Đại vực Thái Cấn và Thái Tôn là lãnh địa của tộc Yêu Linh, thành lập Thần Phủ Bắc Yêu.
- Đại vực Thái Khô, Thái Khảm là lãnh địa của tộc Yêu Linh, thành lập Thần Phủ Nam Yêu.
- Đại vực Thái Khôn, Thái Đối là lãnh địa của Nhân tộc, để cho Huyền Đô thống lĩnh.
- Từ đó tuyên bố, Tiên phủ Thần Võ không chịu sự quản lý bất kỳ một phương nào, thực hành tự trị, người nào dám tự tiện quấy nhiễu sẽ là địch của vạn linh, thiên hạ chung phạt!
- Đại vực Thái Dương do hai tộc cùng nhau quản lý, Nhân tộc sẽ do thế gia Cực Dương thống lĩnh, người Hồng Mông Đạo Phủ quản lý, tộc Yêu Linh sẽ do Thần Phủ Bắc Yêu quản lý.
- Đại vực Thái Âm do hai tộc cùng nhau quản lý, Nhân tộc sẽ do thế gia Cực Âm thống lĩnh, người của thế gia Hiên Viên quản lý, tộc Yêu Linh sẽ do Thần Phủ Nam Yêu quản lý.
- Ngoài ra, còn có 180 ngàn điều ước định nhỏ phía dưới nữa...

Thư quyền thật dài tràn ngập một loạt ước định, định ra nhạc đạo cho Tiên giới sau này.

Mọi người cẩn thận tính toán hàm nghĩa phía sau mỗi một ước định, bởi vì tất cả ước định đều quan hệ đến phương thức sinh tồn của mỗi sinh linh trong Tiên giới sau này.

Sau khi đọc xong toàn bộ, có người thở ra một hơi thật dài.

- Cuối cùng chiến tranh cũng kết thúc rồi!

Hắn lớn tiếng cảm thán, khóe mắt thậm chí đã ngân lệ.

- Tiên phủ Thần Võ thật sự làm được, hắn thật sự làm người trung gian giúp hai tộc đạt thành hòa bình, thật sự là không thể tin được!

- Ha ha, vừa rồi những người đứng ra chất vấn người ta đâu, cút hết ra đây, để tất cả mọi người xem xem người đến cùng là mặt hàng gì!

- Từ hôm nay trở đi, ta chính là người ủng hộ thành tín nhất của Tiên phủ Thần Võ!

Có người trắng trợn tán dương vai trò của Tiên phủ Thần Võ trong lần đàm phán này.

Chương 462: Đồ Tốt Chân Chính, Bọn Hắn Còn Chưa Lấy Ra Đâu.

Phần lớn người đều đang cảm thán hòa bình này thật không dễ kiếm.

Cũng có vài người thảo luận kịch liệt đối với nội dung trong hiệp ước « Chuẩn Tắc Hòa Bình Của Tiên Giới ».

- Chuyện này... Chuyện này sao có thể chứ?

- Không ngờ chúng ta lại nhường ra một nửa địa bàn của Tiên giới, đây chính là tộc Yêu Linh xâm lấn chúng ta trước đó!

Có người tỏ vẻ bất mãn.

- Ta cũng thấy vậy, nhưng trong những điều khoản phía sau, tộc Yêu Linh đã phải gánh chịu tất cả tổn thất chiến tranh, với lại còn phải bồi thường lượng lớn tài nguyên trân quý.

- Bất kể nói thế nào thì hòa bình mới là quan trọng nhất, các người thật sự muốn đánh đến Tiên giới bị phá hủy mới thôi à?

Cũng có người cho rằng vẫn được, hai bên đều bỏ ra đầy đủ thành ý.

Tóm lại, đại đa số người vẫn vô cùng cao hứng.

Bọn hắn cực kỳ trân quý hòa bình không dễ kiếm này, chuẩn bị căn cứ theo nội dung trong chuẩn tắc hòa bình để chế định ra con đường tương lai cho mình.

Dưới bầu không khí này, một tin tức nặng ký âm vang nện xuống!

- Thiên thọ rồi!

- Tất cả thế lực đỉnh tiêm của Tiên giới toàn bộ chuẩn bị mở ra đối với bên ngoài!

- Vô số tài nguyên tu luyện, bí cảnh bí địa.

- Gần ngay trước mắt!

.....

Chuẩn Tắc Hòa Bình Của Tiên Giới tạo thành oanh động còn xa chưa yên tĩnh thì lại có hàng loạt tin tức nặng ký quét ngang Tiên giới.

Tất cả đỉnh cấp thế lực và thế lực siêu cấp bỗng nhiên giống như đều khai khiếu, mở ra toàn bộ tài nguyên tu luyện và bí cảnh thí luyện của mình.

Mọi người lần nữa tụ tập ở trước màn sáng trong Hư Giới, tham lam nhìn từng cái ngày thường xa không thể chạm này.

- Thánh địa Thiên Khuyết mở ra Thần Viêm Luyện Đan, nơi đó chính là nơi mà toàn bộ Đan sư của Tiên giới đều vô cùng khát vọng!

- Nghe nói tu luyện đạo đan thuật ở nơi đó sẽ tiến cảnh nhanh gấp mấy lần bên ngoài!

- Huyền Đô mở ra ao Huyền Sát Luyện Binh, pháp bảo từ trong đó đi ra, chí ít đều là cấp bậc Tiên khí Thượng phẩm!

- Còn có Hồng Mông Đạo Phủ cũng mở ra bí cảnh Hồng Mông Đạo Trường, nơi đó là bí cảnh chuyên dùng cho đệ tử hạch tâm của Đạo Phủ!

- Thế gia Hiên Viên mở ra Rừng Ngộ Đạo Tuyên Cổ, đạo thuật vạn cổ Kinh Hồng chính là tìm hiểu ra từ trong Rừng Ngộ

Đạo!

- Còn có hai đại thế gia cứu cực là Cực Dương và Cực Âm cũng mở ra vài tòa bí cảnh thí luyện cường đại!

- Ngay cả Thần Phủ Nam Yêu và Thần Phủ Bắc Yêu cũng lấy ra không ít đồ tốt, ban cho vạn linh!

Mọi người nhìn nội dung phía trên thì trợn mắt hốc mồm.

- Bọn hấn... Đều điên hết rồi à?

- Tại sao bọn hấn phải làm như vậy?

Có người nắm lấy tóc của mình, thật sự nghĩ mãi mà không nghĩ ra ý nghĩa phía sau những chuyện này.

- Ha ha, khi người đang nghĩ chuyện này thì ta đã đứng ở cửa chính của Rừng Ngộ Đạo rồi.

Mà càng nhiều phái hành động thì khi nhìn thấy tin tức đã cấp tốc tiến đến, muốn vượt lên trước thu hoạch được tạo hóa.

Bởi vì bọn hấn hiểu rõ, không lâu sau, những nơi này sẽ toàn bộ không còn chỗ trống.

- Cha, chúng ta có đi không?

- Có vẻ như toàn bộ Tiên giới đều đang sôi trào!

Trong thành Vân Tiêu, ở bên cạnh Kính Hồ.

Diệp Hoàng, Diệp Long, Hiểu Hiểu, Cầm Dao đều xuất hiện ở đây.

Sau khi trở về từ trong Hỗn Độn, Diệp Tùy Phong đã giao những chuyện còn lại cho Thần Võ xử lý, sau đó mang theo mấy hậu bối này của mình về Kính Hồ.

- Đi làm cái gì?

Diệp Tùy Phong một bộ không quan trọng.

- Đều là chút rác rưởi mà thôi.

Hấn nói làm cho mấy người xung quanh lập tức yên lặng.

Vật liệu làm cho cả Tiên giới đều điên cuồng mà trong miệng của ngài lại biến thành rác rưởi.

Có thể lễ phép một chút hay không?

- Đồ tốt chân chính, bọn hấn còn chưa lấy ra đâu.

Diệp Tuy Phong tiếp tục nói:

- Nói không chừng cho đến lúc đại kiếp bắt đầu cũng chưa chắc sẽ chịu lấy ra.

- Đó là gốc rễ lập thân của bọn hấn.

Đừng nhìn khi ở trong Hỗn Độn nói chuyện trời đất, trong miệng những người kia đều hiên ngang lắm liệt, giống như thật sự sẽ bỏ ra tất cả những gì mình có.

Nhưng nghĩ lại sẽ cảm thấy đó là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Công phu áp đáy hòm chân chính, bọn hấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng đưa cho bên ngoài như vậy.

- Vậy chúng ta cần làm là ngồi chờ sao?

Diệp Hiểu Hiểu nói xong, bỗng nhiên con ngươi đảo một vòng, cười nói:

- Đại bá, có phải ngài đã sớm thương lượng xong với bọn hấn hay không?

- Những đồ tốt chân chính đó chắc chắn có một phần của chúng ta đúng hay không?

Diệp Tuy Phong nhoen miệng cười.

- Thông minh!

Hiểu Hiểu lập tức thoái mái.

Diệp Tuy Phong quay đầu, nhìn bọn hấn:

- Thật ra những cái đó không có ý nghĩ gì lắm.

- Ta sẽ chuẩn bị cho các ngươi một thứ khác.

Hiểu Hiểu: ???

Cho nên, ta thông minh ở đâu?

Mấy người khác thì chỉ biết nín cười, bọn hấn đã nhìn thấy cảnh Hiểu Hiểu kinh ngạc ở trước mặt Diệp Tuy Phong quá

nhiều rồi.

- Mấy ngày này, các ngươi trước hết cố gắng lắng đọng một phen.

- Không lâu sau sẽ có một trận chiến thiên kiêu dưới một trăm tuổi đứng đầu nhất của Tiên giới, ban thưởng cũng rất tốt.

- Ta hi vọng đến lúc đó, các ngươi đều có thể có thu hoạch.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Không có vấn đề!

Diệp Hiểu Hiểu lộ ra vẻ hoàn toàn tự tin.

- Khi ở Tu La Luyện Binh Trận, ta đã từng gặp thiên kiêu của thế gia Hiên Viên, cảm giác cũng chỉ như thế mà thôi.

- Trước đó không dám nói, nhưng giờ đã trở thành Tiên Tôn, ta hoàn toàn chắc chắn có thể bắt được hắn!

Ở trước mặt Diệp Tỳ Phong, nàng một bộ cực kỳ muốn thể hiện.

Diệp Tỳ Phong bất đắc dĩ.

- Những người được ngươi gọi là thiên kiêu đó có tu vi gì?

Diệp Hiểu Hiểu nghĩ nghĩ nói:

- Tiên Tôn đỉnh phong, chắc là còn chưa tới Chuẩn Đế.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

- Chắc là các ngươi đều nghe nói trước đó Tiên phủ Thần Võ có tổ chức giải thi đấu thiên kiêu rồi đúng không?

Hiểu Hiểu gật đầu:

- Vâng.

- Bên ngoài hiện tại cũng còn đang thảo luận về sự tích truyền kỳ của Diệp Hoàng tử và lão Long.

Chương 463: Biễn Tội Ác! Mộng Hư Giới Của Hiện Tại.

Diệp Tuy Phong nhìn Hiểu Hiểu nói:

- Ngay lúc đó, khôi thủ của Tiên phủ Thần Võ đã đột phá đến cảnh giới Tiên Vương trong lúc quyết chiến.

- Nhưng khôi thủ của Huyền Đô lại chính là một thanh niên Tiên Đế!

- Chỉ có điều như vậy mà Huyền Chủ vẫn còn rất không hài lòng đối với hắn, chuẩn bị lần nữa bồi dưỡng thêm vài người khác.

- Chớ nói chi là thế gia Hiên Viên, Cực Âm thế gia đều là những thế lực cường đại hơn Huyền Đô rất nhiều lần.

- Thiên tài nhà bọn hắn sẽ chỉ càng thêm đáng sợ.

- Cho nên, tuyệt đối không có thể quá tự phụ, rõ chưa?

Giọng của Diệp Tuy Phong hơi có chút nghiêm khắc.

Hắn nói những câu này cũng không phải là muốn đả kích bọn nhỏ.

Chỉ là hắn không muốn bởi vì lòng khinh địch mà dẫn đến xảy ra tổn thất không thể vãn hồi.

Sau khi nói xong, mấy người khác đều thu liễm lại.

Những năm này chinh chiến bên ngoài, bọn hắn gần như vùng đất bằng phẳng, đúng là chưa gặp được mấy đối thủ xứng tầm.

Nhưng sau khi nghe thấy Diệp Tuy Phong nói thì bọn hắn mới biết được, thì ra trên đỉnh đầu của mình còn có hơn tầng cao cấp chưa tiếp xúc đến.

Bọn hắn nghĩ lại cũng đúng, Tiên giới rộng lớn vô ngần, sao có thể có thể đều là hạng người hời hợt được.

Đối mặt với Diệp Tuy Phong rắn dạy, Diệp Hiểu Hiểu càng cúi đầu, nắm tay cầm chặt váy của mình, không biết suy nghĩ gì.

- Được rồi, đều về nhà trước đi.

- Những ngày gần đây, ta sẽ chuẩn bị cho các ngươi một ít thứ tốt gì đó, nhưng sau này lại nói.

Diệp Tỳ Phong nói.

Mấy người đồng ý, đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi.

- Hiểu Hiểu, người ở lại.

Bỗng nhiên, Diệp Tỳ Phong đem Hiểu Hiểu gọi lại.

Nàng sững sốt một chút, lại quay người đi trở về.

Trước lúc Diệp Cẩm Dao rời khỏi còn để lại cho nàng một ánh mắt khích lệ.

Sau một lát, dưới góc Đại Thụ Khải Mông cũng chỉ còn lại hai người Diệp Tỳ Phong và Hiểu Hiểu.

- Ngồi xuống đi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Hiểu Hiểu vâng một tiếng, sau đó chuyển động bước chân, ngồi xuống đối diện hắn nhưng vẫn như cũ không ngẩng đầu lên.

- Gần đây ngươi làm sao vậy?

Diệp Tỳ Phong chậm rãi hỏi.

Hiểu Hiểu nhìn Diệp Tỳ Phong một chút.

- Ai nha, không có gì mà!

- Ngươi nói đúng, ta không nên quá tự phụ, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

- Ta hiểu rõ.

- Ta chỉ là...

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện.

- Ta có thể làm được.

- Nhất định có thể làm được...

Hiểu Hiểu nhìn như không quan trọng nói.

Nhưng âm thanh của nàng lại càng ngày càng thấp.

Diệp Tỳ Phong khẽ thở dài.

Mộng Hư Giới không phải dễ khống chế như vậy.

Nếu là Diệp Cầm Dao thì còn tốt, nàng đã trải qua vạn thế luân hồi, tâm cảnh sớm đã đạt đến một mức độ kinh người.

Nhưng Hiểu Hiểu vẫn còn quá trẻ.

Tâm trạng tiêu cực của tí tí sinh linh là một gánh nặng cực lớn.

- Tới đây.

Diệp Tỳ Phong nói.

- A.

Hiểu Hiểu không rõ ràng cho lắm, đứng dậy đi tới.

Diệp Tỳ Phong nhìn nàng, bỗng nhiên duỗi một ngón tay ra điểm ở mi tâm của nàng.

Một luồng sương mù màu đen đậm đặc phun ra ngoài.

Ánh mắt của Hiểu Hiểu lập tức tối sầm lại, mất đi ý thức.

Sau khi lần nữa nhìn thấy ánh sáng thì nàng đã đi tới một nơi hết sức quen thuộc.

- Đây chính là Biên Tội Ác.

Âm thanh của Diệp Tỳ Phong bỗng nhiên vang lên bên cạnh nàng.

Lúc này, hai người đang đứng ở bên cạnh một cái hồ lớn một màu đen kịt như mực.

- Nơi bị người xem như nhà vệ sinh.

.....

Nơi này ở trong một thế giới kỳ huyền mỹ lệ.

Bên trên bầu trời lơ lửng bảy mặt trời với màu sắc hoàn toàn khác nhau.

Bảy loại quang mang đan vào một chỗ tạo thành một mảnh thịnh cảnh như cầu vồng.

Toàn bộ thế giới đều biến thành bảy màu.

Mà ở dưới bầu trời, đủ loại cảnh tượng càng làm cho người tám tấc kỳ lạ.

Một khối lại một cục đá lớn bị từng sợi dây leo thật to nối liền lại với nhau, phía trên xanh um tươi tốt, trôi nổi trên đường chân trời.

Thác nước treo ngược, trường hà chậm rãi chảy xuống.

Trên mặt đất, nhiều loại thực vật và động vật càng thêm kỳ huyền.

Có tiên đằng mọc đầy bồ đào, có cự mộc tràn đầy phiến lá màu hồng rơi ngập trời, còn có hoa hướng dương màu vàng kim còn không lồ hơn cự mộc.

Ánh mắt nhìn về phía xa là một mảnh xanh um tươi tốt, mênh mông.

Trong rừng cây, một đám hầu tử tướng mạo cực kỳ buồn cười thò đầu ra nhìn, còn có một đầu xương sọ khổng lồ còn lớn hơn người thường đang nhe răng trợn mắt về phía bầy khi.

Bỗng nhiên một vòng màu sắc rực rỡ từ rừng trong bay ra, đó lại là một con Thất Thái Phượng hoàng mọc ra năm đôi cánh.

- Nơi này chính là thế giới người tạo dựng nên sao?

Diệp Tuy Phong ngấm nhìn bốn phía, khóe miệng phác họa ra một nụ cười.

- Không tệ, thật thú vị!

Mấy chục năm trước, Diệp Tuy Phong đã mang Diệp Hiểu Hiểu vào mộng Hư Giới để nàng “Chơi”.

“Chơi” này thật ra chính là căn cứ theo ý nghĩ trong đầu của mình tạo thế giới trong mộng.

Lúc trước, nàng chỉ sáng tạo ra một nơi lớn cỡ đình viện.

Mà bây giờ, nơi này đã biến thành một tiểu thế giới với diện tích khổng lồ, lại rực rỡ muôn màu.

- Cũng không hoàn toàn là vậy.

Sau khi đi vào Mộng Hư Giới thì hình như cảm xúc của Hiểu Hiểu đã dịu đi một chút.

- Thật ra phần lớn nơi này đều tạo thành từ mộng cảnh của vạn linh.

- Ta chỉ là hơi đổi một chút trong giấc mơ của bọn hấn mà thôi.

Diệp Tuyền Phong quay đầu cười nói:

- Trước kia, người cũng sẽ không khiêm tốn như vậy.

Hiếu Hiếu không trả lời, chỉ là dùng chân chọc chọc bùn đất màu sắc rực rỡ phía dưới, nhưng không ngờ lại chọc ra một tiểu tinh quái nghịch ngợm, lập tức cười đùa không thấy bóng dáng.

- Tiếp theo người định làm gì?

Diệp Tuyền Phong hỏi.

Hiếu Hiếu nhìn về phía phương xa, vẻ phức tạp chợt lóe lên trong mắt nàng.

- Ta muốn...

- Để Mộng Hư Giới hóa thành chân thực, thành Mộng Giới chân chính.

- Nếu như vậy thì cho dù mọi người có gặp khó khăn và cực khổ ngoài đời thực thì ít nhất ở trong mơ, trong lòng bọn hấn sẽ có quang mang vĩnh cửu, không bao giờ tiêu tán.

Mộng Hư Giới là một thế giới xen lẫn hư ảo và hỗn độn.

Chương 464: Công Lên Ác Niệm Của Chúng Sinh

Nơi này có khả năng vô hạn, có thể phóng đại khoái hoạt của chúng sinh, cũng có thể rất phóng đại thống khổ của chúng sinh.

Không có chút quy tắc nào.

Nếu như trở thành Mộng Giới chân chính thì sẽ có quy tắc có thể tìm ra, đối với toàn bộ sinh linh thì nơi đây tương đương với một Vườn Địa Đàng có thể thực hiện bất kỳ mơ ước nào.

- Chuyện này rất khó.

Diệp Tuyền Phong nói.

- Ta biết.

Hiệu Hiểu nhẹ gật đầu:

- Thực lực của ta bây giờ vẫn còn thiếu rất nhiều quy tắc bản nguyên.

- Nhưng mà ta đã có ý nghĩ ban đầu, đợi sau khi thời cơ chín mùi thì ta sẽ cùng với tỷ ta, mượn dùng Huyền Cảnh Hồng Trần của nàng thì vẫn có cơ hội thực hiện được.

Diệp Tỳ Phong nhẹ lắc đầu.

- Thực lực sẽ có một ngày đầy đủ.

- Nhưng vấn đề lớn nhất của ngươi là nó.

Diệp Tỳ Phong chỉ về phía Biên Tội Ác.

Đó là ác niệm của vạn linh hình thành đại dương mệnh mông, rất ô uế, rất tà ác.

- Muốn để mộng Hư Giới hóa thành chân thực thì ngươi nhất định phải công lên tội ác của tất cả vạn linh.

- Từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể một mình tiếp nhận bọn chúng.

- Ngươi không làm được.

Diệp Tỳ Phong nói thẳng.

- Ta muốn thử xem.

Nhưng Hiệu Hiểu cũng không bởi vì lời nói của Diệp Tỳ Phong mà lui bước.

- Ngươi ngay cả siêu thoát mọi việc cũng có thể làm được, ta cảm thấy, trên thế giới này, không có chuyện gì là không thể thực hiện được.

- Ta sẽ nỗ lực tất cả.

Rất sớm trước kia, Hiệu Hiểu đã phát hiện, sau khi thực lực càng ngày càng cường đại thì nàng càng ngày càng nhìn không thấy cái bóng của Diệp Tỳ Phong.

Hiện tại, nàng sớm đã hiểu rõ, Diệp Tỳ Phong sớm đã siêu thoát tất cả, đứng trên mọi thứ.

- Với lại, ta còn có người mà.

Hiệu Hiểu cười hì hì một tiếng, giống như đã khôi phục về hoạt bát ngày xưa.

Diệp Tuy Phong yên lặng.

Thật ra, ngay cả chính hắn cũng không rõ, vì sao hắn lại đi vào thế giới này, vì sao lại xuất hiện một hệ thống treo máy làm cho hắn cường đại như thế.

Nhưng hắn cũng không nói cho Hiệu Hiểu những chuyện này.

Kỳ tích sở dĩ được xưng là kỳ tích chính là cho tới bây giờ nó đều không được người khác xem trọng.

Diệp Tuy Phong không coi trọng ý nghĩ của Hiệu Hiểu, nhưng hắn lựa chọn tin tưởng kỳ tích.

- Đúng vậy, người vẫn còn có ta đây.

Diệp Tuy Phong cười một tiếng, sau đó lại lần chỉ về phía Biển Tội Ác.

- Chí ít, ta có biện pháp giúp người giải quyết vấn đề hiện tại.

Hiệu Hiểu gật đầu, không tiếp tục tự mình kiên trì nữa.

Trong lòng của nàng hiểu rõ, bây giờ mình đúng là xảy ra chút vấn đề, mà nguyên nhân lại chính là do Biển Tội Ác này.

- Ta nên làm như thế nào?

Hiệu Hiểu hỏi.

- Phải xem người nghĩ như thế nào.

Diệp Tuy Phong quay người, đối mặt với đại dương tội ác mênh mông đen như mực.

- Thiện niệm, ác niệm, hoặc là hỉ nộ ái ố, cuối cùng đều là ý nghĩ của chúng sinh, trên bản chất không có gì khác nhau.

- Ta có thể giúp người luyện hóa đi, thậm chí để chuyển ác niệm thành thiện niệm cũng có thể.

- Nhưng cho dù lựa chọn phương pháp nào thì quyền quyết định vẫn là chính người, nơi này nói sao cũng là thế giới của người.

Nghe xong Diệp Tuy Phong nói, Hiểu Hiểu lẳng lẳng nhìn Biển Tội Ác, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc gì.

Sau một hồi lâu, nàng chợt nở nụ cười xinh đẹp.

- Ác niệm chính là ác niệm.
- Chỉ cần nơi vụn linh tồn tại thì sẽ có ác niệm sinh sôi, cho dù như thế nào thì cũng không thể tránh được.
- Với lại, cũng không nên trốn tránh, ta đã quyết định chế tạo Mộng Giới thì nhất định phải đối mặt chính diện với tất cả suy nghĩ của vụn linh.

Hiểu Hiểu quay đầu nhìn về phía Diệp Tuy Phong.

- Đại bá, có biện pháp nào có thể làm cho ta triệt để tiếp nhận Biển Tội Ác này hay không.
- Hoặc là, để nó triệt để tiếp nhận ta.

Ánh mắt của nàng cực kỳ thanh tịnh.

Diệp Tuy Phong thở thật dài.

- Có.
- Nhưng nếu làm như vậy thì có thể người sẽ không quay đầu lại được nữa.

Hiểu Hiểu cười một tiếng.

- Ta không có ý định quay đầu.

Diệp Tuy Phong yên lặng, kiên trì và quyết tâm của Hiểu Hiểu làm cho hắn kinh ngạc.

Nàng đã sớm trưởng thành.

- Đi theo ta.

Diệp Tuy Phong giống vài chục năm trước, dắt tay Hiểu Hiểu.

Sau đó, hai người đối mặt với Biển Tội Ác, chậm rãi tiến lên.

Mặt biển sáng bóng như gương, hai người bước chân lên tạo ra từng vòng từng vòng gợn sóng nhẹ nhẹ, chậm rãi lan rộng ra.

Cứ như thế, một trước một sau im lặng đi tới.

Không biết qua bao lâu, Diệp Tỳ Phong đã nắm tay Hiều Hiều đi tới chính giữa Biển Tội Ác.

Sau đó, Diệp Tỳ Phong quay lưng lại, mặt đối mặt với nàng.

- Ta sẽ đặt người ở chỗ sâu nhất của Biển Tội Ác, quán quýt với tất cả ác niệm của vạn linh, mãi đến khi hoàn toàn dung hợp.

- Chờ người từ trong đó đi ra, mọi thứ đều sẽ thay đổi, bao gồm cả chính người.

- Nếu như người thật nghĩ thông suốt thì hay nhắm mắt lại.

Diệp Tỳ Phong nói.

Ánh mắt của Hiều Hiều thanh tịnh như gương, đối mặt với Diệp Tỳ Phong.

- Đến lúc đó, người có tới đón ta không?

Diệp Tỳ Phong chậm rãi gật đầu.

- Đương nhiên có.

Một nụ cười hiện lên trên khóe miệng Hiều Hiều.

Nàng không nói thêm bất kỳ lời nào nữa mà chỉ chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong lòng Diệp Tỳ Phong than nhỏ, sau đó vươn tay ra, nâng phần gáy và phần eo của nàng, chậm rãi để nàng nằm ngang trên mặt biển.

Mái tóc dài màu đỏ tím giống như thác nước tản ra, đẹp đến để cho người ta sợ hãi thán phục.

Diệp Tỳ Phong buông lỏng tay ra.

Nước biển màu đen, dần dần ăn mòn Hiều Hiều thân thể, giống như là đầm lầy đáng sợ đang chậm rãi nuốt chửng nàng.

Diệp Tỳ Phong tận mắt nhìn mọi việc xảy ra.

Mãi đến khi nước biển sắp phủ kín Hiều Hiều thì một vòng ánh sáng mới xuất hiện ở đầu ngón tay trở của hắn.

Đó là Diệp Tỳ Phong dùng pháp tắc cô đọng Hi Vọng Chi Quang.

Sau đó, điểm sáng chậm rãi bay xuống.

Ngay trước khi Hiểu Hiểu hoàn toàn chìm vào Biển Tội Ác thì đã dung nhập vào trong mi tâm của nàng.

- Hi vọng, nó có thể bảo vệ được tia thanh minh sau cùng của ngươi.

Nói xong, Diệp Tùy Phong lắc đầu, bóng người của hắn chậm rãi mở đi, rồi biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi hắn rời khỏi.

Ở rìa giới Biển Tội Ác có từng tia từng sợi đường cong màu đen bắt đầu lan tràn ra bên ngoài.

Chỗ nó đi qua, vạn vật điêu linh.

Chương 465: Lên Kế Hoạch.

Sau khi rời khỏi khỏi Mộng Hư Giới, Diệp Tùy Phong đã suy nghĩ nên an bài cho mấy vị tiểu bối khác như thế nào.

Tình huống của Tiểu Hắc rất đặc biệt, thực lực của nó chỉ có thể trưởng thành theo thế giới trưởng thành.

Căn cứ Diệp Tùy Phong suy đoán, sau khi Vân Tiêu giới tấn thăng lên thành thế giới cấp Tiên Đế thì thực lực của nó sẽ đạt tới gần với trình độ của Chương Đạo giả, cũng chính là Đế Thượng đỉnh phong.

Đến lúc đó, nếu để cho Tiểu Hắc đi tham gia trận chiến tranh đoạt Hỗn Độn Thần Bảng thì tuyệt đối sẽ là một trận đả kích.

Cũng không biết, Thần Bảng Hỗn Độn có thể tán thành sinh linh đặc biệt giống như Tiểu Hắc hay không.

Ngoại trừ Tiểu Hắc ra thì Lý Tiểu Bạch cũng tương đối đặc biệt.

Nàng là con của Tiên Đạo chân chính.

Toàn bộ Tiên giới đều đang hộ tống nàng trưởng thành.

Cho nên, cũng không cần Diệp Tùy Phong làm chuyện gì, nếu Hỗn Độn Thần Bảng giáng lâm muộn một chút thì trong chín

Thần Bảng tuyệt đối có một chỗ của Tiểu Bạch.

Hai người bọn hắn tạm thời không nói, còn lại chính là năm thiên kiêu của Diệp gia.

Tuy không biết khi nào Thần Bảng sẽ phủ xuống, nhưng khẳng định sẽ xuất hiện trong vòng mấy chục năm.

Đến lúc đó, độ tuổi của năm người của Diệp Hoàng trên cơ bản đều phù hợp với tiêu chuẩn.

Cho nên, tiếp tục bồi dưỡng bọn hắn mới là cách làm càng thêm hiệu quả.

Hiện tại, Diệp Hiểu Hiểu đã bắt đầu dung hợp với biển Tội Ác, cụ thể thế nào thì vẫn phải chờ xem kết quả dung hợp thế nào đã.

Nhưng bất kể nói thế nào thì nàng cũng đã coi là sắp xếp xong xuôi.

Sau đó, là Diệp Hoàng, Diệp Long, Diệp Cẩm Dao, còn có Diệp Khiêm vẫn đang còn ở thế giới Vân Tiêu.

- Ừm, hỏi trước mấy tên kia một chút xem thử có thứ gì tốt hay không?

Diệp Tùy Phong suy nghĩ, thời gian mình đi vào Tiên giới quá ngắn, rất nhiều bảo địa hoặc bí cảnh đều không rõ ràng.

Nhưng mấy người như Cực Dương Đạo Nhân và Cực Âm Thiên Nữ lại không giống, mỗi một người đều là lão quái vật đại mấy trăm ngàn năm, tồn tại đứng đầu nhất của Tiên giới, bọn hắn chắc chắn biết rất nhiều thứ.

- Thuận tiện lại mua thêm chút tạp vật.

Rất nhanh, Diệp Tùy Phong đã quyết định ra xong, hắn bắt đầu liên hệ với Cực Dương Đạo Nhân.

...

Mấy tháng qua, toàn bộ Tiên giới vẫn còn đang tắm trong bầu không khí điên cuồng vui sướng.

Đây là một trận cuồng hoan.

Chiến tranh mấy chục năm đã gần như làm cho tất cả mọi người đều chịu đủ tra tấn.

Sau khi hiệp nghị hòa bình được ký kết thì các đại thế lực siêu cấp liên tiếp mở ra tài nguyên cho người ngoài, cách làm này làm cho mọi người gần như điên cuồng.

Trong loại hoàn cảnh này, Tiên giới đã xuất hiện cảnh tượng trước nay chưa có.

Mọi người đã không còn vì tài nguyên mà làm phức tạp, lần lượt bỏ xuống thành kiến trước đó, trợ giúp lẫn nhau, hai bên cùng có lợi.

Mạnh lên, trở thành nhạc đạo duy nhất.

Mọi thứ nhìn qua đều rất vui vẻ phồn vinh.

Nhưng chỉ có số rất ít người biết, phía sau cảnh tượng nhìn như phồn vinh này là nguy cơ đáng sợ cỡ nào.

- Nói cách khác, sau khi trải qua đại kiếp, chỉ có một lượng rất nhỏ sinh linh mới có thể sinh tồn được?

Diệp Hoàng nói.

Dưới gốc Đại Thụ Khải Mông.

Hai người Diệp Hoàng và Diệp Long ngồi cùng với Diệp Tùy Phong.

Trong thời gian mấy tháng này, bọn hắn trên cơ bản đều đợi ở trong thành Vân Tiêu.

Mượn nhờ Kính Hồ, đem trước đây ít năm lịch luyện đoạt được, hảo hảo lắng đọng vĩ lực của một phen.

Hiện tại, tu vi của từng người bọn hắn đều vững chắc, linh niệm thông suốt, lúc nào cũng có thể lần nữa hướng về phía trước phóng ra một bước.

- Căn cứ theo lời của bọn hắn, nếu như không cách nào ngăn cản thì chư thiên vạn giới sẽ bị hủy hoại toàn bộ chỉ trong chớp lát.

Diệp Tùy Phong nói.

Hai người yên lặng.

Chuyện đại kiếp, từ khi bọn hắn vừa đến Tiên giới đã nghe nói rất nhiều lần.

Nhưng không ngờ nó lại đáng sợ như vậy.

- Vân Tiêu giới... Cũng sẽ như thế à?

Diệp Hoàng hỏi.

- Sẽ không đâu.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Ta đương nhiên sẽ bảo vệ thế giới Vân Tiêu tránh bị đại kiếp quấy nhiễu.

- Bao gồm toàn bộ Tiên phủ Thần Võ cũng như thế.

Hai người ngẩn người, sau đó im lặng không biết nói gì.

Uổng cho bọn hắn còn tưởng là nhà mình cũng sẽ bị kiếp nạn ảnh hưởng.

Nếu trong nhà đã bình yên vô sự thì bên ngoài có như thế nào cũng không liên quan đến bọn hắn.

Bọn hắn có thể thiện tâm, nhưng từ trước tới giờ đều không lạm dụng thiện niệm.

Diệp Tỳ Phong nhìn ra ý nghĩ của mấy người, cười nói:

- Nhưng các ngươi cũng đừng vì vậy mà buông lỏng.

- Cho dù như thế nào thì nếu bảo vệ được Chư Thiên Vạn Giới sẽ tốt hơn.

- Nhưng trước lúc đó, ta đã tìm được một chỗ lịch luyện cho các ngươi.

Diệp Tỳ Phong nói xong, bèn vươn tay.

Hai điểm sáng một đen một trắng chậm rãi xoay tròn trong lòng bàn tay của hắn.

- Ở trong đại vực Thái Âm và đại vực Thái Dương phân biệt có hai bí cảnh.

- Cực Âm bí cảnh, chủ yếu giết chóc, do Cực Âm thế gia khống chế.

- Cục Dương bí cảnh, chủ yếu phòng thủ, do Cục Dương thế gia không chế.

- Tên của hai gia tộc này cũng bắt nguồn từ đây, đó là bí mật quan trọng nhất của bọn hắn.

Diệp Tỳ Phong nói.

Hai điểm sáng một trắng một đen này xoay tròn trước mặt mấy người, tạo thành một bộ đạo đồ Âm Dương.

- Bây giờ, ta càng ngày càng hoài nghi, toàn bộ Tiên giới chính là một trận đồ Bát Quái.

Ánh mắt Diệp Long bình tĩnh:

- Ngoại trừ trình tự không khớp ra thì tất cả những đặc điểm khác thật quá giống!

Diệp Tỳ Phong cười cười.

- Trước đó, ta cũng đã hoài nghi như thế.

- Nhưng mấy tên kia nói cho ta biết, tên của những đại vực này là từ thời đại Thần Triều Mục Tiên mới lần lượt thay đổi, trước kia cũng không có gọi như vậy.

- Mà hai bí cảnh Cục Dương và Cục Âm, cũng đã từng là địa điểm thí luyện của Thần Triều.

Giọng của hắn bỗng nhiên bắt đầu nghiêm túc.

- Hai bí cảnh này không thể coi thường, nếu nói nó là bí cảnh mạnh nhất của Tiên giới cũng không đủ.

- Trên lý thuyết thì nơi đó có thể giúp các người trực tiếp đăng đỉnh Đế Thượng đỉnh phong.

- Cho nên không được buông tha cơ hội lần này.

Diệp Hoàng và Diệp Long nghe đến đây thì nghiêm túc gật đầu.

Diệp Tỳ Phong cũng gật đầu.

Chương 466: Tại Sao Ta Phải Cho Người Cơ Hội Lần Này?

Nhưng hai người Diệp Hoàng và Diệp Long lại không biết là hai bí cảnh này, cho dù là người của Cực Âm và Cực Dương thế gia thì cũng không phải muốn vào là được, danh ngạch cực kỳ có hạn.

Chỉ có tử đệ hạch tâm nhất mới có cơ hội tiến vào trong đó.

Vì thu hoạch được hai danh ngạch này, hắn đã bỏ ra một nửa số lẻ trong ví tiền của mình đó.

- Chuẩn bị cẩn thận một chút.
- Mấy ngày sau sẽ có người tới đón các người.

Diệp Tỳ Phong nói.

- Nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng!

Về mặt hai người trở nên nghiêm nghị, đứng dậy tự mình hành lễ, sau đó quay người rời khỏi.

Diệp Tỳ Phong ngồi yên lặng, cũng xem như là đã an bài xong cho hai người có chiến lược mạnh nhất trong gia tộc.

Mà hai người Diệp Cầm Dao và Diệp Khiêm làm hắn có chút ngoài ý muốn.

Khi liên lạc thì hai người đều biểu thị, không cần mình giúp gì cả.

Cầm Dao chủ tu Hồng Trần Tâm Cảnh, nàng chuẩn bị đột phá Tiên Đế, sau đó đi khắp Tiên giới để hoàn thành khúc cuối của khúc Hồng Trần.

Về phần đến cùng có thể đi tới một bước nào, có thể tranh đoạt được Hỗn Độn Thần Bảng hay không cũng là tùy duyên.

Mà Diệp Khiêm thì trực tiếp biểu thị từ bỏ tranh đoạt Thần Bảng.

Hắn vẫn muốn ở lại Vân Tiêu giới để quang mang của thư viện Thiên Hạ chiếu rọi ở mỗi một góc của thế giới.

Đáng nhắc tới chính là, hắn đã thành hôn, thê tử chính là nữ hài được hắn cứu năm đó, Tiểu Y.

Theo thời gian trôi qua, năm thiên tài của Diệp gia đều đã có ý nghĩ và giá trị quan của riêng mình.

Diệp Tuy Phong cũng không cưỡng cầu bọn hắn.

Cho nên hiện tại, thật ra cũng chỉ có hai người Diệp Hoàng và Diệp Long là xác định sẽ đi tranh đoạt cơ duyên Hỗn Độn Thần Bảng.

Ít hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều.

- Lão gia.

Lúc này, Cốc U Lan bụng tiên quả đã được xử lý tỉ mỉ đi tới.

Diệp Tuy Phong vừa nhăm nháp tiên quả vừa nói:

- Người thật sự không suy nghĩ thêm một chút à?

- Nếu như có thể được Hỗn Độn Thần Bảng tán thành thì người có thể trực tiếp leo lên làm Chương Đạo giả.

Cốc U Lan nở nụ cười xinh đẹp.

- Nào có nữ đầu bếp nào lại đi chém chém giết giết.

- Ta chỉ muốn làm tốt đồ ăn cho ngài, ngài đừng làm khó dễ ta.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, hắn thật sự không ngờ, Thần Bảng Hỗn Độn được mấy người Cực Dương Đạo Nhân coi trọng như vậy, nhưng người bên cạnh mình lại không chút hào hứng.

Vì sao lại như vậy chứ?

Hắn nghĩ mãi không rõ, cũng lười suy nghĩ thêm nữa.

Không đi thì không đi, Thần Bảng mà thôi, cũng không có gì ghê gớm cả.

- Diệp... Diệp đại lão gia...

Bỗng nhiên, một âm thanh từ dưới chân truyền đến.

- Không biết... Tiểu nhân có thể tham gia trận chiến tranh đoạt Thần Bảng lần này hay không?

Diệp Tuy Phong và Cốc U Lan nhìn về phía đầm nước.

Một con cá chép lớn màu vàng đang lộ cái đầu ra, nhìn bọn hắn.

Trong ánh mắt tròn trịa của nó tràn đầy khẩn trương và mong đợi.

.....

Lúc đầu, khi vừa tạo Kính Hồ, hắn đã tùy tiện mua một nhóm cá bình thường bên ngoài ném vào, trong đó nhiều nhất chính là cá chép.

Dưới tác dụng của Nguyên Dịch Chí Cường do mười ngàn tòa tháp Khởi Nguyên sinh ra, những con cá bình thường này đã sớm thoát thai hoá cốt, được lợi sâu nhất chính là con Vua Cá Chép màu vàng này.

Nó chẳng những hấp thụ tạo hóa từ trong hồ, mà mỗi ngày còn ở trong đầm sâu dưới gốc Đại Thụ Khải Mông, lặng lẽ làm bạn với Diệp Tùy Phong.

Mưa dầm thấm đất, tu vi và cảnh giới của nó sớm đã đạt đến một cảnh giới khó mà tin nổi.

Khi nó nhảy đi ra, hắn liếc mắt qua, con Vua Cá Chép này lại trong bất tri bất giác trở thành Yêu Đế, trở thành vị Yêu Đế đầu tiên của thế giới Vân Tiêu.

- Người muốn tham gia tranh đoạt Thần Bảng sao?

Diệp Tùy Phong nhếch mi, không rõ mục đích nó làm như vậy là gì.

- Đúng vậy, Diệp đại lão gia.

Cá chép vàng nổi lên mặt nước, cung kính nói:

- Sau khi ta trở thành Yêu Đế đã thông qua đạo tắc giữa thiên địa, hiểu rõ rất nhiều thứ.

- Nếu thật có thể trở thành Chưởng Đạo giả thì sẽ có rất nhiều chỗ tốt đối với sự phát triển tương lai hậu thế của ta.

- Ta không muốn buông tha cơ hội lần này.

Diệp Tùy Phong sờ lên cái cằm.

Cá chép vàng nói không sai, sau khi thành tựu Chưởng Đạo thì huyết mạch tương ứng cũng sẽ lưu lại ấn ký ở trong thiên địa.

Đây là chuyện có thể ban ơn cho thiên thu vạn đại.

Nhưng...

- Tại sao ta phải cho người cơ hội lần này?

Diệp Tỳ Phong cười nói.

Nói cho cùng, cá chép vàng chẳng qua là một con cá nhỏ hần nuôi thả trong Kính Hồ thôi, chỗ may mắn duy nhất của nó chỉ là những năm gần đây, không ai muốn coi nó là làm đồ nhắm mà thôi.

Nói cách khác, Diệp Tỳ Phong căn bản vốn không để ý nó có cường đại cỡ nào.

Yêu Đế cũng được, Chương Đạo giả cũng được, ngày nào có hào hứng thì nó vẫn sẽ lên bàn ăn như cũ.

- Ta hiểu rõ.

Cá chép vàng nói:

- Ở trong mắt ngài, ta còn xa không tính là một sủng vật.

- Nhưng ta vẫn muốn cố gắng một lần.

Nói xong, hai mắt cá chép vàng bỗng nhiên bắn ra tia sáng rực rỡ, một lát sau, một viên Kim Đan tròn vo đã từ trong bụng nó chậm rãi trôi lên, lơ lửng ở trước mặt Diệp Tỳ Phong.

- Ngài có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu gì đối với ta, ta chỉ cầu có thể thu được cơ hội tranh đoạt Thần Bảng lần này.

Nó thật sâu quỳ mọp xuống đất.

Diệp Tỳ Phong nhìn về phía Kim Đan, hiểu rõ ý của cá chép vàng.

Đây là Yêu Đan của cá chép vàng, trong này có mọi thứ của nó, bao gồm tu vi, thần hồn và huyết mạch.

Một khi hần khắc ấn ký lên đó thì đó chính là giam cầm vĩnh cửu. Xem ra, nó là thật hạ quyết tâm.

- Được thôi.

Sau một lát, Diệp Tỳ Phong thở ra một hơi.

- Người có thể ở trong Kính hồ trưởng thành đến một bước này, cũng coi là duyên phận.

- Ta cho ngươi cơ hội này, nhưng cuối cùng có thể thu hoạch được tạo hóa hay không chỉ có thể xem chính ngươi.

Nói xong, Diệp Tuy Phong đưa ngón trỏ ra, tại khắc họa trên Yêu Đan một phen, sau đó lập tức đem đánh về trong thân thể cá chép vàng.

Chương 467: Nguyện Bảo Vệ Kính Hồ Cả Đời ! Bắt Đầu Tìm Kiếm Manh Mối.

- Đa tạ Diệp đại lão gia!

Cá chép vàng lập tức kính hỉ.

- Đi thôi.

Diệp Tuy Phong khoát tay áo.

Cá chép vàng vội vàng lần nữa bái tạ, sau đó lại nhảy trở vào trong đầm sâu.

- Lần này, đã có ba danh ngạch.

Cốc U Lan vừa cười vừa nói.

- Nếu ngươi đi thì ta có thể tranh thủ thêm một danh ngạch nữa.

Diệp Tuy Phong nhếch miệng.

Cốc U Lan vội vàng khoát tay:

- Ngài vẫn bỏ qua cho ta đi, ta chỉ muốn yên lặng làm một nữ đầu bếp mà thôi, sẽ không có ý nghĩ gì khác.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, không nói thêm gì đi nữa.

Hắn im lặng một lát, bỗng nhiên đổi chủ đề.

- Cốc Vạn Tâm, ta nhớ nàng ấy đã lên Tiên giới được khá lâu.

- Sao lại không thấy ngươi trở về?

Cốc U Lan hơi sững sờ, sau đó nói:

- Từ lúc thế giới Vân Tiêu phi thăng lên đây, ta đã đi gặp mẹ và Vạn Tâm cô cô.

- Chỉ là không ở lâu mà thôi, ngài cũng biết, nếu ta xuất hiện ở trong gia tộc thì sẽ không tránh được lại là một trận phiền phức.

- Ta không thích loại chuyện đó.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Thật ra hẳn cũng giống vậy, cho nên hiện tại đã cực ít đi gia tộc, trên cơ bản đều đợi trong Kính Hồ này.

- Đó dù sao cũng là gia tộc của ngươi, nên thường xuyên về xem một chút.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Hoặc, có thể đi ra ngoài chơi một chút, sau khi đại kiếp đến, có thể tất cả mọi thứ ở hiện tại đều sẽ không còn tồn tại.

Cốc U Lan kinh ngạc, con ngươi như mặt nước nhìn Diệp Tỳ Phong, cảm xúc tích chứa trong đó lại cực kỳ phức tạp.

- Lão gia, ngài đang đuổi ta đi sao?

Nàng nhẹ giọng nói.

Diệp Tỳ Phong yên lặng, cũng không phủ nhận chuyện này.

- Ngươi không thể nào mãi mãi sống trong Kính Hồ.

Cốc U Lan lắc đầu.

- Ta có thể.

- Cho dù xảy ra chuyện gì, ta cũng muốn ở lại bên cạnh ngài.

- Lão gia...

Nàng khẽ nhú mày, mở miệng nói:

- Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Qua nhiều năm như vậy, nàng đã quá quen thuộc đối với tính cách của Diệp Tỳ Phong.

Nếu như không phải loại chuyện ngay cả hẳn cũng không thể không chế thì Diệp Tỳ Phong sẽ tuyệt đối không thể nào nói ra lời này.

Hắn lần nữa yên lặng.

Đổi mặt với ánh mắt của Cốc U Lan, cuối cùng hắn vẫn không lựa chọn giấu giếm.

- Ta muốn đi làm một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Diệp Tuy Phong nói.

Cốc U Lan sững sờ.

Nàng chưa từng nghe được trong miệng Diệp Tuy Phong hai chữ “nguy hiểm” này.

Có chuyện gì có thể làm cho hắn cũng cảm thấy kiêng kị?

- Là bởi vì đại kiếp sao?

Cốc U Lan hỏi.

Diệp Tuy Phong cười cười.

- Đại kiếp cho tới bây giờ đều không tính là gì.

- Cho dù Cửu Thiên Thập Địa bị hủy diệt thì cũng sẽ không có nửa điểm ảnh hưởng đến Vân Tiêu giới.

- Ta muốn làm, là...

Nói xong, Diệp Tuy Phong bỗng nhiên đổi chủ đề.

- Tiểu Lan, ngươi cảm thấy trên thế giới này, có một loại vật liệu như thế này hay không?

- Nó có thể sinh ra Linh Thạch, Tiên Thạch, còn có Thần Thạch, với lại, còn có thể sinh ra tu vi.

- Tu vi nó sinh ra còn xa xưa hơn hơn trăm lần so với thời gian tồn tại của Cửu Thiên Thập Địa?

Cốc U Lan chau mày.

- Lão gia, loại chuyện này hoàn toàn không phù hợp với quy tắc giữa thiên địa.

Nàng nhìn Diệp Tuy Phong, trong lòng ần ần có chút hiểu ra.

- Đúng vậy.

Hắn nhẹ gật đầu.

- Tiếp theo, ta chính là dự định đi tìm kiếm cái không thể nào tồn tại này.

- Mọi việc đều là không biết, ta cũng hoàn toàn không chắc chắn.

Những hấn nói tới này chính là hệ thống trong thân thể của mình.

Trong lòng Diệp Tùy Phong vẫn luôn chỉ có ba chuyện.

Để Vân Tiêu giới đặng đỉnh chư thiên vạn giới.

Để Diệp gia chân chính phát dương quang đại.

Còn có, tìm ra bí mật của hệ thống.

Hiện tại, hấn đã hoàn thành hơn ba mươi ngàn tòa tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng, Vân Tiêu giới đột phá thành thế giới Tiên Đế chỉ là vấn đề thời gian.

Mà Diệp gia thiên tài đông đảo, quần tinh loá mắt.

Có năm thiên kiêu dẫn đầu cũng chắc chắn sẽ đặng lâm tuyệt đỉnh.

Hai chuyện này trên cơ bản đã có thể tính là hoàn thành.

Như vậy, bây giờ chỉ còn lại chuyện tìm kiếm hệ thống mà thôi.

Hấn nhất định phải tìm ra được nguyên nhân cuối cùng vì sao mình lại đi vào thế giới này, tìm được hệ thống treo máy chân chính, còn có bí mật được che giấu phía sau những chuyện này là gì.

Cốc U Lan nghe Diệp Tùy Phong nói xong, ánh mắt nàng phức tạp.

Mặc dù bây giờ cảnh giới của nàng đã gần với Tiên Đế, nhưng vẫn như cũ không thể nào hiểu được đối với tầng cấp của Diệp Tùy Phong.

- Bây giờ, ngài muốn bắt đầu đi làm sao?

Cốc U Lan hỏi.

Hấn nghĩ nghĩ nói:

- Đúng vậy.

- Nhưng chỉ là bắt đầu điều tra bước đầu, trước khi đại kiếp đến thì ta sẽ không có động tác gì lớn.

- Chuyện này tràn ngập nguy hiểm không biết.

- Ta vẫn phải chờ đến sau khi đại kiếp xảy ra thì sẽ ổn thỏa hơn.

Cốc U Lan nở nụ cười xinh đẹp.

- Vậy ta, trước hết ở lại nơi này, đợi sau khi đại kiếp đến lại nói chuyện.

Hắn nhìn Cốc U Lan nở nụ cười, khẽ thở dài.

- Cũng được.

- Nhưng nếu như ngươi muốn đi thì có thể đi bất cứ lúc nào cũng được.

Cốc U Lan nhẹ gật đầu.

...

Chỗ sâu Kính Hồ.

Cá chép vàng đang lặn xuống dưới, cuối cùng đi tới tầng dưới chót nhất của Kính Hồ.

Nơi này là nơi chứa đựng Hồn Độn Ngọc Tương.

Cá chép vàng nhìn vào chí bảo vô thượng trước mặt, nó suy nghĩ, sau đó lấy yêu đan ra.

Trên kim đan tròn trịa có khắc năm chữ to.

- Bảo vệ Kính Hồ cẩn thận.

Năm chữ này đã dung nhập vào chỗ sâu linh hồn của nó, đều có lực ước thúc ngang hàng đối với con cháu hậu đại và tất cả huyết mạch của nó.

Sau một lát, cá chép vàng thu lại Yêu Đan, thở ra một hơi thật dài.

- Diệt đại lão gia...

- Cho dù ngài không nói thì ta cũng sẽ bảo vệ Kính Hồ cả đời!

.....

Trong nháy mắt thời gian đã trôi qua mười năm.

Trong mười năm này, Diệp Tùy Phong đi khắp Tiên giới, gặp mặt tất cả thế lực đỉnh tiêm, đồng thời cực kỳ hữu hảo làm khách ở trong Tàng Thư các của bọn hắn.

Từ khi Tiên giới sinh ra đến nay, phạm là lịch sử có ghi lại thì hắn đều dần dần biết rõ.

Hắn còn thăm dò hơn trăm cái bí cảnh và Cẩm Khu Sinh Mệnh, chỉ vì tìm kiếm một một tia manh mối nào đó.

Chương 468: Chờ Đợi!

Ở trong quá trình này, thật sự là hắn đã tìm được một ít dấu vết để lại, nhưng cũng có thật nhiều bí ẩn không cách nào giải thích.

Ví dụ như Thiên Đạo của Tiên giới lại là một thể vô ý thức.

Thật ra từ sau khi vừa tới Tiên giới thì Diệp Tùy Phong đã chú ý tới điểm này.

Nhưng khi đó mới đến nên hắn cũng không điều tra đến cùng.

Sau khi tìm kiếm tung tích của hệ thống thì hắn mới nghĩ đến đi câu thông với ý chí của Tiên Đạo.

Kết quả phát hiện, nó khác biệt với ý chí của thế giới khác, chỉ là quy tắc đơn thuần mà không có ý thức tương tự Tiểu Hắc.

Hoặc nói, đó là một loại ý thức đặc biệt, nó chỉ chuyên chú vào giữ gìn sự cân bằng của Tiên giới, trừ cái đó ra thì không còn tồn tại bất cứ tia cảm tình nào khác.

Sau khi Diệp Tùy Phong phát hiện sự thật này thì càng thêm suy tư, sau đó lựa chọn đi đến dòng sông thời gian của Tiên giới xem thử.

Nhưng kết quả lại lần nữa nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

Tiên giới không có dòng sông thời gian.

Chuyện này so với chuyện ý chí Tiên Đạo không có ý thức càng làm cho hắn kinh ngạc hơn.

Dòng sông thời gian là tiêu chí tồn tại khách quan của một thế giới.

Chỉ cần thế giới vẫn phát triển bình thường như cũ thì dòng sông thời gian nhất định sẽ tồn tại.

Giống như dòng sông thời gian của thế giới Vân Tiêu, mặc dù bị Diệp Tùy Phong một quyền đập gãy nhưng nó vẫn mặc kệ đứt gãy, tiếp tục chảy xuôi hướng xuống.

Thậm chí, cho dù chủ thế giới bị hủy diệt thì tin tức trước đó vẫn sẽ được ghi lại ở trong dòng sông, chìm nổi ở trong hỗn độn.

Cho nên dòng sông thời gian của Tiên giới biến mất làm cho hấn nhăn mày.

Hấn theo bản năng cảm giác được, phía sau chuyện này có bí mật cực sâu có thể đào móc.

Thế là, Diệp Tùy Phong đi dạo hết Tiên giới, điều tra lượng lớn cổ tịch.

Cuối cùng, tìm được một chút dấu vết để lại.

Tiên giới thật sự không có dòng sông thời gian, từ xưa đến nay cũng không có ghi chép tương ứng.

Nhưng nó lại nắm giữ một vật tương tự như dòng sông thời gian.

Trong vật này có ghi chép lại tất cả chuyện đã xảy ra từ khi Tiên giới sinh ra đến nay.

Chỉ có điều không ai biết nó là cái gì, ở nơi nào, và tồn tại bằng phương thức gì.

Đã từng, có thật nhiều đại năng của Tiên giới có ý định tìm kiếm nó.

Bọn hấn cho rằng, vật này sẽ ẩn giấu bí mật đáng sợ nhất của Chư Thiên Vạn Giới.

Đáng tiếc, cho tới bây giờ cũng không ai chân chính tìm được nó.

Sau đó, mọi người mới đặt một cái tên cho thú thần bí cùng loại với dòng sông thời gian này.

Sáng Thế Đại Điển, thậm chí còn đề cập đến từng có một tổ chức lớn tên là Sáng Thế Thần.

Thành viên của tổ chức này hoàn toàn do những người đỉnh phong của thế giới tạo thành, bọn hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất chính là tìm ra Sáng Thế Đại Điển, xác minh bí ẩn cuối cùng của chư thiên vạn giới.

Nhưng sau đó vẫn thất bại, biến mất trong lịch sử xa xưa.

Từ thời đại Thần Triều Mục Tiên đã mai danh ẩn tích.

Nhưng bọn hắn, cũng không phải là hoàn toàn không có phát hiện.

Phương hướng sau cùng chỉ ra ngoài Tiên giới, ở trong hỗn độn vô tận.

Tra đến đây, Diệp Tùy Phong suy nghĩ, cuối cùng ngừng lại.

Không ai biết ở trong hỗn độn sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu thật muốn tiến đến điều tra vẫn là chờ sau khi đại kiếp đến thì tốt hơn.

Hoặc ít nhất, hắn phải chờ sau khi Diệp Hiểu Hiểu tỉnh dậy từ trong Mộng Hư Giới.

Chuyện hắn đã đồng ý với nàng, cũng không thể nuốt lời được, cho nên vẫn là chờ một chút đi.

Mấy năm tiếp theo, Diệp Tùy Phong tạm thời buông chuyện này xuống, ngẫu nhiên huấn luyện chim, cuộc sống cũng coi như vui vẻ, thanh nhàn, tự tại.

- Đây chính là người người mới lựa chọn à?

Ở trong bí cảnh Huyền Đô, Diệp Tùy Phong và Chỉ Nguyệt ngồi ở trước nhà lá, nhìn một thanh niên trong tấm hình.

Thanh niên dáng người khôi ngô, thân mặc áo ngắn, nhìn bộ dáng rất thật thà.

Nhưng dưới chân của hắn lại nằm một con cự yêu sơn lĩnh to lớn, con cự yêu đó kém một bước nữa đã đăng đỉnh Yêu Đế,

nhưng nó lại bị thanh niên chém đầu nhẹ nhàng.

- Đúng vậy, hấn tên là Tà Vô, chính là một vị thiên tài được lựa chọn ra từ thế giới cấp Tiên Tôn.

- Càng có hi vọng hơn người đoạt giải nhất trong giải thi đấu thiên kiêu từ mười mấy năm trước kia.

Chỉ Nguyệt nói.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

Lúc ấy, Chỉ Nguyệt cũng đã nói là nàng muốn lần nữa lựa chọn một người cạnh tranh Thần Bảng Hỗn Độn.

Chỉ có điều, theo Diệp Tỳ Phong thì thực lực của thanh niên tên là Tà Vô này vẫn như cũ còn thiếu rất nhiều.

Trong quá trình làm khách những năm này, hấn cũng được nhìn thấy thiên tài của thế gia Cực Âm, đạo phủ Hồng Mông.

Những người đó quả nhiên là chi tư tuyệt thế, Tiên Đế uy tín lâu năm cũng chưa chắc là đối thủ của bọn hấn.

Càng có tồn tại nghịch thiên, thực lực đuổi sát Đế Thượng, cho dù đối mặt với Chỉ Nguyệt thì cũng có thể toàn thân trở ra.

Mà bọn hấn cũng đều chưa qua trăm tuổi, đơn giản là đáng sợ đến dọa người.

- Ngươi phải nhanh lên, đại kiếp có thể đến bất cứ lúc nào, đến lúc đó, Hỗn Độn Thần Bảng chẳng mấy chốc sẽ giáng lâm.

- Trận chiến tranh đoạt sẽ rất khó khăn.

Diệp Tỳ Phong nói.

Chỉ Nguyệt cười lắc đầu.

- Diệp đại ca, tâm lý của ta nắm chắc.

- Nếu quả thật so đấu thực lực thì Huyền Đô khẳng định sẽ không cách nào so sánh với các thế lực này.

- Ta cũng chỉ là tận hết khả năng mà thôi, còn lại mọi việc đều tùy duyên.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

Có thể thấy rõ sự thật là tốt, nếu không thì cũng chỉ là tăng thêm phiền não.

Chỉ Nguyệt lần nữa rót đầy một chén trà thơm cho Diệp Tùy Phong, hai người thanh thoi tự tại, tùy ý nói về một chút chuyện thú vị của Tiên giới, cũng coi là nhẹ nhàng, tự tại.

Ngay lúc bọn hắn đang nói chuyện phiếm thì một cỗ ba động kỳ dị quét sạch toàn bộ Tiên giới.

Hai người đồng thời sửng sờ, nhìn đối phương.

- Thứ gì vậy?

Chỉ Nguyệt ngưng thần, trong mắt lóe lên một tia tàn khốc.

- Chắc là...

Nàng vẫn chưa nói xong thì ngọc phù truyền tin của Diệp Tùy Phong đã điên cuồng loé lên.

Chương 469: Đại Kiếp Đến! Ma Thần Giáng Lâm.

Sau khi kết nối, chính là Cực Dương Đạo Nhân.

Vẻ mặt lão cực kỳ ngưng trọng, nhìn Diệp Tùy Phong, trầm giọng nói:

- Bọn chúng, tới rồi!

...

Biên giới Đông Hoang.

Nơi này gần với biên giới của Tiên giới, pháp tắc hỗn loạn, không có bất kỳ sinh linh nào có thể sinh tồn ở đây được.

Sa mạc loạn thế là cảnh tượng mười ngàn năm không đổi của nơi này.

Nhưng ngay trên đỉnh chóp của một viên đá to có đứng sừng sững một tòa lâu các đơn giản.

Nói là lâu các nhưng vẻ ngoài của nó càng giống là một tháp canh hơn.

Bên ngoài tháp canh hiện đầy các loại trận pháp cường đại, dùng để ngăn cản pháp tắc loạn lưu bên ngoài.

Lúc này, một con Bạch Tượng (voi trắng) đang đứng ở trên đỉnh cao nhất của tháp canh, gất gao nhìn chăm chăm biên giới thế giới ở phương xa.

Thân thể nó nhìn qua không lớn, nhưng khí tức hùng hậu, bàng bạc yêu khí, cuộn cuộn bốn phía, để sau lưng nó yêu thú của hắn, đều cảm thấy áp lực cường đại.

- Tượng Tôn đại nhân, đã xảy ra chuyện gì sao?

Một phó quan cố gắng chống lấy áp lực, khó khăn mở miệng.

- Im lặng!

Lúc này, Bạch Tượng lại không có thời gian đi để ý đến hắn, khí thế trên người nó càng lên cao hơn, ánh mắt cực kỳ ngưng trọng.

Bỗng nhiên, con người của nó co rút thật nhanh.

Chỉ nhìn thấy một bóng người khổng lồ, xuất hiện ở biên giới của thế giới hỗn loạn, người đó chậm rãi đi đến gần tháp canh.

Mấy hơi thở đã đi tới cách đó không xa.

- Người đến là ai?

Bạch Tượng phát ra tiếng rống to rung trời, chấn động đến màng nhĩ của đám yêu thú sau lưng ông ông.

Nhưng bóng người khổng lồ kia lại không phản ứng chút nào.

Nó đứng ở trong pháp tắc loạn lưu, chậm rãi giơ tay lên.

Một khí tức quỷ dị đến cực hạn, tà ác đến cực hạn âm vang nổ tung ở biên giới Đông Hoang!

Trong nháy mắt, lông tơ khắp người Bạch Tượng dựng đứng lên, tuỷ sống phát lạnh.

- Nhanh đi bẩm báo Yêu Tổ đại nhân!

Nó cuồn hồng một tiếng thật to.

Nhưng ngay khi nó nói chuyện thì mấy chục viên thiên thạch khổng lồ mang theo khói đặc màu đen cuộn cuộn đã từ phía

chân trời nện xuống.

Trong đó, một viên to lớn rơi thẳng xuống trong ánh mắt tuyệt vọng và sợ hãi của Bạch Tượng!

- Âm âm!

Tiếng nổ tung vang lên không dứt bên tai, như làm cả chân trời chấn động!

Trận pháp cường đại phủ kín tháp canh cũng bị phá hủy triệt để trong nháy mắt.

Bạch Tượng không thể nhìn thấy, sau khi thiên thạch màu đen phá hủy tháp canh, một bóng người không thể miêu tả nương theo khói đen cuộn cuộn chậm rãi đứng lên trong phế tích.

Hai đạo tia sáng màu máu từ trong khói đen xuyên ra, xông thẳng tới chân trời.

Mà các viên thiên thạch khác cũng như thế.

Sau đó, chúng nó ngửa mặt lên trời gào thét!

.....

Tiên giới.

Người có lòng sẽ phát hiện, hình như mặt trời hôm nay mờ hơn ngày thường một chút.

Trong màu vàng chói của ánh mặt trời, chậm rãi dâng lên một vòng màu máu, ngẫu nhiên còn có từng tia từng sợi khí tức màu đen chợt lóe lên trong đó.

Loại thiên địa dị tượng này khiến mọi người cau mày.

Đây chắc chắn không phải là dấu hiệu tốt lành gì.

Các tu sĩ nhao nhao bắt đầu thôi diễn Thiên Cơ, nhưng một phen động tác xuống tới lại chỉ thu được một mảnh hỗn độn.

Thậm chí một vài người có thực lực thông thiên còn bị Thiên Cơ phản phệ, ho ra đầy máu.

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Ngay khi mọi người đang kinh nghi bất định thì tất cả thế lực siêu cấp của Tiên giới đều ban bố ra một tin tức làm cho tất cả

mọi người kinh hồn táng đảm.

- Đại kiếp đã tới, cố gắng bảo trọng!

Mọi người ngạc nhiên.

Bởi vì trong nhận biết của đại đa số người, đại kiếp của Tiên giới không phải chính là trận đại chiến giữa tộc Yêu Linh và Nhân tộc à?

Chiến tranh sớm đã kết thúc, qua mười năm phát triển, vạn tộc hài hòa cường thịnh.

Tại sao vẫn còn có đại kiếp nữa?

Nhưng ngay khi bọn hắn đang kinh ngạc thì từng viên thiên thạch kéo lấy đuôi dài đen kịt đã cường thế xuất hiện trên bầu trời!

Một ít tông môn thế lực tương đối xui xẻo bị thiên thạch trực tiếp nện vào đại điện tông môn, khói lửa bốc lên, ngay cả đại trận hộ tông cũng bị phá hủy trong nháy mắt, không cách nào ngăn cản.

Trong ánh mắt hoảng sợ của tất cả mọi người, từng vị Ma Thần không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung chậm rãi đứng dậy.

Quý dị, tà ác, bóng tối kéo đến làm cho người ta sợ hãi!

Bọn chúng ngửa mặt lên trời gào thét, khí tức màu đen từ trên người chúng âm vang nổ tung.

Những nơi chúng đi qua, vạn vật khô héo.

Tu sĩ bình thường thì ngay cả một chút chống cự cũng không thể làm được, trực tiếp hóa thành nước đặc, thần hồn tiêu diệt!

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì!?

Có người tiến vào Hư Giới, hoảng sợ hò hét, nhưng lúc này, hắn lại phát hiện không có ai trả lời mình.

Bởi vì, tất cả mọi nơi của Tiên giới đều xảy ra chuyện giống vậy, cũng bao gồm cả Tiên phủ Thần Võ.

- Đại ca!

Thần Võ thấy Diệp Tỳ Phong trở về, vội vàng đứng dậy, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

- Xảy ra chuyện gì à?

Diệp Tỳ Phong mở miệng hỏi.

Trong mắt Thần Võ lóe lên một vòng sợ hãi:

- Một trận... Hạo kiếp!

- Gần như trong cùng một lúc, trong tiên phủ đã giáng xuống ít nhất hơn một trăm Ma Thần, chỉ trong nháy mắt đã có gần mười triệu sinh linh chết đi!

Ma Thần giáng lâm không có chút dấu hiệu nào, cũng không ai biết bọn chúng sẽ giáng lâm bằng cách nào, cũng vì vậy nên cũng không thể sớm đề phòng.

- Thực lực của bọn chúng rất quý dị, thủ đoạn của Tiên Đế trở xuống hoàn toàn không cách nào tạo thành bất cứ thương tổn gì!

- Bản thể cùng với mấy người Văn Xương, Hiên Viên Vô Sinh đều đã đi ra, còn đang dốc hết toàn lực chém giết Ma Thần.

- Nhưng vẫn liên tục có Ma Thần từ trong hư không hạ xuống, với lại thực lực càng ngày càng cường đại!

Thần Võ nói.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhíu mày.

Hiện tại, Thần Võ tiên phủ đã có ba mươi mấy vị Tiên Đế và Yêu Đế, còn chém giết không kịp.

Như vậy những thế lực bên ngoài kia sẽ không hề có lực hoàn thủ, sẽ bị hủy diệt hầu như không còn trong nháy mắt.

- Bên phía Chỉ Nguyệt cũng vậy à?

Diệp Tỳ Phong nói:

- Số lượng Tiên Đế ở Huyền Đô rất nhiều, tạm thời có thể ứng phó được.

Hắn mới từ Huyền Đô trở về, đương nhiên sẽ biết chuyện ở bên đó.

- Với lại, càng đến gần trung tâm Tiên giới thì số lượng Ma Thần cũng càng ít.

- Hai đại vực Thái Âm và Thái Dương vẫn tạm thời chưa có tin tức Ma Thần xuất hiện truyền đến.

Diệp Tuy Phong nói.

Chương 470: Đã Đến Lúc Làm Cho Cả Tiên Giới Nghe Được Tên Của Thành Vân Tiêu.

Thần Võ ngồi xuống, cảm thán nói:

- Xem ra tiên đoán của Mục Tiên Thần Triều quả nhiên không sai.

- Chỉ có ở trung tâm Tiên giới mới có khả năng sống tiếp!

Hắn ngẩng đầu lên:

- Đại ca, chúng ta nên làm như thế nào?

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ nói:

- Tạm thời trước hết sức giải quyết đi, Chỉ Nguyệt chẳng mấy chốc sẽ phái ra một nhóm Tiên Đế đến trợ giúp.

- Dựa theo quy mô của Ma Thần trước mắt thì chắc là không có vấn đề gì quá lớn.

Thần Võ nhẹ gật đầu.

Căn cứ vào tình hình chiến đấu của mấy người Văn Xương thì chiến lực cấp bậc Tiên Đế đối với Hỗn Độn Ma Thần vẫn có lực sát thương rất lớn.

- Trước như vậy đi, ta đi thành Vân Tiêu xem thử.

Diệp Tuy Phong nói xong, thân hình chậm rãi mờ đi.

...

Vị trí của thành Vân Tiêu ở ngay chỗ biên giới của Đông Hoang.

Phía chân trời xa xôi không ngừng có thiên thạch màu đen bay xuống.

Khí tức tà ác màu đen phủ thiên cái địa.

Nhưng ở chữ “Diệp” to lớn ở trên bầu trời thành Vân Tiêu tỏa ra quang mang nhàn nhạt bao phủ toàn bộ tòa thành trì vào bên trong.

Không có bất kỳ Ma Thần nào có thể đột ngột tiến vào bên trong, ngay cả những khí tức màu đen tà ác kia cũng bị ngăn cản ở ngoài thành, không cách nào thâm thấu vào trong một chút nào.

Mà bên ngoài thành Vân Tiêu, mấy bóng người với khí tức bàng bạc, trong lúc giơ tay nhắc chân cũng làm thiên địa kịch chấn.

- Ha ha, lão Hổ, chúng ta bao nhiêu năm rồi chưa ra tay.

Trên bầu trời, tay áo Diệp Tùy Vân tung bay theo gió, một quyền đánh bay một Hỗn Độn Ma Thần, sức mạnh Tiên Đạo không hề nhanh chóng hòa tan sương mù màu đen dày đặc trên người nó.

Không đến một lát thời gian đã đem phá hủy hơn phân nửa thân thể của nó.

- Nhị ca, ngươi vẫn là cẩn thận eo của ngươi!

Diệp Tùy Hổ tay cầm một cây trường côn màu vàng, đại khai đại hợp.

Một Ma Thần vừa mới hạ xuống đã bị côn bổng của hắn hầu hạ, một kích nện bẹp dí xuống dưới, đất rung núi chuyển.

- Ha ha, chúng ta xem ai giết nhiều hơn!

Diệp Tùy Báo cũng ở bên cạnh, hắn quơ hai thanh cự chùy, như điên đại khởi xướng công kích giống như hủy diệt về phía Ma Thần.

- Được rồi, đều yên tĩnh chút đi, chủ lực của chúng ta ở phía trên đó.

Diệp Tùy Vũ lắc đầu nhìn đám gia hỏa quá thừa tình lực này.

Trên bầu trời, thiên thạch màu đen càng thêm dày đặc.

Mà hai bóng người một xanh một hồng bay lượn ở hai bên.

Chính là Cốc U Lan, còn có Diệp Cầm Dao vừa mới trở về.

Cốc U Lan cầm một thanh dao găm trong tay, trong khoảnh khắc chém ra ngàn vạn đao khí, đánh cho hàng loạt Hồn Độn Ma Thần hóa thành bột mịn.

Mà Diệp Cầm Dao thì đánh vô số đầu dây nhỏ màu đỏ, giống như biển hoa đầy trời, qua lại bên trong hư không.

Ma Thần còn chưa rơi xuống đất đã bị mấy chục sợi tơ hồng xuyên qua, chết oan chết uổng.

Mười năm nay, hai người sớm đã đột phá cảnh giới Tiên Đế, thực lực bây giờ đã không kém hơn bất kỳ một vị Tiên Đế uy tín lâu năm nào.

Có các nàng phòng thủ, Ma Thần có thể rơi xuống đều đếm được trên đầu ngón tay.

Ngẫu nhiên có cá lọt lưới cũng sẽ bị đám người Tùy Vân nhanh chóng giải quyết.

Với lại ngoại trừ nhóm gia tộc làm việc thì một đoàn tiểu bối trong tộc cũng nhao nhao xuất thủ.

Diệp Uy, Diệp Thiên, Diệp Bá, vân vân...

Bọn hắn, cũng đã trở thành Tiên Đế.

Mặc dù Ma Thần rất nhiều, nhưng ở dưới thực lực cường đại của thành Vân Tiêu thì cũng chỉ có một từ có thể hình dung, rơi xuống đất như mưa.

- Có hậu bối thế này, gia tộc lo gì không thịnh vượng?

Mấy người Tùy Vân cười ha ha, khí thế càng tăng lên.

Ma Thần giáng lâm đợt này, ở trước mặt thành Vân Tiêu nghiêm nhiên biến thành một trận chiến thí luyện.

Đúng lúc này, bỗng nhiên chữ “Diệp” to lớn trên bầu trời thành Vân Tiêu quang mang đại thịnh.

Mấy chục cây khí châm màu trắng từ phía trên đó bắn ra, kéo lầy thật dài phần đuôi, bắn về phía chân trời.

Trong chốc lát đã xuyên thấu tất cả Ma Thân, làm cho thân thể của bọn chúng, bao gồm khí tức tà ác màu đen đều bị bốc hơi toàn bộ trong nháy mắt.

Tiếp đó, chỉ cần có Ma Thân hạ xuống thì không đợi rơi xuống đất đã sẽ phải gánh chịu khí châm hủy diệt.

Đám người đang chiến đấu lập tức sững sờ.

Cái chữ này còn có năng lực như vậy à?

Chẳng lẽ là...

- Đều trở về.

- Thương lượng chuyện cần làm tiếp theo một chút.

Âm thanh của Diệp Tuy Phong vang lên ở trên bầu trời.

.....

Trong đại đường hội nghị của Diệp gia.

Diệp Tuy Phong ngồi ngay ngắn trên cùng, phía dưới là các lộ nhân tài của Diệp gia, đứng chật ních đại đường.

Liếc mắt qua, ít nhất cũng có gần trăm người.

Những người này đều là Tiên Đế đã phá trong thời gian gần mười năm qua.

Có được lực lượng tạo hóa đáng sợ của Kính Hồ, không ai đột phá Tiên Đế mới là chuyện không bình thường.

Trong đó, người nổi bật giống như Cốc U Lan, Diệp Cẩm Dao thì đã đến gần Đế Thượng, thủ đoạn của các nàng càng thông thiên, không kém một ít Tiên Đế uy tín lâu năm chút nào.

Mà gần với các nàng chính là thế hệ Diệp Uy, Diệp Bá, còn có mấy người đại diện gia tộc như Tuy Vân, Tuy Hồ, từng người cũng đều rất dữ dội, tùy tiện lôi ra một người đều có thể một mình đảm đương một phía.

Hiện tại, Diệp gia đã chân chính trở nên cường đại.

- Bái kiến gia chủ!

Đám người hô to, cảm xúc khuấy động.

Mỗi người bọn hắn đều hiểu, Diệp gia, thành Vân Tiêu, thậm chí toàn bộ Vân Tiêu giới, có được hôm nay thành tựu, nguyên nhân căn bản nhất chính là nam nhân đang ngồi ở phía trên kia.

Gia chủ Diệp gia, Diệp Tùy Phong.

- Tốt.

Diệp Tùy Phong nhẹ nhàng nâng tay lên.

Đám người chậm rãi đứng lên, nhưng trong ánh mắt vẫn mang theo cuồng nhiệt như cũ.

- Đại kiếp đã tới, đại mạc sắp nổi.

- Đã đến lúc làm cho cả Tiên giới nghe được tên của thành Vân Tiêu.

Diệp Tùy Phong không nói nhảm, thẳng vào chủ đề.

Sau đó nhìn về phía mấy người đại diện gia tộc Tùy Vân.

- Từ hôm nay trở đi, trừ những người có nhiệm vụ bắt buộc thì tất cả chiến lực Đế cấp trở lên của thành Vân Tiêu, toàn bộ ra ngoài.

- Trợ giúp Tiên phủ Thần Võ càn quét Ma Thần vực ngoài.

- Để danh hào Diệp gia vang vọng toàn bộ Tiên giới!

Hội nghị ngắn gọn, từ ngữ đơn giản, nhưng chừng đó lại triệt để đốt lên sự nóng nhiệt của con cháu Diệp gia.

Sau một lát, trên trăm bóng người tản ra uy áp và khí thế không lồ đã xông ra khỏi thành Vân Tiêu, một đường đánh về bốn phương tám hướng!

...

Chương 471: Diệp Gia Ra Tay! Đáp Án Đã Càng Ngày Càng Gần.

Dưới gốc Đại Thụ Khải Mông.

Diệp Tuy Phong, Tuy Vân, Diệp Cầm Dao, Cốc U Lan đều đang ngồi ở đây.

- Đại ca, thật ra chúng ta cũng có thể đi!

Tuy Vân xoa tay cười hắc hắc, hiển nhiên chiến đấu trước đó vẫn còn chưa làm cho hắn thoải mái đủ.

- Yên tĩnh một chút.

Diệp Tuy Phong nói:

- Gia tộc còn cần người chủ sự, các người đều chạy thì chẳng lẽ để ta tự ra mặt trụ trì đại cục à?

Tuy Vân lập tức xì hơi.

Không sai, mặc kệ bên ngoài loạn thế nào thì trong thành Vân Tiêu cũng tuyệt đối không thể có đường rẽ gì.

- Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đi đâu rồi?

Diệp Tuy Phong quay đầu, lên tiếng hỏi.

- Khi khí tức Ma Thần xuất hiện, trong lòng Tiểu Bạch có cảm giác, đã rời khỏi Kính Hồ.

- Có lẽ là đi trợ giúp những sinh linh khác rồi.

- Về phần Tiểu Hắc...

Diệp Cầm Dao cười một tiếng:

- Tiểu Bạch đã đi, hắn thì đương nhiên không cần nhiều lời, hai người bắt đầu từ mười mấy năm trước đã chưa từng tách ra.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Trong thời gian mười mấy năm, Tiểu Bạch trưởng thành có thể xưng là kinh khủng.

Một mặt là có Tiên giới che chở.

Một mặt khác còn được Diệp Tuy Phong hết lòng chiếu cố.

Lại thêm Tiểu Hắc luôn luôn trộm đồ tốt từ trong nhà cho nàng.

Hiện tại, Tiểu Bạch đã mạnh đến mức khiến người ta run sợ.

Mà ngay cả Diệp Cầm Dao và Cốc U Lan cũng không nhất định có thể triệt để áp chế nàng.

Nói ra chỉ sợ không có ai dám tin tưởng, một tiểu nha đầu mười mấy tuổi lại có thể mạnh tới mức này.

Mà Tiểu Hắc thì lại càng không cần phải nói.

Hơn ba mươi ngàn tháp Khởi Nguyên mười bốn tầng liên tục không ngừng sinh ra nguyên dịch chí cường.

Tiên Tôn Đạo Quả, Tiên Đế Đạo Quả, các loại thiên thần vật nghịch đều là bao ăn no.

Sớm từ mấy năm trước, hắn đã tấn thăng thành thế giới cấp bậc Tiên Tôn.

Hiện tại, đã bắt đầu khởi xướng trùng kích vào cảnh giới Tiên Đế.

Thực lực của hắn tuyệt không đối thủ phía dưới Đế Thượng.

Cho dù Chương Đạo giả tự mình xuất thủ thì hắn cũng có thể toàn thân trở ra.

Cho nên, đối với bọn hắn hai người này ra ngoài, Diệp Tùy Phong cũng không lo lắng chút nào.

- Đại ca, Tiểu Long và chất nữ Tiểu Hoàng còn chưa xuất quan sao?

Tùy Vân hỏi.

Diệp Tùy Phong gật đầu.

- Vẫn chưa.

- Nhưng cũng không cần lo lắng, bọn hắn ở trong bí cảnh trung tâm Tiên giới, nơi đó tạm thời còn chưa xuất hiện Ma Thần nên rất an toàn.

Mười năm trước, Diệp Tùy Phong đã lần lượt đưa Diệp Hoàng và Diệp Long vào trong bí cảnh Cực Âm và bí cảnh Cực Dương, đó là hai chỗ thí luyện vô thượng mà Thần Triều Mục Tiên đã lưu lại.

Tính toán thời gian, thật ra cũng không xê xích gì nhiều, có lẽ không lâu nữa cả hai người có thể xuất quan.

- Vậy là tốt rồi.

Tùy Vân yên tâm, Diệp Long chính là con trai cả của hắn.

- Đúng rồi đại ca, nếu chúng ta có thể phái ra lực lượng Đé cấp trở lên, ta cảm thấy có thể làm càng nhiều chuyện hơn.

- Ta nói là, nếu như muốn khai hỏa danh hào, có lẽ phải thêm một số người, lấy ra một bộ phận tài nguyên đi trợ giúp những người gặp nạn trong họa kiếp thì hiệu quả có thể càng tốt hơn một chút.

Đối với đề nghị này, Diệp Tùy Phong lắc đầu.

- Nếu như ta muốn thì có thể phát tay càn quét tất cả Ma Thần hiện tại.

Hắn chậm rãi nói:

- Nhưng nếu ta làm như vậy thì cũng không có quá nhiều tác dụng.

- Tiên đoán của Thần Triều Mục Tiên là chỉ có trung tâm Tiên giới mới có khả năng sống sót.

- Nhớ kỹ, là chỉ có.

- Nhưng nếu dựa theo quy mô Ma Thần giáng lâm hiện tại thì ngay cả phá hủy tám vực của Tiên giới cũng rất khó làm được.

- Nếu như những thế lực siêu cấp kia lấy ra át chủ bài thì Ma Thần chẳng mấy chốc sẽ bị quét sạch không còn.

- Nhưng bọn hắn cũng không làm như vậy.

- Cho nên chúng ta vẫn nên đợi thêm một đoạn thời gian ngắn nữa thì tốt hơn.

Diệp Tùy Phong nói vậy làm cho Tùy Vân nhíu mày.

- Nghe ý của ngài, đại kiếp chân chính vẫn còn chưa bắt đầu sao?

Diệp Tùy Phong lắc đầu.

- Đã bắt đầu.

- Nhưng đây chỉ là khúc nhạc dạo, tương lai cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì thì hiện tại không ai có thể nói chắc được.

- Có lẽ, đợi sau khi Thần Bảng Hỗn Độn giáng lâm thì mới có thể bắt đầu thấy mảnh khoe.

Lúc trước, khi nói chuyện với mấy người Cực Dương Đạo Nhân đã biết được, Hỗn Độn Thần Bảng là một tiết điểm thời gian vô cùng quan trọng.

- Cho nên, tạm thời trước hết như vậy đã, chủ yếu thanh lý Ma Thần trong Tiên phủ Thần Võ, giữ gìn tốt trật tự.

- Nếu có dư thừa tinh lực thì ra có thể mở rộng ra bên ngoài một chút, có thể cứu bao nhiêu người thì cố gắng cứu bấy nhiêu.

Diệp Tùy Phong rất nhanh đã định tốt kế hoạch sau này.

Sau đó, mấy người lại thương nghị những chuyện khác một chút, mấy người Tùy Vân mới phân biệt rời khỏi.

Diệp Tùy Phong ngồi dưới gốc Đại Thụ Khải Mông, nhìn bầu trời phương xa, ánh mắt kéo dài sâu xa.

Đáp án đã càng ngày càng gần.

...

Mười ngày.

Chỉ trong thời gian mười ngày, tám vực của Tiên giới đã gặp một trường họa kiếp.

Đó là một trường họa kiếp có tính chất huỷ diệt.

Sinh linh trong tám đại vực, chỉ sau đợt công kích thứ nhất của Ma Thần đã bị trừ đi một phần mười, thương vong thảm trọng!

Sau đó, các đại thế lực bắt đầu phản công, tất cả Tiên Đế dốc toàn bộ lực lượng tác chiến với Ma Thần trong từng ngõ ngách.

Đồng thời còn tổ chức các loại biện pháp di chuyển khẩn cấp, để những tu sĩ không có khả năng chống đỡ có thể có một chỗ an thân tạm thời.

Nhưng dù vậy nhưng cũng có gần một phần năm sinh linh bị Ma Thần hóa thành nước đặc.

Tám vực của Tiên giới đầy rẫy thương di, khắp nơi đều là một vũng lại một vũng nước đen không lồ, giống như là mắc bệnh gì đó không thể chữa.

Những cái đó đều là Ma Thần tạo thành.

Với lại theo thời gian trôi qua, thủ đoạn của Ma Thần càng ngày càng đáng sợ, cũng càng ngày càng quỷ dị.

Thậm chí, ngay cả một ít Hư Giới cũng bị đột phá giới bích, lọt vào đả kích không thể nghịch chuyển.

Trong một thế giới không có ánh sáng.

Nơi này trải rộng đường vân màu đen, khắp nơi đều là cây cối khô héo, còn có động vật kỳ dị đứng bất động.

Hình như nó cũng từng rất phồn vinh.

Chương 472: Bắt Sống Ma Thần (1)

Ở trong thế giới này có một hồ nước cực lớn đen như mực, mặt nước tĩnh lặng giống như một con mắt kinh khủng tối om.

Mà những đường vân màu đen trong thế giới này chính là từ trong hồ nước lan tràn ra.

Bỗng nhiên, giới bích (bức tường thế giới) bắt đầu vặn vẹo.

Sau một lát, một bóng người khổng lồ bước vào trong phương thế giới này.

Nó nhìn vào cảnh tượng trước mặt, sửng sốt một chút.

Sau đó, hít một hơi thật sâu, hình như đang hưởng thụ.

- Nơi này thật không tệ!

Nó nói ra một câu nói kỳ quái, nếu có người thông hiểu ngôn ngữ của các giới ở đây thì nhất định sẽ hoảng sợ phát hiện, đó là ngữ điệu hỗn độn, ngôn ngữ của Hỗn Độn Ma Thần.

Nó chậm rãi dạo bước, đi vào trong thế giới này.

Cùng lúc đó, trong hồ lớn đen kịt, một đôi mắt đột nhiên mở ra.

Hai đạo tia sáng màu máu khiến người ta run sợ đột nhiên bắn ra!

.....

Trong thế giới không có ánh sáng.

- Mộng Cảnh, một thế giới tràn ngập tương lai.

Hỗn Độn Ma Thần to lớn bước đi trong Mộng Hư Giới.

Bước chân của nó vừa chạm xuống đất, vô số sợi tơ màu đen lại giống như sợi hãi, tản ra xung quanh xung quanh hắn ta tạo thành một vòng tròn lớn.

Nhưng sau khi Ma Thần đi qua thì chúng lại rất nhanh lần nữa lan tràn trở về, hoàn hảo như lúc ban đầu.

- Có chút thú vị!

- Mộng cảnh này tràn đầy tà ác.

Ma Thần đứng tại chỗ nhìn về phương xa.

- Nhưng vẫn không đủ tuyệt vọng.

- Cho nên, không rất hoàn mỹ!

Nó giơ tay lên cao.

- Hãy để ta làm cho mộng cảnh này trở nên càng hoàn mỹ hơn!

Ma Thần nói nhỏ nhưng lại làm cho thiên địa chấn động.

Nó phát tay chém xuống, khói đen vô cùng vô tận cuộn cuộn lập tức nổ tung.

Khói đen phủ thiên cái địa quét sạch toàn bộ thế giới.

Tất cả đường cong màu đen đều bị khói đen thôn phệ, không ngừng thôn phệ càng không ngừng lớn mạnh.

Loại tốc độ này, không bao lâu nữa là sẽ có thể nuốt hết toàn bộ thế giới kỳ dị này.

Nhưng ngay khi khói đen lan tràn ra phạm vi hơn mười trượng thì trong đất bùn bỗng nhiên chui ra mấy đóa hoa to lớn.

Loại đóa hoa này có hai màu trắng và đen xen kẽ, toàn thân phủ kín đường vân màu đen.

Nếu có sinh linh của Tiên giới ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, đó chính là hoa của ác mộng - Thiên Tiên Tử.

Chỉ có điều những đóa hoa Thiên Tiên Tử này lại khác với bình thường.

Ngoại trừ vẻ ngoài giống nhau như đúc ra thì trong nhụy hoa tối om của bọn chúng lại hiện ra từng chấm đỏ màu máu, để nó lộ ra càng quý dị, tà ác hơn.

Loại Thiên Tiên Tử kỳ lạ này nhanh chóng mọc ra, ngăn cản toàn bộ khói đen đang lan tràn ra.

Cho dù khói đen cuồng bạo cỡ nào cũng không thể đột phá được.

- Há?

Hỗn Độn Ma Thần lập tức kinh ngạc.

Nhưng không đợi nó suy nghĩ chuyện gì vừa xảy ra thì một cỗ hàn ý lạnh lạnh đã dâng lên ở sau lưng.

Hai con mắt màu đỏ ngòm không mang theo chút tình cảm nào đang lạnh lùng nhìn nó.

Ma Thần quay lưng lại.

Một thiếu nữ Nhân tộc xuất hiện ở trước mắt của nó.

Thiếu nữ này không cao, mặc váy màu tím thật dài, tư thái linh lung.

Mái tóc dài màu tím như thác nước, tự nhiên rủ xuống.

Nhưng làm cho Ma Thần cảm thấy kinh ngạc là ở phía dưới đuôi tóc váy của thiếu nữ có lan ra một mảnh sương mù màu đen dày đặc khổng lồ.

Trong sương mù dày đặc có vô số sinh linh quý dị giống như là ác quỷ của Địa Ngục đang gào thét, giãy dụa, chen chúc vào nhau, ý đồ leo lên phía trên.

Nhìn qua giống như là một chiếc váy càng thêm to lớn, chỉ khác ở chỗ, cái váy này được tạo thành từ Địa Ngục.

- Linh tộc.

Ma Thần mở miệng, không ngờ nó lại dùng ngôn ngữ cực kỳ tiêu chuẩn của Nhân tộc.

Nó nhìn chằm chằm con mắt màu đỏ ngòm của thiếu nữ, chậm rãi lên tiếng.

- Ngươi có muốn gia nhập với chúng ta?

- Chỉ có Tội Ác mới là vĩnh hằng trong vũ trụ.

Không ngờ nó lại đưa ra lời mời với thiếu nữ.

Nhưng thiếu nữ trước mặt lại không hề đáp lại nó.

Mặt nàng không biểu cảm, trong mắt chỉ có hờ hững.

- A, thì ra là một phế vật bị Tội Ác thôn phệ, đã mất đi ý thức.

Ma Thần khinh thường cười một tiếng.

- Nếu đã như vậy thì hãy biến thành một bộ phận của thân thể ta đi.

Nói xong, trên thân thể Ma Thần bỗng nhiên có vài chục xúc tu màu đen bộc phát ra.

Nó lấy thể phô thiên cái địa, lập tức đến bên cạnh thiếu nữ.

Màu máu lóe lên.

Ma Thần còn chưa biết rõ xảy ra chuyện gì thì tất cả xúc tu của nó đều đứt gãy trong phút chốc.

Một tầng khí tức quý dị nhàn nhạt, dần dần tràn ngập ra xung quanh nó.

Xúc tu đã đứt gãy chỉ vừa chạm đến khí tức quý dị đó đã trực tiếp hóa thành một luồng khói xanh, sau đó hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Ma Thần nhíu mày, hình như thiếu nữ này còn cường đại hơn so với tưởng tượng của nó.

Hiện tại, nó đã bị khí tức quý dị bao phủ, nhất định phải nghĩ biện pháp mới được.

Nhưng thiếu nữ lại không cho nó thời gian suy nghĩ.

Vô số điểm đỏ như máu trong nhụy hoa Thiên Tiên Tử dần dần sáng lên.

Một dòng máu tươi đậm đặc từ đó chậm rãi chảy ra.

Máu tươi theo mặt đất chậm rãi hội tụ thành một biển máu, sau đó chảy về phía Ma Thần ở trung ương.

Khí tức tội ác và tà ác nồng đậm đến cực hạn.

- Muốn chết!?

Ma Thần nổi giận, uy thế kinh khủng lập tức bộc phát, loại khí thể này vượt qua Đệ cấp, đã đạt tới một mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, nó đâm ra một quyền va chạm vào tầng khí tức quỷ dị nhàn nhạt ở ngoài cùng.

- Dừng!

Đất rung núi chuyển.

Khí tức quỷ dị bị một quyền này trực tiếp đánh tan.

Mái tóc dài của thiếu nữ điên cuồng bay loạn, thân thể bị đánh lui ra sau một chút.

Nhưng chỉ thế thôi, mái tóc dài và ác quỷ Địa Ngục tụ tập dưới làn váy của nàng điên cuồng gào thét.

Ngay sau đó, toàn bộ nhào tới, giống như một màn trời đen kịt đáng sợ.

Ma Thần thấy vậy thì lần nữa đánh ra một quyền.

Nhưng lực lượng hùng vĩ của nó ở trước loại quỷ vật này lại không có quá nhiều hiệu quả.

Năng lượng kinh khủng như đá ném vào biển rộng.

Tốc độ của ác quỷ còn trong nhanh hơn trong tưởng tượng của nó rất nhiều, lập tức đánh tới đỉnh đầu của Ma Thần, bao vây nó lại.

Chương 473: Bắt Sống Ma Thần (2)

Ma Thần vội vàng chống lên một đạo bình chướng màu đen, ngăn cản ác quỷ ở bên ngoài.

Bình chướng cực kỳ kiên cố, ác quỷ kinh khủng lại không cách nào đột phá trong khoảng thời gian ngắn.

Hai bên tạm thời lâm vào giằng co.

Nhưng huyết hải dưới chân đã đi tới gần chỗ của Ma Thần.

Huyết thủy sền sệt giống như có sinh mệnh, sau khi tiếp xúc với Ma Thần thì theo hai chân của nó chậm rãi bò lên trên.

Sương mù màu đen dày đặc trên người Ma Thần, có huyết thủy bao trùm, trực tiếp tiêu tán.

Cuối cùng, nó cũng luống cuống.

- Chờ một chút!

- Chúng ta có cùng lý niệm, có thể thương lượng!

Ma Thần rống to.

Nhưng vẻ mặt của thiếu nữ vẫn rất lạnh lùng.

Mắt thấy huyết thủy đã vượt qua bên hông Ma Thần, chậm rãi bò tới trên cổ.

Lúc này, Ma Thần ngay cả động đậy cũng không thể làm được.

Bức tường trước người nó cũng chậm chậm tan rã.

Ác quỷ điên cuồng đập xuống!

Hình như sau một khắc đã bị ác quỷ gặm ăn hầu như không còn.

- Đợi chút đi.

Đúng lúc này, một âm thanh từ xa truyền tới.

Sau đó, một bóng người màu trắng hiện ra ở bên cạnh bọn hắn.

- Hiểu Hiểu, tạm thời giữ lại nó, nói không chừng còn có chút tác dụng.

Người vừa tới chính là Diệp Tùy Phong.

Mà thiếu nữ chính là Diệp Hiểu Hiểu.

Hiểu Hiểu nghe thấy âm thanh này, đột nhiên quay đầu, màn trời ác quỷ và huyết hải, phân biệt phân ra một cỗ nhào về phía Diệp Tỳ Phong.

Trên mặt của nàng vẫn không có chút biểu cảm nào.

Trong mắt nàng chỉ có điên cuồng.

Hình như bất kỳ một sinh linh nào cũng là kẻ địch ở trong mắt nàng.

- Ai, thật là một cô nương ngốc.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

Ác niệm của chúng sinh cũng không phải dễ dàng mang trên lưng như vậy.

Trong chớp mắt, tất cả vật tà ác đã nhào tới trước mặt Diệp Tỳ Phong.

Hắn không có chút bối rối nào, nhìn con mắt Hiểu Hiểu, hắn chậm rãi mở miệng nói.

- Ta tới đón ngươi.

Trong chốc lát, ác quỷ và huyết hải đột nhiên ngừng lại.

Ánh mắt của Hiểu Hiểu bắt đầu điên cuồng lấp lóe, ngay cả thân thể của nàng cũng đang run nhè nhẹ, hình như đang cố gắng giãy dụa.

Ác quỷ dưới thân nàng hình như cảm nhận được nguy cơ, điên cuồng gào thét.

Khi bọn chúng gào thét, thân thể của Hiểu Hiểu run rẩy càng dữ dội hơn.

Diệp Tỳ Phong lần nữa thở dài.

Một điểm sáng màu trắng chậm rãi xuất hiện ở chỗ mi tâm của Hiểu Hiểu.

Điểm sáng cực kỳ yếu ớt, giống như có thể dập tắt bất cứ lúc nào.

Nhưng sau khi tia sáng khẽ quét qua thì tất cả ác quỷ đó đều trực tiếp bị hòa tan.

Huyết hải cũng dần dần phai màu, trở nên trong suốt.

Sau một lát, huyết sắc trong mắt Hiểu Hiểu đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, nàng từ không trung rơi xuống, ngồi dưới đất.

- Ta đây là...

- Bị sao vậy?

Vẻ mặt Hiểu Hiểu mê mang.

Nhưng ngay khi nàng nói câu nói này thì đường cong màu đen tràn ngập khắp thiên địa cũng đang nhanh chóng rút đi.

Hoa cỏ cây cối một lần nữa toả ra sự sống.

Phi điều cá trùng, lần nữa chạy nhảy, đùa giỡn.

Ngay cả mặt trời trên bầu trời cũng một lần nữa phóng ra quang mang chiếu rọi toàn bộ thế giới thành bảy màu.

- Người nên nghỉ ngơi một đoạn thời gian đi, bất cứ chuyện gì cũng không phải có thể một lần là xong.

Diệp Tỳ Phong mỉm cười nói.

Hiểu Hiểu xoay đầu lại, nhìn thấy nụ cười của Diệp Tỳ Phong, cái mũi của nàng lập tức chua chua.

- Ta thất bại...

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

- Thiếu một chút nữa mà thôi.

- Nếu như không phải bị Ma Thần quấy rầy thì có lẽ người đã một lần thành công.

Hắn an ủi Hiểu Hiểu nói.

Sự thật cũng đúng là như thế, nếu quả như thật không ai quấy rầy, nếu vẫn luôn phát triển tiếp thì kết quả thật khó mà nói.

- Vâng...

Hiểu Hiểu vuốt cổ tay, bắt đầu bỏ dây.

Một con hồ điệp bảy màu vừa lúc rơi vào trên vai của nàng.

- Lần sau nhất định có thể thành!

Nàng một tay bắt được hồ điệp, bóp nó thành bột phấn.

Đưa tay vung lên ở trên bầu trời, bột phấn màu sắc rực rỡ lại nhanh chóng ngưng tụ thành một đoàn, lần nữa hóa thành hồ điệp bảy màu.

Nó vỗ cánh, chậm rãi đi xa.

- Ừm, nhất định được.

Diệp Tuy Phong cười nói.

Đúng lúc này, một tiếng rống to từ phía bên cạnh truyền tới.

- Linh tộc chết đi!

Một cái bóng đen mang theo khói đặc màu đen cuộn cuộn nhào về phía Diệp Tuy Phong.

Sau khi Hiểu Hiểu khôi phục thần chí thì ác quỷ và huyết hải đã biến mất không thấy gì nữa, trói buộc Ma Thần đương nhiên cũng đã giải khai.

Nó nhìn hai nhân loại trước mắt này không chút nào quan tâm nó, nó nén giận xuất kích.

Rất nhanh, công kích đáng sợ đã đến trước mặt Diệp Tuy Phong.

- Phanh!

Diệp Tuy Phong ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, một bàn tay quất tới, giống như xua đuổi ruồi muỗi, đánh về phía Ma Thần.

Trong nháy mắt, nó giống như một viên đạn pháo bay rớt ra ngoài, đập mạnh xuống mặt đất ở chỗ xa, ném ra một cái hố cực lớn.

Khói đen tà ác lượn lờ trên thân thể, hoàn toàn tiêu tán không còn, ngay cả sinh cũng không sinh ra ngoài.

Lúc này, nó cũng đã lộ ra khuôn mặt chân chính, nhìn qua thì giống như là một người dị dạng da bọc xương, với lại đầu lâu cực kỳ lớn, tướng mạo cực kỳ xấu xí.

- Nó thật có tác dụng à?

- Nấu canh cũng không thể ăn.

Hiệu Hiểu đứng ở bờ hồ, vô tình chửi đậu đen rau muống.

- Hồn Độn Ma Thần đã giáng lâm Tiên giới, cái tên trước mắt này là một tên biết nói chuyện duy nhất trước mắt.

- Với lại thực lực vẫn tạm được được, có lực lượng Đế Thượng tiêu chuẩn, ít nhất cũng ở trong đội ngũ cao tầng.

- Có thể thử hỏi thăm bọn chúng tình huống bên kia một chút.

Diệp Tuy Phong nói.

Ma Thần ở đáy hồ nghe hai nhân loại bình phẩm nó từ đầu đến chân như không có chuyện gì xảy ra, nó thật sự là... Khóc không ra nước mắt!

.....

Kính Hồ.

Bóng người của Diệp Tuy Phong và Hiệu Hiểu từ trong hư không đi ra.

Sau đó, một quái vật kỳ lạ với da bọc xương bị tiện tay ném xuống đất.

- Đây là cái gì?

Cốc U Lan đi lên phía trước, kinh ngạc nhìn quái vật trên mặt đất.

- Hồn Độn Ma Thần.

Diệp Tuy Phong nói:

- Nó xâm lấn Hư Giới vô tình tiến vào trong thế giới mộng cảnh của Hiệu Hiểu, bị chúng ta bắt được.

Chương 474: Lai Lịch Của Ma Thần

- A.

Cốc U Lan nhìn Ma Thần một chút.

- Đáng tiếc, toàn thân đều là tà vật, không có cách nào làm nguyên liệu nấu ăn.

Hỗn Độn Ma Thần nằm dưới đất hận sao mình lại sinh ra trên thế giới này.

Nó rút cuộc đã gặp phải một đám quái vật gì vậy?

Không phải bây giờ Tiên giới đã yếu đến không chịu nổi, căn bản sẽ không cách nào chống lại phe mình à?

Nhưng những người mình gặp này, nếu không phải cường đại đến không cách nào chống lại thì chính là một bàn tay đập bay mình.

Đến tột cùng là ai đã truyền ra tin tức giả này?

Ma Thần liên tục suy nghĩ.

- Thế giới thay đổi thật lớn.

Hiểu Hiểu cảm nhận được hoàn cảnh xung quanh.

- Ta đã ngủ mấy năm rồi?

Diệp Tuy Phong ngồi xuống bên cạnh cái bàn đá.

- Mười năm.

- Mười năm này đúng là đã xảy ra không ít chuyện.

Hiểu Hiểu cũng ngồi xuống.

- Tỷ ta đâu?

- Còn có mấy người Diệp Hoàng tử, lão Long, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đâu?

Diệp Tuy Phong tự lo uống trà, Cốc U Lan ở bên cạnh giải thích nói:

- Hai người Diệp Hoàng và Diệp Long còn đang tu luyện trong bí cảnh, những người khác thì đều đi ra ngoài chém giết Ma Thần rồi.

- Cầm Dao cũng vừa đi không bao lâu.

Hiểu Hiểu giật mình.

Xem ra nàng đã ngủ một giấc quá lâu rồi.

- Bên ngoài đặc sắc như vậy mà.

Nàng cảm thán nói.

- Nếu người muốn đi thì cứ đi đi, chiến tranh giữa Tiên giới và Vực Ngoại cũng không phải dễ gặp được như vậy.

Diệp Tỳ Phong nói.

Thời gian mười năm, mặc dù Diệp Hiểu Hiểu không hoàn toàn cải tạo thành công Mộng Hư Giới nhưng cũng chỉ thiếu một chút mà thôi.

Bây giờ, thực lực của nàng nếu ở bên ngoài cũng đã gần với Đế Thượng.

Nếu ở trong Mộng Hư Giới thì ngay cả Đế Thượng cũng chưa chắc là đối thủ của nàng.

Cho nên hẳn hoàn toàn không cần lo lắng gì cả.

- Được, vậy ta đi tìm tỷ ta.

- Ta cũng đang muốn thương lượng với tỷ ấy một chút cách để làm cho mộng cảnh trong Mộng Hư Giới hóa thành chân thực.

Hiểu Hiểu vui vẻ đáp ứng.

Sau một lát, Hiểu Hiểu rời khỏi.

Dưới gốc Đại Thụ Khải Mông chỉ còn lại Diệp Tỳ Phong, Cốc U Lan, còn có Hồn Độn Ma Thần đã lộ ra khuôn mặt thật sự.

- Thật không thể ăn sao?

Diệp Tỳ Phong bỗng nhiên mở miệng nói.

Vẻ mặt Cốc U Lan đầy bất đắc dĩ.

- Thật không thể.

- Cấu tạo sinh mệnh của nó cách biệt quá xa với Chư Thiên Vạn Giới.

- Toàn thân đều rất thú vị, ăn vào có lẽ sẽ bị tiêu chảy.

Diệp Tỳ Phong ồ một tiếng.

- Cho nên, nó chính là một đồng rác thôi à?

Cốc U Lan gật đầu.

- Có thể nói như vậy.

Ma Thần nghe thấy hai người này nói chuyện, nó đang nằm trên mặt đất cũng không nhin được nữa.

- Linh tộc có thể chết không thể chịu nhục!

- Thế giới của các ngươi nhất định sẽ diệt vong, không ai có thể trốn thoát khỏi đại kiếp này!

Nó rống to.

Diệp Tùy Phong nghe thấy nó rống lên, lúc này hắn mới xoay đầu lại.

Ma Thần lập tức rụt rụt đầu, nam tử này làm cho nó cảm thấy áp lực quá cường đại.

- Nói ra toàn bộ tình huống và mục đích của các ngươi cho ta nghe.

- Ta có thể cân nhắc cho ngươi chết thông khoái một chút.

Diệp Tùy Phong lạnh lùng nói.

Ma Thần ngẩn người, sau đó nhe răng cười.

- Mơ mộng hảo huyền!

- Tộc ta không sợ chết, muốn moi ra tin tức từ trong miệng ta à, tuyệt đối không thể!

Ánh mắt của nó tràn đầy khinh thường.

- Không miễn cưỡng.

Vẻ mặt Diệp Tùy Phong đạm mạc.

Sau đó, hắn vỗ tay phát ra tiếng.

Một cỗ đạo vận kinh khủng khó nói lên lời vọt thẳng vào trong đầu lớn của Ma Thần.

Ma Thần nằm dưới đất chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại đang xé rách linh hồn của nó, loại thống khổ to lớn đột nhiên xuất hiện đó ăn sâu vào tận xương tủy, làm cho toàn thân nó phát run.

- Đứng, ta nói, ta nói!

Khoảng cách lần trước mạnh miệng chỉ có vài giây đồng hồ ngắn ngủi, không ngờ nó đã bắt đầu cầu xin tha thứ.

Nhưng, Diệp Tùy Phong sẽ không cho nó cơ hội thứ hai.

- Đã chậm rồi.

Hắn thản nhiên mở miệng, sau đó đưa tay kéo một cái, linh hồn của Ma Thần bị hắn trực tiếp kéo ra ngoài.

Tất cả ký ức của nó đều hiện ra ở trước mắt hắn giống như một bức tranh thật dài.

Thủ đoạn của Diệp Tùy Phong cực kỳ thô bạo.

Qua động tác lần này của hắn, tính mệnh của Ma Thần trên cơ bản đã xem như không còn.

Đối với loại dị tộc thiên ngoại này, Diệp Tùy Phong không có chút thương hại nào.

Hắn bắt đầu xem ký ức.

Rất nhanh, cuộc đời của Ma Thần hiện ra toàn bộ ở trước mặt Diệp Tùy Phong.

Nhưng cực kỳ kỳ quái là, điểm xuất phát của nó cũng không phải là một đứa bé.

Mà khi vừa mở mắt đã trưởng thành, có được tu vi Tiên Đế, hơn nữa còn là một đám tiểu đầu mục Ma Thần cấp thấp.

Sau đó, hình như nó tuân theo một loại chỉ dẫn nào đó, không ngừng làm cho bản thân mạnh lên.

Mãi đến lần nữa đột phá, trở thành thống lĩnh một phương.

Tiếp theo, nó mới có tên của mình.

Sợ Hãi.

Mọi việc đều vô cùng đơn giản.

Nhưng điều làm cho Diệp Tùy Phong nhíu mày.

Một bộ tộc mạnh mẽ như thế thì sao có thể đơn giản như vậy?

Phía sau chuyện này đến cùng ẩn giấu cái gì?

Hắn tiếp tục nhìn.

Nhưng chuyện kể tiếp lại càng thêm đơn giản.

Sau khi Ma Thần Sợ Hãi leo lên vị trí thống lĩnh thì lại không hiểu thấu bắt đầu học tập ngôn ngữ hỗn độn, còn có ngôn ngữ của Vạn Linh trong Chư Thiên Vạn Giới.

Sau đó, nó lại bắt đầu chờ đợi.

Trước đó không lâu, nó nhận được chỉ lệnh, ngay sau đó đã suất lĩnh bộ hạ của mình, bắt đầu xâm lấn Tiên giới.

Mục tiêu của một chi Ma Thần bọn chúng chính là tất cả Hư Giới của Tiên giới, bao gồm cả Mộng Hư Giới.

Ở trong trí nhớ của nó, Diệp Tùy Phong cũng tìm được quy mô Ma Thần xâm lấn.

Không có chút khó khăn nào.

Tồn tại giống như Ma Thần Sợ Hãi tổng cộng có vài chục tên.

Dưới trướng mỗi một tên đều có hơn triệu thuộc cấp, toàn bộ bọn chúng đều xâm lấn Tiên giới, không chết không thôi.

Toàn bộ ký ức của Ma Thần Sợ Hãi chỉ dừng ở đây.

Sau khi xem hết những thứ này, Diệp Tùy Phong lại nhăn mày.

Thật sự là quá quỷ dị!

Chương 475: Tiên Giới Hiện Tại.

Mấy chục vị Hỗn Độn Ma Thần cấp bậc Đế Thượng, lại thêm mấy triệu Ma Thần bình thường chỉ có Tiên Đế mới có thể đối phó, hoàn toàn đúng là cực kỳ đáng sợ.

Ít nhất sẽ tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển đối với Tiên giới.

Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Cho dù gộp chung toàn bộ những lực lượng này chung vào một chỗ thì cũng không cách nào phá hủy hoàn toàn tám vực của Tiên giới.

Chớ chưa nói tới làm cho cả Tiên giới lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

Đại kiếp của Tiên giới chỉ như vậy à?

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

Đương nhiên đại kiếp của Tiên giới không thể nào chỉ như vậy, chỉ cần các thế lực siêu cấp ở trung tâm Tiên giới liên hợp với nhau là đã có thể đối phó được với những lực lượng này.

Thần Triều Mục Tiên hao tổn tinh lực và tâm tư là như vậy thì không thể nào chỉ là tin đồn nhắm được.

Phía sau chuyện xâm lấn lần này tuyệt đối còn ẩn giấu bí mật gì đó.

Diệp Tỳ Phong suy tư.

Xâm lấn lần này, nhìn qua càng giống là một lần thăm dò có tổ chức hơn.

Nhưng tổ chức này là gì? Lại có mục đích gì? Vì sao lại hoàn toàn che giấu chính mình?

Những chuyện này, hẳn đều không thể nào biết được.

Với lại, kế hoạch tiến công của bọn chúng hoàn toàn vòng qua trung tâm Tiên giới.

Chuyện này cũng vô cùng không hợp lý.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm.

Có lẽ trận đại kiếp này cũng không giống với trong tưởng tượng của rất nhiều người.

Nhưng trước mắt xem ra, Tiên giới muốn vượt qua Ma Thần xâm lấn lần này là tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Về phần chuyện phía sau, đợi sau khi Thần Bảng Hỗn Độn giáng lâm thì có thể sẽ có phát hiện mới.

Vốn dĩ, Diệp Tỳ Phong không có ý định tham gia trận chiến tranh đoạt Thần Bảng.

Nhưng bây giờ rất có thể, hẳn phải đích thân đi xem một chút, chín cự đầu của Thần Triều Mục Tiên dùng sinh mệnh diễn hóa Thần Bảng, đến cùng là cái quái gì?!

Về phần vấn đề tư cách, hẳn hoàn toàn không cần lo lắng.

Đừng quên, hãn cũng chưa đến trăm tuổi.

.....

Ma Thần xâm lấn tạo thành tai nạn, còn tại tàn phá bừa bãi.

Ngoại trừ các thế lực đỉnh cấp như Huyền Đô và thánh địa Thiên Khuyết ra thì gần như tất cả thế lực của Nhân tộc hoặc tộc Yêu Linh đều gặp phải đả kích khó có thể chịu đựng.

Thậm chí có thật nhiều địa khu đã hoàn toàn hủy diệt ngay đợt tiến công ban đầu của Ma Thần.

Tiên giới đầy rẫy thương đau.

Nhưng Tiên phủ Thần Võ thì lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Lúc mới bắt đầu, bọn hãn cũng chịu đựng áp lực cực lớn, cho dù Tiên Phủ dốc toàn bộ lực lượng Tiên Đế trong Tiên Phủ thì cũng chỉ có thể làm được đến mức dừng tổn hại mà thôi.

Nhưng sau khi có binh lực từ Huyền Đô tới trợ giúp thì đã được làm dịu cực lớn.

Cuối cùng, thành Vân Tiêu xuất thế lại càng trực tiếp một lần quét sạch Ma Thần trong Tiên phủ Thần Võ.

Bọn gia hỏa ít ai biết này lại vô cùng cường đại, thủ đoạn thông thiên.

Ngay cả người của Huyền Đô cũng liên tục tán phục, những gia hỏa này đến cùng đến từ đâu, quá mạnh mẽ.

Sau khi giải quyết xong Ma Thần trong Tiên Phủ, viện binh của Huyền Đô trở về, nhưng tu sĩ thành Vân Tiêu lại từ Tiên Phủ đánh ra ngoài.

Ma cản giết ma, thần cản giết thần.

Trong lúc rất nhiều người đều sắp rơi vào tuyệt vọng thì bọn hãn lại giống như thiên thần hạ phàm.

Tên của thành Vân Tiêu cũng dần dần được nhiều người biết rõ, nhao nhao tán thưởng.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ngoại trừ đại vực Thái Khôn có hai tầng che chở là Huyền Đô và thành Vân Tiêu là tổn thất có thể lược nhỏ một chút thì các đại vực khác gần như tiếp nhận tai hoạ ngập đầu.

Nửa năm trôi qua, sinh linh mười không còn một.

Nhiều hơn phân nửa thổ địa đã bị khí tức tà ác mang theo Ma Thần ô nhiễm biến thành đất cằn sỏi đá hoang vu.

Trận đại kiếp này cũng hiển lộ ra lực lượng hủy diệt đáng sợ của nó trước mặt mọi người.

Tám vực của Tiên giới tràn ngập nguy hiểm.

Mà trung tâm Tiên giới, đại vực Thái Âm và Thái Dương lại vẫn không có việc gì.

Nhưng thế gia Cực Âm, thế gia Cực Dương, Hồng Mông đạo phủ, Hiên Viên thế gia, Thần Phủ Nam Yêu, Thần Phủ Bắc Yêu, những thế lực siêu cấp cường thịnh nhất Tiên giới này lại vẫn án binh bất động, nhìn tám vực gặp tàn phá.

Lúc mới bắt đầu nhất còn tốt, nhưng cứ thế mãi, sinh linh của tám vực khác lại sinh ra oán niệm cực lớn đối với bọn hắn.

Mọi người không rõ, vì sao bọn hắn lại thấy chết không cứu, trơ mắt nhìn Tiên giới bị Ma Thần ô nhiễm.

Nghi vấn này dần dần biến thành oán hận.

Những thế lực siêu cấp này mở ra bí cảnh và tài nguyên từ mười năm trước góp nhặt những lời cảm ơn kia trong thời gian nửa năm ngắn ngủi đã toàn bộ tan thành mây khói.

Nhưng đối mặt với tiếng chửi rủa như nước thủy triều, bọn hắn vẫn giữ yên lặng, không có bất kỳ động tác gì.

Chỉ có điều bầu không khí trong những thế lực này lại càng ngày càng ngưng trọng, hình như đang chuẩn bị để đối mặt với những nhân vật đáng sợ hơn.

.....

Bí cảnh Cực Dương.

- Dương Kha thế huynh, nghe nói lần trước ngươi xông vào bí cảnh tầng thứ mười lăm, thật sự là thật đáng mừng!

Một đám người trẻ tuổi đứng ở cổng bí cảnh.

Trong đó một người mặc trường bào màu vàng, chúng tinh phủng nguyệt.

- Đúng vậy, với lại Dương Kha huynh còn có thể ở trong bí cảnh tầng thứ mười lăm trọn vẹn một tháng!

- Những thế tử hạch tâm kia cũng chưa chắc có thể làm được như vậy!

Có người sợ hãi than nói.

Cực Dương bí cảnh có tổng cộng mười tám tầng.

Mỗi khi tăng lên một tầng thì hoàn cảnh trong bí cảnh sẽ ác liệt hơn hàng trăm hàng ngàn lần.

Gần mười ngàn năm qua, ngoại trừ đệ tử hạch tâm ra thì người có thể xâm nhập trên tầng thứ mười lăm có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đều không ngoại lệ, tất cả đều là người có thiên tư cực mạnh, nếu có thể thuận lợi trưởng thành thì không ai không đảm nhiệm chức vị quan trọng trong gia tộc.

- Không thể vọng nghị thế tử.

Dương Kha nghe thấy mọi người khen ngợi mình, lại khẽ nhíu mày, bảo:

- Thực lực của nhóm thế tử cường đại đến mức làm cho người ta tuyệt vọng.

- Thế tử Thiên Kỳ đã ở trong tầng thứ mười bảy của bí cảnh ròng rã 5 năm, vào năm ngoái còn trực tiếp xâm nhập tầng thứ mười tám.

Chương 476: Cho Người Đi Bí Cảnh Thí Luyện, Người Thế Mà Cứ Vậy Còn Tạo Ra Đứa Bé?

- Thế tử Thiên Lâm lại càng đáng sợ, đã ở trong tầng thứ mười tám được hai năm.

- Loại thực lực đó, ta ngay cả tưởng tượng cũng không làm được.

Dương Kha ngưng trọng nói.

Những người trẻ tuổi xung quanh cũng dần dần thu liễm nụ cười đắc ý.

Đúng vậy, so với những thế tử hạch tâm kia, bọn hắn thật chẳng là gì cả.

Dương Thiên Kỳ và Dương Thiên Lâm, hai đại thiên tài dòng chính của Cực Dương thế gia, từ khi vừa sinh ra đã thu hút ánh mắt của mọi người, sáng chói đến cực điểm.

- Vậy thì... Thế tử Cực Dương đâu?

Bỗng nhiên, có người hỏi nhỏ.

Đám người lập tức quay đầu đi.

Thế gia Cực Dương có rất nhiều thế tử, trong đó Thiên Kỳ và Thiên Lâm là cường đại nhất.

Nhưng thế tử Cực Dương thì mỗi đời chỉ có một người.

Với lại, thế hệ này thế tử Cực Dương, là một cấm kỵ.

Bởi vì nàng cũng không phải đến từ thế gia dòng chính, chỉ là một đứa con gái riêng.

Nhưng người con riêng này giẫm lên vô số thiên tài, đăng lâm tuyệt đỉnh, trong đại chiến đẳng cấp, chiến thắng Thiên Kỳ với Thiên Lâm hai đại tuyệt thế yêu nghiệt, mạnh mẽ đoạt lấy danh xưng thế tử Cực Dương.

Nhưng, nàng sở dĩ được xưng là cấm kỵ, không phải liên quan đến thân phận.

Mà vì tính cách của nàng, thật sự quá mức hỉ nộ vô thường (tức giận vui vẻ bất thường), có đôi khi người khác chỉ là trong âm thầm đậu đen rau muống nàng một câu, đã bị nàng ra tay độc ác diệt sát.

Nên người khác vừa nghe đến đã biến sắc.

- Cực Dương thế tử... Ta ngược lại thật ra nghe qua một vài lời đồn.

Dương Kha chậm rãi nói:

- Đó là vào tám năm trước, ta lần đầu tiên xông vào bí cảnh.
- Có thể tử hach tâm nói cho ta biết, hai năm trước nàng đã đi đến tầng thứ mười tám của bí cảnh.
- Mà bây giờ, còn chưa hề đi ra!

Bên cạnh có ít người, lập tức biến sắc.

- Nói cách khác, đã mười năm?!

Có người ghen ngào, có thể ở tầng thứ mười tám bí cảnh tu luyện trên mười năm, đây chính là gia hỏa đáng sợ mấy chục ngàn năm cũng chưa chắc có thể xuất hiện!

Không hổ là thế tử Cực Dương, người mạnh nhất thế hệ này.

- Đúng, trước đó ta có nghe nói qua, mười năm trước có một ngoại nhân, cũng xông vào bí cảnh, hình như cũng tiến nhập vào tầng thứ mười tám.

Một người bỗng nhiên nói.

- Ủ, ta cũng nhớ kỹ, hình như người kia gọi là Diệp Long.

Một người khác gật đầu nói.

- Ha ha, các người nói, tên xui xẻo kia, có thể gặp phải thế tử Cực Dương ở tầng thứ mười tám hay không?
- Phải biết, nàng ấy chính là ghét nhất nam nhân.

Có người không có ý tốt cười cười.

- Ha ha!

Có người cười to.

- Vậy thì quá thú vị, ta dám cam đoan, nếu nàng ấy nhìn thấy gia hỏa kia, tuyệt đối sẽ rút gân lột da hắn, chết không thể chết lại.

Đám người cười ha ha.

Nhưng, bọn hắn cười cười, lại phát hiện một nhóm người khác, thay đổi vẻ mặt.

Vừa quay đầu, một nữ tử mặc trang phục toàn thân màu đen, đang đứng ở cửa vào bí cảnh, lạnh lùng nhìn về bọn hắn.

Băng hàn với sát ý huyết tinh khiến cho người ta nhìn không được hai chân như nhũn ra.

- Cực... Cực Dương thế tử!

Có người không chịu nổi loại kia áp lực, trực tiếp ngồi liệt trên mặt đất.

Ngay cả thiên tài Dương Kha kia cũng vẻ mặt trắng bệch, hẳn đương nhiên nghe nói qua, thủ đoạn của nữ tử này rất đáng sợ.

Sát ý, dần dần ngưng kết, gần như khiến người không thở nổi.

- Mới nói, không cần loạn giết người.

Bỗng nhiên, một âm thanh hùng hậu truyền đến.

Một bóng người màu trắng, từ bí cảnh trong chậm rãi đi ra.

Hắn thân hình cao lớn, cũng một cây Ngân Long trường thương, bộ pháp vững vàng.

Mọi người nhất thời kinh hãi, đây là người nào, cũng dám nói như vậy với thế tử Cực Dương?

Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp, để bọn hắn triệt để trọn tròn mắt.

- Thi Mạn, chúng ta nhanh trở về đi, đợi lát nữa lại phải cho Tiểu Thần bú.

Trong ngực nam tử áo trắng, không ngờ lại ôm một đứa bé mới mấy tháng.

Hình như đứa bé có thiên tuệ, nhìn bóng lưng của Dương Thi Mạn, đứa bé duỗi ra hai tay, miệng ngọt ngào hô hào.

- Mụ mụ... Đói bụng...

Âm thanh này, khiến sát ý toàn thân của Thi Mạn tự nhiên tán đi.

Xoay đầu lại, chỉ còn lại bóng dáng mẫu thân ôn nhu.

- Ủ, đi thôi, đi gặp cha của chàng.

Âm thanh của Thi Mạn lành lạnh vang lên.

- Về sau cũng là cha của nàng.

- Còn có Tiểu Thần Đại gia gia, ta nói cho nàng biết, đây mới thực sự là cao thủ vô địch...

Nam tử áo trắng ôm hài tử, mang theo Thi Mạn, trong ánh mắt mọi người hoài nghi nhân sinh chậm rãi rời khỏi.

Hồi lâu sau, nơi này, mới đột nhiên nổ tung!

- Thế tử Cự Dương... Có con?!

- Ta nhất định là đang nằm mơ! Nhanh bóp ta! Tỉnh không tới sao? Dùng kiếm chặt ta!

- Ta điên rồi, đây nhất định là tin tức lớn nhất từ khi Ma Thần xâm lấn đến nay!

Mọi người lớn tiếng nghị luận, cảnh tượng vừa rồi thật sự là đánh nát thế giới của bọn hắn.

Dương Kha cũng chậm rất lâu, mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Hắn nhìn chằm chằm phương hướng hai người rời khỏi, chau mày.

Bạch y nam tử kia, hình như... Chính là kẻ ngoại lai mười năm trước tiến vào bí cảnh.

Diệp Long!

.....

Thành Vân Tiêu, Kính Hồ.

- Cháu trai?

Diệp Tuy Phong nhìn tiểu tử mập mạp trong ngực Diệp Long, ngần ra một chút.

Cho ngươi đi bí cảnh thí luyện, ngươi thế mà cứ vậy còn tạo ra đứa bé?

Diệp Long... Tiểu tử ngươi rất được!

- Đúng vậy, đại bá.

Diệp Long đứng ở trước mặt Diệp Tùy Phong, dáng vẻ của hẳn rõ ràng có chút khản trương.

- Đây là vợ của ta... A không phải, là nội nhân... Cũng không phải, xưng hô này nên nói thế nào mới đúng... Đây?!

Suy nghĩ của Diệp Long không theo trật tự, lời nói vô cùng hỗn loạn.

Ngược lại là con gái người ta, mẫu thân của đứa bé, chủ động đi lên phía trước.

- Ta là thê tử của Diệp Long, Dương Thi Mạn.

Diệp Tùy Phong quay đầu.

Dáng người của Dương Thi Mạn rất thon dài, vóc dáng rất cao, đứng chung một chỗ với Diệp Long, trên cơ bản không phân cao thấp.

Nàng mặc một y phục màu đen, khuôn mặt tinh xảo, ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, đứng ở nơi đó, tựa như một lưỡi kiếm sắc bén, từng tia từng tia sát ý tự nhiên tiêu ra, rất giống với Diệp Hoàng.

P/s: thật khâm phục tác giả, có thể nghĩ ra được điểm này.....

Chương 477: Dương Thi Mạn! Quá Trình Yêu Đường Kỳ Hoa.

Nhưng khác biệt chính là, loại sát ý này của Dương Thi Mạn là tạo từ hiện thực, không có một tơ một hào thương hại.

Có lẽ, sau khi nàng gặp Diệp Long, mới có chút thu liễm.

- Tốt, nhanh ngồi xuống đi.

Diệp Tùy Phong hô.

Dương Thi Mạn không có khách khí gì, ngồi xuống bên cạnh Diệp Long.

Khi Diệp Tùy Phong dò xét Dương Thi Mạn, đồng thời nàng cũng quan sát kỹ Diệp Tùy Phong, vị gia chủ Diệp gia này, được xưng là Tiểu Thần Đại gia gia.

Từ sau khi nàng biết Diệp Long, cái tên Diệp Tuy Phong này sắp mọc thành kén trong lỗ tai nàng.

Trong miệng của Diệp Long, đại bá phụ đơn giản chính là tồn tại thông thiên triệt địa, không gì làm không được.

Thời gian mấy chục năm đã làm cho cả thế giới Vân Tiêu xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Loại công tích vĩ đại kia, từ xưa đến nay, không có bất cứ người nào có thể so sánh.

Dương Thi Mạn cũng không tin lời nói của Diệp Long.

Làm sao có thể có người làm ra thành tựu phi phàm như thế chứ?

Muôn để toàn bộ thế giới nhanh chóng trưởng thành, không đơn thuần là thực lực cường đại là có thể giải quyết, vấn đề trong này quá phức tạp đi.

Nhưng sau khi nàng đi vào thành Vân Tiêu, tận mắt gặp mặt sự tồn tại phi phàm của Diệp gia.

Nàng mới chậm rãi tin tưởng, có lẽ người này thật sự thông thiên.

- Ta không có quá nhiều kinh nghiệm giao tiếp với trưởng bối, có điều gì mạo phạm, xin ngài thứ lỗi.

Dương Thi Mạn lại bảo tiếp.

Diệp Tuy Phong vội vàng khoát tay.

- Không sao, không sao.

- Ở chỗ này của ta không cần phải lễ nghi gì, mọi người tự nhiên là tốt.

Hắn cười cười, theo sau nói:

- Kỳ thật ta thật tò mò, các người làm sao quen biết nhau?

Đi ra ngoài thí luyện, kết quả mang theo thê tử và con trai trở về, Diệp Tuy Phong hoàn toàn chính xác rất tò mò, đây rốt cuộc là làm như thế nào?

- Đó là vào mười năm trước, chúng ta lần đầu gặp mặt.

Dương Thi Mạn cũng không có giấu giếm cái gì, mở miệng nói:

- Lúc ấy, ta rơi vào hiểm cảnh, Diệp Long đã xuất hiện kịp lúc.

Diệp Tuy Phong nhếch lông mi lên hỏi.

- Hắn cứu được ngươi?

Dương Thi Mạn lắc đầu.

- Không, lúc ấy hắn muốn giết ta.

Diệp Tuy Phong lập tức ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía Diệp Long.

Sắc mặt của Diệp Long lộ ra tia xấu hổ:

- Khi đó ta mới vừa tiến vào tầng mười tám của bí cảnh, cho rằng nàng ấy là viên cổ đại ma gi, cho nên mới ra tay...

Dương Thi Mạn nhìn hắn một cái.

- Chuyện này không có gì, là ta, ta cũng sẽ ra tay.

- Chỉ nhưng ta khẳng định sẽ làm đủ chuẩn bị, không giống như ngươi, ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo.

Dương Thi Mạn tiếp tục nói.

Thì ra, lúc ấy Diệp Long ra tay trước, muốn giết chết Dương Thi Mạn.

Nhưng thực lực của hắn vẫn còn yếu một chút.

Chẳng những không có giết chết nàng ấy, ngược lại để nàng mượn nhờ công kích của mình, thoát thân ra từ bên trong hiểm cảnh.

Về sau, chính là quá trình truy sát dài đến mấy năm.

Diệp Long thật quá thảm, có đến vài lần, đều thiếu chút bị chém giết dưới kiếm của nàng.

Nhưng ở trong quá trình này, thực lực của Diệp Long đột nhiên tăng mạnh.

Theo thời gian trôi qua, Dương Thi Mạn dần dần phát hiện, gia hỏa này lại càng ngày càng khó đối phó.

Từ ban đầu chỉ có thể bị đánh, càng về sau, hắn đã có thể đánh với nàng mấy chiêu.

Càng về sau, trong một lần hai người chém giết, Diệp Long còn dám khiêu khích nàng.

Điều này khiến Dương Thi Mạn cảm thấy vô cùng tò mò, cho tới bây giờ đều nàng chưa từng gặp qua kiểu người như Diệp Long.

Sau đó, hai người vẫn tiếp tục truy sát nhau.

Nhưng cảnh tượng liều chết chém giết, đã dần dần biến thành luận bàn, cuối cùng biến thành giúp đỡ lẫn nhau.

Hai người cùng một chỗ trưởng thành, xâm nhập các loại nguy hiểm.

Tình cảm, cũng dần dần sinh sôi.

Cuối cùng, trong tình huống lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy, chiến trường giữa hai người chuyển dời đến nơi nào đó kiều diễm hơn (trên giường á).

Tiểu Thần, cũng bởi vậy được sinh ra.

- Trên cơ bản chính là như vậy.

Dương Thi Mạn nói.

Diệp Tuy Phong sờ lên cái cằm, kỳ thật bằng hữu của hắn, rất muốn hỏi một chút cuối cùng quá trình trận đại chiến này, đáng tiếc bị “thảm” mười giờ, chỉ có thể ngừng lại.

Chút tình cảm này kỳ thật hơi bình thường một chút so với trong tưởng tượng, ngoại trừ tình huống làm quen lúc ban đầu tương đối kỳ hoa, còn lại, trên cơ bản đều là tuyến tình cảm bình thường.

- Ta còn tưởng rằng, các ngươi là rơi vào ảo cảnh mê hoặc, sau đó lại... Kia, cái gì, cái đó đó, haha.

Diệp Tuy Phong cười nói.

Sắc mặt của Diệp Long hơi tối lại, bảo

- Đại bá, ngài khả năng nghĩ có hơi nhiều.

Diệp Tỳ Phong cười ha ha.

- Bất kể nói thế nào, đã tiến vào gia môn, sau này sẽ là người một nhà.

- Thi Mạn, ta đại biểu Diệp gia, hoan nghênh ngươi đến.

Dương Thi Mạn nhẹ gật đầu.

- Ta chỉ hy vọng, chuyện này sẽ không mang đến phiền phức cho các ngài.

Diệp Tỳ Phong khẽ giật mình, không biết câu nói này là có ý gì.

Diệp Long vội vàng giải thích nói:

- Thi Mạn là Đại thế tử của thế gia Cực Dương thế hệ này, chúng ta không có bất kỳ chào hỏi gặp mặt nào với trưởng bối đã ở cùng nhau, đoán chừng sẽ tạo ra một chút âm thanh bất mãn.

Diệp Tỳ Phong khoát tay áo.

- Ai dám bất mãn đối với cháu dâu và cháu của ta?

- Yên tâm, chuyện gặp mặt nói chuyện, ta sẽ nói một tiếng với Cực Dương lão nhân.

- Ai dám gây phiền phức cho các ngươi, ta sẽ đi tìm hắn để gây sự.

Một lời phát biểu giản dị tự nhiên tràn đầy bá khí, khiến Diệp Long lập tức yên tâm.

Cũng làm cho Dương Thi Mạn, có chút ngạc nhiên.

- Ngài quen biết Cực Dương lão tổ?

Thân là Đại thế tử, nàng đương nhiên hiểu rõ, Cực Dương lão tổ là dạng tồn tại gì? Gọi là một trong những người mạnh nhất Tiên giới cũng không đủ.

Diệp Tỳ Phong, thế mà đã từng gặp qua lão?

- Ừ, vài ngày trước còn cùng ngồi một chỗ uống trà.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Tóm lại, các người cứ an tâm chuẩn bị hôn lễ, còn lại đều không cần cân nhắc. Mặc dù con của hai người đều đã chào đời, nhưng hôn lễ, vẫn phải làm.

Sau đó, mấy người tùy tiện nói đến tình huống trong nhà, Tiểu Thần lại đói bụng, Diệp Long mang theo Dương Thi Mạn cùng nhau rời đi..

Diệp Tùy Phong ngồi ở dưới đại thụ Khải Mông, lẳng lẳng trầm tư.

p/s: đây là 1 người thích đánh, 1 người chịu đánh.

Chương 478: Diệp Hoàng Xuất Quan! Diệp Tùy Phong Bị Kích Thích.

Nữ tử này rất tốt!

Mặc dù tính cách của nàng có hơi lạnh lùng, nhưng có thể nhìn ra, tình cảm nàng đối với Diệp Long với đứa bé phát ra từ đáy lòng.

Như vậy là đủ rồi!

Với lại thực lực của nàng, cũng cực kỳ nghịch thiên.

Cơ hồ, đã bước tới cánh cửa Đế Thượng, lại tiến lên một bước, có thể bước vào cấp bậc đỉnh phong nhất kia.

Diệp Long cũng chỉ còn thiếu một chút, không nhiều.

Thí luyện bí cảnh Cực Dương hoàn toàn chính xác là danh bất hư truyền, hiệu quả hết sức rõ ràng.

Diệp Tùy Phong nghĩ tới đây, không khỏi nhớ tới Diệp Hoàng.

Nàng và Diệp Long, là đồng thời tiến vào bí cảnh, cũng không biết, hiện tại đến cùng thể nào.

- Sẽ không mang về cho ta một đứa cháu ngoại chứ?

- Ân... Chắc sẽ không, trên mấy chuyện quan trọng này, nha đầu này kia chắc sẽ không giấu giếm ta.

Diệp Tùy Phong nghĩ đi nghĩ lại, lại càng nghĩ càng ngồi không yên.

- Vẫn nên đi xem một chút đi.
- Nếu thật giống với Diệp Long...

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

Hắn thật đúng là chưa làm tốt tâm lý chuẩn bị.

.....

Bí cảnh Cực Âm.

Tử đệ hạch tâm của thế gia ngày thường rộn ràng đột nhiên im lặng.

Sau một lát, hai bóng người từ trong hư không đi ra.

- Diệp đạo hữu, sao ngươi lại vội vàng như thế, chúng ta ở đại điện đợi bọn hắn đi ra không được sao?

Người tới chính là Cực Âm Thiên Nữ, còn có Diệp Tuy Phong.

Khi Diệp Tuy Phong liên tưởng đến Diệp Hoàng có thể giống như Diệp Long hay không, đã không thể ngồi yên được nữa, trực tiếp xé mở hư không, đi đến thế gia Cực Âm.

Bộ dáng gấp gáp của hắn làm cho Cực Âm Thiên Nữ giật nảy mình, còn tưởng rằng có Hỗn Độn Ma Thần cực kỳ khủng bố xâm lấn.

Khi Diệp Tuy Phong nói là hắn chỉ muốn gặp con gái, muốn nhìn Diệp Hoàng một chút thì Cực Âm Thiên Nữ mới thở phào nhẹ nhõm.

Thông qua hỏi thăm biết được bản thân Diệp Hoàng không sao, nhưng trùng hợp chính là nàng lại đang đi chung với Đại thế tử Cực Âm, đều đang trên đường rời khỏi bí cảnh.

Diệp Tuy Phong nghe xong thì mới quyết định đến lối vào bí cảnh chờ đợi.

- Ngươi nhìn bộ dáng của ta gấp gáp lắm à?
- Không có đúng không?
- Ta chỉ là muốn đến xem con bé có lười biếng hay không mà thôi!?

Diệp Tuy Phong vừa nói vừa nhìn về phía cửa vào bí cảnh.

Cực Âm Thiên Nữ lắc đầu, trừ phi mất mù thì mới không nhìn ra bộ dáng nóng nảy của ngài bây giờ.

Bọn hắn chờ đợi chỉ chốc lát, ngay khi Diệp Tuy Phong muốn đích thân đi vào, thì cuối cùng hai bóng người đã từ trong bí cảnh đi ra.

Chính là Diệp Hoàng, còn có Cực Âm Thế Tử, Âm Khải Hoàn.

Hai người đi ra cùng nhau, ánh mắt Diệp Tuy Phong lập tức ngưng tụ.

Ừm, còn tốt, không có ôm đứa bé.

- Cha?

- Lão tổ?

Hai người đi ra khỏi bí cảnh, khi nhìn thấy Diệp Tuy Phong và Cực Âm Thiên Nữ đang đứng ở ngoài thì đều sững sốt một chút.

- Sao ngươi lại tới đây?

Diệp Hoàng dẫn đầu đi lên phía trước.

Diệp Tuy Phong ừ một tiếng, sau đó nhìn Âm Khải Hoàn, lạnh nhạt nói:

- Nhìn tiểu tử này rất có tinh thần nha.

- Không giới thiệu một chút à?

Diệp Hoàng lập tức ngơ ngẩn.

- Hả?

Nàng cảm thấy có chút không hiểu, nhưng vẫn nói:

- A, hắn là Đại thế tử của Cực Âm thế gia, tên là...

- Ngạch, thật xin lỗi, Đại thế tử, tên của ngươi là gì nhỉ?

Âm Khải Hoàn cũng có chút ngơ ngác, chấp tay nói:

- Vãn bối Âm Khải Hoàn.

Diệp Tuy Phong nháy nháy mắt.

Ngay cả tên cũng không biết, chắc chắn không thể nào có con được đúng không?

- Các con... Sao lại quen biết nhau?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Chúng ta?

Diệp Hoàng nhìn Âm Khải Hoàn một chút.

- Thật ra, cũng chưa nói tới quen biết.

- Chúng ta gặp nhau trên đường trở về từ tầng bí cảnh thứ mười tám, cho nên mới đi cùng nhau.

Nói xong, ánh mắt Diệp Hoàng đầy nghi ngờ nhìn về phía Diệp Tuy Phong.

- Cha, ngươi làm sao vậy?

Hắn vội vàng cười ha hả.

- A ha ha, không có gì, không có gì, ta chỉ đến đây để thăm con một chút mà thôi.

- A còn có, Diệp Long sắp tổ chức hôn lễ, chúng ta vẫn nên đi về trước đi.

Hai mắt Diệp Hoàng lập tức sáng lên.

- Thật hả?

- Cuối cùng, hắn cũng khai khiếu, may mắn ta đã kết thúc thí luyện, nếu không thì đã phải bỏ qua dịp này rồi.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Vậy chúng ta đi về trước thôi.

Sau đó, Diệp Tuy Phong chào cáo biệt Cực Âm Thiên Nữ, mang theo Diệp Hoàng đi vào trong hư không.

Ở công bí cảnh, Cực Âm Thiên Nữ dần dần thu liễm nụ cười.

- Ngươi cảm thấy Diệp Hoàng như thế nào?

Nàng bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Âm Khải Hoàn hơi sững sờ, sau đó gãi đầu nói:

- Tạm được, rất xinh đẹp, chỉ là tính cách có chút lạnh nhạt.
Vẻ mặt của Cục Âm Thiên Nữ không chút biểu cảm.

- Ta hỏi là thực lực của con bé.

- Nếu không có bất ngờ gì thì con bé chắc chắn sẽ tham gia tranh đoạt Thần Bảng.

Âm Khải Hoàn thấy mình hiểu sai ý, vội vàng nói:

- Thời gian ta tiếp xúc với nàng ấy quá ngắn nên không thể nào phán đoán chính xác được.

- Nhưng khi đi cùng với nàng ấy đúng là ta cảm nhận được một chút áp lực.

- Là một đối thủ mạnh.

Cục Âm Thiên Nữ nhẹ gật đầu.

- Dương Thi Mạn cũng xuất quan, Hồng Mông đạo phủ, Hiên Viên thế gia, Thông Thương Thiên Hạ, còn có Thần Phủ Nam Bắc Yêu, đệ tử hạch tâm của những thế lực đó cũng đã lần lượt bắt đầu ngoi lên.

- Khi Thần Bảng giáng lâm nhất định sẽ là một trận long tranh hổ đấu, người nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Âm Khải Hoàn nghe vậy, cung kính đáp.

- Cần tuân lão tổ phân phó.

...

Trên đường đuổi về thành Vân Tiêu, Diệp Tùy Phong cũng có thăm dò vài câu, cuối cùng xác nhận, Diệp Hoàng và Âm Khải Hoàn đúng thật là ngẫu nhiên gặp nhau, cũng sẽ không xuất hiện tình huống tương tự như Diệp Long.

Tuy đã yên tâm, nhưng trong lòng Diệp Tùy Phong lại sinh ra những ưu phiền khác.

- Tiểu Hoàng, thật ra nếu như con vô tình gặp người tốt thì có thể thử một chút.

- Con cũng không còn nhỏ nữa, không thể cứ một mình như vậy được.

Vẻ mặt Diệp Hoàng đầy bất đắc dĩ.

- Cha, ta nói sao lại thấy cha hôm nay cứ là lạ?!

- Người tu đạo, nhi nữ tình trường chỉ cản trở con đường anh hùng, trước khi có thành tựu thì ta chắc chắn sẽ không cần nhắc đến phương diện tình cảm.

Chương 479: Thiên Tài Tiên Giới Lăn Lướt Leo Lên Sân Khấu.

Diệp Tuy Phong nhếch miệng.

- Có một câu nói rất hay, thành gia mới có thể lập nghiệp.

- Con nhìn Diệp Long mà xem, vợ con đều có, thực lực còn không phải đột nhiên tăng mạnh hay sao?

Diệp Hoàng cất một tiếng.

- Ta đã biết, cha là bị Diệp Long kích thích.

- Cha dùng hẳn làm ví dụ, chẳng lẽ không lo lắng, ta cũng đột nhiên ôm về cho cha một đứa cháu ngoại à?

Diệp Tuy Phong hừ hừ hai tiếng.

- Chuyện này thì có gì cần phải lo, trong nhà sinh con trai là một kiện chuyện rất tốt mà.

Diệp Hoàng rất khinh thường, nàng đã nhìn ra, hôm nay Diệp Tuy Phong tự mình đến đây, chính là đến xem thử nàng có yêu đương trong bí cảnh hay không.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi bội phục Diệp Long.

Trong bí cảnh tầng thứ mười tám khắp nơi đều là hung hiểm, không để ý thì sẽ vạn kiếp bất phục.

Kết quả chẳng những hẳn yêu đương trong tình huống này, mà thậm chí ngay cả con cũng có. Quả thực là nghịch thiên.

- Tóm lại, cha cũng đừng quan tâm tình về vấn đề cảm của ta.

- Không bằng nghĩ về mình, cố gắng tìm cho ta một người mẹ kế.

Diệp Hoàng đem vấn đề đá trở về.

Diệp Tỳ Phong mắt trợn trắng.

- Khâu thị tâm phi!

Diệp Hoàng khe khẽ hừ một tiếng.

- Cha cũng vậy cả thôi.

Trong lúc đấu võ môm, hai người rất nhanh đã về tới thành Vân Tiêu.

Diệp Tỳ Phong rời khỏi cũng không đến một ngày, lúc này thành Vân Tiêu đã giăng đèn kết hoa, một mảnh không khí vui vẻ rộn ràng.

Hôn lễ của con trai lớn Nhị gia Diệp gia tuyệt đối không thể làm qua loa được.

Huống chi, con dâu còn là Đại thế tử của thế lực cao cấp nhất Tiên giới.

Khẳng định không thể làm mất mặt.

Chuẩn bị mấy ngày, cuối cùng hôn lễ đã được tổ chức.

Một bên là thế lực đỉnh cấp uy tín lâu năm.

Một bên khác là cường giả mới nổi, lực ảnh hưởng cũng rất lớn.

Hôn lễ của tử đệ hạch tâm của hai nhà đương nhiên thu hút đông đảo lực chú ý.

Trong đó, các thế lực siêu cấp như thế gia Cực Âm, thế gia Hiên Viên đều có người tới chúc phúc.

Ngay cả Thần Phủ Nam Bắc Yêu cũng phái ra nhân vật quan trọng tới tham gia điển lễ.

Đây cũng là lần đầu tiên thành Vân Tiêu mở ra đối với bên ngoài, cực kỳ long trọng.

Trong tình huống phi phạm đương nhiên sẽ không thể không xảy ra một ít chuyện cầu huyết giống như khiêu khích.

Trong quá trình hôn lễ đang diễn ra, thiên tài dòng chính của thế gia Cực Dương Dương Thiên Lân, sau khi uống say đã la

hét muốn đơn đầu với Diệp Long.

Cuối cùng, hắn bị Cực Dương Đạo Nhân hung hăng đánh một trận, sau đó mới thôi.

Cùng ngày tổ chức hôn lễ, tử muội Hiều Hiều và Cầm Dao, còn có Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, một ài đường đệ đường muội trong gia tộc cũng đều từ bên ngoài chạy về.

Những lực lượng tân sinh này của Diệp gia khiến mọi người không khỏi phát ra sợ hãi thán phục.

Chỉ sợ tương lai không lâu nữa, Tiên giới sẽ lại sinh ra một thế lực siêu cấp cường đại.

Hôn lễ long trọng nhưng cũng kết thúc rất nhanh.

Dù sao, Ma Thần còn đang tàn phá bừa bãi trong tám vực của Tiên giới, mọi người đều phải chạy trở về, chuẩn bị kỹ càng biện pháp để ứng đối với biến cố kế tiếp.

Trong thời gian mấy tháng tiếp theo, chiến tranh giữa chúng sinh Tiên giới và Ma Thần vẫn thảm thiết như cũ.

Lần này thật là đấu tranh ngươi chết ta sống.

Cuối cùng, thế lực siêu cấp ở trung tâm Tiên giới vẫn không nhịn được ra tay.

Rất nhiều Tiên Đế gia nhập làm cho các sinh linh lúc đầu đang liều chết giãy dựa dưới tay Ma Thần, lập tức hóa giải một mảng lớn.

Mọi người lần lượt tiêu diệt toàn bộ Ma Thần, số lượng Ma Thần lưu lại ở trung tâm Tiên giới càng ngày càng ít.

Hơn nữa nhìn qua thì binh lực của bọn chúng đã không còn bao nhiêu.

Ánh rạng đông thắng lợi đã gần ngay trước mắt.

Nhưng có ít người hiểu rõ, sau ánh rạng đông này ẩn giấu bóng tối càng lớn hơn.

Mọi việc phải đợi khi Thần Bảng giáng lâm thì mới có thể biết được.

Ngày này, đã sắp tới rồi!

.....

Ma Thần xâm lấn nhìn như đang dần dần đến hồi cuối.

Số lượng của bọn chúng ở khắp Tiên giới đã chậm rãi giảm đi.

Nếu ngẫu nhiên xuất hiện thống lĩnh Ma Thần thì cũng bị mấy vị Chương Đạo giả dẫn theo mười mấy vị Đế Thượng cùng nhau ra tay, lọt vào vây quét.

Về phần những Ma Thần bình thường kia thì nghiêm nhiên biến thành vật thí luyện siêu cấp cho các thiên tài trong tông môn.

Sau khi Dương Thi Mạn và Âm Khải Hoàn xuất thế, truyền nhân của các đại thế lực cũng lần lượt leo lên sân khấu.

Trong đó, thế lực xuất sắc nhất, làm người khác chú ý nhất vẫn như cũ là mấy thế lực đứng ở đỉnh cao nhất của Tiên giới.

Huyền Đô - Đà Vô;

Thánh địa Thiên Khuyết - Hề Ngung Sương;

Còn có Hồng Mông đạo tử - Cảnh Hằng, Đại thế tử Hiên Viên - Hiên Viên Sa;

Thần Phủ Nam Yêu - Liệt Diễm Kỳ Lân, Thần Phủ Bắc Yêu - Tiểu Kim Ô;

Đại thế tử Cực Âm - Âm Khải Hoàn, Đại thế tử Cực Dương - Dương Thi Mạn;

Đương nhiên, còn có thế lực siêu cấp mới nổi như thành Diệp Hoàng và Diệp Long của Vân Tiêu.

Trừ những người đó ra thì còn có rất nhiều thiên tài gần với bọn hắn, cũng là kinh tài tuyệt điểm.

Đây là một trận loạn thế, nhưng cũng là một trận đại thế.

Đã đến lúc mấy thiên tài cường đại nhất trong mấy chục ngàn năm qua leo lên sân khấu của Tiên giới.

Ma Thần xâm lấn lần này nhất định tuyên cáo thất bại.

Nhưng những người đứng ở chỗ cao nhất của Tiên giới lại biết, nhân vật càng thêm đáng sợ và kinh khủng hơn vẫn còn ở

phía sau.

Trong đoạn thời gian này, thành Vân Tiêu lại vô cùng náo nhiệt.

Rất nhiều tu sĩ đều nghe theo tiếng mà đến, nhìn thấy toà thành mới phi phàm này.

Nhưng Diệp Tuy Phong vẫn rất thanh nhàn.

Từ lần trước, sau khi Diệp Tuy Phong biểu thị ra ý muốn rời khỏi với Cốc U Lan thì nàng đều biến đổi mỗi ngày mỗi kiểu, nấu nướng cho hắn các loại thức ăn phong cách khác nhau.

Có thể nói là chân không bước ra khỏi nhà, lại có thể ném thử thức ăn ngon khắp thiên hạ.

- Hình như Tiểu Hắc đã lâu chưa trở về.

Cốc U Lan và Diệp Tuy Phong ngồi ở dưới gốc Đại Thụ Khải Mông, hai người vừa hưởng thụ món điểm tâm ngọt sau khi ăn xong vừa nói chuyện phiếm.

- Từ đại hôn Diệp Long lần trước trở về một lần, thì đã hơn nửa năm rồi chưa trở về.

Cốc U Lan nói.

Chương 480: Manh Mối Sau Cùng

- Con nhỏ trưởng thành, cũng đã thay đổi.

- Tùy nó đi.

Diệp Tuy Phong không để ý nói.

Hiện tại, thế giới Vân Tiêu đã không cần mình phải tự trông nom nữa.

Có mấy chục ngàn tháp Khởi Nguyên ở đó, thời gian Tiểu Hắc tấn thăng lên thành thế giới Tiên Đế đã càng ngày càng gần.

- Đúng rồi lão gia, ngài nói sau này Tiểu Hắc và Tiểu Bạch có thể hay không...?

- Hai người bọn hắn chính là như hình với bóng.

Cốc U Lan cười nói.

Diệp Tỳ Phong cũng cười.

- Xem chính bọn hấn thôi...

- Ta đã đọc qua không ít truyện về những người thanh mai trúc mã từ nhỏ, nhưng lại bị những người khác hoành đao đoạt ái.

Đối với vấn đề tình cảm của bọn tiểu bối, Diệp Tỳ Phong sẽ không nhúng tay vào.

Về phần Tiểu Hắc và Tiểu Bạch.

Bọn hấn đều quá đặc biệt.

Một người là kết tinh của người và yêu, nhận được ý chí của Tiên giới trợ giúp.

Mà một người khác lại càng thêm kỳ hoa, là thể kết hợp của Đại thụ Thế Giới, ý chí Thiên Đạo và ý chí thế giới.

Nếu hai người thật ở cùng nhau thì sẽ xảy ra chuyện như thế nào, ai cũng không thể đoán được.

- Dựa vào thực lực của hai người bọn chúng, nếu ai muốn hoành đao đoạt ái thì chỉ sợ phải cân nhắc cho thật tốt.

Cốc U Lan nói.

Diệp Tỳ Phong cũng cười cười, không thể phủ nhận.

- Hiện tại, Diệp Hoàng, Diệp Long, Hiểu Hiểu, Cầm Dao đều rất ít khi trở về một chuyến.

- Ai, nếu có thể giống lúc trước, mọi người đều ở cùng nhau thì tốt biết bao.

Cốc U Lan khẽ thở dài.

Mặc dù nói là mấy người Diệp Hoàng, nhưng thật ra nàng cũng có ý riêng.

Diệp Tỳ Phong cũng đã hiểu, nghĩ nghĩ nói:

- Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn.

- Theo thời gian, con đường của mỗi người đều sẽ kéo ra càng ngày càng xa.

Sau khi Diệp Hoàng tham gia xong hôn lễ của Diệp Long, không có đợi quá lâu đã lại trở về bí cảnh Cực Âm.

Nơi đó còn có rất nhiều hiểm địa đang chờ nàng đến thăm dò.

Diệp Long cũng giống vậy, vừa trở về không lâu, đã cùng với Dương Thi Mạn quay lại bí cảnh Cực Dương.

Còn con của hai người thì giao cho mẹ của Diệp Long trông giữ.

Về phần hai tỷ muội của Hiểu Hiểu và Cầm Dao.

Sau khi Ma Thần xâm lấn chậm lại, các nàng đã đi vào Mộng Hư Giới nghiên cứu làm sao để triệt để biến nó thành một thế giới chân thật.

Mọi người đều có con đường và kiên trì của mình.

- Người cũng giống vậy.

Diệp Tuy Phong nhìn Cốc U Lan, cười nói:

- Bây giờ, trù đạo của ngươi đã đăng phong tạo cực, không muốn khai tông lập phái chơi đùa chút à?

Cốc U Lan buồn cười.

- Ta nào có dự định như thế.

- Sau này, nếu ngài thật sự...

- Có thể ta sẽ lựa chọn đi thư viện Thiên Hạ của Diệp Khiêm làm một nhân viên quản lý thư viện bình thường, bình thường sống qua quãng đời còn lại.

Diệp Tuy Phong nhếch mi.

Thì ra những nhân viên quản lý thư viện ngoại hồ tàng long kia chính là ôm loại suy nghĩ này?

Hai người lại tùy tiện trò chuyện một chút chuyện nhà.

Bỗng nhiên, trong hư không truyền đến ba động.

Sau một lát, một bóng người cao gầy từ đó đi ra.

Chính là Diệp Hoàng.

Nàng nhìn qua hình như vừa trải qua một phen chiến đấu, trên người còn có sát khí nồng đậm chưa tán ra hết.

- Cha, ta rốt cuộc đã tìm được thứ kia rồi!

Diệp Hoàng mới xuất hiện đã mở miệng nói.

Diệp Tuy Phong giật mình.

- Là đồ chơi gì mà khiến con chật vật như thế?

Diệp Hoàng không trả lời mà trực tiếp vươn tay, một vật thể màu đen hình lăng trụ nhẹ nhàng trôi nổi.

Ở trên đỉnh của nó tản ra từng điểm sáng nhẹ.

Điểm sáng dần dần ngưng tụ, tạo thành một mảnh tinh đồ lập thể.

Đây là một di vật Thần Triều bị phá giải!

- Cái này...

Diệp Tuy Phong nhìn tinh đồ, lại có chút ngây người.

Đã từng, hấn hao tổn rất nhiều Thần Thạch, muốn bù đắp tinh đồ mình lấy được lần đầu tiên kia.

Nhưng sau khi gom góp thì vẫn như cũ thiếu hai khối cuối cùng.

Sau đó, hấn để rất nhiều người hỗ trợ tìm kiếm, thậm chí còn nói nhờ Cự Dương Đạo Nhân tìm giúp. Nhưng vẫn luôn không có thu hoạch được gì.

Từ đó về sau, hấn trên cơ bản đã bỏ đi dự định tập hợp đủ tinh đồ, từng ấy năm tới nay, hấn đã sớm ném chuyện này ra sau ót. Không ngờ Diệp Hoàng vẫn còn nhớ kỹ.

- Đây chính là bộ phận không trọn vẹn của bộ tinh đồ kia.

Diệp Hoàng nói.

Diệp Tuy Phong nhăn mày, gỡ tinh đồ xuống.

- Trước ngòi xuống đã rồi nói.

Hấn mở không gian tùy thân ra, trong một dãy núi bảo vật bình thường, hấn tìm kiếm một hồi lâu mới tìm được một tinh

đồ chấp vá trong xó xỉnh nào đó.

Sau khi cầm ra, đặt chung một chỗ với tinh đồ trong tay.

Rất nhanh cả hai đã bắt đầu dung hợp, cho đến hóa thành chính thể.

Không sai, nó chính là mảnh vụn thứ nhất trong hai mảnh bị thiếu hụt.

- Người tìm được nó ở đâu vậy?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Lúc này, Diệp Hoàng đã dần dần thu liễm sát khí của mình, nghe vậy trả lời:

- Là ở trong hiểm địa chung cực của bí cảnh Cực Âm.

- Những ngày gần đây, ta vẫn luôn không ngừng công phạt hiểm địa sau cùng.

- Mà mảnh tinh đồ này là ta phát hiện ở tầng dưới chót nhất.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhíu mày.

Bí cảnh Cực Âm chính là khu vực thí luyện chí cường của Tiên giới.

Sao mảnh vỡ này lại ở tầng dưới chót nhất hiểm địa chung cực của bí cảnh?

Tại sao Thần Triều Mục Tiên phải đặt nó ở nơi đó?

Tinh đồ đến cùng chỉ đến nơi nào?

Diệp Tỳ Phong nhíu mày trầm tư.

Trong quá trình đang thu thập tinh đồ, hắn đã hiểu tám tinh đồ này rất bất phàm.

Bởi vì số lượng mảnh vỡ của nó nhiều hơn các tinh đồ khác mấy chục lần.

Nhất định, có điểm đặc biệt.

- Cha, trong bí cảnh Cực Dương cũng có một hiểm địa chung cực tương tự.

Vẻ mặt Diệp Hoàng nghiêm túc.

- Ta cảm thấy, một mảnh vụn cuối cùng này rất có thể ở trong hiểm địa đó.

- Hay nói cho Diệp Long một chút, nói hắn qua bên đó điều tra thử?

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, sau đó vẫn chậm rãi lắc đầu.

- Không.

- Ta sẽ tự mình qua đó.

.....

Cửa vào bí cảnh Cực Dương.

Gần đây, nơi này càng ngày càng náo nhiệt.

Trước đó bí cảnh này chỉ cho phép thế tử quan trọng nhất của gia tộc tiến vào thí luyện.

Chương 481: Hoài Nghi Nhân Sinh! Chúng Ta Chỉ Còn Lại Tám Thần Bảng...

Nhưng trong khoảng thời gian gần đây, phạm vi này đã tăng lên không ít, chỉ cần tử đệ của gia tộc hơi biểu hiện xuất sắc thì đều có cơ hội tiến vào trong này để mưu cầu tạo hóa.

Chỉ là, phần lớn người, tới đa cũng chỉ đến trước tầng năm mà thôi.

Một số nhỏ người xuất chúng mới có thể đột phá tầng năm, hướng về nơi càng hung hiểm hơn, có thể đi vào chỗ càng sâu hơn trong bí cảnh.

Nếu ai có thể vượt qua tầng mười thì tất nhiên sẽ trở thành tồn tại được mọi người tranh nhau tán thưởng.

- Dương Kha thế huynh lại trở về!

- Hắn lần này, đã tu luyện ở tầng thứ mười lăm ròng rã hai tháng!

- Thật sự quá mạnh, chỉ sợ chỉ có thể tử hạch tâm mới có thể so sánh với hắn!

Mọi người nhìn Dương Kha từ trong bí cảnh đi ra, vẻ mặt tràn đầy cung duy.

- Hừ, thế tử hạch tâm sẽ không yếu như thế!

Nhưng lại có người có ý kiến bất đồng.

- Chưa cần nói đến thế tử Cực Dương, hai Đại thế tử Thiên Kỳ và Thiên Lâm đã có tư thế ngạo thiên, có thể vừa đi vừa về trong tầng mười tám của bí cảnh!

Câu nói này làm cho không ít người chú ý.

Có người cười lạnh nói:

- Đó cũng là thế tử, không phải người, làm gì đến lượt người ở đây kêu to?

- Đúng nha, với lại, vì sao không nói đến Cực Dương thế tử? Không phải vì hiện tại nàng ấy đã gả làm vợ người ta nên không thể đại biểu Cực Dương thế gia?

Theo cãi lộn, đám người rất nhanh đã bắt đầu cãi nhau.

Cái gì mâu thuẫn hạch tâm với dòng chính, mâu thuẫn dòng chính và chi thứ, mâu thuẫn gia tộc và kẻ ngoại lai, các loại...

Ở công bí cảnh, khắp nơi đều là tiếng cãi vã.

Mà thật ra cũng trong khoảng thời gian này, chuyện này là chuyện thường ngày xảy ra ở bí cảnh Cực Dương.

- Để Diệp đạo hữu chê cười.

Lúc này, mọi người không nhìn thấy trong hư không, có hai bóng người đứng ở trên đỉnh đầu bọn hãm, cúi nhìn xuống phía dưới.

Nêu nhìn kỹ lại, chính là Diệp Tùy Phong, còn có Cực Dương Đạo Nhân.

- Không sao!

- Người trẻ tuổi mà không có tranh chấp, ngược lại là chuyện không tốt.

Diệp Tùy Phong nói.

Cực Dương Đạo Nhân vuốt râu cười một tiếng.

- Bí cảnh Cực Dương bị giới hạn bởi quy tắc, thật ra đám tiểu tử phía dưới này, đều là người trăm tuổi trở xuống.

- Từng tên đều cực kỳ kiêu ngạo, chúng ta cũng đều đi qua cái tuổi đó, thật ra cũng có thể hiểu được.

Diệp Tỳ Phong nháy nháy mắt lại không phản bác lão.

- Đúng, Diệp đạo hữu, hôm nay ngươi cố ý tới đây, chắc không chỉ là nhìn đám nhóc con này?

Cực Dương Đạo Nhân hỏi.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Tự nhiên không phải.
- Ta muốn đi vào trong bí cảnh dạo một vòng.

Cực Dương Đạo Nhân nhất thời sửng sốt, sau đó đột nhiên cười ha ha.

- Đạo hữu đừng làm bừa.
- Bí cảnh Cực Dương có quy tắc hạn chế.
- Giống Thần Bảng Hỗn Độn, cũng chỉ có người từ dưới một trăm tuổi mới có thể tham gia.
- Chúng ta cũng đừng tham gia vào náo nhiệt này, ha ha.

Lão cười đến ngửa người ra sau.

Diệp Tuy Phong dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn lão.

Cực Dương Đạo Nhân đang cười, dần dần, biến sắc.

- Đạo hữu, ngươi không đang đùa à?!

Lão có chút không dám tin tưởng hỏi.

- Ngươi nghĩ rằng ta đang nói đùa với ngươi sao?

Diệp Tuy Phong bĩu môi hỏi lại.

Cực Dương Đạo Nhân đạt được đáp án khẳng định, lập tức mở to hai mắt nhìn.

- ĐỪNG!
- Quy tắc bí cảnh không thể cưỡng ép phá vỡ, như vậy sẽ tạo thành tổn thất không thể cứu vãn đối với nó!
- Đạo hữu, Diệp Long với Dương Thi Mạn còn đang lịch luyện ở trong.
- Chúng ta bình tĩnh tí, được không?

Diệp Tuy Phong lắc đầu, quyết định không dây dưa dài dòng với lão.

- Ai nói với ngươi, ta muốn mạnh mẽ đánh vỡ quy tắc?

- Người không nghĩ đến một loại khả năng?

- Ta thật ra cũng phù hợp với điều kiện đó?

Diệp Tuy Phong nói xong, không tiếp tục để ý Cực Dương Đạo Nhân nữa, trực tiếp lách mình biến mất từ trong hư không.

Trong nháy mắt, hắn đã đi tới cổng vào bí cảnh.

Sau đó, trong ánh mắt khiếp sợ và tràn đầy nghi ngờ của Cực Dương Đạo Nhân, hắn cất bước đi vào.

Bí cảnh không có động tĩnh chút nào, cũng không có chút dấu hiệu phản phệ nào.

Loại tình huống này, chỉ nói rõ một vấn đề.

Con mắt của Cực Dương Đạo Nhân, càng mở càng lớn.

Sau một hồi lâu, lão truyền tin tức cho Cực Âm Thiên Nữ.

- Chúng ta chỉ còn lại tám Thần Bảng...

...

Sau khi Diệp Tuy Phong tiến vào bí cảnh, một luồng khí tức khó chịu, lập tức nhào tới trước mặt.

Nếu người không có thể chất phi phàm, khó có thể chịu đựng được không khí nơi này.

Với lại, đây chỉ mới là tầng thứ nhất.

Xem ra bí cảnh Cực Dương này, hoàn toàn chính xác không bình thường.

Người ở chỗ này tu luyện rất nhiều, trên cơ bản đều là đang mượn hoàn cảnh trợ giúp, tiến hành luyện thể.

Diệp Tuy Phong không để ý đến bất luận kẻ nào, bắt đầu đi sâu vào bên trong.

Tầng thứ hai, tầng thứ ba,...

Có lẽ chỉ trong mấy hơi thở, Diệp Tuy Phong đi tới một thế giới cương phong tràn đầy pháp tắc.

Nơi này, chính là tầng thứ mười tám.

Khi hấn vừa xuất hiện, một bóng người, đột nhiên xoay đầu lại.

Diệp Tuy Phong xem xét, lập tức vui vẻ.

Đây không phải là Dương Thiên Lân lúc ấy uống say trong hôn lễ của Diệp Long sao?

- Người là người phương nào?

Không đợi đến Diệp Tuy Phong nói chuyện, Dương Thiên Lân chủ động mở miệng hỏi.

- Người là thế tử nhất mạch nào?

- Vì sao ta từ trước tới nay chưa từng gặp qua người?

Hấn nhăn mày.

Người có thể xâm nhập đến tầng thứ mười tám, nhất định là kinh tài tuyệt đỉnh.

Nhưng người trước mắt này, lại cực kỳ lạ lẫm, làm cho hấn sinh nghi.

Diệp Tuy Phong cười cười.

- Người vô danh.

- Người cứ làm việc của mình, ta sẽ không quấy rầy người.

Hấn tự nhiên không có dự định nói dong dài với hấn ta.

Tùy tiện đáp hai câu, lại bay về hướng xa sâu hơn.

- Chờ một chút!

Nhưng Dương Thiên Lân lại gọi hấn lại.

Diệp Tuy Phong quay đầu.

- Thế nào?

Dương Thiên Lân tiến lên, lại cẩn thận quan sát Diệp Tuy Phong một lát, sau đó chậm rãi nói.

- Mặc dù không biết người là người mạch nào, nhưng nể tình tất cả mọi người là đồng tộc, ta nhắc nhở người một câu.

Chương 482: Đi Đến Tầng Chót Của Hiểm Địa Chung Cực.

Dương Thiên Lân tiếp tục nói:

- Ở phương hướng này cách đó không xa, có một hiểm địa cực kỳ đáng sợ, ngay cả Dương Thi Mạn đều đã từng bị nhốt ở trong.

- Với lại lại đi về phía trước, rất có thể sẽ gặp được hiểm địa chung cực, đó là hẳn phải chết chi địa.

- Cho nên ta khuyên ngươi, vẫn nên thay đổi phương hướng thì tốt hơn.

Diệp Tùy Phong có chút nhếch mi.

Vậy mà lại có lòng tốt khuyên bảo.

Thế tử này ngược lại thật không tệ.

- Cảm ơn.

- Nhưng nơi ta muốn đi chính là bên này, tạm biệt.

Nói xong, Diệp Tùy Phong lần nữa bay đi, tốc độ kia, Dương Thiên Lân phát hiện mình lại không đuổi kịp.

- Gia hỏa cao ngạo này khẳng định sẽ hối hận!

Trong lòng Dương Thiên Lân sinh giận.

Sau đó hẳn suy nghĩ, lại đi theo.

- Chỗ kia, ngay cả Dương Thi Mạn đều có thể bị vây khốn, hẳn khẳng định cũng trốn không thoát.

- Ai, hy vọng có thể theo kịp.

Dương Thiên Lân cẩn thận phi hành trong bí cảnh, hẳn cũng không dám bay quá nhanh, nơi này khắp nơi đều là nguy hiểm.

- Đông!

Bỗng nhiên, ngay khi hẳn tiến lên, một tiếng vang trầm, từ phía trước xa xôi truyền tới.

Tiếng gầm kia quá mức mãnh liệt, ngay cả hư không đều rung ra vô số đường vân.

Dương Thiên Lâm sững sờ, dao động này cũng quá mạnh rồi?

Đến cùng, đã xảy ra chuyện gì?

Hắn tăng nhanh tốc độ, tiếp tục tiến lên.

Sau một khoảng thời gian, hắn đi tới nơi đã từng vây khốn Dương Thi Mạn.

Nhưng Dương Thiên Lâm nhìn lên cảnh tượng trước mặt, miệng hắn làm sao đều không đóng lại được.

Khu vực nguy hiểm đã biến mất không thấy gì nữa.

Thay vào đó, là một hố trời siêu cấp to lớn.

Hố trời này giống như bị thiên thạch khổng lồ đập vào, đường kính sợ là có hơn mười dặm, Dương Thiên Lâm đứng ở biên giới, còn muốn nhỏ hơn khi so với loài kiến.

Mà dưới đáy hố trời, có một dấu tay lớn rõ ràng.

- Người kia, dùng một ngón tay, đã có thể đâm xuyên nó?!

Dương Thiên Lâm mở to mắt nhìn.

Đơn giản chính là hoài nghi nhân sinh.

.....

Tầng thứ mười tám của bí cảnh Cực Dương.

Diệp Tuy Phong dùng tốc độ cực nhanh, mau chóng đuổi đến hiểm địa chung cực.

Trên đường đi, một ít hiểm địa hoặc đại ma xui xẻo, bị hắn trong nháy mắt đánh tan thành mây khói.

Rất nhanh, Diệp Tuy Phong đã đi tới trước mặt một đại điện kỳ lạ.

Nơi này khắp nơi đều có pháp tắc mênh mông, Tiên Đế bình thường, sợ ý một chút sẽ thịt nát xương tan.

- Trần pháp?

Diệp Tuy Phong nhếch mi lên, tự hỏi.

Bên ngoài đại điện này, lại có người bố trí một tầng trần pháp không tầm thường, chẳng lẽ có người lịch luyện ở đây?

Hắn suy nghĩ, đưa ra một ngón tay chạm vào, trần pháp trước mắt ngay lập tức sụp đổ.

- Ai?!

Một tiếng gầm thét, từ trong đại điện truyền đến.

Sau đó, một thanh trường kiếm xẹt qua chân trời, mang theo vô tận sát ý với sát khí, chém về phía Diệp Tùy Phong.

Nhưng khi trường kiếm còn chưa chạm tới hắn, lại bỗng nhiên ngừng lại.

Một bóng dáng màu đen, xuất hiện ở trước mặt Diệp Tùy Phong.

- Đại bá phụ?

Nữ tử vừa xuất hiện chính là Dương Thi Mạn.

Nàng thấy Diệp Tùy Phong, vẻ mặt nàng tràn đầy sự kinh ngạc.

- Ngài làm sao lại tới đây?

Dương Thi Mạn hỏi.

- Tìm một kiện đồ vật.

Khi thanh kiếm dài vừa mới đánh tới, Diệp Tùy Phong đã thấy nàng, cho nên mới lựa chọn không có ra tay.

- Diệp Long đâu?

Diệp Tùy Phong hỏi.

- A, ở bên trong.

Dương Thi Mạn nói:

- Đây là hiểm địa chung cực trong bí cảnh Cực Dương, chúng ta vẫn đang thăm dò.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu, vừa mới chuẩn bị nói cái gì, bỗng nhiên, một cỗ chiến ý khổng lồ thông thiên triệt địa lan tới.

- Đạo chích phương nào, dám tới nơi đây giương oai!

Theo tiếng rống, một thanh trường thương to lớn, từ trong đại điện đâm ra.

Khí thế kia đơn giản chính là hủy thiên diệt địa!

Diệp Tỳ Phong ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, một bàn tay quát tới.

Trường thương còn chưa xuất hiện, ngay cả chủ nhân của nó đã bị hấn quạt trở về, trên đường đi phá hủy không biết bao nhiêu kiến trúc.

- Ta đi vào trước.

Hấn tựa như làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể, quay đầu nói với Dương Thi Mạn:

- Có rảnh rồi nói với hấn, đều đã là làm cha, đừng luôn có dáng vẻ như người tự kỷ.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong lắc đầu, lách mình đi vào trong đại điện.

Chỉ để lại Dương Thi Mạn, mặt mũi nàng tràn đầy tia bất đắc dĩ.

Sau một lát, một bóng dáng màu trắng, vọt ra từ bên trong phế tích.

Chính là Diệp Long.

Hấn đi đến bên người Dương Thi Mạn, nhìn vào có chút chật vật.

- Thi Mạn, sao nàng không nhắc nhở ta một tiếng chứ?

- Ôi, eo của ta...

Diệp Long xoa cái eo, một cái tát vừa rồi kia, chính là chân thật, đập hấn mắt nổi đom đóm.

Dương Thi Mạn liếc mắt.

- Ai bảo chàng không nhìn tình huống.

- Đáng đời.

Diệp Long bĩu môi.

- Ta sao có thể nghĩ đến là đại bá tới, trừ ngài ấy ra, thế giới này thật không có người khiến ta sợ!

Dương Thi Mạn lắc đầu.

- Yên tĩnh đi.

- Đại bá phụ tiến vào, nói là muốn tìm một món đồ.

Diệp Long khẽ nhú mày.

- Trên đời này đồ vật có thể làm cho ngài ấy để ý t, nhưng không có nhiều lắm.

Diệp Long suy nghĩ, lắc đầu nói:

- Được rồi, chúng ta bận chuyện của chúng ta trước, không đi quấy rầy ngài ấy.

- Nếu cần chúng ta, ngài ấy khẳng định sẽ nói.

...

Trong đại điện hỗn loạn, lớn hơn nhiều so với nhìn vào từ bên ngoài.

Đại điện có phong cách cổ lão, xem xét cũng không phải là kiến trúc thời đại này.

Có lẽ, là thủ bút lúc ấy của Thần Triều Mục Tiên.

Lúc này, mặc dù nó đã tàn phá không chịu nổi, nhưng cũng có thể nhìn ra đã từng huy hoàng.

Diệp Tuy Phong nhìn lướt qua trong đó, hoàn toàn thả ra thần thức kinh khủng, cố gắng rà soát từng di vật.

Tốc độ của hắn cực nhanh, phàm là có đồ vật trở ngại cản đường, toàn bộ dùng bạo lực phá giải.

Chưa đến một khắc đồng hồ, Diệp Tuy Phong đã đi tới tầng dưới chót nhất của đại điện.

Hắn vừa mới xuống tới, ánh mắt của hắn đã khóa chặt một tòa tế đàn cách đó không xa.

Tế đàn màu đen, luyện chế thành từ vật liệu không biết tên.

Phía trên nó có một khối hình thoi màu đen, nhẹ nhàng trôi nổi.

Chính là một di vật của Thần Triều!

Chương 483: Diệp Tỳ Phong Rời Đi! Thần Bảng Giáng Lâm.

Xem ra Diệp Hoàng suy đoán không có sai, mảnh vụn tinh đồ cuối cùng kia chính là ở đây.

Diệp Tỳ Phong vẫy tay, di vật rời khỏi tế đàn, bay đến trong tay hắn.

Di vật đang ở trạng thái mở ra.

Diệp Tỳ Phong có thể nhìn ra, nó chính là mảnh cuối cùng của tinh đồ không trọn vẹn kia.

Hắn suy nghĩ, trước tiên lấy ra tinh đồ, trực tiếp bắt đầu dung hợp.

Thời khắc này, hắn đã chờ quá lâu, đã có chút không thể chờ đợi.

Ánh sáng rực rỡ tràn ngập.

Điểm điểm tia sáng, lấp theo tinh đồ, không ngừng tập hợp cùng một chỗ.

Theo thời gian trôi qua, một bức tranh hoàn chỉnh xuất hiện ở trước mặt Diệp Tỳ Phong.

Vô số đường cong đan vào một chỗ, nhìn như lộn xộn lại ẩn chứa đạo tắc thần bí.

Nó là một trận pháp phức tạp đến cực hạn.

Diệp Tỳ Phong nhìn trong chốc lát, cuối cùng phân biệt ra được, đây đúng là một truyền tống trận siêu cấp không biết hướng đến nơi nào.

- Có chút thú vị!

Diệp Tỳ Phong sờ vào cằm.

Tám tinh đồ này tổng cộng có mấy trăm mảnh vụn, hai mảnh cuối cùng còn đặt ở dưới tầng chót nhất bí cảnh mạnh nhất Tiên giới.

Mà nó lại là truyền tống trận.

Một đầu khác của nó đến tột cùng là cái gì?

- Được rồi, đi về trước vậy.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ trong chốc lát, quyết định vẫn là về Kính Hồ trước.

Vô luận nó thông đến nơi nào, hấn khẳng định đều phải đi điều tra một phen.

Nhưng đầu kia của truyền tống trận đều không biết có nguy hiểm hay không.

Trước đó, hấn cần phải sắp xếp một vài chuyện.

Sau khi Diệp Tuy Phong suy nghĩ kỹ, thu lấy tinh đồ, lách mình rời đi.

...

Nửa ngày sau, trong Kính Hồ.

Diệp Tuy Phong đứng ở bên hồ, đứng chấp tay.

Sau lưng hấn, tầng lực lượng quan trọng nhất Diệp gia bao gồm Diệp Tuy Vân, Diệp Hoàng, Diệp Long, Cốc U Lan, Hiều Hiều, Cầm Dao cơ bản đã đến đông đủ. Ngay cả Tiểu Hắc với Tiểu Bạch đều bị gọi trở về.

Cảnh tượng này làm cho tất cả mọi người đều tưởng bọn hấn sẵn sàng đón quân địch, khẳng định có chuyện lớn xảy ra.

- Ta muốn rời khỏi một đoạn thời gian.

Diệp Tuy Phong xoay người lại, chậm rãi nói.

Trong lòng mọi người bắt đầu lo lắng, quả là thế.

- Đại ca, huynh đây là...

Tùy Vân vừa mới chuẩn bị lên tiếng hỏi, Diệp Tuy Phong trực tiếp lấy ra tinh đồ.

- Tinh đồ, các người đều biết.

- Nó đã đầy đủ hết.

- Nhưng ta không nghĩ tới, bên trong nó cất giấu lại là một truyền tông trận không biết thông đến nơi nào.

Diệp Tuy Phong nói xong, trận pháp trong tinh đồ dần hiển hiện ra.

Mọi người thấy trận pháp vô cùng phức tạp kia, biểu lộ cũng phức tạp theo.

- Thật phải đi sao?

Tùy Vân nói:

- Thần bảng Hỗn Độn, lúc nào cũng có thể giáng lâm.

Diệp Tuy Phong không quan trọng khoát tay.

- Món đồ kia, các người đủ để ứng phó.

- Hao tổn nhiều tinh lực như vậy, mới gom góp đủ tám tinh đồ này, ta khẳng định phải đi một chuyến.

- Hôm nay gọi các người tới, chỉ báo cho các người để chuẩn bị tâm lý, ta không có ở đây trong khoảng thời gian này, quản lý tốt gia tộc và thế giới Vân Tiêu.

Diệp Tuy Phong nói.

Nhưng sau đó, hắn lại đổi chủ đề:

- Nhưng các người cũng không cần quá mức lo lắng.

- Nhiều nhất ba năm, ta sẽ trở về.

Khi nói câu này, hắn nhìn về phía Diệp Hiểu Hiểu.

Hai người trước đó đã từng có ước định.

Hiểu Hiểu thì nghiêm túc nhẹ gật đầu, cũng không nói thêm gì.

- Đi, việc này không nên chậm trễ.

Diệp Tuy Phong nói:

- Còn nữa, các người tiếp tục làm việc của mình đi, hết hôm nay ta sẽ.

...

Sau một lát, ở trung tâm trên đảo, chỉ còn lại hai người Diệp Tuy Phong với Cốc U Lan.

- Lão gia, ngài đã tiên đoán được cái gì sao?

Nàng lên tiếng hỏi.

Từng ấy năm tới nay, nàng sớm đã quen tính cách của Diệp Tuy Phong.

Nếu như không quan trọng, hẳn chắc chắn sẽ không làm trịnh trọng như vậy.

Diệp Tuy Phong đôi mắt với câu hỏi của Cốc U Lan, hẳn nhẹ gật đầu.

- Đúng vậy.

- Khi thấy truyền tống trận, ta hiểu chuyện này, rất có thể sẽ tìm ra một ít đáp án của bí ẩn.

Diệp Tuy Phong không có phủ nhận.

Dự cảm này hẳn đã từng trải qua, không cách nào coi nhẹ được.

- Yên tâm đi, ta sẽ trở lại.

Diệp Tuy Phong cười cười.

Sau đó, hẳn giơ ra ngón trỏ.

Đạo vận tràn ngập, một bộ trận pháp tinh diệu đến cực hạn, dần dần hiện lộ ra ở trên mặt đất.

Không tốn quá nhiều thời gian, Diệp Tuy Phong đi tới.

Trận pháp dần dần sáng lên tia sáng.

Cốc U Lan đứng ở bên ngoài trận pháp, bốn mắt nhìn nhau với Diệp Tuy Phong.

Thời khắc Diệp Tuy Phong sắp rời đi, nàng nói mấy chữ rồi im lặng.

Cũng không biết, có bị hắn bắt được hay không.

Ánh sáng loé lên, bóng dáng của Diệp Tùy Phong từ từ biến mất không thấy gì nữa.

- Đông!!!

Bỗng nhiên, đại đạo oanh minh!

Trong lòng Cốc U Lan bị chấn động, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía trời cao của Tiên giới.

Chỉ thấy ở trên không, một tòa cung điện cực kỳ khổng lồ, nương theo tầng mây dày đặc, chậm rãi từ trên trời giáng xuống.

Thiên địa cộng hưởng!

Khi tòa cung điện lộ ra toàn cảnh, Cốc U Lan trông thấy đỉnh chóp của nó, chín cái thánh chỉ tản ra tia sáng màu vàng chói mắt.

Đó chính là... Thần Bảng Hỗn Độn!

.....

- Đông!!

- Đông!!

...

Chín tiếng chuông vang, vang vọng toàn bộ Tiên giới.

Tiếng chuông trực tiếp kích sâu vào trong linh hồn.

Vô luận người ở phương nào, phàm là sinh linh có trí tuệ, đều nghe thấy được âm thanh thật lớn này.

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía trên không của Tiên giới, cung điện quy mô hùng vĩ kia sừng sững ở đường phía chân trời.

Bên trong thành Vân Tiêu.

Đám người vừa mới tán đi, đang chuẩn bị thương nghị bố trí tiếp theo, đã bị động tĩnh quét sạch Tiên giới này hấp dẫn.

Thành viên hạch tâm gia tộc, lần nữa nhanh chóng tập hợp.

- Thần Bảng Hỗn Độn hiện thế?

Diệp Long ngóng nhìn Thiên Cung, chín cái thần bồng, bắn ra kim quang bốn phía.

- Phụ thân chân trước vừa đi, nó chân sau giáng lâm.

Diệp Hoàng chau mày.

Từ khi Ma Thần xâm lấn bắt đầu, hiện tại đã chuẩn bị kết thúc, nó đều mãi không có chút dấu hiệu hiển lộ nào.

Giờ khắc này, khi Diệp Tuy Phong vừa mới thông qua truyền tống trận rời đi, đột nhiên giáng lâm Tiên giới.

Chuyện này quá mức kỳ quặc.

- Là trùng hợp? Hay... Nó đang e sợ lão gia?

Trong mắt Cốc U Lan lấp lóe tia sáng.

Chương 484: Hội Nghị Hạch Tâm Giới Vân Tiêu.

Mọi người trầm mặc suy tư.

Hiện tại, bọn hắn đã đứng ở đỉnh phong Tiên giới, tầm mắt tất nhiên là khác biệt.

Sau chuyện này nhất định cất giấu một ít bí ẩn đáng sợ.

Bỗng nhiên, một khí tức cường đại, vượt qua hàng trăm triệu và giáng lâm nơi này.

Ngay sau đó, một nam tử trung niên với vóc người cao lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Mấy người lập tức ngưng thần, đây là khí tức trên cả Tiên Đế.

Nhưng có vẻ người này không có địch ý.

Khuôn mặt của nam tử lộ ra vẻ nghiêm nghị, sau khi xuất hiện thì ánh mắt khóa chặt ở trên người Dương Thi Mạn.

- Mau trở về.

Hắn chỉ nói vắn vện hai chữ, sau khi nói xong đã hóa thành một sợi Thanh Phong, biến mất không thấy gì nữa.

Đây chẳng qua là một hư ảnh.

- Hấn là một vị lão tổ của Cực Dương thế gia.

Dương Thi Mạn nói:

- Thần bảng xuất hiện, ta cần phải trở về, đây là hiệp nghị giữa ta và bọn hấn đã quyết định.

- Ta cùng đi với ngươi.

Diệp Long tiến lên.

Dương Thi Mạn lắc đầu nói:

- Không cần, chỉ là giao dịch bình thường thôi.

- Đại bá phụ vừa rời đi, bây giờ ngươi càng nên ở nhà.

Nói xong, nàng lại nhìn sang những mấy người khác.

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc chúng ta sẽ gặp nhau trong tranh đoạt Thần Bảng.

- Một khi đến hoàn cảnh không thể làm khác thì các ngươi đừng nương tay với ta.

- Cáo từ.

Nói xong, Dương Thi Mạn lập tức bước vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu Hắc đứng một bên chớp mắt.

- Ách...

- Câu nói sau cùng kia là có ý gì?

Diệp Hoàng mỉm cười.

- Lo lắng chúng ta sinh ra xung đột trong tranh đoạt Thần Bảng.

- Xem ra nàng ấy vẫn chưa quen với phương thức ở chung của các thành viên chúng ta trong gia tộc.

Nội bộ Diệp gia có thể tranh đấu, nhưng đối với người bên ngoài thì chỉ có đoàn kết.

- Đi thôi, chúng ta thương lượng kế hoạch kế tiếp.

Sau một lát, các thành viên hạch tâm Diệp gia đi tới phòng nghị sự.

Đây là lần hội nghị có thể nói là đầy đủ nhất từ lúc gia tộc quật khởi đến nay.

Chỉ tiếc là Diệp Tùy Phong không có mặt.

- Gia chủ rời đi, ta sẽ tiếp tục thay hấn chủ trì gia tộc.

Tùy Vân ngồi ở phía trên cùng.

Mọi người không có ý kiến, những năm gần đây vẫn luôn là làm như thế.

- Tình huống hiện tại thật sự là chuyện liên tiếp chuyện, thế cục cũng càng ngày càng phức tạp.

Tùy Vân nói:

- Kỳ thật có rất nhiều chuyện các ngươi còn rõ ràng hơn ta, cho nên việc sắp xếp cụ thể sau này cần mọi người thương nghị cùng nhau.

- Nhưng vô luận như thế nào, sự an toàn và phát triển của gia tộc phải được đặt lên hàng đầu.

- Diệp Hoàng, ngươi nói trước đi.

Diệp Hoàng hơi gật đầu.

- Ta cảm thấy vấn đề chủ yếu nhất hiện tại vẫn là đại kiếp.

Nàng nhìn mọi người chung quanh.

- Thế cục Ma Thần, Thần Bảng, Tiên giới, thậm chí bao gồm việc cha ta rời đi đều có liên quan với đại kiếp.

- Nhưng cho tới bây giờ chúng ta vẫn chưa biết rõ đại kiếp cụ thể là cái gì, sẽ có ảnh hưởng như thế nào?!

- Cha đã từng nói, Thần Bảng giáng lâm là một tiết điểm.

- Cho nên, muốn bảo đảm gia tộc hài hòa và phát triển chân chính thì Thần Bảng là không thể tránh khỏi.

Diệp Long gật đầu nói:

- Ta đồng ý cách nói của Diệp Hoàng.

- Với lại đây là sự kiện mà toàn bộ Tiên giới đều sẽ tham dự, những thế lực đỉnh cấp kia chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực.

- Đối với thế hệ trẻ tuổi trong gia tộc thì đây sẽ là một sân khấu rèn luyện cực kỳ tốt, đồng thời cũng là cơ hội để chúng ta mở rộng lực ảnh hưởng.

Có hai người dẫn đầu nêu ý kiến, những người còn lại cũng nhanh chóng phát biểu ý kiến của mình.

Sau khi xem xét đến các nhân tố khác nhau, cuối cùng trọng tâm được đặt vào thần bảng tranh đoạt hỗn độn.

- Trước tiên hãy nói về chính các người, ai chuẩn bị tham gia trận chiến tranh đoạt này?

Tùy Vân hỏi.

- Ta.

Diệp Hoàng dẫn đầu nói:

- Cha từng nói, trong Thần Bảng có cơ duyên trở thành chủ nhân Đạo giả.

- Ta sẽ không bỏ qua loại cơ hội này.

Trở nên mạnh hơn vẫn luôn là mục tiêu chủ yếu nhất của Diệp Hoàng.

- Ta cũng sẽ tham gia.

Diệp Long cười một tiếng rồi nói:

- Dù sao thì mẹ của đứa nhỏ vẫn còn ở bên kia.

Tùy Vân hơi gật đầu.

Thật ra thì hai người bọn hắn đã quyết định từ mười năm trước rồi.

Tiếp theo, những người khác lục tục đưa ra quyết định của mình.

Hai người Hiểu Hiểu và Cầm Dao lựa chọn để ở nhà, trọng tâm chủ yếu của các nàng là ở trên Hư Giới cấu tạo, không có hứng thú quá nhiều đối với Thần Bảng.

Tiểu Hắc tỏ vẻ Tiểu Bạch khẳng định sẽ đi tham gia náo nhiệt, cho nên hắn muốn đi theo mọi người qua đó, nhưng không nhất định là tham dự tranh đoạt.

Về phần Cốc U Lan, nàng quyết định canh giữ ở Kính Hồ, chờ đợi Diệp Tỳ Phong trở về.

Cuối cùng, sau hội nghị dài dòng thì đã có các sắp xếp như sau.

Diệp Hoàng tiếp tục mang theo người của điện Thiên Loan đi thẳng tới Thần Bảng.

Mấy người Diệp Long và Chân Long mang theo các tinh anh tuổi trẻ trong gia tộc tạo dựng thanh danh thành Vân Tiêu.

Người của hội Thiên Tiên tạm thời do Tiểu Hắc dẫn dắt, cùng nhau đi tới.

Chị em Hiểu Hiểu và Cầm Dao, Cốc U Lan và một ít hạch tâm gia tộc làm việc nhóm thì đều lưu lại trong thành Vân Tiêu, ứng đối một ít biến cố bất ngờ.

Sau khi ra quyết nghị cụ thể, Tỳ Vân nhìn đông đảo các tinh anh trong phòng nghị sự, trong lòng bùi ngùi mãi thôi.

Nếu không phải lúc trước có Diệp Tỳ Phong định ra bước đầu bồi dưỡng hạch tâm thế hệ trẻ tuổi, như vậy khi đối mặt Tiên giới đại kiếp, Diệp gia khẳng định không thể nào thông dong ứng đối giống bây giờ được.

Nếu như tất cả mọi chuyện đều là một tay Diệp Tỳ Phong xử lý, như vậy sau khi hắn rời đi, chỉ sợ gia tộc sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

May mà hắn đã sớm thấy rõ ràng những thứ này.

- Đừng quên cá chép vàng trong Kính hồ, nó cũng sẽ tham gia tranh đoạt.

Trước khi tan họp, Cốc U Lan vừa cười vừa nói.

Như vậy tính ra, thật sự tham dự chỉ có ba người là Diệp Hoàng, Diệp Long và cá chép vàng.

Chương 485: Thế Giới Kỳ Lạ! Kỳ Lân Chân Chính.

Về phần những người khác, nếu không phải giống Tiểu Hắc muốn đi du lịch thì người vẫn chưa đủ thực lực.

Dù sao thì như bọn người như Âm Khải Hoàn không phải là ăn chay.

Đến tận đây, hội nghị quan trọng lần đầu tiên không có Diệp Tuy Phong kết thúc.

Thiên Cung và Thần Bảng giáng lâm, lại oanh động toàn bộ Tiên giới một lần nữa.

Sau khi các đại thế lực đỉnh tiêm thả ra tin bên trong Thiên Cung sẽ có vô thượng tạo hóa, trong nháy mắt đã bật lửa sự nhiệt tình của các tu sĩ.

Lúc này, Ma Thần xâm lấn trên cơ bản là đã kết thúc.

Vô số thiên kiêu tụ tập lại từ bốn phương tám hướng, hướng về trong tiên giới.

...

Ở thế giới nào đó không biết tên.

Nơi này là một tòa cung điện to lớn.

Cung điện nấp mình trong khu rừng cổ xưa che chọc trời, thoạt nhìn cũng không hoa lệ, trên tường rào tang thương lưu lại vô số dấu vết của năm tháng.

Ở một chỗ trong cung điện có một tòa tế đàn không lồ.

Không biết nó đã trải qua bao nhiêu năm tháng, trên thân tế đàn đã sớm vết thương chồng chất, các loại dấu vết binh khí hằn sâu trên thân.

Bỗng nhiên, đạo vận lưu chuyển.

Trên tế đàn không biết đã hoang phế bao lâu đột nhiên tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt.

Trong chớp mắt, ánh sáng đại thịnh.

Sau một lát, một bóng dáng bước ra từ trong ánh sáng.

- Nơi này...

- Có chút thú vị.

Diệp Tỳ Phong quan sát bốn phía.

.....

Trong cung điện pha tạp.

Diệp Tỳ Phong chậm rãi bước đi, nhìn dấu vết của năm tháng lưu lại ở đây, tính sơ qua có lẽ cũng có lịch sử mấy triệu năm.

Phong cách của cung điện này cực kỳ quái dị, cực kỳ cao lớn, Diệp Tỳ Phong bước đi trong này giống như là một con kiến.

Chỉ những cây cột chống đỡ nóc đại điện đã rộng đến mười mấy mét, nhìn qua cực kỳ khoa trương.

Hắn ngắm nhìn bốn phía, trên những vách tường và trụ lớn kia đều có điêu khắc đủ loại mãnh thú Hồng Hoang.

Cả đại điện đều tràn đầy lực áp bách và lực uy hiếp.

- Hình như vẫn là pháp tắc của Tiên giới.

Diệp Tỳ Phong vừa đi về phía trước vừa phân tích quy tắc của thế giới này.

Hắn phát hiện, mặc dù pháp tắc ở nơi này hơi khác với Tiên giới, nhưng bản chất của nó vẫn như cũ bắt nguồn từ Tiên giới.

Nói cách khác, mảnh thế giới không biết tên này rất có thể cũng bắt nguồn từ Tiên giới.

Như vậy chuyện này lại thật có chút thú vị.

Chẳng lẽ nơi này là một bộ phận của Tiên giới bị tách rời từ thời đại Thần Triều à?

Diệp Tỳ Phong tiếp tục đi thẳng lên phía trước.

Sau một lát, hắn đã đi tới lối vào đại điện.

Nhưng khi hắn chuẩn bị rời khỏi thì bỗng nhiên một luồng khí tức sinh mệnh, từ trên cửa điện tràn ra.

Ngay sau đó, một luồng khí thế thật lớn cuốn tới.

Diệp Tỳ Phong ngẩng đầu, chỉ thấy một pho tượng Kỳ Lân phía trên cửa điện bỗng nhiên mở mắt, sau đó ánh mắt khóa chặt trên người hắn.

- Nhân tộc à?

Không ngờ pho tượng Kỳ Lân đó lại mở miệng nói tiếng người.

Nó sử dụng một loại ngôn ngữ thời đại Thượng Cổ, mà loại ngôn ngữ này chỉ được sử dụng trong tộc đàn đẳng cấp cao.

- Kỳ Lân à?

Diệp Tuy Phong hơi sửng sò.

Hắn vừa liếc mắt đã thấy ngay bản chất của pho tượng này.

Nói đúng ra, nó cũng không phải là pho tượng mà là một con Kỳ Lân chân chính.

Chỉ có điều thần hồn và thân thể của nó đã triệt để dung nhập vào trong pho tượng này.

Mà thời gian lại quá xa xưa, cho tới lúc Diệp Tuy Phong đến nơi này thì nó đã không còn có dấu hiệu sinh mệnh.

- Nơi này thật sự có Kỳ Lân à?

Trong lòng Diệp Tuy Phong kinh ngạc.

Ở Tiên giới, ba đại Thần thú gồm Tổ Long, Tổ Phụng, Kỳ Lân đều đã mai danh ẩn tích từ sau thời đại Thần Triều Mục Tiên.

Thật sự không ai biết bọn chúng đã đi nơi nào.

Hàng tỷ năm qua, đã từng có vô số sinh linh ý đồ tìm kiếm tung tích của bọn nó.

Nhưng không ngoại lệ đều chằm dút mà không có kết quả gì.

Mà bây giờ, Diệp Tuy Phong lại thật sự gặp được Kỳ Lân ở trong thế giới không biết có phải bị cắt ra từ Tiên giới hay không này.

Vói lại, còn là thông qua truyền tống trận từ thời đại Thần Triều.

Phía sau chuyện này rốt cuộc là gì?

Trong lúc Diệp Tuy Phong suy tư, con Kỳ Lân ở trên cửa điện cũng đang quan sát kỹ hắn.

Bỗng nhiên, trong đôi mắt lớn như chuông đồng của nó dâng trào ra ngọn lửa nóng bỏng.

- Quỳ xuống!

Kỳ Lân hét lớn một tiếng.

Âm thanh cuộn cuộn vang vọng trong đại điện trống trải.

Trong tiếng hô của nó còn mang theo uy thế khổng lồ, thẳng tắp đè về phía Diệp Tuy Phong.

Nếu như Tiên Đế bình thường ở đây thì có lẽ đã lập tức phun ra máu tươi, quỳ rạp xuống đất.

Kỳ Lân này lại có thực lực không kém gì Đế Thượng.

Nhưng đáng tiếc, nó lại gặp phải Diệp Tuy Phong.

Đối mặt với áp lực khổng lồ, hắn vẫn đứng chấp tay, không có chút dấu hiệu bị ảnh hưởng nào.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh nhìn về phía Kỳ Lân đang phát ra uy áp về phía mình.

- Ồ?

Dáng vẻ bình tĩnh của Diệp Tuy Phong hình như vượt ra khỏi ngoài ý liệu của Kỳ Lân.

Nhưng rất nhanh nó đã lần nữa cổ động chân hỏa, cả người nó cũng bắt đầu bốc cháy lên, lớp đá ngoài pho tượng tróc ra, lông của nó dựng đứng lên.

- Nhân loại, ta nói ngươi quỳ xuống!

Kỳ Lân phát ra tiếng rống càng thêm cuồng bạo, khí thế đó làm cho đại điện to lớn này kém chút không chịu nổi.

- Đừng gào nữa, ta nghe thấy rồi.

Diệp Tuy Phong vẫn lạnh nhạt như cũ.

Uy áp của Kỳ Lân đối với hắn thì còn nhẹ hơn cả một sợi lông hồng

Chỉ là âm thanh của nó quá lớn, làm cho hắn cảm thấy khó chịu.

Hình như Kỳ Lân ở trên cửa điện cũng cảm thấy Diệp Tùy Phong khác biệt.

Ánh mắt của nó ngưng tụ, trong mũi trực tiếp phun ra hai luồng liệt diễm kinh khủng, từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng về phía hắn.

- Được thôi.

Diệp Tùy Phong nhìn liệt diễm đang bắn tới trước mặt, lắc đầu.

Hắn vốn định nhẹ nhàng nói chuyện, không ngờ đối phương lại làm khó dễ hắn.

Vậy thì chuẩn bị trả giá lớn cho sự ngạo mạn của mình đi.

Liệt diễm đánh xuống, Diệp Tùy Phong nhẹ nhàng vung cánh tay lên, liệt diễm đã lập tức bị đánh tan.

Ngay sau đó thân hình của hắn chớp động, trong chớp mắt đã đi trước mặt Kỳ Lân đã bốc lửa.

Lúc này, cuối cùng nó cũng ý thức được không thích hợp, hình như tên nhân loại này lại mạnh đến mức có chút quá phận.

Nhưng không đợi nó nói lời nào thì một nắm đấm đã đâm tới trước mặt.

Chương 486: Bây Giờ, Ta Hỏi, Người Đáp.

- Âm âm!

Tiếng nổ đùng đoàng to lớn vang lên.

Một quyền của Diệp Tùy Phong rắn chắc đập lên mặt của Kỳ Lân trên cửa.

Quyền kinh kéo theo thân thể của nó trực tiếp đem phía nổ tung trên cửa cung điện, phóng về phía chân trời.

Cả kiến trúc cung điện cũng kịch liệt chấn động dưới một quyền này.

Cung điện sừng sững không biết bao nhiêu năm tháng đã âm vang sục sạo.

Mà sau khi Diệp Tuy Phong đang đánh bay Kỳ Lân thì lại đuổi theo bắt lấy cổ của nó, từ trên bầu trời nện xuống.

- Đùng!

Lại là một tiếng vang thật lớn.

Mặt đất kiên cố bị nện ra một cái hố thật to, vô số cự mộc che trời bị ảnh hưởng, nhổ tận gốc, hỗn hợp có bùn đất bay thẳng lên bầu trời.

Sau một lát lâu mọi thứ mới dần dần an tĩnh lại.

Dưới đáy hố to, Diệp Tuy Phong đứng chấp tay.

Mà dưới chân hắn là con Kỳ Lân kia đang chảy đầy máu, nó nằm ở đáy hố, hơi thở mong manh.

Ngay cả chân hỏa cháy hừng hực trên người nó cũng biến thành từng luồng khói xanh.

- Còn quỳ không?

Diệp Tuy Phong nhìn Kỳ Lân thâm thẳm, thản nhiên hỏi.

Nếu như không phải lo lắng trên thế giới này có thể chỉ còn lại một con Kỳ Lân này thì có lẽ hiện tại nó đã bị để lên giá nướng.

- Hào hán... Tha mạng...

Kỳ Lân phun ra một ngụm máu tươi, khó khăn nói.

Nó thật sợ sệt.

Sau khi Diệp Tuy Phong đánh ra một quyền kia, nó đã hiểu rõ mình vừa chọc tới một gia hỏa ghê gớm.

- Bây giờ, ta hỏi, ngươi đáp.

Diệp Tuy Phong nói.

Sau đó, hắn ném ra toàn bộ nghi vấn trong lòng mình.

Sau khi từ miệng Kỳ Lân biết được cung điện này thật sự đã trải qua thời gian mấy trăm ngàn năm.

Bọn chúng gọi là đại diện Tiếp Dẫn.

Về phần đến cùng là tiếp dẫn ai thì chỉ có lão tổ Kỳ Lân mới biết.

Nó chỉ biết mục tiêu tiếp dẫn là một Nhân tộc.

Người tiếp dẫn, mỗi một triệu năm sẽ thay phiên một lần.

Mà con Kỳ Lân này đã chờ đợi ở đây hơn 800 ngàn năm.

Bởi vì chờ đợi thời gian thật sự là quá lâu, cho nên ngay khi Diệp Tỳ Phong xuất hiện, trong lòng của nó mới có chút tức giận.

Cho nên nó mới muốn cho Diệp Tỳ Phong một hạ mã uy.

No vốn cho là thực lực Đế Thượng của mình chắc chắn sẽ không bị lật xe.

Kết quả không ngờ, chẳng những lật xe mà ngay cả bánh xe cũng bay.

- Nói cách khác, trừ ngươi ra thì vẫn còn có những con Kỳ Lân khác sống ở nơi này?

Diệp Tỳ Phong hé mắt.

- Đúng vậy...

Kỳ Lân nói xong, lại vội vàng đổi giọng:

- Nhưng chỗ chúng ta ở lại không ở giới này, không có ta chỉ dẫn thì ngươi cũng không có cách nào tìm được!

Nó đã nhận ra giọng của Diệp Tỳ Phong, tranh thủ thời gian mở miệng giữ mạng.

Diệp Tỳ Phong yên lặng một lát.

Kỳ Lân nói không sai, vừa rồi hắn đã liếc nhìn qua thế giới này, thế giới này cũng không lớn, với lại chỉ có một sinh linh có trí tuệ duy nhất là con Kỳ Lân trước mắt này.

Đáng tiếc, hắn vốn còn muốn nếm thử mùi vị thịt Kỳ Lân.

- Yên tâm đi, ta không có ý định giết ngươi.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Ta hỏi ngươi, có phải cung điện và tế đàn này do Thần Triều Mục Tiên xây dựng hay không?

Kỳ Lân lắc đầu.

- Nó là lão tổ của chúng ta trụ trì xây dựng.

- Nhưng ta ngược lại là nghe qua có chút lời đồn rằng thế giới mà chúng ta đang sống bây giờ có liên quan rất lớn đến Thần Triều Mục Tiên gì đó.

Diệp Tuy Phong khẽ nhú mày, còn Kỳ Lân này thật sự là biết quá ít chuyện.

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng nó giấu giếm không nói.

Được rồi, hẳn quyết định dứt khoát rút ra ký ức.

Rút ra ký ức xong rồi thuận tiện ăn ngon một bữa, thật đơn giản là quá đẹp.

Ánh mắt Diệp Tuy Phong dần dần trở nên nguy hiểm.

Hình như cảm thấy tận thế sắp giáng xuống, Kỳ Lân gấp giọng nói:

- Ta chỉ vừa sinh ra từ hơn hai triệu năm trước cho nên rất nhiều chuyện đều không rõ ràng.

- Vẫn là để ta mang ngài đi thế giới của chúng ta sống đi, nơi đó chắc chắn có người biết!

- Với lại lão tổ của chúng ta cũng đã phân phó ta là phải mời ngài trở về!

Diệp Tuy Phong im lặng nhìn nó, cuối cùng mới là tạm thời buông xuống ý định nướng thịt Kỳ Lân ăn.

- Dẫn đường.

.....

Kỳ Lân không hổ đã từng là bộ tộc mạnh mẽ nhất.

Tốc độ cực kỳ nhanh!

Diệp Tuy Phong cực kỳ hài lòng về tọa kỵ mới của mình.

Trên đường đi, hắn cũng biết con Kỳ Lân này tên là Phần Diệt.

Không biết Phần Diệt sợ cái gì mà nó lại chạy rất nhanh, chỉ chốc lát đã xông ra khỏi thế giới cổ mộc này, đi vào trong hỗn độn.

Hình như nó có được chỉ dẫn, rất nhanh đã tìm được phương hướng trong hỗn độn, sau đó lập tức bay nhanh.

Không gian loạn lưu tàn phá bừa bãi.

Mặc dù chân hỏa trên người đã bị một quyền của Diệp Tùy Phong đánh không còn, nhưng bản thân Phần Diệt là Thần Thú, thân thể nó vốn đã cường hãn nên loạn lưu trong hỗn độn không cách nào tạo thành tổn thương đối với nó.

Không biết đã đi bao xa, bỗng nhiên Diệp Tùy Phong cảm nhận được khí tức sinh linh ở phía trước.

Ngay sau đó, một thế giới rộng lớn gần bằng Tiên giới đã hiện ra trước mặt hắn.

Từ ngoài nhìn vào, thế giới này là màu vàng đất, trong đó tràn đầy khí tức nguyên tố.

- Đại nhân, nơi này chính là thế giới mà chúng ta đang sống.

Chạy hồi lâu, Phần Diệt chẳng những không mệt mỏi mà trái lại đã khôi phục không ít tinh lực.

Từ đó có thể thấy được thể chất lóm đóm của Thần Thú cường hãn cỡ nào.

- Đi vào thôi, tìm lão tổ của các ngươi.

Diệp Tùy Phong chậm rãi nói.

Phần Diệt gật đầu, phóng về phía thế giới trước mắt.

Sau khi thông qua bình chướng thế giới thì gã cảm thấy một chút trở ngại.

Pháp tắc nơi này khác biệt khu rừng cổ xưa kia rất lớn, nếu so sánh với Tiên giới thì sự khác biệt càng lớn hơn nữa, thích hợp tộc quần Kỳ Lân sinh tồn.

Sau khi tiến vào thế giới này, khí tức của Phần Diệt bắt đầu khôi phục.

Năng lượng nguyên tố trong không khí không ngừng dung nhập trong cơ thể của nó.

Trong chốc lát, Phần Diệt đã khôi phục bảy tám phần, có thể ngưng tụ chân hỏa một lần nữa.

Chương 487: Gặp Mặt Kỳ Lân Lão Tổ

Diệp Tỳ Phong không để ý tới những thứ này, hắn chỉ đánh giá cảnh tượng xung quanh.

Trên trời cao, khắp nơi đều là nguyên tố phong bạo, một ít chỗ nồng đậm đến cực hạn còn diễn hóa ra Yêu Linh nguyên tố cường đại, chúng nó đứng ở xa nhìn chăm chú hành động của bọn hắn.

Dưới chân là mảng cỏ mạch sơn lâm lớn kỳ dị.

Rất nhiều Yêu Linh đều sống ở trong này, sau khi phân biệt đại khái thì Diệp Tỳ Phong phát hiện, trên cơ bản thì những Yêu Linh đó đều là giống loài thân thiện với Kỳ Lân.

Xem ra phiến thiên địa này đã bị tộc Kỳ Lân chiếm lấy và tạo thành thế ngoại đảo nguyên của riêng mình.

Theo năng lực khôi phục, tốc độ của Phần Diệt càng lúc càng nhanh.

Bỗng nhiên, trên người nó dâng lên chân hỏa, bao vây Diệp Tỳ Phong vào trong.

Chỉ có điều vừa vắn lướt qua chỗ ngồi của Diệp Tỳ Phong.

- Người trúng gió à?

Diệp Tỳ Phong gõ đầu của nó.

Phần Diệt ăn đau, không dám nhiều lời, chỉ âm ừ nói:

- Đại nhân, phía trước chính là nơi cuộc sống của tộc ta, có rất nhiều người quen biết ta, ta không muốn...

- Để bọn chúng nhìn thấy ta trở thành một tọa kỵ...

Diệp Tỳ Phong bĩu môi, thì ra vì mặt mũi.

Nhưng mục đích lần này của hắn chỉ vì tìm kiếm chân tướng, cho nên lười quản những chuyện này.

Dù sao thì những chân hỏa này sẽ không ảnh hưởng đến tâm mắt của hắn.

Sau mấy hơi thở, một ngọn núi lớn thông hướng chân trời bất ngờ xuất hiện.

Nói là ngọn núi nhưng thoạt nhìn lại càng giống một cây cột chống trời, xung quanh gần như thẳng đứng.

Đạo vận kinh khủng và khí tức Thần thú cuộn cuộn mà đến.

Xem ra nơi đó đúng là sào huyệt của tộc Kỳ Lân.

Sau khi đi tới dưới chân núi lớn, Phần Diệt thay đổi phương hướng, bắt đầu bay lên.

Khi bay thẳng đến độ cao ước chừng mười vạn trượng, Diệp Tuyền Phong cũng nhìn thấy con Kỳ Lân thứ hai.

Đó là một con Xích Kỳ Lân như lửa đang ghé vào giữa sườn núi.

Sau lưng nó là một tòa Thiên Môn lẳng lẳng đứng sừng sững.

Kỳ Lân kia cảm giác có người lại gần, đột nhiên mở to mắt, bộc phát chân hỏa màu đỏ khiến không khí bốn phía bắt đầu vặn vẹo.

Không ngờ nó cũng có thực lực Đế Thượng.

- Phần Diệt, ngươi không trông coi đại điện Tiếp Dẫn mà trở về đây làm gì!?

Kỳ Lân đỏ trừng mắt Phần Diệt đang bay tới, nó rống to, xem ra tính tình không tốt cho lắm.

- Liên quan gì đến ngươi!

- Cút ngay!

Nhưng tính tình Phần Diệt càng táo bạo hơn, lập tức ngang nhiên ra tay.

Xích Kỳ Lân giật nảy mình, vội vàng lách mình né tránh.

Nhìn chuẩn khe hở này, Phần Diệt chớp mắt đã vọt vào trong Thiên Môn.

Xích Kỳ Lân khó thở, rống to ở phía sau:

- Phần Diệt, ngươi không tuân theo tổ huấn, mạnh mẽ xông tới sơn môn, ta nhất định phải cáo trạng với lão tổ, trừng phạt ngươi thêm một triệu năm nữa!

- Thích đi thì đi, liên quan gì đến ta?!

Phần Diệt lại ném xuống một câu đố mạnh nhất trong lịch sử rồi chờ Diệp Tùy Phong xông vào ngọn núi.

- Nhiệm vụ tiếp dẫn của ngươi là hình phạt à?

Diệp Tùy Phong nhướng mày, hẳn nghe được tin tức này trong đoạn hội thoại ngắn gọn của bọn nó.

Nhiệm vụ tiếp dẫn, mỗi lần thay phiên là một triệu năm.

- Đúng vậy...

Phần Diệt trả lời:

- Ta phạm một chút sai lầm, cho nên mới bị an bài tại đại điện Tiếp Dẫn.

- Nhưng lúc ban đầu, hình như cũng không phải như thế.

Diệp Tùy Phong gật đầu, rốt cuộc là tình hình gì, đợi đến khi gặp được Kỳ Lân lão tổ thì sẽ rõ ràng mọi việc.

Bên trong núi là một mảnh thế ngoại đào nguyên khác.

Ở chỗ này, Diệp Tùy Phong thấy được gần trăm con Kỳ Lân, nhiều con trong đó có thực lực tương đương với Phần Diệt, cũng có một chút tuổi trẻ, còn có Kỳ Lân con.

Nhưng yếu nhất cũng là thực lực cấp bậc Tiên Đế, quả thật là đáng sợ.

Phần Diệt bay thẳng tới trước, cuối cùng đi tới trước cửa một tòa đại điện cực kỳ cổ xưa.

Cửa điện đang mở, nó trực tiếp vọt vào.

Bên trong có một hồ nước tản ra sương mù màu vàng đất.

Trong cảm giác của Diệp Tuy Phong, một sự tồn tại kinh khủng vô thượng đang ngủ say tại đáy hồ.

Khí tức kia thậm chí vượt xa Cực Dương đạo nhân.

- Lão tổ, ta trở về rồi!

Phân Diệt vừa đến đã rồng to, nhìn dáng vẻ cực kỳ vội vàng.

Theo âm thanh của nó vang vọng, hồ lớn trước mặt chậm rãi dâng trào.

Chốc lát sau, một bóng người từ sương mù vàng hiện ra .

Đó là một con Kỳ Lân gầy còm, trên thân không có chân hỏa, ngay cả lân phiến đều lộ ra vẻ yếu ớt.

Nó quá già rồi, hành tẩu chậm chạp, giống như chỉ cần một trận gió là sẽ thổi ngã nó.

Nhưng Diệp Tuy Phong biết, nó chính là sự tồn tại cường đại nhất thế giới này, Kỳ Lân lão tổ.

- Lão tổ cứu ta!

Thấy Kỳ Lân lão tổ xuất hiện, Phân Diệt giống như bắt lấy cọng rơm cứu mạng, lập tức hét mạnh Diệp Tuy Phong rồi chạy về phía trước.

Nhưng nó còn chưa chạy được hai bước thì có một bàn tay lớn nắm cổ của nó.

- Chạy cái gì?

- Không phải hai ta ở chung rất vui vẻ sao?

Diệp Tuy Phong nói với vẻ mặt lạnh nhạt, hư không chế trụ Phân Diệt, nhìn lên Kỳ Lân lão tổ trước mặt.

Kỳ Lân lão tổ cũng đang quan sát Diệp Tuy Phong.

- Lão tổ, nhiệm vụ của ta hoàn thành!

- Mau cứu ta!

Phân Diệt vẫn đang giãy giụa, hô hoán Kỳ Lân lão tổ.

Nhưng đáng tiếc là lão tổ không để ý tới nó, chỉ thản nhiên đối mặt Diệp Tuy Phong.

Giữa hai người không có chiến ý nhưng không khí xung quanh đã ngưng trọng đến cực hạn.

Sau một lát, Kỳ Lân lão tổ thở ra một hơi, xoa tan áp lực, chậm rãi mở miệng.

- Ngươi tới quá muộn.

- Nhưng ngươi đã tới rồi.

Diệp Tỳ Phong thản nhiên nói:

- Ngươi biết ta là ai sao?

Kỳ Lân lão tổ lắc đầu.

- Không biết.

- Nhưng luôn có người sẽ đến đây.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu, hấn ghét nhất là chơi trò tỏ vẻ bí hiểm.

- Ta có chuyện muốn hỏi ngươi.

Kỳ Lân lão tổ gật đầu:

- Ta biết.

- Ta cũng có chuyện muốn trò chuyện với ngươi, xin mời đi theo ta.

Nói xong, nó nhìn về phía Phần Diệt.

- Đứa nhỏ này ngang bướng, nếu có mạo phạm, ta thay nó bồi tội ngươi.

Diệp Tỳ Phong nghe vậy khòe mắt co giật, đứa nhỏ hai triệu năm tuổi?

Nhưng hấn đến đây không phải vì giết chóc, nếu lão Kỳ Lân chịu nói chuyện thì hấn không cần làm quá khó coi.

Phất phất tay, áp lực trên người Phần Diệt lập tức tiêu tan.

Chương 488: Nội Dung Tiên Đoán Bị Xuyên Tạc.

- Đa tạ lão tổ!

Phân Diệt quỳ rạp xuống đất, nhưng nó cũng không dám nhìn về phía Diệp Tỳ Phong.

Nó vốn cho rằng, dựa vào thực lực của lão tổ thì tối thiểu nhất có thể làm cho tên nhân loại này kiêng kỵ.

Hiện tại xem ra, nó vẫn còn đánh giá quá thấp về sự đáng sợ của Diệp Tỳ Phong.

- Cút đến sườn núi Thiên Tội!

Lão Kỳ Lân nói.

Phân Diệt vội vàng xưng tội, sau đó một đường khói đen bốc lên, lộn nhào chạy vội ra ngoài.

- Khiến người chê cười rồi.

- Xin mời đi theo ta.

Lão Kỳ Lân nói với Diệp Tỳ Phong.

Diệp Tỳ Phong gật đầu, đi theo lão Kỳ Lân đến giữa hồ.

.....

Trong hồ lớn đầy sương mù màu vàng, có một hòn đảo nhỏ.

Kỳ Lân lão tổ mang theo Diệp Tỳ Phong ngồi xuống trên đảo.

- Mời.

Lão Kỳ Lân biến ảo ra một cái chén sừng thú, bên trong chứa một chút chất lỏng màu vàng.

Một mùi thơm, chậm rãi tản ra, thấm vào ruột gan.

Thứ này lại không hề thua kém chí bảo vô thượng Hỗn Độn Ngọc Tương.

Nhưng lúc này Diệp Tỳ Phong lại không có nhã hứng uống trà.

- Chúng ta nói chuyện trước đi, người muốn hỏi ta điều gì?

Diệp Tỳ Phong nói.

Lão Kỳ Lân cười một cái nói:

- Người hỏi trước đi, chắc là những điểm nghi ngờ của người sẽ nhiều hơn ta.

Diệp Tuy Phong gật đầu, hẳn không quá khách khí, trực tiếp hỏi vấn đề thứ nhất của mình:

- Chắc là người có biết Mục Tiên Thần Triều?

Lão Kỳ Lân gật đầu:

- Dĩ nhiên rồi. Lão hủ đã từng là đạo thủ (người đứng đầu một đạo) đầu tiên của thần triều Mục Tiên.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày:

- Ta nghe nói trong thần triều Mục Tiên chỉ có tất cả là chín vị đạo thủ, người cũng là một trong số đó?

Lúc trước khi lần đầu hẳn gặp mặt Cực Dương đạo nhân, lão từng nhắc tới, Thần Triều chỉ có tất cả chín vị đạo thủ, đồng thời bọn họ đã dùng sinh mệnh bản nguyên để biến thành thần bảng Hỗn Độn.

Vậy mà ở đây lại có một tồn tại như vậy?

- Cũng không phải.

Lão Kỳ Lân nói:

- Ta chỉ là đạo thủ trên danh nghĩa. Mà đúng là Thần Triều chỉ có chín vị đạo thủ chủ sự.

Diệp Tuy Phong gật đầu, nói vậy chuyện này đã thông suốt rồi.

Hắn suy nghĩ một hồi, lại hỏi lần nữa:

- Người đã từng là đạo thủ Thần Triều, chắc hiểu rất rõ về lời tiên đoán đại kiếp nạn của Tiên giới?

Lão Kỳ Lân chậm rãi cười một tiếng:

- Đương nhiên là hiểu rõ, lão hủ cũng từng là người tham gia tiên đoán.

Diệp Tuy Phong nhướng mày.

Cuối cùng... Tầm màn che phủ bí ẩn đại kiếp nạn sắp được vạch trần ư?

- Đến tột cùng đại kiếp là cái gì?

Hắn trầm giọng hỏi.

Ánh mắt Lão Kỳ Lân dần trở nên sâu xa, thậm chí còn ẩn chứa một chút sợ hãi.

- Đó là một đợt... Hạo kiếp ngập trời đủ để phá hủy Chư Thiên Vạn Giới.

Vừa nhắc đến nó, giọng điệu của lão lập tức trở nên nặng nề.

Diệp Tuy Phong lại nhíu mày lần nữa:

- Hỗn Độn Ma Thần, có thực lực như vậy?

Đúng là Ma Thần cực kỳ mạnh mẽ, nhưng trước mắt, theo như những gì Diệp Tuy Phong đã được tiếp xúc, bọn hắn còn lâu mới đủ sức để hủy diệt Tiên giới, càng đừng nói tới Chư Thiên Vạn Giới.

- Loại mặt hàng bản thủ kia, chỉ xứng tồn tại trong Hỗn Độn mông lung, sao có đủ thực lực phá hủy Vạn Giới?

Lão Kỳ Lân lắc đầu liên tục, ngôn ngữ thần thái đều tràn ngập khinh thường với đám Ma Thần đã khiến Tiên giới nghe tin mà sợ mất mật kia:

- Kiếp nạn, bắt nguồn từ một tồn tại không biết càng thêm đáng sợ hơn.

Diệp Tuy Phong dừng một chút:

- Tồn tại không biết? Nói cách khác, người cũng không biết đến tột cùng đại hạo kiếp kia là cái gì?

Lão Kỳ Lân cười khở một tiếng:

- Nếu ta biết, vì sao lại lựa chọn tự mình hủy diệt thần triều Mục Tiên, và vì sao nhất tộc Kỳ Lân ta phải trốn trong Hỗn Độn vô biên này?

Diệp Tuy Phong nghe xong những gì lão Kỳ Lân nói, hơi có chút thất vọng.

Hắn cứ cho rằng lần này có thể triệt để biết rõ ràng ngọn nguồn của đại kiếp.

- Nhưng chắc chắn các ngươi đã có một chút suy đoán? Nếu không đâu có để lại tiên đoán, chỉ dẫn chúng sinh đi về phía Tiên giới, độ sức cầu một đường sinh cơ?

Diệp Tuy Phong tiếp tục nói.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn hỏi vấn đề này lại khiến sắc mặt lão Kỳ Lân lập tức âm trầm xuống:

- Ngươi nói cái gì?

Giọng nói của lão mang theo hàn ý.

Trong lòng Diệp Tuy Phong khẽ giật mình, nghi hoặc nói:

- Ngươi không biết?

Lão Kỳ Lân hơi nheo mắt lại:

- Lời tiên đoán mà chúng ta lưu lại, là phải rời xa Tiên giới, chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu! Sau khi đại kiếp ập đến, hai đại vực Thái Âm và Thái Dương chính là khu vực bị phá hủy đầu tiên! Vì sao lại biến thành như vậy?!

Vẻ mặt lão chấn động.

Diệp Tuy Phong cũng sững sờ.

Từ sau khi hắn được biết chuyện về đại kiếp, tất cả mọi người đều nói với hắn rằng, Thần Triều đã để lại lời tiên đoán, chỉ có đến được Tiên giới, mới có khả năng sống tiếp.

Còn ở lại tám vực khác, phải chết không thể nghi ngờ.

Mà sở dĩ tộc Yêu Linh khởi xướng đại chiến hai tộc, cũng vì tìm kiếm một chốn dung thân trong Tiên giới.

Nhưng bây giờ, lão Kỳ Lân lại phủ nhận loại thuyết pháp này.

Thậm chí, nội dung hai lời tiên đoán hoàn toàn trái ngược với nhau!

Chẳng lẽ đám người Cực Dương đạo nhân đã lừa gạt hắn?

Diệp Tuy Phong nghĩ một hồi, rất nhanh đã bác bỏ ý nghĩ này.

Bọn hắn không thể mang cả an nguy của bản thân và vận mệnh toàn bộ Tiên giới ra chỉ để lừa gạt hắn.

Lão Kỳ Lân là người tham dự tiên đoán, cũng không có lý do gì để nói dối.

Như vậy vấn đề chỉ có thể xuất hiện trên bản thân lời tiên đoán.

Diệp Tỳ Phong suy tư.

Ngọn nguồn của lời tiên đoán kia là thần triều Mục Tiên.

Nhưng mọi việc tất cả đều được giải đọc từ trên Kính Vận Mệnh, chẳng lẽ vấn đề nằm trên Kính Vận Mệnh?

Có điều khi hắn đi tra xét thứ này, nó đã vỡ rồi, còn mai danh ẩn tích.

Cho nên Diệp Tỳ Phong cũng không hiểu rõ thứ này là dạng vật phẩm gì.

- Rất cuộc, có phải lời tiên đoán mà các người lưu lại vẫn được bảo tồn ở bên trên Kính Vận Mệnh hay không?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Lão Kỳ Lân nhẹ gật đầu:

- Không sai, đúng là tồn tại ở trên Kính Vận Mệnh. Chính vị đạo thủ, đánh nát tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh, lại dùng mảnh vỡ của nó, cộng thêm vô số tài nguyên và tinh lực, mới chế tạo thành kính Vận Mệnh. Để sau khi kiếp nạn cuối cùng xuất hiện, nó sẽ bình giải nứt ra, biến mất tung tích, phòng ngừa một ít chuyện không thể dự đoán xuất hiện.

- Theo lý mà nói, nó không thể xảy ra vấn đề được.

Diệp Tỳ Phong trầm mặc.

Chương 489: Chuyện Xưa Của Thần Triều (1).

Không nghĩ tới, chủ thể của Kính Vận Mệnh lại bắt nguồn từ Tháp Khởi Nguyên.

Chỉ Nguyệt từng nói với hắn, khi Thần Triều còn tồn tại, bọn họ đã có được một tòa tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh, nhưng sau khi Thần Triều bị hủy diệt, nó cũng biến mất không thấy.

Hóa ra nó đã biến thành Kính Vận Mệnh. Nhưng vì sao tiên đoán trên đó lại bị thay đổi?

Chẳng những không chỉ đúng con đường, ngược lại còn tụ tập Vạn Linh tới nơi nguy hiểm nhất?

Đến tột cùng là đằng sau đã xảy ra chuyện gì?

- Ta đã biết!

Bỗng nhiên Lão Kỳ Lân tức giận nói:

- Nhất định là bọn hần đã xuyên tạc lời tiên đoán! Chỉ có bọn hần mới có được năng lực như vậy!

Diệp Tuy Phong lập tức nhướng mày:

- Ai?

Sắc mặt Lão Kỳ Lân trở nên cực kỳ khó coi, chậm rãi phun ra bốn chữ:

- Tổ chức Thần Hội Sáng Thế!

Diệp Tuy Phong lại lần nữa sững sờ.

Hần có ấn tượng với cái tên này.

Trước đây ít năm, tại khi hần dò xét toàn bộ Tiên giới, đã phát hiện Tiên giới không có thời gian trường hà. (là một con sông trong truyền thuyết, xuôi dòng có thể tới tương lai, ngược dòng có thể về quá khứ, chỉ có xuyên qua cánh cổng thời gian mới có thể nhìn thấy thời gian trường hà.)

Trong cổ tịch có ghi chép, tất cả tin tức đều được chứa đựng ở bên trên một thứ có tên là đại điển Sáng Thế không biết tồn tại ở vị diện nào.

Rất nhiều đại năng cường giả đứng tại đỉnh phong Tiên giới, có ý muốn tìm kiếm đại điển Sáng Thế lại từ đó thành lập nên một tổ chức.

Tên của tổ chức này chính là Thần Hội Sáng Thế.

Nhưng ở bên trong lịch sử ghi chép, về cơ bản thần hội Sáng Thế đã mai danh ẩn tích tại trước thời đại Thần Triều.

Hiện giờ xem ra, lịch sử đã có sai lệch.

- Người cũng từng nghe nói tới thần hội Sáng Thế?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Lão Kỳ Lân lập tức ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Diệp Tuy Phong.

- Nghe nói? Đùa cái gì thế? Người cho rằng, mấy triệu năm qua Thần Triều đang chiến đấu cùng kẻ nào?

Diệp Tuy Phong ngạc nhiên:

- Không phải Hỗn Độn Ma Thần ư?

Lão Kỳ Lân cười lạnh thành tiếng:

- Ha ha! Hỗn độn Thần Ma, chẳng qua chỉ là đồng rác rưởi do thần hội sáng tạo ra thôi! Đám đáng chết kia mới là ác tặc (ung nhọt) của chư thiên vạn giới! Là lũ bại hoại bên trong vạn linh! Là kẻ cầm đầu hạo kiếp ngập trời!

Vừa nhắc đến thần hội, cảm xúc của lão Kỳ Lân đều trở nên kích động.

Năng lượng khổng lồ yên lặng không biết bao nhiêu năm, đều điên cuồng tràn ra ngoài khiến toàn bộ mặt hồ nổi lên từng cơn cuồng phong.

Diệp Tuy Phong nhìn lão Kỳ Lân bỗng trở nên cau kính, lập tức hít một hơi thật sâu:

- Xin hãy kể lại kỹ càng cho ta nghe.

Trong lòng của hắn có loại dự cảm, Sáng Thế thần hội, tổ chức luôn bị mọi người bỏ quên kia lại có tác dụng vô cùng quan trọng ở bên trong tất cả những phân đoạn mấu chốt nhất trong sự kiện này.

Lão Kỳ Lân trầm mặc một hồi lâu, mới chậm rãi bình phục tâm trạng của mình.

Trong mắt của lão, lộ ra vẻ hồi ức:

- Mọi việc những chuyện này lại phải ngược dòng quay về khi Thần Triều vừa mới được thành lập. Bắt đầu từ...

.....

Diệp Tỳ Phong tuyệt đối không ngờ được.

Thần Triều Mục Tiên hùng mạnh nhất, ảnh hưởng sâu xa nhất tới Tiên giới từ xưa đến nay lại bắt nguồn từ Thần hội Sáng Thế.

Thế nhưng ở khi đó, Thần Hội còn chưa có tên gọi này, mà tên của nó là Thượng Thương Chi Thượng (phía trên bầu trời)

Kỳ thực, nói Thượng Thương Chi Thượng là một tổ chức, chẳng nói bằng nói nó chỉ là một cách xưng hô.

Là một vị cường giả chí cao nào đó đã lên tới đỉnh phong nhất của Tiên giới, nhìn xuống muôn dân trăm họ bên dưới, thì hẳn chính là Thượng Thương Chi Thượng.

Có lẽ phải chờ tới trăm vạn năm, mới có thể xuất hiện một tồn tại như vậy.

Nhưng thời gian vốn mênh mông, qua nhiều vẫn đến.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người đạt đến độ cao ấy.

Những tồn tại ấy được người đời sau tôn xưng là Cực Đạo giả.

Tới một mức độ nào đó, Cực Đạo giả cũng là Chương Đạo giả, chỉ có điều đám người này đã đi tới cực hạn của Chương Đạo giả, đạt đến độ cao cực hạn phía dưới vũ trụ.

Không sai, con đường là có cực hạn.

Nhưng đạo tâm lại vĩnh viễn vô bến bờ.

Đối với tu sĩ, chuyện đáng sợ nhất chính là nhìn thấy điểm cuối cùng của con đường.

Đám Cực Đạo giả kia cũng không cam lòng mãi mãi dừng lại ở một cảnh giới.

Cho nên bọn hắn bắt đầu tìm kiếm bậc thang để đi thông tới cấp bậc cao hơn.

Dần dà, một tổ chức rời rạc cũng theo đó mà sinh ra. Đó chính là Thượng Thương Chi Thượng.

Mục đích ban đầu khi bọn hắn thành lập Thượng Thương Chi Thượng chính là mở ra con đường phía trước, còn bọn hắn là

kẻ mở rộng con đường.

Những tồn tại nghịch thiên này, đi khắp Chư Thiên Vạn Giới, ghé qua các nơi hỗn độn, chỉ vì tìm một thời cơ để tiếp tục tiến lên nữa.

Có thể nói, hệ số độ khó của nhiệm vụ này là vô cùng lớn.

Nhưng trải qua quá trình không ngừng cố gắng, tới cuối cùng, bọn hắn vẫn tìm ra một suy đoán ban đầu.

Đại điển Sáng Thế.

Đó là một vật phẩm không thể diễn tả, đã sáng tạo ra thế giới.

Chỉ cần tìm được đại điển Sáng Thế, bọn hắn có thể một lần nữa thay đổi quy tắc vũ trụ, cũng có thể tiếp tục mở rộng con đường.

Nhưng vật này chỉ là bọn hắn thông qua Vạn Giới và đạo tắc, thôi diễn đi ra thôi.

Đến tột cùng là nó ở nơi này hay dùng phương thức gì để tồn tại, lại không một người nào có thể nói rõ ràng nguyên do, chớ đừng đề cập tới chuyện đi sửa đổi quy tắc như thế nào.

Nhưng dù chuyện này gian nan đến đâu, cũng không thể ngăn cản đạo tâm thăng tiến của bọn hắn.

Thế là, đám Cực Đạo giả, bắt đầu lợi dụng các loại thủ đoạn, để tìm kiếm tung tích đại điển Sáng Thế.

Và Thần hội Sáng Thế cũng theo thời thế mà sinh.

Thần hội cho rằng, đại điển sáng tạo ra toàn bộ thế giới. Bởi vậy phương thức trực tiếp nhất để tìm được một vật phẩm không thể nắm lấy phải bắt đầu bằng thống nhất hoàn toàn Chư Thiên Vạn Giới.

Chỉ có hình thành nên một chính thể, sau đó tổng hợp thôi diễn tương ứng với nó, mới có cơ hội tìm ra manh mối gì.

Thế là, sau khi đám người bọn hắn thương nghị xong xuôi, đã quyết định thành lập nên một thế lực chung cực, hùng mạnh nhất, có ảnh hưởng sâu xa nhất.

Chương 490: Chuyện Xưa Của Thần Triều (2)

Và Thần Triều Mục Tiên, âm âm giáng lâm.

Thần Triều được nhóm người mạnh nhất thế giới sáng tạo ra, tự nhiên sẽ vô cùng mạnh mẽ, cho phép nó không tốn quá nhiều thời gian, đã hoàn toàn thống nhất Tiên giới, sáng lập ra mười vực Tiên giới, vạn linh cùng tồn tại.

Không chỉ như thế, bọn hắn còn chuyên môn thành lập Phi Tiên đài, để Tiên giới và tất cả những ngôi sao trên bầu trời với hạ giới, toàn bộ nối liền với nhau.

Tuyên cổ Thần Triều đã quật khởi như vậy.

Sau khi Thần Triều thành lập đám Cực Đạo giả bắt đầu chuyên tâm tìm kiếm sáng thế đại điển.

Mấy triệu năm thời gian, vội vàng trôi qua.

Đúng là bọn hắn đã tìm được một chút manh mối.

- Sáng Thế thân?

Diệp Tuy Phong kinh ngạc.

- Không sai.

Lão Kỳ Lân gật đầu:

- Mặc dù bọn hắn không tìm được chứng cứ cụ thể, nhưng sau tất cả cố gắng, đám Cực Đạo giả nhận được kết quả đều chỉ cùng một phương hướng.

- Trong thế giới này, tồn tại một thứ ý chí đáng sợ, không cách nào trông thấy, không cách nào chạm đến, thậm chí không cách nào cảm giác được.

- Thứ ý chí này, sáng tạo ra toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới cũng như hỗn độn vô ngần.

- Và rất có khả năng, cái gọi là đại điển Sáng Thế chỉ là một công cụ mà hắn dùng để thiết lập quy tắc vạn giới.

Diệp Tuy Phong trầm mặc.

Nếu thật sự là nếu như vậy, thì ý chí này sẽ tồn tại theo phương thức gì?

Và mục đích của đối phương là cái gì?

- Sau đó thì sao?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Về sau?

Lão Kỳ Lân cười một tiếng thê lương:

- Khi tất cả kết quả đều chỉ về hướng Sáng Thế thân, đám Cực Đạo giả đều phát điên.

- Bởi vì nếu thật sự có một ý chí như thế tồn tại thì không cần biết bọn hấn cố gắng như thế nào, đều khó có khả năng thay đổi được pháp tắc vũ trụ, cũng không thể nào nối tiếp được con đường. Phía trước của con đường đó, nhất định sẽ bị cắt đứt.

Diệp Tỳ Phong không biết nên nói cái gì.

Đúng là kết quả này thực sự khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Đặc biệt là với những chí cường giả đã đăng lâm tuyệt đỉnh (lên tới đỉnh cao nhất) như bọn họ.

Không có tương lai còn đáng sợ hơn nhiều so với mất đi sinh mệnh.

- Nhưng đám Cực Đạo giả không cam tâm.

Sau khi trầm mặc, lão Kỳ Lân lại tiếp tục nói:

- Bọn hấn không thể chịu đựng được, khi biết vận mệnh của mình bị người khác quản lý. Dù đối phương là Thần sáng tạo ra toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới, bọn hấn vẫn muốn đi liều một phen, dù tử vong, cũng không hối tiếc!

Diệp Tỳ Phong nhíu mày:

- Thế nhưng bọn hấn là sinh linh một giới, làm sao có thể ảnh hưởng đến thân Sáng Thế?

Phạm nhân hướng lên trời múa kiếm, có thể làm tổn thương bầu trời ư?

Lão Kỳ Lân thở thật dài:

- Đúng vậy, đây căn bản là chuyện không thể. Trừ phi... Chúng ta động vào thứ Sáng Thế thần để ý nhất.

Đột nhiên Diệp Tỳ Phong giật mình nói:

- Người nói là... Thế giới?

Lão Kỳ Lân gật đầu:

- Chính là thế giới do thần Sáng Thế sáng tạo ra này. Như vậy ngay khi thế giới bị phá hủy, hẳn nhất định sẽ để ý?

Diệp Tỳ Phong ngạc nhiên.

Ý nghĩ này, cũng quá... Nguy hiểm!

Đó chính là thần Sáng Thế!

Làm như thế không khác nào tự tìm đường chết.

Dường như lão Kỳ Lân đã nhìn ra suy nghĩ của Diệp Tỳ Phong, lại cười một cái nói:

- Đi đến một bước như bọn hã, đã sớm không màng sinh tử.

- Dù cho cuối cùng, thần Sáng Thế chỉ là một ý niệm trong đầu, bọn hã cũng sẽ tiêu diêu toàn bộ. Làm vậy cũng đáng. Ít nhất, bọn hã cũng thấy được chân tướng, thấy được bản chất của thế giới này.

Diệp Tỳ Phong không nói gì, loại cách cục này đã đạt đến độ cao mà người ta khó có thể hiểu nổi.

Thậm chí, trong lòng lại sinh ra kính trọng.

- Bọn hã đã làm thế nào?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Lão Kỳ Lân từ tốn nói:

- Lúc mới bắt đầu, bọn hã nhắm mục tiêu vào Thế Giới Thu, tồn tại vô thượng trong Tiên giới. Đó là sông lưng chống đỡ thế giới, là một trong những thứ quan trọng nhất thuộc Chư

Thiên Vạn Giới. Nếu như nó xảy ra vấn đề, có lẽ thần Sáng Thế, sẽ áp dụng một chút thủ đoạn tu bổ.

- Làm như vậy, chí ít cũng có thể chân chính tìm ra chứng cứ hấn tồn tại.

- Thế là sau khi thương lượng, đám người kia hợp lực, thi triển thủ đoạn kinh thiên.

- Kết quả là sống lưng của thế giới vẫn tồn tại từ xưa đến nay đã gãy lìa?

Diệp Tuy Phong hít một hơi thật sâu.

Hóa ra Thế Giới Thụ bị phá hủy không phải vì chiến tranh.

Thế Giới Thụ bị hủy diệt đã tạo thành vết thương không thể vĩnh viễn xóa nhòa đối với Vạn Giới trong tương lai.

Nhưng lúc này, hấn không muốn đi đánh giá cách làm của đám Cực Đạo giả, hấn chỉ quan tâm tới phương thức này có chính xác hay không, có khả năng đạt được mục đích dẫn Sáng Thế thần ra hay không.

- Hấn tới rồi sao?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Lão Kỳ Lân chậm rãi lắc đầu:

- Không có. Dù là sống lưng của thế giới bị hủy diệt, cũng không thể hấp dẫn sự chú ý của hấn.

- Tựa như hấn là một thứ ý chí cực kỳ lạnh nhạt, chỉ ở một trong một nơi nào đó không ai biết rồi lạnh lùng theo dõi thế giới đổi thay.

- Nhưng loại tình huống này lại khiến một bộ phận trong đám Cực Đạo giả triệt để điên cuồng.

Ánh mắt của Lão Kỳ Lân thâm sâu tựa như xuyên thấu năm tháng, đi tới khung cảnh đã diễn ra từ ngàn vạn năm trước.

- Bọn hấn đã phá hủy Đại Thụ Thế Giới vẫn không thể dẫn thần Sáng Thế ra. Như vậy, cứ dứt khoát hủy diệt hoàn toàn cái thế giới này đi...

- Nhưng một phần Cực Đạo giả khác lại không thể nào chấp nhận được loại phương thức quá mức cực đoan này.

- Thế là, hai bên bắt đầu chia rẽ...

.....

Trung tâm Hoàng Hồ, lão Kỳ Lân nhẹ nhàng kể lại chuyện xưa từ mấy chục triệu năm trước.

Kế hoạch Đại Thụ Thế Giới thất bại đã triệt để phá hủy đi lý trí của một bộ phận người Cực Đạo.

Bọn hắn trở nên điên cuồng, sau đó bắt đầu tiến hành công kích đối với tất cả sinh linh trong Chư Thiên Vạn Giới.

Lực lượng của những Cực Đạo giả này rất đáng sợ.

Chỉ trong thời gian rất ngắn đã có vô số sinh linh táng thân tống tai kiếp, càng có vô số hạ giới bị hủy hoại trong lần đó.

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, một phần Cực Đạo giả khác đã không thể ngồi yên được nữa.

Bọn hắn không thể chỉ bởi vì chứng minh rằng Thần Sáng Thế có tồn tại mà lại hoàn toàn không để ý đến tính mạng của hàng tỷ sinh linh được.

Chương 491: Chuyện Xưa Của Thần Triều (3).

Nếu như quả thật chỉ có thủ đoạn này mới có thể dẫn Thần Sáng Thế tới thì bọn hắn tình nguyện không làm nữa.

Thế là, giữa những Cực Đạo giả đó xảy ra mâu thuẫn.

Phái Ôn Hòa thì không nguyện ý tàn sát thương sinh, từ đó xảy ra xung đột kịch liệt với phái còn lại.

Một trận đại chiến ngập trời đáng sợ đã xảy ra như vậy.

Trận đại chiến này đã chôn vùi gần một phần ba thế giới của Chư Thiên Vạn Giới, vì vậy mà sinh linh tử vong càng không cách nào tính toán được.

Cũng có rất nhiều Cực Đạo giả ngã xuống, thân hồn câu diệt trong chiến đấu.

Cuối cùng, phái Ôn Hòa dưới sự dẫn dắt của Thần Đế - người sáng lập Thần Triều, lấy ưu thế yếu ớt chiến thắng phái Cực Đoan.

Nhưng hẳn cũng không có cách nào tiêu diệt hoàn toàn phái Cực Đoan.

Từ đó về sau, phái Cực Đoan cũng rời khỏi từ đó, rồi tự mình dựng lên một tổ chức tên là Thần hội Sáng Thế.

Thần hội chỉ có một mục tiêu là phá hủy thế giới, gọi ra Thần Sáng Thế.

Mà Thần Đế thì mới cùng với chín Cực Đạo giả khác tiếp tục quản lý Thần Triều Mục Tiên, cũng triển khai chiến tranh kéo dài đến hàng triệu năm với Thần hội Sáng Thế.

Chín Cực Đạo giả đó cũng được người đời sau gọi là Đạo Thủ Thần Triều.

- Ma Thần Hỗn Độn chính là công cụ giết chóc do Thần hội Sáng Thế sáng tạo ra.

Âm thanh của lão Kỳ Lân trầm thấp:

- Bọn chúng đi vào trên thế giới này cũng chỉ có một mục tiêu duy nhất chính là hủy diệt vạn linh.

- Mặc dù thực lực của Thần Đế và chín vị Đạo Thủ mạnh hơn bọn chúng, nhưng Chư Thiên Vạn Giới thật sự là quá lớn.

- Ma Thần cuộn cuộn không dứt, hung hãn không sợ chết.

- Nếu cứ thế mãi thì Tiên giới sẽ vĩnh viễn không có ngày được yên tĩnh.

Lão Kỳ Lân vừa nói vừa lắc đầu.

- Thế là sau đó, Thần Đế cùng với chín vị Đạo Thủ đã tụ tập toàn bộ nội tình của Thần Triều, tiến hành một lần tiên đoán Cứu Cực mà xưa nay chưa từng có.

- Bọn hẳn muốn biết, tương lai đến tột cùng sẽ như thế nào?

- Tiên đoán, thành công.

- Nhưng kết quả...

Lão Kỳ Lân không nói nữa.

Vì Diệp Tuyền Phong đã biết.

Kết quả của tiên đoán này chính là đại kiếp vạn giới, mà điểm ban đầu của kiếp nạn này chính là trung tâm Tiên giới.

Diệp Tuyền Phong nghe lão Kỳ Lân kể lại xong, trong lòng hấn thật lâu cũng không thể bình tĩnh.

Ai ngờ được, Ma Thần Hỗn Độn làm cho người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật lại chỉ là công cụ được tạo ra.

Ở phía sau bọn chúng còn cất giấu những người còn đáng sợ hơn cả mãnh thú Hồng Hoang.

Những bí ẩn này quá khiếp người.

- Trước đó người nói, tiên đoán liên quan tới đại kiếp có thể sẽ bị Thần hội Sáng Thế thay đổi à?

Diệp Tuyền Phong nói.

Lão Kỳ Lân gật đầu.

- Không sai, chúng ta lưu lại tiên đoán vào trong Kính Vận Mệnh, cũng chỉ có bọn hấn mới có năng lực sửa chữa tiên đoán này.

Diệp Tuyền Phong khẽ nhíu mày.

- Vậy tại sao Thần Đế không ngăn cản bọn hấn?

- Theo ta được biết, sau khi Thần Triều bị hủy diệt thì Ma Thần Hỗn Độn cũng đã biến mất khỏi trung tâm Tiên giới, mà từ đó Thần hội Sáng Thế cũng chưa từng xuất hiện ở Tiên giới.

Lão Kỳ Lân thở dài.

- Sở dĩ Thần hội chưa từng xuất hiện chỉ là bởi vì Thần Đế đã phong ấn bọn hấn ở trong Hỗn Độn.

- Bọn hấn cũng không phải bị tiêu vong, đã nhiều năm như vậy, cho dù không đột phá phong ấn nhưng khẳng định đã tìm được một ít biện pháp đưa tay ra khỏi phong ấn.

Diệp Tuy Phong giật mình, như vậy thì vẫn còn một vấn đề.

Đó là vì sao Thần hội lại cần phải hao phí nhiều công sức sửa chữa tiên đoán như vậy, tại sao không sớm ra tay hủy diệt Vạn Giới.

- Vậy tại sao bọn hấn phải sửa chữa tiên đoán này chứ?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Lão Kỳ Lân cười khỏ.

- Lúc trước, khi chúng ta tiên đoán thì Thần Hội vẫn còn chưa bị phong ấn hoàn toàn.

- Những người đó có năng lực thông thiên, nhất định cũng biết được nội dung cụ thể của đại kiếp.

- Chỉ sợ lý do bọn hấn xuyên tạc tiên đoán, sau đó tụ tập vạn linh ở trung tâm Tiên giới là muốn lợi dụng đại kiếp, một lần giết chết toàn bộ vạn linh ở Tiên giới.

- Dù sao thì mục đích của bọn hấn vẫn chỉ là diệt sát mọi thứ?!

Diệp Tuy Phong nghe rõ, đồng thời cũng nghĩ đến một ít chuyện.

Lúc trước, hấn từ trong trí nhớ của Ma Thần xâm lấn Mộng Hư Giới kia biết được, quy mô Ma Thần xâm lấn đúng là không đủ để tạo thành đả kích hủy diệt đối với tám vực của Tiên giới.

Lúc ấy, hấn còn không hiểu tại sao Ma Thần phải làm như vậy.

Nhưng bây giờ, sau khi nghe lão Kỳ Lân nói xong, Diệp Tuy Phong cũng đã biết, sở dĩ Thần hội Sáng Thế ra lệnh cho Ma Thần xâm lấn tám vực của Tiên giới chính vì muốn từng bước một đuổi toàn bộ vạn linh của Tiên giới tới trung tâm Tiên giới.

Sự thật cũng đúng là như thế.

Sau khi Ma Thần xâm lấn dần dần kết thúc, ngoại trừ đại vực Thái Khôn ra thì gần như tất cả sinh linh ở những nơi khác đều giống như phát điên trốn về hướng trung tâm Tiên giới.

Bọn hắn đều cho rằng, chỉ có trung tâm Tiên giới mới là nơi có thể sinh tồn.

- Đại kiếp còn chưa chân chính bắt đầu sao?

Lão Kỳ Lân hỏi.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

- Vẫn chưa.

- Nhưng hầu hết sinh linh của Tiên giới đã dần tụ tập về Thái Âm và Thái Dương.

Sau đó, hắn kể lại chuyện đã xảy ra gần đây ở Tiên giới cho lão Kỳ Lân nghe.

Lão Kỳ Lân nghe xong thì thở ra một hơi thật dài.

- Người không nên tới đây vào thời điểm này.

- Lấy thực lực của người, cho dù kiếp nạn tiến đến thì cũng có thể bảo vệ một bộ phận sinh linh.

Diệp Tỳ Phong cười cười.

- Nếu như không đến thì ta sẽ vẫn không biết chân tướng của đại kiếp là gì?

Lão Kỳ Lân lắc đầu:

- Nhưng nơi này cách Tiên giới quá xa, cho dù có được tín tiêu thì cũng chỉ ít cần thời gian một năm mới quay lại được.

- Trong vòng một năm, nếu kiếp nạn mở ra thì sẽ không cách nào cứu vãn được.

Diệp Tỳ Phong yên lặng.

Khi hắn mở ra tinh đồ thì cũng đã phát hiện truyền tống trận này là một hướng.

Muốn trở về thì chỉ có thể vượt qua hỗn độn.

Nhưng khoảng cách lại quá xa xôi, cần thời gian dài đằng đằng.

Chương 492: Cùng Nhau Quay Trở Về!

- Như vậy đi.

Lão Kỳ Lân bỗng nhiên nói:

- Trong tộc ta còn có một món chí bảo truyền thừa từ thời Tuyên Cổ.

- Nó có được năng lực xuyên qua không gian Hỗn Độn, chí ít có thể giúp người rút ngắn một nửa lộ trình.

- Mặc dù sau khi sử dụng thì nó sẽ lập tức bị hủy, nhưng đây là biện pháp duy nhất.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Nếu quả thật tiên đoán bị xuyên tạc thì hẳn vẫn nên mau chóng trở lại Tiên giới thì tốt hơn.

Nói không chừng Diệp Hoàng, Diệp Long, còn có Tiêu Hắc cũng có thể đang ở trung tâm Tiên giới.

Nhưng trước lúc rời khỏi, hẳn cần phải làm rõ ràng tất cả vấn đề.

- Ta còn muốn hỏi người mấy vấn đề.

Diệp Tùy Phong nói.

- Mời nói đi.

Lão Kỳ Lân nhẹ gật đầu.

- Đến cùng thì vì sao Thần Triều lại bị diệt vong?

- Vì sao chín vị Đạo Thủ lại phải hóa thành Thần Bảng Hỗn Độn, ta nghe nói, Thần Bảng sẽ giáng lâm Tiên giới trước khi đại kiếp đến.

- Vì sao các người lại muốn giấu di vật trong những tinh đồ này? Với lại hai mảnh vỡ máu chót nhất còn đặt ở tầng dưới chót nhất của bí cảnh Cực Dương và bí cảnh Cực Âm?

Diệp Tùy Phong một lần hỏi ra mấy vấn đề cuối cùng.

Nhưng lão Kỳ Lân lại chậm rãi lắc đầu.

- Ta không biết.

Sau đó, nó giải thích nói:

- Sau khi tiên đoán được đại kiếp của vạn giới thì toàn bộ nhất tộc Kỳ Lân đã rời khỏi Tiên giới.

- Chúng ta không có cách nào chống lại loại kiếp nạn này nên chỉ có thể lựa chọn tìm kiếm một chút xui khả năng sinh tồn trong hỗn độn vô tận.

- Đây cũng là nguyên nhân chúng ta cách xa Tiên giới như vậy.

- Về phần Thần Triều diệt vong, Thần Bảng còn có truyền tống trận thông đến nơi này.

- Có thể là Thần Đế lưu lại chuẩn bị để ứng đối đại kiếp sau này.

Diệp Tuy Phong giật mình, thì ra nhất tộc Kỳ Lân đã thoát đi trước khi Thần Triều bị hủy diệt.

Đối với hành động này, hắn cũng không đưa ra bình phán gì, lựa chọn giữa sống và chết, ai cũng không có đúng sai.

Chỉ là, hắn vẫn có chút cảm giác kỳ quái, giống như thiếu một chút gì đó.

- Việc này không nên chậm trễ.

Lúc này, lão Kỳ Lân mở miệng nói:

- Người nhất định phải nhanh trở về Tiên giới, thông báo sự thật ra cho đại chúng.

- Nếu không, hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi.

Diệp Tuy Phong yên lặng một lát, cuối cùng nhẹ gật đầu.

- Ừ, được.

.....

Chuyến đi đến thế giới Kỳ Lân còn nhanh hơn trong tưởng tượng của Diệp Tuy Phong một chút.

Chuyến này có chút quá thuận lợi.

Hắn vốn tưởng là, truyền tống trận vượt qua hư không hỗn độn, là thông đến căn cứ bí mật nào đó của Thần Triều Mục Tiên.

Kết quả lại không phải như thế.

Nhưng hắn đã từ trong miệng lão Kỳ Lân biết được rất nhiều bí mật về Thần Triều, cũng biết được nội dung cụ thể của đại kiếp, cũng không ủng hộ công chuyện này.

Diệp Tuy Phong tự có năng lực phán đoán hoang ngôn, theo như lời lão Kỳ Lân nói, hắn biết rõ lão ta không phải đang lừa gạt mình.

Đến loại cấp bậc này, lời nói dối đơn thuần là không có hiệu quả.

Kiếp nạn sắp đến, đại vực Thái Âm và Thái Dương đã nguy cơ sớm tối, vẫn là mau chóng trở về thì tốt hơn.

- Người còn có vấn đề gì nữa không?

Lão Kỳ Lân hỏi.

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ, sau đó nói:

- Ta nghe Phần Diệt nói, đại diện tiếp dẫn là do người tạo thành à?

Lão Kỳ Lân gật đầu.

- Đó là trước khi ta rời khỏi, Thần Đế đã nhắc nhở ta.

- Lúc ấy, ta vẫn không rõ tại sao hắn phải làm như vậy ?

- Hiện tại xem ra, chắc là Thần Đế đoán được tiên đoán sẽ bị xuyên tạc, cho nên lưu lại một lối đi như thế, để chân tướng có thể được công bố ra tại thế.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày.

- Theo ta được biết, ở thời kỳ Thần Triều, ngoại trừ nhất tộc Kỳ Lân ra thì còn có Tổ Long, Tổ Phụng nữa mà.

- Tung tích của bọn chúng cũng biến mất khỏi Tiên giới, người có biết bọn chúng đi đâu không?

Lão Kỳ Lân dừng lại một chút, sau đó nói:

- Không sai, Tổ Long và tổ Phụng cũng giống như ta, cũng là Đạo Thủ trên danh nghĩa.

- Nhưng khi chúng ta rời khỏi Tiên giới, bọn chúng vẫn còn ở trong Thần Triều.

- Cuối cùng có lẽ chúng đã lưu lại, cũng có lẽ đã rời khỏi giống như ta.

Diệp Tuy Phong yên lặng.

Tổ Long và Tổ Phụng nhất tộc cũng là bộ tộc mạnh mẽ thứ nhì giữa trời đất.

Trừ phi triệt để tiêu vong, nếu không thì chắc chắn đã lưu lại dấu chân ở Tiên giới.

- Đạo hữu, việc này không nên chậm trễ, mỗi trì hoãn một chút thời gian thì vận linh Tiên giới sẽ nhiều hơn một chút nguy hiểm.

- Ta vẫn phải nhanh lên lên đường đi.

Giọng của Lão Kỳ Lân hơi có chút vội vàng.

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu.

- Được, vậy chúng ta đi thôi.

...

Sau một lát, bên ngoài thế giới Kỳ Lân.

Diệp Tuy Phong đứng chung một chỗ với lão Kỳ Lân.

Ở trước mặt bọn hắn là một khối luân bàn đá màu xanh với phong cách cổ xưa.

Luân bàn tang thương, nhìn qua giống như một thứ đồ rất bình thường.

Nhưng khi nó bắt đầu chậm rãi xoay tròn thì dòng lũ đạo vận đổ xuống, đây là chí bảo vô thượng hiếm có.

Theo luân bàn xoay tròn, một cánh cửa hư không chậm chậm mở ra.

- Đạo hữu, mời đi.

Lão Kỳ Lân nói.

Diệp Tuy Phong nhìn cánh cửa Hư Không, sờ lên cái cầm.

- Thật ra ta rất muốn uống xong chén trà rồi mới đi, ta còn chưa hưởng qua mỹ thực của tộc Kỳ Lân đâu.

Câu nói này làm cho lão Kỳ Lân lập tức sững sờ.

- Đạo hữu, đừng nói giỡn.

- Người nhất định phải chạy trở về, thông báo đại kiếp chân chính đến vạn linh để ứng đối tương lai không thể biết trước.

- Nếu như còn có tương lai, ta chắc chắn sẽ chiêu đãi đạo hữu một phen.

Diệp Tỳ Phong nhếch mi.

- Chuyện này là thật chứ?

Lão Kỳ Lân bắt đắ dĩ.

- Đương nhiên là thật!

Diệp Tỳ Phong nhún vai.

- Vậy được rồi.

Sau đó, hắn bước lên phía trước, cười trên Luân Bàn, đi tới trước cánh cổng lớn.

Nhưng hắn lại dừng lại.

Trong ánh mắt có chút lo lắng của lão Kỳ Lân, hắn quay lưng lại.

- Hay người đi cùng ta đi.

- Hai người chúng ta hợp lực nhất định có thể cứu nhiều sinh linh hơn.

- Người nói đúng không?

Diệp Tỳ Phong lộ ra hàm răng trắng nõn.

Chương 493: Chiến Đấu Với Lão Tổ Kỳ Lân.

Lão Kỳ Lân nhíu mày thật sâu.

- Đạo hữu, thật đừng làm rộn.

- Ta đã quyết định rời xa Tiên giới từ ngàn vạn năm trước, nên tất nhiên sẽ không quay trở về.

Diệp Tuy Phong vội vàng gật đầu.

- A, thì ra là như vậy.

Nhưng một lát sau, hắn lại ngẩng đầu lên.

- Thật không trở về sao?

Lão Kỳ Lân âm thầm cắn răng thật chặt, đáp.

- Không trở về!

- Ngươi chắc chắn chưa?

- Chắc chắn!

- Không suy nghĩ lại chứ?

- Không suy nghĩ lại, ngươi đi nhanh đi!

Trong đôi mắt đục ngầu của Lão Kỳ Lân đều phun ra lửa.

Diệp Tuy Phong nhếch miệng.

- Được thôi, nếu tâm ý của ngươi đã quyết, vậy ta sẽ lên đường một mình.

Nói xong, hắn quay lưng sang chỗ khác, chỉ nửa bước đã bước vào cánh cửa Hư Không.

Lão Kỳ Lân thở ra một hơi thật dài.

Chính khi nó tưởng là Diệp Tuy Phong đã đi thì hắn lại rụt chân trở về.

Hắn xoay người, vỗ tay một cái, nói:

- Ai nha, suýt nữa quên mất.

- Ta và Phần Diệt cũng coi là quen biết, còn chưa chào hỏi hắn mà.

Lão Kỳ Lân kềm chút giận điên người.

- Ngươi đến cùng có đi hay không?

Trên mặt Diệp Tuy Phong hiện lên nụ cười thân thiện.

- Chào hỏi nó một tiếng rồi ta sẽ đi.

Nói xong, hắn nhấc chân lên đi xuống phía dưới.

Cuối cùng, lão Kỳ Lân cũng không nhịn được nữa.

Khí thể vô biên âm vang nổ tung trên người của nó.

Hỗn độn loạn lưu trong phạm vi mấy chục ngàn dặm đều bị lần này trực tiếp gột rửa không còn.

Khó mà tin được, thân thể nhìn qua gầy như đã gầy mục nát lại có thể bộc phát ra uy thế đáng sợ như vậy.

Nương theo khí thể đó, Phần Thiên Viêm kinh khủng hóa thành một con Kỳ Lân khổng lồ, cuồn hồng phóng về phía Diệp Tỳ Phong.

- Âm âm!

Tiếng nổ mạnh như muốn hủy thiên diệt địa vang lên.

Dư ba do vụ nổ tạo thành càng cường đại hơn khí thể vừa bộc phát mấy trăm lần!

Xung quanh ngoại trừ hư không ra thì bất luận vật chất gì cũng bị bóc hơi.

Một lát sau, theo lên hỏa diễm dần dần dập tắt, luân bàn to lớn đã vỡ ra.

Mà trên bàn quay, bóng người Diệp Tỳ Phong nương theo cánh cửa hư không, toàn bộ biến mất không thấy gì nữa.

lão Kỳ Lân thấy cảnh tượng trước mặt, nhẹ thở ra một hơi thật dài.

Nhưng đúng vào lúc này, một âm thanh làm cho lông tơ của nó dựng đứng lên vang lên từ phía sau.

- Vì sao lại đánh ta?

Lão Kỳ Lân đột nhiên quay người, chỉ nhìn thấy Diệp Tỳ Phong lông tóc không tổn thương, lẳng lẳng lơ lửng sau lưng nó.

- Không phải chúng ta ở chung rất vui vẻ sao?

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm, nhìn kỹ lão Kỳ Lân trước mặt.

Vẻ mặt của lão âm trầm đến cực hạn.

- Tại sao người có thể phát hiện?

Lúc này, trong lòng nó đã hiểu rõ, muốn cưỡng ép đưa tiền Diệp Tuy Phong đã là chuyện không thể nào.

- Người quá nóng lòng.

Diệp Tuy Phong cũng không giả dối đáp.

Thật ra khi lão Kỳ Lân đột nhiên đưa ra ý đồ dùng bảo vật tiền hẩn rời khỏi thì hẩn đã phát giác ra một chút chỗ không đúng.

Trùng hợp như vậy à?

Trùng hợp người lại có loại vật này?

Lại sau đó, lão Kỳ Lân không ngừng thúc giục lại càng làm trong lòng Diệp Tuy Phong nghi ngờ nhiều hơn.

Hẩn dấy đưa ở trước cửa Hư Không, thật ra chỉ là tại làm thăm dò sau cùng mà thôi.

Cuối cùng, lão Kỳ Lân đã không chịu nổi, lựa chọn chủ động xuất thủ.

Chỉ tiếc nó không ngờ rằng Diệp Tuy Phong đã sớm có phòng bị.

- Người vội vã muốn ta rời khỏi như vậy, đến cùng là vì chuyện gì?

Diệp Tuy Phong hờ hững nhìn nó.

Ánh mắt Lão Kỳ Lân âm trầm.

- Nhiều lời vô ích.

- Nếu người đã không đi, vậy thì ở lại đây đi!

Nói xong, khí thế kinh khủng lần nữa từ trên người lão Kỳ Lân bộc phát.

Làm Đạo Thủ Thần Triều, thực lực của nó không khác những Cực Đạo giả chút nào.

So với mấy người Cực Dương Đạo Nhân thì mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Thậm chí, đã rất gần với thực lực bây giờ của Diệp Tuy Phong.

- Rống!

Lão Kỳ Lân trực tiếp lấy ra thực lực mạnh nhất của mình.

Diệp Tuy Phong không dám xem thường, từ khi tăng lên trăm tỷ năm tu vi đến nay, đây là lần đầu hắn lấy ra mười phần lực lượng.

Một bàn tay lớn ngưng kết trong thiên không, chụp vào đầu lão Kỳ Lân.

- Đùng!

Tiếng nổ tung to lớn, thậm chí ảnh hưởng đến thế giới Kỳ Lân, gió lốc pháp tắc điên cuồng đong đưa.

Bàn tay lớn bị lão Kỳ Lân đánh nổ.

Vẻ mặt Diệp Tuy Phong tươi cười, hắn cũng có thể đường đường chính chính chiến đấu một trận.

Mà vẻ mặt lão Kỳ Lân đối diện thì lại tràn đầy ngưng trọng.

Mặc dù nó đã thoát khỏi bàn tay lớn đó nhưng lần va chạm vừa rồi đã làm nó hiểu rõ.

Thực lực của gia hỏa này có chút dọa người.

- Tới đi.

Diệp Tuy Phong thu hồi nụ cười, chủ động tấn công.

Những năm này học tập các loại thủ đoạn, một tiếp một chào hỏi trên người lão Kỳ Lân.

Đừng quên, hắn chính là tập hợp thể các loại phương diện Tiên Đế võ đạo, Tiên Đế đạo pháp, Tiên Đế trận đạo.

Ba ngàn đại đạo, bất luận một đạo nào hắn cũng là hạ bút thành văn.

Tiếng nổ tung nương theo pháp tắc phong bạo không ngừng vang lên.

Vẻ mặt của lão Kỳ Lân hoảng sợ, sống ngàn vạn năm, nó vẫn là lần đầu nhìn thấy loại biến thái này!

Thần Đé cũng không hơn gì người này!

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, lão Kỳ Lân đã bị Diệp Tuy Phong hoàn toàn áp chế.

Một lát, trên người của nó đã mình đầy thương tích!

Cuối cùng, lão Kỳ Lân bị một đạo pháp tắc dây xích của Diệp Tuy Phong, quất đến toàn thân đau nhức, sau đó nó nhịn không được cuồng hồng lên.

- Tổ Long! Tổ Phụng!

- Giúp ta!

Theo tiếng rống của nó.

Bỗng nhiên, hai người khác đứng bên cạnh lão Kỳ Lân đột nhiên bộc phát ra.

Càng có hai thế giới chậm rãi xuất hiện từ trong hỗn độn.

Một cái bắn ra kim quang bốn phía!

Một cái liệt diễm ngập trời!

.....

Pháp tắc loạn lưu đáng sợ điên cuồng vặn xoắn chung quanh thế giới Kỳ Lân.

Nhưng đến khi hai khí tức khác xuất hiện, Diệp Tuy Phong mới phát hiện, thì ra đây không chỉ ẩn giấu riêng một thế giới Kỳ Lân, ngay cả thế giới Tổ Long và thế giới Tổ Phụng, cũng ở nơi đây.

Ẩn giấu thật tốt!

Hắn dừng tay lại, nhìn về phía bọn chúng.

Chương 494: Tổ Long, Tổ Phụng Xuất Hiện. Một Chiến Ba

Đó là một con Ngũ Trảo Thương Long màu vàng đen, thân thể to lớn hơn phân nửa thế giới, uy áp cuộn cuộn, tựa như thiên thần.

Một con khác là Thiên Phượng khổng lồ với lửa cháy hùng hực, liệt diễm trên người như muốn đốt xuyên qua hư không, ánh mắt lạnh lùng nhìn tới.

Ngay thời khắc bọn chúng xuất hiện, trong hỗn độn xa xa, một cái đình nghỉ mát đơn giản cũng từ từ xuất hiện.

Nơi đình của đình nghỉ mát, bắn ra một đường cong pháp tắc màu trắng, xuyên thấu hỗn độn, nơi nó đi tới, lại là đỉnh chóp của tế đàn truyền tống, đằng sau đại điện tiếp dẫn, bên trong thế giới cổ mộc.

Bên trong đường cong pháp tắc nọ lại mang theo khí tức chỉ dẫn.

- Rất thú vị nha.

Diệp Tùy Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, biểu cảm trên mặt cực kỳ đặc sắc.

Về cơ bản hắn đã hiểu rồi.

Hóa ra điểm cuối cùng của truyền tống trận hắn từng thu hoạch được bên trong tinh đồ lại chính là đình nghỉ mát kia.

Chỉ cần đạp vào tế đàn sẽ bị đường cong pháp tắc màu trắng này chỉ dẫn đi qua.

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, Kỳ Lân, Tổ Long, Tổ Phượng lại không muốn để cho người truyền tống tới, phát hiện ra đình nghỉ mát kia.

Tổ Long và Tổ Phượng đều sử dụng đại thần thông vô thượng, ẩn giấu đình nghỉ mát nọ đi rồi.

Mà lão Kỳ Lân lại phụ trách đuổi Diệp Tùy Phong đi.

Phân công rất rõ ràng, không có kẽ hở.

Nếu như lão Kỳ Lân có thêm một ít kiên nhẫn, chỉ sợ Diệp Tùy Phong đã thực sự trở về Tiên giới.

Nhưng... Hắn nhìn về phía đình nghỉ mát, một luồng đạo tắc hùng vĩ tản mát từ trên người nó.

Vật này không thua kém một kiện Thái Cổ đạo khí, rất khó có thể hoàn toàn ẩn nấp được.

Phòng chừng kể cả Tổ Long và Tổ Phượng, cũng rất khó có thể giấu kín được bao lâu.

Cho nên, Kỳ Lân mới có nôn nóng muốn hấn rời đi như vậy.

Nếu thật nếu để Diệp Tùy Phong kéo thời gian, chỉ sợ không được bao lâu, bọn chúng sẽ không thể phong ấn đình nghị mát được bao lâu, tự bản thân nó sẽ xóa bỏ ấn nấp để hiện ra.

- Nhân tộc!

Lúc này, lão Kỳ Lân cũng rời khỏi áp chế của Diệp Tùy Phong.

Lão và Tổ Long, Tổ Phượng, chia thành ba phương, tự mình đứng trước thế giới của mình, bao vây Diệp Tùy Phong ở giữa.

- Bản tọa đã nhiều lần khuyên người rời đi nhưng người vẫn như cũ không biết tốt xấu!

Lão áp chế phần nộ của mình:

- Nể tình cùng là vạn linh, bản tọa cho người thêm một cơ hội cuối cùng! Tự động rời đi! Nếu không, chỉ có một con đường chết!

Giọng nói của lão Kỳ Lân vang vọng trong hư không.

Diệp Tùy Phong, cười dài một tiếng:

- Ta xem người đứng là già nên hồ đồ rồi.

Trên mặt hấn mang theo nụ cười mỉa mai:

- Phí bao nhiêu tâm tư như vậy, kỳ thật chỉ vì không muốn cho ta tiếp cận đình nghị mát kia? Hiện giờ ta lại nhất quyết muốn nhìn, đến tột cùng các người đang muốn ẩn giấu thứ gì?

Hấn dứt lời, trực tiếp chủ động ra tay.

Trăm tỷ năm tu vi, hoàn toàn điều động.

Uy áp vô biên kinh khủng, đồng thời hướng về tam đại Thần Thú lão tổ, điên cuồng chèn ép tới.

- Làm càn!

Tổ Long màu vàng tối hét lớn một tiếng, muốn thi triển thần thông.

Tổ Phượng cũng như thế.

Nhưng lão Kỳ Lân, lại gấp gấp rống lên:

- Kẻ này rất khác thường! Phải dùng thủ đoạn mạnh nhất, hợp lực phong ấn hắn!

Tổ Long và Tổ Phượng vừa chuẩn bị ra tay, lại sững sốt một chút.

Nhưng chúng nó vẫn lựa chọn tin tưởng lão Kỳ Lân.

Đối mặt với thế công của Diệp Tùy Phong, bọn chúng đồng thời xuất thủ.

Ba vị Cực Đạo giả liên thủ, tạo nên công kích đáng sợ đến cực hạn.

Dù Diệp Tùy Phong xuất ra toàn bộ thực lực công kích, cũng bị bọn chúng ngăn lại.

Pháp tắc nổ vang, thủ đoạn của Diệp Tùy Phong bị đánh tan hoàn toàn.

Sau đó, ba vị Thần Thú lão tổ, tự bản thân mình xuất ra một loại pháp quyết vô cùng kỳ quái.

Ngay sau đó, đột nhiên thế giới từ sau lưng bọn chúng bốc lên hư ảnh to lớn tới đối lập với nhau.

Bên trong hư ảnh là sức mạnh của Cực Đạo giả, hỗn hợp với năng lượng từ ý chí bản thân thế giới, khiến khí thế của bọn chúng lại một lần nữa tăng cao đến mức cực hạn!

Chỉ sợ đây chính là thủ đoạn liên kết mạnh nhất bên dưới vũ trụ này!

- Thái Sơ Tam Nguyên!

- Phong ấn!

Sau khi lão Kỳ Lân giậm dừ rống lên một tiếng, đột nhiên trong mắt ba hư ảnh kinh khủng kia lại phun ra sáu luồng thần quang.

Thần quang nghịch thiên khiến cả hư không đều tan rã, toàn bộ bắn về phía Diệp Tùy Phong đứng ở trung tâm.

Hắn vừa chuẩn bị ra tay, lại phát hiện mục đích của sáu luồng thần quang nọ lại không phải là công kích.

Bởi vì khi chúng tới gần hắn lại bỗng nhiên tản ra.

Sáu luồng thần quang chứa ba lại màu sắc tựa như du long nhất bàn (uyển chuyển mềm mại), tại bắt đầu xoay vòng, quần quanh thân thể hắn.

Rất nhanh chúng đã biến thành một cái lồng giam ba màu, tựa như kén tằm, bao vây toàn bộ thân thể hắn, từ trên xuống dưới.

Diệp Tuy Phong nhíu mày, dùng mãnh lực oanh ra một quyền.

Quyền kinh kinh khủng nện trên kén tằm, làm bên ngoài phồng ra hình thành một cái túi thật lớn, mắt thấy nó sắp bị trực tiếp đánh nát.

Nhưng vào lúc này, thế giới Kỳ Lân, thế giới Tô Long, thế giới Thiên Phong (Tổ Phượng), đồng thời phát ra một màn ánh sáng mờ mờ ảo ảo, thuận theo thần quang khuyến khích, lại một lần nữa phủ lên cái bao lớn trên kén tằm, khiến nó khôi phục lại như lúc ban đầu.

Diệp Tuy Phong đập thêm mấy quyền, đều có kết quả giống nhau.

Hắn không thể đột phá ra ngoài.

- Đừng thử nữa, vô dụng thôi.

Lúc này, lão Kỳ Lân với vẻ mặt âm trầm, đi tới phía trước Diệp Tuy Phong.

- Trong cả triệu năm qua, chúng ta đã làm không biết bao nhiêu thiết kế và thử nghiệm ... chỉ chờ ngày hôm nay. Dù là Thần Đế sống lại cũng không thể nào đột phá được Thái Sơ Tam Nguyên.

Gương mặt Diệp Tuy Phong không cảm xúc, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì:

- Đến cùng đình nghỉ mát kia là cái gì? Vì sao các người không tiếc mọi việc, cũng muốn ngăn cản ta tới gần nó?

Hắn rất tò mò, không biết nguyên nhân vì sao ba vị Thần Thú lão tổ lại làm như thế.

Chương 495: Người...Là Thần Sáng Thế!?

Lão Kỳ Lân lắc đầu:

- Chuyện đã tới nước này, người hỏi những chuyện đó còn có ý nghĩa gì? Vì sao, vì sao người cứ luôn không chịu vui vẻ rời đi? Chúng ta không muốn giữ người ở lại, muốn người quay về Tiên giới, nhất định có thể cứu được càng nhiều sinh linh hơn. Nhưng vì sao người cứ nhất định phải tự tìm đường chết?

Tổ Long đứng bên cạnh cũng lắc đầu:

- Thôi, Kỳ Lân. Bản chất của nhân tộc vốn là ngu xuẩn, cũng giống như Thần Đế vậy, luôn luôn mưu toan thay đổi những chuyện đã được định sẵn.

Tổ Phượng cũng gật đầu nói:

- Điều chúng ta có thể làm, chỉ có hết sức đi bảo vệ tộc đàn của chúng ta. Truyền tống trận đã bị phá hủy, sẽ không bao giờ có người tới quấy rầy chúng ta nữa.

Bọn chúng trao đổi ánh mắt với nhau, đã hoàn toàn mặc kệ Diệp Tỳ Phong.

- Uy, rút cuộc là các người đang sợ cái gì, nói cho ta nghe một chút thôi.

Diệp Tỳ Phong lại một lần nữa mở miệng nói:

- Có lẽ sau khi các người nói, ta lại có cách giúp các người giải quyết vấn đề?

Trước mắt xem ra, có vẻ như ba vị Thần thú này cũng chỉ muốn bảo vệ bản thân ở bên trong hạ kiếp này thôi.

Không đến thời khắc cuối cùng, hắn thật sự không muốn triệt để vạch mặt với bọn họ.

Nhưng lão Kỳ Lân vẫn lắc đầu một cái:

- Đã không còn ý nghĩa gì nữa. Người cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi. Nếu sau này khi đại kiếp kết thúc, chúng ta vẫn còn sống sót, có lẽ, chúng ta sẽ xem xét đến chuyện thả người ra.

Nói xong, lão trực tiếp quay người.

Tổ Long và Tổ Phượng, cũng chuẩn bị rời đi.

- Ai.

Diệp Tùy Phong thở thật dài:

- Đã đến nước này, vẫn phải để ta đi ra hỏi các người thôi.

Nói xong, một loại khí tức dị dạng, bắt đầu tuôn ra từ trong thân thể Diệp Tùy Phong.

Từ lần trước sau khi hắn rút ra tu vi ở dòng sông thời gian ở thế giới Vân Tiêu, đến bây giờ, hắn lại một lần nữa, bắt đầu rút tu vi từ trong hệ thống.

200 tỷ, 300 tỷ...

Rất nhanh, hắn đã rút ra toàn bộ 500 tỷ năm tu vi.

Ba vị Thần Thú lão tổ cảm nhận được động tĩnh sau lưng, đều đồng thời quay đầu lại.

Ngay khi bọn chúng nhìn thấy Diệp Tùy Phong, con người chậm rãi mở rộng, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh hãi tột cùng, tựa như đã nhìn thấy điều gì đó không thể xảy ra vậy.

- Trước cứ như vậy đi.

Sau khi Diệp Tùy Phong rút ra 500 tỷ năm tu vi, hắn đã ngừng lại.

Hắn lo lắng nếu cứ tiếp tục rút ra thêm nữa thì ngay cả Tiên giới cũng không thể chịu tải nổi mình, đến lúc đó hắn sẽ rơi vào quần cảnh không cách nào trở về thế giới Vân Tiêu như lúc trước.

- Ta cảm thấy, đúng là vị Thần Đế kia nhìn xa hơn các người một chút.

Diệp Tùy Phong nhìn lão Kỳ Lân, bàn tay giơ lên, nhẹ nhàng búng một cái.

Kén tằm ba màu... Sụp đổ trong nháy mắt!

.....

Trong vũ trụ hỗn độn.

Loại lực lượng vượt qua cực hạn của vũ trụ, đang điên cuồng càn quét khắp hư không hỗn độn.

Không gian bị xé nát, lộ ra khe hở vô tri vô giác đen kịt, sâu không thấy đáy.

Kén tằm ba màu bị loại lực lượng này tàn phá, đã sụp đổ, hóa thành bột mịn trong nháy mắt.

Khí tức hủy diệt thuận theo sáu luồng thân quang, ngay lập tức truyền lên thân thể ba hư ảnh đại thế giới trên kia.

Hư ảnh Thần thú được ngưng kết từ ý chí thế giới, cũng khó có thể ngăn cản được luồng lực lượng ấy.

Chỉ trong khoảnh khắc, toàn bộ đều sụp đổ, ngay cả bản thân thế giới cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, lắc lư điên cuồng.

Ba vị Thần thú lão tổ, càng ghen hờn nhìn trần trời, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin nổi nhìn một màn trước mắt.

Diệp Tùy Phong lông tóc không thương, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn bọn họ.

- Làm sao có thể!?

Tổ Long điên cuồng rống to, lớp vảy màu vàng tối điên cuồng run rẩy, như đang biểu hiện ra tâm trạng hiện giờ của nó, đó là sợ hãi cực độ.

- Không có gì là không thể.

Diệp Tùy Phong từ tốn nói, sau đó, hất lại một lần nữa vỗ tay phát ra tiếng.

Uy áp vô biên từ hư không buông xuống.

Ba đại Thần thú lập tức cảm thấy như một tòa Thần Sơn đang đặt trên đỉnh đầu bọn họ.

Tổ Long gào thét, Tổ Phượng hét vang nhưng không thể thoát khỏi Thần Sơn.

Một tiếng vang trầm, ba vị Thần thú lão tổ, trực tiếp bị ép cong sống lưng, máu Thần thú rải khắp chân trời.

Sau khi Diệp Tùy Phong không chế bọn chúng, hắn lại chậm rãi đi tới trước mặt lão Kỳ Lân.

Hai mắt Lão Kỳ Lân đỏ hồng, gian nan ngăn cản áp lực vô hình đang dần dần ép tới, nhìn Diệp Tùy Phong đến gần, vẻ mặt nó điên cuồng biến đổi.

- Ngươi... Là thần Sáng Thế!

Nó gào thét lên tiếng, bên trong giọng nói mang theo sợ hãi vô ngần.

Diệp Tùy Phong lắc đầu:

- Nếu ta là thần Sáng Thế, đã sớm biến các ngươi thành những con cừu nhỏ ngoan ngoãn, ném lên giá đồ nướng rồi. Thần Sáng Thế không thể đánh giá thông qua thực lực.

- Ngài ấy mới là Thần đúng nghĩa, không gì không làm được.

Theo như Diệp Tùy Phong hiểu, loại tồn tại này, chỉ dùng một ý niệm trong đầu cũng có thể thay đổi quá khứ, sáng tạo tương lai.

Căn bản là không thể nắm bắt được. Và đương nhiên hắn không phải.

- Nếu ngươi không phải, vậy đến tột cùng vì sao thực lực của ngươi lại vượt qua cực hạn của vũ trụ!

Cảm xúc của lão Kỳ Lân có chút điên cuồng.

Từ xưa đến nay, biết bao nhiêu Cực Đạo giả, đều đang tìm kiếm con đường đột phá cực hạn của vũ trụ, nhưng đều không ngoại lệ, đã thất bại toàn bộ.

Bọn chúng quy mọi việc những thất bại này cho thần Sáng Thế, thậm chí còn không tiếc hủy đi Chư Thiên Vạn Giới, cũng muốn chứng minh “hắn” tồn tại.

Nhưng bây giờ, một người đang sống sờ sờ lại có thể vượt qua cực hạn, và đối phương còn đang đứng ngay trước mặt bọn họ đây.

Chuyện này... Quá châm chọc, quá không chân thật!

- Nhất định là người có liên quan tới thần Sáng Thế!

Lão Kỳ Lân phun máu tươi tung toé, nhưng vẫn rống lên tiếng.

Diệp Tuy Phong lạnh lùng nhìn lão, không trả lời vấn đề này.

Vô luận là có liên quan hay không, thì loại tồn tại kia thật sự quá xa, quá cao cao tại thượng.

Còn hấn, điều hấn cần làm hiện giờ chính là xử lý xong chuyện trước mắt đã, thế sẽ tốt hơn.

- Lúc này, các người có thể nói, đến tột cùng cái đỉnh nghỉ mát kia là cái gì? Còn nữa, vì sao các người phải hao tổn tâm cơ (vất óc tìm kế) ngăn cản ta tiếp cận nó?

Diệp Tuy Phong phát phát tay tán đi áp lực trên người lão Kỳ Lân.

Chương 496: Sự Chuẩn Bị Cuối Cùng Của Thần Đế.

Dựa vào thực lực của hấn bây giờ, dù cả ba vị Thần thú liên thủ, cũng không thể uy hiếp được hấn.

Lão Kỳ Lân gấp rút thở hào hển, qua hồi lâu, mới thoáng bình phục lại một chút.

- Người cũng không phải là thần Sáng Thế. Người là Thẩm Phán Giả!

Bên trong giọng nói lão của vẫn chứa sợ hãi.

- Hử?

Diệp Tuy Phong nhướn mày:

- Thẩm Phán Giả là cái quái gì?

Lão Kỳ Lân hít một hơi thật dài, rồi nói:

- Trong quá trình dự ngôn, chúng ta đã nhìn trộm tương lai, thấy được trước khi họa kiếp đến, sẽ có một hồi thẩm phán cuối cùng. Có khả năng đây là thần Sáng Thế làm ra để trừng phạt những người ngỗ nghịch mưu toan đánh vỡ gông cùm

xiềng xích của vũ trụ. Ta nghĩ, người chính là người tiến hành
thẩm phán kia!

Diệp Tuy Phong nhíu mày thật sâu.

Hắn còn nhớ, đúng vào lúc ban đầu của đại kiếp, có người đã
từng nói, đại kiếp sắp nổi, thẩm phán sẽ giáng lâm.

Nhưng thẩm phán giả này, lại là hắn?

Vô nghĩa ở đâu ý!

Lão Tử không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy.

Nếu như thần Sáng Thế thật sự muốn coi hắn là Thẩm Phán
Giả, vậy chỉ có thể nói thần đã tính sai rồi.

- Người hãy trả lời vấn đề của ta đi.

Diệp Tuy Phong bỏ qua cái đề tài này.

Lão Kỳ Lân lại trầm mặc một hồi lâu, mới chậm rãi nói:

- Kỳ thật, cũng không phải chúng ta tự nguyện đến nơi này.

Cuối cùng, sau khi Diệp Tuy Phong nghe hết những gì lão Kỳ
Lân nói, mới biết lúc trước nó vẫn còn cố gắng giấu giếm một
chút tin tức.

Sau khi tiên đoán ra đại kiếp, đúng là lão Kỳ Lân đã nản lòng
thoái chí.

Nó cho rằng, kiếp nạn và vận giới hủy diệt trong tương lai là
điều đã được định sẵn, là sự thật mà bất cứ ai cũng không thể
cứng rắn thay đổi.

Và không cần biết làm như thế nào, cũng không thể thoát khỏi
loại vận mệnh này.

Cho nên, nó quyết định mang theo nhất tộc Kỳ Lân, rời xa
Chư Thiên Vạn Giới, trốn vào bên trong Hỗn Độn vô tận, chỉ
mong có thể tránh thoát đại kiếp.

Nhất tộc Kỳ Lân là tộc đàn ra đi đầu tiên.

Ngay sau đó, là tộc đàn Tổ Long và Tổ Phượng.

Bọn chúng và lão Kỳ Lân lựa chọn bo bo giữ mình.

Nhưng vấn đề lại xuất hiện ở trên người Thần Đế.

Thần Đế chính là người sáng lập Mục Tiên Thần Triều, hắn ta không nguyện ý khoan tay chịu chết như vậy.

Mặc dù đã tiên đoán được tương lai, nhưng hắn ta cho rằng vẫn còn một chút hi vọng sống tồn tại.

Thế là hắn ta mang theo chín vị đạo thủ, tiến hành một lần bóc lột kinh thiên.

Đầu tiên là bọn hấn phong ấn Thần hội Sáng Thế, đầu sỏ gây nên họa loạn cho Vạn Giới.

Sau đó, lại chủ động phá hủy Thần Triều mạnh nhất trong lịch sử do mình tự tay thành lập.

Đã làm xong những việc này, hắn ta tìm tới ba đại Thần thú lão tổ, lưu lại một sự chuẩn bị cuối cùng ở đằng sau.

- Chính là đình nghỉ mát kia?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Lão Kỳ Lân gật đầu:

- Ba tộc chúng ta, đều thiếu nợ Thần Đế một nhân tình rất rất lớn, cho nên không có cách nào, chỉ có thể cho hấn lưu lại chuẩn bị sau cùng ở nơi này, đồng thời cũng phải quanh năm chờ đợi ở đây.

Diệp Tỳ Phong cười lạnh:

- Nhân tình ư? Chắc các ngươi không đánh thắng được hấn?

Lão Kỳ Lân im lặng, không phủ nhận câu nói này.

- Kỳ thật bản thân chuyện này cũng không tính là chuyện lớn. Nhưng Thần Đế...

Nói xong, trên mặt lão Kỳ Lân lại lộ ra phần hận cực độ:

- Hấn đã dùng hồn huyết của chúng ta, làm thành chìa khoá tiến vào đình nghỉ mát! Nếu để cho ngươi thuận lợi tiến vào đình nghỉ mát, ba người chúng ta, bao gồm cả tộc đàn của chúng ta, đều mãi mãi trở thành nô bộc của ngươi!

Diệp Tỳ Phong nghe xong câu nói này, lập tức cảm thấy ngạc nhiên.

Nếu như linh hồn, là bản nguyên của sinh linh thì hồn huyết kia chính là bản nguyên của linh hồn.

Đạt được hồn huyết của sinh linh nào đó, chẳng khác nào đã không chế được mọi việc của nó, người đắc đạo, sẽ vĩnh viễn không chế vận mệnh của bọn nó.

Lại thêm lão Kỳ Lân, Tổ Long, Tổ Phượng còn là đại lão tổ của tộc quần mình.

Nắm giữ bọn chúng, chẳng khác nào nắm giữa ba đại tộc quần thần thú.

Không thể dùng từ nham hiểm để hình dung loại thủ đoạn này.

Khó trách, ba vị này sẽ không tiếc mọi thứ, cũng muốn ngăn cản Diệp Tỳ Phong tiếp cận đình nghị mật.

- Đương nhiên, chúng ta không cho phép xảy ra chuyện như vậy!

Giọng nói của Lão Kỳ Lân tràn đầy phẫn nộ:

- Cho nên mới bố cục ở đây.

- Với lại, sau khi Thần Triều hủy diệt, chúng ta còn phái người chui vào Tiên giới, giấu hai mảnh vỡ máu chốt nhất của Tinh Đồ ở tận cùng dưới đáy bí cảnh Cực Dương và Cực Âm. Về cơ bản, đặt chúng ở nơi đó, chắc chắn sẽ không một ai thuận lợi đạt được.

Diệp Tỳ Phong giật mình.

Khó trách lúc trước hẳn gặp biết bao khó khăn mới tập hợp đủ mảnh vỡ, hóa ra là lão Kỳ Lân giở trò quỷ.

- Nếu như vậy, vì sao người không cầm mảnh vỡ tới nơi này, làm như vậy chẳng phải sẽ mãi mãi không một ai gom góp được chúng ư?

Diệp Tỳ Phong nghi ngờ nói.

Lão Kỳ Lân thở dài:

- Người nghĩ rằng chúng ta không muốn ư?

- Nhưng Thần Đế đã động tay động chân bên trên Tinh Đồ, Thần thú nhất tộc chúng ta không thể nào mang nó rời khỏi Tiên giới.

Diệp Tùy Phong yên lặng.

Thần Đế này đúng là một kẻ âm hiểm.

Thoạt nhìn ba đại Thần thú nhất tộc lại có chút đáng thương.

Bọn chúng cũng chỉ muốn mang theo tộc nhân của mình rời đi, tìm một đường sống mà thôi.

Nhưng thương cảm thì thương cảm, Diệp Tùy Phong, vẫn muốn tiến vào đình nghỉ mát.

Hắn muốn nhìn cái mà Thần Đế gọi là chuẩn bị cuối cùng kia, đến cùng là cái quái gì.

- Đi.

Diệp Tùy Phong phát phát tay, áp lực trên người Tổ Long và Tổ Phượng cũng lập tức tiêu tán.

- Yên tâm đi, dù ta lấy được hồn huyết, cũng sẽ không làm gì các ngươi. Nhưng tiền đề là các ngươi đừng có ý đồ ngăn cản ta.

Nói thật, hắn thật sự không có hứng thú quá lớn đối với chuyện không chế ba đại tộc quần Thần thú.

Vẫn nên nhanh chóng làm cho rõ ràng xem Thần Đế lưu lại cái gì ở chỗ này, sau đó trở về Tiên giới.

Bởi vì bất cứ lúc nào, đám người Diệp Hoàng cũng có thể lâm vào nguy hiểm.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn đình nghỉ mát phương xa, sau đó cất bước mà đi.

Chương 497: Hội Nghị Sau Cùng Của Thần Triều

Ba vị lão tổ Thần thú trơ mắt nhìn Diệp Tùy Phong đi vào đình nghỉ mát đại biểu cho vận mệnh của bọn chúng, nhưng cả ba lại không ai dám dám đứng ra ngăn cản.

Khi Diệp Tuy Phong triển lộ ra lực lượng vượt qua cực hạn của vũ trụ, bọn chúng đã hiểu rõ, mọi việc đã nhất định.

Sau khi tới gần đình nghỉ mát, một luồng khí tức ôn hòa bỗng nhiên bắt đầu vây quanh Diệp Tuy Phong.

Sau đó, ba giọt huyết châu màu sắc khác nhau chậm rãi trôi nổi, ngưng tụ trước người hắn.

Màu vàng đất là Hồn Huyết của Tô Lâm.

Màu ám kim là Hồn Huyết của Tô Long.

Màu hỏa hồng là Hồn Huyết của Tô Phụng.

Bọn chúng vây tại một chỗ, chậm rãi xoay tròn.

Diệp Tuy Phong quan sát trong chốc lát thì phát hiện Kỳ Lân lão tổ nói không sai.

Muốn đi vào đình nghỉ mát, nhất định phải nhận lấy ba giọt Hồn Huyết này.

Nếu như hắn muốn mạnh mẽ xông tới thì sẽ phải gánh chịu phản phệ rất đáng sợ.

Mặc dù Diệp Tuy Phong không sợ phản phệ, nhưng cũng vô dụng, bởi vì nếu như kẻ xông vào thật so đình nghỉ mát còn cường đại hơn, vậy nó lập tức sẽ tự hủy, cái gì đều không thể đạt được.

- Thần Đế này còn thật thú vị.

Diệp Tuy Phong yên lặng, hắn không biết Thần Đế làm như thế là có dụng ý gì.

Có thù với ba đại Thần thú à?

Lắc đầu, hắn quyết định không suy nghĩ thêm nữa, dù sao cũng không phải chuyện gì xấu.

Hắn đưa bàn tay ra, ba giọt Hồn Huyết đã chủ động bay lên, chậm rãi tan vào trong thân thể hắn.

Ba vị lão tổ Thần thú yên lặng nhìn tất cả mọi việc, việc đã đến nước này, bọn chúng đã không thể ngăn cản.

Sau khi Hồn Huyét xuyên vào thân thể Diệp Tùy Phong, rất nhanh đã chạy đến thức hải của hắn, lập tức dung nhập trong linh hồn của hắn.

Hắn đưa tay bắt lạc ấn, sau đó khắc ở chỗ sâu nhất trong linh hồn của hắn.

Trong nháy mắt, hắn đã cảm giác được rõ ràng, mình đã hoàn toàn nắm trong tay ba đại Thần thú.

Thậm chí, ngay cả Thần thú diễn sinh ra huyết mạch cũng đều nắm trong tay.

Chẳng khác nào nói, chỉ cần là sinh linh có huyết mạch Thần thú thì mãi mãi đều bị Diệp Tùy Phong nắm giữ, đẳng cấp sinh vật hai bên biến thành một loại áp chế trời sinh.

Cho dù sau này hắn có mất đi tất cả tu vi, biến thành thân thể phàm nhân thì loại áp chế trời sinh này vẫn tồn tại.

Thần Đế cũng thật độc ác.

Nhưng đối với Diệp Tùy Phong thì cái này có tác dụng gì?

Hắn lắc đầu.

Cái rắm dùng cũng không có, hắn căn bản cũng không cần loại áp chế trời sinh này.

Hoàn toàn chính là cởi quần đánh rắm, vẽ vờ ra cho thêm chuyện.

Ba giọt Hồn Huyét cứ như vậy bị hắn ném sau ót.

Sau khi Hồn Huyét dung nhập vào linh hồn, trước mặt đình nghỉ mát đã triệt để mở ra cho hắn.

Diệp Tùy Phong hít một hơi thật sâu, cất bước đi vào.

Đình nghỉ mát cũng không phải là đình nghỉ mát.

Sau khi Diệp Tùy Phong xuyên qua một tầng màng mỏng, tiến vào trong thì cảnh tượng trước mặt đã xảy ra thay đổi.

Nơi này lại là một đại điện hoa lệ.

Đại điện phong cách hùng vĩ, khí thế huy hoàng.

Mười cái vương tọa treo lơ lửng theo thứ tự.

Phía trên vương tọa còn ngồi mười bóng người, bọn hấn có nam có nữ, khí tức bàng bạc, hoàn toàn không kém hơn ba vị lão tổ Thần thú phía ngoài.

Bọn hấn là Cực Đạo giả.

Hình như những người này đang tiến hành một lần hội nghị.

Nhưng lại hình như không có chút phản ứng nào với việc Diệp Tỳ Phong đi vào.

- Lĩnh vực thời gian.

Diệp Tỳ Phong rất nhanh đã tìm được nguyên nhân.

Nơi này tràn đầy khí tức thời gian.

Cảnh tượng trước mắt nhìn như đang xảy ra ở hiện tại, nhưng thật ra đã qua không biết dài bao nhiêu năm.

Càng đi về phía trước, một tầng màn sáng chặn lại trước mặt Diệp Tỳ Phong.

Đó là bức tường thời gian.

Nếu hấn cưỡng ép đi qua thì mọi thứ trước mặt sẽ hóa thành hư không.

Diệp Tỳ Phong ngừng chân, ngừng lại.

Mà hội nghị trong đại điện lại hình như chỉ vừa bắt đầu.

- Chư vị.

Một giọng nói ôn hòa từ trên cùng truyền đến.

Nơi đó có một thiếu niên mặc áo đen, tuần tú ôn nhuận đang ngồi.

Nhưng mặc dù nhìn hấn nhẹ nhàng nhưng trên người lại tràn đầy khí tức ở vị trí cao lâu dài.

- Hiện tại là lúc tiến hành một bước cuối cùng.

Hấn chậm rãi nói, trong giọng nói mang theo vẻ tang thương vô tận.

- Vậy thì bắt đầu thôi.

Phía dưới, một vị nữ tử phong hoa tuyệt đại, âm thanh lành lạnh vang lên.

Thiếu niên mặc áo đen nhẹ gật đầu.

- Được!

Sau đó, hần phất phất tay, chín Thần Bảng tỏa ra ánh sáng màu vàng, phiêu phù ở phía dưới mỗi người trước mặt.

- Vật dẫn đã chuẩn bị xong.

- Một khi tiến vào thì các người sẽ tiếp nhận nỗi cô tịch không biết bao nhiêu năm tháng.

- Cho đến đại kiếp bắt đầu mới có thể lần nữa hiện thế, sau đó tìm kiếm một tia thời cơ gần như vô vọng kia.

- Các người đã thật chuẩn bị xong chưa?

Thiếu niên chậm rãi nói.

Một tráng hán tóc đỏ như thần tiên, cười to nói.

- Bắt đầu đi!

- Lão Tử vĩnh viễn cũng sẽ không để đám đồ chó con Thần Sáng Thế kia sống tốt!

Một vị đạo nhân mặc trường sam râu tóc bạc trắng khác cũng mở miệng nói:

- Vô luận kết quả tương lai như thế nào.

- Chúng ta đều phải làm thử một lần cuối cùng này giúp chúng sinh.

Mấy người khác cũng nhao nhao mở miệng, biểu thị trong lòng mình sớm đã kiên định.

Diệp Tuy Phong nghe lời bọn hắn nói đã dần dần hiểu rõ nơi này đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Mười người đó chính là chín vị Đạo Thủ của Thần Triều Mục Tiên, còn có Thần đế Chí Cao kia.

Vị thiếu niên mặc áo đen kia chính là Thần Đế.

Mà hội nghị bọn hắn đang tiến hành, chỉ sợ là hội nghị cuối cùng của Thần Triều trước khi giải thể.

Bọn hắn chuẩn bị bản thân binh giải, bảo tồn toàn bộ tất cả bản nguyên suốt đời đến nay vào trong “vật dẫn”, đợi sau khi tương lai đại kiếp mở ra sẽ một lần nữa giáng lâm.

Lần nữa kéo dài trận chiến hơn chục triệu năm với Thần Sáng Thế.

Chín cái Kim bảng kia, nếu như hắn đoán không sai chính là Thần Bảng Hỗn Động mà mấy người Cực Dương Đạo Nhân nói tới.

- Đã như vậy, vậy thì bắt đầu thôi.

Không có người nào dị nghị, bọn hắn đã sớm ném sinh tử ra sau ót.

Thần Đế thấy vậy thì chậm rãi nói:

- Trước đó, mời các ngươi nhớ kỹ.

- Vô luận ai đúng ai sai, bắt nguồn ban đầu của chúng ta mãi mãi đều là sinh linh của Vạn Giới.

Đám người gật đầu, vẻ mặt trang nghiêm.

Chương 498: Lĩnh Vực Thời Gian

- Thần Đế, ngươi thật không đi cùng chúng ta sao?

Lúc này, nữ tử kia hỏi.

Thần Đế cười lắc đầu.

- Thần Sáng Thế nhất định phải do chính ta phong ấn mới được.

- Với lại, ta còn có một chuyện cuối cùng phải làm.

Nói xong, hắn phát phát tay nói:

- Đi thôi.

- Có thể quen biết các ngươi đã không uổng công đời này của ta.

- Có lẽ tương lai sẽ xuất hiện nhân vật càng thêm xuất sắc hơn chúng ta, thay chúng ta hoàn thành mọi việc thì sao?

Đám người không nói gì.

Bọn hắn biết rõ, lần này từ biệt chính là vĩnh hằng.

- Đi thôi.

Thần Đế nói lần nữa.

Chín vị Đạo Thủ đứng dậy, hướng về Thần Đế bái thật sâu.

Sau đó, thân hình dần dần mờ đi, biến mất trong đại điện.

Diệp Tuy Phong nhìn cảnh tượng như vậy, trong lòng hắn buồn vô cớ.

Nếu như đám Thần Sáng Thế kia là người vì tìm kiếm chân tướng, có can đảm chỉ mũi kiếm lên trời, làm cho lòng người trong bội phục.

Như vậy, những người trước mắt này vì chúng sinh mà không tiếc hi sinh bản thân lại càng làm cho người ta nổi lòng tôn kính.

Bọn hắn vốn có thể tiêu dao một nhưng lại lựa chọn mang trên lưng tương lai của vạn linh.

Cho dù tỷ lệ thành công gần như bằng không thì cũng sẽ không tiếc.

Trong đại điện, chỉ còn lại một mình Thần Đế.

Diệp Tuy Phong yên lặng nhìn hắn, không biết một chuyện cuối cùng hắn vừa nói đến cùng là cái gì.

Bỗng nhiên, Thần Đế đứng dậy.

Hắn đi xuống vương tọa, chậm rãi hướng về phía trước.

Dưới ánh mắt của Diệp Tuy Phong, không ngờ Thần Đế lại đi tới từng bước một, đến đối diện hắn thì ngừng lại.

Sau đó, hắn ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của hắn vượt qua thời gian chục triệu năm, giao hội cùng với Diệp Tuy Phong!

- Xem ra ta vẫn thành công.

- Người, đã tới.

Khóe miệng Thần Đế hiện lên một nụ cười.

.....

Nơi này là lĩnh vực thời gian.

Hai ánh mắt vượt qua thời gian mấy chục triệu năm, hội tụ cùng nhau.

- Đạo hữu có hài lòng đối với lễ vật ta lưu lại cho người không?

Diệp Tùy Phong nhìn hẩn, sau đó huyền hóa ra ba giọt Hồn Huyết của Thần thú.

- Người chỉ cái này sao?

Thần Đế nhẹ nhàng gật đầu.

- Có lẽ đối với đạo hữu tới thì nó cũng không có tác dụng gì quá lớn.

- Nhưng Hồn Huyết khắc ấn trong bản nguyên, hậu đại của ngài cũng sẽ có được năng lực khống chế ba tộc Thần thú giống ngài.

Hồn Huyết tương đương với một loại dấu ấn sinh mệnh bẩm sinh.

Diệp Tùy Phong có được hồn huyết của ba vị lão tổ Thần thú cũng giống như nắm trong tay cả một tộc bầy của bọn chúng, bao gồm toàn bộ sinh linh có huyết mạch Thần thú.

Cũng không như huyết mạch của Diệp Tùy Phong cũng sẽ sinh ra áp chế đối với Thú tộc.

Loại năng lực ấn ký này sẽ truyền bá theo huyết mạch, càng ngày càng yếu.

Nhưng đây là một quá trình rất lâu sau này, ít nhất thì sau mấy trăm đời, loại lực áp chế này vẫn sẽ tồn tại.

- Bọn chúng đến cùng đã làm gì người mà người lại đối đãi với bọn chúng như thế?

Diệp Tỳ Phong nghi ngờ nói.

Loại thủ đoạn này của Thần Đế, dùng nham hiểm để hình dung cũng không quá đáng chút nào.

Chẳng lẽ ba đại Thần thú đã đội mũ gì cho hắn hay sao?

- Ai.

Thần Đế thở một hơi thật dài.

- Nếu không có không có cách nào thì ta cũng không muốn như thế.

Hắn chậm rãi nói:

- Thật ra ba tộc Thần thú cũng không phạm sai lầm gì quá lớn.

- Nhưng chúng nó quá để ý tộc quần của mình, để ý đến cho dù là trắng hay đen đều không quan trọng.

- Cho nên ta không thể không làm như vậy.

- Chỉ có như vậy mới có thể lựa chọn ra người ta thật sự muốn chờ đợi kia.

Diệp Tỳ Phong hiểu rõ ý tứ của Thần Đế.

Hồn Huyết là điểm đau nhất của ba đại Thần thú.

Sau khi lấy Hồn Huyết chìa khoá, bọn chúng nhất định sẽ dùng hết tất cả biện pháp ngăn cản người muốn đi vào đình nghỉ mát.

Chỉ có triệt để đánh bại chúng nó thì mới có thể thuận lợi đi vào.

Mà trước mắt xem ra, chỉ sợ người có thể đánh bại ba đại Thần thú liên thủ chỉ có chính hắn.

- Nói đi, ngươi tìm ta làm gì?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Thần Đế nghĩ nghĩ, hỏi:

- Xin hỏi có phải bây giờ đại kiếp đã bắt đầu hay không?

- Có phải Thái Âm và Thái Dương vẫn còn tồn tại?

Diệp Tỳ Phong trả lời:

- Nếu như trung tâm Tiên giới bị hủy diệt thì mới đại biểu đại kiếp bắt đầu.

- Như vậy tại trước khi ta tới đây, nơi đó còn chưa có vấn đề gì.

- Chỉ có điều Thần Sáng Thế đã bắt đầu hành động.

- Bọn hấn thay đổi nội dung tiên đoán, dùng Hỗn Độn Thần Ma đuổi sinh linh của Tiên giới ra khỏi tám vực của Tiên giới.

- Hiện tại, phần lớn vạn linh đều tụ tập ở trung tâm Tiên giới.

Hấn nói đại khái tình huống trước mắt của Tiên giới cho Thần Đế.

Thần Đế nghe thấy như vậy, yên lặng ngẩn ngui.

Nhưng cũng chưa từng xuất hiện phản ứng khiếp sợ như Kỳ Lân lão tổ lúc trước, mà tương đối bình tĩnh.

- Quả nhiên Thần Hội vẫn không hề từ ý nghĩ bỏ hủy diệt chúng sinh.

Hấn lắc đầu nói.

Nhìn Thần Đế có chút buồn vô cớ, Diệp Tùy Phong khẽ nhíu mày.

Thật ra hiện tại, hấn muốn nhất hiểu rõ nhất là một chuyện khác.

- Ngươi bây giờ, là thân thể ở thời đại Thần Triều Mục Tiên, đúng không?

Diệp Tùy Phong mở miệng hỏi.

- Đúng.

Thần Đế nhẹ gật đầu.

- Vậy thì đồng nghĩa với nói, bây giờ ta là đang nói chuyện với tương lai của ngươi?

- Không sai.

Sau khi đạt được xác định đáp án, Diệp Tùy Phong sờ lên cằm.

- Như vậy chẳng phải là nói, giao lưu giữa chúng ta, thật ra có thể ảnh hưởng đến tương lai của người, cũng chính là ta bây giờ.

- Đúng không?

Thần Đế cười cười.

- Đúng vậy, chúng ta vốn đang ở một đầu thời gian trực tuyến.

- Mà cái đình nghỉ mát này là một lỗ hổng thời gian trực tuyến do ta mở ra.

- Cho nên, chúng ta mới có thể đối thoại như bây giờ.

Diệp Tùy Phong ồ một tiếng thật dài.

Nếu là như vậy, chẳng phải là có rất nhiều chuyện thú vị có thể xảy ra hay sao?

- Ba!

Hắn bỗng nhiên vỗ tay một chương làm cho Thần Đế giật nảy mình.

- Ai ai.

- Hay như vậy đi, không phải người muốn giải tán Thần Triều Mục Tiên à?

- Giờ người dứt khoát đừng giải tán, chúng ta xem thử sẽ xảy ra chuyện gì.

Diệp Tùy Phong tràn đầy phấn khởi nói.

Chương 499: Tham Gia Vào Chuyện Quá Khứ.

Thần Đế lại có chút ngơ ngác.

- Tại sao phải làm như vậy?

Diệp Tùy Phong vừa chuyển động ý nghĩ.

- Nếu không thì như thế này đi, không phải các người lưu lại rất nhiều di vật sao, bây giờ người đều viết tên của ta lên tất cả

đi vật đi, để chúng ta xem thử tương lai có thay đổi hay không?!

Thần Đế bị hù đến sững sốt một chút.

- Người đang... Muốn nghiệm chứng dòng thời gian của vũ trụ à?

Hắn đoán được ý nghĩ của Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong cũng không phủ nhận, nói:

- Người không cảm thấy rất thú vị sao?

- Nghĩ lại xem, nếu như tương lai vì vậy mà thay đổi, vậy đã nói rõ, chúng ta cũng không trực tuyến trong một thời gian.

- Người nói đúng không?

Thần Đế yên lặng.

- Ta thật không cảm thấy loại cách làm chơi đùa này có ý nghĩa gì.

Diệp Tùy Phong cười cười.

- Thử một chút thôi, cũng không có hại gì.

- Nếu không như vậy, người tìm cho mình bộ quan tài, đi vào ngủ say, sau đó nói cho ta biết quan tài đó ở đâu, trở về ta sẽ móc người ra, sau đó...

- Đạo hữu!

Thần Đế cắt đứt lời nói của Diệp Tùy Phong.

- Bây giờ, không phải là lúc chơi đùa.

- Thời gian tự có quy luật vận chuyển của nó, chúng ta không thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

- Nhưng chuyện đã xảy ra thì không thể nào bị thay đổi!

Diệp Tùy Phong nhếch miệng.

Hắn thật đúng là không tin cách nói của Thần Đế.

Chỉ tiếc hai người chỉ có thể cách thời gian nói chuyện với nhau, hắn không có cách nào tự mình đi về quá khứ nghiệm chứng.

- Vậy người phí tâm tư tìm ta tới là muốn làm cái gì?
- Không phải chỉ là muốn nói chuyện với ta cho vui chứ.

Diệp Tuy Phong khoanh tay.

Không có cách nào làm yêu thiêu thân, vậy hẳn sẽ không có hứng lắm.

Thần Đế không để ý đến cảm xúc của Diệp Tuy Phong, suy nghĩ bảo:

- Vừa rồi người nói sinh linh của Tiên giới đã bị Thần Hội ép đến trung tâm Tiên giới à?

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Đúng vậy, tiên đoán các người lưu lại bị thay đổi.
- Vẫn là người lại suy nghĩ thật kỹ, động chút tay chân trên tiên đoán đi.

Thần Đế nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, sau đó lắc đầu.

- Vô dụng, Thần Hội biết nội dung cụ thể của đại kiếp, cho dù làm như thế nào thì kết quả đều như thế.

Diệp Tuy Phong liếc mắt.

Sao người biết kết quả sẽ như thế.

Nếu như người lưu lại tiên đoán là tạo em bé mới có thể vượt qua đại kiếp, xem bọn chúng sẽ thay đổi như thế nào.

Nhưng hiển nhiên, Thần Đế chắc chắn sẽ không làm như vậy.

- Thần Hội còn chưa xuất hiện ở Tiên giới đúng không?

Thần Đế lại hỏi.

Diệp Tuy Phong cười ha ha nói:

- Ta ngược lại thật ra muốn bọn chúng sớm xuất hiện một chút đây.

- Đúng rồi, người đến cùng đã phong ấn bọn chúng ở chỗ nào?

Nếu biết chỗ nào thì Diệp Tuy Phong sẽ không để ý tự mình qua đo tìm mấy gia hỏa này tâm sự một chút.

Nhưng Thần Đế, lắc đầu.

- Ta còn chưa quyết định.

- Một trong những mục đích rất quan trọng mà ta muốn gặp người chính là quyết định địa điểm phong ấn Thần Sáng Thế.

Diệp Tuy Phong nghe thấy câu nói này, lập tức sững sờ.

- Không phải người nói là không có cách nào thay đổi tương lai à?

Thần Đế cười.

- Người vẫn không chưa hiểu rõ, không phải chúng ta đang thay đổi tương lai.

- Mà là thông qua vượt thời gian, để người tham gia vào chuyện quá khứ.

Diệp Tuy Phong ngo ngác.

Mẹ nó, như vậy cũng được à?

.....

Nói một hồi lâu, Diệp Tuy Phong mới hiểu được ý của Thần Đế.

Dù hẳn từ tương lai tới đây nhưng hiện giờ lại đang tham dự vào chuyện của ngàn vạn năm trước.

Nói cái khác, kỳ thật khung cảnh hiện tại trước mắt hẳn lại chính là hình ảnh tới từ ngàn vạn năm trước.

Nghe câu này có chút không thuận miệng nhưng sự thật đúng là như thế.

Hắn muốn ở cùng một chỗ với Thần Đế, thương lượng nên phong ấn thần hội Sáng Thế ở chỗ nào.

Diệp Tuy Phong có cảm giác điều này không hợp lẽ thường.

- Tùy tiện thôi..

Hắn tỏ vẻ không sao cả:

- Chỉ cần người nói cho ta biết địa điểm, còn lại cứ giao cho ta là được.

Thần Đế cười khỏ:

- Cách bức tường thời gian, ta không thể nào thấy rõ được thực lực chân chính của người. Nhưng dù người ôm lòng tin tuyệt đối có thể đánh bại bọn hắn, cũng không được xử sự qua loa chuyện này. Thần Hội chỉ có một mục tiêu, chính là phá hủy vạn linh, bọn hắn đã sớm không màng sinh tử. Lỡ như người sơ sẩy một cái, vậy thì cố gắng của chúng ta sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Diệp Tuy Phong im lặng.

Cái gì cũng không được, thế thì làm cái lông á.

- Vậy người nói trước đi, người định dùng phương thức gì để phong ấn bọn hắn?

Diệp Tuy Phong đã quyết định, bản thân hắn vẫn nên hơi nghiêm túc một chút.

Thần Đế nghĩ nghĩ rồi nói:

- Kính Vận Mệnh. Ta sẽ dung hợp chính mình và Kính Vận Mệnh. Chỉ có cách này, mới có thể trói buộc Thần Hội.

Diệp Tuy Phong nhíu mày:

- Nhốt ở bên trong?

Thần Đế gật đầu:

- Có thể nói như vậy. Bản thân Kính Vận Mệnh đã tự hình thành không gian vận mệnh, có thêm ta, chắc chắn có thể hoàn toàn vây khốn đám người bọn hắn.

Diệp Tuy Phong không muốn biết nguyên lý cụ thể, lại lên tiếng hỏi:

- Nói cách khác, không gian bên trong Kính Vận Mệnh chính là nơi phong ấn Thần Hội?

- Đúng vậy.

Thần Đế nói:

- Hiện giờ điều chúng ta cần phải quyết định chính là nên đặt Kính Vận Mệnh ở nơi đâu thì thích hợp.

Diệp Tuy Phong lập tức nói:

- Cái này thì có gì phải suy nghĩ, cứ trực tiếp ném nó vào trung tâm Tiên giới là được. Không phải đại kiếp sẽ bắt đầu từ nơi đó sao? Nói không chừng đại kiếp sẽ giết chết bọn hắn.

Thần Đế nhíu mày, sau một lát im lặng, hắn chậm rãi gật nhẹ đầu.

- Được.

Diệp Tùy Phong lập tức ngạc nhiên.

Thật ra hắn chỉ thuận miệng nói thôi, không nghĩ tới Thần Đế lại dứt khoát đồng ý?

- Người xác định?

Hiện giờ lại đổi thành hắn mới người do dự không quyết.

Thần Đế cười một cái nói:

- Vị trí trung tâm Tiên giới không tệ. Nếu làm như vậy, ta sẽ bố trí được càng nhiều thủ đoạn, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Cứ quyết định như vậy đi.

Diệp Tùy Phong lại lúng ta lúng túng không nói gì.

- Người tùy tiện vậy?

Trong lòng hắn có một loại cảm giác hoang đường.

Vậy là... Hắn cứ như vậy mà tham gia vào chuyện quá khứ ư?

Chương 500: Cũng Có Thể Đi Cửa Sau?

- Vậy nên bố trí những trong sinh linh Tiên giới như thế nào? Hiện giờ bọn hắn đều đang tụ tập ở Thái Âm và Thái Dương đó.

Diệp Tùy Phong nói.

Thần Đế suy tư một lát rồi hỏi:

- Thần Bảng Hỗn Độn có xuất hiện trong Tiên giới hay không?

- Không có.

Diệp Tùy Phong lắc đầu:

- Chỉ ít ở khi ta rời khỏi Tiên giới, Thần Bảng còn chưa giáng lâm.

Thần Đế cười nói:

- Vậy chúng ta có thể chen ngang một chút tin tức từ trên người nó. Ta có thể thông qua Thần Bảng, lưu lại một chút tin tức cho tương lai, để bọn hắn mau chóng rút lui khỏi tiên giới. Nhưng nếu làm như vậy, phải cần có một vật môi giới mới, dùng để phát động thần bảng giáng lâm.

Diệp Tùy Phong nhíu mày:

- Môi giới gì?

Thần Đế giải thích:

- Thần Bảng do chín vị đạo thủ biến thành, vốn là thứ thông thiên triệt địa. Khi nó cảm nhận được sự kiện lớn của thiên địa, sẽ tự mình giáng lâm từ trong hư không. Theo kế hoạch ban đầu của ta, lúc đại kiếp lúc bắt đầu, sẽ để Thần Bảng giáng lâm ở tám vực khác ngoại trừ Thái Âm và Thái Dương. Nhưng hiện tại xem ra, cần thay đổi lại một chút.

Sau một hồi lâu, hắn ngẩng đầu nhìn Diệp Tùy Phong:

- Xin hỏi đạo hữu, có phải người không thông qua đại truyền tống trận để tới chỗ này?

Diệp Tùy Phong gật đầu:

- Không sai. Ta hao tổn mấy chục năm, mới gom góp đủ tinh đồ. Lại thêm lão Kỳ Lân vụng trộm giấu hai mảnh vỡ đi. Người không thể làm cho nó trở nên đơn giản một chút sao?

Thần Đế xấu hổ cười một tiếng:

- Mặc dù Thần Hội bị phong ấn nhưng bọn hắn vẫn có khả năng thông qua một ít phương thức, ảnh hưởng đến ngoại giới. Nếu thiết lập quá đơn giản rất dễ dàng bị bọn hắn lợi dụng. Nhiều nhất ta chỉ có thể thu nhỏ 99999 mảnh vỡ đã định ra lúc ban đầu, thành 999 mảnh, không thể ít hơn được!

Diệp Tùy Phong nghe Thần Đế nói vậy, lập tức mở to hai mắt nhìn.

Người móa nó... Lúc ban đầu đã định ném ra 99999 mảnh?

Ta dứt khoát cho người tinh tinh, tinh tinh, tinh tinh (hoặc là sao sao)!

- Khụ khụ, ta có lưu lại thủ đoạn ở bên trong đại truyền tông trận.

Thần Đế vội vàng nhảy khỏi đề tài này, nói:

- Ta đã giao chân dung của người cho chín vị đạo thủ. Để khi đại truyền tông trận mở ra, bọn hắn sẽ tiến hành quan trắc (quan sát và đánh giá). Nếu nhìn thấy là người, bọn hắn sẽ xóa tan hư không, giáng lâm Tiên giới. Làm như vậy, vừa vặn có thể kịp thời nhắc nhở vạn linh Tiên giới, rời khỏi Tiên giới.

Diệp Tuy Phong lộ ra vẻ mặt quái dị:

- Nói cách khác, nếu thật sự làm như vậy, thì khi ta rời khỏi Tiên giới, Thần Bảng sẽ giáng lâm?

Vừa nghe vào tai đã cảm thấy có chút cầu rôi.

Không, đâu phải có chút, phải là siêu cấp cầu!

- Các người không thể giáng lâm trước lúc ta rời đi sao? Làm như vậy, không phải ta sẽ trực tiếp đi qua luôn?

Diệp Tuy Phong không biết nên nói gì.

Thần Đế xòe hai tay:

- Ta cũng muốn, nhưng ta không thể thu được khí tức của người.

Diệp Tuy Phong khoát tay áo, thôi được, thích thì chiều.

Hắn đã nói không nên lời rồi.

Thần Đế tiếp tục nói:

- Nếu như vậy, vị trí Thần Bảng giáng lâm kia, cũng đặt ở trong Tiên giới. Đến lúc đó, ta sẽ chế tạo hoàng cung Thần Triều và Thần Bảng ở cùng một chỗ, tất cả cùng giáng lâm. Hoàng cung vốn là một kiện chí bảo tạo hóa, mặc dù có chút ngoài ý muốn xuất hiện nhưng vẫn sở hữu năng lực nhất định có thể cam đoan một bộ phận sinh linh an toàn.

Diệp Tỳ Phong tùy ý gật đầu.

Nhưng bỗng nhiên, hấn nghĩ tới một chuyện khác:

- Đúng, đến tốt cùng, Thần Bảng Hồn Độn này là thứ gì? Vì sao lại nói ở bên trong đó ẩn giấu cơ hội trở thành chương Đạo giả?

Đối mặt với vấn đề này, Thần Đế im lặng.

- Đó là bởi vì, chín vị đạo thủ, đã hóa nhập toàn bộ sinh mệnh của mình và bản nguyên linh hồn vào trong Thần Bảng. Trừ thứ đó ra, còn có một bộ phận khí Thái Sơ tương xứng. Chỉ cần tìm được người thích hợp, sẽ chuyển đi tất cả tạo hóa, còn bản thân bọn hấn lại triệt để hồn phi phách tán. Mà sinh linh lấy được, chắc chắn thành tựu Chương Đạo giả. Đợi một thời gian, đặng lâm cực đạo, cũng không phải nói chơi.

Diệp Tỳ Phong giật mình, hóa ra là như vậy.

Chín vị đạo thủ, tự phong ấn trong thần bảng, chịu đựng ngàn vạn năm cô tịch, chỉ vì hiến dâng tất cả của mình cho người thích hợp, chỉ cầu được một khả năng cực kỳ nhỏ bé.

Hấn nghĩ đến đây, không khỏi kính nể loại ý chí vì người quên mình này.

Nhưng hấn lại sinh ra ý nghĩ khác.

- Được thôi, cứ làm như vậy.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Nhưng người sẽ làm như thế nào để sinh linh tương lai tin tưởng vào tin tức mà người để lại?

Thần Đế nhíu mày, đây đúng là một vấn đề.

Đó là chuyện liên quan tới sinh tử, không có chứng cứ xác thực, người tương lai tuyệt đối không thể nào tùy tiện tin tưởng.

Diệp Tỳ Phong cũng đang suy tư, bỗng nhiên, đôi mắt hấn lóe lên tia sáng.

- Ta có thể... Cho người một danh sách...

.....

Bên trong lĩnh vực thời gian, Diệp Tùy Phong cung cấp cho Thần Đế một phần danh sách nho nhỏ.

- Diệp Hoàng, Diệp Long, Diệp Hiểu Hiểu, Diệp Cẩm Dao, Diệp Tiểu Hắc, Lý Tiểu Bạch, Cốc U Lan, Cá Chép Vàng (Kim Lý), Dương Thi Mạn...

Hắn suy nghĩ một chút, lại lần nữa mở miệng.

- Còn có Diệp Tùy Vân, Diệp Tùy Vũ, Diệp Uy, Diệp Bá...

Tất cả những người thuộc dòng chính Diệp gia mà hắn có thể nhớ tên, hắn đều điểm danh toàn bộ, cũng không nhiều chỉ chừng hơn trăm người.

Thần Đế đôi diện nghe danh sách mà Diệp Tùy Phong đọc, trông mắt càng trừng càng lớn.

- Đại ca, tổng cộng mới có chín thần bả à.

Hắn gào thét lên tiếng.

Vừa rồi, hai người rơi vào bên trong một vấn đề.

Phải làm như thế nào để người tương lai, tin tưởng tin tức do người quá khứ lưu lại?

Đây chính là chuyện liên quan tới sinh tử, tuyệt đối không thể qua loa.

Hai người đang ở bên trong tự hỏi quá trình, bỗng nhiên Diệp Tùy Phong đưa ra một suy nghĩ.

Sau khi Thần Bảng giáng lâm, chắc chắn là đám người Diệp Hoàng và Diệp Long sẽ tham gia vào.

Thần Đế đã có cách để lại chân dung của Diệp Tùy Phong, như vậy hắn hoàn toàn có thể thông qua chân dung, truyền lại tin tức cho Diệp gia bọn hắn.

Chương 501: Bố Cục Trong Tương Lai.

Với lại, hắn dám chắc là đám người Diệp Hoàng sẽ tin tưởng.

Nếu đã như vậy, nhất định phải để đám người Diệp Hoàng thuận lợi thu hoạch được Thần Bảng.

Thế là, Diệp Tùy Phong quyết định đi cửa sau, để Thần Đế lưu lại danh sách từ sớm, đợi đến khi Thần Bảng giáng lâm, tự nhiên sẽ chủ động tìm tới bọn hắn.

Thần Đế cũng cảm thấy cách này khả thi.

Sau đó... Đã xảy ra tình cảnh vừa rồi.

- Chẳng lẽ những người này mà ngươi nói đều có năng lực đi đến giai đoạn cuối cùng để Thần Bảng lựa chọn sao?

Thần Đế trầm mặt, hấn cảm thấy Diệp Tỳ Phong có chút quá phận.

- Đương nhiên là không thể, phần lớn người bên trong danh sách kia có thể tham gia lựa chọn hay không vẫn còn là một ẩn số.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Cho nên ta mới cung cấp danh sách cho ngươi. Làm như vậy mới có thể bảo đảm chắc chắn sẽ có người thuận lợi thu hoạch được Thần Bảng, sau đó nhận được tin tức chúng ta lưu lại. Ngươi nói xem, có đúng không?

Thần Đế lúng ta lúng túng không biết nên nói gì.

Sao khi hấn nghe xong câu này, lại cảm thấy nó có một chút đạo lý?

Gọi là cái gì nhỉ?

Tung lưới rộng, sau đó trọng điểm bồi dưỡng!

- Không không không!

Hấn vội vàng ném bỏ loại ý nghĩ nguy hiểm này lại nói:

- Vậy cũng không thể quá nhiều! Dù sao ngươi cũng phải chọn ra mấy người có khả năng thu hoạch được Thần Bảng nhất. Với lại nếu như thực lực không đủ, cũng không thể tiếp nhận khí tức Thái Sơ!

Diệp Tỳ Phong nhếch miệng

Cái tên Thần Đế này thật nhỏ mọn.

Hấn oán thăm.

Nhưng trên dưới 100 người đúng là hơi nhiều thật.

Diệp Tỳ Phong nghĩ một hồi lại nói:

- Vậy chỉ tính những đối tượng ta nói lúc ban đầu thôi. Trên cơ bản, thực lực của bọn hấn đều ở sắp đạt đến cấp Đế, tuyệt đối không có vấn đề.

Thần Đế tỏ ra không để ý, sau đó thăm đếm trong lòng, vừa đủ chín người.

Hắn lập tức ném ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Diệp Tùy Phong.

Gia hỏa này đã sớm tính sẵn rồi?

Nhưng Diệp Tùy Phong nói cũng không sai, tuyển thêm một vài người, cũng để phòng ngừa một ít chuyện ngoài ý muốn xuất hiện

Vói lại đúng là hắn không tin, chín người này đều có thể đi đến cuối cùng.

Chẳng lẽ những sinh linh khác trong Tiên giới đều là lũ ngu ngốc?

- Được thôi.

Thần Đế nói:

- Người cung cấp chân dung của bọn họ cho ta, ta sẽ thông báo cho chín vị đạo thủ.

- Nếu như đến lúc đó, bọn hắn thật sự có người đi được đến cuối cùng, Thần Bảng sẽ tự tuyển định.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Đi một chuyến này... Không lỗ rồi....

- Tiếp đó chính là vị trí Thần Bảng giáng lâm.

Thần Đế nói.

Theo kế hoạch ban đầu của hắn, cứ để chúng nó rải rác khắp tám vực trong Tiên giới.

Nhưng bây giờ, nhất định phải cân nhắc thêm một lần nữa.

- Cứ giữ nguyên kế hoạch vốn có.

Diệp Tùy Phong nói:

- Rải rác khắp tám vực, có thể hấp dẫn phần lớn sinh linh từ trong Tiên giới đi. Chẳng phải làm như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều công sức ư?

Dù sao mục đích của bọn hắn chính là khiến sinh linh trong Tiên giới rời khỏi Thái Âm và Thái Dương, làm như vậy rất vừa vặn.

Thần Đế nhíu mày suy tư trong chốc lát, lại lắc đầu:

- Không. Thần hội Sáng Thế, nhất định sẽ không trơ mắt xem loại chuyện này xảy ra. Để tránh phức tạp, cách làm tốt nhất là tương kế tựu kế. Cứ dứt khoát đặt địa điểm giáng lâm của Thần Bảng ở trong tiên giới, làm như vậy, ta cũng có thể lưu lại càng nhiều thủ đoạn hơn, dùng để đối phó với những âm mưu mà Thần Hội có thể làm ra.

Diệp Tỳ Phong nghĩ một lát, cũng thấy cách này khá ổn.

Chỉ cần đảm người Diệp Hoàng có thể thuận lợi nhận được tin tức hẳn lưu lại, mọi việc đều dễ nói.

- Ta tổng kết trước một chút.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Thần Hội đã bị phong ấn ở bên trong Kính Vận Mệnh, sau đó vị trí của Kính Vận Mệnh được đặt ở trong Tiên giới, và vị trí Thần Bảng giáng lâm, cũng ở trong Tiên giới, đúng không?

Thần Đế nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, về sau ta sẽ làm như vậy. Giấu Kính Vận Mệnh ở bên dưới Thái Âm và Thái Dương.

Diệp Tỳ Phong sờ sờ cằm:

- Vậy ta còn có một vấn đề. Kính Vận Mệnh có thể cảm nhận được khí tức đại kiếp, đúng hay không?

Thần Đế gật đầu:

- Đúng vậy, khi nó cảm nhận được đại kiếp, nó sẽ tự mình bình giải vỡ ra.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày:

- Nếu đã như vậy, có thể cho nó bắt giữ một tia khí tức đại kiếp kia hay không? Nếu như vậy, chẳng phải chúng ta có thể làm rõ ràng, đến tận cùng đại kiếp kia là cái gì sao?

- Đã nghiên cứu, chuẩn bị lâu như vậy nhưng tới lúc này vẫn không có chút đầu mối gì về nội dung cụ thể của đại kiếp. Nếu có thể bắt được khí tức đó, chẳng phải mọi việc đã rõ ràng rồi?

Thần Đế suy tư một lát rồi nói:

- Có thể. Ta sẽ bảo tồn khí tức ứng kiếp giả (người ứng kiếp) vào bên trong Kính Vận Mệnh. Kỳ thật ta rất cũng tò mò, đến tốt cùng là dạng kiếp nạn gì lại có thể phá hủy Chư Thiên Vạn Giới.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

Nếu quả thật có thể làm rõ chân tướng kiếp nạn, vậy thì chuyện đi này của hắn cực kỳ có giá trị.

- Còn vấn đề gì khác không? Nếu như không có, ta muốn trở về Tiên giới.

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Kỳ thật bố cục dù nhiều cũng vậy, điều khiến hắn tin tưởng nhất vẫn là chính mình.

Chỉ cần hắn trở về trước khi kiếp nạn bùng nổ, như vậy tất cả đều dễ nói chuyện.

Thần Đế suy nghĩ trong chốc lát, lại nói:

- Không có. Nếu như những kế hoạch này đều có thể thành công. Có lẽ chúng ta thật sự có thể tìm kiếm được một tia khả năng sinh tồn ở bên trong đại kiếp.

Diệp Tỳ Phong không phát biểu ý kiến:

- Vậy còn người?

Thần Đế sững sốt một chút, sau đó cười nói:

- Ta sẽ cùng với kính Vận Mệnh hòa làm một thể, hoàn thành sứ mệnh sau cùng.

Diệp Tỳ Phong trầm mặc.

Đám người này, đều đã sớm không màng tử vong.

Thậm chí bọn hắn còn không cần người đời sau tưởng nhớ.

Tất cả những điều bọn hắn làm, tất cả những thứ bọn hắn hy sinh... Đều vì tìm kiếm một tia sống sót xa vời cho chúng sinh.

- Vậy... Gặp lại nhé.

Diệp Tỳ Phong không nói thêm gì nữa, lập tức tạm biệt.

Sau đó, hắn cũng không tiếp tục ở lại trong lĩnh vực thời gian, trực tiếp quay người rời đi.

Chương 502: Đoàn Đội Phát Sóng Trận Đấu Thần Bảng.

Vào thời khắc Diệp Tỳ Phong rời khỏi đình nghỉ mát, đình nghỉ mát sau lưng đã chậm rãi tiêu tán, triệt để chôn vùi bên trong lịch sử.

Diệp Tỳ Phong thở ra một hơi thật dài.

Khi hắn ngẩng đầu lên, ba đại Thần thú lão tổ vẫn y nguyên cung kính chờ đợi ở bên ngoài.

Bọn hắn không còn dám lơ đãng, bởi vì hiện giờ Diệp Tỳ Phong chính là Chúa Tể Giả khống chế vận mệnh của bọn chúng.

- Đã qua hơn nửa năm?

Sau khi Diệp Tỳ Phong đi ra, rất nhanh hắn đã phát hiện, thời gian bên ngoài đã trôi qua hơn nửa năm.

Đình nghỉ mát chính là lĩnh vực thời gian, cho nên xuất hiện loại tình huống này, cũng rất bình thường.

Nhưng nếu như vậy, thời gian của hắn sẽ càng thêm gấp gáp.

- Các người vẫn không muốn trở về Tiên giới?

Diệp Tỳ Phong lên tiếng hỏi.

Ba vị Thần thú lão tổ liếc nhau, sau đó, lão Kỳ Lân nói:

- Chúng ta chỉ muốn giúp tộc nhân của mình sống sót.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu:

- Có thể.

Nhưng ngay sau đó lời nói của hắn lập tức xoay chuyển:

- Nhưng ba người các người, phải cùng ta trở về.

Tác dụng của ba Cực Đạo giả rất lớn.

Ít nhất dùng để trông nhà hộ viện, là tuyệt đối không có vấn đề.

Thần thú lão tổ suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng vẫn cúi đầu với Diệp Tỳ Phong:

- Cần tuân đại nhân phân phó.

.....

Tiên giới.

Cung điện không lồ vẫn đứng sừng sững bên trên bầu trời trong tiên giới.

Quang mang của chín Thần Bảng Hỗn Độn lóng lánh toàn bộ Tiên giới.

Từ khi Thần Bảng giáng lâm đến nay, tất cả anh tài Tiên giới đều hội tụ ở nơi đây.

Bọn hắn đều muốn tìm được tạo hóa thuộc về mình ở trong vùng cung điện này.

Từ bên ngoài đến bên trong cung điện, tổng cộng chia làm chín mươi chín khu vực.

Mỗi một khu vực đều có một lượng tài nguyên thượng cổ lớn đang chờ đợi chủ nhân của mình, đồng thời cũng có đủ loại khảo nghiệm được phân bố trong đó.

Càng gần bên trong thì tài nguyên càng trân quý, khảo nghiệm cũng càng gian nan hơn.

Có người gọi nó là khảo nghiệm Cứu Cực hùng vĩ nhất lịch sử.

Mà sau khi thông qua khảo nghiệm cuối cùng sẽ có cơ hội thu hoạch được tán thành của Thần Bảng, trong truyền thuyết, nơi đó có được cơ duyên trở thành người mạnh nhất Tiên giới.

Mỗi một vị thiên tài đều dùng hết toàn lực của mình.

Chín mươi chín khu vực, tầng tầng tiến lên.

Ở trong quá trình này, vô số thiên kiêu kinh tài tuyệt đỉnh tiến vào tầm mắt của mọi người.

Thế gia Cực Dương, Cực Âm, Đạo phủ Hồng Mông, Yêu Thần Điện, v.v... Truyền nhân của những thế lực siêu cấp này tự nhiên là không cần phải nhiều lời.

Cũng có rất nhiều tán tu lấy tư thế ngạo nghễ, độc chiến quân hùng.

Trừ cái đó ra thì còn có thành Vân Tiêu, thế lực vừa mới tiến vào tầm mắt mọi người trong những năm gần đây, bọn họ đã triệt để đánh ra danh tiếng của mình tại đây.

Diệp Hoàng, Diệp Long, Diệp Tiêu Hắc, Cá Chép Vàng,...
Đều lấy tư thái nghiền ép tiến nhập vào trong hàng ngũ siêu hạng.

Mà Diệp Uy, Diệp Thiển và những người dòng chính của thành Vân Tiêu cũng không hề thua kém, mỗi người cường đại đến khủng bố, thuộc về nhóm thiên tài mới mạnh nhất.

Còn có đám người Chân Long các, từng người giống như con của Thiên Mệnh.

Các tướng thuộc điện Thiên Loan thì đạo pháp thông thiên.

Tinh anh hội Thiên Tiên có đủ các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp.

Nếu như nói rằng mỗi một thời đại đều sẽ có một nhân vật chính.

Như vậy thì vào giờ này khắc này, thành Vân Tiêu hoàn toàn xứng đáng là tiêu điểm.

Lực ảnh hưởng của bọn hắn thậm chí từng vượt qua Cực Âm và Cực Dương thế gia một lần, trong một thời gian cực ngắn đã đăng đỉnh Tiên giới.

Dưới sự ra sức phấn đấu của tất cả thiên kiêu, thì bọn hắn sắp tới cung điện tầng cao nhất.

Nơi này còn cao hơn trời.

Chín Thần Bảng vàng kim lơ lửng trong trời cao, tản ra uy nghiêm nặng nề.

Phía dưới chúng nó là một tòa tể đàn cao lớn.

Chung quanh tế đàn là một lồi đài khổng lồ.

Thông qua lồi đài, leo lên tế đàn là có thể thu được cơ hội trực diện với Thần Bảng.

Hiện tại, nơi này còn không có một bóng người.

Mà ở bên ngoài màn sáng có mấy thân ảnh cường đại đang lơ lửng, mỗi người đều cầm một mặt gương kỳ quái.

- Xin chào mọi người!

- Nhóm thiên kiều đầu tiên sắp xuất hiện rồi, mọi người đoán xem cuối cùng ai sẽ là người đứng thứ nhất!?

Một người trong đó đứng tại vị trí trung tâm cất cao giọng nói.

Nếu như Diệp Tùy Phong ở chỗ này thì nhất định sẽ nhận ra đối phương.

Gia hỏa bực này chính là Thần Võ Tiên Đế.

Mà những người chung quanh cầm tấm gương kỳ quái lại là đoàn đội đặc biệt của tiên phủ Thần Võ, đại quân phát sóng trực tiếp!

Kể từ khi buổi hội đàm của hai tộc được phát sóng trực tiếp đến toàn Tiên giới, đoàn đội này đã dần dần thành hình.

Trong những năm qua, đoàn đội này không ngừng lớn mạnh.

Sau khi Thần Bảng giáng lâm, Thần Võ tự đứng ra xung phong làm người dẫn chương trình, còn mang theo Văn Xương Tiên Đế và các vị hạch tâm tiên phủ phát sóng trực tiếp cho toàn bộ Tiên giới về trận chiến tranh đoạt Thần Bảng xưa nay chưa từng có này.

Sở dĩ lực ảnh hưởng của thành Vân Tiêu có thể mở rộng nhanh như vậy, Thần Võ đã đóng góp công sức không nhỏ.

- Khẳng định là Diệp Hoàng!

Có người đứng trước màn sáng rống to.

- Hừ, ta cảm thấy là Diệp Long, hẳn đoán hành chính đạo, vừa thấy chính là con của thiên mệnh, có đại khí vận quần thân!

Có người đưa ra ý kiến khác.

- Nếu người nói về khí vận, ta cho rằng Bạch tiên tử càng phù hợp hơn, nàng ấy chính là con cưng của Tiên giới.

Mỗi người phát biểu ý kiến của mình.

Có người nói, Âm Khải Hoàn sẽ trở thành đệ nhất.

Cũng có người nói, Tù Thiên càng phù hợp hơn, hẳn chính là đại biểu cường đại nhất cho nhóm tán tu.

Bên trong tiếng thảo luận kịch liệt, cuối cùng thì màn ánh sáng bên cạnh lôi đài có động tĩnh.

Tất cả mọi người lập tức ngừng thở, hồi hộp chứng kiến xem ai sẽ là thiên kiêu tuyệt thế mạnh nhất trong toàn bộ Tiên giới!

Màn sáng tiếp tục lắc lư, trong ánh mắt chờ mong của tất cả mọi người, một thân ảnh nhảy ra ngoài.

- Má ơi, lại là hắn?!

Mọi người sửng sờ.

Chương 503: Thiên Kiêu Tuổi Trẻ Xuất Sắc Nhất Trong Toàn Bộ Tiên Giới Cùng Nhau Tụ Tập.

Người xông ra màn sáng đầu tiên chính là một thiếu niên mặc áo đen.

Hắn ngấm nhìn bốn phía, khi thấy mình là người duy nhất, hắn lập tức cười ha ha.

- A ha ha ha!

- Quả nhiên bản đế mới là người mạnh nhất!

- Ta không có nhằm vào ai cả, ta nói toàn bộ, các vị còn chưa đi ra đều là cận bã!

Thiếu niên ngẩng đầu ưỡn ngực, cười ha ha.

- Tại sao lại là Hắc Đế?

Có người cảm thấy không thể nào tiếp thu được.

- Đúng vậy, tại sao gia hỏa âm hiểm luôn đánh lên sau lưng này lại là người đi ra đầu tiên chứ?

- Ta không thể tiếp thu!

Có người đâm ngực dậm chân.

- Ha ha, xem ra kết quả ra ngoài dự kiến của đa số rồi.

Thần Võ thực hiện chức trách dẫn chương trình của mình, tập trung màn ảnh vào Tiểu Hắc:

- Như vậy, cuộc chiến tranh đoạt toàn bộ thiên kiều Tiên giới lần này.

- Diệp Tiểu Hắc đến từ thành Vân Tiêu tạm thời dẫn đầu!

- Tiếp theo hẳn có thể cười kiều ngạo như vậy nữa hay không, chúng ta rửa mắt mong chờ!

Thần Võ hiển nhiên đã lãnh hội được tinh túy của phát sóng trực tiếp, điều động cảm xúc vô cùng nhuần nhuyễn.

Phía dưới, Xảo Nhi và Chỉ Nguyệt ngồi cạnh nhau, lắc đầu liên tục.

- Thật mất mặt!

Xảo Nhi lấy tay đỡ trán.

- Lâu rồi sẽ quen thôi.

Chỉ Nguyệt mỉm cười, sau đó cảm thán:

- Các người rất mạnh, ít nhất có mười mấy người xông vào cửa ải cuối cùng.

- Huyền Đô chỉ còn lại Vô Liễu, không biết có thể đi tới đây hay không?

Xảo Nhi mỉm cười:

- Đây chẳng qua là thành Vân Tiêu cường thịnh, tiên phủ Thần Võ cũng chỉ có một mình Tiểu Bạch.

- Có điều Diệp đại ca đã nói, bây giờ chúng ta là một thể, ngại không cần quá mức rồi rắm.

Chỉ Nguyệt không thể phủ nhận, vì Diệp Tùy Phong mà Thái Khôn đại vực hiện tại vô cùng đoàn kết.

- Không biết tiếp theo sẽ là ai đây?

Các nàng lại dời ánh mắt về phía màn sáng.

Trên lô đài, Tiểu Hắc vẫn còn đắc ý cười ha ha, hẳn biết nơi này đang được phát sóng trực tiếp, thậm chí còn lên tiếng chào hỏi dẫn chương trình Thần Võ.

- Trừ ta ra thì tất cả đều là cận bã!

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, biểu đạt sự cuồng ngạo của mình với toàn bộ Tiên giới.

- Ca, huynh phách lối như vậy, thật sự không sợ bị người ta đánh sao?

Bỗng nhiên có một giọng nói êm ái truyền tới.

Ngay sau đó, một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh biếc nhẹ nhàng lướt tới, giống như thiên nữ.

Nàng giơ tay nhắc chân đều tràn đầy ý vị tường hòa và an bình.

- Là Bạch tiên tử!

Sự xuất hiện của thiếu nữ lập tức khiến mọi người kinh hô.

Từ khi Ma Thần giáng lâm đến nay, cái tên Bạch tiên tử đã truyền khắp Tiên giới.

Nàng có tấm lòng nhân từ, đối xử bình đẳng với vạn linh, vô số sinh linh được nàng che chở mà thoát khỏi vận mệnh bị Ma Thần tàn sát.

- Tiểu Bạch!

Tiểu Hắc vừa thấy Tiểu Bạch thì lập tức tươi cười nghênh đón.

- Ta lợi hại không, ta đã nói là bọn hắc không được rồi mà!

Hắn đắc ý khoe khoang bản thân.

Tiểu Bạch lắc đầu, nàng đã quá quen Tiểu Hắc như vậy rồi.

- Ta thấy là do cha không ở đây cho nên đệ bay tới trời cao rồi.

Lúc này lại có một thân ảnh bước ra màn sáng.

Một thân áo tím, phong hoa tuyệt đại, chính là Diệp Hoàng.

Theo sau là Diệp Long khiêng trường thương, bên cạnh hắn còn có một người, chính là thê tử của hắn, Dương Thi Mạn.

- Ái chà chà, mọi người đều ở đây rồi.

Hắn vừa cười vừa nói.

Cảnh tượng này khiến những người xem trực tiếp xung quanh trợn tròn mắt.

Thành Vân Tiêu thật sự nghịch thiên như thế sao?

Nhóm bước ra đầu tiên đều là người của bọn hắn!

Ngay cả Dương Thi Mạn của thế gia Cực Dương thật ra cũng là cô vợ trẻ của Diệp gia thành Vân Tiêu.

Căn bản là quá đáng sợ!

Người quen tập hợp một chỗ, tùy ý trò chuyện.

Sau một hồi lâu mới có người của thế lực khác lần lượt xông ra.

Âm Khải Hoàn, Cảnh Hằng, Hiên Viên sa, Liệt Diễm Kỳ Lân, Tiểu Kim Ô lục tục bước ra màn sáng.

Còn có tán tu Tù Thiên, Hề Ngưng Sương của thánh địa Thiên Khuyết, cá chép vàng trong Kính hồ.

Mặt khác còn có các thiên chi kiêu tử xuất sắc như Dương Thiên Kỳ, Dương Thiên Lân.

Cuối cùng, Vô Liễu Huyền Đô cũng xông ra màn sáng.

Có điều thoạt nhìn hắn bị thương không nhẹ, rõ ràng là kém hơn những người khác một đoạn.

Sau đó không còn ai bước ra nữa.

Trên lôi đài có tổng cộng hơn hai mươi người.

Bọn hắn đều là thiên kiêu tuổi trẻ xuất sắc nhất trong toàn bộ Tiên giới.

Tiếp theo đây, bọn hắn sẽ tiến hành trận chiến cuối cùng tranh đoạt Thần Bảng Hỗn Độn.

.....

Sau khi không có người xông ra màn sáng, chín Thần Bảng trên bầu trời đồng thời bắn ra chín tia sáng vàng kim, bao vây lôi đài một cách chặt chẽ.

Tiếp theo, quy tắc thí luyện sau cùng hiện ra trước mặt mọi người.

Đăng Thiên Đàn (đàn lên trời) động dậy, chính giữa tế đàn có một cầu thang kéo dài xuống dưới.

Cầu thang có mọi việc chín mươi chín tầng, chỉ cần leo lên, đứng tại đỉnh cao nhất là có thể thu được cơ hội được Thần Bảng chọn trúng.

Nhìn thì có vẻ rất đơn giản, nhưng thật ra thì nó đúng là đơn giản như vậy.

- Nhàm chán vậy?

- Không hề có một chút tính khiêu chiến gì cả!

Tiểu Hắc khoanh tay, mặt mũi tràn đầy vẻ khinh thường nhìn lại.

Dáng vẻ này lập tức khiến người xem bất mãn.

- Hắn lại bắt đầu khoác lác rồi!

- Ta rất muốn đánh hắn, nhưng đánh không lại làm sao bây giờ?

Hình như có thể đoán đến phản ứng ở bên ngoài, sự khinh thường trong mắt Tiểu Hắc càng dày đặc.

Bỗng nhiên, hắn vung tay lên.

- Ha ha, bản đế tới tham gia lần thịnh hội này chỉ vì chứng minh thực lực của mình thôi.

- Nếu cửa ải cuối cùng không có tính khiêu chiến, vậy thì thần bảng tạo hóa này nhường cho đám phàm phu tục tử các người đây.

Nói xong, hắn lập tức quay người đi tới sát biên giới lôi đài, lộ ra vẻ mặt xem kịch vui.

Người xem lập tức tròn tròn mắt.

- Cái này...

- Giả vờ phải không!?

- Đã chạy tới bước cuối cùng rồi, hắn lại muốn chấp tay nhường lại vô thượng tạo hóa dễ như trở bàn tay?!

Bọn hắn vốn dĩ cho rằng Hắc Đế chỉ là một tên làm màu.

Không ngờ hắn lại là vua làm màu!

Cách cục như thế thật sự là không ai nghĩ tới!

- Hình như ta... Bắt đầu có chút bội phục hắn.

- Loại người có lòng dạ như vậy quả là hiếm có!

Có người khiếp sợ thần phục.

Chương 504: Chẳng Lẽ Chúng Ta Không Nên Loại Bỏ Một Vài Người Không Đủ Tư Cách Trước Sao?

Mà trong màn hình, mấy người Tiểu Bạch và Diệp Hoàng nhìn dáng vẻ ngạo nghễ của Tiểu Hắc, không biết nói cái gì cho phải.

Gia hỏa này vốn dĩ đâu có dự định tham gia tranh đoạt Thần Bảng sau cùng chứ!

Diễn quá giỏi rồi!

- Bạch muội, ta cảm thấy muội cũng đừng đi tranh giành làm gì, chúng ta nên nhường cơ hội cho những người cần nó hơn.

Tiểu Hắc nói.

Nữa rồi, gia hỏa này cảm giác diễn một mình không vui, bây giờ lại muốn kéo theo Tiểu Bạch.

Nhưng đúng là Tiểu Bạch không có ý định tranh đoạt Thần Bảng.

- Hắc Đế nói rất đúng!

Nàng thuận theo ý của tiểu Hắc, gian nan nói những câu này. Sau đó cất bước đi đến bên cạnh hắn, cả hai cùng làm người xem.

Biến cố như vậy khiến người dẫn chương trình Thần Võ không biết nói cái gì cho phải.

Mặc dù hắn sớm biết Tiểu Hắc và con gái sẽ không tham gia, nhưng tận mắt thấy hai người từ bỏ vẫn có chút đáng tiếc.

- Cách làm của hai vị thiên kiêu thành Vân Tiêu và tiên phủ Thần Võ thật sự dọa người!

- Như vậy thành Vân Tiêu chỉ còn lại Diệp Hoàng, Diệp Long và cá chép vàng, bọn hắn có thể tiếp tục ngạo thị quần hùng hay không?

- Hãy để chúng ta rửa mắt mong chờ đi!

Nhạc đệm qua đi, trận chiến tranh đoạt Thần Bảng cuối cùng vẫn tiếp tục diễn ra.

Những người khác không có hành động lớn như vậy, mục tiêu duy nhất của bọn hắn chính là Thần Bảng.

- Hãy để ta đi trước thử một chút, xem coi cầu thang này có chỗ nào thần thông!

Diệp Long dẫn đầu tiến lên, tay cầm trường thương, sải bước đạp lên bậc thang.

- Ông!

Đạo tắc nặng nề lập tức đè lên người hắn.

Trọng lượng kia còn nặng hơn cả quả núi không biết bao nhiêu lần, cho dù là cường độ thân thể của Diệp Long rất mạnh thì cũng cảm thấy áp lực không nhỏ.

Phải biết rằng thực lực hiện tại của hắn đã rất gần với Đế Thượng.

Quả nhiên, thí luyện có quy tắc càng đơn giản thì khó khăn lại càng lớn.

- Phù ~

Diệp Long thở ra một hơi, ngoại trừ ban đầu có chút cảm giác khó chịu thì đã nhanh chóng điều chỉnh trạng thái.

Bước kế tiếp, hắn trực tiếp nhảy lên hai bậc thang!

Những người khác thấy Diệp Long trâu bò như vậy, không ngồi yên được nữa.

Diệp Hoàng, Dương Thi Mạn đứng mũi chịu sào.

Đám người Âm Khải Hoàn, Tù Thiên cũng theo sát phía sau.

Thí luyện cuối cùng nghiêm nhiên biến thành một trận thi đấu leo núi.

Mặc dù cầu thang cực kỳ bất phàm, nhưng những người vượt quan này cũng không phải hạng người bình thường.

Chẳng mấy chốc bọn hắn đã đi lên cao, không phân cao thấp.

Người xem bên ngoài cũng khẩn trương theo dõi, thảo luận rất cuộc ai sẽ thu được Thần Bảng.

- Đáng tiếc Tiểu Bạch lại không tham gia.

Phía dưới, Chỉ Nguyệt lắc đầu nói.

Xảo Nhi cười một cái, giải thích:

- Con bé có con đường mà mình muốn đi, đối với con bé thì Thần Bảng không phải là thứ quan trọng nhất.

Nàng không có nói tỉ mỉ, nhưng Chỉ Nguyệt đã nghĩ đến thứ gì.

Tiểu Bạch đúng là vô cùng đặc thù.

- Chúng ta có bỏ lỡ cái gì không?

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên.

Sau đó, một bóng dáng nho nhỏ rơi ra từ trong hư không, đáp xuống trước mặt hai người.

Còn có một người theo sát phía sau.

Xảo Nhi giật nảy mình, nhìn một hồi mới phát hiện thì ra là chị em Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Cầm Dao.

- Các muội đã bỏ qua thời khắc tỏa sáng của Tiểu Hắc rồi.

Xảo Nhi cười nói.

- Vậy sao?

Hiểu Hiểu lồm cồm bò dậy rồi ngồi bên cạnh hai người.

- Không sao cả, tỷ không nói thì ta cũng biết, gia hỏa này chỉ giỏi khoe khoang thôi.

Nói xong nàng tiện tay cầm tiên quả bên cạnh cắn rôm rốp.

- Tại sao U Lan không đi theo các muội tới đây?

Xảo Nhi hỏi.

- Tỷ ấy à?

Hiểu Hiểu nuốt tiên quả, nói:

- Trôn ở Kính Hồ rồi, cả ngày chỉ chúm mũi vào sách vở.

- Ta cảm giác muội ấy muốn tập hợp đủ tất cả thư tịch trên Tiên giới, không biết tại sao phải làm chuyện nhàm chán như thế?

Xảo Nhi mỉm cười.

- Ai có chí nấy mà.

- Không phải muội cũng đang làm việc của mình sao?

Hiểu Hiểu gật đầu.

- Bên ta nhanh thôi, chỉ còn thiếu một chút xíu là hoàn thành toàn bộ Mộng giới rồi.

Nàng đã sớm coi Xảo Nhi và Chỉ Nguyệt là người một nhà, cho nên không có chuyện gì cần giấu cả.

- Nếu như chị em các muội và U Lan đều không tham gia trận chiến tranh đoạt Thần Bảng.

- Nếu không khẳng định thế giới Vân Tiêu sẽ phải gia tăng thêm ba vị trí nữa.

Chỉ Nguyệt cười nói.

- Ta không có hứng thú.

Hiểu Hiểu lắc đầu:

- Bản thân đánh nhau nào sảng khoái bằng xem người khác đánh nhau chứ.

- Mà ta thấy bọn hấn không có ý định đánh nhau thì phải?

Nàng chỉ vào cảnh tượng trong màn hình.

Hơn hai mươi tên thiên kiêu, lúc này đã leo lên phân nửa cầu thang, tốc độ rõ ràng chậm lại.

- Quy tắc của trận thí luyện cuối cùng chỉ cần leo xong Thang Trời là được, cho nên không cần...

Chỉ Nguyệt còn chưa nói xong.

Trên cầu thang chợt bộc phát dao động đạo pháp cường đại.

Tù Thiên, người mạnh nhất trong nhóm tán tu, đột nhiên ra tay với người đứng gần mình.

Động tác của hấn cực nhanh, một đám đập thẳng vào người thiên kiêu đến từ đạo phủ Hồng Mông ở bên cạnh.

Thiên kiêu kia không kịp phản ứng, bị đánh trúng chính diện, miệng nháy mắt phun máu tươi rồi bay khỏi cầu thang, ngã sấp xuống lôi đài.

Mọi người tức khắc ngạc nhiên.

Tiên quả trong tay Hiểu Hiểu cũng ngừng ở giữa không trung.

- Bọn hấn có thể nghe thấy lời nói của ta sao?

Nàng cảm thấy ngạc nhiên.

Chỉ Nguyệt nhíu mày.

- Không phải, hấn ta có ý tưởng khác.

Lúc này, Hề Ngưng Sương cùng xuất phát từ Hồng Mông đạo phủ tức giận hét lớn.

- Tù Thiên, ngươi làm vậy là có ý gì!?

Nàng tức sùi bọt mép.

Tù Thiên cười lạnh.

- Căn cứ vào quy tắc, tất cả người leo lên Thang Trời đều có cơ hội thu hoạch được Thần Bảng.

- Chẳng lẽ chúng ta không nên loại bỏ một vài người không đủ tư cách trước sao?

Hắn vừa dứt lời thì những người ở bên ngoài lập tức bùng tỉnh hiểu ra.

Hóa ra Tù Thiên có tính toán như vậy.

Hiện tại, có hơn hai mươi người leo lên cầu thang, nhưng chỉ có chín Thần Bảng, hiển nhiên không đủ chia.

Nhưng nếu như chỉ còn lại chín người, như vậy chí ít có thể đảm bảo mỗi người một cái.

- Vớ vẩn!

- Rõ ràng là người đang khiêu khích Hồng Mông đạo phủ chúng ta!

Hề Ngung Sương tức giận nói.

Tù Thiên cười lạnh, không nói thêm lời nào nữa.

Mà lúc này, ánh mắt của hơn hai mươi người trên cầu thang đều đã xảy ra biến hóa!

Bầu không khí dần dần trở nên nặng nề!

Chương 505: Cạnh Tranh Gay Gắt.

Ở trước Thang Trời.

Bởi vì một lời nói Tù Thiên khiến cho bầu không khí trên Thang Trời rơi vào nặng nề.

Từ một loại ý nghĩa nào đó, hắn nói cũng không sai, giảm bớt đối thủ cạnh tranh, cũng là một loại thủ đoạn cạnh tranh.

Chỉ có điều, cách này hơi trực tiếp quá mức.

- Vậy người cũng không nên ra tay với Hồng Mông đạo phủ!

Hề Ngung Sương vẫn lộ vẻ mặt giận dữ, sát ý nhằm thẳng vào Tù Thiên.

Hắn lại lạnh lùng nhìn nàng, nói:

- Người khẳng định mình muốn đánh nhau sinh tử với ta?
Người thực sự không lo lắng, chúng ta sẽ đồng thời mất đi cơ hội nhận được Thần Bảng?

Câu nói này lập tức khiến Hề Ngung Sương nhíu mày.

Kỳ thật một năm đã qua, về cơ bản, một nhóm người mạnh mẽ nhất trong cuộc chiến tranh đoạt Thần Bảng, đã rõ ràng.

Hai người Hề Ngung Sương và Âm Khải Hoàn, đều thuộc đội thứ nhất.

Không một ai trong hai người chắc chắn mình sẽ đánh bại được đối phương, nếu thật sự chiến đấu sinh tử, chỉ có thể rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương.

Mà đó lại là loại kết quả hai người không muốn thừa nhận.

- Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!

Hề Ngung Sương lạnh giọng nói.

Nhưng sát ý trên người nàng đã chậm rãi thu hồi.

Hiển nhiên, Tù Thiên đã thuyết phục được nàng, vì mục tiêu Thần Bảng Hỗn Độn cuối cùng, nàng không thể tùy ý phát sinh xung đột.

Tù Thiên nhìn Hề Ngung Sương lui bước, lại mở miệng cười lạnh nhưng không nói nữa.

Các vị thiên kiêu cũng một lần nữa leo về phía trước.

Nhưng bởi vì đoạn nhạc đệm vừa rồi, khiến cho bầu không khí nơi này đã xảy ra biến hóa.

Cùng với động tác leo lên cầu thang, bọn hắn lại không thể không phòng bị những người khác, tránh cho mình gặp phải tập kích.

Nhưng điều gì nên tới, vẫn cứ tới.

Huyền Đô Đà Vô vừa đạp vào một bậc thang mới, còn chưa kịp điều chỉnh xong, đột nhiên một nắm đấm màu vàng óng bất chợt đánh tới.

Người thứ hai động thủ lại là Liệt Diễm Kỳ Lân Nam Yêu Thần Điện.

Thực lực của Đà Vô vốn tương đối yếu kém trong khi đó Liệt Diễm Kỳ Lân lại chính là thiên kiêu mạnh mẽ nhất.

Mặc dù hẳn luôn luôn chú tâm phòng bị, cũng phản ứng kịp nhưng vẫn trúng một đòn nghiêm trọng.

Một ngụm lớn máu tươi, trực tiếp phun ra trên cầu thang.

- Người...

Hắn thật vất vả ổn định thân hình, muốn quát lớn, thì quyền thứ hai của Liệt Diễm Kỳ Lân đã công tới.

- Oanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Thân thể Đà Vô tựa như một con diều đứt dây, bay khỏi cầu thang, ngã xuống bên dưới.

May mắn có Tiểu Bạch của đại vực Thái Khôn ở phía dưới, bay qua tiếp được, lại trực tiếp vận chuyển một luồng khí tức sinh mệnh, khó khăn lắm mới cứu được hắn.

- Thật là âm hiểm!

Xảo Nhi nhíu mày, Đà Vô cũng coi như người một nhà của bọn hắn mà tên kia lại làm như vậy.

Nhưng Chỉ Nguyệt lại cực kỳ thông suốt, chỉ lắc đầu nói:

- Chiếm được là nhờ vận may của ta, mất đi là do số mệnh của ta. Vốn là thực lực của Đà Vô hơi kém một chút, có thể đi đến một bước này, đã vượt quá dự đoán của ta rồi.

Lúc ấy, sau khi Chỉ Nguyệt cử hành xong giải thi đấu thiên kiêu, đã cảm thấy không hài lòng lắm với người đứng đầu, mới khai quật ra Đà Vô từ hạ giới.

Nhưng cũng bởi vậy mà thời gian bồi dưỡng quá ngắn.

- Vẫn nên chú ý tới đám người Diệp Hoàng đi.

Chỉ Nguyệt lại một lần nữa nhìn về phía màn sáng.

Sau khi có người thứ hai ra tay, những người khác cũng không nhận được.

Khiến cho khung cảnh trở thành hỗn loạn, cứ mỗi mấy bước chân sẽ có người bị đánh ra khỏi cầu thang, rất nhanh toàn bộ những người có thực lực hơi kém một chút đã bị quét sạch đi.

Tiểu Hắc đứng ngay bên dưới làm khán giả, nhìn cảnh tượng này, thở dài nói:

- Sớm biết như thế này, ta cũng lên chơi.

Tiểu Bạch bất đắc dĩ nói:

- Thôi đi, với chúng ta, Thần Bảng đâu có tác dụng gì.

Tiểu Hắc nhếch miệng:

- Không phải, ít nhất ta lên đó còn có thể giúp hộ giá hộ tống tử tử của ta và đám lão Long. Người nhìn hai tên gia hỏa kia kia, đang rục rịch đó.

Nói xong, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Hoàng.

Lúc này, Diệp Hoàng đã vượt qua bậc bảy mươi.

Nhưng lại có hai bóng dáng đang theo sát phía sau lưng nàng.

Chính là hai vị thiên tài dòng chính của Cực Dương thế gia, Dương Thiên Kỳ và Dương Thiên Lân.

Từ sau khi thần bảng tranh đoạt chiến bắt đầu, hai người huynh đệ bọn hắn, đã đoàn kết lại.

Lại thêm thực lực gần với đội ngũ thứ nhất, cơ hồ không người nào dám động chạm mũi nhọn này.

- A? Xem ra đám thiên tài đỉnh cấp bọn hắn, cũng có chút không kiềm chế được.

Streamer Thần Võ, cũng phát hiện điếm dị thường.

Hắn thu nhỏ màn ảnh, để nhìn thấy thật rõ ràng hai người Dương Thiên Kỳ và Dương Thiên Lân, đang vào nhìn chăm chăm Diệp Hoàng.

Bỗng nhiên, bọn hắn đồng thời bùng nổ, cuốn lên đạo pháp đao động mãnh liệt, khởi xướng trùng kích về phía Diệp

Hoàng.

Nhưng Diệp Hoàng đâu phải người bình thường?

Qua nhiều năm như vậy, nàng đã bước qua núi thây biển máu, đã từng quyết đấu sinh tử, về cơ hồ đều vượt qua chưa từng ngừng lại.

Ngay khi bọn hãn vừa ra tay, nàng đã kịp phản ứng.

Trường kiếm hoành không, trong nháy mắt Diệp Hoàng cũng ra tay, phản công trở về.

Khí tức hủy diệt ngập trời âm vang nổ tung trên cầu thang, một người một kiếm, trực tiếp cưỡng ép áp chế hai vị thiên tài dòng chính Cực Dương thế gia!

- Ủ, Đúng là một cuộc chiến khiến người ta không cách nào tưởng tượng nổi.

Thần Võ thực hiện chức trách người trực tiếp của mình, bắt đầu phát biểu:

- Nghe nói Dương Thiên Kỳ của Cực Dương thế gia vẫn luôn canh cánh trong lòng một chuyện Dương Thi Mạn đã gả vào Diệp gia. Hiện giờ xem ra, những lời đồn đại này không hề giả.

Nghe Thần Võ giải thích, mọi người lập tức nổi lên tâm tư hóng hớt.

Người đầu tiên nói Thiên Kỳ thâm mến Dương Thi Mạn.

Người thứ hai liền nói Thiên Kỳ đã từng bức bách Dương Thi Mạn thành hôn.

Truyền đến người thứ ba, đã biến thành Thiên Kỳ và Thiên Lân có đam mê đồng tính, kết quả bị Dương Thi Mạn là bên thứ ba bỗng dưng xuất hiện, chen chân vào.

Tóm lại, muốn bao nhiêu loại tình huống không hợp thói thường thì có bấy nhiêu tình huống không hợp thói thường.

Nhưng hai huynh đệ Thiên Kỳ lại không thể nghe thấy những lời nghị luận bên ngoài, cũng không có tâm tư kia.

Đúng là bọn hắn muốn mượn cơ hội này, diệt trừ một đối thủ cạnh tranh vô cùng nặng ký.

Chương 506: Đơn Giản Là Muốn Chết!

Nhưng ngay trong một khắc khi ra tay, bọn hắn đã hối hận rồi.

Bởi vì thực lực của Diệp Hoàng vượt quá xa so với dự đoán của bọn hắn.

Chỉ thấy luồng khí tức hủy diệt mãnh liệt kia đã chuyển thành áp lực khổng lồ khiến cho bọn hắn khổ không thể tả.

- Đi chết đi!

Thiên Kỳ hét lớn một tiếng cùng Thiên Lâm hợp chung một chỗ, trực tiếp xuất ra thủ đoạn mạnh nhất của mình.

Một pho tượng pháp tướng kinh khủng, hiện ra, một quyền đánh tới Diệp Hoàng phía trên.

Đây là đạo pháp hợp kích của bọn họ, dưới tình huống toàn lực, thậm chí có thể đánh ra lực lượng trên cấp Đế.

Nhưng Diệp Hoàng vẫn bình tĩnh, mặt không đổi sắc.

Nàng lạnh nhạt nhìn pháp tướng với khí thế bất phàm nọ, trường kiếm chém ngang ra, lưu quang phun trào giữa lông mày.

Sau đó, chín đạo diệt thế thần quang xé rách hư không tạo ra từng đường vết nứt, chém vào phía trên pháp tướng.

- Âm âm!

Pháp tướng nhìn như vô địch, lại nhanh chóng sụp đổ, hóa thành bột mịn trong nháy mắt!

Thần quang uy thế không giảm, đánh thẳng tới hai huynh đệ Thiên Kỳ Thiên Lâm. Dù bọn hắn phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt đã lấy ra đạo bảo phòng ngự nhưng vẫn không có tác dụng.

Đạo bảo vỡ vụn, thân thể hai huynh đệ tựa như lưu tinh nện xuống cầu thang, nặng nề rơi trên trên lôi đài.

Diệp Hoàng làm xong những này, tựa như vừa hoàn thành một việc nhỏ không đáng chú ý, lập tức thu kiếm quay người, tiếp tục leo về phía trước.

- Như này... Cũng quá mạnh đi!

- Hóa ra đây mới là thực lực chân chính của Diệp Hoàng!

Đám người kia đang quan sát, lập tức nhao nhao hét lên đầy kinh ngạc.

Lúc trước ở bên trong thí luyện, đám thiên tài bọn hắn đều thuận lợi thông qua, cũng không phân chia mạnh yếu quá rõ ràng.

Nhưng sau khi giao chiến chính diện mới biết được, hóa ra thiên tài cũng có phân chia mạnh yếu.

Ngay cả Thần Võ cũng cảm thán nói:

- Xem ra hai huynh đệ Thiên Kỳ Thiên Lâm đã chọn sai mục tiêu rồi.

Chẳng qua trong lời nói này, lại ẩn chứa một loại cảm giác cười trên nỗi đau của người khác.

Cùng lúc đó, bên trong hư không, Vương Lâm nhìn Cực Dương đạo nhân, cười một cái nói:

- Đáng tiếc, các ngươi vốn nên có ba người.

Cực Dương đạo nhân lắc đầu:

- Vô luận là ai thu hoạch được Thần Bảng, đều như nhau.

- Chỉ cần có thể trợ giúp Tiên giới chúng sinh, bình yên vượt qua đại kiếp là được.

Wang Lâm nhướng mày:

- Lòng dạ của người phóng khoáng thật. Đáng tiếc không biết Diệp Tùy Phong đã đi nơi nào, nếu không, chúng ta có thể lại thêm một chiến lực mạnh mẽ.

Cực Dương đạo nhân không cho ý kiến:

- Chúng ta cứ chờ xem.

Sau đó, mấy người lại chuyển ánh mắt, nhìn về phía trên Thang Trời.

.....

Quá trình leo lên vẫn đang tiếp tục.

Chiến đấu, cũng thường xuyên xảy ra.

Ngay cả Kim Lý, cũng bị một vị thiên tài đỉnh cấp của Thiên Hạ Thông Thương Hội đánh lén.

Nhưng vào lúc này, Tiểu Kim Ô lại chủ động ra tay, trợ giúp giải vây cho Kim Lý, hợp lực đánh người kia rời khỏi Thang Trời.

Sau khi đám người bọn hắn hơi kinh ngạc, rất nhanh đã nghĩ thông suốt.

Tộc Yêu Linh không giống Nhân tộc, bọn hắn tu luyện tương đối chậm chạp, trong khi đó, cuộc chiến tranh đoạt Thần Bảng lại hạn chế trong vòng trăm tuổi, tỷ lệ tộc Yêu Linh được tham gia, nhỏ hơn Nhân tộc rất nhiều.

Ở một cửa cuối cùng này, cũng chỉ có Liệt Diễm Kỳ Lân, Tiểu Kim Ô, Kim Lý ba tộc Yêu Linh mà thôi.

Cho nên, bọn chúng lựa chọn đoàn kết.

Mà một bên khác, sau khi trải qua giai đoạn chiến đấu kịch liệt, những thiên tài hơi kém hơn một bậc đều nhao nhao bị đánh rơi xuống rồi.

Chỉ có một nhóm mạnh nhất chân chính còn lưu lại.

Diệp Hoàng, Diệp Long, Dương Thi Mạn, Âm Khải Hoàn, Tù Thiên, Hiên Viên Sa, Hề Ngung Sương, Thiên Hạ Thông Thương Hội Vương Bất Hối, Liệt Diễm Kỳ Lân, Tiểu Kim Ô, còn có Kim Lý.

Mọi việc có tám Nhân tộc, ba Yêu Linh tộc.

Mỗi một người trong số bọn họ, đều vô cùng mạnh mẽ, nếu tranh đấu bắt đầu, rất có thể sẽ lưỡng bại câu thương, khiến người khác ngồi không ngư ông đắc lợi.

Cho nên, tất cả đều cực kỳ cẩn thận.

Theo thời gian trôi qua, bọn hắn bắt đầu lần lượt leo lên bậc thứ chín mươi, lập tức sẽ chân chính đạp vào thiên đàn.

- Chư vị.

Bỗng nhiên, Tù Thiên lại mở miệng nói chuyện:

- Thần bảng chỉ có chín cái, nhưng nơi này lại có mười một người. Không bằng loại bỏ bớt một chút, nếu như vậy, có thể bảo đảm mỗi người đều có thu hoạch. Không biết, ý các ngươi như thế nào?

Hắn hướng ánh mắt, nhìn về phía ba vị thiên tài tộc Yêu Linh trong sân.

Ý nghĩa trong lời nói đã hết sức rõ ràng.

Hàng động lần này của hắn, cộng thêm ánh mắt quan sát trực tiếp vào tộc Yêu Linh, làm tất cả mọi người sôi trào trong nháy mắt.

- Hèn hạ!

- Đơn giản là muốn chết!

- Hắn muốn từ nay tộc Yêu Linh chúng ta mãi mãi ở phía dưới Nhân tộc!

Nhóm đại yêu tộc Yêu Linh điên cuồng rống giận.

Mà một phương Nhân tộc, lại im lặng có chút quỷ dị.

Mặc dù hành động lần này rất âm hiểm nhưng đối với tổng thể Nhân tộc, đúng là một chuyện tốt.

- Tù Thiên!

Liệt Diễm Kỳ Lân bước về phía trước một bước:

- Ngươi đang khiêu khích uy nghiêm tộc Yêu Linh chúng ta ư?

Tù Thiên cười ha ha:

- Chỉ là đề nghị thôi.

Liệt Diễm Kỳ Lân nhìn về phía những thiên tài Nhân tộc khác, lại phát hiện vẻ mặt bọn hắn hơi biến đổi, tất cả đều im lặng không nói, trong lòng hắn lập tức run rẩy một cái.

Nếu tám người khác thật sự liên thủ, vậy ba người bọn họ rất có khả năng bị đào thải.

- Ta thấy là ngươi muốn chết!

Liệt Diễm Kỳ Lân thâm hạ quyết tâm, trực tiếp bộc phát ra khí thế kinh khủng, dẫn đầu đánh tới Tù Thiên.

Trong nháy mắt hai bên chiến thành một đoàn, các loại tiên pháp đạo thuật đáng sợ bay tứ tung, đại đạo đều rền vang.

- Rất thông minh.

Trong hư không, Vương Lâm gật đầu nói:

- Nếu còn chân chừ thêm một lát nữa, nói không chừng tám người khác sẽ thực sự ra tay, nhưng nếu dẫn đầu khai chiến, những người khác sẽ không dễ dàng tham gia vào.

Thương Long khẽ gật đầu.

- Hắn đã thông minh từ thuở nhỏ, sẽ không để âm mưu của Tù Thiên được như ý.

Vương Lâm cười cười, sau đó chuyển đề tài:

- Lại nói... Trên người của ngươi và Tiểu Kỳ Lân đều có huyết mạch thượng cổ Thần thú? Hơn nữa còn cực kỳ tinh thuần?

Thương Long quay đầu, vẻ mặt lạnh nhạt.

- Chuyện này có liên lụy tới một vấn đề khác, ta khuyên ngươi ít hỏi thăm thì tốt hơn.

Vương Lâm cười ngượng ngùng hai tiếng, không còn hỏi nữa, lại chuyển ánh mắt một lần nữa tập trung lên Thang Trời.

Chương 507: Quả Cầu Ánh Sáng Chọn Chủ.

Lúc này, Tù Thiên và Liệt Diễm Kỳ Lân, đã chiến đấu trên trăm hiệp.

Liệt Diễm Kỳ Lân không hổ là tồn tại ưu tú nhất tộc Yêu Linh. Ngay từ đầu, đã đề Tù Thiên ra mà đánh, hiện giờ rõ ràng

đang chiếm cứ thượng phong.

Rốt cục, tựa như Tù Thiên không chống nổi nữa, lập tức la lớn:

- Đồng bào Nhân tộc, mau tới giúp ta!

Đám người khác đều lắc đầu. Ở loại khi này, chắc chắn sẽ không có người tùy tiện tham dự.

Nhưng hiện thực rất nhanh đã đánh mặt tất cả.

Đúng là có một người ở bên trong bảy người khác ngang nhiên xuất kích.

Nhưng mục tiêu của nàng, cũng không phải là Liệt Diễm Kỳ Lân, mà là Tù Thiên vốn đang ở vào hạ phong!

- Ta xem, vẫn nên đào thải người trước thì hơn!

Người ra tay chính là Hề Ngung Sương của Hồng Mông đạo phủ.

Nàng đã kết xuống thù hận với Tù Thiên, lúc này ra tay, chính là muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Mà những người khác, vẫn không có ý tứ muốn tham gia vào.

Leo lên Thang Trời, mới là chuyện quan trọng nhất.

- Ha ha, người đi trên bờ sông đâu có chuyện không ướt giày.

Thần Võ cười nói:

- Xem ra Tù Thiên, cuối cùng vẫn vì chính mình gây ra tranh đấu mà chôn xuống mầm tai họa.

- Hai vị đỉnh cấp thiên kiêu liên thủ, chỉ sợ hắn sẽ phải nuốt hận như vậy, cho nên...

Không đợi Thần Võ nói xong, trên cầu thang, chợt bộc phát ra một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng.

Loại lực lượng kia khiến cho cả màn sáng xung quanh cũng gợn sóng dao động.

- Âm âm!

Một tiếng vang thật lớn, hai bóng dáng từ trên cầu thang bay lên, máu tươi vẩy đầy trời.

Chính là Hề Ngung Sương và Liệt Diễm Kỳ Lân.

Mà lúc này Tù Thiên đang bị một luồng khí tức màu đen quấn quanh, ngay cả những mạch máu nổi lên đều là màu đen, khí thế đáng sợ, quét sạch thiên đàn.

- Hấn lại là... Đế thượng!

Thần Võ lên tiếng kinh hô.

Chỉ có trên loại cấp bậc tồn tại Đế thượng này, mới có khí thế đáng sợ như vậy.

- Ha ha...

Giọng nói của Tù Thiên trầm thấp như đến từ Địa Ngục:

- Đúng là một lũ ngu xuẩn!

Hấn thấp giọng quát lớn:

- Xem ra chỉ có chúng ta, mới là Nhân tộc mạnh nhất trong tương lai!

Nói xong, hấn di chuyển bộ pháp, chậm rãi hướng về Kim Lý và Tiểu Kim Ô.

Tiểu Kim Ô lộ vẻ mặt hoảng hốt, đối mặt với Tù Thiên có được thực lực Đế thượng, hai chân hấn cũng không nhịn được khẽ run lên nhè nhẹ.

- Phanh!

Một thanh trường thương, trực tiếp xuất hiện vào bên trong cầu thang, ngăn cản đường đi của Tù Thiên.

- Ta khuyên ngươi, vẫn nên suy nghĩ rõ ràng một chút thì tốt hơn.

Tù Thiên đột nhiên quay đầu, gắt gao nhìn chăm chăm vào Diệp Long.

Là Diệp Long đã ném thanh trường thương này tới.

Kim Lý chính là cá chép ở Kính Hồ, hấn tự nhiên không thể ngồi nhìn mặc kệ.

Đồng thời, Dương Thi Mạn và Diệp Long cũng đứng sóng vai, ánh mắt băng lãnh.

- Ta thực sự rất tò mò về thực lực Đế thượng.

Diệp Hoàng cầm kiếm đứng yên, cánh hoa chín màu ngay chỗ mi tâm, lúc sáng lúc tối.

Tù Thiên nhìn bọn họ, vẻ mặt hắc không ngừng biến ảo.

Mặc dù mấy người kia đều cũng không phải là Đế thượng, nhưng cũng không thể coi thường.

Diệp Hoàng chém ra chín đạo thân quang kia, thậm chí ngay cả hắn cũng cảm nhận được một tia sợ hãi.

Nếu thật sự nổi lên xung đột, rất khó nói ai thua ai thắng.

- Ha ha...

Tù Thiên lại một lần nữa âm lãnh cười một tiếng:

- Ta tính toán vì Nhân tộc, các ngươi lại chấp mê bất ngộ (u mê không chịu tỉnh ngộ). Cũng được, thế thì dựa vào bản lĩnh thôi. Cùng lên Thần Bảng, mỗi người không nhất định sẽ chỉ thu hoạch được một tấm.

Nói xong, hắn thu liễm khí tức trên người mình, bắt đầu leo lên những bậc thang sau cùng.

Những người khác cũng không tiếp tục xảy ra xung đột, quay người bắt đầu lao lên.

Chẳng qua bọn hắn đều theo bản năng cách xa Tù Thiên một chút, dù sao, trước mắt hắn cũng là Đế thượng duy nhất có mặt ở nơi này.

Tiếp đó, chín người cuối cùng, cũng bắt đầu chuyên tâm leo về phía trước.

Tựa như một đoạn đường cuối cùng này còn dễ dàng hơn một chút so với trong tưởng tượng.

Gần như đồng thời, chín người đều bước lên thiên đàn.

- Ông!

Sau khi toàn bộ bọn hắc đều leo lên Thang Trời, một luồng đạo vận hùng vĩ, cuốn tới.

Tiếp theo chín cái thần bảng, tản mát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Theo quang mang dần đạt đến cực hạn, vậy mà tất cả bắt đầu bốc cháy lên.

Không đầy một lát sau, Thần Bảng đã bị thiêu đốt hầu như không còn, chỉ còn lại chín quả cầu ánh sáng màu vàng óng, chậm rãi chìm nổi trong hư không.

Tất cả mọi người, đều hướng ánh mắt tập trung lên chín quả cầu ánh sáng kia.

Tất cả đều nín thở ngưng thần, nhìn đến tột cùng là ai, cuối cùng mới được Thần Bảng chọn trúng.

Là vừa vặn mỗi người một cái? Hay giống như Tù Thiên nói, có người sẽ thu hoạch được nhiều cái?

Mọi người đang chờ đợi lo lắng.

Bỗng nhiên, một quả cầu ánh sáng, đột nhiên rung động một cái, phóng ra một màn ánh sáng màu vàng.

Trong chớp mắt, màn sáng đã quét qua khắp tòa lôi đài.

Tám quang cầu khác, theo sát phía sau, làm ra động tác giống vậy.

Ngay khi mọi người đang cảm thấy ngạc nhiên, không rõ ràng cho lắm.

Thì một quả cầu trong đó, lấy tốc độ nhanh như thuấn di, chui vào từ đỉnh đầu Diệp Hoàng.

Còn ba viên khác, phân biệt chọn trúng Diệp Long, Dương Thi Mạn, Kim Lý, trực tiếp dung hợp với bọn hắc.

Biến cố lần này, làm cho tất cả mọi người thâm giật mình.

Chẳng lẽ thật sự là mỗi người một viên?

Ngay sau đó, bọn hắc không khỏi bắt đầu chờ mong, bởi vì cuối cùng vừa vặn có chín người leo lên Thang Trời.

Chỉ có Tù Thiên ở bên cạnh, vẻ mặt hơi quái gở.

Mà Tiểu Hắc ở bên dưới nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi rùng mình một cái.

- May mắn không đi lên, nhìn dáng vẻ kia thật là đáng sợ.

Hắn vừa nói xong, năm viên quả cầu còn lại cũng bắt đầu rung động.

Trong ánh mắt khẩn trương của mọi người, hai viên trong đó lại đột nhiên bay ra bên ngoài Thang Trời, hối hả phóng xuống phía dưới.

Mục tiêu chính là Tiểu Hắc và Tiểu Bạch!

- Ấy!

Tiểu Hắc lập tức sững sờ, mắt thấy quang cầu bay tới, nó né tránh một cái, thoát khỏi.

Tiểu Bạch bên cạnh, cũng là như thế, vừa né tránh, vẻ mặt vừa đầy mơ hồ.

Đây là làm gì vậy?

Nhưng hai quả cầu vẫn không hề từ bỏ, chúng thay đổi phương hướng, theo sát phía sau!

Tiểu Hắc kinh hãi, lại một lần nữa nhanh chóng né tránh, trên lôi đài để lại từng luồng tàn ảnh.

Nhưng quả cầu ánh sáng nọ vẫn như cũ đuổi theo không bỏ!

Chương 508: Người Tượng Lão Tử Muốn À?

- Người không được qua đây nha!

Tiểu Hắc vội vàng chạy trốn, điên cuồng rống to.

Cùng lúc đó, bên trong ba viên quang cầu còn lại, lại có hai viên bay ra khỏi thiên đàn.

Lần này, càng quá phận!

Bọn chúng trực tiếp xuyên qua vách ngăn thí luyện, hướng về phía Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Cầm Dao đang cắn hạt dưa ở bên ngoài!

Tất cả mọi người tròn tròn mắt nhìn một màn quý dị này.

.....

Động tác của Thần Bảng vượt ra khỏi dự đoán của mỗi người.

Bọn chúng chủ động lựa chọn Diệp Hoàng và Diệp Long thì mọi người cũng có thể hiểu, có thể coi là bốn người bọn hắn tương đối thích hợp cho nên sớm thu được Thần Bảng ưu ái.

Nhưng nó lại bay xuống Thang Trời là có ý gì?

Như vậy chẳng phải chúng ta thiên tâm vạn khổ xông lên Thiên Đàn đều là uổng phí công sức hay sao?

Mà cho dù như thế thì cũng có thể miễn cưỡng giải thích được.

Dù sao Hắc Đế và Bạch tiên tử người ta đã xông qua tất cả cửa ải trước mặt, mà hai người cũng chắc chắn có thực lực leo lên Thang Trời.

Coi như là các người quý tài, cho nên phá lệ cũng được.

Nhưng không ngờ người lại bay ra khỏi màn sáng, tìm đến hai quần chúng ăn dưa!

Vì sao lại vậy?

Chẳng lẽ bởi vì dáng vẻ hai nàng ăn dưa quá đẹp mắt à?

Chuyện này quả thực không ai trong số những người ở đây hiểu được!

Nhìn Hắc Đế còn đang tránh né chòm ánh sáng truy đuổi trên lôi đài, trong lòng mọi người không nhìn được cảm thấy u oán.

Người khác liều mạng, nỗ lực, cố gắng, dùng hết tâm cơ vì muốn có được Thần Bảng, nhưng không ngờ người lại không muốn?

Quả thực là phung phí của trời!

Nhưng trên sân, Tiểu Hắc lại có ý nghĩ khác.

Hắn thật không muốn, cái đồ chơi này đối với hắn hay Tiểu Bạch cũng không có quá nhiều tác dụng.

Chương Đạo giả cái gì chứ?

Chỉ cần hắn thuận lợi tấn thăng làm thế giới Tiên Đế thì đã có thể thuận lý thành chương bước vào Chương Đạo rồi.

Mà Tiểu Bạch thì càng có được toàn bộ Tiên giới che chở, dù nàng không thể trở thành Chương Đạo giả, nhưng chỉ cần ở trong phạm vi Tiên giới thì đã gần như là vô địch.

Cho nên, hắn càng muốn lưu lại cơ hội này cho Diệp Hoàng hoặc những người khác hơn.

Dù sao, mỗi một Thần Bảng, đều có thể là một phần lực lượng chống lại đại kiếp, đều có thể che chở càng nhiều sinh linh của Tiên giới.

Mặc dù hắn cũng không quá để ý đối với sinh linh của Tiên giới.

Nhưng Tiểu Bạch để ý!

Nhưng bây giờ, Thần Bảng theo sát phía sau, hắn có tránh kiểu gì cũng không được.

Cuối cùng, hình như chùm sáng màu vàng đó đã nổi giận, bộc phát ra một trận quang mang màu vàng mãnh liệt.

Chùm sáng đó vượt qua không gian và thời gian, cùng một thời khắc, nó đã xuất hiện ở trước mặt Tiểu Hắc.

- Ách...

Không đợi hắn nói cái gì, chùm sáng đã trực tiếp chui vào trong linh đài của hắn.

Sau đó, hắn ngừng lại trên không trung, trên người ần ần có quang mang màu vàng chớp động, nhắm mắt lại.

Một bên khác, Tiểu Bạch cũng như thế.

Mà bên ngoài, Hiểu Hiểu và Cầm Dao cũng căn bản không kịp phản ứng đối với chùm sáng đột nhiên bay tới, cũng sớm đã tan hợp lại cùng nhau.

Sau một lát, Tiểu Hắc mở to mắt.

Lúc này, hắn đã đi tới một mảnh hư không tràn đầy quang mang màu vàng.

Ở trước mặt hắn là một đại hán tóc đỏ, vẻ mặt tràn đầy tức giận.

- Tiểu tử thúì, ngươi chạy làm gì?

Hắn tức sùi bọt mép.

- Ta à?

Tiểu Hắc nhìn hắn, vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên:

- Sống?

Sợi tóc của đại hán tóc đỏ dựng ngược lên, ngậm miệng không nói, trong mắt đều giận đến mức sắp phun ra hỏa diễm.

- Ta nói sao ngươi không đi tìm những người ở trên Thang Trời kia mà cứ nhất định phải xuống chà đạp ta là sao?

Tiểu Hắc khoanh tay, lên tiếng hỏi.

Đại hán nghiến răng ken két.

- Ngươi tưởng Lão Tử muốn à?

- Chỉ vì bốn tên thích hợp ở trên Thang Trời đã bị những người khác nhanh chân đến trước mà thôi!

Tiểu Hắc ngây người.

- Bốn người, không phải có chín Thần Bảng à?

Đại hán hừ lạnh một tiếng, đợi cảm xúc hơn bình tĩnh lại mới mở miệng nói tiếp:

- Ta hỏi ngươi có phải là Diệp Tiểu Hắc của thành Vân Tiêu không?

Tiểu Hắc lập tức kinh hãi.

- Ngươi biết ta à?

- Không phải ngươi đến từ thời đại Thần Triều hả?

- Chẳng lẽ, tên của bản Đế đã vượt qua thời không, ảnh hưởng đến quá khứ à?

Ánh mắt của đại hán lộ ra vẻ khinh bỉ.

- Người thật đúng là lão thái thái chui ổ chần, làm ta cười vỡ bụng mất.
- Chỉ dựa vào người mà cũng muốn đột phá lĩnh vực thời gian, ảnh hưởng đến quá khứ à?
- À... Nhưng hình thái sinh mệnh của người lại đúng là rất thú vị.
- Không ngờ lại là hậu đại của Đại Thụ Thế Giới.

Đại hán nhìn kỹ Tiểu Hắc, thân là người Cực Đạo nên rất nhanh lão đã nhìn thấu bản chất tính mạng của Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc hí mắt lại.

- Vậy sao người lại biết tục danh của bản đế?
- Hoặc người cũng không phải là người của thời đại Thần Triều?

Đại hán lắc đầu, quyết định không nói nhằm nữa.

Sau đó, lão mở ra bàn tay thô ráp, một bức tranh lơ lửng ở trước mặt hai người.

- Người này, người có biết không?

Tiểu Hắc nhú mày nhìn một chút, sau đó tâm thần lập tức kịch chấn.

- Mẹ nó!
- Đây không phải lão đầu tử nhà ta à?

...

Bên ngoài, thay đổi đột nhiên xuất hiện làm cho tất cả mọi người đều sửng sốt rất lâu.

Mà ngay cả đại chủ bá Thần Võ thì lúc này cũng không biết nói gì cho phải.

Tròn không quay về!

Ai biết Thần Bảng lại trực tiếp chạy ra khỏi màn sáng chứ?

Bọn chúng lại giống như ưu ái người của thành Vân Tiêu?

Lúc này, bốn vị Chưởng Đạo giả trong hư không cũng đang ngây người.

Mấy người Cực Dương Đạo Nhân thật sự không thể hiểu được vì sao lại xảy ra chuyện như thế.

Thần Bảng bị động tay chân à?

Không, chuyện này căn bản không thể nào.

Đây chính là thần vật do chín vị Đạo Thủ của Thần Triều biến thành, sao có thể bị người khác động tay chân được?

Bạn hẳn không hiểu nổi, duy nhất có thể hơi tiếp nhận chắc chỉ có một mình Cực Dương Đạo Nhân.

Bởi vì Dương Thi Mạn đã được Thần Bảng chọn trúng.

Có lẽ vì có quan hệ với Diệp Long.

Mà lúc này, các thiên tài ở trên Thang Trời cũng không biết làm sao.

Bạn hẳn nhìn mấy người Diệp Hoàng như rơi vào trạng thái ngủ say, còn có một Thần Bảng cuối cùng còn sót lại trên đỉnh đầu, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì.

Chương 509: Ma Thần Ẩn Nấp! Kinh Biến.

- Chỉ sợ bạn hẳn đã thu được tạo hóa của Thần Bảng!

Âm Khải Hoàn nhíu mày nói.

- Quy tắc như thế cũng quá không công bằng rồi!

Hiên Viên Sa nói xong, bỗng nhiên ánh mắt ngưng tụ, ngang nhiên ra tay đối với Diệp Long cách nàng không xa.

Những người khác ngưng thần, nhưng không có ai định đứng ra ngăn cản.

Công kích đã tới.

Nhưng một tầng kim quang nhàn nhạt nhanh chóng xuất hiện, bảo vệ xung quanh Diệp Long.

- Âm!

Đến một tiếng, Hiên Viên Sa bị một lực lượng cường đại phản chấn bay ra ngoài, kém chút đã té ra ngoài Thang Trời.

Nàng khí huyết cuộn cuộn, vẻ mặt lo sợ không yên.

Kim quang đó căn bản là không thể vượt qua được.

Loại kết quả này làm cho trong lòng của năm người còn lại trên sân đều nghiêm nghị.

Xem ra một khi được Thần Bảng chọn trúng thì sẽ được Thần Bảng bảo vệ lại, bất kỳ ai cũng không thể tổn thương được đến người đó.

Như vậy bây giờ, bọn hắn chỉ còn lại một lựa chọn cuối cùng.

Hoa Vương dứt khoát dẫn đầu hành động, dưới chân phát lực, thân hình nhanh chóng vọt lên trời, mục tiêu chính là một cái Thần Bảng cuối cùng trên bầu trời.

Nhưng những người khác đã kịp phản ứng.

Tiểu Kim Ô, Âm Khải Hoàn cũng theo sát phía sau.

Hiên Viên Sa cũng vội vàng ổn định khí tức của mình, sau đó xông tới.

Bọn hắn muốn khởi xướng trùng kích đối với một cái Thần Bảng cuối cùng này!

Mà người có thực lực mạnh nhất trong đoàn lại không có động tác, ánh mắt của hắn rất âm trầm, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Rất nhanh, một trận đại chiến ngập trời mở ra trên bầu trời.

Vô số tiên pháp đạo thuật kinh khủng điên cuồng nổ vang.

Người bên ngoài nhìn cảnh tượng lần này, trong lòng có một loại tư vị không nói nên lời.

Người của thành Vân Tiêu người ta không cần làm gì cũng đã được Thần Bảng chủ động đến đây, ngay cả quần chúng ăn dưa phía ngoài cũng không buông tha.

Thậm chí Hắc Đế còn không nguyện ý nhận lấy, để Thần Bảng đuổi theo hắn chạy.

Mà những người còn lại thì đánh nhau sống chết vì một cái Thần Bảng cuối cùng này.

Quả thật là không có so sánh thì không có đau thương!

Nhưng quan sát các thiên kiêu đỉnh cấp độ sức cũng là một loại hưởng thụ.

Quá đặc sắc.

Bốn người lấy ra toàn bộ thủ đoạn của mình, rục rở đến cực điểm, mắt thấy đã càng ngày càng lại gần vị trí thần bảng.

Lúc này, Tù Thiên vẫn luôn không có hành động cuối cùng cũng ra tay!

.....

Trên bầu trời Thang Trời.

Bốn vị thiên kiêu từng bước tới gần một Thần Bảng Hỗn Độn cuối cùng.

Cuối cùng, Tù Thiên đã hành động .

Ánh mắt của hắn ta lạnh lẽo, khí tức màu đen đen điên cuồng lưu chuyển trong mạch máu.

Bỗng nhiên, Tù Thiên há miệng phun ra một thứ gì đó màu đỏ sậm.

Thứ đó chậm rãi lơ lửng bay lên, quanh thân dày đặc khói đen, ngẫu nhiên chớp động, lúc này mọi người mới nhìn rõ hình dáng thật của nó. Lại là một trái tim!

- Đông!

Trái tim đột nhiên hơi nhúc nhích một chút, ba động khủng bố thậm chí có thể xuyên thấu ra bên ngoài, những người thông qua hình ảnh trực tiếp quan sát giao đấu đều cảm thấy một cỗ áp lực nặng nề.

Cực kỳ khó chịu!

Mà bốn vị thiên kiêu đang giao đấu trên bầu trời cũng trực tiếp dừng tay lại, đồng thời nhìn xuống phía dưới.

Vẻ mặt của bọn hắn cực kỳ nghiêm túc, trái tim đó làm cho bọn hắn cảm thấy một tia khí tức không tốt.

- Ha ha ha...

Một âm thanh giống như đên từ Địa Ngục vang lên trên Thang Trời.

Từ Thiên cũng không nói lời nào.

Âm thanh kia lại phát ra từ trong trái tim màu đỏ sậm đó!

Nương theo tiếng nói của nó còn có khí tức tà ác đến cực hạn cuộn cuộn mà đến.

- Đây là...?

Trong hư không, Cực Dương Đạo Nhân nhăn mày, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trái tim đó.

- Khí tức của Ma Thần Hỗn Độn!

Vương Lâm quá sợ hãi, trực tiếp đứng lên.

- Không tốt, nhất định phải ngăn cản hắn!

Thương Long rống to.

Sau đó, bốn người Cực Đạo, trực tiếp xé rách hư không, đi tới phía ngoài màn sáng của Thiên Đàn.

Bọn hắn quả quyết ra tay, muốn đánh vào trong màn sáng.

Nhưng lực lượng của màn sáng này lại thật sự là quá cường đại, cho dù là Chương Đạo giả thì cũng không có cách nào dễ dàng phá vỡ đi vào.

Vẻ mặt mấy người bọn hắn tái xanh.

Ai có thể ngờ được lại có nanh vuốt của Ma Thần ẩn núp ở trong này.

Nếu như bị hắn lấy được Thần Bảng thì sợ rằng hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng nổi!

- Không ngờ các ngươi còn để lại loại chuẩn bị này ở sau.

Trên Thang Trời, trái tim tà ác lần nữa phát ra một tiếng than nhẹ.

- Nhưng như vậy thì có ích lợi gì?

- Bản nguyên của một người cũng đủ rồi!

- Chúng ta mới là đại biểu của vạn linh tương lai!

Nói xong, trái tim màu đỏ sậm bắt đầu nhanh chóng đập mạnh.

Đạo tắc cuộn cuộn quét sạch mỗi một góc trên Thang Trời.

Bỗng nhiên, mấy chiếc xúc tu màu đen từ trái tim trong bỗng nhiên bộc phát ra, phóng thẳng lên trời, quét sạch bốn vị thiên kiêu.

Mấy người Âm Khải Hoàn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị xúc tu quấn quanh toàn bộ.

Bọn hắn ra sức giãy dụa, muốn rời khỏi xúc tu nhưng lại phát hiện, không ngờ mỗi một xúc tu này lại đều có được lực lượng của Đế Thượng, căn bản là không thể chống lại.

- Vô dụng thôi.

Ánh sáng của Tù Thiên lạnh lẽo, âm thanh khàn khàn nói.

- Hãy để cho chúng ta mở ra một con đường mới cho vạn linh đi!

Nói xong, trái tim trong lần nữa bắn ra vô số xúc tu, những xúc tu này bay thẳng đến Thần Bảng Hỗn Độn trên bầu trời.

Trong nháy mắt, Thần Bảng đã bị quấn chặt lại.

Sau đó, dưới lực lượng cường bị túm về phía hướng Tù Thiên.

Hắn ta giang hai cánh tay, nhắm mắt lại, nhìn qua giống như đang nghênh đón.

Sau đó, nó chui vào ngực Tù Thiên.

Cuối cùng, toàn bộ chín Thần Bảng đều đã tìm được chủ nhân.

- Nguy rồi!

Ánh mắt Vương Lâm âm trầm, Vương Dứt Khoát là truyền nhân dòng chính của hắn, lúc này đang bị xúc tu giam cầm, bắt

tinh nhân sự.

- Ma Thần lẩn vào trong đó, tất có âm mưu!

Cực Dương Đạo Nhân thấp giọng quát.

Sau khi Ma Thần xâm lấn tám vực thì thật ra bọn hắn đã có một chút thời gian tĩnh dưỡng.

Nhưng ai ngờ được loại vật Hỗn Độn đó cũng có thể lẩn vào trong tộc đàn của Vạn Linh tộc được chứ?

Còn Tù Thiên lại chính là Nhân tộc chân chính.

Chương 510: Thôn Phệ.

- Chúng ta nhanh giải tán những người xung quanh đi để tránh xuất hiện hậu quả không thể biết trước.

Cực Âm Thiên Nữ nói.

Mấy người gạt đầu, sau đó dưới sự ra mặt của Cực Dương Đạo Nhân, đẩy lui đại quân trực tiếp của Thần Võ, còn có đám người quan sát ở khoảng cách gần xa.

Chỉ lưu lại cường giả phía trên Tiên Đế để phòng ngừa vạn nhất.

Sau đó, đám người lẳng lặng chờ đợi.

Bọn hắn không cách nào đi vào trong màn sáng của Thang Trời cho nên bây giờ chỉ hy vọng, mấy người Diệp Hoàng có thể mau chóng tỉnh lại, ngăn cản Tù Thiên.

Mà lúc này, trong một thế giới tràn đầy kim quang.

- Cha ta... Thật sự đã nói như vậy à?

Diệp Hoàng nhìn cô gái trước mặt, trên mặt vẫn mang theo vẻ nghi hoặc như cũ.

Khi nữ tử lấy chân dung của Diệp Tùy Phong ra, nàng đã rất chấn động.

Diệp Hoàng nghe nữ tử này nói, mới chậm rãi hiểu rõ chuyện xảy ra.

Thần Bảng đúng là đến từ Thần Triều Mục Tiên, hơn nữa còn là chín vị Đạo Thủ của Thần Triều biến thành.

Vị nữ tử này chính là Đạo Thủ thứ nhất.

Mà sở dĩ bọn hắn làm như thế chính là vì tiếp tục đôi phó với Thần Sáng Thế bị phong ấn ở trung tâm Tiên giới, giúp sinh linh của Tiên giới tìm kiếm một tia khả năng sinh tồn trong đại kiếp.

Mà trước khi hóa thành Thần Bảng, Thần Đế đã cho mỗi người bọn hắn một phần danh sách và chân dung của mỗi người trong danh sách đó.

Trừ cái đó ra còn có một tấm chân dung của Diệp Tùy Phong, dùng để làm cầu nối giúp hai bên dễ dàng tin tưởng nhau hơn.

Người của mười triệu năm trước, lại đã từng nhận biết một người của mười triệu năm sau, nghe qua thật sự là quá kỳ huyễn.

- Đúng vậy.

Nữ tử gật đầu nói:

- Đại kiếp Sơ Thủy Địa chính là ở trung tâm của Tiên giới.

- Chúng ta lưu lại tiên đoán đã bị Thần hội Sáng Thế thay đổi, bọn hắn tụ tập vạn linh của Tiên giới đến đại vực Thái Âm và Thái Dương chỉ vì muốn một lần diệt hết tất cả.

Diệp Hoàng chau mày, những tin tức này thật là quá dọa người.

Tất cả mọi người đều đang nói, chỉ có trung tâm Tiên giới mới có được một chút khả năng sinh tồn trong tai kiếp.

Nhưng bây giờ, không ngờ lại là ngược lại?

- Chuyện này rất khó làm cho người ta tin tưởng.

- Nhưng cho dù ta tin thì những người khác cũng không nhất định sẽ tin.

Diệp Hoàng nói.

Nàng không thể nào sau khi ra ngoài, chỉ dựa vào một câu của mình đã làm cho hàng tỷ sinh linh rút khỏi trung tâm Tiên

giới.

- Chỉ dựa vào người một người đúng là tương đối khó khăn.
- Nhưng ta vừa phát hiện, trong danh sách Diệp Tỳ Phong đưa ra có tám người đều đang ở đây.

Nữ tử nói xong, mở ra tay cầm, hai chùm sáng xoay chậm chậm trong lòng bàn tay nàng.

Một cái là màu xám, một cái khác là màu xanh.

- Đây là khí Thái Sơ, còn có đạo pháp bản nguyên tính mạng của ta.

Nàng chậm rãi nói:

- Bọn chúng có thể làm cho người lập tức đột phá đến cấp bậc Đế Thượng.
- Vận khí tốt thì đăng lâm Chưởng Đạo giả cũng phải không thể nào.
- Tám vị Đế Thượng, cho dù cố gắng xuất thủ thì cũng có thể che chở một bộ phận rất lớn sinh linh.
- Như vậy đã đủ rồi.

Diệp Hoàng nhìn chùm sáng trong tay nữ tử, vẻ mặt có chút phức tạp.

- Các người vượt qua mười triệu năm, thậm chí hi sinh chính mình chỉ là vì bảo toàn sinh linh của vạn giới sao?

Ánh mắt của nữ tử đầy hờ hững.

- Sinh linh của vạn giới, bao gồm ta và người chỉ đều là những quân cờ mà thôi.
- Chúng ta có thể làm chính là liều mạng cố gắng đến cuối cùng để tìm được thứ không thể nào tồn tại kia.

Diệp Hoàng yên lặng.

Nàng mới sống không đến trăm năm, rất khó lý giải triệt để đối với cách cục như vậy.

- Đi thôi.

Nữ tử đẩy hai viên quang cầu về hướng Diệp Hoàng.

- Tương lai nằm trong tay các ngươi.

- Cố gắng nắm thật chặt.

...

Bốn vị Chương Đạo giả ra mặt rất nhanh đã giải tán toàn bộ sinh linh xung quanh, chỉ để lại chiến lực phía trên Tiên Đế phòng ngừa một ít chuyện không thể không xuất hiện.

Theo thời gian trôi qua, bầu không khí phía ngoài càng ngày càng ngưng trọng.

Trên mặt của Thần Võ và Xảo Nhi cũng treo đầy khăn trương.

Bởi vì lúc này Tiểu Bạch còn đang ở trên lôi đài.

Chỉ tiếc, Tiểu Bạch vẫn đang ngủ say, âm thanh của bọn hắn lại không cách nào thông qua màn sáng truyền vào trong.

Bỗng nhiên, Thang Trời đang yên tĩnh lại hơi động.

Tù Thiên là người thu hoạch được Thần Bảng cuối cùng, nhưng lại là người mở mắt đầu tiên.

Một khí thế cường đại đến cực hạn âm vang bộc phát!

Đó là khí tức của Chương Đạo giả!

.....

Trước mắt bao người, khí tức trên người Tù Thiên không ngừng tăng lên.

Vọt thẳng phá công cùm xiềng xích Chương Đạo giả, leo lên vị trí cao nhất của Tiên giới.

Đám người Cực Dương Đạo Nhân nhìn thấy cảnh này thì vẻ mặt tái nhợt.

Không ngờ một nanh vuốt của Ma Thần lại đột phá đến cảnh giới Chương Đạo giả trước nhất, chuyện này cho dù là đối với Tiên giới, hay các thiên kiêu trên Thang Trời thì cũng không phải là một tin tức tốt.

- Hương vị của người Cực Đạo thật là không tệ!

Lúc này, vẻ mặt của Tù Thiên cực kỳ quái dị, giống như cười mà không phải cười, lẫn vào đó là vẻ điên cuồng nồng đậm.

Hắn ta liếm lấy bờ môi, theo trái tim nhảy lên, mạch máu màu đen trong người hắn ta lại không ngừng phun trào.

- Chỉ dựa vào các ngươi mà muốn ngăn cản vận mệnh giáng xuống à?

Tù Thiên ngửa đầu, ánh mắt như nhìn xuyên qua màn sáng, khóa chặt bốn vị chuông đạo giả ở bên ngoài.

- Chỉ lấy trứng chọi đá mà thôi!

Hắn ta nhếch miệng cười một tiếng.

Xúc tu lập tức nắm chặt bốn vị thiên kiêu đang bị quán quanh.

Mấy người Âm Khải Hoàn lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Một khí tức sinh mệnh bị rút ra từ trên thân thể bốn thiên kiêu, cuối cùng tràn vào trong cơ thể Tù Thiên.

- Tù Thiên đang thôn phệ bọn hắn!

Cực Âm Thiên Nữ kinh hô một tiếng, sau đó xuất thủ lần nữa, nàng muốn phá vỡ màn sáng.

Nhưng đáng tiếc, màn sáng này đến từ Thần Triều Mục Tiên, ngay cả nàng cũng không có cách nào phá vỡ nó.

Vẻ mặt Vương Lâm cũng tràn đầy âm trầm, Hoa Vương chính là cháu của lão!

Nhưng lúc này, lão chỉ có thể trơ mắt nhìn bốn người Hoa Vương bị Tù Thiên hút bản nguyên sinh mệnh, khí tức càng ngày càng suy yếu.

Trái lại, khí thế của Tù Thiên lại càng ngày càng cường thịnh.

Chương 511: Lăn Lướt Tỉnh Lại.

- Diệp Hoàng, Tiểu Bạch!

- Các ngươi nhanh tỉnh lại!

Thần Võ và Xảo Nhi cực kỳ lo lắng, mấy người Diệp Hoàng là người được Thần Bảng chọn trúng trước nhất, rơi vào trạng thái ngủ say, nhưng cho tới bây giờ vẫn không có ý tứ tỉnh dậy.

- Ha ha, vô dụng thôi.

Ánh mắt Tù Thiên khóa chặt Thần Võ Tiên Đế.

Không ngờ hẳn ta lại thật có thể nhìn xuyên quan màn sáng.

- Cho dù năng lực của bọn hắn lớn đến mức nào thì bây giờ cũng chỉ có thể trở thành đồ bổ cho ta mà thôi!

Thần Võ giận muốn rách cả mí mắt.

- Nếu ngươi thật dám động đến bọn hắn thì tuyệt đối sẽ chết không có chỗ chôn!

- Ngươi sẽ không hiểu, ngươi đến tột cùng chọc phải hạng người gì đâu!

Nhưng câu nói này lại làm cho Tù Thiên điên cuồng cười to.

- Chết à?

- Ha ha ha!

- Mấy tên ngu xuẩn các ngươi thật sự cho rằng dùng tử vong uy hiếp là có thể dọa được ta à?

Trong mắt Tù Thiên mang theo vẻ cuồng nhiệt như điên giông.

- Không ai có thể trốn thoát được tử vong!

- Chỉ có hủy diệt, mới là tương lai chính xác nhất!

Hắn ta điên cuồng hét to, vô số xúc tu lập tức bạo phát ra, mục tiêu chính là Tiểu Bạch đang ở phía trên lôi đài.

- Để ta lấy con cung của Tiên Giới làm là người tế điện thứ nhất đi.

Trong nháy mắt, vô số xúc tu màu đỏ tươi biến thành màu đen vọt thẳng tới trước mặt Tiểu Bạch.

Sau một khắc muốn giam cầm nàng ở trong!

Nhưng đúng vào lúc này, một bàn tay lớn đã bắt lấy toàn bộ xúc tu, đứng ở trong hư không.

- Không có ai có thể tổn thương Tiểu Bạch ở trước mặt ta!

Một âm thanh lạnh lùng từ phía dưới truyền đến, sau đó:

- Đùng!

Tất cả xúc tu bị đánh nát thành bột mịn.

Một tên thiếu niên mặc áo đen đứng ở trước Tiểu Bạch, khí thế thật lớn quét sạch thiên địa.

Chính là Tiểu Hắc!

Cuối cùng, hắn đã tỉnh lại.

Vội lại, hắn cũng đã tấn thăng đến trình độ Chương Đạo giả!

- Quá tốt rồi!

- Tiểu Hắc đã tỉnh lại!

Thần Võ nắm chặt nắm đấm.

Mà Xảo Nhi ở bên cạnh cũng đã sớm lệ rơi đầy mặt.

Tình huống vừa rồi thật sự là quá nguy hiểm.

Đôi mắt với Tiểu Hắc đột nhiên xuất hiện, ánh mắt của Tù Thiên trở nên lạnh lẽo.

- Chỉ dựa vào ngươi mà muốn ngăn ta à?

Khí tức trên người hắn vẫn đang không ngừng tăng lên.

Nhưng hắn ta vừa dứt lời thì một âm thanh khác lại vang lên trên đỉnh đầu hắn ta.

- Vậy nếu thêm ta nữa thì sao?

Trường kiếm hoành không.

Thần quang xán lạn lập tức chặt đứt tất cả xúc tu, giải cứu toàn bộ bốn vị thiên kiêu đã trọng thương ngã gục.

Chính là Diệp Hoàng.

- Còn có chúng ta.

Diệp Long nắm chặt trường thương, chiến ý ngập trời.

Dương Thi Mạn tới đứng sừng vai, sát cơ ngưng thực.

Ngay cả cá chép vàng cũng đã tỉnh lại, lân phiến trên dưới cả người nó bắn ra kim quang bốn phía, khí tức khiếp người.

Bốn người bọn hắn cũng đều đã bước vào cảnh giới Đế Thượng.

- Ca, cảm ơn huynh.

Lúc này, Tiểu Bạch cũng tỉnh dậy, từ sau lưng Tiểu Hắc đi ra, khí tức Đế Thượng làm cho đạo nổ tung.

- Tốt!

Bên ngoài, Cực Dương Đạo Nhân nhìn không được hết lớn một tiếng.

Chỉ ít, kết quả xấu nhất vẫn chưa xảy ra.

- Hắc Đế, giết Tù Thiên, hẳn là nanh vuốt của Ma Thần!

Vương Lâm la lớn.

Tiểu Hắc nhìn về phía Tù Thiên, cảm nhận được khí tức quý dị lại tà ác kia, cười lạnh.

- Ma Thần à?

- Không, hẳn là người của thần hội Sáng Thế.

Lúc ở trong thế giới kim quang, đại hán tóc đỏ đã nói toàn bộ tất cả tin tức cho Tiểu Hắc.

- Phải nói là chuẩn bị của thần hội Sáng Thế lưu lại ở Tiên giới mới đúng.

Diệp Hoàng nói bổ sung.

- Ha ha, quả nhiên các người đều đã thu được tin tức đại bá lưu lại.

Diệp Long cười ha ha.

Sáu người nhìn nhau, mỗi người đều biết được tin tức về Thần Hội.

Nhưng bọn hắn nói chuyện lại làm cho mấy người Cực Dương Đạo Nhân có chút khó hiểu.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

- Chúng ta đều đã bị lừa.

Bỗng nhiên, một âm thanh từ phía sau truyền đến.

Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Cầm Dao cũng lần lượt đi ra.

- Thần hội Sáng Thế thay đổi tiên đoán là muốn toàn bộ chúng ta tụ tập ở Thái Âm và Thái Dương, sau đó một mẻ hết gọn!

Sau đó, Diệp Hiểu Hiểu nói sơ qua tình huống hướng cho mấy người Cực Dương Đạo Nhân.

Mấy người Cực Dương Đạo Nhân trăm mối khó hiểu.

Không ngờ phía sau tiên đoán lại còn ẩn giấu âm mưu to lớn ngập trời như vậy?

Thần hội kia mới thật sự là kẻ cầm đầu muốn hủy diệt Chu Thiên Vạn Giới à?

Những tin tức này cũng quá dọa người rồi!

Lão căn bản không thể tin vào tai của mình.

- Lão tổ, nàng nói không sai.

Lúc này, Dương Thi Mạn mở miệng nói:

- Các Đạo Thủ của Thần Triều Mục Tiên đều lưu lại tin tức này cho mỗi người chúng ta.

- Chính là lo lắng thần hội Sáng Thế sẽ gây cản trở.

- Bây giờ chuyện chúng ta cần làm chính là mau chóng để toàn bộ sinh linh của Tiên giới rời xa trung tâm Tiên giới!

Cực Dương Đạo Nhân ngạc nhiên, tin tức này thật sự là vượt ra khỏi nhận biết của hắn.

Chuyện này dẫn đến hắn đã không có cách nào phân biệt thật giả.

Mấy người Vương Lâm cũng như thế, loại đảo ngược to lớn này cần thời gian rất lâu mới có thể tiếp nhận.

- Hiểu Hiểu.

Diệp Hoàng thấy vậy, trực tiếp nói với Diệp Hiểu Hiểu:

- Chuyện nơi đây, người không cần lo lắng, người và Cầm Dao lập tức ra ngoài, dẫn theo tất cả mọi người của Huyền Đô, Tiên phủ Thần Võ, thành Vân Tiêu, Chân Long các, điện Thanh Loan, hội Thiên Tiên, lấy tốc độ nhanh nhất rút khỏi Thái Âm và Thái Dương!

Hiểu Hiểu nhìn mấy người Cực Dương Đạo Nhân một chút, sau đó nhẹ gật đầu.

- Được!

Nói xong, nàng và Cầm Dao trực tiếp quay người rời khỏi, thuận tiện kéo theo vợ chồng Thần Võ và Chỉ Nguyệt cùng đi.

Cực Dương Đạo Nhân thấy vậy, cũng hạ quyết tâm.

- Tốt, ta sẽ tin tưởng các ngươi một lần!

Nói xong, lão phát tay biến mất khỏi hư không.

Nếu đã có thành Vân Tiêu dẫn đầu, vậy lão cũng không có lý do gì do dự nữa.

Sau đó, Vương Lâm, Cực Âm Thiên Nữ và Thương Long cũng lần lượt rời khỏi.

Sau khi xử lý xong chuyện bên ngoài, mấy người Diệp Hoàng mới đưa ánh mắt lần nữa tập trung trên người Tù Thiên.

Chương 512: Thế Giới Đây Bi Thương!

Một vị Chương Đạo đánh với năm vị Chương Đạo, Tù Thiên không có chút phần thắng nào.

Nhưng hẳn ta vẫn như cũ điên cuồng cười to.

- Các ngươi tưởng là như vậy sẽ thoát khỏi cái chết sao?

Vẻ mặt Diệp Hoàng lạnh lùng.

- Cho dù phải chết thì chúng ta cũng đã dốc hết toàn lực vì sinh tồn.

- Đây chính là chỗ khác nhau giữa Thần Triều Mục Tiên và Thần hội Sáng Thế các ngươi.

Đạo Thủ vượt qua hơn mười triệu năm chỉ vì hy sinh vì nghĩa đã làm Diệp Hoàng xúc động rất sâu.

Mấy người khác cũng như thế.

- Từ bỏ đi, ngươi đã không có chút phần thắng nào.

Diệp Long lớn tiếng nói.

Nhưng Tù Thiên lại thậm chí đã cười ra nước mắt.

- Nếu nói đến thứ mà sinh linh mạnh nhất, đó chính là sự ngu xuẩn, ngu xuẩn đến mức không có cực hạn!

- Ta đã sớm nói rồi!

- Chỉ có hủy diệt mới là tương lai chính xác nhất!

Theo Tù Thiên cuồng hống, cơ thể hắn ta bỗng nhiên nhanh chóng phình to lên.

Tiếng tim đập làm cho người ta khó chịu cũng càng ngày càng gấp rút.

Khí tức màu đen giống như là thực chất!

- Không tốt, hắn ta muốn tự bạo!

Diệp Hoàng hét lớn một tiếng.

- Âm âm!

Vừa dứt lời, tiếng nổ kinh thiên động địa đã vang lên phía trên Thang Trời.

Màn sáng lập tức bị nổ nát vụn!

Khói đen cuộn cuộn phủ kín cả chân trời!

Cùng lúc đó, Cực Dương bí cảnh và Cực Âm bí cảnh ở cách xa hàng tỷ dặm cũng đồng thời cuộn lên gió đen ngập trời.

Một vết rách to lớn phân biệt lấy bọn chúng làm điểm xuất phát, phá hủy mặt đất, nhanh chóng lan tràn!

Cuối cùng, hợp thành hợp lại cùng nhau!

Từ trên cao nhìn xuống giống như là trung tâm Tiên giới đã nứt ra một khe nứt màu đen khổng lồ!

...

Trong hỗn độn vô tận.

Một bóng người bỗng nhiên phá vỡ mê vụ đi ra.

Phương xa, một thế giới hình bầu dục tản ra quang huy mật mờ.

- Mẹ nó chứ.

- Cuối cùng cũng đến rồi!

.....

Thế giới hình bầu dục giống như quả trứng vịt, trôi nổi trong hỗn độn vô tận.

Diệp Tuy Phong vẫn là lần đầu tiên nhìn nó từ bên ngoài Tiên giới.

Từ sau khi rời khỏi thế giới của ba Thần thú, hắn đã mang theo ba vị lão tổ Thần thú đi trong Hỗn Độn hơn nửa năm.

Mặc dù tu vi của hắn nghịch thiên, bước vào Hỗn Độn như giẫm trên đất bằng, nhưng nơi đó cách Tiên giới thật sự quá xa, bởi vậy có thể thấy được, lúc ấy nhóm Kỳ Lân lão tổ đã sợ hãi cỡ nào.

- Hi vọng chuẩn bị chúng ta lưu lại ở sau có tác dụng.

Diệp Tuy Phong không suy nghĩ quá nhiều, cùng với các thần thú bước về phía Tiên giới.

Cũng chỉ trong thời gian một chum trà, hắn đã đi tới gần Tiên giới.

Sau khi đến đây, hắn mới phát hiện trong bức tường thế giới màu trắng sữa, ần ần có loạn lưu màu đen bốc lên ở trong đó.

Hắn hơi nhíu mày.

Chẳng lẽ, vẫn không tránh thoát được bố cục của Thần hội Sáng Thế à?

Diệp Tuy Phong nghĩ tới đây, vội vàng phá vỡ hàng rào của Tiên giới, một mình xông vào.

Sau khi đi vào, hắn rõ ràng cảm thấy trận trận gông cùm xiềng xích từ bốn phương tám hướng áp chế đến.

Đó là vì hắn quá cường đại, đã đạt đến gần cực hạn gánh chịu của Tiên giới, thế giới theo bản năng muốn bài xích hắn ra ngoài.

- Vẫn còn tốt.

Diệp Tuy Phong thở ra một hơi, may mắn hắn lúc ấy chỉ đã rút ra 500 tỷ năm tu vi, nếu mà rút nhiều hơn một ít thì chỉ sợ thật đúng là không có cách nào trở về Tiên giới.

Hắn lấy lại bình tĩnh, phi thân xuống phía dưới, xuyên qua Cương Phong của Cửu Thiên, cuối cùng hắn cũng thấy rõ cảnh tượng trong thế giới.

Một luồng khí tức cực kỳ tà ác đập vào mặt!

Trên đại địa, các vết nứt đen kịt, giống như mạng nhện lan tràn khắp nơi.

Trong không khí cũng tràn đầy một loại khí tức hỗn loạn hỗn tạp.

Phương xa, một khe nứt to lớn gần như chẻ đôi Tiên giới ra, trong đó ma diễm ngập trời!

- Chúng ta... Đã đến chậm sao?

Lão Kỳ Lân nhìn cảnh tượng tận thế này, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày, không nói gì.

Vị trí hắn từ trong Hỗn Độn tiến đến chính là trung tâm Tiên giới.

Nhưng dưới mắt, nơi này đã đầy rẫy thương đau, nhìn không thấy chút nào tồn tại sức sống.

Chẳng lẽ đã thất bại rồi à?

Trong lúc suy nghĩ, hắn chuẩn bị buông ra thần thức, liếc nhìn toàn bộ Tiên giới một phen.

Đúng lúc này, một khí thể bèn nhọn lại chạy nhanh đến.

Đó là khí tức của Chương Đạo giả.

Ba vị lão tổ Thần thú lập tức nhú mày, chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào.

Nhưng vẻ mặt của Diệp Tùy Phong lại dần trở nên hòa hoãn
Sau một lát, một bóng người màu đen tím đi tới trước mặt mấy người.

Sau khi nhìn thấy Diệp Tùy Phong, nàng lập tức thu liễm sát ý của mình, nhin không được lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

- Cha?

Diệp Hoàng kích động hô lên.

Diệp Tùy Phong gật đầu, con gái không sao là tốt rồi.

- Những người khác đâu?

- Nơi này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hắn lên tiếng hỏi.

Diệp Hoàng nghe thấy vấn đề này, cảm xúc của nàng có chút phức tạp.

- Mấy người Tiêu Hắc và Diệp Long đều không sao, chỉ có điều những sinh linh khác ở trung tâm Tiên giới đã tổn thất không nhỏ dưới âm mưu của Thần hội Sáng Thế và Ma Thần Hỗn Độn...

Sau đó, Diệp Hoàng bắt đầu kể lại chuyện đã xảy ra cho Diệp Tùy Phong nghe.

Hơn một tháng trước, bọn hắn thuận lợi thu được tin tức Diệp Tùy Phong lưu lại, đồng thời đã chuẩn bị di chuyển vạn linh ra khỏi Thái Âm và Thái Dương.

Nhưng bọn hắn vẫn chậm một bước.

Tù Thiên chỉ là quân cờ của Thần Hội.

Mà trái tim đó mới là chuẩn bị chân chính Thần Hội lưu lại ở sau.

Sau khi bị mấy người Diệp Hoàng vây quanh, Tù Thiên tự biết không thể chống lại nên đã trực tiếp lựa chọn tự bạo.

Đây chính là trái tim của Cực Đạo giả tự bạo, uy lực động trời!

Màn ánh sáng kiên cố cũng trực tiếp bị phá hủy, cung điện dưới chân cũng bị nổ chia năm xẻ bảy.

Máu chót nhất là, Tiên giới bị nổ tung dẫn đến xuất hiện một đường vết nứt, mà Thần hội Sáng Thế đã sớm bố trí mai phục phía sau lỗ hồng đó.

Vô số Ma Thần lập tức bay vọt ra, giống như cá diếc sang sông!

Khí tức tà ác cũng theo đó lan tràn ra, xâm nhiễm khắp nơi.

Chương 513: Diệt Tù Phong Trở Về! Một Chương Hủy Diệt Ma Thần.

May mà Diệt Hoàng và Tiểu Hắc đã liên thủ chống lại lúc trái tim tự bạo.

Bốn vị Chương Đạo giả gồm Diệt Hiểu Hiểu, Diệt Cầm Dao, còn có Cực Dương Đạo Nhân cũng không bị tổn thương gì.

Lúc mọi người liên thủ, chống đỡ đợt trùng kích mãnh liệt thứ nhất của Ma Thần Hỗn Độn.

Nhưng là số lượng Ma Thần thật sự quá nhiều, căn bản chính là cuộn cuộn không dứt.

Sau khi Ma Thần có thực lực có thể so với Chương Đạo giả đầu tiên xuất hiện, thế cân bằng đã bắt đầu nghiêng về bên phía Ma Thần.

Mục đích của Ma Thần chỉ có phá hư bất kể sống chết.

Mà mấy người Diệt Hoàng lại còn phải bảo vệ chúng sinh của Tiên giới rút lui ra ngoài an toàn, cực kỳ bị động.

Cuối cùng, đợt tổng tiến công thứ hai của Ma Thần không thể tránh khỏi lan tràn đi ra, quét sạch toàn bộ Tiên giới.

May mắn lúc này, hơn nửa sinh linh đã rút khỏi an toàn, tồn thất trên cơ bản cũng ở trong phạm vi có thể khống chế.

Nhưng hai đại vực Thái Âm và Thái Dương thì đã bị Ma Thần dần dần xâm nhiễm, đồng thời không ngừng mở rộng ra phía ngoài.

Roi vào đường cùng, các vị Đế Thượng và Chưởng Đạo giả đã thương lượng với nhau và quyết định phong ấn hoàn toàn trung tâm Tiên giới.

Sau đó thành lập tám cửa đại quan niêm phong để ngăn cản Ma Thần tiếp tục mở rộng.

Cực Dương thế gia, Cực Âm thế gia, Hồng Mông đạo phủ, Hiên Viên thế gia, Thiên Khuyết thánh địa, Huyền Đô, Nam Bắc Yêu Thần Phủ, mỗi người chia nhau thủ một tòa.

- Nhưng số lượng Ma Thần thật sự là lấy vô hạn để tính toán, với lại còn có thống lĩnh cấp bậc Đế Thượng tồn tại, cho dù thành lập cửa đại quan niêm phong thì cũng không ngăn cản được bao lâu.

- Cho nên chúng ta để người phía dưới Đế Thượng tiếp tục tử thủ niêm phong cửa đại quan.

- Mà nhóm Đế Thượng và Chưởng Đạo giả thì giết vào Động Ma, tìm kiếm thời cơ chém đầu thống lĩnh Ma Thần.

- Chỉ có như vậy mới có thể trì hoãn thế công của Ma Thần.

Diệp Hoàng nói.

Diệp Tùy Phong hờ hững, nàng nói là trì hoãn.

Nói cách khác, còn phát triển tiếp như vậy thì Ma Thần vẫn như cũ sẽ đột phá cửa ải, triệt để hủy diệt mười vực Tiên Giới.

Nhưng cũng may là hắn đã trở về, với lại con gái của hắn cũng không xuất hiện tổn thương gì lớn.

- Ở trung tâm Tiên giới đã bị Ma Thần xâm nhiễm toàn bộ rồi à?

Lão Kỳ Lân nhú mày hỏi.

Diệp Hoàng nhìn bọn hắn một chút, sau đó nhẹ gật đầu.

- Gần như là như thế.

Râu tóc của Tổ Long điên cuồng bay lên.

- Đại kiếp, ứng nghiệm rồi à?

Kiếp nạn trong tiên đoán chính là bắt đầu trung tâm Tiên giới bị hủy diệt, rất tương tự với loại tình huống trước mắt này.

Nhưng Diệp Tùy Phong lại có một thái độ khác đối với cách nói này.

Trong lúc nói chuyện với Thần Đế hắn đã biết được, kiếp nạn trong tiên đoán có thể sẽ còn ác liệt hơn tình huống hiện tại nhiều.

- Bây giờ, ngươi có thể liên hệ với mấy người Diệp Long và Cực Dương Đạo Nhân không?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Diệp Hoàng gật đầu nói:

- Có thể, chúng ta đang trong quá trình hành động, lúc nào cũng có thể sẽ giữ liên lạc.

- Vậy được.

Diệp Tùy Phong nói:

- Gọi toàn bộ bọn hắn qua đây.

- Chúng ta đi vết nứt kia kia, trùng hợp ta cũng có chuyện muốn xử lý ở nơi đó.

Thần Đế đã nói, khi Kính Vận Mệnh vỡ ra chính là nó bắt được một tia khí tức của người ứng kiếp.

Mà Kính Vận Mệnh lại được giấu ở phía dưới trung tâm Tiên giới, thông qua bí cảnh Cực Dương và Cực Âm đều có thể đến.

Hắn muốn đi xem thứ cái gọi là người ứng kiếp này đến cùng là ai.

Về phần Ma Thần Hỗn Độn xâm lấn Tiên giới.

Ha ha, chính như lúc ấy lão Kỳ Lân đã nói.

Ma Thần đều là gân gà.

- Vâng!

Diệp Hoàng kích động trả lời.

Cha nàng trở về, không thể nghi ngờ là một viên thuốc an thần lớn nhất đối với nàng.

Sau một khoảng thời gian, trong không gian phía trong vết nứt vực sâu.

Diệp Tùy Phong đứng cùng với Diệp Hoàng, phía sau là ba vị lão tổ Thần thú.

Trước mặt bọn hắn có đứng khoảng hai mươi người.

Diệp Hoàng, Tiểu Hắc, Diệp Long...

Lúc này, toàn bộ tám người thu được Thần Bảng đều đã tấn thăng làm Chương Đạo giả, trong đó thực lực của Tiểu Hắc là mạnh nhất, Diệp Tùy Phong có thể thấy được hắn đã sắp hoàn thành đột phá Tiên Đế giới.

Mặt khác là bốn vị Chương Đạo giả uy tín lâu năm Cực Dương Đạo Nhân, Vương Lâm...

Lúc này, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Diệp Tùy Phong đầy vẻ phức tạp.

Còn lại, chính là Đế Thượng trong thế lực siêu cấp lúc đầu, giống như lão tổ của Hiên Viên thế gia, đạo chủ của Hồng Mông đạo phủ...

Dưới mắt những người này, trên cơ bản xem như lực lượng mạnh nhất của Tiên giới.

Diệp Tùy Phong nhìn xung quanh bọn hắn, chậm rãi mở miệng.

- Ta muốn xuống dưới vết nứt một chuyến.

- Vì phòng ngừa một ít tình huống ngoài ý muốn xảy ra, toàn bộ các người trở về tám vực của Tiên giới, bảo vệ tốt cổng bị niêm phong.

Cực Dương Đạo Nhân khẽ nhíu mày.

- Người muốn một mình đi giải quyết Ma Thần sao?

Diệp Tùy Phong không trả lời, chỉ là cười cười.

Sau đó, hắn trực tiếp phát tay xé mở hư không, bạo lộ ra toàn bộ mọi người.

Nơi này chính là nơi có số lượng Ma Thần dày đặc nhất!

Vô số Hồn Độn Ma Thần lập tức ngửi được khí tức sinh linh, ngao gào thét nhào tới, nhiều như lũ quết.

Còn có vài chục thống lĩnh Ma Thần có thực lực Đệ Thượng xen lẫn trong đó.

Đám người Cực Dương Đạo Nhân hoảng hốt, vội vàng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng đúng vào lúc này, một bàn tay lớn lại từ trên trời giáng xuống.

Tất cả Ma Thần sau khi chạm đến bàn tay lớn này thì ngay cả tiếng kêu thảm cũng chưa phát ra đã lập tức hóa thành bột mịn.

Bàn tay lớn vẫn đánh thẳng xuống phía dưới, trực tiếp đập vào trong cái khe.

Không biết bao nhiêu Ma Thần tan thành mây khói.

Ngay cả khí tức tà ác trong thiên không cũng phai nhạt mấy phần.

Nhìn mọi thứ trước mắt, mấy người Cực Dương Đạo Nhân lập tức đứng ngay tại chỗ.

Ma Thần làm bọn hắn sút đầu mẻ trán yếu như vậy à?

Đơn giản... Có loại cảm giác giống như giống như trong mơ!

- Trở về đi.

Âm thanh của Diệp Tùy Phong thản nhiên vang lên.

- Chuyện kể tiếp.

- Để ta xử lý.

Chương 514: Người Ứng Kiếp.

Ma Thần càn rỡ tàn phá bừa bãi, nhưng dưới một bàn tay của Diệp Tùy Phong đã tử vong hầu như không còn.

Cả phiến thiên địa hình như đều an tĩnh lại.

Diệp Tuy Phong một thân một mình đứng trên bầu trời, yên lặng nhìn chăm chú xuống cái khe to lớn phía dưới.

Những người khác thì đều đã trở về tám vực của Tiên giới.

Vết nứt sâu không thấy đáy, giống như là một cái miệng lớn vực sâu đang thôn phệ mọi thứ.

Dưới đáy vết nứt này chính là nơi đặt Kính Vận Mệnh.

Thần hội Sáng Thế đã bị phong ấn ở trong đó.

Mà khí tức của người ứng kiếp cũng bảo tồn ở trong.

Diệp Tuy Phong có một dự cảm, hắn có thể sắp tiếp xúc đến bí mật tối chung cực trên người mình rồi.

Hắn thở ra một hơi thật dài, không chần chừ nữa, bay người xuống.

Tốc độ của hắn cũng không phải rất nhanh, chậm rãi hạ xuống trong cái khe.

Ngẫu nhiên có vài Ma Thần Hỗn Động lọt lưới gài thét chém giết tới.

Đáng tiếc bọn chúng còn chưa kịp lại gần Diệp Tuy Phong thì đều đã bị khí cơ xung quanh người hắn tru sát tại chỗ.

Theo thời gian trôi qua, hắn càng lúc càng thâm nhập sâu dưới mặt đất.

Âm phong gào thét, ma khí ngập trời.

Không biết hạ xuống bao sâu, bỗng nhiên, hàng loạt điểm quang mang màu đỏ sậm xuất hiện trong bóng đêm.

Sau khi tới gần, Diệp Tuy Phong mới nhìn rõ, đó là một tầng màn sáng được tạo thành từ tinh quang màu đỏ.

Không gian xung quanh màn sáng vặn vẹo.

Hiển nhiên phía sau nó có một thế giới độc lập khác.

- Đến rồi sao?

Diệp Tuy Phong đứng ở trước màn sáng, hắn không suy nghĩ quá nhiều, thử đưa tay vào.

Trong lúc đó, thiên địa đảo ngược.

Âm phong, ma khí, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Trước mắt chỉ có hư không vô tận.

Dưới chân có một luân bàn hình tròn không lồ chậm rãi xoay tròn.

Trên bàn quay có khắc đầy trận pháp phức tạp đếm không hết, lực lượng vận mệnh nương theo khí thế ngập trời bay lên trời.

Trong lòng Diệp Tỳ Phong hiểu rõ.

Nó chính là kính Vận Mệnh tồn tại trong truyền thuyết kia.

Ở vị trí chính trung tâm của luân bàn có một vết nứt nhìn thấy mà giật mình, nhìn hình dạng của nó cũng không khác với khe nứt ở trung tâm Tiên giới nhiều lắm.

Một khí tức quý dị từ trong cái khe đó phiêu nhiên đang xuất, như tơ liễu bay lả tả.

Hình như khí tức này không thuộc về thế giới này.

Diệp Tỳ Phong ghé vào trong đó, đi tới chỗ vết nứt của Kính Vận Mệnh.

Lúc ấy, Thần Đế nói hắn sẽ giấu khí tức bắt được trên thân của người ứng kiếp ở chỗ nứt ra, đồng thời làm ra tiêu ký.

Với lại, hắn đã nói tình huống cặn kẽ về tiêu ký cho Diệp Tỳ Phong.

Không tốn quá nhiều thời gian, Diệp Tỳ Phong rất nhanh đã tìm được tiêu ký kia.

Hắn đang đứng ở vị trí trung tâm nhất của cái kính.

Nơi đó có một quả cầu ánh sáng lớn cỡ đầu lâu đang bay lơ lửng.

Nó chính là vật chứa dùng để chứa đựng khí tức của người ứng kiếp.

Diệp Tỳ Phong nhìn quả cầu, đưa tay, nắm pháp quyết.

- Hãy để ta xem thử người rốt cuộc là thứ gì?

Sau một lát, trận pháp bên ngoài bị Diệp Tỳ Phong từng bước mở ra.

Quả cầu ánh sáng không ngừng biến đổi hình thái ở trong hư không.

Cuối cùng tạo thành một đóa hoa sen to lớn, chậm rãi nở rộ ra.

Diệp Tỳ Phong nhìn chằm chằm hoa sen, cho dù là hấn, đến lúc này thì tâm tình cũng không nhận được bắt đầu kích động.

Rốt cục, hấn đã sắp tiếp xúc đến chân tướng của kiếp nạn rồi sao?

Ánh sáng càng ngày càng rực rỡ.

Sau khi một chùm sáng chói mắt hiện lên, hoa sen triệt để nở rộ!

Nhưng Diệp Tỳ Phong lại cứ thế đứng tại chỗ.

- Sao lại trống không?

Hấn nhăn mày.

Phía trên hoa sen thánh khiết này rộng tuếch, không có bất kỳ thứ gì.

Chẳng lẽ, Thần Đế đã thất bại? Không thể bắt được khí tức của người ứng kiếp chân chính?

Diệp Tỳ Phong nhíu mày suy tư.

- Không.

Hấn lắc đầu.

Thần Đế sẽ không làm những chuyện không nắm chắc như thế.

Nếu hấn đã nói có thể bắt được thì nhất định có thể có thu hoạch.

Chí ít sẽ không giống trước mắt, không lưu lại gì cả.

Diệp Tỳ Phong cảm nhận được khí tức xung quanh, chậm rãi nhắm mắt lại.

Sau một lát, hấn lại bỗng nhiên mở mắt ra.

Một nụ cười lạnh xuất hiện trên khóe miệng.

- Thì ra là như vậy.

Diệp Tuy Phong nhìn hoa sen trước mặt, đột nhiên ra tay.

Hắn đánh ra một quyền kinh thiên động địa.

Năng lượng cuồng mãnh làm cho cả không gian cũng bắt đầu điên cuồng vặn vẹo.

Nắm đấm của hắn chính diện đánh lên trên hoa sen.

- Keng!

Một âm thanh vang giòn.

Hoa sen màu trắng bị trực tiếp đánh nát.

Điểm sáng tản ra, vấy vào đại trên bàn quay của Kính Vận Mệnh, trực tiếp tan đi vào, văng lên từng vòng từng vòng gọn sóng.

Đợi sau khi tất cả gọn sóng đều dừng lại, nó đã xảy ra thay đổi từ đầu đến đuôi.

Nó đã thật biến thành một mặt gương bóng loáng.

Diệp Tuy Phong thậm chí có thể thông qua tấm gương này nhìn rõ ràng bóng người của mình.

Nhưng giống nhau duy nhất chính là vết nứt lại vẫn tồn tại.

- Ra đi.

Diệp Tuy Phong nhìn mặt kính, chậm rãi nói.

Từ khi vừa tiến vào không gian này, hắn đã cảm giác được một chút khí tức dị dạng.

Đó là một loại cực kỳ cổ xưa, quý dị, tràn đầy hương vị mục nát.

Nếu như hắn không đoán sai, loại khí tức này chính là thuộc về tồn tại bị phong ấn ở trong Kính Vận Mệnh.

Thần hội Sáng Thế.

Âm thanh của Diệp Tuy Phong chậm rãi quanh quẩn trong không gian.

Đợi sau khi một tia âm thanh cuối cùng biến mất.

Hai con người to lớn mãnh liệt xuất hiện ở trong mặt gương.

Ánh mắt của nó đỏ như máu, tràn ngập điên cuồng vô tận, nhìn chòng chọc về phía Diệp Tuy Phong.

- Người đã lấy được thứ Thần Đế lưu lại à?

Diệp Tuy Phong chậm rãi hỏi.

Huyết Mâu không trả lời, nó vẫn lạnh lùng nhìn kĩ Diệp Tuy Phong.

Sau một hồi lâu, một âm thanh máy móc từ trong gương truyền đến.

- Thần Đế...

- Hạng người ngu xuẩn...

- Ngu xuẩn... Đến cực điểm!

Trong âm thanh của nàng ta mang theo cảm giác cuồng loạn, cực kỳ khó nghe.

Nhưng hắn vẫn lơ mờ có thể phân biệt được đó là âm thanh của một nữ tử.

- Ta mặc kệ Thần Đế như thế nào?!

Diệp Tuy Phong lạnh lùng nói:

- Đó là thứ ta đang tìm, ta khuyên người tốt nhất nên trả lại đây.

Nữ tử yên lặng.

- Ha ha ha...

Bỗng nhiên, nàng ta lại phát ra một âm thanh cực kỳ kiều mị.

Sau đó, một đóa hoa sen nở rộ hiện lên ở trong mặt gương.

Vị trí chính trung tâm của hoa sen có một đoàn năng lượng màu xám, chậm chạp chìm nổi.

Chương 515: Người Thẩm Phán.

Ánh mắt Diệp Tuy Phong ngưng tụ, đó chính là khí tức thuộc về người ứng kiếp mà Thần Đế bắt được!

- Thần Đế... Tên ngu xuẩn kia!

Âm thanh của nữ tử lại bắt đầu trở nên điên cuồng.

- Hắn không biết đã ta phát hiện cái gì!

- Hắn không thể nào hiểu được mục đích ta làm như vậy!

- Hắn căn bản vốn không hiểu, một thế giới hoàn chỉnh chân chính đến cùng là như thế nào!

- Chúng ta mới là đại biểu tương lai của vạn linh!

- Một tương lai chân chính!

Nàng ta giống như điên cuồng.

Huyết quang trong mắt không ngừng cuộn cuộn, thậm chí bắt đầu tiêu tán về mặt kính.

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

Có thể gia hỏa trước mặt này bị giam quá lâu nên đã triệt để mất hết lý trí.

Chỉ biết liên tục gào thét, căn bản là không cách nào giao lưu được, hấn dần dần mất kiên nhẫn.

Cho dù như thế nào, cho dù ai đúng ai sai thì hấn cũng phải biết, người ứng kiếp đó đến cùng là ai.

Diệp Tuy Phong nhìn nữ tử càng điên cuồng, thử vươn ngón tay ra chạm lên mặt Kính Vận Mệnh.

Chủ thể của chiếc kính được tạo dựng từ tháp Khởi Nguyên hoàn chỉnh, lại thêm những người Cực Đạo, còn có vô số tài nguyên trân quý tế luyện, trình độ chắc chắn của nó đã đạt đến cực hạn của vũ trụ.

Nhưng ở trước mặt Diệp Tuy Phong, nó cũng chỉ là một chiếc gương mà thôi.

- Răng rắc!

Âm thanh vỡ vụn vang lên ngay vị trí đầu ngón tay của Diệp Tuy Phong.

Sau khi nữ tử kia nghe thấy âm thanh này, con mắt nàng ta đỏ ngầu, cuối cùng cũng dừng lại sự điên cuồng, hình như sinh ra kinh ngạc.

Diệp Tuy Phong lần nữa dùng sức.

Tiếng tạch tạch không dứt bên tai.

Thời gian mấy hơi thở, phía trên Kính Vận Mệnh đã tràn đầy vết nứt.

Sau một khắc.

- Soạt!

Kính Vận Mệnh trực tiếp vỡ vụn!

Vô số mảnh vỡ bay ra khỏi không gian, không biết bay về phương nào.

Cùng lúc đó, một hang động có kích thước tương đương với Kính Vận Mệnh xuất hiện ở trước mặt Diệp Tuy Phong.

Còn nữ tử kia thì đang đứng trong huyết động.

- Bây giờ có thể nói cho ta rồi chứ.

Diệp Tuy Phong xòe bàn tay ra.

Nữ tử nhìn Diệp Tuy Phong đang đứng trước mặt mình, lại quay đầu nhìn đoàn năng lượng màu xám phía trên đóa hoa sen màu trắng một chút.

Sau khi lặp lại vài lần.

Nàng ta lại lần nữa cười to, so với trước đây thì càng điên cuồng hơn!

- Quả nhiên...

- Ta đã chính xác!

Sau đó, ánh mắt của nàng ta vẫn luôn khóa chặt Diệp Tuy Phong.

- Người thẩm phán của Thần hội Sáng Thế.

- Người rớt cuộc đã đến!

.....

Diệp Tuyền Phong nhìn nữ tử điên cuồng đến cực điểm, nhăn mày.

- Người thẩm phán?

- Người đang nói ta à?

Trước đó, khi ở thế giới của ba Thần thú, lão tổ Kỳ Lân cũng đã nói Diệp Tuyền Phong là người thẩm phán.

Nhưng hắn vẫn khịt mũi coi thường đối với chuyện này.

Nếu Thần hội Sáng Thế thật sự coi hắn là Người Thẩm Phán thì đây tuyệt đối là tính toán sai.

Bởi vì hắn căn bản cũng không quan tâm vạn linh có còn sống, vạn giới có tồn tại hay không.

Hắn để ý chỉ có người của thế giới Vân Tiêu.

Nhưng hiện tại, không ngờ vị nữ tử của Thần hội Sáng Thế trước mặt này lại cũng nói như vậy.

- Ha ha ha...

Nữ tử vẫn điên cuồng cười to:

- Không phải ngươi thì còn có thể là ai?

- Càng thú vị hơn là, không ngờ ngươi lại không biết mình là Người Thẩm Phán, ha ha...

Nhìn nàng ta lên có chút cuồng loạn, không biết có phải là bởi vì tịch mịch ngàn vạn năm làm cho thần chí có chút không rõ hay không.

Diệp Tuyền Phong lắc đầu, quyết định sẽ không tiếp tục nói chuyện vô nghĩa này nữa.

Hắn nhất định phải đạt được khí tức của người ứng kiếp.

Hắn suy nghĩ, trực tiếp cất bước tiến lên, muốn lấy năng lượng màu xám kia tới.

Nhưng khi hắn vừa bước vào động quật màu đen thì một cảm giác kỳ dị đột nhiên sinh ra.

Diệp Tuyền Phong nhíu mày.

Đó là một loại cảm giác bất tương dung với vũ trụ.

Không ngờ động quật màu đen này lại ở ngoài vũ trụ!

Nói một cách khác, nơi này là một lỗ hồng vũ trụ, mà nữ tử Thần Sáng Thế này đang đứng ở trong đó.

Diệp Tỳ Phong nghĩ, lại rụt chân trở về.

Mặc dù nhìn động quật này gần như trước mắt, nhưng nếu như đi vào thì chẳng khác nào rời khỏi vũ trụ mình đang ở.

Nếu muốn lần nữa trở lại Tiên giới không biết đến bao giờ.

- Người thật sự không biết thân phận chân thật của mình à?

Nữ tử nhìn thấy động tác của Diệp Tỳ Phong cũng không hoảng hốt chút nào, ngược lại mang theo một chút trêu tức.

Diệp Tỳ Phong yên lặng.

Hắn có biết không?

Đương nhiên biết, hắn đến từ Địa Cầu, ngủ say ở trong hỗn độn hàng tỷ năm, sau khi chuyển sinh thì trở thành gia chủ Diệp gia thành Vân Tiêu, Diệp Tỳ Phong.

Đơn giản, lại rõ ràng.

Nhưng mọi việc đến tốt cùng là chuyện gì?

Vì sao hắn có thể xuyên qua?

Vì sao hắn lại ngủ say ở trong hỗn độn?

Hệ thống treo máy lại tồn tại theo phương thức gì, hệ thống còn có được tu vi và linh thạch?

Những vấn đề này, hắn vẫn luôn muốn đi tìm kiếm đáp án, nhưng lại ần ần có chút mâu thuẫn ở sâu trong lòng.

Hắn đang lo lắng.

Lo lắng đáp án của những vấn đề này lại không như mình muốn.

Nhưng bây giờ, hắn đã đi tới vị trí chung cực của vũ trụ, tất cả vấn đề đều đã lộ ra ngoài.

Không được, không đi đối mặt.

- Người biết à?

Diệp Tuy Phong bình tĩnh hỏi.

- Đương nhiên.

Trên mặt nữ tử mang nụ cười, nhìn năng lượng màu xám trong tay một chút, nói:

- Tất cả đáp án đều ở nơi này.

- Chỉ cần người qua đây là sẽ biết được chân tướng mọi thứ.

Giọng của nàng ta tràn ngập hương dẫn không thể che giấu.

Diệp Tuy Phong cười lạnh.

- Ta sẽ đi qua, nhưng không phải bây giờ.

- Người đừng vọng tưởng âm mưu gì trên người của ta.

Bước vào động quật thì sẽ rời xa vũ trụ, đến lúc đó, Thần Sáng Thế sẽ không còn kiêng kỵ gì nữa.

Đối với câu trả lời của Diệp Tuy Phong, nữ tử có vẻ chẳng suy nghĩ gì nữa.

Nàng ta cười nói:

- Là bởi vì người còn có điều lưu luyến ở Tiên giới à?

- Đó là thủ đoạn Thần hội Sáng Thế quen sử dụng!

- Tên Thần Đế ngu xuẩn kia, cũng vì cái gọi là ràng buộc nên mới phản bội chúng ta!

Chẳng biết tại sao, nữ tử vừa nhắc tới Thần Đế đã tràn đầy lửa giận vô tận, ngay cả lời nói cũng sẽ mất đi tính sự logic.

- Thần Đế là vì vạn linh.

Diệp Tuy Phong nói.

Chương 516: Giết Thần!

Nữ tử không ngừng cười ha ha.

- Vạn linh?

- Không có con đường phía trước thì vạn linh có khác gì hòn đá lạnh lẽo trong không gian?

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

- Cho nên, người mới muốn phá hủy toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới?

- Như vậy sẽ có được con đường phía trước à?

- Người quá cực đoan.

Nữ tử thu liễm nụ cười.

- Cực đoan sao?

- Đã từng, ta kém chút thật coi ý nghĩ của mình quá cực đoan.

- Mãi đến khi ta tìm được nơi này.

Nàng ta chậm rãi đưa tay ngưng kết ra một quả cầu ánh sáng.

Chợt, quả cầu tản ra ánh sáng xán lạn, chiếu sáng toàn bộ động quật đen kịt.

Cảnh tượng trong động quật rõ ràng rành mạch ở trong mắt Diệp Tỳ Phong.

Đó đích thật là một sơn động sâu không thấy đáy.

Nhưng trong sơn động lại chất đống xương trắng!

Vô số bạch cốt chồng chất hai bên sơn động, kéo dài về phía trước, không biết đến tột cùng có bao xa.

- Ngàn tỷ năm qua, đã từng có vô số tiên bối bước vào hang động, không sợ sinh tử, chỉ vì trợ giúp vạn linh, tìm ra một con chân chính đường.

- Bọn hấn là người mở đường cho vạn linh.

- Bọn hấn là kẻ khai thác của Vạn Giới.

- Bọn hấn có thể được xưng là vạn linh trưởng.

Nữ tử nói xong, trong mắt mang theo kính ý mênh mênh, còn có cảm giác tán đồng nồng đậm.

Nhưng bỗng nhiên, âm thanh của nàng ta lại đổi.

- Nhưng người có biết, tại thời khắc hấp hối sau cùng những vận linh chi trường này lưu lại tin tức gì không?

Diệp Tuy Phong yên lặng nhìn chăm chú bạch cốt trước mắt, bọn hắn đều là tiên hiền cổ đại.

Những tiên hiền này sẽ lưu lại cái gì?

- Phá hủy vạn giới!

- Giết chết vạn linh!

Nữ tử nghiêm nghị quát:

- Chỉ có như vậy mới có một tia cơ hội giúp vạn linh tìm ra một tương lai chân chính!

Trong mắt nàng ta lấp lóe hồng mang.

- Các người có thể nói ta đã sai.

- Nhưng tỷ năm qua, tất cả những người đứng vị trí cao nhất của vũ trụ đều sai à?

Diệp Tuy Phong yên lặng.

Từ sau khi hiểu rõ về thần hội Sáng Thế sẽ, hắn đã luôn cho rằng cái tổ chức này quả nhiên là vậy, điên cuồng, mất lý trí.

Sự thật cũng đúng là như thế, bọn hắn muốn hủy đi Chư Thiên Vạn Giới, giết chết toàn bộ sinh linh, loại hành vi này chỉ có thể dùng điên cuồng để hình dung.

Nhưng làm cho Diệp Tuy Phong không nghĩ tới là, không ngờ điểm xuất phát của bọn hắn lại cũng vì vạn linh.

- Chính vì tìm tới cái gọi là con đường phía trước à?

Diệp Tuy Phong vẫn như cũ có chút không thể nào hiểu được.

Nữ tử cười lắc đầu.

- Không.

- Chúng ta là vì cân bằng của vũ trụ.

- Vì để cho Thần hội Sáng Thế vĩnh viễn rời xa khỏi thế giới này, không còn ảnh hưởng đến sự vận chuyển bình thường của nó.

- Vì phòng ngừa một ít quy tắc vũ trụ không hợp tồn tại xuất hiện trên thế gian.

- Vì vạn linh, có thể chân chính không chế vận mệnh của mình.

Diệp Tuy Phong nhíu mày.

- Nhưng làm sao thứ không hợp với quy tắc vũ trụ lại có thể xuất hiện ở vũ trụ...

Nói xong, hắn sững sờ.

Không phải bản thân hắn chính là tồn tại không phù hợp với quy tắc vũ trụ à?

5 tỷ năm tu vi đã vượt qua cực hạn của vũ trụ.

Nếu hắn rút ra toàn bộ, đừng nói Tiên giới, ngay cả vũ trụ cũng chưa chắc có thể chứa đựng tồn tại cường đại như thế.

- Cho nên, mục đích thực sự của chúng ta, cho tới bây giờ đều không phải là phá hủy vạn giới, giết chết vạn linh.

Nữ tử nói tiếp, vẻ mặt cũng bắt đầu biến thành lạnh lùng.

- Mục đích thực sự của chúng ta là nhờ vào đó hấp dẫn Thần Sáng Thế ra.

- Để ngài ấy tận mắt nhìn thấy sâu kiến cũng có được lực lượng dồi dào lấp biển!

- Sâu kiến cũng có quyền làm chủ vận mệnh của mình!

Theo âm thanh của nàng ta, mỗi một bộ bạch cốt trong động quật đều tản mát ra ánh sáng mịt mờ.

Ánh sáng thấu thể mà ra, dần dần tụ tập, cuối cùng ngưng tụ trong lòng bàn tay nữ tử.

Lực lượng đáng sợ, cho dù cách bình chương động quật cũng thấm thấu ra.

Đó là tập kết toàn bộ tiên hiền giữa vạn linh trong hàng tỷ năm, năng lượng vượt rất xa cực hạn của vũ trụ.

Ánh mắt của nữ tử vẫn luôn khóa chặt Diệp Tuy Phong.

- Mục đích chân chính của chúng ta là giết người!

Nói xong, nàng ta đẩy ra quả cầu ánh sáng.

Nàng ta ngưng tụ một kích tử năm, âm vang đánh về phía Diệp Tuy Phong!

.....

- Giết Thần?

- Gia gia, con người thật có thể giết chết thần linh à?

Trước cửa thôn của sơn thôn nhỏ, một vị lão giả ngồi ở trên mặt tảng đá, phía dưới có bốn, năm mao đầu tiểu tử đang vây quanh, nghe lão nhân kể chuyện chí quái.

- Đương nhiên.

Lão nhân nở nụ cười hiền hòa.

- Lực lượng của con người là vô cùng vô tận.

- Cho dù khó khăn hiểm trở thế nào cũng không thể ngăn cản bước chân của mọi người tiến lên.

Mấy tiểu oa nhi lập tức lộ ra vẻ mặt ước mơ.

Nhưng một thiếu niên gầy còm trong đó lại nghi hoặc hỏi:

- Thế nhưng gia gia.

- Không phải Thần Linh không gì không làm được à?

- Vậy không phải hãn cũng có thể tùy tiện giết chết nhân loại à?

Lão giả cười ha ha, vuốt đầu tóc rối bời của hãn.

- Đúng vậy, nhân loại ở trước mặt thần linh, giống như con kiến ở trước mặt chúng ta, một đầu ngón tay cũng có thể bóp chết.

- Nhưng ý chí của con người vĩnh viễn bất khuất.

- Tôi luyện càng là khắc nghiệt thì ý chí ngược lại sẽ càng ngày càng kiên định.

- Một ngày nào đó, ngay cả Thần Linh cũng phải khuất phục.

Thiếu niên cái hiểu cái không nhẹ gật đầu.

Mặc dù không thể triệt để lý giải hàm nghĩa trong lời nói của lão nhân, nhưng trong mắt của hắn lại tràn đầy quang mang kiên định.

Quang mang, đại thắng!

Nữ tử Thần hội Sáng Thế hội tụ toàn bộ lực lượng của tất cả tiên hiền lưu lại cùng nhau.

Cỗ lực lượng này nghiêm nhiên vượt qua cực hạn của vũ trụ, đạt đến một trình độ căn bản không thể đạt tới.

Nó đủ để phá hủy Chư Thiên Vạn Giới.

Ngay cả Diệp Tuy Phong cũng lần đầu cảm nhận được uy hiếp.

Ánh sáng chiếu sáng hang động đầy bóng tối, xuyên thấu bích chương lỗ đen, đi thẳng tới trước mặt hắn.

Chương 517: Âm Dương Câu Diệt, Vạn Giới Sụp Đổ.

Hiện tại, hắn chỉ có hai loại lựa chọn.

Thứ nhất là từ bỏ đối kháng, mặc cho năng lượng thả ra ngoài.

Nếu như vậy, mọi thứ ngoại trừ thế giới Vân Tiêu đều sẽ bị phá hủy trong khoảnh khắc, vạn linh bốc hơi, vạn giới điều linh.

Thứ hai chính là vững vàng đón đỡ lấy.

Nếu như hắn rút ra toàn bộ 5 tỷ năm tu vi còn lại, một mình Diệp Tuy Phong cũng đã đủ để chống lại.

Mặc dù vẫn như cũ có khả năng tạo thành tổn thương không thể xóa nhòa đối với vạn giới, nhưng hơn phân nửa sinh linh vẫn còn có thể còn sống.

Nhưng vấn đề là, một khi rút ra tất cả tu vi, hắn sẽ thật không cách nào trở về Tiên giới nữa.

Ngay khi quang mang đánh tới, đủ loại suy nghĩ hiện lên trong đầu Diệp Tuy Phong.

Hắn không thèm để ý vạn giới có bị hủy diệt hay không, vạn linh có thể còn sống hay không.

Nhưng cố gắng của Thần Đế, chấp niệm của Thần Hội, các tiên hiền tỷ năm hy sinh vì nghĩa làm trong lòng hắn xúc động.

Chưa nói đến cách làm của bọn hắn có chính xác không, nhưng điểm xuất phát của bọn hắn cũng vì tương lai của sinh linh trong vũ trụ.

Mỗi người đều dốc hết sức mình vì khả năng hầu như không tồn tại kia.

Loại ý chí này làm cho Diệp Tùy Phong khó mà coi nhẹ.

Thật sự phải trơ mắt nhìn sinh linh của Vạn Giới bị hủy hoại trong chốc lát như vậy hay sao?

Diệp Tùy Phong thở thật dài.

Hắn không làm được.

Cho dù trong lòng hắn có lạnh lẽo thế nào, khi thật sự đứng trước lựa chọn thì hắn vẫn không có cách nào triệt để ném hàng tỷ sinh linh sau ót.

Cũng có lẽ đây không phải là lựa chọn.

Mọi thứ đều đã được quyết định từ lâu.

Lực lượng kinh khủng vô biên đã đi tới trước mắt.

Ánh mắt Diệp Tùy Phong bình tĩnh, tâm niệm vừa động, rút ra toàn bộ tu vi còn lại trong hệ thống.

Tu vi ngàn tỷ năm làm cho toàn bộ thân hình của hắn đều lóe ra một loại quang mang dị dạng.

Đó là lực lượng hoàn toàn áp đảo phía trên vũ trụ.

- Kết thúc.

Đối mặt với lực lượng như dòng lũ đánh tới, Diệp Tùy Phong cố động lực lượng cả người, đâm ra một quyền.

- Âm âm!

Một ba động đáng sợ khó nói lên lời nổ vang ở sâu trong lòng đất.

Niêm phong cửa đại quan.

Đám người Diệp Hoàng, Diệp Long, Tiểu Hắc, còn có huyền chủ, đều tuân theo Diệp Tùy Phong mệnh lệnh, đóng tại đại vực Thái Khôn biên giới.

Ba vị Thần thú lão tổ cũng thủ hộ ở đây.

Bọn hấn ngưng thần đề phòng, nhìn chăm chú về phía trung tâm của Tiên giới.

Bỗng nhiên một đạo ánh sáng u ám từ trung tâm Tiên giới cấp tốc dâng lên, lấy tốc độ gần như thuận di quét sạch cả phiến thiên địa.

- Hà?

Lão tổ Kỳ Lân nhú mày.

- Vừa rồi là gì vậy?

Diệp Long cũng sửng sờ, quang mang màu xám đỏ không giống bình thường.

- Chẳng lẽ, cha đang giao thủ với Thần hội Sáng Thế à?

Tiểu Hắc nghi hoặc nói.

Diệp Hoàng không nói một lời, nhăn mày.

Vừa rồi đạo ánh sáng kia làm trong lòng nàng có một loại dự cảm vô cùng không tốt.

Cảm giác này rất khó hiểu, nhưng lại cực kỳ chân thực.

Nhất định đã có chuyện xảy ra!

- Hay, chúng ta đi trợ giúp đại ca đi!

Thần Võ cũng có chút đứng ngồi không yên, lên tiếng nói.

- Vô dụng.

Lão tổ Kỳ Lân nói:

- Nếu thật sự ngay cả ngài ấy cũng không thể giải quyết, như vậy vận mệnh của Vạn Giới đã nhất định.

Nó biết rõ thực lực của Diệp Tùy Phong, cho dù nhiều người đi hơn nữa cũng không có tác dụng gì.

- Hiểu Hiểu!

Bỗng nhiên, Diệp Hoàng hét lớn một tiếng.

Nàng rút trường kiếm ra, chém về phía hư không.

Ở chỗ biên giới của hai vực có một bóng người từ trong hư không rơi ra.

Diệp Hoàng lách mình bay lên, ngăn nàng lại.

- Không được đi qua...

Ánh mắt Diệp Hoàng đầy phức tạp.

Hiểu Hiểu nhìn Diệp Hoàng, trong mắt lại hiện lên ngấn lệ.

- Ta có loại dự cảm xấu...

Âm thanh của nàng có chút nghẹn ngào.

Diệp Hoàng lắc đầu.

- Ta cũng có.

- Nhưng chúng ta nhất định phải giữ nghiêm mệnh lệnh của cha ta.

- Có lẽ, cảm giác của chúng ta đều là sai lầm, chuyện này sẽ giống như ngày thường, cha ta sẽ bình an...

Diệp Hoàng vẫn chưa nói xong.

Một ba động ngập trời đã đột nhiên bộc phát sau lưng!

Diệp Hoàng giật mình, nàng vừa quay người đã nhìn thấy toàn bộ mặt đất ở trung tâm Tiên giới, chợt nhô lên.

Ngay sau đó âm vang nổ tung!

Năng lượng ngập trời kinh khủng đến mức không cách nào dùng lời nói để hình dung trực tiếp từ sâu trong lòng đất nổ ra.

Vô luận là mặt đất, hay là bầu trời, thậm chí trong không khí bị khí tức Ma Thần ô nhiễm.

Ngay thời khắc này cũng đều lập tức bốc hơi, ngay cả một tia chứng cứ tồn tại cũng không tìm được.

Năng lượng hướng lên bầu trời, sau đó đổ xuống, chiếu sáng tất cả nơi hẻo lánh.

Tiếp đó, tiếng nổ đùng đoàng to lớn làm tất cả mọi người ở đây, cho dù là Tiên Đế hoặc Cự Đạo giả cũng chấn động mãnh liệt.

Nương theo tiếng nổ đó, thiên địa rung động!

Phương xa, chỗ giáp giới giữa đại vực Thái Khôn và đại vực Thái Càn trực tiếp nứt ra một khe hở khổng lồ, cương phong hỗn độn gào thét mà tới, rất nhanh đã triệt để phân liệt hai đại vực ra!

Một bên khác cũng như thế.

Ba động khúng bố không ngừng kéo dài.

Ba vị lão tổ Thần thú lấy lại tinh thần trước tiên.

Bọn hắn tuyệt đối kinh hãi, cùng nhau thi triển thủ đoạn, huyền hóa hình tượng chư thiên vạn giới ở trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người nhìn cảnh tượng trong màn ảnh, sợ vỡ mật!

Thái Âm và Thái Dương đã hóa thành hư không.

Mà tám vực khác cũng toàn bộ đứt gãy, mỗi vực tự mình trôi nổi ở trong hỗn độn.

Mà vết nứt vũ trụ đáng sợ đó vẫn tiếp tục lan tràn ra ngoài.

Phàm là nơi nó chạm đến, ngay cả một tiếng vang cũng chưa kịp phát ra đã trực tiếp bị vết nứt vũ trụ xé rách cắn nuốt, hóa thành hư không.

Với lại, vết nứt còn đang tiếp tục lan tràn.

Hai chân lão Kỳ Lân như nhũn ra, ngòli liệt trên mặt đất.

- Tiên đoán đã thành sự thật!

- Âm dương câu diệt, vạn giới sụp đổ!

Ánh mắt của lão vô hồn, mang theo vẻ mờ mịt và sợ hãi thật sâu.

Mà sau khi mấy người Diệp Hoàng tỉnh táo lại thì hai đầu lông mày đều lộ ra lo lắng.

- Cha...

Chương 518: Ta Nghĩ, Có Thể Đáp Án Cũng Không Phải Là Thứ Người Muốn.

Chỗ lỗ hồng vũ trụ.

Diệp Tùy Phong đứng ở trước mặt động quật, quang mang trên người sáng tối chập chờn.

Trong hư không, lấy hắn làm trung tâm, vết nứt đen kịt tinh mịn lan tràn mà ra, cắn nuốt mọi thứ.

Đó là vết nứt vũ trụ.

Sau khi rút ra toàn bộ tu vi, toàn bộ vũ trụ đã không cách nào dung nạp tồn tại cường đại như hắn, Diệp Tùy Phong chỉ cần làm ra một động tác nhẹ cũng có thể sinh ra tổn thương không thể bù đắp cho vũ trụ.

Nhìn trung tâm Tiên giới bốc hơi, còn có vô số tiểu thế giới bị hủy diệt bởi vì vụ nổ lớn vừa rồi, trong lòng Diệp Tùy Phong ẩn ẩn có chút hiểu ra.

- Bây giờ người đã biết rõ chưa?

Nữ tử thân nhiên nói:

- Người ngăn cản chúng ta, giúp vạn linh không chết, nhưng từ đó về sau, người sẽ không có cách nào trở về vũ trụ được nữa.

- Đây chính là kết quả Thần h Sáng Thế mong muốn.

Hắn vĩnh viễn tính trước một bước, thậm chí không cần ra mặt là đã có thể giải quyết xong mọi chuyện.

Diệp Tùy Phong yên lặng.

Đến sau cùng, hắn vẫn không có cách nào tận mắt nhìn sinh linh Vạn Giới bị triệt để hủy diệt ở trước mặt mình.

Nếu không có năng lực cứu giúp, vậy hắn khẳng định sẽ quay lưng rời khỏi.

Nhưng hắn có năng lực mà giá lớn bỏ ra cũng chỉ là không cách nào trở lại vũ trụ mà thôi.

- Phàm nhân đối kháng với thần linh, chỉ có một con đường là thất bại.

Nữ tử thở một hơi thật dài.

Sau đó, nàng ta nâng năng lượng màu xám trong tay lên, đưa về phía Diệp Tùy Phong.

- Đây chính là thứ mà ngươi vẫn đang tìm.

- Ta nghĩ, có thể đáp án cũng không phải là thứ ngươi muốn.

Năng lượng màu xám chậm rãi bay tới.

Diệp Tùy Phong nhô ra tay, bắt được nó.

Đây chính là thủ đoạn Thần Đế lưu lại, trong đó cất giữ khí tức của người ứng kiếp.

Diệp Tùy Phong lẳng lặng xem trong chốc lát, sau đó phát tay mở ra.

Một bức tranh hiện ra ở trước mặt của hắn.

Thành Phi Tiên.

Trong trạch viện.

Một bóng người đang giải khai pháp tắc trong bùn đất, hóa thành trận pháp, bố trí ở xung quanh sân nhỏ.

Bên cạnh hắn còn có một nữ tử uyển chuyển.

Nữ tử này chính là Cốc U Lan.

Mà bóng người kia chính là Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong xóa đi hình tượng, hít một hơi thật sâu.

Thật ra, nhìn tình huống hiện tại, hắn đã đoán được kết quả.

Nhưng khi sự thật hiện ra ở trước mắt thì hắn vẫn sinh ra một loại cảm giác hoang đường.

Đại kiếp lại chính là bản thân ta.

- Ta vẫn thất bại.

Nữ tử thở dài một tiếng, trên mặt lại mang theo một chút tiêu tan.

- Nhưng cũng không sao.
- Tuy chúng ta thất bại, nhưng tương lai còn có tử sinh linh, sẽ luôn có những người khác sẽ lần nữa đi đến một bước này.
- Thần hội Sáng Thế không rời khỏi thế giới này thì vũ trụ sẽ không cách nào cân đối, vạn linh không cách nào làm chủ vận mệnh của mình, luôn có người sẽ phân đấu giống như chúng ta.
- Mỗi đến khi thế giới này chân chính hoàn chỉnh.

Trong mắt nàng ta mang theo vẻ mơ ước, hình như xuyên thấu thời gian mênh mông, đi tới thế giới trong lý tưởng của nàng ta.

Diệp Tùy Phong yên lặng một hồi, bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

- Ta còn không biết, thân phận của người đến cùng là gì, tục danh là gì?

Nữ tử cười một nói:

- Danh tự sớm đã bay theo gió.
- Về phần ta, Thiên Dương Thượng và Thần Triều Mục Tiên đều là ta và Thần Đế cùng nhau sáng lập.
- Sau đó mỗi người đi một ngã, ta chỉ để lại một xưng hô, người sáng lập hội.

Diệp Tùy Phong kinh ngạc, thì ra nàng ta là tồn tại cùng cấp bậc với Thần Đế.

Đã từng, có lẽ có một thời gian đã sóng vai chiến đấu với nhau.

Cho nên hận ý của nàng ta đối với Thần Đế mới sẽ nồng đậm như vậy.

Nhưng Thần Đế sai lầm rồi sao?

Hắn cũng không sai, hắn chỉ là không muốn vạn linh hi sinh vô ích, cho nên lựa chọn một con đường khác mà thôi.

Một người là thuận thiên mà làm.

Một người khác là nghịch thiên mà đi.

- Người và Thần Đế đều là những người đáng kính.

Diệp Tỳ Phong lấy tay sờ lên cằm.

- Nhưng ta cảm thấy cả hai người các người..... Đều đã sai.

Người sáng lập hội kinh ngạc.

- Vì sao?

Diệp Tỳ Phong thở ra một hơi thật dài, lại không cẩn thận thổi ra một lỗ hồng trong vũ trụ.

- Các người sai lầm ở chỗ lý giải đối với Thần Sáng Thế.

- Các người cũng chưa từng gặp ngài ấy, thậm chí còn chưa tiếp xúc với ngài ấy thì sao có thể chắc chắn rằng ý nghĩ của Thần Sáng Thế là như thế?

Người sáng lập hội khẽ nhíu mày.

- Người vẫn chưa tin Thần Sáng Thế tồn tại sao?

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

- Không, ta tin.

- Nhưng Thần Sáng Thế, nhất định không phải giống như các người tưởng tượng, không gì làm không được, tâm tư kín đáo, tính không lộ chút sơ hở.

Người sáng lập hội lộ ra vẻ không hiểu.

- Có thể thần Sáng Thế đúng là không gì không làm được.

Diệp Tỳ Phong lần nữa lắc đầu.

- Nếu như ngài ấy thật đúng như vậy thì sao phải lại lưu lại lỗ thủng to lớn như vậy?

Người sáng lập hội ngây người.

- Lỗ thủng nào?

Diệp Tỳ Phong cười cười.

- Ta.

Nói xong, hắn tiện tay vỗ tay phát ra tiếng.

Trong nháy mắt, vô số vết nứt vũ trụ lại lan tràn ra, xé rách hư không thành mảnh vỡ.

- Đừng quên, dựa vào thực lực của ta bây giờ, muốn triệt để hủy diệt chư thiên cũng chẳng qua là chuyện trong chớp mắt mà thôi.

- Vì sao Thần Sáng Thế không giết chết ta để diệt trừ hậu hoạn?

Người sáng lập hội triệt để sùng sờ.

Đúng vậy, nếu Thần Sáng Thế không muốn để cho thế giới này bị hủy diệt thì vì sao phải lưu lại một sinh linh có thực lực xa vượt hơn xa cực hạn của thế giới?

- Cho nên, thần Sáng Thế chân chính nhất định có chỗ khác với các người phỏng đoán.

Diệp Tuy Phong nói.

Người sáng lập hội nghĩ một hồi, mở miệng nói:

- Nhưng sao người có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác được?

- Hẳn sẽ không dễ dàng lộ diện.

Diệp Tuy Phong cười ha ha, ánh mắt hình như xuyên thấu bức tường của vũ trụ, đi tới trong một thứ nguyên không biết khác.

- Ta nghĩ, ngài ấy đã chuẩn bị sẵn sàng để ra mặt.

- Chỉ có điều đang chờ đợi một thời cơ và địa điểm thích hợp mà thôi.

Người sáng lập hội yên lặng thật lâu.

Chương 519: Làm Tiếp Một Chuyện Cuối Cùng.

- Nếu là như vậy thì thật sự có một chỗ.

Nàng ta nhìn về chỗ sâu trong hang động.

- Các tiên hiền Thượng Cổ muốn gặp được thần Sáng Thế cho nên đã mở ra đầu lỗ hồng vũ trụ này.

- Ở cuối cùng của động quật, bọn hắn thành lập một tế đàn Thông Thần, ý đồ tiến hành liên hệ với Thần Sáng Thế.

- Nếu như suy đoán của ngươi là đúng, vậy thì nơi đó chính là nơi gần nhất để câu thông với Thần Sáng Thế.

Diệp Tùy Phong nhíu mày.

Chỗ sâu của động quật.

Nơi đó đã triệt để rời khỏi vũ trụ, đúng là được xem như một nơi thích hợp.

Nhưng nếu như hắn chân chính bước vào động quật thì sẽ thật không cách nào trở lại nữa.

Diệp Tùy Phong nhìn vũ trụ bị tàn phá, suy tư thật lâu, cuối cùng vẫn gật đầu.

- Có thể.

- Nhưng trước đó ta phải làm một ít chuyện đã.

Nói xong, hắn chậm rãi vươn tay ra.

Một khí tức mạnh hơn xa vũ trụ lập tức quét sạch toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới.

Cửa đại quan niệm phong ở đại vực Thái Khôn.

Đám người Diệp Hoàng nhìn trung tâm Tiên giới biến mất, còn có thể giới bị cắt đứt, thật lâu không cách nào lấy lại tinh thần.

Bỗng nhiên, một cỗ ba động mãnh liệt cuốn tới, trong năng lượng đó mang theo một tia khí tức quen thuộc.

- Là cha!

Diệp Hoàng kích động hô lên, Hiểu Hiểu càng lệ rơi đầy mặt.

Động tĩnh vừa rồi làm các nàng nghĩ là sẽ không còn được gặp lại Diệp Tùy Phong nữa.

Nương theo khí thế thật lớn, đám người cảm giác được đại vực Thái Khôn đang xoay chuyển ở trong hỗn độn, dần dần ngừng lại.

Sau đó, không ngờ lại lần nữa cấp tốc bay về nơi lúc đầu.

- Tiên giới đang được chữa lành!

Lão Kỳ Lân kinh thanh quát.

Ánh mắt của hắn kinh hãi, đến tột cùng vĩ lực cỡ nào mới có thể làm đến trình độ như thế!

Năng lượng cuộn cuộn dâng lên.

Tám vực Tiên giới bị xung kích tản ra lại lần nữa bắt đầu hội tụ.

Mặc dù ở chỗ biên giới của đại vực vẫn có cương phong hỗn độn phun trào, nhưng đã bị một lực lượng đáng sợ một lần nữa kết nối đến.

Trừ cái đó ra, càng thêm doạ người chính là, vô số hạ giới bay loạn ở trong hỗn độn lại cũng bắt đầu hội tụ về phía tám vực của Tiên giới.

Ừ ừ oanh minh, không ngừng rung động.

Đó là âm thanh hạ giới và tám vực của Tiên giới nối liền với nhau!

- Hắn muốn trọng chinh Chư Thiên Vạn Giới à?

Tổ Long nhin không được gào thét lên.

Đám người chân kinh nhìn mọi việc trước mắt.

Trôi qua khoảng nửa canh giờ, Chư Thiên Vạn Giới trước kia đã hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Thay vào đó là tám thế giới khổng lồ không có gì sánh kịp, bọn chúng cách hỗn độn cương phong, nhưng lại lấy một loại phương thức huyền dị nào đó kết nối chặt chẽ.

Diệp Tùy Phong thở ra một hơi.

- Các ngươi cũng tới.

Nói xong, hắn lần nữa đưa tay, ba thế giới khổng lồ ở xa không biết giới hạn bị hắn chậm rãi dẫn dắt tới.

Sau đó, ba thế giới hợp làm một thể, rơi vào vị trí trung tâm Tiên giới đã bốc hơi, chiếm khoảng một nửa vị trí, nối liền với những đại vực khác.

Đó là ba thế giới Thần thú.

Sau đó, Diệp Tùy Phong lần nữa ra tay.

Một thế giới mới tinh xanh um tươi tốt lần nữa bị hấn dẫn dắt ra, vượt qua hỗn độn hư không, chiếm cứ một nửa kia của trung tâm Tiên giới.

Đó là thế giới Vân Tiêu.

Sau khi thế giới Vân Tiêu và ba thế giới Thần thú di chuyển về đúng vị trí, mười đại vực lại đột nhiên chấn động một cái.

Tất cả thế giới cách xa nhau bởi hỗn độn cương phong đều nối liền với nhau, tạo thành một thế giới siêu cấp mới tinh.

- Đại địa đã có, chỉ còn thiếu bầu trời.

Diệp Tùy Phong chỉ một ngón tay, thành Vân Tiêu tọa lạc ở biên cảnh đại vực Thái Khôn đột ngột bay lên khỏi mặt đất, bay về phía bầu trời.

Đang trên đường phi hành, diện tích của nó không ngừng mở rộng.

Ánh sáng bảy màu bao phủ, giống như một tòa Thiên Cung!

Sau một lát, thành Vân Tiêu đăng lâm Cửu Thiên, chữ “Diệp” to lớn tản ra quang mang, bao phủ toàn bộ đem mười đại thế giới phía dưới.

- Ông!

Ba động đáng sợ rung động lòng người quét ngang trong vũ trụ.

Thế giới mới vững chắc như vậy.

Đến tận đây, chư thiên vạn giới đã không còn tồn tại.

Chỉ có, Cửu Thiên Thập Địa!

Người sáng lập hội nhìn mọi thứ xảy ra trước mắt, ngu ngơ tại chỗ, thật lâu cũng không thể lấy lại tinh thần.

Đây chính là năng lực của Diệp Tùy Phong à?

Hấn đứng ở biên giới động quật, nhìn kỹ Cửu Thiên Thập Địa vừa tạo nên cực kỳ lâu.

Bỗng nhiên, hắn chậm rãi mở miệng.

- Làm tiếp một chuyện cuối cùng.

.....

Đại vực Thái Khôn, cửa đại quan niêm phong.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cực kỳ rung động.

Chư Thiên Vạn Giới sụp đổ lại bị Diệp Tỳ Phong cứu trở về trong thời gian chưa tới một canh giờ.

Đồng thời, tái tạo một thế giới hoàn chỉnh mới tinh.

Vĩ lực như thế, chỉ sợ chỉ có Thần Sáng Thế trong truyền thuyết mới có thể làm được!

- Ta có thể cảm ứng được, thế giới của chúng ta cũng bị dẫn dắt đến đây.

Lão Kỳ Lân nói.

Mấy người Diệp Hoàng và Tiểu Hắc liếc nhau, bọn hắn cũng cảm giác được, lúc này thế giới Vân Tiêu đã rơi vào trung tâm Tiên giới lúc đầu.

- Tiên đoán không sai.

- Trong Tiên giới hoàn toàn đã bị hủy đi, Chư Thiên Vạn Giới cũng theo đó sụp đổ.

- Nhưng, Diệp Tỳ Phong lại tái tạo lại từ đầu, chuyện này quả thật...

Tổ Phung liên tục lắc đầu, trong lúc nhất thời lại tìm không ra từ ngữ gì để hình dung tâm tình của nó vào lúc này.

- Cha, ngài đến cùng đang ở đâu?

Giữa lông mày Diệp Hoàng treo vẻ sầu tư.

Mặc dù cảm nhận được khí tức của Diệp Tỳ Phong, nhưng tình cảnh hiện tại của hắn như thế nào, mấy người vẫn còn không biết rõ.

- Yên tâm đi!

Lúc này, Tiểu Hắc nhảy đi qua.

- Lão đầu tử rất tinh minh, khẳng định đang ở một nơi an toàn, chúng ta chỉ cần giống thường ngày, chờ đợi hắn trở về là được!

Hắn la lớn.

Vừa dứt lời, trên cơ thể đám người Diệp Hoàng, Tiểu Hắc, Diệp Long bỗng nhiên phát ra ánh sáng trắng mờ mờ.

Sau đó, một lực kéo cường đại, trông rõ ràng hiện ra.

Tiểu Hắc lập tức cười ha ha.

- Ta đã nói mà, hắn nhất định bình yên vô sự!

Trong mắt mọi người đều là lộ ra nét mừng, bởi vì bọn hắn cảm thấy khí tức của Diệp Tùy Phong trong quang mang.

Sau một lát, ánh sáng lóe lên, đám người Diệp Hoàng đã biến mất khỏi cửa đại quan niêm phong.

Chương 520: Chia Ly! Giao Phó.

Đợi đến khi tầm mắt lần nữa khôi phục, bọn hắn đã đi tới hư không hỗn độn hoàn toàn yên tĩnh.

Trước mặt có một bóng người quen thuộc đang đứng chấp tay.

- Cha!

Sau khi Diệp Hoàng nhìn thấy Diệp Tùy Phong thì nhin không được kích động hô, sau đó lập tức muốn tiến lên, những người khác cũng như thế.

- Đừng tới đây.

Diệp Tùy Phong, lại đưa tay ra, ngăn cản đám người tới gần.

- Sẽ làm bị thương các ngươi.

Hắn chậm rãi nói.

Diệp Hoàng sững sờ, sau đó nàng mới phát hiện, xung quanh cơ thể Diệp Tùy Phong hiện đầy vết nứt hư không tinh mịn.

Những vết nứt đó cực kỳ không ổn định, đồng thời để lộ ra khí tức làm cho người ta sợ hãi.

- Cha...

Bọn hắn nhìn cảnh tượng trước mắt, hình như Diệp Hoàng nghĩ tới điều gì, âm thanh trong trản đầy đau thương.

- Không có chuyện gì.

Diệp Tuy Phong cười lắc đầu, ngắm nhìn bốn phía, mỗi một khuôn mặt quen thuộc đều làm cho hắn cảm thấy vui mừng.

Diệp Hoàng, Tiểu Hắc, Cốc U Lan, Diệp Long, Hiểu Hiểu, Cầm Dao, Tuy Vân, còn có Lý Thiết Đản.

Bọn hắn là ràng buộc sâu nhất của Diệp Tuy Phong trong thế giới này.

- Ta... Muốn đi làm một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Diệp Tuy Phong mở miệng nói:

- Có thể cần phải hao phí một đoạn thời gian rất dài.

- Thế giới mới vẫn còn là một đứa bé, các ngươi cần phải giúp nó chậm rãi lớn lên.

Vẻ mặt mấy người khác nhau, bọn hắn đều hiểu, đây là lời nói tạm biệt.

Nhưng tình cảnh này lại không biết nói cái gì cho phải.

- Tiểu Hoàng.

Diệp Tuy Phong phát tay lôi ra một bình chướng, bao phủ Diệp Hoàng và mình vào trong.

- Cha... Cha không rời khỏi có được hay không...?!

Cha con ở cùng nhau, nơi mềm yếu sâu nhất trong lòng Diệp Hoàng cũng phóng xuất ra, nước mắt nàng không cầm được lộn xộn rơi xuống.

- Cô nương ngốc.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, vốn định giống thường ngày, phất tay sờ tóc của nàng một chút, nhưng hắn lại phát hiện mình không cách nào làm được. Như vậy sẽ thương tổn nữ nhi.

- Con đường phát triển của ngươi, ta vẫn luôn chưa từng tham gia quá nhiều, ngươi sẽ không trách ta chứ?

Diệp Tỳ Phong mở miệng nói.

Diệp Hoàng vội vàng lắc đầu.

- Ta biết, ngươi cũng vì tốt cho ta...

Diệp Tỳ Phong cười cười.

- Nói như thế nào đây, thật ra ta cũng không biết phương thức nào tốt, phương thức nào không tốt.

- Ta chẳng qua là cảm thấy, mỗi người đều có con đường của mình, làm cha không nên can dự quá nhiều.

Diệp Hoàng lau đi nước mắt trên khóe mắt.

- Cha nói đúng.

- Chỉ là... Thời gian chúng ta ở chung thật quá ít, ta còn muốn sau này ở cùng với cha nhiều hơn...

Nói xong, nàng lần nữa nhịn không được bắt đầu nghẹn ngào.

Diệp Tỳ Phong bắt đầu dĩ lắc đầu.

- Đừng có như bộ dáng ta phải chết có được hay không?

- Ta có khả năng trở lại.

Hắn chậm âm thanh nói:

- Trong khoảng thời gian ta rời khỏi, ngươi phải chăm sóc Tiểu Hắc thật tốt, còn có thể giới vừa ra đời này nữa.

Sau đó, hắn vươn tay ra, một đoàn năng lượng ba màu xuất hiện trong lòng bàn tay.

- Đây là Linh Hồn ấn ký của ba Thần Thú, ta truyền nó cho ngươi một phần.

- Nhớ kỹ, cho dù con đường của ngươi cuối cùng thông hướng phương nào, đều không thể quên gốc rễ mình, chính là thành Vân Tiêu.

Diệp Hoàng yên lặng thu hồi Linh Hồn ấn ký.

- Cha, ta có thể lại ôm cha một lần không...?

- Ta không sợ.

Diệp Tuy Phong yên lặng thật lâu, cuối cùng, hần chậm rãi mở miệng.

- Lần sau nhất định.

...

Sau một lát, Diệp Tuy Phong đứng trước mặt Tiểu Hắc.

- Sau này phải nghe lời tử của ngươi biết chưa?!

Diệp Tuy Phong nói.

Tiểu Hắc hơi cúi đầu, mũi chân hơi chọt chọt vào trong hư không:

- Ta chỉ muốn nghe lời cha.

Diệp Tuy Phong nhìn hần bộ dáng trưởng thành cường tráng, đột nhiên hỏi:

- Ngươi yêu Tiểu Bạch không?

Tiểu Hắc lập tức sững sờ.

- Cha hỏi chuyện này làm gì?

Hần không tự chủ được gãi đầu.

- Nếu đã thích thì phải to gan một chút.

Diệp Tuy Phong nói:

- Đừng đợi đến lúc có những người khác hoành đao đoạt ái, đến lúc đó ngươi khóc cũng không chỗ để khóc.

Vẻ mặt Tiểu Hắc tràn đầy xấu hổ.

- Ta chỉ là... Muốn tự nhiên một chút.

Diệp Tuy Phong hừ một tiếng:

- Con không chủ động, chẳng lẽ còn muốn Tiểu Bạch bước ra bước đầu tiên à?

Tiểu Hắc rũ cái đầu xuống.

- Cha gọi ta tới chính là muốn nói chuyện này à?

Diệp Tuy Phong bắt đắ dĩ thở ra một hơi, con trai trưởng thành, quả nhiên càng khiến người ta đau đầu hơn con gái.

- Tình huống của con tương đố đặc biệt, Tiểu Bạch cũng vậy.
- Tương lai của các con sẽ như thế nào cũng không ai nói chắc được.
- Nhưng nhớ kỹ một chuyện, thế giới Vân Tiêu là nơi con sinh ra, cho dù như thế nào thì cũng đừng để Vân Tiêu giới gặp tổn thương, biết không?

Tiểu Hắc nhẹ gật đầu.

- Đương nhiên.
- Lại nói... Người thật không về được à?

Diệp Tuy Phong khẽ thở dài.

- Rất khó nói.
- Gia hỏa ta phải đố mặt lần này không thể coi thường.

Tiểu Hắc ngẩng đầu lên.

- Vậy sau này ta muốn thanh minh viếng mộ mã thì phải đến vùng hư không này à?

Diệp Tuy Phong chứa một bụng tức giận, triệt bỏ bình chương.

Sau đó, ánh mắt nhìn về phía Diệp Long.

- Người rất thích hợp làm lãnh tụ.

Diệp Tuy Phong nói.

- Nhưng vẫn cần lịch luyện nhiều hơn.

Diệp Long nói.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Trong thế hệ trẻ tuổi Diệp gia, ta coi trọng tương lai của ngươi nhất.
- Sau này, ngươi nhất định phải dẫn dắt gia tộc tiếp tục hướng lên phía trước, đi đến đỉnh cao cường thịnh nhất.

Diệp Long đột nhiên ngẩng đầu.

Hắn nghe rõ ý trong lời nói của Diệp Tỳ Phong.

- Nhưng đừng muội...

Diệp Tỳ Phong phát tay ngắt lời hắn.

- Tính cách của Diệp Hoàng không thích hợp làm những chuyện này.

- Nếu thật để con bé làm chủ nhà tộc, đối với con bé thì đây cũng là một loại dày vò.

- Sau này ngươi phải đoàn kết tốt gia tộc, cùng với mấy người Diệp Hoàng, Diệp Khiêm chế tạo Diệp gia thành thế gia đệ nhất chân chính.

Ánh mắt Diệp Long bình tĩnh, cuối cùng đột nhiên quỳ một chân xuống.

- Chết nhi hứa, không phụ kỳ vọng!

...

- Lần này, thúc cần rời khỏi thời gian bao lâu?

Hiệu Hiệu nói xong, nhìn lên đến có chút thở phì phò.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Lần này, thật chưa biết được.

- Ta mặc kệ!

Hiệu Hiệu nhìn Diệp Tỳ Phong:

- Dù sao chúng ta đã sớm nói xong, nếu như ngươi muốn rời khỏi thì nhất định phải cho ta một phạm vi thời gian.

- Đây là ước định của chúng ta!

Chương 521: Giao Phó Sau Cùng. Rời Đi.

Diệp Tỳ Phong nhìn đôi mắt to của Hiệu Hiệu có chút phiếm hồng, khẽ thở dài.

- Được, vậy thì mười ngàn năm.

Hiệu Hiệu trừng trừng mắt.

- Mười ngàn năm thì mười ngàn năm!

- Ta sẽ chờ ngươi về!

Diệp Tuy Phong bất đắc dĩ, đã lớn như vậy rồi mà sao tính cách vẫn luôn trẻ con như vậy chứ.

Nhưng mười ngàn năm cũng không phải dễ chờ như vậy.

Thời gian kiểu gì cũng sẽ san bằng mọi việc.

- Còn chưa hỏi ngươi, Mộng Giới của ngươi đã xây dựng đến đâu rồi?

Diệp Tuy Phong chuyển hướng chủ đề.

- Sắp xong rồi.

- Lần này sau khi trở về, ta sẽ cùng với tỷ ta hoàn thành Mộng Giới.

Nói xong, Hiểu Hiểu lại trừng mắt Diệp Tuy Phong.

- Mười ngàn năm, nếu ngươi còn không trở về thì đừng nghĩ nhìn thấy ta nữa!

Diệp Tuy Phong lắc đầu, con bé vẫn còn nhớ việc kia.

- Được, ta hứa với ngươi.

...

Tiếp đó là Diệp Cẩm Dao.

Nàng đứng bình tĩnh, nhìn qua thì bình tĩnh hơn những người khác nhiều.

- Ngươi đến cùng đã trải qua bao nhiêu lần luân hồi trong kính Hồng Trần?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Diệp Cẩm Dao cười nhẹ một tiếng.

- Không nhớ rõ.

- Nhưng không có một lần ly biệt nào rõ ràng như hôm nay.

Diệp Tuy Phong dừng một chút, sau đó nói:

- Ngươi còn muốn trở thành như ta không?

Diệp Cẩm Dao nghĩ nghĩ.

- Muốn.

- Nhưng ta biết, đó là chuyện không thể nào làm được.

Trước kia, Diệp Cẩm Dao vẫn muốn lấy Diệp Tuyền Phong làm mục tiêu, cũng không ngừng cố gắng vì mục tiêu này.

Nhưng sau khi thực lực càng ngày càng mạnh, cuối cùng nàng cũng phát hiện, Diệp Tuyền Phong là độ cao mà nàng vĩnh viễn cũng không thể đạt tới.

- Vậy người còn muốn không?

Diệp Tuyền Phong nói.

Diệp Cẩm Dao cười nói:

- Dù sao thì ai cũng phải có một mục tiêu đúng không?

- Sau khi trợ giúp Hiểu Hiểu tạo dựng xong Mộng Giới, ta vẫn sẽ tiếp tục đi tới đích của mình.

- Có thể đi bao xa cũng không quan trọng, nhưng ta chắc chắn sẽ không dừng lại giữa đường.

Diệp Tuyền Phong nhẹ gật đầu.

...

Cốc U Lan.

- Lão gia, gần đây ta vẫn luôn đọc sách.

- Trên cơ bản toàn bộ thư tịch của Tiên giới đều đã bị ta thu thập hết.

Nàng nói liên miên lái nhải, nói rất nhiều chuyện mình đã làm trong một năm này.

- Người thật sự muốn đi làm người trông coi thư viện sao?

Diệp Tuyền Phong cười nói.

Cốc U Lan gật đầu:

- Đương nhiên.

- Với lại ta phát hiện, thật nhiều sách đều rất thú vị, những cái đó...

Mắt thấy nàng lại phải nói dông dài nữa, Diệp Tuy Phong chậm rãi mở miệng:

- Ta nghe thấy người nói câu nói kia.
- Chính là khi ta thông qua truyền tông trận rời khỏi Tiên giới.

Cốc U Lan lập tức sững sờ.

Sau đó cúi đầu, trên mặt dần dần nổi lên một vòng đỏ ửng.

- Nếu như ta còn có thể trở về.

Diệp Tuy Phong nhìn Cốc U Lan.

- Nhất định sẽ đi tìm người.

...

Hắn nhìn về phía Diệp Tuy Vân.

- Từ hôm nay trở đi, đệ chính là gia chủ mới của Diệp gia.

Diệp Tuy Phong nói thẳng.

Tùy Vân vừa muốn nói gì, Diệp Tuy Phong đã khoát tay nói:

- Không cần chối từ.
- Những năm gần đây, sự vụ lớn nhỏ trong gia tộc đều là đệ quản lý.
- Chỉ có đệ mới có thể ngồi vững vàng vị trí này.

Tùy Vân im lặng.

- Thật không cách nào vặn hỏi à?

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

- Rất khó.

Nói xong, hắn lần nữa lấy ra một phần ba Linh Hồn ấn ký Thần thú.

- Thực lực của ba lão tổ Thần thú đều cũng không tệ lắm, trông nhà họ viện không có vấn đề gì.
- Diệp gia sau này sẽ nhờ vào đệ.

...

Diệp Tỳ Phong lôi ra hàng rao, bao phủ người cuối cùng.

- Đại ca.

Tâm tình của Thần Võ cực kỳ phức tạp, có cảm giác tổn thương, có cảm động, còn có một tia ngoài ý muốn.

Hắn không ngờ, Diệp Tỳ Phong cũng gọi hắn đến trong giờ phút như thế này.

- Đừng lo lắng.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Gọi ngươi qua đây là muốn nói một mối hôn sự với ngươi.

Thần Võ lập tức sững sờ, sau đó hỏi:

- Tiểu Bạch và Tiểu Hắc à?

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

- Hai người bọn hắn, đều đặc biệt hơn tưởng tượng của bất kỳ ai.

- Một người là người được Tiên giới cũ ưu ái.

- Một người khác là hạch tâm của thế giới mới.

- Nếu như thật sự kết hợp thì...

Ánh mắt Diệp Tỳ Phong lộ ra vẻ thú vị.

- Ngươi phải biết, thế giới mới còn chưa hình thành Thiên Đạo hoàn chỉnh.

Thần Võ ngây người, sau khi trầm tư suy nghĩ, bỗng nhiên quá sợ hãi.

- Ý huynh nói là, sau này ta có khả năng là ông ngoại của Thiên Đạo à?

...

Sau khi nói chuyện với Thần Võ xong, Diệp Tỳ Phong bỗng nhiên cảm thấy có chút thất vọng mất mát.

Mặc dù hắn sắp xếp mọi chuyện cần thiết, bàn giao tất cả, nhưng nhìn mấy gương mặt trước mắt này, hắn vẫn như cũ có chút quyến luyến.

Hắn một thế này, mặc dù vừa sinh ra đã vô địch, nhưng vẫn quá ngắn ngủi.

Diệp Tuy Phong thở thật dài, khoát tay áo, đưa tất cả mọi người trở về trong thế giới mới.

Sau một lát, bóng dáng của người sáng lập hội từ trong động quật nổi lên.

- Chuẩn bị xong chưa?

Nàng ta lên tiếng hỏi.

Diệp Tuy Phong không trả lời nàng ta mà nhìn về Cửu Thiên Thập Địa mới tinh ở phương xa, đứng bình tĩnh hồi lâu.

Sau đó, hắn đột nhiên quay người, bước vào động quật vũ trụ tối tăm.

.....

Hang động u ám thẳng tắp hướng về phía trước.

Dưới chân xương trắng chất đống.

- Ta chưa hề nghĩ tới lại có đông đảo tiên hiền chôn vùi sinh mệnh ở đây như thế.

Người sáng lập hội vừa đi vừa cảm thán nói với Diệp Tuy Phong ở sau lưng.

Hắn không nói gì, chỉ thở ra một hơi thật dài.

- Đạo hữu có thể đừng thở dài nữa không.

- Ta sợ ngươi không cẩn thận thở bay mất con đường này.

Người sáng lập hội nói.

Diệp Tuy Phong lờm nàng một chút.

- Loại người như ngươi cũng có khiếu hài hước à?

Nàng ta cười một tiếng.

- Một thân một mình chờ đợi ngàn tỷ năm, không điên mất đã là kỳ tích.

- Cho dù nói cái gì thì cũng xin ngươi đừng để ý.

Diệp Tuy Phong tiếp tục đi tới phía trước, người thích nói cái gì thì cứ nói đi.

- Đúng rồi.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một việc.

- Thần hội Sáng Thế chỉ còn lại một mình người à?

Nàng ta lắc đầu, sau đó chỉ chỉ vào đầu của mình.

- Đầu ở nơi này.

Diệp Tuy Phong nhú mày, thần thức đảo qua thức hải của người sáng lập hội.

Vô cùng hỗn loạn.

Phỏng đoán cẩn thận, trong linh hồn của nàng ta cũng dung hợp tới hơn mười người.

Khó trách, nàng ta có thể thao túng lực lượng vượt qua cực hạn của vũ trụ.

Chương 522: Đối Mặt Thần Sáng Thế.

- Lại nói... Người thật có nắm chắc không?

Người sáng lập hội hỏi.

Diệp Tuy Phong cười ha ha.

- Đối mặt với loại kia tồn tại, sao có thể nói hai chữ nắm chắc?

- Ta chỉ muốn làm rõ, tại sao sau khi Thần Sáng Thế làm xong mọi thứ lại không giết chết ta?!

Nàng ta im lặng.

Đúng như Diệp Tuy Phong nói, hắn đúng là một lỗ thủng.

Trừ phi Thần Sáng Thế thật không phải là không gì làm không được.

Hai người một đường hướng về phía trước, không biết đi bao xa, bước qua bao nhiêu bạch cốt, rốt cục đi vào trong một không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Nơi này không tồn tại Hỗn Độn, không tồn tại thời gian, ngay cả hư không cũng không tồn tại.

Chỉ có một tế đàn dùng vật không rõ nguồn gốc màu đỏ sậm đúc thành, trông rỗng lơ lửng.

Vật chất đó tản ra mùi máu tanh.

- Chính là chỗ đó.

Người sáng lập hội nhìn tế đàn, ánh mắt bình tĩnh.

- Các tiên hiền đã dựng nên nó, ý đồ dùng nó để tiến hành câu thông với Thần Sáng Thế.

- Nhưng bọn hần đã thất bại, Thần Sáng Thế căn bản cũng không để ý đến sinh linh tổ cầu.

- Nếu Thần thật sự tồn tại, vậy ngài ấy nhất định là một ý thức thể lạnh lùng đến cực hạn.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, lẳng lặng đứng trong chốc lát.

- Người muốn đi cùng ta không?

Hần lên tiếng hỏi.

Nàng ta lắc đầu nói:

- Ta nào có tư cách như vậy.

- Ta nghĩ trong toàn bộ vũ trụ, trừ người ra thì không ai có thể đối mặt trực tiếp với Thần Sáng Thế.

Diệp Tuy Phong không làm ra đánh giá gì đối với cách nói này, hần hơi đổi giọng, hỏi:

- Vậy tiếp theo người định đi đâu?

Người sáng lập hội nói:

- Vận mệnh của ta đã nhất định từ ngàn tỷ năm trước.

- Bạch cốt nhìn thấy dọc theo con đường này chính là kết cục cuối cùng của ta.

- Tử vong, có đôi khi là một chuyện hạnh phúc.

Sau đó, nàng ta nở nụ cười xinh đẹp.

- Tốt, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành.

- Thời gian kế tiếp sẽ là của người và Thần Sáng Thế.

Nói xong, nàng ta phất phất tay hướng về tế đàn, trực tiếp quay người, biến mất trong động quật đầy bóng tối.

Lúc này, không gian yên tĩnh chỉ còn lại một mình Diệp Tùy Phong.

Hắn hít một hơi thật dài, sau đó bước lên tế đàn.

Mùi máu tươi xông thẳng vào mũi, tràn ngập sát khí.

Diệp Tùy Phong một đường hướng lên, cuối cùng đi tới đỉnh cao nhất của tế đàn.

Trong không gian hư vô lại có một tia gió lạnh thổi tới.

- Ta tới rồi.

- Đây là điểm cuối cùng.

Diệp Tùy Phong chậm rãi mở miệng.

- Ngài chắc cũng nên xuất hiện.

Giọng nói bình tĩnh của hắn vang vọng trên tế đàn.

Sau khi lắng lắng chờ giây lát, trong Hư Không Vô Tận bỗng nhiên có động tĩnh.

Một đôi mắt màu đen chậm rãi mở ra.

Trong ánh mắt không mang theo chút tình cảm nào, lạnh lùng nhìn Diệp Tùy Phong, hắn có chút hăng hái nhìn vào đôi mắt này.

- Người chính là Thần Sáng Thế à?

Hắn lên tiếng hỏi.

Không có người trả lời hắn vấn đề này, nhưng Diệp Tùy Phong đã biết đáp án của vấn đề.

Trong óc của hắn trống rỗng có thêm một đoạn tin tức.

Không sai, đôi mắt này đúng là thuộc về Thần Sáng Thế.

Nàng sáng tạo ra thế giới này, đồng thời vẫn luôn hờ hững nhìn chăm chú lên vạn giới trưởng thành, không chủ động can thiệp bất cứ chuyện gì, giống như là một người ngoài cuộc.

Mãi đến khi Thần hội Sáng Thế xuất hiện.

Bọn hấn nóng lòng tìm kiếm Đại Điện Sáng Thế, tìm kiếm tung tích của Thần Sáng Thế.

Nhưng khi bọn hấn nhận thức được vũ trụ thật ra chỉ là một cái vạc lớn, tất cả sinh linh trong đó đều không thể nhảy ra khỏi cái vạc này thì bọn hấn đã quyết định đánh tan cái vạc lớn đó.

Cũng may, đám người Thần Đế không nguyện ý để chúng sinh bồi táng theo đó, thế là chiến tranh kéo dài ngàn tỷ năm với Thần hội Sáng Thế xảy ra.

Cuối cùng, Thần Đế thất bại.

Thần Hội ngưng kết lực lượng do vô số tiên hiền lưu lại, chuẩn bị một công kích đáng sợ đủ để hủy diệt vũ trụ.

Nếu thật sự thuận lợi đánh ra, Chư Thiên Vạn Giới sẽ bị phá hủy hoàn toàn.

Thần hội không muốn thế giới mình sáng tạo bị hủy hoại chỉ trong chốc lát như vậy.

Thế là nàng đã lợi dụng chủ thể của Đại Thụ Thế Giới, còn có Đại Điện Sáng Thế, lại thêm một đoạn ký ức, đã sáng tạo ra một người mạnh hơn cực hạn của vũ trụ.

Người Thẩm Phán.

Người Thẩm Phán cũng có bản chất sinh mệnh, động tác hấn không thể suy nghĩ.

Nhưng Thần Sáng Thế sớm đã nắm rõ tất cả điểm mấu chốt.

Trong một tiến trình thông thuận, Người Thẩm Phán từng bước một đi tới động quật vũ trụ, sau khi rút ra tu vi tỷ năm, đánh ra một kích mạnh nhất.

Chư Thiên Vạn Giới băng diệt.

Cửu Thiên Thập Địa trùng sinh.

Một thế giới mới tinh lại được sinh ra.

Về phần Thần Sáng Thế, ngoại trừ sáng tạo ra Người Thẩm Phán thì từ đầu đến cuối, nàng cũng chưa từng chủ động can

thiếp vào chuyện khác.

Nàng là tồn tại vượt qua vĩ độ này.

Nàng căn bản cũng không quan tâm vạn giới có thật bị hủy diệt hay không.

Nàng chỉ muốn nhìn xem sinh linh mình sáng tạo ra có thể dựa vào chính mình đánh vỡ gông cùm xiềng xích của vũ trụ hay không.

Sau khi đọc xong đoạn tin tức này, Diệp Tùy Phong đứng im lặng trong chốc lát.

Bỗng nhiên, hắn cười ra tiếng.

- Cao hơn vĩ độ sinh vật?

Hắn cười lắc đầu.

Thì ra là thế.

Khó trách sau khi Thần hội Sáng Thế cảm thấy được chân tướng lại tuyệt vọng như vậy.

Đôi mắt với người cao hơn vĩ độ sinh vật, sao người có thể chống lại?

Đó căn bản cũng không phải là tồn tại cùng một khái niệm.

- Nói như vậy, ta là do ngài tạo ra à?

Diệp Tùy Phong hỏi lần nữa.

Lại có một đoạn tin tức, xuất hiện trong đầu hắn.

Phải, nhưng cũng không phải.

Không có Thần Sáng Thế thì hắn sẽ không tồn tại.

Nhưng bản thể của hắn vẫn bắt nguồn từ vật liệu vốn đã tồn tại trong vũ trụ.

Đại Diễn Sáng Thế và trụ cột Đại Thụ Thế Giới.

Không sai, thật ra hệ thống treo máy chính là Đại Diễn Sáng Thế.

Nó là khởi nguyên của thế giới, tất cả mọi thứ đều có thể sửa đổi.

Linh thạch, tu vi, thậm chí sinh tử, thất tình lục dục của người.
Tất cả mọi thứ.

Diệp Tỳ Phong giật mình.

- Khó trách, dáng dấp của Tiểu Hắc lại càng lúc càng giống ta.
Tiểu Hắc vốn là Đại Thụ Thế Giới, mà hắn là bản thể của đại thụ kia.

Nói cách khác, Tiểu Hắc vốn chính là con của hắn.

Trong khi Diệp Tỳ Phong đang suy nghĩ thì lại có một đoạn tin tức hiện ra trong đầu của hắn.

Chương 523: Ta Rốt Cuộc Đã Biết Vì Sao Người Không Giết Ta Rồi!?

Sau khi Thần Sáng Thế sáng tạo ra Người Thâm Phán cũng không ngờ rằng sẽ đi đến một bước này.

Thậm chí nàng cũng không biết được Diệp Tỳ Phong là chính hay tà.

Có thể đi đến bây giờ, hoàn toàn là do chính Diệp Tỳ Phong lựa chọn, Thần Sáng Thế không can thiệp chút nào.

Mọi việc đều diễn ra theo tự nhiên, cũng có thể nói, đây là vận mệnh cho phép.

Theo Thần Sáng Thế truyền đưa tới tin tức, hắn dần dần hiểu rõ mọi chuyện cần thiết.

Nhưng hắn vẫn còn một nghi vấn cuối cùng.

- Nếu ngươi đã đạt đến mục đích của mình.

- Vì sao, còn không giết ta?

Diệp Tỳ Phong bình tĩnh hỏi.

.....

Trên tế đàn, Diệp Tỳ Phong bình tĩnh đứng đấy.

Con mắt màu đen thủy chung đang ngó chừng hắn, không nói một lời.

Nàng trực tiếp bỏ tất cả đáp án vào trong não Diệp Tuy Phong.

Hình như muốn mượn thủ đoạn này để nói cho hắn biết, mình ở trong vĩ độ này đã có thể khống chế mọi thứ.

Nhưng hắn cũng không thấy được dáng vẻ của nàng.

- Nếu như những gì người nói là đúng thì với ta chúng đều là chó má.

Diệp Tuy Phong cười:

- Người tưởng là sáng tạo ra mọi thứ thì đã có thể khống chế toàn bộ sinh linh à?

- Có lẽ người thật có thể làm được.

- Nhưng người lại không làm như vậy, mà lưu lại biến số lớn nhất trong vũ trụ này, chính là ta.

Hắn ưỡn ngực.

- Nói đi, vì sao không giết ta?

Con người lạnh lùng trong mang theo băng hàn.

Một đoạn tin tức lần nữa xuất hiện ở trong đầu Diệp Tuy Phong.

Thần Sáng Thế hoàn toàn có năng lực gạt bỏ người bất cứ lúc nào.

Không chỉ có như thế, chỉ cần nàng muốn thì một ý niệm đã có thể làm người mất hết tu vi, biến thành phàm nhân.

Thậm chí, ngay cả giới tính cũng có thể thay đổi, biến người thành một nữ nhân trời sinh mị cốt.

Nàng không gì làm không được, nàng không cho phép trong thế giới mình sáng tạo có sinh linh ngỗ nghịch ý chí của nàng.

Đây là uy hiếp trắng trợn.

Nhưng Diệp Tuy Phong lại cười đến càng thêm thoải mái.

- Vậy người thử làm đi?

- Chỉ giỏi mồm mép, nhưng lại không ra tay.

- Người là ăn ếch xanh lớn lên à, sẽ chỉ biết oa oa gọi bậy hay sao?

Thần Sáng Thế lần nữa đáp lại.

- Thần linh, không thể trái nghịch!

- Nếu như còn nói năng lỗ mãng, ta sẽ hạ xuống Thần phạt khắc cốt minh tâm!

Trên mặt Diệp Tùy Phong vẫn không có một chút xiu vẻ sợ hãi.

- Vậy người cũng nhanh chút.

- Lão Tử có rất ít thời gian.

Thần Sáng Thế yên lặng.

Đối mặt với khiêu khích không che giấu chút nào của Diệp Tùy Phong, nàng dần dần nổi giận.

Một sinh linh do ta sáng tạo ra, dựa vào cái gì dám ngỗ nghịch ta?

Nàng lạnh lùng nhìn chăm chú Diệp Tùy Phong.

(Nếu người đã chấp mê bất ngộ như thế, vậy ta sẽ để người xem một chút, lực lượng của Thần Linh đến tột cùng là thế nào?)

Nàng lưu lại đoạn tin tức này cho Diệp Tùy Phong.

Sau đó, nàng tự hỏi, chuẩn bị để Diệp Tùy Phong trở thành thụ sinh tay trái gà không chặt, hay một nữ nhân có được dung nhan tuyệt thế.

Diệp Tùy Phong cũng đang đợi cái gọi là Thần Phạt.

(Vẫn là nữ nhân đi.)

(Thần Sáng Thế quyết định, nàng muốn nhìn sau khi Diệp Tùy Phong đổi giới tính thì sẽ sinh tồn ở trong Vạn Giới như thế nào.)

Quyết định là làm.

Nhưng khi nàng chuẩn bị tiến hành áp dụng ý nghĩ này thì trong hư không vô tận lần nữa có động tĩnh.

Một đôi mắt màu đen khác đứng ở nơi cao hơn lạnh lùng nhìn chăm chăm Thần Sáng Thế.

Ngay sau đó, đôi mắt thứ hai, đôi mắt thứ ba...

Sau một lát, hơn mười ngàn ánh mắt đồng thời xuất hiện ở trong trời cao, toàn bộ khóa chặt ánh mắt của Thần Sáng Thế.

Động tác của Thần Sáng Thế, ngừng lại.

Diệp Tuy Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức điên cuồng cười ra tiếng.

- Ha ha ha...

- Ta rốt cuộc đã biết vì sao người không giết ta rồi!?

Ánh mắt của hắn xuyên thấu bức màn thứ nguyên, giao hội cùng với hơn mười ngàn ánh mắt kia.

- Thì ra ở phía trên người còn có tầng cấp cao hơn tồn tại!

- Bọn hắn không cho phép người làm loạn ở thế giới này!

- Bọn hắn không cho phép người tùy ý gạt bỏ ta!

- Ha ha ha...

Diệp Tuy Phong thoải mái cười to, hắn đoán không sai, Thần Sáng Thế cũng không phải là không gì không làm được.

Có lẽ nàng thật có thể làm được, nhưng có người không cho phép nàng làm như vậy.

Những người này giám sát Thần Sáng Thế, sẽ không để cho nàng tùy ý giết chết mình.

Đôi mắt với mấy chục ngàn ánh mắt, Thần Sáng Thế lần nữa yên lặng.

Diệp Tuy Phong nói không sai, mặc dù nàng sáng tạo ra thế giới này, nhưng sở dĩ thế giới có thể thuận lợi phát triển đến bây giờ là những người đó giám thị.

Người giám thị ủng hộ Thần Sáng Thế tiến hành sáng tạo, nhưng bọn hắn sẽ không để cho mình tùy ý xử trí Diệp Tuy Phong.

(Chúng ta nói chuyện một chút đi.)

Thần Sáng Thế lần đầu dùng phương thức lời nói tiến hành giao lưu với Diệp Tỳ Phong.

- Nói chuyện gì?

Diệp Tỳ Phong vẫn đang cười, có nhóm người giám thị tồn tại, vậy hẳn có thể đứng thẳng lưng tiến hành trực tiếp đối thoại với Thần Sáng Thế.

Thần Sáng Thế suy nghĩ trong chốc lát.

(Sau khi Cứu Thiên Thập Địa trùng kiến, người làm người thẩm phán đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.)

(Ta không muốn để cho người quá nhiều vũ trụ tiếp tục vận chuyển bình thường.)

- Chuyện này đơn giản nha.

Diệp Tỳ Phong nhếch mí nói:

- Không phải người rất mạnh à?

- Vậy cứ để ta nhảy ra khỏi vĩ độ này, đi đến chỗ thế giới của người là được rồi?

Thần Sáng Thế yên lặng.

(Ta không làm được.)

(Đó là chuyện không thể xảy ra.)

Diệp Tỳ Phong xùy cười một tiếng.

Thật ra, hẳn biết Thần Sáng Thế không làm được, chính là muốn khịa nàng hai câu, ai bảo vừa rồi nàng ta ra vẻ ở trước mặt mình.

- Vậy ta cũng không có cách nào.

- Người không cho ta nhảy ra khỏi vĩ độ, lại không có cách nào giết chết ta, vậy kế tiếp vũ trụ sẽ phát triển như thế nào phải xem tâm trạng của ta thôi.

Bộ dáng của Diệp Tỳ Phong tỏ vẻ như không quan tâm.

Thần Sáng Thế hình như thở dài.

(Người có thể nói điều kiện.)

Diệp Tuy Phong không tiếp tục tổn hại Thần Sáng Thế nữa, điều kiện à?

Thật ra chính hắn cũng không có điều kiện gì muốn tổ cầu.

Bản thân hắn đã đứng ở điểm cao nhất của vũ trụ, với lại không có bất kỳ người nào có thể vượt qua được, tương lai của gia tộc và hậu bối cũng là bừng sáng.

Hắn còn cần gì nữa đây?

Nếu thật muốn nói thì thật ra chỉ có một.

Chương 524: Đưa Ra Lựa Chọn. Trùng Sinh

- Vậy được.

- Nếu như ngươi triệt để rời khỏi thế giới này, từ đó không còn can thiệp vào bất cứ chuyện gì xảy ra trong vũ trụ nữa.

- Như vậy, ta cũng có thể biến mất.

Không bị điều khiển, không bị can thiệp, có thể làm chủ vận mệnh của mình, gần như là bất kỳ sinh linh nào cũng muốn theo đuổi.

Nếu như vận mệnh vĩnh viễn bị người khác nắm giữ thì ngươi cũng chỉ là còn sống, không phải là cuộc sống.

Thần Sáng Thế lần nữa trầm tư thật lâu.

(Có thể.)

Nàng chậm rãi nói.

(Thế giới có thể đi đến bây giờ, thật ra trên cơ bản cũng đã triệt để hoàn chỉnh.)

(Ta có thể rời khỏi, mãi mãi không can thiệp vào nó nữa.)

Diệp Tuy Phong hơi sững sờ.

Hắn không ngờ Thần Sáng Thế lại thật đáp ứng.

- Ngươi cũng đừng đổi ý?

Diệp Tuy Phong nói.

(Có nhóm người giám thị ở sau lưng ta, ta tuyệt đối sẽ không thể nào đổi ý.)

(Nếu không, ta sẽ bị bọn hắn vứt bỏ, chết không có chỗ chôn.)

Thần Sáng Thế đáp lại hắn.

Diệp Tuy Phong nhẹ nhàng gật đầu.

- Ngoại trừ tin tưởng ra thì hình như ta cũng không có biện pháp gì khác.

Nói xong, hắn cười nói.

- Thật ra đi, nếu ngươi nói ta cứ như vậy tiếp tục chờ đợi như vậy thì ta cũng sẽ rất nhàm chán.

- Vô địch, đối với người vô địch thì thật rất tịch mịch.

Hắn đã vô địch từ khi mới sinh ra, lại có tài phú xài không hết, mặc dù loại cảm giác này rất thoải mái, nhưng nói như thế nào cũng không bền bỉ.

Rất nhanh sẽ mất đi thú vị.

Thật chẳng lẽ muốn ẩn giấu tu vi, đi chơi giả heo ăn thịt hổ gì đó à?

Như vậy sẽ làm Diệp Tuy Phong cảm thấy buồn nôn.

- Được thôi, vậy cứ làm như thế đi.

Diệp Tuy Phong thở ra một hơi thật dài.

- Vậy thì ngươi rời khỏi, ta biến mất, tất cả mọi người đều vui vẻ đúng không?

Nói xong câu đó, một bộ phận người giám thị trên bầu trời dời ánh mắt nhìn về phía Diệp Tuy Phong, hình như có chút không vui, cũng có hơi khóa chặt Thần Sáng Thế.

- Hả?

Diệp Tuy Phong ngăn người:

- Có người không muốn kết thúc như vậy à?

Thần Sáng Thế không trả lời thẳng.

(Ta có thể cho ngươi hai lựa chọn.)

(Thứ nhất, ta rời khỏi, người biến mất, cố sự của thế giới này từ đó kết thúc, không có bất cứ quan hệ nào với chúng ta nữa.)

(Thứ hai, ta vẫn rời khỏi nhưng có thể dùng một loại phương thức khác tiếp tục chuyện xưa của người, nhưng người khẳng định không thể nào có được tu vi và tài phú vượt qua vũ trụ.)

Thần Sáng Thế nói xong, Diệp Tùy Phong rơi vào trong suy tư.

Còn có thể tiếp tục à?

Hắn thật còn có cơ hội gặp lại con gái và Cốc U Lan à?

- Phương thức gì?

Hắn lên tiếng hỏi.

(Trùng sinh.)

(Nhưng vì để tránh cho nhiều loạn thế giới mới vận chuyển bình thường, ta sẽ để cho người trùng sinh vào rất lâu sau này, khoảng cách thời gian này ít nhất là một triệu năm.)

Diệp Tùy Phong ngơ ngác.

- Một triệu năm nữa mấy người Diệp Hoàng còn biết ta tồn tại không?

(Không biết.)

(Đương nhiên, vũ trụ phát triển tự nhiên thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.)

(Có lẽ đến lúc đó, thành Vân Tiêu đã triệt để thống trị Cửu Thiên Thập Địa, vũ trụ nghênh đón thời khắc phồn thịnh nhất.)

(Cũng có lẽ, chờ khi người tỉnh lại thì Cửu Thiên Thập Địa đã bị hủy diệt, chỉ còn lại vũ trụ trống rỗng.)

(Lựa chọn đi.)

Diệp Tùy Phong nghĩ nghĩ.

- Sau khi trùng sinh, hệ thống vẫn tồn tại à?

Hắn hỏi lần nữa.

Thần Sáng Thế không trả lời, nhưng trong ngực Diệp Tỳ Phong bỗng nhiên tản ra ánh sáng trắng mờ lung.

Sau đó, một thứ trong suốt từ trong ngực hắn thoát thể mà ra.

Nó không có bất kỳ khí tức gì, từ hình dáng ẩn ẩn lộ ra hình thể, thoát nhìn như một chiếc laptop.

Diệp Tỳ Phong hiểu rõ, hệ thống cũng chính là cái gọi là Đại Điện Sáng Thế cũng đến từ vĩ độ cao hơn.

(Đã muốn vũ trụ bình thường phát triển thì không thể lưu lại thứ gì vượt qua nó.)

(Hệ thống đương nhiên cũng không thể lưu lại.)

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Hắn chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, đối với hắn, có hệ thống hay không cũng không sao cả.

Về phần lựa chọn, một triệu năm cũng không tính là quá lâu, nhưng tuyệt đối không tính là ngắn.

Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đến lúc đó, nếu như Cửu Thiên Thập Địa phát triển hoàn toàn khác biệt với tưởng tượng của mình, thậm chí người từng quen cũng đều không tồn tại, mình trùng sinh thì có ý nghĩa gì chứ?

Thế nhưng... Cốc U Lan còn đang đợi mình, Hiểu Hiểu cũng đang đợi mình.

Con đường Diệp Hoàng chọn đến tốt cùng thông hướng phương nào? Tiểu Hắc và Tiểu Bạch lại có thể thuận lợi kết hợp hay không?

Diệp gia của thành Vân Tiêu sẽ một mực cường thịnh, hay là sẽ đi về hướng diệt vong giống như tất cả đại thế lực trong lịch sử.

Tất cả mọi thứ đều là ràng buộc trong lòng của hắn.

(Ta sẽ cho ngươi thời gian để ngươi chậm rãi cân nhắc.)

Thần Sáng Thế nói.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu, thật sự hấn cần suy nghĩ kỹ một phen.

Sau một hồi lâu, hấn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn con người xinh đẹp của Thần Sáng Thế, nhoẻn miệng cười.

- Thật ra cho dù ta lựa chọn như thế nào thì cũng không quan trọng, đúng không?

- Bất kể như thế nào, ta cũng không có cách nào nhảy ra khỏi vĩ độ này.

- Quyền lựa chọn nhìn như là ở ta, nhưng thật ra là ở các người, cho nên, ta chỉ cần chờ đợi thôi đúng không.

Hấn duỗi lưng mỗi một cái.

- Nhưng ở thời khắc cuối cùng này, ta muốn nói thêm câu nữa với các người.

- Không sai, ta là một sinh vật không cách nào nhảy ra khỏi cái vạc lớn này, bị những người ở vĩ độ cao hơn như các người nắm giữ vận mệnh.

- Vậy các người có từng nghĩ tới.

- Mình cũng ở trong vạc lớn bị một sinh vật ở vĩ độ cao hơn nắm trong tay hay không?

Diệp Tỳ Phong nhếch miệng cười một tiếng.

.....

Diệp Tỳ Phong Cảm giác hít thở không thông càng ngày càng mãnh liệt.

Hoàn cảnh băng lãnh, lại thêm khí tức tử vong, hấn tách ra khỏi đại não hỗn độn.

Hấn ra sức giãy dụa, theo bản năng phóng lên phía trên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngay khi hấn cảm giác mình sắp nhịn không được thì “soạt” một tiếng, hấn rốt cục xông ra khỏi mặt nước.

Không khí mát mẻ lập tức tràn tới.

Diệp Tỳ Phong tham lam hô hấp, dùng sức bắt lấy một đầu rễ cây luồn vào trong nước, để cơ thể của mình không đến mức lần nữa chìm xuống.

Hồi lâu sau, hấn mới chậm rãi tỉnh táo lại, nhìn xung quanh, lúc này, hấn đang trôi nổi ở trong một chỗ một con sông nhỏ lạnh lẽo.

Chương 525: Thân Thể Phàm Nhân. Bắt Đầu Cuộc Sống Mới.

Con sông yên tĩnh thấy đáy, nhìn qua cũng không quá sâu, nhưng hấn rõ ràng cảm giác vừa rồi mình đã bơi ít nhất có hơn trăm mét.

Một trận gió nhẹ thổi tới lại làm cho hấn nhin không được rùng mình một cái.

- Mẹ nó chứ.

Diệp Tỳ Phong hiềm thấy chửi bậy một câu.

Sau đó, hấn bắt lấy rễ cây cứng cõi, chặt vật bò lên trên bờ, ngửa đầu nằm trên mặt đất, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, xua tán đi một chút sự lạnh lẽo.

- Ta thật trở thành phàm nhân rồi à?

Diệp Tỳ Phong nhìn lên bầu trời, ký ức trước đó dần dần hiện lên.

Hấn nhớ đến lúc ấy, đứng ở trên tế đàn do các tiên hiền dùng huyết nhục đúc thành, tiến hành một lần nói chuyện trực tiếp với Thần Sáng Thế.

Thông qua lần nói chuyện này, hấn cũng biết được bí mật tối chung cực của thế giới này.

Thần Sáng Thế, nhóm người giám sát đều là sinh vật đến từ một thứ nguyên khác.

Bọn hấn không thể nắm lấy, nhưng lại có thể nhìn xuống mọi việc.

Cuối cùng, Diệp Tỳ Phong đạt thành một khoản hiệp nghị với Thần Sáng Thế.

Hắn từ bỏ tất cả tu vi và hệ thống treo máy, mà Thần Sáng Thế sẽ phải mãi mãi rời xa, từ đó không can thiệp thế giới này vận chuyển bình thường nữa.

Hiệp nghị thành công.

Diệp Tỳ Phong cũng lựa chọn trùng sinh.

Hắn còn có ràng buộc trong thế giới này, với lại hắn cũng muốn nhìn thử không có Thần Sáng Thế thì cuối cùng Cửu Thiên Thập Địa sẽ phát triển thành bộ dáng gì.

- Còn tốt, ít nhất nhất bản thân không bị hủy diệt.

Hắn nhìn lá cây khê đung đưa trong gió nhẹ, nghe chim chóc khê kêu, nước sông chảy siết, ngửi được hương cỏ nhàn nhạt quanh mình.

Khóe miệng Diệp Tỳ Phong lộ ra một vòng nụ cười.

Một cảnh tượng hài hòa cỡ nào.

- Nhưng đến cùng đã qua bao nhiêu năm?

Diệp Tỳ Phong không biết.

Lúc ấy, Thần Sáng Thế nói thời gian trùng sinh ít nhất cũng là một triệu năm sau.

Nhưng có rất nhiều người giám thị cho rằng thời gian này quá dài, đã thương lượng với Sáng Thế thần.

Cho nên trước khi ngủ say, hắn cũng không biết sẽ xuyên qua bao lâu.

Nhưng vấn đề này sớm muộn cũng sẽ biết, hiện tại một việc Diệp Tỳ Phong quan tâm nhất là thần Sáng Thế đến cùng đã rời khỏi hay chưa?

Hắn nhìn lên bầu trời, bỗng nhiên la lớn:

- Thần Sáng Thế, ngươi ở đâu?

Trừ phi điều bị hù đến bay nhảy đi xa thì không có ai trả lời vấn đề này của hắn.

- Đừng ngại nha, ra đây tâm sự đi~

Diệp Tuy Phong rống to lần nữa, vẫn như cũ không ai trả lời hắn.

Tròng mắt của hắn đảo một vòng, đưa tay chỉ lên trời.

- Thần Sáng Thế, ta nguyện rửa người mỗi ngày sẽ béo lên mười cân!

Sau một lát, vẫn không ai hưởng ứng.

Lúc này, Diệp Tuy Phong mới yên lòng lại, đối mặt với nguyện rửa ác độc đến cực điểm như thế mà Thần Sáng Thế cũng không ra, xem ra năng đã thật triệt để rời khỏi.

- Ha ha ha...

Trong lòng ngực của hắn vô cùng thoải mái, giống như cuối cùng người lớn rời đi, không còn trông coi thanh thiếu niên phá phách.

Đáng tiếc bởi vì cười quá càn rỡ dẫn đến hắn bị sặc nước bọt, điên cuồng ho khan.

- Bà nội nó, rất lâu cũng không trải nghiệm qua phiên não của phạm nhân rồi.

Diệp Tuy Phong bò người lên, qua một hồi lâu mới hòa hoãn lại.

Đáng tiếc hắn vừa đứng lên thì cái bụng của hắn đã phát ra tiếng ục ục kháng nghị.

Đã là phạm nhân thì đương nhiên sẽ đói.

Diệp Tuy Phong tạm thời không quan tâm chuyện này, mà trước kiểm tra lại tình huống của mình một phen.

Hiện tại, hắn đúng là không có chút tu vi nào, ngay cả thiên phú của thân thể cũng về tới tình huống trước khi trùng sinh ở kiếp trước.

Quả thật là thiên tư củi mục.

Nhưng hắn có ký ức, còn có những cảm ngộ kia đại đạo vẫn y nguyên hoàn hảo không chút tổn hại.

Cho dù tu luyện lại từ đầu thì cũng sẽ không có bất kỳ bình cảnh nào.

Nhưng Diệp Tùy Phong lại không vội tiến hành tu luyện.

Bởi vì một thế này, hắn cũng không có một gia tộc nguy cơ sớm tối nào phải đi cứu vớt, cũng không một đám hậu bối gào khóc đòi ăn muốn bồi dưỡng, xung quanh càng không có một đám sai lang hồ báo chờ lấy lấy tính mạng của hắn.

Một thế này, hắn muốn sống vì mình, chân chính tiêu sái cả đời.

Về phần tu luyện, tùy duyên thôi ~

Tâm trạng tốt lại nói sau.

Về phần nguy hiểm, nói không chút khách khí, cho dù hắn là thân thể phạm nhân, nhưng hạng người bình thường cũng đừng hòng làm gì được hắn.

Phải biết, hắn đã đọc rất nhiều các loại tiên pháp đạo thuật đỉnh tiêm, tinh thông vô số thủ đoạn cổ quái kỳ lạ.

Tùy tiện lấy hai ví dụ, Huyết Chú Thuật và Hồn Chú Thuật tàn nhẫn mà đáng sợ chỉ cần cảm ngộ pháp tắc tinh thâm, cũng không phải cần tu vi mới có thể thi triển.

Cho nên, hắn cũng không cần phải lo lắng phương diện này.

Tùy tâm sở dục thôi, Tùy Phong không thêm để ý.

Sau khi làm rõ ràng tình huống thân thể, hắn quyết định trước tiên trấn an cái bụng đang không ngừng kháng nghị một chút.

Hắn ngẩng nhìn bốn phía, nơi này là một cánh rừng u tĩnh, trong tầm mắt của hắn chỉ có chim bay trên trời mà không gặp được động vật ngu ngốc một cách đáng yêu như thỏ con gì cả.

Hắn suy nghĩ, dời ánh mắt xuống nước sông dưới chân.

Tục ngữ nói, nước quá trong ắt không có cá.

Nhưng con sông này lại ngược lại.

Nước sông trong vắt thấy đáy, lại có một đám một đám cá trắm cỏ khoái hoạt rong chơi ở trong đó.

- Ha ha, là lúc thể hiện ra kỹ thuật chân chính của ta rồi!

Diệp Tỳ Phong quay người đi vào rừng cây, tìm một nhánh cây tương đối bén nhọn, sau đó dạo bước bên bờ, đi vào một chỗ nước cạn thích hợp.

Nơi này dòng nước chảy chậm, mấy bầy cá tụ tập ở đây, hình như cũng đang hưởng thụ lấy ánh mặt trời ấm áp.

- Chính là các ngươi.

Diệp Tỳ Phong khom lưng, rón rén đi đến bờ sông.

Sau đó, hẩn cầm theo nhánh cây, chậm rãi lại gần mặt nước.

Sau khi nhắm ngay một con cá trắm cỏ dài rộng, cánh tay của hẩn đột nhiên phát lực, nhánh cây bén nhọn lập tức đâm xuống mặt nước.

- Rầm rầm!

Nhánh cây trực tiếp đâm vào trong nước bùn dưới đáy sông, bong bóng liên tục nổi lên.

Diệp Tỳ Phong không có quên, loại khí đó gọi là mê-tan.

Động tác của hẩn rất nhanh, nghĩ thầm khẳng định sẽ thu hoạch một trận tôm cá tươi màu mỡ.

Nhưng đợt nước bùn tán đi, mũi nhọn của cành khô rỗng tuếch.

Chương 526: Ta Đang Bắt Cá. Thế Nào, Ta Lợi Hại Không?

- Đáng tiếc.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu, nhưng hẩn cũng không nhụt chí, rất nhanh đã liếc tới một con cá lớn khác, ngang nhiên xuất thủ.

Kịch bản tương tự lại diễn ra, hẩn cũng không thu hoạch được gì.

- Bắt cá khó như vậy à?

Hẩn có chút ngây người, trong trí nhớ của hẩn, những người tham gia chương trình sống nơi hoang dã chỉ cần tùy tiện

xuống sông rửa chân cũng có thể giẫm chết hai ba con cá mà.

- Có thể là... Những người tham gia các chương trình đó đều có kỹ xảo đặc biệt.

Thu thập tâm tình một chút, Diệp Tuy Phong lần nữa xuất thủ.

Nhưng hắn vẫn thất bại.

- Hừ, ta cũng không tin!

Tính bướng bỉnh của Diệp Tuy Phong nổi lên, hắn thậm chí đi xuống chỗ nước cạn, cầm nhánh cây không ngừng tấn công.

Nhưng những con cá trắm cỏ đó giống như là tu luyện Lăng Ba Vi Bộ, mỗi một lần đều có thể né nhanh qua.

Thậm chí có một con cá lớn còn ở bên cạnh khạc nước về phía hắn.

Sau một lát, Diệp Tuy Phong cầm theo nhánh cây đi trở về trên bờ.

Sau một phen vận động kịch liệt, bụng hắn đã càng đói hơn.

- Nhất định là sách lược sai.

Bản thân Diệp Tuy Phong tỉnh lại trong chốc lát.

- Loại chuyện bắt cá này nhất định phải có kiên nhẫn.

- Ta phải ngồi xổm ở đây trước, sau đó tưởng tượng mình thành một hòn đá, cuối cùng mới lôi đĩnh xuất thủ, như vậy chắc sẽ có thu hoạch.

- Được, cứ làm như thế đi.

Diệp Tuy Phong bị ý nghĩ thiên tài của mình khuấy phục, sau đó hắn thật ngồi xổm ở trong bụi cỏ bên bờ, im lặng nhìn chăm chăm mặt nước.

- Tuế nguyệt vô tình, ta cứ mạnh khỏe.

Cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên một âm thanh giòn tan từ phía bên cạnh truyền tới.

- Người ở đây làm gì?

Diệp Tuy Phong giật mình, sau đó xoay đầu lại.

Đó là một tiểu nữ oa tử bốn, năm tuổi, mắt to sáng lóng lánh, một bộ dáng cực kỳ ngây thơ.

- Người đoán đi ~

Hắn vừa cười vừa nói.

Nữ oa tử cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó bỗng nhiên hai mắt sáng lên, nhìn Diệp Tỳ Phong.

- Người là tới đi ị?

Biểu lộ ngây thơ, phối hợp với lời nói kỳ quái, trương phản cực hạn lại có vẻ cực kỳ thú vị.

- Ha ha ha...

Diệp Tỳ Phong kém chút cười đau sóc hông, nữ oa tử này thật là đáng yêu.

- Nào có, người thấy ai đi ị mà còn mặc quần chưa.

Hắn chậm rãi đứng dậy, chứng minh mình trong sạch.

- Vậy người đang làm cái gì?

Nữ hài hỏi lần nữa.

Diệp Tỳ Phong duỗi cái lưng mỏi của mình.

- Ta đang...

Hắn vừa định giải thích, nhưng lại bởi vì ngồi xồm quá lâu, với lại đói bụng đã lâu nên bỗng nhiên chóng mặt lão đảo lui lại, kém chút ngã sấp xuống.

Cũng may hắn tay mắt lanh lẹ, dùng nhánh cây chống đỡ thân thể của mình.

Chờ hắn ổn định lại, khi rút nhánh cây lên thì một con cá trắm cỏ béo tốt đang vùng vẫy trên đầu nhánh cây.

- Ngạch...

- Thấy chưa.

- Ta đang bắt cá.

.....

Ở trong mắt nữ oa tử, Diệp Tuy Phong tiện tay ném đi đã bắt được một con cá lớn như vậy.

Quả thật quá lợi hại!

Trong đôi mắt thật to của nàng tràn đầy ngôi sao lấp lánh.

- Xem ra công pháp Hoá Đá Chờ Cá của ta vẫn rất có tác dụng.

Diệp Tuy Phong cũng có chút dương dương tự đắc, con cá này còn lớn hơn con cá mà những người tham gia chương trình cầu sinh giảm chết, ít nhất cũng phải năng năm sáu cân.

- Ta nghe gia gia nói, cá trong con sông này đều cực kỳ ngon.

Tiểu nữ oa giòn tan nói, lại còn không tự chủ nuốt nước miếng một cái.

- Người muốn ăn không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Muốn!

Nàng vội vàng gật đầu.

- Được!

Diệp Tuy Phong cười nói:

- Người chờ một lát, ta nghĩ biện pháp nấu chín nó.

Nói xong, trong ánh mắt kinh ngạc của tiểu nữ oa, Diệp Tuy Phong tiến vào lùm cây, nhìn bên trái một chút phải một chút, lấy sau cùng lấy mấy cây khô cạn nhánh cây, còn có một nắm sợi mềm thô đi ra.

- Coi chừng cá của chúng ta.

Diệp Tuy Phong nói xong, hẩn tìm một chỗ đất trống ngồi xổm người xuống, bắt đầu dùng sức xoa động cành khô.

Tiểu nữ oa liếc con cá một cái, đã chết mất rồi có cái gì đẹp mà coi.

Nàng càng hiếu kỳ hẩn đang muốn làm cái gì.

Thế là ngồi xổm ở bên cạnh, xem không hiểu nhưng đáng vẻ lại cảm thấy vô cùng hứng thú.

Diệp Tuy Phong nhớ lại hình tượng trong đầu, ra sức xoay tròn cảnh khô.

Chỉ chốc lát sau đã có vết than màu đen xuất hiện.

Không sai, hẳn chính là đang đánh lửa.

Đây chính là một việc tốn nhiều sức.

Qua một đoạn thời gian, mồ hôi lớn như hạt đậu đã từ trên trán của hắn rơi xuống.

Cũng may, cảnh khô cực kỳ nể tình, khói xanh chậm rãi dâng lên.

Khi nhìn thấy một tia hỏa tinh, Diệp Tuy Phong vội vàng dừng lại, cẩn thận bỏ hỏa tinh vào trong sợi mềm thô, sau đó nhẹ nhàng thổi.

Sau một lát, khói đặc cuộn cuộn.

Phốc một tiếng, một ngọn lửa từ từ dâng lên.

- Oa!

- Như vậy cũng có thể nhóm lửa à?

Tiểu nữ oa ở bên cạnh kêu lên sợ hãi, nàng chưa từng thấy cách làm như vậy.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Diệp Tuy Phong, càng ngày càng sùng bái.

Diệp Tuy Phong cực kỳ hưởng thụ loại sùng bái đơn thuần này, cười nói:

- Thế nào, ta lợi hại không?

- Lợi hại!

Tiểu nữ oa dùng sức gật đầu, hai đuôi ngựa không ngừng lay động.

Nhưng rất nhanh, trên mặt nàng lại nổi lên vẻ nghi ngờ.

- Thế nhưng, nếu như người muốn nhóm lửa thì sao không dùng đá đánh lửa?

Nói xong, nàng lấy ra hai hòn đá màu đen nho nhỏ từ trong ngực.

Diệp Tùy Phong quay đầu, nhìn đá đánh lửa trong tay nàng, yên lặng thật lâu.

- Cái này...

- Bởi vì đánh lửa bằng cách này sẽ nướng cá thơm hơn.

- Ừm, đúng vậy.

Hắn tìm lý do sứt sẹo này ý đồ che giấu bối rối và im lặng của mình, cũng may tiểu nữ oa này tương đối đơn thuần, không hỏi quá nhiều.

Một lát sau, bờ sông nhỏ đã lượn làn khói bếp, mùi thơm của cá nướng chậm rãi lan ra.

Diệp Tùy Phong đã sớm đói đến ngực dán đến lưng, sau khi nướng chín, hắn lập tức cầm nó xuống, phân gần một nửa cho nữ oa tử, sau đó bắt đầu ăn như hổ đói.

Mặc dù chênh lệch với đồ ăn Cốc U Lan làm mấy kỷ nguyên, nhưng lúc này, hắn chỉ cảm thấy con cá nướng sấp cháy này là mỹ vị nhân gian.

Tiểu nữ hài nói không sai, so với cá bình thường thì con cá này hoàn toàn đúng là cực kỳ ngon, với lại, nó còn mang theo từng tia linh lực.

Không có gia vị cũng ăn rất ngon.

Không cần một lát, hắn đã ăn xong phần của mình, ợ một cái thật dài.

Cả người thoải mái.

Chương 527: Thôn Đường Cổ

Nữ oa tử còn đang ăn từng miếng nhỏ, Diệp Tùy Phong dựa lưng vào trên tảng đá, đang chuẩn bị nói chuyện phiếm với

nàng một chút thì bỗng nhiên một loạt tiếng bước chân vội vàng từ trong rừng cây truyền đến.

- Nhị Nha, sao ngươi lại chạy tới đây!?

Đó là âm thanh của một nam nhân, chỉ có điều nghe có hơi già nua.

Diệp Tuy Phong quay sang, một lão nhân cường tráng với cái cằm tràn đầy gốc râu xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tóc mai của lão hơi bạc, nhưng lại cực kỳ trung khí, cũng một cái gùi to lớn, trong đó chứa đầy hòn đá, nhìn qua cực kỳ nặng nề.

Sau khi nhìn thấy đồng lứa và Diệp Tuy Phong, lão hán rõ ràng sửng sốt một chút.

- Gia gia!

Nữ oa tử vui sướng hô một tiếng, sau đó trở về bên cạnh lão hán.

Lão hán vội vàng bảo vệ nàng ở sau lưng, cảnh giác nhìn Diệp Tuy Phong.

- Ngươi là ai?

Lão lên tiếng hỏi.

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ, trả lời:

- Ta là người của thành Vân Tiêu.

Lão hán khẽ nhíu mày.

- Người trong thành à?

- Vậy tại sao ngươi lại xuất hiện ở nơi này?

Diệp Tuy Phong hơi có chút thất vọng, câu trả lời này biểu lộ lão hán cũng không biết thành Vân Tiêu.

Hắn đứng dậy, phui phui cỏ dại và bụi đất trên người, nói:

- Ta gặp xui xẻo.

- Bị một gia hỏa chán ghét tính toán, cho nên mới lưu lạc đến tận đây.

Diệp Tỳ Phong nói, cũng không tính là nói láo.

Thật sự là hẳn là bị Thần Sáng Thế tính toán.

- Nhưng người thoát nhìn không có một chút dáng vẻ nghèo túng.

Lão hán nói.

Diệp Tỳ Phong nhún vai.

- Con người của ta luôn luôn tương đối lạc quan.

Lão hán yên lặng một lát, nói tiếp:

- Nhìn người hình như không phải tu sĩ à?

Diệp Tỳ Phong còn chưa kịp nói chuyện thì Nhị Nha đã la lớn:

- Gia gia, đại ca ca hẳn không là người xấu đâu!

- Mặc dù hẳn nướng cá hơi khó ăn, nhưng vẫn rất hiền lành!

Nhị Nha nói làm cho Diệp Tỳ Phong ngơ ngác.

Đại ca ca?

Mặc dù hẳn không hề già đi, nhưng cũng không nên trở thành đại ca ca mới đúng chứ?

Còn có, kỹ thuật cá nướng của hẳn thật kém như vậy à, khó trách vừa rồi nạng ăn chậm như vậy...

- Không có việc gì, không sao đâu, ta sẽ không quấy rầy các người.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Các người cứ làm việc của mình đi, chính ta tản bộ.

Trong núi lớn, người ta có cảnh giác là chuyện bình thường.

Với lại hẳn cũng không muốn tùy tiện quấy nhiễu cuộc sống của người khác.

Hẳn biết trên người mình có hào quang nhân vật chính hay không, loại hào quang đáng sợ này cho dù đi đến đâu cũng sẽ mang đến tai họa cho người khác.

Làm người nha, trong lòng phải có điểm bức số mới đúng.

Chỉ có điều loại biểu hiện này của hấn lại làm cho ánh mắt của lão hán trầm tĩnh lại.

- Tiểu huynh đệ, nơi này hoang tàn vắng vẻ, người không có tu vi chắc chắn không thể đi ra được.

Lão lại bảo:

- Hay tạm thời trở về cùng ta đi, chúng ta nơi đó có đường nhỏ thông ra bên ngoài.

Diệp Tỳ Phong ngạc nhiên.

Hai cấp đảo ngược?

- Đại ca ca, cùng đi thôi!

- Sau khi trở về ta sẽ dạy cho ngươi cách nướng cá ăn ngon!

Nhị Nha cũng hô.

Diệp Tỳ Phong bắt đầu đi.

- Vậy được rồi.

- Nhưng ta chắc chắn sẽ không ở lâu.

Câu nói này một là để Nhị Nha làm chuẩn bị tâm lý, hai là để lão hán không cần lo lắng mình ở mãi không đi.

Sau một lát, một nhóm ba người dọc theo đường núi rậm rạp cỏ dại, đi thẳng về phía trước.

Trên đường đi, Diệp Tỳ Phong cũng hiểu sơ tình huống của lão hán và Nhị Nha.

Bọn hấn là thôn dân của thôn Đường Cổ, lão hán là thợ rèn trong thôn.

Quy mô của thôn Đường Cổ không nhỏ, có khoảng hơn hai trăm hộ, nhưng bọn hấn vẫn luôn ẩn cư trong núi sâu, rất ít liên hệ với bên ngoài.

Với lại, đại đa số người trong thôn Đường Cổ lại không cách nào tu luyện.

Không phải là không có, mà là không có cách nào.

Hình như tổ tiên từ rất rất xa của bọn hấn đã là như vậy.

Cũng không biết đến cùng là vì sao.

Nhưng bọn hán cũng sớm đã thành thói quen cuộc sống như vậy, nam cày nữ dệt, điền viên tốt đẹp.

- Tiểu huynh đệ, thành Vân Tiêu chắc là ở rất xa à?

Lão hán vừa đi vừa nói:

- Khẩu âm của ngươi thật sự có chút kỳ lạ.

- Ách...

Diệp Tỳ Phong trả lời:

- Thật sự đúng là rất xa.

Trên đời có ngàn vạn ngôn ngữ, hán chỉ căn cứ theo lời nói của tiểu nữ hài, sau đó từ trong trí nhớ tìm một loại ngôn ngữ tương đối giống mà thôi.

Đừng nói khẩu âm, rất nhiều văn tự cũng không giống nhau.

Giống như, lão hán đang nói tiếng bình thường, Diệp Tỳ Phong đang thuyết văn đạo văn, nhưng may là vẫn có thể giao lưu.

- Chẳng trách.

Lão hán nghĩ nghĩ, lại nói:

- Đúng rồi, sau này ngươi đừng tới gần dòng sông nhỏ đó nữa.

- Trong dòng sông đó có một con yêu quái đáng sợ, hôm nay coi như ngươi vận khí tốt, nếu không thì ngay cả thi cốt cũng không có cách nào tìm được.

Diệp Tỳ Phong nhếch mi.

Khó trách, trong con cá trăm cỏ bình thường lại có tồn tại linh lực.

Chỉ tiếc không gặp được con yêu quái đó.

Dù nó vận khí tốt, nếu không thì ngay cả thi cốt đều cũng đã tiến vào bụng của mình.

Vừa đi vừa nói chuyện, khoảng hơn nửa canh giờ sau, một sơn thôn phong cách cổ xưa đã xuất hiện ở trong sơn cốc phía

trước.

.....

- Thôn Đường Cổ.

- Nét chữ này chỉ sợ là đã nhiều năm rồi.

Diệp Tỳ Phong đứng ở cửa thôn, nhìn bia đá dựng đứng ở bên đường.

Trên tấm bia đá đó khắp nơi đều là dấu vết năm tháng pha tạp, ba chữ lớn tang thương, không ngờ hẳn lại nhận biết.

Đây là một loại văn tự trước kia của trung tâm Tiên giới.

- Tiểu huynh đệ không hồ là từ trong thành tới, kiến thức rộng rãi.

Lão hán nói:

- Thôn của chúng ta đã có rất nhiều năm, đầu nguồn càng phải ngược dòng tìm hiểu đến ngàn năm trước.

- Ba chữ thôn Đường Cổ này cũng là cổ ngữ truyền thừa từ trước kia, đa số mọi người đều không nhận ra.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Mặc dù không biết mình đã vượt qua bao nhiêu lâu, nhưng khẳng định là lấy chục ngàn làm đơn vị.

Cho dù là mười ngàn năm thì đối với thế giới phàm tục cũng là một thời gian quá dài.

Rất nhiều chuyện đều sẽ thay đổi.

- Đi thôi, trước về nhà ta đi.

Mấy người cùng đi vào trong thôn.

Chương 528: Thế Giới Tu Luyện Bảy Giờ

Thôn này đúng là rất lớn, bố cục nhà cửa cũng tương đối hợp quy tắc, chính vào giữa trưa, các nhà các hộ lượn lờ khói bếp, ngẫu nhiên có mấy tiểu oa nhi cởi truồng chơi đùa đùa giỡn ở ngoài.

Chơi lấy chơi lấy thì có một đứa bị đánh khóc, tiếp theo thì thấy người lớn trong nhà đi tới, lớn tiếng răn dạy.

Đây chính là tiêu chuẩn cuộc sống nhà nông.

Nhưng người nơi này lại giống như lão hán nói, không có người nào tu luyện, cũng không biết vì sao.

- Thôi thợ rèn trở về rồi.

- Thôi đại thúc tốt.

- Lão Thôi, buổi chiều sửa giúp ta cây cuốc nha!

Trên đường đi, rất nhiều người đều chào hỏi với lão hán, bởi vì lão là thợ rèn duy nhất trong thôn, là người tạo ra nông cụ và đao sấn cho các thôn dân, nên rất được mọi người tôn kính.

Nhưng khi bọn hắn chào hỏi, ánh mắt kiêu gì cũng sẽ liếc nhìn Diệp Tỳ Phong.

Đối với loại thôn này thì có một người ngoài đến chính là chuyện cực kỳ hiếm có.

Sau một lát, ba người cũng về tới trong nhà Thôi lão hán.

Nhà đất mái ngói, kèm theo một tiền viện và hậu viện to lớn.

Tiền viện rèn sắt, hậu viện luyện sắt.

Trong nhà cũng chỉ có hai người Thôi lão Hán và Nhị Nha.

- Những người nhà khác đâu?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Chết rồi.

Thôi lão Hán đặt cái gùi nặng nề xuống, các loại khoáng thạch lớn nhỏ chổng đầy đất.

- Khi lên núi tìm sắt bị dã thú ăn, con dâu năm trước đi theo thương đội trong thôn vào thành cũng không trở về nữa.

- Trên núi thật sự có rất nhiều mãnh thú, người có thể còn sống xuất hiện trong núi, thật sự là kỳ tích.

Diệp Tỳ Phong ngạc nhiên.

Khó trách, người trong thôn lại tôn kính Thôi lão hán như vậy.

Những nông cụ và đao sấn kia đều là hấn dùng nguy hiểm tính mạng đời lại.

- Ai.

Thôi lão Hán ung dung thở dài.

- Nếu có thể tu luyện thì tốt, thể trạng tiểu tử kia nhà ta rất không tệ, tuyệt đối là hạt giống tu luyện tốt.

Diệp Tùy Phong nghĩ nghĩ nói:

- Các người có đi tìm nguyên nhân vì sao không có cách nào tu luyện hay không?

Thôi lão Hán cười cười.

- Làm sao tìm.

- Từ thời gia gia của gia gia ta đã muốn làm rõ ràng chuyện này, nhưng thử đủ loại biện pháp vẫn không được.

Lão cởi ra quần áo vải thô ướt đẫm trên thân, lộ ra cơ bắp trắng kiện.

Khó mà tin được, đây là thể trạng của một lão nhân gia.

- Nhưng năm ngoái, trong thôn có một đạo sĩ đi tới, nói là có thể giải quyết vấn đề không thể tu luyện của chúng ta, chỉ có điều còn đang tiến hành ném thử.

Thôi lão Hán nói.

Diệp Tùy Phong nhíu mày.

Loại chuyện này, sao nghe qua có loại cảm giác giả danh lừa bịp.

- Vấn đề mà mấy tiền bối cũng không thể giải quyết, chắc chắn rất khó khăn, tốt nhất cẩn thận một chút.

Hấn lên tiếng nhắc nhở.

Lão Hán lắc đầu nói:

- Đạo sĩ kia thật sự có tài.

- Thời gian một năm, mặc dù chúng ta vẫn không có cách nào tu luyện, nhưng đám tiểu tử được hấn chuyên môn bồi dưỡng,

thân thể đều có rất tiến bộ rõ ràng.

- Từng người đi theo con ghé con.

Lúc này, Nhi Nha cũng bu lại.

- Thúc thúc râu ria đó rất lợi hại, hấn giúp chúng ta đuổi đi một con quái ngư cực kỳ đáng sợ!

Diệp Tuy Phong lộ ra vẻ mặt cảm thấy hứng thú.

- Quái ngư à?

Lão hán gật đầu nói:

- Đúng vậy.

- Mùa hè năm ngoái bỗng nhiên có một con cá tinh như phát điên tấn công thôn, may mắn có đạo sĩ kia xuất hiện nên mới có thể đuổi nó đi.

- Cũng vì chuyện này, ta mới nói người tránh xa dòng sông kia.

Diệp Tuy Phong giật mình, thì ra là như vậy.

Xem ra đạo sĩ kia cũng không phải là loại lừa đảo, thật có chút đạo pháp.

- Đạo sĩ nói, các tu sĩ bên ngoài có rất nhiều tên tà ác, thương thiên hại lý.

Thôi lão hán nói tiếp:

- Nếu có tu sĩ vào thôn thì nhất định phải cảnh giác, tốt nhất có thể thông báo hấn trước để tránh xảy ra chuyện không tốt.

- Cho nên từ lúc bắt đầu, ta mới cảnh giác đối với người như vậy.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Lực lượng không phân chính tà, nhưng người lại có, cẩn thận một chút luôn chuyện tốt.

Tiếp đó, Diệp Tuy Phong hàn huyên trò chuyện về tình huống tu luyện giới hiện tại với Thôi lão hán.

Lão hán cũng không phải biết rất nhiều, phần lớn đều là nghe được từ đạo sĩ đó.

Hắn nói hiện tại gần như không có thể giới phạm tục, gần như tất cả mọi người đều có thể tiến hành tu luyện, cho dù thiên tư cực kỳ ngu dốt thì cũng có thể có lực lượng phá đá.

Loại chính thể tăng lên này cũng làm cho thể giới biến chuyển từng ngày.

Chạy trên mặt đất, bay trên bầu trời, du lịch trong nước, chỉ có không nghĩ đến, không có không thấy được.

Toàn bộ thế giới đều là một cảnh tượng vui vẻ phồn vinh.

- Bọn hắn đều tu luyện thể nào?

Diệp Tuy Phong cũng nhắc lên một chút hứng thú.

- Đủ loại công pháp thôi.

Thôi lão Hán nói:

- Nhưng nghe nói đa số người đều tu luyện cùng một loại công pháp, gọi là cái gì...

- Đúng rồi, công pháp Nguyên Thủy!

Diệp Tuy Phong lập tức sững sờ.

Công pháp Nguyên Thủy?

Thật phổ biến rồi à?

Trước kia, hắn cảm thấy điều kiện tu luyện của công pháp cũ quá hà khắc, thế là tự chế một bản công pháp thích hợp với dân chúng bình thường hơn.

Lúc ấy hắn còn muốn sau khi Nguyên Thủy công pháp phổ biến đến toàn thế giới, sinh ra ảnh hưởng đối với vạn linh thì mình sẽ thu được một loại đồ tốt khó lường.

Đáng tiếc, sau đó hắn đã ngủ say, cũng không biết đồ tốt đó có còn tính trên đầu mình hay không.

Trong quá trình nói chuyện trời đất, bọn hắn dần dần quen thuộc, cười cười nói nói.

Lúc ăn cơm trưa, Nhị Nha còn chuyên môn nướng hai con cá.

Sau khi ăn xong, Diệp Tuy Phong không thể không thừa nhận, kỹ thuật nướng cá của mình còn không bằng một tiểu nha đầu bốn tuổi.

Sau đó, hắn cũng hiểu rõ tại sao tiểu nha đầu phải gọi hắn là đại ca ca.

Bởi vì sau khi trùng sinh, hắn chẳng những không có già yếu, hơn nữa còn trẻ ra mấy phần, nhìn qua giống như một thanh niên tuần tú vừa đầy mười tám tuổi, ngũ quan còn tinh xảo hơn trước kia.

Cũng không biết tại sao Thần Sáng Thế phải làm như vậy.

Có thể là nàng ta thật có ý nghĩ biến hắn thành mỹ nữ.

Sau khi ăn xong, Nhị Nha đi ra ngoài tìm tiểu đồng bọn chơi đùa, Thôi lão hán thì kéo động ống bễ, chuẩn bị luyện khoáng thạch kiếm được thành khối sắt.

Chương 529: Diệp Đại Lực.

Trong hậu viện rất nhanh đã khí thế ngất trời, Diệp Tuy Phong thấy có chút ngứa tay, tiến lên nói:

- Ta tới giúp người kéo ống bễ.

Thôi lão Hán nhìn thoáng qua Diệp Tuy Phong, sau đó cười ha ha.

- Thôi đi, thể trạng này của người càng thích hợp đọc sách hơn, mà không phải làm việc tốn thể lực này.

- Rương gió này của ta, người bình thường kéo không nhúc nhích.

Diệp Tuy Phong nhếch miệng, người cũng có chút quá xem thường người khác rồi.

- Thử một chút.

Nói xong, hắn ngồi xổm người xuống, nắm lấy tay hãm, mãnh lực kéo động.

Kết quả, cái ống bễ kia thật sự quá nặng, dưới chân trượt đi, kém chút ngã ra sau, ngã sắp xuống.

- Ha ha ha...

Tiếng cười của Thôi lão hán càng lớn.

- Tiểu huynh đệ, ngươi phải cố gắng rèn luyện nhiều hơn, nếu không sau khi cưới vợ, đêm động phòng sẽ không còn mệnh đâu.

Diệp Tuy Phong nhếch miệng, nghe lời này hắn lập tức không vui.

Xem ra không lộ hai tay thì thật bị coi là gà yếu mà.

Hắn suy nghĩ, bắt đầu vận chuyển công pháp Nguyên Thủy.

Đây là công pháp hắn tự sáng tạo, đương nhiên hắn cũng rõ như lòng bàn tay đối với bất kỳ một quan khiếu nào.

Rất nhanh đã có linh khí rót vào trong cơ thể, tâm bồ cả người hắn.

Cũng chính là thời gian mấy hơi thở, lực lượng của hắn đã tăng lên mấy lần, mắt thấy sắp đánh thông chủ mạch thứ nhất.

Nhưng Diệp Tuy Phong ngừng lại, bây giờ hắn còn không quá muốn chính thức tiến hành tu luyện.

Lực lượng của thân thể bây giờ đã đầy đủ.

- Vừa rồi chân trượt, một lần nữa!

Diệp Tuy Phong đi lên phía trước.

- Ngươi cẩn thận một chút, đừng cố quá.

Vẻ mặt Thôi lão hán vẫn tràn đầy nụ cười quái dị.

Diệp Tuy Phong hừ một tiếng, vén tay áo lên, nắm chặt vào tay nắm to như cổ tay người bình thường.

Hắn hít vào một hơi, sau đó đột nhiên kéo động.

- Cột kẹt cột kẹt!

Ông bề thối hơi đặc chế bị Diệp Tuy Phong kéo động, ánh lửa trên lò lập tức đại thịnh, tóe lên hoả tinh làm cho Thôi lão hán giật nảy mình, vội vàng né tránh.

Lão sững sờ nhìn Diệp Tuy Phong, tiểu hỏa tử nhìn qua gầy yếu không chịu nổi này lại dữ dội như thế à?

Nghे lên tiếng hỏa diễm xèn xẹt, Diệp Tuy Phong hào hứng phóng đại, càng ngày càng dùng sức, tốc độ kéo động ống bễ cũng càng lúc càng nhanh.

- Ha ha, thế nào?

Diệp Tuy Phong đặc ý nhìn Thôi lão Hán đang ngây người.

Vẻ mặt Thôi lão Hán ngạc nhiên, nhắc tay chỉ ống bễ.

- Người đừng...

Nhưng lão còn chưa kịp nói xong.

- Răng rắc!

Tay hãm ứng thanh đứt gãy, ngay cả ống bễ đặc chế cũng trực tiếp tan thành từng mảnh, tấm ván gỗ bay loạn.

- (⊙o⊙)

Diệp Tuy Phong nhìn tay hãm đứt gãy thành hai đoạn, yên lặng thật lâu.

- Không cần lo lắng.

- Ta sửa cho người...

.....

Lúc đầu, Thôi lão Hán không muốn để cho Diệp Tuy Phong sửa chữa ống bễ.

Ống bễ được làm từ vật liệu gỗ đặc chế, còn thừa không nhiều, mà chân tay của tiểu tử này lóng ngóng như vậy, nếu lỡ làm hỏng thì cần phải chế tạo lại nữa.

Nhưng Diệp Tuy Phong cực kỳ kiên trì, Thôi lão Hán không lay chuyển được hắn, chỉ có thể khẽ thở dài.

Được rồi, cùng lắm thì làm một cái mới thôi.

Lão đứng ở bên cạnh nhìn Diệp Tuy Phong ngồi chồm hồm trên mặt đất chơi đùa.

Nhưng lão vừa nhìn đã bị hấp dẫn, cách Diệp Tuy Phong sửa chữa ống bễ hoàn toàn không giống với cách lão từng biết, không có quá nhiều linh kiện nhỏ, mà là điều khác ra mấy linh kiện lớn, sau đó dùng phương thức xảo diệu kết hợp lại với nhau.

Sau khi ống bễ thành hình, nhìn qua cực kỳ tự nhiên, không chú ý thì ngay cả khe hở cũng không thể nhìn ra.

- Thử một chút xem.

Diệp Tuy Phong đặt ống bễ vào đúng vị trí, sau đó tiện tay kéo động mấy cái.

Nương theo tiếng gió vun vút, rất nhiều không khí được thổi vào trong lò rèn, hỏa diễm đã dần dần dập tắt lại lần nữa bùng cháy lên, còn mạnh hơn so với trước đó nữa.

Với lại nhìn qua thì khi sử dụng còn đỡ tốn sức hơn rất nhiều.

- Ha ha, ta không lừa gạt ngươi chứ, ta thật có thể sửa được.

Diệp Tuy Phong cười nói.

Năm đó, hắn nhờ vào thần thức đáng sợ của mình xem qua lượng lớn tri thức, tất cả đều bị hắn khắc thật sâu ở trong trí nhớ.

Phương diện nhanh nhẹn linh hoạt đương nhiên không nói chơi.

Thôi lão hán vẫn có chút hoài nghi, tiểu hỏa tử nhìn qua hơi yếu đuối này chẳng những có lực lượng cường đại, mà còn hiểu biết về cơ quan xảo thuật à?

Lão bước lên trước, thử kéo động ống bễ mấy lần.

Ngọn lửa bay vút lên, cảm giác thao tác dễ dàng làm cho lão vững tin.

Kẻ này rất bất phàm.

Thôi lão hán đứng dậy, đánh giá Diệp Tuy Phong một hồi, bỗng nhiên nói:

- Tiểu huynh đệ.

- Có hứng thú làm thợ rèn học đồ ở tiệm của ta hay không?

Diệp Tỳ Phong sững sờ.

Thôi lão hán này là động lòng quý tài à?

- Không cần, không cần.

Diệp Tỳ Phong liên tục khoát tay, sau đó cười nói:

- Nói một câu nói thật, người không dạy được ta.

- Đối với chuyện rèn thép này, ta cũng có mấy phần tâm đắc.

Lời nói này hơi khiêm tốn một chút, thật ra nếu như Diệp Tỳ Phong nói mình thứ hai thì có lẽ không người nào dám nói mình đứng thứ nhất.

Nhưng lời này lọt vào trong tai Thôi lão hán thì lại có ý nghĩa khác.

- Tiểu huynh đệ, người quá cuồng ngạo.

Lão hừ hừ nói:

- Đừng nhìn rèn sắt là chuyện bản thiểu, mệt mỏi, trong này có rất nhiều môn đạo đấy, người trẻ tuổi như vậy, có rất nhiều thứ còn phải học.

Diệp Tỳ Phong không có phản bác lão, loại chuyện này không có gì phải tranh chấp, nếu hấn thật khi dễ đã kích một phạm nhân, vậy thì chính là mặt cũng không cần.

- Cho nên, người vẫn suy nghĩ thêm một chút nữa đi.

Thôi lão hán ngược lại vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ này.

Trong nửa tháng tiếp theo, Diệp Tỳ Phong tạm thời ở trong nhà Thôi lão hán.

Chủ yếu vì làm quen với phương thức nói chuyện hiện tại, còn có văn tự đã thay đổi theo thời gian.

Thời gian rảnh rỗi, hấn phải bận bịu đốt lửa, ngẫu nhiên còn nói đùa với tiểu nhị phụ trách tiếp đãi ở tiền viện một chút.

Các thôn dân thôn Đường Cổ cũng dần dần bắt đầu quen thuộc với Diệp Tỳ Phong.

Có đôi khi, hấn còn ra ngoài giúp đỡ các hàng xóm khiêng vác đồ, ví dụ như lương thực chẳng hạn.

Lực lượng mạnh hơn người thường làm cho các thôn dân liên tục trầm trồ, thậm chí còn bởi vậy thu hoạch được một xung hô khác: Diệp đại lực.

Chương 530: Hồ Gia!

- Đại lực ca.

Một tiểu nữ hài khoảng mười hai mười ba tuổi ôm một cuộn vải dài hơn một mét đi đến trước mặt Diệp Tuy Phong.

- Thanh đao của ca ta đã không chém được nữa, có thể cho chúng ta sửa lại hay không?

Nàng mở bao vải ra, trong đó là một thanh đao sắt lớn, nhưng mà rõ ràng lưỡi đao đã hơi cùn.

- Ny Oa nha, người trước đề đó, lão thúc đang ở trên núi, đợi lão ấy trở về ta sẽ nói với hắn.

Diệp Tuy Phong ngồi phía trước viện, cầm một bản thư tịch đã ố vàng trong tay, tùy ý đọc qua.

Đây là một liệt truyện, trong này kể về sự tích truyền kỳ rèn đúc của Hồ gia.

Nội dung có rất nhiều đều là khoe khoang, Diệp Tuy Phong chỉ thông qua nó để nhận thức mặt chữ.

- Đại lực ca, người lại còn biết chữ nữa à, thật lợi hại nha.

Ny Oa tiến tới góp mặt, cười đùa nói.

Diệp Tuy Phong nhìn nàng, tùy tiện ồ một tiếng, sau đó lại bắt đầu đọc sách.

Một lát sau, Ny Oa lại nói:

- Đại lực ca, hay người làm giúp ta đi?

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

- Ta không biết sửa.

- Thử một chút mà!

Ny Oa cười nói:

- Ta cảm thấy Đại Lực ca nhất định có thể làm được!

Diệp Tỳ Phong bắt đầu dĩ khế quyển sách lại.

Mấy ngày nay, tình huống tương tự đã từng xảy ra nhiều lần.

Ai bảo hấn làn da trắng nõn, lại đẹp trai, dáng vẻ đặc biệt có năng lực.

Nhóm tiểu nha đầu trong thôn đều vô tình hay cố ý xuất hiện trước mặt hấn.

Đây chính là phiên não của người đẹp trai!

- Được thôi, để ta chế tạo giúp ngươi.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Nhưng sau khi làm xong thì ngươi cũng phải nhanh mang nó cho ca của ngươi đây.

Ny Oa vui vẻ ra mặt.

- Vâng!

Sau một lát, tiền viện dâng lên lô hỏa, Diệp Tỳ Phong một tay cầm đao sẵn, một tay vung lấy đại chùy, âm thanh phanh phanh không dứt bên tai.

Không thể không nói, một thanh niên tuấn tú đến mức có thể dùng xinh đẹp để hình dung, dùng một tay vung chùy sắt lớn nặng mấy chục cân mà không tổn chút sức nào, màn này thật sự quá có lực trùng kích.

Ny Oa há to miệng, nhìn đến quên cả trời đất.

Chỉ tiếc là chưa được bao lâu thì Diệp Tỳ Phong đã rèn đúc xong.

Một thanh đao sẵn mới tinh xuất hiện ở trước mặt Ny Oa, trên lưỡi đao hiện ra hàn quang lạnh lạnh.

- Xong rồi, ngươi mau trở về đi.

Diệp Tỳ Phong gói kỹ đao sẵn, sau đó đưa cho nàng.

- A...

Mặc dù Ny Oa còn muốn ở lại đây một lúc nữa, nhưng chuyện đã nói xong trước đó, nàng đương nhiên không thể lật lọng.

Nhưng đúng lúc này, một thanh niên không chênh lệch nhiều với Diệp Tùy Phong đi tới.

Hắn lưng hùm vai gấu, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

- Tiểu muội, ngươi làm sao còn không mang đao sẵn mang vào trong?

Thanh niên nói.

- Ca, đao đã được rèn đúc xong rồi.

Ny Oa cầm bao vải đưa cho thanh niên, sau đó còn cường điệu một câu.

- Là Đại Lực ca rèn đúc giúp ngươi!

Thanh niên nhú mày, nhìn thoáng qua Diệp Tùy Phong đang nhàn nhã đọc sách, trong mắt mang theo vẻ nghi ngờ.

Diệp đại lực cũng biết rèn đúc à?

Sau đó, hắn mở bao vải ra, lưỡi đao sáng loáng lập tức làm cho hai mắt hắn sáng lên.

Hắn đã dùng đao này rất lâu rồi, chỉ vừa liếc mắt đã nhìn ra, thanh đao sẵn mới này tuyệt đối phi phàm!

Lần nữa, hắn nhìn về phía Diệp Tùy Phong, thanh niên hình như muốn tới đây tuân hỏi một chút, nhưng cuối cùng cũng không đến, hắn chỉ mang theo Ny Oa rời khỏi.

Sau khi thanh niên đi, Diệp Tùy Phong để sách xuống, lộ ra vẻ mặt như nghĩ tới cái gì.

- Đây chính là người được đạo sĩ kia bồi dưỡng ra à?

Thôi lão hán đã từng nói, đạo sĩ cứu vớt thôn kia còn chọn lựa một nhóm người trẻ tuổi tiến hành bồi dưỡng, hiệu quả cũng thật không tệ.

- Nhìn qua cũng không có dị thường gì, có lẽ thật chỉ là một người tu luyện có lòng tốt mà thôi.

Diệp Tùy Phong lắc đầu, tiếp tục đọc sách.

Hắn cũng không có dự định chủ động đi tiếp xúc với đạo sĩ kia, đợi sau khi hoàn toàn quen thuộc với lời nói và chữ viết của thời kỳ này thì hắn sẽ rời khỏi nơi này, đi ra khỏi đại sơn.

Hai bên không có gì cần phải gặp nhau.

Khi trời sắp tối, Thôi lão hán cũng công theo cái gùi trĩu nặng từ trong núi lớn trở về.

- Đại ca ca.

Nhị Nha từ còn thật xa đã lớn tiếng hô to.

Thôi lão hán mỗi lần ra ngoài đều sẽ mang Nhị Nha theo, hình như chỉ có đặt nàng ở bên cạnh mình thì mới có thể an tâm.

Sau khi tiến vào tiền viện, Thôi lão hán bỗng nhiên nhường mày.

- Người sử dụng hỏa lô à?

Diệp Tùy Phong nhếch mi, gia hỏa này thật đúng là quá nhạy cảm.

- Đúng vậy, các người không trở lại, ta nướng hai củ khoai lang ăn.

Hắn cũng không nói chuyện vừa diễn ra, miễn cho lão lại hỏi đến ngọn nguồn.

Thôi lão hán nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Ban đêm, mấy người hưởng thụ lấy phong phú bữa tối, đều là thịt rừng, rất không tệ.

- Lão Thôi, trong nhà người còn có quyển sách nào khác hay không?

Sau khi ăn xong, Diệp Tùy Phong hỏi.

Thôi lão hán sững sờ.

- Người đã xem hết quyển truyền kỳ rèn đúc kia rồi à?

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Thôi lão hán ồ một tiếng, sau đó nói:

- Người phải đọc kỹ một chút, ở trong đó chính là kể về lịch sử Hồ gia.

Diệp Tuy Phong nhếch miệng.

- Gia tộc khoe khoang biển tán gẫu thôi.

Thôi lão hán lập tức mở to hai mắt nhìn.

- Người không biết Hồ gia à?

- Đây chính là thần thoại của giới rèn đúc!

Diệp Tuy Phong ngạc nhiên, thật có lợi hại như vậy à?

- Ngay cả Hồ gia cũng không biết, còn dám nói hiểu được rèn đúc?

- Hiện tại, ta cũng bắt đầu hoài nghi, người đến cùng có phải từ trong thành tới hay không!?

Không ngờ cảm xúc của Thôi lão hán lại bắt đầu kích động.

Sau đó, Diệp Tuy Phong liên tục hỏi thăm mới biết được Hồ gia này đúng là rất cao minh.

Nghe nói tổ tiên chính là một tồn tại khó có thể tưởng tượng, sau đó khai chi tán diệp (như khai khẩn đất hoang, gây dựng sự nghiệp), đánh ra danh khí ở các nơi trên thế giới, lên tới giới tu luyện, xuống đến dân gian, không ai không biết, không người không hiểu.

Giới rèn đúc có thể phát triển cho tới hôm nay, Hồ gia có thể nói chiếm hơn phân nửa công lao.

Chương 531: Tà Tu.

- Hừ, nếu như người thật không tin thì đi thành Tứ Thanh ở ngoài núi một chuyến.

- Sư huynh của ta chính là một học đồ của chi nhánh Hồ gia!

Lão lấy ra một lên bài thân phận làm bằng sắt đưa cho Diệp Tuy Phong.

Diệp Tuy Phong nhìn qua, giờ hẳn mới biết tên thật của Thôi lão hán.

Thôi Thế Kiệt.

Hay cho một cái tên...

- Chờ sau khi người nhìn thấy hắn thì sẽ rõ ràng cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên.

Thôi lão hán nói.

Diệp Tuy Phong nhận lấy lệnh bài thân phận, nếu như tiện đường thì hắn đi xem một cũng không sao.

Hồ gia rốt cuộc là người nào...?

...

Lại thêm mười ngày trôi qua, Diệp Tuy Phong đã nắm rõ đại khái lời nói, văn tự, còn có văn hóa lễ nghi đương thời.

Không có thần thức thật là quá chậm, trước kia đều là chuyện một ý niệm trong đầu mà thôi.

Nhưng loại quá trình học tập này cũng vẫn có thể xem là một loại niềm vui.

Mất thấy thời cơ không sai biệt lắm, Diệp Tuy Phong chuẩn bị trong hai ngày này sẽ rời khỏi Đường Cổ thôn.

Nhưng ngay khi hắn dự định ra đi thì tiệm thợ rèn lại có một vị khách không mời mà đến.

- Tiểu hỏa tử, thanh đao săn này là người chế tạo à?

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu.

Một đạo nhân gầy còm mặc một thân cũ nát đạo bào, trên đạo bào có đồ án bát quái đứng trước mặt của hắn.

Trong tay, chính là thanh đao mà vài ngày trước Diệp Tuy Phong chế tạo cho ca ca của Ny Oa kia.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày.

Hắn ngửi thấy một mùi máu tanh cực kỳ nồng đậm trên người lão đạo sĩ này, với lại còn ần ần lộ ra một tia khí tức tà ác.

- Vì sao người lại hiểu được loại phương pháp rèn đúc này?

Đạo sĩ hỏi lần nữa.

.....
Tên đạo sĩ gầy đứng ở tiền viện, hấn ta vừa ngắm nghía thanh đao sẵn trong tay vừa dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Diệp Tuy Phong.

- Lưỡi đao cực kỳ bền dẻo, sắc bén mà không lộ ra ngoài.
- Thủ pháp rèn đúc như thế cũng không phải người bình thường có thể đúc được.

Hấn ta nói tiếp.

- Người đến cùng muốn nói cái gì?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Hấn không đi tìm đạo sĩ này, không ngờ đối phương lại còn tìm tới cửa trước.

Với lại hình như công pháp tu luyện của đạo sĩ này cũng không đường đường chính chính.

- Ha ha, ta cũng không có ý gì.

Đạo sĩ thu lại đao sẵn, ý cười đầy mặt nhìn Diệp Tuy Phong.

- Ta nghe nói người tới từ trong thành à?

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Đúng vậy, thành Vân Tiêu.
- Người đã từng nghe nói chưa?

Đạo sĩ nghĩ nghĩ, nói:

- Trong phương viên vạn dặm, hình như ta cũng chưa nghe nói qua tên tòa thành trì này.
- Nó có gì đặc biệt à?

Diệp Tuy Phong lập tức mất hứng thú.

- Không có gì đặc biệt, thành trì nhỏ mà thôi.

Nói xong, hấn lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Sau khi xem hết quyển sách này chính là lúc hấn rời khỏi.

Nhưng hình như đạo sĩ lại không muốn kết thúc lần giao lưu này ở đây.

- Chắc là ngươi đã từng tu luyện.

Hắn ta mở miệng nói:

- Ta có thể cảm nhận được vết tích tu luyện Nguyên Thủy thần công trên người ngươi, chỉ có điều còn chưa đủ thông chủ mạch thứ nhất.

Diệp Tuy Phong khẽ nhú mày.

- Ta nhớ bây giờ tu luyện là một chuyện rất bình thường.

Đạo sĩ cười nói.

- Đương nhiên.

- Nguyên Thủy thần công không có ngưỡng cửa, bất kỳ người nào cũng có thể thông qua nó để cường thân kiện thể.

- Toàn bộ sinh linh khắp thiên hạ đều mang ơn đối với thánh hiền sáng tạo môn thần công này.

Diệp Tuy Phong nhếch mi.

Cảm ơn à?

Không quan trọng, hắn cũng chỉ tiện tay mà thôi.

- Được thôi, vậy ta trước hết không quấy rầy ngươi nữa.

Đạo sĩ phát tay áo:

- Sau này, tất cả mọi người đều là người cùng thôn, nếu có gì cần trợ giúp thì có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn bóng người của đạo sĩ gầy gò, từ từ đi xa.

- Có chút thú vị!

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm, sau đó sờ soạng trong quần áo một chút, đưa bàn tay ra trước mặt.

Một thứ gì đó màu đỏ sậm nhỏ xíu xuất hiện ở chỗ đầu ngón tay hắn, đó là một con côn trùng còn nhỏ hơn hạt gạo.

Cổ Trùng.

Hắn cẩn thận nhìn qua, đại khái nhận ra đây là một loại Huyết Cổ.

Chỉ cần nuốt vào một tia tinh lực của kí chủ, người thả ra Huyết Cổ sẽ có thể nhờ đó không chế ý thức của kí chủ.

- Muốn làm gì đây chứ?

Diệp Tùy Phong lộ ra vẻ mặt hứng thú.

Nếu như hắn không đoán sai, đạo sĩ này chính là một tà tu.

Chỉ có điều hắn ta cũng không làm ra chuyện gì tổn thương thôn Đường Cổ, ngược lại còn bồi dưỡng nhóm tiểu tử tuổi trẻ trong thôn.

Với lại Diệp Tùy Phong đã gặp ca ca của Ny Oa nhưng hắn cũng không phát hiện chỗ nào dị thường.

Vậy tại sao hắn ta lại phải đối phó với một người ngoài như mình chứ?

Trong lúc suy tư, bỗng nhiên hắn nghĩ đến một việc.

Thôi lão Hán đã từng nói, toàn bộ thôn Đường Cổ đều cực kỳ cảnh giác và bài xích đối với tu sĩ bên ngoài.

Mà loại bài xích này có một phần rất lớn chính là do đạo sĩ này tuyên truyền.

Hình như hắn ta cũng không muốn để những người tu luyện khác tiến vào trong thôn này.

- Đã như vậy...

- Để ta làm rõ ràng chuyện này xem sao?!

Diệp Tùy Phong mỉm cười, đầu ngón tay hắn chảy ra một giọt huyết châu, sau đó bị Huyết Cổ cắn nuốt.

Hắn ngược lại muốn xem thử tà đạo sĩ này trốn ở thôn Đường Cổ, đến tột cùng là có ý định gì.

Một ngày không có chuyện gì xảy ra.

Đêm khuya, các thôn dân đã ngủ say, thôn Đường Cổ một mảnh tĩnh mịch, ngẫu nhiên có dã thú không biết tên kêu to hai tiếng.

Diệp Tuy Phong đang nằm trên giường gỗ bỗng nhiên mở mắt. Hắn có thể cảm giác được, có một ý thức xa lạ đi tới trong đầu của hắn, đang chỉ dẫn hắn hành động.

Diệp Tuy Phong không chổng cự, ngồi dậy khỏi giường, sau đó rón rén đi ra khỏi tiệm thợ rèn.

Ban đêm rét lạnh.

Một đường tiến lên, trên đường không có bất kỳ bóng người nào, chỉ có từng tiếng bước chân chậm rãi.

Sau một lát, Diệp Tuy Phong đã đi tới trước cửa một gian trạch viện.

Nơi này ở trong thôn Đường Cổ, chính là nơi đạo sĩ bình thường hay dùng để huấn luyện người tuổi trẻ.

Cửa lớn mở sẵn, có Huyết Cổ dẫn dắt, Diệp Tuy Phong đi thẳng vào.

Xuyên qua tiền viện, hắn theo hành lang chật hẹp đi vào chỗ sâu trong trạch viện.

Chương 532: Không Ngờ Người Lại Không Bị Huyết Cổ Ảnh Hưởng!

Rất nhanh, một cửa hang đen như mực đã xuất hiện tại trước mắt.

- Tầng hầm à?

- Quả thật có bí mật nha.

Không dừng lại, Diệp Tuy Phong đi vào mật thất dưới đất.

Hắn vừa mới xuống dưới đã có một mùi máu tanh nồng đậm đập vào mặt hắn.

Phía trước là một ngọn nến khổng lồ đang cháy, xung quanh bày đầy đủ các loại vật chứa.

Mùi máu tươi chính là từ trong những thùng đó phát ra.

Mà đạo sĩ kia thì đang ngồi ở trước bàn trà, lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Tuy Phong đang đi tới.

- Cách rằm!

Cửa ngàm đóng lại, toàn bộ trong mật thất dưới đất chỉ còn lại hai người là đạo sĩ và Diệp Tỳ Phong.

- Ngồi xuống!

Đạo sĩ hạ chỉ lệnh.

Diệp Tỳ Phong theo lời, cất bước tiến lên, ngồi ở đối diện hẳn.

Ánh mắt đạo sĩ lạnh lùng, nhìn kỹ một lát, sau đó đứng dậy.

- Người đến cùng tên là gì?

Hắn ta lên tiếng hỏi.

- Diệp Tỳ Phong.

Diệp Tỳ Phong phối hợp trả lời.

- Đến từ phương nào!

- Thành Vân Tiêu.

- Có từng tu luyện Nguyên Thủy thần công không?

- Có.

Một hỏi một đáp, Diệp Tỳ Phong cũng không che giấu cái gì, đều nói rõ sự thật.

Sau khi hỏi xong, đạo sĩ lại nhíu mày.

Hắn ta vốn cho rằng lúc ban ngày Diệp Tỳ Phong đang che giấu lai lịch chân thực trước mặt mình, hoặc trong thế giới này, đại đa số người đều sẽ làm như thế.

Nhưng hiện tại xem ra, rõ ràng đều là lời nói thật.

Chẳng lẽ, hắn ta thật gặp một người thành thật như vậy à?

Tên đạo sĩ nghĩ tới đây, lắc đầu liên tục.

Không, tiểu tử này vừa nhìn đã thấy bất phàm, sao có thể là loại người trung thực kia được?

Hắn ta suy tư một lát, bỗng nhiên hắn ta nghĩ đến một khả năng khác.

- Có phải người đến từ một gia tộc tu luyện, hoặc tông môn hay không?

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

- Đúng vậy.

Ánh mắt đạo sĩ u ám.

- Bọn hắn sẽ không định tới nơi này chứ? Bọn hắn có tu vi gì?

Diệp Tỳ Phong nghĩ nghĩ nói:

- Không xác định, chắc là sẽ không tới chỗ như thế này.

- Còn về tu vi của bọn hắn...

- Ừm, chắc là đều tấn thăng thành Đế Thượng, có lẽ còn sẽ có một vài Chương Đạo giả.

Đạo sĩ lập tức sững sờ.

- Đế Thượng? Chương Đạo giả?

- Đó là cái gì?

Hắn ta sống nhiều năm như vậy, nhưng cho tới bây giờ hắn ta đều chưa từng nghe qua xưng hô như vậy.

Chẳng lẽ là một hệ thống tu luyện mới?

Một lát sau, ánh mắt của hắn ta ngưng tụ.

- Nơi đó của các người có đại tu cảnh giới Ngưng Đan không?

Mắt Diệp Tỳ Phong sáng lên.

Mười cấp bậc đầu của Nguyên Thủy công pháp.

Thông Mạch, Đan Phủ, Đạo Đài, Pháp Tướng, Ngưng Đan, Khải Linh, Hiển Thánh, Thiên Mệnh, Thần Hợp, Cửu Nạn.

Cảnh giới Ngưng Đan chẳng qua là tầng thứ năm thôi.

Đạo sĩ chú ý như thế, lại mặt vẻ mặt ngưng trọng như thế, tu vi bản thân tất nhiên sẽ không cao hơn Ngưng Đan.

Khó trách hắn ta không biết Đế Thượng và Chương Đạo giả, hai cấp bậc đó đối với hắn ta mà nói, thật sự là quá xa xôi.

- Nhất định là có.

Diệp Tuy Phong nói:

- Nếu như bọn hần tuân theo ta dặn dò, cố gắng tạo em bé, tu sĩ cảnh giới Ngung Đan không có một triệu, có lẽ cũng phải có đại mấy trăm ngàn.

Hắn đây là phỏng đoán cẩn thận, nếu như thành Vân Tiêu liên tục phát triển, loại tu sĩ cấp thấp này có thể lên đến hàng trăm triệu.

Nhưng nghe vào trong tai đạo sĩ thì hắn ta lại lập tức hoảng hốt.

- Cái gì?

Hắn ta đơn giản không thể tin vào tai của mình.

Thế lực gì mới có thể có mấy trăm ngàn đại tu Ngung Đan?

Nói đùa à?

Nhưng người đã trúng Huyết Cổ thì sao có thể nói láo được?

Đột nhiên, hắn ta nghĩ tới một khả năng, nhìn về phía ánh mắt Diệp Tuy Phong cũng biến thành lạnh lạnh lẽo.

- Không ngờ người lại không bị Huyết Cổ ảnh hưởng!

.....

Trong mật thất dưới đất, đạo sĩ gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Tuy Phong.

- Người là một kẻ phàm nhân, không ngờ lại có thể chống lại ảnh hưởng của Huyết Cổ?

Khi Diệp Tuy Phong nói mấy trăm ngàn tu sĩ cảnh giới Ngung Đan, đạo sĩ đã đánh giá ra, hắn ta khẳng định không bị Huyết Cổ ảnh hưởng.

Ngẫm lại cũng không thể nào mà!

Mấy trăm ngàn đại tu Ngung Đan, đó là tồn tại dạng gì?

Loại người thế lực đó sao có thể xuất hiện ở trong một sơn thôn phàm nhân xa xôi thế này?

Hai mắt hắn ta hồi đỏ lên, một cỗ sát ý chậm rãi tiêu tán ra.

Diệp Tuy Phong thấy loại tình huống này, cũng không có ý định giả bộ tiếp nữa.

- Huyết Cổ của ngươi đúng là không có cách nào tạo thành ảnh hưởng đối với ta.

Diệp Tuy Phong cười nói.

- Nhưng vấn đề ta trả lời lại không có một tia nói láo ở trong đó.

Lông mày đạo sĩ dựng lên.

- Im miệng!

Hắn ta lộ ra vẻ mặt băng hàn:

- Đã sớm biết ngươi không đơn giản.

- Nhưng người lớn nhà ngươi không dạy ngươi phải ẩn nhẫn à? Không có tu vi, không ngờ lại cũng dám một mình chạy đến chỗ của ta!

Diệp Tuy Phong nhếch miệng.

Ẩn nhẫn cái gì, hắn thật đúng là không biết.

- Ta chỉ muốn xem thử ngươi ở đây làm thứ gì mà thôi?!

Đạo sĩ nhếch miệng cười, nhìn qua lại là có chút dữ tợn.

- Vậy ta sẽ cho ngươi học một khóa.

- Lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người!

Nói xong, hai con mắt của hắn ta đã triệt để biến thành màu đỏ như máu.

Mấy đạo tơ máu từ trong mắt phun ra ngoài, điên cuồng bay trên không trung, phóng tới Diệp Tuy Phong.

Phía trên mỗi một sợi tơ máu đều tản ra khí tức tà ác mãnh liệt.

Trong chớp mắt đã bao phủ cả người Diệp Tuy Phong, sau đó nhanh chóng thu nạp.

Nhưng khi tơ máu sắp chạm đến cơ thể của Diệp Tuy Phong thì đều quý dị ngừng lại.

Trong lòng đạo sĩ hoảng hốt, hấn ta muốn lần nữa thôi động.

Nhưng khi hấn ta vận hành công pháp thì lại phát hiện, ngay cả chính hấn ta cũng không có cách nào nhúc nhích.

Một lực lượng kỳ dị từ tơ máu phản phệ tới, cố định hấn ta ngay tại chỗ.

- Trước khi dạy học cho người khác, người phải nghĩ xem mình đã học tốt hay chưa?!

Diệp Tuy Phong đẩy những sợi tơ máu quanh người ra, đứng dậy.

- Ta đã có thể tới thì sao có thể không có thủ đoạn tự vệ được chứ?

Hấn lắc đầu.

Tên đạo sĩ nhìn gương mặt lạnh nhạt của Diệp Tuy Phong, lộ ra vẻ mặt không thể tin.

Không ngờ một phạm nhân không có tu vi lại có thể tùy tiện phản chế bí thuật của mình.

Chuyện này đối với hấn ta căn bản chính là chuyện không thể nào hiểu được, hoàn toàn vượt ra khỏi nhận biết.

Chương 533: Chuyện Xưa Của Quý Triều.

- Người là đang tiến hành nghiên cứu tà ác gì ở đây?

Diệp Tuy Phong đi vài vòng trong mật thất.

Bên trong bày đầy bình bình lọ lọ, đều chứa huyết dịch khác nhau, nhìn qua giống như Luyện Kim Sư đang thực hiện nghiên cứu tà ác gì đó.

- Nói một chút nghe xem.

Diệp Tuy Phong dạo qua một vòng trở về, nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng, tên đạo sư lập tức cảm giác được thân thể của mình khôi phục tự do.

Ánh mắt của hắn ta âm trầm, rất muốn bỏ nhào qua hành hung Diệp Tuy Phong một trận.

Nhưng người trẻ tuổi này thật sự là quá thần bí, hắn ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Đừng lại nghĩ đến giết ta, chút trò vặt này của ngươi còn chưa xứng vào nhập môn Huyết Cổ nữa.

Diệp Tuy Phong nhìn ra ý nghĩ của hắn ta, lần nữa ngồi xuống.

- Hào hảo tâm sự.

- Nói không chừng, ngươi còn có khả năng sống tiếp.

Hắn làm ra thủ thế mời ngồi.

Ánh mắt đạo sĩ sáng tối chập chờn, chân chờ một hồi lâu.

Nhưng cuối cùng hắn ta vẫn ngồi xuống.

Sau đó, hắn ta nói kỹ càng chuyện của mình một lần.

Đạo sĩ tên là Quý Triêu, đến từ một tòa thành trì cách thôn Đường Cổ khoảng mấy ngàn dặm.

Hắn ta từ nhỏ đã hướng tới người của thế giới tu luyện, thế là sau khi trưởng thành quả quyết bắt đầu tu luyện Nguyên Thủy công pháp.

Với lại, thiên phú của hắn ta rất không tệ.

Nhưng cho dù công pháp gì thì muốn trở nên mạnh hơn cũng không thể thiếu tài nguyên tu luyện.

Gia cảnh Quý Triêu bản hàn đương nhiên không thể nào gánh vác nổi tài nguyên tu luyện đất đỏ đó.

Chỉ có một thân thiên phú, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn các xuẩn tài khác dần dần bỏ xa mình.

Chính loại áp lực tâm lý và không cam tâm này đã làm cho Quý Triêu bắt đầu tìm kiếm con đường khác, với lại, hắn ta thật đúng là tìm được.

Thuật Huyết Cổ.

Đây là một con đường có độ khó rất cao, cần thiên phú thật tốt mới được.

Nhưng tốt là, thuật Huyết Cổ không cần quá nhiều tài nguyên tu luyện, nó cần là đủ loại máu tươi.

Máu tươi là thứ mà giới tu luyện kiêng kỵ nhất.

Gần như là người người khinh thường.

Quý Triều cũng không thể tránh khỏi rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Nhưng hắn ta vẫn không từ bỏ, hắn ta cùng một đám người cùng chung chí hướng ẩn núp bốn phía, tiến hành con đường tu luyện của mình.

Con đường này nhất định tràn ngập long đong.

Chính đạo vây quét, cho tới bây giờ cũng chưa từng ngừng lại.

Năm ngoái, Quý Triều chính là bị mấy tông môn vây quét, cho nên mới trốn vào trong núi sâu.

Cũng vì như vậy hắn ta mới phát hiện thôn trang kỳ quái tên Đường Cổ này.

Dưới lòng hiếu kỳ, hoặc nói là bị tò mò điều khiển, Quý Triều quyết định làm rõ ràng đến cùng chuyện ở đây là như thế nào.

Mấy ngày sau, hắn ta đạt được một kết luận làm người ta kinh ngạc.

Nguyên nhân người trong thôn Đường Cổ không thể tu luyện chính là bắt nguồn từ trong máu.

Trong máu của bọn hắn, hình như ẩn chứa một loại nguyên rủa cực kỳ đáng sợ, loại chú ấn này trực tiếp hủy con đường tu luyện của tất cả bọn hắn.

Sau khi đạt được đáp án này, từ đầu Quý Triều rất e ngại.

Người có thể bố trí ra lời nguyên cho huyết dịch của cả một tộc bây giờ nhất định là tồn tại kinh khủng không tầm thường.

Người như vậy, hắn ta căn bản không thể trêu vào.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị thoát đi thì một ý niệm hiện ra ở trong đầu.

Huyết mạch chú ấn có thể xưng là Thần vật!

Nếu như có thể hoàn toàn phá giải nó, như vậy nhất định tạo nghệ của hắn trên thuật Huyết Chú có thể leo lên mấy tầng cấp.

Đến lúc đó, hắn ta còn lo lắng chính đạo vậy quét gì nữa?

Ý nghĩ này vừa phát lên, hắn ta không kiềm chế được.

Thế là, Quý Triêu âm thầm quyết định, quyết định ở lại để triệt để xác minh chú ấn này là gì.

Trong lòng hắn ôm tâm tư may mắn, nói không chừng người bố trí xuống huyết chú đã sớm quên người của thôn Đường Cổ này sau ót, cũng sẽ không quay lại nữa.

Sau khi quyết định, Quý Triêu suy nghĩ một biện pháp.

Hắn ta cố ý chọc giận ngư yêu trong sông gần đó, dẫn tới thôn Đường Cổ, sau đó đến lượt hắn ta ra sân, diễn ra tiết mục ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt thôn trang.

Sau khi thuận lợi thu hoạch được sự tin tưởng của người dân thôn Đường Cổ, hắn ta mới định cư ở đây.

Ngày thường, khi hắn ta dạy dỗ người tuổi trẻ trong thôn thì thỉnh thoảng sẽ lưu lại một chút máu của bọn hắn để tiến hành kế hoạch phá giải huyết chú của mình.

Diệp Tuy Phong nghe xong câu chuyện của Quý Triêu, hắn âm thầm trầm ngâm.

Sở dĩ người của thôn Đường Cổ không thể tu luyện lại vì bị người khác hạ Huyết Chú?

Đây chính là cách làm đoạn tuyệt hậu thế.

Ai mà lại ác độc như vậy?

Thù này phải lớn cỡ nào?

Diệp Tuy Phong lắc đầu, người này quả thực có chút phát rồ.

- Ta không gây tổn thương cho bất cứ người nào trong thôn.

Quý Triêu nói tiếp:

- Ta cũng đang nghiêm túc trợ giúp bọn hắn, mất đi những huyết dịch kia đối với bọn hắn cũng không có chút ảnh hưởng

nào.

- Sở dĩ ta tu luyện thuật Huyết Chú chỉ là muốn trở nên mạnh hơn mà thôi, không phải muốn tổn thương những người khác!

Hắn ta cực lực giải thích.

Diệp Tỳ Phong không thể phủ nhận.

Không sai, đám người tuổi trẻ ca ca của Ny Oa, từng người sinh long hoạt hổ lại không tồn tại vấn đề gì.

Nhưng loại con đường này, một khi bước vào trong đó chính là vực sâu không đáy.

Ai cũng không có thể nào đảm bảo mấy chục trên trăm năm sau, Quý Triều còn có ý nghĩ như hôm nay nữa không.

Ai đúng ai sai, rất khó xác định.

Diệp Tỳ Phong nhảy qua đề tài này.

- Liên quan tới chú ấn, hiện tại người nghiên cứu thế nào rồi?

Quý Triều yên lặng một lát, sau đó nói:

- Đã có một chút đầu mối.

- Nếu có thời gian mấy năm nữa ta nhất định có thể hoàn toàn phá giải được.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Mới thời gian một năm mà thôi, xem ra thiên phú của Quý Triều thật không tệ.

- Để ta xem một chút.

Hắn cũng có chút tò mò, đến cùng là loại chú ấn gì.

Quý Triều lần nữa yên lặng, hình như có chút không muốn.

Nhưng ở dưới loại áp lực vô hình của Diệp Tỳ Phong, hắn ta vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

- Có thể.

Chương 534: Chuyện Xưa! Giải Quyết Xong Nhân Quả.

Sau đó, Quý Triều xòe bàn tay ra.

Một cái chú ấn màu đỏ chàm rãi nổi lên trong lòng bàn tay hắn ta.

Chính như Quý Triều nói, chỉ có một hình dáng đơn giản, rõ ràng thiếu đi rất nhiều bộ phận.

Diệp Tùy Phong nhìn chú ấn lơ lửng ở trước mắt, hơi nhíu mày.

Sao hắn cảm thấy thứ này quen mắt như vậy?

Giống như đã từng gặp ở đâu đó rồi?

Hắn cẩn thận suy nghĩ, muốn tìm ra một chút manh mối liên quan tới chú ấn trong trí nhớ.

Sau một khoảng thời gian, Diệp Tùy Phong đột nhiên giật mình, con mắt trừng giống như chuông đồng.

- Cái này mẹ nó...

- Không phải chính là chú ấn do mình làm à?

.....

- Thật không dám giấu giếm, nếu người muốn hoàn toàn phá giải nó thì cho dù nghiên cứu một trăm năm cũng không đủ.

Diệp Tùy Phong nhìn chú ấn quen thuộc kia, hai ngón tay không ngừng xoa trán.

Hắn nhận ra, Huyết Chú này chính là nguyên rủa huyết mạch do hắn hạ lên Đường gia lúc thanh trừ một trong hai đại gia tộc thành Vân Tiêu.

Từ lúc đó trở đi, chỉ cần là người có huyết mạch Đường gia thì mãi mãi sẽ không có cách nào tiến hành tu luyện.

- Không thể nào, trong vòng năm năm ta sẽ có thể phá giải rồi!

Quý Triều rõ ràng có chút không phục, lên tiếng phản bác.

Diệp Tùy Phong lắc đầu, hắn cũng không có giải thích quá nhiều.

Chú ấn do hắn tự tay bày ra đương nhiên hắn hiểu rõ hơn người khác nhiều.

Quý Triều thật sự không tệ, trong thời gian hơn một năm đã đại khái phục hồi như cũ hình dáng ban đầu.

Nhưng càng về sau thì trình độ phức tạp sẽ càng cao hơn.

Chớ nói chi là cuối cùng, lúc ấy còn dung nhập pháp tắc thiên đạo vào trong đó.

Cho dù Tiên Đế đến đây thì cũng cần phí chút năng lực mới giải được.

Cho dù Quý Triều có tốn mười ngàn năm nữa cũng sẽ không cách nào hoàn toàn phá giải nó được.

- Từ bỏ đi.

Diệp Tuy Phong nói:

- Cho dù người có mục đích gì thì cũng đừng ở lại thôn Đường Cổ nữa.

- Thôn này có chút quan hệ với ta.

Trên mặt Quý Triều lộ ra vẻ giãy dụa, qua nhiều năm như vậy, cuối cùng hẳn ta cũng thấy được một hi vọng leo lên cao tầng, muốn hẳn từ bỏ như vậy đương nhiên không có cam lòng.

- Ta có thể trả giá thật lớn!

Hẳn ta như cũ muốn tranh thủ một chút.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, đứng dậy.

- Người chỉ có một lựa chọn.

Nói xong, hẳn đi về phía cửa mật thất.

- Ta muốn đi làm một ít chuyện, đợi khi ta lần nữa trở về, tốt nhất người đã rời khỏi cái thôn này.

Sau đó, Diệp Tuy Phong mở cửa lớn đi ra khỏi mật thất dưới đất.

Chỉ để lại một mình Quý Triều ngồi trên mặt đất, không biết đang suy nghĩ gì.

Sau khi rời khỏi sân nhỏ, Diệp Tuy Phong đi bộ một mình trên đường phố tĩnh mịch.

Một lát sau, hắn đi tới trước một kiến trúc cùng loại với miếu thờ.

Nơi này, là tổ đường thôn Đường Cổ.

Diệp Tuy Phong muốn nhìn xem thử thôn Đường Cổ này đến cùng có quan hệ gì với Đường gia trước kia, bọn hắn đã di chuyển đến đây từ lúc nào.

Nếu thật là Đường gia kia thì đã nói rõ vị trí khu vực bây giờ của mình tám phần là thế giới Vân Tiêu.

Cổng lớn Tổ Đường đóng chặt, nhưng đương nhiên không làm khó được Diệp Tuy Phong.

Hắn đơn giản trèo qua tường viện, cạy mở cửa lớn, tiến vào trong Tổ Đường.

Trong này đèn đuốc chập chờn, ánh sáng lờ mờ chiếu rọi.

Ngay phía trước có mấy chục bài vị lớn nhỏ, được đặt ở phía sau đèn chong.

Diệp Tuy Phong mượn nhờ ngọn đèn mờ ảo, nhìn tên phía trên bài vị.

Ở đây có rất nhiều bài vị, lít nha lít nhít, nhưng hắn không biết tên người nào.

Một đường nhìn đến trên cùng, đó là một người tên là Đường Kiệt, còn có một chân dung được đặt rất trang trọng ở bên cạnh.

Hắn vẫn không biết.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, sau đó hắn tìm được một quyển gia phả thật dày trên bàn tế, cầm lên đọc sơ qua.

Trên gia phả đơn giản ghi chép thời gian thôn Đường Cổ tồn tại.

Khoảng hơn một ngàn năm trước đây, thôn trưởng Đường Kiệt đã mang theo mười mấy tộc nhân từ một nơi tên là Hùng Phong Quan chạy nạn đến đây, sau đó thành lập thôn Đường Cổ.

Nơi này vắng vẻ nên rất ít liên hệ vắng lai với bên ngoài.

Cho nên ngàn năm qua vẫn như cũ là một thôn xóm tương đối lớn.

Xem hết gia phả, Diệp Tuy Phong thở dài một hơi.

Xem ra đây cũng không phải là nơi Đường gia định cư ban đầu mà vì một ít biến cố mới di chuyển tới.

Hùng Phong Quan lại là nơi nào?

Hắn nhớ đến lúc ấy, Đường Thiếu Khanh mang theo những người còn lại của Đường gia một đường đi về phía Bắc, tiến vào Thanh Cổ Cao Lãnh, điểm cuối cùng là ở cánh đồng tuyết phương Bắc.

Nhưng hình như trong cánh đồng tuyết phương Bắc như cũng không có một nơi nào tên là Hùng Phong Quan.

Nhưng trải qua thời gian dài như vậy, thương hải tang điền, không thể nói trước được điều gì.

Diệp Tuy Phong lắc đầu, quyết định không suy nghĩ thêm nữa.

Nên gặp thì cũng sẽ gặp được thôi, cũng không cần quá chấp nhất quá khứ, mọi việc đều thuận theo tự nhiên.

- Đã nhiều năm như vậy, thù hận trước kia cũng nên chấm dứt rồi.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ, quay người rời khỏi Tổ Đường Đường gia.

Sau một lát, hắn đi tới trước mặt một cái giếng cổ duy nhất của Đường Cổ thôn.

Hắn đưa tay ra, một đoàn máu tươi nổi lên trong lòng bàn tay.

Đây là đang rời khỏi mật thất dưới đất trước đó, thuận tay lấy đi một đoàn huyết dịch của người Đường gia.

Tâm niệm vừa động, một chú ấn cực kỳ phức tạp chậm rãi hiện ra trong máu.

Chính là chú ấn huyết mạch trước kia.

- Cứ kết thúc như vậy đi.

Diệp Tuy Phong điếm chỉ về phía giọt máu đỏ, nguyên rửa kéo dài không biết bao nhiêu năm bắt đầu nhanh chóng tan rã, trong thời gian mấy hơi thở đã biến mất khỏi trong máu.

Huyết Chú, đã giải.

Sau đó, Diệp Tuy Phong vẩy huyết dịch vào trong giếng cổ.

Chỉ cần uống nước giếng thì những hậu nhân Đường gia của thôn Đường Cổ những sẽ không còn bị trói buộc nữa, khôi phục bình thường.

Hắn làm xong những chuyện này, trong lòng hắn không hiểu cảm thấy một tia nhẹ nhõm.

- Nhân quả.

- Có lẽ, đây chính là nguyên nhân ta trùng sinh ở đây.

Diệp Tuy Phong cười cười, quay người rời khỏi.

Sau một lát, hắn lần nữa về tới mật thất dưới đất của Quý Triều.

Nhưng làm cho hắn không ngờ là Quý Triều vẫn như cũ ở trong mật thất, cũng không hề rời khỏi.

Chương 535: Rời Đi! Chín Chủ Mạch Lần Lượt Quán Thông!

- Còn không cam tâm à?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Quý Triều cười đắng chát.

- Mặc dù thiên hạ rộng lớn nhưng lại không có chỗ nào cho ta đi.

- Không có lý tưởng khát vọng, lại liên tục gặp long đong, thủy chung đều không thể toại nguyện.

- Ta cũng sớm đã chán ghét thời gian ản núp bốn phía.

Diệp Tuy Phong khẽ nhú mày.

- Ta đã nói, ngươi không thể ở lại nơi này.

Quý Triều lắc đầu.

- Ta không muốn ở lại nữa.

- Ta chỉ muốn hỏi một chút, vừa rồi ngài nói, trong gia tộc của ngài có vài trăm ngàn đại tu Ngung Đan là thật à?

Diệp Tỳ Phong hình như hiểu rõ ý nghĩ của Quý Triều.

- Người muốn đến gia tộc của ta à?

Quý Triều gật đầu.

- Dù là chỉ có một tia cơ hội mạnh lên thì ta cũng không muốn bỏ qua.

- Nếu như có thể thì ta nguyện ý trả bất cứ giá nào!

Ánh mắt của hắn kiên định, thậm chí mang theo chấp niệm nồng đậm.

Diệp Tỳ Phong không nói gì.

Nếu như là ở kiếp trước thì có lẽ hắn sẽ thương thức người như vậy, cho hắn một chút cơ hội.

Nhưng một thế này, hắn chỉ muốn khoan thai đi khắp thế giới, không muốn liên lụy quá nhiều nhân quả và ràng buộc.

- Ta vẫn là câu nói kia, người chỉ có một lựa chọn.

Diệp Tỳ Phong từ chối hắn.

Hình như Quý Triều đã dự liệu được kết quả này, vô lực cười cười, quang mang trong mắt dần dần tiêu tán.

- Vậy ta vẫn lựa chọn con đường thứ hai.

Nói xong, một khí tức mục nát từ trên người Quý Triều dần dần dâng lên.

Khí tức sinh mệnh của hắn ta nhanh chóng tiêu tán, thân thể trở nên gầy còm với tốc độ cực nhanh, ngay cả làn da cũng bắt đầu sinh ra nếp nhăn.

Trong lòng Diệp Tỳ Phong kinh hãi.

Đây là đang chủ động bình giải, tản ra lực lượng sinh mệnh của mình.

Mà những lực lượng sinh mệnh đó lại khuếch tán ra bốn phía, dung nhập vào trong lòng đất thôn Đường Cổ.

Tương lai thôn làng này sẽ có càng nhiều kỳ tích xảy ra.

Diệp Tuy Phong yên lặng nhìn đây mọi việc diễn ra, nhưng hẳn lại không ngăn cản.

Mỗi người đều có lựa chọn của mình, hẳn không thể nào vì Quý Triệu chủ động lựa chọn tử vong mà thay đổi phương hướng một thế này của mình.

Sau thời gian đốt một nén hương, ngọn lửa sinh mệnh của Quý Triệu đã triệt để tiêu tán.

Đạo sĩ trước đó giờ biến thành một bộ thi cốt gầy còm.

Diệp Tuy Phong thở dài, quay người rời khỏi.

Trước khi đi, hẳn còn triệt để phong cấm mật thất dưới đất này cùng với di thể của Quý Triệu.

Trên đường về tiệm thợ rèn, trong lòng Diệp Tuy Phong có chút buồn vô cớ.

Thế giới này dưới tác dụng của Nguyên Thủy công pháp đúng là đã đạt đến mức độ toàn dân tu luyện, mọi người có được càng nhiều cơ hội và lựa chọn hơn.

Nhưng phiền não và ưu sầu của thế gian lại hình như như cũng không giảm đi bởi vì thời đại thay đổi.

Đây là một chủ đề vĩnh hằng không thể thay đổi được.

.....

Khi trời vừa tờ mờ sáng, Thôi lão hán đã rời giường.

Cùng như thường ngày, đầu tiên là thổi lửa nấu cơm, sau đó chỉnh lý mình khoáng thạch mình thu thập từ trên núi vài ngày trước còn đặt ở hậu viện.

Trước đó vào thời gian này, Diệp Tuy Phong cũng đã tỉnh lại, nói chuyện phiếm đánh cái rắm với lão.

Nhưng hôm nay, trong phòng nhỏ kia vẫn không có chút động tĩnh.

Mãi đến lúc Nhị Nha tỉnh lại vẫn không nhìn thấy tiểu tử kia.

- Người trẻ tuổi vẫn không tránh được ngũ nướng.

Giờ com, Thôi lão hán gõ cửa phòng của Diệp Tùy Phong.

Vừa gõ thì cánh cửa đã tự mở ra.

Thôi lão hán hơi sững sờ, sau đó đẩy cửa đi vào.

Giường chiếu sạch sẽ, bốn phía không nhuốm bụi trần.

Thôi lão hán giật mình, chột khẽ thở dài.

Lão đã sớm biết Diệp Tùy Phong sẽ rời khỏi, nhưng khi chuyện này thật sự diễn ra thì lão lại không hiểu cảm giác được một tia buồn vô cớ.

Thời gian một tháng, lão đã quen sự tồn tại của tiểu tử này.

- Được rồi, Tiềm Long sẽ không mãi mãi đợi trong hồ nước.

Thôi lão hán lắc đầu, dứt bỏ rất nhiều suy nghĩ phức tạp.

Cuộc sống còn phải tiếp tục, lão còn phải nuôi nấng Nhị Nha thành người.

Nhưng khi rời khỏi phòng, lão lại thoáng nhìn thấy một thứ.

Trên bàn gỗ có để mấy tờ giấy viết lít nha lít nhít chữ, còn có một thứ gì đó dùng vải bao bọc lại.

- Đây là...

Thôi lão hán tiến lên, cầm lấy tờ giấy.

Trên tờ giấy đầu tiên có viết bốn chữ lớn cứng cáp phóng khoáng.

Tinh Luyện Bí Yêu.

...

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua núi rừng, vẩy vào cỏ dại rậm rạp trên đường nhỏ trong núi.

Giọt sương còn đọng lại trên chiếc lá tỏa sáng rạng rỡ dưới ánh nắng.

Một bóng người dạo bước đi qua, làm động đến cỏ cây bên cạnh, giọt sương trong suốt lăn xuống đất.

Diệp Tuy Phong đã rời khỏi thôn Đường Cổ trước khi trời sáng.

Hắn lưu lại một chút lý giải của mình trên phương diện rèn đúc, đầy đủ Thôi lão hán được lợi cả đời.

Mặt khác, còn có một thanh đao sắc đặc biệt, dung hợp đủ loại công nghệ rèn đúc, nói không khoa trương, cây đao đó đã là cực phẩm trong phạm phẩm.

Trừ đó ra, hắn cũng không để lại tài nguyên tu luyện hoặc công pháp gì, chú ấn huyết mạch đã giải, về phần bọn hắn có muốn đi lên con đường tu luyện hay không thì phải xem ý nghĩ của chính bọn hắn.

Không khí sáng sớm, ướn át lại tươi mát.

Phương hướng Diệp Tuy Phong tiến lên chính là thành trì gần thôn Đường Cổ nhất.

Thành Tứ Thanh.

Đó là thế giới thuộc về người tu luyện chân chính.

Ánh nắng vẫy ở trên mặt, Diệp Tuy Phong vừa dạo bước đi vừa vận chuyển Nguyên Thủy công pháp, dần dần xông mở một đạo gông cùm xiềng xích cuối cùng trên cơ thể.

Đầu chủ mạch thứ nhất đã được quán thông.

Linh lực quen thuộc tràn vào khắp người.

Thiên phú tu luyện của thân thể Diệp Tuy Phong hiện tại cũng không hề tốt đẹp gì, có rất nhiều tạp chất.

Nhưng hắn thật sự biết được quá nhiều đạo pháp nghịch thiên.

Tẩy tinh phạt tủy, tái tạo căn cốt đều chậm rãi hoàn thành trên đường thưởng thức phong cảnh bốn phía.

Chủ mạch thứ nhất đã hoàn toàn biến thành một đầu tiên đồ tươi sáng, linh lực cuộn cuộn.

Lực lượng của thân thể hắn cũng theo đó không ngừng tăng cường.

Rất nhanh, hắn đi tới cánh cửa thứ hai.

Diệp Tỳ Phong thuận theo tự nhiên, tiếp tục trùng kích chủ mạch thứ hai.

Hình như có một tiếng vang nhỏ từ trong thân thể truyền ra, chủ mạch thứ hai của hắn cũng quán thông thành công.

Lộ trình hơn hai trăm dặm, tốc độ của Diệp Tỳ Phong cũng không phải rất nhanh, hai canh giờ cũng chỉ mới đi được một nửa.

Nhưng ngay trong hai canh giờ ngắn ngủi này, hắn đã liên tục đột phá.

Chín chủ mạch lần lượt thông suốt!

Chương 536: Đi Đến Thành Tứ Thanh! Quá Giang Ven Đường.

Nếu như bị những người tu luyện khác nhìn thấy, Diệp Tỳ Phong vừa đi đường vừa có thể quán thông chín chủ mạch thì tuyệt đối sẽ cả kinh hoài nghi nhân sinh.

Với lại ngoại trừ tu vi ra thì hắn cũng tiến hành rèn luyện lại cơ thể một phen.

Hiện tại, cho dù Diệp Tỳ Phong không sử dụng những thứ bùa môn tả đạo kia thì cũng có được chiến lực cực kỳ cường đại.

Đừng nói cảnh giới Đan Phủ, sau khi thành công đạt được cấp bậc Thông Mạch, cho dù cảnh giới Đạo Đài cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Với lại hắn thật sự có rất rất nhiều đạo pháp và các loại thủ đoạn.

Sau khi hắn đạt đến cực hạn của cảnh giới Thông Mạch, cũng ngừng lại.

Hắn lợi dụng linh khí tự nhiên của trời đất để quán thông chủ mạch, nhưng muốn củng cố vững chắc cảnh giới Đan Phủ thì vẫn cần nhiều tài nguyên tu luyện khác phụ trợ, như vậy mới có thể đặt xuống cơ sở càng thêm vững chắc.

Thông Mạch đỉnh phong tạm thời cũng đủ rồi.

- Vẫn may không xuất hiện tạp chất gì.

Diệp Tuy Phong xem xét lại thân thể của mình một phen, tương đối hài lòng thâm nghĩ.

Trước kia luôn có người nói, khi rèn luyện cơ thể sẽ bài xuất tạp chất, hình thành một đồng bùn đen thối hoắc.

Vừa rồi hắn cũng tiến hành tôi thể, nhưng lại chưa từng xuất hiện loại tình huống này.

Tạp chất vô hình, sau khi bị đẩy ra ngoài cơ thể sẽ trực tiếp bay hơi, sẽ không lưu lại ở ngoài thân.

Hiện tại, hắn chỉ cảm thấy thân thanh khí爽.

Diệp Tuy Phong nhìn sắc trời một chút, đã giữa trưa, lần đầu tăng nhanh tốc độ.

Lộ trình còn khoảng một trăm dặm nữa, hắn muốn tiến vào thành Tứ Thanh trước lúc trời tối.

Tiếng gió vù vù bên tai, cảm giác phi nước đại làm Diệp Tuy Phong hơi có chút nhiệt huyết sôi trào, ở kiếp trước quá vô địch, cho dù đi đâu cũng là trực tiếp xuyên qua hư không, làm hắn chưa từng có được trải nghiệm như vậy.

Khoảng nửa canh giờ sau, hắn đã chạy xong hơn phân nửa lộ trình còn lại.

Hoàn cảnh xung quanh đã có thể rất rõ ràng dấu vết sinh sống của con người.

Diệp Tuy Phong tiếp tục chạy về phía trước.

Bỗng nhiên, một loạt tiếng vó ngựa từ phía sau truyền đến, với lại âm thanh càng lúc càng lớn.

Không đến một lát đã nhìn thấy một đội ngũ xuất hiện ở trên bình nguyên phương xa.

Đội ngũ này có khoảng hai mươi người, mười mấy con ngựa và bốn chiếc xe ngựa.

Trong ba chiếc xe có vẻ như chứa hàng hóa, một chiếc còn lại là chở người, trong đó chắc là người có thân phận tôn quý

ngồi.

Không biết trọng lượng hàng hóa như thế nào, nhưng tốc độ của đội xe đúng là rất nhanh, giống như không có phụ trọng.

Sau khi nhìn thấy Diệp Tùy Phong, đội xe cũng không giảm tốc độ, trực tiếp chạy lướt qua.

Móng ngựa làm tóa lên bùn đất, kém chút dính lên người Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong cũng không để ý, lau mồ hôi trên mặt, tiếp tục chạy về phía trước.

Nếu cứ theo tốc độ như vậy, không đến nửa canh giờ nữa thì hẳn sẽ chạy tới thành Tứ Thanh.

Nhưng sau khi hẳn đi về phía trước một đoạn ngắn thì lại phát hiện đội xe kia ngừng lại, không biết đang làm chuyện gì.

Chờ sau khi hẳn tới gần, một tiểu cô nương đã đứng ở phía trước, cười nhìn hẳn.

- Vị công tử này muốn đi thành Tứ Thanh à?

Nàng lên tiếng hỏi.

Diệp Tùy Phong dừng lại, ngum lớn thở hào hển, chạy toàn lực làm mồ hôi của hẳn thấm ướt quần áo.

- Đúng vậy, có chuyện gì à?

Diệp Tùy Phong lau đi mồ hôi trên mặt, hỏi.

- Xem người mệt như vậy, sao lại không cưỡi ngựa đi?

Tiểu cô nương che miệng cười khẽ.

- Không có tiền.

Diệp Tùy Phong cực kỳ thẳng thắn.

Tiểu cô nương lần nữa cười cười, nói:

- Nơi này cách Thành Tứ Thanh còn một đoạn nữa, người chạy bộ như vậy thì trời tối cũng chưa chắc có thể tới.

- Tiểu thư nhà ta cũng trùng hợp muốn đi đến đó, không bằng chúng ta đồng hành đi, ý của công tử như thế nào?

Tiểu cô nương nói xong, màn cửa xe ngựa bên cạnh lập tức bị người xốc lên, lộ ra một gương mặt xinh đẹp rạng rỡ.

Trong lòng Diệp Tuy Phong vui vẻ, ở thời đại này, cô gái đã bắt đầu trở nên chủ động rồi sao?

Chẳng lẽ nha đầu này coi trọng gương mặt này của mình?

Nhưng hẳn cũng không cần thiết từ chối, cũng nên tiếp xúc với giới tu luyện, xem như xuất phát ban đầu đi.

Sau một lát, đội xe lần nữa xuất phát, mà Diệp Tuy Phong thì đã ngồi ở trong xe ngựa.

Xe ngựa cực kỳ ổn định, trên xe có khí tức trận pháp.

Hắn tùy tiện phân biệt một chút đã phát hiện có Dư Tốc trận, Khinh Thân trận, Ngự Phong trận và các loại trận pháp phụ trợ khác.

Khó trách sẽ chạy nhanh như vậy.

- Ta tên là Đan Nhã, đây là nha hoàn của ta Tiểu Thúy, xin hỏi tước danh của công tử?

Trong xe cô gái, chủ động mở miệng bắt chuyện.

- Diệp Tuy Phong.

Diệp Tuy Phong một bên lau mồ hôi, một bên trả lời.

- Tên rất hay.

Đan Nhã đưa qua cho hắn một cái khăn thơm, cười nói:

- Không biết công tử là nhân sĩ phương nào?

Diệp Tuy Phong nói tiếng cảm ơn, sau đó trả lời:

- Thành Vân Tiêu, có lẽ ngươi chưa nghe nói qua.

Đan Nhã suy nghĩ, hình như muốn tìm ra địa danh từ trong trí nhớ.

Nhưng rất rõ ràng, nàng thất bại.

- Đó nhất định là một nơi vô cùng xa xôi.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, trả lại khăn thơm cho cô.

- Đúng vậy, rất xa.

Cho tới bây giờ, hắn còn không biết nơi mình hồi sinh đến cùng có phải là thế giới Vân Tiêu hay không.

Nếu như đúng vậy thì tại sao nhìn không ai biết thành Vân Tiêu chứ?

Nhưng nếu như không phải thì vì sao lại gặp được người Đường gia trước kia.

Vấn đề này chỉ có thể sau này chậm rãi đi tìm kiếm.

Diệp Tuy Phong im lặng một lát, chỉ vào một quả cầu màu đen ở nóc thùng xe, hỏi:

- Đó là cái gì?

Hắn có thể cảm giác được, tất cả trận pháp trên xe ngựa đều từ trong quả cầu kia tuông ra ngoài.

Kiếp trước hắn chưa từng gặp qua thứ như vậy.

- Công tử không biết nó à?

Hình như Đan Nhã có chút kinh ngạc.

Diệp Tuy Phong gật đầu:

- Đúng vậy, trước đó nơi ở của ta tương đối vắng vẻ, cũng ít giao lưu với bên ngoài.

Đan Nhã gật mình, sau đó giải thích nói:

- Đây là một thứ rất phổ biến của giới tu luyện.

- Thiên Công Ngự.

Chương 537: Phổ Rèn Đồng Tế

- Thiên Công Ngự đến từ Vân Hạ Thiên Công Các, khởi nguyên của nó là gia tộc rèn đúc thánh sư Hồ gia.

- Công dụng của nó cực kỳ rộng khắp, lớn đến thành trì hoàng cung, nhỏ đến thiên gia vạn hộ đều có thể nhìn thấy bóng dáng của nó.

- Loại chúng ta trên mã xa này là Phong Hành Ngự, tính là một loại Thiên Công Ngự cấp thấp nhất.

Sau khi Đan Nhã giải thích xong, Diệp Tuy Phong cũng hiểu thứ này là gì.

Nói đơn giản thì nó chính là một loại dầu mỗi hạch tâm then chốt dung hợp các loại trận pháp, sử dụng nó nhanh nhẹn linh hoạt có thể sẽ thu được một vài hiệu quả không tưởng tượng được.

Phát minh rất thông minh, cũng rất thực dụng.

Vói lại, không ngờ vẫn là Hồ gia.

Sao trước kia hấn lại không có ấn tượng gì với thế gia rèn đúc này chứ, là bắt đầu quật khởi từ khi nào vậy?

Trong lúc suy nghĩ, xe ngựa không ngừng tiến lên.

Rất nhanh, một tòa thành lớn đã xuất hiện ở trong tầm mắt của đám người.

.....

Xốc lên màn cửa xe ngựa, một tòa thành lớn kỳ dị xuất hiện ở trước mặt Diệp Tuy Phong.

Không có tường thành, không có sông hồ thành, ngoài thành trì chỉ bao phủ một lòng ánh sáng khổng lồ, tản ra trận pháp ba động mãnh liệt.

Ở ngay phía trước bọn hấn là lối vào trận pháp, cũng là vị trí cổng thành.

Có xe ngựa, có tọa kỵ, cũng có một vài cự thú sắt thép không biết tên đang xếp hàng tiến vào.

Trừ cái đó ra, trên trời cao còn xây dựng một đài cao càng lớn hơn cả cửa thành trên mặt đất, mười mấy bảo vật phi hành tạo hình khác nhau đang tới lui trên đài cao đó.

Cảnh tượng này nhìn qua có một loại cảm giác khoa học kỹ thuật tương lai.

Nếu không phải kiến trúc trong thành đều là cổ hương cổ sắc thì Diệp Tuy Phong sẽ cho là mình đã đi tới thời đại khoa học kỹ thuật.

- Diệp công tử lần đầu đến thành Tứ Thanh à?

Đan Nhã lên tiếng hỏi.

Diệp Tuy Phong quay đầu lại, chỉ thấy trên mặt nàng ấy mang ý cười không hiểu, mà Tiểu Thúy ở bên cạnh thì càng che miệng cười trộm.

Hiển nhiên, biểu hiện vừa rồi của mình rất giống một nhà quê chưa trải sự đời.

- Đúng vậy, lần đầu tiên.

Diệp Tuy Phong cũng không phủ nhận, cười nói:

- Trước kia rất ít gặp tọa giá nhiều chủng loại và chiến thuyền phi hành như vậy.

Đan Nhã gật đầu nói:

- Đây chính là lực ảnh hưởng của Thiên Công Ngự.

- Giống như Nguyên Thủy thần công, nó cũng thay đổi cuộc sống của mọi người.

- Nguyên Thủy thần công giúp mọi người tiến vào thời đại toàn dân tu luyện.

- Mà Thiên Công Ngự thì là ở phương diện cuộc sống cơ bản, mở ra một cánh cửa khác, giúp cho cuộc sống càng thêm đặc sắc.

Diệp Tuy Phong mỉm cười gật đầu.

Đan Nhã đánh giá Thiên Công Ngự rất cao.

Chuyện này làm hẳn càng thêm cảm thấy hứng thú đối với Vân Hạ Thiên Cung Các và Hồ gia.

Tới gần cửa thành, tốc độ của đội xe dần dần chậm dần, xếp sau đội ngũ thật dài.

Thành Tứ Thanh là một tòa thành lớn có phạm vi ngàn dặm, hiện tại mật độ nhân khẩu rất lớn, nó phồn vinh hơn thành Vân Tiêu lúc trước rất nhiều.

Sau khi đợi ở cửa thành gần nửa canh giờ, một đoàn người mới thuận lợi vào thành.

- Đa tạ tiểu thư đã cho ta đi chung.

Sau khi vào thành, Diệp Tỳ Phong lựa chọn cáo từ.

- Diệp công tử mới đến, có chỗ nào để đi chưa?

Đan Nhã nhẹ giọng hỏi.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Ta muốn đi một nơi tên là phố rèn Đồng Tế.

Lúc ấy, Thôi lão hán đưa cho của hấn lệnh bài thân phân, phía trên khắc ấn chính là phố rèn Đồng Tế.

Đan Nhã hơi kinh ngạc.

- Công tử là thợ rèn à?

Diệp Tỳ Phong cười nói.

- Cũng không hẳn, ta chỉ đến đó để thử vận may thôi.

Đan Nhã gật đầu:

- Vậy ta chúc công tử tiền đồ như gấm.

Diệp Tỳ Phong chấp tay:

- Sau này còn gặp lại.

Nói xong, hấn lập tức nhảy xuống xe ngựa, cáo từ rời khỏi.

Đan Nhã yên tĩnh nhìn bóng lưng Diệp Tỳ Phong chậm rãi biến mất trong đám người.

- Tiểu thư, người thật động tâm rồi à?

Tiểu Thúy cười đùa xông tới:

- Vậy sao người lại thả hấn đi.

- Hấn chẳng qua chỉ là một tu sĩ Thông Mạch cảnh, chúng ta trực tiếp cưỡng ép bắt hấn trở về không được à?

Đan Nhã trợn mắt nhìn Tiểu Thúy.

- Đừng nói mò.

- Ta chẳng qua là cảm thấy... Trên người hấn có một loại khí chất cực kỳ kỳ lạ.

- Loại cảm giác này không nói rõ được, ở bên cạnh hấn, sẽ cho người không tự chủ được bình tĩnh trở lại.

Tiểu Thúy cắt một tiếng.

- Thôi đi, người chính là coi trọng bộ dáng tuấn tú của người ta, nếu hấn sinh ra ở thành Tứ Thanh thì tuyệt đối có một chỗ cắm dùi trong tứ đại mỹ nam.

Đan Nhã bắt đặc dĩ lắc đầu.

- Được rồi, đi thôi.

- Vĩnh Tường Môn tổ chức giải thi đấu Ngộ Đạo sắp bắt đầu, nghe nói lần này là do thượng tông của Vĩnh Tường Môn là Thanh Lan Tông dẫn đầu, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này.

- Với lại... Ta luôn cảm giác, vẫn sẽ gặp lại Diệp Tuy Phong lần nữa.

...

Thành Tứ Thanh khí thế ngất trời, trên đường cái người đi đường đông đảo, hai bên toàn bộ đều là đủ loại cửa hàng, bao hàm toàn diện, cái gì cần có cũng có.

Diệp Tuy Phong vốn muốn đi ngắm thử điệu hủ của thời đại này, kết quả phát phát hiện trên người mình không có đồng nào, chỉ có thể lắc đầu bỏ đi.

Sau khi nghe ngóng, hấn tìm được vị trí của phố rèn Đồng Tế.

Nơi này hơi vắng vẻ một chút, nhưng người cũng không ít.

Một con Thiết Ngưu to lớn, cao khoảng năm sáu mét đứng sừng sững ở trước cửa phố rèn.

Rất nhiều người đều đang tụ tập lại đây.

Diệp Tuy Phong cũng đi lên phía trước, nhìn Thiết Ngưu cả người lóe ánh sáng.

Thiết Ngưu cơ bắp cuộn cuộn, các loại chi tiết trên người rõ ràng rành mạch, mặt mày sinh động, tự nhiên mà thành.

Không hổ là công nghệ rèn đúc, nếu không tuyệt đối không thể nào đúc thành một tác phẩm mỹ nghệ đầu hàng như thế.

Khi Diệp Tuy Phong đang thưởng thức, hai người trẻ tuổi bên cạnh đối thoại hấp dẫn lực chú ý của hấn.

- Đây chính là tác phẩm đặc ý nhất của đại sư Hoàng Kinh!

Một thiếu niên vượt ve Thiết Ngưu, giống như triều thánh, chỉ có điều chỗ hấn đang vượt ve lại hỏi không thích hợp.

Chương 538: Gặp Mặt Hoàng Kinh.

- Đúng vậy, công nghệ rèn đúc của Hoàng đại sư có thể xếp vào năm vị trí đầu ở thành Tứ Thanh chúng ta.

Một thiếu niên khác cũng lộ ra vẻ mặt tràn đầy cung kính.

Diệp Tuy Phong như suy nghĩ điều gì, Thôi lão hán nói cho hấn biết, mình có một sư huynh ở phố rèn Đồng Tế, mà tên của người sư huynh này chính là Hoàng Kinh.

Mình có nên ôm đùi không?

Hai người thiếu niên vẫn trò chuyện với nhau như cũ.

- Người cũng đến bán nhập phố rèn Đồng Tế à?

- Không sai, chỉ cần vào được nơi này thì sẽ có cơ hội tiến vào Thiên Công Các, giấc mộng của ta chính là nắm giữ một Thiên Công Ngự thuộc về mình!

- Huynh đài khát vọng rộng lớn, tại hạ bội phục!

- Ai không dám không dám, đường phải đi còn rất dài đâu.

- Huynh đài quá khiêm tốn, ta thấy người chính là rồng phương trong loài người...

Rất nhanh, hai người đã tiến vào khâu khen nhau.

Nhưng bọn hắn nói tới chuyện lại đưa tới Diệp Tùy Phong chú ý.

Không ngờ lại có thể thông qua phố rèn đi vào Thiên Công Các?

Hắn có chút hứng thú đối với Thiên Công Các này.

Thế giới hiện giờ có quan hệ rất lớn với Thiên Công Các, nếu như có thể đi vào thì sẽ thấy càng rõ ràng hơn một chút.

Hắn suy nghĩ, rời khỏi chỗ của đại Thiết Ngưu, đi về phía cửa lớn phố rèn.

Người trẻ tuổi bên này càng nhiều, từng người đều có cơ thể tráng kiện, nhìn qua chắc đến đều là đến bán nhập phố rèn.

Trong lòng Diệp Tùy Phong cảm khái, quả thật là thời đại thay đổi.

Ở kiếp trước, rèn đúc xem như ở giai tầng dưới cùng nhất của xã hội, ngày thường trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, sao có thể có được đáng vẻ phồn thịnh như ngày hôm nay.

Cho dù là luyện khí thì cũng thuộc về con đường phụ trợ, không tính là chủ lưu.

Nhưng bây giờ đã có thể tương xứng với chủ lưu.

- Tuyên chọn còn chưa bắt đầu, chờ một lát đi.

Sau khi Diệp Tùy Phong đi tới cửa, quản sự giữ cửa lộ vẻ lạnh lùng, lên tiếng nói.

- A, ta tới đây để tìm người.

Nói xong, Diệp Tùy Phong lấy lệnh bài thân phận mà Thôi lão hán đưa cho hắn ra, giao cho quản sự.

Quản sự tiếp nhận thân phận bài nhìn một chút, hơi nhíu mày.

- Đây là lệnh bài thân phận thợ rèn, nhưng hình như ta cũng chưa nghe về cái tên này.

Diệp Tùy Phong cười nói:

- Hắn đã rời khỏi phố rèn rất lâu rồi.

- Chỉ có điều nếu như người đưa nó đưa cho đại sư Hoàng Kinh, có lẽ là hắn sẽ biết.

Quản sự nghi ngờ nhìn về phía Diệp Tuy Phong, loại chuyện này ngẫu nhiên cũng sẽ xảy ra, nhưng đến tìm Hoàng đại sư thì Diệp Tuy Phong là người đầu tiên.

Nhưng hắn cũng không dám tùy tiện phủ định, suy nghĩ vẫn đi bầm báo trước rồi tính.

- Người chờ một lát.

Nói xong, hắn quay lưng lại.

Không lâu sau, quản sự lần nữa trở về, bên cạnh hắn còn đi theo một thanh niên cường tráng.

- Chính là hắn.

Đi tới gần, quản sự ra hiệu cho thanh niên.

Thanh niên nhẹ gật đầu, sau đó ánh mắt không che giấu chút nào trên dưới đánh giá Diệp Tuy Phong một phen.

- Người có quan hệ gì với Thôi sư phó?

Thanh niên mở miệng hỏi.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ đáp:

- Sư đồ.

Hắn lưu lại Bí Yếu Tinh Luyện cho Thôi lão hán, nên hắn cũng tính là nửa sư phụ.

Thanh niên nghe thấy Diệp Tuy Phong nói như vậy, nhẹ gật đầu.

- Được, vậy người vào đi.

- Lão sư hắn cũng muốn gặp người một chút.

Sau đó, Diệp Tuy Phong đi vào phố rèn cùng với thanh niên này.

.....

Diện tích của phố rèn rất lớn, nhưng kiến trúc cũng không nhiều, trong này phân chia ra các loại sân lớn nhỏ.

Mỗi trong một sân đều có sóng nhiệt truyền ra, cùng với đó là tiếng búa đập vào kim loại “bình bình bang bang” liên tiếp vang lên.

Trong phòng đều là một mảnh khí thể ngát trời.

Trên đường đi, Diệp Tùy Phong cũng tùy ý trao đổi với thanh niên một chút.

Thanh niên tên là Hoài Cốc, là đệ tử thân truyền của Hoàng Kinh, bản thân hẳn đã đạt tới cấp bậc Đạo Đài đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào cảnh giới Pháp Tướng.

Diệp Tùy Phong không nhịn được cảm khái, kiếp trước cấp bậc tu sĩ này ở trong một số tông môn nhỏ đã coi là chiến lược trung kiên.

Chỉ có điều trong thời đại toàn dân tu luyện này, cảnh giới Pháp Tướng lại chỉ tạm coi như nhập lưu mà thôi.

- Ta từng nghe lão sư nhắc tới Thôi sư phó.

Tính cách của Hoài Cốc rất hiền lành, chậm rãi nói:

- Thân thể phạm nhân, nhưng kỹ thuật rèn nghề của ngài ấy vẫn không bị rơi xuống chút nào.

- Lão sư từng nói, nếu như Thôi sư phó có thể thuận lợi tu luyện thì tất có một chỗ cắm dùi ở vị trí Đại Sư phó rèn.

Diệp Tùy Phong không thể phủ nhận.

Ở giới tu luyện, cho dù như thế nào cũng tránh không khỏi chướng ngại tu vi này.

Tay nghề rèn đúc của một phạm nhân có thể đạt tới trình độ như Thôi lão Hán đã đúng là cực kỳ lợi hại.

- Người đã có danh sư đồ với Thôi sư phó, vậy chắc là cũng có thể tranh thủ một chút tiền đồ ở chỗ lão sư.

- Chỉ có điều tính cách của lão sư hơi nghiêm khắc, đợi lát nữa gặp ngài ấy, người tốt nhất nên khiêm tốn một chút.

Hoài Cốc thiện ý nhắc nhở.

Diệp Tùy Phong gật đầu nói cảm ơn.

Sau một lát, hai người tới hậu đường của phố rèn, nơi này nhìn qua tương đối thanh nhã.

Hoài Cốc tiến lên, gõ cửa phòng hậu đường.

- Lão sư, hần đã tới.

Một âm thanh hùng hậu từ trong phòng truyền đến.

- Ừm, vào đi.

Hoài Cốc cho liếc mắt ra hiệu cho Diệp Tuy Phong, sau đó đẩy cửa vào.

Gian phòng rất lớn, khía cạnh thông gió, nơi đó lại còn kiến tạo một đài lửa.

Bên cạnh đài lửa, một tráng hán mặt mọc đầy râu, ở trần, đang tại ngắm nhìn thanh kim loại vừa rèn đúc hoàn thành.

Ở bên cạnh hần còn có một thanh niên càng trẻ tuổi hơn, chịu khó đánh lấy ra tay.

Sau khi Diệp Tuy Phong đi vào, tráng hán quay đầu liếc mắt nhìn hần, sau đó khẽ nhíu mày.

- Gây như vậy à?

Hần giật cái khăn lông, lau lau hai tay của mình một phen, sau đó đi trở về phòng.

- Ngồi đi.

Đại hán chắc là Hoàng Kinh.

Dựa vào khí tức trên người hần có thể đánh giá ra, gia hỏa này đúng là đã đạt đến cảnh giới Ngưng Đan, tương đương với cấp Kim Đan trong phương thức tu luyện bình thường.

Diệp Tuy Phong theo lời ngồi xuống đối diện hần.

Chương 539: Ta Là Sư Phụ, Lão Là Đồ Đệ Của Ta.

Hoàng Kinh nhìn kỹ Diệp Tuy Phong một hồi, sau đó ném lệnh bài thân phận của Thôi lão hán tới.

- Hiện tại lão Thôi thế nào?

Diệp Tuy Phong thu hồi lệnh bài thân phận, lắc đầu.

- Không ra thế nào.

- Con trai chết rồi, con dâu cũng chạy, bây giờ lão và một tiểu tôn nữ bốn tuổi đang sống nương tựa lẫn nhau.

Hắn nói như thật.

- Âm!

Hoàng Kinh nghe xong, trực tiếp nện một quyền ở trên bàn, chén trà đều bị ngã qua, Hoài Cốc ở bên cạnh vội vàng tiến lên lau dọn sơ qua.

- Gia hỏa này, đã sớm nói hắn đừng về trong núi, nhưng cứ nhất định phải chạy về!

- Nếu tiếp tục ở phổ rền thì sao có thể xảy ra loại chuyện này chứ!

- Như vậy tiểu tử nhà hắn cũng sẽ có tiền đồ tốt hơn!

Hắn tức giận gào thét, lồng ngực liên tục đập trùng, hiển nhiên là bị chọc tức.

Hoài Cốc và một đệ tử khác bị dọa đến không dám nói một chữ, ngay cả làm việc cũng rón rén.

- Thật đáng chết!

Hoàng Kinh lần nữa đập bàn một cái, lần này chén trà trực tiếp bay ra ngoài, ngã nát trên mặt đất.

Trong lòng Diệp Tuy Phong thầm than, xem ra Hoàng Kinh và Thôi lão Hán chắc đã từng có qua một phen giao tình thâm hậu, nếu không thì không đến mức tức giận như thế.

Một hồi lâu sau, Hoàng Kinh mới chậm rãi bình phục tâm tình của mình.

- Nghe Hoài Cốc nói, người có danh phận sư đồ với lão Thôi à?

Hắn hỏi.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Xem như thế.
- Người theo hấn bao lâu?

Hoàng Kinh lại hỏi.

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ nói:

- Đại khái khoảng một tháng.

Hoàng Kinh lập tức nhíu mày.

- Một tháng à?
- Người chỉ dùng thời gian một tháng đã làm cho hấn thu người làm đồ à?
- Từ lúc nào tên kia trở nên tùy tiện như vậy?

Diệp Tuy Phong ngạc nhiên, sau đó sờ lên cái mũi.

Hấn hiểu được, Hoàng Kinh đã lý giải sai.

- Có thể ta chưa nói rõ ràng.

Diệp Tuy Phong giải thích nói:

- Giữa ta và Thôi lão hán đúng là có danh phận sư đồ.
- Nhưng ta là sư phụ, mà lão là đồ đệ của ta.

Hoàng Kinh vừa nghe xong câu nói này, lập tức sững sờ.

Mà Hoài Cốc ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên, sao hấn lại có thể nghĩ đến là loại kết quả này?

Người trẻ tuổi nhìn qua chỉ không đến hai mươi tuổi này là sư phụ của Thôi sư phó?

Nói đùa gì vậy?

- Người không nói đùa chứ.

Hoàng Kinh híp mắt lại.

Diệp Tuy Phong nhún vai:

- Đương nhiên là không.
- Mặc dù thời gian một tháng ngắn, nhưng ta cũng dạy lão không ít thứ.

Hoàng Kinh tròn tròn tròng mắt, trừng mắt nhìn Diệp Tuy Phong.

Bỗng nhiên, hắn vỗ mạnh lên bàn một cái.

- Nói bậy nói bạ!

- Tiểu tử thú vị ngươi dám đến chỗ này của ta bịa chuyện!

- Bản lĩnh của lão Thôi thế nào, ta đều rõ ràng hơn bất kỳ ai, chỉ dựa hoàng cái miệng của tiểu nhi ngươi mà cũng muốn làm sư phụ của hắn à?

- Ngươi coi lão tử là đứa trẻ ba tuổi à?

Hoàng Kinh giận tím mặt, khí tức cảnh giới Ngung Đan đều bộc phát ra, mặt bàn gỗ rạn nứt thành từng khúc, ngay cả gạch cũng sinh ra vết nứt như mạng nhện.

Hoài Cốc và một khác thanh niên giật mình liên tiếp lui về phía sau.

May mắn Diệp Tuy Phong không phải là tu sĩ bình thường nên mới không nhận quá nhiều ảnh hưởng.

- Ngươi nóng giận như thế làm gì?

Diệp Tuy Phong không biết nói gì:

- Không thể nhẹ nhàng nói chuyện à?

- Trước kia ta cũng từng nhận biết một thợ rèn không tệ, tính cách của hắn cũng không giống như ngươi.

Hoàng Kinh giận quá hóa cười.

- A? Nói như vậy, ngươi biết thợ rèn cấp bậc cao hơn à?

- Bản lĩnh của ngươi cũng học được từ trên người hắn?

Diệp Tuy Phong không muốn dây dưa tiếp trên đề tài này, thế là gật đầu dứt khoát nói:

- Đúng, không sai.

- Hắn là thợ rèn tốt nhất ta thấy lúc ấy, với lại tính cách hiền hoà, phẩm tính cực tốt.

Hoàng Kinh hừ lạnh một tiếng.

- Có đúng không?

- Hẳn là vị đại sư nào? Nói nói ta nghe một chút xem?

Diệp Tuy Phong bất đắc dĩ nói:

- Ngươi chưa chắc đã nghe qua tên hẳn.

- Hẳn họ Hồ, tên là Hồ Sang...

Nói xong, hẳn bỗng nhiên sững sờ.

Hồ Sang.

Hồ gia?

Vân Hạ Thiên Cung các, gia tộc rèn đúc Thánh Sư?

Mẹ nó, sẽ không phải là ngài ấy chứ?

Diệp Tuy Phong đột nhiên giật mình.

Hồ Sang vẫn luôn ở Diệp gia, sau khi thành Vân Tiêu chính thể phi thăng, tu vi của hẳn cũng đã sớm đạt đến một mức độ cực kỳ cao.

Kỹ thuật rèn nghệ có lẽ cũng sẽ không rơi xuống.

Theo thời gian phát triển, thật là có khả năng làm ra một gia tộc rèn đúc Thánh Sư.

Trong lòng của hẳn có chút kinh nghi bất định.

Trong lúc Diệp Tuy Phong ngây người, Hoàng Kinh ở đối diện cũng sững sờ.

Họ Hồ à?

Thiên hạ có rất nhiều người họ Hồ, không có gì lớn.

Nhưng nếu dính lên xưng hô thợ rèn thì lại không giống.

Gia tộc Thánh sư, Vân Hạ Thiên Cung các, ai không biết Hồ gia?

Chẳng lẽ tiểu tử này thật có nguồn gốc với Hồ gia hay sao?

- Ngươi chắc chắn hẳn họ Hồ chứ?

Hoàng Kinh nhìn chăm chăm Diệp Tuy Phong:

- Ngươi phải biết, nếu như nói loạn sẽ tất có họa sát thân!

Diệp Tuy Phong vuốt trán nói.

- Chắc chắn, hần tên là Hồ Sang.

Lúc này, hần vẫn còn đang suy nghĩ đến cùng có phải cố nhân kia hay không.

Hoàng Kinh yên lặng, nếu như quả thật đến từ gia tộc kia thì kỹ thuật rèn nghề vượt qua Thôi Thế Kiệt cũng có khả năng.

Chỉ có điều, tiểu tử này đến cùng có năng lực như thế hay không thì thử một chút sẽ biết ngay thôi.

- Ta muốn kiểm tra ngươi một phen, nếu như ngươi thật sự có bản lĩnh, dựa vào lão Thôi còn có quan hệ với Hồ gia, phở rèn tuyệt đối có một chỗ của ngươi.

Hoàng Kinh nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu:

- Có thể, mời.

Chuyện Hồ Sang, hần quyết định tạm để qua một bên, sau này lại chậm rãi tìm tòi nghiên cứu cũng không muộn.

Hiện tại, quan trọng nhất là tìm được một chỗ dừng chân trước.

Tiếp đó, Hoàng Kinh hơi Diệp Tuy Phong từng vấn đề về công nghệ rèn đúc, liên quan đến phạm vi cực kỳ rộng, với lại độ khó của vấn đề cũng càng ngày càng cao sâu.

Nhưng đối với Diệp Tuy Phong thì đó đều là chút vấn đề cơ bản mà thôi.

Tất cả vấn đề, hần đối đáp trôi chảy, thậm chí có thật nhiều đều có thể đưa ra câu trả lời tốt hơn.

Hoàng Kinh thì càng hỏi càng kinh ngạc, về mặt hai người Hoài Cốc cũng càng ngày càng ngưng trọng.

Chương 540: Giám Thị Thú Vị (1)

Cuối cùng, khi Diệp Tuy Phong thuận miệng giải quyết một vấn đề khôn nhiều Hoàng Kinh rất nhiều năm thì về mặt của

hắn đã triệt để thay đổi.

- Hiện tại, ta có chút tin tưởng, Hồ Sang cũng không phải là nhân vật người tạo ra.

Hắn cảm thán nói.

Diệp Tỳ Phong cười nói.

- Ta là người rất thành thật, xưa nay không nói dối.

Hoàng Kinh khẽ gật đầu, yên lặng một lát, bỗng nhiên hắn cười thoải mái một tiếng.

- Rất tốt!

- Diệp sư phó trẻ tuổi, ngươi tới đây là muốn cái gì?

- Chỉ cần phó rên có thì ta nhất định sẽ thỏa mãn ngươi!

Diệp Tỳ Phong khoát tay nói:

- Cũng không có gì.

- Cho ta một chỗ đặt chân là được.

- Yên tâm, ta cũng sẽ không đi ăn chùa, ngươi có thể sắp xếp cho ta một chút công việc.

Hoàng Kinh cười to hai tiếng.

- Ngươi giúp ta giải quyết vấn đề lớn như vậy, có thể đừng nói cái gì đi ăn chùa, cho dù có ở đây cả một đời cũng được.

- Nhưng nếu ngươi kiên trì thì có thể tạm thời làm một đại sư phó, lâu lâu có thể tùy tiện chỉ điểm đám đám tiểu tử thú này một chút.

- Diệp sư phó cảm thấy thế nào?

Diệp Tỳ Phong nhìn ánh mắt gian xảo của Hoàng Kinh, sao lại không biết hắn muốn làm gì.

Đơn giản chính là muốn móc ra một chút hoa quả khô từ trên người hắn mà thôi.

Nhưng cũng không quan trọng, cứ coi như là tiêu khiển thôi.

- Vậy thì đa tạ Hoàng đại sư.

Diệp Tỳ Phong chấp tay nói.

.....

Diệp Tuy Phong không ngờ chỉ tới tìm một chỗ đặt chân mà lại không hiểu thấu làm tới Đại Sư Phó của phố rèn.

Nhưng cũng không quan trọng, vốn là hấn muốn vào Vân Hạ Thiên Cung Các để xem thế giới bây giờ rốt cuộc là như thế nào.

Huống hồ, nếu quả thật thánh sư Hồ gia này thật là Hồ Sang thì có lẽ còn có thể thông qua hấn tìm được cố nhân trước kia.

Nếu đã đến nơi này thì cứ yên ổn mà ở thôi.

Sau khi trở thành Đại Sư Phó, Diệp Tuy Phong lập tức nhận nhiệm vụ thứ nhất của mình.

Kiểm tra học đồ.

Hôm nay trùng hợp là thời gian phố rèn tuyển nhận học đồ.

Đám thanh niên mới tụ tập xung quanh Thiết Ngưu vượt ve lung tung chính là đám người tới để tham gia tuyển chọn.

- Bây giờ, ta phải gọi ngài là Diệp sư phó.

Hoài Cốc vẫn dẫn đường cho Diệp Tuy Phong, nhưng thái độ của hấn đã xảy ra thay đổi một trăm tám mươi độ.

Trên mặt hiện tại còn mang theo vẻ không dám tin.

Diệp Tuy Phong cười cười.

- Ta cũng không ngờ.

Ý định ban đầu của hấn chỉ là tìm một nơi đặt chân mà thôi.

- Ý trời luôn như thế.

Hoài Cốc nói:

- Tiểu Đồng đi sắp xếp chỗ ở, ta trước dẫn ngài đi tiên đường, hôm nay chính là ngày tuyển chọn học đồ.

Tiểu Đồng chính là một đệ tử thân truyền khác của Hoàng Kinh.

Sau đó, Hoài Cốc đi cùng với Diệp Tuy Phong tới tiên đường của Phố Rèn.

Nơi này trưng bày hơn hai mươi lò rèn đúc cỡ nhỏ, đã ngồi đầy người trẻ tuổi.

Bọn hắn có vẻ mặt khẩn trương, có đang nhắm mắt dưỡng thần, cực kỳ giống bộ dáng của các học sinh trước khi thi.

Trên đường tới, Hoài Cốc đã nói cho Diệp Tỳ Phong về nội dung kỳ thi.

Nội dung rất đơn giản, chỉ có hai phần, lý thuyết và thực hành.

Tiêu chuẩn hợp cách là căn cứ biểu hiện tổng hợp ở hai phần này để tiến hành ước định, khâu thực hành chiếm bảy mươi phần trăm thành tích.

Hai nam nhân trung niên có chút khí thế đang xem lại bài thi của phần lý thuyết.

Hoài Cốc mang theo Diệp Tỳ Phong đi tới.

- Tần sư phó, Liêu sư phó.

Hắn lên tiếng chào hỏi.

Tần sư phó tuổi tác lớn một chút ngẩng đầu nhìn, nhíu mày.

- Hoài Cốc.

- Người trẻ tuổi này cũng tới tham gia kiểm tra à?

- Hoàng đại sư biết không, cũng không nên làm loạn quy củ của lão nhân gia ông ta.

Hiển nhiên, Tần sư phó tưởng là Diệp Tỳ Phong đi cửa sau.

Hoài Cốc lắc đầu cười nói:

- Không phải, ngài hiểu lầm.

- Vị này là Diệp sư phó mới gia nhập Phố Rèn của chúng ta.

- Lão sư đã phân phó, để Diệp sư phó cũng tới giúp một chút.

Tần sư phó lập tức sững sờ, Liêu sư phó ở bên cạnh cũng ngẩng đầu nhìn tới.

Bọn hắn nhìn bộ dáng của Diệp Tỳ Phong rõ ràng chính là thanh niên mười mấy tuổi, nói là thiếu niên cũng có chút đúng.

Tiểu hỏa tử còn trẻ như vậy lại có tư cách đảm nhiệm chức vị Đại Sư Phó của Phố Rèn à?

Nhưng nếu Hoàng đại sư đã phân phó thì mặc dù trong lòng bọn hắn có chỗ nghi ngờ cũng không được cố ý làm khó dễ.

- Hoàng đại sư có lòng.

- Vừa lúc hôm nay nhiều người tới kiểm tra, chúng ta còn lo lắng bận không qua nổi đây.

Tần sư phó nói.

Diệp Tùy Phong nhìn người ở đây một chút, tổng cộng cũng chỉ có hai mươi sáu người, hai người chỉ là cảnh giới Pháp Tướng có thể bận không qua nổi à?

Đều là người hiểu tinh thông đạo lý đối nhân xử thế.

- Vậy thì quá tốt rồi.

- Các ngài cứ làm việc đi, ta còn bận những chuyện khác.

Hoài Cốc nói xong thì trực tiếp rời khỏi.

Diệp Tùy Phong lên tiếng chào hỏi hai vị sư phó, sau đó đứng qua bên cạnh nhìn hai người bọn hắn bận rộn.

- Diệp sư phó... Quen biết Hoàng đại sư à?

Tần sư phó chủ động hỏi.

- Cũng coi là người quen cũ.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu, dùng lý do này lấp liếm cho qua.

Tần sư phó giật mình:

- Thì ra là thế.

Vẫn là liên quan đến cửa sau thôi.

Sau đó, hắn đưa giấy tuyên đã chỉnh lý tốt cho Diệp Tùy Phong:

- Diệp sư phó, làm phiền người phân phát nội dung bài kiểm tra thứ nhất xuống đi.

Diệp Tùy Phong gật đầu, tiếp nhận giấy tuyên.

- Chắc...

Sau đó, hắn mang theo giấy tuyên đi đến tiền viện.

Thật ra đây chính là bài thi, trên đó viết một chút câu hỏi liên quan tới rèn đúc cơ bản.

Diệp Tuy Phong cầm bài thi, phát cho những người trẻ tuổi chờ đợi thi, mỗi người một tờ.

Trong lúc phát đề, hắn còn gặp phải hai gương mặt quen thuộc.

Chính là người trẻ tuổi đã khen ngợi ở trước mặt Thiết Ngưu lúc này.

Bọn hắn cũng nhận ra Diệp Tuy Phong, lộ ra bộ dáng cực kỳ kinh ngạc.

Nhưng trong loại trường hợp này, bọn hắn cũng không dám lên tiếng, chỉ có điều hình như vì Diệp Tuy Phong xuất hiện nên càng trở nên hoảng loạn một chút.

Kiểm tra kiến thức lý thuyết chỉ có thời gian nửa canh giờ.

Các thí sinh từng người ngưng thần, nghiêm túc suy nghĩ đáp án của mình.

Chương 541: Khâu Vui Vẻ Nhất - Chấm Bài Thi.

Ba người Diệp Tuy Phong, Tần sư phó, Liêu sư phó thì thỉnh thoảng đi một vòng trong trường thi, giống như đúc các học sinh tham gia kỳ thi.

Trong quá trình này, Diệp Tuy Phong cũng thăm dò rõ ràng đại khái đối với tình huống của các thí sinh.

Trình độ của đa số thí sinh trong đó đều chỉ trả lời được một vài câu hỏi trong đề thi.

Chỉ có bốn năm thí sinh thì có lý thuyết cơ bản tương đối vững chắc, đều đưa ra giải đáp không tệ cho tất cả câu hỏi.

Cũng có mấy người vò đầu bứt tai nhưng vẫn không viết được một chữ nào, mắt thấy sắp phải nộp giấy trắng rồi.

Nhưng ngành nghề rèn đúc này chú trọng nhất vẫn là thực hành, để tránh trường hợp có người đút lót mua đề trước.

Loại hoàn cảnh này, ngược lại làm cho Diệp Tuy Phong cảm thấy rất hài lòng.

Giới tu luyện không nhất định phải chém giết khắp nơi, người lừa ta gạt.

Cuộc sống nhàn nhã cũng trong là một bộ phận vô cùng quan trọng.

Thời gian nửa canh giờ yên lặng trôi qua rất nhanh.

Tiếp theo chính là thực hành.

Hạng mục kiểm tra cũng rất dễ, chính là luyện sắt, chủ yếu chính là đánh giá thủ pháp luyện sắt, trình độ thuần thục và khối lượng thành phẩm cuối cùng.

Theo âm thanh rương gió vang lên, trên đài rèn đúc đã lập tức dấy lên liệt diễm, toàn bộ tiền viện đều trở nên khô nóng.

Hai người Tàn sư phó và Liêu sư phó cũng lên tinh thần.

So với lý thuyết thì thực hành mới là thứ quan trọng nhất của nghề rèn đúc.

Ba người phụ trách một khu vực của mình, Diệp Tuy Phong cũng để mắt tới mấy người, trong đó trùng hợp cũng có hai người vừa rồi.

Bọn hắn nhìn Diệp Tuy Phong đứng chấp tay ở bên cạnh, người tuổi trẻ kia cũng nhìn không được, hỏi.

- Vị này... Lão sư, ngài vừa tới phổ rèn à?

Diệp Tuy Phong nghiêm mặt.

- Chuyên tâm làm chuyện của người!

Dáng vẻ lão sư giám thị vẫn phải có.

Người trẻ tuổi lộ vẻ mệt mỏi, nhưng không còn dám nhiều lời nữa, bắt đầu tiến hành luyện sắt.

Nhưng thế nào thì hắn cũng không thể triệt để chuyên tâm.

Bởi vì Diệp Tuy Phong giống như cố tình tập trung vào hắn, luôn đứng ở bên cạnh, chuyên môn nhìn hắn cầm chằm, làm cho tâm tình của hắn khẩn trương, rất nhiều chỗ không nên phạm sai lầm đều sai lầm.

Không đến một lát, trên trán của hắn đã chảy ra mồ hôi đầm đìa.

Diệp Tuy Phong thấy buồn cười, hắn nhớ lại trong trí nhớ của mình, lúc trước cũng giống như thế này, ghét nhất là bị giám thị đứng ở bên cạnh khi thi.

Nhưng sau khi trao đổi vai thì hắn lại cảm thấy thật thú vị, quả nhiên là tâm lý kỳ quái.

Khâu thực hành tổng cộng tốn một canh giờ rưỡi.

Thời gian thật dài, sau đó Diệp Tuy Phong dứt khoát kéo một cái ghế, ngồi xuống bên cạnh người trẻ tuổi kia, khoan thai thưởng thức thủ pháp luyện sắt của hắn.

Đừng nói, gia hỏa này còn rất khá, sử dụng là một loại thủ pháp luyện chế khác người, trình độ thuần thực cũng rất cao, chỉ là quá khẩn trương cho nên phạm một ít sai lầm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Theo thời gian trôi qua, các thí sinh lần lượt hoàn thành tác phẩm rèn đúc của mình.

Khi tiếng chuông gõ vang, cuộc thi lần này chính thức kết thúc.

Diệp Tuy Phong đứng dậy thu lấy khối sắt thành phẩm, đồng thời cho người trẻ tuổi một nụ cười thân thiện.

Nhưng nụ cười này ở trong mắt người trong cuộc lại đơn giản giống là sấm sét giữa trời quang, vì trong lòng hắn hiểu rõ, biểu hiện của mình trong lần thi này hồng bút đến cỡ nào.

- Các thí sinh ra sân, nửa canh giờ sau sẽ công bố kết quả thi!

Tần sư phó uy nghiêm nói.

.....

Thành phẩm luyện thiét của hai mươi sáu thí sinh đều đặt ở trước mặt ba vị sư phó.

Tiếp đó, chính là khâu vui vẻ nhất, chấm bài thi.

Nhưng hình như dáng vẻ của Tần sư phó cũng không vui vẻ lắm.

- Những chữ này, thật sự quá xấu!
- Đơn giản chính là chữ như gà bới!

Vẻ mặt hần tràn đầy oán niệm.

Diệp Tùy Phong cũng bước tới nhìn thoáng qua, trong lòng lập tức vui vẻ.

Nếu như dùng một từ để hình dung nét chữ trên bài thi thì đó chính là khó coi.

Xiêu xiêu vẹo vẹo, chữ to chữ nhỏ, còn có rất nhiều chỗ viết sai, dùng bút tô đầy mực, khắp nơi đều là một mảnh đen sì.

Giờ hần cũng hiểu rõ, vì sao những lão sư chấm bài thi lại khó chịu như vậy, bởi vì đọc loại bài thi này đơn giản chính là tổn thương tới linh hồn.

- Quên đi thôi lão Tần, chúng ta làm việc nặng, cũng không thể yêu cầu bọn hần giỏi cầm bút được.

Liêu sư phó cười nói.

- Hừ, vậy hay hai chúng ta đổi cho nhau đi?

Tần sư phó nói.

- Đổi thì đổi, đổi với nghề này của chúng ta, nói không chừng thô kệch lại là mầm mống tốt đấy.
- Ngươi nha, có đôi khi chính là muốn yêu cầu quá cẩn thận.

Liêu sư phó cầm phần bài thi kia lên, nhìn qua rồi nói:

- Ngươi xem, người trẻ tuổi này trả lời rất chuẩn xác mà.

Tần sư phó hừ một tiếng:

- Vậy ngươi cứ xem tiếp đi.
- Ừm, phần bài thi này xem thoải mái hơn nhiều rồi.

Hắn cầm một phần bài thi chính tề rõ ràng, cẩn thận đọc.

Nhưng không bao lâu sau, hắn đã một tay ném nó ra ngoài.

- Cái quái gì vậy?

- Sao không để giấy trắng đi, viết linh tinh một đồng vô nghĩa như vậy làm gì?

- Thi chính là rèn đức, hắn lại viết kiêu đoạn Kim Bình Mai cho Lão Tử!

Tần sư phó tức giận đến dựng râu tròng mắt.

Liêu sư phó thì là ở bên cạnh vui cười.

Trên mặt Diệp Tuy Phong cũng nở nụ cười, xem ra công việc chấm bài thi này cũng không hề dễ dàng như tưởng tượng của hắn.

Cũng may những bài thi hắn chấm ngược lại là tương đối bình thường, chưa từng xuất hiện quá nhiều tình huống kỳ hoa.

Trong đó có một thí sinh tên là Quách Ân, không chỉ nét chữ sạch đẹp, mà đáp án cũng là cực kỳ sắc bén, nói trúng tim đen.

Nếu như thực hành không tệ thì cũng xem như là một hạt giống tốt.

Hắn lật xem tin tức của tất cả thí sinh một lượt, phát hiện Quách Ân này đúng là người trẻ tuổi bị mình giám thị từ đầu đến cuối kia.

Xem ra hai ta rất có duyên.

Quá trình chấm bài thi kết thúc rất nhanh.

Ba người cùng nhau thảo luận, bình chọn ra người thông qua khảo hạch lần này.

Tổng cộng chỉ có bốn người, Quách Ân cũng có ở trong đó.

Tiếp theo đến khâu công bố, Diệp Tuy Phong cũng không tiếp tục tham gia nữa.

Khẳng định có người sẽ khóc, cũng có người sẽ cười, có lẽ còn có ít người vừa khóc vừa cười.

Chương 542: Các Người Tùy Tiện Đi, Có Cái Gì Không Hiểu Thì Đến Hỏi Ta Là Được.

Sau mỗi lần công bố thành tích cuộc thi, chắc chắn sẽ có đủ loại tình huống xuất hiện.

Sắc trời đã tối, Diệp Tùy Phong chuẩn bị về trụ sở của mình, bận rộn cả ngày, hẳn cũng muốn nghỉ ngơi một chút.

Hoài Cốc đã nói cho Diệp Tùy Phong biết vị trí của trụ sở.

Nhưng khi hắn đi đến đây thì lại phát hiện một bóng người quen thuộc đang đợi mình.

Hoàng Kinh.

- Diệp sư phó, cảm giác thế nào?

Hắn cười hỏi.

Diệp Tùy Phong nhún vai:

- Cảm giác rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.

Đây là đang công khai đuổi người.

Nhưng dáng vẻ của Hoàng Kinh lại như không nhìn ra, cười vui vẻ dẫn Diệp Tùy Phong tiến vào gian phòng.

- Diệp sư phó, người cảm thấy những học đồ mới tới kia như thế nào?

Diệp Tùy Phong trả lời qua loa:

- Còn tạm được, có mấy hạt giống tốt không tệ.

- Nếu tương lai không có gì ngoài ý muốn thì có lẽ sẽ phát triển rất nhanh.

Hoàng Kinh lập tức cười ha ha, sau đó ý vị thâm trường nhìn Diệp Tùy Phong.

- Vậy người có vừa ý người nào hay không?

- Phải biết, mặc dù người còn cực kỳ trẻ tuổi, nhưng cũng nên có người kế thừa y bát, đúng không?

Diệp Tuy Phong không nhìn được liếc mắt.

Gia hỏa này là muốn móc ra một ít gì đó từ chỗ mình, nhưng mà hấn lại quá nóng lòng.

- Chuyện này thì có liên quan gì đến ta?
- Ta cũng không có nhiều y bát cần phải thừa kế như vậy.
- Trước phải nói cho rõ ràng, ta lưu ở nơi này đã bỏ ra đầy đủ, đừng mong bóc lột được ta.

Lúc trước giao lưu với Hoàng Kinh, Diệp Tuy Phong đã giải quyết mấy nan đề cho hấn, những cái đó đã đủ thù lao ở lại đây.

- Ý của ta không phải như vậy.

Hoàng Kinh vẫn cười như cũ:

- Ta cũng cân nhắc thay ngươi mà thôi.
- Ngươi chưa quen cuộc sống nơi đây, có thêm mấy người chiếu cố cuộc sống hàng ngày thì cũng một chuyện tốt mà.
- Với lại cũng sẽ không nhầm chán, ngươi nói có đúng hay không?

Diệp Tuy Phong liếc mắt nhìn hấn, gia hỏa này vẫn chưa từ bỏ ý định.

Chỉ có điều hấn nói ngược lại cũng có chút đạo lý, đã tới nơi này thì cũng không thể ẩn cư một mình được.

- Được thôi, vậy ngươi tùy tiện ném mấy học đồ tới đây đi.
- Nhưng ta cho ngươi biết, đừng hy vọng ta chỉ điếm bộn hấn quá nhiều.

Dạy học sinh chính là một chuyện rất nghiêm trọng, Diệp Tuy Phong không muốn qua loa như thế.

- Không có vấn đề!

Hoàng Kinh thoải mái cười to:

- Vậy ta sẽ tìm ít một chút.
- Mười người thế nào?

Diệp Tuy Phong trừng trừng mắt.

- Ngươi cho rằng ta là ai, một lần dạy mười người?

- Nhiều nhất ba, nếu không không bàn nữa!

Sau khi tranh luận một phen, cuối cùng dưới sự kiên trì của Diệp Tuy Phong vẫn chỉ sắp xếp cho hắn ba học đồ, ngày mai sẽ tới.

Diệp Tuy Phong cũng không quan trọng, nói cho cùng hắn thật ra chỉ là khách qua đường, cũng sẽ không đợi ở đây quá lâu.

Tương lai, hắn là khẳng định phải đi Thiên Công Các một lần.

Buổi tối thứ nhất sau khi rời khỏi thôn Đường Cổ lặng yên trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Tuy Phong dậy sớm như thường lệ.

Sau khi rửa mặt xong thì chuẩn bị ra ngoài tìm một chút ăn.

Nhưng hắn vừa đẩy cửa phòng ra thì một bóng người quen thuộc đã xuất hiện ở trước mắt.

- Hoài Cốc?

- Ngươi đến tìm ta sớm như thế, có chuyện gì không?

Hắn thuận miệng hỏi.

Hoài Cốc há to miệng, lại không nói lời, chỉ là vẻ mặt có chút lúng túng nhìn Diệp Tuy Phong.

Diệp Tuy Phong hơi sững sờ, lập tức nhìn về phía sân, còn có hai bóng người nữa đang đứng ở nơi đó.

Một dự cảm không tốt dâng lên trong lòng hắn.

- Là lão Hoàng bảo ngươi qua đây à?

Hắn mở miệng hỏi.

Hoài Cốc nhẹ gật đầu.

- Tối hôm qua lão sư phân phó, sau này ta sẽ nghe theo Diệp sư phó ngài.

- Còn có sư muội Hoàng Tiểu Hàm và Quách Bân vừa thông qua tuyển chọn hôm qua.

Hắn chỉ về phía một nam một nữ sau lưng.

Diệp Tuy Phong ngạc nhiên.

- Hoàng Tiểu Hàm... có quan hệ gì với lão Hoàng?

Hoài Cốc xấu hổ nói:

- Nàng ấy là con gái của lão sư.

Biểu lộ của Diệp Tuy Phong cực kỳ đặc sắc.

Lúc này, hắn chỉ muốn vọt tới trước mặt Hoàng Kinh hô to một tiếng, tiết tháo của ngươi đâu?

Vì trộm ít đồ từ nơi này của Lão Tử, không chỉ phái ra đại đệ tử thân truyền, mà thậm chí ngay cả con gái của mình cũng phải đi qua!

Tiết tháo của ngươi bị chó ăn hết rồi à!

Sở dĩ phái Quách Bân tới sợ là ngươi cũng không nhìn được hành động của mình, nên mới tùy tiện nhét vào.

Quả thực là... Không còn lời nào để nói.

- Diệp sư phó, ngài xem...

Hoài Cốc đã là xấu hổ đến không chịu được, bởi vì mục đích của Hoàng Kinh quá rõ ràng.

Diệp Tuy Phong khoát tay áo.

- Các ngươi tùy tiện đi, có cái gì không hiểu thì đến hỏi ta là được.

- Dù sao thì ta cũng không thể ăn chùa ngủ chùa ở đây được đúng không?

Hắn không ngừng lắc đầu, thật sự là bị hành động của Hoàng Kinh làm cho giật mình.

Nhưng thật ra cũng giống vậy, mang theo ba người này không có gì khác với mang theo ba học đồ không biết gì cả.

Hiện tại, hắn chỉ muốn ăn cơm.

Trong những ngày kế tiếp, Diệp Tỳ Phong chỉ ở lại đây.

Mỗi ngày hắn cũng sống rất thanh nhàn, rảnh thì đọc sách, đi bộ dạo phố, đồng thời ăn đậu hủ mà hắn luôn nhớ mong.

Ngọt mặn đều hưởng qua, rất không tệ.

Về phần ba học đồ thì đều tương đối nghe lời, nếu như không cần thiết thì sẽ không dễ dàng đến quấy rầy hắn.

Chỉ là kiểu gì cũng sẽ “Ngẫu nhiên gặp” lão đầu tử Hoàng Kinh kia, làm cho hắn cảm thấy cực kỳ phiền.

Trong lúc này, Diệp Tỳ Phong cũng thăm dò được, đúng là có thể thông qua phố rèn Đồng Tế để có được cơ hội tiến vào Vân Hạ Thiên Cung các.

Chỉ có điều điều kiện này cực kỳ hà khắc.

Không chỉ cần phải có kỹ thuật rèn vững chắc, mà cũng cực kỳ coi trọng thiên phú tu luyện.

Dù sao thì phố rèn chủ yếu rèn đúc phàm khí và linh khí đẳng cấp thấp, mà Thiên Công Các sản xuất chí ít đều là linh khí tinh xảo Huyền cấp trở lên, một người không có tu vi nhất định và thiên phú tu luyện tốt thì không cách nào đạt tới trình độ đó.

Chương 543: Éch Ngồi Đáy Giếng.

Hàng năm, người của Thiên Công Các đều sẽ tới phố rèn đi một vòng, xem thử có người kế tục thích hợp nào không.

Năm nay còn chưa đến, có lẽ phải đợi đến cuối năm, thời gian vẫn còn mấy tháng nữa.

Diệp Tỳ Phong quyết định trước chờ đợi ở đây, ít nhất hắn phải “sủng hạnh” toàn bộ mỹ thực của thành Tứ Thanh một lần rồi mới tính tiếp.

Thời gian nửa tháng yên lặng trôi qua.

Ngày này, Diệp Tỳ Phong đang chuẩn bị ra ngoài kiếm ăn thì lại bắt gặp Hoài Cốc.

Bộ dáng của vôi vàng hấp tấp của Hoài Cốc kém chút đung vào hẳn.

- Người lo lắng như vậy làm cái gì?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Về mặt Hoài Cốc lo lắng, lôi kéo Diệp Tuy Phong nói:

- Diệp sư phó, người của Thiên Công Các đến, lão sư đang tiến cử người cho bọn hấn đây!

- Nhưng nhìn qua cũng không phải là rất thuận lợi.

- Chúng ta mau tới thôi, lão sư còn đang giữ chân bọn hấn!

Diệp Tuy Phong hơi sững sờ, không phải nói cuối năm à, làm sao mới hôm đã đến rồi?

Nhưng nếu đã tới thì hẳn cũng không có lý do không đi.

- Được, đi thôi.

Diệp Tuy Phong cùng với Hoài Cốc đi về hướng hậu đường.

.....

Hậu đường của phố rèn.

Hoàng Kinh ngồi ở bên cạnh, hai người Hoàng Tiểu Hàm và Tiểu Đồng thì đứng ở sau lưng hấn.

Mà ở ngay phía trên, một nam nhân trung niên cực kỳ uy nghiêm đang ngồi.

Một bên khác, còn ngồi một người trẻ tuổi mặc quần áo lỏng lẻo, trong tay đong đưa đong đưa cái quạt xếp, một bộ dáng thư giãn thích ý.

- Mã đại nhân, ta dám đảm bảo với ngài, kỹ thuật rèn nghệ của Diệp sư phó tuyệt đối thỏa mãn yêu cầu của Thiên Công Các!

Hoàng Kinh trầm giọng nói.

Mã đại nhân ngồi phía trên hình như có một chút không vui.

- Lão Hoàng, ta đã nói với người mấy lần rồi.

- Thiên Công Các không phải là người nào muốn vào là có thể vào, muốn rèn được bảo vật Huyền cấp trở lên, nhất định phải

có đầy đủ tu vi mới được.

- Thông Mạch cảnh thật sự là quá thấp.

Mã đại nhân nói.

- Diệp sư phó còn rất trẻ, hẳn có tương lai rất rộng lớn!

Hoàng Kinh vẫn cố gắng kiên trì, thậm chí ngay cả cảm xúc đều có chút kích động.

Mã đại nhân lắc đầu, không nói nữa.

Mà một bên khác, Quý công tử thì lại cười khẽ một tiếng.

- Ha ha, tuổi trẻ à? Nhưng nhìn bản công tử có phải tuổi trẻ không?

- Các ngươi là người nhà quê, tầm mắt nhỏ hẹp, căn bản cũng không biết thiên tài chân chính là như thế nào, gặp phải một người cao trong đám người lùn thì đã tôn là thiên nhân.

- Éch ngồi đấy giéng.

Lời nói này hẳn nói rất chói tai, ngay cả Hoàng Tiểu Hàm cũng không nghe nổi nữa.

Nàng vỗ mặt bàn một cái, tức giận nói:

- Ngươi cái tên này, lại dám nói chúng ta như thế!

Nhưng Quý công tử vẫn khoan thai như cũ, cười nói:

- Thấy không, ta đã nói mà.

- Nữ tử phải có giáo dưỡng, xưa nay đều sẽ không có bộ dáng này.

Hoàng Tiểu Hàm giận dữ, còn muốn nói thêm gì nữa nhưng lại bị Hoàng Kinh phát tay đánh gãy.

Hắn lần nữa nhìn về phía Mã đại nhân, cực kỳ nghiêm túc nói:

- Đại nhân, ngươi cũng biết ta, ta xưa nay không tùy tiện tiền cử người khác.

- Diệp sư phó thật sự có năng lực tiền vào Thiên Công Các!

Mã đại nhân nhìn ánh mắt của Hoàng Kinh, cuối cùng vẫn thờ dãi.

- Thôi, xem ở người những năm này lao khổ công cao, ta sẽ cho người một cơ hội.

- Mấy ngày nữa, Vĩnh Tường Môn sẽ tổ chức một giải thi đấu ngộ đạo ở thành Tứ Thanh, nếu như Diệp sư phó kia của người có thể thu được thành tích mười vị trí đầu trong giải thi đấu thì ta sẽ phá lệ có hấn gia nhập Thiên Công Các.

- Nhưng nếu không thể, vậy người cũng đừng kiên trì nữa.

Nói xong, Mã đại nhân trực tiếp đứng dậy, không cho Hoàng Kinh cơ hội cò kè mặc cả, mang theo Quý công tử trực tiếp rời khỏi hậu đường.

Hoàng Kinh nhìn bọn hấn bóng lưng đi xa, vẻ mặt sáng tối chập chờn.

Sau khi bọn hấn đi không đến một chum trà, hai người Hoài Cốc và Diệp Tùy Phong mới chậm chậm đuổi tới.

- Há? Lão sư, bọn hấn đâu rồi?

Hoài Cốc hỏi.

- Đi rồi.

Hoàng Kinh phát phát tay, ngồi trở lại trên ghế.

Vẻ mặt Hoàng Tiểu Hàm tràn đầy tức giận, lớn tiếng nói:

- Sư huynh, người không thấy đâu, vừa rồi tên kia thật sự là quá khinh người.

- Cha ta đã bảo đảm như thế mà bọn hấn vẫn không muốn nhận lấy Diệp sư phó, với lại cái tên tiểu bạch kiểng còn không một lời hữu ích, nếu không phải...

- Tiểu Hàm!

Hoàng Kinh trầm giọng quát, ngăn cản con gái của mình tiếp tục nói thêm gì đi nữa.

Diệp Tùy Phong nhìn tình huống trước mắt, đại khái đoán được thứ gì.

Hình như người của Thiên Công Các không muốn nhận lấy mình nha.

- Thật có lỗi Diệp sư phó.

Hoàng Kinh miễn cưỡng cười cười, nói:

- Ta vốn định tiễn cử người đi lên, nhưng Thiên Công Các... Lại có yêu cầu nghiêm khắc đối với tu vi, chí ít đều phải là cảnh giới Pháp Tướng trở lên mới được.

Diệp Tỳ Phong cười một tiếng:

- Không sao đâu lão Hoàng, không thu thì không thu thôi.

- Ta cũng không nhất định phải tiến vào Thiên Công Các, nói thật, ta ở đây cũng rất vui vẻ.

Hắn có thể nhìn ra, cuộc nói chuyện vừa rồi khẳng định không thể nào vui sướng.

Đối với lời an ủi của Diệp Tỳ Phong, Hoàng Kinh lại lắc đầu.

- Diệp lão đệ.

- Lấy học thức của người, đợi ở nơi nhỏ này sẽ hủy đi mình.

- Thiên địa càng rộng lớn hơn mới thật sự là sân khấu thuộc về người.

Hắn ngẩng đầu:

- Chỉ có tiến vào Thiên Công Các thì người mới có thể phát huy ra thiên phú chân chính của bản thân.

Diệp Tỳ Phong ngạc nhiên, hắn không ngờ, lão đầu này bình thường tùy tiện, ngẫu nhiên còn có chút xấu tính, mà đối với mình lại là thôi tâm trí phức.

Thậm chí đều đã cân nhắc đến tương lai của mình.

Nói thật... Hắn có chút hơi cảm động.

- Lão Hoàng, thật ra không cần như vậy.

Diệp Tỳ Phong nhất thời không biết nên nói thế nào.

Hoàng Kinh khoát tay áo, nói:

- Yên tâm, ta còn tính là có chút vẻ mặt.

- Mấy ngày sau, trong thành sẽ tổ chức một giải thi đấu ngộ đạo, ta đã nói với Mã đại nhân, chỉ cần người tiến vào mười

hạng đầu thì sẽ vẫn có tư cách gia nhập Thiên Công Các.

- Phải xem người có lòng tin này hay không?!

Diệp Tuy Phong không tự chủ sờ lên mũi.

- Mặc kệ là tranh tài gì, ta đều có lòng tin.

Chương 544: Người Thật Đột Phá Cảnh Giới Đan Phủ Trong Nhà Xí À?

Hoàng Kinh thoải mái cười một tiếng:

- Vậy là tốt rồi.

- Nhưng người nhất định đừng khoác lác, ta vẫn chờ người dương danh phổ rền của chúng ta.

Hoàng Tiểu Hàm cũng ở bên cạnh cổ vũ ủng hộ.

- Diệp sư phó, ta cũng tin tưởng người nhất định làm được!

Diệp Tuy Phong cười cười.

- Yên tâm đi, không có vấn đề.

Đừng nói giải thi đấu ngộ đạo gì đó, cho dù tranh tài bắt Thiên Đạo tới hành hung thì hẳn cũng có lòng tin đứng đầu.

Chỉ có điều hẳn lựa chọn tham gia trận đấu cũng không phải là thật muốn tiến vào Thiên Công Các.

Hoàng Kinh đối đãi chân thành cũng không thể làm cho hẳn buồn lòng.

- Vậy thì chúc Diệp sư phó thắng ngay từ trận đầu.

Hoài Cốc ở bên cạnh nói.

Bầu không khí trầm thấp rốt cục dịu đi một chút.

Nhưng cũng vào này, Tiểu Đồng tính cách xấu hổ bỗng nhiên yếu ớt nói một câu.

- Nhưng hình như ta nhớ, tiêu chuẩn thấp nhất của giải thi đấu ngộ đạo là Đan Phủ cảnh...

Hắn nói xong câu này, mọi người nhất thời yên lặng xuống.

Bầu không khí dần dần trở nên xấu hổ.

Giải thi đấu lại còn có tiêu chuẩn dự thi thấp nhất à?

Không hiểu rõ qua!

Cảnh giới của Diệp Tuy Phong mới là Thông Mạch, chẳng lẽ muốn hắn có thể đột phá đến Đan Phủ cảnh trong mấy ngày hay sao?

- Cái này...

Trong lúc nhất thời Hoàng Kinh cũng không biết nói cái gì.

- Ai, việc nhỏ, việc nhỏ.

Bộ dáng của Diệp Tuy Phong ngược lại rất nhẹ nhàng.

- Các người chờ một chút, ta đi... Đi vệ sinh một chút.

Nói xong, hắn trực tiếp quay người rời khỏi.

Để lại mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Lúc này đi nhà vệ sinh làm gì?

- Diệp sư phó hắn... Không phải là bị đả kích?

Hoàng Tiểu Hàm lo lắng nói.

Hoàng Kinh lắc đầu:

- Trước chờ một chút đi, xem ra lần này, hắn nhất định không có cách nào tiến về Thiên Công Các, thật là tạo hóa trêu người, ai...

...

Khi mấy người thở dài, Diệp Tuy Phong đã nhanh chóng đi tới nhà vệ sinh.

Không sai, hắn chính là chuẩn bị đột phá.

Nhà vệ sinh chỉ là hắn lấy cơ tạm thời mà thôi.

Sau khi đi vào, Diệp Tuy Phong lấy ra mấy khối linh thạch trong suốt từ trong ngực.

Đây là linh thạch trung phẩm, đều là hắn những ngày này rèn đúc binh khí đổi lấy, dù sao mua đậu hủ ăn cũng phải có tiền mà đúng không?

Lúc đầu hẳn dự định qua một đoạn thời gian nữa mới đột phá, nhưng bây giờ đã cần, vậy thì thuận tiện đột phá luôn.

Diệp Tỳ Phong thở ra một hơi, bắt đầu hấp thu linh khí tích chứa trong linh thạch.

Sau thời gian đột một nén hương, bóng người Diệp Tỳ Phong lại xuất hiện ở trong hậu đường.

- Diệp lão đệ, ngươi đây cũng quá lâu.

- Hôm nào có thời gian phải chuẩn bị cho ngươi một ít thuốc thanh tràng (tẩy ruột) mới được.

Hoàng Kinh trêu ghẹo nói.

Chỉ có điều hẳn đang cười thì đột nhiên không cười được nữa.

Nhìn Diệp Tỳ Phong khoan thai, cảm nhận được khí thế phát ra trên người hẳn, Hoàng Kinh đột nhiên tròn mắt tròn xoe.

- Ông trời ơi!

- Ngươi thật đột phá cảnh giới Đan Phủ trong nhà xí à?

.....

Diệp Tỳ Phong đi nhà xí ra lại làm cho mấy người trong phòng kinh ngạc đến há hốc mồm.

Đặc biệt là Hoàng Kinh, hai con mắt của hẳn trừng lớn như như chuông đồng, vẻ mặt tràn đầy râu ria như muốn dựng thẳng lên.

Đây thật là công phu tè dầm, chỉ đi nhà xí là đột phá được à.

- Ngươi đến cùng đã làm gì trong nhà xí vậy?

Hoàng Kinh kinh thanh rống to.

Diệp Tỳ Phong không biết nói gì:

- Xem ngươi nói kia, ở nơi quỷ quái đó ta còn có thể làm gì?

- Chỉ là khi đi vệ sinh thuận tiện đột phá mà thôi.

Cảnh giới Đan Phủ cũng không cần quá nhiều linh lực, mấy viên linh thạch trung phẩm là đủ rồi.

Lúc đầu, hắn dự định một lần đột phá thêm mấy tầng nữa, nhưng mùi hương ở chỗ đó thật sự quá nồng nặc, cho nên chỉ đột phá đến Đan Phủ cảnh tam trọng thì hắn đã không chịu được nữa chạy ra.

- Thuận tiện à?

- Loại chuyện này còn có thể thuận tiện à?

Hoàng Kinh dựng râu tròng mắt, hắn chưa từng thấy qua, không, ngay cả nghe cũng chưa nghe nói có chuyện không hợp thói thường như thế.

- Người cái chuyện này...

- Còn không chỉ đột phá một tầng?

Hắn rất nhanh cũng phát hiện tình huống của Diệp Tùy Phong, ba động đó căn bản cũng không phải là vừa tiến vào cảnh giới Đan Phủ!

Hàm răng của Hoàng Kinh cắn chặt vang lên tiếng ken két, chuyện xảy ra trước mắt đã hoàn toàn nằm ngoài khả năng nhận thức của hắn.

- Thật vất vả đột phá một lần, một tầng có ý nghĩa gì.

Diệp Tùy Phong khoát tay áo:

- Đừng nói về chuyện nhàm chán này nữa.

- Ta chỉ là muốn nói với người, ta nhất định sẽ tham gia giải thi đấu ngộ đạo kia, không ai có thể ngăn được ta.

- Với lại ta nhất định sẽ giành được vị trí đầu trong giải thi đấu, mang danh về cho phổ rên.

Khóe mắt Hoàng Kinh nhin không được run rẩy.

Đại ca, đây thật sự không phải chuyện nhàm chán.

Về phần giải thi đấu ngộ đạo...

Nếu như trước đó, Diệp Tùy Phong nói mình muốn giành hạng nhất thì hắn nhất định sẽ nhốt tiểu tử không biết trời cao đất rộng này ở nhà, để tránh ra ngoài mất mặt xấu hổ.

Bởi vì giải thi đấu lần này có rất nhiều những thiên tài từ các thành trì khác đều chạy tới, tụ tập, trăm hoa đua nở.

Nhưng bây giờ, hẳn hoàn toàn tin tưởng năng lực của Diệp Tuy Phong.

Thiên tài thì sao?

Có bản lĩnh người cũng đột phá trong nhà vệ sinh cho ta xem?

Một hồi lâu sau, Hoàng Kinh mới dần dần hòa hoãn tâm tình của mình.

- Người có thể dành được mười vị trí đầu là đã có thể được Thiên Công Các thu nhận rồi.

Hắn vẫn không muốn cho Diệp Tuy Phong áp lực quá lớn.

Diệp Tuy Phong cười cười nói:

- Cứ đặt trên người ta.

Sau đó, hắn nhìn Hoài Cốc và Hoàng Tiểu Hàm vẫn còn đang ngu ngơ, bỗng nhiên nói:

- Hai người các người có coi ta là lão sư hay không?

- Cả ngày không thấy bóng dáng đâu, chỉ biết chạy loạn.

- Có đôi khi muốn tìm một người hỗ trợ đánh người cũng không có.

Nói xong, Diệp Tuy Phong lắc đầu, quay người rời khỏi hậu đường.

Hoài Cốc và Hoàng Tiểu Hàm còn hơi ngây người, không biết vì sao Diệp Tuy Phong bỗng nhiên lại nhắc đến hai người bọn hắn.

Vẻ mặt Hoàng Kinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, khiến trách nói:

- Hai tên khờ các người, còn không mau theo sau!

- Hẳn đang chuẩn bị dạy các người đồ tốt đấy!

Lúc này, hai người mới phản ứng được, vội vàng đứng lên vọt ra khỏi hậu đường, chạy theo bóng lưng của Diệp Tuy Phong.

Chương 545: Linh Cơ Ngự!

Hoàng Kinh yên lặng nhìn bọn hắn biến mất khỏi tầm mắt, yên lặng hồi lâu.

Bỗng nhiên, hắn cười ra tiếng, cười cực kỳ thoải mái.

- Ai nói lòng tốt không có phúc báo, ha ha...

...

Trong mấy ngày kế tiếp, Diệp Tùy Phong biết đại khái một chút cái gọi là giải thi đấu ngộ đạo này.

Chủ sự của giải thi đấu là một tông môn tam phẩm tên Vĩnh Tường Môn.

Chẳng qua hiện nay tông môn tam phẩm đã không giống trước kia.

Chương giáo của tông môn chính là cường giả cảnh giới Cửu Nạn, tương đương với cực hạn của phạm nhân.

Ở thời đại lúc trước của Diệp Tùy Phong, tông môn như vậy đã đủ để đứng vào hàng nhất phẩm.

Thực lực của Vĩnh Tường Môn không tầm thường, trong phạm vi mấy trăm ngàn dặm đều có được lực ảnh hưởng cực kỳ lớn.

Các tu sĩ thành Tứ Thanh cũng lấy tiến vào Vĩnh Tường Môn làm kiêu ngạo.

Cho nên mỗi một lần giải thi đấu ngộ đạo được tổ chức đều sẽ có rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi tranh nhau chen lấn, vui vẻ tham gia, chỉ vì cầu một cơ hội tiến vào đại tông môn.

Mà giải thi đấu năm nay lại càng thêm nóng bỏng.

Bởi vì có tin tức ngầm nói là ngoại trừ Vĩnh Tường Môn ra, còn có một tông môn càng cường đại hơn cũng ở sau lưng quan sát.

Nếu như được loại tồn tại đó tuyển chọn thì có thể chắc chắn có thể lên như điều gặp gió, một bước lên trời.

- Lão sư, mấy ngày nay trong thành càng ngày càng náo nhiệt, mọi người đều đang bận rộn chuẩn bị cho giải thi đấu ngộ đạo

lần này!

Giọng nói của Hoàng Tiểu Hàm rất lớn, đơn giản trong một mô hình với nàng cha khắc ra.

- Chỉ còn ba ngày nữa là giải thi đấu sẽ bắt đầu, chúng ta cũng đi chuẩn bị một chút đi!

Nàng hơi lo lắng nói.

Diệp Tuy Phong đưa lưng về phía nàng, ngồi ở dưới bóng cây, lại là một bộ dáng từ tốn.

- Đừng nói nữa, ta đang chuẩn bị đây.

Hoàng Tiểu Hàm hơi sững sờ, sau đó từ từ tiến lên, lập tức mở to hai mắt nhìn.

Nàng chỉ thấy Diệp Tuy Phong ngồi cầm tăm xỉa răng, rồi còn vắt chân lên cắt móng chân.

- Ngươi như vậy cũng gọi là chuẩn bị à?

Nàng kém chút nhảy lên nói.

Diệp Tuy Phong khoan thai nói:

- Đây là thịnh hội, đương nhiên phải chuẩn bị hình tượng tốt đẹp một chút, miễn làm mất mặt Phổ Rèn chúng ta.

- Cho nên, tại sao không gọi là chuẩn bị?

Hoàng Tiểu Hàm ngoẹo đầu:

- Nhưng ngài mang giày, ai có thể nhìn thấy được chứ?

Diệp Tuy Phong cười cười không trả lời, sau khi cắt móng chân xong, hẩn khép dao cắt móng tay lại, ném cho Hoàng Tiểu Hàm.

- Xem thử dao cắt móng tay nhiều chức năng ta vừa nghiên cứu ra này thế nào?

Hoàng Tiểu Hàm im lặng, nhưng cũng không ghét bỏ cây dao vừa rồi dùng để cắt móng chân này, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu.

Rất nhanh, nàng đã nhìn mê mẩn.

Con dao cắt móng tay nhiều chức năng này quan trọng không ở chỗ công năng, mà ở chỗ công nghệ.

Diệp Tuy Phong dung nhập rất nhiều thủ pháp và kỹ xảo rèn đúc ở trong, thanh đao cụ này không đáng chú ý này tích chứa tiêu chuẩn rèn đúc cực cao.

Nếu như có thể đem hiểu rõ hoàn toàn thì chí ít cũng sẽ thu hoạch được một xưng hào đại sư.

Trong mấy ngày này, hẳn dạy cho Hoàng Tiểu Hàm và Hoài Cốc không ít thứ, đều là rất nhiều hoa quả khô, coi như một loại hồi báo đối với thiện ý của Hoàng Kinh.

- Tặng cho ngươi.

Diệp Tuy Phong cười nói.

Hoàng Tiểu Hàm lấy lại tinh thần từ trong trầm mê, mặt mày hơn hờ.

- Đa tạ lão sư!

Nói xong, nàng lại nhíu mày hỏi:

- Ngài thật không chuẩn bị chút gì à, ta thấy rất nhiều người dự thi đều mua một chút Linh Cơ Ngự, chuẩn bị cho lúc tham gia ngộ đạo đấy.

Linh Cơ Ngự cũng là một loại Thiên Công Ngự, có thể đề cao ngộ tính của người tu luyện ở một mức độ nào đó.

Đối với giải thi đấu ngộ đạo lần này thì nó rất phù hợp.

- Không có tiền.

Diệp Tuy Phong tùy tiện tìm một cái cơ.

Nhưng hẳn cũng không nói láo, Linh Cơ Ngự thuộc về bảo vật Huyền cấp trở lên, giá cả đương nhiên rất cao.

- Cha ta có, ta có thể đi trộm tới.

Hoàng Tiểu Hàm không chút nghĩ ngợi nói.

Diệp Tuy Phong ho khan hai tiếng, ngươi thật đúng là con gái có hiếu.

- Thôi đi, ta không dùng được món đồ kia.

Diệp Tuy Phong khoát tay áo.

Hoàng Tiểu Hàm nhìn dáng vẻ không quan trọng của hắn, có chút lo lắng, nói:

- Ta biết ngài rất lợi hại, nhưng ít nhất cũng phải nhìn qua lai lịch của đối thủ một chút chứ.
- Cả ngày ngài ngồi trong nhà, ngay cả Linh Cơ Ngự là cái gì cũng không biết.

Vừa dứt lời, Hoài Cốc đi đến.

- Diệp sư phó, lão sư muốn mời ngài đến đó một chuyến.
- Có một vị khách mang đến một Linh Cơ Ngự bị hỏng, muốn chữa trị hoàn hảo.
- Nhưng phẩm cấp của nó tương đối cao, lão sư không quyết định chắc chắn được, cho nên muốn nhờ ngài đi qua hỗ trợ nhìn một chút.

Hoàng Tiểu Hàm lập tức sững sốt.

Diệp Tuy Phong cười ha ha một tiếng:

- Ai nói ngài trong nhà thì không thể tìm hiểu?
- Không phải có rồi đây à?

Nói xong, hắn đứng dậy, theo Hoài Cốc cùng nhau rời khỏi sân.

Phòng khách quý.

Diệp Tuy Phong và Hoài Cốc cùng nhau từ cửa sau đi đến, Hoàng Kinh thì đang ngồi ở chỗ đó, nhãn mày nhìn một món đồ chơi nhỏ trong tay.

- Không ngờ còn có thứ có thể làm khó Hoàng đại sư người.

Hắn đi lên phía trước, trêu ghẹo nói.

Vị khách ngồi đối diện Hoàng Kinh bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Diệp Tuy Phong cũng nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau.

- Là người?

Hai người đồng thời mở miệng.

.....

Trong phòng khách quý.

Quý khách ngồi đối diện Hoàng Kinh chính là nữ tử Đan Nhã mà Diệp Tỳ Phong gặp phải sau khi rời khỏi thôn Đường Cổ.

Lúc ấy, hắn còn ngồi ké xe của người ta.

Thật không ngờ, hai người thế lại gặp nhau lần nữa ở đây.

- Các người quen biết nhau à?

Hoàng Kinh nghi ngờ hỏi.

Diệp Tỳ Phong gật đầu:

- Từng có duyên đồng hành một lần.

Đôi mắt của Hoàng Kinh đảo mấy vòng, chợt cười to một tiếng, đứng dậy.

- Ha ha, vậy thì thật là tốt, ta sẽ giao Linh Cơ Ngự này cho người, ta trùng hợp có chút việc gấp.

- Các người cứ từ từ trò chuyện, ta đi trước.

Nói xong, hắn không có nửa phần chần chừ, ném vật liệu trong tay, chạy trốn như bay ra khỏi phòng.

Diệp Tỳ Phong im lặng, không giải quyết được thì không giải quyết được thôi, cứ nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì.

Thật là quá đẽ ý mặt mũi rồi.

Chương 546: Sửa Chữa Linh Cơ Ngự.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu, ngồi vào chỗ của Hoàng Kinh.

- Thật không ngờ người lại là đại sư phó của phố rèn Cùng Tế.

Đan Nhã nhìn Diệp Tỳ Phong, trong mắt có sóng nước lưu chuyển.

Lúc đầu, nàng cho là hắn chỉ là thanh niên có chí đến phố rèn tìm kiếm tạo hóa, không ngờ lập tức từ hình tượng tiểu tử đẹp trai biến thành sư phó đầy học thức.

Mà hình như thái độ của Hoàng đại sư đối với hắn cũng không tầm thường.

- Cơ duyên xảo hợp thôi.

Diệp Tuy Phong cười cười, sau đó cầm lấy Linh Cơ Ngự bắt đầu nghiên cứu.

Đây là một vật liệu dùng kim loại đặc biệt chế tạo thành, trong kim loại có dung hợp rất nhiều vật liệu, đại bộ phận trong đó đều là vật liệu trận pháp.

Trong đó có khắc mười mấy loại trận pháp khác nhau.

Bọn chúng rất nhỏ, lấy một loại phương thức cực kỳ xảo diệu kết hợp với nhau, phát huy ra rất nhiều tác dụng.

Trong đó hạch tâm là một trận pháp phức tạp nhất.

Sau khi Diệp Tuy Phong nhìn qua thì ngạc nhiên phát hiện, không ngờ nó lại mang theo một chút đường vân tiên thiên của Trà Thụ, khó trách có thể tăng lên ngộ tính của tu sĩ ở một mức độ nào đó.

- Kết cấu không tệ.

Hắn âm thầm gật đầu.

Lúc này, Diệp Tuy Phong đã ra huyền cơ trong Linh Cơ Ngự, tiến tới nghĩ rộng đến phía trên các Thiên Công Ngự khác.

Nói tóm lại, Thiên Công Ngự có hai bộ phận chính, một là trận pháp, một là vật liệu.

Mặc dù trận pháp tinh tế, nhưng tùy tiện tìm trận đạo đại sư, trên cơ bản đều có thể khắc họa ra giống như vậy.

Hạch tâm chân chính của nó thật ra chính là vật liệu.

Trước là thông qua dùng vật liệu khác nhau chế tạo thành vật liệu nhỏ bé, sau đó tổ hợp lại với nhau, lại dung hợp với pháp bày trong trận, hô ứng lẫn nhau, cuối cùng mới có thể đạt được mục đích như mong muốn.

Thay đổi trong này còn đa dạng phức tạp hơn trận pháp.

Độ khó rất cao.

Chỉ cần hoàn toàn nắm giữ cũng đã đủ để khai tông lập phái.

Đan Nhã lấy tay chống cằm, im lặng nhìn Diệp Tuy Phong nghiêm túc nghiên cứu Linh Cơ Ngự, ý cười trong mắt không ngừng lộ ra.

Nam nhân nghiêm túc là đẹp trai nhất, cũng không phải nói lung tung.

- Thế nào rồi?

- Đây là Linh Cơ Ngự Huyền cấp thượng phẩm, nhìn dáng vẻ của Hoàng đại sư vừa rồi, hình như muốn sửa chữa rất không dễ dàng.

Đan Nhã ôn nhu nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Ừm, là thật khó khăn.

Mức độ tinh tế trong Linh Cơ Ngự cực cao, một khâu nhỏ xảy ra vấn đề cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả chỉnh thể.

Mà ba trận pháp phụ trợ trong Linh Cơ Ngự này của Đan Nhã đều xảy ra vấn đề, trong đó quan trọng nhất trận văn Ngộ Đạo, thậm chí xuất hiện tình huống thiếu thốn.

Không phải xem thường Hoàng Kinh, cho hẳn thời gian một tháng, tôi đã cũng chỉ có thể sửa chữa trận pháp phụ trợ, căn bản là phục hồi như cũ không hiểu trận văn đạo trà.

Đến lúc đó, sợ rằng cấp độ của Linh Cơ Ngự này sẽ hạ thấp xuống Huyền cấp trung phẩm hoặc là hạ phẩm.

Cho nên đối Hoàng Kinh thì đây đúng thật là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Đan Nhã cười nói:

- Nếu như quá khó thì tạm quên đi thôi, ta còn có một cái dự bị.

- Ta thấy hôm nay thời tiết rất không tệ, hay chúng ta...

Nhưng nàng chưa kịp nói xong thì Diệp Tuy Phong đã đưa Linh Cơ Ngự trong tay tới.

- Phù, đã sửa xong.

Đan Nhã lập tức sững sờ, miệng nhỏ khẽ nhếch.

- Xong rồi?

- Không phải người mới nói rất khó khăn à?

Diệp Tuy Phong ách một tiếng, sau đó cười nói:

- Là thật khó khăn đó.

- Người không thấy ta vừa trầm tư suy nghĩ lâu như vậy à?

Đan Nhã im lặng, tính toán thời gian, từ khi người vào cửa đến bây giờ cũng không cao hơn thời gian nửa nén hương!

Năng lực của Diệp Tuy Phong lại còn mạnh hơn Hoàng đại sư à?

Hay vừa rồi Hoàng đại sư đã giải quyết phần lớn vấn đề, hẳn chỉ tới để đánh chót hạ?

Đan Nhã không được biết.

- Vừa rồi không nghe rõ, người nói thời tiết thế nào?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Đan Nhã khẽ thở dài.

- Ta vừa nói là thời tiết trời trong gió nhẹ, chỉ tiếc sắp tới sợ là sẽ mưa liên tục.

Diệp Tuy Phong liếc nhìn ngoài cửa sổ.

- Nghĩ lại, thời tiết này đã nửa tháng rồi chưa có mưa.

Đan Nhã bắt đắc dĩ, nàng chỉ muốn hình dung lòng của mình một chút thôi.

- Linh Cơ Ngự thật đã sửa xong à?

Nàng lần nữa kéo lại chủ đề.

Diệp Tuy Phong gật đầu nói:

- Ừm, tuyệt đối không có vấn đề.

Thật ra, hẳn chẳng những đã sửa xong trận pháp lúc đầu, mà còn bù đắp một chút trận văn trong ngộ đạo võ đạo, hiện tại

hiệu quả của Linh Cơ Ngự đã vượt xa khỏi lúc trước. Coi như một chút hồi báo cho việc Đan Nhã đã chở hấn đi cùng.

- Không ngờ người lại lợi hại như vậy.

Đan Nhã vừa cười vừa nói.

Diệp Tùy Phong khoát tay áo, sau đó hỏi:

- Người cũng muốn tham gia giải thi đấu Ngộ Đạo lần này à?

Hiện tại, phần lớn người trẻ tuổi làm Linh Cơ Ngự cũng vì cái này.

Với lại hấn có thể nhìn ra, Đan Nhã đã là tu sĩ Pháp Tướng đỉnh phong, hoàn toàn có tư cách dự thi.

- Đúng vậy.

Đan Nhã nói:

- Đây là một lần thịnh hội khác với trước đây, ngoại trừ Vĩnh Tường Môn ra, đại tông nhất phẩm Thanh Lan Tông cũng đang ngó chừng giải thi đấu ngộ đạo.

Diệp Tùy Phong giật mình, thì ra lời đồn là thật, thật sự có đại tông ở sau lưng chú ý.

- Cơ hội lần này rất khó được, chỉ tiếc tu vi của người mới chỉ đến cảnh giới Thông Mạch, nếu...

Nói xong, Đan Nhã bỗng nhiên sững sờ:

- Há? Người đã đột phá đến cảnh giới Đan Phủ à?

Diệp Tùy Phong cười cười.

- Đúng vậy, với lại ta cũng đại biểu phổ rên chúng ta dự thi.

Đan Nhã lập tức kinh hãi.

- Nói như vậy, chúng ta phải gặp nhau trên sàn thi đấu rồi?

Diệp Tùy Phong mỉm cười gật đầu.

- Chúc chúng ta may mắn đi.

Sau đó, hai người lại rảnh rỗi trò chuyện trong chốc lát, sau đó rời khỏi.

Nhưng thật ra là Diệp Tùy Phong chủ động rời khỏi, hắn còn muốn tạo một cái ráy lỗ tai và kéo cắt lông mũi tràn ngập hàm lượng kỹ thuật đưa cho Hoàng Tiểu Hàm.

Về phần giải thi đấu, hắn thật sự không quá chú ý.

Chương 547: Tương Lai Còn Có Nhiều Đặc Sắc Hơn Đang Chờ Mình.

Ban đêm, Đan Nhã ngồi ở phía trước cửa sổ, ánh trăng chiếu xuống, nàng cảm Linh Cơ Ngự hôm nay vừa được Diệp Tùy Phong sửa xong, lăn qua lộn lại thưởng thức, có đôi khi còn thỉnh thoảng phát ra một chút tiếng cười quái dị.

Tiểu Thúy ở bên cạnh nhìn thấy vậy thì sợ đến mức nổi da gà, cuối cùng nàng cũng không nhịn được đi lên phía trước, nhỏ giọng nhắc nhở:

- Tiểu thư, ngài đã ngán người hơn nửa canh giờ rồi.
- Đừng quên tu luyện nha.

Lúc này, Đan Nhã mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng ừ ừ hai tiếng.

Tu luyện vẫn phải tiếp tục.

Nàng tận lực dứt bỏ tạp niệm, bắt đầu sử dụng Linh Cơ Ngự tiến hành huấn luyện ngộ tính hôm nay.

Nhưng vừa bắt đầu, nàng đã cảm giác được tia dị thường.

Hôm nay, linh đài của mình hình như đặc biệt thanh minh, nan đề phức tạp trước đó đều trở lên rõ ràng, mọi thứ đều đặc biệt thông thuận.

Đan Nhã kinh ngạc rời khỏi trạng thái tu luyện, cảm giác vừa rồi cũng biến mất không thấy gì nữa.

- Ta đây là... Sao vậy?

Nàng có chút nghi ngờ khó hiểu, sau khi lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện, loại cảm giác đó lại lần nữa đánh tới.

Lặp đi lặp lại mấy lần, nàng cũng xác định, vấn đề chính là xuất hiện ở phía trên Linh Cơ Ngự này.

- Tiểu thư, hôm nay người đến cùng bị sao vậy, tâm thần có chút không tập trung.

Tiểu Thúy cũng phát hiện dị dạng.

Đan Nhã lắc đầu, suy nghĩ một lát, cầm lấy Linh Cơ Ngự chạy ra khỏi cửa phòng.

- Ai người chạy chậm một chút!

Trong lòng Tiểu Thúy bất đắc dĩ, không rõ vì sao Đan Nhã chỉ ra ngoài một lần đã trở nên giống như mất hồn như vậy.

Chẳng lẽ là độc thân quá lâu nên không cẩn thận bị tiểu bạch kiểm nào câu đi à?

Xem ra cần phải làm công tác tâm lý cho nàng ấy một chút.

Sau một lát, Đan Nhã đi tới trước mặt một người nam nhân trung niên mặc đạo bào.

- Sư tôn, cái Linh Cơ Ngự này của ta... Hình như có chút vấn đề.

Nàng đưa Linh Cơ Ngự ra.

Nam nhân trung niên nhìn thoáng qua, lắc đầu nói:

- Ta đã sớm nói với người, thợ rèn nơi này không thể nào hoàn toàn sửa chữa nó.

- Thi đấu sắp đến, người tạm thời dùng Huyền cấp trung phẩm kia trước đi.

Đan Nhã đi lên phía trước:

- Không phải.

- Sư tôn, cái Linh Cơ Ngự này giống như không giống trước đó, nó càng thêm...

- Vẫn là tự ngài nhìn một chút đi!

Nam nhân trung niên thấy nàng kiên trì như vậy, bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp nhận Linh Cơ Ngự, vừa thưởng thức trà vừa nhìn.

Nhưng một ngụm trà còn chưa kịp nuốt xuống đã trực tiếp phun ra ngoài.

- Mẹ nó, sao lại biến thành Địa cấp thượng phẩm rồi?

- Hôm nay, người đã tìm ai sửa nó vậy?

Nam nhân trung niên trợn tròn tròng mắt.

Đan Nhã ngạc nhiên, bóng dáng Diệp Tuy Phong lại lần nữa xuất hiện trong đầu nàng.

.....

Đôi mắt với câu hỏi của sư tôn, Đan Nhã vẫn không để lộ ra tin tức về Diệp Tuy Phong.

Chỉ nói mình gặp phải một dị nhân, sau đó không cần thời gian quá lâu đã sửa chữa xong.

Sư tôn tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nói Đan Nhã đây là quá may mắn, Linh Cơ Ngự địa cấp thượng phẩm không thể coi thường, nhất định phải bắt lấy mấy ngày cuối cùng này, lần nữa nâng cao ngộ tính của mình lên một bước.

Đan Nhã rời khỏi sân nhỏ trong ánh mắt cảm thán của sư tôn, trở lại gian phòng của mình.

- Tiểu thư, đến cùng hôm nay người bị sao vậy?

Tiểu Thúy thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của Đan Nhã, quan tâm hỏi.

- Ta không sao.

Đan Nhã nhẹ giọng đáp lại, sau đó “ầm” một tiếng, đóng cửa phòng của mình lại.

Tiểu Thúy ở ngoài cửa không khỏi cong cong miệng, miệng của nữ nhân thật sự là quỷ gạt người.

Không có việc gì mới là lạ đấy.

Chỉ có điều tiểu thư không muốn nhiều lời nên nàng cũng không có cách nào.

Chỉ có thể chờ đợi chính nàng ấy điều tiết tâm trạng lại rồi nói.

Mà sau khi Đan Nhã đi vào phòng của mình thì lần nữa đi đến trước cửa sổ, lấy tay chống cằm, vẻ mặt tràn đầy phiền muộn.

Đúng như sư tôn nói, Linh Cơ Ngự địa cấp thượng phẩm tuyệt không phải bình thường.

Diệp Tùy Phong có thể tùy tiện biến Linh Cơ Ngự Huyền cấp đã tôn hại thành Địa cấp thượng phẩm, lại há có thể là người bình thường?

Nàng tính là gặp qua một chút việc đời, trong trong lòng cực kỳ rõ ràng, tồn tại như thế, cho dù ở trong Thiên Công Các cường đại cũng là đệ tử hạch tâm.

Nếu như đặt ở ngoài, đó là bánh trái thơm ngon mà tất cả tông môn đều nguyện ý tranh đoạt bất kể đại giới.

Đừng nói Vĩnh Tường Môn, cho dù là Thanh Lan Tông cũng đều tranh đoạt hấn.

Người như vậy thật có thể cùng nàng đi một con đường à?

Cái thứ như tình cảm này thật ra thật rất kỳ quái.

Khi một người khác phái cùng tuổi tương đối xuất sắc, người sẽ không tự chủ được sinh lòng ái mộ, muốn tới gần người đó, có đôi khi thậm chí còn có thể huyễn tưởng ra tương lai tốt đẹp của hai người.

Hấn càng xuất sắc, loại cảm tình này sẽ càng ngày càng mãnh liệt.

Nhưng khi hấn ưu tú tới cực điểm, vượt rất xa phạm trù người bình thường thì loại tình cảm kia ngược lại sẽ theo đó trở nên nhạt dần.

Ái mộ cũng sẽ dần dần biến thành ngưỡng mộ.

Mặc dù vẫn sẽ thích, nhưng loại ưa thích này đã không còn là huyễn tưởng tương lai của hai người.

Bởi vì lúc này, trong lòng của người đã hiểu rõ, các người nhất định là người của hai thế giới, loại tương lai đó đã không thể nào xảy ra.

Đan Nhã im lặng nhìn mặt trăng sáng trên trời, không nhúc nhích.

Qua thật lâu, đêm khuya thổi tới từng cơn gió lạnh, làm cho tóc mai của nàng rủ xuống.

Đan Nhã thở ra một hơi thật dài, ngồi ngay ngắn.

Giờ khắc này, loại tình cảm phiền muộn trên mặt nàng đã dần dần nhạt xuống.

- Cố lên nha.

Nàng cười một tiếng:

- Cho dù như thế nào, có thể gặp phải hấn đã chính là một loại may mắn.

- Tương lai còn có nhiều đặc sắc hơn đang chờ mình.

Đan Nhã nhẹ nhàng vuốt ve Linh Cơ Ngự, sau khi linh đài thanh tịnh thì tiến vào trạng thái tu luyện.

Ánh trăng chiếu xuống trên mặt của nàng, phát ra ánh sáng nhu hòa.

Thuở niên thiếu, ai lại không trải qua thời mới biết yêu chứ?

Đợi mấy chục năm sau, cho dù lúc trước xoắn xuýt khó chịu đến cỡ nào thì lúc nhớ lại cũng là một đoạn hình tượng tốt đẹp.

Chương 548: Ta Là Loại Người Hay Chủ Động Gây Chuyện À?

Ba ngày sau.

Giải thi đấu ngộ đạo ở thành Tứ Thanh chính thức khai mạc.

Giải thi đấu tổng cộng diễn ra trong hai ngày, ngày thứ nhất là sơ tuyển, ngày thứ hai sẽ quyết ra người thắng sau cùng.

Trong đó, mười người xuất sắc nhất không chỉ có thể nhận được thành chủ tự mình ca ngợi, có lẽ còn được một ít gia tộc hoặc là thế lực cường đại nhìn trúng, từ đó có thể một đường bằng phẳng.

Tất cả người trẻ tuổi dự thi đều đã ma quyền sát chưởng, chuẩn bị biểu hiện tốt một chút trong lần so tài này.

- Diệp sư phó, ngài nhanh dậy đi!

Bên ngoài phòng, Hoàng Tiểu Hàm dất cuống hống hô.

Sau một lát, cửa phòng từ trong đây ra, Diệp Tuy Phong còn buồn ngủ đi ra.

- Tới giờ ăn rồi à?

Hắn vừa dụi mắt vừa hỏi.

Hoàng Tiểu Hàm thở phì phò, hô to:

- Ngài quên rồi à?

- Hôm nay là ngày giải thi đấu bắt đầu, tất cả mọi người sớm đã đi đến bên hồ Tinh La rồi.

- Sao lúc này ngài vẫn còn có thể ngủ được?

Diệp Tuy Phong ngáp thật to một cái.

Đi ngủ chính là chuyện vui lớn nhất trong đời, sao lại không ngủ được?

Nhưng hôm nay hắn đúng là đã dậy trễ, bởi vì tối hôm qua hắn gần như thức suốt đêm mới viết ra được một bản bí kỹ thật dày.

Bí Yếu Tinh Luyện.

So với phiên bản hắn lưu lại cho Thôi lão Hán thì bản bí yếu này càng cao thâm hơn, bao hàm cũng toàn diện hơn, đủ để đẩy tiêu chuẩn rèn đúc của Hoàng Kinh lên mức độ đỉnh cao.

Đương nhiên, vì quyền bí yếu hắn lưu lại cho Thôi lão Hán, hắn còn tặng thêm một chữ “Chân” ở phía trước.

Chân · Bí Yếu Tinh Luyện, nhìn qua rất có bức cách.

- Ngươi đi chuẩn bị cơm cho ta ăn trước, đợi ăn xong lại đi.

Diệp Tuy Phong bắt đầu rửa mặt.

Hoàng Tiểu Hàm nhìn bộ dáng không nhanh không chậm của hắn, dậm chân, nhưng nằng vẫn nghe lời đi chuẩn bị đồ ăn.

Khoảng hơn nửa canh giờ sau, Diệp Tuy Phong mới đi cùng Hoàng Tiểu Hàm đến hồ Tinh La ở trung tâm thành Tứ Thanh.

Địa điểm tổ chức giải thi đấu ngộ đạo là ở đây.

Thật ra không chỉ là lần này, trước đó, phàm là có thịnh hội quan trọng cũng đều cử hành ở hồ Tinh La.

Với lại nghe Hoàng Tiểu Hàm nói, rất nhiều thành trì đều có thói quen xây dựng hồ nước ở trong thành, cũng không biết tập tục này bắt đầu từ đâu.

Vị trí phổ rền cách nội thành cũng không xa, không cần bao lâu, ba người đã đi tới địa điểm tổ chức giải thi đấu.

Phóng tầm mắt nhìn tới, tất cả đều là đầu người đen nghịt, giống như là đi hội làng mua đồ.

Trong đó, có khoảng một nửa số người đều là tu sĩ tương đối trẻ tuổi, trên cơ bản đều là người tham gia lần này giải thi đấu.

Đánh giá sơ qua một chút, tổng cộng cũng có gần mười ngàn người.

Thật không hổ với hai chữ thịnh hội.

- Chúng ta qua bên kia đi!

Hoàng Tiểu Hàm kéo theo Diệp Tùy Phong, chui tới chui lui trong đám người đen nghịt, cuối cùng đi đến dưới một gốc Dương Thụ cao lớn.

Dương Thụ ở gần bên hồ, nơi đó thế mà còn có một cái lều thật to che nắng.

- Đến!

Ba người đi tới.

Ở trong lều còn có mấy người đang đứng, Diệp Tùy Phong nhận ra, đều là người của phổ rền Đồng Tế.

Là một thế lực có tên tuổi trong thành Tứ Thanh, phổ rền đương nhiên có thể được an bài một vị trí đặc biệt.

Sau khi ngồi xuống, Diệp Tùy Phong ngấm nhìn bốn phía, có rất nhiều lều giống thế này, có cái còn rất hoa lệ, thậm chí còn có nơi được xây dựng giống như đình nghỉ mát, để cho người ta ghé mắt.

Mà ở trên mặt hồ thì nổi lơ lửng một chiếc lâu thuyền, một lá cờ viết chữ “Tường” tung bay theo gió.

- Diệp sư phó, đó chính là lâu thuyền của Vĩnh Tường Môn!
Hoàng Tiểu Hàm chỉ vào mặt hồ, vẻ mặt có chút kích động.
Nhưng Diệp Tùy Phong cũng không có hứng thú gì đối với chuyện này.

- Khi nào bắt đầu?

Xung quanh quá nhiều người, ai cũng nói chuyện ồn ào, hẳn không phải rất ưa thích hoàn cảnh như vậy.

- Buổi trưa chính thức bắt đầu.

Hoài Cốc nói:

- Diệp sư phó, căn cứ theo như trước đây, ngày tranh tài thứ đầu tiên đào thải rơi hơn chín phần người dự thi, ngài nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Diệp Tùy Phong nhún vai, biểu thị không có gì phải lo lắng.
Hơn nữa hẳn cũng không có đến quá sớm, bây giờ cách buổi trưa còn có hơn nửa canh giờ mà thôi.

Sau khi nhàm chán chờ đợi trong chốc lát, Diệp Tùy Phong bỗng nhiên gọi Hoài Cốc đến trước mặt, hỏi:

- Tại sao không có người nào tới tìm phiền toái vậy?

- Giống như người nào nhìn chúng ta không vừa mắt, hoặc là đối thủ một mất một còn tới trào phúng hai câu?

Hắn thật sự quá nhàm chán, muốn đợi loại kiều đoạn này xuất hiện nhưng cũng không đợi được.

Hoài Cốc sững sốt, mặt lộ vẻ không hiểu:

- Vì sao lại có người tới trào phúng chúng ta?

- Mọi người đều đang chuyên tâm chuẩn bị cho giải thi đấu, không có ai muốn tìm phiền phức vào lúc này đâu.

- Với lại khi chọn vị trí, mọi người đều cố ý tránh xa đối thủ một mất một còn của mình, xung quanh chúng ta đều là thế lực có quan hệ tốt phổ rên.

Diệp Tùy Phong giật mình, thì ra là như vậy.

- Ừ!

Nhưng sau đó, hắn đột nhiên đổi sang chuyện khác.

- Vậy tại sao gia hỏa kia lại liên tục nhìn chăm chăm chúng ta với ánh mắt bất hảo như vậy chứ?

Hắn chỉ vào một đình nghỉ mát hai tầng cách đó không xa.

Ở phía trên tầng thứ hai, một người trẻ tuổi mặc quần áo lộng lẫy đang đong đưa cây quạt, thỉnh thoảng nhìn về phía phố rên.

- Trì Ngọc Hằng?

Hoàng Tiểu Hàm kinh hô một tiếng, sau đó cắn răng nói:

- Diệp sư phó, chính là hắn, ngày đó hắn đã nói người của phố rên chúng ta không đáng một đồng!

Diệp Tỳ Phong nhíu mày, thì ra là người của Thiên Công Các.

- Diệp sư phó.

Hoài Cốc thấp giọng nói:

- Ngài còn muốn tiến vào Thiên Công Các, vẫn nên tận lực không nên gây sự với bọn hắn.

Diệp Tỳ Phong liếc hắn nói:

- Ta là loại người hay chủ động gây chuyện à?

Nói xong, Diệp Tỳ Phong nhìn về phía Trì Ngọc Hằng, trùng hợp hắn cũng nhìn lại, ánh mắt của hai người trực tiếp chạm vào nhau.

Diệp Tỳ Phong cười thân mật một tiếng, chậm rãi giơ ngón tay cái lên.

Sau đó, quay ngược ngón tay cái xuống dưới, đúng kiểu quốc tế kinh điển.

- Rác rưởi.

Hắn thậm chí nói trong miệng.

Chương 549: Khảo Nghiệm Đầu Tiên: Độ Hồ!

Ở tầng hai của đình nghỉ mát.

Trì Ngọc Hằng đang đong đưa cây quạt xếp, bỗng nhiên dừng lại.

Tu vi của hắn ta đã đạt tới cấp Ngưng Đan, thị lực vô cùng tốt, đương nhiên thấy rõ ràng thủ thế và lời nói trong miệng của Diệp Tùy Phong.

Vẻ mặt hắn ta lập tức âm trầm xuống.

- Muốn chết!

Trì Ngọc Hằng thấp giọng nói.

- Không ngờ một tiểu tử nông thôn vừa tiến vào cảnh giới Đan Phủ cũng dám nhục nhã ta?

Mã đại nhân đứng bên cạnh cũng chú ý tới chuyện này.

- Mới vài ngày trước, Hoàng Kinh nói hắn vẫn còn ở cảnh giới Thông Mạch, nhưng bây giờ lại đã Đan Phủ cảnh tam trọng.

- Chắc là đã sử dụng một ít bảo vật gì đó dùng để đột phá.

Trì Ngọc Hằng khinh thường cười lạnh.

- Tự cắt đứt con đường phía trước của mình, người như vậy cũng muốn tiến vào mười vị trí đầu trong giải thi đấu Ngộ Đạo này à, thật sự là quá buồn cười!

Mã đại nhân lắc đầu.

- Hắn không thể nào đứng hàng đầu.

- Thanh Lan Tông cũng đang ngó chừng lần so tài này, có rất nhiều thế lực không tề đều phái ra thiên tài dự thi.

- Diệp Tùy Phong không có cơ hội.

Hắn ta căn bản không có ý định chiêu Diệp Tùy Phong vào Thiên Công Các, hắn ta nói ra điều kiện kia cũng chỉ là vì muốn làm cho Hoàng Kinh triệt để hết hy vọng, chuyên tâm làm việc mà thôi.

- Thì ra là như vậy.

Tri Ngọc Hằng một lần nữa khẽ phe phẩy cây quạt.

Bỗng nhiên, trông mắt của hắn ta đảo một vòng, cười nói:

- Đại nhân, nếu nói như vậy, ta cũng muốn thử một chút.

- Đi mở mang kiến thức một chút, xem thử thiên tài bên ngoài như thế nào.

- Cũng vì để cho một ít người nhìn xem đến cùng ai mới thật sự là rác rưởi!

Mã đại nhân đương nhiên biết Tri Ngọc Hằng muốn làm gì, người trẻ tuổi này cái gì cũng tốt, chính là có đôi khi quá kiêu căng, tâm cảnh cũng không quá tốt.

Đây cũng là bệnh chung của thiên tài trẻ tuổi.

- Dừng quá mức là được.

Hắn ta gật đầu đồng ý.

Tri Ngọc Hằng lập tức cười, từ xa nhìn về phía Diệp Tuy Phong ở bên hồ, trong mắt lấp lóe tinh quang.

Chờ xem!

...

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Mắt thấy đã đến buổi trưa, lúc này bên hồ cũng sớm đã đông nghịt người.

Tiếng người huyên náo giống như cãi nhau.

Bỗng nhiên, một vệt kim quang từ trên lầu thuyền của Vĩnh Tường Môn ở trong hồ bắn ra.

Kim quang bay đến chân trời, đón gió lớn lên, không bao lâu đã biến thành một màn trời màu vàng.

Màn trời chậm rãi rơi xuống, bao trùm lên trọn bộ hồ Tinh La, dung nhập trên mặt hồ bình tĩnh, sau đó lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Đám người đang kêu loạn cũng lập tức an tĩnh lại.

- Đây chính là cửa thứ nhất à, thú vị!

Diệp Tỳ Phong cười nói.

Trong thời gian chờ đợi vừa rồi, hẳn đã hiểu rõ đại khái nội dung tranh tài hôm nay là gì.

Hôm nay là đấu vòng loại, tổng cộng chia thành ba cửa ải lớn.

Cửa thứ nhất là Độ Hồ.

Tất cả người dự thi, tùy tiện lựa chọn điểm xuất phát để trèo lên hồ, chỉ cần có thể thuận lợi đặt chân lên đảo giữa hồ thì sẽ tính là thông qua khảo hạch.

Nghe qua thì rất đơn giản, nhưng đợt kim quang vừa rồi đã bao phủ một tầng trận pháp trên mặt hồ.

Đây là một trận pháp cực kỳ xảo diệu, nó chia mặt hồ thành rất nhiều ô hình lục giác nhỏ, nhìn qua giống như là một cái tổ ong.

Có khu vực cứng rắn, người có thể đứng ở trên đó.

Nhưng phần lớn lại đều là rỗng ruột, nếu nhảy lên đó sẽ trực tiếp rơi xuống nước.

Chỉ cần rơi xuống nước thì cũng mang ý nghĩa bị đào thải.

Mà mỗi một khu vực cứng rắn đều sẽ có dấu vết để lần theo, chỉ cần có thể lĩnh hội được một tia quỹ tích đó là sẽ có thể tùy tiện Độ Hồ, như giẫm trên đất bằng.

- Thật biết chơi.

Diệp Tỳ Phong tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

- Đông!

- Đông!

...

Nương theo chín tiếng chuông thật lớn vang lên, tuyên bố giải thi đấu ngộ đạo lần này chính thức bắt đầu.

Tiếng chuông vừa dứt đã có người chờ đợi không được nữa, tranh nhau chen lấn tuôn về hướng mặt hồ.

Khi người đầu tiên đập vào mặt hồ, hào quang loé lên, một tấm lưới lớn giống như tổ ong đột nhiên xuất hiện.

Trên lưới lớn có lít nha lít nhít, tất cả đều là các loại khu vực đủ mọi màu sắc, mỗi một khu vực chỉ có diện tích khoảng một mét vuông, toàn bộ nhìn qua ít nhất có mấy trăm ngàn khu vực.

Vận khí của người đầu tiên không tệ, vừa bước chân lên, phía dưới lóe ra màu trắng, mà các khu vực gần hần thì dần dần biến thành màu khác, đó là khu vực cứng rắn.

Hần lập tức vui mừng, sau đó rất nhanh lựa chọn vị trí đặt chân thứ hai.

Nhưng lần này khu vực đó lại biến thành màu đen.

“Phù phù” một tiếng, hần trực tiếp rớt xuống, làm văng lên một đồng bọt nước.

Ngay sau đó, âm thanh rơi xuống nước không ngừng vang lên.

Nhóm vài trăm người đầu tiên bước lên mặt hồ, cuối cùng chỉ có không đến một phần mười lưu trên mặt hồ, tiếp tục đi tiếp, những người khác thì đều chưa đi được mấy bước đã bị đào thải.

- Nhiều người thật giả lẫn lộn như vậy à?

Diệp Tùy Phong nói.

Hoài Cốc cũng có chút im lặng, nói:

- Thật ra những năm trước còn tốt, năm nay đúng là có chút quá mức.

Những người vừa đi được hai bước đã rơi xuống nước, nói là dự thi, chẳng bằng phải nói là đến làm trò hề.

Từng người đều biến thành ướn sững.

Nhưng kết quả như vậy, cũng không thể ngăn cản những người dự thi khác.

Vẫn như cũ có người chen lấn tranh nhau, xông lên.

Âm thanh rơi xuống nước không ngừng, giống sỏi cỏ bỏ vào chảo dầu.

Cũng có một ít người tương đối thông minh, lần theo con đường chính xác có người đi qua trước đó, muốn ngồi mát ăn bát vàng.

Nhưng người của Vĩnh Tường Môn sao có thể không nghĩ đến loại tình huống này, tổ ong đều sẽ thay đổi liên tục, con đường của mỗi người đều là duy nhất, người thứ hai vừa bước lên sẽ trực tiếp rơi xuống nước.

Cảnh tượng tương tự diễn ra trong thời gian rất dài thì mới chậm rãi trở nên bình tĩnh trở lại.

Với lại người càng ra sân sau thì càng cẩn thận, xem ra đến bây giờ cuộc so tài này mới chính thức bắt đầu.

Diệp Tuy Phong liếc nhìn đại khái một chút, phát hiện chỉ mới bước đầu tiên đã đào thải gần như bảy phần người.

- Diệp sư phó, ngài còn chưa định đi lên sao?

Nhìn nhóm người đầu tiên bước chân lên mặt hồ đã đi đến tiếp gần một nửa lộ trình, Hoàng Tiểu Hàm rốt cục không nhịn được nữa.

Chương 550: Trì Ngọc Hằng Chơi Xấu.

- Gấp cái gì chứ, cũng không hạn chế thời gian.

Diệp Tuy Phong còn đang nhàn nhã bóc lấy đậu tằm xào ăn.

Nhưng chờ đợi như vậy cũng không có ý nghĩa gì, hẳn ăn xong một viên đậu tằm cuối cùng thì đứng dậy.

- Được thôi, dù sao cũng nên đi lên.

Hắn duỗi cái thật lưng mỏi của mình, dạo bước đi về phía mặt hồ.

- Diệp sư phó, ngài cẩn thận một chút, bài kiểm tra này không đơn giản!

Hoàng Tiểu Hàm gấp giọng nhắc nhở.

Diệp Tuy Phong quay đầu cười một tiếng:

- Yên tâm đi, loại đồ chơi nhỏ này đối với ta không khác gì đi dạo.

Nói xong, hắn trực tiếp bước chân lên mặt hồ.

Dưới chân hắn, một khu vực hình dạng giống tổ ong xuất hiện, không ngừng lóe ra ánh sáng.

Hoàng Tiểu Hàm khẩn trương nhìn chăm chăm nơi đó, hai mắt không dám nháy một cái.

Nhưng vẻ mặt nàng nhanh chóng thay đổi, cuối cùng, trong ánh mắt hoảng sợ của Hoàng Tiểu Hàm, khu vực đó biến thành một màu đen kịt.

- Xong đời!

Nàng nhin không được nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy tràng cảnh Diệp Tuy Phong rơi xuống nước.

Nhưng chờ một lát, nàng vẫn không nghe thấy âm thanh rơi xuống nước.

Mở mắt ra nhìn thì mới phát hiện, Diệp Tuy Phong cuối cùng cũng không đứng ở nơi đó mà là rơi vào khu vực tổ ong bên cạnh, nơi đó hoàn toàn trắng xóa.

- Ha ha, đùa ngươi đây.

Diệp Tuy Phong cười to.

Hoàng Tiểu Hàm không biết nói gì, nào có ai như ngươi chứ, thua thiệt nàng còn lo lắng nửa ngày.

Nhưng bất kể như thế nào, kết quả là tốt, nếu Diệp Tuy Phong bước đầu tiên đã rơi xuống nước, vậy thì thật sự là mất hết mặt mũi.

- Ngươi đi nhanh lên đi, lên đảo trước khẳng định có chỗ tốt!

Nàng quệt miệng, có điều vẫn có lòng tốt nhắc nhở.

Diệp Tuy Phong cho nàng một ánh mắt an tâm, sau đó lại lần đi thẳng về phía trước.

Cùng lúc đó, Trì Ngọc Hằng ở trên tầng hai của đình nghỉ mát cũng thu lại quạt xếp.

- Đại nhân, nếu như ta nhằm vào người nào đó, thoảng thay đổi trận pháp này một chút, chắc người của Vĩnh Tường Môn sẽ không trách tội chứ?

Hắn cười hỏi.

Mã đại nhân lắc đầu.

- Chớ tổn thương mạng người.

Trì Ngọc Hằng mỉm cười gật đầu, sau đó vươn người đứng dậy, bay ra khỏi đình nghỉ mát.

Phương hướng hắn bay đi chính là gần chỗ của Diệp Tuy Phong.

.....

Theo thời gian trôi qua, một nhóm người dự thi cuối cùng cũng bước lên mặt hồ.

Có lẽ là giải thi đấu lần này tương đối khó, cho nên vừa bắt đầu đã có gần bảy thành người bị đào thải.

Nhưng số lượng người dự thi rất lớn, lúc này vẫn như cũ còn có ba bốn ngàn người đang cẩn thận đi tới ở trên mặt hồ.

Diệp Tuy Phong cũng ở trong hàng ngũ này.

Tốc độ tiến lên của hắn không tính quá nhanh, vừa ăn đậu tằm vừa chậm rãi bước đi, thật giống như đang đi dạo ngắm cảnh.

Sự thật cũng đúng là như thế, hắn đang ngắm cảnh.

Mặc dù cấp bậc của trận pháp dưới chân hắn không thấp, nhưng dù sao hắn cũng đã từng là một Tiên Đế trận đạo, chuyên môn nghiên cứu nhiều năm.

Tùy tiện quét mắt một vòng đã xem thấu tất cả quan khiêu của đại trận này.

Nếu như hắn muốn thì có thể không cần tốn sức đi đường, trận pháp sẽ chủ động chở hắn đi tới đảo nhỏ giữa hồ.

Nhưng như thế cũng không có ý nghĩa gì, với lại Diệp Tuy Phong chính là một người tuân thủ quy củ.

Hắn căn cứ vào kinh nghiệm của bản thân tiến hành phá giải trận pháp, sau đó dựa theo con đường chính xác chậm rãi tiến lên.

Nhưng Diệp Tùy Phong đang vừa ăn vừa đi thì tay cánh tay đang đưa đầu tằm vào miệng bỗng nhiên dừng lại một chút.

- Đến rồi à?

Ánh mắt của hắn liếc về phía một bóng người cách hắn không xa.

Chính là Trì Ngọc Hằng.

Trì Ngọc Hằng cũng đang không nhanh không chậm đi tới, nhưng trong tay của hắn ta không ngừng biến ảo pháp quyết, từng đạo ba động trận pháp đánh vào trong đại trận dưới chân.

Những ba động này thuận theo mạch lạc của đại trận, vẫn luôn kéo dài đến điểm dừng chân tiếp theo của Diệp Tùy Phong.

- Thú vị đây!

Trên mặt Diệp Tùy Phong lộ ra một nụ cười mỉm.

Vừa rồi hắn còn cảm thấy có chút nhàm chán, bây giờ đã có diễn viên đến hát hí khúc tạo niềm vui cho mình.

Hắn trực tiếp nhắc chân lên, đạp xuống một khu vực.

Trì Ngọc Hằng cách đó không xa vẫn liên tục chú ý động tác của Diệp Tùy Phong.

Lúc đầu, hắn ta tưởng dựa vào năng lực của Diệp Tùy Phong, có lẽ không đi được mấy bước sẽ rơi vào trong nước, làm trò cười cho thiên hạ.

Đến lúc đó lại ra tay, làm cho hắn ăn chút đau khổ trong nước.

Nhưng sau khi nhìn trong chốc lát, hắn ta lại phát hiện Diệp Tùy Phong không ngờ lại thật sự có chút tài năng, đều đi trên con đường chính xác, không có chút đáng vẽ nào sẽ té xuống.

Thế là sau khi Trì Ngọc Hằng suy nghĩ một hồi, quyết định thay đổi sách lược.

Nếu người đã không rơi xuống vậy thì để người bị thương ở trên mặt hồ.

Tiếp đó, hắn bắt đầu phá giải trận pháp, đồng thời làm một ít thay đổi đối với đường vân trong đó.

Chỉ cần Diệp Tùy Phong bước vào một khu vực thì có hỏa diễm mãnh liệt dâng lên.

Với lại đó là một loại hỏa diễm đặc biệt, lực sát thương không lớn, nhưng sẽ hun đen cả người người, Trì Ngọc Hằng vừa nghĩ đến cảnh tượng đó đã muốn cười.

Hắn ta thấy Diệp Tùy Phong bước chân vào trong một khu vực, hắn ta kìm chút nhin không được sớm cười ra tiếng.

Trong ánh mắt mong chờ của hắn ta, Diệp Tùy Phong bước xuống một bước.

- Phanh!

Rất nhiều hỏa diễm bỗng nhiên trông rỗng dâng lên, mang theo khói đặc cuộn cuộn, hoàn toàn bao phủ người đứng ở khu vực đó.

Động tĩnh này lập tức hấp dẫn lực chú ý của những người dự thi khác.

- Còn có loại chuyện này nữa à?

- Trong đại trận lại còn ẩn giấu sát cơ?

Đám người lập tức khẩn trương lên.

- Ha ha, ai xui xẻo như vậy, không ngờ lại phát động đầu tiên.

Những người dự thi khác nhao nhao ngừng lại, muốn nhìn xem đến cùng là ai mà xui xẻo như vậy.

Khói đặc dần dần tán đi, một hình người cả người đen như mực xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Ngoại trừ con mắt và răng ra thì toàn bộ mặt hắn đều đen như than, nhìn qua giống như vừa từ trong lò than chui ra ngoài.

- Ha ha ha...

Dáng vẻ chật vật đó làm cho tất cả mọi người đều bắt đầu cười.

- Khụ khụ!

Người kia ho khan hai tiếng, phun ra hai ngụm khói đen, sau đó vội vàng thi pháp làm sạch sẽ vết đen trên người mình, lộ ra một gương mặt tuổi trẻ tuấn tú, nhưng tràn ngập tức giận.

- Ai dám cười ta!

Hắn tức giận quát, nhìn khắp bốn phía, khí thế cảnh giới Ngung Đan hậu kỳ đột nhiên bộc phát ra.

Chương 551: Mục Tiêu Công Kích.

Những người khác vội vàng im lặng, còn trẻ như vậy mà đã đạt đến cảnh giới Ngung Đan, người này cũng không dễ chọc.

Không sai, người bị ngọn lửa nuốt hết chính là Trì Ngọc Hằng.

Hắn ta thật sự không ngờ, người phải bị xấu mặt rõ ràng phải là Diệp Tùy Phong, nhưng kết quả lại trở thành chính mình.

Diệp Tùy Phong thì lại không bị gì cả, nhưng hỏa diễm lại từ dưới chân của hắn ta dũng mãnh phun ra.

Quả thực là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

- Thật đáng chết!

Vẻ mặt Trì Ngọc Hằng cực kỳ khó coi, từ trước đến nay hắn ta luôn cực kỳ chú trọng hình tượng của mình.

- Chuyện gì vậy?

- Chẳng lẽ vừa rồi sửa sai à?

Trì Ngọc Hằng lâm vào trong hoài nghi bản thân.

Hắn ta chắc chắn sẽ không nghĩ đến, khi Diệp Tùy Phong vừa đặt chân vào khu vực đó đã một lần nữa sửa chữa lại đại trận, đánh ngược trở về hắn ta.

Hắn ta suy tư một lát, vẫn như cũ không có kết quả.

Có thể là do hắn ta thay đổi không đúng chỗ, dù sao thì cấp độ của đại trận này cũng không thấp.

Trì Ngọc Hằng lắc đầu, âm trầm nhìn về phía Diệp Tùy Phong cách đó không xa.

Vừa lúc Diệp Tùy Phong cũng nhìn lại.

- Nha, thật là trắng nha?

- Làn da mới rất có cá tính.

Diệp Tuy Phong vừa cười vừa nói.

Gương mặt Trì Ngọc Hằng âm trầm như nước, lạnh lùng hừ một tiếng.

Vừa rồi người quá may mắn, lần này, hẳn ta sẽ không lại cho bất cứ cơ hội nào!

Đi sau khi đi mấy bước, Trì Ngọc Hằng lần nữa ra tay.

Lúc này, hẳn ta tính toán tốt mỗi một bước cực kỳ tỉ mỉ, chôn xuống ba đạo lôi đình trên đường đi của Diệp Tuy Phong.

So với Hắc Viêm lần trước, nếu như Diệp Tuy Phong ăn ba đạo lôi đình này sợ rằng sẽ lập tức mất đi sức chiến đấu.

Ở trong ánh mắt của Trì Ngọc Hằng, Diệp Tuy Phong bước xuống một bước.

- Âm âm!

Ba đạo sấm sét màu trắng đồng thời xuất hiện, trực tiếp đánh lên đỉnh đầu Trì Ngọc Hằng, làm cho mái tóc dài phiêu dật của hắn ta đều nổ tung, trên đỉnh đầu còn đang bốc lên một luồng khói xanh.

- Lại là gia hỏa này à?

- Hẳn đến cùng phải thất đức bao nhiêu, sao người khác đều không sao mà chỉ mỗi mình hắn bị đến hai lần?

- Khẳng định đã làm một làm chuyện tốt gì đó rồi.

Đám người nghị luận âm ỉ, vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Trì Ngọc Hằng.

Mà lúc này, Trì Ngọc Hằng bị sét đánh đều đang cực kỳ ngỡ ngàng.

Tu vi của hắn ta là Ngưng Đan, ba đạo lôi đình này đương nhiên không tạo được thương tổn gì quá lớn đối với hắn.

Nhưng bóng ma trong lòng hắn đã quá lớn!

Tại sao lại sai?

Đến cùng là chuyện gì?

Hôm nay ta trúng tà à?

Hoặc nói, Diệp Tuy Phong chính là một người không bình thường?

Hắn ta trăm mối vẫn không có cách giải.

Cuối cùng, hắn ta cắn răng, thấp giọng rống lên:

- Ta thật sự không tin mỗi lần đều bị người tránh thoát được?

Trì Ngọc Hằng lần nữa chuẩn bị ra tay.

Diệp Tuy Phong nhìn động tác của hắn, sờ lên cằm.

Gia hỏa này thật đúng là không đến Hoàng Hà không chết tâm, gieo gió gặt bão hai lần mà vẫn còn muốn chinh mình.

Có nên đánh ngược lại hắn ta nữa không đây?

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

Không, không, không, một lần hai lần còn không sao, nhưng làm cho Trì Ngọc Hằng liên tục bị phản phệ, hắn ta sớm muộn cũng sẽ hoài nghi, với lại cũng không thú vị.

Nơi này nhiều người như vậy, không bằng kéo theo người khác cũng tới tham gia góp vui đi.

Cảm nhận được ba động của trận pháp, Diệp Tuy Phong rất nhanh phân biệt ra được, lần này, Trì Ngọc Hằng lại làm ra một trận pháp gió lớn có thể thổi bay người.

Diệp Tuy Phong nghĩ nghĩ, ánh mắt rơi vào trên người một thiếu niên tráng kiện phía trước.

Thực lực của thiếu niên này không tầm thường, hơn nữa nhìn qua thì tính tình rất táo bạo, là một người chơi không tệ.

Quan trọng nhất chính là, âm phong sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì quá lớn đối với hắn.

Vậy thì chọn người đi.

Sau khi quyết định, vẻ mặt Diệp Tuy Phong tràn đầy vui cười bước ra một bước.

Lập tức, âm phong gào thét.

Tri Ngọc Hằng đã làm tốt chuẩn bị phòng ngự, nhưng hấn lại phát hiện lần này âm phong không đánh về phía mình, trong lòng lập tức vui mừng, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tùy Phong.

Nhưng chuyện khiến hấn rất ngạc nhiên chính là, âm phong cũng chưa từng xuất hiện ở chỗ của Diệp Tùy Phong.

- Cút ngay!

Bỗng nhiên, phía trước truyền đến một âm thanh táo bạo.

Thiếu niên tráng kiện kia đâm ra một quyền, trực tiếp đánh tan âm phong trống rỗng xuất hiện.

Hấn hừ lạnh một tiếng, trên mặt mang vẻ khinh thường.

Tri Ngọc Hằng lại ngơ ngác.

Tại sao lại chạy tới nơi đó?

Hấn ta vò đầu bứt tai, trăm mối vẫn không có cách giải.

Chẳng lẽ lý giải về trận pháp của mình có vấn đề hay sao?

Không được, ta phải thử lại lần nữa!

Hấn ta vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục ném thử.

Một đoạn thời gian sau đó, trên mặt hồ thỉnh thoảng sẽ bộc phát ra một trận ba động kỳ quái.

Có người đột nhiên bị băng trùy đâm vào chân.

Có người bị phong nhận đột nhiên xuất hiện cắt quần áo.

Còn có người trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một hồ nữ kiều mị, làm điệu làm bộ, mấu chốt nhất là, người này cũng là nữ đó.

Loại tình huống dị thường này làm cho vẻ mặt của từng người dự thi trở nên khẩn trương, sợ kế tiếp sẽ đến lượt mình.

Nhưng một lát sau, bọn hấn phát hiện những tình huống dị thường này hình như chỉ nhằm vào những người biểu hiện xuất sắc nhất, với lại cũng không cách nào tạo thành tổn thương thực chất gì, giống như chỉ muốn bêu xấu bọn hấn.

- Chẳng lẽ đó là khảo nghiệm Vĩnh Tường Môn chuẩn bị riêng cho bọn hấn?

Có người suy đoán.

Nhưng rất nhanh, có người tương đối tinh thông đối với trận pháp đã phát hiện bí mật trong đó.

- Là hấn giờ trò quỷ!

- Chính là cái tên Hắc Đản bị sét đánh ban đầu kia!

Một đạo sĩ trẻ tuổi tức giận chỉ về phía Trì Ngọc Hằng đang tràn đầy hoang mang.

Ánh mắt mọi người lần nữa hội tụ lên trên người Trì Ngọc Hằng.

- Ta cũng cảm thấy, hình như hấn đang động tay chân lên trên đại trận!

Một nữ tử lãnh diễm, ánh mắt lạnh lẽo nói.

Thiếu niên cường tráng cũng xoay đầu lại, trừng mắt nhìn Trì Ngọc Hằng.

- Hắc Đản, thật là nguoi làm à?

- Nguoi đang muốn chết phải không?

Phàm là những người dự thi gặp phải trận pháp quấy phá đều dùng vẻ mặt âm trầm nhìn về phía Trì Ngọc Hằng.

Bọn hấn đều là Thiên Kiêu, ai cũng không thể chịu đựng được việc có người hạ độc thủ ở sau lưng mình.

Trong lúc nhất thời, Trì Ngọc Hằng biến thành mục tiêu công kích.

Mà người khởi xướng chân chính là Diệp Tùy Phong thì lúc này trực tiếp lấy ra một hộp bắp rang, vừa ăn vừa nhìn.

Chương 552: Vượt Qua Vòng Đầu Tiên!

Lúc này, Trì Ngọc Hằng đã rơi vào thật sâu trong sự hoài nghi bản thân.

Ở Thiên Công Các, tạo nghệ trên phương diện trận đạo của hắn ta đã vượt xa người đồng lứa, thậm chí ngay cả đại sư trận pháp cũng khen hắn ta không dứt miệng.

Hắn ta vốn cho rằng muốn sửa chữa đại trận dưới chân này là một chuyện cực kỳ dễ dàng.

Nhưng hắn ta lại không, mỗi lần đều sẽ xảy ra vấn đề.

Hai lần đầu tiên còn trực tiếp phản phê lại chỗ của hắn ta.

Mấy lần sau đó thì không phản phê, nhưng mỗi một lần đều sẽ xảy ra sai lệch, chạy đến chỗ những người khác.

Từ đầu đến cuối, Diệp Tùy Phong lại chưa từng gặp phải bất kỳ một lần công kích nào.

Chuyện này làm hắn ta không nhìn được hoài nghi, thực lực trận đạo của mình có lợi hại như mọi người nói tới hay không.

Trì Ngọc Hằng trăm mối vẫn không có cách giải, chỉ có thể lựa chọn thử lại lần nữa xem thử.

Nhưng vào lúc này, tiếng ồn ào càng lúc càng lớn bên ngoài đã kéo hắn ta từ ra khỏi suy tư.

- Nói chuyện đi!

- Đừng cho rằng người yên lặng không nói thì có thể phủ nhận chuyện mình làm!

Thiếu niên táo bạo rống to.

Trì Ngọc Hằng ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình.

- Dám đánh lén ở trong bóng tối, thật là muốn chết!

- Hừ, hạng giá áo túi com âm hiểm!

- Không tuân quy củ, người như vậy nên bị Vĩnh Tường Môn trừ bỏ tư cách dự thi!

Đám người nhao nhao chỉ trích, toàn bộ đều nhắm về Trì Ngọc Hằng.

Trì Ngọc Hằng đầu tiên là ngẩn người, sau đó mới phát hiện, động tác của mình đã bị người khác nhìn ra.

Nhưng đối mặt với đám người trách cứ, lửa giận trong lòng hắn ta lại càng ngày càng lớn.

- Không sai, chính là ta làm, đồ nhà quê các ngươi lại có thể làm gì ta?

Tri Ngọc Hằng lạnh giọng nói:

- Ta chính là người của Thiên Công Các, ai dám nói năng lỗ mãng ở trước mặt ta!

Hắn ta hét lớn một câu.

Tên tuổi Thiên Công Các vẫn tương đối có lực chấn nhiếp.

Vừa nghe lời này, rất nhiều người đều lập tức im lặng, thậm chí có vài người nhất gan trực tiếp quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Nhưng cũng có người không thèm để ý.

- Lão Tử không cần biết ngươi là các gì đó!

- Da đen, con bà nó chứ, không ngờ ngươi lại dám chơi xấu lão tử, sau này đừng để ta gặp phải ngươi, nếu không thì gặp một lần sẽ đánh ngươi một lần!

Thiếu niên táo bạo là một người không phục ai, lúc này mới hạ xuống lời ngoan độc.

Thực lực của bản thân hắn cũng đã ở cảnh giới Ngung Đan, rất không tầm thường.

- Thiên Công Các thì có thể muốn làm gì thì làm à?

- Nếu còn dám ra tay với ta thì cũng đừng trách ta không khách khí!

Nữ tử lãnh diễm cũng không sợ chút nào.

- Ha ha, không phải chính là hiểu chút trận pháp mới dùng nó để đánh lên người khác à?

- Rất nhiều người chỉ là không muốn phá hỏng quy củ của Vĩnh Tường Môn thôi.

Đạo sĩ tuổi trẻ cười lạnh, ngón tay gầy nhẹ, khu vực bên cạnh Tri Ngọc Hằng lập tức nổ tung lên, kếm chút làm cả người hắn

ta ướn sững.

Hiển nhiên, đây cũng là một cường giả tinh thông trận pháp.

Đôi mắt với bọn hấn bức bách, tâm tính của Trì Ngọc Hằng triệt để nổ tung.

- Ta thấy đám nhà quê các ngươi đều chán sống rồi!

Sau đó khí thế Ngung Đan kỳ lập tức bộc phát, hấn ta trực tiếp khóa chặt ba người, thậm chí có tràn ra sát cơ.

Ba người kia cũng không sợ hãi chút nào, bắt đầu giằng co với Trì Ngọc Hằng.

Mắt thấy một trận đại chiến sắp bộc phát thì đúng lúc này, một thần niệm thật lớn từ trong lâu thuyền trên mặt hồ truyền ra.

- Đủ rồi, đây không phải giải thi đấu luận võ.

- Tất cả mọi người tuân thủ quy tắc, không thể tái sử dụng thủ đoạn khác quấy nhiễu tranh tài, nếu không thì sẽ bị hủy bỏ tư cách dự thi.

Thần niệm cực kỳ cường đại, sinh sinh ép xuống một trận chiến đấu sắp nổ ra.

Ba thiếu niên kia hừ lạnh một tiếng, thu lại chiến ý của mình.

Dù sao thì mục đích chủ yếu của bọn hấn là giải thi đấu Ngô Đạo, đương nhiên đều không muốn lưu lại ấn tượng xấu đối với Vĩnh Tường Môn.

Nhưng vẻ mặt của Trì Ngọc Hằng vẫn âm trầm như cũ, nhưng hấn ta cũng không tiếp tục nữa vì hấn ta đã thu được cảnh cáo đến từ Mã đại nhân.

Mà Diệp Tùy Phong thì vừa ăn xong một hộp bắp rang, sau khi cảm thán lượng đồ ăn mình vừa ăn một chút, sau đó tiếp tục bước đi.

Trình diễn không tệ, không có hai năm rưỡi luyện tập thì không thể nào đạt được loại trình độ này.

Lần này cũng có thể coi là mượn đao giết người.

Nhưng nếu như Trì Ngọc Hằng tiếp tục chơi hấn, vậy thì nhất định sẽ không ôn hòa như thế nữa.

Lúc này, trên đỉnh lầu thuyền giữa mặt hồ.

Hai nam nhân trung niên khí tức cường đại đang ngồi ở phía trên, hài lòng trò chuyện với nhau.

- Rõ ràng thực lực của người dự thi lần này cao hơn trước kia một đoạn.

Trong đó, một nam nhân trung niên áo xanh nói.

- Dù sao thì tin tức về Thanh Lan Tông cũng đã truyền ra ngoài.

Một nam nhân trung niên khác mặc áo trắng cười cười, nói:

- Nhưng vẫn không quá đủ, trong rất nhiều thành trì khác đều xuất hiện không ít yêu nghiệt.

- Muốn tranh đoạt một vị trí đệ tử hạch tâm của Thanh Lan Tông, nói thật, thành Tứ Thanh bên này cũng không có hi vọng lớn.

Nam tử mặc áo xanh cười nói:

- Chúng ta cũng không có ý định tuyển người từ thành Tứ Thanh.

- Với lại nghe nói đã xuất hiện nhân tuyển tốt nhất, đó là một thiên kiều có huyết mạch Thần Thú vô thượng, thiên phú và thực lực cũng mạnh đến dọa người.

- Loại thành nhỏ như thành Tứ Thanh này, mục đích chủ yếu vẫn là tìm kiếm đệ tử cho Vĩnh Tường Môn chúng ta.

Nam tử mặc áo trắng nhẹ gật đầu, giải thi đấu lần này đúng là có mấy người thi không tệ, đáng giá bồi dưỡng trọng điểm.

- Tiểu gia hỏa của Thiên Công Các kia thì sao, hình như hẳn không quá an phận.

Nam tử mặc áo xanh lắc đầu.

- Dù sao cũng là người của Thiên Công Các, cứ để cho hẳn chơi đùa một chút đi.

- Đừng quá mức là được.

...

Theo thời gian trôi qua, những người dự thi đã tới gần đảo nhỏ giữa hồ.

Trước lúc này, lại có lại gần một nửa nhân tuyến đi sai đường, rơi vào trong hồ nước, mất đi tư cách.

Người lưu lại cuối cùng chỉ không đến hai ngàn.

Thật có thể nói là sóng lớn đãi cát.

Sau một lát, mọi người lần lượt lên đảo.

Chương 553: Vòng Thứ Hai – Tường Sinh Tử.

- Này, này, này!

Diệp Tuy Phong cũng đi đến một bước cuối cùng, nhảy lên bờ.

Trì Ngọc Hằng cũng đã sớm lên đảo, sau khi không giờ trò nữa thì hẳn ta đã chuyên tâm đi đường, rất nhanh đã vượt qua Diệp Tuy Phong, trở thành một trong mấy người lên đảo trước hết nhất.

Nhưng hiện tại, hẳn ta cũng không có dư thừa tâm tư chú ý Diệp Tuy Phong, những người kia lấy thanh niên táo bạo cầm đầu đã ẩn ẩn vây Trì Ngọc Hằng chính giữa, vẻ rất là háo hức.

- Diệp sư phó!

Sau khi lên đảo không lâu, mấy người Hoàng Tiểu Hàm và Hoài Cốc cũng đã đi thuyền tới.

Khi trên mặt hồ bộc phát tình huống, trái tim của nàng như nhảy đến cổ họng rồi.

Nhưng vẫn còn tốt, Diệp Tuy Phong tương đối may mắn, không có bị loại.

- Đến rất đúng lúc!

Diệp Tuy Phong vội vàng tiến lên, rút một thanh hạt dẻ rang đường từ trong ngực nàng.

Trước đó hẳn đã ăn sạch đậu tằm.

- Người còn ăn, nghe nói cửa ải phía sau sẽ càng ngày càng khó!

Vẻ mặt Hoàng Tiều Hàm đầy bất đắc dĩ.

- Ha ha, sống là phải ăn, huống chi ăn cái này còn không tốn tiền.

Diệp Tuy Phong một bộ không quan trọng.

Qua một đoạn thời gian, vòng tranh tài thứ nhất cũng triệt để kết thúc.

Cuối cùng, bọn hắn gặp được người phụ trách của Vĩnh Tường Môn, đó là một người nam nhân trung niên mặc áo xanh, Diệp Tuy Phong nhận ra được, chính là người vừa ngăn cản xung đột ở trên mặt hồ.

Sau khi xã giao một phen, cửa thứ hai chính thức bắt đầu.

Quy mô hai ngàn người vẫn là rất lớn, bọn hắn được đưa tới một khu vực tương đối trống trải.

Nơi này có hai cây cột to lớn đang dựng thẳng đứng.

Cây cột quý dị, phía trên khắc đầy đồ đằng mặt quý tạo hình kỳ lạ, tản ra khí tức tà ác mà kỳ dị.

Sau đó, dưới thao tác của người phụ trách Vĩnh Tường Môn, hai cây cột đồng thời bốc lên ngọn lửa màu xanh biếc, một bức tường dùng quý ảnh rèn đúc thành xuất hiện ở trước mặt tất cả mọi người.

- Xuyên qua Tường Sinh Tử sẽ tính là thành công.

Người phụ trách thân nhiên tuyên bố quy tắc cửa thứ hai.

Sau đó, hắn vờn người rời khỏi.

Mọi người nhất thời bắt đầu lớn tiếng thảo luận, khác với cửa thứ nhất chính là, cửa này rõ ràng không đơn giản, cho nên cũng không cảnh tượng hình giống như trước đó, tùy tiện tiến lên.

Diệp Tuy Phong cũng không tiến vào mà đi tới trước Tường Sinh Tử.

Rất nhiều quý ảnh nhúc nhích trong bức tường, có cười có, có khóc rống, xiêu xiêu vẹo vẹo, nếu xuất hiện vào ban đêm thì chắc chắn sẽ dọa sợ tiểu hài tử.

- Người của thời đại này đều chơi rất đặc sắc nha.

Diệp Tuy Phong vuốt cằm.

Ở thời đại của hắn, trên cơ bản tất cả tranh tài đều tương đối đơn điệu, không phải đánh nhau thì chính là đánh nhau.

Mà bức Tường Sinh Tử này cũng giống với đại trận tổ ong trước đó, đều khá xuất sắc.

Nó là dùng một loại biện pháp tương đối phức tạp luyện chế thành, gọi là đồ đẳng.

Bên trong ẩn chứa rất nhiều lực lượng thiên địa tạo vật, có chút tương tự với trận pháp, nhưng trên bản chất lại có chỗ khác nhau.

Thật ra thì quý ảnh trên Tường Sinh Tử tương đương với trận pháp trong Sinh Tử Môn, chọn đúng nơi sẽ tiến vào Sinh Môn, thuận lợi thông quan.

Nếu như chọn sai, vậy thì sượng rồi, sẽ phải trải nghiệm một hành trình Địa Ngục độc đáo.

Ví dụ như loại phục vụ cho khách quý - bách quý cào tâm.

Với lại trong Tường Sinh Tử này, bình thường sẽ có một chúa tể Quý Vương, nếu không cẩn thận chọc tới nó, vậy cũng chỉ có thể tự cầu phúc.

- Vào xem một chút đi.

Sau khi thấy rõ, Diệp Tuy Phong trực tiếp tiến lên, dẫn đầu đi vào.

Sau khi Diệp Tuy Phong đi vào, những người dự thi khác cũng bắt đầu thử tiến lên.

Tri Ngọc Hằng tránh thoát sự tìm kiếm của mấy thiếu niên vừa rồi, đi tới trước bức Tường Sinh Tử nơi mà Diệp Tuy Phong vừa đi vào.

Vẻ mặt của hắn ta âm trầm, cũng đi theo sau.

....

Trong Tường Sinh Tử.

Quý ảnh hoành hành, đủ loại quý vật vờn quanh bên cạnh Diệp Tuy Phong, thỉnh thoảng còn phát ra trện trện tiếng cười khiếp người.

- Cười cái rắm gì chứ?

Diệp Tuy Phong cảm thấy có chút ồn ào, tiện tay vỗ một quý ảnh tới, thuần thực đánh nó thành giống như đầu heo.

Các quý ảnh lập tức bị dọa sợ, lúc nhất thời thật đúng là không còn dám cười loạn nữa, bay xa xa, sợ mình bị cái tên đáng sợ này bắt lấy.

Những quý ảnh này đều có ý thức đơn giản, chỉ có điều toàn bộ nghe theo chỉ lệnh của Quý Vương mà thôi.

Hiện tại, Diệp Tuy Phong đang đi trên đường đến Sinh Môn, nếu Tử Môn thì có lẽ tới cũng không phải là tiểu quý.

- Nếu như lập tức đi ra thì có thể chói mắt quá hay không?

Diệp Tuy Phong đã hoàn toàn thấy rõ huyền bí trong Tường Sinh Tử, nếu như hắn muốn thì bây giờ có thể trực tiếp ra ngoài.

Nhưng tốc độ như vậy hình như quá dọa người một chút.

Hắn suy nghĩ, quyết định dạo chơi xung quanh một chút, xem thử thực lực của những người dự thi khác như thế nào, thuận tiện tìm người quen nhìn một chút.

Bước đi trên đường chính xác nên Diệp Tuy Phong cũng gặp phải quý vật quấy nhiễu, nhàn nhã nhìn những người dự thi khác.

Có người vận khí không tốt, vừa vào đã lọt vào tập kích, bách quý quán thân, bị ném ra ngoài.

Cũng có người đi nửa đường thì đi vào Tử Môn, trực tiếp tiến vào Địa Ngục, Nghiệp Hỏa thiêu đốt, tiếng kêu rên liên hồi.

Nhưng cũng có người xuất sắc, tìm ra cửa sinh, bình yên đi ra.

Thiếu niên táo bạo, nữ tử lãnh diễm, còn có đạo sĩ gầy, cả ba đều là như thế.

Còn có thiên tài khác cũng biểu hiện không tầm thường.

Trừ cái đó ra, Diệp Tùy Phong cũng phát hiện Trì Ngọc Hằng.

Gia hỏa này vẫn đi theo sau cái mông của hắn, lén la lén lút, không biết muốn làm trò gì.

Có thể vì trình độ phức tạp của Tường Sinh Tử lớn hơn trận pháp của cửa thứ nhất nên hắn ta nhất thời không tìm thấy cơ hội ra tay.

Diệp Tùy Phong cũng không có ý định đi để ý đến hắn ta, muốn đi theo hắn thì đi thôi.

Sau khi dạo qua một vòng, đã bắt đầu có người xông ra khỏi Tường Sinh Tử.

Lúc này, Diệp Tùy Phong cũng thấy được người quen.

Một nữ tử mặc quần dài màu lam nhạt đang nhăn mày, cẩn thận tự hỏi con đường tiếp theo.

- Này!

Diệp Tùy Phong trực tiếp nhảy tới.

Chương 554: Thành Công Ra Ngoài!

Đan Nhã bị giật mình, lập tức làm xong chuẩn bị chiến đấu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Tùy Phong.

- Còn có huyễn cảnh à?

Cô ngưng thần đề phòng.

- Huyễn cái gì, chính là ta.

Diệp Tùy Phong cười đến gằn.

Đan Nhã cảm nhận được khí tức, mới yên lòng.

- Cửa thứ nhất quả nhiên không làm khó được ngươi.

Nàng thở dài một hơi.

- Đương nhiên rồi.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Thế nào, có thể vượt qua không?

Đan Nhã gật đầu:

- Có lòng tin.

Sau đó, hấn cười một tiếng:

- Nhờ có Linh Cơ Ngự người sửa, nếu không thì ta chắc chắn sẽ không thuận lợi giống như bây giờ.

Linh Cơ Ngự địa cấp thượng phẩm có hiệu quả cực giai.

Chỉ trong ba ngày mà ngộ tính của nàng đã tăng lên không ít.

- Sau khi giải thi đấu kết thúc, ta nhất định phải cảm tạ người một phen.

Đan Nhã bảo.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Đừng đổi ý, ta ăn rất nhiều cơm.

Đan Nhã buồn cười:

- Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ bao người ăn no.

Sau đó, hai người lại rảnh rỗi hàn huyên hai câu.

Nàng không nhắc đến chuyện Thiên Cơ Ngự, có lẽ Diệp Tỳ Phong không thèm để ý, nhưng chỉ cần nghĩ đến nó, Đan Nhã sẽ không tự chủ được muốn né tránh.

- Muốn ta mang người ra ngoài không, giống như ngày đó người chở ta vào thành.

Diệp Tỳ Phong nói.

Đan Nhã lắc đầu:

- Không cần, ta muốn kiểm nghiệm thực lực chân chính của mình.

Diệp Tỳ Phong không cưỡng cầu, sau khi khích lệ hai câu thì quay người rời khỏi.

Hiện tại đã có người đi ra, hấn đi ra bây giờ cũng sẽ không lộ ra quá mức đột ngột.

Nhưng sau khi đi hai bước, Diệp Tùy Phong phát hiện, gia hỏa Trì Ngọc Hằng này lại không đi theo mình, mà dừng lại ở chỗ của Đan Nhã, một bộ dáng như muốn ăn trộm.

- Thật tốt đi ra ngoài không được à, sao nhất định phải giở trò.

Diệp Tùy Phong bất đắc dĩ, nếu như Đan Nhã vì mình mà bị Trì Ngọc Hằng chơi xấu, vậy thì không dễ chơi.

Hắn suy nghĩ, đưa tay vẽ ra một đồ đằng, huyền hóa ra một ý chí hư giả, hạ một chỉ thị cho Quỷ Vương.

Sau khi làm xong những việc này, hắn trực tiếp đi ra khỏi Tường Sinh Tử.

Trước khi hắn rời khỏi nhìn thấy có hơn trăm quỷ vật cường đại từ bốn phương tám hướng hội tụ đến vị trí của Trì Ngọc Hằng.

Người hãy hưởng thụ cho tốt đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Có gần hai ngàn người xông vào Tường Sinh Tử, nhưng cho tới bây giờ cũng chỉ có khoảng trăm người đi ra mà thôi.

Lại có chín thành người đã dừng lại ở cửa thứ hai.

Đan Nhã cũng thuận lợi đi ra, sau khi lên tiếng chào Diệp Tùy Phong thì nàng ngồi xuống khôi phục tinh tiêu lực hao.

Mà lúc thời gian xông quan sắp kết thúc, một bóng người đột nhiên nhào ra ngoài.

- Da đen?

Thiếu niên táo bạo liếc mắt đã nhận ra Trì Ngọc Hằng.

- Tại sao ngươi lại biến thành da hoa rồi?

Đám người lập tức tụ trung ánh mắt lên người Trì Ngọc Hằng.

Chỉ thấy hắn ta cực kỳ chật vật, khắp nơi đều là các loại vật chất màu sắc không rõ nguồn gốc, hình như là thứ do quỷ vật tử vong lưu lại.

- Ha ha ha, đây chính là thiên tài của Thiên Công Các à?

- Thật là để cho tên nhà quê như ta mở rộng tầm mắt!

- Ta cũng vậy.

Mọi người làm càn chế giễu, oán khí bị âm ở cửa thứ nhất thật không dễ dàng tiêu tán như vậy.

- Tất cả im miệng cho ta!

Trì Ngọc Hằng đứng dậy, tóc tai bù xù, hai mắt đỏ bừng, trong mắt hiện ra tia máu.

Hiển nhiên, tình huống hãn ta vừa gặp phải cũng không tốt đẹp gì.

Ngay cả Diệp Tuy Phong cũng hơi có chút kinh ngạc, Quý Vương kia có cảnh giới Hiên Thánh, không ngờ lại cũng có thể bị Trì Ngọc Hằng mạnh mẽ vượt qua.

Thực lực tên này đúng là bất phàm, chỉ là quá cố chấp.

Hai mắt Trì Ngọc Hằng đỏ hồng, cảm xúc cực kỳ táo bạo.

Đám người thấy vậy thì cũng yên tĩnh một chút.

Sau khi liếc nhìn một vòng, Trì Ngọc Hằng bỗng nhiên gắt gao khóa chặt ánh mắt lên người Diệp Tuy Phong.

- Là ngươi!

Hãn ta khàn giọng rống nói:

- Nhất định là gia hỏa ngươi giở trò cản trở ta!

Diệp Tuy Phong lập tức sững sờ.

Hãn làm những tiểu động tác kia, cho dù Tiên Đế tới cũng chưa chắc có thể phát hiện, chớ nói chi là Trì Ngọc Hằng.

Đây tính là gì, giác quan thứ sáu à?

Mất thấy Trì Ngọc Hằng bắn ra sát cơ, Diệp Tuy Phong nói:

- Ở đây không cho phép tùy tiện ra tay.

- Ngươi có nghĩ kỹ chưa?

Đây là hãn đang nhắc nhở, cũng đang cảnh cáo.

Nhưng lúc này, Trì Ngọc Hằng sớm đã đánh mất lý trí.

- Ta muốn giết ngươi!

Hắn ta hét lớn một tiếng, trực tiếp đánh về phía Diệp Tuy Phong, khí thế cảnh giới Ngưng Đan ngang nhiên bộc phát.

Ngón tay Diệp Tuy Phong khẽ nhúc nhích, chuẩn bị đánh ra pháp quyết.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người từ phía sau Trì Ngọc Hằng xuất hiện, một chưởng đánh hắn ngã xuống đất.

- Còn ngại chưa đủ mắt mắt à?

Người tới chính là Mã đại nhân.

Hắn ta lạnh lùng nhìn Diệp Tuy Phong một chút, sau đó lập tức mang theo Trì Ngọc Hằng vờn người đứng dậy, rời khỏi đảo giữa hồ.

Diệp Tuy Phong thở ra một hơi.

Như vậy cũng tốt, tranh tài phía sau sẽ không có ai quấy rầy hắn nữa.

- Diệp công tử!

Đan Nhã đi tới, lo lắng hỏi:

- Vừa rồi người không sao chứ?

Diệp Tuy Phong gật đầu.

- Vẫn tốt.

- Chỉ là người tuyển thủ kia cả người da hoa làm ta giật mình thôi.

Câu nói này lập tức làm cho đám người cười vang một trận, bầu không khí cũng một lần nữa bắt đầu vui vẻ.

Đan Nhã cũng cười lắc đầu, cho dù lúc nào Diệp Tuy Phong cũng phong khinh vân đạm nhưng cũng không tránh được đôi khi hài hước.

Mọi người nghỉ ngơi một khoảng thời gian, tiếp theo chính là cửa ải cuối cùng của hôm nay.

Cửa này cũng tương đối đặc biệt.

Ngọc Tường Môn lấy ra ba quyển bí tịch khác nhau để những người dự thi ở đây tiến hành lĩnh hội.

Chỉ cần có thể lý giải trong thời gian quy định sẽ tính là thông qua.

Đây là một lần khảo nghiệm, nhưng cũng coi là một lần ban thưởng.

Nghe những người khác nói, trước kia chỉ có ở ngày thứ hai mới sẽ làm như vậy, lần này còn rõ ràng hơi đặc biệt một chút.

Không có Trì Ngọc Hằng quấy nhiễu, trận đấu này tiến hành rất thuận lợi.

Cuối cùng, lần nữa đào thải hai phần ba, chỉ có bốn mươi người thông qua vòng đấu loại ngày thứ nhất, tiến vào quyết chiến cuối cùng ngày thứ hai.

Đan Nhã cũng thuận lợi thông qua được, chưa nói đến cái khác, nàng cũng coi là một thiên tài không tệ.

Chương 555: Chiêu Bài Phố Rền Đồng Tế Sẽ Bắt Đầu Quạt Khởi Từ Ngày Mai.

Sau khi kết thúc, Đan Nhã thực hiện lời hứa, mang theo Diệp Tùy Phong và Hoàng Tiểu Hàm đi ăn một bữa thật no.

Nàng vốn cho rằng Diệp Tùy Phong nói mình ăn rất nhiều chỉ là nói đùa, nhưng sau khi Diệp Tùy Phong ăn xong hai bàn lớn thì nàng cũng chịu phục.

Với lại cuối cùng trước khi đi còn gói theo mấy túi đồ ăn vặt lớn mang về.

Đơn giản đổi mới thế giới quan của Đan Nhã.

May mắn đều là chút thức ăn bình thường, nếu là hàng cao cấp thì ví tiền của nàng cũng chưa chắc đã chịu đựng được.

Tranh tài ngày thứ nhất kết thúc như vậy.

Trận chung kết cuối cùng sắp diễn ra.

.....

Sau khi biết Diệp Tùy Phong thành công tiến vào trận chung kết, Hoàng Kinh thoải mái cười to, lấy rượu ngon trên quý mấy chục năm ra, la hét đêm nay muốn không say không nghỉ.

Diệp Tuy Phong thấy hấn thề phải chuốc say mình, còn tưởng rằng tử lượng của Hoàng Kinh cao đến cỡ nào.

Kết quả mới uống ba cân vào bụng đã đỏ bừng cả khuôn mặt, không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc.

Sau khi say rượu, Hoàng Kinh cứ nằng nặc nhất định phải đi tìm Mã đại nhân một chuyến, nói lấy biểu hiện bây giờ của Diệp Tuy Phong đã hoàn toàn đủ tư cách tiến vào Thiên Công Các.

Hấn vừa quyết định như vậy xong, mấy người cũng đỡ không nổi, thế là tức tối chạy tới trụ sở của Mã đại nhân.

Kết quả có thể nghĩ, kém chút bị đánh một trận ném ra ngoài.

Cuối cùng vẫn duy trì điều kiện lúc đầu, chỉ có thu hoạch được mười vị trí đầu mới có thể đặc biệt tiến vào trong Thiên Công Các.

Sau khi trở về, Diệp Tuy Phong một mình đi tìm Hoàng Kinh.

- Lão Hoàng, ta biết ngươi vì tốt cho ta, nhưng thật sự không cần như vậy.

Lúc này, Hoàng Kinh đã tỉnh rượu, ít nhất có thể nói chuyện bình thường.

- Thế nhưng tiến vào Thiên Công Các, không phải tâm nguyện lớn nhất của mỗi thợ rèn à?

Hoàng Kinh nghe hiểu ý tứ của Diệp Tuy Phong, nghi ngờ hỏi.

Diệp Tuy Phong cười cười.

- Sao ngươi lại chắc chắn ta là một thợ rèn như thế?

Hoàng Kinh lập tức sững sờ.

Từ khi Diệp Tuy Phong tiến vào phố Rèn, sau đó thể hiện ra năng lực của mình thì Hoàng Kinh đã kết luận hấn là một thợ rèn có được thiên phú và năng lực cường đại.

Nhưng sau khi nghe Diệp Tuy Phong câu nói này, hấn lại rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, ai nói tinh thông rèn đúc thì nhất định phải là thợ rèn?

Hắn nhớ lại, năng lực của Diệp Tỳ Phong cũng không chỉ như thế, hình như đối với bất kỳ phương diện nào cũng có tạo nghệ khá cao.

Chỉ riêng chuyện đột phá trong nhà vệ sinh kia đã miêu sát tuyệt đại đa số cái gọi là thiên tài tu luyện rồi.

- Vậy ý của ngài là...?

Hoàng Kinh thật sự không đoán được.

- Nói thật với ngươi, sở dĩ ta tiến vào Phó Rền chỉ vì khi đó không có nơi nào để đi mà thôi.

Diệp Tỳ Phong nói chi tiết:

- Nơi này, thật ra chính là một điểm dừng chân của ta.

Câu nói này, Hoàng Kinh không có quá ngoài ý muốn, hắn đã sớm đoán được kết cục như vậy.

- Từ lúc bắt đầu, ta đúng muốn đi Thiên Công Các xem thử, xem nơi đó có người bằng hữu kia của ta hay không?!

Diệp Tỳ Phong tiếp tục nói:

- Nhưng sau khi mấy người Mã đại nhân đến, ý nghĩ của ta đã thay đổi.

- Đi Thiên Công Các lúc nào cũng được.

- Nhưng bọn hắn vũ nhục đối với Phó Rền, đối với ngươi và Tiểu Hàm thì nhất định phải trả lại.

- Cho nên, ta mới tham gia giải thi đấu Ngô Đạo lần này.

Hoàng Kinh ngờ ngác, hắn không ngờ, Diệp Tỳ Phong lại nghĩ như vậy.

Sở dĩ hắn tham gia giải thi đấu cũng chỉ vì tìm về tôn nghiêm thay bọn hắn?

Trong lúc nhất thời, Hoàng Kinh không biết nói gì cho phải.

- Những người kia không dễ chọc.

Hắn suy nghĩ, vẫn nhắc nhở một câu.

- Yên tâm đi, ta biết mình đang làm gì ?!

Diệp Tuy Phong cười một nói:

- Trận chung kết ngày mai, người cũng đến đi.
- Chiêu bài phở rèn Đồng Tế sẽ bắt đầu quật khởi từ ngày mai.

Nói xong, hắn lập tức rời khỏi phòng, chỉ còn lại một mình Hoàng Kinh bình tĩnh ngồi ở đó.

...

Ngày thứ hai, trận chung kết cuối cùng của giải thi đấu Ngô Đạo chính thức bắt đầu.

Trải qua đào thải ngày hôm qua, bây giờ chỉ còn lại bốn mươi người dự thi.

Trong bốn mươi người này chỉ có chín người là thiên tài do thể lực trong thành Tứ Thanh bồi dưỡng, những người còn lại đều là từ ngoài tới, thực lực của mỗi người đều rất cường hãn.

Diệp Tuy Phong chính là một trong chín người đó.

Ở trung tâm đảo nhỏ giữa hồ có một đài nhỏ được dựng lên dùng để thi đấu, tất cả người dự thi đều đang chờ đợi ở đó.

Xung quanh đài thi đấu có rất nhiều người đang chờ đợi để quan sát trận chung kết, gia cảnh của bọn hắn đều không phú thì quý.

Mấy người Hoàng Kinh và Hoàng Tiểu Hàm cũng ở trong đó.

- Diệp sư phó nhất định phải chiến thắng!

Hoàng Tiểu Hàm nắm chặt nắm tay nhỏ, từ xa cổ vũ ủng hộ Diệp Tuy Phong.

Nhưng hôm nay, Hoàng Kinh ngược lại là lộ ra lạnh nhạt hơn rất nhiều, ăn nói có ý tứ, không nhìn ra hắn đang suy nghĩ cái gì.

- Hôm nay, Diệp Tuy Phong tuyệt đối không đi xa được!

Một bên khác, Trì Ngọc Hằng gắt gao nhìn chăm chăm một bóng người trong sân, vẻ mặt của hắn ta tràn đầy phần hận.

Trên mặt của hắn ta vẫn còn lưu lại lấm tẩm dấu vết hôm qua bị quỷ vật tập kích, chỉ có điều không còn lộng lẫy như hôm

qua, nhiều nhất được xưng là hôi bì mà thôi.

Mã đại nhân đứng bên cạnh lắc đầu, ánh mắt lộ ra một chút vẻ thất vọng.

Trì Ngọc Hằng là một thiên tài vừa bộc lộ tài năng dưới trướng hắn, lúc đầu hắn vẫn tương đối xem trọng hắn, cho nên mới sẽ mang theo hắn du lịch một phen.

Nhưng biểu hiện ngày hôm qua của Trì Ngọc Hằng thật sự làm cho hắn quá thất vọng.

Cho dù có phải do Diệp Tùy Phong làm hay không, nhưng một cảnh giới Ngưng Đan như người lại bị một cảnh giới Đan Phủ làm cho thảm như vậy, chuyện này đã chứng minh một số chuyện nào đó.

Sau khi trở về, phải suy nghĩ thật kỹ lại vị trí của Trì Ngọc Hằng.

Về phần Diệp Tùy Phong...

Mã đại nhân quyết định quan sát nghiêm túc, có lẽ trước đó mình thật sự đã phán đoán sai lầm rồi.

Thời gian trôi qua, mặt trời dần dần dâng lên.

Nương theo tiếng chuông thật lớn, trận chung kết sau cùng rốt cục cũng chính thức bắt đầu.

Người phụ trách Vĩnh Tường Môn tự mình khiêng ra một khối đá xanh to lớn, sau đó đặt ở trước mặt tất cả người dự thi.

Chương 556: Vết Kiếm Của Diệp Hoàng Xuất Hiện.

Mặt ngoài đá xanh có phủ một tầng sương mờ, không biết trong hồ lô của hắn đến cùng bán thuốc gì.

- Các ngươi rất may mắn.

- Đây là thứ từ Thánh Địa lưu truyền xuống, mặc dù chỉ là mô phỏng lại nhưng đối với các ngươi thì vẫn như cũ là một lần tạo hóa hiếm có!

Nam nhân trung niên áo xanh bắt đầu một đoạn nói khoác dài dòng.

Phía dưới, Diệp Tuy Phong và Đan Nhã đứng chung một chỗ, xì xào bàn tán.

- Ta nói cho ngươi biết, những người nỗ nhiều như vậy thường thường đều chẳng ra sao cả.

Diệp Tuy Phong nói.

Đan Nhã buồn cười:

- Tại sao ngươi lại nói như vậy chứ?

Diệp Tuy Phong hừ hừ:

- Kinh nghiệm mà thôi.

- Quảng cáo nói càng hung ác, thì kết quả lại càng không được, nói là một phát gây 999 sát thương, kết quả sau khi đi vào phát hiện lượng máu của một con quái nhỏ cũng đã 9 triệu 990 ngàn.

Đan Nhã không hiểu nhiều lắm, nhưng nàng cũng hiểu ý của Diệp Tuy Phong.

Tuyên truyền không đúng với thực tế.

Nhưng chắc là người của Vĩnh Tường Môn sẽ không đến mức như vậy chứ.

- Phía trên đá xanh là một đạo vết kiếm!

Nam nhân trung niên áo xanh nói tiếp:

- Đầu nguồn của nó là một tồn tại mà chúng ta không cách nào tưởng tượng được đánh ra!

- Người sáng tạo ra nó càng đoạt thiên địa tạo hóa, duy nhất vạn cổ!

Diệp Tuy Phong nghe đến đó, nhin không được cười ra tiếng.

- Đơn giản là lời của người uống rượu say.

- Còn duy nhất vạn cổ, người dám nói mình như vậy, tuyệt đối không có ai.

Hắn thật sự chờ đến mức có chút nhàm chán, nên lựa chọn đậu đen rau muống người khác để tìm thú vui, dù sao bản thân người đó cũng không ở đây.

- Nhiệm vụ tiếp theo của các người chính là dùng hết tất cả thiên phú, dùng một canh giờ để cảm ngộ vết kiếm này!

- Đến lúc đó, chúng ta sẽ căn cứ theo trình độ cảm ngộ của các người để bình chọn ra xếp hạng cuối cùng trong giải thi đấu lần này!

Nam nhân trung niên áo xanh nói xong, nhẹ nhàng phát tay, sương mờ trên tảng đá chậm rãi tán đi.

Tất cả mọi người đều nghiêm túc nhìn chăm chăm viên đá xanh, Diệp Tùy Phong cũng nhìn sang.

Hắn muốn nhìn một chút xem đây rốt cuộc là đồ chơi gì.

Sương mờ tán đi, trận pháp bố trí ở mặt ngoài đá xanh cũng theo đó giải trừ.

Bỗng nhiên, một cỗ kiếm ý cường đại từ trên tảng đá âm vang bộc phát ra!

Kiếm ý đó thật đáng sợ, quét sạch toàn bộ sân bãi, tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng khí tức sắc bén.

Với lại trong hơi thở đó lại còn ẩn chứa một tia ý chí hủy diệt, làm cho linh hồn đều bắt đầu run nhè nhẹ.

- Kiếm này rất bất phàm!

Có người kinh hô thành tiếng.

- Chỉ đứng ở đây mà ta cũng đã cảm giác toàn thân nhói nhói, ngay cả thần hồn cũng đang run rẩy!

Vẻ mặt Đan Nhã cực kỳ ngưng trọng, cắn răng nói.

Diệp Tùy Phong cũng có chút sửng sốt.

Bởi vì hắn cảm thấy một tia khí tức quen thuộc từ trong kiếm ý này.

Sau một lát, sương mù hoàn toàn tán đi, một vết kiếm hằn sâu khắc ấn ở phía trên tảng đá khổng lồ.

- Ông!

Sau khi nhìn rõ đạo vết kiếm kia, đại não của Diệp Tuy Phong oanh minh một tiếng, triệt để trọn tròn mắt.

Nếu như hắn không nhìn lầm, vết kiếm đó chính là thức thứ nhất trong Thí Thân Cửu Kiếm lưu lại!

Vói lại truy cứu bản nguyên, trong vết kiếm còn lộ ra một tia khí tức quen thuộc.

Sau khi cẩn thận phân biệt, hắn phát hiện đó lại là khí tức của Diệp Hoàng!

Lúc này, não của Diệp Tuy Phong như muốn ngắt đi.

Thật có loại cảm giác uông rượu say.

Sao vết kiếm của Diệp Hoàng lại xuất hiện ở đây?

Vói lại hình như còn xuất toàn lực.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

.....

- Ha ha, những người trẻ tuổi kia cố gắng nắm lấy cơ duyên khó được lần này, cảm ngộ cho tốt đi.

- Một canh giờ, hiện tại, bắt đầu!

Nam nhân trung niên áo xanh tuyên bố trận chung kết bắt đầu, sau đó quay người rời đi.

Trong sân, những người dự thi lập tức khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, tiến vào trạng thái tu luyện, tập trung toàn bộ lực lượng tinh thần lĩnh hội vết kiếm kinh thiên kia.

Chỉ có một người vẫn còn sờ đứng tại chỗ, vẻ mặt hốt hoảng, hình như còn chưa từ lấy lại tinh thần từ trong vết kiếm kia.

Chính là Diệp Tuy Phong.

Người chém ra vết kiếm này lại là Diệp Hoàng!

Nói đúng ra, vết kiếm trước mắt chẳng qua là một ấn phẩm được mô phỏng lại vết kiếm chính thức.

Chắc là tu sĩ nào đó hơi có tạo nghệ về phương diện kiếm đạo, sau khi thấy được một kiếm kinh thiên đó mới vẽ ra sản phẩm.

Nhưng Diệp Tuy Phong vẫn có thể thông qua dấu vết nhỏ xíu trong đó đạt được một chút tin tức máu chốt.

Một kiếm đó đúng thật là Thí Thần Chín Thức của Diệp Hoàng chém ra.

Vói lại có thể thấy được, lúc ấy chắc là Diệp Hoàng đã đánh ra toàn lực, trong đó còn ẩn chứa rất nhiều khí tức hủy diệt.

Con bé đến cùng đã làm gì?

Đến cùng gặp phải cái gì?

Trong lúc nhất thời, trong đầu Diệp Tuy Phong bắt đầu hơi loạn lên.

Theo lý mà nói, khi hấn tái tạo Cửu Thiên Thập Địa, sau đó biến mất cùng với thần Sáng Thế thì toàn bộ vũ trụ đã cũng không còn người nào có thể tạo thành uy hiếp đối với chúng tướng của thành Vân Tiêu nữa.

Mấy người Diệp Hoàng đã đứng ở đỉnh cao nhất của toàn bộ thế giới.

Nhưng đã như vậy, vì sao con bé lại ra tay toàn lực chứ?

Chẳng lẽ, trong khoảng thời gian hấn biến mất lại xuất hiện nguy hiểm nào đó chưa biết nữa hay sao?

Diệp Tuy Phong không biết được.

Hấn thậm chí còn không biết, mình rốt cuộc đã ngủ say thời gian bao lâu.

Sau một hồi lâu, hấn thở một hơi thật dài.

Một đời này, hấn vốn định từ từ đi lên, tận hưởng cuộc sống bình thường.

Nhưng hiện tại xem ra, hấn cần phải tăng thêm tốc độ một chút.

Hấn muốn đi xem thử sau khi mình rời khỏi, Cửu Thiên Thập Địa, còn có thành Vân Tiêu đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Tuy Phong nghĩ tới đây, thở ra một hơi, mấy viên linh thạch còn lại trước đó bị hấn nắm trong tay.

Sau đó, hấn lần lượt ném ra ngoài, biến mất ở trong hư không.

Trận trận đạo vận bắt đầu lan tràn ra.

- Diệp sư phó đang làm gì, sao còn đứng ở nơi đó nữa?

Hoàng Tiểu Hàm lộ ra vẻ mặt khẩn trương, thời gian đã trôi qua hơn nửa canh giờ nhưng Diệp Tuy Phong vẫn như cũ không hề có ý định ngồi xuống lĩnh hội, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Chương 557: Tôn Tại Yêu Nghiệt.

Hoàng Kinh cũng nhăn mày, mắt không chớp nhìn chằm chằm Diệp Tuy Phong.

Hấn cũng hơi không hiểu, chẳng lẽ là Diệp Tuy Phong thúc thủ vô sách đối với vết kiếm kia à?

Không thể nào.

Lấy thiên phú của Diệp Tuy Phong, tuyệt đối không thể nào nộp giấy trắng.

Có lẽ là có dự định gì khác.

Hoàng Kinh ngăn chặn khẩn trương trong lòng, tiếp tục chờ đợi.

- Ha ha ha, ta đã nói mà, bản chất của hấn chính là một bao cỏ!

Tri Ngọc Hằng nhìn Diệp Tuy Phong vẫn luôn đứng bất động, nhếch miệng cười to:

- Thậm chí ngay cả nhập định cũng không làm được, nếu ta là hấn đã sớm không có mặt mũi bước lên đó!

Mã đại nhân ở bên cạnh không nói gì, hấn cũng cảm thấy có chút kỳ quái, cho dù không thể nào nhập định thì cũng không nên đứng im như vậy chứ?

Đúng lúc này, một bóng người gầy gò, đi tới.

- Mã Hoàn đại sư, đã lâu không gặp.

Mã Hoành xoay đầu lại, hơi sững sờ.

- Đoạn Hải đạo hữu, sao ngươi cũng tới đây?

- Mau mời ngồi.

Hắn đưa tay mời.

Đoạn Hải ngồi xuống, mỉm cười, sau đó chỉ chỉ Đan Nhã đang lĩnh hội vết kiếm ở trong đấu trường, nói:

- Nàng là một đệ tử của ta.

Mã Hoành giật mình, thì ra là thế.

Đoạn Hải là một tán tu, đã từng có một đoạn giao lưu với Mã Hoành, quan hệ của hai người không tệ, rất nhiều năm chưa từng gặp nhau, nhưng cũng thường xuyên có thư từ qua lại.

Lão vân du tứ hải, xem ra những năm gần đây chắc là làm khách khanh cho gia tộc nào đó.

- Thế nào, có lòng tin đối với nàng không?

Mã Hoành cười hỏi.

Đoạn Hải lắc đầu.

- Lần này thiên tài đông đảo, dựa vào thực lực của Đan Nhã, cao lắm cũng chỉ có thể lọt vào mười vị trí đầu, muốn tiến vào Vĩnh Tường Môn không khó, nhưng muốn đi Thanh Lan Tông thì còn hơi kém rất nhiều.

Bọn hắn đương nhiên biết, phía sau giải thi đấu lần này là đại tông nhất phẩm Thanh Lan Tông.

Đoạn Hải dừng một chút, bỗng nhiên cười một tiếng:

- Huống chi, lần này còn có yêu nghiệt tồn tại.

- Yêu nghiệt?

Mã Hoành hơi nhếch mi.

- Ngươi đang ám chỉ ai?

- Máy ngày nay ta cũng ở đây, đúng là có mấy người trẻ tuổi thiên phú phi phàm, nhưng khoảng cách yêu nghiệt, chỉ sợ còn khác rất xa.

Đoạn Hải cười cười, sau đó giọng nói hơi đổi, nói:

- Mã Hoàn, người còn nhớ từ rất nhiều năm trước, người từng đưa cho ta một cái Linh Cơ Ngự không?

Mã Hoàn gật đầu:

- Đương nhiên, chúng ta cũng bởi vì nó mới quen biết nhau.

- Làm sao, có vấn đề gì à?

Đoạn Hải ừ một tiếng, nói:

- Thời gian quá lâu, trong trận pháp hạch tâm của nó xuất hiện hư tổn, đã không đạt được trình độ Huyền cấp thượng phẩm.

Mã Hoàn cười nói:

- Việc nhỏ.

- Mấy ngày nữa, ta sẽ chuẩn bị cho người một Linh Cơ Ngự cấp bậc cao hơn, đối với chúng ta hiện tại thì tác dụng của Huyền cấp thượng phẩm đã không còn lớn nữa.

Mã Hoàn rất hào phóng, nhưng Đoạn Hải lại lắc đầu.

- Không cần.

- Phẩm cấp của nó đã biến thành Địa cấp thượng phẩm.

Nói xong, Đoạn Hải lấy cái Linh Cơ Ngự đó ra, đưa cho Mã Hoàn.

- Người tinh về đạo này, nhất định có thể nhìn ra hấn đã làm thế nào.

Mã Hoàn hơi sững sờ tiếp nhận Linh Cơ Ngự, lại có người có thể tăng lên phẩm cấp của nó à?

Đây cũng không phải là chuyện tùy tiện có thể làm được, nó còn khó hơn cả việc luyện chế lại một cái có cấp độ tương đương.

Hấn lấy ra, sau đó tra xét rõ ràng, càng xem thì càng kinh hãi.

Không sai, cái này đúng là Linh Cơ Ngự lúc trước hấn luyện chế.

Nhưng trận văn trong hạch tâm đã thay đổi hoàn toàn, càng thâm ảo hơn, càng tinh tế phức tạp hơn.

Với lại không chỉ có như thế, hai thứ quan trọng nhất là trận pháp và vật liệu đều đã trực tiếp bị thay đổi dàn khung chủ thể, lấy một phương thức cực kỳ xảo diệu một lần nữa xây dựng lại, loại phương pháp kia thậm chí ngay cả chính hấn cũng chưa chắc có thể làm được.

- Đoạn Hải, đây là thủ bút của vị đại sư nào!?

Mã Hoành nghiêm túc hỏi, thậm chí trong giọng nói còn mang theo kính ý nồng đậm.

Đoạn Hải nhìn phản ứng của Mã Hoành, đưa tay thu hồi Linh Cơ Ngự.

- Cho nên ta mới nói, lần này có yêu nghiệt tồn tại.

Mã Hoành đầu tiên là sững sờ, một lát sau, hấn mới nghe rõ ý trong lời nói của Đoạn Hải, lập tức mở to hai mắt nhìn.

- Người nói là, vị đại sư kia đang ở trong những người dự thi đó à?

Hấn lộ ra vẻ mặt không thể tin.

Người có thể sửa chữa Linh Cơ Ngự này, tạo nghệ phương diện luyện khí bằng mình, thậm chí còn cao hơn mình.

Không ngờ vị đại sư này lại là một người trẻ tuổi, còn tham gia giải thi đấu Ngộ Đạo ở một nơi nhỏ như thành Tứ Thanh này?

Thật sự là... Có chút quá hoang đường!

- Lão Đoàn, loại chuyện này không thể đùa giỡn được!

Vẻ mặt Mã Hoành nghiêm túc nói.

Đoạn Hải nở nụ cười đắng chát.

- Từ lúc bắt đầu, ta cũng không tin hấn có năng lực như vậy.

- Nhưng sau khi điều tra, sự thật chính là như thế, hấn đã trong thời gian rất ngắn làm cho Linh Cơ Ngự bị hư hao đó tăng lên tới cấp bậc hiện tại.

Mã Hoành hiểu rất rõ Đoạn Hải, lão là một người cực kỳ nghiêm túc và cẩn thận, nếu như không phải xác định trăm phần trăm thì nhất định là sẽ không nói chắc chắn như thế.

Nhưng chuyện này cũng quá khoa trương rồi.

Trong thành Tứ Thanh nho nhỏ này lại cũng có yêu nghiệt như thế?

- Hấn là ai?

Mã Hoành thấp giọng hỏi.

Đoạn Hải hít một hơi thật sâu.

- Ta cũng đang định nói với ngươi chuyện này.

Nói xong, hấn chỉ tay về hướng trong đấu trường, một bóng người duy nhất vẫn còn đang đứng ở đó.

Mã Hoành nhìn sang.

Một tiếng sấm nổ tung trong đầu hấn.

Tại sao lại là hấn?

Sao chuyện này có thể!

Mã Hoành rất muốn nắm chặt cổ áo của Đoạn Hải, nói cho hấn biết Diệp Tùy Phong chỉ là một tiểu tu sĩ vừa tiến vào cảnh giới Đan Phủ, hấn tuyệt đối không thể nào chế tạo ra Linh Cơ Ngự địa cấp thượng phẩm.

Nhưng từ hiểu rõ của hấn đối với Đoạn Hải, hấn không thể không suy nghĩ đến khả năng này.

Suy nghĩ của hấn đã triệt để lâm vào trong hỗn loạn.

Chẳng lẽ hấn đã thật sự nhìn lầm à?

- Ha ha ha!

Đúng vào lúc này, Trì Ngọc Hằng lại phát ra tiếng cười bệnh hoạn.

- Thời gian đã sắp kết thúc rồi, tên kia vẫn còn đứng đấy, tuyệt đối là một người tầm thường trong tầm thường.

Chương 558: Liên Tục Đột Phá!

Trước đây, Mã Hoành có thể sẽ không thèm dẽm xĩa đến lời nói của Trì Ngọc Hằng.

Nhưng hiện tại, sao hắn nghe thấy lời này lại chói tai như thế.

Nhưng Trì Ngọc Hằng cũng không biết ý nghĩa của Mã Hoành, tiếp tục nói:

- Đại nhân, ngươi nhìn người thật quá chuẩn.

- Ta dám đảm bảo, Diệp Tùy Phong kia tuyệt đối giống như ngươi đoán, là người dùng đan dược cưỡng ép đột phá đi lên, ha ha!

- ...

- A, đại nhân, ngươi có sao không, sao ta thấy vẻ mặt của ngươi hơi không tốt lắm vậy?

- Cút!

Mã Hoành gằn như găm thét lên.

....

Một cái canh giờ đã chuẩn bị kết thúc.

Diệp Tùy Phong vẫn đứng đấy, hình như đã từ bỏ cảm ngộ đối với vết kiếm.

Nhưng không ai có thể cảm thấy được, sau khi hắn đánh linh thạch vào hư không, đạo vận ba động đã càng ngày càng mãnh liệt.

Nếu như đã quyết định bước nhanh vậy thì chuyện thiết yếu nhất nhất vẫn là tăng tu vi lên.

Hắn muốn đột phá bình cảnh, chỉ cần có đầy đủ linh khí là được.

Đánh linh thạch vào hư không chính là vì thu hoạch linh khí.

Đương nhiên, lần này không phải trực tiếp hấp thu linh lực tích chứa trong đó, mà là thông qua linh thạch bố trí một Đoạt Linh Trận cường đại, trận pháp này có thể trực tiếp lấy ra linh khí từ trong hư không.

Đạo vận tiếp tục ba động, lúc nó đạt tới một đỉnh điểm, một luồng linh lực mãnh liệt chấn động hư không!

- Hà?

Người phụ trách Vĩnh Tường Môn là người đầu tiên chú ý tới loại dị thường này.

Sau đó, Mã Hoành, Đoạn Hải và những đại tu cảnh giới phía trên Thiên Mệnh cũng cảm nhận được linh lực đột nhiên xuất hiện kia.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Bọn hắn tập trung ánh mắt nhìn vào sàn thi đấu.

Rất nhanh đã có người phát hiện chỗ không đúng.

- Là Diệp Tùy Phong!

- Hắn đã đột phá!

Đoạn Hải lên tiếng kinh hô.

Mã Hoành cũng vội vàng nhìn sang, vẻ mặt nghiêm túc.

Lúc này, ở trên người Diệp Tùy Phong, khí tức linh lực mãnh liệt giống như từng cơn sóng liên tiếp, liên tục quét ngang ra.

Lượng lớn linh khí từ trong hư không hiện ra, trực tiếp rót vào tứ chi bách hải, tan vào trong đan điền của hắn.

Tu vi cảnh giới cũng bắt đầu nhanh chóng tăng lên!

Đan Phủ tứ trọng, ngũ trọng...

Cơ thể Diệp Tùy Phong giống như là một cái động không đáy, hấp thu tất cả linh khí vào trong cơ thể.

Rất nhanh đã đi tới Đan Phủ cảnh đỉnh phong, bắt đầu trùng kích cảnh giới Đạo Đài!

Lúc này, những cường giả cảnh giới Ngưng Đan như Hoàng Kinh rốt cục cũng phát hiện dị thường.

- Không ngờ hắn lại tiến hành đột phá ở trong môi trường này?

Vẻ mặt Hoàng Kinh lộ vẻ hoảng sợ.

Lần trước, Diệp Tùy Phong đột phá trong nhà xí đã làm cho hắn kinh ngạc đến muốn rớt cằm xuống đất, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ rằng, lần này càng thêm quá phận, vậy mà lại đột phá trên sàn thi đấu trận chung kết Ngô Đạo!

Hắn có thể thành công không?

Suy nghĩ này vừa mới hiện ra.

- Đùng!

Một tiếng nổ tung vang lên, ống tay áo Diệp Tùy Phong không gió mà bay, một khí tức cảnh giới Đạo Đài âm vang bộc phát!

Hoàng Kinh ngạc nhiên.

Thì ra Diệp Tùy Phong chính là đột phá như vậy?

Phá cảnh sinh ra ba động rất lớn, những người dự thi xung quanh cũng lần lượt mở to mắt ra, kinh ngạc nhìn về phía Diệp Tùy Phong đang đứng chấp tay.

Đan Nhã cũng tỉnh lại, nàng cảm nhận được khí thế trên người hắn, trong mắt liên tục hiện ra dị sắc.

- Ta đã nói rồi, hắn là yêu nghiệt.

Đoạn Hải cười khổ, quá trình đột phá như thế này thật sự là quá kinh người.

Mã Hoành cầm một trận bàn trong tay, cẩn thận cảm nhận được trời xung quanh thay đổi.

Sau một lát, hắn mở to mắt, thần hình kịch chấn.

- Là khối đá xanh kia!

- Tất cả dị thường đều bắt nguồn từ vết kiếm trên tảng đá kia, thì ra hắn vẫn luôn lĩnh hội, đồng thời sinh ra cộng minh với

vết kiếm!

Mã Hoành triệt để kinh ngạc.

Cảnh tượng này nếu như bị Trì Ngọc Hằng nhìn thấy thì có thể sẽ trực tiếp thổ huyết.

Cũng may vừa rồi Mã Hoành chê hấn ta thực sự quá đáng ghét nên đã đuổi hấn trở về.

- Thú vị!

Trong mắt người phụ trách Vĩnh Tường Môn lộ ra ánh sáng.

- Không ngờ ở một nơi nhỏ như thành Tứ Thanh này lại có thể xuất hiện người sinh ra cộng minh với vết kiếm.

- Thật đúng là một niềm vui ngoài ý muốn.

- Vậy thì để ta xem một chút, người đến cùng có thể đi bao xa.

Quá trình tấn thăng vẫn còn đang tiếp tục.

Người bình thường chỉ có thể nhìn thấy khí thể của Diệp Tùy Phong đang không ngừng tăng lên, ý vị này hấn vẫn còn tiếp tục hấp thu linh khí, tiến đến cảnh giới cao hơn.

Mà đại tu sĩ cảnh giới Thiên Mệnh trở lên thì có thể nhìn thấy lúc này Diệp Tùy Phong như hòa thành một thể vết kiếm, mượn nhờ vết kiếm không ngừng hấp thu linh lực từ trong hư không.

Nhưng sự thật chân chính là Diệp Tùy Phong cố ý làm như thế.

Hấn không muốn lộ ra mình quá kinh thế hãi tục, cho nên lợi dụng trận pháp, thoát nhìn như có quan hệ với vết kiếm.

Nếu như vậy thì mọi chuyện sẽ càng thêm hợp lý hơn một chút.

Linh khí vẫn tiếp tục cuộn cuộn.

Con đường Diệp Tùy Phong lựa chọn là một con đường tu luyện có thể nện vững chắc căn cơ ở mức độ lớn nhất, cho nên lúc đột phá cần có nhiều linh khí gấp mấy chục lần người bình thường.

Nhưng mặc dù như thế cũng ngăn không được linh khí điên cuồng rót vào.

Vững bước tiến lên cảnh giới Đạo Đài.

Nhất trọng, nhị trọng, tam trọng...

Ở trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, một hư ảnh rất tương tự Diệp Tùy Phong dần hiện ra sau lưng hắn.

Trong thời gian uống một chum trà, hắn đã liên tục đột phá hai cấp, đi tới cảnh giới Pháp Tướng!

Nhưng đột phá vẫn còn tiếp tục!

Cho đến khi Đoạt Linh Trận cướp đoạt linh khí toàn bộ đến mức gần đó không còn, sau khi Pháp Tướng đã ngưng thực tới cực điểm thì tu vi của Diệp Tùy Phong mới cuối cùng ngừng lại ở Pháp Tướng đỉnh phong.

Chỉ thiếu một chút nữa là bước vào cảnh giới Ngưng Đan giống như Trì Ngọc Hằng.

- Người này thật biến thái!

Ngay cả thiếu niên táo bạo ở bên cạnh cũng nhin không được lớn tiếng cảm khái.

Mà phần lớn người khác thì đã bị triệt để kinh hãi, không biết nên dùng từ gì để hình dung cảm giác trong lòng của mình lúc này.

Đơn giản giống như chứng kiến một trận kỳ tích.

Chương 559: Cảm Ngộ Của Diệp Tùy Phong.

Sau một lát, Diệp Tùy Phong từ từ mở mắt ra.

Đúng vào lúc này, chuông tiếng vang lên, tuyên cáo quyết chiến giải thi đấu lần này chính thức kết thúc.

- Thật đặc sắc.

Người phụ trách Vĩnh Tường Môn hợp thời đi đến.

Hắn dùng một loại ánh mắt cực kỳ tán thưởng nhìn Diệp Tuy Phong, cười nói:

- Ta cực kỳ chờ mong người đã cảm ngộ vết kiếm đến loại trình độ gì?!

Diệp Tuy Phong không trả lời, hắn chỉ mỉm cười gật đầu.

Hắn có thể cảm ngộ tới trình độ nào?

Cái đồ chơi này vốn chính là hắn sáng tạo ra, nhắm mắt lại cũng có thể chém ra được.

- Diệp công tử, chúc mừng người.

Trên mặt Đan Nhã vẫn mang theo sợ hãi thán phục như cũ, mở miệng nói:

- Ta đã sớm biết thiên phú của người phi phàm, nhưng thật không ngờ lại trác tuyệt như thế.

Diệp Tuy Phong khoát tay nói:

- Người thì sao, thế nào?

Đan Nhã cười nói:

- Vẫn được, may mắn mà có Linh Cơ Ngự của người, ta có lòng tin tiến vào mười vị trí đầu!

Diệp Tuy Phong gật đầu, sau đó tròn mắt đảo lòng vòng, cười nói:

- Vậy chúng ta trao đổi thôi, có lẽ còn có thể tiến thêm một bước nữa.

...

Thời gian khảo hạch chính thức kết thúc, tiếp đó chính là lúc kiểm nghiệm kết quả cảm ngộ của mỗi người.

Phương thức kiểm nghiệm vô cùng đơn giản, mỗi người dùng thứ mình vừa cảm ngộ được, chém ra một kiếm về phía đá xanh, sau đó căn cứ vào tình huống vết chém của mỗi người để phân chia thứ tự sau cùng.

Rất nhanh, người đầu tiên đã bắt đầu.

Người này chính là thiếu niên táo bạo, hấn cực kỳ tự tin, cầm kiếm mà đứng, áp ủ một lát mới chém ra một kiếm.

Kiếm khí cường đại âm vang bộc phát, chính diện chạm vào viên đá xanh, lập tức mảnh đá vấy ra, phát ra tiếng nổ tung ừ ừ.

Sau khi tro bụi tán đi, một vết kiếm tinh tế xuất hiện tại mặt ngoài đá xanh, sâu khoảng hai thốn.

Hấn thở ra một hơi thật dài, vẻ mặt ngạo nghễ.

- Không tệ, người kế tiếp.

Trên mặt nam nhân trung niên áo xanh lộ vẻ mỉm cười, hiển nhiên, hấn vẫn tương đối hài lòng đối với kết quả này.

Sự thật cũng đúng là như thế, mấy người ra sân sau đó chỉ chém ra chiều sâu không đến hai thốn, cho dù là nữ tử lãnh diễm kia thì cũng chém ra chiều sâu tương tự với thiếu niên táo bạo mà thôi.

- Diệp Tùy Phong sẽ như thế nào đây?

Nơi xa, Đoạn Hải đã khóa chặt ánh mắt trên người Diệp Tùy Phong.

- Tuyệt đối không thấp.

Vẻ mặt Mã Hoàn thay đổi, có chút phức tạp.

Lần này nhìn nhăm, là chính hấn cũng không nghĩ chu đáo, kém chút đã bỏ qua một yêu nghiệt.

Nhưng cũng may là còn có giải thi đấu ngộ đạo, để thiên phú của Diệp Tùy Phong chân chính phát ra ánh sáng.

Bây giờ, dù không cần nhắc thực lực phương diện rèn đúc của hấn thì hấn cũng hoàn toàn có tư cách tiến vào Thiên Công Các.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Bốn mươi người dự thi lần lượt tiến hành khảo thí, mỗi người đều lưu lại vết kiếm của mình ở trên mặt tảng đá.

Thiếu niên táo bạo mở đầu xong, người dự thi sau đó chỉ có ba bốn người đột phá ghi chép hai thốn rưỡi, trong đó một người

lợi hại nhất đã vượt qua ba tác.

Cuối cùng, cũng đến lượt Đan Nhã.

Ở dưới ánh mắt cổ vũ của Diệp Tuy Phong, Đan Nhã hít một hơi thật sâu, cất bước tiến lên.

Tay nàng cầm trường kiếm, ngưng thần mà đứng.

Vừa rồi rồi, trong lúc nói chuyện với Diệp Tuy Phong, nàng đã lấy được không ít chỗ tốt, lại hoàn thiện không ít cảm ngộ của mình.

Hiện tại, chính là lúc kiểm nghiệm thành quả cuối cùng.

Thời gian mấy hơi thở sau, Đan Nhã đã điều tiết khí tức đến mức độ tốt nhất, một đạo tinh quang từ trong mắt nàng lóe lên, sau đó nàng đột nhiên vung ra trường kiếm.

- Dừng!

Một vết kiếm hằn sâu xuất hiện trong đông đảo vết kiếm, cực kỳ bắt mắt!

Nhìn chiều sâu đó chỉ ít đạt đến bốn tác!

Mà ngay cả Đan Nhã cũng bị một kiếm này của mình dọa sợ, miệng nhỏ khẽ nhếch, có chút ngây người.

Nàng rất rõ ràng thực lực của mình, chỉ dựa vào cảm ngộ của bản thân nàng thì tuyệt đối sẽ không có cách nào đạt tới trình độ này.

Vậy đáp án duy nhất cũng chỉ có thể xuất hiện trong lúc nàng nói chuyện với Diệp Tuy Phong.

Hắn đến cùng đã lĩnh hội đến loại trình độ gì?

- Không tệ, không tệ, chúc mừng.

Diệp Tuy Phong nhẹ nhàng vỗ tay, ngộ tính của tiểu nha đầu này là thật không tệ.

- Cảm ơn...

Ánh mắt Đan Nhã phức tạp.

Một kiếm này đã đầy đủ để nàng tiến vào hàng ngũ đệ tử hạch tâm của Vĩnh Tường Môn.

Cảm kích trong lòng nàng thật không thể nào dùng từ ngữ để hình dung.

- Thật sự là ngoài dự liệu.

Ý cười trên mặt nam nhân trung niên áo xanh càng đậm, sâu bốn tấc, phóng nhân thành tích của những thành trì khác cũng đủ để xếp hàng đầu.

Huống chi, còn có một yêu nghiệt mạnh hơn nữa.

- Diệp Tùy Phong, tới lượt ngươi.

Nam nhân trung niên vừa cười vừa nói.

Diệp Tùy Phong gật đầu, sau đó dạo bước tiến lên, thuận tay mượn kiếm của Đan Nhã.

Ánh mắt mọi người toàn bộ hội tụ ở trên người hắn.

Bọn hắn muốn nhìn xem người có thể sinh ra cộng minh với vết kiếm, liên tục đột phá hai cấp, Diệp Tùy Phong đến tột cùng có thể đạt tới loại trình độ gì.

Nhìn vết kiếm quen thuộc trên tảng đá kia, Diệp Tùy Phong cũng không làm nhiều chuẩn bị gì cả.

Trực tiếp chém ra một kiếm cực kỳ tùy ý.

Kiếm quang chợt lóe lên.

- Xùy!

Lưỡi kiếm tranh minh.

Một luồng kiếm khí sắc bén đến cực hạn, bay thẳng lên trời, bay thẳng trời xanh!

Tảng đá xanh to lớn trước mắt rung động nhè nhẹ, sau đó trực tiếp từ giữa đó vỡ ra, âm vang ngã xuống đất!

Mặt cắt bóng loáng như gương!

Một kiếm này, kinh thiên!

.....

Một kiếm kinh thiên trực tiếp chém tảng đá xanh thành hai nửa, nghiêng ngã xuống đất.

Nhìn thấy cảnh lần này, vẻ mặt người phụ trách Vĩnh Tường Môn vẫn luôn tương đối lạnh nhạt rốt cục cũng thay đổi.

Hắn thật sự không ngờ, cảm ngộ của Diệp Tùy Phong đối với vết kiếm đã đạt đến trình độ như vậy!

Ngay cả yêu nghiệt có huyết mạch Thần Thú kia cũng chỉ là chém ra vết kiếm sâu chín tấc mà thôi!

Với lại thứ này là có cực hạn đó!

Vị đại năng chế tác ra vết kiếm này đã từng nói, cho dù có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thứ từ phía trên vết kiếm đó thì nhiều nhất cũng không thể vượt qua chiều sâu chín tấc chín.

Bởi vì cực hạn của nó là ở đây.

Trừ phi, lý giải của người đối với kiếm đạo đã vượt qua vị đại năng chế tạo ra vết kiếm kia thì mới có thể đột phá con số cực hạn chín tấc chín này.

Chương 560: Tranh Giành Diệp Tùy Phong!

Về phần chém đôi đá xanh, hắn căn bản chưa từng nghĩ tới loại khả năng này xảy ra!

Trong lúc nhất thời, hắn đứng ngây người tại chỗ, ngay cả lời cũng không biết nên nói như thế nào.

Đồng thời, hai người Đoạn Hải và Mã Hoàn cũng giật mình đứng lên.

Liên quan tới vết kiếm trên đá xanh, bọn hắn cũng có nghe thấy.

Biểu hiện của Diệp Tùy Phong có thể xưng là tuyệt thế!

- Thật sự là trời cũng giúp ta!

Mã Hoàn bỗng nhiên điên cuồng cười ra tiếng:

- Hạng người nghịch thiên như thế, ta nhất định phải dẫn vào Thiên Công Các!

Hắn là trưởng lão của Thiên Công Các, chiêu hiền nạp tài mới cũng là chức trách quan trọng thứ nhất, nếu như có thể mang về một yêu nghiệt tuyệt thế, như vậy địa vị của hắn ở Thiên Công Các cũng sẽ tăng lên rõ rệt.

Mã Hoành là thật ngòi không yên.

Mà một bên khác, vẻ mặt của Hoàng Kinh cũng rất kinh ngạc, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ, vì sao Diệp Tùy Phong vẫn luôn có bộ dáng nhẹ nhõm đối với lần này giải thi đấu.

Gia hỏa này, thật đã cường đại đến một loại trình độ làm cho không người nào có thể lý giải!

Hai tay của Hoàng Kinh cũng nhịn không được bắt đầu run nhè nhẹ.

Hắn sẽ không quên Diệp Tùy Phong đã từng nói câu nói kia, hắn tham gia giải thi đấu không phải vì tiến vào Thiên Công Các, mà là vì trợ giúp phổ rên, trợ giúp bọn hắn tìm về tôn nghiêm đã mất.

Diệp Tùy Phong hoàn toàn có năng lực như thế!

- Thật sự là quá kinh người!

Sau một hồi lâu, người phụ trách của Vĩnh Tường Môn mới chật vật nói ra câu nói này.

Hắn lách mình đi tới trước mặt Diệp Tùy Phong, ném tất cả những người dự thi khác ra sau ót.

Bởi vì lúc này, bài danh cuối cùng của giải thi đấu đã không còn quan trọng, dưới một kiếm kinh thiên của Diệp Tùy Phong, những người khác còn không có tư cách làm nên.

- Diệp Tùy Phong.

Thậm chí trong mắt nam nhân trung niên áo xanh còn mang theo một tia cuồng nhiệt, lớn tiếng nói:

- Người có nguyện ý gia nhập Vĩnh Tường Môn chúng ta hay không?

Hắn trực tiếp ném ra ngoài cảnh ô liu của mình.

Trong mắt những người dự thi khác thì đây vẻ mặt hâm mộ, đây chính là Vĩnh Tường Môn cường đại nhất trong phạm vi trăm ngàn dặm quanh đây, nơi mà bọn hắn nằm mộng cũng muốn tiến vào.

Nhưng vinh hạnh đặc biệt này lại bị Diệp Tùy Phong giành được.

Bọn hắn hy vọng dường nào, hiện tại người đứng ở nơi đó là mình.

Đối mặt với việc nam nhân trung niên ném ra cảnh ô liu, Diệp Tùy Phong cười cười.

- Thật có lỗi, chuyện này ta không cách nào làm chủ.

Tất cả mọi người lập tức sững sờ.

Bọn hắn nghĩ tới Diệp Tùy Phong sẽ đồng ý, cũng nghĩ qua sẽ từ chối, nhưng sẽ không ngờ rằng hắn lại trả lời như thế.

Một yêu nghiệt nghịch thiên như thế mà lại không thể làm chủ tương lai của mình à?

Thế lực nào mà không xem hắn như ý chí của mình?

- Ha ha ha!

Bỗng nhiên, một tiếng cười to truyền tới.

Ngay sau đó, hai bóng người từ đằng xa bay tới, rơi ở trước mặt mọi người.

- Văn Ngạn tiền bối, ta nghĩ có lẽ lần này ngài phải thất vọng.

- Diệp Tùy Phong thuộc về Thiên Công Các chúng ta.

Người vừa tới chính là Mã Hoàn và Đoạn Hải.

Trên mặt của Mã Hoàn đầy vui mừng hơn hờ, câu nói vừa rồi của Diệp Tùy Phong nghe qua rất đơn giản và thư thái, nhưng hắn rất rõ ràng đã xem mình làm người của Thiên Công Các.

- Mã Hoàn à?

Văn Ngạn hơi nhíu mày, hắn biết trưởng lão này của Thiên Công Các.

Mặc dù chỉ là trưởng lão của phân các, nhưng tên tuổi của Thiên Công Các thật sự là quá vang dội.

Hắn không thể nào coi nhẹ.

Nhưng hắn cũng sẽ không bởi vậy mà chấp tay nhường Diệp Tỳ Phong ra.

- Ngươi làm vậy có chút không tử tế rồi.

Văn Ngạn trầm giọng nói:

- Đây là giải thi đấu do Vĩnh Tường Môn tổ chức, Thiên Công Các các ngươi lại công khai đến cướp người, có phải quá phận hay không?

- Đừng quên, Thanh Lan Thượng Tông cũng đang ngó chừng chuyện này đây!

Hắn nhắc đến Thanh Lan Tông, biểu thị mình cũng có người làm chỗ dựa.

Nhưng Mã Hoành lại vẫn bình chân như vại:

- Văn Ngạn tiền bối, ta cảm thấy ngài vẫn đang nghĩ sai một việc.

- Bản thân Diệp Tỳ Phong chính là người của Phổ Rền dưới trướng Thiên Công Các chúng ta, sở dĩ hắn tham gia lần so tài này cũng chỉ vì khẩu hạch của Thiên Công Các thôi.

- Cho nên, hắn căn bản chính là người của Thiên Công Các chúng ta, ngài rõ chưa?

Thiên Công Các thế lớn, cho dù là tên tuổi của Thanh Lan Tông cũng không thể nào làm Mã Hoành chân chính e ngại.

Vẻ mặt của Văn Ngạn trầm xuống, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Tỳ Phong, hình như đang tìm kiếm đáp án.

Sau đó Diệp Tỳ Phong nhìn bọn hắn, nhẹ gật đầu.

- Không sai, ta đích thật là người của Phổ Rền.

Ý cười của Mã Hoành càng hơn.

- Chỉ có điều...

Nhưng rất nhanh, Diệp Tuy Phong đã thay đổi giọng nói, nhìn Mã Hoàn:

- Ta nghĩ ngươi cũng nghĩ sai một việc.
- Ta chỉ là người của Phổ Rèn, mà không phải người của Thiên Công Các ngươi.

Nụ cười của Mã Hoàn cứng ở trên mặt.

- Ta nhất định phải nghe theo Hoàng đại sư của Phổ Rèn sắp xếp mới có thể quyết định hướng đi sau này.

Diệp Tuy Phong nói xong, từ xa nhìn về phía Hoàng Kinh, lớn tiếng cười nói:

- Đúng không, lão Hoàng!

Hoàng Kinh có chút bất đắc dĩ đứng dậy.

Cuối cùng, hắn cũng biết Diệp Tuy Phong muốn làm gì.

Diệp Tuy Phong đây là chuyển dời giá trị của mình đến trên người mình, nhờ vào đó cất cao giá trị và địa vị của Phổ Rèn và Hoàng Kinh hắn, để Mã Hoàn cao cao tại thượng những năm này không còn dám tùy tiện coi nhẹ hắn.

Cách làm này không tính là quá cao minh.

Nhưng lại cực kỳ hữu hiệu.

Ánh mắt của Văn Ngạn và Mã Hoàn đã chuyển dời từ trên người Diệp Tuy Phong đến trên người của Hoàng Kinh.

Sau khi Hoàng Kinh đi tới, nắm chặt tay Diệp Tuy Phong.

- Đúng, ta nghe hắn, chuyện kế tiếp, các ngươi cứ nói với hắn đi.

Nói xong, hắn trực tiếp lui lại hai bước, đứng chung một chỗ với Đan Nhã, khoanh tay khoan thai xem kịch.

Thật ra cho dù tiến vào Vĩnh Tường Môn hay Thiên Công Các, đối với hắn mà nói cũng không có gì khác nhau lắm, mục đích chủ yếu hắn dự thi lần này chính là giúp lão Hoàng lấy lại danh dự mà thôi.

Hiện tại, hắn đã đạt được mục đích, kết quả đã không còn quan trọng nữa, hắn chỉ cần làm một quần chúng ăn dưa là được.

Chương 561: Kết Thúc Cuộc Thi Ngộ Đạo! Tiến Vào Vĩnh Tường Môn.

Lúc này, ba người Hoàng Kinh đang đứng đối mặt nhau.

- Hoàng đại sư, người chính là người của Thiên Công Các, ta nghĩ chắc chắn người sẽ không làm ra loại chuyện không khôn ngoan chứ?

Mã Hoàn dẫn đầu nói.

Bởi vì vừa rồi cảm giác chênh lệch quá lớn, cho nên tư duy của hắn vẫn có chút hỗn loạn, dưới loại trường hợp này mà trong lời nói vẫn còn mang theo một tia uy hiếp.

Văn Ngạn lập tức bắt lấy điểm ấy, cười lấy nói:

- Quan uy của Mã đại nhân thật là lớn.

- Chẳng qua nếu như ta không nhớ lầm, nghiêm chỉnh mà nói, quan hệ giữa Thiên Công Các và Phổ Rèn trên bản chất chỉ là làm thuê, mà cũng không phải là quan hệ trên dưới đúng không?

Mã Hoàn lập tức nhíu mày.

Không sai, mặc dù Phổ Rèn trên danh nghĩa thuộc về Thiên Công Các, nhưng trên bản chất vẫn là độc lập.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không quá chú trọng Phổ Rèn.

- Hoàng đại sư.

Văn Ngạn tiếp tục nói:

- Thiên phú tu luyện của Diệp Tùy Phong là độc nhất vô nhị, tiền đồ vô lượng!

- Chỉ có Vĩnh Tường Môn, Thanh Lan Tông mới là sân khấu tốt nhất để hắn có thể phát huy ra loại thiên phú này.

Hoàng Kinh khẽ gật đầu, thật ra trong lòng của hắn cũng cho là như vậy.

Mã Hoành thấy Hoàng Kinh như có ý hướng này, vội vàng nói:

- Hoàng đại sư, xin tha thứ ta vừa rồi vô lễ.
- Người đã từng nói, thiên phú rèn đúc của Diệp Tùy Phong không ai bằng, mà Thiên Công Các chúng ta mới thật sự là thánh địa rèn đúc.
- Về phần tu luyện, chúng ta bên này cũng có thể đầy đủ cho hắn phát huy.

Văn Ngạn cười ha ha.

- Nói hình như Vĩnh Tường Môn và Thanh Lan Tông không có người sở trường rèn đúc vậy, ở đây, tất cả thiên phú của Diệp Tùy Phong cũng sẽ không mai một!
- Với lại, luyện khí vẫn chỉ là con đường phụ trợ, tu luyện mới thật sự là chính đạo!

Mã Hoành nhăn mày:

- Người dám chửi bới đạo rèn đúc của ta?

Văn Ngạn lắc đầu:

- Sự thật chính là như thế.

...

Nhìn hai vị đại tu tranh chấp ở trước mặt mình, trong lòng của Hoàng Kinh không nhịn được sinh ra một loại cảm giác hoang đường.

Trước kia, loại người này đều là tồn tại mình cần phải ngược nhìn, nhưng bây giờ, bọn hắn lại tranh nhau chen lấn, tự giới thiệu như là hải tử kịch liệt tranh chấp ở đây.

Thậm chí hạ thấp tư thái, chỉ vì lưu lại một ấn tượng tốt với hắn.

Loại cảm giác tương phản này quả thực có chút quá lớn.

Mà nguyên nhân của mọi việc chỉ vì một kiếm kinh thiên của Diệp Tỳ Phong.

- Diệp công tử, người thật không thể làm chủ tự quyết à?

Bên cạnh, Đan Nhã và Diệp Tỳ Phong đang tán gẫu.

- Đúng vậy, người nhìn lão Hoàng kia, dáng dấp hung thần ác sát, ta căn bản không dám không nghe hắn.

Diệp Tỳ Phong nói như thật.

Đan Nhã hé miệng cười khẽ, nàng mới không tin chuyện ma quỷ này của hắn đâu.

- Vậy người muốn đi nơi nào hơn?

Nàng hỏi lần nữa.

- Ta à?

Diệp Tỳ Phong nghĩ một hồi, ánh mắt trở nên xa xăm.

- Ta muốn đi một nơi không có tranh chấp, cùng thân bằng hảo hữu của mình cả ngày nhàn nhã uống chút trà, thưởng đủ loại hoa, nghe một chút nhạc, đánh vài ván cờ.

- Cũng không biết nguyện cảnh này của ta còn có thể lại thực hiện hay không?!

.....

Trong thời gian vừa rồi, Hoàng Kinh đã chân chính thể hội được cảm giác cuộc đời của mình đi lên đỉnh phong.

Hai vị đại tu ngày thường xa không thể chạm lại cái lộn giống hải tử ở trước mặt mình, chỉ vì muốn có được hảo cảm và khẳng định của mình.

Loại cảm giác này đơn giản giống như là nằm mơ.

Cuối cùng, được Diệp Tỳ Phong ám chỉ, Hoàng Kinh đưa ra quyết định.

Diệp Tỳ Phong vẫn như cũ là người của Phó Rèn, lát nữa trước đi theo Văn Ngạn, cùng nhau đi tới Vĩnh Tường Môn đào tạo sâu.

Về phần sau này có thể ở lại nơi đó hay không thì đều dựa theo ý muốn của Diệp Tuy Phong.

Đối với kết quả như vậy, Văn Ngạn rất cao hứng, chỉ cần có thể để Diệp Tuy Phong qua đó, hẳn không lo lắng vấn đề có thể lưu lại hay không.

Thế là Văn Ngạn vỗ bộ ngực đảm bảo, tuyệt đối sẽ để hẳn nhận được đãi ngộ tốt nhất, đồng thời sau này sẽ kết thành minh hữu ngang hàng với phó rên Đồng Tế, hai bên cùng chiếu cố lẫn nhau.

Về phần Mã Hoàn thì cực kỳ thất vọng.

Sau đó hẳn ta đều phát tiết oán khí trong lòng lên trên người Trì Ngọc Hằng không ở hiện trường.

Nếu không phải tiểu tử ngạo mạn này thì hẳn ta cũng không trở mặt với Phó Rèn, từ đó làm cho không công mất đi một thiên tài cấp bậc yêu nghiệt.

Nhưng hẳn ta cũng không từ bỏ, dù sao Diệp Tuy Phong vẫn chưa chân chính gia nhập Vĩnh Tường Môn.

- Lão Hoàn, ta cũng sẽ nói một tiếng với các trưởng lão của Thiên Công Các, chúng ta sẽ cung cấp cho Phó Rèn nhiều tài nguyên kỹ thuật hơn, cội nguồn của chúng ta vẫn mãi xuất phát chung một điểm xuất phát.

Hắn cũng biểu thị thiện ý của mình với Hoàn Kinh.

Một tiết mục tranh đoạt thiên tài hạ màn kết thúc như vậy.

Sau đó, thành tích cuối cùng của giải thi đấu cũng được công bố ra.

Hạng nhất không phải tranh cãi.

Hạng hai, thì là Đan Nhã trầm vào viên đá xanh sâu bốn tấc.

Đằng sau, thiếu niên táo bạo và nữ tử lãnh diễm cũng tiến vào mười vị trí đầu.

Đáng tiếc đạo sĩ gầy am hiểu trận pháp kia, ngộ tính đối với kiếm đạo tương đối kém nên chỉ xếp hạng hơn hai mươi.

Sau khi công bố thành tích của tất cả mọi người, Văn Ngạn tuyên bố an bài tiếp theo.

Trừ một chút ban thưởng ra thì mười hạng đầu của giải thi đấu lần này đều thu được tư cách tiến vào Vĩnh Tường Môn, với lại đãi ngộ ít nhất cũng là đệ tử nội môn.

Đan Nhã rất kích động, tiến vào Vĩnh Tường Môn vẫn luôn là giấc mơ của nàng.

Theo Văn Ngạn tuyên bố, giải thi đấu Ngộ Đạo lần này chính thức kết thúc.

Thời gian xuất phát đến Vĩnh Tường Môn được định vào ngày mai.

Ban đêm trở về, Hoàng Kinh lại một lần nữa uống say, lần này say đến quá mức, hấn lôi kéo Diệp Tùy Phong đến nói liên miên lải nhải không ngừng, giống như một tiểu tức phụ (người có chồng) chịu ủy khuất rất lớn.

Cuối cùng càng một thanh nước mũi, một thanh nước mắt biểu thị lòng cảm kích của mình với Diệp Tùy Phong, toàn bộ đều bôi đến trên quần áo của Diệp Tùy Phong, Hoàng Tiểu Hàm thì không ngừng che miệng cười.

Đêm khuya, Diệp Tùy Phong chuẩn bị xong « Chân · Bí Yếu Tinh Luyện » đưa cho Hoàng Tiểu Hàm, đồng thời cũng đi nói lời tạm biệt với Hoài Cốc.

Mặc dù thời gian bọn hấn ở chung không tính là lâu, nhưng cực kỳ hòa hợp, là một đoạn hồi ức không tẻ.

Chương 562: Rời Khỏi Thành Tứ Thanh.

Ngày thứ hai, sau khi tiễn biệt Hoàng Tiểu Hàm và Hoài Cốc, Diệp Tùy Phong bước lên đường rời khỏi.

Hoàng Kinh không tới, không biết vì tối hôm qua uống quá nhiều hay là cái gì khác.

Chiến thuyền to lớn đằng không bay lên.

Diệp Tùy Phong nhìn thành Tứ Thanh dưới chân từ từ đi xa, trong lòng của hấn có chút cảm khái.

Có ít người, nhất định không có cách nào đi chung lâu dài.

Nhưng thủy chung vẫn lưu lại một dấu vết mãi mãi ở trong trí nhớ.

- Chúng ta cùng đến, bây giờ lại cùng rời khỏi.

Đan Nhã đứng ở bên cạnh Diệp Tuy Phong, cùng nhau nhìn thành Tứ Thanh càng ngày càng nhỏ.

- Nhưng người khẳng định sẽ đi càng xa hơn ta.

Nàng mỉm cười nói.

Mặc dù nhờ có Diệp Tuy Phong trợ giúp, nàng đã giành được hạng hai của giải thi đấu lần này.

Nhưng qua lần tranh tài này, nàng cũng thấy được khả năng thiên tài của hắn, nhận rõ chỗ thiếu sót của mình.

Nàng có thể đi vào Vĩnh Tường Môn đã là may mắn.

Về phần đại tông nhất phẩm Thanh Lan Tông, đây còn không phải là nơi nàng có thể đến, chí ít bây giờ không phải.

Mà điểm cuối cùng của Diệp Tuy Phong căn bản là không thể nào nhìn thấy.

- Con đường vô hạn, không ai có thể chân chính đến điểm cuối cùng đó.

Diệp Tuy Phong quay lại, ánh mắt nhìn nàng nói:

- Giữ vững bản tâm là được.

- Điểm cuối cùng của mình chính là điểm cuối cùng.

Thế giới vốn không công bằng, bình thường người đi tới điểm cuối cùng, chẳng qua là điểm xuất phát của một người khác mà thôi.

Nếu chấp niệm quá sâu, sớm muộn cũng sẽ mê mang ở trong xã hội phân tạp, không biết làm sao.

Chỉ có giữ vững bản tâm thì mới có thể tìm được điểm cuối cùng chân chính thuộc về mình, bình thản vượt qua cả đời.

Chiến thuyền dần dần bay cao, xuyên qua tầng mây, ánh nắng sáng sớm chiếu rọi trên bầu trời, kỳ huyền và mỹ lệ.

Sau đó, đại trận khởi động, tốc độ của chiến thuyền đột nhiên tăng lên, nhanh chóng bay về phía Vĩnh Tường Môn.

...

Tam phẩm đại tông Vĩnh Tường Môn, có tiếng tăm lừng lẫy trong các tông môn gần đó.

Thực lực cường đại chỉ là thứ yếu, điểm quan trọng chính là, thượng tông của thế lực này là đại tông nhất phẩm Thanh Lan Tông.

Đó là tông môn đáng sợ, một cái dặm chân sẽ có thể làm rung chuyển giới tu luyện.

Rất nhiều người cũng không biết, thật ra giải thi đấu ngộ đạo các nơi vẫn luôn là Thanh Lan Tông dẫn đầu tổ chức.

Bọn hắn muốn thông qua trận độ sức đặc biệt này để sàng ra tại một nhân tài cực kỳ đột xuất trên phương diện đặc thù nào đó, sau đó tiến hành chuyên môn bồi dưỡng.

Nói trắng ra là thì chính là tìm đệ tử có thiên phú.

Chỉ có điều hiệu quả của những giải thi đấu trước kia đều không phải là đặc biệt rõ ràng, lựa chọn ra người so với dưới có thừa, so với trên thì không đủ.

Thế là năm nay mới cố ý lộ ra phong thanh, nói muốn lựa chọn một ít đệ tử hạch tâm đặc biệt.

Ghế của đệ tử hạch tâm Thanh Lan Tông chính là cực kỳ trân quý, đối với phần lớn người thì đây không thể nghi ngờ là một cơ hội một bước lên trời.

Cho nên chuyện thi đấu lần này mới có thiên tài các lộ tụ tập.

Hiệu quả cũng rất rõ ràng.

Vĩnh Tường Môn bên này xuất hiện một nữ tử có huyết mạch Thần Thú, thần thông tuyệt thế.

Vĩnh Hòa Môn cũng có một thiếu niên trời sinh đạo cốt, nghiền ép thiên kiều cùng thế hệ, rực rỡ hào quang.

Vĩnh Yên Môn bên kia thì hai huynh đệ sinh đôi thân hồn tương thông, phân biệt thuộc âm dương, kinh tài tuyệt diệu.

Vĩnh Thà Môn nơi đó cũng có một thiếu nữ người mang thể chất dị chủng, đi ngang cấm địa như vào chỗ không người, lại thủ đoạn kỳ huyền, thần bí khó lường.

Mặt khác các tông môn nhỏ trong phạm vi thể lực kia cũng xuất hiện rất nhiều thiên tài thực lực cường đại, đều có khả năng tranh được ghế đệ tử hạch tâm của Thanh Lan Tông.

- Khoảng cách ngày Thanh Lan Tông lựa chọn ra vị trí hạch tâm chỉ còn chưa đến hai tháng.

Văn Ngạn nói tất cả tin tức trong giải thi đấu lần này cho Diệp Tỳ Phong.

Hắn vừa cắn hạt dưa, vừa lắc đầu nói:

- Thật ra ta chỉ muốn tìm manh mối liên quan tới vết kiếm kia thôi.

Vết kiếm trên tảng đá chẳng qua là thác ản, chỉ cần hắn tìm được địa điểm lúc đầu thì sẽ biết rõ ràng đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi Nghe Diệp Tỳ Phong nói như vậy, Văn Ngạn đầu tiên là sững sờ, sau đó cười lớn một tiếng.

- Vậy ngươi càng phải đi Thanh Lan Tông.

- Bởi vì người khắc xuống vết kiếm chính là một vị trưởng lão về kiếm đạo của Thanh Lan Tông.

Diệp Tỳ Phong ngạc nhiên, vậy Thanh Lan Tông này thật đúng là không không đi được.

- Nhưng cũng không quan trọng, chỉ cần có thể tìm tới là được. Sau này, ngươi không cần quá lo lắng về vấn đề thực lực, về Vĩnh Tường Môn, ta sẽ thương lượng với các trưởng lão, chuyên mở ra bí cảnh cho ngươi tu luyện.

Văn Ngạn tưởng là Diệp Tỳ Phong lo lắng không đủ thực lực, mở miệng nói.

Diệp Tỳ Phong hơi nhếch mi.

- Cảnh giới Pháp Tướng đỉnh cao còn chưa đủ à?

Văn Ngạn lắc đầu.

- Đương nhiên không đủ, theo ta được biết, đầu danh trong giải thi đấu của các thành trì khác, đa số đều là cảnh giới Ngung Đan trở lên.

- Chớ nói chi là yêu nghiệt có huyết mạch thần thú kia, tuổi còn trẻ đã đột phá Hiển Thánh, tiến vào Thanh Lan Tông gần như đã là ván đã đóng thuyền.

Diệp Tùy Phong ồ một tiếng, Hiển Thánh đã là cảnh giới thứ bảy trong mười cảnh giới phạm nhân của công pháp Nguyên Thủy, quả thực bất phàm.

Nhưng đối với hắn thì cũng không có khác biệt gì lớn.

Nhưng từ trong lời nói của Văn Ngạn, Diệp Tùy Phong nghe được một từ ngữ đặc biệt.

- Huyết mạch Thần Thú?

Hắn nghi ngờ hỏi:

- Hắn là huyết mạch Thần thú chân chính lưu lại à?

Vẻ mặt của Văn Ngạn nghiêm nghị:

- Đó còn có thể là giả à?

- Đại trưởng lão tông môn đã tự mình kiểm tra, người đó là huyết mạch Kỳ Lân cực kỳ thuần khiết, cường đại đến dọa người!

- Đương nhiên, ta sẽ không cầu người cường đại giống như nàng ấy, chỉ cần có thể vượt qua phần lớn người là được rồi, dựa vào thiên phú xuất sắc và năng lực trên phương diện rèn đúc của người cũng có cơ hội rất lớn được Thanh Lan Tông chọn trúng.

Diệp Tùy Phong không nói gì, có điều trong lòng lại đang oán thầm.

Đám người Kỳ Lân kia nhìn thì chất phác, nhưng cũng ưa thích làm loạn, ngay cả Nhân tộc cũng nhìn trúng.

Cũng không biết tộc đàn của ba Thần Thú bây giờ đã phát triển đến hình dáng ra sao rồi.

Diệp Tuy Phong nghĩ tới đây, không nhận được dò xét đến chỗ sâu trong linh hồn của mình, nơi đó, một đốm sáng ba màu đang nhẹ nhàng trôi nổi.

Cũng không biết, thứ này còn có tác dụng hay không.

Chương 563: Ao Nguyên Dịch.

Tốc độ của chiến thuyền rất nhanh, không đến nửa ngày đã vượt ngang hơn một trăm ngàn dặm, đi tới trong một dãy núi hùng vĩ.

Nồng độ linh khí của nơi này cao hơn không chỉ gấp đôi thành Tứ Thanh, nếu người tu luyện sống ở đây thì chính là làm ít công to.

Xuyên qua tầng mây, một tông môn không lồ xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Vĩnh Tường Môn, cuối cùng ta cũng đi tới rồi đây.

Trong mắt của Đan Nhã đầy vẻ kích động, đây là mộng tưởng từ trước tới nay của nàng.

Biểu hiện của những người dự thi được tuyển chọn khác cũng khác nàng là mấy, dù sao so với Vĩnh Tường Môn thì thành Tứ Thanh đúng là xem như một nông thôn.

Sau một lát, chiến thuyền bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Văn Ngạn lộ ra thân phận, bọn hắn trực tiếp xuyên qua đại trận hộ tông, đi tới trên một quảng trường được xây dựng bằng đá cẩm thạch ở giữa một sườn núi bằng phẳng.

Thu hồi chiến thuyền, mười mấy bóng người rút cục bước lên mặt đất.

- Các người đứng ở đây không nên động, ta đi phía trước thông báo một chút.

Văn Ngạn nói xong thì quay người rời khỏi, chỉ còn mấy tên bộ hạ và mười người dự thi.

Diệp Tuy Phong nhìn bóng lưng của Văn Ngạn đi xa, cứ có cảm giác mình ăn ngậm bồ hòn, muốn đi lên đánh hấn một

trận.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không làm loại chuyện kỳ quái đó.

Trên quảng trường đá cẩm thạch còn có rất nhiều đệ tử khác của Vĩnh Tường Môn, sau khi một đoàn người Diệp Tùy Phong xuất hiện lập tức hấp dẫn sự chú ý của bọn hắn, vây ở một bên xì xào bàn tán.

- Lại tới một nhóm người.

- Là Văn trưởng lão mang tới, hình như lúc trước hắn đi một chỗ tương đối xa xôi.

- Khó trách đám người này nhìn qua lại yếu ớt hơn những người kia không ít.

- Đúng vậy, hình như mạnh nhất cũng chỉ là Ngung Đan trung kỳ, ngay cả một người cảnh giới Khải Linh cũng không có.

Đám người chỉ trở, nghị luận âm ỉ.

Mấy người Đan Nhã lộ ra có chút khẩn trương, dù sao bị nhiều người vây xem như vậy, là ai thì cũng sẽ cảm giác có chút không được tự nhiên.

Nhưng Diệp Tùy Phong không giống, đều chỉ là cảnh tượng nhỏ mà thôi.

Hắn tiếp tục cắn hạt dưa, cũng may hắn đã chuẩn bị trước, vỏ hạt dưa cất vào trong một túi khác.

- Bọn hắn đều là đệ tử của Vĩnh Tường Môn à?

Đan Nhã nhỏ giọng hỏi.

Sau đó, Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu, chỉ về hướng một người trong đó.

- Mặc y phục màu vàng là đệ tử ngoại môn.

- Mặc y phục màu trắng là đệ tử nội môn.

- Còn người mặc y phục màu tím nhìn qua ngạo khí trùng thiên kia là đệ tử hạch tâm.

Trên đường tới, Văn Ngạn đã nói rõ tình huống căn bản của Vĩnh Tường Môn với hắn một lần.

- Vậy sau này ta sẽ là đệ tử nội môn mặc y phục màu trắng nha.

Sau đó bộ dáng của Đan Nhã vẫn có chút kích động như cũ, nhìn Diệp Tùy Phong một chút, cười nói:

- Diệp công tử khẳng định sẽ mặc y phục màu tím, tiến vào hàng ngũ hạch tâm.

Diệp Tùy Phong nhếch miệng, cúi đầu nhìn xuống y phục cũ đến hơi ố vàng của mình, hẳn cũng không muốn đổi loại y phục có màu sắc khó coi đó.

Chờ đợi sau một khoảng thời gian, Văn Ngạn đã lần nữa trở về, thuận tiện xua tan đám người vây xem xung quanh.

- Ta đã báo tình huống của các người lên trên, về phần tiếp theo sắp xếp cụ thể thế nào sẽ do tông môn quyết định.

Văn Ngạn cười nói:

- Không cần quá lo lắng, nếu như đã đi tới Vĩnh Tường Môn thì mọi người chính là đồng môn.

- Cùng nhau giúp đỡ, hai bên cùng nhau phát triển, là quy củ của Vĩnh Tường Môn chúng ta, cho nên các người cũng không cần lo lắng gặp đãi ngộ không công chính ở đây.

Lời nói này làm trong lòng đám người đang khẩn trương hơi bình tĩnh một chút.

Diệp Tùy Phong thì cảm thấy có chút kinh ngạc, hẳn có cảm giác quy tắc này rất quen thuộc.

Lúc trước, Diệp gia chính là yêu cầu đối nội tuyệt đối đoàn kết như vậy.

- Tốt.

Sau đó, Văn Ngạn nói:

- Làm người chiến thắng của giải thi đấu Ngô Đạo, các người không chỉ có được ban thưởng, mà trở lại tông môn sẽ còn có một cơ duyên càng lớn hơn.

- Đi theo ta.

Nói xong, của Văn Ngạn dẫn theo một đoàn người Diệp Tù Phong cùng nhau đi đến phía sau núi tông môn.

Trên đường đi, Văn Ngạn và Diệp Tù Phong đi cùng nhau, hai người nói đến thì thầm.

- Ta đã hỏi báo tình huống của người cho hội Trưởng Lão, các ngài ấy cực kỳ coi trọng người.

- Qua một thời ngắn nữa chắc là sẽ có an bài đặc biệt đối với người.

Văn Ngạn nói.

Diệp Tù Phong khoát tay áo:

- Không có việc gì, ta cũng không cần ưu đãi đặc biệt gì.

- So với những cái đó, thật ra ta càng muốn đi thư viện của các người nhìn xem hơn.

Văn Ngạn hơi sững sờ.

- Người nói là, Tàng Kinh Các à?

Diệp Tù Phong gật đầu.

- A đúng đúng đúng.

Văn Ngạn suy nghĩ một lát, nói:

- Cũng không phải không được.

- Nhưng người mới đến, trước khi hội trưởng lão chưa đưa ra quyết định cuối cùng thì chỉ sợ không thể tiến vào tầng cao của Tàng Kinh Các để xem những công pháp điển tịch cấp bậc tương đối cao đó.

- Nhưng thư tịch liên quan đến phương diện rèn đúc thì vấn đề không lớn.

Diệp Tù Phong sờ lên cằm của mình.

- Thật ra, ta là muốn đi xem một chút ghi chép lịch sử, nhân vật truyền kỳ.

- Hoặc tiểu thuyết cũng được.

Văn Ngạn: ...

Sau một khoảng thời gian, Văn Ngạn cũng mang theo đám người đi tới một vùng đất yên tĩnh phía sau núi Vĩnh Tường Môn.

Nơi này tràn đầy linh khí, với lại khắp nơi đều là dùng trận pháp để ẩn nấp, lộ ra thần bí khó lường.

Sau khi đi đến trước một cánh rừng trúc, Văn Ngạn phát phát tay, trận pháp mở ra một lỗ hồng, hắn mang theo đám người đi vào.

Vòng qua rừng trúc kín không kẽ hở, một ao nước hình bầu dục xuất hiện ở trước mặt Diệp Tỳ Phong.

Trong hồ nước hiện lên màu ngà sữa, mặt ngoài còn tản ra sương trắng nóng hổi.

- Tắm suối nước nóng à?

Diệp Tỳ Phong thốt ra.

Nhưng, sau đó hắn cảm giác được suối nước nóng này cũng không đơn giản.

Những sương trắng đó cũng không phải là hơi nước, mà là do linh khí nồng nặc ngưng kết thành.

Trước mắt cũng không phải là một ao nước, mà là tràn đầy một ao linh dịch.

- Nơi này là một trong những nơi tu luyện trọng yếu nhất của Vĩnh Tường Môn, ao Nguyên Dịch.

Chương 564: Chờ Một Chút, Linh Dịch Của Ta Đâu?

- Không phải suối nước nóng gì kia.

Văn Ngạn giới thiệu, nhưng vẫn không quên nghiêng qua Diệp Tỳ Phong một chút.

- Ao Nguyên Dịch có tác dụng rèn luyện cơ thể, rèn luyện linh hồn, thanh minh linh đài, cho dù là đệ tử nội môn thì một năm cũng chưa chắc có thể tới đây một lần.

- Đây là ca ngợi đặc biệt của Vĩnh Tường Môn đối với các người.

Văn Ngạn nói xong, đám người lần nữa trở nên kích động.

- Ta từng nghe người nói Ao Nguyên Dịch này đúng là một cơ duyên lớn không tầm thường. Nếu may mắn thì đột phá cảnh giới ở đây cũng không phải là chuyện không thể nào.

Diệp Tùy Phong cũng khẽ gật đầu, phương diện lôi kéo lòng người thì Vĩnh Tường Môn này làm cũng không tệ.

- Tốt, chỉ có thời gian nửa canh giờ, các người phải bắt được cơ hội khó được lần này.

Văn Ngạn vừa cười vừa nói.

Sau một lát, mười người bao gồm cả Diệp Tùy Phong đều tiến vào trong ao Nguyên Dịch, đều mặc quần áo.

Đám người lập tức khoanh chân nhập định, cố gắng thu nạp linh khí như hóa thành thực chất xung quanh, ngoại trừ Diệp Tùy Phong.

Sau khi hấp thụ tiện hấp thu hai lần thì ngừng lại, suy nghĩ chuyện khác.

Hắn tu luyện là không có bình cảnh, theo lý mà nói, chỉ cần linh khí sung túc thì đột phá đến cảnh giới Tiên Đế cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Chỉ có điều nghĩ đến tới Tiên Đế, cần có linh khí thì căn bản là không có cách đánh giá.

Tất cả linh khí trong ao Nguyên Dịch nhiều nhất chỉ có thể đủ cho hắn đột phá đến cảnh giới Hiền Thánh mà thôi.

Trực tiếp đột phá?

Diệp Tùy Phong nghĩ nghĩ, thôi được rồi, hôm qua hắn vừa đột phá hai cấp, mà lại là thông qua vết kiếm để ẩn nấp.

Cho dù như vậy thì cũng được người xung là yêu nghiệt.

Nếu hôm nay hắn lại đột phá mấy cấp thì không phải là yêu nghiệt nữa mà là biến thái không bình thường, có thể sẽ bị tóm lên cắt miếng nghiên cứu.

Hắn còn muốn bình thường tiến vào Thanh Lan Tông, tìm ra người khắc ấn vết kiếm kia nữa.

Từ bỏ như vậy à?

Cũng tính không ra, tìm linh khí không dễ dàng, với lại sau này đột phá cần linh khí sẽ càng ngày càng nhiều, miếng thịt đã đến miệng ném đi thật là đáng tiếc.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ một lát, một ý nghĩ lóe lên trong đầu của hắn.

Thời gian nửa canh giờ, rất nhanh chuẩn bị kết thúc.

Đợi đến lúc sắp kết thúc, Diệp Tùy Phong mở mắt ra.

Sau đó hắn ở dưới nước đưa tay đưa ra ngoài, bắt đầu nắm pháp quyết.

Theo một cỗ đạo vận dâng xuất, linh dịch màu ngà sữa trong ao Nguyên Dịch bắt đầu nhanh chóng hội tụ về một phương hướng.

Trong chớp mắt, một viên linh đan màu vàng đã xuất hiện ở trong tay của Diệp Tùy Phong.

Hắn lặng lẽ thu lấy linh đan lại nhưng vẫn không dừng động tác của mình.

Linh dịch vẫn như cũ tụ tập với tốc độ càng lúc càng nhanh.

Viên thứ hai, viên thứ ba.

Cũng chỉ trong thời gian mấy hơi thở, mười viên linh đan màu vàng đã bị Diệp Tùy Phong thu sạch lên.

Mà nồng độ linh khí trong ao Nguyên Dịch cũng giảm xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đến cuối cùng, thậm chí ngay cả chất lỏng màu nhũ bạch cũng bắt đầu trở nên thanh tịnh.

- Keng!

Thời gian đã đến, Văn Ngạn mang theo nụ cười đi tới.

- Thế nào, các tiểu tử?

- Có hay không?!

Hắn đang cười, nhưng đã không còn cười được.

Nhìn ao Nguyên Dịch biến thành một ao nước bình thường,
Văn Ngạn ngu ngơ tại chỗ.

- Chờ một chút, linh dịch của ta đâu?

Hắn thốt lên câu hỏi từ sâu trong linh hồn.

- Văn trưởng lão, linh trì nhà ngươi.

- Hình như hết rồi.

Diệp Tỳ Phong nháy mắt nói.

.....

Văn Ngạn nhìn ao Nguyên Dịch biến thành nước trong, vò đầu
bứt tai, làm sao cũng không nghĩ ra đến cùng là vì sao.

Hắn còn tự mình kiểm tra tình huống tu luyện của đám người
một chút, phát hiện cũng không có cái gì bất thường.

Mặc dù có hai người đột phá tiểu cảnh giới, nhưng khẳng định
không đến mức hấp thu toàn bộ linh dịch trong hồ này được!

Nháo quý à?

Hay thật giống như Diệp Tỳ Phong nói, linh trì tự bị như
vậy?

- Khụ khụ, lão Văn, đừng khổ sở, còn có thể lại sinh ra mà.

Diệp Tỳ Phong an ủi nói.

Hạch tâm của ao Nguyên Dịch không ở chỗ linh dịch mà là địa
thể tự nhiên nơi này.

Cho dù hóa thành nước trong thì không đến thời gian một
tháng cũng sẽ một lần nữa phục hồi như cũ.

- Ta đương nhiên biết sẽ lại phục hồi.

- Chỉ có điều linh trì bị như vậy là chuyện lớn, nhất định phải
biết rõ ràng nguyên do trong đó, miễn cho lại xảy ra chuyện
giống vậy.

Văn Ngạn nghiêm túc nói.

Sau một lát, hắn khẽ thở dài, nhìn mấy người nói:

- Xét thấy lần này ao Nguyên Dịch xảy ra vấn đề, ta sẽ xin tông môn bồi thường cái khác cho các người.
- Bây giờ đi về trước đi, tông môn đã làm tốt sắp xếp cho các người.

Văn Ngạn nói.

Diệp Tùy Phong nhin không được sờ lên mũi, có cần tốt như vậy hay không?

Thật ra lúc hắn bắt đầu giờ trò thời thì mấy người đi cùng với hắn trên cơ bản hoàn thành tu luyện lần này, sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với bọn hắn.

Nhưng Văn Ngạn lại còn muốn lấy thêm ra bồi thường.

Chuyện này khiến trong lòng của Diệp Tùy Phong cũng có chút băn khoăn, hắn cũng lần đầu làm chuyện loại này.

Trong lòng hắn thầm than, được rồi, trước khi rời khỏi Vĩnh Tường Môn lưu lại một ít gì đó làm bồi thường vậy.

Sau này, cho dù chết đói, chết ngoài cũng không làm loại này chuyện trộm gà trộm chó này nữa.

Về phần đột phá cần có linh khí thì sau này sẽ chậm rãi nghĩ biện pháp cũng không muộn.

Trong quá trình suy tư, Văn Ngạn mang theo đám người rời khỏi phía sau núi Vĩnh Tường Môn.

Đúng như Văn Ngạn nói, tông môn đã làm tốt an bài cho mười người bọn hắn.

Có người tiến vào phân các am hiểu binh khí, có người tiến vào phân các tinh thông đạo pháp, còn có người trực tiếp bị chọn vào đội chấp pháp.

Đan Nhã tiến vào trong một phân các của một vị chủ phong, địa vị so với những người khác thì cao hơn một chút, có điều vẫn thuộc về đệ tử nội môn.

Tất cả phân các đối ứng đều phái tới người tiếp dẫn, dẫn toàn bộ bọn hắn đi.

- Diệp công tử, chúng ta có duyên sẽ gặp lại.

Rời đi thời điểm, Đan Nhã nói lời tạm biệt đơn giản với Diệp Tỳ Phong.

Hai người có duyên gặp nhau, nhưng nhất định đi không thể đi cùng một con đường.

Chương 565: Ở Lại Luyện Khí Các.

Sau khi những người khác đều rời khỏi, Văn Ngạn mới nhìn về phía Diệp Tỳ Phong.

- Có lẽ sắp xếp cụ thể đối với người còn phải đợi mấy ngày.
- Hiện tại, người trước tiên tạm thời ở lại Luyện Khí Các đi, trong này là lệnh bài thân phận của người và một vài thứ đồ linh tính.
- Những vấn đề về trụ sở và sinh hoạt hàng ngày thì Tiểu Lưu sẽ nói cho người hiểu rõ.

Hắn lấy ra một túi trữ vật đưa cho Diệp Tỳ Phong.

Diệp Tỳ Phong gật đầu, tiếp nhận túi trữ vật.

- Vậy ta có thể đi đến thư viện không?

Văn Ngạn bắt đầu dĩ cười một tiếng:

- Đương nhiên có thể.
- Nhưng ta vẫn khuyên người nên đọc sách chính kinh nhiều chút, chuẩn bị sẵn sàng cho lần tuyển chọn sau hơn một tháng nữa.

Miệng của Diệp Tỳ Phong liên tục hứa hẹn.

Sau một lát, Văn Ngạn rời khỏi, chỉ còn lại có Diệp Tỳ Phong và một tiểu hỏa tử tuổi trẻ nhìn qua trạc tuổi hắn.

- Diệp sư huynh, đi bên này.

Tiểu hỏa tử cung kính nói.

Trên đường, Diệp Tỳ Phong vừa đi vừa nói với hắn.

Hắn tên là Lưu Cẩm, đã tiến vào Vĩnh Tường Môn từ ba năm trước đây, bởi vì thiên phú rèn đúc cũng không tệ lắm nên được phân đến Luyện Khí Các.

Đi qua mấy năm trưởng thành, giờ hẳn đã là người nổi bật trong đệ tử ngoại môn của Luyện Khí Các, tiến vào nội môn chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Lưu Cẩm rất khiêm tốn, cũng rất cẩn thận, giới thiệu kỹ càng sự vụ trong tông môn cho Diệp Tùy Phong.

Vĩnh Tường Môn có mấy chục phân các lớn nhỏ, phân biệt căn cứ theo phương diện môn hạ đệ tử am hiểu tạo dựng mà thành, giống như Luyện Khí Các, Luyện Đan Các, Trận Pháp Các....

Luyện Khí Các ở Vĩnh Tường Môn thuộc về vị trí trên trung đẳng, dù sao thì nó cũng chưởng quản linh khí của đa số người, ở trong Vĩnh Tường Môn cũng tính là tương đối được người tôn kính.

- Phương hướng chủ công của chúng ta vẫn là Thiên Công Ngự.

Lưu Cẩm cười nói:

- Mặc dù không tinh thông như Thiên Công Các, nhưng luyện chế ra Thiên Công Ngự cũng không có vấn đề gì quá lớn, có một nửa công trình Thiên Công Ngự trong tông môn đều đến từ Luyện Khí Các chúng ta.

Trong giọng nói của Lưu Cẩm mang theo chút tự hào.

Diệp Tùy Phong gật đầu, thật ra bọn hắn giống như làm công trình kiến thiết, mặc dù ngày thường không đáng chú ý, nhưng bọn hắn làm ra công hiến cực kỳ to lớn.

- Diệp sư huynh, ta nghe Văn trưởng lão nói, trước đó ngươi là người của Thiên Công Các à?

Lưu Cẩm hỏi.

- Không tính là vậy.

Diệp Tùy Phong nói:

- Chỉ sống ở một Phổ Rèn một đoạn thời gian mà thôi.

Lưu Cẩm à xong hai tiếng, cũng không hỏi tới.

Phổ rèn và Thiên Công Các là hai khái niệm, nhưng nếu Văn trưởng lão sắp xếp thì hẳn đương nhiên sẽ không sinh ra ý kiến đối với nó.

Hai người cùng nhau tiến lên, cuối cùng đi vào trong một khu kiến trúc rộng lớn.

Đình đài lầu các nơi này đạt dào linh khí, hoàn cảnh rất không tệ.

- Diệp sư huynh, cái này chính là chỗ ở của ngươi.

Lưu Cẩm mang theo Diệp Tùy Phong ngừng lại trước một tiểu viện tử.

- Văn trưởng lão đã phân phó, ngài mới đến, trước tiên có thể quen thuộc mấy ngày.

- Đợi qua một khoảng thời gian lại đi tìm Nghiêm trưởng lão truyền tin.

Nghiêm trưởng lão là một vị trưởng lão của Luyện Khí Các, Diệp Tùy Phong tạm thời được phân đến bên cạnh hắn.

- Đa tạ.

Sau khi Diệp Tùy Phong nói lời cảm tạ, hỏi:

- Tàng Kinh Các ở nơi nào?

Lưu Cẩm cười nói:

- Ở đỉnh của chủ phong.

Nói xong, hắn lấy ra một viên ngọc giản và ngọc phù truyền tin đưa cho Diệp Tùy Phong.

- Trong này là bản đồ phân bố đại khái của Vĩnh Tường Môn, vị trí của Tàng Kinh Các cũng ở trong đó.

- Mặt khác, nếu sau này ngươi có dặn dò gì có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào.

Diệp Tùy Phong nhận lấy hai món đồ này, nói tiếp cảm ơn.

Sau đó, hai người lại rảnh rỗi hàn huyên vài câu, Lưu Cẩm mới cáo từ rời khỏi.

Diệp Tỳ Phong hít một hơi thật sâu, quay người đi trở về sân nhỏ của mình.

Đây là một tiểu viện, kiến trúc ngược lại rất toàn diện, phòng tu luyện, phòng luyện khí, phòng luyện công, cái gì cần có đều có.

Hoàn cảnh cũng tương đối yên tĩnh, xem như một trụ sở không tệ.

Diệp Tỳ Phong ngâm một bình trà cho mình, sau đó ngồi xuống dưới một gốc cây táo cao lớn trong sân.

Sau khi uống một ly trà, hắn dựa lưng vào ghế, ngửa đầu nhìn lên bầu trời, suy nghĩ chuyện kế tiếp.

Sau này hắn thật ra chỉ có hai chuyện, tăng cao tu vi, tìm hiểu rõ ràng mấy người Diệp Hoàng bọn hắn hiện đang phát triển thế nào.

Kim Linh Đan lấy được từ trong ao Nguyên Dịch chỉ đủ hắn đột phá đến cảnh giới Hiển Thánh, nhưng mỗi tầng lên một cảnh giới, cần có lượng lớn linh khí, hắn cần phải tìm ra phương pháp khác mới được.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày suy tư, nhìn qua có vẻ khó khăn.

Đương nhiên, không phải là bởi vì không tìm thấy biện pháp, mà là biện pháp của hắn nhiều lắm.

Đoạt Linh Trận, tìm tài nguyên, hoặc ăn cắp một ít từ trên người Thiên Đạo đều có thể.

Kém nhất, hắn tùy tiện bán chút công pháp hoặc luyện chế chút đan dược và linh khí không tệ bán đi cũng được.

Chỉ có điều, Diệp Tỳ Phong không muốn quá khoa trương, một tiểu tu sĩ cảnh giới Pháp Tướng, trong chớp mắt luyện chế một viên Tiên Đan, không dọa chết người khác mới là lạ.

Hắn nghĩ một hồi, quyết định vừa đi vừa nhìn, đã qua nhiều năm như vậy, cũng không nóng nảy một lúc nhất thời này.

Sau đó, tình huống của mấy người Diệp Hoàng, hắn vẫn phải đi tìm hiểu rõ ràng.

Ít nhất phải hiểu rõ mình đến tột cùng đã ngủ say bao lâu.

Một bình trà thơm dần dần thấy đậy.

Diệp Tuy Phong đứng dậy, ở trong ngọc giản tìm được vị trí Tàng Kinh Các, sau đó rời khỏi sân nhỏ.

.....

Tàng Kinh Các, gần như đối với mỗi một tông môn đều là địa điểm trọng yếu nhất.

Mỗi một ngày đều có rất nhiều đệ tử lui tới trong đó để tìm kiếm công pháp và điển tịch thích hợp với mình.

Tàng Kinh Các của Vĩnh Tường Môn tổng cộng có năm tầng.

Tầng thứ nhất là cất giữ thư tịch bình thường, còn có công pháp cấp độ thấp thu thập từ bên ngoài trở về, bình thường chỉ có tạp dịch đệ tử, đệ tử ngoại môn đến đây.

Tầng thứ hai thì là một vài công pháp điển tịch tương đối cao cấp, ngoại môn trở lên mới có thể tiến vào.

Mà tầng thứ ba thì chỉ người có nội môn trở lên thân phận mới có thể đi vào chọn lựa công pháp.

Về phần tầng bốn và năm tầng, đó là trọng địa hạch tâm của Vĩnh Tường Môn, trong đó cất giữ căn cơ của tông môn.

Chương 566: Lịch Sử Thay Đổi Của Thế Giới.

Nhưng Diệp Tuy Phong không có hứng thú đối với những thứ này, hắn trực tiếp đi tới tầng thứ nhất, bắt đầu tìm kiếm ghi chép liên quan tới lịch sử và thư tịch liên quan đến nhân vật truyền kỳ.

Số lượng sách nơi này rất nhiều, nhưng cũng cực kỳ lộn xộn, đa số đều là một chút giới thiệu liên quan tới phạm vi thế lực trong Vĩnh Tường Môn và truyền ngôn gì đó.

Diệp Tuy Phong tìm nửa ngày mới tìm được một quyển sách tên là « Lịch sử phát triển của Vĩnh Tường Môn ».

Sau khi cầm đi ra, hắn lẳng lặng bắt đầu xem.

Vĩnh Tường Môn là một hạ tông của đại tông nhất phẩm Thanh Lan Tông, được thành lập hơn từ một ngàn năm, lịch sử không tính là quá lâu.

Hiện tại, mấy vị Thái Thượng trưởng lão vẫn là người lúc trước Thanh Lan Tông phái qua tới.

Ngoại trừ Vĩnh Tường Môn ra thì còn có các hạ tông khác.

Mục đích thành lập những hạ tông này, vì chính hợp mảnh này tương đối xa này, chế tạo một hoàn cảnh tu luyện tốt đẹp, bồi dưỡng được càng nhiều nhân tài ưu tú.

Thật ra nói trắng ra chính là làm một môi trường nuôi cấy nhân tài.

Phẩm cấp của Hạ tông trên cơ bản sẽ không tăng lên, vì thiên phú tu sĩ xuất chúng, toàn bộ đều bị Thanh Lan Tông hấp thu.

Rất nhanh, Diệp Tùy Phong đã xem hết quyển sách này.

Trong sách trên cơ bản đều là đang kể về tình huống phát triển của Vĩnh Tường Môn trong hơn một nghìn năm này, nhưng lại không có quá nhiều tin tức có tác dụng.

Nhưng một chữ trong đó lại đưa tới Diệp Tùy Phong chú ý.

Lúc giới thiệu đến thượng tông Thanh Lan Tông, trong sách có viết như vậy.

- Sau khi xảy ra biến cố, bách phế đãi hưng, Thanh Lan Tông sinh ra theo thời thế, chấp chương quy tắc, giành lại ánh sáng.

Biến cố gì?

Bách phế đãi hưng, chẳng lẽ thế giới này đã từng xảy ra một trường kiếp nạn à?

Lúc trước, Diệp Tùy Phong xây dựng Cửu Thiên Thập Địa, ngoại trừ Vân Tiêu giới và thế giới của ba Thần Thú ra thì tám giới còn lại đều là tám vực cũ của Tiên giới và mảnh vỡ thời gian trong vũ trụ dung hợp sinh ra.

Các loại thế lực siêu cấp như Cực Dương thế gia, Yêu Thần Phủ, Huyền Đô đều phân biệt quản lý mỗi một giới vực.

Vậy thì nơi này đến cùng là nơi nào?

Sau khi suy nghĩ không có kết quả, Diệp Tuy Phong thả xuống « Lịch sử phát triển của Vĩnh Tường Môn », lại bắt đầu tìm kiếm quyển sách khác.

Lần này, hắn lấy hai từ “biến cố” này làm hạch tâm, không ngừng tra duyệt tài liệu có khả năng liên quan.

Sau khi tốn một lúc lâu, hắn cũng tìm được một quyển sách khác.

« Thế Giới Đồi Trời ».

Diệp Tuy Phong lấy ra, bắt đầu cẩn thận lật xem.

Trong quyển sách này, hắn thật đúng là tìm được một chút dấu vết để lại.

Trước kia, trong truyền thuyết cực kỳ lâu, phiến địa vực này có một tên cực kỳ cổ xưa.

Dương Quang Vinh giới, vực Bắc Trạch.

Linh khí của Dương Quang Vinh Giới mỏng manh, tu sĩ cường đại nhất trước kia cũng chính chỉ có cảnh giới Thiên Mệnh.

Nhưng một ngày nào đó, bầu trời bỗng nhiên chấn động, mặt đất rạn nứt, ngay cả Nhật Nguyệt Tinh Thần cũng đã mất đi ánh sáng của ngày xưa.

Toàn bộ thế giới đều lâm vào trong bóng tối.

Nhưng qua một đoạn thời gian, thiên địa một lần nữa phóng ra ánh sáng, càng có thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm từ bốn phương tám hướng tràn vào trong đó.

Trừ cái đó ra, mọi người còn kinh ngạc phát hiện, bức tường thế giới trước kia đã biến mất không thấy gì nữa, ở biên giới thế giới xuất hiện một mặt đất càng thêm bao la bắt đầu nổi lại.

Với lại văn minh tu luyện của những nơi đó so với Dương Quang Vinh Giới thì cao hơn trên không chỉ một cấp bậc.

Sau khi hai bên bắt đầu kết hợp, văn minh tu luyện của Dương Quang Vinh Giới bắt đầu thăng tấp lên cao, một mảnh cảnh tượng phồn vinh.

Nhưng theo thời gian trôi qua, cái tên Dương Quang Vinh Giới này cũng dần dần bị người quên lãng.

Thời gian mấy ngàn năm cứ lặng lẽ trôi qua như vậy.

Ngay lúc văn minh tu luyện đang dần phát triển thì một biến cố lại đột nhiên xảy ra.

Không biết vì sao toàn bộ thế giới bỗng nhiên loạn lên.

Thế lực khắp nơi bắt đầu công phạt lẫn nhau, chiến hỏa và phân tranh lan tràn đến mỗi một góc của thế giới, khiến mọi người khổ không thể tả.

Đây là một thời đại tràn đầy bóng tối.

Cho đến khi, Thanh Lan Tông thành lập.

Thanh Lan Tông kéo đại kỳ, chấp chương quy tắc, bình định chiến loạn, một lần nữa thành lập văn minh tu luyện trước kia.

Lại qua hơn ngàn năm, những hạ tông như Vĩnh Tường Môn mới từ các nơi đột ngột từ mặt đất mọc lên, tạo thành thế giới tu luyện hiện tại.

Sau khi xem xong, Diệp Tùy Phong nhớ đến một số chuyện nào đó.

Dương Quang Vinh Giới này chắc đã từng là một tiểu thế giới không đáng chú ý ở trong Chư Thiên Vạn Giới.

Cảnh giới cao nhất mới là Thiên Mệnh, ngay cả phi thăng lên Tiên giới cũng không làm được.

Nhưng sau đó, Diệp Tùy Phong tái tạo Cửu Thiên Thập Địa, dung hợp toàn bộ tất cả hạ giới lại cùng nhau, biến động lớn lần đầu tiên trong sách ghi lại chắc là đang nói đến lúc đó.

Sau đó tiến trình tiếp theo, vẫn luôn là bình thường, cho đến khi cái gọi là “Biến cố” xảy ra.

Trong sách cũng không nói cụ thể biến cố là cái gì, chỉ miêu tả lúc ấy ảnh hưởng đến toàn thế giới, tất cả các nơi đều bị chiến hỏa ảnh hưởng đến.

Lại về sau, chính là chuyện Thanh Lan Tông thành lập, ngàn cơn sóng dữ.

Diệp Tỳ Phong suy nghĩ, thật ra một đoạn ghi chép này có lỗ thủng rất lớn.

Căn cứ theo nó miêu tả, trận biến cố này ảnh hưởng đến toàn bộ thế giới, nhưng nếu như vậy thì tuyệt đối không phải một tông môn nhất phẩm nho nhỏ như Thanh Lan Tông có thể ra mặt bình định.

Nó căn bản không có năng lực như thế.

Có lẽ biến cố không to như trong sách nó.

Cũng có lẽ miêu tả trong sách là phiến diện, vì tác giả là con người, hẳn lấy cái nhìn của mình để giải thích.

Diệp Tỳ Phong nghĩ tới đây, lần nữa bắt đầu tìm kiếm.

Trải qua ròng rã thời gian một ngày, hẳn thông qua các loại thư tịch, chấp vá lung tung, rốt cục bù đắp một chút điểm mấu chốt.

Biến cố quét sạch toàn bộ thế giới, đúng là xảy ra.

Nhưng chính như Diệp Tỳ Phong nghĩ, bình loạn cũng không phải là Thanh Lan Tông, hoặc không chỉ là Thanh Lan Tông.

Chương 567: Bán Công Pháp, Kiếm Tiền Ăn Qua Ngày!

Có người nói, là Thiên Công Các tái tạo thế giới.

Có người nói, là có đại năng vô thượng từ thiên ngoại đến trấn áp thiên địa.

Thậm chí còn có người nói, là Thần Thú nhất tộc trong truyền thuyết giải cứu Nhân tộc trong nước lửa.

Có rất nhiều cách nói.

Tóm lại, trận biến cố to lớn này trên căn bản đã tạo thành ảnh hưởng đối với thế giới.

Diệp Tỳ Phong không biết nói gì, đến cùng trong mấy ngàn năm đã xảy ra chuyện gì?

Diệp gia đóng vai gì trong lần biến cố này?

Sau cùng, có thể chỉ có đi đến Thanh Lan Tông, hoặc thế lực cấp bậc cao hơn thì mới có thể biết được.

Nhưng ngược lại là có một chuyện có thể xác định.

Căn cứ theo tất cả ghi chép trong sách, Diệp Tùy Phong đánh giá ra, thời gian mình ngủ say chắc là khoảng mấy ngàn năm, tuyệt đối không phải ít nhất mấy trăm ngàn năm giống như thần Sáng Thế nói.

Có lẽ cũng chưa tới mười ngàn năm.

Nếu thật như vậy, như vậy mấy người Diệp Hoàng, Tiểu Hắc, Hiểu Hiểu, Cốc U Lan nhất định còn sống, cũng không biết bọn hắn có còn đang đợi mình hay không?!

.....

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Tùy Phong trên cơ bản đều nhốt mình ở trong Tầng Kinh Các.

Các loại thư tịch lộn xộn ở tầng một gần như đã bị hắn xem qua toàn bộ.

Loại bỏ đa số tin tức vô dụng, thứ có thể thu hoạch được cũng không nhiều.

Dù sao, Vĩnh Tường Môn cũng chỉ là một tông môn tam phẩm mới thành lập ngàn năm trước mà thôi, tin tức hắn muốn tìm đọc lại quá cao cấp, nơi này rất không có khả năng tìm được.

Manh môi chi tiết hơn phải đi vào Thanh Lan Tông mới có thể thu được.

Sau khi nghĩ tới đây, Diệp Tùy Phong quyết định tạm thời đặt chuyện này xuống, suy nghĩ chuyện tu luyện một chút.

Đối với hắn, muốn thu hoạch được tài nguyên tu luyện không phải một việc khó khăn, mà là một vấn đề lựa chọn.

Phải chọn thế nào đây?

Dùng trận pháp cướp đoạt từ trong thiên địa, hay ra ngoài tìm kiếm tài nguyên?

Hoặc bán đan dược, bán linh khí?

Sau khi hắn suy nghĩ, lại loại trừ từng cái.

Những chuyện này đều quá phiền toái, đều đi làm công cho người khác, hẳn là một người cực kỳ sợ phiền phức.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là bán công pháp tương đối dễ dàng, các loại công pháp trong đầu của hắn còn mênh mông hơn cả sao đầy trời, tùy tiện lấy ra một bản đều là chí bảo hiếm có.

Dù sao làm công là không thể nào làm công, cứ tạm thời bán tiên thuật đạo pháp để duy trì sinh hoạt hằng ngày vậy.

Thế là, Diệp Tùy Phong rời khỏi Tàng Kinh Các, cẩn thận nghiên cứu quy tắc của Vĩnh Tường Môn một lần, sau đó đi tới một nơi trọng yếu khác, cũng là nơi náo nhiệt nhất.

Nhiệm Vụ Đường. Nơi này là địa điểm hoạt động chủ yếu của đệ tử Vĩnh Tường Môn.

Mỗi một ngày đều sẽ có đủ loại nhiệm vụ được tuyên bố ở trong này.

Có nhiệm vụ của tông môn, giống như đi trên núi nào đó tìm một gốc linh thảo, hoặc đi nơi nào đó điều tra một tà tu.

Còn có nhiệm vụ của đệ tử khác, giống như nhu cầu thiên tài địa bảo nào đó, tìm đồng đội cùng nhau đi ra ngoài rèn luyện...

Sở dĩ tông môn xây dựng Nhiệm Vụ Đường, thứ nhất là hoàn thành rất nhiều việc vặt vãnh nhỏ xíu trong lãnh địa, thứ hai là vì cổ vũ môn hạ đệ tử đi ra ngoài lịch luyện nhiều một chút, đừng cả ngày ở trong môn không để ý đến chuyện bên ngoài.

Diệp Tùy Phong đến đây dĩ nhiên không phải tới nhận chức vụ.

Hắn tới vì một quy tắc khác của Vĩnh Tường Môn.

Điểm công hiến.

Tương tự lúc trước Diệp Tùy Phong định ra quy tắc cống hiến cho Diệp gia, mỗi khi hoàn thành một nhiệm vụ thì đều có thể thu được điểm cống hiến tương ứng.

Mà thu được điểm cống hiến có thể thu hoạch được các loại tài nguyên tu luyện, giống như công pháp, bảo thuật, linh khí, đan dược... từ trong Nhiệm Vụ Đường.

Với lại, còn có linh thạch.

Đây chính là mục đích của Diệp Tuy Phong.

Tùy tiện viết mấy quyển công pháp, sau đó ném cho Nhiệm Vụ Đường thu hoạch điểm công hiến, lại lấy điểm công hiến đó trao đổi linh thạch, không phải nhẹ nhàng hơn nhiều so với cực khổ đi tìm vật liệu luyện đan à?

Nhưng hôm nay hẳn tới chỉ là muốn hỏi thăm giá thị trường như thế nào mà thôi.

Rất nhanh, hẳn đã tìm được trưởng lão phụ trách điểm công hiến.

- Tôn trưởng lão.

Hắn tiến lên chào hỏi, thuận tiện lấy ra lệnh bài thân phận của mình.

Tôn trưởng lão tiếp nhận lệnh bài thân phận nhìn một chút.

- Diệp Tuy Phong à?

- Mới tới à?

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Ta muốn trưng cầu ý kiến một chút, ở đây ngài có thu mua công pháp không?

Tôn trưởng lão trả lại lệnh bài thân phận, cười một tiếng nói:

- Đương nhiên, chỉ cần là vật có giá trị thì đều có thể thông qua ước định, trao đổi thành điểm công hiến.

- Chỉ có điều, tốt nhất là Hoàng cấp trung phẩm trở lên, công pháp Hoàng cấp hạ phẩm thật sự nhiều lắm, với lại giá trị không lớn, đổi không được mấy điểm công hiến.

Lão có lòng tốt nhắc nhở.

Sau đó Diệp Tuy Phong tỏ ra hiểu rõ, hơi nhích tới gần Tôn trưởng lão, hỏi:

- Tiên pháp có thể đáng bao nhiêu tiền?

Tôn trưởng lão nghe vậy thì lập tức sững sờ, sau đó cười ha ha.

- Tiểu tử ngươi thật biết nói đùa.
- Tiên pháp trong Vĩnh Tường Môn chúng ta có, tối đa cũng sẽ không có hơn ba quyển.
- Nếu ngươi thật có thể lấy ra một bản tiên pháp, ta đoán có lẽ chương môn đại nhân cũng sẽ đích thân đến đây tiếp kiến ngươi, chớ nói chi là giá trị bao nhiêu điểm công hiến, ha ha ha...

Diệp Tuy Phong cũng cười theo, nhưng trong mắt hắn lại lộ ra vẻ thất vọng.

Hắn không sợ lộ ra nhưng cũng không muốn lộ ra quá nhiều.

Nếu như hắn thật sự lấy mấy quyển tiên pháp ra bán, sợ rằng hắn sẽ lập tức trở thành danh nhân của Vĩnh Tường Môn, đến lúc đó chắc chắn sẽ có càng nhiều phiền phức tìm đến.

- Vậy công pháp Thiên cấp thì sao?

Diệp Tuy Phong hỏi tiếp.

Tôn trưởng lão nhìn Diệp Tuy Phong, khẽ lắc đầu.

- Người trẻ tuổi không nên quá mơ tưởng xa vời, luôn muốn một bước lên trời.
- Cho dù biết những tin tức này thì ngươi lại có thể thật lấy ra công pháp Thiên cấp không?

Lão khuyên.

- Ngạch, ta chỉ muốn hỏi một chút mà thôi.

Diệp Tuy Phong im lặng, Tôn trưởng lão này cực kỳ giống một ít trưởng bối luôn luôn tận tình, nói liên miên lái nhai.

Chương 568: Đột Phá Cảnh Giới Ngưng Đan.

Mà hắn lại còn xuất phát từ lòng tốt, ngươi còn không thể mở miệng phản bác.

- Đúng là lời thật thì khó nghe.

Tôn trưởng lão lần nữa lắc đầu, sau đó lấy ra một ngọc giản đưa cho Diệp Tùy Phong.

- Phần lớn nội dung trao đổi đều ở nơi này, tự ngươi xem đi.

Diệp Tùy Phong nói lời cảm ơn, sau đó thả ra thân hồn, bắt đầu tìm đọc.

Trong ngọc giản là danh sách liên quan tới trao đổi, bao hàm toàn diện, trên cơ bản thứ gì cũng có.

Tìm trong chốc lát mới tìm được mục công pháp hẳn muốn xem.

Giống như Tôn trưởng lão nói, một bản công pháp Hoàng cấp hạ phẩm chỉ có thể trao đổi một điểm công hiến.

Mà một điểm công hiến chỉ có thể đổi lấy mười viên linh thạch hạ phẩm, cũng chỉ có một chút mà thôi.

Diệp Tùy Phong trực tiếp lướt qua công pháp cấp độ thấp, nhìn lên trên.

Hiệu quả cụ thể của công pháp Địa cấp hạ phẩm căn cứ theo công pháp, thu hoạch được từ 1 triệu đến mười triệu điểm công hiến, mà giá trị của Địa cấp thượng phẩm thì đã đi tới hàng trăm triệu.

Diệp Tùy Phong thấy đơn vị quen thuộc này, lập tức cảm giác trong trong lòng dễ chịu một chút.

Về phần lại hướng lên, công pháp phía trên Địa cấp cực phẩm lại không ghi giá công khai, mà nói là phải thông qua các trưởng lão chuyên môn trắc định thì mới có thể quyết định mức điểm công hiến cuối cùng.

Nếu như công pháp nghịch thiên thì có lẽ còn có thể thu được phần thưởng của chương môn.

Nhưng Diệp Tùy Phong không cảm thấy hứng thú đối với chuyện này, trực tiếp lướt qua.

- Cảm ơn ngài.

Sau khi xem xong, Diệp Tùy Phong trả lại ngọc giản cho Tôn trưởng lão.

Tôn trưởng lão hừ hai tiếng, nói:

- Làm sao, còn muốn bán công pháp Thiên cấp không?

Diệp Tỳ Phong cười lắc đầu.

- Không muốn, không muốn.

Tôn trưởng lão lườm hắn một cái, nói:

- Đã sớm nói với ngươi, phải đi từng bước một, đừng luôn muốn đi đường tắt, một bước lên trời...

Nhưng vừa chờ lão chuẩn bị nói tiếp đông dài thì Diệp Tỳ Phong mở miệng ngắt lời hắn.

- Nhưng ta đây lại trùng hợp có một quyển... A không, hai quyển công pháp Địa cấp thượng phẩm, phiền phúc trưởng lão xem giúp ta một chút.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong móc ra hai thẻ ngọc màu trắng.

Khi hắn xem xong danh sách điểm cống hiến đã thuận tay khắc ấn hai quyển công pháp Địa cấp thượng phẩm khác nhau vào trong ngọc giản.

Hai quyển, có lẽ sẽ không gây ra quá nhiều chú ý.

Tôn trưởng lão đọc hai miếng ngọc giản, lập tức ngây ngẩn cả người.

Trong tay gia hỏa này thật sự có đồ tốt?

Không thể nào!

Ai lại tùy tiện lấy loại bảo vật này ra bán chứ?

Lão nhíu mày tiếp nhận ngọc giản, nhô ra thần hồn, xem xét tỉ mỉ một phen.

Sau một hồi lâu, Tôn trưởng lão ngẩng đầu lên, ý vị thâm trường nhìn Diệp Tỳ Phong.

- Ta nói này tiểu hỏa tử...

- Trên người ngươi sẽ không thật sự có Tiên Pháp chứ?

.....

Cái thứ như giác quan thứ sáu này có đôi khi cực kỳ chuẩn.

Sau khi Diệp Tỳ Phong lấy ra hai bản công pháp Địa cấp thượng phẩm, Tôn trưởng lão lại bắt đầu hoài nghi trên người hắn thật có tiên pháp.

Hắn vội vàng phủ nhận, biểu thị mình là từ trong khe suối (nơi hẻm lánh) đi ra, căn bản không biết hình dạng của Tiên Pháp thế nào.

Tôn trưởng lão không rất tin tưởng, nhưng Diệp Tỳ Phong thề thốt phủ nhận, lão cũng không có biện pháp nào khác.

Tiếp đó, lão gọi mấy trưởng lão Tướng Quan khác của Nhiệm Vụ Đường đi qua để cẩn thận xem xét công pháp Địa cấp thượng phẩm Diệp Tỳ Phong lấy ra.

Kết quả cuối cùng, hai bản công pháp này đều cực kỳ không tầm thường.

Sau khi trải qua các loại ước định, cuối cùng, Diệp Tỳ Phong lấy được 100 ngàn viên linh thạch thượng phẩm, đi ra khỏi Nhiệm Vụ Đường.

Số lẻ thì không viết.

Bởi vì số tiền to lớn, trước khi đi, Tôn trưởng lão cũng tốt bụng nói với Diệp Tỳ Phong rằng bọn hắn sẽ giữ bí mật, với lại nếu như lo lắng bị người mơ ước thì cũng có thể sử dụng điểm cống hiến mời mấy vị cao thủ từ Chấp Sự Đường qua bảo vệ.

Diệp Tỳ Phong biểu thị mình sẽ suy nghĩ, nhưng quay đầu đã ném ra sau ốt.

Nếu như bị bọn hậu bối biết chỉ có chút linh thạch như vậy mà hắn còn phải mời người tới để bảo vệ thì còn không bằng tìm một lỗ chui xuống đất.

Nhưng ngẫm lại, hắn trộm linh tri của người ta đã đủ mất mặt...

Sau đó mấy ngày thời gian, Diệp Tỳ Phong sống tương đối thanh nhàn.

Không có việc gì thì tu luyện, sau đó đi lòng vòng khắp Vĩnh Tường Môn.

Trong quá trình đi dạo, hắn không cẩn thận lần nữa đột phá, bước vào cảnh giới Ngung Đan.

Hôm nay, khi hắn vừa chuẩn bị đi ra ngoài thì Văn Ngạn lại đi tới viện của hắn.

- Bên trên đã sắp xếp xong cho ngươi.

Hắn nói thẳng.

- A? Nói như thế nào?

Diệp Tùy Phong mời Văn Ngạn đến dưới cây táo, rót cho hắn một chén trà thơm.

Văn Ngạn nhấp một miếng, sau đó nói:

- Bọn hắn quyết định...

Còn chưa nói hết câu, hắn bỗng nhiên sững sờ.

- Ngươi đã đột phá đến cảnh giới Ngung Đan từ khi nào vậy?

Diệp Tùy Phong cũng không che giấu khí tức trên người mình, cho nên Văn Ngạn đã nhìn ra hắn khác ngày xưa một chút.

- Rời khỏi ao Nguyên Dịch mấy ngày, ta đã đột phá thành công.

Hắn đã sớm nghĩ kỹ lí do thoái thác.

Trước đó Văn Ngạn giật mình, Diệp Tùy Phong cũng đã là Pháp Tướng đỉnh phong, sau khi được ao Nguyên Dịch rèn luyện, đột phá Ngung Đan cũng là chuyện thuận nước đẩy thuyền.

Chỉ có điều dù sao cũng là đại cảnh giới, hắn không ngờ tốc độ của Diệp Tùy Phong lại nhanh như vậy.

- Bọn hắn quyết định làm thế nào?

Diệp Tùy Phong kéo chủ đề lại.

Văn Ngạn ồ một tiếng nói:

- Là như vậy, Hội Trưởng Lão đánh giá đối với ngươi cực kỳ cao, bởi vì bỏ ra đá xanh là chuyện cho tới bây giờ chưa từng xảy ra.

- Xét thấy tu vi của người hơi có vẻ không đủ, bọn hắn chuẩn bị chuyên môn mở ra nơi tu luyện trân quý nhất của tông môn cho người, bí cảnh Cầu Nguyệt, nơi đó linh khí sung túc, tạo hóa rất nhiều, nếu cơ duyên đầy đủ thì đột phá một đại cảnh giới cũng không phải việc khó gì.

- Người chiến thắng trên trăm cái thành trì trong phạm vi thể lực của Vĩnh Tường Môn, cũng chỉ có vị yêu nghiệt có được huyết mạch Kỳ Lân kia mới thu được như vinh hạnh đặc biệt này.

Diệp Tuy Phong nhếch mi, đây là vì chuyên môn bù đắp nhược điểm tu vi của mình à?

Cũng được, dù sao thì mình cũng muốn tìm cơ hội thích hợp để tùy tiện tăng lên mấy tầng.

Chương 569: Bí Cảnh Cầu Nguyệt

- Còn chuyện gì khác nữa không?

Hắn thuận miệng hỏi.

Văn Ngạn trả lời:

- Chỉ có một chuyện này.

Sau đó, hình như hắn lo lắng Diệp Tuy Phong không hài lòng lắm, tiếp tục nói:

- Người cũng chớ xem thường bí cảnh này.

- Nó là bí cảnh do thượng tông tự mình bày ra khi mới bắt đầu xây dựng Vĩnh Tường Môn, nói không khoa trương chút nào thì tu luyện ở trong đó một ngày, tương đương với tu luyện ở bên ngoài mười ngày!

- Với lại tạo hóa ở trong đó cũng không ít, nghe nói lúc trước người của Thanh Lam Tông còn chuyên môn mang đến một món chí bảo có thể xưng là tiên khí, tên là Đỉnh Cầu Nguyệt, cũng tồn tại ở trong bí cảnh, nếu có thể tìm được thì thu hoạch không thể đo lường!

- Ngoại trừ đệ tử thân truyền ưu tú ra thì gần như không ai có thể thu được vinh hạnh đặc biệt này.

Diệp Tuy Phong cười nói:

- Ta không hề xem thường nó.
- Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không phụ ý tốt của các người, chỉ có điều chờ lúc ta đi ra, các người đừng quá kinh ngạc là được rồi.

Hiện tại, hẳn là cảnh giới Ngung Đan, lại đột phá hai cấp nữa sẽ là cảnh giới Hiên Thánh, cũng không tính là quá khoa trương.

Vậy thì nữ tử có được huyết mạch Kỳ Lân cũng cảnh giới Hiên Thánh.

- Chỉ cần người có thể thành công bước vào Ngung Đan kỳ là được rồi.
- Nếu như có thể đột phá đến cảnh giới Khải Linh thì cơ hội tiến vào Thanh Lam Tông sẽ cực kỳ lớn.

Văn Ngạn cười nói.

Sau đó Diệp Tuy Phong nhún vai, hỏi:

- Lúc nào đi?

Những ngày qua không làm gì, hẳn đã có chút nhàm chán.

- Chỉ cần người chuẩn bị xong thì có thể đi vào bất cứ lúc nào.

Văn Ngạn cười nói:

- Hiện tại, Lăng Vân cũng đang ở trong bí cảnh, nói không chừng các người còn có thể gặp nhau.

Lăng Vân là chỉ có nữ tử thiên tài được huyết mạch Kỳ Lân kia.

Diệp Tuy Phong cũng muốn gặp gặp nàng ấy, xem thử khế ước trước đó hiện tại còn có tác dụng hay không.

- Ta đã chuẩn bị xong.

Diệp Tuy Phong nói.

Văn Ngạn nhẹ gật đầu.

- Đã biết người sẽ không kìm nén được.

- Vậy người trước chờ ở đây, ta đi thông báo với Hội Trưởng Lão, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ có người đến mang người đi.

Sau đó, Văn Ngạn lại nói cho Diệp Tùy Phong một số hạng mục cơ bản cần chú ý rồi mới quay người rời khỏi.

Diệp Tùy Phong thì ngồi dưới cây táo uống trà.

Vĩnh Tường Môn này, thật ra cũng có chút giống tên của hắn.

Nơi này không có quá nhiều tranh đấu, cũng không ai cả ngày bày âm mưu quỷ kế gì.

Nếu như không có vướng víu thì ở đây dưỡng lão cũng là một chuyện rất chuyện không tồi.

Với lại hắn luôn cảm giác, một ít cách làm của Vĩnh Tường Môn rất tương tự với Diệp gia trước kia, cũng không biết là trùng hợp hay thật có liên quan gì.

Mặt trời dần dần lên cao, khe núi bốc lên sương trắng, một bộ dáng thánh địa Tiên gia.

- Diệp sư đệ có ở đây không?

Bỗng nhiên, một âm thanh từ ngoài viện truyền tới.

- Tới ngay.

Diệp Tùy Phong đứng dậy, mở ra cửa sân.

Bên ngoài, một thanh niên mặc tú bào màu tím của đệ tử hạch tâm đang đứng ở nơi đó.

- Người là?

Hắn mở miệng hỏi.

Thanh niên mỉm cười, chấp tay nói:

- Ta tên Nguyên Đức, là đệ tử của Văn trưởng lão.

- Sư tôn phân phó ta đến đây đưa người đi tới bí cảnh Cầu Nguyệt.

Diệp Tùy Phong giật mình, thì ra là người dẫn đường do Văn Ngạn phái tới.

- Diệp sư đệ đã chuẩn bị xong chưa?

Nguyên Đức hỏi.

Diệp Tuy Phong gật đầu.

Sau đó, hắn đi theo Nguyên Đức, bay về phía sau núi Vĩnh Tường Môn.

Trên đường, đi qua ngắn ngủi nói chuyện với nhau, hắn đại khái biết được một chút tin tức về Nguyên Đức.

Hắn thật ra là một người đệ tử thân truyền cuối cùng Văn Ngạn nhận lấy, hai mươi bốn tuổi, cũng đã là cường giả Khải Linh trung kỳ, trong toàn bộ Vĩnh Tường Môn cũng là đệ tử hàng đầu.

Thái độ của Nguyên Đức đối với Diệp Tuy Phong cực kỳ tốt, bởi vì hắn vốn không có tư cách tiến vào bí cảnh, vừa lúc Diệp Tuy Phong cần một người dẫn đường, Hội Trưởng Lão mới quyết định để cho hắn cùng nhau đi tới.

Đây cũng là một loại phương thức ca ngợi đối với Văn Ngạn.

Trong quá trình nói chuyện trời đất, hai người nói tới Lăng Vân, Diệp Tuy Phong nói nếu như có cơ hội thì cũng muốn gặp nàng một lần.

Nguyên Đức nghe vậy thì cười nói:

- Ta cũng muốn gặp gặp vị sư muội thiên tài này.
- Chỉ có điều diện tích bí cảnh rất lớn, chúng ta không nhất định có thể với gặp được muội ấy.
- Với lại ta nghe nói, tính tình của vị sư muội kia không tốt, nếu thật sự gặp nhau, người cần phải thận trọng một chút.

Nguyên Đức cười nói, hắn tưởng là Diệp Tuy Phong là có ý nghĩ gì đối với Lăng Vân.

Diệp Tuy Phong cũng không giải thích quá nhiều.

- Đi vào trước đi.

.....

Lối vào bí cảnh Cầu Nguyệt ở nơi cực sâu phía sau núi Vĩnh Tường Môn.

Nơi này bố trí đủ loại trận pháp, còn có không dưới mười trường lão cường đại tự mình trấn giữ.

Trình độ trọng yếu của bí cảnh có thể nghĩ.

Thông qua tầng tầng cửa ải, hai người Diệp Tùy Phong và Nguyên Đức mới đi tới nơi cần đến.

- Nơi này chính là bí cảnh Cầu Nguyên.

Hai người đứng ở cửa vào bí cảnh, Nguyên Đức thở ra một hơi thật sâu.

Đối với đệ tử Vĩnh Tường Môn thì nơi này giống như là thánh địa tu luyện.

Nhưng Diệp Tùy Phong lại khẽ nhíu mày.

Cuối cùng hắn cũng hiểu rõ, vì sao bí cảnh này tên lại có tên là Cầu Nguyên.

Cho dù có trận pháp bao phủ, nhưng đứng ở cửa vào, hắn cũng có thể cảm giác được rõ ràng, trong này ả ả tỏa ra một sức mạnh kỳ dị.

Nguyên Lực.

Tu luyện giới trước kia cũng có người tu hành Nguyên Lực, được xưng là lực lượng tính ngưỡng.

Ở Tây Vực của Giới Vân Tiêu cũng có người thu nạp rất nhiều tín đồ, từ đó hấp thu Nguyên Lực, trợ giúp tu hành.

Nhưng đó là Thần Quốc, mà Vĩnh Tường Môn là một tông môn tu đạo tiêu chuẩn.

Một tông môn tu đạo, sao lại có tồn tại Nguyên Lực chứ?

Diệp Tùy Phong này sinh ra một chút hứng thú đối với bí cảnh.

Sau một lát, hai người thuận lợi thông qua cửa vào bí cảnh, tiến vào trong bí cảnh.

Vừa mới tiến vào đã có một luồng Nguyên Lực khổng lồ đập vào mặt.

Diệp Tuy Phong ngắm nhìn bốn phía thì phát hiện toàn bộ bí cảnh này, thật ra chỉ dùng lực lượng tín ngưỡng tạo dựng mà thành, cẩn thận quan sát thì tất cả lực lượng tín ngưỡng thì đều có cùng một đầu nguồn.

Vậy thì đầu nguồn, chắc là tiên khí Đỉnh Cầu Nguyệt mà Văn Ngạn nói tới trước đó.

Chương 570: Quả Cầu Nguyệt.

- Diệp sư đệ, chúng ta lựa chọn phương hướng nào, người đến quyết định đi.

Nguyên Đức nói:

- Bí cảnh Cầu Nguyệt không có trung tâm, bất luận nơi nào cũng có thể tìm được cơ duyên không tệ.

- Đương nhiên, trừ phi chúng ta có thể tìm được Đỉnh Cầu Nguyệt, chỉ có điều hơn ngàn năm qua, hình như vẫn chưa có người nào có thể chân chính tìm được.

Hắn cười nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, sau đó chỉ về phương hướng Tây Nam:

- Vậy thì qua bên kia đi.

Phía Tây Nam là nơi tụ tập tất cả Nguyệt Lực.

Nguyên Đức tự nhiên không có khả năng nghĩ đến, Diệp Tuy Phong vừa tiến đến đã tìm được vị trí đại khái của Đỉnh Cầu Nguyệt, còn tưởng rằng hắn là thật tùy tiện chọn một phương hướng.

Nhưng hắn cũng không phản bác, hai người bay lên không trung, hướng về phương hướng Tây Nam.

Tốc độ của bọn hắn cũng không nhanh, vừa đi vừa liếc nhìn bốn phía tìm kiếm tài nguyên tu luyện.

Nơi này không then với danh xưng bí cảnh tu luyện quan trọng nhất của Vĩnh Tường Môn, tài nguyên Hoàng cấp trở lên khắp

nơi đều có, bảo vật Huyền cấp cũng sẽ thường xuyên nhìn thấy.

Trên đường đi, Nguyên Đức thu hoạch rất nhiều bảo vật không tệ, nụ cười treo ở trên mặt chưa từng tiêu tán qua.

- A? Đó là cái gì?

Sau khi đi được một đoạn, chỗ tiếp theo dâng lên linh lực ba động mãnh liệt, đưa tới Nguyên Đức chú ý.

Hai người bay xuống, đi tới trước mặt một gốc Linh Thụ cao ba trượng.

Linh Thụ xanh um tươi tốt, trong lá cây màu xanh biếc hiện đầy trái cây vàng óng, hương khí dạt dào linh khí bốn phía, còn có Nguyên Lực nồng đậm đập vào mặt.

- Ha ha! Lại là Quả Cầu Nguyên!

Hai mắt Nguyên Đức tỏa ánh sáng, cười to lên.

Quả Cầu Nguyên, linh quả Địa cấp thượng phẩm, trong đó chẳng những chứa rất nhiều linh lực mà còn có một loại năng lực cực kỳ thần kỳ.

Lúc ăn Quả Cầu Nguyên có thể nói một nguyện vọng của bản thân ở trong lòng, chỉ cần hợp tình hợp lý thì nguyện vọng này sẽ được thực hiện vào một thời gian đặc biệt nào đó.

Khuyết điểm duy nhất chính là nguyện vọng này chỉ giới hạn ở trong bí cảnh.

- Diệp sư đệ, chúng ta thật sự quá may mắn, có ít người đợi trong bí cảnh này hơn một tháng mà cũng chưa chắc có thể tìm được loại bảo vật này!

Nguyên Đức lộ ra vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

- Vậy thì chúng ta dừng lại ở đây mấy ngày đi.

Diệp Tuy Phong nói.

Thật ra Quả Cầu Nguyên đối với hắn cũng chỉ có tác dụng bổ sung linh lực mà thôi.

Nhưng hắn đối với Văn Ngạn và Nguyên Đức thì rất không tệ, cũng coi như hắn đang trợ giúp Văn Ngạn bồi dưỡng đệ tử của

mình.

Thế là, hai người rất nhanh góp nhặt Quả Cầu Nguyên chín, bắt đầu tu luyện dưới tàng cây.

Sau đó Nguyên Đức không kịp chờ đợi, cẩn thận từng li từng tí cắn vào, lập tức nhập định, bắt đầu hấp thu rất nhiều linh lực tích chứa trong đó.

Dựa vào năng lực của hắn thì muốn tiêu hóa hoàn toàn một linh quả này cần nửa ngày.

Mà muốn thực hiện nguyện vọng trong lòng thì cần phải ăn tổng cộng mười quả mới được.

Nhưng Diệp Tùy Phong đương nhiên không lo lắng chuyện này.

Hắn giống như ăn quả táo, thuận thực đã xử lý mười trái cây.

Trong nháy mắt, linh lực khổng lồ bắt đầu tàn phá bừa bãi ở trong cơ thể, điên cuồng đánh thẳng vào kinh mạch và đan điền.

Sau khi hắn vận chuyển công pháp Nguyên Thủy, rất nhanh, cảnh giới hai ngày trước vừa rồi đột phá lại lần nữa có bùng lỏng.

Ngưng Đan nhất trọng, Ngưng Đan nhị trọng...

Cũng chỉ trong thời gian đột một nén hương, Diệp Tùy Phong đã hấp thu toàn bộ linh lực trong mười Quả Cầu Nguyên, liên tiếp đột phá năm tiểu cảnh giới, trong chớp mắt đã đi tới Ngưng Đan ngũ trọng.

Vẫn may Nguyên Đức còn đang nhập định, bằng không sợ rằng sẽ đạo tâm đại loạn, cả kinh ngay cả tròng mắt cũng có thể trừng ra ngoài.

Sau khi hấp thu xong linh lực, Diệp Tùy Phong bắt đầu nhìn vào bên trong bản thân.

Nhục thân tươi sáng, mặc dù cũng không phải là thể chất đặc biệt nhưng ở Diệp Tùy Phong cải tạo sớm đã không kém gì một ít thân thể Tiên Thiên đỉnh tiêm.

Trừ cái đó ra, một đoàn năng lượng màu xám đang nhẹ nhàng trôi nổi chỗ ngực bụng của hắn.

Diệp Tỳ Phong đưa tay triệu hoán đi ra, phía trên năng lượng màu xám có vô số dây nhỏ lan tràn trong đó một đầu to lớn nhất thông hướng Tây Nam xa xa.

- Đỉnh Cầu Nguyên à?

Hắn đại khái hiểu nơi phát ra năng lực của Quả Cầu Nguyên.

Nguyên Lực trong toàn bộ bí cảnh này đều là thông qua Đỉnh Cầu Nguyên sinh ra Quả Cầu Nguyên, trực tiếp cấu kết đến trên mặt Đỉnh Cầu Nguyên, cho nên nó ở trong bí cảnh này mới có được một chút quy tắc tâm tưởng sự thành.

Sau khi làm rõ ràng, hắn đã mất đi hứng thú đối với Quả Cầu Nguyên, vì không có tác dụng gì quá lớn.

Nguyên Đức còn có năm ngày nữa mới có thể hoàn thành lần tu luyện này, Diệp Tỳ Phong bắt đầu đi dạo xung quanh, thu thập linh vật không tẻ, sau đó thuận tiện sử dụng một chút.

Rất nhanh, năm ngày đã trôi qua.

Theo một dao động mãnh liệt từ trên người Nguyên Đức bộc phát ra, hắn cũng mở mắt ra.

Trong vòng năm ngày qua, hắn đã hoàn toàn hấp thu mười quả Cầu Nguyên, tu vi liên tiếp đột phá, đã đi tới cảnh giới Khải Linh hậu kỳ.

Lại có mấy lần cơ duyên tương tự nữa thì đột phá Hiển Thánh cũng không phải việc khó gì.

Phương bí cảnh này đúng là bất phàm.

- Chúc mừng Nguyên Đức huynh tiến thêm một bước.

Diệp Tỳ Phong cười nói.

Nguyên Đức cười ha ha, chuyển đi bí cảnh lần này, thu hoạch thật sự là quá lớn, với lại mới vừa tiến vào năm ngày mà thôi.

- Đâu có, đâu có.

Vui sướng trong lòng của Nguyên Đức lộ rõ trên mặt.

Sau đó, hắn nhìn Diệp Tùy Phong, lập tức trừng to hai mắt.

- Ông trời ơi!

- Diệp sư đệ, ngươi đã là Ngung Đan đỉnh phong rồi à?

Trong năm ngày, Diệp Tùy Phong đem gần như quét sạch xung quanh một lần, tìm được rất nhiều rất tài nguyên tu luyện không tề, thế là lập tức không dừng, vọt thẳng đến Ngung Đan đỉnh phong.

Chỉ thiếu chút nữa là có thể đi vào cảnh giới Khải Linh.

- Vẫn ổn.

Diệp Tùy Phong cười cười, sau đó dời đi chủ đề.

- Nguyên vọng của ngươi là gì?

Sau khi Nghe được vấn đề này, Nguyên Đức sững sốt, thế mà lộ ra một tia ngượng ngùng.

- Chính là...

- Thu hoạch được càng nhiều tài nguyên tu luyện mà thôi.

Diệp Tùy Phong nhếch mi, nhưng lại không vạch trần lời nói dối của hắn, dù sao thì ai mà không có ít bí mật nhỏ.

- Vậy thì chúc ngươi được như ước nguyện.

Chương 571: Liên Quan Éo Gì Đến Con Mẹ Mà?

- Chúng ta tiếp tục đi tới thôi.

Sau một lát, hai người rời khỏi gốc cây Cầu Nguyện, lần nữa đi về phía Tây Nam.

Trên đường đi, Nguyên Đức bỗng nhiên nói:

- Diệp sư đệ, ngươi lựa chọn phương hướng này, thật sự quá đúng!

- Ta có thể cảm giác được, nguyện vọng của ta cũng ở phía trước.

Diệp Tùy Phong sờ lên cằm.

Gia hỏa này đến cùng đã cầu nguyện cái gì vậy?

.....

Lại là mấy ngày trôi qua.

Hai người Diệp Tùy Phong và Nguyên Đức từ từ chậm chạp tiến về phía Tây Nam.

Trên đường đi, bọn hắn thu hoạch rất nhiều tài nguyên tu luyện Huyền cấp trở lên, có thể nói là cực kỳ phong phú.

Chỉ tiếc không tiếp tục gặp được linh vật trân quý giống như Quả Cầu Nguyện.

Trong lúc đi đường, Diệp Tùy Phong lại “không cẩn thận” đột phá đến cảnh giới Khải Linh.

Tốc độ tu luyện đáng sợ như vậy làm cho Nguyên Đức thiếu chút đạo tâm bất ổn.

Hiện tại, hắn cũng hiểu rõ vì sao người trẻ tuổi vừa tiến vào tông môn chỉ có cảnh giới Pháp Tướng lại có thể thu được tư cách tiến vào bí cảnh Cầu Nguyện.

Loại thiên phú tu luyện này thật sự quá kinh khủng.

- Đáng tiếc không tìm được bảo vật Thiên phẩm trở lên, nếu không ta cũng có cơ hội đột phá một đại cảnh giới.

Sau khi hai người vừa tìm được một viên Linh Sâm phục dụng, Nguyên Đức cảm thán nói.

- Trước đó ngươi cầu một nguyện vọng giống vậy không được à?

Diệp Tùy Phong cười nói.

- Ngung.

- Ngươi cũng đừng dụ dỗ ta, ta sẽ không nói cho ngươi biết nguyện vọng của ta là gì đâu.

- Cái thứ đó nói ra có thể sẽ mất linh.

Nguyên Đức hừ một tiếng nói.

Trải qua hơn mười ngày đồng hành, bọn hắn cũng quen thuộc hơn rất nhiều, nói chuyện phiếm cũng biến thành tùy ý hơn.

Nhưng Nguyên Đức nói xong, hắn lại phát hiện Diệp Tùy Phong đứng ở nơi đó không động, cũng không trả lời hắn.

- Này, ngươi sao thế?

- Ngươi đừng ép ta, cái đó thật nói không nên lời.

Nguyên Đức tưởng là Diệp Tùy Phong còn muốn tìm kiếm bí mật trong lòng mình.

Nhưng Diệp Tùy Phong ra hiệu hắn nhìn phía sau, nói:

- Chắc là chúng ta đã đi tới một nơi ghê gớm.

Nguyên Đức quay đầu, chỉ thấy ở chân trời phía xa có mấy tầng tầng đá khổng lồ đang lơ lửng trên bầu trời.

Bọn chúng xếp thành một hàng chỉnh tề, vẫn luôn lan tràn đến trên tầng mây.

Thác nước màu trắng rũ xuống, hơi nước phiêu tán phản chiếu ra cầu vồng bảy màu huyền lệ.

- Ai da, đây là đâu vậy?

Nguyên Đức lập tức chấn kinh.

Diệp Tùy Phong không trả lời, nhưng trong cảm giác của hắn có vô số đường cong Nguyên Lực đang từ trên tầng mây bắn ra, lan tràn đến các ngõ ngách trong bí cảnh.

- Đi lên xem một chút sẽ biết thôi.

Diệp Tùy Phong nói.

Tiếp đó, hai người tăng thêm tốc độ, thuận theo cầu thang do tầng tầng đá tạo thành tự nhiên, leo lên không trung.

Trọn vẹn qua một phút thời gian, bọn hắn mới xuyên qua tầng mây dày đặc, đi tới phía trên một vùng bình nguyên khổng lồ.

Nơi này giống như sát với bầu trời, khắp nơi đều là sắc trời hoa mỹ.

Với lại linh khí cực kỳ dồi dào, là một chỗ tu luyện rất không tệ.

Càng máu chóat nhất là, ở phía trên vùng bình nguyên này, bọn hắn lần đầu phát hiện dấu hiệu có người hoạt động.

- Có đệ tử khác ở đây à?

Nguyên Đức đầu tiên là sững sốt, sau đó lại lộ ra một tia mừng rỡ, cũng không biết đang cao hứng cái gì.

- Đi phía trước.

Diệp Tùy Phong có thể cảm giác được, Đỉnh Cầu Nguyên đang ở vị trí trung tâm của bình nguyên.

Hai người lần nữa tăng tốc tiến lên, không đến một lát đã đi tới một chỗ bị đồi núi vờn quanh.

Nơi này quả nhiên có mùi bóng người đang đứng ở phía trên đồi núi.

Nhìn thấy có người lạ đến đây, có hai đệ tử mặc áo tím của Vĩnh Tường Môn lập tức bay tới.

- Nguyên Đức?

Một người cảm đầu rõ ràng sững sốt một chút.

- Triệu Kiên Minh?

Nguyên Đức cũng hơi sững sờ, nhưng sau khi vẻ mặt trở nên khó coi.

Triệu Kiên Minh ôm ngực đứng lên, lấy tư thái nhìn xuống nhìn Nguyên Đức, nói:

- Ngươi cũng có tư cách tiến vào bí cảnh Cầu Nguyên à?

Nguyên Đức hừ một tiếng, chấp hai tay sau lưng, một bộ tư thái cao nhân.

- Liên quan éo gì đến con mẹ mày?

Diệp Tùy Phong đứng ở bên cạnh, nhìn hai người vừa gặp mặt đã kiếm bạt nã, nghĩ thầm quả nhiên cho dù có đoàn kết thì bên trong vẫn sẽ có không thể tránh khỏi tranh đấu.

- Bách Xuyên sư huynh ở đây, ta khuyên ngươi vẫn nên thức thời, mau chóng rời khỏi.

Triệu Kiên Minh mặt không thay đổi nói.

Nguyên Đức lộ vẻ khinh thường:

- Hấn ở đây thì liên quan cái rắm gì đến ta?

- Cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua, trong bí cảnh Cầu Nguyên cũng có nơi bị cá nhân chiếm cứ.

Nói xong, hấn cùng với Diệp Tùy Phong, trực tiếp vòng qua đám người Triệu Kiên Minh, bay hướng về đôi núi phía trước.

Triệu Kiên Minh nhìn hai người tiến lên, nhưng cũng không có ngăn cản, ngược lại mang theo một tia biểu lộ cười trên nỗi đau của người khác.

- Triệu sư huynh, ngươi không nhắc nhở nhóm bọn hấn một chút à?

Đệ tử bên cạnh lên tiếng nói.

Triệu Kiên Minh cười ha ha nói:

- Không phải ta đã nói bọn hấn rời khỏi à?

- Bọn hấn không nghe, ta có biện pháp nào?

- Thật chộc phải gia hỏa tàn bạo kia thì cũng không có liên quan gì đến chúng ta.

Sau một lát, Diệp Tùy Phong và Nguyên Đức đã đi tới phía trên đôi núi.

Linh khí và Nguyên Lực nơi này gần như như thực chất, trong cốc dưới chân núi tràn ngập đủ loại vòng xoáy năng lượng.

Khí tức của Đỉnh Cầu Nguyên chính là ở trong này.

- Người vừa rời là ai?

Diệp Tùy Phong hỏi.

- Một đệ tử thân truyền của trưởng lão khác, bình thường rất không hợp với ta.

Nguyên Đức trầm giọng nói.

Diệp Tùy Phong quay đầu, phát hiện vẻ mặt của Nguyên Đức rất khó nhìn, thậm chí còn lộ ra một tia vẻ mặt sợ hãi.

- Vừa rời nhìn ngươi rất dũng mãnh mà?

- Sao vậy, Triệu Kiên Minh kia rất mạnh à?

Hắn hỏi.

Nguyên Đức cất một tiếng:

- Ta đương nhiên sẽ không sợ hắn!
- Chỉ có điều Bách Xuyên sư huynh chính là đệ tử thân truyền của chưởng môn, thực lực đã là Hiển Thánh đỉnh phong.
- Với lại từ trước đến nay hắn tương đối bá đạo, có hắn ở đây, chỉ sợ chúng ta rất khó đạt được lợi ích.

Diệp Tuy Phong giật mình, thì ra vì một người khác.

Hắn cười vỗ vỗ bả vai Nguyên Đức:

- Không có việc gì, có ta ở đây.
- Hắn dám đến ta sẽ dám đánh hắn.

Nguyên Đức miễn cưỡng cười cười, cũng không cho rằng Diệp Tuy Phong sẽ là đối thủ của Bách Xuyên.

- Phía dưới này đến cùng là cái gì?

Hắn cưỡng ép đổi chủ đề.

Chương 572: Không Tốt, Trúng Kê!

Diệp Tuy Phong nói:

- Là một mắt linh lực, trong đó chắc chắn có tồn tại bảo vật cực kỳ lợi hại.

Vừa nói xong, một âm thanh từ phía sau truyền đến.

- Nha, ánh mắt của tiểu sư đệ ngươi cũng không tệ mà.
- Không sai, trong sơn cốc đúng là có một thứ không tầm thường, nhưng hoàn cảnh ác liệt, phải xem các ngươi có dám đi xuống hay không.

Hai bóng người hạ xuống, chính là Triệu Kiên Minh.

Nguyên Đức quay đầu, hừ lạnh một tiếng nói:

- Đã như vậy, vì sao ngươi không đi xuống?

- Chỉ với chút tiểu tâm tư của người còn muốn gạt chúng ta, vẫn còn non lắm!

Hắn lập tức đã nhận ra phép khích tướng của Triệu Kiên Minh.

Nhưng Triệu Kiên Minh cũng không có thất vọng, cười nói:

- Ta không đi xuống vì Bách Xuyên sư huynh đang tu hành ở trong đó.

- Không phải vừa rồi người rất không quan tâm hắn à? Sao bây giờ lại sợ rồi?

Nguyên Đức cắn răng, đối mặt với câu nói này, hắn thật đúng là không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng Diệp Tùy Phong ở bên cạnh, đứng dậy.

- Đã có cơ duyên thì không có lý do buông tha.

- Nguyên Sư huynh, đi, yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.

Đỉnh Cầu Nguyệt chính là ở phía dưới, hắn không muốn cãi cọ với Triệu Kiên Minh này nữa, không có ý nghĩa gì.

Triệu Kiên Minh nghe thấy Diệp Tùy Phong nói vậy, nhú mày, cười nói:

- Nguyên Đức, người thật sự càng sống càng uổng, ngay cả vị tiểu sư đệ này còn có đảm lược hơn người.

Đối mặt với loại khiêu khích này, Nguyên Đức cũng nhin không được.

- Đi thì đi!

- Ta cũng không tin hắn có thể ăn sống nuốt tươi ta!

Nói xong, hắn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi xuống chân núi.

Diệp Tùy Phong lắc đầu, cũng đi theo.

Thấy vậy, trên mặt Triệu Kiên Minh lộ ra nụ cười âm mưu được như ý.

- Thật sự cho rằng trong chi có Bách Xuyên sư huynh à?

- Ha ha, nữ tử kia rất biết hạ sát thủ.

.....

Sơn cốc cũng không sâu, không bao lâu hai người Diệp Tùy Phong và Nguyên Đức đã đi tới giữa sườn núi.

Linh khí ở đây càng thêm cuồng bạo, giống như một tấm bình phong thiên nhiên.

Lại tiến lên một bước thì có thể chân chính bước vào mảnh chưa biết này.

Nhưng đúng lúc này, Nguyên Đức chợt dừng bước.

- Diệp sư đệ, người trước lưu ở lại nơi này đi, ta đi phía trước dò đường.

- Nếu thật sự gặp Bách Xuyên sư huynh, chắc chắn sẽ phải gánh chịu nỗi khổ da thịt, người không cần đi theo ta cùng nhau bị tội.

Hắn đây là không muốn mình liên lụy Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong bĩu môi nói:

- Thật ra người không nên dễ dàng bị Triệu Kiên Minh khích tướng như vậy, hắn rõ ràng cố ý muốn để cho chúng ta xuống đó.

Hắn cảm thấy Nguyên Đức hơi có vẻ trẻ con non một chút.

Nhưng trên mặt của Nguyên Đức lại nở một nụ cười.

- Nếu ta thật sự bởi vì hai ba câu nói của hắn mà loạn tâm tư thì sẽ không được sư tôn thu làm đệ tử thân truyền.

- Sở dĩ ta xuống đây vì nguyện vọng của ta mấy ngày trước, vừa rồi đã nhắc nhở ta.

- Tâm nguyện của ta chính là ở trong sơn cốc này.

Diệp Tùy Phong giật mình, thì ra là như vậy.

Khó trách Nguyên Đức vừa rồi bắt đầu cảnh giác, bỗng nhiên lại bị chọc giận.

Đều không phải là đèn đã cạn dầu.

- Đây, Nguyên Đức sư đệ!

Lúc này, âm thanh của Triệu Kiên Minh lại từ phía sau lưng truyền đến.

- Sao ngươi lại dừng lại ở đây?

- Nếu như thật sự không dám thì trở lại đi, cũng không mất mặt gì.

Hắn tiếp tục khích tướng.

Nguyên Đức quay đầu, hừ lạnh một tiếng:

- Có gì không dám?

- Cùng là đệ tử Vĩnh Tường Môn, hấn còn có thể chém giết ta hay sao?

Nói xong, hấn liếc mắt ra hiệu cho Diệp Tuy Phong, sao đó đi về phía trước.

Diệp Tuy Phong vừa muốn nói chuyện thì bỗng nhiên cảm thấy một luồng sát ý mãnh liệt nhào tới trước mặt, mục tiêu chính là Nguyên Đức.

Hắn tay mắt lạnh lẽ, vội vàng một phát bắt được cổ áo của Nguyên Đức, kéo cả người của hấn ra ngoài, nhanh chóng lui lại.

Cùng lúc đó, một tiếng nổ vang thật lớn vang lên ngay vị trí Nguyên Đức vừa đứng, nhìn ba động đáng sợ đó, nếu bị đánh trúng chính diện thì không chết cũng tàn phế!

- Cái gì?

Nguyên Đức nhìn cái kia nổ ra hồ to, phía sau lưng đồ mờ hôi lạnh.

Không ngờ Bách Xuyên sư huynh lại thật muốn chém giết hấn?

Nếu không phải Diệp Tuy Phong phản ứng nhanh thì chỉ sợ hấn đã phải nuốt hận tại chỗ!

Diệp Tuy Phong cũng hơi nghi hoặc, đều là sư huynh đệ đồng môn lại có thể hạ sát thủ như thế à?

Trong lúc bọn hấn ngây người, một bóng người chậm rãi từ trong bình chướng đi ra.

Nàng lạnh như băng sương, trên người dày đặc sát ý, khí thế không lồ cuộn cuộn mà đến.

- Các người đang khiêu chiến ranh giới cuối cùng của ta à?

- Lại còn dám đi vào!

Nữ tử lạnh giọng nói.

Diệp Tuy Phong nhìn nữ tử này, ngần người, người được xưng là Bách Xuyên sư huynh chính là bộ dáng này à?

Cơ ngực cũng quá phát triển rồi?

Mà con người của Nguyên Đức thì lại bỗng nhiên co rút thật nhanh.

- Không tốt, trúng kế!

- Tại sao nàng ấy cũng ở trong này?

Vẻ mặt của hắn cực kỳ ngưng trọng.

- Đây là ai vậy?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Chính là nữ tử có được huyết mạch Kỳ Lân vừa tiến vào Lăng Vân tông trước đây không lâu!

Nguyên Đức trầm giọng nói:

- Ta đã sớm nghe nói qua, nàng ấy từ nhỏ đã sống ở Ma Môn, sát khí trên người quá nặng, cho dù là ai thì chỉ cần chọc phải nàng cũng sẽ phải gánh chịu họa sát thân!

- Gia hỏa Triệu Kiên Minh âm hiểm này là muốn mượn đao giết người!

Diệp Tuy Phong nhíu mày.

Thì ra nàng ấy chính là Lăng Vân à.

Nhìn qua cũng không tệ lắm, chỉ có điều sát cơ quá nặng, tính tình có vẻ không tốt lắm.

- Lăng Vân tiên tử.

Lúc này, Triệu Kiên Minh ở phía trên lớn tiếng nói:

- Ta đã khuyên bọn hắn, nhưng bọn hắn chấp mê bất ngộ, còn nói người không tính là cái gì, nhất định phải xông vào, ta cũng không có cách nào.

Hắn ta thêm mắm thêm muối nói.

Nhưng Lăng Vân chỉ lạnh lùng nhìn hắn ta, một đạo quang mang vượt qua không gian, trực tiếp trảm trên ngực của Triệu Kiên Minh.

Mặc dù Triệu Kiên Minh kịp phản ứng, vội vàng phòng ngự, nhưng vẫn là bị đánh trúng chính diện, bay ra mấy mét.

Miệng hắn ta phun máu tươi, vẻ mặt tái nhợt.

Diệp Tuy Phong chặc chặc lưỡi, oa nhi tử này có chút nóng nảy nha.

Sau khi làm xong những việc này, Lăng Vân quay đầu, ánh mắt khóa chặt Nguyên Đức.

Chương 573: Linh Hồn Ấn Ký Ba Màu Nghịch Thiên

- Trước đó ta đã nói, ai tiến đến sẽ giết người đó!

Âm thanh của Lăng Vân lạnh lẽo, sát ý dần dần bay lên.

Nguyên Đức theo bản năng lui lại hai bước, thậm chí trên trán đã rịn ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Diệp Tuy Phong cất bước, chặn giữa hai người.

- Mọi tử, được rồi.

Hắn nhẹ nhàng bước lên, sát ý khóa chặt trên người của Nguyên Đức, lập tức toàn bộ tiêu tán không còn.

Lăng Vân lập tức nhíu mày, nàng căn bản cũng không chú ý tới tiểu tu sĩ Khải Linh sơ kỳ Diệp Tuy Phong này, nhưng không ngờ hắn lại phát tay đã giải trừ được Ý Chí Sát Lục của mình.

Với lại mặt đối với mình, hắn lại vẫn luôn giữ bộ dáng mây trôi nước chảy, không có chút vẻ sợ hãi nào.

Loại biểu hiện này, hoàn toàn khác biệt với các đệ tử khác của Vĩnh Tường Môn.

- Người là ai?

Lăng Vân lạnh giọng hỏi.

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Không khác người lắm, cũng được chọn ra từ trong giải thi đấu Ngô Đạo, vừa tiến vào Vĩnh Tường Môn.

Lăng Vân sững sờ.

Cũng là người dự thi?

Không ngờ hắn cũng được tiến vào trong bí cảnh Cầu Nguyệt?

Nàng có chút đoán không được thực lực chân chính của Diệp Tỳ Phong.

- Tránh ra đi, đây là chuyện giữa ta và hắn.

Lăng Vân nói.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

- Muội tử, sát khí đừng nặng như vậy, mọi người nhẹ nhàng nói chuyện tốt bao nhiêu.

- Tới, nắm tay cái nào.

Lăng Vân lập tức cười lạnh, trong mắt chợt lóe lên vẻ khinh miệt.

- Đừng tưởng rằng có chút quan hệ thì muốn lôi kéo làm quen với ta!

- Chỉ dựa vào người mà cũng muốn nắm tay ta à?

Nàng giễu cợt nói.

Nhưng sau khi nói xong, nàng lại phát hiện không khí xung quanh có chút kỳ quái.

Nguyên Đức há to mồm, trừng trừng mắt, một bộ dáng vẻ như cực kỳ bị rung động.

Mấy người Triệu Kiên Minh cũng sững sờ đứng tại chỗ, vẻ mặt cực kỳ rung động, giống như nhìn thấy chuyện gì không thể xảy ra.

Ánh mắt mọi người thì đều hội tụ đến chỗ của nàng và Diệp Tuy Phong.

Lăng Vân hơi nghi ngờ, cúi đầu xem xét.

Chỉ thấy lúc này, tay của nàng ta đã nắm thật chặt tay của Diệp Tuy Phong, nhìn qua cực kỳ hữu hảo.

- Đúng rồi, như vậy mới tốt chứ.

Diệp Tuy Phong cười nói.

Vừa rồi, hấn đã làm một thí nghiệm.

Từ lúc mời Lăng Vân bắt tay, hấn đã lặng lẽ điều động một tia khí tức Linh Hồn ấn ký ba màu.

Linh Hồn ấn ký ba màu đúng là rất nghịch thiên.

Mặc dù Lăng Vân ngoài miệng nói không, nhưng thân thể của nàng ta lại sớm đã nghe theo chỉ lệnh của Diệp Tuy Phong, hai bàn tay của hai người nắm chặt với nhau nhau.

- Cút!

Lăng Vân đột nhiên chột quát một tiếng, hất ra tay của Diệp Tuy Phong ra, sau đó nhanh chóng lui lại.

Tim nàng ta đập rộn lên, khí huyết cuồn cuộn.

Vừa rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bị quấy nhiễu tâm thần à?

Không.

Tuyệt đối không thể!

Linh đài của mình thanh minh, không có chút dấu hiệu nào bị ảnh hưởng.

Vậy thì gia hỏa này, đến cùng đã làm cách nào, sao hấn có thể làm cho mình bất tri bất giác, chủ động tới nắm tay hấn được?

Lăng Vân kinh nghi bất định.

- Vừa rồi ngươi đã làm gì ta?

- Bắt tay giảng hòa, nếu không thì còn có thể làm gì?

Diệp Tuy Phong giang hai tay ra, một bộ dáng rất vô tội.

- Nói hươu nói vượn!

Vẻ mặt của Lăng Vân giận dữ, ngày thường, nam nhân khác chỉ cần liếc nhìn nàng ta một cái thì trong lòng nàng ta cũng sẽ sinh ra sát ý, sao nàng ta có thể chủ động tiếp xúc da thịt với một nam tử xa lạ được chứ?

Nhất định là hắn đã giở trò gì đó.

- Nếu ngươi đã không chịu nói.

- Vậy thì đi chết đi!

Vẻ mặt của Lăng Vân triệt để trầm xuống, khí tức Hiên Thánh đỉnh phong âm vang bộc phát!

Khí thế đó khuấy động phong vân, cuồng phong gào thét, trong lúc mơ hồ càng có tiếng rống của cỗ thú Hồng Hoang từ trong hư không truyền đến.

- Ta khuyên ngươi nên nghĩ cho rõ ràng.

Vẻ mặt Diệp Tùy Phong vẫn rất lạnh nhạt, chậm rãi nói.

- Ta chính là hậu duệ của Thần thú!

Lăng Vân găm nhẹ, giữa lông mày rõ ràng xuất hiện một đạo văn màu vàng đất.

- Kẻ nghịch ta, chết!

Theo nàng ta găm thét, đạo văn bắn ra ánh sáng màu vàng, một con Kỳ Lân khổng lồ đột nhiên xuất hiện, uy phong lẫm liệt, mang theo khí tức rất cuồng bạo, điên cuồng phóng về phía Diệp Tùy Phong.

- Mau tránh ra!

Nguyên Đức sợ hãi rống to.

Mà ngay cả đám người Triệu Kiên Minh ở xung quanh cũng lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Bọn hắn không ngờ, không ngờ Lăng Vân lại vừa lên đã lấy ra thủ đoạn mạnh nhất, hiển hóa Thần Thú, bộ dáng như muốn đánh chết Diệp Tùy Phong.

Vẻ mặt đám người hoảng sợ, nghĩ thầm nàng ta có thể giết người đến nghiện, ngay cả bọn hán cũng thu thập luôn hay không?

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh.

Ngay khi Nguyên Đức vừa dứt lời thì Kỳ Lân đã nhào tới trước mặt Diệp Tùy Phong.

Miệng máu to lớn ngang nhiên mở ra!

Nguyên Đức nhìn không được nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn thấy một màn kể tiếp.

Thế nhưng, hán nhắm mắt chốc lát lại một nghe được một tiếng kêu thảm thiết, nhưng lại không có lần nữa nghe thấy tiếng rống giận dữ của Kỳ Lân.

Sau khi từ từ mở mắt, một màn xảy ra trước mắt làm cho hán như bị sét đánh!

Chỉ thấy Kỳ Lân hung mãnh đáng sợ kia lúc này đang ngồi chồm hồm ở trước mặt Diệp Tùy Phong, giống như một con chó xù, le đầu lưỡi ngoắt ngoắt cái đuôi, thật giống như đang đòi hỏi đồ ăn.

Mà vẻ mặt Diệp Tùy Phong thì vẫn lạnh nhạt.

Hán vuốt vuốt lông trên đầu Kỳ Lân, cảm ra một thanh đồ ăn vật, ném vào miệng Kỳ Lân.

- Một viên đậu tằm một trăm triệu Tiên tinh.

- Trước nhớ kỹ.

- Đến lúc đó ta tự mình tìm lão tổ của các ngươi đòi lại.

.....

Trong sơn cốc đột nhiên lâm vào yên tĩnh quý dị.

Khi Kỳ Lân không lộ ngửa mặt lên trời thét dài, lôi cuốn lấy uy thế thiên địa nhào về phía Diệp Tùy Phong, tất cả mọi người đều tưởng là tiểu tử không biết trời cao đất rộng này phải ngã xuống ở đây.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, Thần Thú làm cho người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật, không ngờ ở trước mặt Diệp Tùy Phong lại

biến thành một con chó con nhu thuận, ngoắt ngoắt cái đuôi, ngay cả thể hình cũng co lại rất nhiều.

Cho dù đây chẳng qua là dùng huyết mạch Kỳ Lân huyền hóa ra, cũng không phải là Thần thú chân chính giáng lâm, nhưng màn này cũng quá là khoa trương rồi!

Chương 574: Lãng Vân!

Vì sao?

Đây rốt cuộc là vì sao?

Cả người Lãng Vân đều choáng váng.

Đã lớn như vậy, nàng ta từng nhiều lần dựa vào huyết mạch Thần Thú, từ trong đủ loại hoàn cảnh nguy hiểm chém giết ra, đó là chỗ dựa lớn nhất và căn bản nhất của nàng ta.

Nhưng lúc này, không ngờ chỗ dựa của nàng ta lại cúi đầu xưng thần đối với một tiểu tử cảnh giới Khải Linh.

Tâm lý nàng ta căn bản không thể nào tiếp nhận được chuyện này.

- Đi, nếu còn ăn nữa thì lão tổ của ngươi sẽ điên đó.

Diệp Tuy Phong không nhìn ánh mắt mọi người xung quanh, vuốt vuốt lông tóc mềm mại của Kỳ Lân.

Bộ dáng Kỳ Lân cực kỳ hưởng thụ, không ngờ sau đó lại cúi đầu xuống, ra hiệu Diệp Tuy Phong leo lên lưng của nó.

Hắn cũng một khách khí với nó, vươn người đứng dậy, nhảy lên trên người Kỳ Lân.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tâm thần Lãng Vân đột nhiên chấn động, nhin không được lui lại hai bước.

Kỳ Lân này chính là từ huyết mạch của nàng ta huyền hóa thành mà?

Từ trình độ nào đó mà nói, Kỳ Lân chính là ý chí của Lãng Vân hóa thành, nàng ta chính là bản thân Kỳ Lân.

Mà Diệp Tùy Phong cười ở trên người Kỳ Lân, cũng tương đương nói là hấn cười trên người nàng ta.

Loại cảm giác này làm cho Lăng Vân gần như phát điên.

- Ngươi xuống đây cho ta!

Nàng ta hét to một tiếng.

Sau đó, Lăng Vân điều động huyết mạch của mình, muốn thu hồi lại Kỳ Lân, nhưng nàng ta lại hoảng sợ phát hiện, lúc này Kỳ Lân lại đã hoàn toàn không nghe theo chỉ thị của của mình.

Cho dù dùng hết lực lượng ý chí toàn thân thì cũng không làm nên chuyện gì.

Diệp Tùy Phong cảm thấy Lăng Vân cố gắng, thản nhiên nhìn nàng.

Nhưng cái nhìn này lại làm cho tâm thần Lăng Vân kịch chấn, thậm chí nàng ta còn có một loại cảm giác muốn cúi đầu xưng thần, với lại loại cảm giác này còn cực kỳ mãnh liệt!

- Đi vào trong sơn cốc rồi nói sau.

Diệp Tùy Phong chậm rãi nói.

Thật ra hấn cũng thật cảm thấy hứng thú đối với huyết mạch Kỳ Lân trên người của Lăng Vân.

Có lẽ hấn có thể tìm được một chút tin tức về tộc Thần Thú từ trên người nàng ta.

- Nguyên Đức sư huynh, ngươi cũng cùng nhau đi vào thôi.

Sau đó, hấn cũng phát ra mời đối với Nguyên Đức.

Nguyên Đức ngậy người, lúc này hấn vẫn còn chưa lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ vừa rồi.

- Đến đây, cảm nhận cảm giác cười Thần Thú một chút.

Diệp Tùy Phong cười nói.

Vẻ mặt của Nguyên Đức quái dị, liên tục khoát tay.

- Không được, không được, ta vẫn...

- Vẫn là tự ta đi vậy...

Diệp Tuy Phong cũng không miễn cưỡng hẳn, sau đó cười cười, phát ra chỉ lệnh cho Kỳ Lâm, nó ngẩng đầu uốn ngược, nhào vào trong lớp màn bảo vệ của sơn cốc.

Vẻ mặt hai người Lăng Vân và Nguyên Đức khác nhau, cũng vội vàng đi theo.

Sau khi bọn hắn toàn bộ biến mất, đám người Triệu Kiên Minh mới hai mắt nhìn nhau, trừng lớn hai mắt.

- Mãnh nhân này là ai? Sao cho tới bây giờ đều chưa thấy qua?

Có người hô to.

- Không biết, hình như là đi cùng Nguyên Đức.

- Xem ra là nhất mạch của trưởng lão Văn Ngạn, lại thêm một gia hỏa khó lường rồi!

Nghe tiếng nghị luận xung quanh, vẻ mặt của Triệu Kiên Minh âm trầm, hẳn ta cũng không ngờ, Nguyên Đức lại mang tới một tồn tại nghịch thiên như thế, ngay cả Lăng Vân cũng có thể thu thập đến ngoạn ngoạn!

Trong khoảng thời gian này, vẫn là trước tránh bọn hắn thôi.

Triệu Kiên Minh nghĩ một hồi, trực tiếp quay người, bay về phía lối ra của bí cảnh.

..

Trong sơn cốc nhìn qua rất khác với bên ngoài, trong bình chướng cuồng loạn lại bình tĩnh lạ thường.

Hoa mọc khắp nơi trên mặt đất, trời trong gió nhẹ.

Ở nơi trung ương nhất của sơn cốc có một cái hồ nhỏ, nước hồ trong suốt, nhưng sâu không thấy đáy.

Đứng ở đây, Diệp Tuy Phong có thể cảm giác được ngoại trừ cuộn cuộn linh khí ra thì Nguyên Lực khổng lồ cũng gần như ngưng thực.

- Các ngươi ở đây làm gì vậy?

Diệp Tuy Phong hỏi Lăng Vân.

Khi tiến vào bên trong, hắn đã trực tiếp nhảy xuống khỏi lưng Kỳ Lân, dù sao thì hắn cuờ người ta hoài như vậy cũng không tốt lắm.

Vẻ mặt của Lăng Vân cực kỳ không dễ nhìn, cũng không trả lời.

Diệp Tuy Phong mỉm cười:

- Đừng để ta lại dùng đến loại thủ đoạn kia.

Đây là uy hiếp trắng trợn.

Vẻ mặt của Lăng Vân càng thêm âm trầm.

- Ngươi đến cùng là ai? Vì sao lại lợi hại như thế?

Nàng ta lạnh giọng hỏi.

- Bây giờ là ta hỏi ngươi.

Diệp Tuy Phong thân nhiên tuyên bố mình chủ động.

Lăng Vân nhìn thẳng hắn, nhưng cuối cùng vẫn không có biện pháp giải quyết vấn đề, thua trận.

- Ta tìm được vết tích Đỉnh Cầu Nguyệt ở đây, vẫn đang tìm kiếm.

Tiếp đó, Lăng Vân kể lại đại khái chuyện xảy ra một lần.

Thì ra, sau khi nàng ta khi tiến vào bí cảnh, qua mấy ngày đã gặp đệ tử thân truyền của chương môn Bách Xuyên.

Tính tình của hai người đều rất nóng nảy, một lời không hợp đã đánh nhau.

Bách Xuyên cũng là cường giả cảnh giới Hiến Thánh, thế lực của hai người ngang nhau, trực tiếp diễn ra một hồi đại chiến động trời.

Ngay cả mặt đất cũng bị đánh đến nứt ra.

Nhưng vào lúc này, mặt đất vỡ ra lại có dị bảo hiện ra, cuối cùng thông qua dị bảo, bọn hắn tìm được hạch tâm của bí cảnh, tung tích của Đỉnh Cầu Nguyệt.

Hai người tạm thời bỏ qua tranh đấu, một đường truy tìm, tìm đến trong vùng trời bình nguyên này.

Mà Đỉnh Cầu Nguyệt thì lại ở chỗ dưới hàn đàm trong sơn cốc.

Hàn đàm cực sâu, nếu muốn phá giải hoàn toàn trận pháp của bí cảnh cần rất nhiều thời gian.

Vì để tránh bị những người khác giành mất cơ duyên, hai người Lăng Vân và Bách Xuyên đã đạt thành hợp tác, không cho phép bất kỳ ai khác tiến vào.

Cho nên khi Nguyệt Đức vừa bước vào bình chương, nàng ta mới sẽ trực tiếp phát động công kích.

- Thì ra là như vậy.

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm, xem ra đều là trùng hợp.

- Chúng ta không nên lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, Bách Xuyên còn đang ở trong hàn đàm phá giải trận pháp, nếu bị hấn nhanh chân đến trước, ai cũng sẽ không được bao nhiêu chỗ tốt.

Lăng Vân lạnh giọng nói.

Diệp Tỳ Phong ồ một tiếng, chỗ tốt hay không chỗ tốt đối với hấn cũng không có gì.

Hấn càng để ý đến việc huyết mạch Lăng Vân đến từ đâu hơn.

- Tổ thượng của ngươi đều có huyết mạch Kỳ Lân à?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Lăng Vân nghe thấy hấn lại nhắc đến huyết mạch, không nhịn được muốn đánh người, chỉ tiếc nàng rõ ràng mình không thể nào đánh lại hấn.

- Không có!

Nàng ta tức giận đáp.

Chương 575: Đỉnh Cầu Nguyệt! Cảm Giác Quen Thuộc.

- Vậy thì không đúng.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Huyết mạch này phải kéo dài nhiều đời, tổ tiên không có thì huyết mạch Kỳ Lân của ngươi là từ đâu ra?

Lăng Vân cắn răng, sao gia hỏa này lại cảm thấy hứng thú đối với huyết mạch của mình như vậy?

Nàng ta thật không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

- Tổ tiên của ta đúng là không có, có điều ta từ nhỏ là do mẫu thân nuôi dưỡng lớn lên nên cũng không biết phụ thân là ai.

- Ha ha, nếu như ngươi thật cảm thấy hứng thú thì đi tìm người phụ tình bỏ rơi vợ con kia đi!

Lăng Vân nói.

Diệp Tùy Phong giật mình, thì ra là thế.

Chuyện này cảm giác rất quen tai, nghe qua rất giống tao ngộ của nhân vật chính nào đó.

Nhưng đúng như Lăng Vân nói, vấn đề huyết mạch Kỳ Lân có tám thành là bắt nguồn từ phụ thân của nàng ta, cũng không biết là bản thể hay người có được huyết mạch Kỳ Lân.

Bây giờ chắc chắn là không cách nào tìm được.

Diệp Tùy Phong thở ra một hơi, vừa chuẩn bị nói chuyện thì một bóng người đột nhiên từ trong hàn đàm chui ra.

- Lăng sư muội, sao ngươi còn ở ngoài, Bách Xuyên sư huynh đã sắp đến dưới đáy hàn đàm!

Đó là một nữ tử, nàng ấy nhảy ra khỏi hàn đàm, nhìn thấy ba người phía ngoài thì lập tức sững sờ.

Mà Nguyên Đức ở bên cạnh sau khi nhìn thấy nữ tử kia thì là lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

- Thiên Thiên sư muội, không ngờ ngươi cũng ở đây?

- Ai nha, chúng ta thật sự là có duyên, ở đâu cũng có thể ngẫu nhiên gặp được!

Hắn nhếch miệng cười không ngừng.

Nhìn bộ dáng phát xuân của Nguyên Đức, Diệp Tùy Phong lập tức hiểu rõ, hắn đến cùng đã ước nguyện vọng gì.

Thật không ngờ gia hỏa thật thà lại có thể bựa như thế.

Không ngờ lại vụng trộm xâu muội ở trong bí cảnh!

.....

Thông qua cuộc nói chuyện ngắn ngủi với nhau, Diệp Tùy Phong mới biết được, thật ra tuổi của Thiên Thiên sư muội này không chênh lệch với Nguyên Đức nhiều lắm, nàng ấy đi cùng với Lăng Vân vào trong bí cảnh này tu hành.

Lúc Lăng Vân rời khỏi sơn cốc, Thiên Thiên thay nàng giám sát tiến độ phá giải trận pháp của Bách Xuyên.

- Người còn có chuyện gì muốn hỏi nữa không, ta không muốn bỏ qua cơ duyên lần này!

Vẻ mặt của Lăng Vân có chút lo lắng.

Diệp Tùy Phong nhìn hàn đàm phía trước, bộ dáng như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

- Có vấn đề cũng hỏi nhanh chút, nếu như chậm trễ thời gian, bị Bách Xuyên thu được Đỉnh Cầu Nguyên, cho dù như thế nào thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho người!

Lăng Vân sốt ruột, không ngờ lại dùng tới giọng uy hiếp.

Diệp Tùy Phong khoát tay áo.

- Người muốn đi thì đi đi.

Nữ tử này quá kiêu ngạo, hẳn cũng không có hứng thú tiếp tục nói chuyện với nàng ta nữa.

Lăng Vân nghe vậy, hừ một tiếng, sau đó quay người đi vào trong hàn đàm.

Thiên Thiên thở dài, cũng chuẩn bị đi theo xuống dưới.

- Người cũng muốn xuống dưới à?

Nguyên Đức lập tức tiến lên, vò đầu cười nói:

- Ta nói là, cơ duyên như thế đối với chúng ta thật sự quá xa vời.

- Ta thấy chúng ta vẫn nên ở ngoài chờ bọn hắn thì hơn.

Gia hỏa này vẫn rất chủ động.

Thiên Thiên lắc đầu, thang nhỏ:

- Sư tôn nói ta đi theo nàng ta, ta nhất định phải đưa nàng ta ra khỏi bí cảnh an toàn.

Nàng có nhiệm vụ trên người, mặc dù Lăng Vân không thấy nàng có tác dụng gì quá lớn, nhưng trách nhiệm chính là trách nhiệm, không thể bởi vì khó khăn mà tùy tiện bỏ xuống.

Nhưng, ngay khi nàng chuẩn bị đi xuống thì Diệp Tùy Phong lại nói chuyện.

- Nàng ta không có nguy hiểm gì.

- Dưới đáy hàn đàm, không có gì cả.

Câu nói này làm cho cho hai người lập tức ngây ngẩn.

Diệp Tùy Phong cười nói.

- Không sai, Đỉnh Cầu Nguyệt không ở dưới đó.

Khi tiến vào sơn cốc, Diệp Tùy Phong đã nhìn thấu trận pháp bố trí xung quanh hàn đàm.

Trong trận pháp có rất nhiều tạp nhạp, còn ẩn tàng một đại trận dịch chuyển xuyên qua hư không.

Dưới đáy hàn đàm đúng là có tồn tại lượng lớn Nguyệt Lực, nhưng bản thể Đỉnh Cầu Nguyệt lại ở trong hư không phía trên hàn đàm, nó là thông qua đại trận thuận di, truyền Nguyệt Lực đến hàn đàm.

Cách làm này không khác cách làm ban đầu của Diệp Tùy Phong ở Kính Hồ.

Hắn vốn muốn nói chuyện này cho Lăng Vân, nhưng vị thiên chi kiêu nữ này quá kiêu ngạo.

Nếu nàng ta đã kiên trì muốn đi vào hàn đàm thì đó chính là ý của nàng ta.

- Đi theo ta.

Diệp Tùy Phong vung tay lên, trận pháp bắt đầu cuộn cuộn, sau một lát, một cánh cửa nho nhỏ xuất hiện ở trên bầu trời.

Hắn đi vào trước, Nguyên Đức và Thiên Thiên liếc nhau, cuối cùng cũng đi theo.

Nơi này là một không gian nhỏ nhỏ.

Dưới chân linh khí cuộn cuộn, sương trắng lượn lờ.

Ở chỗ trung ương nhất có một đại đỉnh với bốn chân hai tay cầm, nó nhẹ nhàng trôi nổi sừng sững ở cách mặt đất bốn đến năm mét.

Nguyên lực ngưng kết thành sương trắng đang từ trong chiếc đỉnh lớn lăn xuống phía dưới.

- Ông trời ơi, nó thật sự ở đây à?

Nguyên Đức kinh hô một tiếng, sau đó lập tức lộ ra vẻ mừng như điên.

- Thiên Thiên sư muội, Diệp sư đệ, lần này chúng ta phát đạt rồi!

Đỉnh Cầu Nguyên, chính là lại bảo vật cấp bậc gần với Tiên Khí, đối với bọn hắn thì không khác một thần khí.

Nếu tiến hành tu luyện ở đây, Nguyên Đức có lòng tin rất lớn rằng mình sẽ trực tiếp đột phá cảnh giới Hiển Thánh!

Nhưng Diệp Tùy Phong, nhìn đại đỉnh phía trước lại có chút xuất thần.

Hắn luôn cảm thấy đại đỉnh nhìn qua rất quen, giống như hắn đã thấy nó ở đâu rồi.

Hắn suy nghĩ nửa ngày, một đạo linh quang hiện lên trong đầu.

Lúc trước, khi lần đầu tiên hắn mang theo Hiểu Hiểu và Cốc U Lan rời khỏi thành Vân Tiêu đã từng đi ngang qua trấn Ngô Đồng một chuyến.

Đám người trong trấn Ngô Đồng đã dựng cho hai người Diệp Hoàng và Diệp Long một pho tượng to lớn, đồng thời tràn đầy hương hỏa, ngày đêm cầu phúc.

Mà đại đỉnh trước mắt này giống như đúc với cái đỉnh dùng tới dâng hương hỏa dưới lòng bàn chân pho tượng lúc ấy!

Diệp Tùy Phong ngây ngẩn cả người.

Sao chiếc đỉnh này lại xuất hiện ở trong bí cảnh của Vĩnh Tường Môn chứ?

Hắn nhăn mày, rất nhanh cũng cảm giác được một chút khác nhau.

Hình thái và khí tức của đại đỉnh không thể nghi ngờ giống như đúc với cái đỉnh hương hỏa lúc trước, nhưng phẩm cấp và cường độ Nguyên Lực của nó còn hơi kém hơn không ít.

Chương 576: Rời Khỏi Bí Cảnh!

Phải biết, hai người Diệp Hoàng và Diệp Long chí ít đều là cường giả đỉnh cao cấp bậc Đế Thượng, đỉnh mượn từ Nguyên Lực của bọn hắn hình thành tuyệt đối sẽ không chỉ có trình độ Tiên Khí.

Chí ít, cũng sẽ là một món Tiên Khí cực phẩm.

Cái đại đỉnh này rõ ràng là căn cứ theo Nguyên Lực đỉnh phỏng chế ra.

Nhưng cho dù là phỏng chế thì xuất hiện ở đây cũng là một chuyện cực kỳ kỳ quái.

Lại liên tưởng đến vết kiếm của Diệp Hoàng trước đó.

Vĩnh Tường Môn này, hoặc phải nói là Thanh Lan Tông chắc chắn đã từng có liên hệ cực kỳ chặt chẽ với thành Vân Tiêu.

Nếu không thì bọn hắn căn bản sẽ không có khả năng thu hoạch được những thứ đó.

Đến cùng sẽ là ai chứ?

Diệp Tùy Phong nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ được cái tên nào lại có thể mang đỉnh Hương Hỏa và vết kiếm của Diệp Hoàng đến nơi này.

- Khụ khụ, Diệp sư đệ, ngươi không có ý định tu luyện à?

Lúc này, Nguyên Đúc lên tiếng hỏi.

Diệp Tùy Phong nhìn hắn và Thiên Thiên, sau đó ồ một tiếng thật dài, nói:

- Đương nhiên phải tu luyện chứ, đây chính là cơ duyên ghé gớm.

- Nhưng phương thức tu luyện của ta tương đối đặc biệt, cần một mình mở một vùng không gian, trong quá trình này, còn hi vọng Nguyên Đức sư huynh không nên tùy tiện quấy rầy ta.

Nói xong, hắc hời nháy mắt với Nguyên Đức.

Loại không gian riêng tư này nơi thích hợp nhất để hai người bồi dưỡng tình cảm.

Nguyên Đức lập tức hiểu ý, cười nói:

- Yên tâm đi, chúng ta chắc chắn sẽ không quấy rầy ngươi.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, sau đó tiện tay vung lên, một trận pháp ngăn cách không gian hiện ra, thân hình của hắn cũng chậm rãi biến mất.

Chuyện giúp người hoàn thành ước vọng, hắn vẫn là vô cùng nguyện ý làm.

Trong những ngày kế tiếp, Diệp Tuy Phong cũng không ở trong vùng không gian này, đã làm rõ ràng lai lịch của Đỉnh Cầu Nguyên, nơi này đã mất đi lực hấp dẫn đối với hắn.

Về phần đến cùng là ai đã mang nó tới đây thì đợi sau khi đi đến Thanh Lan Tông, chắc có thể rõ ràng.

Hắn rời khỏi không gian, đi khắp nơi trong bí cảnh ngấm cảnh, thuận tiện góp nhặt một chút tài nguyên tu luyện không tệ.

Ở trong quá trình này, Diệp Tuy Phong cũng đã ăn vào toàn bộ Kim Linh đan lấy được từ trong ao Nguyên Dịch, thành công đi tới cảnh giới Hiến Thánh.

Loại tốc độ đột phá giống như thần này, nói ra có thể hù chết người.

Trong nháy mắt, thời gian hơn một tháng đã lặng yên trôi qua.

Cuối cùng, cũng tới thời gian rời khỏi bí cảnh.

Diệp Tuy Phong trở lại sơn cốc, nơi này ngoại trừ Nguyên Đức và Thiên Thiên tu luyện trong hư không ra thì những người khác đã toàn bộ biến mất không thấy ai nữa.

Nhìn dấu vết lưu lại trong sơn cốc, hình như Lăng Vân và Bách Xuyên đã lần nữa đại chiến một trận, không biết kết quả lần này rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng Diệp Tùy Phong cũng không hứng thú gì đối với chuyện này, trực tiếp tiến vào không gian, tìm được hai người Nguyên Đức đang tu luyện.

Dưới tác dụng cường đại của Đỉnh Cầu Nguyên, Nguyên Đức đã đột phá thành công bước vào Hiên Thánh, đồng thời tình cảm giữa hắn Thiên Thiên cũng đã tăng lên rõ ràng.

Cô nam quả nữ chung sống trong một không gian hơn một tháng, nếu như tình cảm vẫn còn chưa tăng lên, vậy thì thật sự không biết nói gì.

- Nguyên Đức sư huynh, nên rời khỏi.

Diệp Tùy Phong phá vỡ thời khắc ôn nhu của bọn hắn.

- Được rồi!

Nguyên Đức tràn trề tinh khí thần, lộ ra vẻ mặt đắc chí vừa lòng.

Hắn đi đến trước mặt Diệp Tùy Phong, nói nhỏ:

- Diệp sư đệ, chờ sau này chúng ta thành hôn, nhất định ta sẽ mời ngươi đến làm chủ hôn, hắc hắc!

Diệp Tùy Phong mỉm cười.

- Dễ nói, dễ nói.

Nguyên Đức lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn:

- Lần này, ngươi thật giúp ta rất nhiều!

- Ngươi không biết, thật ra Thiên Thiên sư muội cũng...

- Mẹ nó! Sao cảnh giới của ngươi lại đột phá Hiên Thánh rồi?

.....

- Ngươi đã đột phá Hiên Thánh rồi à?

Vãn Ngạn nhìn Diệp Tùy Phong ở trước mặt, hai chòm râu đều vểnh lên trên.

Hắn biết thiên phú tu luyện của Diệp Tùy Phong rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến loại trình độ này!

Nếu như hắn nhớ không lầm, lúc vừa tiến vào bí cảnh Cầu Nguyệt thì cảnh giới của Diệp Tùy Phong chỉ mới là Ngung Đan sơ kì.

Thời gian hơn một tháng đã liên tục đột phá hai đại cảnh giới, chuyện này quả thực đã không thể dùng hai chữ yêu nghiệt để hình dung!

- Chúng ta tìm được Đỉnh Cầu Nguyệt.

Diệp Tùy Phong đã sớm nghĩ kỹ lí do thoái thác.

Văn Ngạn lập tức sững sờ, Đỉnh Cầu Nguyệt chính là hạch tâm của bí cảnh Cầu Nguyệt, chỗ của nó cực kỳ bí ẩn, bọn hắn lại có cơ duyên như thế này?

- Thế nhưng...

- Mặc dù có Đỉnh Cầu Nguyệt nhưng cũng không thể giúp người đột phá hai đại cảnh giới được!

Hắn vẫn như cũ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Khụ khụ.

Diệp Tùy Phong ho khan hai tiếng, nói:

- Đừng chú ý chuyện này nữa, người không nghĩ chuẩn bị hôn lễ với Nguyên Đức như thế nào đi!?

Hắn trực tiếp dời đi chủ đề.

Văn Ngạn lần nữa sững sờ, Nguyên Đức muốn cưới à?

Sao mới trong thời gian một tháng mà xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Hắn nhìn về phía Nguyên Đức ở bên cạnh.

Vẻ mặt của Nguyên Đức xấu hổ, vội vàng nói:

- Không có, không có.

- Thiên Thiên sư muội vẫn còn chưa đáp ứng nữa...

Khóe mắt của Văn Ngạn run rẩy, hắn đã sớm biết, Nguyên Đức chung tình đối với Thiên Thiên, xem ra thật đúng là xảy ra một ít chuyện mình không biết.

Sau một hồi lâu, hắn mới khó khăn tiêu hóa hai tin tức nặng ký này.

- Hai ngày sau sẽ xuất phát đi Thanh Lan Tông.

Văn Ngạn nói với Diệp Tùy Phong:

- Dựa vào thực lực của ngươi bây giờ, tuyệt đối có tư cách tiến vào Thanh Lan Tông, đến lúc đó sẽ có người mang theo Lăng Vân và ngươi cùng đi.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu, bây giờ hắn vô cùng cảm thấy hứng thú đối với Thanh Lan Tông.

Cũng muốn sớm qua đó xem thử nó đến tột cùng có quan hệ gì với thành Vân Tiêu.

- Đúng, ngươi có gặp mặt Lăng Vân không?

Văn Ngạn hỏi.

- Có gặp một lần.

- Là một cô gái rất cao ngạo.

Diệp Tùy Phong nói.

Văn Ngạn gật đầu:

- Không chỉ là cao ngạo, vì vấn đề hoàn cảnh sinh hoạt nên sát tính của nha đầu này tương đối nặng, ngươi tốt nhất đừng tùy tiện trêu chọc để tránh xảy ra chuyện chuyện không vui.

Nghe thấy câu nói này, vẻ mặt của Nguyên Đức cổ quái.

Trước kia hắn cũng cho là như vậy, mãi cho đến khi Kỳ Lân vẫy đuôi trước mặt Diệp Tùy Phong mới triệt để làm vỡ nát tam quan của hắn.

Chương 577: Xuất Phát Đến Thanh Lan Tông.

Trêu chọc Lăng Vân à? Đừng đùa chứ.

Chỉ sợ bây giờ cô nương đó vừa nhìn thấy Diệp Tỳ Phong sẽ quay đầu bỏ chạy.

- Được, ta sẽ chú ý.

Diệp Tỳ Phong nói.

Sau đó, Văn Ngạn lại dặn dò một ít chuyện cần chú ý khi đến Thanh Lan Tông, sau đó mấy người mới tán đi.

Hai ngày sau, một chiếc chiến thuyền to lớn từ Vĩnh Tường Môn đằng không bay lên, phóng thẳng lên không trung.

Diệp Tỳ Phong nhìn Vĩnh Tường Môn không ngừng thu nhỏ dưới chân, trong lòng của hắn hơi có chút cảm khái.

Một thế này, hắn nhất định không có cách nào lưu lại ở một nơi lâu dài, có lẽ trong một đoạn thời gian rất dài sau này, phiêu bạt cũng sẽ là giọng chính của hắn.

- Diệp sư huynh.

Một âm thanh ôn nhu từ phía sau truyền đến.

- Đây là lễ vật Nguyên Đức nói ta đưa cho ngươi, cảm ơn ngươi đã chiếu cố hắn lúc ở trong bí cảnh.

Diệp Tỳ Phong quay đầu.

Người tới chính là Thiên Thiên.

Lần này, người mang bọn hắn đi đến Thanh Lan Tông, chính là sư tôn của Thiên Thiên, Âm Hương trưởng lão.

Cho nên Thiên Thiên cùng đi theo, tiếp tục lấy nhiệm vụ bảo vệ Lăng Vân.

- Lúc về nhớ giúp ta nói cảm ơn hắn.

Diệp Tỳ Phong cười nhận lấy, đó là mấy Quả Cầu Nguyên, còn có một điển tịch luyện khí tương đối cao cấp.

Chuyện này làm hắn nhớ tới, mặc dù mình bị phân phối đến Luyện Khí các, nhưng ngay cả đi cũng chưa từng đi, có lẽ Nguyên Đức cũng chú ý tới chuyện này, cho nên mới chuyên môn chuẩn bị cho hắn một bản điển tịch luyện khí.

Thật có lòng.

- Những người khác đâu?

Diệp Tuy Phong ngấm nhìn bốn phía, phát hiện boong thuyền cũng chỉ có hai người bọn hắn.

Lần này, Vĩnh Tường Môn tổng cộng lựa chọn ra mười người đi Thanh Lan Tông, ngoại trừ Diệp Tuy Phong và Lăng Vân ra thì những người khác cũng là người chiến thắng được tuyển chọn ra thông qua giải thi đấu ngộ đạo ở từng thành trì.

- Đều đang bế quan tu luyện, bọn hắn không muốn buông tha bất kỳ một cơ hội gia nhập Thanh Lan Tông nào.

Thiên Thiên cười nói.

- Lăng Vân cũng đang bế quan à?

Diệp Tuy Phong hỏi, lấy thực lực của Lăng Vân chắc là đã chắc chắn có thể vào mới đúng.

- Nàng ta đang ở với sư tôn, còn có mấy ngày nữa, có thể sư tôn muốn giúp nàng ta tiến thêm một bước, đột phá Thiên Mệnh.

Thiên Thiên trả lời.

Nhưng vừa nói xong, nàng bỗng nhiên sững sốt một lát, sau đó cười nói:

- Thật sự là nói cái gì đến cái đó, sư tôn vừa rồi truyền âm cho ta gọi người cũng đi qua đó.

Diệp Tuy Phong nhếch mi, đây có phải là thiên vị cho hắn không?

- Được, vậy thì đi thôi.

...

Sau một lát, Diệp Tuy Phong và Thiên Thiên cùng nhau đi tới tầng cao nhất của lầu thuyền.

Nơi này có một nữ tử cơ thể nở nang ưu nhã đang ngồi, Lăng Vân có được chuyết mạch Kỳ Lân cũng ở đây.

- Sư tôn.

- Âm Hương trưởng lão.

Hai người chào hỏi.

Lăng Vân xoay đầu lại, khi nhìn thấy Diệp Tuy Phong, vẻ mặt của nàng ta hơi đổi, sau đó nhanh chóng trở lại như cũ.

- Ừm.

Âm Hương mỉm cười, ra hiệu Diệp Tuy Phong và Thiên Thiên ngồi xuống.

- Ta nghe trưởng lão Văn Ngạn nhắc đến ngươi, hẳn đánh giá cực kỳ cao đối với ngươi.

Giọng nói của bà giống như thiên thiên, cũng rất ôn nhu làm cho cho thể xác tinh thần của người ta vui vẻ, giống như một đại tỷ tỷ nhà bên.

- Vẫn tốt chứ, bình thường.

Diệp Tuy Phong nói.

Âm Hương cười nói:

- Nếu như trong hai tháng đột phá hai đại cảnh giới cũng chỉ là bình thường, vậy trên đời này sẽ không có hai chữ thiên tài nữa.

Diệp Tuy Phong nhún vai.

Thật ra ngẫm lại, lúc ấy Tiểu Bạch chỉ dùng mười năm đã đột phá cấp Tiên Đế thành công, nếu so với con bé, mình như vậy cũng không tính là quá khoa trương.

- Chuyến đi Thanh Lan Tông lần này, chúng ta đại biểu là Vĩnh Tường Môn.

Âm Hương tiếp tục nói:

- Mặc dù ngươi với Lăng Vân tiến vào Thanh Lan Tông cơ sẽ rất lớn, nhưng nếu như biểu hiện càng xuất sắc thì sẽ càng có thể nhận được chú ý, đến lúc đó tài nguyên cũng sẽ nhiều hơn.

- Vĩnh Tường Môn cũng sẽ bởi vậy mà được lợi.

- Cho nên, ta cực kỳ hi vọng các ngươi có thể biểu hiện tốt một chút ở Thanh Lan Tông.

- Trong quá trình này, nếu như có gì cần thì có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào, ta sẽ dốc hết toàn lực giải quyết giúp các người.

Lời nói này, nói cực kỳ ngay thẳng.

Thực lực của hai người Diệp Tuy Phong và Lăng Vân, ở một mức độ nào đó cũng chính là đại biểu cho thực lực của Vĩnh Tường Môn.

Nếu hai người biểu hiện xuất sắc thì cũng sẽ được Thanh Lan Tông xem trọng.

Đây là một chuyện đôi bên cùng có lợi.

- Ta sẽ cố hết sức.

Diệp Tuy Phong nói:

- Nhưng loại chuyện này, người chắc là càng chú ý Lăng Vân một chút, nàng ta mới là người mạnh nhất trong nhóm người chúng ta.

Hắn dẫn chủ đề tới trên người Lăng Vân.

Muốn đánh ra thanh danh thì hắn nhất định phải xuất đầu lộ diện.

Loại chuyện cao điệu đó không phải phong cách của Diệp Tuy Phong.

Lăng Vân thì liếc Diệp Tuy Phong một cái, vẻ mặt nàng ta thay đổi nhưng vẫn không nói gì.

- Lăng Vân, là vương bài của chúng ta.

Âm Hương lắc đầu nói:

- Con bé phải đi tranh đoạt đầu danh.

- Như không phải bắt buộc thì ta cũng không muốn để thực lực của con bé bại lộ ở trước mặt mọi người sớm như vậy.

- Cho nên tại lúc mới bắt đầu nhất, ta muốn người thay con bé xử lý việc nhỏ, có thể chứ?

Diệp Tuy Phong giật mình, thì ra là muốn để cho mình làm người đứng thứ hai, nhờ vào đó che giấu thực lực chân chính

của Lăng Vân.

Ý nghĩ ngược lại là rất tốt, bại lộ thực lực càng muộn thì sẽ càng có thể đánh người khác trở tay không kịp.

- Coi như là ta cầu người.

Âm Hương nói xong, đưa tới một trữ vật giới chỉ.

Diệp Tuy Phong mở ra xem, lập tức nhíu mày.

1 triệu viên linh thạch thượng phẩm, còn có hai quyển điển tịch công pháp Địa cấp cực phẩm, đối với Vĩnh Tường Môn thì đây cũng là một số lượng cực kỳ lớn.

- Dễ nói.

Diệp Tuy Phong mỉm cười, thản nhiên nhận lấy chiếc nhẫn.

Không nhận thì phí.

Về phần Lăng Vân... Chắc là nàng ta sẽ cực kỳ nghe lời.

.....

Một đoạn thời gian sau đó, mọi người đều đi trên đường.

Diệp Tuy Phong buồn bực ngán ngẩm, mấy ngày qua, ngoại trừ Thiên Thiên ra thì trên cơ bản hẳn chưa nhìn thấy người nào khác.

Mọi người đều suốt ngày ở trong phòng tu luyện của mình, điên cuồng tu luyện.

Ngay cả Lăng Vân cũng cả ngày ở với Âm Hương trưởng lão, không biết đang lén lút làm những chuyện gì.

Chương 578: Chuyện Xưa Của Lăng Vân.

So sánh với bọn hắn, Diệp Tuy Phong giống như một con cá ướp muối nằm ngửa.

Khi đến gần Thanh Lan Tông, Lăng Vân cũng xuất quan, dưới sự trợ giúp tỉ mỉ của Âm Hương trưởng lão, nàng ta đột phá thành công đến cảnh giới Thiên Mệnh, Kỳ Lân Tường Thiên.

Sau đó, Diệp Tuy Phong cũng chính thức tiếp nhận nhiệm vụ của mình, trở thành một người hộ đạo của Lăng Vân.

- Này.

Ở trên đỉnh boong thuyền, Diệp Tuy Phong tìm được Lăng Vân đang hóng gió.

Lăng Vân thấy Diệp Tuy Phong đi tới, thân thể của nàng ta hơi rung, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh.

Hai người đứng ở bên thành boong thuyền, nhất thời không nói gì.

Trầm mặc một lát, ngược lại là Lăng Vân mở miệng trước.

- Vì sao ngươi lại nói dối Âm Hương trưởng lão?

Lăng Vân thấp giọng hỏi.

Diệp Tuy Phong sững sờ, nói:

- Ta nào có nói dối?

- Sao ta phải nói dối?

Lăng Vân lắc đầu.

- Ngươi rõ ràng mạnh hơn ta, vì sao ngươi lại không nói?

- Nếu như Âm Hương trưởng lão biết thực lực chân chính của ngươi thì nhất định sẽ dốc hết tài nguyên tu luyện bồi dưỡng ngươi.

Diệp Tuy Phong cười cười.

Tài nguyên tu luyện làm gì, hẳn có cách khác thu hoạch được, không đáng vì chuyện này mà phải mang trên mình một ít công xiềng vô hình.

- Ta chỉ có thể áp chế ngươi, không hù được người khác.

Lăng Vân rõ ràng không tin, nhưng Diệp Tuy Phong không muốn nói nên nàng cũng không có biện pháp nào khác.

- Cảm ơn ngươi.

Nàng ta mở miệng nói.

Diệp Tuy Phong hơi sững sờ:

- Cảm ơn ta cái gì?

Lăng Vân thở ra một hơi thật dài, nhìn qua tầng mây phương xa.

- Người che giấu thực lực của mình, cho nên Âm Hương trưởng lão mới có thể không để lại dư lực bồi dưỡng ta, ta mới có thể thành công bước vào cảnh giới Thiên Mệnh.

- Với ta mà nói, chuyện này cực kỳ quan trọng.

Trong lòng của Diệp Tuy Phong cũng trầm than, tuy thời gian hai người tiếp xúc ngắn ngủi nhưng hẳn có thể nhìn thấy, Lăng Vân cực kỳ chấp nhất đối với tu luyện, không buông tha bất kỳ một tia cơ hội mạnh lên nào.

Có thể đây chính là nguyên nhân giúp tuổi của nàng ta còn trẻ mà lại có thể khinh thường quần hùng.

- Tại sao người phải liều mạng như vậy?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Lăng Vân yên lặng, sau một hồi lâu nàng ta mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

- Ta, đã mắc phải tội ác...

Theo Lăng Vân chậm rãi nói, Diệp Tuy Phong nghe được một chuyện xưa bi thương.

Lăng Vân xuất thân tầm thường, đó là một tiểu gia tộc trong thành trì nhỏ mà thôi.

Mẹ của nàng ta là con gái của tộc trưởng, lại chưa kết hôn mà có con, sinh ra một tiểu nữ hài trên hai tay che kín lân phiến.

Thậm chí từ đó trở đi, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn mẹ con các nàng đều mang chán ghét và thống hận không che giấu.

Tộc nhân cho rằng, Lăng Vân và mẹ của nàng ta đang vũ nhục danh tiếng của gia tộc, làm cho danh dự của gia tộc mất sạch.

Từ nhỏ, Lăng Vân đã lớn lên trong hoàn cảnh bị mọi người khinh thường và xỉ nhục, thân tình hữu nghị gì đó, căn bản không có bất cứ quan hệ nào với nàng ta.

Khi Lăng Vân sáu tuổi, mẫu thân của nàng ta bởi vì không chịu nổi gánh nặng mà sinh một cơn bệnh nặng.

Nhưng các nàng sớm đã bị người khác coi nhẹ, không có bất kỳ một người nào xuất thủ cứu giúp, Lăng Vân tro mắt nhìn mẹ của mình mục nát trên giường lạnh lẽo.

Lúc ấy, nàng ta vẫn không rõ chết là gì.

Khi các tộc nhân nghe mùi thối thì phát hiện mẹ của nàng ta đã chết, lúc bọn hắn muốn xử lý thi thể thì Lăng Vân triệt để bạo phát.

Nàng ta không cho phép người khác đưa mẫu thân rời xa mình.

Lực lượng Thần Thú cuồng bạo từ trong máu nàng ta phun ra ngoài, tất cả người tới gần mẹ của nàng ta đều trực tiếp lập tức hóa thành tro tàn.

Kiến trúc sụp đổ, tiếng kêu rên liên hồi.

Nhìn những người đã từng tùy ý khi nhục mình, lúc này lại sợ hãi nhìn mình, trong Lăng Vân nhất thời có chút mê mang, không biết vì sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Nàng ta đi đến trước mặt những đường ca đã từng khi dễ mình, đưa tay nắm cổ của hắn, không để ý đối phương cầu xin tha thứ, nhìn hắn mất đi từng chút khí tức sinh mệnh, trong lòng ần ần sinh ra một tia hiểu ra.

Lực lượng có thể thay đổi tất cả.

Ngày ấy, nàng ta gần như giết sạch tộc nhân trước kia, cả gia tộc đều rơi vào trong một mảnh liệt diễm mãnh liệt.

Mà Lăng Vân cũng vì lần đầu bộc phát lực lượng Thần Thú, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Lúc nàng ta tỉnh lại thì đã đi tới một nơi tên là Huyết Hồn Tông, đó là một tông môn ma đạo làm cho người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật.

Trong mười năm tiếp theo đó, nàng ta vẫn luôn tu luyện ở Huyết Hồn Tông, dần dần trưởng thành.

Với lại từ đó về sau, Lăng Vân cũng chỉ có một mục tiêu.

Mạnh lên.

Nàng ta coi tất cả những bất hạnh mà mình từng trải qua đều thuộc về cha chưa từng gặp mặt, vứt bỏ thể nữ kia của mình.

Nàng ta muốn tìm được hấn, sau đó bắt hấn quỳ gối trước mộ phần của mẫu thân, cả đời sám hối.

Diệp Tuy Phong nghe xong Lăng Vân kể lại, trong lòng của hấn cảm thán.

Khó trách cô nương này lại cố chấp đối với tu luyện như thế.

Quả nhiên, thế giới này không có chuyện vô duyên vô cớ thiện, cũng chưa từng có vô duyên vô cớ ác.

Hấn không muốn đánh giá cái gì, mỗi người đều trải qua những chuyện khác nhau.

- Có đầu mối không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Lăng Vân nhẹ gật đầu:

- Tìm được một chút dấu vết để lại.

- Nhưng hình như người kia cực kỳ mạnh, là một nhân vật trọng yếu trong đại tông môn.

- Ta nhất định phải trở nên mạnh hơn mới có thể đứng trước mặt của hấn.

Diệp Tuy Phong gật đầu, yên lặng một lát, hấn mở miệng nói:

- Thật ra trên thế giới cũng không chỉ có cừu hận, còn có rất nhiều chuyện tốt đẹp, chỉ cần người đi tìm thì sẽ phát hiện thôi.

Hấn vẫn không muốn để cho nữ hài có thân thể bi thảm này hãm quá sâu ở trong cừu hận.

Lăng Vân nghe thấy câu nói này của Diệp Tuy Phong, cúi đầu.

- Ta cũng chú ý tới...

- Vĩnh Tường Môn... Thật rất không tệ, ta chưa từng sinh hoạt trong loại hoàn cảnh như vậy bao giờ.

Diệp Tuy Phong cười cười.

Người kiêu gì cũng sẽ thay đổi theo lịch duyệt, tới một mức độ nào đó, loại thay đổi này sẽ gọi là trưởng thành.

Không khí hài hòa của Vĩnh Tường Môn đã làm cho ý nghĩ của Lăng Vân xảy ra một chút thay đổi.

Chương 579: Đến Thanh Lan Tông.

- Vậy ngươi còn muốn đi tìm hấn không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Đương nhiên.

Lăng Vân nặng nề gật đầu:

- Cho dù như thế nào, ta cũng muốn biết rõ ràng nguyên nhân lúc ấy hấn rời khỏi.

- Ta cũng muốn nói cho hấn biết, cũng vì hấn rời khỏi mà hai mẹ con đã rơi vào địa ngục như thế nào.

Diệp Tuy Phong cũng khẽ gật đầu.

Thế giới này không có Địa Ngục chân chính, nhưng thật ra ở trong nhân gian, khắp nơi đều là Địa Ngục.

Bỗng nhiên, Lăng Vân duỗi hai tay ra, dùng sức chà xát mặt mình.

- Vậy thì...

- Ta cũng không biết vì sao lại nói cho người những chuyện này, ta tuyệt đối không phải muốn người vì vậy cảm thấy ta đáng thương.
- Ta không cần bất kỳ thương hại nào.
- Ta chỉ là... Chẳng qua là ta cảm thấy...
- Ta nhìn người không hề giống một người trẻ tuổi, càng giống một trưởng bối, loại cảm giác này...
- Ta cũng không biết nên hình dung như thế nào...

Diệp Tuy Phong nhìn bộ dáng nói không mạch lạc của Lăng Vân, khoát tay, nói:

- Không có việc gì, ta rất nguyện ý làm một lỗ tai.
- Nếu như cảm thấy không ổn thì người có thể coi như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Thật ra, Diệp Tuy Phong ngược lại là rõ ràng vì sao Lăng Vân lại có cảm giác như vậy.

Thật ra Linh Hồn ẩn ký ba màu đối với tộc đàn ba Thần Thú cũng tương đương với tổ tông của bọn hắn.

Không chỉ chỉ có khả năng áp chế và điều khiển.

Cho nên lúc nàng ta huyền hóa ra Kỳ Lân mới có thể thân thiết với Diệp Tuy Phong như vậy.

- Cảm ơn người...

Lăng Vân nói tiếp cảm ơn.

- Không cần cảm ơn.

Diệp Tuy Phong khoát tay nói:

- Nếu như thích hợp, sau khi người tìm được người kia thì cũng nơi cho ta biết một tiếng.
- Ta cũng muốn biết huyết mạch của các người, đến tột cùng là từ đâu mà có?!

.....

Trải qua nửa tháng không ngừng phi hành, đám người Vĩnh Tường Môn cũng đã đến mục đích của mình.

Phóng tầm mắt nhìn tới, nơi này dãy núi vờn quanh, mây mù bao phủ.

Tiên quang bảy màu không ngừng xuất hiện trong dãy núi, đỉnh đài lâu các, chân chính là một vùng đất thần tiên.

Nơi này chính là vị trí của đại tông nhất phẩm Thanh Lan Tông.

Thanh Lan Tông cực kỳ cường thịnh, trong đó cường giả như mây, thiên chi kiêu tử như hằng hà sa số, tùy tiện lôi ra một người đặt ở bên ngoài cũng đều là hạng người có thể chấp chưởng một phương.

Trong đó, làm cho người nói chuyện say sưa nhất chính là đệ tử hạch tâm của Thanh Lan Tông.

Mỗi một đệ tử hạch tâm đều là nhân vật trọng yếu nhất của tông môn, sẽ tiêu phí lượng lớn tài nguyên để tiến hành bồi dưỡng.

Hiện tại phần lớn cao tầng tông môn thì đều đến từ trong đệ tử hạch tâm.

Nói cách khác, chỉ cần có thể thu hoạch được một ghế đệ tử hạch tâm thì chỉ cần không có bất ngờ gì xảy ra sẽ thành công tiến vào cao tầng Thanh Lan Tông, từ đó bước vào đỉnh cao chân chính của giới tu luyện.

Loại dụ hoặc này, gần như không ai có thể ngăn cản được.

- Ta lười đi làm cao tầng gì đó, việc đó rất mệt mỏi.

- Sở dĩ đi vào Thanh Lan Tông chỉ là muốn điều tra một việc mà thôi.

Ở trên boong thuyền, Diệp Tùy Phong và Lăng Vân đứng hóng gió với nhau.

Trải qua mấy ngày này ở chung, quan hệ của hai người đã hơi dịu đi một chút.

- Thật hâm mộ loại suy nghĩ này của ngươi.

Lăng Vân cảm thán, cả đời này của nàng gần như đều sống ở trong cừu hận và giết chóc.

Hận ý là động lực giúp nàng mạnh lên, nhưng cũng là áp lực làm nàng trĩu nặng.

- Diệp sư huynh, Lăng Vân sư muội, sư tôn gọi các người qua đó.

- Chúng ta phải đi xuống.

Lúc này, Thiên Thiên đi tới.

Sau một lát, Diệp Tùy Phong cũng gặp được tám người khác trên chuyến đi này, bọn hắn đang đứng chung một chỗ, nghe Âm Hương trưởng lão kể về tình huống căn bản của Thanh Lan Tông một chút.

- Từ hôm nay trở đi, các người sẽ biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Theo Âm Hương trưởng lão kể lại, Diệp Tùy Phong đại khái hiểu tình huống cơ bản trong Thanh Lan Tông.

Thanh Lan Tông cực kỳ khổng lồ, tổng số môn hạ đệ tử gần mười triệu, quy mô không thua bất kỳ một thành phố siêu cấp lớn nào.

Để cho tiện quản lý, bọn hắn phân chia thành mấy chục khu vực khác nhau, trong đó mỗi một khu vực đều có Vực Chủ cường đại tọa trấn.

Nơi mấy người Diệp Tùy Phong muốn đi tên là Vạn Hòa Vực.

Giống như Vĩnh Hòa môn, Vĩnh An môn, Vĩnh Ninh môn thì đều ở trong phạm vi quản hạt của vực Vạn Hòa.

- Lần này mục tiêu của chúng ta là tranh đoạt ghế đệ tử hạch tâm, mà đối thủ cạnh tranh của chúng ta chính là các hạ tông khác lệ thuộc vực Vạn Hòa.

Âm Hương trưởng lão nói tiếp.

Thực lực của các hạ tông khác không chênh lệch nhiều với Vĩnh Tường Môn, trong giải thi đấu ngộ đạo lần này cũng có thiên kiêu tuyệt thế hoành không xuất thế.

Trọng điểm bà nói tới mấy gia hỏa yêu nghiệt.

La Hằng của Vĩnh Hòa môn, đạo cốt trời sinh, một thân đạo pháp tuyệt thế ngạo nghễ.

Hai huynh đệ Lương Thừa Vũ, Lương Thừa Chí của Vĩnh An môn, thần hồn tương thông, thần thông nghịch thiên, cực khó đối phó.

Phương Tiểu Nhân của Vĩnh Ninh môn, người mang thể chất dị chủng, thần bí khó lường.

- Thực lực của bọn hắn thì đều là dẫn trước đệ tử bình thường mấy tầng cấp, nếu như gặp phải bọn hắn thì nhất định phải chú ý cẩn thận.

- Ngàn vạn không thể xảy ra thương vong bất trắc.

Khi Âm Hương trưởng lão đang nói câu nói này còn cố ý nhìn Diệp Tùy Phong một chút.

Diệp Tùy Phong cho nàng một ánh mắt yên tâm.

Hắn chắc chắn sẽ cẩn thận, sẽ không lỡ tay đánh chết đối phương.

Sau đó, Âm Hương lại dặn dò chi tiết khác, lâu thuyền khổng lồ bắt đầu chậm rãi hạ xuống dưới.

Xuyên qua tầng mây, linh khí khổng lồ lập tức đập vào mặt làm cho tất cả mọi người đều nhin không được chấn động tinh thần.

Nơi này chính là đại tông nhất phẩm, trình độ phồn vinh của nó hoàn toàn không phải Vĩnh Tường Môn có thể đánh đồng.

Sau khi xuống dưới, một vị trưởng lão của Thanh Lan Tông nghênh đón đội ngũ của bọn hắn.

Tiếp đó, chính là thủ tục phức tạp, giống như sắp xếp chỗ ở, bố cục đại khái của tông môn, còn nói một chút quy củ.

Tông môn càng lớn thì quy tắc càng nhiều, đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Chương 580: Mộng Cảnh.

Đi qua một đoạn thời dài giày vò, bọn hắn mới thuận lợi vào chỗ ở.

Nơi này là một khu vực tương đối an tĩnh, mảng lớn lầu các xếp san sát nhau.

Không chỉ có là Vĩnh Tường Môn, người của các hạ tông khác cũng ở lại đây.

Đồng thời cố ý làm rối loạn trình tự, chắc là không muốn để cho những người này sau khi đi vào Thanh Lan Tông, có thể giúp đỡ nhau.

Nhưng được Âm Hương sắp xếp đặc biệt, hai người Diệp Tùy Phong và Lăng Vân ở hai viện cạnh nhau, chỉ cách một bức tường là có thể nhìn thấy.

- Hô ~

Diệp Tùy Phong nằm ở trên giường, thở ra một hơi thật dài.

Cuối cùng, cũng bị giày vò xong.

Hắn cầm lấy một ngọc giản bên cạnh, tùy tiện lật xem.

Trong này, sắp xếp tiếp theo cho nhóm bọn hắn.

Đầu tiên, sẽ có một khảo hạch nhằm vào tất cả mọi người, nếu như không thông qua sẽ mất đi tư cách cạnh tranh, trở thành đệ tử ngoại môn của Thanh Lan Tông.

Mà người thông qua được khảo hạch, cho dù không thể thu hoạch được ghế đệ tử hạch tâm thì chí ít cũng sẽ tiến vào hàng ngũ nội môn.

Diệp Tùy Phong đọc trong chốc lát, đã mất đi hứng thú, ném chuyện này qua bên cạnh.

Lại là khảo hạch, cả ngày thi thố.

Có phải đầu óc không đủ dùng, không nghĩ ra trò gì khác hay không?

Rảnh rỗi lắm à?

Diệp Tùy Phong lắc đầu, hắn đương nhiên không muốn cạnh tranh ghế đệ tử hạch tâm với những người tuổi trẻ kia, so với

những chuyện đó, hẳn càng muốn ở trong thư viện, tìm hiểu những chuyện xảy ra trong một năm gần đây.

Còn có, tìm được người khắc ấn vết kiếm của Diệp Hoàng, nhìn xem đến cùng vì sao con bé lại chém ra một kiếm hủy diệt kia.

Diệp Tuy Phong nghĩ đi nghĩ lại, quyết định không tham gia lần khảo hạch này, cả ngày đùa giỡn với một đám trẻ con, thật không có ý tứ gì quá lớn.

Hắn phải nghĩ biện pháp trực tiếp lẫn vào trong cao tầng Thanh Lan Tông.

Một mặt là để tìm kiếm đáp án, một mặt khác chính là để giúp mình dễ dàng lấy được tài nguyên, dùng để tăng cao tu vi một chút.

Cảnh giới Hiển Thánh vẫn hơi thấp một chút.

Về phần nhiệm vụ làm người hộ đạo mà hắn đã đáp ứng với Âm Hương...

Chuyện này đơn giản, đợi khi nào rảnh hẳn sẽ đi tìm những người được gọi là yêu nghiệt nghịch thiên kia, lần lượt uống trà một lần, trên cơ bản sẽ giải quyết xong chuyện này.

Cứ làm như thế đi.

Chỉ có điều nên dùng biện pháp gì để trà trộn vào trong cao tầng đây?

Diệp Tuy Phong nằm ở trên giường tự hỏi.

Có lẽ vì những ngày này đi đường mệt mỏi, nghĩ đi nghĩ lại, không ngờ hắn lại bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Khi đang say ngủ thì hắn chợt nghe một loạt âm thanh huyền ảo.

Sau khi mơ màng tỉnh lại, một bóng người quen thuộc đã ghé vào bên cạnh giường của mình.

- Cha!

- Cuối cùng, ngươi đã tỉnh rồi!

Nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, Diệp Tùy Phong nhất thời ngây ngẩn cả người.

- Tiểu Hoàng à?

Trước giường chính là Diệp Hoàng.

Chẳng qua là bộ dáng của con bé vẫn là lúc mười ba mười bốn tuổi, sau khi nhìn thấy Diệp Tùy Phong tỉnh lại thì vẻ mặt lập tức tràn đầy kích động.

- Thật sự là quá tốt!

- Ta đi rót cho ngươi cốc nước.

Diệp Hoàng vui đến phát khóc, sau khi nói xong, lập tức đứng dậy, chuẩn bị đi lấy nước nóng cho Diệp Tùy Phong.

Hắn ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện gian phòng này chính là phòng của mình ở Diệp gia lúc trước.

Hắn giống như đã về lúc mình trước khi xuyên qua.

- Có chút thú vị...

Diệp Tùy Phong chống đỡ thân thể ngồi dậy, một cảm giác suy yếu mãnh liệt xông lên đầu.

Đích thật là tình huống lúc trước ý thức vừa thức tỉnh.

Hắn lẳng lặng nhìn bóng người Diệp Hoàng bận rộn, loại cảm giác này thật sự rất không tệ.

- Cha, cha uống miếng nước đi.

Diệp Hoàng bưng nước nóng, cẩn thận trở lại bên giường, đưa cho Diệp Tùy Phong.

Hắn nhẹ khẽ nhấp một miếng, môi lưỡi khô ráo lập tức thoải mái hơn, cả người cũng ấm áp, cực kỳ dễ chịu.

- Cha, hai đại gia tộc khác luôn nhìn chăm chăm chúng ta, cha nhất định không thể ngã xuống được.

Diệp Hoàng quan tâm nói.

Diệp Tùy Phong cười nói:

- Nói loạn gì thế.

- Hai đại gia tộc sớm đã bị ta diệt, Diệp gia chúng ta sớm đã bước đến đỉnh cao nhất của thế giới, đưa mắt nhìn lại, toàn bộ trong vũ trụ đều khó có khả năng xuất hiện tồn tại uy hiếp được Diệp gia.

- Cho nên con không cần lo lắng.

Câu nói này làm cho Diệp Hoàng lập tức sững sốt, yếu ớt nói:

- Cha... Cha bị làm sao vậy?

Diệp Tùy Phong lắc đầu, sau đó duỗi ra bàn tay lớn, nhẹ khẽ vuốt ve khuôn mặt non nớt của Diệp Hoàng.

Nhìn hai con người quen thuộc kia, hắn không khỏi cảm thán:

- Nếu như tất cả chuyện này là thật thì tốt biết bao nhiêu.

- Có đôi khi, ta rất muốn trở lại quá khứ, không còn đi tìm kiếm cái gọi là bí mật của thiên địa, an ổn sống cả đời.

- Chỉ tiếc, không ai có thể đảo ngược thời gian.

- Chỉ tiếc, tất cả chuyện này đều là giả.

Nói xong, Diệp Tùy Phong bỗng nhiên nắm khuôn mặt “Diệp Hoàng”, ngón tay dần dần dùng sức.

- Ai nha nha!

- Đau đau đau...

“Diệp Hoàng” kinh thanh kêu to, muốn rời khỏi ma trảo của Diệp Tùy Phong nhưng lại phát hiện mình không có cách nào làm được.

- Ngừng ngừng ngừng, ta sai rồi, ta sai rồi!

Nàng lớn tiếng nói, thân hình bắt đầu mơ hồ, khuôn mặt “Diệp Hoàng” dần dần biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một thiếu nữ có mái tóc dài màu xanh lá.

Cùng lúc đó, hoàn cảnh xung quanh cũng bắt đầu vụn vẹo, một khí tức kỳ dị từ trong hư không phiêu đảng ra.

- Lại là mộng cảnh à?

Diệp Tùy Phong hơi kinh ngạc.

.....

- Người là ai?

Sau khi “Diệp Hoàng” hiện ra nguyên hình, Diệp Tuy Phong buông mặt của nàng ta ra, từ trên giường đi xuống.

Hoàn cảnh nơi này vẫn như cũ là gian phòng lúc trước của mình.

Bởi vì Diệp Tuy Phong phát hiện nơi này chính là đã xuất hiện trong giấc mơ của của mình.

Mà thiếu nữ trước mặt này lại tiến vào trong mộng của hắn, giả mạo Diệp Hoàng, một lần nữa diễn hóa ra chuyện cũ trước kia một lần.

Thật không biết là đang có tâm tư gì.

- Ta là...

Tròng mắt của thiếu nữ đảo lòng vòng, sau đó thẳng eo nói:

- Ta chính là Mộng Cảnh Tiên Tử!

- Bỏn Tiên Tử qua lại trong mộng cảnh của mọi người, giúp bọn hắn san bằng đau thương, chữa trị thương tích tâm linh.

- Người dám bắt kính đối với ta như thế, phải bị tội gì?

Nàng ta lớn tiếng hỏi.

Chương 581: Phương Tiểu Nhân.

Diệp Tuy Phong trừng lớn tròng mắt.

Mộng Cảnh Tiên Tử?

Cuồng nhìn lên à?

Nếu không phải hắn không phòng bị chiêu này thì làm sao có thể bị tiểu nha đầu này chui vào mộng cảnh, thậm chí nhìn trộm một bộ phận ký ức chứ?

- Có phải lúc này ta bóp người dùng sức hơi yếu hay không?

- Muốn thử một lần nữa hay không?

Diệp Tuy Phong từ tốn nói.

Thiếu nữ vô ý thức lui ra sau hai bước, gương mặt của nàng ta đến giờ vẫn còn đau đây.

- Người...

- Ta nói cho người biết, nơi này là mộng cảnh, là địa bàn của ta, người sẽ không phải phải là đối thủ của ta!

- Ta chỉ là không muốn làm ra chuyện gây thương tổn tới người mà thôi!

Trong giọng nói của nàng tràn đầy cảnh cáo.

- Hà?

Diệp Tuy Phong có chút hăng hái sờ lên cằm.

- Phải không?

- Vậy ta ngược lại muốn xem thử, người có thể làm tổn thương ta thế nào?

Nói xong, hắn lập tức lộ ra bộ dáng Lão Sói Xám, từng bước ép sát về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ không ngừng lùi lại, nhưng nàng ta lại phát hiện Diệp Tuy Phong cũng không có ý dừng lại, cuối cùng cũng nổi giận.

- Đây là người ép ta!

Nàng ta giận quát một tiếng, sau đó huy động tay nhỏ, một luồng năng lượng huyền diệu lập tức từ trong hư không cuộn cuộn hiện ra.

Diệp Tuy Phong chỉ cảm thấy dưới chân mình bỗng nhiên mềm nhũn, sàn nhà bằng gạch bỗng nhiên lõm xuống, chôn toàn bộ nửa người dưới của hắn vào trong, trói chặt hắn ở đó.

Sau đó, các loại vật phẩm trong phòng như giường, cái bàn cũng đều giống như sống dậy, di chuyển đi vào bên cạnh Diệp Tuy Phong, một mực chế trụ hắn.

Hắn thử nhúc nhích nhưng lại phát hiện lực lượng trói buộc cực kỳ cường đại, trong lúc nhất thời đúng là không có cách nào tránh ra.

- Hừ, biết bản cô nương lợi hại chưa?

Thiếu nữ ngẩng đầu uốn ngực, đi đến trước mặt Diệp Tỳ Phong.

- Lại dám bóp mặt của ta, ta muốn ngươi phải trả giá đắt!

Nói xong, nàng ta lần nữa phát tay, quần áo đang treo trên móc áo cũng sóng lại, bay tới trước mặt Diệp Tỳ Phong, duỗi ra một bàn tay vô hình, bóp tới mặt của hắn.

Diệp Tỳ Phong không biết nói gì.

Thì ra cái giá chính là như thế này.

Thật đúng là dọa chết người.

Tiểu nha đầu này thật đúng là quá đáng yêu.

Nhưng khóc lên chắc là càng đáng yêu hơn nữa.

Diệp Tỳ Phong nhìn thiếu nữ dương dương đắc ý, không có ý định chơi tiếp nữa.

Khi quần áo sóng dậy sấp đụng vào mặt Diệp Tỳ Phong thì chợt thay đổi phương hướng, soạt một tiếng, toàn bộ khoác ở trên người thiếu nữ.

Thiếu nữ lập tức sững sốt, nàng ta muốn lần nữa điều khiển nhưng lại phát hiện bộ quần áo đó lại vẫn trói chặt mình, ngay cả động đậy cũng không thể làm được.

Trong ánh mắt hoảng sợ của nàng ta, Diệp Tỳ Phong cất bước đi ra khỏi mặt đất sụp đổ, vung tay lên, tất cả mọi thứ toàn bộ trở về như cũ.

Hắn đã sớm rõ ràng bản chận của lực lượng lộng cảnh từ lúc dạy cho Diệp Hiểu Hiểu.

Chút thủ đoạn của thiếu nữ kia, ở trước mặt hắn, không khác gì múa riều trước cửa Quan công.

Diệp Tỳ Phong tiện tay kéo tới một cái ghế, ngồi ở trước mặt thiếu nữ, cười nói:

- Tiếp tục đi, ta đang chờ trả giá đắt mà ngươi nói đây.

Thiếu nữ rung rung nước mắt, như muốn khóc nói.

- Đại ca...

- Tha mạng...

Thời gian kế tiếp, Diệp Tuy Phong bắt đầu khâu quen thuộc của mình là đưa ra câu hỏi.

Thiếu nữ một năm một mười thành thật trả lời tất cả vấn đề của hắn.

Thì ra, nàng ta cũng mới đến Thanh Lan Tông mấy ngày trước, chính là thiếu nữ thiên tài đến từ Vĩnh Ninh môn, tên của nàng là Phương Tiểu Nhân.

Phương Tiểu Nhân từ nhỏ đã có thể chất đặc biệt, có thể xuyên qua một ít trận pháp mà không bị thương chút nào, đối với lá chắn thiên nhiên cũng như không có gì, muốn đi đâu thì đi đó.

Thiên phú tu luyện của nàng ta cũng cực cao, năm gần mười sáu tuổi đã đi tới Hiên Thánh đỉnh phong.

Với lại, trong quá trình trưởng thành, nàng ta còn phát hiện một loại năng lực bẩm sinh khác của mình.

Xuyên qua mộng cảnh.

Nàng ta có thể dưới tình huống người khác không biết gì, tiến vào trong giấc mộng của hắn, sau đó bắt được suy nghĩ của người nằm mơ, đồng thời huyền hóa thành một quan vật nào đó người liên, tới ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại.

Vừa rồi nàng ta thay đổi thành bộ dáng của Diệp Hoàng, chính là loại năng lực này.

Tình cờ một lần, Phương Tiểu Nhân đang đi dạo mộng cảnh thì gặp một người có năng lực giống mình, sau đó từ chỗ của hắn học được một chút bản lĩnh điều khiển mộng cảnh.

Mà những người có thể điều khiển mộng cảnh như nàng ta, thống nhất gọi là mộng sư.

Một loại nghề nghiệp mới.

- Ta chưa từng gây tổn thương bất kỳ người nào!

Phương Tiểu Nhân nói nhỏ:

- Người đó nói cho ta biết, mộng sư trời sinh đã có chức trách, chúng ta phải trợ giúp mọi người thư giãn cảm xúc, xoa dịu

vết thương từ trong mộng của mọi người.

- Vừa rồi ta cũng chỉ là muốn giúp người làm dịu cảm xúc mà thôi!

Diệp Tuy Phong nhếch miệng.

- Ít đến, người chính là muốn nhìn trộm ký ức của người khác để thỏa mãn lòng hiếu kỳ biến thái của mình.

Mặc dù dáng vẻ của Phương Tiểu Nhân nhìn qua vô cùng đáng thương, nhưng Diệp Tuy Phong liếc mắt đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng ta.

Bộ dáng này ngược lại là rất giống Diệp Hiểu Hiểu trước kia.

Nhưng Diệp Tuy Phong đã nhìn qua thần hồn của nàng ta, cũng không phải là Hiểu Hiểu, chỉ là hành vi và cử chỉ có chút tương tự mà thôi.

Phương Tiểu Nhân méo miệng, không nói gì nữa.

Nàng ta chỉ mới mười sáu tuổi, làm sao có thể không cảm thấy hiếu kỳ đối với bí mật của người khác chứ?

- Tại sao người phải tiến vào giấc mơ của ta?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Vẻ mặt của Phương Tiểu Nhân sa sút, trả lời:

- Người là người của Vĩnh Tường Môn, ta chỉ muốn sớm nhìn xem đối thủ cạnh tranh Vĩnh Tường Môn có gì đáng giá chú ý mà thôi.

- Không ngờ, không ngờ người lại cũng có thể điều khiển mộng cảnh.

Diệp Tuy Phong giật mình, thì ra là như vậy.

- Đúng rồi.

Phương Tiểu Nhân bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt hơi nghi hoặc một chút.

- Người cũng chắc là thiên tài được Vĩnh Tường Môn chọn ra đúng không?

- Nhưng vì sao người lại có loại ký ức đó? Còn có một người con gái lớn như vậy?

Diệp Tuy Phong hừ một tiếng.

- Nếu như ta muốn thì có thể biến mình thành một đứa bé trong tã lót.

- Không lẽ người cho rằng ký ức mình nhìn trộm được chính là ký ức chân thật à?

Diệp Tuy Phong đầy khinh thường nói.

Chương 582: Mộng Giới Huyền Ảo.

Thật ra, bởi vì Diệp Tuy Phong không phòng bị loại chuyện này nên từ lúc bắt đầu đúng là bị Phương Tiểu Nhân thấy được một ít ký ức chân thực.

Nhưng hẳn đương nhiên không thể thừa nhận chuyện này, chỉ có thể dùng lời nói để hù nàng.

Phương Tiểu Nhân đúng là bị hù dọa, gật đầu nói:

- Vậy người nói, Diệp gia đã bước đến đỉnh cao của thế giới, toàn vũ trụ đều không ai đánh thắng được cũng là gạt ta à?

Diệp Tuy Phong nhếch mi, sau đó cười nói.

- Không, đó là thật.

- Gia tộc của ta là gia tộc mạnh nhất vũ trụ, trong gia tộc khắp nơi đều là tiên nhân, ngay cả Tiên Đế cũng có một bó to.

Phương Tiểu Nhân liếc mắt.

- Tin người ta là kẻ ngu.

Nàng ta lần nữa vùng vẫy một hồi, nhụt chí nói:

- Người muốn trói buộc ta tới khi nào, những gì ta biết đều đã nói cho người.

Diệp Tuy Phong nghĩ đi nghĩ lại, sau đó vỗ tay phát ra tiếng, giải trừ giam cầm trên người Phương Tiểu Nhân.

- Sau này đừng tùy tiện đi vào mộng cảnh của người khác nữa.

Hắn dặn dò.

Bản tính của nha đầu này ngược lại cũng không xấu, chỉ là có chút đam mê thôi.

- Vậy mới nói ta là một mộng sư rất có trách nhiệm.

Phương Tiểu Nhân xoa cổ tay của mình, thềm nói:

- Người cho rằng ta nguyện ý tiến vào mộng cảnh của người khác à?

- Mộng cảnh của mỗi người đều khác nhau, thường thường gặp được đủ loại tiêu cực trong lòng, có đôi khi còn gặp phải biến thái.

- Còn không bằng ta Tiêu Dao khoái hoạt trong Mộng Giới nữa.

Diệp Tuy Phong hơi sững sờ.

- Người nói cái gì?

- Mộng Giới?

Phương Tiểu Nhân nhìn hắn:

- Đúng vậy.

- Mộng Giới tự do khoái hoạt cỡ nào, không có phiền não, không có âm mưu quỷ kế, không hề có biến thái, lại không có lừa gạt.

Diệp Tuy Phong yên lặng.

Tỷ muội Hiểu Hiểu và Cầm Dao đã thật thành công?

- Được rồi, không thềm nghe người nói nữa.

Phương Tiểu Nhân sửa sang lại đầu tóc rối bời của mình một chút:

- Người tốt nhất ngủ đi, ta về mộng giới đây.

Nói xong, nàng chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng Diệp Tuy Phong lại ngăn cản nàng.

- Chúng ta cùng đi.

.....

Trong một vùng hư không nhìn không thấy gì, vô số bọt khí lớn nhỏ chậm rãi nổi lơ lửng.

Mỗi một bọt khí trong đó đều kết nối đến một sinh linh phía dưới, giờ khắc này, bọn hắn đều đang ngủ say.

Những bọt khí này chính là mộng cảnh của bọn hắn lúc này.

Trong quá trình Diệp Tùy Phong đang lên cao còn nhìn thấy một con thỏ nhỏ đang hung hăng gặm cà rốt ngon lành trong mộng, ở trước mặt nó là một đồng cà rốt chổng chắt như núi.

Vậy thì chắc là cảnh tượng con thỏ nhỏ hy vọng nhìn nhất thấy.

- Thật đáng yêu.

Diệp Tùy Phong nhin không được nói.

Phương Tiểu Nhân vểnh tai:

- Đáng yêu à?

- Sợ là người chưa từng tiến vào mộng cảnh của người khác, nếu không thì chắc chắn sẽ không nói ra hai chữ đáng yêu này.

Nàng liên tục lắc đầu, trực tiếp lướt qua mộng cảnh của con thỏ nhỏ.

Trong lòng của Diệp Tùy Phong hiểu rõ, năng lượng mộng cảnh, có khả năng quyết định thứ nhìn thấy.

Dựa vào thực lực của Phương Tiểu Nhân thì chỉ có thể nhìn thấy một phần mộng cảnh của nhân loại, còn về giống loài động vật khác, hoặc một ít tồn tại cường đại đặc biệt thì nàng đều không có cách nào nhìn thấy.

- Đi nhanh đi, vẫn là Mộng Giới dễ chịu.

Phương Tiểu Nhân nói xong, tăng nhanh tốc độ.

Diệp Tùy Phong cũng đi theo sau lưng.

Bọn hắn nhìn như đang lên cao trong hư không, nhưng thật ra ở xung quanh bọn hắn có một tầng lực lượng dùng mộng cảnh hình thành thông đạo, mà đầu nguồn chính là giấc mơ của bản thân Diệp Tùy Phong hắn.

Mộng cảnh của mỗi người thì đều có một lối đi như thế, gọi là
Mộng Thê.

Nếu có thể phát hiện thì sẽ có thể thông qua Mộng Thê, tiến
vào trong Mộng Giới chân chính.

Mà nhóm Mộng Sư ở Mộng Giới thì chính là những người có
thể từ Mộng Thê của mình tiến vào mộng cảnh của mọi người,
Phương Tiểu Nhân chính là đã làm như thế.

Sau khi lên cao trong chốc lát, một cánh cửa vòng xoáy màu
tím xuất hiện ở trên đỉnh đầu hai người.

Phương Tiểu Nhân không nói lời nào đã trực tiếp chui vào.

Diệp Tùy Phong quay đầu nhìn thoáng qua bọt khí khác, sau
đó mới bước vào trong.

Vật đổi sao dời. (thay đổi nhanh chóng)

Sau khi Diệp Tùy Phong khôi phục tầm mắt, một thế giới kỳ
quái, vô cùng bao la, ra hiện ở trước mặt của hắn.

Nơi này có rừng núi hùng vĩ, màu sắc sinh động hơn.

Trên bầu trời, chín mặt trời màu sắc khác nhau treo thật cao,
chiếu xuống làm cho thiên địa hiện ra đủ loại màu sắc kỳ
huyền mỹ lệ.

Nơi xa, một cây nấm to lớn, cao hơn tất cả ngọn núi ở đây, gần
như ngang hàng với trời.

Mà trên đỉnh chóp của cây nấm có một dòng sông dài chảy
ngang qua bầu trời.

Nước sông trong suốt, thậm chí có thể nhìn thấy trong đó có
con cá lớn nhỏ đang tùy ý rong chơi.

Dưới chân, hoa súng mọc khắp nơi trên mặt đất, không có
nước nhưng lại sinh trưởng cực kỳ tốt.

Lúc này, Diệp Tùy Phong đang đứng ở phía trên một chiếc lá
sen to lớn.

Bên cạnh còn có một con cóc màu xám đang sừng sờ nhìn
chằm chằm hẳn bỗng nhiên xuất hiện.

Khi nó phát hiện hẳn cũng nhìn mình chằm chằm thì đột nhiên nhảy lên, biến thành một con thiên nga trắng, giương cánh bay về phương xa.

Trừ cái đó ra, một khí tức rõ ràng tràn ngập trong không khí, xoa dịu cảm xúc nôn nóng của mọi người, trong lòng của hẳn cũng trở nên tốt hơn.

- Mộng Giới thật dễ chịu!

Lúc này, âm thanh của Phương Tiểu Nhân từ phía bên cạnh truyền tới.

Diệp Tuy Phong quay đầu nhìn lại, lập tức sửng sốt.

Chỉ thấy không ngờ nha đầu này lại sinh ra hai đôi cánh trong suốt, mặc một bộ quần áo màu xanh lục tiêu xài, trong tay còn cầm một pháp trượng màu sắc rực rỡ, phát ra ánh sáng.

Máu chột nhất là, không ngờ cơ thể của nàng lại thu nhỏ lại như một con chim nhỏ.

Cánh vỗ, phát ra âm thanh “Ong ong” rất nhỏ.

- Sao ngươi lại biến thành con ruồi rồi?

Diệp Tuy Phong nói.

Phương Tiểu Nhân lập tức im lặng.

- Ngươi mới là con ruồi!

- Trang phục mà ta đang mặc là hóa thân của Hoa Tiên Tử biết chưa?

Nàng rống to, thân thể cũng chợt biến lớn, biến đến cao hơn Diệp Tuy Phong, hai mắt to tức giận nhìn hẳn chằm chằm.

Với lại cơ thể của nàng vẫn còn tiếp tục to lên.

- Được rồi, được rồi, đủ lớn, đủ lớn rồi.

Diệp Tuy Phong vội vàng ngăn cản loại hành vi nảo tàn này của nàng.

Chương 583: Ở Mộng Giới Không Có Chuyện Gì Ta Không Dám Làm!

Phương Tiểu Nhân hừ một tiếng, một lần nữa thu nhỏ, nhưng có lẽ vì bị Diệp Tuy Phong nói như vậy nên giờ nàng chỉ biến thành kích cỡ tương đương với mèo con, bay lơ lửng giữa không trung.

- Đây chính là năng lực của Mộng Giới à?

Diệp Tuy Phong dờ đi chủ đề.

- Nói nhảm!

Phương Tiểu Nhân vẫn thờ phì phò như cũ, nói:

- Ở trong Mộng Giới, người có thể thực hiện tất cả nguyện vọng trong lòng mình, biến thành bất kỳ người hoặc vật nào mà người muốn biến thành.

- Đồ ăn ngon, đồ chơi, hoặc một ít người nào đó đều có thể thay đổi ra được.

Nói xong, nàng liên tục huy động pháp trượng, đồ ăn ngon, một chiếc hoa đăng cực kỳ xinh đẹp, còn có một con thỏ nhỏ trông rỗng xuất hiện.

- Thậm chí, người muốn trải nghiệm cảm giác cảnh giới cao hơn thì ở đây cũng có thể làm được.

Nàng lần nữa huy động pháp trượng, khí tức trên người nàng lại bắt đầu không ngừng tăng lên, một đường đột phá Hiện Thánh, Thiên Mệnh, Thần Hợp, bò lên trên cảnh giới Cửu Nạn, sau đó mới chậm rãi ngừng lại.

- Chỉ có điều muốn làm được những chuyện này thì phải cần có đủ Lực Lượng Mộng Cảnh gia trì mới được.

Phương Tiểu Nhân nói xong lại lần nữa thi pháp, những thứ vừa xuất hiện kia toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, khí tức trên người nàng cũng nhanh chóng hạ xuống, cuối cùng dừng lại ở Hiện Thánh đỉnh phong, cũng chính là cảnh giới chân thực của nàng.

Diệp Tuy Phong có chút hăng hái nhẹ gật đầu.

Khi ý chí của Phương Tiểu Nhân thi pháp, hẳn có thể rõ ràng cảm giác được, rất nhiều Lực Lượng Mộng Cảnh hội tụ vào

một chỗ, sau đó căn cứ theo Phương Tiểu Nhân, huyễn hóa thành đủ loại vật liệu.

- Vậy thì phải làm như thế nào mới có thể thu hoạch được Lực Lượng Mộng Cảnh?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Phương Tiểu Nhân lắc đầu, sau đó giải thích nói:

- Lực Lượng Mộng Cảnh là lực lượng của Mộng Giới nên không thể nào thu hoạch được, chỉ có thể thông qua một thứ gọi là Mộng Niệm để mượn dùng nó.

- Mộng Sư chúng ta thông qua tiến vào mộng cảnh của những người khác để trấn an thần hồn, nếu như thành công thì sẽ sinh ra một loại lực lượng đặc biệt, cũng chính là Mộng Niệm.

- Trấn an càng nhiều thần hồn thì Mộng Niệm cũng càng nhiều, có thể điều động Lực Lượng Mộng Cảnh càng mạnh.

- Đây cũng chính là phương thức chủ yếu nhóm Mộng Sư trưởng thành.

Diệp Tỳ Phong chăm chú nghe Phương Tiểu Nhân kể.

Hắn tinh thông vạn pháp, nhưng ở Mộng Giới này thì thật không phải là hiểu quá rõ.

Bởi vì đây là thứ mới được hoàn thiện sau khi hắn ngủ say.

Hiện tại xem ra, Hiểu Hiểu và Cầm Dao đã cực kỳ thành công trong việc tạo dựng Mộng Cảnh, thậm chí đều xuất hiện một loại nghề nghiệp mới là Mộng Sư này.

Mà quy tắc các con bé chế định ra cũng cực kỳ thú vị, đặc biệt là một mục trong đó, phải trấn an thần hồn của những người khác thì mới có thể chậm rãi mạnh lên.

Lúc trước, khi Hiểu Hiểu đang tạo dựng Mộng Giới cũng đã nói, con bé muốn chế tạo một thế giới xinh đẹp cho tất cả mọi người.

Nếu như sau này quần thể Mộng Sư chậm rãi lớn mạnh, ý nghĩ này sẽ thật sự có khả năng thực hiện.

- Lợi hại.

Trên mặt của Diệp Tuy Phong treo đầy nụ cười, lần này, Hiều Hiều làm được thật rất tuyệt.

- Đúng không!?

Phương Tiểu Nhân tưởng là Diệp Tuy Phong đang khen mình, dương dương đắc ý nói:

- Bản cô nương cũng là người cực kỳ có thiên phú ở trong quần thể Mộng Sư đấy.

- Đêm qua, ta kém chút đã tiến vào mộng cảnh của một vị Tiên Nhân, hẳn chính là trưởng lão Thanh Lan Tông phụ trách lần kiểm tra này của chúng ta!

Diệp Tuy Phong hơi nhếch mi.

- Ngươi còn có thể tìm được mộng cảnh của hắn à?

Phương Tiểu Nhân ưỡn ngực nói:

- Đương nhiên!

- Đây chính là thiên phú của ta, lấy ta làm trung tâm, ta có thể tìm được mộng cảnh của tất cả mọi người trong phạm vi năm mươi dặm!

- Chỉ có điều một người tu vi càng cao thì sẽ càng khó đi vào Mộng Cảnh của hắn, bình thường thì Mộng Sư nhiều nhất chỉ có thể tiến vào mộng cảnh của tu sĩ cao hơn mình hai đại cảnh giới.

- Mà ta, dựa vào tu vi Hiển Thánh, kém chút đã có thể âm thầm tiến vào trong mộng cảnh của một vị Tiên Nhân.

- Đơn giản chính là thiên tài trong Mộng Sư, Vua Mộng Cảnh!

Nàng không chút khách khí khoe khoang chính mình.

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm, phạm vi năm mươi dặm, trên cơ bản đã bao phủ toàn bộ vực Vạn Hòa của Thanh Lan Tông vào trong.

Nói cách khác, nếu như Phương Tiểu Nhân không khoác lác thì nàng thậm chí có thể tìm tới mộng cảnh của Vực chủ vực Vạn Hòa.

Nếu như vậy...

Vậy thì chẳng lẽ có thể trực tiếp mặt đối mặt với Vực chủ à?

Vậy thì tất cả những nghi vấn liên quan tới vết kiếm, Đinh Cầu Nguyên, không phải đều có thể trực tiếp hỏi hấn à?

Đơn giản thật là quá thuận tiện!

Về phần có thể thuận lợi đi vào hay không, Diệp Tùy Phong không có chút lo lắng.

Mặc dù hấn không hiểu nhiều về quy tắc vận hành của Mộng Cảnh, nhưng hấn lại rất rõ ràng bản chất hình thành Mộng Cảnh.

Những Mộng Sư như Phương Tiểu Nhân chỉ có thể thông qua Mộng Niệm để sử dụng Lực Lượng Mộng Cảnh.

Nhưng Diệp Tùy Phong hấn thì lại có thể trực tiếp điều động, đồng thời không bị hạn chế chút nào.

Chỉ cần hấn muốn thì có thể trong chớp mắt khôi phục lại thực lực Đế Thượng, ở trong giấc mộng hù Vực chủ một chút vẫn tuyệt đối không có vấn đề gì.

Diệp Tùy Phong nghĩ tới đây, nhìn Phương Tiểu Nhân dương dương đắc ý, khóe miệng hơi cong lên.

- Như vậy...

- Vậy Vua Mộng Cảnh có dám theo ta đi tìm một người, chơi lớn một chút hay không?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Phương Tiểu Nhân nhếch mi, khinh thường nói:

- Ở Mộng Giới không có chuyện gì ta không dám làm!

- Người muốn tìm ai thì cứ nói đi!

Diệp Tùy Phong nhếch miệng cười một tiếng.

- Vực chủ vực Vạn Hòa.

Phương Tiểu Nhân im lặng nhìn Diệp Tùy Phong, một hồi lâu sau.

- Cáo từ!

Nàng quát to một tiếng, quay người biến mất ở trong hư không.

.....

- Đại ca, chuyện này thật không đùa được đâu!

Phương Tiểu Nhân bay lượn ở trên đầu vai Diệp Tùy Phong, càng không ngừng khuyên.

Ngay khi nàng nghe hắn nói muốn đi tìm Vực chủ thì nàng đã lập tức quyết định thật nhanh, trực tiếp lựa chọn chạy trốn.

Chỉ tiếc, Diệp Tùy Phong điều khiển lực lượng của mộng cảnh vượt qua ngoài dự đoán của nàng.

Dù nàng đã trốn vào trong hư không, hòa làm một thể với Mộng Giới nhưng vẫn bị hắn dễ dàng lôi ra.

Chương 584: Chui Vào Mộng Cảnh Của Vực Chủ.

- Không phải vừa rồi ngươi mới nói, mình là Vua Mộng Cảnh à?

- Sao mới đó đã bỗng nhiên trở nên nhát gan như thế?

Diệp Tùy Phong cố ý nói.

Vẻ mặt của Phương Tiểu Nhân đau khổ, nói:

- Đại ca tốt của ta ơi!

- Mộng cảnh của Tiên Nhân không phải muốn vào là vào được đâu!

- Hôm qua, ta muốn chui vào mộng cảnh của vị trưởng lão kia cũng đã bị hắn phát giác được, kém chút hành hung ta một trận.

- Chớ nói chi là Vực chủ, chỉ sợ chúng ta vừa tiến vào Mộng Thê thì đã bị hắn phát hiện, đến lúc đó tuyệt đối sẽ phải chịu khổ!

- Ta cầu xin ngươi, có tìm đường chết thì cũng đừng kéo ta vào được không?

Thuyết phục đã biến thành cầu khẩn.

Nhưng Diệp Tỳ Phong đã làm ra quyết định, quyết tâm muốn gặp mặt Vực chủ.

- Bớt nói nhảm.

Hắn thản nhiên nói:

- Nắm chặt thời gian, giúp ta tìm được mộng cảnh của Vực chủ.

- Nếu không thì bây giờ ta sẽ cho ngươi toi luôn đấy.

Mắt của Phương Tiểu Nhân lộ ra vẻ tuyệt vọng, nàng biết rõ tùy tiện tiến vào mộng cảnh của một cường giả thì không khác gì muốn chết, nhưng nàng lại không phải là đối thủ của Diệp Tỳ Phong, bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Đây là một con đường mà trước sau đều là vách núi.

Lúc này nàng vô cùng hối hận, nàng hối hận tại sao mình lại trêu chọc một gia hỏa khó đối phó như thế chứ?

- Vậy thì ta chỉ giúp ngươi tìm được người, nhưng sau đó không đi vào có được hay không?

Phương Tiểu Nhân yếu ớt nói.

- Tìm được trước rồi nói sau.

Diệp Tỳ Phong nói.

Phương Tiểu Nhân nghĩ tới nghĩ lui, lại không có cách nào chạy trốn, cuối cùng chỉ có thể khuất phục dưới âm uy của Diệp Tỳ Phong, bắt đầu tìm kiếm mộng cảnh.

Giống như nàng nói, nàng có thể nhìn thấy mộng cảnh của tất cả mọi người trong phạm vi năm mươi dặm quanh mình.

Mà bọt khí mộng cảnh của mỗi người thì đều không giống nhau.

Bọt khí mộng cảnh của phàm nhân thì đều là màu xám nhạt, đồng thời bọt khí cũng rất nhỏ, nhìn qua có chút giống với quả kính khí cầu.

Theo tu vi gia tăng, màu sắc và kích thước của bọt khí cũng sẽ thay đổi theo đó.

Màu xám sẽ dần dần nhạt đi, đến màu trắng bệch, sau khi đạt tới cảnh giới Thiên Mệnh trở lên thì sẽ biến thành màu trắng thuần túy.

Càng lên cao hơn nữa sẽ từ màu trắng chuyển sang màu vàng, sau khi trở thành tiên nhân thì bọt khí sẽ hoàn toàn biến thành màu vàng, thể tích cũng lớn như một căn phòng.

- Đây chính là mộng cảnh của vị trưởng lão kia.

Phương Tiểu Nhân chỉ vào một bọt khí dưới chân nói.

Bọt khí có màu vàng kim nhạt, bên ngoài có ánh sáng lưu chuyển, nhìn qua rất xinh đẹp, nhưng ẩn giấu trong đó là một tia khí tức nguy hiểm.

- Hôm qua bị hắn phát hiện nên hôm nay hắn đã làm phòng hộ cho mộng cảnh, chỉ cần chúng ta đi vào thì sẽ lập tức bị hắn phát hiện.

Phương Tiểu Nhân nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Lúc này, bọn hắn đã đi tới chủ phong của vực Vạn Hòa, nơi này khắp nơi đều là bọt khí màu trắng sáng, trung ương ngẫu nhiên xen lẫn mấy bọt khí màu vàng.

Với lại càng đi lên thì bọt khí màu vàng lại càng nhiều.

Mỗi một bọt khí thì đều đại biểu cho một vị tiên nhân trở lên.

Diệp Tuy Phong từ xa nhìn lại, khi đến gần vị trí đỉnh núi, một mộng cảnh khổng lồ, tản ra ánh sáng màu vàng chói mắt, ở trong tầm mắt của hắn, mộng cảnh giống như một mặt trời xán lạn.

- Tìm được rồi.

Diệp Tuy Phong cười ha ha, sau đó nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng, cả hai người lập tức biến mất.

Sau khi xuất hiện lần nữa thì đã đi tới cái cửa vào của mộng cảnh có ánh sáng màu vàng xán lạn đó.

Phương Tiểu Nhân nhìn mộng cảnh trước mắt, vẻ mặt của nàng đột nhiên thay đổi.

- Đại ca, người nghĩ kỹ lại đi!

- Chỉ sợ thực lực của chủ nhân mộng cảnh này cũng là cảnh giới Kim Tiên, chúng ta đi vào thật chỉ có một con đường chết!

Nàng cực kỳ nghiêm túc nói.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

- Nói hay lắm.

- Về sau đừng nói nữa.

Sau đó, trong ánh mắt hoảng sợ của Phương Tiểu Nhân, Diệp Tùy Phong một tay bắt lấy nàng, trực tiếp lách mình nhảy vào trong Mộng Thê màu vàng.

Khi bị ánh sáng màu vàng hoàn toàn bao phủ, trong đầu của Phương Tiểu Nhân chỉ có một suy nghĩ.

Xong đời!

Nhưng Diệp Tùy Phong vẫn chỉ giống như bình thường.

Sau khi vừa bước vào Mộng Thê đã lập tức có một khí tức cường đại lại bá đạo nhào tới trước mặt hai người.

Đó là thủ đoạn phòng ngự bị động của mộng cảnh, nếu như không đủ thực lực thì sẽ tan thành mây khói trong khoảnh khắc.

Thấy vậy, Diệp Tùy Phong vung tay lên, lượng lớn lực lượng mộng cảnh lập tức từ bốn phương tám hướng lộn xộn mà tới, dung nhập vào trong cơ thể của hắn.

Cùng lúc đó, tạo thành một tầng cách ngăn màu đỏ tím, ngăn cản toàn bộ khí tức bá đạo kia ra bên ngoài, làm cho nó thế nào làm thương tổn tới hắn và Phương Tiểu Nhân chút nào.

Sau đó, Diệp Tùy Phong mang theo Phương Tiểu Nhân cùng nhau trực tiếp xuyên qua bình chướng mộng cảnh, tiến vào trong mộng cảnh.

...

Đêm khuya.

Trong một đại viện hoa lệ.

Một tiếng vang nhỏ từ một cửa nhỏ ở trong góc tường viện bị người từ trong đẩy ra, sau đó, một nữ tử mặc áo bông màu đen chạy ra.

Nữ tử thăm dò, nhìn trái nhìn phải một lát, sau khi phát hiện không ai thì mới rón rén đi ra, cẩn thận đóng kỹ cửa sập, đội mũ trùm màu đen lên đầu.

Nàng cúi đầu, nhanh chóng đi về hướng con đường nhỏ bên cạnh.

Nhưng còn đi chưa được mấy bước thì một bàn tay gầy còm lại bỗng nhiên từ trong rừng trúc bên cạnh đưa ra ngoài, chuẩn xác bắt lấy cổ tay của nữ tử.

Nữ tử giật mình kêu lên, nhưng khi nhìn rõ người kia mặt thì mới yên lòng.

- Tông Nguyên ca.

Nàng gọi một tiếng.

- Yên Nhiên, nhanh đi theo ta!

Tông Nguyên nói nhỏ một câu, sau đó lôi kéo Yên Nhiên theo chui vào trong rừng trúc.

Hai người lượn quanh ở trong rừng trúc thật lâu, cuối cùng đi tới một chỗ cực kỳ bí mật.

Hai tay Tông Nguyên nắm pháp quyết, sau khi hoàn thành thi pháp, một mật đạo đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hai người.

- Nơi này có thể trực tiếp đi ra ngoài thành.

Tông Nguyên nói xong, nhìn về phía Yên Nhiên ở bên cạnh.

- Yên Nhiên, ngươi có thật sự muốn đi với ta, bỏ xuống tất cả, lưu lạc thiên nhai không?

Hai mắt Yên Nhiên đầy thâm tình.

- Tông Nguyên ca, cho dù có xảy ra chuyện gì thì ta cũng sẽ vẫn luôn hầu ở bên cạnh ngươi.

- Ta không cần gì cả, huynh mới là tất cả của ta.

Lời nói này làm cho Tông Nguyên cực kỳ cảm động.

Chương 585: Tông Nguyên Và Nạp Lan Yên Nhiên.

Tông Nguyên chăm chú bắt lấy tay Yên Nhiên, kiên định nói:

- Không có bất kỳ người nào có thể tách chúng ta ra, ta sẽ dùng cả đời để bảo vệ nàng!

Nói xong, hai người liếc nhau, nhẹ gạt đầu, dứt khoát kiên quyết nhảy vào trong mật đạo.

Mật đạo lò mờ, không có bất kỳ ánh sáng gì.

Hai người nắm thật chặt tay của nhau, không biết đi về phía trước bao lâu.

Cuối cùng, phía trước xuất hiện một vòng ánh sáng màu trắng.

Ánh sáng cũng không quá sáng, nhưng ở trong mắt Tông Nguyên thì đó chính là cánh cửa dẫn tới tự do, là ngọn lửa hi vọng cháy hừng hực.

- Nhanh lên, chúng ta sắp đi ra rồi!

Tông Nguyên kích động nói, sau đó tăng thêm tốc độ, phóng tới lối ra của mật đạo.

Nhưng đúng vào lúc này, một làn cho âm thanh của hấn tuyệt vọng vang lên ở phía trước.

- Yên Nhiên, ngươi làm ta quá thất vọng.

- Phanh!

Đến một tiếng, mật đạo tràn đầy bóng tối bỗng nhiên hoàn toàn sáng lên, ánh sáng chói mắt làm cho Tông Nguyên khó mà mở to mắt được.

Chờ sau khi hấn khôi phục tầm mắt thì một lão ẩu tay cầm quả trượng đã chặn ở con đường phía trước của bọn hấn.

- Bà nội!

Yên Nhiên kinh hô một tiếng, cơ thể lại là có chút như nhũn ra.

Lúc này, gương mặt của Tông Nguyên đã trầm như nước.

- Người còn biết ta là bà nội của người?

Âm thanh của lão ầu không lớn, nhưng cực kỳ uy nghiêm, đó là khí thế của người ở địa vị cao lâu dài.

- Ta đã nói người phải cắt đứt quan hệ với hắn, từ giờ không được gặp nhau nữa, vì sao còn lén lút gặp mặt?

Vẻ mặt Yên Nhiên đầy đau thương.

- Bà nội, người hai thành toàn cho chúng ta đi.

- Ta và Tông Nguyên ca là yêu nhau thật lòng!

Lão ầu hừ lạnh một tiếng.

- Im ngay!

- Từ trước đến giờ, nữ tử Nạp Lan gia chúng ta đều chưa từng xuất hiện chuyện gả cho, đây là sỉ nhục của gia tộc!

- Ta ngăn cản các người cũng vì muốn tốt cho người!

Nói xong, bà duỗi ra cánh tay khô héo của mình:

- Tới đây.

- Trở về với ta, ta sẽ coi chuyện hôm nay như chưa từng xảy ra.

Nạp Lan Yên Nhiên nắm thật chặt tay của Tông Nguyên, nàng không muốn phải trở về ngôi nhà đầy quy tắc sâm nghiêm kia kia nữa.

Lão ầu thấy nàng chậm chạp không có trả lời, ánh mắt dần dần âm trầm.

- Trở về, đối với mọi người đều tốt.

- Nếu như người vẫn chấp mê bất ngộ như cũ, vậy ta sẽ giúp người diệt trừ căn nguyên của vấn đề này triệt để.

Nói xong, bà lão nâng quái trượng lên, chỉ về phía Tông Nguyên.

Lập tức, một lực lượng cường đại gắt gao khóa chặt Tông Nguyên, trực tiếp đè thân thể của hắn lơ lửng cách mặt đất một đoạn.

Tông Nguyên muốn giãy giụa nhưng lại phát hiện mình ngay cả nói cũng không thể nói được, hô hấp cũng trở nên càng ngày càng khó khăn.

Cảm giác ngạt thở mãnh liệt, quét sạch cả người.

- Không!

Yên Nhiên bi thiết một tiếng, nhìn Tông Nguyên chịu khổ, nước mắt nàng không cầm được chảy xuống.

- Bà nội, người bỏ qua cho huynh ấy đi!

- Ta cầu xin người...

Nàng quỳ gối quỳ xuống đất, đau khổ cầu khẩn lão ẩu phía trước.

Nhưng vẻ mặt của lão bà vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, lạnh lùng nói:

- Chỉ cần ngươi đồng ý với ta, từ giờ trở đi sẽ mãi mãi không gặp hắn nữa thì ta sẽ bỏ qua tên tiểu tử thúi này.

- Hắn sống hay chết, quyền lựa chọn ở trên tay ngươi.

Yên Nhiên lệ rơi đầy mặt.

Nàng yêu Tông Nguyên tha thiết, cho dù chết thì nàng cũng không muốn tách ra khỏi hắn.

Nhưng sao nàng có thể tận mắt nhìn hắn chết thảm ở trước mặt mình được?

Nhìn Yên Nhiên thương tâm, trái tim Tông Nguyên như bị đao cắt, nhưng hắn lại không thể nào phản kháng được.

Mà khóe miệng lão bà lại hơi cong lên.

Lão vô cùng hiểu rõ Yên Nhiên, vì để cho Tông Nguyên sống sót, nàng nhất định sẽ đồng ý với mình.

Quả nhiên, sau một lát, Yên Nhiên cũng chậm rãi đứng dậy.

Nàng tuyệt vọng nhìn thoáng qua Tông Nguyên đang lâm nguy, sau đó quay đầu nhìn về phía lão bà.

- Bà nội, người tha huynh ấy ra đi...

- Ta đồng ý với người, sẽ cùng người trở về Nạp Lan gia, từ giờ trở đi sẽ vĩnh viễn không gặp Tông Nguyên nữa...

Trên mặt lão ầu lộ ra nụ cười.

Nhưng Nạp Lan Yên Nhiên còn chưa kịp cười xong thì ánh mắt đau thương của nàng đột nhiên biến đổi.

- Vĩnh không gặp gỡ cái rắm!

Nàng nhìn hằm hằm lão bà, lớn tiếng nói:

- Người cho rằng ép ta như vậy thì sẽ có thể chia rẽ chúng ta à?

- Ta cho người biết, bất luận là ai cũng không thể chia cách hai người chúng ta!

- Cho dù chết thì chúng ta cũng phải chết cùng nhau!

Yên Nhiên bỗng nhiên bạo phát, nàng phun ra một thanh phi kiếm cực nhỏ lơ lửng ở chỗ mi tâm của mình.

Đó là pháp bảo bản mệnh của nàng, một ý niệm là sẽ có thể phá hủy thân hồn của mình, ngay cả lão ầu cũng không có cách nào ngăn cản.

Biến cố này làm cho lão bà lập tức ngây ngẩn cả người.

Cho tới bây giờ, bà vẫn không ngờ rằng Yên Nhiên luôn luôn tính cách mềm yếu, không ngờ lại trở nên cứng rắn như thế, tình nguyện lựa chọn chết chung cũng không nguyện ý tách ra khỏi Tông Nguyên.

Đây cũng không phải là Nạp Lan Yên Nhiên mà bà biết!

Mà Tông Nguyên đang bị trói chặt, nhìn thấy Yên Nhiên lựa chọn cùng mình chết chết chung thì nước mắt không cầm được chảy ra.

Có được một nữ tử như vậy là một việc may mắn dường nào!

Chết à?

Hắn cho tới bây giờ đều không sợ chết, nhưng nếu như quãng đời còn lại không có Yên Nhiên thì so với chết còn tra tấn hơn.

- Người đừng cho là ta không dám động thủ!

Lão ẩu triệt để trầm mặt xuống, gắt gao nhìn chăm chăm Nạp Lan Yên Nhiên.

- Động thủ đi.

Nhưng vào lúc này, Yên Nhiên đã hạ quyết tâm.

- Cùng chết với Tông Nguyên ca, là một việc hạnh phúc nhất từ trước đến giờ của ta.

Lão bà triệt để nổi giận.

Bà hận nhất vãn bối của mình không nghe lời.

- Tốt, vậy ta sẽ thành toàn cho các người!

Lão ẩu chấn quát một tiếng, khí thế cường đại ầm vang bộc phát, lại là một lần công kích không khác biệt, bà muốn cùng nhau giết chết Yên Nhiên và Tông Nguyên.

Nhưng ngay khi công kích sắp rơi lên trên người bọn hắn thì một lực lượng hùng hậu từ phía sau truyền đến, trực tiếp đánh tan công kích của lão ẩu.

“Ầm ầm” một tiếng, trong mật đạo xảy ra nổ tung mãnh liệt, nổ Tông Nguyên và Yên Nhiên bay trở về.

Đồng thời, cũng giải trừ giam cầm trên người Tông Nguyên.

Chương 586: Nếu Nàng Cũng Quả Quyết Như Thế Thì Sẽ Tốt Biết Bao.

- Ha ha, Nạp Lan tộc trưởng.

- Chuyện của tiểu bối, chúng ta làm trưởng bối vẫn đừng can thiệp quá nhiều thì tốt hơn.

Một người đàn ông trung niên gầy gò xuất hiện ở trong mật đạo.

Tông Nguyên chật vật ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy bóng người kia thì lập tức ngây ngẩn cả người.

- Cha?

- Sao ngài lại tới đây?

- Không phải ngài rất không muốn hai chúng ta cùng nhau à?

Hắn trực tiếp hỏi liên tục ba câu.

Người đàn ông trung niên nhìn Tông Nguyên một chút.

- Ta thay đổi chủ ý.

- Người con dâu này, ta cực kỳ hài lòng.

Hắn chậm rãi nói.

Sau đó, dưới tình huống không có người nào chú ý, hắn liếc mắt ra hiệu cho Yên Nhiên.

Không ngờ Yên Nhiên lại cũng đáp lại hắn, thật giống như... Hai người có bí mật gì đó không thể cho ai biết.

.....

Trong mật đạo, vị nam nhân trung niên đột nhiên xuất hiện làm cho thế cục bỗng nhiên đảo ngược.

- Đừng nói nhảm nữa, mang theo Yên Nhiên chạy đi, ta sẽ ngăn lão bà ta lại giúp các ngươi.

Người đàn ông trung niên chậm rãi nói.

Ánh mắt của Tông Nguyên kinh ngạc, đây là người cha ngày thường ăn nói không có ý tứ của hắn à?

Đối với chuyện của hắn và Yên Nhiên, cha vẫn luôn giữ thái độ phản đối, bởi vì thủ đoạn làm việc của gia tộc Nạp Lan quá vô tình, cha không muốn với dính líu quan hệ với bên đó.

Nhưng bây giờ, phụ thân lại không tiếc đối địch với Nạp Lan tộc trưởng, cũng phải tác thành cho hai người bọn hắn.

Đây quả thực là chuyện chỉ xảy ra ở trong mơ!

- Đi!

Người đàn ông trung niên lần nữa rống to.

Thân thể Tông Nguyên chấn động, ánh mắt bắt đầu trở nên kiên định, sau đó hắn lôi kéo tay của Yên Nhiên, dứt khoát

kiên quyết chạy về hướng lối ra của mật đạo.

- Các người đều đang tìm cái chết!

Lão bà triệt đề tức giận ngập trời, bà ta muốn lần nữa ngăn cản hai người lại.

Nhưng người đàn ông trung niên đứng ở trước mặt bà, ngăn cản tất cả công kích của bà.

Tông Nguyên và Yên Nhiên bắt đầu phi nước đại, sau lưng vang lên hàng loạt tiếng nổ mạnh làm cho trong lòng bọn hán rung động.

Ánh sáng phía trước cửa động dần dần gần hơn trong mắt Tông Nguyên, với hán mà nói, đó chính là cánh cửa dẫn đến tự do.

Cuối cùng, hán nổi giận gầm lên một tiếng, mang theo Yên Nhiên cùng nhau xông ra khỏi mật đạo âm trầm mờ tối này.

Không khí trong lành thổi tới trước mặt.

Tông Nguyên đứng tại chỗ, cảm nhận từng cơn gió mát thổi tới, nhin không được chảy xuống hai hàng nước mắt đục ngầu.

- Haiz, cuối cùng chúng ta đã thoát ra.

Hán chậm rãi nhắm mắt lại.

- Tông Nguyên ca, chúng ta mau chạy xa một chút, bà nội có thể đuổi theo tới lúc nào!

Bên cạnh Yên Nhiên thấy hán dừng lại thì vội vàng nói.

Tông Nguyên quay đầu, nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, khẽ thở dài.

- Nếu nàng cũng quả quyết như thế thì sẽ tốt biết bao.

- Chỉ tiếc, mộng kiều gì cũng sẽ tỉnh lại.

Yên Nhiên hơi sững sờ, chần chờ hỏi:

- Chàng nói câu nói này là có ý gì?

Tông Nguyên cười cười, không trả lời nàng.

Hắn nắm tay của Yên Nhiên, đột nhiên dùng sức, một luồng khí thể ngập trời lập tức quét sạch ra.

Khí thể đó thật sự là quá mạnh mẽ, trực tiếp phá hủy tất cả mọi thứ gặp được trên đường, cỏ cây, mật đạo, trong khoảnh khắc toàn bộ tan thành mây khói.

Cả phiến thiên địa đều biến thành một vùng ánh sáng màu vàng.

Mà “Yên Nhiên” cũng đã thay đổi bộ dáng, trở thành một thiếu nữ có mái tóc dài màu xanh lá.

Về phần Tông Nguyên thì cũng từ một thanh niên gầy yếu biến thành một người đàn ông trung niên mặc áo giáp màu đen, trên mặt có hai hàng lông mày tràn đầy uy nghiêm.

Thiếu nữ nhìn bộ dáng trung niên của Tông Nguyên, rụt rụt đầu, cười hắc hắc.

- Thúc, chào ngài.

Tông Nguyên lạnh nhạt nhìn nàng.

- Tiểu nha đầu, mộng cảnh của bản tọa mà ngươi cũng dám xông vào à?

Nói xong, hắn nắm lấy cổ tay của Phương Tiểu Nhân, dần dần dùng sức.

- Ui da, đau, đau!

Phương Tiểu Nhân bị đau, lập tức bắt đầu kêu to, hô to:

- Thúc, ta sai rồi, thúc!

- Ta là bị người khác ép buộc nên mới tiến vào đây!

- Người gì đó, người mau ra đây đi!

Nàng lớn tiếng gọi người nào đó.

Vừa dứt lời, cha của Tông Nguyên từ trong hư không chậm rãi hiện ra.

Nhưng sau khi hắn hoàn toàn xuất hiện thì cũng đã đổi một bộ dáng khác.

Từ hình tượng một trung niên biến thành một thanh niên oai hùng bất phàm.

Nếu như Thần Võ ở đây thì nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, vì sao hắn lại có thêm một huynh đệ sinh đôi vậy?

Phương Tiểu Nhân nhìn thấy bộ dáng của Diệp Tùy Phong, trong lòng lập tức hồi hận.

- Đúng rồi ha, tại sao ta lại không nghĩ tới chứ?

- Nơi này là mộng cảnh, có thể tùy ý thay đổi bộ dáng của mình đó!

- Giờ thì hay rồi, bản thể cũng bị người ta phát hiện, cho dù bây giờ có thể thuận lợi rời khỏi đây thì chỉ sợ cũng không có gì tốt để ăn nữa.

Vẻ mặt của nàng chán nản.

Sau khi Diệp Tùy Phong xuất hiện, Tông Nguyên lắc đầu thâm than.

- Nếu như tất cả những chuyện vừa xảy ra đều là thật thì tốt biết bao.

- Ta vẫn luôn khát vọng mình có thể đảo ngược thời gian, có thể thay đổi kết cục.

Diệp Tùy Phong chậm rãi tiến lên.

- Vậy thì kết cục lúc đầu là như thế nào?

Xâm lấn mộng cảnh chỉ có thể nhìn thấy một chút xiu ký ức, không thể nào nhìn thấy chi tiết cụ thể.

Đối với chuyện xưa vừa rồi, hắn thật cảm thấy hứng thú.

- Kết thúc không tốt.

Tông Nguyên lắc đầu nói:

- Yên Nhiên vì cứu ta nên đã đồng ý với yêu cầu của Nạp Lan tộc trưởng, đi cùng bà ta về tới gia tộc Nạp Lan.

- Mà ta cũng bị cha mang theo trở về.

Diệp Tùy Phong gật đầu, đây mới là kết cục có khả năng xảy ra nhất.

- Nhưng như vậy thì chỉ ít cả hai người các người đều còn sống.

- Miễn là còn sống thì sẽ có vô hạn khả năng, các người cũng có thể một lần nữa đến với nhau.

Diệp Tuy Phong đưa ra cái nhìn của mình.

Nhưng Tông Nguyên lại cười khở một tiếng.

- Trước kia, ta cũng từng nghĩ như vậy, nghĩ rằng có thể dựa vào cố gắng của mình, cưới hỏi đàng hoàng rước Yên Nhiên ra khỏi gia tộc Nạp Lan.

- Sau khi từ mật đạo trở về, ta cũng làm như thế.

- Nhưng hiện thực lại không như ý nguyện của mình.

Chương 587: Trách Nhiệm Của Mộng Sư.

Tông Nguyên hít một hơi thật sâu, ánh mắt lộ ra đầy hồi ức.

- Ta dốc hết toàn lực, trải qua các loại gặp trắc trở, ta từng bước mạnh lên, chính là vì một ngày có thể quang minh chính đại cưới Yên Nhiên.

- Sau ba năm, ta đã làm được.

- Khi ta lần nữa bước chân vào gia tộc Nạp Lan thì thực lực của ta đã đầy đủ nghiền ép tộc trưởng Nạp Lan.

- Nhưng Yên Nhiên cũng đã rời xa ta.

Diệp Tuy Phong hơi nhếch mi:

- Nàng đã lập gia đình à?

Tông Nguyên lắc đầu:

- Không có.

- Sau khi nàng về đến gia tộc đã tự nhốt mình trong phòng, không chịu gặp ai.

- Sau đó gia tộc Nạp Lan sắp xếp cho nàng một vị hôn phu hợp cách, nàng đã lựa chọn treo cổ tự tử, không lưu lại gì nữa.

- Ta đã đến rồi.

Diệp Tỳ Phong yên lặng.

Nội dung cốt truyện này tuy hơi cầu huyết một chút, nhưng cực kỳ thực tế.

Người có tình cuối cùng đến được với nhau vẫn quá ít, cho nên mới thường sẽ bị người nói chuyện say sưa, lưu truyền vĩnh cửu.

Thế gian này còn nhiều, rất nhiều lưỡng tình tương duyệt, nhưng bởi vì do nhiều nguyên nhân mà không thể đạt được ước muốn, cuối cùng rời xa nhau.

- Ta lúc đầu ta hy vọng dường nào mình có thể chết ở trong mật đạo kia.

- Ta cũng khát vọng dường nào, lúc ấy cha của ta có thể ra tay, giúp chúng ta ngăn cản tộc trưởng Nạp Lan cường đại lại.

- Chỉ tiếc, tất cả đều không thể làm lại.

- Cho dù ở trong mơ, ta cũng liên tục trải qua mất đi, tái diễn đau xót.

Tông Nguyên thở thật dài.

- Thật ra ta rất cảm ơn các người.

- Bởi vì đây là một lần duy nhất ta được như nguyện sau vô số lần tách rời lặp lại.

Trong lòng của Diệp Tỳ Phong cảm thán.

Đây cũng là một người si tình, với lại lúc này, hắn cũng hiểu rõ nghề nghiệp Mộng Sư này.

Sau khi tiến vào mộng cảnh của Tông Nguyên, sở dĩ hắn không lựa chọn trực tiếp tới gặp mà lại dung nhập vào nội dung cốt truyện trong mộng của hắn chính là muốn xem thử, Mộng Sư đến cùng là cái gì.

Mượn dùng mộng cảnh, thay đổi kết cục, thư giãn cảm xúc, trấn an thần hồn.

Đó chính là Mộng Sư.

Đây cũng chính là phương thức Hiểu Hiểu dùng để tiêu trừ ác niệm của chúng sinh.

- Tốt.

Tông Nguyên bỗng nhiên thu hồi cảm xúc, khôi phục vẻ mặt uy nghiêm.

- Mặc dù ta rất cảm ơn các người đã giúp ta viết một kết cục ta muốn, nhưng...

- Các người dám tùy tiện xâm nhập vào giấc mơ của ta thì phải tiếp nhận hậu quả.

- Các người, quá làm càn!

Tông Nguyên lạnh lùng nói.

.....

- Ta bị ép buộc!

Sau khi cảm nhận được khí tức lạnh lẽo trên người Tông Nguyên, Phương Tiểu Nhân lập tức hoảng hồn.

- Thúc, ta thật không phải cố ý mạo phạm ngài!

- Hắn ép ta cùng đi tới đây, ta không muốn đi nhưng ta lại không đánh lại hắn.

- Ta thật sự bị ép buộc.

Nàng chỉ muốn trấn an thần hồn, tiến hành tu luyện Mộng Sư, thuận tiện nhìn trộm một chút bí mật của người khác mà thôi, lại không phạm tội lớn ngập trời gì.

Vì sao bây giờ lại biến thành như vậy?!

Vẻ mặt của Phương Tiểu Nhân tràn đầy ủy khuất, nước mắt đều sắp rơi xuống.

Tông Nguyên nhìn bộ dáng sắp khóc của nàng, dời ánh mắt lên trên người Diệp Tùy Phong.

- Nàng ấy nói có phải thật không?

- Quan hệ của hai người các người là như thế nào?

Diệp Tùy Phong sờ lên cằm.

- Là thật.

- Nàng ấy là đệ tử của ta, chỉ là không quá nghe lời, ta chỉ muốn mang theo nàng ấy lịch luyện một chút mà thôi.

Phương Tiểu Nhân nghe thấy câu nói này, lập tức không thuận theo.

- Ai là đệ tử của ngươi?

- Chúng ta rõ ràng không hề có quan hệ gì, mà cho dù có thì cũng là quan hệ kẻ thù!

Diệp Tùy Phong nhìn bộ dáng gấp gáp của nàng, cười ha ha nói.

- Ngươi xem, đơn giản chính là một nghịch đồ.

Phương Tiểu Nhân tức đến thở phì phò, ngay cả lời cũng không biết nên nói như thế nào.

Mà Tông Nguyên thì lại lắc đầu.

- Được rồi, không quản quan hệ của các ngươi ra sao.

- Dám lấy giấc mơ của ta làm nơi lịch luyện thì phải bỏ ra cái giá tương ứng.

Nói xong, hắn duỗi ra một bàn tay lớn, trực tiếp chụp vào Diệp Tùy Phong.

Lực lượng khổng lồ lập tức hiện ra, đó không phải là lực lượng mộng cảnh, mà là thực lực Kim Tiên của Tông Nguyên.

Vẻ mặt của Phương Tiểu Nhân tuyệt vọng, xem ra hôm nay thật sự xong rồi.

Nhưng nàng đợi một lát, Diệp Tùy Phong cũng không bị Tông Nguyên bắt đi, vẫn như cũ lẳng lặng đứng tại chỗ.

Tông Nguyên chậm rãi nhíu mày.

- Chúng ta cũng không làm chuyện xấu xa gì, không đáng kêu đánh kêu giết như vậy chứ?

Diệp Tùy Phong cười nói.

Tông Nguyên hơi hừ một tiếng.

- Tu luyện giới dựa vào thực lực, mà không phải thiên lương.

- Uy nghiêm của cường giả không thể xâm phạm!

Nói xong, hắn lần nữa ra tay, xuất ra lực lượng càng thêm mạnh mẽ, chụp vào Diệp Tỳ Phong.

Nhưng Diệp Tỳ Phong vẫn đứng im tại chỗ như cũ.

- Nói rất hay.

- Như vậy người xâm phạm uy nghiêm của cường giả ta thì có phải cũng nên trả giá đắt hay không?

Diệp Tỳ Phong chậm rãi đưa tay ra.

Trong hư không, lực lượng mộng cảnh từ trong vô tận hiện lên, chạy về phía trong thân thể hắn.

Khí thể trên người hắn lấy tốc độ mắt thường thấy được nhanh chóng bay vụt rõ rệt.

Cửu Nạn, Địa Tiên, Thiên Tiên.

Trong ánh mắt khiếp sợ của hai người, Diệp Tỳ Phong một đường vượt qua Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, sau đó cuối cùng leo lên cảnh giới Tiên Tôn mới chậm rãi ngừng lại.

Lực lượng vô biên trực tiếp phá hủy công kích của Tông Nguyên, quét sạch toàn bộ mộng cảnh màu vàng.

Ánh mắt của Tông Nguyên đầy hoảng sợ, nhịn không được lui lại hai bước.

Hắn từng nghe nói đến nghề nghiệp Mộng Sư này, thực lực của bọn hắn ở trong giấc mộng có thể cao hơn một hai tầng so với hiện thực.

Nhưng càng cường đại thì loại chênh lệch này sẽ càng nhỏ.

Phán đoán như thế, cái tên trước mắt này chí ít cũng có thực lực Đại La Kim Tiên, nếu không thì tuyệt đối không thể đăng lâm Tiên Tôn ở trong giấc mộng.

- Người.

- Thật sự là mang theo đệ tử đến rèn luyện à?

Tông Nguyên kinh ngạc nói.

Mà lúc này, sau khi Phương Tiểu Nhân khiếp sợ thì lập tức kịp phản ứng.

- A đúng đúng đúng!
- Ta chính là đệ tử của hần!
- Người mau buông ta ra, nếu không sư phụ ta sẽ làm cho người đẹp mặt!

Chương 588: Thánh Địa Ngọc Lan.

Tốc độ trở mặt cỡ này làm cho Diệp Tùy Phong chỉ biết lắc đầu.

- Ta cũng không ác ý gì.

Diệp Tùy Phong bình tĩnh nói:

- Sở dĩ tiến vào giấc mộng của người, thứ nhất là vì rèn luyện, thứ hai chính là muốn tìm người hỏi thăm những chuyện khác.
- Nếu như người đồng ý thì chúng ta sẽ ngồi xuống từ từ tâm sự.
- Cho dù người không đồng ý thì cũng phải đồng ý.

Hần cũng không muốn nói lời uy hiếp gì.

Vẻ mặt của Tông Nguyên âm tình bất định.

Hần không biết loại tồn tại như Diệp Tùy Phong đếm tìm mình đến tột cùng là vì chuyện gì, nhưng đúng là sau khi bọn hắn tiến vào mộng cảnh của mình thì không có làm chuyện gì khác thường.

Có lẽ có thể giao lưu một phen, với lại hắn thật sự cũng không có lựa chọn nào khác.

- Được thôi.

Tông Nguyên chậm rãi nói

Sau một lát, một cái bàn màu vàng lơ lửng trong mộng cảnh, ba người Diệp Tùy Phong, Tông Nguyên và Phương Tiểu Nhân ngồi đối diện nhau.

- Người chính là Vực chủ vực Vạn Hòa của Thanh Lan Tông à?

Diệp Tuy Phong trực tiếp mở miệng hỏi.

- Không sai, bản thân ta quản lý vực Vạn Hòa đã hơn mười năm.

Tông Nguyên trả lời.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Bên ngoài nghe đồn, thực lực của chương giáo Thanh Lan Tông chính là cảnh giới Đại La Kim Tiên, như vậy một Vực chủ có cảnh giới Kim Tiên Hậu Kỳ cũng là chuyện cực kỳ hợp lý.

- Vậy thì về chuyện vết kiếm, người biết gì về nó không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Tông Nguyên sững sờ:

- Vết kiếm gì?

Diệp Tuy Phong đưa ngón trỏ ra, điểm ở trong hư không.

Lực lượng mông cảnh hội tụ, dần dần ngưng kết thành một viên đá xanh to lớn, ở chính giữa của viên đá là một vết kiếm hằn sâu, tản ra khí tức vô cùng sắc bén.

- Khi đệ tử của ta tham gia giải thi đấu ngộ đạo đã từng tìm hiểu được vết kiếm này.

- Ta muốn biết nó tới từ đâu?!

Tông Nguyên ồ thật dài một tiếng, hấn vốn cho rằng Diệp Tuy Phong muốn dò xét một ít bí mật của Thanh Lan Tông, nhưng không ngờ lại vì chuyện này.

- Đó là một vị trưởng lão kiếm đạo trong tông môn chế ra, chuyên dùng để cho môn hạ đệ tử lĩnh hội kiếm đạo.

- Rất nhiều nơi trong Thanh Lan Tông đều có tồn tại vết kiếm này.

Hắn giải thích nói.

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

- Ta hỏi là người có biết nguồn gốc chân chính của vết kiếm hay không?

- Không nên nói với ta chính là vị trưởng lão kia chém ra.

Vết kiếm này đến từ Diệp Hoàng, bây giờ hắn chỉ muốn biết, Diệp Hoàng chém ra một kiếm như thế ở đâu.

Tông Nguyên nhẹ gật đầu, nói:

- Vết kiếm này đúng là không phải vị trưởng lão kia chém ra.

- Nhưng nguồn gốc chân chính của nó thì ta cũng không quá rõ ràng.

- Ta chỉ nghe loáng thoáng là hình như nó từ Thánh Địa lưu truyền xuống, ở trong đó ẩn chứa đại đạo vô thượng, nếu có thể chân chính lĩnh hội thì có thể đăng lâm đỉnh cao nhất của kiếm đạo.

- Chỉ tiếc, con đường tu luyện chính của ta không liên quan nên không chú ý quá nhiều.

Diệp Tùy Phong khẽ nhíu mày.

Không phải bắt nguồn từ Thanh Lan Tông à?

- Người vừa nói, Thánh Địa gì?

Hắn hỏi tiếp.

- Đương nhiên là thánh địa Ngọc Lan.

Tông Nguyên cười nói:

- Có thể có rất nhiều người không hiểu rõ ràng, thật ra Thanh Lan Tông chúng ta có quan hệ chặt chẽ không thể tách rời với thánh địa Ngọc Lan, đây cũng là nguyên nhân thực sự mà chúng ta có thể đứng sừng sững mấy ngàn năm không ngã.

Hắn nhấn mạnh Thánh Địa một lần, hình như muốn mượn chuyện này để Diệp Tùy Phong kiêng kị.

Nhưng trong lòng của Diệp Tùy Phong chỉ có nghi hoặc, cho tới bây giờ hắn đều chưa nghe nói đến thánh địa Ngọc Lan này.

- Chuyện liên quan tới vết kiếm, ta chỉ biết như vậy.

Tông Nguyên nói.

Diệp Tuy Phong cũng không tiếp tục hỏi nữa, xem ra muốn triệt để điều tra rõ ràng thì cần phải tìm được trưởng lão khắc ấn vết kiếm kia mới được.

- Trưởng lão kiếm đạo người vừa nhắc đến tên là gì?

Tông Nguyên nghĩ đi nghĩ lại, nói:

- Diêm Chân.

- Nếu như người thật muốn tìm hắn thì tốt nhất trước nên thông qua tông chủ, bởi vì thân phận của hắn là Thái Thượng trưởng lão của Thanh Lan Tông.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu, yên lặng ghi nhớ cái tên này.

- Được, chuyện vết kiếm trước để qua một bên, ta còn có một chuyện khác muốn hỏi người.

Nói xong, hắn lần nữa chỉ tay ra, tảng đá xanh biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một đại đỉnh tròn ngập Nguyệt Lục.

- Đỉnh Cầu Nguyệt?

Tông Nguyên vừa liếc mắt đã nhận ra nó.

Sau đó, vẻ mặt hắn có chút quái dị, nói:

- Đỉnh Cầu Nguyệt là một vị Thái Thượng trưởng lão khác luyện chế ra.

- Cũng giống như vết kiếm đó, nguồn gốc của nó cũng đến từ thánh địa Ngọc Lan.

Diệp Tuy Phong sửng sốt.

Thánh địa Ngọc Lan này đến cùng là thế lực từ đâu tới?

.....

Trong lúc trao đổi với Tông Nguyên, Diệp Tuy Phong dần dần hiểu rõ tình huống căn bản của Thanh Lan Tông.

Thì ra, nó cũng giống như Vĩnh Tường Môn, cũng không phải là một tông môn hoàn toàn độc lập.

Vĩnh Tường Môn là một hạ tông của Thanh Lan Tông, mà Thanh Lan Tông theo một ý nghĩa nào đó, thật ra cũng là hạ tông của thánh địa Ngọc Lan.

Tông môn giống như Thanh Lan Tông còn có mấy cái nữa, đều là đại tông nhất phẩm được thánh địa Ngọc Lan trợ giúp và tham gia tạo dựng từ vài ngàn năm trước, đến giờ vẫn sừng sững không ngã.

Mà Diêm Chân và vị kia Thái Thượng trưởng lão chế tạo ra Đỉnh Cầu Nguyên kia đều là người của Thánh Địa trước kia bị sai phái tới đây.

Lúc trước, biến cố xảy ra, thế giới hỗn loạn.

Thánh địa Ngọc Lan hoành không xuất thế, hiệu lệnh thiên hạ, trọng chỉnh trật tự.

Sau đó, thánh địa khai chi tán diệt, thành lập rất nhiều đại tông nhất phẩm như Thanh Lan Tông, một lần nữa bình định loạn thế xuống, sau khi dần dần phát triển thành tu luyện giới phồn thịnh như bây giờ.

- Ta luôn cảm thấy người tìm lộn chỗ.

Tông Nguyên nói:

- Đáp án của những vấn đề người đưa ra, ta thấy có lẽ chỉ có ở trong Thánh Địa mới có thể chân chính tìm được.

Diệp Tuy Phong yên lặng, thật ra trong lòng của hắn cũng đã có tính toán.

Cho dù là vết kiếm của Diệp Hoàng, hay đỉnh Hương Hỏa ở trên Ngô Đồng thì đều là vật liệu thuộc về cấp bậc đỉnh cao nhất của thế giới.

Chương 589: Gửi Gắm.

Đại tông nhất phẩm có Đại La Kim Tiên trấn giữ đúng là rất cường hoành, nhưng muốn chân chính tiếp xúc đến bọn chúng thì còn lâu mới đủ tư cách.

Hắn chắc chắn sẽ đi tới thánh địa Ngọc Lan một lần.

Nhưng trước đó, hắn muốn đi tìm Diêm Chân một chuyến, còn có vị Thái Thượng trưởng lão kia nữa xem thử có thể tìm được một chút manh mối khác hay không.

Còn có, thực lực của hắn vẫn cần phải tiếp tục tăng lên một chút.

Cảnh giới Hiến Thánh vẫn còn trong hàng ngũ phạm tục.

Chí ít phải vượt qua Cửu Nạn, vũ hóa Phi Tiên mới được.

- Trưởng lão chế tạo ra Đỉnh Cầu Nguyệt tên là gì?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Huyền Thanh Nguyệt.

Tông Nguyên trả lời:

- Hai vị Thái Thượng trưởng lão quan hệ tâm đầu ý hợp, chỉ cần người có thể tìm được một người thì nhất định có thể tìm được một người khác.

- Nhưng ta vẫn nhắc nhở người một câu, bọn hắn không phải Đại La Kim Tiên bình thường, với lại đã sớm không hỏi thế sự, người tốt nhất phải chuẩn bị tốt tâm lý bị từ chối.

Diệp Tuy Phong không trả lời, hắn sẽ cho đối phương một điều kiện không thể nào từ chối.

- Tốt, vấn đề của ta đã hỏi xong.

Diệp Tuy Phong nói:

- Nhưng ta còn có một chuyện khác muốn nhờ người.

Tông Nguyên dừng một chút, trầm ngâm nói:

- Người cứ nói.

Diệp Tuy Phong nhìn Phương Tiểu Nhân bên cạnh một chút, nói:

- Đệ tử này của ta vừa thông qua giải thi đấu ngộ đạo tiến vào trong Thanh Lan Tông.

- Ta hi vọng người có thể giúp ta trông nom một chút.

Phương Tiểu Nhân nghe thấy câu nói này, lập tức ngồi ngay ngắn, sững sờ nhìn Diệp Tỳ Phong.

Gia hỏa này lại còn nhớ mình à?

Sau đó, nàng lập tức hưng phấn.

Nếu như Vực chủ vực Vạn Hòa có thể làm hậu trường của mình thì quá tốt rồi!

Sau này ai còn dám chọc giận nàng?

- Việc nhỏ.

Tông Nguyên cười nói:

- Thật ra thực lực của tiểu nha đầu này đã hoàn toàn đủ điều kiện tiến vào hàng ngũ đệ tử hạch tâm.

- Ta sẽ chú ý tới nàng.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

- Trừ cái đó ra, còn có một người nữa.

Hắn điềm chỉ lên hư không, một bóng người cao gầy hiện lên ở trước mặt ba người.

Phương Tiểu Nhân há to miệng, bởi vì bóng người kia chính là bản thân Diệp Tỳ Phong.

- Hắn là hậu đại của bạn cũ ta, cũng thông qua giải thi đấu ngộ đạo tiến vào.

- Nhưng đối với hắn thì người cũng không cần đặc biệt chú ý, chỉ cần cho hắn một cơ hội tiến vào Tàng Kinh Các là được rồi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Tông Nguyên khẽ nhú mày:

- Tàng Kinh Các là trọng địa của tông môn, ta không thể để cho hắn trực tiếp tiếp xúc với một ít công pháp đỉnh tiêm được.

Diệp Tỳ Phong không có vấn đề nói:

- Chỉ cần có thể tiến vào là được. Hấn chỉ là muốn xem một chút điển tịch lịch sử, cũng không cần công pháp đỉnh tiêm gì cả.

- Để báo đáp lại, trước khi ta rời khỏi Thanh Lan Tông sẽ giao vật này cho ngươi.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong huyền hóa ra một ngọc giản trước mặt Tông Nguyên.

Sau khi Tông Nguyên xem xét ngọc giản, vẻ mặt của hắn lập tức đại biến, lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

- Tiên cấp thượng phẩm?

Hắn kinh hô một tiếng.

Diệp Tỳ Phong thu hồi ngọc giản.

- Môn công pháp này trùng hợp tương xứng với con đường tu luyện của ngươi, coi như ta cảm ơn ngươi.

- Được rồi, quá rày thời gian quá lâu, trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta cũng nên từ biệt.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong vỗ tay phát ra tiếng, hấn và Phương Tiểu Nhân cùng nhau biến mất khỏi không gian màu vàng.

Vẻ mặt của Tông Nguyên thay đổi, nếu như môn công pháp vừa rồi là thật thì hấn có lòng tin tuyệt đối có thể bước lên thêm mấy bước.

Đến lúc đó sẽ có cơ hội rất lớn được triệu vào trong Thánh Địa!

- Xem ra, hấn cũng không phải đơn giản là Đại La Kim Tiên.

Sau một hồi lâu, Tông Nguyên thở ra một hơi thật dài, sau khi nghĩ đi nghĩ lại, hấn vẽ ra một bức tranh trước mặt.

Sau đó hấn lại thay đổi thành bộ dáng của Diệp Tỳ Phong.

- Ta cũng phải điều tra một chút, xem ngươi đến tột cùng là thần thánh phương nào.

.....

Mộng Giới.

Bóng người Diệp Tuy Phong và Phương Tiểu Nhân đột nhiên hiện ra mà ra.

Sau khi quen thuộc quy tắc của mộng cảnh, Diệp Tuy Phong đã không cần phải mượn dùng Mộng Thê, trực tiếp xuyên qua bọt khí trong mộng cảnh đi vào Mộng Giới là được rồi.

- Đại ca, vừa rồi ngươi thật quá uy mãnh!

Phương Tiểu Nhân vẫn còn chưa khôi phục lại từ trong sự kích động, lớn tiếng nói:

- Thậm chí ngươi còn có thể áp chế cả Vực chủ, trước giờ ta chưa thấy Mộng Sư nào cường đại giống như ngươi cả!

Nàng thao thao bất tuyệt, miệng đầy đều là ca ngợi đối với Diệp Tuy Phong.

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, cười ha ha nói:

- Không phải lúc ấy ngươi còn cực lực muốn cùng ta phủi sạch quan hệ a?

Phương Tiểu Nhân mặt không đỏ tim không đập nhanh, nói:

- Đó là do ta không biết phong thái của đại ca ngài mà!

- Đến bây giờ ta mới biết ngài thần thông quảng đại cỡ nào.

- Nếu như ngài không chê, ta rất nguyện ý trở thành đệ tử chân chính của ngài!

Diệp Tuy Phong khoát tay áo.

- Đừng làm bộ như vậy.

- Gặp dịp thì chơi, không cần thiết tưởng là thật.

Hắn phun ra một câu cặn bã nam cặn bã nữ thiết yếu trích lời.

Phương Tiểu Nhân vẫn kích động trong chốc lát, sau đó mới chậm rãi bình phục lại kích động trong lòng.

- Đại ca, ngươi thật sự muốn đi tìm vị Thái Thượng trưởng lão kia à?

- Chắc chắn bọn hắc sẽ khó đối phó hơn so với Vực chủ nhiều đó.

Nàng lo lắng hỏi.

Diệp Tuy Phong ừ một tiếng:

- Ta muốn điều tra một ít chuyện.

Hai mắt Phương Tiểu Nhân sáng lên:

- Vậy người cho ta thời gian mấy năm, ta nhất định có thể lần vào cao tầng Thanh Lan Tông, đến lúc đó nhất định sẽ giúp người tìm được mộng cảnh của mấy trưởng lão kia!

Diệp Tuy Phong nhếch miệng.

Mấy năm à?

Hắc mấy tháng có lẽ cũng không đợi được.

- Thôi đi, để tự ta là được rồi.

Phương Tiểu Nhân sững sờ:

- Nhưng người có thể tìm được bọt khí giấc mơ của bọn hắc à?

Diệp Tuy Phong không nói gì, chỉ phát phát tay.

Chỉ một thoáng, vô số bọt khí mộng cảnh đã xuất hiện ở trong tầm mắt hai người, lít nha lít nhít, bao phủ toàn bộ phạm vi Thanh Lan Tông, với lại hình như còn xa hơn.

Phương Tiểu Nhân nhất thời ngây dại.

Nàng vốn cho rằng, mình có thể tìm được mộng cảnh trong bán kính năm mươi dặm đã là thiên phú tuyệt đối dị bẩm, nhưng Diệp Tuy Phong thì sao?

Này ít nhất cũng là một ngàn km!

- Người tốt nhất nên tập trung tu luyện đi, con đường Mộng Sư này thật rất không tệ.

Diệp Tuy Phong nói.

Chương 590: Lôi Hải Trưởng Lão.

Qua một đêm quan sát, hắn thấy Hiều Hiều đã cực kỳ thành công đối với việc tạo dựng Mộng Giới.

Với lại hắn còn phải cảm ơn Hiều Hiều đã dựng nên Mộng Giới, bởi vì nơi này cực kỳ phù hợp đối với Diệp Tùy Phong giai đoạn hiện tại, có thể thông qua nó làm được không ít chuyện.

- Trời sắp sáng rồi, trở về đi.

- Nhớ kỹ, sau này trước khi tiến vào mộng cảnh của người khác thì nhất định phải sớm dò sét kỹ lưỡng.

Diệp Tùy Phong nói xong, sau đó biến mất khỏi Mộng Giới không thấy gì nữa.

Nhưng khi hắn rời khỏi còn lưu lại một đoàn vật chất màu tím, phiêu phù ở trước mặt Phương Tiểu Nhân.

Đó chính là Mộng Niệm sinh ra sau khi trấn an cảm xúc của Tông Nguyên.

Mộng Niệm của một Kim Tiên đã đủ để Phương Tiểu Nhân dùng trong thời gian rất lâu.

.....

Sắc trời đã sáng.

Diệp Tùy Phong trở về từ Mộng Giới, chậm rãi mở mắt.

Bận rộn một đêm nhưng hắn lại không có bất kỳ cảm giác uể oải nào.

Lực lượng mộng cảnh có nguồn sức mạnh đặc biệt bảo vệ đối với thần hồn, mặc dù hắn đã ở trong giấc mộng cả đêm, nhưng thật ra không gì khác với ngủ một giấc.

- Thật không tệ.

Diệp Tùy Phong đánh giá càng ngày càng cao đối với thế giới do Hiều Hiều tạo dựng này.

Chỉ là không biết, bây giờ nàng đang ở phương nào.

Còn có mấy người Diệp Hoàng, Tiểu Hắc, Cốc U Lan nữa.

Một chuyến đi đến Mộng Giới này ngược lại làm Diệp Tuy Phong càng ngày càng nhớ đến bọn nhỏ đáng yêu này.

- Có lẽ các người đều cho rằng ta đã chết rồi!

- Ha ha, đến lúc đó cho các người một kinh ngạc vậy.

Trong lòng của Diệp Tuy Phong rất tốt, khẽ hát rời giường.

Vừa mới rửa mặt xong, ngoài viện đã lại vang lên tiếng đập cửa.

Mở cửa sân ra, hai người là trưởng lão Âm Hương, Thiên Thiên đã đứng ở cửa ra vào.

- Có tin xấu.

Vẻ mặt Âm Hương rất khó coi.

Diệp Tuy Phong im lặng, nào có ai mới sáng sớm đã mang đến cho người ta tin tức xấu chứ.

Có thể xấu đến mức nào?

- Đi vào trước đi.

Hắn mời hai người đi vào viện, chuẩn bị hai bàn hoa quả nhìn không tệ.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Âm Hương thì hình như cũng không có tâm trạng hưởng thụ mỹ thực.

- Xảy ra chuyện gì à?

Diệp Tuy Phong tự mình cầm lấy một quả trám, vừa ăn vừa hỏi.

Giọng của Âm Hương trầm thấp, nói:

- Ta thăm dò được, người phụ trách khảo hạch lần này là Lô Hải trưởng lão, trước kia lão cũng từng là người của Vĩnh Tường Môn chúng ta.

Diệp Tuy Phong dừng lại:

- Vậy thì đây là chuyện tốt mới đúng, chẳng phải có thể đi cửa sau à?

Âm Hương cười khỏ hai tiếng.

- Người có chỗ không biết. Lôi Hải đúng là xuất thân từ Vĩnh Tường Môn, nhưng quan hệ giữa lão ta và tông môn cực kỳ kém.

- Lúc trước, hai bên kém chút đã trở mặt thành thù, lão ta đối với Vĩnh Tường Môn chỉ có cừ hận.

- Với lại người này từ trước đến nay ánh mắt rất cao, lần này lão ta đến phụ trách khảo hạch chắc chắn sẽ chơi ngáng chân đối với các người, tình huống của chúng ta rất không lạc quan!

Diệp Tuy Phong ồ thật dài một tiếng.

Sẽ không phải là kiêu đoạn đạo lữ (bạn gái hoặc vợ tu luyện chung) bị người ta cưỡng ép cướp đi chứ.

Nhưng hẳn cũng không có hứng thú đối với loại chuyện này.

- Ta cảm thấy người quá lo lắng, chắc là Thanh Lan Tông sẽ không để cho lão làm xằng làm bậy đâu.

Diệp Tuy Phong nói.

Âm Hương lắc đầu thờ dài.

- Thanh Lan Tông khác với Vĩnh Tường Môn.

- Quy củ ở đây còn xa không rõ ràng như ở bên chúng ta, đối với một ít sai lầm không quá nghiêm trọng, phía trên đa phần đều mở một mắt nhắm một mắt.

- Có lẽ bọn hắn còn sẽ cảm thấy, như vậy còn có thể khảo hạch biểu hiện của các người ở trong nghịch cảnh đâu.

Diệp Tuy Phong không thể phủ nhận.

Hoàn toàn chính xác, đối với người ngồi ở vị trí cao thì chúng sinh chính là các quân cờ trong một bàn cờ.

Có đôi khi bọn hắn còn biết cố ý sắp xếp một chút khó khăn, sau đó gán cho nó mỹ danh là khảo nghiệm thực lực.

Há không biết, một quyết sách nhỏ bé sẽ ảnh hưởng đến tương lai và vận mệnh của rất nhiều người.

Nhưng đối với những chuyện này, cho tới bây giờ Diệp Tuy Phong đều chưa từng chân chính quan tâm.

- Tóm lại, ta đến chính là muốn nhắc nhở ngươi, nếu như sau này gặp Lô Hải thì nhất định phải cẩn thận một chút.

- Nếu không thì chắc chắn sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết cho mình!

- Lão ta thuộc kiểu người hung thần ác sát!

Âm Hương ngưng trọng nói.

Diệp Tuy Phong gật đầu, tỏ vẻ mình biết rồi.

Nhưng lúc này, trong lòng của hắn đang nghĩ, có nên đi tìm Vực chủ một chuyến nữa, sau đó nói chuyện này với hắn một chút hay không.

Tiếp đó, Âm Hương lại dặn dò Diệp Tuy Phong một vài chuyện khác, chuẩn bị mang theo Thiên Thiên rời khỏi.

Nhưng hai người vừa chuẩn bị ra khỏi cửa thì bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa.

Diệp Tuy Phong mở cửa ra, một người đàn ông trung niên mặc trường sam màu trắng, khuôn mặt nho nhã đang đứng ở ngoài cửa.

Sau khi Lâm Âm Hương nhìn thấy người kia thì lập tức quá sợ hãi. Thậm chí sau đó còn nhịn không được lui lại hai bước.

- Lô Hải trưởng lão!

- Ngài. Sao ngài lại tới đây?

Nàng lên tiếng kinh hô.

Lô Hải cũng nhìn thấy Âm Hương, cười ha ha:

- Há? Là Âm Hương trưởng lão à?

- Không ngờ còn còn có thể gặp người quen ở đây.

Lão ta bình tĩnh nói, sau đó chuyển hướng về phía Diệp Tuy Phong:

- Xin hỏi, ngươi có phải là Diệp công tử Diệp Tuy Phong không?

Diệp Tuy Phong nhìn người đàn ông trung niên giọng nói ôn hòa trước mắt này, không tự chủ sờ lên cằm.

Hung thần ác sát?

Nhìn qua có chút không giống nha.

- Đúng, là ta.

- Trưởng lão tìm ta có chuyện gì không?

Diệp Tuy Phong trả lời.

- Có người nói ta đến đây đưa cho ngươi một món đồ.

Lôi Hải cười, sau đó cầm một trữ vật giới chỉ xinh đẹp đưa cho Diệp Tuy Phong.

- Người đó dặn dò ta, nếu như ngươi có nhu cầu gì thì cứ nói với ta, ta chắc chắn sẽ hết sức thỏa mãn ngươi.

Diệp Tuy Phong mở nhẫn trữ vật ra nhìn một chút, trong đó chất đầy linh thạch thượng phẩm sáng loáng, ít nhất cũng có hơn một triệu viên.

Trừ cái đó ra còn có các loại tài nguyên tu luyện không tề.

Ở chỗ dễ thấy nhất có một khối lệnh bài màu đen đang lơ lửng, trên đó viết năm chữ to: Vực Vạn Hòa Chủ Lệnh.

Chương 591: « Chúa Tể Ngã Xuống - Thánh Địa Thiên Khuyết ».

Diệp Tuy Phong lập tức bừng tỉnh, thì ra là Tông Nguyên tặng.

Dựa vào khối Vực Chủ Lệnh này, trên cơ bản hẳn đã có thể đi đến hầu hết các nơi trong Thanh Lan Tông.

Trong đó cũng bao gồm trọng địa của tông môn, Tàng Kinh Các.

- Giúp ta cảm ơn ngài ấy.

- Phiền ngươi chuyển lời với ngài ấy, chỉ cần không làm loạn gì, ngài ấy nhất định sẽ đạt được thứ mình muốn.

Diệp Tuy Phong nói.

- Nhất định.

Lôi Hải nhẹ gật đầu.

- Diệp công tử còn cần ta làm chuyện gì nữa không?

Diệp Tuy Phong nghĩ đi nghĩ lại nói:

- Có lẽ không có.

Nhưng Lô Hải lại cực kỳ nhiệt tình.

- Có cần ta đổi cho ngươi một nơi ở tốt hơn hay không?

- Không cần, cái này là được rồi.

- Vậy thì ta sẽ điều động mấy đệ tử tới chiều cố sinh hoạt hàng ngày cho ngươi?

- Cũng không cần.

- Làm ấm giường thì sao?

- Ngạch. Không cần.

Lô Hải chu đáo, chuyện gì đều cân nhắc đến, chỉ có điều đều bị Diệp Tuy Phong từ chối toàn bộ.

Nhưng bộ dạng của hắn cũng không tức giận chút nào, mà trước khi đi còn đưa cho Diệp Tuy Phong một viên ngọc phù truyền tin của mình, nói mọi người đều đến từ Vĩnh Tường Môn, nên giúp đỡ nhau nhiều hơn.

Chỉ cần có chuyện thì chỉ cần nói một câu, hắn sẽ lập tức đến ngay.

Loại biểu hiện này làm cho Âm Hương và Thiên Thiên ngây ra như phỗng, vẻ mặt hốt hoảng, giống như nằm mơ.

Đợi sau khi đến Lô Hải rời khỏi, cả hai cũng thật lâu không thể lấy lại tinh thần.

- Khụ khụ.

Diệp Tuy Phong ho khan hai tiếng, làm cho Âm Hương giật mình tỉnh lại.

- Ừm. Vừa rồi ngươi nói Lô Hải chính là người vừa rồi à?

Hắn hỏi.

Âm Hương ngơ ngác nhẹ gật đầu.

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm:

- Ta cảm giác hấn cũng không hung thần ác sát gì mà.
- Có phải giữa các người có hiểu lầm gì đó hay không?

Âm Hương há to mồm, không biết nên trả lời thế nào.

Trước kia, mỗi lúc có người của Vĩnh Tường Môn gặp được Lôi Hải, không phải là bị cố ý làm khó dễ thì chính là bị đánh gần chết ném trở về.

Ngay hôm qua, còn có người nói với bà, Lôi Hải chuẩn bị làm khó đám người Vĩnh Tường Môn ở trong lần khảo hạch này.

Nhưng trời mới biết, hôm nay hấn lại bỗng nhiên biến thành một đại thúc hiền lành đầy nhiệt tình!

Đầu óc Âm Hương trông rộng, cảm thấy mình muốn điên rồi, hoặc chính là còn đang nằm mơ chưa tỉnh lại.

- Ha ha, xem ra hấn ta sẽ không làm ra chuyện gì ngáng chân đối với chúng ta đâu.

- Hôm nay, ta còn có chuyện khác, cáo từ trước, người quan tâm Lăng Vân kỹ một chút, đối thủ của con bé cũng không phải dễ đối phó.

Nói xong, Diệp Tuy Phong đưa ngọc phù truyền tin của Lôi Hải cho Âm Hương.

Chính là lễ vật hấn tặng cho Vĩnh Tường Môn, với lại viên ngọc phù truyền tin này ở một mức độ nào đó chính là “Người hộ đạo” thích hợp với bọn hấn nhất.

Nhiệm vụ của mình cũng coi như hoàn thành trước thời gian.

Sau một lát, Diệp Tuy Phong thuận lợi đi vào trong Tàng Kinh Các của Thanh Lan Tông.

Có Vực Chủ Lệnh, gần như hấn đều thông suốt tất cả con đường ở đây.

Hấn tìm được khu vực cất giữ thư tịch ghi chép lịch sử, thuận thực bắt đầu tìm kiếm.

Rất nhanh, hấn đã tìm được một quyển sách cực kỳ có giá trị.

« Chúa Tể Ngã Xuống - Thánh Địa Thiên Khuyết ».

.....

Thức tỉnh hơn nửa năm, Diệp Tùy Phong cũng thấy được cái tên quen thuộc đầu tiên.

Thánh địa Thiên Khuyết.

Đã từng là thế lực đỉnh tiêm cường thịnh nhất của Tiên giới, thực lực tương xứng với Huyền Đô.

Lúc trước, khi Diệp Tùy Phong mua sắm bùa đất đã gặp được Chuẩn Đế Hề Lam, hẳn chính là người của thánh địa Thiên Khuyết.

Sau khi tái tạo cửu thiên thập địa, thánh địa Thiên Khuyết trở thành bá chủ duy nhất trong đại vực Thái Ly, sau đó quản lý toàn bộ Thái Ly giới sau khi dung hợp.

Nếu như không có ngoại lực can thiệp thì ít nhất trong thời gian vài triệu năm, địa vị của thánh địa Thiên Khuyết cũng sẽ không bị khiêu chiến.

Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy tên của quyển sách này, trong lòng của Diệp Tùy Phong có một tia dự cảm không tốt.

« Chúa Tể Ngã Xuống »

Đến cùng, đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Tùy Phong lật quyển sách ra.

Sau một lát, một chữ hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Thiên Phật.

Không khác phỏng đoán của Diệp Tùy Phong nhiều lắm, khi giới Thái Ly vừa hình thành thì thánh địa Thiên Khuyết đã chấp chưởng thiên địa, sáng tạo ra một giới tu luyện còn phần vinh thịnh thế hơn hiện tại rất nhiều.

Loại tình huống này kéo dài thời gian mấy ngàn năm, đạt đến một đỉnh phong.

Khi đó, mấy chục ngàn người phi thăng, bầu trời không ngừng ngưng tụ lôi kiếp.

Trong thánh địa, mỗi ngày đều có đại đạo oanh minh, người bước lên đỉnh cao một tiếp theo một, chân chính đạt đến độ

cao ngang với trời đất.

Nhưng cực thịnh tất suy, hình như là chân lý vĩnh hằng không đổi.

Thiên Phật không có bất kỳ dấu hiệu gì âm vang giáng lâm trên thánh địa Thiên Khuyết.

Cường giả của thánh địa đều xuất hiện, đi ngược dòng nước, quyết đấu với trời!

Nhưng Thiên Phật thật sự rất đáng sợ.

Cho dù thánh địa dốc hết tất cả lực lượng, đánh cực tất cả nội tình thì vẫn như cũ không thể ngăn cản được Thiên Phật kia.

Thánh địa Thiên Khuyết đã từng có vinh quang vô thượng, chúa tể của Thái Ly giới lại hoàn toàn bị lật úp trong vòng một đêm, hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Thánh địa tu luyện mà tử tử chúng sinh hướng tới lại biến thành một mảnh phế tích âm phong gào thét.

Ngày ấy, chúng sinh khóc lóc đau khổ, thế giới rên rỉ, thiên địa không còn ánh sáng.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, giới Thái Ly phồn thịnh cũng rơi vào trong bóng tối hỗn loạn.

Gió tanh mưa máu, không phân biệt ngày đêm.

Sau khi xem ghi chép hết trong sách, Diệp Tùy Phong nhíu chặt lông mày.

Thiên Phật à?

Là Thiên Phật gì mới có thể làm cho một thế lực siêu cấp đứng ở đỉnh của thế giới biến mất trong vòng một đêm, không thấy gì nữa?

Với lại, lúc trước cửu thiên thập địa vừa sinh ra không lâu, căn bản cũng không tồn tại một Thiên Đạo hoàn chỉnh.

Nếu như có thì cũng chỉ có thể là ý chí hóa thân của Tiên giới đã bị tàn phá trước đó, Lý Tiểu Bạch.

Là Tiểu Bạch phá hủy thánh địa Thiên Khuyết à?

Diệp Tỳ Phong lắc đầu.

Không thể nào.

Không nói đến Tiểu Bạch có thực lực đó hay không, cho dù có thì với tính cách của con bé cũng không thể làm ra loại chuyện làm cho toàn bộ thế giới đều lâm vào bóng tối này được.

Chương 592: Suy Đoán Chuyện Xưa.

Rất nhanh, Diệp Tỳ Phong đã phủ định loại thuyết pháp Thiên Phật này.

Sau khi Tái tạo cửu thiên thập địa, tồn tại có thể được xưng là Thiên Đạo chỉ còn lại hai người Tiểu Hắc và Tiểu Bạch.

Một là con trai, một là con dâu tương lai.

Không ai có thể hiểu rõ Thiên Đạo hơn hẳn.

Sở dĩ trong sách ghi chép như vậy, đại khái có lẽ vì bọn hắn không thể nào hiểu được kiếp nạn như thế, cho nên mới có thể quy tội này cho Thiên Phật.

Theo Diệp Tỳ Phong, thánh địa Thiên Khuyết bị hủy diệt càng giống là do người nào đó gây nên.

Như vậy người này, là ai?

Một đạo kiếm quang mang theo khí tức hủy diệt chợt lóe lên ở trong đầu hắn.

Chẳng lẽ là Diệp Hoàng?

Trước đó, khi Diệp Tỳ Phong vừa nhìn thấy vết kiếm của Diệp Hoàng đã phát hiện đó là một kích toàn lực của Diệp Hoàng, trong đó ẩn chứa rất nhiều lực lượng hủy diệt.

Mà một kiếm này chỉ là được mô phỏng lại.

Một kiếm chân thực chắc chắn sẽ càng đáng sợ hơn.

Năng lực đủ để phá hủy thánh địa Thiên Khuyết.

Có phải là nàng không?

Diệp Tuy Phong không cách nào phán đoán chuẩn xác, hấn cần càng nhiều manh mối mới được.

Sau khi suy tư, hấn lần nữa bắt đầu bắt đầu tìm kiếm thư tịch trong Tàng Kinh Các.

Bên trong thư tịch, tuyệt đa số đều là ghi chép lịch sử và nhân vật truyền kỳ liên quan tới trong cương vực Thanh Lan Tông, cho dù ngẫu nhiên có cơ bản dính đến Thiên Phật thì cũng chỉ là tin đồn thất thiệt, khoe khoang tán gẫu, không thể tin là thật.

Cuối cùng, sau khi tại lật xem ròng rã năm ngày, hấn rốt cuộc tìm được một bản thư tịch có giá trị khác.

« Tam Thánh Truyền Kỳ »

Sách giới thiệu vấn tất là cái như vậy.

Sau khi Thiên Phật đánh xuống, giới Thái Ly lâm vào thời gian hắc ám loạn thế rất lâu.

Chiến tranh không ngừng, dân chúng lầm than.

Cuối cùng có một ngày, ba vị thánh từ trên trời giáng xuống, một lần thành lập ba tòa thế lực siêu cường trên phế tích của thánh địa Thiên Khuyết, một lần nữa chường quân quy tắc, thống lĩnh vạn linh.

Từ đó trở đi, giới Thái Ly mới dần dần khôi phục trật tự và sinh cơ, tiến vào trong quỹ đạo phát triển bình thường.

Diệp Tuy Phong mở sách ra, ba cái tên thiếp vàng, đập vào mi mắt.

Thánh địa Ngọc Lan.

Vân Hạ Thiên Công Các.

Thánh địa Bách Linh.

Ba thánh địa này chính là chúa tể mới của đại vực Thái Ly.

Bọn hấn đột ngột mọc lên từ mặt đất trong phế tích, phân biệt dùng đạo pháp vô thượng mà mỗi người am hiểu nhất sắp đặt lại âm dương, trọng chính quy tắc.

Thánh địa Ngọc Lan dùng một cái đại đỉnh quét sạch âm u tà uế khắp thế gian.

Đồng thời phát ra Đại Hoàn Nguyệt, để vạn vật sinh linh một lần nữa toả sáng lên nguyệt cảnh đối với tương lai tươi đẹp.

Vân Hạ Thiên Công Các mang đến vô số Thiên Công Ngự và đại sư rèn đúc, một lần nữa tu bổ, trùng kiến thế giới bị chiến hỏa tàn phá nghiêm trọng, cung cấp bảo hộ to lớn cho cuộc sống của mọi người.

Mà thánh địa Bách Linh thì dùng diệu thuật vô thượng điểm hóa vạn vật chúng sinh, tái tạo vạn dặm sơn hà, một lần nữa tinh lại thiên địa đã khô héo.

Ba đại thánh địa một lần nữa kéo lại Thái Ly giới đã rơi vào bóng tối. Sau đó dưới nỗ lực của tất cả mọi người mới khôi phục lại cảnh tượng phồn vinh như bây giờ.

Bọn hấn là người cứu vớt giới Thái Ly, vạn linh cộng tôn!

Sau khi khép quyển sách lại, Diệp Tỳ Phong thở ra một hơi thật dài.

Thông qua mấy ngày tìm đọc, một đầu dây đã dần dần rõ ràng.

Sau khi cứu thiên thập địa tái tạo, ban đầu giới Thái Ly là do thánh địa Thiên Khuyết khổng chế, trong thời gian mấy ngàn năm đã tạo thành một thế giới tu luyện tuyệt đối phồn vinh xưa nay chưa từng có.

Nhưng chẳng biết tại sao, bọn hấn và Diệp Hoàng lại sinh ra mâu thuẫn không thể giải quyết, Diệp Hoàng một kiếm diệt thế, phá hủy toàn bộ thánh địa Thiên Khuyết.

Từ đó trở đi, giới Thái Ly lại tiến vào thời đại bóng tối thật lâu.

Sau đó, ba đại thánh địa giáng lâm bình định lập lại trật tự, một lần nữa cứu được đại vực Thái Ly lâm vào hắc ám trở về.

Về phần ba thánh địa thì trong lòng của Diệp Tỳ Phong cũng ần ần có suy đoán.

Bọn hấn từ trên trời giáng xuống, trời là cái gì?

Trời chính là thành Vân Tiêu.

Vân Hạ Thiên Cung Các, nếu như hần đoán không sai chắc là Hồ Sang tạo dựng lên, theo thành Vân Tiêu phát triển, hần tuyệt đối có năng lực như thế.

Mà người khởi đầu thánh địa Ngọc Lan, dưới rất nhiều đầu mối tổng hợp lại có khả năng nhất chính là người đã từng đóng giữ Ngô Đồng quan, Bạch Lan Chi.

Bởi vì Đỉnh Cầu Nguyệt, chính là ở trong Ngô Đồng quan, là đỉnh Hương Hỏa dưới chân pho tượng của Diệp Hoàng và Diệp Long.

Với lại nếu hần nhớ không lầm, lúc ấy tông môn của Bạch Lan Chi cũng có tên là Ngọc Lan tông.

Về phần thánh địa Bách Linh, Diệp Tuy Phong nghĩ đến một tiểu nha đầu thú vị.

Tiểu Chiêu.

Đó là một thiếu nữ mà lần đầu tiên hần đi Huyền Đô gặp được, con bé có năng lực câu thông với Linh Thú, lúc ấy hần còn bán Tiểu Hắc cho con bé.

Tông môn của con bé cũng tên là Bách Linh tông.

Với lại càng máu chốt chính là, lúc trước Diệp Tuy Phong đã truyền thụ một môn đạo thuật Thái Cổ tên là Vạn Vật Sinh Linh Quyết cho tiểu cô nương này.

Môn đạo thuật này trùng hợp có thể dễ dàng trọng chỉnh sơn hà, giúp thế giới toả sáng sinh cơ.

Diệp Tuy Phong vượt cảm, nếu như những chuyện hần suy đoán là đúng thì vài ngàn năm trước nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Nếu không thì Diệp Hoàng cũng không thể nào vô duyên vô cớ xuất thủ đối với thánh địa Thiên Khuyết.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tất cả chuyện này đều vẫn chỉ là suy đoán của hần mà thôi.

Muốn tìm được đáp án chuẩn xác thì đầu tiên nhất định phải xác định, người phá hủy thánh địa Thiên Khuyết có phải là Diệp Hoàng hay không.

Còn có ba thánh địa kia nữa, hấn cũng cần đi xác nhận.

Xem ra, phải sớm đi tìm hai vị Thái Thượng trưởng lão của Thanh Lan Tông một chuyến.

....

Vực Vạn Hòa.

Tông Nguyên ngồi ở trong viện, một bộ dáng vẻ tâm sự nặng nề.

Vài ngày trước, sau khi từ mộng cảnh trở về, hấn đã vẽ ra chân dung của nam nhân ở trong mộng cảnh kia, nhưng hấn tra tìm tư liệu của rất nhiều Đại La Kim Tiên trở lên cũng không tìm thấy người nào tương tự.

Sau đó, hấn còn chuyên môn thỉnh giáo mấy vị Mộng Sư, nhưng tất cả đều nói chưa từng thấy hấn.

Chương 593: Nguồn Gốc Vết Kiếm.

Khi đó, hấn có một loại cảm giác bị lường gạt, có lẽ tướng mạo của người kia căn bản lại không tồn tại.

Nhưng, ngay khi hấn chuẩn bị tìm Phương Tiểu Nhân và Diệp Tuy Phong tính sổ thì tông chủ Thanh Lan Tông đã tự mình đi tìm hấn.

Vẻ mặt tông chủ ngưng trọng hỏi thăm hấn chuyện liên quan tới chân dung. Sau đó còn dặn dò hấn không nên khinh cử vọng động, nói là muốn xác nhận chân tướng chuyện này với bên phía thánh địa một chút.

Tông Nguyên lập tức sững sốt, hấn không ngờ, nam nhân đó lại có thể liên quan đến Thánh Địa.

Hấn đến cùng có thân phận gì?

Tiếp đó, Tông Nguyên lập tức đại môn không ra, nhị môn không bước (không bước ra khỏi nhà), im lặng chờ đợi kết quả.

Bỗng nhiên, ngọc phù truyền tin bên hông hấn vang lên.

Mở ra xem thì chính là tông chủ, Tông Nguyên vội vàng kết nối với hắn.

- Tông Nguyên, ngài xác định người trong mộng mà ngài nhìn thấy chính là hắn chứ?

Giọng của tông chủ ngưng trọng.

- Rất xác định, trừ phi hắn thay đổi dung mạo của mình.

Tông Nguyên trả lời.

Tông chủ lắc đầu.

- Ta cũng hoài nghi như thế, nhưng phía trên trả lời với ta là “không ai có can đảm dám giả mạo người đó”.

Tông Nguyên lập tức giật mình, chẳng lẽ, hắn đã gặp phải đại nhân vật khó lường gì à?

- Hắn đến cùng là ai?

Tông chủ lần nữa lắc đầu.

- Phía trên không có nói cho ta biết, cũng nói chúng ta không được điều tra chuyện này nữa.

- Cuối cùng, bọn hắn chỉ nói một câu.

- Dốc hết tất cả, thỏa mãn tất cả yêu cầu của hắn!

Nhưng làm cho Diệp Tùy Phong không nghĩ tới là, hắn còn chưa kịp đi tìm hai vị Thái Thượng trưởng lão kia thì kết quả người ta đã tìm tới cửa.

Đi cùng với bọn hắn còn có Vực chủ vực Vạn Hòa Tông Nguyên, lại thêm tiểu nha đầu Phương Tiểu Nhân nữa.

Vẻ mặt của Phương Tiểu Nhân tươi cười, gặp mặt đã gọi đại ca.

Diệp Tùy Phong mời bọn hắn đến dưới cây táo ngồi, sau đó mang theo Phương Tiểu Nhân cùng đi chuẩn bị nước trà.

Trên đường, hắn dò hỏi:

- Máy người này là sao, tới đây làm gì?

Phương Tiểu Nhân vẫn còn chưa hết hưng phấn, nói:

- Ta cũng không biết nữa, y phục của ta mặc không vừa, bọn hần bỗng nhiên mang đến.

- Với lại thái độ cực kỳ cung kính, nói là có chuyện gì thì cứ nói, chỉ cần trong phạm vi năng lực của Thanh Lan Tông thì bọn hần đều có thể làm được.

- Đại ca, lần này của chúng ta thật sự phát đạt rồi!

Dáng vẻ của nàng giống như mới trúng thưởng lớn.

Diệp Tuy Phong thì yên lặng, bình thường không có chuyện gì mà ân cần, không phải lừa đảo tức là đạo chích.

Nhưng xem bộ dáng nhiệt tình của bọn hần cũng không giống đến kiếm chuyện.

Trước gặp một lần lại nói.

Sau một lát, năm người ngồi cùng nhau.

Tông Nguyên vẫn mặc một bộ khôi giáp như cũ, còn có một lão đầu mặc tổ y, hần chính là vị Thái Thượng trưởng lão đã khắc lại vết kiếm của Diệp Hoàng, Diêm Chân.

Mà một vị khác là nữ tử không nhìn ra tuổi tác, nàng chính là trưởng lão đã luyện chế Đinh Cầu Nguyệt, Huyền Thanh Nguyệt.

Thực lực của bọn hần đều là cấp bậc Đại La Kim Tiên.

- Hai vị trưởng lão tới tìm ta chuyện gì vậy?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Hai người liếc nhau, Diêm Chân cười hiền lành, nói:

- Cũng không có gì đặc biệt, chính là ghé thăm ngươi và Tiểu Nhân cô nương một chút, xem các ngươi ở đây có quen không?

Diệp Tuy Phong hỏi nhếch mi.

Có cần phải đối xử đặc biệt quá như vậy không?

.....

- Còn tốt, nơi này ai cũng là nhân tài, nói chuyện lại rất dễ nghe.

- Đặc biệt là Vực chủ đại nhân còn đưa vật này cho ta, ta ở Thanh Lan Tông cực kỳ thuận tiện.

Diệp Tỳ Phong lấy ra khỏi Vực Chủ Lệnh màu đen.

- Ta cũng có!

Phương Tiểu Nhân ở bên cạnh cũng lấy ra.

Diêm Chân nhìn lướt qua hai lệnh bài, sau đó cười nói:

- Không cần dùng.

- Từ giờ trở đi, ta và Thanh Nguyệt Trường Lão sẽ đi theo bên cạnh các người, chỉ cần có nhu cầu gì thì cứ tìm chúng ta là được.

Diệp Tỳ Phong ngạc nhiên.

Các người làm vậy cũng có hơi khoa trương quá rồi nha!

Không phải chỉ là một Mộng Sư cảnh giới Tiên Tôn thôi à, có thể làm các người kiêng kỵ như vậy à?

Còn Phương Tiểu Nhân ở bên cạnh nghe thấy câu nói này thì đã cao hứng sắp không phân biệt được phương hướng, cả người nhìn qua đều là chóng mặt.

- Diêm trưởng lão quá khách khí rồi.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Chỉ là ta không biết rõ, tại sao ngài phải làm như vậy?

Hắn vẫn nói ra nghi vấn của mình.

Nụ cười của Diêm Chân không giảm, nói:

- Người và tiểu Nhân đã có quan hệ mật thiết với vị tiền bối kia như vậy, nên bọn ta làm như vậy cũng cực kỳ thích hợp.

Diệp Tỳ Phong nghe thấy câu nói này, mới hơi giật mình.

Thì ra là nhờ vẻ mặt của Thần Võ.

- Các người. Đi điều tra hắn à?

Diệp Tỳ Phong sờ lên cằm, có thâm ý nhìn Tông Nguyên một chút.

Vẻ mặt của Tông Nguyên xấu hổ, gượng cười hai tiếng, không nói gì.

- Đã điều tra ra chưa?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Nếu quả như thật tra rõ ràng, hẳn cũng muốn biết, Thần Võ bây giờ thế nào.

Diêm Chân cười lắc đầu:

- Dựa vào cấp bậc của chúng ta còn chưa đủ để biết thông tin chi tiết của vị tiên bối kia.

- Nhưng người yên tâm, bên phía Thánh Địa đã dặn dò, cho dù các người có yêu cầu gì, chỉ cần trong phạm vi năng lực của Thanh Lan Tông thì chúng ta đều sẽ tận lực thỏa mãn.

Diệp Tuy Phong ồ một tiếng, thì ra là nhận được lệnh của người thánh địa Ngọc Lan.

Bên kia chắc là có người nhận biết Thần Võ.

Nhưng bất kể nói thế nào, đây cũng coi là một niềm vui ngoài ý muốn, chí ít không cần mình phải tiếp tục đi vào trong mộng cảnh dọa người nữa.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, mở miệng nói:

- Thật ra ta thực sự có một chút chuyện muốn hỏi hai vị một chút.

Diêm Chân hỏi:

- Là chuyện liên quan tới đạo vết kiếm kia a?

- Ha ha, Tông Nguyên đã nói với chúng ta, hình như vị tiên bối kia tương đối cảm thấy hứng thú đối với vết kiếm và Đỉnh Cầu Nguyệt.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Ta cũng đan giúp hắn tìm hiểu tin tức.

- Nếu thuận tiện thì xin ngài nói rõ thông tin chi tiết.

Diêm Chân cười nói:

- Không có gì không thể nói.
- Vết kiếm đó bắt nguồn từ thánh địa.
- Cũng không phải là thánh địa Ngọc Lan mà là thánh địa Thiên Khuyết tồn tại ở vài ngàn năm trước.

Tiếp đó, Diêm Chân nói toàn bộ tin tức về vết kiếm cho Diệp Tỳ Phong.

Giống như lúc ấy Tông Nguyên nói, Diêm Chân và Huyền Thanh Nguyệt vốn là người của thánh địa Ngọc Lan.

Chương 594: Ta Muốn Ở Đây, Vũ Hóa Thành Tiên.

Lúc trước, bách phế đải hưng, bọn hắn được thánh địa dẫn dắt đã làm ra công tích cực kỳ kinh người.

Dựa vào công tích lần này, bọn hắn mới được thánh địa chọn trúng, từ xa vạn dặm tới đây, trợ giúp thành lập đại tông nhất phẩm sừng sững ngàn năm, Thanh Lan Tông.

Trước đó, bọn hắn vẫn luôn là sinh hoạt ở trong thánh địa Ngọc Lan.

Diêm Chân là một vị trưởng lão kiếm đạo, mà Huyền Thanh Nguyệt, thì là một vị trưởng lão Luyện Khí.

Có một ngày, trong tông môn có một vị đại năng từ trong phế tích của thánh địa Thiên Khuyết mang về một tảng đá xanh to lớn.

Trên tảng đá có một vết kiếm đáng sợ khảm thật sâu vào trong đó.

Diêm Chân chỉ nhìn thoáng qua mà cả người đã phát lạnh, kiếm ý vô thượng mang theo khí tức hủy diệt vô tận vọt thẳng vào trong thần hồn của hắn.

Chỉ vừa liếc nhìn đã thiếu chút nữa phá hủy thần hồn của hắn.

Nếu không phải đại năng của tông môn ở bên cạnh quả quyết xuất thủ che lại mệnh nguyên của hắn thì sợ rằng hắn đã bị kiếm ý của vết kiếm đó phát ra chém giết tại chỗ.

Nhưng sau khi trải qua tai nạn này, Diêm Chân lại nhân họa đắc phúc, trong thần hồn lưu lại một tia kiếm ý của vết kiếm kia.

Nhờ vào một tia kiếm ý này, tạo nghệ trên kiếm đạo của hắn đột nhiên tăng mạnh, cuối cùng nhất cử đột phá Đại La Kim Tiên, trở thành lực lượng trung kiên của thánh địa.

Với lại, hắn có thể làm cho vết kiếm một lần nữa hiển hóa ra ngoài, mặc dù uy lực không bằng một phần vạn vết kiếm lúc đầu, nhưng đối với đệ tử bình thường thì cảm ngộ một chút kiếm đạo cũng có được tác dụng không hề tầm thường.

Đó chính là nguồn gốc của vết kiếm.

Về phần nguồn gốc của Đỉnh Cầu Nguyệt thì càng vô cùng đơn giản.

Bản thể của nó chính là thánh vật chí cao của thánh địa, có tác dụng cực kỳ quan trọng đối với thánh địa phát triển, hàng nhái của hắn cũng ứng dụng rộng khắp trong các tông môn.

Làm trưởng lão Luyện Khí của thánh địa Ngọc Lan, Huyền Thanh Nguyệt đương nhiên hiểu được phương pháp luyện chế nó.

Sau khi nghe xong, Diệp Tùy Phong thở nhẹ một hơi.

Quả nhiên, thánh địa Thiên Khuyết bị hủy diệt có quan hệ chặt chẽ với Diệp Hoàng.

Hoặc nói, đó chính là bản thân nàng làm ra.

Chỉ tiếc, Diêm Chân chỉ biết những tin tức này.

Về phần lai lịch của thánh địa Ngọc Lan và cái hai đại thánh địa khác thì bọn hắn cũng chỉ biết là đều xuất hiện trong cùng một thời gian, từ trên trời giáng xuống.

Giống như chính là mang theo sứ mệnh đến giới Thái Ly bình định lập lại trật tự.

- Cũng có người nói, thật ra ba đại thánh địa đều đến từ cùng một nơi.

Diêm Chân cười nói:

- Nhưng ta không thể nào tin được.

- Phải là thế lực kinh khủng cỡ nào mới có thể đồng thời xuất hiện ba thế lực không kém gì thánh địa Thiên Khuyết chứ?

Diệp Tỳ Phong không trả lời hẳn.

Người chưa thấy qua cũng không đại biểu không tồn tại.

Tổng hợp tất cả tin tức, hẳn trên cơ bản đã có thể xác định, ba đại thánh địa đúng là chính là gia tộc luyện khí sư Hồ Sang trước kia, Ngô Đồng quan Ngọc Lan tông, còn có Tiểu Chiêu Bách Linh tông.

Chỉ có điều, hẳn vẫn không hiểu được tại sao tại sao Diệp Hoàng phải xuất thủ đối phó thánh địa Thiên Khuyết.

Với lại tại sao sau khi phá hủy lại phái ra mấy người Hồ Sang tới chữa trị thế giới.

Những chuyện này có lẽ chỉ có ở trong thánh địa Ngọc Lan mới có thể biết được.

- Có thể đi thánh địa Ngọc Lan một chuyến hay không?

Diệp Tỳ Phong trực tiếp hỏi.

Diêm Chân hơi kinh ngạc, hỏi:

- Người muốn đi thánh địa à?

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu, nếu chuyện này đã liên quan đến Diệp Hoàng thì hẳn vẫn nên mau chóng làm rõ ràng thì tốt hơn.

Mấy người liếc nhau, sau đó Diêm Chân cười khổ nói:

- Vị tiền bối kia thì không có vấn đề, chỉ có điều người và Phương Tiểu Nhân chắc không có cách nào tiến về thánh địa.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày:

- Vì sao vậy?

Diêm Chân giải thích nói:

- Có lẽ các người còn không rõ ràng lắm.

- Vị trí của ba đại thánh địa chính là ở trong thánh địa Thiên Khuyết lúc đầu.

- Nơi đó bởi vì có thiên tai hàng thế nên pháp tắc thiên đạo nhận lấy tổn thương không thể xóa nhòa, nếu như người bình thường tự tiện xông vào thì sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt.

- Cho dù thánh địa cố gắng mấy ngàn năm nhưng cũng chỉ chữa trị được một bộ phận, thực lực Địa Tiên trở xuống không có cách nào tiến vào trong.

Diệp Tỳ Phong giật mình, thì ra là như vậy.

Xem ra lúc ấy chiến đấu giữa Diệp Hoàng và thánh địa Thiên Khuyết, sợ là cực kỳ thảm thiết.

Đã như vậy, vậy trước tiên ở lại Thanh Lan Tông tăng tu vi lên một chút đã.

- Ta hiểu rồi.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Vậy thì phiền phức hai vị trưởng lão chuẩn bị cho ta một hoàn cảnh tu luyện dồi dào linh khí.

- Ta muốn ở đây, Vũ Hóa Thành Tiên.

.....

Mấy người Diêm Chân và Huyền Thanh Nguyệt, Diệp Tỳ Phong rời khỏi sân nhỏ.

Trước khi đi, bọn hắn đáp ứng yêu cầu của Diệp Tỳ Phong, sau ba ngày sẽ mở mở ra bí địa tu luyện của Thanh Lan Tông cho hắn và Phương Tiểu Nhân.

Linh khí nơi đó cực kỳ sung túc, với lại có Đỉnh Cầu Nguyệt cấp bậc cao hơn tọa trấn, tạo hóa phi phàm.

Nếu như đầy đủ may mắn thì có lẽ trong vòng năm năm thành công vượt qua Cửu Nạn, Vũ Hóa Thành Tiên.

Đến lúc đó, bọn hắn sẽ đích thân mang theo Diệp Tỳ Phong đi tới thánh địa Ngọc Lan.

- Đại ca, ta cảm giác giống như mình đang sống ở trong mộng.

Phương Tiểu Nhân vẫn còn đang ngờ ngác như cũ, trên mặt mang theo vẻ không thể tin được.

- Lúc đầu ta tưởng là có Vực chủ làm hậu trường đã là chuyện rất ghê gớm rồi.

- Không ngờ, thậm chí ngay cả Thái Thượng trưởng lão cũng tới!

- Còn muốn mở ra bí địa quý giá nhất của tông môn cho chúng ta tu luyện, chuyện này quả thực là...

Trong lúc nhất thời, nàng không tìm từ gì thích hợp để hình dung kích động trong lòng của mình lúc này.

- Nhanh đi chuẩn bị một chút đi, ngày mai sẽ chúng ta phải đi bí địa.

Diệp Tùy Phong lắc đầu nói.

Phương Tiểu Nhân liên tục gật đầu, sau đó nhảy tung tăng chạy ra ngoài cửa.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Phương Tiểu Nhân đã gõ cửa Diệp Tùy Phong.

Nhưng nàng không giống với hôm qua, lúc này, vẻ mặt của nàng có chút ngưng trọng, với lại một bộ như không ngủ được.

- Đại ca.

Phương Tiểu Nhân thấp giọng hỏi:

- Lúc đó, người bị người biến thành kia đến cùng là ai vậy?

Chương 595: Hứa Hẹn Thành Tiên.

Phương Tiểu Nhân luyên huyên nói:

- Hẳn lại có năng lực lớn như vậy, có thể làm cho Thái Thượng trưởng lão của Thanh Lan Tông cũng kiêng kỵ như vậy!

- Ta suy nghĩ một đêm, lại càng nghĩ càng sợ, nếu như bị bản tôn của người đó biết thì chẳng phải chúng ta thảm rồi à?

Diệp Tùy Phong im lặng, thì ra là như vậy, xem người cao hứng như vậy, bây giờ mới ý thức tới vấn đề này à?

- Không cần lo lắng, người kia là tiểu muội của ta, cho dù biết thì cũng không có chuyện gì lớn.

Hắn bảo.

Nhưng Phương Tiểu Nhân hiển nhiên không tin câu nói này của hắn, nhứt chí nói:

- Được rồi đại ca à, bây giờ cũng không phải là lúc đùa giỡn đâu.

- Chúng ta làm như vậy đơn giản chính là đang chơi đùa với dao.

Diệp Tỳ Phong xòe bàn tay ra.

- Làm cũng đã làm, bây giờ còn có thể làm gì?

- So với lo lắng cái này, lo lắng cái kia, còn không bằng nắm lấy cơ hội, nhanh chóng tăng lên thực lực của mình.

- Đợi khi thực lực của ngươi đầy đủ thì cho dù bản tôn của hắn tìm đến cũng sẽ không e ngại, có phải hay không?

Hắn cho rót canh gà Phương Tiểu Nhân.

Vẻ mặt của Phương Tiểu Nhân thay đổi, cuối cùng vẫn lựa chọn ăn sạch chén canh gà này.

- Không sai!

- Thế giới này chính là gan lớn chết no gan nhỏ chết đói, cùng lắm thì ta liều mạng thôi!

Diệp Tỳ Phong thấy buồn cười, tiểu hài tử chính là tương đối dễ dàng lừa gạt.

- Đại ca, ngươi chuẩn bị thành Tiên trong thời gian bao lâu?

- Chỉ sợ chúng ta không thể ở quá lâu trong Thanh Lan Tông, nếu không sớm muện sẽ lộ ra chân ngựa (lộ kế hoạch).

Phương Tiểu Nhân nghiêm túc hỏi.

Diệp Tỳ Phong nghĩ đi nghĩ lại nói:

- Một năm.

Hiện tại, cảnh giới của hắn vẫn chỉ là Hiển Thánh.

Nhưng hắn không có bất kỳ bình cảnh gì nên chỉ cần đầy đủ linh khí thì có thể đột phá Thiên Mệnh, Thần Hợp, Cửu Nạn mà không có bất cứ khó khăn nào, sau đó Vũ Hóa thành tiên.

Có thể ngay cả thời gian một tháng cũng không cần đến.

Nhưng tối hôm qua, Diệp Tùy Phong lại nghĩ đến một chuyện cực kỳ nghiêm trọng khsc.

Hắn hiện tại, đang tu luyện lại từ đầu đó!

Cho dù đi tới vị trí đỉnh phong của vũ trụ thì cũng không nhất định sẽ nghiền ép người đỉnh phong khác.

Bởi vì bọn hắn có khả năng rất lớn cũng đạt tới trình độ này, hai bên tối đa cũng chỉ đánh ngang tay mà thôi.

Như vậy sao được?

Nếu như hắn thật đánh ngang với Diệp Hoàng, vậy thì uy nghiêm của lão phụ thân như hắn phải đặt ở đâu?

Với lại đừng quên, hai gia hỏa phản nghịch Hiểu Hiểu và Tiểu Hắc này có thể vẫn muốn đánh bại hắn nữa!

Nếu như hắn thật sự bị đánh bại.

Loại hình tượng kia đơn giản không thể nào tưởng tượng.

Diệp Tùy Phong tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho loại chuyện đảo ngược thiên cương này xảy ra.

Cho nên sau khi suy nghĩ một đêm, hắn quyết định một lần nữa cô đọng lại tất cả cảnh giới của mình một lần, mỗi một cảnh giới đều đạt tới trình độ mạnh nhất.

Như vậy thì khi hắn đi đến đỉnh phong sẽ vẫn là người mạnh nhất trong những người đỉnh phong.

Đến lúc đó hắn sẽ không cần lo lắng bị Hiểu Hiểu từ phía sau dùng gạch đập lên đầu nữa.

Uy nghiêm của hắn không thể xâm phạm!

Ánh mắt Diệp Tùy Phong sắc bén, lần đầu hắn nghiêm túc tu luyện như vậy.

Trong vòng một năm, hắn muốn trở thành Địa Tiên mạnh nhất.

- Nhưng người không cần lo lắng, chờ sau khi ta thành tiên, ta sẽ nói với bọn hắn một câu, để người tiếp tục tu luyện trong bí địa.

Diệp Tuy Phong nói.

Phương Tiểu Nhân lập tức nheo mắt lại.

- Nghe ý của người giống như nói ta sẽ thành tiên muộn hơn người à?

Diệp Tuy Phong trực tiếp gạt đầu.

- Đây là sự thật hiển nhiên.

Phương Tiểu Nhân lập tức khó thở, la lớn:

- Xem thường ai đó!

- Bàn về thiên phú tu luyện thì bản cô nương chưa từng thấy người nào lợi hại bằng một phần mười ta cả!

- Nếu như ta nghiêm túc tu luyện thì đã sớm thành Tiên!

Diệp Tuy Phong nhếch miệng, kiêu lấy cố này, lỗ tai hắn đã sắp nghe ra kén rồi.

Phương Tiểu Nhân nhìn ra Diệp Tuy Phong không tin, hừ một tiếng nói:

- Không tin đúng không?

- Chờ đi, bây giờ ta sẽ thật sự nghiêm túc, nhất định có thể thành Tiên trước người một bước!

- Với lại, chỉ dựa vào người mà cũng muốn thành Tiên trong vòng một năm à? Ta muốn đánh cho người một dấu chấm hỏi to lớn.

Nương theo Phương Tiểu Nhân lú lo không ngừng, Diệp Tuy Phong đi cùng với nàng đến phía sau núi Thanh Lan Tông.

Nơi này là chỗ ở của Diêm Chân và Huyền Thanh Nguyệt.

Đồng thời cũng là bí địa, nơi bọn hắn tiến vào.

Thật ra vùng bí địa này cũng không ở trong Thanh Lan Tông mà là một mình mở ra một thế giới nhỏ riêng lẻ.

Mà hai vị trưởng lão Diêm Chân và Huyền Thanh Nguyệt thì chưởng quản chìa khoá tiến vào bí địa.

Chỉ từ điểm này cũng đủ biết bí địa Thanh Lan Tông chắc sẽ cao cấp hơn bí cảnh Cầu Nguyên của Vĩnh Tường Môn nhiều.

Không nói nhảm quá nhiều, hai vị trưởng lão trực tiếp mở ra cửa vào bí địa, đưa hai người Diệp Tùy Phong và Phương Tiểu Nhân đi vào.

Thế giới chuyển đổi.

Sau khi thấy lại ánh sáng thì một lượng linh khí cực lớn đến mức gần như ngưng thực kèm theo Nguyệt Lực thật lớn nhào tới trước mặt hắn.

Diệp Tùy Phong hít vào một hơi thật dài, rất nhanh hắn đã đánh giá ra, linh khí nơi này tuyệt đối đủ cho hắn đột phá tới cảnh giới Địa Tiên.

- Đại ca, người chuẩn bị tu luyện thế nào rồi?

Mặc dù vừa rồi Phương Tiểu Nhân rất tức giận, nhưng vẫn rất tôn trọng đối với Diệp Tùy Phong.

Hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, nói:

- Ngay ở đây.

Phương Tiểu Nhân hơi sững sờ:

- Nơi này có Đỉnh Cầu Nguyên đây!

- Giống với ở trong bí cảnh cầu nguyên của Vĩnh Tường Môn, mà lại càng cao cấp hơn.

- Nếu chúng ta đã có thể thuận lợi tìm được thì nhất định có thể đột nhiên tăng mạnh.

Diệp Tùy Phong không trả lời nàng, hắn nhắm mắt lại, cảm nhận nơi Nguyệt Lực hội tụ ở trong bí địa, sau đó hắn đưa tay chỉ về phương hướng Đông Bắc.

- Vị trí của Đỉnh Cầu Nguyên chính là đại khái khoảng bốn mươi, năm mươi dặm phía Đông Bắc.

- Người đi tìm đi, ta đợi ở đây là được rồi.

Nói xong, Diệp Tùy Phong trực tiếp tìm một chỗ râm mát khoanh chân ngồi xuống.

Chương 596: Thánh Chủ Thánh Địa Ngọc Lan – Bạch Lan Chi.

Phương Tiểu Nhân còn muốn nói gì nhưng nhìn thấy hắn như vậy thì khẽ hừ một tiếng.

- Ta mới không tin ngươi đâu!

Nói xong, nàng bước đi về phía ngược lại, phương hướng Tây Nam.

Nhưng một lát, nàng lại rón rén trở về, nhìn Diệp Tùy Phong vẫn nghiêm túc ngồi như cũ, nàng lại lặng lẽ rời xa, chạy như bay về phương hướng Tây Nam.

Phía sau núi Thanh Lan Tông.

Diêm Chân, Huyền Thanh Nguyệt, còn có một người đàn ông trung niên mặc tử bào thiếp vàng đang ngồi cùng nhau.

Hắn chính là tông chủ Thanh Lan Tông, Nhiếp Chấn.

- Đã gửi tin tức và chân dung của Diệp Tùy Phong và Phương Tiểu Nhân lên cho phía trên chưa?

Diêm Chân mở miệng hỏi.

Nhiếp Chấn nhẹ gật đầu.

- Không tệ, hình như người bên phía Thánh Địa vô cùng cảm thấy hứng thú đối với người Tông Nguyên nói tới kia, thậm chí nghe nói còn kinh động đến cao tầng trong Thánh Địa, ngay cả một vị đại chấp sự nào đó cũng chú ý.

Diêm Chân nhăn mày.

- Vì sao tồn tại như thế lại đến Thanh Lan Tông chúng ta chứ, thật là vì lịch luyện đệ tử à?

Mấy người yên lặng lắc đầu, bọn hắn cũng không hiểu được mục đích thực sự của người này.

Nhưng nếu thánh địa đã chú định việc này thì cũng không có gì phải lo lắng, cứ giao cho bọn hắn là được rồi.

Sau một lát, ngọc phù truyền tin bên hông Nhiếp Chấn vang lên.

Sau khi nhìn thấy tin tức trong đó, vẻ mặt Nhiếp Chấn kịch chấn, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin.

- Thế nào?

Diêm Chân nhíu mày hỏi.

Nhiếp Chấn ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo sợ không yên.

- Là đại chấp sự. Hắn muốn chúng ta ổn định bọn hắn, tuyệt đối không thể làm ra chuyện gì không tôn trọng bọn hắn!

Diêm Chân và Huyền Thanh Nguyệt hai mặt nhìn nhau, ngay cả đại chấp sự cũng kiêng kỵ như vậy à?

Hắn chính là Tiên Đế cường đại đó!

- Không ngờ ngay cả lão nhân gia ông ấy cũng bị kinh động?

Vẻ mặt của Diêm Chân nghiêm túc, nói:

- Vậy thì đại chấp sự có nói muốn đi qua một chuyến hay không?

Nhiếp Chấn há hốc mồm, thật lâu không nói.

Sau một hồi lâu, hắn mới chật vật phun ra một câu.

- Ta không biết.

- Nhưng hắn nói cho ta biết là hắn đang chuẩn bị đi bẩm báo Thánh Chủ!

- Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra thì có thể Thánh Chủ đại nhân sẽ đích thân tới Thanh Lan Tông!

Lập tức, hai người Diêm Chân và Huyền Thanh Nguyệt sợ hãi nhìn nhau!

.....

Phía dưới bầu trời đen nhánh, một dãy núi khổng lồ giống như Ngọa Long.

Trong dãy núi Tiên Vân tràn ngập, khắp nơi đều là tiên quang xán lạn.

Ngẫu nhiên có Thần Long ghé qua ở trong mây, có Thần Hoàng chiếu ra ánh sáng rạng rỡ.

Nơi này chính là vị trí của thánh địa Ngọc Lan, một trong ba đại chúa tể của giới Thái Ly.

Bỗng nhiên, một người thanh niên mặc trường bào màu xanh nhạt từ trong Tiên Vân nhanh chóng xẹt qua, làm cho tầng mây tách ra một đường cong bắt mắt.

Người có thể tùy ý phi hành ở trong thánh địa tuyệt đối không đơn giản.

Chí ít cũng phải là cao tầng trọng yếu cấp bậc chấp sự, đây chính là tồn tại phía trên Tiên Tôn đỉnh cấp.

Mà chấp sự trường bào màu xanh nhạt càng thêm đáng sợ.

Bởi vì nó đại biểu thân phận là cao tầng đỉnh tiêm của thánh địa, chí ít đều là đại chấp sự tu vi Tiên Đế.

Nhưng lúc này, mặt vẻ của vị đại chấp sự này lại cực kỳ ngưng trọng, một bộ dáng vẻ thất kinh.

Thân hình của hắn cực nhanh bay về phía đỉnh cao nhất của thánh địa Ngọc Lan, nơi đó là thánh điện Thánh Chủ đại nhân ở lại.

Lúc này, trong vườn hoa của thánh điện.

Một nữ tử tư thái đoan trang đang ngồi ở phía dưới đình nghỉ mát.

Ở trước mặt nàng có đặt một đại đỉnh phong cách cổ xưa, trên đỉnh che kín phù văn tiên thiên màu vàng phát ra ánh sáng màu vàng lấp lóe, Nguyên Lực hùng vĩ từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, sau khi tiến vào trong đỉnh thì lại hướng về các nơi trên thế giới.

Nếu như Diệp Tuy Phong ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, nàng chính là tông chủ Ngọc Lan tông từng gặp phải trên đường, quan chủ Ngô Đồng quan, Bạch Lan Chi.

Bỗng nhiên, Bạch Lan Chi mở mắt.

Nàng đưa tay khẽ vuốt, đại đỉnh trước mặt biến mất theo không thấy, thay vào đó là một cây cổ cầm màu trắng.

Sau một lát, một người thanh niên mặc trường bào màu xanh rơi vào ngoài đình nghỉ mát.

- Xảy ra chuyện gì mà vội vàng hấp tấp như vậy.

Bạch Lan Chi chậm rãi hỏi, lâu dài ở vị trí cao làm trên người nàng tràn ngập uy nghiêm nặng nề.

- Thánh Chủ.

Thanh niên quỳ một chân trên mặt đất, nhưng lại vì quá bối rối và khẩn trương, trong miệng lúng ta lúng túng, không trả lời vấn đề của Bạch Lan Chi, ngược lại có từng giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy ra.

Rất khó tưởng tượng, một Tiên Đế phải gặp được chuyện gì mới có thể bối rối thành bộ dáng như thế.

Bạch Lan Chi nhìn hắn như vậy, khẽ thở dài, phát tay nâng hắn lên.

- Diêu Bân, ngươi đã đi theo ta hơn mười ngàn năm rồi.

- Vừa gặp phải chuyện đã vội vàng hấp tấp như vậy, nếu như bị người ngoài nhìn thấy sẽ nghĩ chúng ta thế nào?

Đối mặt với Bạch Lan Chi răn dạy, Diêu Bân vội cúi đầu xưng tội.

Sau đó hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, âm thanh có chút khàn khàn nói:

- Thánh Chủ, lần này thật sự có chuyện lớn xảy ra!

Bạch Lan Chi đưa tay, mời Diêu Bân đến phía dưới đình nghỉ mát.

- Chuyện gì cũng không thể làm ngươi trở thành như thế, mặc dù chúng ta ở giới Thái Ly đã mấy ngàn năm, nhưng không nên quên, chúng ta tới từ đâu.

- Đối với bọn hắn thì tất cả đều không tính là vấn đề.

Diêu Bân nghe thấy nàng nói như vậy, vẻ mặt hấn tràn đầy cười khở.

- Thánh chủ, nếu như ngài nghe được chuyện này thì có lẽ ngài sẽ còn kinh ngạc hơn cả ta nữa.

Bạch Lan Chi hơi nhếch mi, chuyện có thể làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc thật không nhiều.

- Tốt, vậy người nói đi.

Sau đó, Diêu Bân êm tai nói.

- Thanh Lan Tông, chắc ngài cũng biết chứ?

Bạch Lan Chi nhẹ gật đầu.

Tên của những hạ tông này là lúc trước chính nàng đặt ra.

- Gần đây, Thanh Lan Tông tổ chức một lần lựa chọn đệ tử hạch tâm, xuất hiện không ít đệ tử xuất sắc.

- Trong đó có một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, là Mộng Sư.

- Vài ngày trước, nàng ấy cùng với sư tôn của mình tiềm nhập vào trong mộng cảnh của một Vực chủ, hỏi thăm chuyện liên quan tới vết kiếm và Đỉnh Cầu Nguyệt.

Bạch Lan Chi nhẹ gật đầu.

Chương 597: Tuyệt Đối Không Thể Nào Là Ngài Ấy!

(Diêu Bân xưng hấn để chỉ lúc chưa xác định được có phải Diệp Tùy Phong không? Xưng ngài vì Bạch Lan Chi đang gọi DTP trước đây.)

Mộng sư là một loại con đường tu luyện mới xuất hiện trong mấy ngàn năm gần đây, thần thông khó lường, cực kỳ mạnh mẽ.

Tất cả là nhờ vào thủ bút của hai vị nữ tử ở trong thành Vân Tiêu.

- Rất bình thường, vết kiếm và Đỉnh Cầu Nguyệt, chỉ cần người hơi có chút tạo nghệ đều có thể nhìn ra chỗ bất phàm của bọn chúng, truy tìm bản nguyên cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Diêu Bân lần nữa cười khỏ:

- Ta biết.

- Chỉ có điều Vực chủ kia nhớ kỹ chân dung người kia, muốn tra một chút, hẳn đến cùng là Mộng Sư nào.

- Nhưng hẳn tìm mãi vẫn không có kết quả, xuất phát từ cân nhắc an toàn cho tông môn, hẳn đã báo cáo chuyện này cho tông chủ Nhiếp Chấn.

- Sau đó, Nhiếp Chấn nhận được chân dung thì trước tiên đã liên hệ Thánh Địa chúng ta.

Nói xong, hắn dò hơi vương tay lên phía trước, trong hư không huyền hóa ra chân dung của một người trung niên.

Gương mặt giống như đao gọt, khí chất oai hùng bất phàm, chính là Thần Võ.

Sau khi Bạch Lan Chi nhìn thấy chân dung này thì cũng đột nhiên giật mình.

- Thần Võ Đạo Tôn?

Từ mấy chục ngàn năm trước, nàng là thấy tận mắt Thần Võ, khi đó, hắn vẫn còn là một Tiên Đế.

Nhưng khi nàng đi vào giới Thái Ly, Thần Võ Tiên Đế sớm đã đột phá Đế Thượng, trở thành Chương Đạo Giả đỉnh phong.

Hiện tại, được xưng là Thần Võ Đạo Tôn.

Vẻ mặt Bạch Lan Chi kinh ngạc, nhưng rất nhanh nàng lại nhíu mày.

- Không đúng, ngài ấy không thể đến giới Thái Ly, đi một Thanh Lan Tông nhỏ nhỏ được.

Diêu Bân nhẹ gật đầu.

- Ban đầu, ta cũng nghĩ như vậy.

- Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, để cho ổn thoả, ta vẫn dặn dò Nhiếp Chấn một phen, không nên tùy tiện trêu chọc hắn, tận lực thỏa mãn tất cả nhu cầu của bọn hắn.

Bạch Lan Chi khẽ gật đầu, cách làm này hoàn toàn chính xác.

Loại tôn tại như Thần Võ Đạo Tôn, ai biết sẽ làm ra những chuyện gì, nói không chừng là bỗng nhiên hưng khởi, hạ phạm thu nhận đệ tử chơi đùa thì sao.

Vói lại cho dù không phải Thần Võ, nhưng có thể huyền hóa ra bản tôn của hắn thì chắc chắn cũng không phải là kẻ vớ vẩn.

- Sau đó thì sao?

Bạch Lan Chi hỏi.

Diêu Bân trả lời:

- Vì để tránh cho tính sai, ta đã hạ lệnh cho bọn hắn cẩn thận điều tra một chút.

- Tốt nhất có thể điều tra rõ ràng toàn bộ những người liên quan đến người đó, nhìn thử bọn hắn đến cùng có quan hệ gì với Đạo Tôn đại nhân.

- Ngay vừa rồi, Nhiếp Chấn đã truyền cho ta tin tức về người đệ tử kia và có một vị hậu bối bạn cũ của hắn.

Nói xong, hắn lần nữa đưa tay, huyền hóa ra một thiếu nữ trên không trung.

Thiếu nữ có một mái tóc dài màu xanh lá xinh đẹp, nhìn qua đáng vẻ rất nhí nhảnh.

- Đây chính là đệ tử của hắn.

Diêu Bân nói.

Bạch Lan Chi nghĩ đi nghĩ lại, cũng không có tìm được hình tượng của thiếu nữ này ở trong trí nhớ.

- Còn có một người nữa đâu?

Nàng hỏi.

Diêu Bân khó khăn nuốt nước miếng, nói:

- Thánh Chủ, người tiếp theo này, ngài nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Bạch Lan Chi nhíu mày.

Còn muốn mình chuẩn bị tâm lý thật tốt?

Ít nhất thì bây giờ nàng cũng là chủ nhân của một phương Thánh Địa, tu vi phía trên Tiên Đế, toàn bộ thế giới cũng không có mấy người có thể làm cho nàng rung chuyển tâm thần.

Nhưng nhìn bộ dáng của Diêu Bân không giống đùa giỡn, nàng hít vào một hơi, chậm rãi nói:

- Xem một chút đi.

Diêu Bân nhẹ gật đầu, sau đó hẩn duỗi ngón tay ra, tám chân dung thứ ba dần dần hiện ra trước mặt hai người.

Đó là một thanh niên tuấn tú đến mức làm cho nữ nhân cũng ghen tỵ, ánh mắt của hắn ôn hòa, hình như có một loại khí chất dù trời có sập thì hắn vẫn bình tĩnh.

Sau khi nhìn thấy người thanh niên này, Bạch Lan Chi đột nhiên đứng dậy, thậm chí không nhận được lui lại hai bước.

Vẻ mặt của nàng đã kinh hãi tới cực điểm.

- Không!

- Chuyện này không thể!

Bạch Lan Chi kinh thanh rống to.

.....

- Ngài cũng biết, lúc trước ở giới Vân Tiêu, chân dung của lão nhân gia ông ấy có ở khắp mọi nơi!

Trong mắt Diêu Bân vẫn còn vẻ kinh hãi.

- Cho nên sau khi nhìn thấy hắn, ta lập tức tới ngay tìm ngài.

Bạch Lan Chi nhìn lên bóng người quen thuộc trước mặt, hô hấp gấp rút, lồng ngực không chừng chập trùng.

Lúc này, đầu óc của nàng đã hoàn toàn trống rỗng.

Đây chính là Diệp chủ chí cao vô thượng!

Dựa vào sức một mình thay đổi càn khôn, tái tạo cửu thiên thập địa, dẫn trọn giới Vân Tiêu tới độ cao bằng với trời!

Ngay cả chính nàng, có thể có thực lực và địa vị bây giờ, truy cứu bản nguyên, thật ra cũng chỉ là Diệp chủ trong lúc lơ đãng tiện tay mà thôi!

Có thể nói, nếu như thế giới này có thần, như vậy Chân Thần duy nhất của thế giới cũng chỉ có thể là Diệp Tỳ Phong!

Nhưng không phải mười ngàn năm hẵn đã đã biến mất rồi à?

Đại não Bạch Lan Chi nổ tung, qua cực kỳ lâu cũng không có cách nào bình phục lại tâm trạng của mình.

- Thánh chủ? Thánh chủ?

Diêu Bân không ngừng kêu gọi mới khiến cho nàng khôi phục một tia thanh minh.

- Ta... Ta không sao.

Vẻ mặt của Bạch Lan Chi tái nhợt, vịn tay lên cái bàn chạm rãi ngồi xuống, Thậm chí kém chút té ngã trên đất.

Diêu Bân thấy vậy, đắng chát nói:

- Thánh Chủ, chắc là bây giờ ngài đã hiểu rõ, tại sao vừa rồi ta lại có biểu hiện kia rồi chứ?

Bạch Lan Chi không trả lời, lúc này, nàng thậm chí đã đánh mất năng lực nói cơ bản, chỉ còn lại chấn kinh vô tận, còn có nghi vấn vô tận.

Tại sao lại là Diệp Tỳ Phong?

Sao có thể là ngài ấy!

Mười ngàn năm, rất nhiều người cũng đang mong mỏi và trông mong, chỉ vì chờ hẵn trở về.

Thế nhưng, bọn hẵn tìm khắp mỗi một góc trong vũ trụ cũng không thể phát hiện dấu vết hẵn để lại.

Mà bây giờ, Diệp Tỳ Phong lại xuất hiện ở Thanh Lan Tông?

- Điều đó không thể nào!

- Tuyệt đối không thể nào là ngài ấy!

Ánh mắt của Bạch Lan Chi bình tĩnh, âm thanh khàn khàn.

Theo bản năng nàng cho rằng, Diệp Tùy Phong này nhất định không phải là vị trước kia.

- Nếu như ngài ấy thật sự không chết thì sao lại ngồi nhìn những chuyện tồi tệ kia xảy ra chứ?

- Tuyệt đối không phải ngài ấy!

Bạch Lan Chi găm nhẹ nói.

- Thánh Chủ, ngài trước tiên tỉnh táo một chút.

Diêu Bân thấy nàng kích động như vậy, vội vàng nói:

- Vô luận có phải vị kia trở về hay không, chúng ta cũng không thể mất hấp tấp!

Chương 598: Ngài Ấy Đã Trở Về!

- Nếu chỉ là trùng hợp thì cứ coi như tất cả đều chưa từng xảy ra.

- Nếu quả như thật là ngài ấy, vậy thì đâu chính là một chuyện vô cùng tốt mà.

Không người nào dám không nghe theo chỉ thị của ngài ấy!

Bạch Lan Chi hô hấp dồn dập, qua hồi lâu, cảm xúc của nàng mới dần dần hòa hoãn lại.

- Không phải ta thất thố, là ngươi không rõ, nếu quả như thật là ngài ấy, thế giới này sẽ xảy ra chấn động lớn như thế.

Nàng nói nhỏ.

Diêu Bân nhíu mày:

- Vậy chúng ta có nên nói chuyện này cho Vân Tiêu Thiên giới hay không?

- Bọn hấn tuyệt đối cực kỳ vui lòng nhìn thấy Diệp Chủ trở về.

Bạch Lan Chi suy nghĩ rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

- Trước tiên ta vẫn cần phải xác nhận một chút, người kia đến cùng có phải Diệp Chủ hay không?!

- Với lại, hấn không chủ động đi tìm những cố nhân kia thì chắc chắn là có ý nghĩ của mình, chúng ta không có tư cách quyết định thay hấn.

Diêu Bân nhẹ gật đầu, đúng là như thế.

Cho dù như thế nào thì bọn hấn vẫn phải xác định chân tướng chuyện này trước đã.

Sau khi trầm mặc một hồi, Bạch Lan Chi ngẩng đầu lên, chậm rãi nói:

- Bây giờ, người lập tức đi đến Thanh Lan Tông, miễn cho một ít gia hỏa có mắt không trông quấy rầy đến hấn.

Diêu Bân đồng ý, sau đó hỏi:

- Vậy ngài thì sao?

Bạch Lan Chi thở ra một hơi thật dài.

- Người đi trước, sau đó ta sẽ đến.

Sau một lát, một chiến thuyền khổng lồ từ thánh địa Ngọc Lan phù diêu bay lên, nhanh chóng chạy về phía phương xa.

Bạch Lan Chi vẫn ngồi ở trong lương đình, ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn.

Sau một hồi lâu, nàng lắc đầu cười một tiếng.

- Không biết các người sẽ có biểu cảm như thế nào?!

Nói xong, nàng lấy ra hai viên ngọc phù phong cách cổ xưa, đưa lực lượng tinh thần của mình vào.

Không đến một lát, hai bóng người hư ảo đã từ trong ngọc phù bắn đi ra, phân ba mặt đứng đối diện Bạch Lan Chi.

Một người trong đó là một người đàn ông trung niên thần thái nghiêm túc, hấn mặc áo màu đen, đứng chấp tay.

Nếu như Diệp Tuy Phong ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, hấn chính là vị luyện khí sư ngũ phẩm mình đã từng chiêu mộ, Hồ Sang.

Mà một người khác là một thiếu nữ trẻ tuổi tư thái thướt tha, trên đầu nàng thắt mấy bím tóc nhỏ nhỏ, tự nhiên rủ xuống, đầu vai có một con chim sơn ca bảy màu đứng vững, vẻ mặt ngạo nghễ.

Mặc dù nàng đã trưởng thành, nhưng vẫn rất dễ dàng có thể nhận ra, chính là thánh nữ của Bách Linh tông, Nhạc Tiểu Chiêu.

- Ô! Đại Thánh chủ của chúng ta!

Nhạc Tiểu Chiêu trực tiếp ngồi xuống, khinh bạc nói:

- Hôm nay, mặt trời mọc lên từ phía tây hay sao mà ngài lại chủ động tới tìm ta vậy?

- Làm sao, nhớ ta à?

- Hay nói, chúng ta lại xảy ra xung đột gì cần đàm phán?

Giọng nói của nàng khoa trương, rõ ràng không hợp với Bạch Lan Chi cho lắm.

Mà Hồ Sang ở bên cạnh thì là mặt không biểu tình, thản nhiên nói:

- Chuyện của các người, ta không tham gia.

- Chỉ cần không ảnh hưởng đến nghiệp vụ và phát triển bình thường của Thiên Công Các thì ta sẽ không quản.

Bạch Lan Chi nhìn mấy người đã từng kề vai chiến đấu, bây giờ lại bộ dáng này, trong lòng nàng của thở dài.

Không sai, con người đều thay đổi sẽ theo thời gian trôi qua.

Lúc trước, ba người bọn hắn nhận được chỉ lệnh từ Thiên Giới, từ giới Vân Tiêu giáng lâm xuống giới Thái Ly có thể nói là đồng tâm hiệp lực, dắt tay chung tiến.

Cố gắng một lần nữa xây dựng lại thế giới đã lâm vào trong bóng tối này.

Nhưng theo ba phe thế lực không ngừng phát triển, mâu thuẫn là điều không thể tránh khỏi.

Mới đầu chỉ là xảy ra một chút xung đột rất nhỏ, ba người cũng không coi ra gì.

Nhưng sau khi địa bàn của bọn hắc càng lúc càng lớn, xung đột nhỏ cũng dần dần biến thành xung đột lớn.

Cho đến một ngày, thánh địa Ngọc Lan và thánh địa Bách Linh bởi vì một khối tài nguyên cỡ lớn mà xảy ra một lần chiến tranh quy mô lớn, bọn hắc mới hiểu rõ chuyện này đã không dễ xử lý.

Ba người bọn hắc cũng sẽ không thật đánh đến người sống ta chết, nhưng người phía dưới cũng không nghĩ như vậy, cừu hận chính là cừu hận.

Dần dà, giữa ba người cũng có oán niệm với nhau, trước hôm nay, đã đã mấy trăm năm bọn hắc chưa từng trực tiếp liên lạc với nhau.

- Điều yên tĩnh một chút đi.

Bạch Lan Chi trầm giọng nói:

- Những trận tranh đấu nhằm chán đó nên dừng lại.

Nhạc Tiểu Chiêu hừ một tiếng:

- Người nói thật là nhẹ nhàng, vậy người trả lại lãnh địa đã xâm chiếm của chúng ta cho ta đi.

- Còn có Hồ đại thánh sư, mời người ngưng hành vi thâm thấu của người, sau đó đồng thời đảm bảo không còn tùy ý bắt giết linh thú nữa.

Hồ Sang cũng hừ lạnh nói:

- Người trước quản tốt yêu thú dưới trướng của mình rồi lại đến nói câu nói này.

- Với lại, công tượng của Thiên Công Các cho dù đi đâu khai tông lập phái thì đó là tự do của bọn hắc, ta sẽ không tùy tiện can thiệp.

Nhạc Tiểu Chiêu liếc mắt:

- Cái người gọi là tự do là xâm phạm phát triển bình thường của ta!

Hồ Sang nhếch miệng:

- Vậy thì chỉ trách người của các người không đủ học thức mà thôi.

- Người...

Mắt thấy hai người lại sắp bắt đầu cãi lộn, Bạch Lan Chi vỗ lên bàn một cái, thấp giọng quát đến:

- Tất cả câm miệng!

- Ngài ấy đã trở về!

Một tiếng này làm cho hai người đều ngẩn người.

Nhạc Tiểu Chiêu quay đầu nhìn Bạch Lan Chi, nhíu mày hỏi:

- Ai?

Bạch Lan Chi hít một hơi thật sâu, sau đó phát phát tay, chân dung của Diệp Tùy Phong xuất hiện trong hư không.

Khi hai người Nhạc Tiểu Chiêu và Hồ Sang nhìn lên bóng người quen thuộc trước mặt này, trong lúc nhất thời cứ thế ngây người tại chỗ.

Nàng há hốc mồm, ngay cả một câu cũng nói không nên lời.

- Nếu bị ngài ấy biết, chúng ta vì một chút xíu lợi ích đó mà tranh đoạt với nhau, các người cảm thấy ngài ấy sẽ làm như thế nào?

Bạch Lan Chi lạnh giọng nói.

- Lão...Lão Bạch, loại chuyện này không thể đùa giỡn được đâu!

Ánh mắt Nhạc Tiểu Chiêu bình tĩnh nhìn bóng người quen thuộc kia, ngay cả âm thanh cũng trở nên run rẩy.

Đây không phải là sợ hãi, mà là một loại biểu hiện phức tạp ẩn chứa trong lòng.

Kinh hãi, lo lắng, cùng với không thể tin được.

- Ta sẽ không dùng ngài ấy để đùa với người.

Chương 599: Tam Thánh Tề Tụ. Gia Chủ Trở Về?

Bạch Lan Chi nói.

- Ý của ngươi là, gia chủ trở về?

Vẻ mặt Hồ Sang cũng tràn đầy chấn kinh và không thể tin, ai cũng biết, Diệp Tùy Phong đã biến mất từ mấy chục năm trước, từ đó đến nay cũng không xuất hiện nữa.

Thiên giới dốc toàn bộ lực lượng, tìm khắp mỗi một góc của thế giới cũng không thể tìm được dấu vết Diệp Tùy Phong để lại.

Mà bây giờ, ngài ấy lại một lần nữa trở về?

- Vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn xác định là ngài ấy.

Bạch Lan Chi lắc đầu nói:

- Nhưng trừ ngài ấy ra, ta cũng không nghĩ ra người nào khác có thể làm ra loại chuyện giả mạo Thần Võ Đạo Tôn.

Nói xong, Bạch Lan Chi nói toàn bộ chuyện xảy ra ở Thanh Lan Tông cho bọn hắn.

Sau khi nghe xong, trong lương đình lâm vào yên lặng thật lâu.

Bỗng nhiên, Nhạc Tiểu Chiêu bỗng nhiên nhảy lên, vẻ mặt đầy vẻ kinh hoảng.

- Xong, xong, xong!

Nàng kêu lớn:

- Nếu như bị Diệp đại thúc biết ta không quản lý tốt một ít tộc Yêu Linh, thúc ấy chắc chắn sẽ răn dạy ta, nói không chừng còn thu hồi Vạn Vật Sinh Linh Quyết của ta nữa.

- Không được, ta phải lập tức đi ban bố mệnh lệnh, dùng thủ đoạn nghiêm khắc nhất để trừng phạt những gia hỏa không tuân quy củ kia mới được!

- Xong đời, thúc ấy đã trở về, chắc chắn là không còn kịp rồi.

- Mẹ nó, ta sắp chết rồi!

Lúc này, Nhạc Tiểu Chiêu giống như một con kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ xoay quanh.

Nhưng một bên khác, Hồ Sang lại là phát ra tiếng cười vô cùng cởi mở.

- Ha ha ha.

- Gia chủ quả nhiên không chết, ta đã biết ngài ấy là tuyệt đối sẽ không dễ dàng biến mất như vậy!

Nhạc Tiểu Chiêu sững sờ, sau đó nhào vào trước mặt Hồ Sang, hai con mắt nhìn hẩn chằm chằm, hô to:

- Người còn có thể cười à?

- Đừng quên, dưới móng người cũng có một đống lớn chuyện chưa lau sạch sẽ, đến lúc đó tuyệt đối phải bị!

Hồ Sang không chút phật lòng.

- Gia chủ có ơn tri ngộ, càng có ân tái tạo đối với ta!

- Chỉ cần ngài ấy không sao thì cho dù ta thịt nát xương tan thì thế nào?

- Ha ha.

Hẩn lần nữa cười to.

Nhạc Tiểu Chiêu khò xụ mặt xuống.

- Ta thật ra cũng không sợ bị đánh, ta chỉ là lo lắng, sau khi đại thúc nhìn thấy những chuyện đó sẽ cảm thấy thất vọng đối với ta.

Nàng vô cùng xoắn xuýt.

Một mặt là lần nữa nhìn thấy vui vẻ của Diệp Tùy Phong, một mặt khác lại là lo lắng đối với chuyện mình không làm tốt, hai loại ý nghĩ quán quýt lấy nhau, viết tạc trên mặt của nàng.

Bạch Lan Chi nhìn phản ứng của hai người, nhin không được lắc đầu.

- Các người đừng vội.

- Còn chưa thật sự xác định có phải là ngài ấy hay không?!

- Căn cứ theo tin tức phía dưới, hình như bây giờ cảnh giới của ngài ấy mới là Hiên Thánh.

Nhạc Tiểu Chiêu miết miết.

- Không cần xác định, tuyệt đối chính là Diệp đại thúc.
- Ta quá quen thuộc với ánh mắt của ngài ấy, vô cùng ôn hòa, lại khiến người ta không sinh ra chút tâm tư ngõ nghich nào.

Hồ Sang cũng cười nói:

- Lan Chi, thời gian người tiếp xúc với gia chủ vẫn là quá ít.
- Khí chất trên người ngài ấy là có một không hai trên đời.
- Cho dù cảnh giới bây giờ của ngài ấy là gì thì cũng đều là gia chủ Diệp gia.

Bạch Lan Chi ngạc nhiên.

Hoàn toàn chính xác, nàng và Diệp Tùy Phong cũng chỉ ở chung mấy ngày mà thôi, nàng đương nhiên không thể hiểu hơn hai người này được.

Nàng không xác định không có nghĩa là những người khác sẽ không thể xác định.

- Đã như vậy, vậy chúng ta có nên đi gặp thúc ấy hay không?
- Hiện tại, ngài ấy đang bế quan tu luyện trong bí cảnh tu luyện của Thanh Lan Tông.

Bạch Lan Chi nói.

- Gặp!

- Đương nhiên phải gặp!

Hai người trăm miệng một lời.

- Ta muốn đi cho thúc ấy xem ta đã tu luyện Vạn Vật Sinh Linh Quyết đến đại thành, hơn nữa còn cải tạo Vân Tiêu giới thành một nơi gần như thiên giới.

- Thúc ấy nhất định sẽ khen ta, hắc hắc.

Nhạc Tiểu Chiêu vừa rồi còn lo lắng cái lo lắng này cái kia, hiện tại lại vẻ mặt tràn đầy vui sướng và chờ mong.

- Ta cũng muốn nghe một chút, ngài ấy đánh giá đối với Vân Hạ Thiên Cung Các như thế nào.

Trên mặt Hồ Sang nở nụ cười, càng không ngừng vuốt chòm râu của mình.

Bạch Lan Chi nhẹ gật đầu.

- Được rồi, vậy chúng ta cùng đi Thanh Lan Tông, cùng nhau đợi Diệp Chủ xuất quan.

Hai người đều biểu thị đồng ý, sau đó Nhạc Tiểu Chiêu còn biểu thị mình sẽ trở về trị những gia hỏa không an phận kia, để tránh Diệp Tùy Phong nhìn thấy mất phiền.

Nói xong, bọn hắn đang định rời khỏi.

Nhưng, Bạch Lan Chi lại ngăn cản bọn hắn.

- Không cần phải gấp, ngài ấy mới vừa tiến vào bí cảnh, khoảng cách xuất quan còn một khoản thời gian nữa.

- Chúng ta tốt nhất nên thương nghị một chút nên đối mặt với ngài ấy như thế nào đi.

Nàng nghiêm túc nói.

Nhạc Tiểu Chiêu ngăn người, nói:

- Người lo lắng hẳn bởi vì giữa chúng ta có mâu thuẫn mà không cao hứng à?

- Không có chuyện gì, đại thúc đã từng nói, có lỗi thì phải nhận, bị đánh mới nghiêm.

- Chúng ta cam tâm bị phạt, cũng không có gì lớn.

Hồ Sang cũng nói:

- Sẽ không có chuyện gì.

- Chúng ta tuy có xung đột, nhưng vẫn đều làm việc trong phạm vi quy tắc của Vân Tiêu, ngài ấy sẽ không trách tội quá nặng.

Hắn ở Diệp gia rất lâu nên hiểu rất rõ tính cách của Diệp Tùy Phong, chỉ cần trái phải rõ ràng, không phạm sai lầm nghiêm trọng thì sẽ không có gì đáng ngại.

Bạch Lan Chi lắc đầu, thở ra một hơi thật dài.

- Các ngươi đây là hưng phấn quá mức.

- Chẳng lẽ ngươi quên tại sao chúng ta lại tới giới Thái Ly à?

Vừa nghe lời này ra, hai người Nhạc Tiểu Chiêu và Hồ Sang lập tức yên lặng xuống.

Vừa rồi chỉ lo vui mừng, lại quên đi chuyện quan trọng nhất kia.

Nói đến đây, ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía chân trời xa xôi, nơi đó hắc khí ngập trời, quy tắc tổn hại, khắp nơi đều là lực lượng hủy diệt đáng sợ.

- Thúc ấy ... Chắc phải biết...

Nhạc Tiểu Chiêu nhỏ giọng nói.

Bạch Lan Chi lắc đầu:

- Nếu ngài ấy biết thì ngài ấy sẽ tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, phải biết, đây chính là tà.

- Con gái của ngài ấy.

Hồ Sang ngưng trọng gật đầu:

- Ta đồng ý với Lan Chi.

- Gia chủ xuất hiện quá đột ngột, chắc chắn đã xảy ra một số chuyện mà chúng ta không biết.

Nhạc Tiểu Chiêu nháy nháy mắt.

- Vậy chúng ta sẽ nói chuyện này cho thúc ấy biết à?

Mấy người yên lặng một hồi, đều có chút không quyết định chắc chắn được.

Chương 600: Một Năm Trôi Qua.

Cuối cùng, Hồ Sang mở miệng nói:

- Theo lý mà nói, chúng ta chắc chắn là không thể giấu giếm ngài ấy, cũng không thể vĩnh viễn giấu giếm được.

- Nhưng Thiên Giới từng xảy ra những biến cố kia, rốt cuộc là tình hình gì, chúng ta đều không rõ ràng.

- Cũng không thể trực tiếp nói với gia chủ, Diệp Hoàng bỗng nhiên nổi điên, một kiếm phá hủy một nửa sáu đại thế giới!

Đám người lần nữa yên lặng xuống.

Năm đó, Thiên Giới bỗng nhiên xảy ra biến cố, là chuyện không ai ngờ được.

Với lại tất cả xảy ra quá nhanh, chờ bọn hắn nhận được tin tức thì sáu đại thế giới đều đã bị phá hủy một nửa.

Chi tiết cụ thể chỉ sợ chỉ có người chí cao của Thiên Giới Vân Tiêu mới có thể biết được.

- Giấu giếm, chắc chắn là không giấu được.

Bạch Lan Chi nói:

- Nhưng đúng như Hồ lão đã nói, chúng ta không hiểu rõ tình huống chân chính nên cũng không thể nói lung tung.

- Đi gặp ngài ấy trước, đến lúc đó lại tùy cơ ứng biến.

Mấy người lại nói chuyện với nhau những chuyện khác một chút, sau đó tự mình rời khỏi.

Chỉ còn lại một mình Bạch Lan Chi ngồi lẳng lẳng, ánh mắt thâm thúy.

Dưới cái nhìn của nàng, Diệp Tỳ Phong trở về là chuyện vui lớn, chỉ có một phần vạn khả năng sẽ sinh ra biến cố khác.

Nhưng chỉ cần một phần vạn khả năng kia xảy ra thì đối với cửu thiên thập địa cũng chính là tai họa ngập đầu.

Mọi thứ đều không biết như cũ.

.....

Trong bí cảnh, Thanh Lan Tông,.

Không gian nơi đây có chút dị thường.

Nếu có đại năng giả ở đây thì sẽ phát hiện hư không trong bí cảnh lại đang chấn động có tiết tấu.

Trong một thời điểm nào đó, nó sẽ mở rộng ra ngoài, đè xuống tầng không gian ngoài cùng, thậm chí hình thành cảnh tượng tầng tầng lớp lớp.

Nhưng khi đạt tới một cực hạn, nó lại sẽ rút về lại vào phía trong, ngưng tập hợp một chỗ, hóa vô hình tại hữu hình.

Dao động trong không gian, khởi nguồn của nó lại xuất phát từ một thanh niên tuấn tú đang khoanh chân ngồi dưới gốc một cây đại thụ.

Nhìn kỹ lại, không ngờ tần suất hư không chấn động lại giống như đúc với tần suất hô hấp của thanh niên kia!

Loại hiện tượng này chỉ có người đã siêu phàm thoát tục về mặt tu luyện mới có thể làm được.

Mà người này, chính là Diệp Tỳ Phong.

Nương theo không gian mở rộng một lần cuối cùng, “Ông” một tiếng tạo nên một vòng sóng gợn vô hình trong toàn bộ hư không, vòng sóng gợn giống như một cái kính lúp, không ngờ mở ra, khuếch tán ra xa.

Ngay sau đó, Diệp Tỳ Phong mở to mắt, một luồng tinh quang khiếp người từ trong mắt của hắn lóe lên rồi biến mất.

Nhưng rất nhanh đã một lần nữa bình ổn trở lại, biến thành bộ dáng lạnh nhạt thường ngày kia.

- Ta thật đúng là một đại sư quản lý thời gian.

- Vừa vặn một năm.

Khóe miệng Diệp Tùy Phong lộ ra nụ cười.

Trong thời gian một năm này, hắn đã một lần nữa tu luyện lại mỗi một cảnh giới trong phạm nhân một phen, làm cho tất cả đều đạt đến trạng thái mạnh nhất về lý luận.

Tu vi cũng thành công đi tới Cửu Nạn đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có thể độ kiếp phi thăng.

Hiện tại, cho dù hắn không sử dụng thủ đoạn khác thì cũng có thể cực kỳ tự tin nói mình là tồn tại mạnh nhất phía dưới Địa Tiên!

- Cũng chỉ là một hạt cát nhỏ bị sóng sau dề lên trên bờ cát thôi.

Diệp Tùy Phong đứng dậy, tiện tay vung lên, bụi đất phủ kín trên người không còn sót lại chút gì.

- Một năm, không biết tiểu nha đầu kia đã tu luyện thế nào rồi, có thành công tìm được Đỉnh Cầu Nguyệt hay không?!

- Đi xem một chút thôi.

Mặc dù hắn đã nhìn qua linh hồn của Phương Tiểu Nhân, cũng rất xác định mình không nhận ra nàng, nhưng lại luôn cảm giác trên người nàng có một loại khí chất không nói rõ được, cũng không tả rõ được, rất khó dùng lời nói để hình dung.

Có lẽ vì một ít hành vi của nàng hơi tương tự với Hiểu Hiểu.

Diệp Tùy Phong nghĩ đi nghĩ lại một chút, phán đoán xong phương hướng, sau đó mau chóng đuổi về phương hướng Đông Bắc.

Sau khi hắn bước vào Cửu Nạn đỉnh phong, đã có thể xác định vị trí cụ thể của Đỉnh Cầu Nguyệt.

Không cần một lát, hắn đã đi thẳng tới một sơn cốc hoa nở khắp nơi trên đất.

Ở ngay phía trước cách đó không xa, Diệp Tùy Phong cảm nhận được một khí tức quen thuộc.

- Thật sự tìm được rồi à?

Hắn vươn người đứng dậy, xuyên qua một tầng trần pháp trong suốt như màng mỏng, tiến vào trong một không gian hoàn toàn trắng xóa.

Nơi này không có bầu trời, cũng không có mặt đất, chỉ có sương mù màu trắng nồng hậu dày đặc đến đưa tay cũng không thấy được năm ngón.

Đó cũng không phải hơi nước mà là Nguyên Lực khổng lồ ngưng kết lại.

Một đạo ánh sáng lóe lên ở trong mắt Diệp Tùy Phong một rồi biến mất.

Lập tức, trong tầm mắt của hắn, tất cả sương trắng đều nhạt dần, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Một cái đỉnh to lớn, nhẹ nhàng trôi nổi ở vị trí trung tâm của không gian, chính là Đỉnh Cầu Nguyên.

Diệp Tùy Phong bay lên, đi tới ngay phía trên Đỉnh Cầu Nguyên.

Tình huống trong đỉnh lập tức đập vào mắt hắn.

Khác với Đỉnh Cầu Nguyên trống rỗng của Vĩnh Tường Môn, trong Đỉnh Cầu Nguyên này gần như được lấp đầy bởi hơn phân nửa bột phấn màu xám.

Những thứ bột đó nhìn qua cực kỳ giống như tro tàn sau khi hương cháy xong lưu lại, cũng chính là tàn hương.

Nhưng đây không phải là tàn hương bình thường, bản chất của nó vẫn như cũ là Nguyên Lực hùng vĩ, chỉ có điều vì quá nặng nên mới tạo thành bột phấn giống với tàn hương.

Mà ở chính giữa Đỉnh Cầu Nguyên có một bóng người nhỏ nhỏ đang khoanh chân ngồi ở trong đó.

Chính là Phương Tiểu Nhân tâm phục nhưng khẩu không phục.

Nhưng lúc này, trạng thái của Phương Tiểu Nhân có chút quỷ dị.

Nửa người nàng đều chôn ở trong tàn hương, vớ lại cả người đều là bụi đất màu xám, mái tóc dài màu xanh lục cũng biến thành mái tóc màu xám tang thương.

Ngay cả trên mặt, bên miệng của nàng, tất cả đều là tàn hương.

Thật giống như đang ăn tàn hương.

- Này!

Diệp Tùy Phong kêu một tiếng.

Thân thể Phương Tiểu Nhân hơi run lên, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thấy Diệp Tùy Phong đang trôi nổi ở ngoài.

- Phốc!

Lập tức, một ngụm lớn tàn hương từ trong miệng và lỗ mũi của nàng đột nhiên phun ra, bay đầy khắp nơi.

Diệp Tùy Phong không nhìn được trừng mắt lên.

- Mẹ nó! Ngươi thật đúng là ăn tàn hương à?

Phương Tiểu Nhân cũng trừng mắt lên, vừa muốn nói chuyện nhưng lại bị tàn hương bay vào mắt, lập tức nước mắt liên tục chảy xuống.

Chương 601: Cùng Nhau Bước Đến Cửa Nạn Đỉnh Phong.

Phương Tiểu Nhân vừa vuốt mắt vừa hét lên:

- Ngươi có thể có chút văn hóa hay không?

- Cái này sao lại là tàn hương, đều là Nguyệt Lực thuần túy nhất!

Diệp Tùy Phong nhếch miệng, hẳn đương nhiên biết đó là Nguyệt Lực, chỉ có điều ngươi trực tiếp ăn bọn chúng cũng quá biến thái rồi.

Không sợ kẹt ở yết hầu à?

Hắn ho khan hai tiếng, nói:

- Tu luyện phải tiến hành theo chất lượng, không thể ăn quá nhiều được, sẽ mập đấy.

- Mặc dù ngươi làm như vậy sẽ tăng nhanh tốc độ tu luyện, nhưng rất dễ xuất hiện tình huống đạo tâm bất ổn.

Phương Tiểu Nhân xoa nhẹ một hồi lâu, mới phủi hết tàn hương trong mắt, nháy mắt, nói:

- Chỉ cần nhanh là được, thiên phú của bản cô nương rất nghịch thiên, không tồn tại vấn đề về đạo tâm.

Diệp Tùy Phong lắc đầu.

- Nhưng ngươi không cảm thấy bộ dáng như vậy là cực kỳ xấu xí à?

Phương Tiểu Nhân cúi đầu xuống, nhìn bộ dáng chật vật của mình một chút, nhếch miệng.

Đúng là có hơi hơi.

Mấu chốt nhất là, nếu nàng ở một mình thì không sao, nhưng bị Diệp Tùy Phong nhìn thấy luôn cảm giác có chút không tốt lắm, quá hủy hình tượng.

- Được thôi, vậy trước tiên tạm dừng loại phương thức tu luyện này đi.

- Dù sao ta đã tu luyện tới Cửu Nạn hậu kỳ, chỉ cần khoảng một tháng nữa là sẽ đạt tới Cửu Nạn đỉnh phong, có thể dẫn động lôi kiếp, vũ hóa thành tiên.

Phương Tiểu Nhân đứng dậy, phủi hết bụi đất trên người, lại là một trận bụi bay mù mịt.

Sau đó, nàng ngửa đầu nhìn về phía Diệp Tùy Phong, hỏi:

- Ngươi thì?

- Tu luyện tới bước nào rồi? Thiên Mệnh? Hay Thần Hợp?

Diệp Tùy Phong dừng một chút, chậm rãi nói:

- Bây giờ ta đã có thể dẫn động lôi kiếp.

Một cơn gió nhẹ thổi qua giữa hai người.

Bầu không khí dần dần trở nên xấu hổ.

Bỗng nhiên, Phương Tiểu Nhân không để ý bụi đất tung bay, bỗng nhiên ngòì xuống, nắm lên tàn hương nhét vào trong miệng.

- Này, này này.

Diệp Tùy Phong vội vàng hô to:

- Sao ngươi lại ăn tàn hương nữa rồi?

- Không phải chính là ta tu luyện nhanh hơn một chút à, chuyện này rất bình thường, không có gì lớn.

Phương Tiểu Nhân nghe thấy câu nói này, tốc độ ăn tàn hương của nàng càng mãnh liệt hơn, trong chớp mắt đã ăn đến phình cả hai má.

- Thật không cần như vậy.

Diệp Tùy Phong bắt đầu dĩ nói.

- Không cần ngươi lo!

Phương Tiểu Nhân phồng má, chật vật nói.

- Ngươi mau tránh ra, đừng ảnh hưởng đến ta tu luyện!

Diệp Tùy Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, tiểu nha đầu này quá chăm chỉ.

- Được rồi, được rồi, ta cách xa một chút.

Sau đó hấn lui một khoảng cách, đứng từ xa nhìn nàng đã chôn mình xuống dưới tàn hương.

- Lại xa một chút nữa, tiếng tim đập của ngươi ảnh hưởng đến ta!

Diệp Tùy Phong lần nữa lui lại.

- Hô hấp của ngươi ảnh hưởng đến ta!

- Mùi của ngươi ảnh hưởng đến ta!

- Ngươi.

Cuối cùng, Diệp Tùy Phong rời khỏi không gian cầu nguyện, lưu lại Phương Tiểu Nhân một chỗ tu luyện hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng hắn cũng không vội ra ngoài, lấy tốc độ tu luyện của Phương Tiểu Nhân, nhiều nhất hơn nửa tháng nữa là có thể tu luyện tới Cửu Nạn đỉnh phong.

Đến lúc đó, cả hai sẽ cùng nhau xuất quan độ kiếp.

.....

Thời gian nửa tháng nháy mắt trôi qua.

Trong đoạn thời gian này, Diệp Tùy Phong gần như đã đi dạo toàn bộ Bí Cảnh Cầu Nguyệt.

Đương nhiên, hắn không quên truyền thống chân muỗi cũng là thịt, góp nhặt một đồng lớn đủ loại tài nguyên tu luyện.

Mặc dù không tác dụng gì lớn, nhưng chồng chất thành một đồng nhìn cũng rất đẹp mà?

Ngày này, Diệp Tùy Phong đang cầm một chiếc lông đuôi gà xinh đẹp, ngồi xôm ở bên bờ sông chuẩn bị nướng gà ăn.

Bỗng nhiên, cành cây liễu sau lưng hắn vạn vẹo lên, lại là vật sống.

Động tác của nó cực nhanh, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, lập tức bao quanh Diệp Tùy Phong.

Sau đó, có sương đỏ từ trên cành liễu tỏa ra.

Sương đỏ này giống như có tác dụng mê huyễn và tê dại, sau khi thấm vào làn da Diệp Tùy Phong, lập tức đã làm cho hắn mất đi tất cả năng lực hành động và sức chiến đấu.

- Ha ha, bắt được người rồi!

Sau khi làm xong tất cả, cây liễu bỗng nhiên phát ra tiếng cười vui sướng.

Thân cây không ngừng chập chờn thay đổi, sau một lát, cây liễu biến mất không thấy gì nữa, ngược lại biến thành một thiếu nữ có mái tóc dài màu xanh lá.

Chính là Phương Tiểu Nhân.

- Này thì khi dễ ta!

Vẻ mặt của nàng tràn đầy bộ dáng âm mưu được như ý, nhìn Diệp Tùy Phong bị trên không trung.

- Ta tuyên bố, từ giờ trở đi, ta mới là lão đại.

Phương Tiểu Nhân đắc ý vây quanh ngay phía trước, nhưng khi nhìn thấy Diệp Tùy Phong, nàng lập tức ngây ngẩn cả người, trong bộ quần áo đó lại chỉ có một khúc gỗ mục nát.

Trong lúc đó, một cảm giác lạnh cả người từ phía sau lưng nàng truyền tới.

- Người vừa tuyên bố cái gì?

Âm thanh của Diệp Tùy Phong vang lên bên tai nàng.

Phương Tiểu Nhân đột nhiên quay đầu, khuôn mặt quen thuộc kia mang theo một tia khinh thường và nụ cười đùa cợt.

- Ha ha, đại ca. Ta chỉ đang đùa giỡn với người thôi.

Sau khi nhẹ nhàng đánh bại Phương Tiểu Nhân, hai người bước lên đường rời khỏi bí cảnh.

Diệp Tùy Phong bay ở phía trước, khóe môi nhếch lên một nụ cười thần nhiên.

Sau khi thực lực của tiểu nha đầu này tăng lên, lòng tự tin cũng bắt đầu bạo rap theo, lại muốn lấy đánh lén mình, từ đó chuyển đổi địa vị và thân phận của hai người.

Chỉ tiếc đạo cao một thước ma cao một trượng.

Hắn sớm đã nhìn ra gốc cây liễu kia có vấn đề, nên mới cố ý đến đó giết gà, muốn xem thử Phương Tiểu Nhân đến cùng muốn bày âm mưu quỷ kế gì.

Muốn đánh bại hắn à?

Không khác gì người si nói mộng.

Mà Phương Tiểu Nhân đang bay ở phía sau thì lộ ra vẻ mặt tràn đầy chán nản.

Nàng vốn cho rằng đi tới Cửu Nạn đỉnh phong, dựa vào thiên phú và thủ đoạn của mình đã đủ để khắc chế Diệp Tùy Phong.

Nhưng ai có thể ngờ được rằng thực lực của người này quá mạnh, bất kỳ thủ đoạn nào của nàng cũng hoàn toàn không có một chút hiệu quả, thật sự khiến người ta uể oải.

Xem ra, chỉ có chờ sau khi Vũ Hóa Thành Tiên thì mình mới có khả năng lật bàn.

Rất nhanh, hai người đã đi tới lối đi ra của bí cảnh.

- Sau khi ra ngoài ta sẽ độ kiếp, ngươi có thể lựa chọn lại lắng đọng lại một chút, ta sẽ nói với Thanh Lan Tông một tiếng, để bọn hắn cung cấp cho ngươi một hoàn cảnh không tệ.

Diệp Tùy Phong nói.

Chương 602: Chính Thức Xuất Quan

Hiện tại, từng cảnh giới của Diệp Tùy Phong đều đạt đến trạng thái mạnh nhất trên lý luận, là lúc tiến thêm một bước, siêu phàm thoát tục.

Sở dĩ hắn lựa chọn đi ra ngoài vì quy tắc của tiểu thế giới này không được đầy đủ, với lại thiên kiếp của nó có trời mới biết là như thế nào, nói không chừng mất tập trung lại làm hỏng mất thánh địa tu luyện của Thanh Lan Tông người ta.

- Ta cũng không cần phải lắng đọng cái gì nữa.

Cảm xúc Phương Tiểu Nhân uể oải.

- Mỗi một cảnh giới, ta đều đã dùng hết toàn lực rèn luyện, đây đã là độ cao cao nhất mà ta có thể đạt tới.

Nói xong, hai mắt nàng bỗng nhiên sáng lên, cười đùa nói:

- Đại ca, ngươi mạnh như vậy, nhất định có thể nhìn ra vấn đề tồn tại trong tu luyện của ta.

- Nói cho ta một chút đi, ta còn có chỗ nào có thể tăng lên nữa hay không?

Nàng chớp lấy đôi mắt to, bộ dáng cực kỳ tò mò.

Diệp Tùy Phong quay đầu, liếc mắt nhìn nàng.

Hoàn toàn chính xác, chính như Phương Tiểu Nhân nói, nàng cũng không nóng lòng cầu thành, tuy lười biếng về mặt tu luyện nhưng mỗi một bước đều đi cực kỳ ổn thỏa, gần như không có gì để bất bẻ.

Có thể nói cũng chỉ là một chút việc nhỏ không đáng kể, không thể xảy ra thay đổi trên bản chất.

Trừ phi nàng là tán công trùng tu, Diệp Tùy Phong mới có thể chế định cho nàng một con đường mạnh hơn.

Nhưng cũng không cần thiết phải như vậy, đối với người tu luyện thì thích hợp với mình nhất mới là tốt nhất.

Diệp Tùy Phong có thể làm cho nàng trở nên mạnh hơn, nhưng tương tự cũng sẽ cắt đứt con đường tương lai của nàng, là hành vi đốt cháy giai đoạn.

- Không có gì có thể tăng lên nữa.
- Giữa ngươi và ta là chênh lệch trên bản chất.
- Nói cách khác, cho dù ngươi cố gắng cũng không có tác dụng gì.

Diệp Tùy Phong như nói thật.

Chỉ có điều hẳn nói lời này, nghe vào trong tai Phương Tiểu Nhân lại là một ý tứ khác.

- Không muốn dạy thì không dạy thôi, ngươi cũng quá đả kích người khác rồi!

Phương Tiểu Nhân trừng mắt như hạt châu.

Diệp Tùy Phong lắc đầu, không tiếp tục giải thích nữa, loại chuyện này càng giải thích sẽ càng hồ đồ.

- Không nói thì thôi, ta còn sợ ngươi làm ám chiêu với ta nữa!

Phương Tiểu Nhân thở phì phò.

- Hừ, ta cũng muốn giống như ngươi, sau khi ra ngoài sẽ độ kiếp.
- Chờ sau khi ta thành tiên nhất định có thể đánh bại ngươi!

- Đúng rồi, ta còn muốn cùng ngươi độ kiếp, đến lúc đó để ngươi xem một chút, kiếp vận của thiên tài tuyệt thế là kinh khủng cỡ nào!?

- Ngươi cứ chờ khóc đi.

Phương Tiểu Nhân mở ra hình thức pháo oanh liên hoàn, Diệp Tuy Phong thì tai trái nghe, tai phải ra.

Sở dĩ hắn nói với tiểu nha đầu này, thật ra cũng bởi vì trên người nàng có loại khí tức quen thuộc.

Đến loại cấp bậc như hắn, cảm giác cũng sẽ không tự nhiên mà sinh ra.

Sau một lát, hai người rời khỏi bí cảnh, lần nữa tiến vào trong đại thế giới, mới ra ngoài đã có bốn bóng người đập vào mi mắt.

Tông Nguyên, Diêm Chân, Huyền Thanh Nguyệt, còn có một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu tím.

Sau khi Nhìn thấy Diệp Tuy Phong đi ra, bọn hắn vội vàng nghênh đón.

- Chúc mừng Diệp công tử xuất quan!

Người đàn ông trung niên mặc trường bào màu tím gật đầu, chấp tay nói.

Hắn cười rạng rỡ, thần thái cực kỳ cung kính.

Mà ba người khác cũng như thế.

- Ngạch. Cũng không có gì đáng vui như vậy mà.

Diệp Tuy Phong chấp tay, hơi nghi hoặc một chút.

Thái độ của bọn gia hỏa này có chút tốt quá đáng.

- Khụ khụ, trước tự giới thiệu mình một chút.

Người đàn ông trung niên mặc trường bào màu tím nói:

- Ta là tông chủ của Thanh Lan Tông, Nhiếp Chấn.

- Nghe hai vị Thái Thượng trưởng lão nói, ngài đang bế quan trong bí cảnh với Tiểu Nhân cô nương, thế là chúng ta vẫn luônn cung kính bồi tiếp.

Diệp Tỳ Phong ngạc nhiên.

Chương giáo cũng tới à?

Như vậy có phải hơi quá mức rồi không?

Cho dù tra được Thần Võ, nhưng không phải phía sau các người cũng có Thánh Địa à?

Cũng không trở thành đệ tông chủ tự mình thủ tại đây, đợi chờ mình xuất quan chứ?

Chức vị tông chủ này rảnh rồi như vậy à?

Với lại mâu chốt nhất là, bọn hắn không đi nghênh đón “Đệ tử” của Thần Võ Phương Tiểu Nhân, ngược lại coi nhẹ nằng, sau đó lại khách khí với “Cô nhân” mình như thế, trong này tất có ẩn tình gì đó.

- Người quá khách khí.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Nói thật ra, chúng ta còn muốn cảm ơn Thanh Lan Tông đã cung cấp bí cảnh tu luyện, nếu không thì cũng không thể đột phá nhanh như vậy.

Nụ cười của Nhiếp Chân không giảm.

- Quả thật là tuần kiệt, thời gian một năm đã đi tới cảnh giới Cửu Nạn đỉnh phong.

- Các người còn có gì cần thì cứ mở miệng, Thanh Lan Tông nhất định thỏa mãn!

Diệp Tỳ Phong dùng ngón tay vuốt cằm.

- Cũng không có gì, tiếp theo ta đang chuẩn bị độ kiếp, chuẩn bị cho ta một chỗ để độ kiếp là được rồi.

Lúc này, Phương Tiểu Nhân cũng ở bên cạnh hô to:

- Ta cũng, ta cũng!

- Với lại chúng ta phải cùng nhau đột phá!

Nhiếp Chân nhìn bọn hắn, cười ha ha.

- Không có vấn đề, bao trên người ta!

Cùng lúc đó, trong một không gian khác, ba bóng người lẳng lẳng nổi giữa không trung, nhìn Diệp Tùy Phong trong tấm hình.

- Thật là ngài ấy.

Ba người trăn miêng một lời.

- Làm sao bây giờ, chúng ta có xuống dưới không?

- Ta thật rất khẩn trương nha!

Nhạc Tiểu Chiêu dùng sức xoa xoa tay.

- Ta thấy đầu tiên vẫn nên chờ chút đã, lại quan sát thêm một chút.

- Bắt đầu từ thôn Đường Cổ, gia chủ vẫn luôn không nhanh không chậm, nhưng từ một năm trước chợt tiến vào bí cảnh lại nhanh chóng đột phá.

- Có lẽ là đã xảy ra biến cố gì đó.

- Trước chờ Diệp Chủ thành công độ kiếp Vũ Hóa, chúng ta lại tính toán sau.

Bạch Lan Chi nói.

Hồ Sang nhẹ gật đầu.

- Ta cũng đồng ý.

- Chỉ có điều. Chúng ta nhất định phải chọn tốt nơi độ kiếp, gia chủ thiên kiếp, tuyệt đối không thể khinh thường!

Vẻ mặt của hắn nghiêm túc.

Nhạc Tiểu Chiêu quay đầu, có chút nghi ngờ hỏi:

- Nếu như ta nhớ không lầm, Thiên Đạo hiện tại cũng phải gọi Diệp đại thúc là ông nội đó?

- Nó dám chém loạn à?

Hồ Sang cười ha ha.

- Các người không ở Diệp gia nên có một số việc sẽ không rõ ràng lắm.

- Huyết mạch Diệp gia độ kiếp cũng không phải đơn giản như vậy.
- Trong đó có một quy tắc cực kỳ biến thái, mà quy tắc này cũng là lúc trước gia chủ tự mình chế định.
- Hiện tại, có lẽ phải đến lượt trên đầu hấn rồi.

.....

Chương 603: Độ Kiếp Ở Hoang Mạc.

Trong sa mạc mênh mông bát ngát.

Nơi này thời tiết khô ráo nóng bức, người ở ít ỏi, cũng không có tài nguyên gì tồn tại, cho dù là người tu luyện thì cũng hiếm thấy.

Nhưng vào lúc này lại có hai bóng người phân biệt ngồi trên hai đồi cát cao ngất.

Chính là Diệp Tùy Phong và Phương Tiểu Nhân.

Hoang mạc này cách Thanh Lan Tông khoảng mấy trăm ngàn dặm, bọn hấn đuổi tới nơi đây chính là vì độ kiếp.

- Diệp công tử, không biết ngài có hài lòng đối với nơi Độ Kiếp này hay không?

Vẻ mặt Nhiếp Chấn có chút lúng túng hỏi.

Độ thiên kiếp chính là đại sự trọng yếu nhất trong đời của người tu luyện, bình thường sẽ tỉ mỉ chọn chọn một phong thủy bảo địa, hoặc một nơi có hoàn cảnh u tĩnh thích hợp.

Độ kiếp ở trong một nơi linh khí tương đối thiếu thốn như hoang mạc là chuyện cực hiếm xảy ra.

Nhưng đây lại là Thánh Chủ cố ý dặn dò, nói là lo lắng uy lực của thiên kiếp quá lớn làm cho những sinh linh khác gặp tai bay vạ gió.

Nhiếp Chấn có chút không quá hiểu, hấn cũng không phải chưa độ thiên kiếp bao giờ, uy lực có thể lớn bao nhiêu chứ?

- Vẫn được, ở đâu cũng như thế cả thôi.

Diệp Tuy Phong ngấm nhìn bốn phía, lộ ra vẻ mặt có chút hăng hái.

Hắn cũng không ngờ Thanh Lan Tông lại tìm một chỗ như vậy.

Chẳng những ít ai lui tới, ngay cả yêu thú dã thú cũng gần như không nhìn thấy.

Chỉ có thể nói, đối phương chọn nơi này có chút thú vị.

Thấy Diệp Tuy Phong không lộ ra vẻ mặt không thích, Nhiếp Chấn vội vàng thở nhẹ một hơi, phía trên đã dặn dò hắn, tuyệt đối không được trêu chọc vị trước mắt này không cao hứng.

- Vậy là tốt rồi.

Nhiếp Chấn cười cười.

- Đúng rồi, ngươi thật sự muốn độ kiếp cùng với Tiểu Nhân cô nương à, nếu như không nguyện ý thì ta có thể mang nàng ấy cách xa một chút.

Mặc dù Phương Tiểu Nhân đánh không lại Diệp Tuy Phong, nhưng nàng lại cực kỳ tự tin đối với thiên phú của mình.

Mà dưới tình huống bình thường, tiềm lực của một người càng mạnh thì thiên kiếp kiếp vận sẽ càng mãnh liệt hơn.

Cho nên nàng muốn độ kiếp cùng với Diệp Tuy Phong rất nguy hiểm.

- Không sao đâu, cứ để nàng ở đó đi.

Diệp Tuy Phong nói.

Nhưng lúc này, nhưng trong lòng của hắn đang tự hỏi, có thể mình đã bị một ít người phát hiện.

Nếu như vì tra được Thần Võ thì thái độ của Nhiếp Chấn đối với hắn và Phương Tiểu Nhân không thể chênh lệch to lớn như thế, dù sao thì với thân phận hiện tại của hai người, Phương Tiểu Nhân mới chính là đệ tử của Thần Võ.

Mà bây giờ, Nhiếp Chấn gần như không nhìn Phương Tiểu Nhân, đặt toàn bộ lực chú ý ở trên người mình.

Loại tình huống này chỉ có một khả năng.

Sẽ là ai chứ?

Tại sao phải trốn tránh mình, không ra gặp một lần?

Diệp Tuy Phong lắc đầu, vẫn là độ kiếp trước đi, nên tới thì cũng sẽ tới.

- Được rồi, vậy ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa, chúng ta ở phía dưới hộ pháp cho ngươi.

Nhiếp Chấn nói xong, lập tức quay người bay xuống.

Ở một chỗ cách cồn cát đó không xa, Tông Nguyên, Diêm Chân, Huyền Thanh Nguyệt đều ở nơi đó.

Bọn hắn muốn bảo đảm Diệp Tuy Phong không bị quấy rầy trong quá trình độ kiếp, cho dù khả năng xảy ra chuyện như vậy không đến một phần mười ngàn.

Tiếng gió rít gào.

Hai người Diệp Tuy Phong và Phương Tiểu Nhân thì đứng ở trên đỉnh của hai cồn cát, hai người đứng đối mặt nhau, cát vàng nhanh chóng thổi qua dưới chân.

Tình cảnh này cực kỳ giống hai cao thủ võ lâm chuẩn bị quyết đấu.

Phương Tiểu Nhân từ xa vươn tay ra, cực kỳ rầm thú làm ra một động tác khiêu khích, hình như muốn nói:

- Mở to hai mắt nhìn cho kỹ, nhìn xem thiên kiếp của tuyệt thế thiên tài là như thế nào?!

Sau đó, nàng lập tức khoanh chân ngồi xuống, trống rỗng lơ lửng ở trên đỉnh cồn cát.

Một đạo vận chậm rãi từ trên người nàng dập dờn mà ra, đây là nàng đang áp ủ khí thế của mình, thẳng đến đạt tới trình độ dẫn động lôi kiếp.

Diệp Tuy Phong cười cười, ngửa đầu nhìn lên trời.

Rốt cục phải độ kiếp rồi, hắn còn nhớ kỹ vào lần độ kiếp trước, đầu tiên là hắn trêu đùa kiếp vận, lại lấy ra chú lôi kiếp dịch từ trên đó, cuối cùng, dứt khoát chém nát tiên môn.

Tổ chất cực thấp.

Nhưng lần này, hấn muốn đường đường chính chính độ kiếp một lần.

Bên trong hư không, ba bóng người yên lặng nhìn chăm chú về phía Diệp Tùy Phong và Phương Tiểu Nhân.

- Đây là lần đầu ta khản trương đối với độ Tiên Kiếp như vậy, trước đó lúc độ Đế Kiếp ta cũng không khản trương giống như bây giờ!

Giọng của Nhạc Tiểu Chiêu có chút hưng phấn.

- Rất bình thường, ta cũng giống vậy.

Hồ Sang nói:

- Thiên kiếp của gia chủ tuyệt đối không thể tính toán theo lẽ thường, lại cẩn thận thế nào đều không có chút quá đáng.

- Nói không chừng còn có thể dẫn nhóm Chương Không Giả chí cao của thiên giới tới.

Bạch Lan Chi nhẹ gật đầu:

- Đây cũng là mục đích thứ nhất của chúng ta mà.

- Nếu như thật sự có thể hấp dẫn ánh mắt của chúa tể đại nhân, vậy chúng ta cũng không cần lại xoắn xuýt về chuyện Diệp Hoàng nữa.

Chuyện của Diệp Hoàng là gánh nặng trong lòng lớn nhất trở ngại bọn hấn đối mặt Diệp Tùy Phong, nếu như có thể được những người khác giải quyết thì không thể tốt hơn.

- A, bắt đầu rồi.

Nhạc Tiểu Chiêu nói.

Lập tức, ánh mắt ba người khóa chặt trên đôi cát.

Lúc này, dưới ánh mặt trời chói mắt mà nóng bỏng, một đám mây mù màu xám bỗng nhiên trông rỗng mà hiện.

Ngay sau đó, mây đen không ngừng sinh ra, với lại tốc độ mở rộng cũng càng lúc càng nhanh.

Không đến một lát đã tạo thành một mảnh lồi vân to lớn đen nghịt, hoàn toàn che kín mặt trời.

Lôi vân dày đặc, nhìn qua trĩu nặng, một áp lực nặng nề càng ngày càng mạnh ở trong thiên địa, ngay cả gió lớn cũng ngừng thổi.

Diệp Tùy Phong vẫn đứng ở cồn cát đỉnh như cũ, nhìn chăm chú về phía Phương Tiểu Nhân đang lơ lửng giữa không trung.

Kiếp vân này chính là Phương Tiểu Nhân dẫn động ra.

Nàng đã bắt đầu điều động toàn bộ khí tức, đã dần dần tới gần đỉnh phong.

Bỗng nhiên, Phương Tiểu Nhân mở choàng mắt, một tia sáng sắc bén lóe lên ở trong mắt nàng rồi biến mất.

Cùng lúc đó, kiếp vân màu đen âm vang dao động, bắt đầu nhanh chóng xoay tròn, một lần nữa cuốn lên cuồn phong trong trời đất, lấy chỗ cồn cát của Phương Tiểu Nhân làm trung tâm, cát bay đá chạy!

Chương 604: Kiếp Vân Dị Thường.

Với lại thể tích của kiếp vân kia cũng trong chớp mắt lần lớn hơn không chỉ gấp mười lần, đưa mắt nhìn lại, toàn bộ bầu trời đều bị vòng xoáy mây đen đáng sợ bao phủ, tiếng sấm cuồn cuộn, điện mang lấp lóe, cực kỳ lực áp bách và có tính chấn động.

- Phương Tiểu Nhân cũng là thiên tài chân chính a!

Nơi xa, mấy người Diêm Chân nhìn đám mây độ kiếp vân thấy bờ trên đỉnh đầu một chút, chỉ biết cảm thán nói.

- Đúng vậy, nếu như hai người bọn hắn đều là đệ tử của Thanh Lan Tông chúng ta thì tốt biết bao.

Huyền Thanh Nguyệt cũng cảm thán liên tục.

- Không thể nào.

Nhiếp Chân lắc đầu cười khổ:

- Thiên phú như thế tất sẽ khiến Thánh Địa chú ý, chắc chắn sẽ chủ động mời chào.

- Huống chi, thân phận của bọn hắn còn không đơn giản.

Ánh mắt của Tông Nguyên, nhìn về phía Diệp Tuy Phong tạm thời vẫn còn chưa có động tĩnh, nói nhỏ:

- Phương Tiểu Nhân đã lợi hại như vậy, như vậy Diệp Tuy Phong bị Thánh Địa nhìn trúng lại sẽ như thế nào?!

Trong lúc mọi người nói chuyện, Phương Tiểu Nhân đã điều chỉnh khí tức bản thân đến trạng thái tốt nhất, nhìn kiếp vân đáng sợ kia, vẻ mặt của nàng tươi cười, hiển nhiên cực kỳ hài lòng.

- Ha ha, Diệp lão ca, hay ngươi đi xa ra chút đi.

- Ta lo lắng lát nữa lôi kiếp quá mạnh sẽ ảnh hưởng đến ngươi, nếu như thế thật ta sẽ rất băn khoăn.

Phương Tiểu Nhân đặc ý nói.

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

- Đừng đặc ý quá sớm, tranh thủ thời gian độ kiếp đi.

Hắn bắt đầu dĩ nhiên nói.

Phương Tiểu Nhân hừ hừ hai tiếng, sau đó điều chỉnh tốt khí tức, sau khi đạt đến cực hạn, âm vang bộc phát.

Lập tức, kiếp vân gào thét.

Một đạo điện quang to lớn màu trắng từ trung tâm của vòng xoáy kiếp vân đột nhiên bổ xuống.

- Dùng.

Kiếp lôi đánh thẳng về phía Phương Tiểu Nhân.

Mà không ngờ nàng lại không mượn nhờ bất kỳ bảo vật nào, thậm chí ngay cả đạo pháp cũng không sử dụng, quả thực là dựa vào thân thể của mình chống đỡ đạo thú nhất lôi kiếp này.

Điện mang tán đi, mái tóc dài màu xanh lá của nàng cuồn vũ, ngoại trừ đỉnh đầu nàng bốc khói ra thì không có chút bộ dáng nào là bị thương tổn.

- Hồ...

Phương Tiểu Nhân thở ra một làn khói, ánh mắt đặc ý nhìn về phía Diệp Tuy Phong.

Nhưng lôi kiếp cũng không cho phép nàng đắc ý lần nữa, đạo thứ hai theo sát phía sau bổ xuống.

Sau đó, đạo thứ ba, đạo thứ tư.

Trong hoang mạc, tiếng nổ tung không ngừng vang lên.

Diệp Tuy Phong nhìn Phương Tiểu Nhân đón lấy lôi kiếp tương đối nhẹ nhàng, khẽ gật đầu.

Thật là không tệ, đợi đến khi quá trình độ kiếp hoàn thành, thực lực của nha đầu này sẽ tăng lên về chất.

Sau khi nhìn trong chốc lát, Diệp Tuy Phong thu hồi ánh mắt.

Chính hắn cũng nên độ kiếp rồi!

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, chậm rãi buông ra khí tức trên người mình.

Mà khi khí tức của hắn xuất hiện ở trong thiên địa, trong nháy mắt tất cả âm thanh đột nhiên biến mất, thời gian thật giống như ngừng lại.

Không, là thật ngừng lại!

Mây đen độ kiếp nhánh mới vừa rồi còn gào thét xoay tròn bỗng nhiên liền ngừng lại, không nhúc nhích.

Ngay cả lôi kiếp trắng sáng vừa chuẩn bị bổ xuống cũng ngừng ở giữa không trung, lơ lửng trên đỉnh đầu Phương Tiểu Nhân.

Vạn vật im lặng!

Thậm chí tất cả quy tắc trong thiên địa đều như ngừng vận chuyển vào lúc này!

Nhưng, sinh linh vẫn có ý thức.

Phương Tiểu Nhân vừa rồi chuẩn bị đón lấy đạo lôi kiếp này thì lại phát hiện nó lại ngừng lại, vẻ mặt của nàng lập tức tràn đầy nghi hoặc.

Bốn người Nhiếp Chấn đứng ở xa cũng đột nhiên sững sờ, bọn hắn là Đại La Kim Tiên nên rõ ràng cảm thấy thiên địa dị thường.

Mà ba vị trong hư không thì lộ ra vẻ mặt quả là thế.

- Thế giới, chuẩn bị kỹ càng nghênh đón chủ nhân của các người trở về đi?

Trong chốc lát, trên hoang mạc bỗng nhiên vang lên tiếng âm âm liên hồi.

Chợt, toàn bộ bầu trời trong chớp mắt bị vô số kiếp vân màu tím bao phủ, áp lực kinh khủng tràn ngập khắp thiên địa. Thậm chí ngay cả mặt đất của hoang mạc cũng bay lên lơ lửng dưới loại áp lực này.

Mà kiếp vân màu đen trước đó, sau khi kiếp vân màu tím xuất hiện lập tức bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ.

Cuối cùng, biến thành một đám mây nhỏ với đường kính khoảng ba thước, lơ lửng cách đỉnh đầu Phương Tiểu Nhân một trượng, giống như một đám mây đen hình thành vì nàng.

- Há?

Phương Tiểu Nhân há to mồm, tất cả trước mắt đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi lý giải của nàng.

Nhưng nàng không để ý đến, trong lúc nàng ngây người thì quy tắc trong thiên địa đã lại bắt đầu tiếp tục vận chuyển.

Kiếp lôi trên không trung đang bỏ một nửa, mặc dù cũng thu nhỏ thành một sợi dây nhỏ nhưng vẫn bỏ xuống.

“Đùng” một tiếng, uy lực của kiếp lôi cũng không bởi vì thể tích thu nhỏ mà thu nhỏ, đánh lên đỉnh đầu Phương Tiểu Nhân.

Bởi vì không làm tốt phòng bị nên nàng trực tiếp bị đánh đến nằm sấp trên mặt đất, miệng ăn đầy cát.

Mà lúc này, kiếp vân màu tím trên bầu trời đã biến thành một vòng xoáy khủng bố.

Lôi kiếp giống như diệt thế đang trong quá trình chuẩn bị!

.....

Thiên Kiếp là một đạo lạch trôi mỗi một tu sĩ không thể vòng qua.

Nó là tầng ngăn cách to lớn giữa phàm và tiên.

Nếu như thành công vượt qua thì sẽ siêu phàm thoát tục, chân chính tiêu dao giữa thiên địa.

Bởi vì ở trong lôi kiếp không chỉ có lực lượng hủy diệt khổng lồ, mà còn ẩn chứa rất nhiều vật chất tạo hóa.

Những vật chất này sẽ để cho bản nguyên sinh mệnh của sinh linh xảy ra thuế biến, tương đương với toàn bộ thân thể được tái tạo một lần.

Mà trong lúc độ kiếp thì diện tích kiếp vân càng khổng lồ, uy lực của nó sẽ càng mạnh, đồng thời cũng tích chứa càng nhiều vật chất tạo hóa.

Cho nên dưới tình huống bình thường, một người độ kiếp sinh ra diện tích kiếp vân càng lớn, càng dày nặng thì thường sẽ đại biểu cho thiên phú tu luyện của người này càng mạnh, tương lai có khả năng đi được càng xa.

Phương Tiểu Nhân dẫn tới kiếp vân phô thiên cái địa, đã là thiên tài đỉnh tiêm.

Mà kiếp vân của Diệp Tùy Phong thì gần như che đậy cả phiến trời đất, tia điện màu tím lưu chuyển, năng lượng sinh ra trong thiên địa, thậm chí ngay cả những Đại La Kim Tiên như Nhiếp Chân cũng cảm nhận được áp lực không tầm thường.

Đây là lôi kiếp gì vậy?

Thiên phú của Diệp Tùy Phong sẽ cao đến mức nào?

Mấy người Nhiếp Chân căn bản không có cách tưởng tượng, chỉ có thể đứng tại chỗ, ngu ngơ nhìn vòng xoáy màu tím kinh khủng cách đó không xa.

Chương 605: Quả Nhiên, Nó Không Dám Đánh.

Theo vòng xoáy không ngừng xoay tròn, trận trận lôi đình nổ tung càng lúc càng lớn.

Khi nó đạt tới một điểm tới hạn thời điểm, một con Lôi Long màu tím từ trong vòng xoáy kiếp vân nhô đầu ra, gào thét một tiếng, lôi cuốn lấy lực lượng thiên kiếp vô cùng to lớn đột nhiên phóng về Diệp Tùy Phong ở phía dưới!

- Kiếp Lôi hóa hình!

- Đây là điều chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết!

Nhiếp Chấn ở phía dưới, nhin không được sợ hãi rống to.

Xưa nay tương truyền, khi thiên địa này cảm nhận được người nào đó đủ để uy hiếp được thế giới tồn tại thì sẽ hóa Kiếp Lôi thành vật thật, triển khai một trận chiến đấu không chết không thôi với người độ kiếp.

Hoặc, người độ kiếp đánh bại thiên kiếp, phá vỡ công cùm xiềng xích.

Hoặc, thiên kiếp diệt sát người độ kiếp, từ đó tan thành mây khói.

Nhưng Kiếp Lôi hóa hình này vẫn luôn chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, cho tới bây giờ không ai thực sự gặp được.

Không ngờ thiên phú của Diệp Tùy Phong lại kinh khủng đến như vậy?

Ngay cả trời đất cũng cảm nhận được uy hiếp?

- Nguy rồi!

- Kiếp Lôi hóa hình chỉ ít tương đương với một kích toàn lực của Kim Tiên, nếu như không chuẩn bị đầy đủ phụ trợ thì chắc chắn không có cách nào vượt qua!

- Quá vội vàng rồi!

Mấy người Nhiếp Chấn viết hai chữ “lo lắng” trên mặt.

Nhưng thiên kiếp đã tới, đừng nói bọn hắn, e là cho dù là Thánh Chủ cũng không có biện pháp gì khác.

Mọi việc chỉ có thể nhìn tạo hóa của Diệp Tùy Phong.

Lôi Long tấn mãnh, đã nhào xuống dưới.

Diệp Tuy Phong cũng cảm thấy trong Lôi Long bao hàm năng lượng khổng lồ.

Nhưng trừ cái đó ra, hắn còn cảm giác được một chút khí tức quen thuộc.

Sau khi phân biệt một chút hắn đã phát hiện, ở trong thân thể Lôi Long có khí tức pháp tắc thiên đạo của thế giới Vân Tiêu, cũng có được một chút pháp tắc lúc đầu của Tiên giới.

Tương đương nói, nó chính là một dạng dung hợp của hai loại pháp tắc.

- Có chút thú vị!

Ánh mắt Diệp Tuy Phong lộ ra vẻ hứng thú, đối mặt với kiếp lôi bất phàm như thế nhưng hắn lại không làm ra bất kỳ động tác gì.

Không sai, hắn cũng quyết định giống như Phương Tiểu Nhân, trực tiếp dùng nhục thân chống đỡ đạo kiếp lôi thứ nhất này.

Nhưng hắn không chỉ vì rèn luyện thân thể mà còn có một mục đích, hắn muốn cẩn thận cảm nhận một chút, Thiên Đạo từ hợp thể mới của Tiểu Hắc và Tiểu Bạch sẽ rốt cuộc như thế nào?!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh.

Trong nháy mắt, Lôi Long đã gầm thét đi tới đỉnh đầu Diệp Tuy Phong.

Tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn tất cả, bao gồm cả Phương Tiểu Nhân vừa vượt qua một đạo kiếp lôi.

Nhưng ngay khi Lôi Long đánh tới vị trí cách đỉnh đầu Diệp Tuy Phong khoảng nửa trượng thì nó bỗng nhiên bỗng nhiên bắt đầu bành trướng, sau một khắc đã âm vang nổ tung!

Vô số tia sét màu tím trắng kiện như thiên nữ tán hoa nổ bẻ ra, hoàn mỹ né qua Diệp Tuy Phong phía dưới, đánh cho sa mạc vô tội lồm xướng từng vết cháy đen thui.

Ngay sau đó, vô số vật chất tạo hóa lộ hiện ra vị trí Lôi Long nổ mạnh, trực tiếp tràn vào thân thể Diệp Tuy Phong, nuôi

dưỡng tứ chi bách hài của hắn, rèn luyện bản nguyên sinh mệnh của hắn.

Diệp Tùy Phong: ???

Nhiếp Chân: ???

Phương Tiểu Nhân: ???

Chỉ như vậy à?

Vẻ mặt của Diệp Tùy Phong đầy bất đắc dĩ, hắn đã chuẩn bị kỹ càng kháng lôi rồi, kết quả gia hỏa này ở trực tiếp nổ giữa không trung, tan hết tất cả lực lượng hủy diệt, trực tiếp tặng vật chất tạo hóa trong đó cho hắn.

Xin hỏi nào có độ thiên kiếp như vậy chứ?

Mà câu nói này cũng không ngừng vang vọng trong não mấy người Nhiếp Chân: Xảy ra chuyện gì vậy?

Đây không phải là Thiên Kiếp Hóa Hình kinh khủng nhất, mãnh liệt nhất trên thế giới à?

Kết quả lại ngay cả một sợi lông của người ta cũng không thể làm bị thương?

Không, không phải là không bị thương, mà căn bản cũng không có ý tứ tổn thương Diệp Tùy Phong!

Đây là thiên kiếp bọn hắn quen thuộc à?

Lúc này, Phương Tiểu Nhân cũng có chút ngây ngốc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Sao lúc mình độ kiếp thì bị bỏ đến đỉnh đầu bốc khói, nhưng đến lúc Diệp Tùy Phong độ kiếp thì lại cảm giác giống như đang qua loa.

Thật không công bằng!

Nàng tức giận trừng mắt nhìn đám kiếp vận lớn như cái chậu trên đỉnh đầu mình, nàng rất muốn tố cáo Thiên Đạo của thế giới này.

Nhưng đáp lại nàng chỉ là một đạo kiếp lôi sáng rực khác.

Còn bên phía Diệp Tuy Phong, đạo kiếp lô thứ hai cũng chậm lại, đó là hai con Lô Long với hai màu vàng và tím quần quýt lầy nhau, uy thế nhìn qua còn mãnh liệt hơn vừa rồi nhiều.

Nhưng nội dung cốt truyện lại giống như đúc trước đó, khi chúng nó vẫn còn chưa tiếp xúc đến Diệp Tuy Phong thì đã âm vang nổ tung, sa mạc lần nữa gặp tai bay vạ gió.

Ngay sau đó, lại có rất nhiều vật chất tạo hóa điên cuồng tràn vào trong cơ thể Diệp Tuy Phong, cải tạo tất cả việc nhỏ không đáng kể trong cơ thể của hắn.

Sau khi hắn hấp thu không chênh lệch lắm, đạo lô kiếp thứ ba mới âm vang hạ xuống.

- Quả nhiên, nó không dám đánh.

Trong hư không, mấy người Hồ Sang lộ ra vẻ mặt quả là thế.

- Mặc dù Thiên Đạo mới là vô ý thức, nhưng sao nó có thể dám không nhìn Diệp Chủ chứ.

- Nó sẽ không làm loại chuyện phạm thượng, đảo ngược thiên cương này.

Bạch Lan Chi mỉm cười nói.

- Cũng tùy tình huống thôi. Nghe nói lúc trước Thần Võ Đạo Tôn độ đạo kiếp còn bị đánh gần chết.

- Hắn chính là ông ngoại của Thiên Đạo đấy.

Nhạc Tiểu Chiêu cũng đầy mặt là cười.

- Không giống nhau.

Hồ Sang nói:

- Thần Võ Đạo Tôn chỉ là ông ngoại trên sinh mệnh, Thiên Đạo mới rời khỏi sinh mệnh nên đương nhiên sẽ không nhận hắn.

- Nhưng gia chủ không giống, hắn càng thiên hướng về quy tắc, chỉ để lại quy tắc Thiên Đạo thuần túy, chắc chắn không dám động thổ ở trên đầu của hắn.

Mấy người lần lượt gật đầu.

Thiên Đạo mới sinh ra là một quá trình cực kỳ thần bí và phức tạp, thật ra bọn hấn cũng chỉ là kiến thức nửa vời, dùng tri thức hiện hữu để phỏng đoán thôi.

Nhưng nhìn lấy tình huống trước mắt, suy đoán của bọn hấn chắc là rất gần sự thật rồi.

Kiếp lôi đã đánh xuống mấy chục đạo.

Mỗi một đạo đều cường đại hơn một lần trước mấy lần.

Nhưng đối với Diệp Tuy Phong thì căn bản cũng không có gì khác nhau.

Bởi vì tất cả kiếp lôi đều sớm nổ tung ở giữa không trung, chỉ để lại lượng lớn vật chất tạo hóa.

Chương 606: Tiên Kiếp Kết Thúc! Một Lần Thuế Biến.

Sau khi tiếp tục trong chốc lát, Diệp Tuy Phong thậm chí cảm giác có chút nhàm chán.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn kiếp vân đang nổi lên lần công kích sau, bất đắc dĩ nói:

- Có thể cho thứ gì thú vị hơn một chút hay không?
- Tiếp tục như vậy cũng quá không có ý nghĩa gì?

Giống như cảm thấy Diệp Tuy Phong bất mãn, kiếp vân màu tím sậm thật đúng là dừng lại một lát.

Sau đó, một kiếp lôi vô cùng cuồng mãnh ngang nhiên hạ xuống.

Cuối cùng, nó cũng không còn đối đãi đặc biệt nữa à?

Diệp Tuy Phong hít vào một hơi, hấn cũng bắt đầu nghiêm túc lên, chuẩn bị kỹ càng để chống đỡ đạo kiếp lôi đúng nghĩa thứ nhất này.

Nhưng khi nó đánh gần tới đỉnh đầu Diệp Tuy Phong thì lại một lần nữa nổ tung lên.

Nhưng khác với trước đó chính là, kiếp lồi cũng không tán đi mà là lưu lại một chút, hội tụ lại với nhau.

Sau đó, trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, ngưng kết thành một cái bàn rơi vào trước mặt Diệp Tỳ Phong.

Ngay sau đó lại nhanh chóng biến thành một cái ghế mềm mại, rơi ở bên cạnh.

Trên mặt bàn còn đột nhiên xuất hiện một cái chén, một ấm trà, mười cái đĩa trống không.

Vật chất tạo hóa, hiện ra thực chất.

Sau đó, một bộ phận biến thành tiên nương, rót vào trong chén và ấm trà, một phần khác thì là biến thành tiên quả tươi non, đặt lên trên cái đĩa trống không.

Diệp Tỳ Phong: ???

Ta nói thú vị một chút không phải chỉ cái này mà?

Hắn cất bước tiến lên, ngồi xuống ghế dựa mềm, nếm thử một ngụm tiên nương trong chén, mát mẻ đã khát.

Sau đó, hắn lại cầm lấy tiên quả lên cắn một miếng, thanh thúy ngon miệng.

Diệp Tỳ Phong ung dung thở dài.

Được rồi, hắn vẫn không nên làm khó Thiên Đạo, nhìn tầm đức hạnh này của nó thì chắc chắn không dám chân chính bỏ mình.

Giống như cảm nhận được cảm xúc của Diệp Tỳ Phong, kiếp lồi lần nữa rơi xuống, vật chất tạo hóa mới hóa thành đủ loại rượu ngon, tiên quả, đậu hủ, thậm chí ngay cả da heo sữa quay giòn cũng có.

Diệp Tỳ Phong bắt chéo chân, vừa hưởng thụ mỹ vị vừa nhìn Phương Tiểu Nhân ở còn cát đối diện bị đánh đến cả người bốc khói.

Ừm, thật ra cũng không đến nỗi chán lắm.

Mà mấy người Nhiếp Chân nhìn lấy cảnh tượng trước mắt thì trong lòng chỉ có bốn chữ to.

Không hợp thói thường!

.....

- Đùng.

Kiếp lồi ở chính giữa đỉnh đầu Phương Tiểu Nhân.

Thiên kiếp tiếp tục đến bây giờ, uy lực so với lúc mới bắt đầu nhất đã tăng cường lên không biết gấp bao nhiêu lần.

Cho dù yêu nghiệt như Phương Tiểu Nhân thì cũng không thể đóc tất cả vốn liếng, kháng trụ lồi kiếp hủy diệt nhìn qua rất khô hài nhưng năng lượng lại hết sức mạnh mẽ này.

Nhưng cho dù như vậy, nàng cũng bị bổ đến nằm rạp trên mặt đất, ngay cả cón cát dưới chân cũng thấp chỉ còn một nữa ban đầu.

Phương Tiểu Nhân phun ra một ngum khói đặc cùng với hạt cát, chậ vật bò người lên, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi đối diện, nhìn thấy Diệp Tùy Phong chậm rãi ăn gan rồng tủy phượng, còn duỗi ra ngón tay cái, ý khen nàng.

Phương Tiểu Nhân lập tức giận không chỗ phát tiết.

Cùng là độ kiếp, tại sao chênh lệch lại lớn như vậy chứ?

Người ta khoan thai ngồi ăn tiệc, uống thử rượu ngon.

Mình thì lại chỉ có thể bị đánh đến ngã trên mặt đất, trong miệng đều là hạt cát khô khốc.

Chuyện này rốt cuộc là sao vậy?

Thiên Đạo là con trai của Diệp Tùy Phong à?

Sao lại chiếu cố hấn như vậy?

Phương Tiểu Nhân nhin không được nhìn hằm hằm Kiếp Vân, còn muốn lớn tiếng lên án thế giới này không công bằng.

Nhưng nàng chưa kịp mở miệng thì một đạo lồi đình càng thêm mãnh liệt đã ầm vang đánh xuống.

Lần này, nó càng thêm cuồng mãnh, trực tiếp bổ toàn bộ thân thể Phương Tiểu Nhân tiến vào trong cát, toàn bộ cón cát đều nổ ra một cái hố cực lớn.

Diệp Tuy Phong thấy vậy cũng không khỏi lú lờ, thật quá tàn nhẫn, cũng may hình như đạo kiếp lồi kia là một đạo cuối cùng.

Sau khi bỏ xong, kiếp vân màu đen chỉ lớn như khuôn mặt em bé này cũng dần dần tán đi.

Sau đó, rất nhiều vật chất tạo hóa đột nhiên xuất hiện, tuôn về phía Phương Tiểu Nhân đang nằm dưới đáy hố to.

Nếu như dựa theo tình huống bình thường, sau khi độ kiếp sẽ có tiên quang giáng lâm, hiển lộ độ kiếp hoàn thành, chúng tỏ từ nay người đó sẽ siêu phàm thoát tục.

Nhưng vì kiếp vân màu tím của Diệp Tuy Phong quá cường đại, hình như đã chặn lại tiên quang, cho nên ngoại trừ vật chất tạo hóa ra không có gì xuất hiện.

Sau một lát, Phương Tiểu Nhân chậm rãi lơ lửng bay lên.

Vật chất tạo hóa không ngừng thay đổi bản nguyên sinh mệnh của nàng, lúc này, nàng đã đang tiến hành thuật biến giữa thân thể phàm tục và tiên linh.

Mà sau khi Diệp Tuy Phong ăn no nê, hấp thu vật chất tạo hóa cũng trên cơ bản đủ rồi, đủ để tiến hành Vũ Hóa.

Đồng thời, hắn cũng đã trên cơ bản thăm dò ra bản chất của Thiên Đạo.

Thiên Đạo mới đúng là sản phẩm kết hợp của Tiểu Hắc và Tiểu Bạch.

Nhưng nó cũng không có bản chất giống sinh linh, mà là một quy tắc thể không ý thức tự chủ.

Có lẽ, cũng chỉ có loại quy tắc thể thuần túy này mới thích hợp nhất làm Chấp Chương Giả của một thế giới nhất.

Đối với tất cả thế giới, nó đều đối xử như nhau.

Chỉ có Diệp Tuy Phong là một ngoại lệ, vì hắn là cha của Thế Giới, ông nội của Thiên Đạo.

Sau khi, Diệp Tuy Phong hưởng thụ xong mỹ thực sau cùng, nó cũng ngừng lại, nếu còn ăn nữa sợ là hắn sẽ đi không nổi

mắt.

Sau đó, hắn vươn người đứng dậy, bay lên bầu trời.

Mà Thiên Đạo hình như cũng cảm nhận được ý chí của Diệp Tuy Phong, kiếp vận đầy trời đột nhiên tán đi, thay vào đó là tiên quang vô tận bao phủ hắn vào trong đó.

Bản chất sinh mệnh của hắn đang nhanh chóng thăng hoa.

- Cuối cùng, đã kết thúc rồi à?

Tinh thần mấy người Nhiếp Chấn vẫn có chút hoảng hốt như cũ.

Lần độ kiếp này đơn giản lật đổ nhận biết của tất cả bọn hắn.

Chưa từng có ai nghĩ tới, thiên kiếp cũng sẽ chiếu cố một tu sĩ như thế, với lại còn chiếu cố cực kỳ quá phận!

Lúc này, Nhiếp Chấn liên tưởng đến Thánh Chủ dặn dò, trong lòng không khỏi suy đoán, Diệp Tuy Phong này đến tột cùng là nhân vật đáng sợ nào.

- Ta cảm giác được, ngài ấy sắp chân chính trở về.

Ba người Nhạc Tiểu Chiêu nhìn bóng người trên không trung kia, liên tục cảm thán.

- Đúng vậy, thành Tiên là một lần thuế biên, cũng là lần đầu tiên cùng giao hòa với thế giới.

- Khi ngài ấy còn là phạm nhân, Thiên Đạo cũng sẽ không chú ý tới ngài ấy.

Chương 607: Lực Lượng Tạo Vật

- Nhưng sau khi ngài ấy thành tiên, toàn bộ thế giới đều sẽ biết, người sáng lập ra mình đã một lần nữa trở về.

Ánh mắt của Bạch Lan Chi lưu chuyển, Diệp Tuy Phong là người được thế hệ bọn hắn tín ngưỡng nhất.

- Ta có thể cảm giác được thế giới đang hoan hô.

Hồ Sang cười nói:

- Tất cả mọi thứ đều đang rung động.

- Ngay cả chỗ sâu linh hồn của ta cũng giống như đang có chút rung động.

- Há?

Bỗng nhiên, ba người đồng thời sửng sờ.

Khi Hồ Sang nói ra câu nói này, trước đó bọn hắn cũng không có cảm thấy quá nhiều dị thường, rung động sâu trong linh hồn, chỉ xem như vì thấy được Diệp Tuy Phong nên trong lòng của kích động mà thôi.

Nhưng sau khi nghe hắn nói, mấy người lại phát hiện, đây cũng không phải là cảm xúc đơn thuần.

Trong linh hồn của bọn hắn đã xảy ra một ít thay đổi kỳ dị trong quá trình Diệp Tuy Phong vũ hóa phi tiên.

Giống như có một loại vật chất nào đó không nói rõ được cũng không tả rõ được, từ trong sinh mệnh bản chất rời khỏi, hội tụ về phía Diệp Tuy Phong.

- Đây là.

Vẻ mặt ba người chấn động.

- Há? Rốt cuộc đã đến rồi à?

Diệp Tuy Phong đang vũ hóa cũng cảm giác được rõ ràng loại vật chất kỳ dị này.

So với mấy người Hồ Sang thì hắn thấy càng rõ ràng hơn.

Toàn bộ thế giới, có lẽ còn có các thế giới khác, vô số đường cong không nhìn thấy, cũng không mò ra đang từ bốn phương tám hướng tụ đến, tràn vào trong thân thể hắn.

Trong đường cong là một loại năng lượng cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua, hình như nó có được năng lực cực kỳ khó lường.

Diệp Tuy Phong vươn tay ra, năng lượng kỳ dị ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn.

Sau một lát, một con chim sẻ nhỏ xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn.

Chim sẻ rất sống động, nhưng mấu chốt nhất là, không ngờ nó lại có bản chất sinh mệnh, không khác gì chim sẻ sinh trưởng bình thường.

Diệp Tuy Phong nghĩ đi nghĩ lại, đánh tan chim sẻ, sau đó lại huyền hóa ra một bé thỏ trắng đáng yêu.

Cũng giống như chim sẻ, bé thỏ trắng cũng có sinh mệnh.

Tiếp đó, hấn lại huyền hóa ra đủ loại vật liệu, bao gồm kim thiết, đất cát, nước sông, sinh linh.

Tất cả mọi thứ đều không khác gì sinh ra tự nhiên.

Diệp Tuy Phong hơi kinh ngạc, loại năng lực này lại là tạo vật!

Hấn ngẩng đầu lên, trong lòng chân kinh.

Tạo vật trống rỗng, gần như mỗi người đều đã từng mộng tưởng.

Nhưng thứ này căn bản là chuyện không thể xảy ra, vạn vật tự có quy củ vận chuyển của nó, cho dù là Thiên Đạo thì cũng không thể tùy tiện sáng tạo một sinh mệnh được.

Nhưng bây giờ, hấn lại làm được loại chuyện không thể nào này.

Hoặc nói đúng ra là loại vật chất kỳ dị kia đã làm cho Diệp Tuy Phong có thể tùy tâm sở dục, sáng tạo ra tất cả.

Đến cùng là cái gì?

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu lên, nhìn về phía vô số đường cong lít nha lít nhít.

Mà một sợi trong đó chính là từ trong thân thể Phương Tiểu Nhân phía trước truyền ra ngoài.

Quay đầu nhìn lại, mấy người Nhiếp Chân cũng đều có một sợi dây nhỏ, kéo dài đến trước mặt mình.

Diệp Tuy Phong cẩn thận quan sát, rất nhanh phát hiện chỗ tương đồng của bọn chúng.

Trong mỗi một đường cong đều có một khí tức giống nhau.

Đó là khí tức của công pháp Nguyên Thủy!

Diệp Tỳ Phong lập tức hiểu rõ.

Có lẽ là rất lâu trước đó, hắn cũng không biết khi một người tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với thế giới thì thế giới sẽ phản hồi lại gì đó cho hắn.

Lúc trước, khi hắn sáng tạo ra công pháp Nguyên Thủy thì chỉ có một mục đích, chính là muốn nhìn loại phản hồi này đến cùng là cái gì mà thôi.

Chỉ có điều thẳng đến lúc hắn ngủ say cũng không thể đợi đến phản hồi giáng lâm.

Mà bây giờ, Nguyên Thủy công pháp đã phổ biến đến mỗi một góc trong cửu thiên thập địa, trở thành công pháp tu luyện cơ bản của gần như toàn bộ sinh linh.

Thế giới cũng bởi vậy xảy ra thay đổi từ đầu đến đuôi.

Khi hắn vũ hóa thành tiên, loại này phản hồi cũng giáng lâm.

Chính là lực lượng tạo vật!

Diệp Tỳ Phong nhắm mắt lại, thông qua tất cả đường cong, hắn có thể cảm giác được toàn bộ sinh linh trong cửu thiên thập địa đều đang tiến hành phản hồi chính diện về phía người sáng tạo Nguyên Thủy công pháp là mình.

Mà ở những nơi cách hắn tương đối gần, thậm chí có thể nhìn thấy cụ thể là sinh linh gì.

Sau một lát, Diệp Tỳ Phong mở to mắt, ánh mắt nhìn về phía một vị trí trong hư không.

- Quả nhiên.

- Là ba người các người.

.....

Thông qua tầm mắt của lực lượng tạo vật, Diệp Tỳ Phong nhìn thấy ba người ẩn tàng trong hư không.

Nhạc Tiểu Chiêu, Bạch Lan Chi, còn có Hồ Sang.

Giống như hắn suy đoán, quả nhiên thân phận của hắn đã bị phát hiện.

Nhưng vì sao bọn hắn lại trốn tránh không gặp mình?

Diệp Tuy Phong khẽ lắc đầu, sau khi quá trình vũ hóa phi tiên toàn bộ kết thúc lại tìm bọn hắn nói chuyện một chút vậy.

Sau đó một chút, hắn quay đầu, nhìn về phía Phương Tiểu Nhân cũng đang Vũ Hóa.

Hắn luôn cảm giác trên người Phương Tiểu Nhân có chút khí tức quen thuộc, hiện tại mượn nhờ tầm mắt của tạo vật, hắn có thể quan sát một chút.

Hắn vừa nhìn sang, cả người Phương Tiểu Nhân, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, các loại việc nhỏ không đáng kể, bao gồm cả linh hồn và sinh mệnh bản nguyên cũng đều rõ ràng rành mạch ở trong mắt Diệp Tuy Phong.

Nhưng làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, hắn vẫn như cũ không tìm được manh mối gì.

Phương Tiểu Nhân đúng là không phải người hắn từng quen biết, thậm chí ngay cả một chút xíu quan hệ cũng không có.

Diệp Tuy Phong không khỏi nhíu mày.

Cảm giác của mình xảy ra sai lầm à?

Không.

Đến cấp bậc như hắn, bất luận cảm giác gì cũng sẽ không thể không có lý do.

Có lẽ là trong khoảng thời gian hắn ngủ say đã xảy ra một ít chuyện mà ngay cả hắn cũng không có cách nào tùy tiện thấy rõ.

Diệp Tuy Phong nghĩ đi nghĩ lại, chỉ một ngón tay, một đoàn lực lượng tạo vật lặng yên đánh vào trong thân thể Phương Tiểu Nhân.

Lực lượng tạo vật là vật liệu cao hơn lực lượng tạo hóa mấy cấp bậc, có lực lượng tạo vật tầm bở, sau khi thiên phú tu luyện của Phương Tiểu Nhân chỉ ít sẽ tăng lên ít nhất gấp trăm lần.

Diệp Tùy Phong muốn nhìn xem thử trong thân thể Phương Tiểu Nhân này, đến tột cùng ẩn giấu bí mật gì.

Chương 608: Thuộc Hạ Cung Nghênh Diệp Chủ Trở Về!

Sau khi làm xong những việc này, hắn bắt đầu tiến hành quá trình sau cùng của Vũ Hóa.

Vô số lực lượng tạo hóa không ngừng tràn vào trong thân thể hắn.

Lực lượng chí cao độc nhất vô nhị trên thế giới như thế này, dần dần ngưng thực, biến thành một đóa hoa Thánh Liên có ba mươi sáu cánh, đang xoay chậm chậm trong đan điền Diệp Tùy Phong.

Sau khi Thánh Liên Tạo Vật hoàn toàn hình thành thì một khí tức ẩn chứa sinh cơ khổng lồ đột nhiên nhộ nhạo lên.

Một cây cỏ non xanh biếc bỗng nhiên từ trong đất cát dưới chân hắn mọc ra, thư triển thân thể của mình.

Sau khi một điểm màu xanh lá thứ nhất xuất hiện, càng nhiều màu xanh lá bắt đầu nở rộ ở trong hoang mạc vô ngần.

Cỏ xanh mọc khắp nơi trên đất, cây cối đột ngột mọc lên từ mặt đất, trăm hoa đua nở.

Hoang mạc không người không biết đã tồn tại bao nhiêu lâu, giờ lại trong thời gian không đến một phút đã biến thành một cánh rừng rậm xanh um tươi tốt.

Nước chảy róc rách, lá cây sần sật.

Ai lại dám tin tưởng, nơi này đã từng là một hoang mạc không có sinh cơ chứ?

Mấy người Nhiếp Chân đứng ở phía dưới đã bị loại thay đổi này triệt để làm khiếp sợ ngây dại.

Hôm nay, có quá nhiều chuyện phá hủy thế giới quan lúc đầu của bọn hắn.

Mà đầu nguồn của tất cả chuyện này đều đến từ Diệp Tuy Phong chỉ vừa độ kiếp xong kia.

- Ông...

Một tiếng vang nhỏ.

Diệp Tuy Phong cũng hoàn thành bước sau cùng của Vũ Hóa, thành công trút bỏ phàm tục, trở thành tiên nhân chân chính.

Mà Phương Tiểu Nhân đối diện cũng đã Vũ Hóa thành công, chậm rãi mở mắt.

- Ai?

- Đây là đâu?

Phương Tiểu Nhân nhìn một mảnh màu xanh lá dưới chân, trên đầu nàng hiện ra một dấu chấm hỏi to lớn.

Vừa rồi không phải nàng ở trên hoang mạc à, sao bỗng nhiên lại đi vào trong rừng rồi?

Có người sử dụng dịch chuyển không gian à?

- Chúng ta vẫn đang ở chỗ cũ, chỉ có điều phía dưới mới mọc thêm cỏ dại.

Diệp Tuy Phong nói.

Phương Tiểu Nhân lờm hẩn.

- Người coi ta là tiểu hài tử ba tuổi à?

- Bây giờ, bản cô nương là Tiên!

- Với lại sau khi đột phá, ta cảm giác thiên phú của mình lại tăng vọt một mảng lớn.

- Hừ! Sau khi tốt nhất người nên khách khí với ta một chút, tương lai, ta tuyệt đối là tồn tại mà người phải ngược nhìn!

Diệp Tuy Phong bắt đắc dĩ, vì sao mình nói thật mà luôn luôn không ai tin vậy chứ?

Sau đó hẩn mang theo nàng và mấy người Nhiếp Chấn chuẩn bị cùng nhau chạy về Thanh Lan Tông.

Trước khi đi, Diệp Tùy Phong cố ý nhìn thoáng qua một chỗ hư không, nhưng sau đó lại quay lưng rời khỏi.

- Hẳn phát hiện chúng ta.

Vẻ mặt của Nhạc Tiểu Chiêu có chút khẩn trương.

- Sợ cái gì?

- Cũng đã đến lúc nên đi bái kiến gia chủ.

Hồ Sang vuốt vuốt chòm râu của mình.

Bạch Lan Chi nhẹ gật đầu.

- Đã như vậy, vậy chúng ta cũng nhanh trở về, nghênh đón Diệp Chủ thôi.

Sau một khoảng thời gian, mấy người Diệp Tùy Phong về tới trong Thanh Lan Tông.

Trên đường, Phương Tiểu Nhân bởi vì thiên phú tăng vọt mà lòng tự tin tăng bạo, lại bị bắt nhặt đến ngoan ngoãn.

Mà mấy người Nhiếp Chấn thì càng thêm cung kính đối với Diệp Tùy Phong.

Sau khi Diệp Tùy Phong thuận lợi thành Tiên, bọn hắn có thể cảm giác được một khí tức vô thượng từ trên người hắn, căn bản không thể xâm phạm.

- Diệp công tử, chúng ta đi xuống dưới hay sao?

Nhiếp Chấn cung kính hỏi.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu, sau đó đám người bay về phía vườn hoa phía sau núi của chủ phong Thanh Lan Tông.

Vừa mới rơi trên mặt đất đã có ba bóng người chờ sẵn.

- Thánh Chủ đại nhân!

Nhiếp Chấn nhìn thấy người tới, vẻ mặt của lập tức kịch chấn, vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Ba người Diêm Chân, Huyền Thanh Nguyệt, Tông Nguyên cũng cuống quýt quỳ gối, đây chính là chúa tể chí cao của giới Thái Ly, Thánh tổ sáng lập Thanh Lan Tông chân chính.

Nhưng Thánh Chủ lại không đáp lại mấy người bọn hắn, mà dùng ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Tùy Phong.

Sau đó, ba người Bạch Lan Chi, Nhạc Tiểu Chiêu, Hồ Sang cũng quỳ một chân trên đất.

- Thuộc hạ cung nghênh Diệp Chủ trở về!

Hai bên gần như đồng thời quỳ xuống đất làm cho Phương Tiểu Nhân thân ở giữa, lập tức có chút choáng váng.

Phía trước chính là Thánh Chủ đại nhân à?

Nhiếp Chấn bọn hắn cũng quỳ xuống, nếu mình không quỳ có phải có chút không thích hợp hay không?

Thế nhưng không ngờ Thánh Chủ đại nhân lại cũng quỳ xuống!

Ai có thể nói cho nàng biết nên làm gì bây giờ không?

Thật lo quá!

Phương Tiểu Nhân nhìn về phía Diệp Tùy Phong bên cạnh, lại phát hiện bộ dáng của hắn cũng không khẩn trương chút nào, vẫn lạnh nhạt như cũ.

- Được rồi, đừng cả ngày làm những hành động này nữa.

- Đi với ta, ta có việc muốn hỏi các ngươi.

Nói xong, Diệp Tùy Phong trực tiếp quay người rời khỏi, đi về phía đình nghỉ mát trong hoa viên.

- Đại thúc vẫn không thay đổi một chút nào, vẫn không câu nệ tiểu tiết như thế.

Nhạc Tiểu Chiêu vừa cười vừa nói, khẩn trương trong lòng của nàng cũng buông lỏng một chút.

Sau đó, ba người đứng dậy, phân phó mấy người Nhiếp Chấn rời khỏi vườn hoa trước, chờ gọi. Đồng thời không cho phép bất luận kẻ nào tới gần nơi này.

.....

Sau một lát, trong đình nghỉ mát.

Bốn người Diệp Tuy Phong, Nhạc Tiểu Chiêu, Bạch Lan Chi, Hồ Sang ngồi cùng nhau.

Tuy phản ứng của Diệp Tuy Phong làm cho khẩn trương trong lòng bọn hắn hơi bình tĩnh một chút, nhưng quá nhiều năm chưa gặp nhau, bọn hắn vẫn lộ ra một chút khẩn trương.

Dáng vẻ của từng người đều cực kỳ bất an.

- Dưới hông các người có gai à?

Diệp Tuy Phong im lặng nói.

Hồ Sang và Bạch Lan Chi lập tức ung dung cười một tiếng, mà Nhạc Tiểu Chiêu cũng ngu ngơ, thật sự đứng dậy nhìn xem thử.

- Nói đi, vì sao đã biết là ta mà lại trốn tránh không gặp?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Ba người người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng vẫn do Hồ Sang gia nhập Diệp gia sớm nhất, mở miệng nói:

- Gia chủ, thật ra vào một năm trước thì chúng ta đã biết được ngài đã một lần nữa trở về.

- Chỉ có điều khi đó ngài đang bế quan, chúng ta mới không tùy tiện quấy rầy.

- Lại thêm, chúng ta cũng không biết ngài có dự định gì, cho nên sau đó chúng ta muốn đợi đến lúc thời cơ chín mùi mới ra mặt cung nghênh ngài.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

Hắn đoán được cũng như thế.

Có thể nhìn ra, ba người trước mặt này, mặc dù thực lực, khí chất, có lẽ còn có tính cách đều xảy ra thay đổi rất lớn.

Nhưng từ bản chất thì bọn hắn vẫn như cũ thuộc về Diệp gia.

Chương 609: Thế Giới Trái Qua Hơn Mười Ngàn Năm Thay Đổi Nghiêng Trời Lệch Đất

- Được rồi, ta không có ý muốn trách tội các người.

Diệp Tỳ Phong chậm rãi nói:

- Tình huống của ta tương đối phức tạp.

- Các người có thể hiểu thành, từng ấy năm tới nay, ta vẫn luôn ngủ say ở một chỗ đặc thù nào đó.

Mấy người Hồ Sang giật mình.

Khó trách, mọi người tìm khắp mỗi một góc vũ trụ mà cũng không thể tìm được bóng dáng của Diệp Tỳ Phong.

- Vẫn luôn ngủ say, cho nên ta cũng không rõ ràng chuyện xảy ra trong những năm này lắm.

- Ta có mấy vấn đề muốn hỏi các người.

Diệp Tỳ Phong nhìn ba người trước mặt, chậm rãi mở miệng.

- Từ khi cửu thiên thập địa thành lập đến nay, đến tột cùng đã qua bao nhiêu năm?

Mấy người yên lặng một chút, sau đó Hồ Sang trả lời:

- Nếu như bắt đầu tính từ khi đó thì tổng cộng là 10 ngàn lẻ tám mươi sáu năm.

.....

- 10 086 năm à?

Đối với con số này, Diệp Tỳ Phong cảm thấy có chút kinh ngạc.

Căn cứ suy đoán lúc trước của hắn, thời gian mình ngủ say chắc là khoảng mười ngàn năm, nhưng bây giờ xem ra hắn đã ngủ say vượt qua ngưỡng mười ngàn năm.

Có lẽ là trên sử sách ghi chép sai lệch, mấy người Hồ Sang nói chuyện chắc chắn là chính xác.

Cũng không biết, tại sao thần Sáng Thế phải chuyên môn an bài thời gian như vậy.

- Những năm gần đây, có xảy ra chuyện lớn gì hay không?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Đúng là có rất nhiều chuyện.

Sau đó, mấy người Hồ Sang kể kỹ càng một lần những chuyện lớn đã xảy ra trong mười ngàn năm qua cho Diệp Tùy Phong.

Đầu tiên, thành Vân Tiêu chính thức treo lên đỉnh của Thiên Giới, cộng tôn với Cửu Thiên Thập Địa.

Trong thời gian khoảng hai ngàn năm từ lúc vừa bắt đầu, Vân Tiêu Thiên Giới thống lĩnh vạn tộc, cường giả xuất hiện như mây, mượn dùng mấy ngàn tháp Khởi Nguyên Vạn Vật biến Cửu Thiên Thập Địa vừa mới sinh thành một thế giới tu luyện phồn vinh chưa từng có.

Trong thời kỳ này, vạn tộc ở chung hòa thuận, hai bên cùng ủng hộ, thế giới vui vẻ phồn vinh.

Cũng vào giữa lúc này, Thư Viện Thiên Hạ lấy Diệp Khiêm đại biểu cầm đầu phổ biến Nguyên Thủy công pháp đến mỗi ngõ ngách trong khắp Cửu Thiên Thập Địa, để toàn bộ sinh linh đều có thể học được.

Đây là một thời đại phồn thịnh chưa từng có, thậm chí còn cường thịnh hơn thần triều Mục Tiên lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Ngoài ra, năm thiên kiêu của Diệp gia đều lần lượt bước vào con đường Chương Giả, bước lên đỉnh cao, chính thức trở thành người thống lĩnh chí cao chấp chương thiên địa.

Mà những người như Thần Võ Tiên Đế, chủ nhân của Huyền Đô - Chỉ Nguyệt, gia chủ Diệp gia Diệp Tùy Vân thì cũng đột phá Tiên Đế, tiến vào Đế Thượng.

Tiếp đó, Vân Tiêu Thiên Giới thống lĩnh mấy chục ngàn tháp Khởi Nguyên Vạn Vật cũng phát huy tác dụng.

Cảnh giới tu luyện mới đã ra đời!

Đó chính phía trên Chương Đạo Giả, Chúa Tể Thiên Địa!

Chúa Tể Giả cùng loại với Cực Đạo Giả, nhưng so với cảnh giới Cực Đạo Giả thì càng thêm hoàn chỉnh, cũng càng thêm cường đại.

Đó là đại năng siêu cấp có thể chân chính làm chúa tể thiên địa.

Người thứ nhất bước vào cảnh giới Chúa Tể Giả chính là Diệp Hoàng.

Sau khi, nàng tái tạo Cửu Thiên Thập Địa, Vân Tiêu Thiên Giới tiếp quản thế giới, nàng cũng từ đó một lòng chuyên tâm vào trên việc tu luyện.

Trải qua hơn ba nghìn năm không ngừng tôi luyện, cuối cùng tiền đồ tươi sáng mới tinh này bị nàng thành công mở ra.

Sau đó, nàng tiến hành thống nhất tên gọi của cảnh giới phía trên Tiên Đế.

Tiên Đế, Thiên Đế, Chương Đạo, Chúa Tể.

Bốn cảnh giới này, sau đó được xưng là bốn cảnh giới Chung Cực (cao nhất), chỉ có leo lên bốn cảnh giới này thì mới có thể thu hoạch được quyền lên tiếng chân chính trong vùng thế giới này.

Giống Hồ Sang, Nhạc Tiểu Chiêu, Bạch Lan Chi trước mắt, tu vi đều là Tiên Đế đỉnh phong.

Chỉ cần có thể thành công vượt qua Đạo Kiếp thì sẽ có thể chính thức bước vào Chương Đạo.

Sau khi Diệp Hoàng bước vào cảnh giới Chúa Tể không lâu lại xảy ra một chuyện lớn đủ để oanh động Cửu Thiên Thập Địa.

Đó chính là hai người Diệp Tiểu Hắc và Lý Tiểu Bạch thành công sinh hạ đứa con của mình.

Lúc đứa bé mới sinh ra, toàn bộ thế giới cũng đều vui mừng.

Đứa bé này từ quy tắc thuần túy ngưng tụ thành, sau khi vừa ra đời thì tu vi đã tăng lên như điều gặp gió, biến thành Tiên Đạo đúng nghĩa của Cửu Thiên Thập Địa.

Mà hai người Tiểu Hắc và Tiểu Bạch cũng từ đó trút bỏ trói buộc của quy tắc, trở thành sinh mạng thể chân chính.

Tất cả chuyện này đều xảy ra trong bốn ngàn năm đầu.

Sau khi nghe xong, trong lòng của Diệp Tuy Phong nổi lên gợn sóng.

Tiểu Hoàng cũng đã làm đạt được mục tiêu trở thành người mạnh nhất trên phương diện tu luyện.

Tiểu Hắc và Tiểu Bạch cũng đã vui kết liên cành, đồng thời thành công sinh ra Thiên Đạo thích hợp với Cửu Thiên Thập Địa nhất.

Thành Vân Tiêu cũng chân chính đứng ở chỗ cao nhất của thế giới.

Hình tượng như thế, đúng là điều hãn kỳ vọng xảy ra, nếu như có thể tiếp tục kéo dài, phương vũ trụ này có thể sẽ đạt tới một cực hạn vô tận đúng nghĩa.

Chỉ có điều, hiện tại xem ra lại không phải như thế.

- Sau đó thì sao?

Diệp Tuy Phong chậm rãi hỏi.

- Thịnh cảnh vẫn kéo dài như thế khoản một ngàn năm nữa.

Hồ Sang tiếp tục nói.

Sau khi Kế Diệp Hoàng đột phá Chúa Tể, một vị thiên kiêu khác của Diệp gia, Diệp Long, cũng thành công đạt đến cảnh giới Chúa Tể.

Lúc đó, Chân Long Các do Diệp Long xây dựng cũng đã thành thế lực trải rộng khắp Cửu Thiên Thập Địa, lực ảnh hưởng còn mạnh hơn cả Nguyên Thủy công pháp và thư viên Thiên Hạ.

Cũng vào thời khắc, lão gia chủ Diệp Tuy Vân cũng từ đi vị trí gia chủ, truyền vị trí này lại cho hãn, từ đó an hưởng quãng đời còn lại.

Mà gia chủ mới Diệp Long, cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, kéo dài địa vị thống trị của Vân Tiêu Thiên Giới, dùng thời gian khoảng một ngàn năm làm cho người của thế giới tu luyện lần nữa chinh thế bay vụt lên.

Thần Võ, Huyền Chủ, còn có bá chủ của tám vực khác đều thành công đi vào cảnh giới Chương Đạo, toàn bộ thế giới

giống như sắp lật ra một phần đặc sắc mới khác.

Nhưng đúng vào lúc này, một biến cố đáng sợ đã xảy ra.

- Chuyện cụ thể thì chúng ta cũng không phải là quá rõ ràng.

Khi nói tới đây, giọng của mấy người Hồ Sang trở nên có chút trầm thấp, ập a ập ứng.

Nhưng Diệp Tùy Phong đã sớm đoán được một ít chuyện.

- Là Diệp Hoàng à?

Hắn từ tốn hỏi.

Hồ Sang ngần người, sau đó gật đầu cười.

Chương 610: Trong Chuyện Cũ Có Ân Tình

- Lúc ấy, ta còn ở Thiên giới, Lan Chi và Tiểu Chiêu còn ở trong giới Vân Tiêu.

- Ta chỉ biết là ngày ấy, Diệp Hoàng từ sâu trong vũ trụ trở về, hình như muốn thương nghị một ít chuyện với gia chủ mới Diệp Long.

- Nhưng bọn hắn nói chuyện cũng không phải rất vui vẻ.

- Nói đúng ra thì chắc là đàm phán không thành.

Theo Hồ Sang kể, Diệp Tùy Phong đã hiểu chuyện xảy ra lúc ấy.

Mặc dù hai người Diệp Hoàng và Diệp Long đều là người hạch tâm nhất của Diệp gia, nhưng từ khi còn bé thì lý niệm của hai người bọn hắn đã có sự bất đồng rất lớn.

Lần này, có thể lại là xảy ra mâu thuẫn không thể điều hòa trên chút chuyện nào đó.

Mà lần này xung đột còn muốn kịch liệt hơn bất kỳ lần nào trước đó.

Đầu tiên là Cửu Thiên Thập Địa chỉ có hai đại Chúa Tể, thực lực cả hai đã rất khủng bố, mỗi người đều có thực lực đáng sợ có thể hủy thiên diệt địa.

Tiếp theo, điện Thanh Loan, Chân Long các, Tổ Phượng nhất tộc, Tổ Long nhất tộc cũng gia nhập vào trong tranh chấp.

Cuối cùng, hội Thiên Tiên, tám đại bá chủ, thư viện Thiên Hạ, tộc Kỳ Lân, thậm chí ngay cả bản thân thành Vân Tiêu cũng bị liên lụy đi vào.

Tuy hai bên đều cực kỳ khắc chế nhưng vì thật sự là quá cường đại nên vẫn tạo thành tổn thương không thể tránh khỏi đối Cửu Thiên Thập Địa.

Một trận tranh chấp có thể xưng là họa kiếp bắt đầu như vậy.

Điện Thanh Loan, hội Thiên Tiên, Tổ Phượng nhất tộc lấy Diệp Hoàng làm chủ, thực lực đỉnh phong càng cường đại hơn một chút.

Nhưng tám đại bá chủ, thư viện Thiên Hạ, còn có bản thân thành Vân Tiêu đều đứng ở bên phía Diệp Long.

Theo thời gian trôi qua, bên phía Diệp Hoàng bắt đầu dần dần không địch lại.

Cuối cùng, sau khi bốn đại hộ pháp theo Diệp Hoàng cả đời bị người phục sát giết chết đã làm nàng triệt để nổi giận.

Nàng toàn lực chém ra một kiếm đáng sợ nhất cả đời mình, nếu như một kiếm đó rơi vào trong Cửu Thiên Thập Địa thì sợ rằng sẽ bổ đến nứt vỡ ra, trở lại thời đại viễn cổ Chư Thiên Vạn Giới trước kia.

May mắn Diệp Long và thành Vân Tiêu hợp lực xuất thủ, ngăn cản tuyệt đa số phong mang.

Nhưng vẫn có một bộ phận rơi vào trong sáu thế giới.

Thái Ly, Thái Chân, Thái Tôn, Thái Khảm, Thái Cấn, Thái Đoái.

Thánh địa Thiên Khuyết, thế gia Cực Âm, thế gia Cực Dương, thế gia Hiên Viên, Hồng Mông Đạo Phủ, Nam Yêu Thần Phủ.

Sáu đại bá chủ của thế giới đồng thời tao ngộ vết kiếm công kích.

Mặc dù bọn hắn ra hết cao thủ nhưng cũng không thể ngăn cản một kích nén giận của Diệp Hoàng.

Sáu đại bá chủ toàn bộ diệt vong trong vòng một đêm.

Sáu đại thế giới trực tiếp bị phá hủy một nửa, mà một nửa lưu lại kia cũng rơi vào những ngày kinh khủng không có ánh sáng.

- Sau đó, ba người chúng ta mới được phái đến trong giới Thái Ly, một lần nữa chấp chương quy tắc thiên địa.

Hồ Sang nói.

- Sau đó thì sao?

Diệp Tùy Phong tiếp tục hỏi.

Hồ Sang nghĩ đi nghĩ lại, nói:

- Chúng ta vào ở giới Thái Ly, Tổ Long nhất tộc vào ở giới Thái Chân, thư viện Thiên Hạ phụ trách giới Thái Cấn.

- Mà ba thế giới còn lại đã bị diệt Thanh Loan, hội Thiên Tiên, Tổ Phụng nhất tộc dưới trướng Diệp Hoàng chiếm toàn bộ, chúng ta chỉ có thể tận khả năng di chuyển sinh linh ra khỏi nơi đó.

Sau khi nghe xong, Diệp Tùy Phong yên lặng một hồi.

- Các ngươi thật không biết giữa bọn hắn đã xảy ra xung đột gì à?

Mấy người Hồ Sang liếc nhau, hai mặt nhìn nhau.

Sau đó, hắn dứt quãng nhỏ giọng nói:

- Chúng ta thực sự không biết chi tiết cụ thể.

- Nhưng có rất nhiều người nói là Diệp Hoàng cảm thấy bất mãn đối với việc Diệp Long ngồi lên vị trí gia chủ, cho nên mới.

Diệp Tùy Phong không khỏi nhích mi.

Là vì loại chuyện nhỏ này à?

Sau một hồi lâu, hắn thở một hơi thật dài.

Chỉ có điều, không phải đang thờ dài về cách làm của Diệp Hoàng, mà là đang thờ dài vì ba người này biết quá ít thứ.

Trong chuyện xưa bọn hấn kể có một lỗ hồng hết sức rõ ràng, nhưng những người khác cũng không nhìn ra.

Ấn Ký Ba Màu có lực ước thúc đối với ba Thần Thú tộc, là nguồn gốc từ sâu trong linh hồn, căn bản không thể làm trái.

Diệp Hoàng có Ấn Ký Ba Màu.

Diệp Long rất có thể cũng lấy được Ấn Ký Ba Màu từ chỗ của Tùy Vân.

Mà nếu Ấn Ký Ba Màu đồng thời đưa ra hai chỉ lệnh trái ngược nhau thì Thần Thú nhất tộc chỉ có án binh bất động, và lựa chọn không giúp bên nào cả.

Tình huống lựa chọn đứng về một bên nào đó tuyệt đối không thể xuất hiện.

Cho nên, trong chuyện này chắc chắn có chuyện gì đó mà bọn hấn không biết.

.....

Sau khi chuyện kia xảy ra , rất nhiều người gọi chung Diệp Hoàng và nhất tộc Tổ Phượng là Tà Hoàng.

Khi nhắc đến xưng này, mấy người Hồ Sang thận trọng quan sát phản ứng của Diệp Tùy Phong, lại phát hiện hấn vẫn lạnh nhạt, cũng không có biểu lộ ra biểu cảm không vui gì.

Nhưng bản thân Diệp Tùy Phong cũng xác thực rất lạnh nhạt.

Hấn đã hiểu, cái gọi là tranh đấu với biến cố này, bên trong có ẩn tình không muốn người khác biết.

Dù sao tuyệt đối không thể nào là Diệp Hoàng vì bất mãn chuyện Diệp Long làm gia chủ, từ đó xảy ra xưng đột.

Dựa vào tính cách của Diệp Hoàng, nhất định bảo con bé làm gia chủ, mới có thể sẽ tức giận.

Nhưng Diệp Hoàng và Diệp Long, tại sao hai người này phải trình diễn một màn kịch như thế?

Chỉ sợ, chỉ có sau khi gặp mặt bọn hắn, hắn mới có thể chân chính biết được.

- Nói cách khác, hiện tại ngoại trừ sáu đại thế giới kia, thế giới khác, bao gồm Vân Tiêu Thiên giới bên kia, đều không có ảnh hưởng gì quá lớn?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Hồ Sang nhẹ gật đầu, nhưng chợt lại nhíu mày nói:

- Thế giới ba thần thú vẫn nhận lấy một chút ảnh hưởng, Tổ Phượng nhất tộc trốn đi, Tổ Long nhất tộc trấn thủ giới Thái Chấn, chỉ có tộc Kỳ Lân còn ở lại nơi đó.

- Ba tộc thần thú, trời sinh tính háo dâm.

- Hiện tại, ba thế giới thần thú, đã là ngư long hỗn tạp (hỗn loạn), sinh linh gì đều có, chỉ sợ ngay cả Thần Phủ Bắc Yêu bên kia còn thuần khiết hơn bên đây.

Trời sinh tính háo dâm.

Đối với câu nói này, Diệp Tùy Phong có cảm giác thật sâu.

Chương 611: Hiện Tại, Hắn Đã Trở Về.

Chỉ sợ Lăng Vân cũng vì vậy nên mới nhiễm phải huyết mạch của Kỳ Lân tộc.

Bây giờ, nàng vẫn còn đang tìm kiếm kẻ cầm đầu đã từ bỏ mẹ con các nàng.

- Còn Mộng Giới kia thì sao? Nó đã triệt để hoàn thiện từ lúc nào?

- Hai người Hiểu Hiểu, Cầm Dao đã đi đâu rồi?

- Sau khi Tiểu Hắc và Tiểu Bạch sinh hạ Thiên Đạo mới thì đã chạy tới nơi nào?

- Còn có, không biết bây giờ Cốc U Lan thế nào rồi?

Diệp Tùy Phong lần nữa ném ra liên tiếp mấy vấn đề.

Hồ Sang nghĩ đi nghĩ lại, bắt đầu trả lời từng câu hỏi.

- Mộng Giới hoàn chỉnh mới xuất hiện sau khi chuyện lớn kia xảy ra.

- Nhưng mấy ngàn năm đầu chỉ ở cao tầng mới chú ý một chút, đến mấy trăm năm gần đây mới bắt đầu dần dần bị tu sĩ bình thường biết được.

- Về phần hai người Hiếu tiên tử và Cầm Dao tiên tử thì sau khi ngài... Sau khi ngài gủ say thì gần như không xuất hiện ở trong thế giới, cho dù sau khi hoàn thiện Mộng Giới thì cũng chưa từng nghe qua tin tức của các nàng.

Diệp Tuy Phong không biết nói gì.

Nha đầu ngọc Hiếu Hiếu này sẽ không thật sự chờ mình từ đó đến giờ chứ?

Với lại bây giờ đã qua kỳ hạn mười ngàn năm, không biết bây giờ nha đầu này sống thế nào.

Cầm Dao.

Nàng là người mà Diệp Tuy Phong không cần lo lắng nhất trong năm thiên kiều của Diệp gia.

Cho dù là đạo tâm, hay phương diện khác, nàng đều thành thực hơn xa so với mấy người khác, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề.

Cũng không biết, bây giờ nàng có còn chấp nhất muốn trở thành như mình hay không.

- Tiểu Hắc và Tiểu Bạch cũng biến mất khỏi thế giới sau khi Thiên Đạo mới trưởng thành.

Hồ Sang tiếp tục nói:

- Nhưng ta nghe nói, bọn hắn muốn đi sâu trong vũ trụ, muốn tìm một món đồ vô cùng trọng yếu.

- Mà Cốc tiểu thư... Nàng đang ở trong thế giới thư các của tổng viện thư viện Thiên Hạ ở Vân Tiêu Thiên giới.

- Chí ít là từ tám trăm năm trước về Thiên giới báo cáo công việc thì nàng đang ở đây.

- Bây giờ, những người không biết nàng đều gọi nàng là nhân viên quản lý trà mặc.

Diệp Tỳ Phong ngạc nhiên.

Cốc U Lan thật sự lựa chọn làm một nhân viên quản lý tài liệu à.

Năm đó, khi Diệp Tỳ Phong bước vào động vũ trụ đã từng lưu lại cho nàng một hứa hẹn, chỉ cần mình có thể trở về thì nhất định sẽ đi tìm nàng.

Mặc dù lúc ấy, hắnh cho là mình không có cách nào trở về, ở mức độ rất lớn là cho nàng một an ủi tâm lý mà thôi.

Nhưng hứa hẹn chính là hứa hẹn.

Hiện tại, hắnh đã trở về.

Như vậy cuối cùng cũng sẽ có một ngày, hắnh sẽ trở lại Vân Tiêu Thiên giới, thực hiện lời hứa trước đó của mình.

Diệp Tỳ Phong nghe Hồ Sang nói làm cho lo lắng trong lòng hắnh trước đó dần dần bình tĩnh trở lại.

Vết kiếm của Diệp Hoàng chắc chắn đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó với Diệp Long, muốn đạt được bí mật nào đó mà không muốn người khác biết.

Hiểu Hiểu có Cầm Dao chăm sóc chắc là cũng sẽ không xảy ra vấn đề.

Tiểu Hắnh và Tiểu Bạch hoa kết liên cành, hiện tại lưu lạc thiên nhai cũng coi như là một chuyện tốt.

Mà Cốc U Lan vẫn còn ở nơi đây.

Chỉ cần mọi người đều vẫn còn thì tất cả đều cũng còn tốt.

Cửu thiên thập địa có bọn hắnh không chế, phương hướng tổng thể thì Diệp Tỳ Phong vẫn rất yên tâm.

Như vậy bây giờ, hắnh vẫn nên tiếp tục thanh thoi tự tại nhìn chuyện tiểu nhân thôi.

Hắnh nghĩ tới đây, ánh mắt của hắnh rơi vào trên người ba người trước mặt.

- Nói như vậy thì trước mặt ba người các người thật là chường không giả của giới Thái Ly à?

- Ba đại Chúa Tể.

Diệp Tuy Phong nói.

Ba người Hồ Sang lập tức viết hai chữ xấu hổ trên mặt.

- Trước mặt gia chủ, chúng ta không dám nói bừa không chế, lại không dám nói xằng mình là Chúa Tể.

Hồ Sang vội vàng nói.

- Đứng nha.

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm:

- Vân Hạ Thiên Công Các của người bá khí cỡ nào.

- Còn bồi dưỡng được nhiều thiên kiêu tuyệt thế như vậy, mới mở miệng chính là phong phạm quý tộc, lấy thiên tư tuyệt thế nghiền ép một thành trì nhỏ.

Vẻ mặt của Hồ Sang tràn đầy xấu hổ, bọn hắn đã điều tra những chuyện Diệp Tuy Phong làm trước đó nên đương nhiên hiểu rõ hắn nói tới ai.

- Hoàn toàn chính xác là có chút sâu mọt.

Hắn gượng cười nói:

- Ta đã xử phạt bọn hắn vốn phải chịu, cũng chú ý tới một ít lỗ thủng tồn tại trong Thiên Công Các.

- Thuộc hạ, cam nguyện bị phạt!

Diệp Tuy Phong khẽ hừ một tiếng.

- Xử phạt thì thôi đi, thế lực lớn như vậy khó tránh khỏi sẽ xuất hiện đủ loại vấn đề, người cũng không thể nhìn chăm chăm mỗi người bất cứ lúc nào.

- Mặt khác, cũng đừng quá khắc nghiệt đối với thanh niên Mã Hoàn và Trì Ngọc Hằng kia.

- Người trẻ tuổi có chút ngạo khí cũng rất bình thường.

- Nhưng các người khai phát và quản lý Thiên Công Ngự còn có chút không đủ, giống như...

Sau đó, Diệp Tùy Phong đưa ra một chút vấn đề tương đối hạch tâm, Hồ Sang vội vàng ghi lại từng cái.

Sau khi nói xong, hắn lại đưa mắt nhìn sang Bạch Lan Chi.

Vẻ mặt của Bạch Lan Chi đầy trang nghiêm, dáng vẻ như đang yên lặng chờ đợi răn dạy.

Diệp Tùy Phong cười cười, khoát tay nói:

- Đừng nghiêm túc như được không, làm như mọi người xa lạ lắm vậy.

Hắn nhìn Bạch Lan Chi, cười nói:

- Ta chờ đợi ở trong Vĩnh Tường Môn hai tháng, cũng chờ đợi ở Thanh Lan Tông hơn một năm.

- Tổng thể xem ra vẫn rất không tệ.

- Vô luận là không khí, hay phương thức quản lý cũng đều đầu vào đấy, ngay ngắn trật tự.

- Đặc biệt là vết kiếm của Diệp Hoàng, còn có đỉnh Hương Hỏa ở Trấn Ngô Đồng được các người phục khắc đi ra, dùng cho đệ tử bình thường tu luyện là cách làm rất thông minh, hiệu quả cũng rất tốt.

Bạch Lan Chi nghe thấy Diệp Tùy Phong khen ngợi, lập tức thở nhẹ một hơi.

- Đâu có, đâu có, Diệp chủ quá khen rồi.

- Đây đều là ý tưởng các trưởng lão trong môn nghĩ ra được.

Bạch Lan Chi nói.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu, sau đó hỏi:

- Bây giờ, người đã rời khỏi Ngô Đồng quan thì nơi đó đang do ai làm quan chủ?

Bạch Lan Chi hơi sững sờ, hình như không ngờ Diệp Tùy Phong sẽ hỏi ra vấn đề này.

Sau đó, nàng nghĩ một chút nói:

- Là người của Tiên phủ Thần Võ, nhưng ta nghe nói hấn cũng đã từng là người của Vân Tiêu giới.

- Tên của hấn là Đồ Chính.

Diệp Tuy Phong giật mình, thì ra là hấn.

Chương 612: Tính Toán Của Diệp Tuy Phong.

Đồ Chính đúng là một thành chủ tốt, kinh nghiệm quản lý cũng cực kỳ phong phú.

Nhưng Ngô Đồng quan thay đổi quan chủ, trong đó chắc tồn tại hấn rất nhiều quyền lợi phương diện giao phong, mà Bạch Lan Chi chắc chắn là một phương chiến bại.

Nhưng thật ra chuyện này cũng bình thường, khi một thế lực đạt đến trình độ nhất định thì âm mưu quyền mưu là chuyện không có cách nào đi tránh khỏi.

Diệp Tuy Phong cũng không muốn tùy tiện dính vào, cũng không muốn tham gia, tất cả đều nhìn tạo hóa của mỗi người bọn hấn thôi.

Sau đó, hấn lại đưa ánh mắt về phía Nhạc Tiểu Chiêu.

Thân thể Nhạc Tiểu Chiêu hơi chấn động một chút, sau đó ánh mắt buông xuống, ra vẻ trấn định.

- Nhìn dáng vẻ của ngươi chính là không làm chuyện gì tốt đúng không?

Diệp Tuy Phong không biết nói gì.

- Không có, ta chỉ là.

- Ai... Đúng là có chút vấn đề, ta đang không có quản lý tốt Yêu Linh tộc.

Nhạc Tiểu Chiêu xì hơi, chủ động thừa nhận sai lầm của mình.

- Có vấn đề thì sửa là được rồi.

Diệp Tuy Phong lắc đầu nói:

- Đừng quên bản tâm của mình.

- Ta nhớ khi đó, tâm nguyện lớn nhất của người chính là tìm được một vùng đất an bình không có phân tranh, cùng tồn tại hài hòa với vạn linh mà.

- Hiện tại, đã tìm được chưa?

Nhạc Tiểu Chiêu cúi đầu.

Sau một hồi lâu, nàng mới nói nhỏ ra:

- Tìm được.

- Nhưng hình như ta lại đánh mất mình rồi.

Diệp Tùy Phong duỗi ra bàn tay lớn, cười vuốt vuốt mái tóc của nàng.

- Chuyện này không là gì cả!

- Chuyện thế gian thường sẽ phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta.

- Ta tin tưởng người nhất định có thể chân chính thực hiện tâm nguyện của mình.

Nhạc Tiểu Chiêu ngẩng đầu lên.

Trong mắt nàng có ôn nhuận lưu chuyển, hai mắt nàng cũng sáng lên.

.....

Trong lương đình.

Diệp Tùy Phong hàn huyền với ba người Hồ Sang, Bạch Lan Chi, Nhạc Tiểu Chiêu cực kỳ lâu.

Từ dáng vẻ khẩn trương, xấu hổ ban đầu đã dần dần trở nên nhẹ nhõm, hòa hợp.

Bọn hắn kể cho Diệp Tùy Phong nghe về rất nhiều chuyện xưa thú vị xảy ra những năm này, cũng có một chút chuyện nguy hiểm cực kỳ kích thích, còn có chiến tranh, xung đột.

Nhạc Tiểu Chiêu đau khổ tóc giác với Diệp Tùy Phong, nói Bạch Lan Chi xâm chiếm địa bàn của các nàng, nơi đó là nơi ở Bạch Vân Hạc, hoàn cảnh sinh tồn của Bạch Vân Hạc bị phá hủy nghiêm trọng.

Mà Bạch Lan Chi thì biểu thị, nơi đó vốn chính là chỗ của các nàng, chỉ có điều trước giờ nàng vẫn không quản lý, mà Bạch Vân Hạc thì lại tự tiện chiếm cứ nơi đó, còn nhiều lần đánh lén thành trì của nhân loại.

Cho nên, nàng mới chọn xuất động binh lực, đuổi tộc đàn Bạch Vân Hạc ở nơi đó ra ngoài.

Diệp Tùy Phong ngồi ở bên cạnh, vui vẻ nhìn mấy người đấu võ mồm.

Có thể nhìn ra, thật ra tranh đấu giữa các nàng cũng chỉ không chế ở trên việc cãi nhau, không phải thật xảy ra xung đột giữa hai đại Thánh Địa.

Dù sao, ba người cùng thuộc thành Vân Tiêu, đồng căn đồng nguyên, cho dù chính bọn hắn muốn làm loạn thì Diệp Long cũng là tuyệt đối sẽ không cho phép.

Mãi đến lúc trời sắp tối, đám người còn có chút vẫn chưa thỏa mãn.

Ba người bọn hắn đã rất lâu rồi không tụ lại với nhau như vậy.

- Gia chủ, tiếp theo ngài có tính toán gì không?

Hồ Sang hỏi.

Diệp Tùy Phong nghĩ đi nghĩ lại nói:

- Cũng không có gì, tiếp tục nâng cao tu vi của mình lên là được rồi.

- Đợi khi đến thời gian thích hợp, ta sẽ đi gặp Diệp Hoàng và Diệp Long thử giữa hai người bọn hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Mặc dù không có vấn đề gì quá lớn, nhưng ít nhất hắn phải biết, hai người này có dự định làm gì.

- Vậy bằng không ngài đến Thiên Công Các đi, ta có xây dựng một tòa tháp thí luyện Thông Thiên ở nơi đó, là một chỗ cực kỳ thích hợp để tu luyện.

Hồ Sang vừa cười vừa nói.

Hai người khác nghe thấy hắn nói như vậy, lập tức vội bảo.

- Lão hồ, ngươi vẫn tỉnh lại đi.

Bạch Lan Chi lắc đầu nói:

- Bàn về hoàn cảnh tu luyện, các ngươi ai có thể vượt qua ta được?

- Diệp chủ, ta chế tạo một bí cảnh bốn mùa ở trong thánh địa, nơi đó dồi dào tiên khí, hoàn cảnh ưu nhã, ngài vẫn nên đi bên ta đi.

Nhạc Tiểu Chiêu liếc mắt, không chút khách khí nói:

- Hai người các ngươi đều nói ngược rồi!

- Tháp thí luyện của lão Hồ chủ yếu là tu luyện năng lực chiến đấu, đại thúc cần cái này à?

- Còn có bí cảnh bốn mùa của Lan Lan thì chủ yếu cũng là cảm ngộ đạo pháp, không có chút tác dụng gì cả.

Nói đậu đen rau muống xong, nàng lại lập tức đổi một bộ mặt tươi cười.

- Đại thúc, vẫn là đi đến chỗ của ta đi, bên ta có tổ Rồng, tổ Kỳ Lân, các loại tổ, những thứ khác ta không có, nhưng tiên khí thì rất nhiều, thích hợp với ngài nhất.

Bạch Lan Chi hừ hừ hai tiếng, nói:

- Diệp chủ là người, không ở tổ gì hết.

- Đúng vậy, với lại nồng độ tiên khí các tầng cao trong tháp thí luyện của ta không kém hơn tổ Rồng của ngươi đâu.

- Nhưng hoàn cảnh của của ngươi không được!

- Hừ, nhưng ít nhất chỗ của ta không có phân Rồng và nước tiểu Kỳ Lân!

- Ngươi...

Thấy ba người bởi vì mời mình mà lại sắp cãi lộn lên, Diệp Tỳ Phong bắt đắc dĩ khoát tay áo, ngăn cản bọn hắn tiếp tục tranh cãi.

- Các ngươi làm gì vậy?

- Diễn kịch cung đấu à?

Diệp Tuy Phong lắc đầu, quả thực ba người này có chút không hợp thói thường.

Hắn im lặng một hồi, lên tiếng hỏi:

- Vết kiếm Diệp Hoàng lưu lại ở nơi nào?

Bạch Lan Chi nghe vậy, vội vàng ngẩng đầu lên:

- Đang ở trong thánh địa Thiên Khuyết trước kia, cách thánh địa Ngọc Lan của ta không quá xa.

Diệp Tuy Phong gật đầu nói:

- Vậy trước tiên đi đến nơi đó của ngươi đi.

Hắn vẫn muốn đi tận mắt nhìn vết kiếm kia xem nó đến tột cùng là như thế nào?!

- Ta nghe nói, quy tắc ở thánh địa Thiên Khuyết bên kia còn rất hỗn loạn, không có thực lực Địa Tiên trở lên thì không vào được à?

Bạch Lan Chi trả lời:

- Đúng vậy.

Nàng khẽ thở dài.

- Thật ra không chỉ là thánh địa Thiên Khuyết mà có hơn một nửa giới Thái Ly này cũng đều ở vào trạng thái đó, chỉ có điều đa số người bình thường không biết thôi.

- Một kiếm kia của Diệp Hoàng thật sự là rất đáng sợ.

- Ba người chúng ta cố gắng mấy ngàn năm cũng chỉ mới không chế lại lực lượng hủy diệt kia, không cho nó tiếp tục lan tràn mà thôi.

Diệp Tuy Phong im lặng, xem ra phán đoán của mình không sai, lúc trước Diệp Hoàng thật sự đã toàn lực chém ra một kiếm kia.

Chương 613: Xuất Phát Đến Hùng Phong Quan.

- Thực lực của ta bây giờ, chắc là có thể tiến vào chứ?

Hắn hỏi.

- Đương nhiên không có vấn đề.

Bạch Lan Chi nói:

- Ta sẽ dẫn theo ngài xuyên qua khu vực hỗn loạn đó, ở trong thánh địa Ngọc Lan thì sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Diệp Tùy Phong đứng lên.

- Vậy thì đi thôi.

- Để ta xem một chút, pháp tắc nơi đó đến cùng hỗn loạn thế nào.

Sau một lát, mấy người rời khỏi vườn hoa phía sau núi.

Mấy người Nhiếp Chấn vẫn như cũ ở giữ cửa, thực hiện trách nhiệm canh gác.

Phương Tiểu Nhân cũng không đi, ngồi ở bên cạnh trên tảng đá ngủ gà ngủ gật.

Diệp Tùy Phong nói lời cáo từ với bọn hắn một phen, thuận tiện đưa quyền tiên pháp thượng phẩm đã đáp ứng cho Tông Nguyên.

Tông Nguyên cực kỳ cảm động, cho tới bây giờ, cái này đã không chỉ là công pháp, có thể lưu lại một ấn tượng tốt trước mặt thánh chủ đã đáng giá hơn Tiên Pháp thượng phẩm nhiều lắm.

Sau đó, Diệp Tùy Phong đánh thức Phương Tiểu Nhân, mời nàng cùng nhau đi tới Thánh Địa.

Phương Tiểu Nhân lẻ loi một mình, cũng không có gì lo lắng, thế là vui vẻ đáp ứng.

Sở dĩ Diệp Tùy Phong mang theo nàng vì muốn nhìn một xem trên người nha đầu này đến cùng ẩn giấu bí mật như thế nào.

Cuối cùng, Diệp Tùy Phong về tới chỗ ở ban đầu của mình.

Một năm trôi qua đi, giải thi đấu lựa chọn đệ tử hạch tâm đã kết thúc, mấy người Âm Hương và Thiên Thiên cũng đã chạy về Vĩnh Tường Môn.

Hắn từ chỗ của trưởng lão Lôi Hải biết được, đệ tử Vĩnh Tường Môn biểu hiện cũng không tệ, tuyệt đa số đều tiến vào hàng ngũ đệ tử nội môn của Thanh Lan Tông.

Lăng Vân có được huyết mạch Kỳ Lân thì thành công giành giải nhất, ghi tên vào hàng ngũ đệ tử hạch tâm.

Nhưng khi Diệp Tuy Phong đưa ra yêu cầu muốn gặp nàng một lần thì Lôi Hải nói cho hắn biết rằng Lăng Vân đã rời khỏi Thanh Lan Tông từ nửa năm trước.

- Nàng đã từng xin nhờ vả ta, nếu như người chủ động tìm nàng thì giao phong thư này cho người.

Lôi Hải lấy ra một bức thư.

- Còn làm loại tình tiết này à?

Diệp Tuy Phong tiếp nhận thư tín, chậm rãi mở ra.

- Người tình nhỏ à?

Phương Tiểu Nhân nhón mũi chân lên, vẻ mặt rất hiếu kỳ.

- Tránh qua một bên.

Diệp Tuy Phong đuổi nàng đi, sau đó mở lá thư ra đọc.

Sau một lát, hắn mới hiểu được dụng ý của Lăng Vân.

Thì ra, từ nửa năm trước, nàng đã tìm được một chút manh mối về người đã vứt bỏ mẹ các nàng, cho nên chuẩn bị đi tìm trước.

Lúc trước, Diệp Tuy Phong đã nói, nếu như thật sự tìm được thì hắn cũng muốn cùng đi xem thử.

Nhưng nửa năm trước, Diệp Tuy Phong vẫn còn đang bế quan trong bí cảnh, Lăng Vân không có cách nào liên hệ với hắn nên chỉ có thể lưu lại phong thư này.

Chỉ có điều, lúc ấy Lăng Vân đã biết thân phận của Diệp Tuy Phong bất phàm, lo lắng hắn chỉ là thuận miệng nói như vậy nên đã sớm quên chuyện này đi.

Cho nên mới dặn dò trưởng lão Lôi Hải, nếu như Diệp Tuy Phong chủ động tìm nàng thì mới có thể lấy lá thư này ra.

Sau khi xem xong, hắn nhìn Lôi Hải hỏi:

- Người biết nàng đi đâu không?

Lôi Hải gật đầu nói:

- Hùng Phong Quan.

- Nàng cùng đi theo đội ngũ của tông môn.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày, sao hắn lại cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc.

Một lát sau, hắn mới đột nhiên nhớ ra, mình đã từng nhìn thấy ở trong gia phả của thôn Đường Cổ khi mới từ trong ngũ mê tỉnh lại.

Thôn Đường Cổ, chính là hơn một ngàn năm trước, từ Hùng Phong Quan di chuyển đến.

- Hùng Phong Quan ở đâu?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Lúc này, Bạch Lan Chi cười nói:

- Chính là hướng đi về Thánh Địa, đó là một trong các quan khẩu tiến vào vùng đất Hỗn Loạn.

Diệp Tuy Phong thu hồi thư tín.

- Vậy chúng ta trước đi Hùng Phong Quan một chuyến đi.

Vừa vặn đi xem phụ thân của Lăng Vân một chút, thử hắn là căn bã nam phương nào.

Thuận tiện cũng có thể tra một chút vì sao Đường gia lại chạy đến đó.

- Xí, còn nói không phải người tình nhỏ à?!

Phương Tiểu Nhân vô tình đậu đen rau muống.

Ánh mắt liếc xéo Diệp Tuy Phong.

Sau một lát, nàng la lên.

- Đại ca, lần này ta thật sự sai rồi!

.....

Một chiếc chiến thuyền khổng lồ từ chủ phong Thanh Lan Tông hoành không bay lên, vượt qua đám mây.

- Thật lớn nha!
- Thật hoa lệ nha!
- Ghé nằm thật thoải mái nha!

Sau khi tiểu nha đầu Phương Tiểu Nhân lên thuyền thì giống như lưu Mỗ Mỗ tiến vào đại quan viên, chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng phát ra tiếng sợ hãi thán phục, một bộ chưa đáng vẻ thấy qua việc đời.

- Thánh chủ tử tử, đây là tọa giá của ngài à?

Phương Tiểu Nhân chạy tới trước mặt Bạch Lan Chi, trong mắt lộ đầy ngôi sao lấp lánh.

- Không, đây là cung cấp cho tông chủ Thanh Lan Tông.

Bạch Lan Chi cười nói:

- Chiến thuyền của ta rất nhiều người đều biết, cho nên không tiện lấy ra lắm.
- Chuyển đi bí mật này vẫn nên điệu thấp một chút thì tốt hơn.

Phương Tiểu Nhân nháy nháy mắt, nhìn chiến thuyền hoàn toàn dùng tiên tài tạo thành này, vẻ mặt tràn đầy dấu chấm hỏi.

Thì ra cái này gọi là điệu thấp à?

Ở bên cạnh khác, hai người Hồ Sang và Nhạc Tiểu Chiêu cũng đang bình phẩm đối với chiếc chiến thuyền này.

- Đúng là rất hoa lệ.

Hồ Sang nói:

- Nhưng rất nhiều thứ đều không dùng đúng chỗ, nếu như có người của Thiên Công Các ra tay thì ít nhất có thể làm cho năng lực công kích và năng lực phòng ngự của chiến thuyền này đều tăng lên gấp ba lần.

Nhạc Tiểu Chiêu cũng gật đầu nói:

- Với lại tuy nhìn qua rất hoa lệ nhưng lại không có một chút mỹ cảm, quá tục khí.

- Nếu như thánh địa Bách Linh ra tay, nhất định có thể làm cho chiếc thuyền này trở nên cực kỳ cao quý hơn.

Hai người này, nhìn như đang đánh giá chiến thuyền, nhưng thật ra chính là muốn thổi phồng chính mình, Diệp Tỳ Phong nghe thấy vậy thì chỉ biết lắc đầu.

Chiến thuyền này đúng thật có một chút thiếu hụt, nhưng cũng không đến mức giống như bọn hắn nói vậy.

- Các ngươi nói rất đúng, ta rất đồng ý.

Diệp Tỳ Phong nói.

Chỉ có điều, còn không chờ bọn hắn vui mừng thì Diệp Tỳ Phong đã nói tiếp:

- Vậy các ngươi một lần nữa đổi mới nó đi.

- Hồ Sang, người phụ trách bộ phận công kích và phòng ngự của chiến thuyền.

- Tiểu Chiêu, người đến phụ trách khâu nghệ thuật của nó.

- Nhưng ta phải nói trước, nếu như các ngươi không thể hoàn thành tiêu chuẩn mình vừa nói trước khi tới Hùng Phong Quan, vậy thì...

- Ha ha ha...

Diệp Tỳ Phong cười lạnh, ngay cả trong hô hấp cũng mang ý uy hiếp.

Chương 614: Quỷ Linh! Quỷ Hồn! Hồn Thạch.

Hai người nhất thời ngơ ngác, không phải bọn hắn chính là giả bộ một chút thôi à, sao lại ném cả bản thân mình vào trong đó rồi?

Bạch Lan Chi thì cười tươi như hoa, tiếp tục giả bộ nữa đi?

Hành trình kế tiếp, hai Đại Thánh chủ Hồ Sang và Nhạc Tiểu Chiêu bắt đầu bận bịu tứ phía, tiến hành cải tạo từ đầu đến đuôi đối với chiến thuyền.

Mà Diệp Tùy Phong thì thoải mái nhàn nhã, ngẫu nhiên đi xuống thuyền, đi đến trong thành trì cái nào đạo phố, vô cùng nhàn nhã.

Rất nhanh, thời gian nửa tháng đã lặng yên trôi qua.

Sau khi trải qua một đoạn thâm sơn không người dài dằng dặc, một thành trì khổng lồ hùng cứ trên mặt đất.

- Diệp chủ, chúng ta đã đến rồi.

Bạch Lan Chi nói.

Mắt của Diệp Tùy Phong nhìn phía trước, ở phía sau thành trì này là một mảnh thiên địa đen ngịt.

Mặc dù có trận pháp cường đại bao phủ nhưng cũng có thể cảm giác được khí tức hỗn loạn, tà ác, ô uế trong đó.

Khó trách, mọi người lại gọi Diệp Hoàng là “Tà Hoàng”.

- Đi thôi.

Chiến thuyền dần dần giảm tốc độ, cuối cùng ngừng lại ở ngoài Hùng Phong Quan.

Bọn hắn cũng không bại lộ thân phận, cho nên phải thông qua quá trình thông qua bình thường tiến vào Hùng Phong quan.

Người tụ tập ở đây gần như có một nửa đều là tu sĩ Địa Tiên trở lên.

Nghe Bạch Lan Chi nói, bọn hắn trên cơ bản đều đến đây để rèn luyện hoặc tìm kiếm cơ duyên.

Mặc dù quy tắc của vùng đất Hỗn Loạn bị tổn hại, tà uế (tà túy: thứ tàn ác, xấu xa nhất) khắp nơi, nhưng tương tự cũng có rất nhiều cơ duyên.

Địa thế đặc biệt luôn có thể dựng dựng ra một số tồn tại không giống bình thường, Quỷ Loại và Hồn Thạch chính là hai loại tài nguyên tu luyện quý giá đặc hữu ở đây, có trợ giúp hết sức rõ ràng đối với việc tu luyện.

Mà vùng đất Hỗn Loạn cũng có một xung hô đặc biệt.

- Tử Vực?

Diệp Tuy Phong lặp lại một cái tên này, trong mắt như suy nghĩ điều gì.

- Đúng vậy.

Bạch Lan Chi nói:

- Nơi này sinh ra vô tận tử vật và tà uế, là cấm khu sinh mệnh.

- Thậm chí, còn có Quỷ Linh tồn tại.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày.

- Quỷ à?

Trên thế giới này không có quỷ.

Sau khi sinh linh tử vong, linh hồn sẽ tự mình phóng thích giữa thiên địa, sau đó theo thời gian trôi qua, dần dần tiêu tán ở trong thế giới, hoà vào trong vạn vật.

Tu sĩ có thực lực càng mạnh thì thời gian tiêu tán sẽ càng lâu.

Lúc trước, lúc hấn phục sinh Đồ Chính chính là thu thập lại linh hồn vẫn còn chưa tản mất của hấn, mới làm được khởi tử hồi sinh đúng nghĩa.

Nhưng nếu như thời gian quá dài, Diệp Tuy Phong cũng chỉ có thể thông qua thủ đoạn khác để khôi phục linh hồn và ký ức của Đồ Chính.

Nhưng nếu làm như vậy, mặc dù từ ở bề ngoài không nhìn ra cái gì, nhưng linh hồn sau khi phục sinh đã không phải là linh hồn lúc đầu của Đồ Chính, cần phải tốn hao thời gian dài và tinh lực để đền bù loại không tương xứng trời sinh này.

Nói tóm lại chính là quy tắc của thế giới này không tồn tại điều kiện linh hồn hóa thành quỷ hồn.

- Người xác định là Quỷ Hồn chân chính à?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Nếu thật là Quỷ Hồn, như vậy mảnh Tử Vực này sẽ cực kỳ đáng để hấn cân nhắc.

- Cũng không quá xác định.

Nhưng Bạch Lan Chi đem phủ định.

- Ta từng bắt qua mấy Quỷ Linh, bọn chúng thật là linh hồn của tu sĩ biến thành, nhưng không đủ thuần túy, lại quá hỗn tạp và hỗn loạn.

- Thật ra bản chất của bọn chúng càng giống với tà uế hơn, chỉ có điều có một chút đặc chất của Quỷ Hồn mà thôi.

- Quỷ Loại chính là lấy được từ trên người chúng, có hiệu quả tăng lên hết sức rõ ràng đối với linh hồn của tu sĩ.

Diệp Tuy Phong hiểu rõ, thì ra là như vậy.

Một ít chỗ đặc thù đúng là sẽ dựng dựng ra một chút vật liệu giống như quỷ tà, một kiếm kia của Diệp Hoàng tạo thành ảnh hưởng, cũng dưới cơ duyên xảo hợp mới tạo thành loại nơi này.

Chỉ có điều phạm vi một kiếm kia quá lớn, cho nên mới tạo thành loại sản phẩm khan hiếm này.

- Quỷ Linh vẫn tương đối thần kỳ.

Lúc này, Nhạc Tiểu Chiêu bỗng nhiên xông ra.

- Trước đó, ta còn từ trên người một Quỷ Linh tìm được một chút mảnh vỡ kí ức của tu sĩ đã chết nào đó.

- Kém chút hừ ta sợ chết, còn tưởng rằng thật gặp quỷ.

Diệp Tuy Phong nhếch miệng.

- Ngươi là một Thiên Đế mà còn sợ quỷ à?

- Cải tạo chiến thuyền xong rồi à?

Cơ thể Nhạc Tiểu Chiêu lập tức căng cứng:

- Cũng không kém nhiều lắm.

- Hay ngài kiểm tra một chút đi?

Diệp Tuy Phong hừ một tiếng.

Không có gì cần kiểm nghiệm, sở dĩ để hai người bọn hắn bận rộn cũng chỉ vì bọn hắn nói quá nhiều, loại mao bệnh này cần phải trị liệu thật tốt mới được.

Sau một lát, đám người đã thông qua cửa chính tiến vào trong Hùng Phong Quan.

Trong quan, số lượng tu sĩ càng nhiều, rộn ràng trên đường cái, khắp nơi đều là một cảnh tượng náo nhiệt.

Trừ cái đó ra, khí tức tà uế cũng càng dày đặc hơn, nếu như khí tức hữu hình thì có lẽ cảnh tượng nơi này đều sẽ là một mảnh khói đen mịt mù.

Đây còn là dưới tình huống có trận pháp phòng hộ, bởi vậy có thể thấy được, tà khí trong Tử Vực chắc chắn đã đạt đến một trình độ đáng sợ, khó trách sẽ sinh sôi ra loại vật liệu Quỷ Linh đặc thù này.

Diệp Tùy Phong nhìn trong chốc lát, đi vào một nhà bán bảo vật.

Nhưng lần này, hẳn lại không giống lúc trước, mua sạch đồ trong cửa hàng người ta.

Hắn tới đây chủ yếu là muốn xem cái gọi là Quỷ Loại và Hồn thạch một chút, xem chúng như thế nào.

Không có gọn sóng gì xảy ra, Diệp Tùy Phong mua sắm thành công.

Đương nhiên, người trả tiền chính là ba vị Đại Thánh chủ.

Vật tới tay, rất nhanh Diệp Tùy Phong đã nhìn thấu bản chất của bọn chúng.

Cái gọi là quỷ loại thật ra chính là lực lượng linh hồn tương đối thuần túy, có thể trực tiếp tăng lên cường độ linh hồn của tu sĩ.

Trừ cái đó ra, trong một ít quỷ loại đặc thù còn bảo lưu lại một chút ký ức, hoặc cảm ngộ đạo pháp của tu sĩ trước khi tử vong.

Loại quỷ đặc biệt này cực kỳ hiếm gặp, với lại giá trị cũng cực cao.

Mà Hồn Thạch thì là một chủng loại giống như linh thạch hình thành trong hoàn cảnh đặc thù của Tử Vực, vẫn như cũ có tác dụng hỗ trợ tu luyện thần hồn.

Chương 615: Lãng Vân Bị Người Thánh Địa Bách Linh Bắt Đi.

Sau khi làm rõ ràng hai thứ này, Diệp Tùy Phong rời khỏi cửa hàng bảo vật, trực tiếp tiến về nơi trú đóng của Thanh Lan Tông.

Hắn muốn đi xem thử Lăng Vân có tìm được người kia hay không.

Nhưng sau khi tại đi vào nơi đóng quân, Diệp Tùy Phong lại đạt được một tin tức ngoài ý muốn.

- Lăng Vân đã rời khỏi Thanh Lan Tông, bị thánh địa Bách Linh đáng giận bắt đi!

Mặt trên trưởng lão Thanh Lan Tông rất tức giận.

- Cái gì?

Nhạc Tiểu Chiêu lập tức ngạc nhiên.

.....

- Thánh địa Bách Linh? Đáng giận?

Nhạc Tiểu Chiêu trừng hai tròng mắt, nhìn chăm chăm lên vị trưởng lão Thanh Lan Tông trước mặt này.

Trưởng lão Thanh Lan Tông chỉ nhận biết đại chấp sự Diêu Bân, cũng không biết tiểu nha đầu trước mặt này là thân phận gì, nộ khí không giảm chút nào.

- Đúng vậy, không sai!

- Hai tháng trước, Lăng Vân không cẩn thận hiển lộ ra huyết mạch Kỳ Lân của mình.

- Sau đó, nàng bị người của thánh địa Bách Linh biết, bọn hắn đã dùng thủ đoạn uy hiếp, cưỡng ép bức bách nàng rời khỏi Thanh Lan Tông, thay đổi danh phận.

- Thật sự chính là hèn hạ!

Cảm xúc của trưởng lão càng ngày càng kích động, hiển nhiên lúc ấy chắc chắn huyên não rất không thoải mái.

- Bọn hắn. Thật sự là làm như thế à?

Sau khi Nhạc Tiểu Chiêu nghe xong thì có chút yếu ớt hỏi.

- Ha ha, tiểu cô nương, người căn bản vốn không nên hoài nghi độ ti tiện của thánh địa Bách Linh!

- Hùng Phong Quan này vốn là do thánh địa Thanh Lan chấp chương, nhưng bọn hấn nhiều lần cố ý phá hư quy tắc, tùy ý làm bậy, đã sớm làm cho các tu sĩ Hùng Phong Quan khổ không thể tả!

- Với lại đề ta nói cho người, bọn hấn còn...

Sau đó, trưởng lão phun ra một đồng chuyện căn bản mà thánh địa Bách Linh đã làm cho Nhạc Tiểu Chiêu nghe, nàng nghe xong thì đại não cũng sắp muốn đứng máy.

Vốn nàng còn muốn tìm một cơ hội lưu lại chút ấn tượng tốt với Diệp Tuy Phong, bây giờ nàng hoàn toàn xong đời rồi.

Nhạc Tiểu Chiêu len lén liếc Diệp Tuy Phong một chút, quả nhiên, mặt của hấn không cảm xúc, nhìn qua cũng không có gì không cao hứng.

Đợi đến khi trưởng lão chửi đậu đen rau muống xong, Diệp Tuy Phong cũng mở miệng nói chuyện.

- Bây giờ nàng ấy đang ở đâu?

Trưởng lão nghĩ đi nghĩ lại nói:

- Chắc là đang ở trong tổng bộ của thánh địa Bách Linh ở Hùng Phong Quan.

- Nghe những người kia nói, đại thống lĩnh Kỳ Lân Đại Thánh của bọn hấn cảm thấy vô cùng hứng thú đối với Lăng Vân, còn nói từ giờ nàng ấy sẽ bay trên đầu cành, biến thành Phương Hoàng.

Nhạc Tiểu Chiêu nghe được câu này, con mắt của nàng tối đen, kém chút ngất đi.

Lúc trên đường tới, nàng đã nghe Phương Tiểu Nhân nói, Lăng Vân kia là người tình nhỏ của Diệp Tuy Phong!

Người tình nhỏ bị cưỡng ép cướp đi?

Nàng không dám tưởng tượng Diệp Tuy Phong sẽ sinh ra lửa giận kinh khủng bực nào.

- Đại thúc.

Yết hầu của Nhạc Tiểu Chiêu hơi khô khốc, muốn nói cái gì.

- Được rồi, đi tổng bộ.

Nhưng Diệp Tùy Phong cũng không cho nàng cơ hội này, hấn chỉ thản nhiên nói một tiếng, sau đó trực tiếp quay người rời khỏi.

Trên đường đi, đám người không nói gì.

Mà Nhạc Tiểu Chiêu thì đi tận phía sau cùng của đội ngũ, cúi thấp đầu, vẻ mặt tràn đầy uể oải.

Thân phận của thành viên trong Thánh địa Bách Linh rất phức tạp, tính cách của các loại tộc quần Yêu Linh càng đã hình thành từ lúc sinh ra, cho nên thường xuyên sẽ sinh ra một chút chuyện xung đột.

Có chút tộc đàn trời sinh đã không hợp với Nhân tộc, liên tục tranh đấu.

Những chuyện này, nàng đều biết, chỉ có điều xuất phát từ cân nhắc cân bằng duy trì từng tộc đàn, cho nên cũng không quá nhiều chuyện.

Nhưng nàng không ngờ đã thất thố nghiêm trọng đến loại trình độ này.

Dưới ban ngày ban mặt, trắng trợn cướp đoạt dân nữ, cho dù đặt ở thời đại nào cũng đều là chuyện cực kỳ ác liệt.

Nhạc Tiểu Chiêu càng nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định chủ động thừa nhận sai lầm với Diệp Tùy Phong.

Sau đó, nàng đi lên phía trước nhất, nói nhỏ ra:

- Diệp đại thúc.

- Ta sai rồi.

Diệp Tùy Phong kỳ quái nhìn nàng.

- Người sai cái gì?

Nhạc Tiểu Chiêu ngẩng đầu:

- Ta bỏ bê quản lý đối với thánh địa Bách Linh, không ngờ lại xảy ra chuyện ác liệt như vậy.
- Sau khi trở về, ta nhất định sẽ quản lý chặt chẽ những tộc đàn đó.

Diệp Tùy Phong ồ một tiếng.

- Chuyện này à?!
- Người xem đó mà làm là được, ít nhất trên vấn đề phải rõ ràng, đừng gây ra rủi ro cho bọn hần.
- Quản lý vạn tộc là một chuyện rất khó, không được thì đi thỉnh giáo Huyền Chủ hoặc Thần Phủ Bắc Yêu một chút, bọn hần đều rất có kinh nghiệm ở phương diện này.

Nhạc Tiểu Chiêu liên tục gật đầu.

Nhưng để nàng cảm thấy có chút kinh ngạc là, hình như Diệp Tùy Phong cũng không nổi giận như trong tưởng tượng của nàng.

- Có phải ngài rất tức giận hay không?

Nàng nhin không được hỏi.

Diệp Tùy Phong nhìn nàng, nói:

- Có một chút.
- Thành trì lớn như vậy mà ngay cả một quán bán đậu hủ cũng không có.

Lúc này, Bạch Lan Chi cười nói:

- Sau này, ta sẽ bảo bọn hần sắp xếp nhiều mỹ thực trong thành một chút.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu, dặn dò:

- Nhớ kỹ ngọt mặn đều phải có.

Nhạc Tiểu Chiêu nhìn hai người nói chuyện với nhau nhẹ nhõm, trong nhất thời có chút ngơ ngác.

Sao lại không giống trong tưởng tượng của nàng lắm vậy?

- Ngài tức giận vì chuyện này à?

Nàng gãi trán của mình mà.

- Không phải chứ?

Diệp Tuy Phong lắc đầu nói:

- Các ngươi đều đã là Đại Thánh chủ, mỗi người thống lĩnh thế lực khổng lồ như vậy, ta cũng không thể chen chân vào mọi việc được. Lãnh đạo không uỷ quyền thì không phải lãnh đạo tốt.

Cho dù phía dưới có chút sai lầm, nhưng chỉ cần phương hướng chính không sai thì vẫn là không cần mù lòa vào thì tốt hơn, bằng không người phía dưới cũng không biết nên làm như thế nào.

Huống hồ, hấn vung tay làm chương quỹ không sướng hơn à?

Nhạc Tiểu Chiêu nghiêng đầu:

- Thế nhưng, vậy thì Lăng Vân không phải người tình nhỏ của ngươi à?

- Cái gì?

Vẻ mặt của Diệp Tuy Phong nhất thời tối sầm lại, nhìn về phía Phương Tiểu Nhân đang ở bên cạnh gặm kẹo đường.

Phương Tiểu Nhân thấy tình thế không ổn, vội vàng muốn chạy trốn, đáng tiếc các vị ở đây đều có thực lực mạnh hơn nàng nhiều, không ngoài suy đoán, nàng bị Diệp Tuy Phong bắt trở về gọt một trận, liên tục đáp lời mới coi như thôi.

- Lăng Vân sẽ không sao đâu, có thể là nàng ấy cố ý bại lộ huyết mạch mình.

Diệp Tuy Phong nói.

Chương 616: Hấn Tới Động Phòng Thay Người Ta À?

Mục đích Lăng Vân đi vào Hùng Phong Quan, thật ra chính là tìm kiếm phụ thân của nàng.

Có lẽ nàng đã tìm được, và người kia đang ở trong thánh địa Bách Linh, cho nên nàng mới cố ý triển lộ ra huyết mạch của

mình.

Với lại nếu như hấn không đoán sai, rất có thể phụ thân của nàng chính là thống lĩnh của thánh địa Bách Linh ở Hùng Phong Quan, chính là người được gọi là Đại Thánh Kỳ Lân kia.

Cho nên hấn chắc chắn không thể nào có ý đồ đối với Lăng Vân.

Nếu không thì cũng quá phát rồ rồi.

Sau một lát, bọn hấn đi tới nơi đóng quân của thánh địa Bách Linh.

- Hôm nay là ngày đại hi của Đại Thánh chúng ta, người ngoài đừng bước!

- Không có thư mời thì không ai được đi vào!

Hai người canh cửa mọc ra đầu sói ngăn bọn hấn lại.

Diệp Tuy Phong lập tức ngạc nhiên.

Sẽ không thật sự là Lăng Vân chứ?

Đánh mặt tới nhanh như vậy à?

Hấn ra hiệu Nhạc Tiểu Chiêu, Nhạc Tiểu Chiêu vội vàng tiến lên, ném ra một khối lệnh bài đen sì.

Sau khi tên giữ cửa nhìn thấy lệnh bài thì lập tức run lấy bầy, cung kính nằm rạp trên mặt đất, không nói nổi một lời nào.

- Nói với Hắc Lân, bảo hấn lặn đến đại sảnh gặp ta!

Nói xong, Nhạc Tiểu Chiêu mời mấy người Diệp Tuy Phong đi vào.

Ở thánh địa Bách Linh, nàng mới thật sự là chủ nhân.

Trực tiếp gọi Hắc Lân qua tra hỏi là được, không cần thiết phải làm chuyện vi phục xuất tuần gì đó, trước để cho đối phương phách lối một hồi, sau đó lại lấy ra thân phận phản sát.

Mấy người đi vào trụ sở, trong này quả nhiên giăng đèn kết hoa, một mảnh cảnh tượng hỉ khí dương dương (không khí tân hôn), tràn đầy vui mừng.

Bọn hắn đi vào đại sảnh, đuổi toàn bộ người không có phận sự ra ngoài, ở bên cạnh chuyện phiếm, một bên chờ đợi vị Đại Thánh Kỳ Lân này đến.

Qua một thời gian không lâu, tiếng gió bên ngoài rít gào.

Sau đó, một bóng người mặc trường bào màu đỏ từ trên bầu trời chạy xuống dưới.

Cũng không biết là quá mức kinh hoàng hay cố ý, khi hắn ta rơi xuống đất thì lập tức ngã một phát, sau đó thật lộn nhào lẫn vào trong đại sảnh.

- Thuộc hạ bái kiến Thánh Chủ đại nhân!

- Không thể từ xa tiếp đón, còn xin Thánh Chủ đại nhân thứ tội!

Người tới chính là tân lang quan hôm nay, Đại Thánh Kỳ Lân.

Nhạc Tiểu Chiêu nhìn thoáng qua Diệp Tùy Phong, sau đó thân nhiên hỏi:

- Ta hỏi ngươi, mấy tháng trước, có phải ngươi đã cưỡng ép bắt đi một nữ tử mang huyết mạch Kỳ Lân từ Thanh Lan Tông hay không?

Thân thể Hắc Lân run lên, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, nói nhỏ ra:

- Vâng.

- Hiện tại nàng ấy đang ở đâu?

Đừng nhìn Nhạc Tiểu Chiêu ở trước mặt Diệp Tùy Phong giống như một đứa trẻ, nhưng ở ngoài, nàng chính là người đứng đầu trong ba thánh chủ của giới Thái Ly, uy nghiêm khí độ nặng nề đến dọa người.

Không tin thì nhìn Hắc Lân đi, run lẩy bẩy, cái trán gàn sát trên mặt đất, nhắc cũng không dám nhắc lên một chút.

- Ồ... Ồ... Ồ trong phòng cưới.

Hắc Lân khó khăn nói, lúc này trên người nó đã đầm đìa mồ hôi.

Diệp Tuy Phong nhìn mặt trời vẫn còn chưa xuống núi một chút, nghĩ đến chắc là vẫn còn chưa tiến hành nghi thức vào động phòng.

Chẳng lẽ Lăng Vân không nói cho Hắc Lân biết quan hệ giữa hai người à, hay nàng có mưu đồ khác?

Hắn quyết định tự mình đi hỏi một chút.

- Ngươi cứ làm việc của mình trước đi, ta đi gặp nàng.

Diệp Tuy Phong nói.

Sau đó, bóng người của hắn chậm rãi biến mất ghế.

Phương Tiểu Nhân ở bên cạnh nháy nháy mắt.

- Hắn tới động phòng thay người ta à?

.....

Hùng Phong Quan, phân bộ của thánh địa Bách Linh.

Vải hồng quần đầy viện, khách quý qua lại, một mảnh vui mừng.

Nhưng những tân khách này không biết là, Kỳ Lân Đại Thánh của bọn hắn đang run lẩy bẩy quỳ gối ở trong đại sảnh.

Mà người đi vào phòng cưới cũng biến thành một người khác.

Sau khi cảm giác được có người đi vào, thân thể tân nương tử mặc một bộ Hồng Y rõ ràng hơi run một.

Diệp Tuy Phong nhận ra, tân nương chính là bản thân Lăng Vân.

Đến cùng là vì sao?

Hắn cất bước tiến lên, chuẩn bị tìm tòi hư thực.

Theo Diệp Tuy Phong càng ngày càng tới gần, hô hấp của Lăng Vân cũng dần bắt đầu gấp rút, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nhịp đập hoảng loạn trong lòng nàng.

Theo tay cầm lên một cây thủ trượng bên cạnh, Diệp Tuy Phong nhẹ nhàng nâng lên khăn voan đỏ che mặt Lăng Vân.

Một gương mặt tinh xảo, nhắm chặt hai mắt, lông mi hơi rung động.

- Sao ngươi lại ở đây?

Diệp Tuy Phong mở miệng hỏi.

- Há?

Đây rõ ràng không phải là âm thanh của Hắc Lâm, làm Lăng Vân khẽ giật mình, sau đó từ từ mở mắt.

Một bóng người quen thuộc đập vào mi mắt của nàng.

- Diệp Tuy Phong?

Lăng Vân lập tức lên tiếng kinh hô.

Nhưng rất nhanh, nàng đã phát hiện âm thanh của mình quá lớn, vội vàng bịt miệng mình lại, nhìn ra ngoài cửa một chút, giảm thấp âm thanh hỏi:

- Tại sao ngươi lại ở đây?

- Sao ngươi lại lên vào đây?

- Đại Thánh Kỳ Lâm đâu? Hắn có phát hiện ngươi không?

Bởi vì quá kinh ngạc và bối rối nên vấn đề của Lăng Vân rất lộn xộn, bộ dáng lộ ra có chút nói không mạch lạc.

- Việc này nói ra rất dài dòng.

Diệp Tuy Phong ngồi lên cái ghế bên cạnh, cười nói:

- Ta chỉ muốn đến xem thử ngươi đang ở đây chơi trò gì?

Lăng Vân sững sốt rất lâu, sau đó mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

- Ta. Có chuyện quan trọng cần làm!

- Ngươi vẫn là mau chóng rời khỏi nơi này đi!

- Nếu như bị người khác phát hiện thì Đại Thánh Kỳ Lâm tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu!

Nàng lo lắng bảo.

- Không vội, hắn sẽ không kịp đuổi đến đây đâu.

Diệp Tuy Phong vẫn rất lạnh nhạt, nói:

- Trước đó người lưu lại cho ta một phong thư, nói là đã tìm được manh mối.

- Chắc chính là Đại Thánh Kỳ Lân này đúng không?

Hắn không nói dài dòng, đi thẳng vào chủ đề.

Lăng Vân yên lặng một hồi, hình như đang xoắn xuýt có nên nói cho Diệp Tuy Phong hay không, nhưng nhất cuối cùng thì nàng vẫn gật đầu.

- Không sai, chính là hắn.

Diệp Tuy Phong nhíu mày:

- Vậy ta càng không rõ.

- Nếu người đã biết là hắn thì vì sao còn muốn lựa chọn thành hôn với hắn chứ?

Lăng Vân nhìn Diệp Tuy Phong, trong con người xinh đẹp của nàng cũng chỉ có vô tận lạnh lẽo.

- Bởi vì chỉ có như vậy thì ta mới có thể làm hắn phải trả giá lớn cho hành động của mình.

Chương 617: Chuyện Xưa Về Mẹ Lăng Vân.

Sau đó, Lăng Vân kể cho Diệp Tuy Phong nghe về chuyện đã xảy ra sau khi đi vào Hùng Phong Quan.

Sau khi, nàng lấy được tin tức có liên quan đến cha đẻ của mình, đã đi theo đội ngũ của Thanh Lan Tông tới Hùng Phong Quan.

Sau khi tìm hiểu, nàng đã xác định thân phận của người kia.

Chính là thống lĩnh phân bộ Bách Linh tông, Đại Thánh Kỳ Lân Hắc Lân, tu vi Tiên Tôn.

Sau khi đạt được tin tức này, trong lòng của Lăng Vân rất tuyệt vọng.

Trước đây thật lâu, nàng đã biết thân phận cha đẻ của mình không đơn giản, nhưng không ngờ rằng sẽ là loại đại nhân vật cấp bậc này.

Tiên Tôn, dù thiên phú của nàng kinh người cỡ nào thì cũng không có lòng tin có thể đạt tới trình độ đó, chớ nói chi là lấy lại công đạo thay mình và mẹ.

Trong hiện thực, thường thường tiền đề của công đạo là nắm giữ địa vị ngang nhau.

Nhưng Lăng Vân cũng không hề từ bỏ.

Nếu đã không đi chính diện được thì nàng sẽ dùng hãn phương thức khác để hãn phải trả giá cho chuyện này.

Thế là, sau khi nàng thăm dò được tin tức Hắc Lân vô cùng cảm thấy hứng thú đối với người có huyết mạch Thần Thú thì nàng đã nghĩ ra một cách, trực tiếp bạo lộ ra huyết mạch Kỳ Lân của mình, đồng thời thành công hấp dẫn sự chú ý của Đại Thánh Kỳ Lân.

Tiếp đó, phương hướng chuyện này phát triển giống như nàng phỏng đoán.

Hắc Lân cưỡng ép bắt nàng từ Thanh Lan Tông đi, đồng thời không che giấu chút nào biểu đạt ý tứ của mình.

Hãn muốn cưới Lăng Vân làm vợ.

Lúc ấy, trong lòng Lăng Vân ôm một tia hi vọng cuối cùng, hỏi thăm có phải Hắc Lân từng có thể nữ nào đó hay không.

Nhưng Hắc Lân lại vỗ ngực đảm bảo với nàng, nói là hãn vẫn luôn giữ mình trong sạch, cực kỳ tinh khiết, đừng nói có thể nữ, cho dù động tình cũng là lần đầu.

Đối mặt với hãn nói như vậy, Lăng Vân triệt để chết tâm.

Nàng đồng ý với yêu cầu của Hắc Lân, chuẩn bị hoàn thành kế hoạch cuối cùng của mình trong đêm động phòng.

- Ta thức tỉnh một loại bí pháp huyết mạch, có thể tại trong một loại điều kiện đặc biệt nào đó, hấp thu toàn bộ huyết mạch Kỳ Lân của trên người một người khác.

- Loại bí pháp này không bị tu vi hạn chế, mà phụ thuộc vào độ tinh khiết huyết mạch, ta hoàn toàn có được điều kiện này.
- Mặc dù sau khi hoàn thành, ta rất có thể sẽ chết, nhưng Hắc Lân cũng tuyệt đối phải vứt bỏ một nửa mạng.
- Mấu chốt nhất là, gốc rễ hắc lập thân sẽ từ đó không còn sót lại chút gì!

Lăng Vân nói.

Trong mắt của nàng chỉ có lạnh lẽo và cừu hận, đó là oán niệm nàng góp nhặt cả đời.

Sau khi Diệp Tùy Phong nghe xong, khẽ thở dài.

- Loại bí pháp này là thức tỉnh từ huyết mạch Kỳ Lân à?

Lăng Vân nhẹ gật đầu.

Diệp Tùy Phong cảm thán nói:

- Vậy người không lo lắng, Hắc Lân thật ra cũng đã thức tỉnh loại bí pháp này, giống như người, cũng đang có ý định giống vậy à?

Hai mắt của Lăng Vân bình tĩnh.

- Ta biết.

- Nhưng ta thật sự không có biện pháp nào khác, ít nhất thì trên chiến trường tranh đoạt huyết mạch, ta còn có một tia khả năng chiến thắng.

Diệp Tùy Phong im lặng.

Hận ý của nha đầu này đối với Hắc Lân đã sâu đến tận xương tủy.

Thậm chí nàng còn không tiếc từ bỏ tất cả, bao gồm cả thân thể và sinh mệnh của mình cũng phải làm cho hắc trả giá đắt.

Loại chấp niệm này thật không tốt, nhưng không thể không nói, làm cho lòng người nghe sinh ra sự kính trọng.

- Người đi nhanh đi.

Lăng Vân nói nhỏ:

- Tính toán thời gian, chắc là Hắc Lân sắp trở về rồi, nếu người không đi thì thật không còn kịp nữa.
- Còn có... Rất cảm ơn người, không ngờ trong lúc này mà người còn có thể dốc lên phong hiểm đến gặp ta.
- Người là người bạn thứ nhất của ta, nhưng có thể cũng là người bạn cuối cùng...

Diệp Tuy Phong lắc đầu cười nói.

- Có thể là người bạn thứ nhất, nhưng chắc chắn sẽ không phải là cuối cùng.
- Yên tâm đi, hôm nay người không sao đâu.

Lăng Vân ngẩng đầu, chau mày.

- Diệp Tuy Phong, người chớ làm loạn.
- Mặc dù, ta có thể cảm giác được người mạnh hơn ta rất nhiều, nhưng Hắc Lân là Tiên Tôn, hơn nữa còn là thống lĩnh của phân bộ thánh địa Bách Linh!
- Chúng ta cũng không có cách nào đối nghịch với loại người này!

Diệp Tuy Phong cười ha ha một tiếng.

- Chúng ta đúng là không có cách nào.
- Nhưng người đừng lo lắng, ta đã mời thánh chủ của thánh địa Bách Linh đi theo.

Lăng Vân lập tức sửng sốt.

- Người... Đừng đùa kiểu này.
- Sao loại kia tồn đó có thể bị người mời đến được? Tông chủ Thanh Lan Tông cũng không có mặt mũi lớn như vậy đâu?

Diệp Tuy Phong sờ lên cái cằm.

- Thật ra nói đúng ra. Không phải ta mời tới, là nàng ấy hấp tấp nhất định muốn theo tới.

Nói xong, hắn khoát tay nói:

- Bây giờ, Hắc Lân còn đang quỳ ở đại sảnh.

- Đi thôi, chúng ta cùng đi xem.

Sau đó, Diệp Tùy Phong nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng, bóng người của hai người, chậm rãi biến mất khỏi căn.

Sắc trời dần dần tối xuống.

Tiếng ồn ào trong phân bộ thánh địa Bách Linh trở nên an tĩnh lại.

Hình như bọn hắn cũng ngửi được một tia khí tức không giống bình thường, trong lòng ần ần dâng lên lo lắng.

Trong đại sảnh, Hắc Lân nằm rạp trên mặt đất, khí tức cực kỳ hỗn loạn, nhìn qua giống như đã gần chết.

Trận thâm phán nhằm vào hắn ta lần này kéo dài rất lâu.

Vô số chuyện cũ, chuyện xấu cũng lộ ra từ trong miệng của hắn ta, trong đó cũng bao gồm cả chuyện xưa về mẹ đẻ của Lăng Vân, nhưng đó chẳng qua là một lần hắn ta ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đó, nhất thời hưng khởi cưỡng ép kéo nàng lên giường.

Sau khi xong việc thì ném nàng ở nơi hoang dã đó, mặc kệ không hỏi.

Với lại, hắn ta còn có rất nhiều lần làm những chuyện tương tự nữa.

Chỉ riêng những lần Hắc Lân nhớ thì cũng đã không dưới một trăm người, từng đóng nợ máu, tội lỗi chồng chất.

Cuối cùng, Nhạc Tiểu Chiêu tự mình tuyên án, tước đoạt danh dự vốn có của Hắc Lân, đánh vào thiên lao Luyện Ngục, linh hồn mãi mãi bị liệt diễm thiêu đốt.

Mặt khác, huyết mạch Kỳ Lân mà Hắc Lân tự hào nhất cũng bị Diệp Tùy Phong rút ra toàn bộ.

- Người có muốn không?

- Nếu như hấp thu toàn bộ thì lực lượng huyết mạch của người có thể tăng lên ít nhất gấp năm lần.

Diệp Tùy Phong rất bình tĩnh hỏi Lăng Vân.

Chương 618: Tội Ác... Cần Nghiêm Trị!

Lúc này, Lăng Vân mới từ trong chân động sau khi nhìn thấy thánh chủ Bách Linh tông, nhìn về phía đoàn năng lượng màu vàng đất trước mặt này, nàng lạnh lùng lắc đầu.

- Huyết mạch tội ác, lưu luyện làm gì?

Nói xong, nàng trực tiếp điểm chỉ mi tâm, không ngờ nàng lại tự mình rút ra huyết mạch Kỳ Lân trong người mình.

Sau khi không có huyết mạch Kỳ Lân, khí tức trên người nàng lập tức suy yếu một mảng lớn, ngay cả con đường tu luyện sau này cũng sẽ phải gánh chịu trở ngại cực lớn.

Nhưng nàng cũng không có chút vẻ mặt nuối tiếc nào.

- Bởi vì nó mà ta cả đời này, người không ra người quý không ra quý.

- Bây giờ, không có nó, hi vọng có thể sống thành một con người thực sự.

Lăng Vân yếu ớt nói xong, sau đó chớp mắt, trực tiếp ngửa đầu ngã xuống.

Bạch Lan Chi ở bên cạnh tay mắt lạnh lẽo, chậm rãi đỡ nàng.

Diệp Tuy Phong nhìn hai huyết mạch Kỳ Lân trong tay, mặt không cảm xúc.

Tội ác... Cần nghiêm trị!

.....

Lăng Vân hôn mê, Bạch Lan Chi để Diêu Bân mang nàng về.

Bạch Lan Chi rất thương thức loại hành động kiên quyết từ bỏ huyết mạch Thần Thú kia của nàng ấy, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, từ giờ Lăng Vân sẽ đi lên một con đường hoàn toàn khác so với trước đó.

Sắc trời đã tối, nhưng Diệp Tuy Phong cũng không có dự định nghỉ ngơi.

- Tiểu Chiêu, chuyện giống với chuyện của Hắc Lân này có nhiều không?

Diệp Tỳ Phong thản nhiên hỏi.

Nhạc Tiểu Chiêu nghĩ đi nghĩ lại, thành thật trả lời:

- Đúng là có không ít.
- Những năm gần đây, sinh linh có được huyết mạch Kỳ Lân trong thánh địa Bách Linh càng ngày càng nhiều.
- Bọn chúng cường đại từ lúc mới sinh, tự cao tự đại, tự cho mình là hậu duệ của Thần Thú, xem thường các tộc đàn Yêu Linh khác, thậm chí còn xem thường một nửa huyết mạch khác của mình.
- Loại hiện tượng này thật nhiều, vì vậy xảy ra tranh đấu và xung đột cũng rất nhiều.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày:

- Quy củ và trừng phạt của ngươi đâu?

Nhạc Tiểu Chiêu khẽ thở dài.

- Quy củ chỉ có thể hạn chế người tuân thủ quy củ.
- Trừng phạt cũng chỉ có thể đưa đến một chút tác dụng chấn nhiếp, nhưng không có cách nào giải quyết triệt để vấn đề.
- Huyết mạch Thần thú vừa sinh ra đã có một loại cảm giác ưu việt đối với những tộc quần khác, chuyện này không bị bên ngoài hạn chế, thậm chí ngay cả chính bọn hắn cũng không có cách nào hạn chế.

Diệp Tỳ Phong yên lặng.

Sự thật đúng là như thế, cho dù luật pháp có khắc nghiệt thì cũng không thể nào xử lý triệt để, ngăn chặn tội ác, huống chi đó còn là thiên tính tự nhiên.

Huyết mạch Thần Thú có một loại áp chế trời sinh đối với sinh linh bình thường.

- Tộc Kỳ Lân đâu, xảy ra loại chuyện này, tại sao ngươi không để bọn chúng quần quần nửa người dưới của mình?

Diệp Tỳ Phong nói.

Nhạc Tiểu Chiêu cười khỏ:

- Ta không có năng lượng lớn như vậy.
- Từ lúc cứu thiên thập địa mới sáng lập, thiên phú của Kỳ Lân tộc có tác dụng vô cùng lớn đối với việc tái tạo sơn hà, làm ra rất nhiều công tích nổi bật.
- Các bá chủ thế giới cũng có quan hệ tâm đầu ý hợp với hần, e là cho dù là Diệp Long, muốn động bọn chúng cũng phải cân nhắc một chút.
- Cho nên chỉ cần không làm ra chuyện gì quá phận thì tất cả mọi người vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt, cho qua.

Diệp Tuy Phong ngạc nhiên.

Thì ra là loại nguyên nhân này à?

Tái tạo Cửu Thiên Thập Địa, lại còn thành tựu cái này tộc đàn, thân phận của tăng lên của bọn nó địa vị, đây là sao hần lại cũng không có nghĩ đến chuyện.

Nhưng nghĩ đến đây, Diệp Tuy Phong bỗng nhiên nghĩ đến, lúc trước, khi Diệp Hoàng và Diệp Long xảy ra xung đột, tộc Kỳ Lân lại ở bên phía trung lập.

Không biết có phải cũng bởi vì nguyên nhân này hay không?

Mà tại sao Diệp Long lại cho phép tộc đàn như vậy tiếp tục tồn tại?

Diệp Tuy Phong suy nghĩ trong chốc lát, quyết định tạm thời trước không thêm nghĩ nữa, chờ sau này hần gặp được Diệp Long sẽ hỏi tiếp chuyện này sau.

- Chuyện này như vậy coi như thôi đi.

Diệp Tuy Phong thở ra một hơi, sau đó nhìn về phía Bạch Lan Chi.

- Vào hơn một ngàn năm trước, Hùng Phong Quan có một Đường gia, người của gia tộc này đều không thể tu luyện, cuối cùng giống như vì chiến loạn gì đó mà cả tộc phải di chuyển ra ngoài, người có ấn tượng hay không?

Đã đến đây thì hần cũng sẽ tiện thể điều tra rõ ràng chuyện kia luôn.

Bạch Lan Chi nghĩ đi nghĩ lại, sau đó lắc đầu.

- Không có ấn tượng đặc biệt gì.
- Đoạn thời gian đó, nhân khẩu trong Hùng Phong Quan rất nhiều, người di chuyển ra ngoài cũng rất nhiều, tộc đàn họ Đường chắc cũng không chỉ có một hai nhà.
- Diệp chủ, ngài là muốn tìm người nào à?

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

- Bọn hắn có thể là hậu đại của một cố nhân của ta, ta muốn tìm đến bọn hắn, hóa giải ân oán và nhân quả mười ngàn năm trước.

Bạch Lan Chi cười cười.

- Vậy thì dễ làm.
- Ở trong phủ đại quan có ghi chép chi tiết về bách tính của Hùng Phong Quan, chắc có thể tìm được tư liệu từ một ngàn năm trước.

Diệp Tùy Phong hơi kinh ngạc, muốn điều tra nhân khẩu ở một thế giới tu luyện như thế này cũng không dễ, dù sao một ít người vừa bế quan chính là mấy chục trên trăm năm, tử vong và sinh lòng thay đổi cũng cực kỳ nhanh chóng, có thể làm được ghi chép kỹ càng chắc chắn hao tổn không ít sức lực.

- Được, vậy chúng ta đi xem đi.

Diệp Tùy Phong nói một chút.

Sau một lát, mọi người đi tới kiến trúc lớn nhất Hùng Phong quan, Đại Quan Phủ.

Thánh Chủ tự mình giá lâm, quần áo của Đại Quan Chủ cũng chưa kịp mặc xong đã vội vàng bỏ ra khỏi giường thị thiếp, chạy tới nghênh đón bọn hắn.

Có Đại Quan Chủ tự mình chỉ dẫn, mấy người Diệp Tùy Phong đi tới trong mật thất cất giữ hồ sơ hộ tịch.

Mật thất được xây dựng từ bạch ngọc, phía trên phủ kín kín lít nha lít nhít trần văn màu vàng.

Ở nơi trung tâm nhất có một quả cầu âm dương to lớn lơ lửng, kết nối với tất cả trận văn màu vàng xung quanh.

Không ngừng có trận văn phát ra ánh sáng, dung nhập vào trong quả cầu âm dương, cực kỳ có cảm giác khoa học kỹ thuật.

Diệp Tuy Phong nhìn chăm chăm nó nhìn một lúc lâu, cuối cùng không khỏi cảm thán lên tiếng.

- Thật sự là thiết kế của thiên tài!

Chương 619: ĐỂ HUYẾT MẠCH BỊ NGUYÊN RỬA CỦA MÌNH TỪ GIỜ THU HOẠCH ĐƯỢC TÂN SINH.

Ở dưới ánh mắt của Diệp Tuy Phong, cấu trúc của quả cầu âm dương này và vô số trận văn xung quanh rất rõ ràng rành mạch.

Trận văn đó chính là một loại dụng vô số trận pháp, tạo thành một đại trận siêu cấp cực kỳ phức tạp, mà tác dụng của đại trận này chính là bắt được khí tức linh hồn của toàn bộ sinh linh trong một phạm vi nhất định.

Lúc có linh hồn mới xuất hiện thì nó lập tức sẽ tự động bắt được hiện tượng này. Sau đó thông qua một hệ liệt tính toán và thôi diễn cực kỳ cao thâm, xác định tin tức hần thuộc tộc đàn nào, thân phận gì, cuối cùng vận chuyển nó vào trong một mặt của quả cầu âm dương ở trong điện này.

Mà nếu có sinh linh tử vong thì nó cũng có thể bắt được, sau đó chuyển dời tin tức khi hần còn sống đến mặt kia của quả cầu âm dương.

Cứ như vậy tạo thành một trang bị thống kê số lượng và tin tức của sinh linh hoàn toàn tự động.

Mặc dù vẫn tồn tại rất nhiều thiếu hụt, nhưng có thể thực hiện sơ bộ đã là chuyện cực kỳ không tầm thường.

Với lại càng thêm đáng sợ là, quả cầu âm dương này còn có tiềm năng phát triển vô cùng rộng lớn.

Nếu như sau khi đạt tới trình độ nào đó, thậm chí nó có thể liên tiếp đến trên người mỗi một sinh linh trên thế giới, nói không chừng còn có thể trái lại tiến hành can thiệp đối với linh hồn của sinh linh.

Nhưng muốn đạt đến loại trình độ đó cần toàn bộ thiên địa phối hợp mới được, gần như là không thể nào chân chính thực hiện.

- Thật sự đúng là rất thần kỳ, ta nghiên cứu rất nhiều năm mà cũng không thể hiểu rõ bản chất vận chuyển của nó.

Hồ Sang cũng thán nói.

- Chỗ của ngươi cũng có à?

Diệp Tỳ Phong kinh ngạc nói.

Hồ Sang cười nói:

- Trong các thành trì hoặc quan khẩu chủ yếu đều còn có quả cầu âm dương này, chủ yếu dùng để thống kê tin tức và trạng thái của sinh linh.

- Đây là Thiên giới thống nhất cấp cho cho chúng ta.

Diệp Tỳ Phong lần nữa kinh ngạc.

Cái đồ chơi này lại do thành Vân Tiêu làm ra à?

Sẽ là ai chứ?

Diệp Tỳ Phong nghĩ đi nghĩ lại, chắc là người nào đó nhằm chán đến nỗi tung, cho nên mới có loại chơi ác nhìn trộm người khác này.

Nếu không thì chắc chắn sẽ không làm ra thứ đồ có thể nhìn trộm bí mật của người khác này.

Loại hành vi này cũng không tốt, sau này bắt được phải làm tư tưởng giáo dục một chút.

- Diệp chủ, Đường gia ngài muốn tìm chắc là sẽ có ở trong này.

Bạch Lan Chi nhắc nhở.

Diệp Tuy Phong ừ một tiếng, sau đó nhô tay ra, trực tiếp đưa về phía sau lưng quả cầu âm dương.

Đường gia không thể nào tu luyện, một ngàn năm trôi qua chắc chắn đã bỏ mình.

Sự thật chứng minh, phán đoán của hắn không sai.

Không quá lâu sau, một danh sách thật dài, còn có chân dung của mỗi người bị hắn từ sau lưng kéo ra ngoài.

Căn cứ theo ghi chép trên đó, bọn hắn chính là hậu đại Đường gia mà Diệp Tuy Phong muốn tìm.

- Hà?

- Là bọn hắn?

Sau khi nhìn thấy chân dung của bọn hắn, Bạch Lan Chi lại kinh nghi một tiếng.

- Người biết bọn hắn à?

Diệp Tuy Phong quay đầu.

Ánh mắt của Bạch Lan Chi có chút phức tạp, nói:

- Là có chút ấn tượng.

- Một ngàn năm trước, Tử Vực xảy ra một trận bạo động, rất nhiều quý vật tà uế xông ra khỏi bình chướng, tùy ý làm bậy ở Hùng Phong Quan.

- Cũng là trận hỗn loạn đó đã dẫn đến rất nhiều bách tính trong quan phải rời xa tha hương, để tránh bị tà uế quấy nhiễu.

- Nhưng cũng vào lúc này, có một nhóm người kỳ quái lại lựa chọn chủ động đi vào Tử Vực, đồng thời đây cõi lòng thành kính.

- Những người ngài muốn tìm này chính là một bộ phận trong đó.

Diệp Tuy Phong nhíu mày.

- Bọn hắn bị tà uế mê hoặc?

Bạch Lan Chi lắc đầu:

- Trước kia ta cũng từng cho là như vậy, nhưng sau khi đi điều tra thì ta lại phát hiện không phải là như thế.

- Bọn hãn thân trí tinh táo, không có bất kỳ dấu hiệu nào bị mê hoặc.

- Với lại trước khi chủ động tiến vào Tử Vực, bọn hãn đã hô to khẩu hiệu là: “Để huyết mạch bị nguyên rửa của mình từ giờ thu hoạch được tân sinh.”

Diệp Tuy Phong ngây ngẩn cả người.

Tử Vực có thể giải trừ nguyên rửa huyết mạch mình gieo xuống à?

Không, phương thức giải trừ lời nguyên này chỉ có hai loại.

Thứ nhất là hãn tự mình giải trừ.

Thứ hai, là tử vong, sau đó trùng sinh.

Rất rõ ràng, hai loại khả năng này đều không tồn tại.

Vậy vì sao bọn hãn lại chắc chắn như thế, có thể thu được tân sinh ở Tử Vực?

Diệp Tuy Phong im lặng hồi lâu, ngẩng đầu lên.

- Đi... Đi Tử Vực xem thử.

.....

Pháp tắc hỗn loạn, âm phong gào thét, tà khí lẫm nhien.

Nơi này chính là Tử Vực.

Năm bóng người phát ra ánh sáng chậm rãi xuất hiện ở giữa mảnh thiên địa tràn ngập bóng tối này.

- Tê ~ lạnh quá đi!

Mới vừa tiến vào Tử Vực, Phương Tiểu Nhân đã không nhìn được rùng mình một cái, ôm hai tay mảnh khảnh, ngay cả miệng cũng phun ra một ngụm sương trắng.

Bạch Lan Chi ở bên cạnh thấy vậy thì phát tay đánh ra một lớp màn màu vàng bao phủ trên người nàng, ngăn cách hàn khí chỗ nàng với bên ngoài.

- Tử khí à?

Diệp Tuy Phong cũng cảm thấy có chút kinh ngạc đối với hoàn cảnh nơi đây.

Hắn vươn tay ra, đánh ra một trảo vào trong hư không, sau đó thả ở trước mắt xem xét tỉ mỉ chỉ chốc lát, lắc đầu.

Đây không phải tử khí.

Tử khí đúng là sẽ cho người cảm thấy thấu xương phát lạnh.

Nhưng khí tức nơi này là một loại lạnh lẽo tác dụng đối với linh hồn, để cho người ta không rét mà run.

- Có vài người gọi là tà khí, cũng có người gọi bọn chúng là quỷ khí.

Sau đó, Bạch Lan Chi tiến lên nói:

- Từ khi một kiếm kia chém xuống, loại khí tức này đã chậm rãi tự sinh ra, với lại càng ngày càng cường đại.

- Ngàn năm trước, Hùng Phong quan bị công phá cũng không ngờ rằng tà khí sẽ tăng trưởng thành trình độ như vậy.

- Cũng vì những tà khí khổng lồ này mà chúng ta chỉ có thể làm được ngăn cản nó không còn mở rộng, mà không thể để thiên địa này tiếp tục khôi phục lại dáng vẻ vốn có.

Diệp Tuy Phong phát tay tản đi tà khí trong tay.

Thật ra mảnh thiên địa hỗn loạn trước mắt này có chút nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

Chương 620: Tử Vực, Vết Kiếm Trục Diện

Diệp Tuy Phong vốn cho là một kiếm của Diệp Hoàng mang theo lực lượng hủy diệt sẽ phá hủy hoàn toàn thiên địa quy tắc, sơn hà sụp đổ, cương phong tàn phá bừa bãi, vài chục ngàn năm cũng không thể hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng hiện tại xem ra, uy lực ban sơ của một kiếm kia cũng không có lực phá hoại lớn như hắn tưởng tượng.

Hình như Diệp Hoàng mang theo mục đích nào đó mới vung ra một kiếm này, khổng chế lực lượng hủy diệt ở trong đó.

Mặc dù cũng làm rối loạn quy tắc, để mảnh thế giới này biến thành đất cằn sỏi đá, nhưng không có trắng trợn phá hư vật chất cấu tạo, thậm chí một ít khu vực nhìn qua, núi vẫn là núi.

Còn mặt kia, sau khi thiên địa gặp nạn, cũng không có dấu hiệu chậm chạp tiến hành tự thân chữa trị, ngược lại theo thời gian trôi qua, càng ngày càng chuyển biến xấu.

Đây cũng một chuyện không quá phù hợp với lẽ thường.

- Vị trí vết kiếm ở đâu?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Bên kia.

Bạch Lan Chi chỉ về một phương hướng:

- Khoảng cách nơi đây chắc là không đến mười ngàn dặm, nơi đó chính là vị trí của thánh địa Thiên Khuyết trước kia.

Nói xong, nàng lại nhắc nhở Diệp Tỳ Phong nói:

- Diệp Chủ, càng đến gần vết kiếm thì càng dễ dàng xuất hiện tà uế và quỷ linh cường đại.

- Chúng ta tốt nhất nên cảnh giác một chút, thủ đoạn của một ít quỷ linh cực kỳ quỷ dị.

Diệp Tỳ Phong khẽ nhíu mày.

- Ngay cả người cũng sợ quỷ à?

Tu vi của Bạch Lan Chi chính là Thiên Đế, cũng chính là Đế Thượng trước kia, thế mà cũng sẽ lo lắng cái gọi là quỷ linh tà uế này à?

- Không sợ, nhưng sẽ có chút đáng ghét.

Lúc này, Nhạc Tiểu Chiêu giải thích nói:

- Bởi vì vùng trời đất này hình như đã xảy ra một loại dị biến nào đó với bọn chúng, có đôi khi sẽ xuất hiện những thứ lạ lùng mà cho tới bây giờ đều chưa nghe nói qua.

- Nếu như dính vào thì sẽ rất phiền.

Hồ Sang cũng nhẹ gật đầu.

- Mấy trăm năm trước, ta cũng vô tình đi ngang qua Tử Vực, lúc đó có một quý Linh tàng tại đáy giày của ta, theo ta cùng nhau về tới Thiên Công Các.

- Kết quả trong vòng hơn nửa tháng, Thiên Công Các đều xuất hiện chuyện quý nhất, phí hết công sức rất lớn mới tìm được nó.

Trong lòng của Diệp Tỳ Phong kinh ngạc.

Thiên Đế đã có thể hiểu là thông thiên triệt địa, rất khó có thủ đoạn ẩn nấp có thể giấu giếm được loại cảm giác này.

Mà cái gọi là quý linh lại có như năng lực này?

Từ sau khi tỉnh lại, hắn vẫn cho rằng, Cửu Thiên Thập Địa vẫn là thế giới quen thuộc trước kia.

Nhưng sau khi tiến vào Tử Vực, hắn lại phát hiện trở nên lạ lẫm.

Quý Loại, Hồn Thạch, Tà Khí, Quý Linh, đó đều là những thứ mà từ trước đến giờ hắn chưa nghe nói qua.

- Vậy thì cẩn thận một chút.

Đôi mắt với những thứ không biết, Diệp Tỳ Phong cũng không thể không cẩn thận.

Sau đó, mấy người tản ra ánh sáng chói mắt, vạch phá thiên địa hắc ám, nhanh chóng đi về phương xa.

Đối với bọn hắn thì quãng đường không đến mười ngàn dặm, rất nhanh đã đi qua.

Lúc đang trên đường đi, đám người gặp mấy lần tà uế, thậm chí còn bắt được một quý linh mang một đoạn ký ức khi còn sống.

Nhưng sau khi Diệp Tỳ Phong quan sát thì phát hiện loại quý linh này, tương đối thì chỉ là linh hồn thể thuần túy, không có được ý thức của mình.

Những mảnh vỡ ký ức đó cũng cực kỳ lộn xộn, thậm chí còn không chỉ là của một người, cũng không có bao nhiêu giá trị

ngiên cứu.

Cho đến khi mọi người đi tới trước di tích của thánh địa Thiên Khuyết thì cũng một phát hiện chủng loại như là Hồ Sang nói tới kia, quý linh cường đại quý dị.

- Ha ha, có thể là bọn chúng nhìn thấy Gia Chủ nên sợ hãi.

Hồ Sang khó được vỗ mông ngựa nhưng không có hương vị gì.

- Đi vào đi.

Diệp Tùy Phong trực tiếp tiến lên, tiến vào trong di tích thánh địa Thiên Khuyết.

Vừa mới vượt qua một ngọn núi đã có lực lượng hủy diệt vô cùng vô tận nhào tới trước mặt.

Bình chương phòng hộ trên người mọi người bắt đầu lập tức lung lay sắp đổ.

Tam Thánh hợp lực đánh ra mấy đạo ánh sáng mới khó khăn lắm ổn định lại.

Diệp Tùy Phong đưa mắt nhìn lại, một vết nứt to lớn sâu không thấy đáy thình lình xuất hiện ở phía trên mặt đất.

Hai đầu vết nứt lại nhìn không thấy cuối.

Mà tất cả pháp tắc thiên địa ở xung quanh nó đã biến thành bột phấn, khí tức hủy diệt điên cuồng tàn phá bừa bãi.

- Chính là nó, hủy diệt thánh địa Thiên Khuyết, cũng phá hủy một nửa cương vực của giới Thái Ly.

Ánh mắt của Bạch Lan Chi phức tạp, nhìn vết kiếm đáng sợ giống như vực sâu kia.

Mà Diệp Tùy Phong thì nhú mày thật sâu.

Sau khi đi đến trước mặt vết kiếm, hắn đã xác định phỏng đoán trước đó.

Đây đích thật là Diệp Hoàng chém ra một kiếm toàn lực, nếu như không có thánh địa Thiên Khuyết ngăn cản thì chỉ sợ trong nháy mắt đã phá hủy toàn bộ giới Thái Ly chỉ trong chốc lát.

Nhưng tương tự chính là, mặc dù một kiếm này Diệp Hoàng dùng hết toàn lực, nhưng cũng không toàn bộ dùng để phát tiết tức giận hủy diệt.

Vừa bắt đầu hình như có chút mâu thuẫn.

Lấy một thí dụ, khi người dùng hết lực lượng giội ra một chậu nước, nghiêng giội thẳng xuống thì chỉ là một vũng nước trên mặt đất.

Mà nếu như từ dưới đi lên, xoay tròn giội ra ngoài, chính là một phát tán vòng tròn.

Một kiếm này của Diệp Hoàng càng giống là vẽ một vòng tròn cực lớn trên không trung.

Đó là một kiếm mang theo mục đích.

Sẽ là mục đích gì chứ?

Diệp Tùy Phong lâm vào trầm tư thật sâu.

Con gái làm chuyện này thật đúng là nằm ngoài khả năng nhận thức của hắn.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn vì manh mối hiện tại thực sự quá ít.

- Ngài phát hiện gì sao?

Một lát sau, Bạch Lan Chi lên tiếng hỏi.

Diệp Tùy Phong lắc đầu.

Cho dù Diệp Hoàng và Diệp Long có mục đích gì, nhưng nếu bọn hắn đã không nói cho những người khác biết, chỉ ít mấy người Bạch Lan Chi không biết thì như vậy mình cũng không cần thiết phải nói.

Ta vẫn phải câu nói kia, muốn chân chính làm rõ ràng thì phải nhìn thấy người trong cuộc, như vậy mới là phương thức làm việc tốt nhất.

Đương nhiên, hắn không muốn lấy tu vi Địa Tiên đi gặp Diệp Long.

Chương 621: Ly Kỳ Bỏ Mình.

- Đi về Thánh Địa đi, để ta xem bí cảnh Tứ Quý (Bốn Mùa) của người.

Diệp Tỳ Phong nói.

Trong lòng của Bạch Lan Chi vui mừng:

- Ngài muốn tu luyện trong thánh địa Ngọc Lan sao?

- Ta nhất định cung cấp cho ngài tài nguyên và hoàn cảnh tu luyện tốt nhất!

Diệp Tỳ Phong cười nói:

- Trước đi xem đi một chút, thích hợp thì ta sẽ ở lại.

- Nếu như không được thì ta lại đi xem tháp thí luyện của Hồ Sang và ổ động vật của Tiểu Chiêu một chút.

Nhạc Tiểu Chiêu ngạc nhiên, nhỏ giọng phản bác:

- Là tổ Thần Thú.

Sau đó, Diệp Tỳ Phong lần nữa nhìn vết kiếm thật sâu một chút, quay người rời khỏi.

Những người khác cũng vội vàng đuổi theo.

Nhưng trước khi đi, hình như vì tà khí này càng thêm nồng đậm nên Nhạc Tiểu Chiêu thân ở trong màng ánh sáng màu vàng phòng hộ lại nhẹ nhàng run rẩy một chút.

.....

Trong Tử Vực tràn đầy bóng tối, trên một dãy núi lớn lại tản ra ánh sáng an bình tường hòa.

- Ta vẫn thấy thế giới bình thường ấm áp hơn nhiều.

- Phiến Tử Vực vừa rồi thật giống như một thế giới lạ lẫm khác.

Phương Tiểu Nhân nhin không được cảm thán nói.

- Đúng là có loại cảm giác này.

Bạch Lan Chi cười nói:

- Theo thời gian trôi qua, Tử Vực càng ngày càng trở nên kỳ quái, người bình thường càng ngày càng khó lấy sinh tồn ở

trong này.

Diệp Tuy Phong cũng biểu thị đồng ý, nơi đó rất không thích hợp cho con người sống.

- Trước nghỉ ngơi một chút đi, mọi người đi đường lâu như vậy cũng mệt rồi.

Bạch Lan Chi dẫn đầu, đám người bay về phía thánh địa.

Nơi này có một vườn hoa tĩnh mịch, là chỗ ở của bình thường của Bạch Lan Chi, không khí trong lành, linh khí cực kỳ nồng đậm.

Ngay cả dòng suối đang chảy ở đâu, tùy tiện lấy một bình đưa ra ngoài cũng là bảo bối thánh vật hiếm có.

- Hoàn cảnh cũng không tệ lắm.

Diệp Tuy Phong khẽ gật đầu.

- Vậy ngài cứ ở lại đây đi trước đi, ta đi chuẩn bị đồ ăn ngon cho ngài.

- Giới Thái Ly có rất nhiều nơi đặc sản và món ngon đấy.

Vẻ mặt của Bạch Lan Chi tràn đầy nụ cười, đối với nàng thì có thể lưu lại Diệp Tuy Phong ở đây đã là một loại vinh dự lớn.

Thời gian mấy ngày kế tiếp, mấy người Diệp Tuy Phong ở lại đây.

Ném thử mỹ thực, nghe một chút tiêu khúc, cũng coi là thoải mái.

Đương nhiên, phương diện tu luyện cũng không rơi xuống.

Trong quá trình đi đường, Diệp Tuy Phong đã bước lên cảnh giới Địa Tiên Trung Kỳ, trở lại thánh địa ngắn ngủi năm sáu ngày, hẳn lại leo lên Địa Tiên Đỉnh Phong, bất cứ lúc nào cũng có thể đi vào cảnh giới Thiên Tiên.

Mà Phương Tiểu Nhân thì sau khi dung nhập đoàn năng lượng tạo vật kia, thiên phú đã tăng lên gấp trăm lần, tốc độ tu luyện cũng cực nhanh, đã đi tới Địa Tiên Hậu Kỳ.

Loại tốc độ tu luyện này của nàng làm ba Đại Thánh chủ đều liên tục ghé mắt, gần như có thể so sánh với đám tử đệ của Diệp gia ở Thiên giới.

- Hai ngày nữa sẽ tới bí cảnh Bốn Mùa của người xem một chút.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Nếu như điều kiện phù hợp thì ta sẽ ở lại đó khôi phục thực lực lúc trước.

Trong lòng của Bạch Lan Chi vui mừng:

- Không thành vấn đề, lần này ta sẽ sắp xếp cho ngài.

Sau khi nói xong, nàng đang chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng đúng lúc này, hình như có người truyền tin tức gì cho Bạch Lan Chi, làm nàng hơi nhíu mày.

- Sao vậy?

Diệp Tỳ Phong thuận miệng hỏi.

Vẻ mặt của Bạch Lan Chi có chút nghiêm túc, nói:

- Lại có một người đệ tử chết.

- Mấy ngày gần đây, sau khi chúng ta trở về nơi này, cứ mỗi lúc trời tối đều sẽ có người ly kỳ bỏ mình, đây đã là người thứ bảy.

Câu nói này lập tức thu hút lực chú ý của Hồ Sang ở bên cạnh.

- Nháo quỷ à?

Hắn trực tiếp đứng dậy.

Bạch Lan Chi khẽ lắc đầu.

- Chắc không phải, hôm qua ta đã đến hiện trường nhìn, không có khí tức của tà uế và quỷ linh.

- Với lại địa điểm tử vong của mỗi người đều ở trên giường, giống nhau đều là thần hồn bị tổn thương nghiêm trọng.

- Ta sơ bộ hoài nghi là Mộng Sư gây nên.

Diệp Tỳ Phong hơi sững sờ.

Mộng sư?

Sau đó, hắn theo bản năng nhìn thoáng qua Phương Tiểu Nhân bên cạnh.

Phương Tiểu Nhân lập tức ngạc nhiên:

- Đại ca, đừng nhìn ta chứ?

- Người hiểu rõ ta mà, ta ở trong mơ cũng chỉ trấn an thần hồn người khác, cho tới bây giờ đều chưa làm chuyện gì tổn thương người khác.

Sau khi nói xong, nàng lại hơi nghi hoặc một chút.

- Không đúng lắm, Mộng Giới có quy tắc của chính mình, Mộng Sư nhất định phải dựa theo quy tắc làm việc mới được.

- Nếu như tùy ý tổn thương người khác thì nhận trừng phạt vô cùng nghiêm trọng.

- Mộng Sư nào sẽ làm chuyện như vậy?

Bạch Lan Chi nhẹ gật đầu.

- Đây cũng là chỗ mà ta cảm thấy kỳ quái.

Diệp Tuy Phong đứng dậy.

- Vậy thì cùng đi thôi, tử vong sau khi chúng ta trở về, chắc chắn có quan hệ với Tử Vực.

- Cho dù không phải Quỷ Linh thì có lẽ cũng là những thứ chúng ta chưa từng gặp bao giờ, sớm giải quyết sớm mới an tâm được.

Sau đó, mấy người cùng nhau rời khỏi vườn hoa, đi tới trong một khu vực cư trú của các đệ tử thánh địa.

Hiện trường phát hiện vụ án là chỗ ở của một đệ tử bình thường, cũng không có gì đặc biệt.

Mà sau khi qua điều tra, thân thể của đệ tử này cũng không có vấn đề, tính cách cũng bình thường hiền lành, cũng không xảy ra thâm cừu đại hận với người khác, hẳn tử vong thật có chút làm cho người ta không ngờ.

- Sáu người chết trước đó cũng không có quan hệ gì với hắn, ngay cả gặp mặt cũng chưa gặp bao giờ.

- Không có chỗ xuống tay, không thể nào phòng hộ.

Giọng của Bạch Lan Chi có chút ngưng trọng.

Nếu như không thể mau chóng xử lý chuyện này thì sớm muộn cũng sẽ náo đến lòng người bàng hoàng, thậm chí uy nghiêm của Thánh Chủ như nàng cũng sẽ bởi vậy mà bị hao tổn.

- Xem trước rồi tính.

Diệp Tùy Phong đi ra phía trước nhất.

Mặc như đệ tử đã chết vẫn đang mặc áo ngủ, nằm ở trên giường.

Nếu như chỉ nhìn bề ngoài thì sẽ làm cho người cảm thấy hắn chỉ đang say ngủ thôi, tư thái cực kỳ an tường.

Diệp Tùy Phong thả ra thần thức, rất nhanh đã nhìn thông thấu hắn.

Giống như Bạch Lan Chi nói, cả người tên đệ tử không có bất kỳ thương thế gì, nhưng chẳng biết tại sao, thần hồn của hắn lại xuất hiện tổn hại nghiêm trọng, với lại mức độ tổn hại cũng tương đối quái dị, không có chút quy tắc nào.

Đơn giản giống như nhân sinh bị gặm đi hết.

Chương 622: Có Người Khác Đang Quấy Phá.

- Căn cứ theo điều tra, chúng ta đã loại bỏ khả năng báo thù.

- Thánh Địa canh chừng nghiêm mật, cũng không thể xuất hiện tình huống ngoại địch xâm lấn.

- Hai ngày trước, ta đã bố trí tám gương dùng để kiểm tra tà uế và quỷ linh, nhưng cũng không có phát hiện manh mối gì.

Bạch Lan Chi nói.

Hồ Sang nhẹ gật đầu:

- Nếu như vậy thì hiềm nghi Mộng Sư đúng thật là lớn nhất.

Mộng Sư là một nghề mới nổi gần đây, rất nhiều người cũng không biết sự tồn tại của bọn hắn, chớ nói chi là làm ra phòng bị.

Với lại những thủ đoạn của bọn hắc còn rất thần bí khó lường, cũng không ai dám nói mình biết được toàn bộ.

- Đúng vậy, trước đó bên thánh địa Bách Linh cũng xảy ra tình huống Mộng Sư xâm lấn.

- Chỉ có điều những Mộng Sư đó tương đối hiền lành nên ta cho phép bọn hắc tồn tại.

Nhạc Tiểu Chiêu cũng lên tiếng nói.

Diệp Tuy Phong yên lặng một lát, lần nữa đưa ánh mắt về phía Phương Tiểu Nhân.

- Thật là người làm à?

Phương Tiểu Nhân lập tức sững sốt, theo bản năng lui lại hai bước:

- Người... Sao người có thể vu oan cho người trong sạch vậy chứ?

- Ta chỉ là một Địa Tiên nho nhỏ, sao có thể có năng lực lớn như vậy được?

Diệp Tuy Phong nhìn chằm chằm con mắt của nàng, sau đó ồ một tiếng.

- Không có việc gì, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi.

Mấy người khác lắc đầu, bọn hắc cũng không cho rằng là Phương Tiểu Nhân làm.

Động cơ và thực lực đều không có.

- Ta lại nghĩ một chút biện pháp, cũng không thể loại trừ thật là một ít quỷ linh đang làm loạn.

- Mặt khác, ta cũng tra một chút ở Mộng Giới, xem thử đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?!

Bạch Lan Chi nói.

Sau đó, đám người rời khỏi hiện trường vụ án.

Nhưng dáng vẻ của Phương Tiểu Nhân lại có vẻ có chút không mấy vui vẻ, mặt ủ mày chau.

Ban đêm, Diệp Tuy Phong lẳng lặng nằm ở trên giường.

Bỗng nhiên, cái bàn, phòng ốc xung quanh hấn lại bắt đầu vặn vẹo, dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Bên trong hư không, vô số bọt khí màu vàng lơ lửng trên bầu trời.

Hấn tiến vào mộng cảnh.

Sau đó, Diệp Tùy Phong vươn người đứng dậy, xuyên qua bọt khí giấc mơ của mình, tìm tới mục tiêu của mình, đâm thẳng đầu vào.

- Thật đáng ghét!

- Không ngờ lại dám hoài nghi ta!

Phương Tiểu Nhân ngồi trên một cành cây, tay cầm một cành hoa hồng xinh đẹp.

Dưới chân nàng đã chất đầy cánh hoa bị tàn phá.

- Ta lại không cừu không oán với bọn hấn, tại sao phải giết bọn hấn chứ?

- Với lại ta rất hiền lành mà, ngươi không thể vì giết người chính là Mộng Sư mà nghi ngờ tất cả Mộng Sư khác cũng xấu xa như vậy được!

- Thật đáng ghét!

Phương Tiểu Nhân thở phì phò, hoa hồng trong tay rất nhanh đã bị nàng chà đạp xong.

Nhưng rất nhanh, nàng lại biến ra một cành hoa khác, chuẩn bị lần nữa phát tiết trong lòng của mình.

Chỉ có điều, sau khi vồ xuống nàng lại phát hiện xúc cảm có chút không thích hợp.

Nàng cúi đầu nhìn thử, hoa hồng lại biến thành một con mèo Felis, đang dùng ánh mắt cực kỳ vô tội nhìn nàng.

Phương Tiểu Nhân giật nảy mình, vội vàng đem buông nó ra.

- Không nhìn ra, ngươi vẫn rất yêu thương động vật nhỏ.

Âm thanh của Diệp Tùy Phong chậm chậm truyền đến.

.....

Nhìn thấy Diệp Tuy Phong đến, Phương Tiểu Nhân lại càng thêm tức giận.

Ngay cả chào hỏi cũng không thèm, trực tiếp quay lưng sang chỗ khác, ném hắt ra sau ốt.

- Sao vậy?

Diệp Tuy Phong cười ha ha, tiện tay biến ra một cái ghế ngồi xuống.

- Không có gì.

- Người đến để giám sát người bị tình nghi giết người à?

- Xin cứ tự nhiên.

- Hàn xá đơn sơ, xin đừng trách.

Phương Tiểu Nhân đưa lưng về phía Diệp Tuy Phong nói.

Diệp Tuy Phong nhin cười không được.

- Đừng như vậy nữa.

- Ta đến đây để bảo vệ người, lo lắng vật kia tổn thương người.

Phương Tiểu Nhân xoay đầu lại.

- Thật à?

Nhưng lập tức, nàng lại hừ một tiếng, nói lầm bầm:

- Ta mới không tin đâu.

- Miệng của nam nhân toàn dùng để gạt người gạt quỷ.

- Người rõ ràng chính là hoài nghi ta, cho rằng ta giết những người kia.

Diệp Tuy Phong nhún vai.

- Đúng vậy.

- Thật ra nói nói đúng thì chuyện này đúng là do người làm.

Phương Tiểu Nhân nghe thấy câu nói này, trực tiếp từ trên cành cây nhảy xuống, mặt đỏ bừng lên, nổi giận đùng đùng nhìn Diệp Tuy Phong.

- Người ngậm máu phun người!
- Ta không oán không cừ với bọn hần, ta ngay cả nhận biết cũng không nhận ra, tại sao ta phải giết người?
- Cho tới bây giờ, ta cũng chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý gì, ngay cả động vật nhỏ bình thường mà ta cũng không đành lòng tổn thương một chút.
- Tại sao ngươi phải hoài nghi ta, tại sao nhất định cho rằng ta là hung thủ giết người chứ?

Vô tận ủy khuất viết trên mặt của Phương Tiểu Nhân, xem ra đều sắp muốn khóc lên.

Diệp Tuy Phong vội vàng khoát tay:

- Đừng, đừng, đừng, ý của ta không phải như vậy.
- Trên khách quan, người giết người chính là ngươi, nhưng trên chủ quan thì thật ra là một gia hỏa khác.
- Trên người của ngươi có mấy thứ bản thủ.

Phương Tiểu Nhân lập tức ngậy ngẩn cả người, nước mắt kém chút chảy ra khỏi hốc mắt cũng ngừng lại.

- Mấy thứ bản thủ gì?

Nàng xóa đi nước mắt của mình.

- Quỷ thôi.

Diệp Tuy Phong nói:

- Trước đó lúc ở Tử Vực, có lẽ có vài con quỷ coi trọng ngươi nên đã đi theo ngươi lên vào trong thánh địa.
- Những đệ tử đã chết có lẽ cũng là kiệt tác của nó.

Lúc ở hiện trường phát hiện vụ án, Diệp Tuy Phong cũng không phải là tự dưng hỏi ra câu nói kia.

Tên đệ tử kia kia, có lẽ mấy người Bạch Lan Chi không nhìn ra, nhưng Diệp Tuy Phong có thể nhìn thấy, đúng là lưu lại một sợi lực lượng mòng cảnh nhỏ xíu.

Với lại, trong đó còn có khí tức của Phương Tiểu Nhân.

Nhưng Phương Tiểu Nhân không thể nào làm những chuyện này, như vậy đáp án cũng chỉ có một.

Có người khác đang quấy phá.

Trong lúc hỏi ra câu hỏi kia, Diệp Tùy Phong nhờ vào đó thăm dò vào chỗ sâu trong thần hồn của Phương Tiểu Nhân, quả nhiên hẳn đã phát hiện một chút dị thường.

Một đoạn ký ức của nàng bị một luồng lực lượng linh hồn thuần túy che đậy.

Có thể làm được loại chuyện như vậy, trước mắt chỉ có Quỷ Linh mà thôi.

- Người... Người đừng dọa ta nha.

Phương Tiểu Nhân nhìn dáng vẻ của Diệp Tùy Phong không giống như đang nói đùa, lại nhin không được rùng mình một cái.

- Có hay không, xem chút là sẽ biết ngay.

Nói xong, Diệp Tùy Phong biến ra một chiếc gương, ném cho Phương Tiểu Nhân.

Chương 623: Thời Cơ Đã Đến.

Phương Tiểu Nhân nhận lấy chiếc gương, có chút thấp thỏm nhắc lên, đặt ở ngay phía trước mình.

Chỉ một thoáng, vẻ mặt của nàng đã trắng bệch!

Trong gương, trên bờ vai nhỏ nhỏ của nàng lại có hai chiếc chân màu trắng.

Lại nhìn lên, một nữ tử tóc tai bù xù mặc quần áo màu trắng đang ngồi ở trên bờ vai của nàng, hai cánh tay nắm lấy hai bên gương mặt của nàng.

Khi hai tay của nàng run run, khi nhìn về phía đầu của nữ tử kia, một con mắt đen kịt từ trong mái tóc rối tung lộ ra, gắt gao nhìn chăm chăm Phương Tiểu Nhân trong gương.

- A a a!

Phương Tiểu Nhân cảm thấy thấu xương, trực tiếp ném chiếc gương đi, dọa đến nhảy dựng lên.

Sau đó, không ngừng vuốt bờ vai của mình, hình như muốn phủi nữ tử kia xuống, nhưng từ ngoài nhìn vô thì nàng chỉ đang nổi điên một mình.

- Mau cút đi, mau cút khỏi ta!

Phương Tiểu Nhân triệt để luống cuống, vừa kêu to vừa xé rách quần áo và tóc của mình.

Trên cánh tay trắng nõn nổi đầy da gà tinh mịn.

- Tinh táo lại đi.

Diệp Tùy Phong phát tay đánh ra một đạo ánh sáng dung nhập vào trong cơ thể Phương Tiểu Nhân, cưỡng ép ổn định lại nỗi kinh hoàng của nàng.

- Nó không tạo thành tổn thương đối với ngươi, ta có thể diệt trừ nó giúp ngươi.

Phương Tiểu Nhân nghe thấy câu nói này, vội vàng chạy tới, nắm thật chặt cánh tay của Diệp Tùy Phong, giống như cầu khẩn nói:

- Đại ca, ngươi nhất định phải giúp ta đuổi nó đi.

- Thật đáng sợ!

Diệp Tùy Phong có chút bất đắc dĩ.

Rất khó tưởng tượng, một tiên lại có thể bị một quỷ dọa thành bộ dáng như vậy.

Nhưng đó đúng là không phải quỷ vật bình thường, lực lượng linh hồn cực kỳ cường đại, với lại hình như nó cũng có ý thức của mình.

- Ta có thể giải quyết nhưng ngươi cần phải tinh táo.

Diệp Tùy Phong nói:

- Nó đã hoàn toàn dung hợp với linh hồn của ngươi, cưỡng ép xua đuổi sẽ chỉ thương tổn đến linh hồn của ngươi.

- Sau khi người tỉnh táo lại thì triệt để buông ra lỗ hồng linh hồn, ta sẽ đi vào bắt nó ra.

Thủ đoạn của quý linh này cực kỳ kỳ lạ, trực tiếp dung hợp mình vào Phương Tiểu Nhân, từ một loại ý nghĩa nào đó thì hiện tại nó chính là một bộ phận của Phương Tiểu Nhân.

Khu trục nó cũng tương đương với chém đứt một cánh tay của Phương Tiểu Nhân.

- Được, được, tất cả ta đều nghe theo người.

- Chỉ cần có thể đuổi nó đi, nói ta làm gì cũng được!!

Phương Tiểu Nhân đã triệt để sợ, từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ nàng đều chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Sau một lát, dưới sự trấn an của Diệp Tùy Phong, Phương Tiểu Nhân cũng tỉnh táo lại.

Sau đó, nàng nghe theo chỉ lệnh, chậm rãi buông ra tâm thần và linh hồn của mình.

Diệp Tùy Phong nhẹ nhàng điếm ở chỗ mi tâm của nàng, một đạo hào quang màu xám xông thẳng vào trong linh hồn của Phương Tiểu Nhân.

Thế giới linh hồn là một mảnh tối tăm mờ mịt.

Khắp nơi đều tràn ngập sương mù màu xám, ngẫu nhiên nhìn thấy một đám mây màu xám đậm bay qua, ở trong đó có khả năng chứa một ít ký ức của Phương Tiểu Nhân.

Diệp Tùy Phong cũng không có dám mê nhìn trộm bí mật của người khác, lập tức không nhìn, trực tiếp đi về phía chỗ sâu nhất.

Sau khi đi được một khoảng thời gian, một cơn gió mát nhẹ nhàng thổi qua.

- Tỉnh lại đi, linh hồn của ta, người không gặm được.

Diệp Tùy Phong dừng bước lại, từ tốn nói.

Nhưng đối phương cũng không có ý tứ dừng lại, một cánh tay khô héo chậm rãi leo lên bả vai Diệp Tùy Phong.

Sau khi đó, một cái đầu với tóc rối bù từ phía sau toát một con mắt như lỗ đen, không có sinh cơ chút nào tồn tại.

- Ôi ôi ôi. Một cơn gió mát thổi tới cổ Diệp Tùy Phong.

Diệp Tùy Phong chửi:

- Ngươi ôi cái rắm à?

- Cút xuống cho ta!

Nói xong, hất giơ tay của mình lên, trực tiếp bắt lấy tóc của quỷ linh.

Hình như quỷ linh cũng không ngờ, mình vậy mà lại bị một nhân loại bắt lấy, sững sốt một chút, sau khi giãy dụa lấy bị rời khỏi khỏi đi.

Nhưng lúc này, đã chậm.

Diệp Tùy Phong cánh tay dùng sức, đem quỷ linh lập tức từ phía sau tách rời ra, một thanh quang ở phía trước.

- Ngươi quả thật có chút tài mọn.

- Nhưng rất đáng tiếc là, ngươi gặp ta.

Diệp Tùy Phong từ tốn nói.

Con quỷ linh trước mặt này, đối với không chế linh hồn đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa, sau khi nó hòa làm một thể với Phương Tiểu Nhân, ngay cả Bạch Lan Chi bọn hắn cũng không tìm tới manh mối gì.

Nhưng Diệp Tùy Phong, chính là dùng một Thiên Đạo không có linh hồn, dưỡng dục trở thành một sinh linh có bản chất sinh mệnh chân chính.

Đối với bản chất linh hồn, sớm đã hiểu thấu đáo.

- Nói đi, ngươi đến tột cùng là cái quái gì?!

Diệp Tùy Phong lạnh lùng hỏi.

Đối mặt vấn đề của hắn, quỷ linh phản ứng hình như có chút trì độn.

Nó ngơ ngác ngồi trong chốc lát, bỗng nhiên duỗi ra hai tay, hung hăng xé rách lấy tóc của mình.

- Ta.

- Đường.... Vận mệnh!

- Không!

!

Nó điên cuồng gào thét, nói xong một đoạn không liên tục từ ngữ, rất nhiều linh hồn lực lượng cùng quỹ dị tà khí, từ trên người không ngừng nó bộc phát ra.

Diệp Tuy Phong chau mày.

Hắn có thể nhìn thấy, theo tà khí bạo động, quỹ linh thân trên, bắt đầu tỏa ra một cỗ rất dị thường khí tức.

Khí tức kia, cực hạn băng hàn, nhưng lại giống như tuần hoàn theo một loại nào đó quy luật, không ngừng ngưng kết.

Cuối cùng, cỗ khí tức kia khiên động phía dưới, trên người nó còn có mảnh vỡ kí ức, đúng là bắt đầu dung hợp.

Sau một hồi lâu, nó đột nhiên ngừng đầu, chằm chằm lên trước mặt Diệp Tuy Phong.

- Ta tên Đường Uyển Như!

Người bị nguyên rửa!

- Người hạ nguyên rửa cho chúng ta, chính là ngươi!

Diệp Tuy Phong lập tức ngạc nhiên.

Mà khi con quỹ linh hô lên câu nói này thì trong thế giới một vùng tăm tối đến không có một tia sáng, một đôi tối con mắt màu đỏ, đột nhiên mở ra.

- Thời cơ đã đến.

Nàng ta chậm rãi mở miệng.

Vừa dứt lời, một tiếng Phượng Minh cao vút, xé rách trường không!

Một đầu Phượng Hoàng tà ác thiêu đốt lên lửa nóng hừng hực, từ dưới đất đằng không bay lên, toàn bộ thế giới đều chiếu rọi trở thành màu huyết hồng.

Mơ hồ có thể nhìn thấy, một bóng người màu đen, chấp tay đứng ở trên đỉnh núi, tóc đen bay phấp phới.

Ở sau lưng nàng, cái bóng sáng tối chập chờn, sát ý ngập trời!

Dưới đỉnh núi cao, vô số bóng người, giống như một nhánh quân đội khổng lồ, tản ra khí tức cực kỳ kinh khủng.

Chấn nhiếp thương khung!

Chương 624: Đường Uyển Như.

- Người Đường gia à?

Diệp Tuy Phong có chút hứng thú nhìn Quỷ Linh trước mặt.

Chuyện vừa xảy ra cực kỳ quỷ dị.

Ngay từ khi hắn vừa ép Quỷ Linh đi ra, thật ra nàng chính là một linh hồn thể có được mảnh vỡ kí ức lộn xộn.

Nhưng chẳng biết tại sao, sau khi nhìn thấy mình, tất cả mảnh vỡ kí ức của linh hồn trong cơ thể nàng lại bắt đầu nhanh chóng dung hợp có thứ tự.

Trong thời gian rất ngắn lại toàn bộ phục hồi như cũ, gần như khôi phục ký ức khi còn sống, ngay cả thân phận của mình cũng nghĩ tới.

Mà càng thêm kỳ lạ chính là, nàng lại nhận ra được mình.

- Sao ngươi lại biết ta, còn biết ta chính là người hạ nguyên rửa cho gia tộc các ngươi chứ?

Diệp Tuy Phong tò mò hỏi.

- Biết, đương nhiên biết.

Đường Uyển Như thản nhiên nói.

Lúc này, nàng lại trở nên bình tĩnh, vén mái tóc của mình ra hai bên, lộ ra một gương mặt nữ tử trắng bệch.

Diệp Tuy Phong yên lặng đánh giá Đường Uyển Như, phát hiện quỷ loại trong cơ thể nàng đã xảy ra một chút thay đổi kỳ lạ, sinh ra một ngọn lửa màu xanh lục.

Mà chính là ngọn lửa đó đã chống đỡ trí nhớ đầy đủ và năng lực suy tính của nàng.

- Không sai, là ta làm.

Diệp Tuy Phong sáng khoái thừa nhận chuyện này, hỏi:

- Người muốn tìm ta báo thù à?

Đường Uyển Như lạnh lùng nhìn hắn, khí tức lạnh như băng đánh thẳng vào không gian linh hồn của Phương Tiểu Nhân.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn lắc đầu.

- Ta đúng là rất muốn tìm người đòi lại công đạo.

- Đáng tiếc ta lại mang theo sứ mệnh.

Diệp Tuy Phong sờ lên cằm.

- Sứ mệnh gì?

Vẻ mặt Đường Uyển Như lạnh lùng.

- Ta không cần phải nói cho người biết.

- Sau khi làm xong chuyện này, nếu như còn có thể trở về thì ta chắc chắn sẽ tới tìm người.

Nói xong, thân thể Đường Uyển Như hóa thành một vòng khói xanh, chậm rãi tiêu tán trong không gian linh hồn.

Diệp Tuy Phong lắc đầu bất đắc dĩ.

- Ta không phải đang hỏi người.

Nói xong, hắn nâng tay phải lên, một luồng lực lượng linh hồn khổng lồ, âm vang bộc phát.

Sương mù màu xám xung quanh lập tức bắt đầu xao động, nhanh chóng xê dịch, cuối cùng tạo thành một bức tường thật dày, kín không kẽ hở.

Từng tia từng sợi khói xanh từ trong vách tường lộ ra, bắt đầu ngưng kết ở chỗ lúc trước Đường Uyển Như biến mất.

Trong thời gian mấy hơi thở, bóng người của nàng lại xuất hiện ở trong không gian.

- Không ai có thể không trả lời vấn đề của ta.

Diệp Tuy Phong từ tốn nói.

Đường Uyên Như lại xuất hiện, trong mắt nàng tràn đầy kinh ngạc, hình như không ngờ Diệp Tuy Phong lại có thể cưỡng ép bắt nàng trở lại.

Nhưng nàng cũng không vì vậy mà cảm thấy kinh hoàng.

- Ngươi quá tự phụ.

- Đừng nói tu vi của ngươi chỉ là Địa Tiên, cho dù là Đại La Kim Tiên thì cũng không dám lớn lối như thế!

Nói xong, ngọn lửa xanh lục đột nhiên dâng lên trên linh hồn của Đường Uyên Như.

Ngay sau đó, vô số bàn tay quỷ khô cạn từ dưới chân bò lên, bọn chúng giãy giụa gào thét, ác niệm vô biên, khí tức tà uế, nhào tới trước mặt.

Diệp Tuy Phong nhìn cảnh tượng giống như Địa Ngục dưới chân, chậm rãi nhấc chân, sau đó dụng lực đạp xuống.

- Phanh!

Một tiếng “phanh” vang lên, lực lượng khổng lồ quét sạch qua, lập tức đánh tắt cả ác quỷ vừa xông lên bị đánh bột phấn, ác niệm trong không khí cũng biến mất theo không thấy.

Ánh mắt Đường Uyên Như ngưng lại, Quỷ Hỏa lần nữa cháy hừng hực.

Sau đó, một con quỷ vật to lớn trông rỗng sinh ra, cuộn lấy năng lượng bạo ngược nhào về phía Diệp Tuy Phong đối diện.

Nhưng hắn chỉ tùy ý vung ra một quyền giản dị tự nhiên đã lần nữa đánh quỷ vật kinh khủng tan thành mây khói.

- Không thể nào!?

Đường Uyên Như cũng nhin không được lên tiếng kinh hô.

Nhưng nàng vẫn như cũ không hề từ bỏ, chỉ một ngón tay, cả người nàng đều dấy lên lực diễm hừng hực.

Tiếp theo, dưới chân Diệp Tuy Phong bỗng nhiên dâng lên mấy xúc tu màu xanh lá, trong chớp mắt đã quấn quanh hắn, khí lạnh xông thẳng vào cốt tủy.

- Đủ rồi.

Diệp Tuy Phong vung tay lên, cuồng phong đột khởi, tất cả xúc tu lập tức đứt gãy.

Không chỉ như thế, ngay cả lực diễm trên người Đường Uyên Như cũng bị thổi tắt hơn phân nửa, thân thể liên tiếp lui về phía sau.

Nàng chưa kịp đứng vững thì trên vách tường xung quanh bỗng nhiên thoát ra hơn mười sợi xiềng xích linh hồn màu xám, trực tiếp xuyên qua thân thể Đường Uyên Như, khóa nàng ở giữa không trung.

- Chuyện này không thể!

Đường Uyên Như lần nữa kinh hô, lúc này, vẻ bình tĩnh trên mặt nàng sớm đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại vẻ không thể tin nồng đậm.

- Vì sao ngươi lại tinh thông pháp thuật linh hồn như thế?

Nàng hét lớn hỏi.

Mặt của Diệp Tuy Phong không biểu tình, không trả lời vấn đề này của nàng.

Đường Uyên Như sử dụng pháp thuật linh hồn, đối với tất cả tu sĩ đều là một lĩnh vực xa lạ, cũng bao gồm cả Diệp Tuy Phong.

Nhưng một phương diện, hẳn có kinh nghiệm nuôi dạy Tiểu Hắc, một phương diện khác, hẳn tinh thông mọi loại thuật pháp, ngộ tính sớm đã đến cảnh giới không gì không biết.

Tùy tiện nhìn mấy lần đã hiểu phương thức và nguyên lý công kích của Đường Uyên Như.

Loại chuyện vừa học vừa dùng này đối với Diệp Tuy Phong vô cùng đơn giản.

- Nói đi, là sứ mệnh gì?

Ánh mắt Diệp Tuy Phong đậm mạc:

- Đây là một cơ hội cuối cùng của ngươi.

Một cỗ sát ý vô hình bao phủ trên người Đường Uyên Như.

Ánh mắt của nàng giãy giụa, nhưng ở dưới áp lực đáng sợ của Diệp Tùy Phong, cuối cùng vẫn lựa chọn nhận mệnh.

- Ta vốn là trưởng nữ của Đường gia.

Tiếp đó, Đường Uyển Như kể về từ đầu đến cuối chuyện này một lần với Diệp Tùy Phong.

Từ hơn một ngàn năm trước, Đường gia vẫn luôn sinh hoạt trong Hùng Phong Quan.

Mặc dù tộc nhân cũng không có cách nào tu luyện, nhưng người bình thường cũng có cách sống của người bình thường, bọn hắn tuân thủ luật pháp, ngày thường làm chút mua bán nhỏ, cũng không lo ăn mặc.

Khi Đường Uyển Như còn bé cũng không vì thân thể phạm nhân mà cảm thấy hoang mang, vì quân thể phạm nhân là cực kỳ lớn.

Nhưng một ngày nào đó, khi nàng tìm kiếm thư tịch lại ngoài ý muốn biết được, lúc đầu gia tộc của mình không ở giới Thái Ly, mà là một thế giới khổng lồ khác, trải qua mấy chục đời người di chuyển mới tới Hùng Phong Quan.

Càng máu chột chính là, tổ tiên Đường gia lại có thể tu luyện!

Chỉ có điều vì bị nguyên rủa cường đại nên mới khiến cho tộc nhân bị đoạn tuyệt con đường tu luyện.

Chương 625: Người Ăn Sau Mãn.

Người thường nói, nếu như người không ngờ một chuyện nào đó, như vậy lập tức sẽ trở thành phiên não của người, nhưng nếu như người biết sẽ theo sát phía sau điều tra rõ ràng.

Đường Uyển Như biết chân tướng, ánh mắt lần đầu tiên rơi lên giới tu luyện.

Nàng không muốn biết vì sao gia tộc của mình bị nguyên rủa, nàng chỉ muốn biết có biện pháp giải trừ nguyên rủa hay không, từ đó làm cho bọn hắn cũng có thể tiến hành tu luyện bình thường.

Ý nghĩ này vừa sinh sôi đã không thể nào tùy tiện dừng lại.

Từ đó trở đi, Đường Uyển Như chạy một lượt trong quan ngoài quan, thử đủ loại phương pháp, nhưng kết quả đều vẫn như thế, chám dứt không có kết quả gì.

Chính khi nàng mất hết can đảm, chuẩn bị từ bỏ thì tà khí trong Tử Vực bạo động, xâm lấn Hùng Phong Quan.

Đường gia bị Quỷ Linh đê mắt tới.

Ngay cả tu sĩ đều e ngại Quỷ Linh, người bình thường gặp được bọn chúng thì có biện pháp gì?

Toàn bộ gia tộc đều lâm vào trong tuyệt vọng.

Nhưng vào lúc này, một ý chí của chí cao vô thượng từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên người quỷ linh.

- Cố nhân.

- Nếu như muốn giải trừ nguyên rủa huyết mạch thì hãy đến Tử Vực.

- Nguyên rủa này chỉ có tử vong mới có thể giải.

Giọng nói này cực kỳ nhu hòa.

Nhưng sau khi nàng nói xong thì lại trực tiếp biến mất, mà những quỷ linh kia cũng giống như thu được chỉ lệnh, lách qua Đường gia.

Cảm giác sống sót sau tai nạn, tộc nhân một mảnh vui mừng.

Nhưng trong lòng Đường Uyển Như lại lần nữa dấy lên hi vọng.

Nguyên rủa còn đáng sợ hơn tử vong rất nhiều.

Vì thay đổi vận mệnh của tộc đàn mà tiến vào Tử Vực thì có làm sao?

Thế là, nàng nói ý nghĩ của mình cho những tộc nhân khác.

Một bộ phận người giống như nàng, đã sớm chịu đủ gông cùm xiềng xích không thể tu luyện, nhao nhao biểu thị ủng hộ.

Nhưng cũng có một bộ phận người đã quen với cuộc sống của người bình thường, không muốn dùng sinh tử tồn vong của toàn bộ gia tộc để làm tiền đặt cược.

Đường Uyển Như không ép buộc bọn hấn, hai bên từ đó mỗi người đi một ngã, nàng mang theo tùy tùng tiến về Tử Vực, mà một phần người khác thì từ đó rời khỏi Hùng Phong Quan, tìm kiếm một nơi thích hợp khác để sinh sống.

- Có phải trong những người rời đi có một người tên là Đường Kiệt hay không?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Đường Uyển Như hơi sững sờ.

- Không sai, hấn là huynh trưởng của ta.

- Người biết hấn à?

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

Trước kia hấn nhìn qua gia phả của Đường Cổ thôn, tộc trưởng đời thứ nhất trong thôn tên là Đường Kiệt.

- Nói tiếp đi, sau đó thì sao?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Đường Uyển Như đê xuống nghi ngờ trong lòng, sau đó tiếp tục nói:

- Sau khi chúng ta tiến vào Tử Vực, ý chí của chí cao vô thượng kia lại xuất hiện lần nữa.

- Nàng thu lấy linh hồn của chúng ta, đồng thời nói cho chúng ta biết, đây là một chuyện liên quan đến vận mệnh của thế giới.

- Mà sứ mạng của chúng ta chính là nếu có một ngày thành công tỉnh lại thì phải tận khả năng đi trợ giúp các Quỷ Linh khác khôi phục ký ức.

- Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, nàng sẽ lần nữa giáng lâm, mang theo chúng ta đi trên một con đường tu luyện hoàn toàn mới.

Diệp Tuy Phong nghe xong Đường Uyển Như kể lại, trong lòng hấn bình tĩnh lại.

Không ngờ, hành động của Đường gia lại là bị người nào đó chỉ dẫn.

Là Diệp Hoàng à?

Diệp Tùy Phong không quá chắc chắn.

Bởi vì cách nói chuyện và phong cách làm việc này cũng không quá giống như Diệp Hoàng tạo nên.

Nhưng ngoại trừ con bé ra thì lại có ai có thể dính đến Tử Vực được chứ?

Chuyện này lại trở nên có chút phức tạp.

.....

- Nhức đầu.

Diệp Tùy Phong nhin không được vuốt vuốt trán.

Căn cứ chuyện nhìn thấy trước mắt, hẳn có thể cảm giác được, hình như bọn hậu bối của mình đang mưu đồ một đại sự gì đó cực kỳ khó lường.

Nhưng vì tin tức lấy được có hạn, không có cách nào đánh giá ra bọn hắn đến cùng muốn phải làm chuyện gì, có chút khó chịu.

- Vậy thì ý chí đó có lưu lại chút tin tức gì không?

Diệp Tùy Phong hỏi thăm Đường Uyển Như, hẳn vẫn muốn biết người này đến cùng là ai.

Nhưng làm cho hắn thất vọng là, Đường Uyển Như cũng không biết quá nhiều thứ.

- Ta chỉ biết là, nàng nói chuyện cực kỳ nhu hòa, rất dễ làm cho người ta tin tưởng.

Diệp Tùy Phong lắc đầu.

Những thứ này thật sự không có cách nào phán đoán được.

Nhưng ngược lại có thể xác định, người này chắc chắn là người của thành Vân Tiêu, nếu không thì không thể nói hai chữ “Cố nhân” này.

- Được thôi.

Diệp Tùy Phong trước đề vấn đề này xuống, hỏi:

- Cho nên sứ mệnh của người chính là trợ giúp các Quý Linh khác khỏi phục ký ức à?

Đường Uyên Như nhẹ gật đầu.

- Vậy nếu như ta không thả người về thì sao?

Diệp Tỳ Phong khoanh tay.

- Đó cũng không phải hành động sáng suốt.

Đường Uyên Như lạnh lùng nói:

- Nếu như người thật làm như vậy, vậy thì ý chí của chí cao vô thượng đó sẽ không bỏ qua cho người.

Diệp Tỳ Phong nhíu mày.

- Đúng nha!

- Sao ta lại không nghĩ tới chuyện này chứ?

- Giết người, nàng tìm đến thì không phải ta sẽ biết được người ở phía sau bố cục là ai à?

Đường Uyên Như lập tức sửng sốt, nàng nói câu nói này là muốn cho Diệp Tỳ Phong kiêng kị, biết khó mà lui.

Nhưng không ngờ, gia hỏa này lại bắt đầu càng thêm hưng phấn?

Chẳng lẽ, hắn thật không sợ hãi, ngay cả loại tồn tại như vậy cũng không thêm đề ý?

Từ đầu đến giờ Đường Uyên Như tương đối bình tĩnh, lúc này thật sự có chút luống cuống.

Mà Diệp Tỳ Phong thì lại sờ lên cằm, ánh mắt đầy ý tứ nhìn Đường Uyên Như.

Hắn đang suy nghĩ tính khả thi của chuyện này.

Nhưng sau khi suy tư trong chốc lát, hắn vẫn quyết định coi như thôi.

Nếu như thật vì mình nhất thời hưng khởi mà làm rối loạn kế hoạch của mấy người Diệp Hoàng, vậy lại lộ ra quá lảng đầu thanh rồi, sẽ bị trở thành trò cười.

Hắn cũng không muốn làm loại người không có não này.

- Quên đi thôi, người có thể tiếp tục làm chuyện của người.

Diệp Tùy Phong nói.

Đường Uyên Như thở ra một hơi, nếu như là thân thể chân thực, vừa rồi nàng đã sợ hãi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người rồi.

Nhưng ngay sau đó, Diệp Tùy Phong lại đổi giọng nói.

- Nhưng dù sao người đã hại bảy tính mạng vô tội, nhất định phải trả một cái giá tương ứng.

Nói xong, Diệp Tùy Phong vươn tay ra.

Chương 626: Muội Nhất Định Phải Bảo Vệ Căn Thận Thế Giới Cha Muội Sáng Tạo Ra.

Xiềng xích màu xám xuyên qua người Đường Uyên Như, lập tức bắt đầu rung động mãnh liệt.

Ngay sau đó, rất nhiều năng lượng linh hồn thuần túy bị rút ra từ trong cơ thể của nàng, cuối cùng hội tụ vào một chỗ, tạo thành một đoàn lực lượng thần hồn tinh thuần.

Ngọn lửa màu xanh lục trong cơ thể nàng cũng bị rút lấy một chút, quanh quẩn ở bên ngoài của thần hồn.

Hỏa diễm rất lạnh, lại có một loại sinh cơ cực kỳ kỳ lạ.

Loại sinh cơ này có thể bù đắp thần hồn bị hao tổn, nếu sử dụng thêm một chút thủ đoạn khác là có thể giúp mấy đệ tử tử vong kia một lần nữa sống lại.

Mà sau khi Đường Uyên Như bị rút lấy hỏa diễm và năng lượng linh hồn, lúc này đã kinh biến đến mức cực kỳ suy yếu, ngay cả thân thể cũng có chút trong suốt.

- Đi đi.

Diệp Tùy Phong thân nhiên nói:

- Không được có lần sau nữa.

Sau một lát, một đạo ánh sáng từ linh hồn của Phương Tiểu Nhân lóe lên mà ra.

- Tốt, ta đã đuổi nàng ta đi.

Diệp Tuy Phong nói.

Tiếng nói vừa ra, Phương Tiểu Nhân chậm rãi mở mắt.

- Thật à?

Bây giờ, nàng vẫn có chút sợ sệt.

- Tự ngươi nhìn là biết ngay.

Diệp Tuy Phong không để ý tới nàng nữa, quay người ngồi lên cái ghế bên cạnh.

Phương Tiểu Nhân cứ thế trong chốc lát, mới chậm rãi cầm lấy tấm gương bị mình vứt bỏ vừa rồi, thận trọng đặt ở trước mặt mình.

Sau khi thấy trên người mình sạch sẽ, nàng mới thở ra một hơi thật dài.

- Thật sự là làm ta sợ muốn chết, hu hu...

Nha đầu này thật sự bị dọa sợ quá khóc.

- Vì sao lại có loại quái vật đó chứ?

Phương Tiểu Nhân xoa xoa nước mắt, vẫn như cũ có chút sợ hãi.

- Thế giới này thay đổi rất nhanh.

- Chỉ có không ngừng trưởng thành mới có thể chân chính sinh tồn được, nếu không sớm muộn cũng sẽ bị đào thải.

Diệp Tuy Phong chậm rãi nói.

Con mắt Phương Tiểu Nhân đỏ bừng, nhưng ánh mắt lại càng ngày càng kiên định.

- Ta nhất định phải mạnh lên!

- Lần tiếp theo, ta tuyệt đối sẽ không để cho mình lại bất lực như hôm nay nữa!

Sau khi rời khỏi Mộng Giới, Diệp Tuy Phong tìm được Bạch Lan Chi, nói rõ từ đầu đến cuối chuyện này cho nàng.

Bạch Lan Chi cực kỳ kinh ngạc, từ trước tới nay, nàng cũng chưa từng gặp qua Quỷ Linh có thể khôi phục hoàn toàn ký ức.

- Bí cảnh chuẩn bị thế nào rồi?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Hắn chuẩn bị mau chóng tăng lên tu vi của mình.

Hắn luôn cảm giác chuyện của Đường Uyển Như là một tiết điểm, đằng sau rất có thể sẽ xảy ra chuyện gì rất lớn.

Không thể lại quá nhàn nhã nữa, phải tăng tốc độ tu luyện lên một chút.

- Đã bố trí xong, chỉ cần ngài muốn thì có thể vào tu luyện bất cứ lúc nào.

Bạch Lan Chi nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu.

- Cũng chuẩn bị cho Phương Tiểu Nhân một chỗ đi, có thể trên người nha đầu này có chút huyền bí.

Bạch Lan Chi biểu thị không có vấn đề.

Sau đó, hai người thảo luận những chuyện khác một chút, Diệp Tuy Phong mới chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng trước khi đi, Bạch Lan Chi lại bỗng nhiên gọi hắn lại.

- Diệp chủ, còn có một vấn đề.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, nói:

- Chính là liên quan tới chuyện ngài trở về này, có cần ta thông báo bên Thiên giới một chút hay không?

- Theo ta được biết, hơn mười ngàn năm này, bọn hắn vẫn luôn đang tìm kiếm tung tích của ngài.

Diệp Tuy Phong yên lặng một hồi, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái.

- Trước tiên không cần thông báo.
- Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, ta sẽ đi tìm.

.....

Trong vùng đất Hắc Ám.

Một dãy núi màu đỏ máu, thẳng tắp như kiếm, xuyên thẳng trời cao.

Một bóng người màu tím đứng trên đỉnh núi, cuồng phong gào thét lại không thể rung chuyển nàng chút nào.

Nếu như Diệp Tùy Phong ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, nàng chính là Diệp Hoàng đã mười ngàn năm chưa từng gặp qua.

Nàng bình tĩnh đứng đó, phía trước người nàng lơ lửng một mặt Hư Không Kính Tử.

Bên trong một bóng người, chính là Quỷ Linh được Diệp Tùy Phong thả đi, Đường Uyển Như.

- Thành công.

Diệp Hoàng bỗng nhiên mở miệng nói.

- Đúng vậy.

Phía sau hư không đã nứt ra một đường vết rách, một nữ tử mặc áo bào đỏ phiêu nhiên mà ra.

Chính là Diệp Cẩm Dao.

- Suy đoán của muội là chính xác.

- Trong hoàn cảnh thích hợp, linh hồn sẽ tự tiến hành chữa trị bản thân, khi đạt tới trình độ nhất định sẽ có thể khôi phục ký ức, thành Quỷ chân chính.

Diệp Hoàng đưa lưng về phía nàng ấy, khẽ gật đầu một cái.

- Bên muội thì sao?

Diệp Cẩm Dao cất bước tiến lên, đứng sừng vai với Diệp Hoàng.

- Vẫn ổn.

Nàng chậm rãi nói:

- Cầu đã xây xong, canh Vô Cấu cũng đã luyện chế ra, sau khi uống canh qua cầu là sẽ có thể tiến hành Luân Hồi chân chính.

Diệp Hoàng thở ra một hơi thật dài.

- Vậy thì bắt đầu thôi.

Diệp Cẩm Dao yên lặng một hồi.

- Muội thật muốn làm như thế à?

- Một khi bắt đầu, muội sẽ tuyệt không khả năng quay đầu, muội sẽ vĩnh viễn sống trong bóng tối.

Diệp Hoàng lắc đầu.

- Muội nhất định phải bảo vệ cẩn thận thế giới cha muội sáng tạo ra.

- Đây là chuyện ta đã hứa với cha.

Diệp Cẩm Dao quay đầu.

- Vậy nếu như thúc ấy trở về, muội còn kiên trì làm chuyện này không?

Diệp Hoàng sững sờ, chột nhoeo miệng cười.

- Đương nhiên.

- Cha chắc chắn cũng sẽ hiểu cho muội, vì chuyện này cũng là chuyện muội muốn làm.

- Giống như tỷ và Hiểu Hiểu chọn vậy.

Nói xong, Diệp Hoàng cũng xoay đầu lại:

- Bây giờ Hiểu Hiểu thế nào rồi?

- Luân Hồi, có thuận lợi không?

Diệp Cẩm Dao nhẹ gật đầu.

- Rất thuận lợi.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía một nơi xa xôi nào đó, khóe miệng không tự chủ hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

- Ta vẫn luôn đang nhìn.

.....

Phía sau ngọn núi của thánh địa Ngọc Lan.

Mấy người Diệp Tuy Phong và Bạch Lan Chi đứng trong hư không, nhìn một mảnh hàn đàm u tĩnh phía dưới.

Ngẫu nhiên có mấy bóng người ra vào trong hàn đàm, kích thích từng vòng từng vòng gợn sóng.

- Nơi này chính là lối vào bí cảnh Tứ Quý.

Bạch Lan Chi giới thiệu nói:

- Ta tham chiếu theo bí cảnh Ngũ Hành lúc trước của thành Vân Tiêu, cải tạo và dung hợp tạo thành nó.

- Bốn mùa luân lượt thuộc về bốn phương, tự thành âm dương, lại tạo thành một chỉnh thể có thể tiến hành tuần hoàn.

- Nếu như vậy, bí cảnh trên cơ bản sẽ không cần bên ngoài can thiệp, có thể tự điều tiết, đồng thời tăng trưởng theo thời gian, hoàn cảnh tu luyện trong này sẽ càng ngày càng tốt.

Diệp Tuy Phong ừ một tiếng.

Chương 627: Bí Cảnh Bốn Mùa.

Ban đầu, lúc ở Uyên cốc, bí cảnh Ngũ Hành đã hấp dẫn sự chú ý của hắn, nó dựa trên nguyên lý vận hành của Diệp gia, cuối cùng mở rộng ra.

Từ lúc ban đầu, bí cảnh Ngũ Hành đã làm ra tác dụng hết sức rõ ràng đối với sức chiến đấu của đệ tử Diệp gia.

- Chúng ta từ chỗ này xuống dưới à?

Diệp Tuy Phong nhìn thấy thỉnh thoảng có bóng người ra vào hàn đàm, nghĩ thầm nếu như vậy thì chắc chắn sẽ gây ra oanh động cực lớn.

- Dĩ nhiên không phải.

Bạch Lan Chi cười nói:

- Thân phận của ngài đương nhiên không cần đi cùng đệ tử bình thường, nhất định phải từ cửa chính.

- Đây là hạch tâm khổng chế bí cảnh, chúng ta có thể trực tiếp tiến vào chỗ tu luyện đã chuẩn bị xong cho ngài.

Nàng lấy ra một viên tinh thạch phát ra ánh sáng, lực lượng trận đạo cường đại ẩn mà không phát.

- Được.

Trong lòng của Diệp Tuy Phong không biết nói gì, sao mình cứ luôn làm chút chuyện đi cửa sau như vậy chứ?

- Vậy thì đi xem một chút.

Sau một lát, trong một mảnh không gian kỳ dị, hư không bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo, ngay sau đó, mấy bóng người lộ hiện ra.

- Chính là nơi này.

Bạch Lan Chi nói.

Diệp Tuy Phong cúi đầu nhìn lại.

Dưới chân là một đình viện thanh nhã độc đáo, tọa lạc trong một mảnh sơn cốc tĩnh mịch.

Trong sơn cốc, cánh hoa khắp nơi trên đất, đứng trên không trung cũng có thể ngửi được hương hoa, thấm vào ruột gan.

Mà xung quanh sơn cốc còn bao phủ mấy tầng trận pháp cường đại, nếu như có người đánh bậy đánh bạ đi đến gần đó cũng sẽ thần không biết quỷ không hay mất phương hướng, làm sao cũng không có cách nào phát hiện tình huống trong sơn cốc.

- Từ trước đến nay, ngài không thích ồn ào, cho nên ta đã tự làm chủ, chế tạo một chỗ như vậy trong bí cảnh.

- Nếu có gì không ổn thì ngài cứ phân phó, ta lập tức sẽ đổi cho ngài.

Bạch Lan Chi nói.

Diệp Tuy Phong nhìn chằm chằm đình viện nhìn trong chốc lát, sau đó mang theo kỳ quái giọng điệu nói:

- Không ồn ào thì ngược lại là không có gì vấn đề quá lớn.

- Nhưng nếu như ta không nhìn lầm, người đã tụ tập toàn bộ tiên khí trong bí cảnh tới đây à?

Hắn lần nữa cảm thấy không biết nói gì.

Từ lúc vừa tiến vào, hắn cũng cảm giác được tiên khí trong đỉnh viện cực kỳ nồng đậm, cẩn thận quan sát một lúc sau mới phát hiện, Bạch Lan Chi lại lợi dụng trận đạo và không chế hạch tâm đã nối liền toàn bộ bí cảnh với đỉnh viện này.

Lượng lớn tiên khí đều bị dẫn dắt đến trong sơn cốc, cảm giác như có chút quá phận.

Để các đệ tử khác trong bí cảnh thí luyện phải làm sao, uống gió tây bắc à?

- Ta là cân nhắc đến tình huống của bản thân ngài.

Bạch Lan Chi giải thích nói:

- Chỉ có thông qua loại phương thức này mới có thể đảm bảo có đầy đủ tiên khí cung cấp cho ngài.

- Phòng ngừa trong quá trình tu luyện xảy ra chuyện thiếu thốn tiên lực.

Diệp Tỳ Phong ngạc nhiên.

Hắn tu luyện đúng là không quá bình thường.

Mỗi một cảnh giới đều đi lên con đường mạnh nhất, khi hắn bước vào đỉnh phong sẽ chính là người mạnh nhất trong đỉnh phong.

Nhưng nếu như vậy sẽ xuất hiện một vấn đề, bản thân hắn cần có linh lực và tiên lực thật sự quá mức khổng lồ.

Trước đó khi chưa thành tiên thì vấn đề này còn không quá rõ ràng.

Nhưng sau khi thành tiên, mỗi khi tăng lên một cảnh giới, lượng tiên lực hắn cần sẽ tăng lên một mảnh lớn, thật muốn khôi phục lại cảnh giới phía trên Tiên Đế, chỉ dựa vào bí cảnh Bốn Mùa thật đúng là không nhất định đủ.

Bạch Lan Chi cũng là đang suy tính rất chu toàn.

Nhưng Diệp Tùy Phong cũng không muốn bởi vì mình mà ảnh hưởng tới đệ tử khác của thánh địa tu luyện bình thường.

Như vậy thì lại quá chớ má.

Diệp Tùy Phong suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nghĩ đến một thứ.

- Tiên lục, ta đúng là rất cần, nhưng cũng không thể bởi vậy làm chậm trễ những người khác.

Nói xong, hắn mở ra tay cầm, một cánh hoa tuyết trắng mỏng tản ra quang huy óng ánh xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn.

Chính là một món tạo vật Cánh Hoa Thánh Liên.

- Đây là một đồ chơi nhỏ ta lấy được khi độ kiếp, dùng rất tốt.

- Người quay về dùng nó cho những đệ tử trong bí cảnh thí luyện đi, coi như ta đền bù cho bọn hắn việc thiếu đi tiên lục.

Cánh hoa chậm rãi lơ lửng, rõ ràng nhìn như bình thường nhưng lại làm cho người khác từ sâu trong linh hồn, cảm thấy được sự chí cao vô thượng của nó.

Ba vị thánh chủ liếc mắt đã nhìn ra bảo vật này nghịch thiên.

- Cái này. Có chút quá quý giá rồi?

Bạch Lan Chi cảm giác yết hầu hơi khô, đối với nàng thì làm việc cho Diệp Tùy Phong là nhiệm vụ, nàng không nên tiếp nhận phúc phận như thế.

Nhưng khí tức tán phát trên cánh hoa đó lại làm cho bản năng nàng không thể nào quả quyết từ chối.

- Cầm đi.

Diệp Tùy Phong trực tiếp giao cánh hoa cho nàng.

- Đều là người một nhà, người tốt, ta tốt, mọi người tốt.

Vẻ mặt của Bạch Lan Chi kích động, cuối cùng vẫn cung kính duỗi ra hai tay, nâng lên cánh sen.

Cảnh tượng này, hai đại Thánh chủ khác đều tỏ rõ vẻ ước ao.

- Khụ khụ.

Nhạc Tiểu Chiêu không nhìn được, tiến lên cười đùa nói:

- Đại thúc, chúng ta cũng là người một nhà nha.

- Ta và Tiểu Hắc là bằng hữu vô cùng tốt đó!

Trên mặt trắng nõn của nàng hiện đầy ba chữ lớn “Ta cũng muốn”.

- Khụ khụ, gia chủ.

Hồ Sang cũng lên tiếng nói:

- Từ mười ngàn năm trước, ta tiến vào Diệp gia, ta cũng đã là người của Diệp gia.

Diệp Tuy Phong nhìn thấy bộ dáng của hai người bọn hắn, liếc mắt.

- Hai người các ngươi cũng đừng tham gia náo nhiệt, Lan Chi vì tổn hao lợi ích của đệ tử trong Thánh Địa nên ta mới đưa ra đồ vật bồi thường.

Hai người nghe thấy câu nói này, lông mày Nhạc Tiểu Chiêu lập tức nhíu lại.

- Như vậy thì có gì đâu, nếu như ngài đi đến chỗ ta, ta cũng nhất định sẽ làm như vậy!

Hồ Sang cũng liên tục đồng ý, biểu thị mình tuyệt đối sẽ dốc hết tất cả tài nguyên.

Diệp Tuy Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

- Vậy như thế này đi.

- Mỗi người các ngươi lấy ra một ít gì đó bổ sung hao tổn cho thánh địa Ngọc Lan, ta sẽ cho các ngươi một cánh hoa.

Đều là người trong nhà, cẩn trọng trên mười ngàn năm, cho chút ban thưởng cũng nên.

Huống hồ Tạo Vật Thánh Liên có năng lực tái sinh, cho dù quăng ra mấy cánh hoa thì cũng sẽ mọc ra rất nhanh.

Chương 628: Đều Là Người Nhà Mình.

- Không có vấn đề!

Nhạc Tiểu Chiêu dùng sức vỗ bộ ngực:

- Ta sẽ lập tức trở về đào tổ Long nhà ta tới!

Hồ Sang vuốt vuốt chòm râu của mình:

- Ta đã phân phó đồ đệ hủy đi tháp Thí Luyện.

Diệp Tỳ Phong im lặng đến cực điểm, sau khi căn dặn bọn hắn không cần làm quá khoa trương thì mất một người một cánh hoa, đuổi bọn hắn ra ngoài.

Sau đó, hắn mang theo Phương Tiểu Nhân tiến vào trong sân.

Nồng độ tiên khí nơi này, thật đã đạt đến cực hạn của Giới Thái Ly, gần như tương đương với tiêu chuẩn của Kính Hồ mười ngàn năm trước.

Sau khi ngồi xuống trước mặt bàn đá trong sân, Phương Tiểu Nhân nâng quai hàm, mắt đầy tò mò nhìn Diệp Tỳ Phong.

- Đại ca, người đến cùng là thân phận gì?

- Ba vị Đại Thánh Chủ, thái độ đối với ngươi cũng quá hèn mọn đi?

Cái thời gian này hơn một năm trong, nàng đã không biết mình chần kinh qua bao nhiêu lần, từ Vực chủ Thanh Lan Tông, đến Thái Thượng trưởng lão, tông chủ, thậm chí phía sau Thánh Chủ, đã để nàng không chên lệch lắm chết lặng.

Nhưng chuyện vừa rồi, lại một lần nữa đổi mới thế giới quan của nàng, quả thật không hợp thói thường.

- Trước đó ta không phải đã nói với ngươi, thế giới của ta khắp nơi đều là Tiên Đế trong nhà, vô cùng mãnh liệt, ngươi chính là không tin.

Diệp Tỳ Phong cười nói.

- Hiện tại, ta tuyệt đối tin!

Phương Tiểu Nhân nghiêm túc nói:

- Nhưng dù cho như thế, cũng không trở thành đệ Thánh Chủ đều cung kính như thế a?

Diệp Tỳ Phong cười cười.

- Thật muốn biết, phải cố gắng tu luyện đi, sau khi chờ người đạt đến cái kia độ cao, thế giới này không có bất kỳ bí mật.

- Nơi này hoàn cảnh không sai, bắt lấy cơ hội này.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng, đình viện phong cảnh lập tức xảy ra thay đổi, vừa rồi rồi còn xanh um tươi tốt cây cối, chớp mắt biến thành trong bao phủ trong làn áo bạc.

Ngay cả trên mặt đất, đều bày khắp dày tuyết trắng thật dày.

Đây là năng lực của hạch tâm bí cảnh Bốn Mùa.

- Người thích mùa đông?

Phương Tiểu Nhân nhìn xung quanh cảnh tượng, lên tiếng hỏi.

- Cũng không tính như vậy!

Diệp Tỳ Phong nói:

Chỉ có điều mùa đông tương đối yên tĩnh mà thôi.

- Nếu như người không thích, tùy tiện điều tiết là được.

Phương Tiểu Nhân nhẹ gật đầu, Sau khi điều khiển hạch tâm của bí cảnh.

Nương theo trận pháp ba động, nửa người của đã bị tuyết đọng lập tức tan rã, cỏ cây tân sinh, khắp nơi trên đất hoa nở.

- Ta vẫn tương đối ưa thích mùa xuân.

- Có một loại khí tức tươi mới.

Diệp Tỳ Phong ừ một tiếng.

Lúc này, cảnh tượng trong đình viện h, cực kỳ kỳ lạ.

Sau lưng của Diệp Tỳ Phong, tuyết trắng mênh mang, mà sau lưng của Phương Tiểu Nhân, trăm hoa đua nở.

Hai loại mùa, ở trong giao của hai người hội, tạo thành một nhìn không thấy sờ không được bình chương.

- Tu luyện đi.

Lúc này, ba người Bạch Lan Chi đã rời khỏi bí cảnh Bốn Mùa.

Vừa mới đi ra, Diêu Bân đã nhìn thấy, nhanh chóng tiến lên đón.

- Thánh chủ đại nhân!

Vẻ mặt của Diêu Côn có chút ngưng trọng.

- Trung tâm Tử Vực, xung quanh vết kiếm, có dấu hiệu bạo động!

.....

Trong đình viện, ở bí cảnh Tứ Quý.

Khoảng cách Diệp Tuy Phong tiến vào đình viện tu luyện, đã trôi qua ba năm.

Phong cảnh bên trong vẫn như lúc ban đầu.

Một nửa là gió hàn lạnh thấu xương mùa đông, mà một nửa khác là gió xuân ấm áp mùa xuân.

Cả hai giao hòa với nhau, nhưng lại như nước giếng không phạm nước sông.

Bỗng nhiên, “ông” lên một tiếng, một vòng gợn sóng nhàn nhạt, từ từ nhộn nhạo lên trong hư không.

Nó nhìn như nhu hòa, lại khi đi ngang qua một khối đá cứng, trong nháy mắt vỡ nát.

Trong phòng, Diệp Tuy Phong chậm rãi mở mắt.

- Coi như không tệ, đã đột phá Tiên Tôn?

Tầng gợn sóng vừa rồi kia cũng không phải là Diệp Tuy Phong bộc phát ra, mà là Phương Tiểu Nhân.

Đó là dao động đột phá cấp bậc Tiên Tôn.

Dưới tình huống bình thường, loại dao động này sẽ cực kỳ mãnh liệt, núi băng tan vỡ, mặt đất nứt ra.

Nhưng ở trong viện Tứ Quý, tồn tại áp chế tự nhiên, khiến lực phá hoại của nàng không đến quá mức rõ ràng.

- Nếu như vậy, ta cũng có thể yên tâm bước vào Tiên Đế.

Diệp Tuy Phong lần nữa nhắm mắt lại.

Kỳ thật một tháng trước, hắn đã đi tới cấp độ Tiên Tôn đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá Tiên Đế.

Nhưng từ Tiên Tôn đến Tiên Đế, so với chênh lệch từ phạm nhân đến tiên nhân còn muốn to lớn, mặc dù có viện Tứ Quý áp chế, khi đột phá, cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn.

Đặc biệt là mỗi một cảnh giới Diệp Tuy Phong đều đi tới mức độ mạnh nhất, động tĩnh khi đột phá, khẳng định sẽ càng thêm mãnh liệt.

Nói như vậy, tất sẽ ảnh hưởng đến quá trình tu luyện của Phương Tiểu Nhân, vì trong khoảng thời gian này, nàng đang ở thời kỳ mấu chốt đột phá Tiên Tôn.

Thế là Diệp Tuy Phong quyết định đầu tiên chờ chút đã, thuận tiện chỉnh lý lại đại đạo cảm ngộ trong trí nhớ, làm chuẩn bị cho sau này.

Nhưng bây giờ đã Phương Tiểu Nhân đã thành công đột phá, như vậy thì cũng không có điều gì phải lo lắng khác.

Sau một lát, một cỗ khí tức cường đại chấn nhiếp tâm thần, từ trên thân Diệp Tuy Phong chậm rãi tản ra.

Cỗ khí tức này, để pháp tắc trong thiên địa ở viện Tứ Quý đều bị ảnh hưởng, hạch tâm bí cảnh bỗng nhiên bắt đầu xao động.

Vốn dĩ xuân đông rõ ràng, bỗng nhiên bắt đầu nhanh chóng thay đổi.

Cây gỗ khô Phùng Xuân, trong nháy mắt kết ra đầy trái cây, nhưng khi nó vừa mới tản ra mùi thơm, lá cây lại trở nên khô héo, điêu linh trên mặt đất, một khắc sau đó, lại là tuyết trắng mênh mang.

Loại biến hóa này không ngừng tăng tốc.

Hạch tâm bí cảnh cũng càng bắt đầu dao động.

Bỗng nhiên có âm thanh ù ù từ sâu trong lòng đất truyền ra, toàn bộ viện Tứ Quý cũng bắt đầu chấn động mãnh liệt, cho dù trải qua trận pháp đặc biệt gia cố phòng ốc, cũng lung lay bắt đầu sắp đổ.

Cuối cùng, “oanh” một tiếng, vài căn phòng ốc đều sụp đổ, biến thành phế tích.

Cùng lúc đó, một bóng dáng từ phé tích đột nhiên xông ra, lơ lửng bên trên bầu trời, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc với không hiểu.

- Xảy ra chuyện gì!?

Phương Tiểu Nhân kinh thanh hô to.

- Ngươi vừa mới đột phá động tĩnh quá lớn, đều làm hỏng phòng ở người ta.

Giọng của Diệp Tùy Phong truyền đến từ đỉnh đầu.

Chương 629: Xuất Quan.

Phương Tiểu Nhân ngẩng đầu nhìn lên, đón mặt trời, quang mang sáng chói mắt dâng lên sau lưng Diệp Tùy Phong.

Khí thế thật lớn, cuộn cuộn lao đến từ trên người Diệp Tùy Phong, ép Phương Tiểu Nhân thậm chí có chút thở không nổi.

Cũng may khi hấn hạ xuống, khí tức đáng sợ kia đều đã thu liễm, lại biến thành bộ dáng không có chút rung động nào.

- Ngươi đến bồi thường lại Thánh Địa cho người ta.

Trên mặt Diệp Tùy Phong mang nụ cười nhàn nhạt.

Sau khi hấn đột phá Tiên Đế, hấn cũng cảm giác được, từng tia lực lượng đã từng thuộc về hấn đang trở về như vậy.

- Khẳng định là ngươi làm.

Phương Tiểu Nhân cũng không có bị hấn lắc lư, sau đó hỏi:

- Ngươi đã là Tiên Đế sao?

Diệp Tùy Phong khẽ gật đầu một cái.

Sau đó, hấn có chút đưa tay, pháp tắc thiên địa chuyển động trong nháy mắt, viện Tứ Quý biến thành phé tích một lần nữa đột ngột từ mặt đất mọc lên, trong chớp mắt khôi phục trở về bộ dáng vốn có.

Phương Tiểu Nhân than nhẹ một tiếng.

- Cảm giác muốn đánh bại ngươi, càng ngày càng thêm khó.

Theo tu vi càng ngày càng cao, nàng ngược lại dần dần hiểu chênh lệch giữa mình với Diệp Tỳ Phong.

Loại khoảng cách kia cũng không phải là thiên phú và cố gắng là có thể bù đắp.

Nhưng Phương Tiểu Nhân vẫn như cũ không hề từ bỏ, nàng cho rằng một ngày nào đó, mình có thể cùng Diệp Tỳ Phong đứng cùng một chỗ trên cao.

- Không có chuyện gì là không thể nào.

Diệp Tỳ Phong cười nói.

Khi tất cả người đều đứng ở tận cùng thế giới, ai mạnh ai yếu, thật đúng là khó nói.

- Trước nghỉ ngơi một chút đi, làm quen cảnh giới Tiên Tôn này một chút, sau đó...

Ngay khi Diệp Tỳ Phong nói chuyện, bỗng nhiên, lại có một trận tiếng nổ thật to, vang vọng cả sơn cốc.

- Người lại đang làm cái gì?

Phương Tiểu Nhân nghi ngờ nói.

Nhưng Diệp Tỳ Phong lại có chút nhú mày.

Lần này, không phải hấn làm.

Tiếng oanh minh vô cùng kịch liệt, với lại lan đến gần toàn bộ bí cảnh Bốn Mùa.

Sau mấy hơi thở, không gian bí cảnh bắt đầu rung động mãnh liệt.

Sau một khắc, trong sơn cốc, đột nhiên đã nứt ra một khe hở khổng lồ, sau đó âm vang bạo tạc!

Đạo pháp dao động kinh khủng, trong nháy mắt đánh thẳng tới hai người.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, Diệp Tỳ Phong vội vàng bảo vệ Phương Tiểu Nhân còn đang ngây người, sau đó một chưởng năng lượng khổng lồ vỡ ra phong bạo, không gian sụp đổ, không chống đỡ được uy năng.

- Ừm? Còn có người ở đây?

Bỗng nhiên, trong hư không khẽ vang lên tiếng người.

Ngay sau đó, mười bóng dáng tuấn tú xuất hiện, ần ần vây quanh hai người Diệp Tỳ Phong và Phương Tiểu Nhân ở trung tâm.

Không gian mảnh vỡ tán đi, Diệp Tỳ Phong mới nhìn rõ cảnh tượng phía ngoài, lập tức trong lòng giật mình.

Mấy năm trước, thánh địa Ngọc Lan còn phồn vinh tường hòa, lúc này vậy mà đã là đầy rẫy thương di, khắp nơi đều là tường đổ sụp đổ.

Bầu trời đã bị bóng tối che đậy, âm phong gào thét, tà khí xâm lấn.

Phương xa, thỉnh thoảng có ánh lửa chiến đấu vạch phá bóng tối, chiếu rọi ra từng cảnh tượng chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Khi Diệp Tỳ Phong cảm thấy nghi ngờ, phát hiện người nói chuyện trước mặt bọn hắn.

- Các ngươi vì sao không có nghe theo mệnh lệnh, còn đợi bên trong bí cảnh?

Diệp Tỳ Phong quay đầu nhìn lão một cái, người này mặc trang phục trường lão thánh địa Ngọc Lan, có tu vi Tiên Đế hậu kỳ.

Ánh mắt của lão cảnh giác, lạnh giọng nói:

- Các ngươi là ai? Thuộc về thánh phong nào?

- Vì sao cho tới bây giờ ta đều chưa từng gặp qua các ngươi?

Câu này nói xong, mười vị Tiên Đế khác, cũng lộ ra biểu cảm cảnh giác, bộ dáng lúc nào cũng có thể ra tay.

- Ta là khách của Thánh Chủ các ngươi.

Diệp Tỳ Phong chậm rãi hỏi:

- Bạch Lan Chi hiện ở nơi nào?

Lúc này, thời gian mới mấy năm, lại xảy ra biến cố to lớn như vậy.

Với lại Bạch Lan Chi với Hồ Sang bọn hắn, cũng không có đến nói một tiếng, khẳng định đã xảy ra đại sự.

- Khách?

Đối với câu trả lời của Diệp Tuy Phong, Niên trưởng lão rõ ràng không tin, nói:

- Ta là trưởng lão nội vụ Thánh Địa, nhưng cho tới bây giờ chưa nghe nói qua Thánh Chủ đại nhân có khách ở bên trong bí cảnh.

- Nhanh chóng nói rõ lai lịch, nếu không, cũng đừng trách ta không khách khí!

Lão đã chuẩn bị xong công kích.

Nếu đặt ở bình thường, Diệp Tuy Phong có thể sẽ cùng lão giải thích một phen, nhưng tình huống dưới mắt quá bất ngờ, hắn muốn mau sớm hiểu rõ cụ thể là tình huống như thế nào.

Cho nên đối mặt với câu hỏi của trưởng lão, Diệp Tuy Phong không có trả lời, trực tiếp nâng lên bàn tay lớn, một quyền cương mãnh trong nháy mắt oanh ra.

- Muốn chết!

Niên trưởng lão thấy Diệp Tuy Phong lại dám chủ động công kích, lập tức giận dữ, rút ra trường kiếm nghênh đón tiếp lấy.

Một Tiên Đế sơ kỳ nho nhỏ, lão đương nhiên sẽ không e ngại.

Nhưng khi lão nghênh tiếp một quyền của Diệp Tuy Phong, mới phát hiện không hợp thói thường.

Người này, không phải Tiên Đế bình thường!

Hoặc nói, công kích vừa rồi căn bản cũng không phải là Tiên Đế có thể đánh ra!

Khi trường kiếm với quyền kinh va chạm trong nháy mắt, pháp bảo bản mệnh của Niên trưởng lão trực tiếp vỡ nát trong hư không, hóa thành bột mịn.

Khi lão thấy tình huống không ổn, vội vàng nghiêng người tránh né, nhưng vẫn đã chạm một điểm.

Quyền phong rắn chắc đập vào lồng ngực của lão, Tiên khí Thượng phẩm so với xương cốt còn cứng rắn hơn trong nháy mắt đứt gãy, như đạn pháo nện vào trong lòng đất, máu nhuộm đỏ trường không.

Loại chiến đấu này dễ như trở bàn tay, khiến hơn mười vị Tiên Đế khác đều thất thần ngẩn ngui.

Vị Tiên Đế trẻ tuổi này lại có thực lực cường đại như vậy?

- Bắt hắn lại!

Sau khi thất thần xong, một vị Tiên Đế trong đó lập tức rống to, ngay sau đó toàn lực công kích đến.

Hơn mười vị Tiên Đế khác cũng theo sát phía sau.

Diệp Tùy Phong chỉ dùng một ngón tay, một ngón tay to lớn giống như thần trụ thông thiên, từ trên trời giáng xuống.

Chỉ là uy áp sinh ra khiến hơn mười vị Tiên Đế cảm thấy toàn thân phát lạnh, chỉ có thể cưỡng ép dừng lại công kích, chuyển thành đối kháng uy áp do ngón tay to lớn mang đến.

Mà sau khi các vị Tiên Đế cưỡng chế một chỉ của Diệp Tùy Phong, cũng không tiếp tục công kích, hắn cũng không muốn thương tổn tính mệnh những người này.

Chương 630: Thông Thiên Môn.

Mắt thấy chiến đấu nơi này, lại càng hấp dẫn nhiều người chú ý hơn, Diệp Tùy Phong thuận di xuống dưới, bắt lấy Niên trưởng lão mới vừa bò ra tới từ dưới nền đất, sau đó trong nháy mắt biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Sau một khắc, bọn hắn bị chặn ở bên ngoài thánh địa Ngọc Lan ngàn dặm.

- Ta không có ác ý đối với các ngươi.

- Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Tùy Phong trầm giọng hỏi.

Dưới áp bách cường đại của Diệp Tùy Phong, cuối cùng, Niên trưởng lão chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

- Ba năm trước, Tử Vực bạo động, Thánh Chủ đại nhân tiến đến bình loạn...

Theo Niên trưởng lão kể lại, Diệp Tuy Phong cũng hiểu rõ chuyện này từ đầu đến cuối.

Ba năm trước, ngay khi Diệp Tuy Phong và Phương Tiểu Nhân tiến vào bí cảnh bế quan tu luyện, trung tâm Tử Vực truyền đến tin tức bạo động.

Đó là một cỗ tà khí đáng sợ trước nay chưa có, vết kiếm từ nơi sâu bộc phát ra, quét sạch toàn bộ Tử Vực.

Sau đó, lượng lớn cường đại quý linh với tà uế, núi kêu biển gầm, đánh thẳng vào sinh linh giữa màn chắn giữa Tử Vực và giới Thái Ly.

Với lại có một bộ phận quý linh, lại có linh trí.

Mấy ngày qua, màn chắn Tử Vực trực tiếp bị xông phá, tà khí âm lãnh bắt đầu xâm nhiễm mặt đất giới Thái Ly.

Mọi việc được ba vị Thánh Chủ dẫn đầu, ba đại Thánh Địa liên thủ thành lập một đạo phòng tuyến kiên cố, ngăn cản Tử Vực mở rộng, nhưng theo thời gian trôi qua, số lượng quý linh tà uế càng ngày càng nhiều, phòng tuyến sớm muộn đều sẽ sụp đổ.

Cuối cùng, vào một năm trước, Bạch Lan Chi, Hồ Sang, Nhạc Tiểu Chiêu quyết định buông tay đánh cược một lần, tự mình suất lĩnh tinh nhuệ Thánh Địa, đánh vào chỗ sâu nhất Tử Vực.

Bọn hắn muốn giải quyết hết căn nguyên vấn đề.

Đáng tiếc, trọn vẹn qua hơn nửa năm, bọn hắn đều chưa có trở về.

Ngay hai tháng trước, Tử Vực lần nữa bạo động, với lại so với một lần trước càng thêm mãnh liệt, rất nhanh phá hủy phòng tuyến Thánh Địa xây dựng.

Giới Thái Ly hoàn toàn thất thủ.

- Hiện tại, khắp nơi đều có quý linh quấy phá, cho nên ta mới có thể cảnh giác đối với các người như thế.

Niên trưởng lão đáp.

Lúc này lão đã nhìn ra, Diệp Tuy Phong với Phương Tiểu Nhân hai người cũng không phải là quỷ linh hoặc tà uế.

Sau khi, Diệp Tuy Phong nghe lão kể xong, chăm chú nhíu mày.

Khó trách Bạch Lan Chi bọn hắn không có để lại tin tức gì, thì ra là xảy ra chuyện.

Vì sao Tử Vực lại bạo động khó hiểu chứ?

Chẳng lẽ là kế hoạch của nhóm Diệp Hoàng, đến lúc kết thúc kế hoạch?

Diệp Tuy Phong suy nghĩ.

- Khụ khụ, vị này... Đạo hữu.

Niên trưởng lão thấy Diệp Tuy Phong im lặng không nói, lần nữa nói:

- Giới Thái Ly trên cơ bản đã luân hãm, vì cứu vớt vạn linh, Thiên giới mở ra mấy lối ra, có thể đi đến thế giới khác.

- Nếu như không có chuyện gì, ta khuyên các người vẫn nên sớm một chút rời đi.

- Phía sau Tử Vực có bóng dáng Tà Hoàng, tuyệt không phải là người mà chúng ta có thể đối đầu.

Diệp Tuy Phong không nói gì, sau khi hắn im lặng một hồi, phát tay thả Niên trưởng lão trở về.

- Đại ca, chúng ta nên làm cái gì?

Sắc mặt của Phương Tiểu Nhân có chút kinh hoàng, dù sao, ngay cả nhóm Thánh Chủ hiện tại đều sống chết không rõ.

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu, nhìn chung quanh tựa như thế giới Địa Ngục, cuối cùng hắn thở dài.

- Đi thôi.

- Đi thế giới Vân Tiêu.

.....

Giới Thái Ly.

Mặt trời trên không, lại không có chút nhiệt độ nào, trắng bạch, chỉ có thể khiến người ta cảm thấy từng tia từng tia lạnh lẽo.

Vào một năm trước, thế giới vẫn không phải như vậy.

Nhưng sau khi đại quân sinh linh Tử Vực phá vỡ phòng tuyến, trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, giới Thái Ly đã hoàn toàn thất thủ.

Âm phong (gió lạnh chứa tà khí) tàn phá bờ bãi, tà khí sinh sôi, cỏ cây khô héo, khắp nơi đều là cảnh tượng điêu linh thê thảm.

Phía trên một mảnh bình nguyên rộng lớn, tọa lạc một tòa thành trì khổng lồ, cổng thành bốn phương mở ra, vô số sinh linh từ ngoài thành tuôn đi vào.

Mà ở trung tâm thành trì, có một tòa Thiên Môn khổng lồ, yên tĩnh đứng yên ở trong hư không.

Trên Thiên Môn bắn ra tia sáng lóng lánh bốn phía, không chỉ có xua tán đi âm phong tà khí bốn phía thành trì, còn tản ra lực lượng không gian cuộn cuộn.

- Chính là nơi này.

Trên gò núi ở, Diệp Tùy Phong với Phương Tiểu Nhân hai người đứng chung một chỗ, nhìn Thiên Môn to lớn ở phương xa.

Sau khi hắn nói chuyện với Niên trưởng lão, quyết định rời đi giới Thái Ly, trước tiên quay về quê hương của mình, Vân Tiêu.

Nguyên nhân thứ nhất, thế giới Vân Tiêu nhất định có thể gặp được càng nhiều người quen.

Thứ hai, hắn thuận tiện cũng muốn nhìn một chút, hiện tại giới Vân Tiêu đến cùng phát triển thành hình dáng ra sao.

Thánh địa Ngọc Lan bên kia cũng có một cánh cổng Thiên Môn, nhưng theo Diệp Tùy Phong phán đoán, lại phát hiện đó là hướng đi giới Thái Khôn.

Thế là hắn mang theo Phương Tiểu Nhân cùng một chỗ, bắt đầu tìm kiếm cảnh cổng Thiên Môn khác.

Cuối cùng, sau khi hai người trải qua mười triệu dặm lặn lội đường xa, cũng tìm được.

- Đại thúc, chúng ta vì sao nhất định phải đi thế giới Vân Tiêu chứ?

- Chẳng lẽ... Gia tộc của ngươi ở nơi đó?

Phương Tiểu Nhân nghi hoặc hỏi.

Diệp Tuy Phong cười cười.

- Không sai bao nhiêu đâu.

- Ta có rất nhiều bằng hữu đều ở bên kia, đều chưa từng gặp lại một đoạn thời gian rất lâu.

- Lần này, vừa vặn có thể từ từ ôn chuyện.

Phương Tiểu Nhân giật mình, đồng thời không nhịn được cảm khái, bằng hữu của Diệp Tuy Phong thật nhiều, thậm chí ngay cả thế giới khác đều có người quen biết.

- Đi thôi.

Sau một lát, hai người tới cổng thành.

Nơi này người đi qua đông nghìn nghịt, chen chúc chung một chỗ, nhưng cũng không có bầu không khí náo nhiệt.

Mỗi người từng người đều lộ vẻ mệt mỏi không chịu nổi, trong mắt tràn đầy biểu cảm rời đi quê hương đau thương, còn có sự sợ hãi sắp đối mặt với thế giới không biết gì.

Từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, các sinh linh giới Thái Ly, vô luận thân phận địa vị trước đó như thế nào, lúc này đều đã biến thành dân chạy nạn rời đi quê hương.

- Nhân tộc đi bên trái, Yêu Linh tộc bên phải!

- Phàm nhân đi ở giữa, tu sĩ đến trung tầng, Địa Tiên trở lên đi thượng tầng...

Mấy chục người mặc đạo bào màu xám nhạt, tu sĩ yếu nhất đều là cảnh giới Tiên Tôn, cảnh giới Tiên Đế càng là chỗ nào

cũng có, bọn hấn phụ trách giữ gìn trật tự công thành.

Chương 631: Đi Thế Giới Vân Tiêu (1).

Phía dưới uy nghiêm cường đại, không có bất kỳ người nào dám lại lần nữa lỗ mãng.

Tu vi của Diệp Tuy Phong đã bước vào Tiên Đế, căn cứ chỉ dẫn, đi tới chỗ cao nhất công thành.

Người nơi này ít vô cùng, người phụ trách tiếp dẫn mặc áo bào màu tro, cũng là ba vị Tiên Đế cường đại.

- Tên.

Người mặc áo bào màu tro đối mặt với Diệp Tuy Phong, ăn nói rất chừng mực, lạnh lùng hỏi.

- Diệp Tuy Phong, đây là sư muội của ta, Phương Tiểu Nhân.

Diệp Tuy Phong hỏi đáp.

- Từ đâu đến?

- Thánh địa Ngọc Lan.

Người này ngẩng đầu lên.

- Thánh địa Ngọc Lan bên kia cũng có cánh cổng Thiên Môn, làm sao các người lại chạy tới nơi này?

Diệp Tuy Phong đã sớm nghĩ kỹ lí do thoái thác.

- Hai người chúng ta là làm nhiệm vụ gần đây, đoạn thời gian trước nhận được tin tức từ Thánh Địa, tìm kiếm Thông Thiên Môn ở gần, rồi đi giới Thái Ly.

Nói xong, hấn lấy ra hai ngọc bài thân phận đại diện thánh địa.

Ngọc bài là dùng tạo vật thánh liên biến hóa ra, chả có điểm kỳ lạ nào.

Người mặc áo bào màu tro chỉ kiểm tra chốc lát, sau đó đưa lại lệnh bài thân phận, lạnh giọng nói:

- Vậy khả năng đời này các người không có cách nào quay về.

- Kế tiếp!

Diệp Tuy Phong vốn còn muốn hỏi chút gì, nhưng người này đã không để ý đến hắn nữa, chỉ có thể bất đắc dĩ coi như thôi.

Sau khi hai người bọn hắn tiến vào thành trì, Thông Thiên Môn càng hùng vĩ lộ ra trước mặt, vô số người trong biển người đều đang dững mãnh lao tới vị trí cánh cổng.

Diệp Tuy Phong suy nghĩ xong, cũng mang theo Phương Tiểu Nhân đi thẳng về phía trước.

- Đại ca, những người mặc áo bào màu tro kia nhìn lên thật cao ngạo.

Trên đường, Phương Tiểu Nhân nhin không được nói.

Nhưng không đợi đến khi Diệp Tuy Phong trả lời, một đạo nhân bên cạnh lên tiếng bảo:

- Tiểu cô nương, không nên nói lung tung!

- Những người kia đều là đại nhân tới từ Thiên Giới, không nên tùy tiện đắc tội!

Diệp Tuy Phong nhìn lão một cái, Tiên Đế hậu kỳ, đoán chừng là nhân vật cấp bậc lão tổ đại tông môn nào đó.

- Người cũng là người giới Thái Ly?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Đương nhiên.

Lão đạo nhẹ gật đầu:

- Lão hủ tên là Thừa An, chính là Thái Thượng trưởng lão Thiên Nga tông.

Trong lời nói của Thừa An rất có ngạo khí, hình như Thiên Nga tông là một tông môn rất nổi danh.

- Thì ra là ngài, thất kính thất kính.

Diệp Tuy Phong chấp tay, mặc dù hắn chưa nghe nói qua, nhưng đối phương không có ác ý, cũng không cần cố ý làm mất mặt mũi của người ta.

- Ai...

Thừa An thật sâu thở dài.

- Vinh quang trước kia, thì có ích lợi gì?

- Quê hương bị hủy diệt, bây giờ chúng ta như chó nhà có tang, có cái gì khác nhau?

Mặt mũi lão tràn đầy chán nản, nhưng đột nhiên, lại bắt đầu tức giận.

- Đều do Tà Hoàng kia, mối họa lớn nhất của cửu thiên thập địa!

- Nếu không phải nàng ta, tử sinh linh giới Thái Ly, tội gì rời khỏi quê hương, bước vào con đường mờ mịt!

Thừa An oán giận không hiểu.

Diệp Tùy Phong trầm mặc, câu nói này hẳn không có cách nào đáp lại.

Hắn không biết kế hoạch cụ thể của Diệp Hoàng là cái gì, nhưng khẳng định sau khi làm xong, trên lưng sẽ bị mang tội danh.

Hoặc nói, con bé căn bản cũng không quan tâm bị bêu danh.

Nhưng lúc này, lại có một âm thanh khác truyền tới.

- Thôi đi lão đạo, người chính là không bỏ xuống được thân phận địa vị của mình mà thôi.

Một thanh niên mặc trường sam màu xanh lam nhạt ôn nhuần, tay cầm quạt xếp, khuôn mặt tuấn mỹ, chậm rãi đạp không mà đến.

- Đi giới Vân Tiêu có cái gì không tốt?

- Nơi đó phồn vinh, hơn xa giới Thái Ly.

- Thiên tài khắp nơi trên đất, cơ duyên tạo hóa chỗ nào cũng có, đó mới là nơi tu sĩ chúng ta hướng tới nhất.

- Ha ha, ta ngược lại thật ra rất cảm tạ Tà Hoàng, nếu không phải nàng ấy, ta còn không có cơ hội đi đến giới Vân Tiêu đâu.

Thanh niên nhìn Thừa An, trên mặt tràn đầy vẻ châm chọc.

Thừa An lập tức sinh ra tức giận từ trong lòng, lạnh giọng quát:

- Vô tri!

- Thế giới Vân Tiêu chính là nơi thập địa đứng đầu, hạng người đại năng vượt qua tướng tượng của người!

- Đừng nhìn người có thể điều võ giương oai ở giới Thái Ly, nhưng đi qua bên kia, người cũng chính là một con sâu kiến mà thôi!

Thanh niên này đối mặt với lời răn dạy, trên mặt ý cười càng tươi hơn.

- Cho nên, đây chính là nguyên nhân người e ngại?

Thừa An giận dữ, lại nhất thời không tìm được ngôn từ gì để phản bác, cuối cùng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, phát tay áo rời đi.

Thanh niên trẻ nhìn bóng lưng của hắn từ từ đi xa, liền hít một tiếng.

- Thế hệ trước có đôi khi chính là như vậy, rõ ràng mình đã mất đi nhuệ khí, không có lòng tiến thủ, vẫn còn luôn giả dạng bộ dáng tận tình, khuyên chúng ta cũng đi đến con đường xưa của bọn hắn.

Diệp Tỳ Phong cười cười.

- Cũng không thể nói như vậy, bọn hắn có lẽ chỉ là trải qua quá nhiều, cho nên càng thêm cẩn thận một chút thôi.

Thanh niên nhẹ gật đầu:

- Không sai.

- Nhưng ta dám cam đoan, tên kia chính là sợ, với lại không bỏ xuống được thân phận địa vị vốn có của mình.

Diệp Tỳ Phong không thể phủ nhận, thế giới này hạng người gì đều có.

Nhưng so với lão đạo, thật sự là hắn càng muốn đồng hành với kiểu người như thanh niên này.

- Xin hỏi tục danh của huynh đài?

Diệp Tỳ Phong khách khí hỏi

- Hứa Thái Thà.

- Diệp Tùy Phong.

Hứa Thái Thà cười ha ha một tiếng:

- Lúc vào thành, ta nghe thấy được, các người là người của thánh địa Ngọc Lan.

- Đáng tiếc, người của thiên giới không có nói sai, nếu như các người tiến vào giới Vân Tiêu, trên cơ bản không thể nào lần nữa gặp lại người của thánh địa Ngọc Lan.

Diệp Tùy Phong không quan trọng cười cười.

- Thì tính sao?

- Người nói nha, giới Vân Tiêu mới là nơi chúng ta nên đi đến nhất.

Hứa Thái Thà sững sờ, lần nữa cười ha ha.

- Quả nhiên vẫn là giữa những người trẻ tuổi như chúng ta để có tiếng nói chung.

- Ta cho người biết, không có chuyện gì, ta có bằng hữu ở thế giới Vân Tiêu bên kia, có thể...

Tiếp đó, bên trong lộ trình của Diệp Tùy Phong nhiều thêm một người nói chuyện phiếm.

Ba người xuyên qua đám người lít nha lít nhít, sau đó lại thông qua được xét duyệt tầng tầng, cuối cùng, bọn hắn thuận lợi bước vào bên trong Thông Thiên Môn.

Chương 632: Khoác Lác Ai Không Biết, Có Bản Lĩnh Thì Người Gọi Hắn Ra Đây Đi?

Ba người Diệp Tùy Phong đi qua trong thông đạo hỗn độn nửa canh giờ, cuối cùng, ánh sáng xuất hiện.

Nơi này, là một thế giới hoàn toàn khác với giới Thái Ly.

An bình, tường hòa, đại đạo tự nhiên.

Nó hình như giáp giới với trời, khí tức có thể cảm nhận được vận luật vận chuyển kỳ diệu của thế giới.

Khi tất cả mọi người bước ra từ trong thông đạo Hỗn Độn, lấy lại sự tỉnh táo, một âm thanh hùng vĩ, truyền đến từ phương xa trên bầu trời.

- Hoan nghênh đi vào thành Thiên Phủ.

Đám người nhìn về phía trước, chỉ thấy trong dãy núi, lấm ta lấm tã, ánh sáng màu đỏ lấp lóe, tiên khí lượn lờ.

Dưới chân núi, lượng lớn kiến trúc đột ngột mọc lên từ mặt đất, xúm lại ở bên trong dãy núi, rộng lớn như một quốc gia, một chút đều không nhìn thấy điểm cuối.

Mà ở trung tâm dãy núi, một gốc cây to lớn, xuyên thẳng vào trời cao, kéo dài đến độ cao không biết bao nhiêu.

Mặc dù nhìn không thấy tán cây của nó, nhưng từ trên hình chiếu tầng mây có thể thấy được, tán cây gốc cây này còn muốn khổng lồ hơn so với toàn bộ thành Thiên Phủ.

Diệp Tùy Phong nhìn gốc cây to lớn kia, suy nghĩ xuất thần.

- Đại thụ Khải Mông...

.....

Thông Thiên Môn, trên một đỉnh núi mây trôi bồng bềnh.

Sau khi Diệp Tùy Phong từ trong Thông Thiên Môn đi ra, trong sân rộng bằng đá xanh trước mặt hắn đã đứng sẵn mấy trăm bóng người khí tức cường đại.

Trong đám người này, người có tu vi yếu nhất cũng là cảnh giới Tiên Tôn, Tiên Đế càng chỗ nào cũng có.

Sau khi nhìn lại, lại có rải rác mấy người từ trong Thiên Môn đi ra, vẫn như cũ là mấy Tiên Tôn cường đại.

Từ lúc Diệp Tùy Phong tiến vào Thông Thiên Môn, nhân số có thể nhiều lắm, đồng thời thực lực đều có mạnh có yếu, nhưng hiện tại xem ra, mặc dù đám người đi vào cùng một cửa vào, nhưng lại bị phân chia ra.

Tu sĩ Tiên Tôn trở lên đều đi tới nơi được gọi là thành Thiên Phủ này.

- Mời các vị đạo hữu tạm thời nghỉ ngơi một phen, chúng ta sẽ tận lực đưa ra sắp xếp tốt nhất cho hành trình tiếp theo của các vị.

Trên bầu trời vang lên âm thanh ôn nhuận, hiền lành.

Diệp Tuy Phong ngẩng đầu nhìn lên, trong hư không có ba người đang đứng, bọn hắn ăn mặc giống nhau, đều mặc đạo bào màu trắng.

Mà không ngờ thực lực của bọn hắn lại đều là phía trên Tiên Đế, cấp bậc Thiên Đế.

Có ba người này tọa trấn ở đây, nhóm Tiên Đế và Tiên Tôn từ giới Thái Ly chạy nạn tới không ai dám lỗ mãng lung tung, mỗi người đều tự mình tìm một nơi mát mẻ nghỉ ngơi.

Diệp Tuy Phong đi theo triều cường, mang theo Phương Tiêu Nhân ngồi dưới một gốc cây cao lớn.

Hứa Thái Ninh đi cùng với bọn hắn, nhìn qua dáng vẻ vô cùng hung phấn.

- Diệp huynh, là thành Thiên Phủ đó, vận khí của chúng ta thật sự quá tốt!

Sau khi Ngồi xuống, Hứa Thái Ninh đã nhịn không được nói.

- Ô? Người nói vậy là có ý gì?

Diệp Tuy Phong hơi hăng hái hỏi.

Hứa Thái Ninh cố ý hăng giọng một chút, nói:

- Diệp huynh, người cũng đã biết thế giới Vân Tiêu cường thịnh thế nào, trong đó có những thế lực đỉnh tiêm nào đúng không?

Diệp Tuy Phong lắc đầu.

- Ha ha!

Hứa Thái Ninh chậm rãi tới gần Diệp Tuy Phong, chậm rãi mở miệng:

- Thật ra ta cũng không biết.

Diệp Tuy Phong lập tức trợn trắng trông mắt, ngay cả Phương Tiểu Nhân ở bên cạnh cũng nhin không được lườm hấn một cái.

- Cứ tỏ vẻ thần bí, thì ra người cũng không biết.

Hứa Thái Ninh cười hắc hắc:

- Sao ta có thể biết rõ chuyện ở thế giới Vân Tiêu được chứ?

- Nhưng ta lại biết, thế lực đỉnh tiêm trong Vân Tiêu giới đều có một tiêu chí hết sức rõ ràng.

Nói xong, Hứa Thái Ninh chỉ về phương xa, đó là một cây cự mộc che trời bắt mắt.

- Thần Thụ.

Diệp Tuy Phong hơi nhếch mi.

Bây giờ, Đại Thụ Khải Mông được người ta gọi là Thần Thụ à?

Tiền đồ hài tử.

- Không phải người không rõ ràng à, tại sao lại biết những chuyện này?

Phương Tiểu Nhân cũng không tin lời Hứa Thái Ninh nói.

Hứa Thái Ninh cười ha ha nói:

- Tiểu nha đầu, không phải ta đã nói với người là ta có bằng hữu ở thế giới Vân Tiêu rồi à.

- Những tin tức này đều là người bạn kia của ta nói cho ta biết.

- Với lại cực kỳ trùng hợp chính là... Người bạn đó của ta cũng đang ở trong thành Thiên Phủ, ha ha ha.

Hứa Thái Ninh cất tiếng cười to, hai chữ đắc ý viết rõ trên mặt.

Diệp Tuy Phong im lặng lắc đầu, thì ra gia hỏa này vì có bằng hữu bên này nên mới vui vẻ.

Cũng đúng, đối với tuyệt đa số người chạy nạn ở đây mà nói, giới Vân Tiêu chính là một nơi hoàn toàn xa lạ, gặp phải là một tương lai tràn ngập không biết.

Nếu có người quen ở đây thì sẽ tốt hơn nhiều.

Phương Tiểu Nhân nhìn dáng vẻ đặc ý của Hứa Thái Ninh, bu lại.

- Đại ca, không phải người nói người cũng có bằng hữu ở thế giới Vân Tiêu à, ở thành Thiên Phủ có hay không?

Diệp Tuy Phong nhìn Đại Thụ Khải Mông xa xa một chút.

- Không biết có tính là hữu hay không?!

- Nhưng có thể xác định chính là, ta có một thân thích ở trong đó.

Hai mắt Phương Tiểu Nhân lập tức sáng lên.

Nàng chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi, không ngờ còn thật sự có.

Thân thích cái gì, cũng rất tốt nha, cũng không biết quan hệ như thế nào.

- Không thể nào, người còn có thân thích ở thế giới Vân Tiêu à?

Vẻ mặt Hứa Thái Ninh tràn đầy không tin.

Ánh mắt của Phương Tiểu Nhân quét ngang:

- Sao thế, chỉ người mới được phép có bằng hữu ở đây, không cho phép đại ca ta có thân thích ở đây à?

- Ai biết bằng hữu kia của người là thật hay giả.

Hứa Thái Ninh cũng trừng mắt:

- Đương nhiên là thật!

- Với lại quan hệ của chúng ta cực kỳ thân thiết!

- Tin tức liên quan tới giới Vân Tiêu đều lấy được từ chỗ của hắn!

Phương Tiểu Nhân đảo con mắt một vòng.

- Khoác lác ai không biết, có bản lĩnh thì người gọi hấn ra đây đi?

- Người.

Một lớn một nhỏ hai người, không hiểu thấu nổi lên tranh chấp.

Diệp Tỳ Phong không để ý bọn hấn, đánh giá tràng cảnh xung quanh.

Vị trí của bọn hấn là đỉnh của một ngọn núi, nơi này bị người nào đó chém ngang, tạo ra một quảng trường như thế.

Nhóm người từ giới Thái Ly chạy nạn tới đây đều im lặng ngồi, có người lộ vẻ u ám, có người đầy mặt mê mang.

Mà trong đám người đó còn có mấy người mặc đạo bào màu trắng nhạt, đang nói chuyện với từng người cùng giới Thái Ly, hình như đưa ra bộ dáng nghi vấn với đang nhớ lại cái gì.

Chương 633: Cành Cây Khải Mông Thụ Nổ Tung.

Rất nhanh, có một thiếu niên đi tới bọn hấn gần đó.

Thiếu niên nhìn qua không lớn hơn Phương Tiểu Nhân mấy tuổi, nhưng cảnh giới của hấn cũng đã là Tiên Tôn, mà tuổi tác của mấy người khác cũng không chênh lệch lớn lắm, xem ra thực lực phổ biến ở giới Vân Tiêu mạnh hơn giới Thái Ly rất nhiều.

Sau một lát, hấn đi tới trước mặt Diệp Tỳ Phong.

- Đạo hữu.

Thiếu niên rất có cấp bậc lễ nghĩa, thái độ ôn hòa, rất dễ dàng làm người ta có ấn tượng tốt.

- Ta chính là chấp sự của thành Thiên Phủ, phụng mệnh đến ghi chép thân phận của các vị.

- Nếu là có gì đặc tội mong rằng thông cảm nhiều hơn.

Diệp Tỳ Phong khoát tay áo.

- Không sao, người hỏi đi.

Tiếp đó, thiếu niên bắt đầu hỏi thăm lai lịch, xuất thân, một ít tin tức cơ sở của mấy người Diệp Tùy Phong, có lẽ là để sau này thuận tiện quản lý.

Phương Tiểu Nhân và Hứa Thái Ninh cũng ngừng đấu võ mồm, nhưng làm cho Diệp Tùy Phong cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, bọn hắn tranh chấp đến sau cùng không ngờ lại biến thành, thân thích nhà người không lợi hại bằng bằng hữu nhà ta.

Thật là khiến người ta không biết nói gì.

Rất nhanh, quá trình tra hỏi kết thúc, Diệp Tùy Phong dùng lực lượng tạo vật nguy tạo kinh lịch và tín vật chân thực, cũng chưa từng xuất hiện vấn đề gì khác.

- Cảm ơn mấy vị đạo hữu.

Thiếu niên nói:

- Tiếp đó, ta sẽ tiến hành một kiểm trắc đặc biệt đối với các người.

- Không cần lo lắng, chỉ là vì phòng ngừa một ít Quỷ Linh từ trong Thiên Môn lén lút lên qua đến thôi.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu, đây đều là quy trình bình thường.

Chỉ có điều, khi thiếu niên vừa chuẩn bị kiểm tra thì một người trung niên từ bên cạnh đi tới.

- Tiểu Tề, Phương sư huynh tìm người kia.

- Người đi qua đó trước đi, nơi này giao cho ta.

Thiếu niên vội vàng gật đầu, sau khi vội vàng rời khỏi.

Sau đó, người đàn ông trung niên xoay đầu lại, có điều sau khi hắn nhìn thấy Hứa Thái Ninh thì lập tức ngây ngẩn cả người.

- Cổ Mặc?

- Hứa Thái Ninh?

- Không ngờ lại thật là người!

Hứa Thái Ninh trực tiếp đứng lên, trong mắt mang theo vẻ mừng như điên.

- Trời ạ, vận khí này của ta thật quá tốt mà!

Cổ Mặc cũng cười.

- Không ngờ ngươi lại tới đây.

Sau đó, bắt đầu hai người khoái hoạt ôn chuyện.

Thông qua bọn hắn nói chuyện với nhau, Diệp Tùy Phong mới biết được, thì ra Cổ Mặc chính là người bạn tốt mà Hứa Thái Ninh nói tới lúc nãy.

Bọn hắn tình cờ nhận biết nhau qua một lần du lịch giới Thái Hư, sau đó vẫn vượt giới giao lưu tâm đắc tu luyện, quan hệ thật là không tệ.

Nhưng loại tình huống này hình như xưng là “dân mạng” thì thích hợp hơn một chút.

Sau một lát, hai người ôn chuyện xong, Hứa Thái Ninh ôm bả vai Cổ Mặc, đặc ý giới thiệu nói:

- Diệp huynh, tiểu Nhân tử, hắn chính là người bạn thân thiết mà ta thường nhắc đến với các ngươi, Cổ Mặc đại sư.

Nói xong, còn khiêu khích nhìn Phương Tiểu Nhân một chút, hình như muốn nói:

- Thế nào, ta đã dẫn hắn đến cho ngươi xem rồi này.

Phương Tiểu Nhân miết miệng, quay đầu tránh ánh mắt của hắn.

- Đại sư không dám làm, ta cũng chỉ là một trưởng lão trong thành Thiên Phủ thôi.

Sau đó, Cổ Mặc cười nói:

- Đợi hết bận chuyện bên này, mời nhất định quang lâm hàn xá, ta bày tiệc mời khách cho các ngươi.

Diệp Tùy Phong biểu thị khách khí, giác quan của người này ngược lại là thật không tệ.

Mấy người lại hàn huyên hai câu, Cổ Mặc chuẩn bị đi ghi chép tin tức về những người khác, Hứa Thái Ninh vội vàng kéo hắn lại.

- Đừng nóng vội, vừa rồi tiểu huynh đệ kia nói còn có kiểm tra cuối cùng gì đó nữa.

- Người cũng thuận tiện kiểm tra cho chúng ta đi.

Cổ Mặc nhẹ gật đầu.

- Cũng được, nhưng ta tin tưởng các người chắc chắn là không có vấn đề.

Nói xong, hắn từ trong ngực lấy ra một cành cây xanh biếc.

- Đây là nhánh cây trên Thần Thụ, cho dù là quỷ linh cường đại cỡ nào thì cũng không chạy thoát khỏi cảm ứng của nó.

Cổ Mặc giới thiệu nói.

Ánh mắt Hứa Thái Ninh lập tức bị cành hấp dẫn, đây chính là Thần Thụ nha, biểu tượng chí cao cho thân phận của thế giới Vân Tiêu.

Diệp Tuyền Phong cũng nhìn về phía nhánh cây, nó thật sự là cành của Đại Thụ Khải Mông, trong đó ẩn chứa đại đạo pháp tắc khổng lồ, chỉ sợ phía dưới Thiên Đế đều khó mà ẩn trốn.

- Nhanh thử một chút đi, để ta xem một chút phong thái của Thần Thụ!

Hứa Thái Ninh kích động nói.

Cổ Mặc cười cười, sau đó chậm rãi huy động cành, một cỗ đạo vận nhu hòa từ trên cành dập dờn mà ra, vẩy vào trên người Diệp Tuyền Phong và Phương Tiểu Nhân.

- Nếu quả thật có Quỷ Linh ở đây thì Thần Thụ sẽ rung động và tìm ra nó.

Cổ Mặc nói xong, bỗng nhiên cảm giác được có chút không đúng.

Cành cây trong tay hắn, sau khi tạt qua mấy người trước mặt lại bỗng nhiên trở nên cứng ngắc, không nhúc nhích.

Trong lòng của hắn thềm nghi hoặc, chuẩn bị kiểm tra một phen.

Nhưng vào lúc này, nhánh cây Thần Thụ lại bắt đầu rung động kịch liệt, ngay cả phát ra đạo vận, cũng biến thành cực kỳ nôn nóng.

Không đợi đám người kịp phản ứng đã “đùng” một tiếng, cành cây trực tiếp nổ thành bột phấn.

- Ách.

Biểu lộ mong đợi của Hứa Thái Ninh cứng ở trên mặt.

- Nổ tung, đại biểu cái gì.

Cổ Mặc yên lặng, ánh mắt chậm rãi đảo qua mấy người trước mặt, sau đó miễn gượng cười nói:

- Ta cũng không rõ lắm, trước đó chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Hứa Thái Ninh nháy nháy mắt.

- Không có việc lớn gì chứ?

Cổ Mặc cúi đầu nhìn một chút bột phấn lưu lại trong tay, chậm rãi nói:

- Ừm, không có, có thể là bị hỏng rồi.

- Các người trước ở đây chờ, ta trở về lấy một cây mới tới.

Nói xong, Cổ Mặc trực tiếp quay người rời khỏi, thần thái trước khi xuất phát vội vàng.

Hứa Thái Ninh đứng ở nơi đó, có chút không biết làm sao.

Mà lúc này, vẻ mặt Diệp Tùy Phong lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Không sai, khi nhánh cây đó đảo qua trên người hắn, Đại Thụ Khải Mông đã nhận ra hắn.

Nhưng vì quá kích động, không khống chế cảm xúc tốt, con hàng này lại tự làm mình nổ tung.

Nếu như hắn không đoán sai, không bao lâu nữa bản thể Đại Thụ Khải Mông phương xa sẽ đích thân chạy qua đây tìm hắn.

Chương 634: Phụ Thân, Trở Về!

- Chúng ta có cần trốn hay không, ta cảm giác tình huống có chút không đúng?!

Phương Tiểu Nhân có chút lo lắng nói.

- Sẽ không!

Hứa Thái Ninh lắc đầu nói:

- Hắn là người bạn thân thiết của ta, chắc chắn sẽ không hại ta!

Diệp Tùy Phong thì cho Phương Tiểu Nhân một ánh mắt an tâm, nếu Đại Thụ Khải Mông đã phát hiện hắn, vậy chắc chắn sẽ không có vấn đề.

Sau khi ba người đợi trong chốc lát, bóng người Cổ Mặc lại xuất hiện ở trong tầm mắt.

Hứa Thái Ninh lập tức vui mừng, nhưng đợi sau khi Cổ Mặc đến gần thì hắn mới phát hiện, sau lưng Cổ Mặc còn có một vị lão giả mang theo uy thế uy nghiêm và nặng nề.

Đó là khí tức của Thiên Đế.

- Đại trưởng lão, chính là bọn hắn!

- Trên người của bọn hắn nhất định có ác quỷ cực ác!

Cổ Mặc chỉ vào mấy người Diệp Tùy Phong, nghiêm nghị quát.

Hứa Thái Ninh giật mình ngay tại chỗ, vẻ mặt của Phương Tiểu Nhân cũng tái nhợt.

Mà Diệp Tùy Phong thì vẫn bình tĩnh như thường.

Đúng lúc này, vô số tinh quang màu xanh biếc xuyên qua tầng mây, từ trên bầu trời chậm rãi bay xuống.

.....

Nơi này, là một chốn đảo nguyên yên tĩnh và tối tăm.

Một gốc cự mộc thông thiên triệt địa, sinh trưởng ở trong chốn đảo nguyên này, giống như một cây cột chống trời.

Chính là Đại Thụ Khải Mông.

Mà dưới cành cây to lớn có một vị lão giả mặc đạo bào rộng rãi, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền lành, chỉ hít thở cũng giống như hòa làm một thể với thiên địa.

Bỗng nhiên, lão giả từ từ mở mắt, nhìn về phía Đại Thụ Khải Mông bên cạnh, trong mắt mang theo một tia kinh ngạc.

- Sao vậy?

Lão giả nhẹ nhàng mở miệng, không ngờ hẳn lại đang đối thoại với Khải Mông Thụ.

Nhưng nó cũng không đáp lại lão, thân thể chậm rãi rung động.

Vẻ kinh ngạc trong mắt lão giả càng thêm dày đặc, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, trực tiếp xuyên qua cửa trọng thiên, rơi vào trên tán cây khổng lồ kia.

Chỉ thấy lúc này, tán cây của nó đang tuôn rơi rung động, vô số lá cây mang theo tinh quang màu xanh biếc từ trên trời bay xuống.

- Đến cùng thể nào?

Lão giả nhẹ giọng hỏi nó nhưng vẫn cũ không đạt được bất kỳ đáp lại nào.

Chuyện này làm lão cực kỳ nghi hoặc, từ khi Khải Mông Thụ ở đây cắm rễ, lão vẫn bồi ở bên cạnh, cùng nhau trưởng thành.

Hơn mười ngàn năm, hai bên đã sớm thành lập liên hệ trên phương diện tinh thần, với lại cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện chuyện đối phương không để ý tới mình.

Đơn giản quá kì quái.

Lão giả nghĩ đi nghĩ lại, nhắm mắt lại, lực lượng thần hồn cực lớn dập dờn mà ra, ý đồ dùng lực lượng tinh thần của mình trực tiếp câu thông Đại Thụ Khải Mông.

Nhưng khi lão tiếp xúc đến linh thức của nó thì lập tức cảm nhận được một loại cảm xúc cực kỳ phức tạp.

Kinh dị, hưng phấn, kích động, các loại cảm xúc hỗn hợp lại cùng nhau, làm cho nó nhìn qua vô cùng xao động bất an.

Sau khi lão giả nghi hoặc thì lần nữa khu động thần hồn, muốn trực tiếp xác minh ý nghĩ của Đại Thụ Khải Mông.

Nhưng lão chỉ vừa đi vào đã bị một lực lượng cuồng bạo trực tiếp đánh đi ra, nhưng khi lão đang bay ra khỏi thế giới tinh thần, Khải Mông Thụ vẫn để lại cho lão một tin tức.

Đạo tin tức này làm lão giả ngây ra như phỗng.

- Phụ thân, trở về!

....

- Cổ Mặc, ngươi!

Nhìn thấy Cổ Mặc mang đến Thiên Đế cường đại, sau đó còn chỉ trích mình mang theo ác quỷ, Hứa Thái Ninh giận dữ đứng lên, nhìn chăm chăm đối phương.

Hắn có một loại cảm giác bị người mình tin nhiệm phản bội.

- Xin lỗi Hứa lão đệ, ta nhất định phải thực hiện chức trách của mình.

Cổ Mặc nói nhỏ.

Hứa Thái Ninh cắn răng, lại không biết lúc này mình nên nói cái gì.

Mà vị trưởng lão Thiên Đế kia vẫn luôn khóa chặt ba người Diệp Tùy Phong.

- Các hạ, cân nhắc đối với an nguy của sinh linh trong giới Vân Tiêu, các ngươi nhất định phải tiếp nhận điều tra.

- Hi vọng các ngươi phối hợp.

Vẻ mặt trưởng lão lạnh lùng lên tiếng.

Diệp Tùy Phong có chút bất đắc dĩ đứng dậy, nói:

- Đây thật ra là một ngoài ý muốn, nếu không ngươi lại kiểm tra một chút, trên người chúng ta chắc chắn không có ác quỷ.

Hắn chuẩn bị câu thông với Đại Thụ Khải Mông một chút, đừng hơi một tí lại nổ tung.

Bị người điều tra cái gì, không cần như thế.

Chỉ có điều, trưởng lão lại cũng không nghĩ như vậy.

- Các hạ, nơi này là thành Thiên Phủ.

- Chuyện này nên xử lý như thế nào, không đến lượt người quyết định.

Trưởng lão lạnh giọng nói:

- Hi vọng người nhận rõ tình cảnh của mình.

Nói xong, khí tức Thiên Đế từ trên người hắn âm vang bộc phát, uy nghiêm nặng nề như núi như biển ép về hướng ba người Diệp Tùy Phong.

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo thiểm điện sáng tỏ xẹt qua chân trời.

- Âm âm!

Lôi minh cuộn cuộn, mây trắng trên bầu trời lập tức biến sắc, một áp lực giống như thiên uy từ trên trời giáng xuống.

Mọi người nhất thời ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy vô số tinh quang màu xanh biếc từ trong tầng mây chậm chậm rơi xuống, trong chớp mắt, cả phiến thiên địa đều biến thành một mảnh xanh lục mịt mờ.

Ngay cả vị trưởng lão Thiên Đế kia cũng nhìn đến ngây dại.

- Đùng.

Lại một tia chớp hiện lên làm cho mọi người bừng tỉnh.

- Thần thụ Hiên Thánh?

Cổ Mặc kinh thanh hô.

Dáng vẻ của trưởng lão Thiên Đế cũng cực kỳ kinh ngạc, nhìn tràng cảnh lần này, thì thào nói:

- Thần thụ mỗi trăm năm Hiên Thánh một lần, nhưng cách thời gian Hiên Thánh lần trước mới không đến năm mươi năm mà.

- Sao lại Hiên Thánh sớm như vậy?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tinh quang màu xanh biếc dung nhập xuống mặt đất, lập tức cỏ cây sinh trưởng, sinh cơ dạt dào.

- Đây là phúc phận!

Có người lớn tiếng cảm thán, càng có chút tu sĩ trong thành Thiên Phủ quỳ gối xuống đất, giang hai cánh tay nghênh đón tinh quang, vô cùng thành kính.

- Âm âm!

Trên bầu trời lần nữa xẹt qua một đạo lôi đình mãnh liệt, rung động âm âm ở trong thiên địa.

- Hiển Thánh? Phúc phận?

Diệp Tuy Phong nhìn Đại Thụ Khải Mông, vẻ mặt hấn tràn đầy bất đắc dĩ.

Đích thật là Hiển Thánh, nhưng lần này, nó có thể không phải là vì hạ xuống phúc phận.

Mà là trừng phạt.

Sau khi Khải Mông Thụ thông qua cảnh của mình cảm nhận được Diệp Tuy Phong tồn tại, nó đã thu liễm thần hồn, ném bắn tới.

Nhưng không đợi cha con gặp nhau, đã nhìn thấy có người đang đối phó cha ruột của mình.

Sao nó có thể chịu được?

Cho nên nó trực tiếp nổi giận, đang chuẩn bị điều động pháp tắc thiên địa, trực tiếp oanh sát vị trưởng lão Thiên Đế kia.

Chương 635: Ta Thấy Vẫn Chỉ Là Một Đứa Bé Chưa Chịu Lớn Mà Thôi.

Những tinh quang màu xanh biếc kia, chẳng qua là nó đang bổ sung một ít gì đó mà thôi.

Diệp Tuy Phong thấy sấm sét trên bầu trời càng ngày càng mãnh liệt, vôi vàng thả ra thần hồn, cảm lấy Đại Thụ Khải Mông đang tức giận.

- Làm gì vậy?

- Mười ngàn năm không gặp, sao bây giờ lại nóng nảy như thế?

Diệp Tuy Phong chậm rãi nói.

Sau khi âm thanh của hắn vừa xuất hiện, Khải Mông Thụ đột nhiên dừng lại, sau đó rất nhiều pháp tắc bắt đầu ngưng tụ, biến thành một chú rùa đen màu xám.

- Uy nghiêm của cha.

- Không được khiêu khích.

Tiểu Quy nói không quá lưu loát, nhưng âm thanh to lớn làm cho cả trời đất vì đó nổ tung.

- Uy nghiêm cái gì?!

Diệp Tuy Phong lắc đầu nói:

- Đừng hơi một tí là kêu đánh kêu giết, chẳng lẽ người khác vô tình nhìn ta một chút thì phải làm thịt hắn à?

- Người cho ta là trùm phản diện à?

Tiểu Quy quơ bốn chân, từ trong hư không bơi đến bên cạnh Diệp Tuy Phong.

- Cha.

Hình như nó có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ hô lên một chữ này, sau đó nằm ở trước người hắn.

Diệp Tuy Phong nhìn nó như vậy, trong lòng than nhỏ.

Chuyện này làm hắn nhớ tới bóng người ở trong không gian hư vô kia.

- Đi về trước đi, chẳng mấy chốc ta sẽ đi tìm người.

- Chuyện nơi đây không cần quan tâm.

Diệp Tuy Phong vượt vỏ ngoài cứng rắn của nó.

Tiểu Quy nghe lời nhẹ gật đầu, sau đó vòng quanh thân thể Diệp Tuy Phong dạo qua một vòng, “bùm” một tiếng, một lần

nữ hóa thành pháp tắc thiên địa, dung nhập vào trong thể giới.

Thân hồn của Diệp Tùy Phong cũng một lần nữa trở về thân thể của mình.

Lúc này, sấm sét trên bầu trời đã không còn lóng lánh, rất nhiều tinh quang màu xanh biếc tràn ngập ở trong thiên địa, tràn đầy sinh cơ, còn có một tia khí tức vui sướng.

Trưởng lão Thiên Đế quay đầu.

- Thần Thụ ngoài ý muốn Hiến Thánh, tạm thời đóng cửa Thiên Môn.

- Tất cả mọi người, toàn bộ trở về thành Thiên Phủ!

Lão cao lão tuyên bố.

Sau đó, hẩn nhìn về phía mấy người Diệp Tùy Phong.

- Cổ Mặc, ngươi trước coi chừng ba người bọn hẩn.

- Đợi lần Hiến Thánh này qua đi lại tiến hành điều tra bước kế tiếp.

Nói xong, trưởng lão Thiên Đế quay người rời khỏi.

Đám người trên đỉnh núi bắt đầu rút lui có thứ tự, mà mấy người Diệp Tùy Phong bị Cổ Mặc và mấy vị Thiên phủ thành Tiên Đế tiến lại gần.

- Đại ca, chúng ta nên xử lý thế nào?

- Ngươi có cần liên hệ vị thân thích kia của ngươi hay không?

Phương Tiểu Nhân tiến tới góp mặt, nhỏ giọng nói.

Diệp Tùy Phong cười một nói:

- Chúng ta đã liên hệ rồi.

Phương Tiểu Nhân lập tức kinh hỉ, hỏi:

- Thực lực và địa vị của hẩn như thế nào? Có thể cứu được chúng ta không?

Diệp Tùy Phong bĩu môi, lắc đầu.

- Hẩn à?

- Ta thấy vẫn chỉ là một đứa bé chưa chịu lớn mà thôi.

.....

- Hứa lão đệ, không thể không nói, vận khí của ngươi thật tốt, không ngờ lại gặp được thần thụ Hiên Thánh.

- Đây chính là phúc phận trăm năm mới có thể gặp được đó!

Trên đường đi đến thành Thiên Phủ, Cổ Mặc vừa cười vừa nói.

Chỉ có điều, Hứa Thái Ninh cũng không để ý gì tới hắn, tầm lấy một gương mặt thôi, không nói một lời.

Cổ Mặc thấy vậy, khẽ thở dài, nói:

- Lão đệ, ta làm vậy cũng vì tốt cho ngươi.

- Nếu thật sự bị ác quỷ quấn thân, ngươi sớm muộn cũng sẽ phải gánh chịu đại nạn.

- Yên tâm đi, thành Thiên Phủ sẽ không vô duyên vô cớ tổn thương bất cứ người nào, chỉ cần ngươi không có quan hệ gì với ác quỷ thì chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Cổ Mặc nói cũng không sai.

Nhưng Hứa Thái Ninh vẫn luôn coi hắn ta là bạn bè thân thiết của mình, hắn ta làm như vậy vẫn làm cho hắn có chút thất vọng đau khổ.

Hứa Thái Ninh đối với lời nói của Cổ Mặc, vẫn luôn cúi đầu yên lặng.

Diệp Tuy Phong thấy hai gia hỏa này đang mâu thuẫn với nhau, lên tiếng phá vỡ yên tĩnh.

- Cổ huynh, Thần Thụ Hiên Thánh đến cùng là chuyện gì vậy?

Hắn còn thật không biết, Đại Thụ Khải Mông lại còn biết Hiên Thánh đây.

- Đó là phúc phận.

Cổ Mặc thấy cuối cùng cũng có người chịu đáp lại hắn, vội vàng nói:

- Thần thụ mỗi trăm năm sẽ Hiên Thánh một lần, toàn bộ sinh linh đều có thể từ đó thu hoạch được tạo hóa cực lớn.

Sau đó, hắn bắt đầu chậm rãi mà nói.

Thật ra thành Thiên Phủ được xây dựng cũng vì Khải Mông Thụ.

Cực kỳ lâu trước kia, khi nó vẫn còn chưa sinh trưởng, mặc dù nơi này cũng rất phồn vinh, nhưng còn xa không đạt được quy mô như bây giờ.

Một ngày nào đó, Khải Mông Thụ đột ngột mọc lên từ mặt đất, chiếu rọi thiên địa.

Vạn vật sinh linh xung quanh đều được hưởng ánh sáng của nó, nhao nhao thức tỉnh.

Thời gian ngắn ngủi mấy chục năm, nơi này đã biến thành bộ dáng của một thánh địa Tiên gia.

Nhưng vào lúc này, Đại Thụ Khải Mông ban đầu chưa có Hiển Thánh, chỉ là tự thân hình thành đạo vận, thay đổi thiên địa xung quanh.

Chuyện Hiển Thánh này xuất hiện vào lúc Cửu Thiên Thập Địa mới sinh ra.

Lúc ấy, vô số thổ địa trôi nổi từ trong vũ trụ mà đến, tan hợp lại cùng với thế giới Vân Tiêu lúc đầu, tạo thành đại thế giới Vân Tiêu hiện tại.

Đại thế giới mới hình thành, rất nhiều phương diện đều không ổn định, thậm chí nơi giáp giới của hai mảnh thổ địa còn có tồn tại cương phong hỗn độn, pháp tắc loạn lưu.

Ngay vào lúc này, Khải Mông Thụ cũng cho thấy năng lực tạo vật cường đại của mình.

Bọn chúng không chế quy tắc, bỏ khuyết toàn bộ pháp tắc hỗn loạn, đồng thời sinh ra vô số sự sống và lực lượng tạo hóa, tu dưỡng đại thế giới Vân Tiêu mới sinh ra.

Thời gian ngắn ngủi mấy chục năm đã làm cho thế giới Vân Tiêu triệt để hoàn thành dung hợp, trở thành một phương đại thế giới chỉnh hợp trước hết nhất trong Cửu Thiên Thập Địa.

Cũng vì vậy mà thế giới Vân Tiêu đăng đỉnh đứng đầu Cửu Thiên Thập Địa, ngạo thị thiên hạ hơn mười ngàn năm.

Từ đó về sau, mỗi hơn trăm năm, Khải Mông Thụ sẽ Hiện Thánh một lần, hạ xuống cam lộ cho thiên địa, mang đến phúc phận và tạo hóa cho vạn vật sinh linh.

- Đây là điểm đặc sắc của giới Vân Tiêu, cũng là nguyên nhân căn bản nhất giúp nơi đây dẫn trước các thế giới khác.

Cổ Mặc nói.

Diệp Tuy Phong nghe xong hần kể xong, đã hiểu chuyện xảy ra.

Cửu thiên thập địa mới hình thành, quy tắc một ít nơi hỗn loạn là chuyện tất nhiên, mà Đại Thụ Khải Mông vốn là Đại Thụ Thế Giới, vốn là sản phẩm của quy tắc, lúc đầu giới Vân Tiêu càng do một tay nó sáng lập thành, đương nhiên có thể tu bỏ pháp tắc thiên địa.

Chương 636: Tô Mục Bái Kiến Diệp Chủ!

Về phần cứ trăm năm một lần hạ xuống phúc phận, có lẽ là Diệp Long và Tiểu Hắc thương lượng qua, vì đảm bảo cho thế giới Vân Tiêu phát triển nhanh chóng.

Dù sao nơi này mới là quê hương chân chính của bọn hắn.

Đội ngũ giới Thái Ly tiếp tục đi về hướng thành Thiên Phủ.

Ba người Diệp Tuy Phong thì đi cùng Cổ Mặc và mấy vị Tiên Đế của thành Thiên Phủ, vẫn luôn trông giữ.

Khi bọn hắn đi vào cổng thành, người nơi này đã nhón nháo, Nhân tộc, Yêu Linh tộc hỗn hợp lại cùng nhau, xếp thành mười đội ngũ thật dài.

Vẻ mặt mỗi người đều kích động, đồng thời mang theo thành kính thật sâu.

- Phúc phận của thân thụ ở trong thành Thiên Phủ là nông hậu dày đặc nhất, bọn hắn đều là tới cầu tạo hóa.

Cổ Mặc giải thích nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ nhàng gật đầu, nhưng hẳn để ý lại là hình tượng Nhân tộc và Yêu Linh tộc cùng nhau chung sống hài hòa, đây đã từng là tâm nguyện của hai người Tiểu Hắc và Tiểu Bạch, hiện tại xem ra, chí ít đã thực hiện được ở giới Vân Tiêu.

Đội ngũ giới Thái Ly cũng không đi cửa chính, dù sao thì thực lực của bọn hắn cường đại, mà thân phận lại là khách khứa cho nên thông qua thông đạo riêng để tiến vào thành Thiên Phủ.

Phương Tiểu Nhân nhìn cảnh tượng phồn hoa xung quanh, lại càng lạnh lẽo.

- Đại ca, ngài đừng nói đùa với ta, vị thân thích kia của ngài thật chỉ là đứa bé à?

- Vậy thì trưởng bối của hắn đâu?

Phương Tiểu Nhân thấp giọng hỏi.

Diệp Tuy Phong cười nói:

- Bản chất tính mạng của hắn tương đối đặc biệt, tính lên thật là đứa bé.

- Về phần trưởng bối của hắn, đều đi xa nhà rồi, chắc hiện tại chỉ có một mình hắn ở đây.

Phương Tiểu Nhân nghe thấy Diệp Tuy Phong nói như vậy, lập tức tuyệt vọng.

- Đại ca, vậy chúng ta phải làm sao đây?

- Lão đầu tử kia vừa nhìn đã thấy rất khó dây vào, chúng ta nên làm gì giờ?

- Hay người chạy trước, ta cản ở phía sau cho người, ta có thể trực tiếp xuyên qua trận pháp!

Diệp Tuy Phong cười ha ha, quyết định không đùa với nàng nữa, nói:

- Yên tâm đi, chắc chắn không có vấn đề.

- Hắn không thể làm gì được chúng ta đâu.

Nhưng hắn vừa dứt lời đã có một đạo khí tức đáng sợ khóa chặt bọn hắn, chính là vị trưởng lão Thiên Đế kia.

- Thần thụ sắp bắt đầu Hiện Thánh, xuất phát từ cân nhắc an toàn, ba người các ngươi không thể ở trong thành.

- Cổ Mặc, tạm thời giam bọn hắn vào địa lao, trông giữ cẩn thận.

Cổ Mặc ở bên cạnh lập tức ngây ngẩn cả người.

- Trưởng lão, không cần đến mức như vậy chứ?

- Thần thụ Hiện Thánh, bất luận ác quỷ gì cũng không thể tồn tại được.

Lão ta định tranh thủ một chút.

Nhưng trưởng lão Thiên Đế cũng không có vì hắn mà thay đổi chủ ý.

- Cổ Mặc, đây là mệnh lệnh!

Lão ta lạnh giọng quát, uy nghiêm Thiên Đế không hề lần nữa bộc phát, ép về phía mấy người Diệp Tùy Phong.

Nhưng khi lão ta làm như thế thì trên bầu trời lại lần nữa truyền đến tiếng sấm sét nổ tung, rất nhiều điểm sáng màu xanh lục từ trên trời giáng xuống, lít nha lít nhít, nồng đậm sinh cơ trong lại mang theo một tia khí tức táo bạo.

Thiên Đế trưởng lão nhíu mày, sau đó nhìn mấy người Diệp Tùy Phong:

- Thần thụ đã Hiện Thánh, ta không thể cho phép xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn nào.

- Nếu ngươi đã không chịu, vậy ta sẽ tự mình ra tay.

Nói xong, lão ta trực tiếp duỗi ra bàn tay lớn, đạo pháp kinh khủng lập tức bộc phát ra, ý đồ nhất cử cầm xuống ba người Diệp Tùy Phong.

Phương Tiểu Nhân và Hứa Thái Ninh lộ vẻ khần trương, vội vàng làm ra phòng ngự.

Nhưng Diệp Tùy Phong lại chỉ bất đắc dĩ thở dài.

- Đừng tổn thương tính mạng người khác.

Hắn nhẹ nhàng nói.

Sau đó, sấm sét vang dội!

Công kích của trưởng lão Thiên Đền sắp tới trước mặt Diệp Tuy Phong thì một đạo lôi đình màu xanh đột nhiên rơi xuống, rần chắc đập vào thiên linh cái của lão ta.

“Ầm ầm” một tiếng, trưởng lão chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào đã trực tiếp từ trên bầu trời bị bổ xuống, ném ra một cái hố cực lớn.

Kinh biến này làm đám người lập tức trợn tròn mắt, chuyện này là thế nào?

Mà trưởng lão bị đánh đi xuống cũng không mất đi ý thức, phun ra một ngụm lão huyết, sợ hãi nhìn lên trên bầu trời, lại nhìn mấy người Diệp Tuy Phong bình yên vô sự.

Ánh mắt từ nghi hoặc dần dần chuyển thành tức giận.

- Là bọn hắn đang tác quái!

- Nhanh bắt lấy bọn hắn!

Trưởng lão rống to.

Thân phận của lão ta thuộc về hàng ngũ đỉnh tiêm ở thành Thiên Phủ.

Lão ta vừa rống lên đã lập tức có vài chục Tiên Đế và hai vị trưởng lão Thiên Đế nhanh chóng xúm lại tới.

Nhìn thấy thảm trạng của lão ta, bọn hắn quả quyết ra tay đánh về hướng Diệp Tuy Phong.

Nhưng kết quả vẫn giống như đúc.

Không đợi công kích đánh ra đến thì đã có hơn trăm đạo lôi đình gầm thét ầm vang rơi xuống, phàm là người động thủ với Diệp Tuy Phong đều không ngoại lệ, đều bị đánh ngã xuống đất, cả người bốc khói.

Cảnh tượng này thật sự là quá bất hợp lý, tất cả mọi người cũng không biết là vì sao.

Một người chạy nạn từ giới Thái Ly lại có vĩ lực như thế à?

Phương Tiểu Nhân cũng ngỡ ngác, nhưng nàng có thể đoán được chắc là Diệp Tỳ Phong giờ trò quý, nhỏ giọng hỏi:

- Đại ca, chuyện này là sao?

Diệp Tỳ Phong nhìn lên bầu trời, vẻ mặt hấn tràn đầy bất đắc dĩ.

- Hải tử này quá hiếu tâm.

Không sai, sấm sét vừa rồi chính là do Khải Mông Thụ đánh ra.

Khi thấy Diệp Tỳ Phong sắp bị công kích, nó cũng nhịn không được, ngang nhiên xuất thủ.

Nếu không có Diệp Tỳ Phong dẫn dò nó không được tổn thương tới tính mệnh thì chỉ sợ mấy trưởng lão này đã không còn mệnh rồi.

Động tĩnh của nơi này đã khiến cho thành Thiên Phủ chú ý, rất nhiều tu sĩ cường đại nhao nhao chạy đến, vây Diệp Tỳ Phong ở trung tâm.

Bọn hấn nhìn một đám người nằm trên mặt đất bốc khói, từng người vô cùng kinh ngạc không tin, đoán không được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay khi đám người càng ngày càng nhiều thì một lão giả áo xám từ trên bầu trời chậm rãi đi đến.

Sau khi nhìn rõ vẻ mặt của lão, Cổ Mặc và các cao tăng của Thành Thiên Phủ lập tức đại biến.

- Thành chủ đại nhân!

Bọn hấn cung kính hô to, quỳ rạp xuống đất.

Trong nháy mắt, người còn đứng chỉ còn lại ba người Diệp Tỳ Phong.

Mà lúc này, Diệp Tỳ Phong lại lộ ra nụ cười.

- Thì ra là ngươi.

Lão chậm rãi nói.

Vị lão giả kia, thành chủ Thành Thiên Phủ lộ ra vẻ mặt kích động nhìn Diệp Tùy Phong, sau đó trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, chậm rãi quỳ xuống đất.

- Tô Mục bái kiến Diệp Chủ!

Chương 637: Cách Cục Thế Giới Vân Tiêu Hiện Tại.

Thành chủ Tô Mục quỳ rạp xuống trước mặt Diệp Tùy Phong.

Cùng lúc đó, một cầu nối màu xanh lá cũng từ chỗ sâu trong dãy núi lan tràn ra, trống rỗng xuyên qua, kéo dài đến dưới chân Diệp Tùy Phong.

Mọi người nhìn kỹ lại, chính là do cành lá của Thần Thụ biên chế thành.

Điểm sáng màu xanh lục trong không khí toàn bộ hội tụ, quanh quẩn xung quanh cầu nối, không ngừng nhảy lên, hình như đang cực kỳ vui mừng.

Một màn này làm cho các vị cao tầng của thành Thiên Phủ triệt để trợn tròn mắt.

Người đó đến tột cùng có thân phận gì mà lại có thể làm cho thành chủ đại nhân hành đại lễ này?

Mà không ngờ Thần Thụ còn chủ động giáng lâm để nghênh đón người này đến.

Giờ khắc này, bọn hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, thần thụ Hiến Thánh chỉ sợ chỉ là bởi vì người đàn ông này thôi.

- Thì ra là ngươi.

Diệp Tùy Phong nhìn bóng người quen thuộc trước mặt này, lộ ra nụ cười thần nhiên.

Tô Mục vốn là tổng viện trưởng của thư viện Thiên Phủ, trước kia thần hồn bị Thần Vật trói buộc, kém chút thân tử đạo tiêu.

Cuối cùng, Diệp Tùy Phong xóa đi ý thức của Thần Vật, để thần hồn của Tô Mục một lần nữa trở về bản thân, lại gieo

xuống Đại Thụ Khải Mông, nơi này xem như nơi gieo trồng nhóm Khải Mông Thụ đầu tiên.

- Mau đứng dậy đi, giữa ngươi và ta không cần lễ lớn như thế.

Diệp Tỳ Phong nói.

Sau đó, Tô Mục chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt hắn.

Lão râu tóc bạc trắng, nhưng sớm đã không có cảm giác xé chiều, mặc dù trên người lão không có bất kỳ khí tức cường giả nào, nhưng Diệp Tỳ Phong có thể cảm giác trong thân thể của Tô Mục tồn tại một lực lượng đáng sợ, lớn đến mức không thể lường được.

Đó là lực lượng bản nguyên mà Chương Đạo Giả mới có thể nắm giữ.

- Không ngờ rằng ngươi đã đạt đến cảnh giới như vậy.

Diệp Tỳ Phong cảm khái nói.

- Tất cả đều nhờ ơn ngài.

Tô Mục cung kính nói:

- Đại Thụ Khải Mông chính là cội bảo thiên địa, Thần Thụ chí cường.

- Lão hủ ngày đêm làm bạn, được ngài ấy hun đúc, nếu không có như thế thì chỉ sợ sớm đã hóa thành bụi đất từ vài ngàn năm trước.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu.

Hiện tại, thật ra Đại Thụ Khải Mông đã tương đương với Đại Thụ Thế Giới, ở gần nó đương nhiên có thể được đến tạo hóa vô thượng.

- Đi đến chỗ của ngươi đi, cũng không cần lại giày vò những hậu bối này.

Diệp Tỳ Phong cười nói.

Sau đó, hắn mang theo Phương Tiểu Nhân bước lên cầu bằng lá.

Sau khi vừa mới bước lên, gốc Đại Thụ Khải Mông lập tức nhanh chóng co lại, mang theo hai người Diệp Tuy Phong xẹt qua trên bầu trời.

Mà dưới chỉ thị của Diệp Tuy Phong, Tô Mục đặc biệt sắp xếp đối với Hứa Thái Ninh, dù sao đồng hành một lần cũng coi như duyên phận.

Sau một lát, Diệp Tuy Phong đi tới trong vườn đào quen thuộc, cây cầu tiêu tán, Khải Mông Thụ đuổi xuống tới một cành non mềm, thân mật cọ lấy tay của hắn.

Khí tức vui sướng tràn đầy trong toàn bộ vườn đào.

- Đại ca, vị Thành Chủ kia chính là thân thích của ngươi à?

Lúc này, Phương Tiểu Nhân mới lấy lại tinh thần từ trong chấn động, nhỏ giọng hỏi.

- Không phải.

Diệp Tuy Phong cười lắc đầu, ngồi lên ghé cạnh cái bàn đá dưới gốc cây.

- Hắn đã từng là một người bạn của ta, ta cũng không ngờ lại gặp được hắn ở đây.

Phương Tiểu Nhân sưng sờ nhẹ gật đầu.

- Vậy thì thân thích của ngươi ở đâu, chính là đứa bé vẫn còn chưa lớn lên kia?

Diệp Tuy Phong cười ha ha, chỉ về hướng Đại Thụ Khải Mông to lớn như cột chống trời bên cạnh.

- Từ một loại ý nghĩa nào đó, nó cũng tính là con của ta.

- Nếu như dựa theo tính mạng của nó thể đến tính toán, hiện tại không chênh lệch lắm khoảng tám tuổi.

Phương Tiểu Nhân ngửa đầu, nhìn đại thụ không lồ cao không thấy ngọn, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Thần thụ được mấy chục triệu người kính ngưỡng lại là con của Diệp Tuy Phong?

Với lại, mẹ nó lớn như vậy mà chỉ mới tám tuổi à?

Lúc nói chuyện, Tô Mục từ đằng xa đi tới.

- Lúc ấy, ta còn cảm thấy kỳ quái vì sao Khải Mông Thụ lại kích động như vậy.

Vẻ mặt Tô Mục tràn đầy tươi cười:

- Ngài có thể trở về, đối với khắp cả Cửu Thiên Thập Địa đều là một chuyện thật tốt.

Lão cảm thán nói.

Diệp Tuyền Phong khoát tay áo, sau đó hỏi:

- Hiện tại, thế giới Vân Tiêu như thế nào?

Tô Mục ngồi xuống, chậm rãi phun ra mấy chữ.

- Trên trời dưới đất, độc tôn Vân Tiêu.

Sau đó, trong lời kể của Tô Mục, Diệp Tuyền Phong có một suy đoán đại khái đối với tình hình phát triển của giới Vân Tiêu mười ngàn năm qua.

Lúc ấy, Cửu Thiên Thập Địa mới sinh, rất nhiều mảnh vỡ thế giới trong Chư Thiên Vạn Giới từ trong hỗn độn bị dẫn dắt đến, dung nhập vào trong thế giới Vân Tiêu, sau đó tạo thành đại thế giới Vân Tiêu vô cùng rộng lớn.

Nhưng thế giới mới tới cao thấp không đều, vì chính hợp bọn hắn mà tiêu hao rất nhiều tinh lực và bản nguyên thế giới, lại thêm thành Vân Tiêu phi thăng lên Thiên giới nên từ lúc ban đầu, thực lực của giới Vân Tiêu lại đã giảm xuống một chút.

Nhưng mấy người Diệp Long, Tiểu Hắc rất nhanh đã chú ý tới điểm này.

Sau đó, bọn hắn lợi dụng thủ đoạn thông thiên của mình, một lần nữa quy hoạch và chính hợp đối với tháp Khởi Nguyên Vạn Vật và Đại Thụ Khải Mông ở thế giới Vân Tiêu, làm cho bọn chúng trải rộng khắp đại thế giới Vân Tiêu, cùng nhau phát huy tác dụng cường đại.

Sau đó trong thời gian không đến trăm năm, nơi này mới đã chính hợp hoàn tất toàn bộ, trong khi các thế giới khác vẫn còn

tương đối hỗn loạn thì nơi này đã bắt đầu chỉnh thể phát triển hướng lên.

Mà đang trong phát triển quá trình, thư viên Thiên Hạ, tổ chức do Diệp Khiêm sáng lập này phát huy ra tác dụng cực kỳ quan trọng.

Nếu như nói Khai Mông Thụ và tháp Khởi Nguyên là vật chất căn cơ rắn chắc của giới Vân Tiêu, như vậy Thư viên Thiên Hạ chính là tinh thần vững chắc nơi đây.

Có thư viên Thiên Hạ dẫn đầu, vạn linh giới Vân Tiêu hài hòa cùng tồn tại, trợ giúp lẫn nhau, thực hiện đúng nghĩa thiên hạ đại đồng.

- Đây là một thế giới tu luyện hoàn mỹ, Diệp Chủ.

Tô Mục cảm thán nói:

- Mỗi người đều có thể tìm được vị trí của mình trong thế giới này, phát huy ra tài năng của mình.

- Ta nghĩ, thời đại thần triều Mục Tiên trước kia cũng xa không đạt được trình độ như bây giờ.

Diệp Tuy Phong nghe Tô Mục kể xong, trên mặt của hắn lộ ra nụ cười.

Hắn thật không ngờ thư viên Thiên Hạ lại có lực ảnh hưởng lớn như thế.

Chương 638: Những Hậu Bối Của Hắn Đều Thần Thông Quảng Đại.

Diệp Tuy Phong còn nhớ đến lúc ấy, Diệp Khiêm còn niên thiếu đi tìm hắn, đưa ra ý nghĩ mình muốn kiêm tể thiên hạ.

Diệp Tuy Phong cũng không có giống những người khác chế giễu Diệp Khiêm không biết tự lượng sức mình, mà cho hắn đầy đủ sự ủng hộ, để hắn đi truy cầu giấc mộng của mình.

Hiện tại, mơ mộng thời thiếu niên đã thật sự bị hắn thực hiện được.

- Như vậy cách cục ở thành Vân Tiêu bây giờ như thế nào, là ai đang quản lý?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Là nhiều người, hay một người.

Tô Mục trả lời:

- Đại sự của thế giới vẫn do Thiên giới thống nhất quản lý.

- Mà trong giới Vân Tiêu là do thân gia của ngài, Tiên phủ Thần Võ tổng quản.

Diệp Tuy Phong hơi sững sờ, Tiên phủ Thần Võ vốn ở giới Thái Khôn, hiện tại xem ra, chắc đã dời vào trong thế giới Vân Tiêu.

Cũng đúng, sau khi thành Vân Tiêu vào ở Thiên giới, người thích hợp quản lý Vân Tiêu giới nhất cũng chính là Thần Võ, thế lực, nhân tài, kinh nghiệm quản lý, hẳn đều đầy đủ.

- Mà phía dưới Tiên phủ Thần Võ thì có các nguyên lão trước kia của giới Vân Tiêu.

Tô Mục tiếp tục nói:

- Thâm Mật của Vạn Bảo Các tham khảo hình thức kinh doanh của Thông Thương Thiên Hạ, sau đó đã trải rộng khắp Cửu Thiên Thập Địa.

- Liên Minh Cửu Thành trước kia thì xây dựng một thế, đổi tên là thành Cửu Long, chiếm cứ ở trung tâm.

- Còn có Vĩnh Đông ở phương bắc, Đại Tuyên ở phương đông, Sa Bảo ở phương tây, Đại Đạo Thần Điện, Tiên Đảo ở phương nam.

- Còn có Thành Thiên Phủ chúng ta phục tùng Thiên giới, bảo vệ Tiên phủ Thần Võ, cùng nhau thủ hộ đại thế giới Vân Tiêu.

Diệp Tuy Phong nghe Tô Mục kể xong, nhìn phương xa, suy nghĩ xuất thần.

Những cố nhân trước kia, cho dù là địch hay bạn, hiện nay đều đã trở thành trụ cột vững vàng của thế giới Vân Tiêu, trở thành nền tảng vững chắc giúp nơi đây cường thịnh.

Chuyện này làm Diệp Tuy Phong không nhịn được hơi xúc động.

Trên con đường vô địch, chuyện làm cho hắn hài lòng nhất chính là những người từng ở bên cạnh hắn không bởi vì hắn mà gặp kiếp nạn, ngược lại bởi vì sự xuất hiện của hắn mới có được một tương lai càng thêm đặc sắc.

Diệp Tuy Phong vô cùng thích loại cảm giác này.

Hắn thấy, lúc này hắn mới đúng với hai chữ định nghĩa nhân vật chính.

.....

Dưới gốc Khái Mông Thụ, hai người Diệp Tuy Phong và Tô Mục hàn huyên hồi lâu.

Những cô nhân trước kia, lúc này đều đã trưởng thành cự phách một phương, chấp chương quy tắc, hô phong hoán vũ.

Lúc nói đến có muốn gặp bọn hắn một lần hay không, Diệp Tuy Phong lại uyên chuyên từ chối.

Mọi người tự có tạo hóa của mọi người, tất cả mạnh khỏe là được, không cần thiết phải lần lượt thăm viếng một lần.

- Nếu bọn hắn biết ngài trở lại thì nhất định sẽ cực kỳ vui mừng.

Tô Mục cười nói.

Diệp Tuy Phong không thể phủ nhận, nhưng so với bọn hắn, hắn càng để ý là nhóm người nhà trong thành Vân Tiêu, nhưng nghe Tô Mục nói, bây giờ bọn hắn trên cơ bản đều sinh hoạt ở trong Thiên giới.

Ngay cả Tiên Đế quản lý thần vật của giới Vân Tiêu cũng trên cơ bản sinh hoạt ở Thiên giới, sau đó cực ít trở về một chuyến.

- Cửa vào Thiên giới ở đâu?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Thành Tứ Phương.

Tô Mục trả lời:

- Chính là bốn tòa ngoại thành trước kia của thánh địa Vân Tiêu, hiện tại nơi đó thậm chí còn phồn vinh hơn Tiên phủ Thần Võ, chỉ có điều không có quá nhiều quyền lợi.

- Chức trách của bọn hắn là bảo vệ con đường thông đến Thiên giới.

Diệp Tuy Phong im lặng, lúc ấy khi hắn dàn xếp thành Vân Tiêu đến Tiên giới, hắn đã lưu lại bốn con đường ở bốn tòa ngoại thành, hiện tại xem ra cũng không có gì thay đổi.

- Diệp chủ, ngươi muốn đi Thiên giới à?

Tô Mục hỏi.

Diệp Tuy Phong cười cười, lắc đầu nói:

- Trước không vội.

- Ta vốn muốn ở giới Thái Ly khôi phục toàn bộ thực lực rồi mới đến giới Vân Tiêu, chỉ tiếc lại gặp Tử Vực xâm lấn.

- Nếu ngươi đã ở đây, vậy ta sẽ tiếp tục tu luyện ở đây đi.

Hiện tại, những hậu bối của hắn từng người đều thần thông quảng đại, sừng sững đỉnh phong, lấy thực lực Tiên Đế trước mắt của hắn, cho dù đi Thiên giới thì có lẽ cũng không giúp đỡ được cái gì.

Huống hồ, hắn thật sợ hai tên phản nghịch Tiêu Hắc và Hiều Hiều này nấp ở sau lưng gây khó dễ cho mình.

- Vậy thì thật sự là quá tốt.

Tô Mục nghe vậy cười một tiếng:

- Thành Thiên Phủ cái gì khác không có, nhưng bí cảnh tu luyện dư thừa tiên khí thì rất nhiều, ta sẽ lập tức chuẩn bị cho ngài.

Diệp Tuy Phong khoát tay áo:

- Không cần.

Sau đó, hắn nhìn về phía cảnh non Khái Mông Thụ đang nhấp chờn bên cạnh, cười nói:

- Chuyện này cứ giao cho nó xử lý là thích hợp nhất.

Đại Thụ Khải Mông nghe thấy câu nói này, lập tức vui sướng, cành non thân mật cọ lấy mu bàn tay của Diệp Tùy Phong.

Tô Mục cũng bưng tỉnh đại ngộ, nếu bàn về hoàn cảnh tu luyện thì nơi nào có thể vượt qua được Đại Thụ Khải Mông chứ?

Ít nhất ở trong giới Vân Tiêu, không có chuyện gì là Khải Mông Thụ không giải quyết được.

- Vậy thì... Vị tiểu cô nương này thì sao?

Ánh mắt Tô Mục chuyển về phía Phương Tiểu Nhân vẫn luôn đứng bên cạnh làm người vô hình.

- Nàng đi cùng với ta là được rồi.

Diệp Tùy Phong nói.

Sau đó, hắn nhảy qua đề tài này, hỏi:

- Giới Thái Ly, còn có chuyện Tử Vực mở rộng, người biết tại sao không?

Diệp Hoàng chủ động mở rộng Tử Vực tuyệt không phải bản tên không đích.

Nhưng Tô Mục lại lắc đầu, sau đó nói:

- Từ sau trận đại chiến giữa Hoàng chủ và Long chủ, ta đã không còn nhận được tin tức liên quan tới Hoàng chủ nữa.

Nói xong, hắn đột nhiên giật mình, hỏi:

- Ngài biết giữa Hoàng chủ và Long chủ xảy ra chuyện à?

Diệp Tùy Phong khẽ gật đầu.

Tô Mục thấy Diệp Tùy Phong xác nhận, mới yên lòng, chậm rãi nói:

- Một trận chiến năm đó thật sự là đáng sợ.

- Nếu không phải giới Vân Tiêu có hơn mười ngàn Đại Thụ Khải Mông che chở thì chỉ sợ cũng sẽ gặp phải rung chuyển cực lớn.

- Nhưng nguyên nhân gây ra trận xung đột này lại thật sự có chút kỳ quặc, chắc là sẽ không đơn giản như mặt ngoài.

Diệp Tỳ Phong hơi nhếch mi, Tô Mục cũng chú ý tới vấn đề này à?

Cũng đúng, hẳn đã là Chương Đạo Giả, có thể thấy rõ đến một ít dị thường trong thiên địa, mấy người Hồ Sang chỉ là cảnh giới Thiên Đế mà thôi.

Chương 639: Tiếp Tục Tu Luyện Dưới Gốc Đại Thụ Khải Mông.

- Thật sự đúng là có chút vấn đề.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Một trong những nguyên nhân ta đi Thiên giới cũng vì muốn tra rõ ràng chuyện này.

Tô Mục cười nói:

- Có ngài ra mặt nhất định có thể giải quyết nguy cơ của Cửu Thiên Thập Địa lần này.

Diệp Tỳ Phong yên lặng, nguy cơ à?

Có lẽ, cũng không đơn giản như vậy.

- Như vậy đi, chuyện ta trở về, người tạm thời đừng rêu rao ra ngoài.

Diệp Tỳ Phong nói.

Sau đó, bọn hắn lại trò chuyện một chút những chuyện khác, Diệp Tỳ Phong mới dẫn Phương Tiểu Nhân đi theo, theo thân cây to lớn của Khải Mông Thụ, không ngừng bay lên trên.

Gió lớn gào thét, rất nhanh, bọn hắn đã xuyên qua nhất trọng thiên, nhưng cự mộc vẫn còn, hình như không có điểm cuối cùng.

Trên đường đi, Phương Tiểu Nhân có chút khác thường, không còn là bộ dáng hoạt bát bình thường mà ngược lại nhìn qua có chút nặng nề tâm sự.

- Sao vậy?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Phương Tiểu Nhân ngẩng đầu nhìn Diệp Tuy Phong một chút, nhưng rất nhanh lại cúi đầu.

Nàng im lặng một hồi, mới nói nhỏ ra:

- Đại ca, thân phận của người cực kỳ không đơn giản đúng không?

Diệp Tuy Phong lập tức cười ha ha.

- Chuyện này, không phải ta đã sớm nói với người rồi à?!

Phương Tiểu Nhân lắc đầu.

- Không, nó không phải không đơn giản, là vô cùng vô cùng không đơn giản.

- Ta vốn cho là, cho dù người lợi hại hơn nữa thì chắc là cũng chính là một đại nhân vật nào đó ở Thiên giới mà thôi.

- Nhưng hiện tại xem ra, người còn muốn lợi hại hơn gấp mười ngàn lần trong tương tượng của ta, giống như toàn bộ thế giới đều thần phục dưới chân của người.

Diệp Tuy Phong cười nhún vai:

- Đều không khác mấy.

- Kém xa!

Phương Tiểu Nhân ung dung nói:

- Từ lúc mới bắt đầu nhất, mục tiêu của ta là đánh bại người, sau đó chậm rãi, ta ý thức được chênh lệch giữa ta và người nên mục tiêu biến thành đuổi theo bước chân của người.

- Hiện tại thế nào, ta hoàn toàn thấy không rõ bộ dáng của người, thật giống như, người chính là điểm cuối cùng của đạo đồ kia.

- Không nhìn thấy, cũng sờ không được.

Diệp Tuy Phong im lặng, hẳn không biết vì sao tiểu nha đầu này bỗng nhiên bắt đầu cảm giác cuộc sống.

- Thật ra điểm cuối cùng không nhất định phải chạm đến, chỉ cần một mục tiến về phía đó là được.

Phương Tiểu Nhân lần nữa lắc đầu.

- Ta hiểu những chuyện này.
- Chỉ có điều, thân phận của người càng ngày càng hư ảo, làm trong lòng của ta sinh ra một nghi vấn rất lớn.

Nàng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Diệp Tùy Phong:

- Một người có thân phận lớn như người, tại sao phải vẫn luôn mang theo ta chứ?

Vấn đề này làm Diệp Tùy Phong im lặng.

Hắn cũng không biết nên trả lời Phương Tiểu Nhân như thế nào.

Nhưng Phương Tiểu Nhân lại cũng không muốn tiếp tục mê mang như vậy nữa, truy vấn:

- Chuyện này nhất định không phải không có nguyên nhân đúng không?
- Ta muốn nghe lời nói thật.

Diệp Tùy Phong yên lặng thật lâu, nhưng nhìn thấy con mắt thanh tịnh mà thành khẩn của Phương Tiểu Nhân, cuối cùng hắn vẫn thỏa hiệp.

- Được rồi.
- Ta cảm thấy một tia khí tức quen thuộc ở trên người của người, nhưng lại không biết đến cùng là ai?
- Cho nên, mới vẫn luôn mang người theo bên cạnh, thuận tiện ngày sau có thể biết rõ ràng.

Phương Tiểu Nhân cứ thế đứng yên trong chốc lát, sau đó nàng nhẹ nhàng ồ một tiếng.

Đáp án này cũng không có kinh hỉ gì, cũng không có kinh hãi gì, rất đơn giản, rất bình thản.

Nhưng cũng coi như bỏ đi nghi ngờ trong lòng Phương Tiểu Nhân.

- Thật ra có đôi khi, ta cũng cảm thấy mình là một người khác, nhưng người khác này cũng chính ta.
- Loại cảm giác này rất kỳ quái.

Phương Tiểu Nhân nói.

Diệp Tuy Phong nhìn tiểu nha đầu giống như bỗng nhiên mất đi hồn nhiên ngây thơ, khẽ thở dài.

- Vậy người muốn tìm đáp án không?

- Nếu không muốn thì ta sẽ không miễn cưỡng người.

Phương Tiểu Nhân nghĩ một hồi, bỗng nhiên cười một tiếng.

- Tại sao lại không chứ?

- Nếu như không có cơ hội này, có lẽ ta sẽ giống như trước, ngây ngốc sống hết đời.

- Nhưng đã tới mức độ này thì ta nhất định phải đi đến cuối cùng, xem bí mật chôn giấu ở trong cơ thể ta rốt cuộc là cái gì.

Nha đầu hoạt bát hình như lại trở về.

Nhưng Diệp Tuy Phong luôn cảm thấy thiếu đi một chút gì đó.

Có lẽ thiếu niên trưởng thành, chính là nhanh chóng và đột nhiên như thế.

- Vậy thì đi thôi.

Diệp Tuy Phong cười cười, nắm tay nhỏ của Phương Tiểu Nhân.

- Chúng ta nhất định có thể tìm được câu trả lời ở dưới gốc Đại Thụ Khải Mông.

Trong một không gian quy tắc nào đó, Diệp Cầm Dao khoanh chân ngồi ở trên mặt hồ đen kịt, một màu như mực.

Nếu như Diệp Tuy Phong ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, cái hồ lớn màu đen này chính là ác niệm chúng sinh đã từng tụ tập trong Mộng Giới, Biển Tội Ác.

Đột nhiên, mặt hồ tạo nên một vòng gợn sóng nhàn nhạt, con mắt của Diệp Cầm Dao, chậm rãi mở ra.

- Ta đã chuẩn bị kỹ càng nghênh đón dấu chấm tròn sau cùng.

- Đại bá phụ.

.....

Thời gian trôi nhanh.

Trong nháy mắt, từ khi Diệp Tuy Phong trở lại giới Vân Tiêu đến giờ đã qua ròng rã mười năm.

Trong thời gian mười năm này, rất nhiều sinh linh ngoài thế giới tràn vào trong giới Vân Tiêu, làm nhân khẩu nơi này tăng vọt, đồng thời cũng tạo thành hoặc nhiều hoặc ít hỗn loạn.

Nhưng có các vị cự đầu quản lý, hỗn loạn rất nhanh đã bị bình ổn lại, cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Cùng lúc đó, giới Thái Ly và hai thế giới chưa hoàn toàn bị Tử Vực ăn mòn đã toàn quân bị diệt.

Sáu đại thế giới đã hoàn toàn biến thành thế giới chết, cả ngày âm phong gào thét.

Có Thiên giới chủ đạo, sinh linh di chuyển quy mô lớn vẫn rất ngay ngắn trật tự, xung đột với Tử Vực cũng không tạo thành thương vong quá lớn.

Nhưng rất nhiều người đều biết đây chẳng qua là yên tĩnh trước cơn bão mà thôi, một trận phong bạo đáng sợ sắp quét sạch toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa.

Nhưng thành chủ Thành Thiên Phủ Tô Mục cũng không lo lắng như vậy.

Bởi vì hắn hiểu rõ, chỉ cần người trở về thì tất cả đều có thể chuyển cơ.

Lúc này, hắn đang ngồi ngay ngắn ở dưới gốc Đại Thụ Khải Mông.

Mười năm qua, sinh linh bị phân phối đến thành Thiên Phủ càng ngày càng nhiều, với lại đều là cường giả đỉnh cao, hiện tại Tô Mục cũng không thể không rời núi, tự mình dàn xếp số lượng tu sĩ khổng lồ bên ngoài.

Chương 640: Chân Chính Trở Về (1)

- Thành chủ, hôm nay lại tới 1900 tên tu sĩ, trong đó có 39 Tiên Đế, 1 Tiên Tôn, 480 người còn lại đều là chí thân hoặc là thân tín của bọn hắn.

- Ở trong những người này, chúng ta phát hiện hai mươi ba Quỷ Linh cường đại, đều đã xử lý xong.

Một lão giả khom người đứng ở trước mặt Tô Mục, hồi báo cục thế trước mặt.

Nếu như Diệp Tùy Phong ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, hẳn chính là trưởng lão Thiên Đế mười năm trước muốn bắt mình.

- Tốt.

Tô Mục thản nhiên nhẹ gật đầu.

Bắt đầu từ mười năm trước, gần như mỗi một ngày đều có hơn ngàn tu sĩ đi vào Thành Thiên Phủ, hiện tại số lượng tu sĩ trong và ngoài thành Thiên Phủ đã có gần mười triệu.

Với lại đều là tu vi cường đại.

Mặt khác, theo thời gian trôi qua, trong quần thể tu sĩ bên ngoài phát hiện càng ngày càng nhiều những Quỷ Linh lén lút chui vào, may mắn có Đại Thụ Khải Mông tọa trấn mới để bọn chúng không có chỗ che thân.

- Ngoại thành tu kiến đến đâu rồi?

Tô Mục hỏi.

Nhân số càng ngày càng nhiều, đương nhiên không thể dàn xếp toàn bộ ở trong thành Thiên Phủ được.

- Bốn tòa ngoại thành đã xây dựng tốt, phối trí người của phủ thành chủ cũng đã hoàn toàn, bất cứ lúc nào đều có thể tiến hành công việc di chuyển.

- Mặt khác, năm tòa ngoại thành đang gia tăng trừ bị, dự tính trong vòng một năm có thể xây dựng xong.

Trưởng lão trả lời.

Tốc độ xây dựng thành trì của người tu luyện là cực kỳ nhanh, một tu sĩ cường đại có thể tương đương với hơn mười ngàn đội thi công bình thường.

- Rất tốt, vậy thì bắt đầu di chuyển đi, thành Thiên Phủ đã có chút chật chội rồi.

Tô Mục hạ chỉ lệnh.

Sau đó, bọn hắn lại thương thảo những chuyện khác một chút, trưởng lão Thiên Đế mới cáo từ rời khỏi.

Tô Mục phẩm một ngụm trà thơm, tiếp tục xử lý việc vặt.

Bỗng nhiên, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên sau lưng hắn.

- Đại thành chủ cũng bắt đầu xử lý việc vặt à?

Tô Mục lập tức giật mình, nhưng không đợi hắn có phản ứng, một bóng người quen thuộc đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

Chính là Diệp Tùy Phong.

- Chúc mừng Diệp chủ xuất quan!

Tô Mục vội vàng chấp tay, kính hỉ nói.

Mười năm không gặp, hắn lại một lần nữa cảm nhận được loại khí tức quen thuộc từ trên người Diệp Tùy Phong.

Bình thản, nhẹ nhàng như người thường, nhưng lại thâm bất khả trắc, không chế tất cả.

- Ừm, may mắn có Khải Mông Thụ.

Diệp Tùy Phong cười nhạt một tiếng.

Phía trên Tiên Đế, chỉ là cần có tiên lực thì sẽ không thể đo lường.

Huống hồ, Diệp Tùy Phong còn đi theo con đường mạnh nhất.

Gần như không có nơi nào có thể gánh chịu được nhu cầu Tiên Lực của Diệp Tùy Phong, cho dù góp nhặt Kính Hồ mười ngàn năm thì chỉ sợ cũng phải bị hắn trực tiếp rút khô.

Mà Đại Thụ Khải Mông trùng hợp có thể giải quyết vấn đề này.

Nó thông thiên triệt địa, cắm rễ ở trong hỗn độn, càng nối liền với hơn mười ngàn gốc Khải Mông Thụ khác cùng nhau tạo dựng toàn bộ quy tắc thiên địa Vân Tiêu giới.

Nó có thể thu hoạch được tiên lực hoặc những lực lượng khác, gần như vô cùng vô tận.

Vô luận khẩu vị của Diệp Tùy Phong lớn bao nhiêu thì cũng có thể hoàn toàn thỏa mãn.

Đương nhiên, ngoại trừ Tiên Lục ra, Diệp Tuy Phong tiếp tục lấy ý nghĩ trước đó, mỗi một cảnh giới đều điều trác tinh tế, tu luyện đến đỉnh phong mà mỗi cảnh giới có khả năng đạt tới.

Tiên Đế, Thiên Đế, Chương Đạo Giả, thậm chí, Chúa Tể Giả.

Diệp Tuy Phong tinh thông vạn pháp trên thế gian, sau đó càng đánh vỡ quy tắc vũ trụ, tái tạo thiên địa.

Cảnh giới của hắn sớm đã thâm thúy đến một tình trạng không thể nắm lấy.

Con đường này đồ đối với hắn đã không tồn tại bất kỳ gông cùm xiềng xích nào, chỉ cần đầy đủ tu vi thì có thể thuận nước đẩy thuyền, tự nhiên mà thành.

Hiện tại, hắn đã đứng ở Chúa Tể Giả đỉnh phong.

Mặc dù cũng không không hợp thói thường như kiếp trước, trực tiếp rút ra tỷ năm tu vi tăng lên thực lực của mình, nhưng trên cơ bản cũng đã đi tới cực hạn của Cửu Thiên Thập Địa.

Nếu còn lại tăng lên nữa cũng chỉ có thể là mở ra một cảnh giới hoàn toàn mới khác.

- Thật sự thật đáng mừng.

Tô Mục cười nói:

- Ta sẽ sắp xếp tiệc mời khách cho ngài.

- Những năm gần đây, ta góp nhặt không ít mỹ thực rượu ngon đâu.

Trong lòng của Diệp Tuy Phong buồn cười, tên tuổi ăn hàng của mình đã truyền rộng như vậy rồi à?

Nhưng hắn vẫn ngăn cản Tô Mục.

- Ý tốt của người ta xin nhận.

Diệp Tuy Phong nói:

- Nhưng ta đến là muốn cáo biệt người.

- Là lúc ta nên đi Thiên giới một lần.

Đặng lâm Cực Đạo đỉnh phong, hắn đã có thể cảm giác được Cửu Thiên Thập Địa sắp xảy ra biến đổi lớn, chỉ sợ bố cục của

mấy người Diệp Hoàng và Diệp Long đã đi tới giai đoạn kết thúc công việc, hẳn không thể bỏ qua.

- Được rồi.

Tô Mục có chút thất vọng, lập tức hỏi:

- Ngài không đợi tiểu cô nương kia à, chắc là nàng ấy còn đang bế quan tu luyện đấy?

Diệp Tùy Phong lắc đầu.

- Không đợi.

Dưới gốc Khai Mông thụ, tốc độ tu luyện của Phương Tiểu Nhân cũng rất nghịch thiên.

Với lại càng quan trọng hơn là, đã đến nơi này thì sớm muộn cũng sẽ biết kết quả, không cần hẳn phải chuyên môn quan sát nữa.

- Đi thôi.

Tô Mục nói:

- Vậy ta chuẩn bị cho ngài một bản đồ của giới Vân Tiêu, mười ngàn năm qua, thế giới đã xảy ra thay đổi rất lớn.

- Những mỹ thực rượu ngon cũng cho ngài mang theo đi, có thể coi như lương khô ăn trên đường.

Sau một khoảng thời gian, bóng người Diệp Tùy Phong lóe lên rồi biến mất trên phủ thành chủ.

Phía trên bình nguyên, một quang trụ bảy màu to lớn đứng sừng sững giữa thiên địa.

Mà dưới đáy cột sáng này là bốn tòa đại thành to lớn, tọa lạc ở bốn hướng.

Bọn chúng chính là bốn tòa ngoại thành trước kia của thành Vân Tiêu, hiện tại là thành Tứ Phương, mà quang trụ bảy màu kia chính là thông đạo thông đến Thiên Giới Vân Tiêu.

Trong một tòa thành trì trong đó, Diệp Tùy Phong bình tĩnh đứng trong sân rộng có thần quang tứ xạ.

Ở trước mặt hắn có một bức tượng điêu khắc, cực kỳ uy nghiêm, chính là Diệp Long.

Nơi này chính là tiêu trần Ngô Đồng trước kia.

Pho tượng của Diệp Long vẫn còn, nhưng pho tượng của Diệp Hoàng đã không cánh mà bay.

Chương 641: Chân Chính Trở Về (2)

Ngay cả đỉnh Hương Hỏa trước mặt hai người bọn hắn trước đó cũng đã đổi bộ dáng, Diệp Tùy Phong biết, đỉnh Hương Hỏa trước đó hiện đang ở trong tay Bạch Lan Chi.

Hắn im lặng đứng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bỗng nhiên, một lão giả mặc trường bào màu xám xuất hiện ở bên cạnh hắn.

- Pho tượng của Diệp Hoàng đã bị nhất tộc Thần Phượng mang đi.

- Lúc trước, Tổ Phượng tự mình suất quân, kém chút biến Ngô Đồng quan thành phế tích.

Lão giả chậm rãi mở miệng, sau đó nhìn về phía Diệp Tùy Phong, trong mắt mang theo cung kính và kích động vô tận.

Sau đó, hắn chậm rãi quỳ rạp xuống đất.

- Đồ Chính bái kiến Diệp chủ!

- Cung nghênh Diệp chủ trở về!

.....

Ngô Đồng quan, trong thư phòng của đại quan chủ.

Diệp Tùy Phong đứng chấp tay, ở trên vách tường trước mặt hắn có treo một bức tranh thật dài.

Đó là một bức Sơn Hà Xã Tắc đồ.

Diệp Tùy Phong đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng điểm một cái lên bức tranh.

Lập tức, mặt ngoài bức tranh nổi lên từng cơn gợn sóng, vô số hình tượng chân thực lấy phương thức hình ảnh hiện ra.

Trong bức tranh này có huyền cơ.

Nó là một Tiên Khí dùng để chứa đựng tin tức, dung lượng cực lớn, từ đầu đến cuối ghi lại tất cả những chuyện lớn diễn ra trong Ngô Đồng quan từ hơn mười ngàn năm qua.

Ánh mắt Diệp Tùy Phong tùy ý đảo qua, những tin tức này cũng không thể gây nên sự hứng thú của hắn.

Nhưng rất nhanh, một hình ảnh đặc biệt đã hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Xung quanh hình ảnh này có mấy chục tầng trận pháp cực kỳ cao thâm, giống như một loại tài liệu văn bản mã hóa máy tính nào đó, vừa nhìn đã thấy không đơn giản.

Diệp Tùy Phong lập tức hứng thú, thuận thực giải trừ toàn bộ những trận pháp đó, đoạn hình ảnh này nội dung, giống như chuyện đang xảy ra, hiện lên cảnh tượng trước mặt hắn.

Trong đó có một nam một nữ, người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, mà người nam nhân kia lại chính là quan chủ của Ngô Đồng quan hiện tại, Đồ Chính.

Hai người chàng chàng thiếp thiếp, cực kỳ tình cảm.

Nhưng trừ cái đó ra còn có hai tiểu tử và một tiểu nha đầu bốn, năm tuổi chạy nhảy chơi đùa ở bên cạnh bọn hắn, nhìn qua cực kỳ ôn nhu và hài lòng.

Diệp Tùy Phong sờ lên cằm, thì ra là hình ảnh người nhà hắn, còn tưởng rằng là một loại “tư liệu học tập” nào đó chứ.

Đồ Chính nghĩ đến cũng đúng, đã sống mấy chục ngàn năm, những chuyện sinh hoạt thường ngày như vậy đã không gì không biết, chắc chắn sẽ không chuẩn bị cho mình loại tư liệu học tập đó.

Lúc này, Đồ Chính vừa bung nước trà đi tới, Diệp Tùy Phong hỏi:

- Bọn hắn là thê tử và con của ngươi à?

Đồ Chính cất kỹ nước trà, nhìn những bóng người quen thuộc trong tấm hình kia, cảm thán nói:

- Đúng vậy... Đáng tiếc, bọn hắn đã rời xa ta từ mấy chục ngàn năm trước.

Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày.

- Xảy ra chuyện gì?

Đồ Chính lắc đầu, nói:

- Cũng không có đại sự gì, chính là sinh lão bệnh tử bình thường.

- Lúc ấy, ta vẫn còn tương đối nghèo túng, tu vi không đủ, cũng không có đủ tài nguyên tu luyện, thế tử là người bình thường, không được trăm năm đã đi.

- Ba đưa con ta thì thiên phú tu luyện đều tương đối, những cuối cùng vẫn rời xa ta.

Diệp Tuy Phong yên lặng.

Tình huống của Đồ Chính có thể nói là một ảnh thu nhỏ phần lớn người trong giới tu luyện.

Nhìn những người thân của mình dần dần già đi, nhiều khi còn phải người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Rất nhiều người khi đi đến cuối cùng, bỗng nhiên thu tay, lại phát hiện mình sớm đã lẻ loi một mình.

- Người không có dự định lập gia đình tiếp à?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Rất nhiều tu sĩ sẽ lựa chọn một đạo侣 thích hợp để cùng nhau đi trên con đường cô đơn và tịch mịch này, loại chuyện này rất bình thường.

Đồ Chính cười nói:

- Trước mặt Diệp chủ, thuộc hạ không dám nói láo.

- Trước đây đúng là ta từng có ý nghĩ này, chỉ có điều có thể vì không đủ duyên phận nên cuối cùng không thành công tiến tới với nhau.

Nói xong, hắn mời Diệp Tuy Phong cùng nhau ngồi xuống.

Sau khi Diệp Tuy Phong nhấp một miếng trà thơm, cười hỏi:

- Là nữ tử nhà ai mà đến cả người cũng không thể bắt được?
- Không phải là Nữ Đế thân thánh gì chứ?

Đồ Chính liên tục khoát tay, không ngờ trên mặt lại sinh ra một tia thẹn thùng, nói:

- Thật ra chính là duyên phận không đủ.
- Với lại ngài chắc là cũng nhận biết nàng, trước ta, nàng chính là quan chủ cũ của Ngô Đồng quan.

Diệp Tùy Phong lập tức sững sờ, có chút không dám tin tưởng hỏi:

- Người nói là Bạch Lan Chi à?

Đồ Chính nhẹ gật đầu.

Diệp Tùy Phong ngạc nhiên, hẳn vốn cho là Bạch Lan Chi bị cướp mất vị trí quan chủ vì tranh đoạt quyền lực, nhưng hiện tại xem ra hình như cũng không đơn giản như vậy.

- Nếu người đã thích nàng thì vì sao lại muốn ngồi vào vị trí của nàng?

Diệp Tùy Phong nói ra nghi ngờ của mình.

Mặt đối với vấn đề này, Đồ Chính khẽ thở dài.

- Thật ra ta cũng không muốn ngồi vào vị trí quan chủ này.
- Nhưng đây là Long Đế sắp xếp, ta cũng không có biện pháp gì.

Sau đó, Đồ Chính kể về chuyện Ngô Đồng quan thay đổi quan chủ cho Diệp Tùy Phong nghe.

Thời gian hẳn lên làm đại quan chủ chính là sau khi Diệp Long và Diệp Hoàng đại chiến.

Trước đó, quan chủ của Ngô Đồng quan vẫn luôn là Bạch Lan Chi, được nàng kinh doanh mấy ngàn năm, lại thêm lực ảnh hưởng của pho tượng Long Hoàng, Ngô Đồng quan nghiêm nhiên trở thành thành trì phồn thịnh nhất chỉ sau Thiên giới.

Ngay cả những cường giả bá chủ của đại thế giới cũng đều mộ danh mà đến, nhao nhao định cư ở Ngô Đồng quan.

Tên tuổi của quan chủ Bạch Lan Chi cũng đạt đến một đỉnh điểm ở thời kỳ đó.

Nhưng ngay lúc này, Long Hoàng bắt đầu đại chiến, quấy loạn thiên địa quy tắc.

Trong vòng một đêm, vị trí của Diệp Hoàng từ ngang bằng Diệp Long biến thành “Tà Hoàng” bị người người phần hận.

Những cường giả đến từ các nơi đang ở trong Ngô Đồng quan đều nhao nhao liên hợp lại, thế muốn đối kháng thế lực Tà Hoàng.

Mà chuyện bọn hắn muốn làm nhất chính là đập đổ pho tượng của Diệp Hoàng trong sân rộng.

Nhưng khi bọn hắn muốn động thủ thì Tô Phượng lại tự mình suất lĩnh nhất tộc Thần Phượng, ngang nhiên giết vào Ngô Đồng quan, không chỉ cướp đi pho tượng Diệp Hoàng mà còn gạt bỏ toàn bộ đám người tới báo thù kia.

Chương 642: Minh Giới.

Ngay cả Ngô Đồng quan cũng bởi vậy mà sụp đổ gần một nửa, kém chút toàn bộ hủy diệt.

Kiếp nạn này, mặc dù không có quan hệ trực tiếp với Bạch Lan Chi, nhưng nàng thân là quan chủ Ngô Đồng quan nhất định phải gánh vác phần lớn trách nhiệm.

Sau đó, Diệp Long ra mặt, miễn chức vị quan chủ của Bạch Lan Chi, để nàng chạy tới giới Thái Ly, bình phục hỗn loạn do Diệp Hoàng tạo thành ở trong giới Thái Ly.

Mà quan chủ mới lại trùng hợp rơi vào trên người Đồ Chính.

Chỉ vì hắn đã thành công phục sát bốn đại hộ pháp bên cạnh Diệp Hoàng.

- Bốn người Phùng Chí là người giết à?

Diệp Tùy Phong kinh ngạc, không ngờ người triệt đề bóc lên “lửa giận” của Diệp Hoàng lại là Đồ Chính.

- Đúng vậy.

Đồ Chính nhẹ gật đầu, chỉ có điều, nét mặt của hắn lại mang theo nghi hoặc và không hiểu.

- Lúc ấy, ta theo lệnh phía trên phân phó bố trí thiên la địa võng và đại sát khí đáng sợ, nhất cử tru sát Tứ hộ pháp.

- Nhưng thật ra, trước khi ta tiến hành nhiệm vụ này lại căn bản cũng không biết người mình đang mai phục lại là bốn đại hộ pháp tiếng tăm lừng lẫy bên cạnh Diệp Hoàng.

- Với lại trong cảm nhận của ta, bốn đại hộ pháp cũng không toàn lực chống cự, ngược lại cố ý lộ ra sơ hở, nhờ vậy chúng ta mới có thể thành công.

Diệp Tùy Phong yên lặng, thật ra loại này suy đoán của Đồ Chính cũng không phải là không thể.

Mấy người Phùng Chí là chính hắn đào tạo ra, sau đó lại đi theo bên cạnh Diệp Hoàng lâu như vậy, thực lực đều thuộc về một nhóm đứng đầu nhất, tuyệt đối sẽ không dễ dàng gặp mai phục, thân tử đạo tiêu như vậy.

Chí ít, Đồ Chính rất khó làm được.

Có lẽ đây thật là mấy người Diệp Hoàng cố ý.

Nhưng đến tột cùng là vì sao?

Hiện tại, Diệp Tùy Phong đã có thể xác định chính là, Diệp Hoàng và Diệp Long chắc chắn có tính toán, sáu mảnh Tử Vực chính là bọn hắn cố ý làm ra.

Căn cứ tình huống Tử Vực có thể phán đoán, bọn hắn rất có thể muốn làm ra một Minh Giới.

Thế nhưng, cho dù muốn sáng tạo Minh Giới thì vì sao lại phải sử dụng phương thức quái dị như vậy, tạo thành lượng sát

nghiệt lớn như thế chứ?

- Ta không đoán ra ý nghĩ của Long Đế và Hoàng Chủ.
- Nhưng có thể chắc chắn là, Cửu Thiên Thập Địa trên tay của bọn hắc đã phát ra ánh sáng mà từ xưa đến nay chưa hề có.
- Ta tin tưởng bọn hắc, cho nên cho tới nay, đều hoàn toàn phục tùng sắp xếp của bọn hắc.

Đồ Chính nghiêm túc nói.

Diệp Tùy Phong khẽ thở dài, con người của Đồ Chính là như vậy, đích thật là một tướng tài đặc lực cực kỳ đáng giá tin nhiệm.

Thật ra hắc cũng tin tưởng, hai người Diệp Hoàng và Diệp Long tuyệt sẽ không nói nhảm, cách làm lần này nhìn như biển máu ngập trời, nhưng chắc chắn bọn hắc tự có đạo lý riêng của mình.

Nhưng chân tướng chuyện này cần phải đi đến Thiên giới thì hắc mới có thể biết được.

Diệp Tùy Phong ngẩng đầu lên, nhìn lên quang trụ bảy màu bắn ra lưu quan ở phương xa.

- Vậy thì đi thôi.

.....

- Ta nói ngài có thể đổi công việc hay không?

Một người thiếu nữ mặc trường sam màu trắng, dáng vẻ đại khái khoảng mười hai mười ba tuổi, lay lắt một người đàn ông trung niên mặc áo giáp, oai hùng bất phàm, lại đang vênh chân lên bắt chéo gối ở trên ghế bành.

Khuôn mặt thiếu nữ tinh xảo, giống như tự nhiên, nhưng làm người khác chú ý nhất vẫn là một đôi tai cáo mềm mại của nàng, nhìn qua rất là đáng yêu.

Nàng nằm trên cánh tay người đàn ông trung niên, một bộ dáng vẻ đáng yêu.

- Thế nào, công việc này không tốt à?

Người đàn ông trung niên thuận miệng nói.

Thiếu nữ vừa muốn nói chuyện thì bỗng nhiên một đạo tia sáng lóe lên, một đạo nhân xuất hiện ở trước mặt hai người.

Dáng vẻ hắn nhìn qua có chút ngơ ngác, ngắm nhìn bốn phía, không biết làm sao.

- Ai, tới đây.

Trung niên người đàn ông thấy vậy, vội vàng hô một tiếng.

Sau đó, hắn lấy ra một ngọc giản, đặt ở trên bàn trước mặt.

- Đăng ký.

Đạo nhân ngẩn người, sau khi cầm lấy ngọc giản thì lập tức nhíu mày.

- Cẩn kẽ như vậy à?

Người đàn ông trung niên ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn hắn:

- Nói lời vô dụng làm gì?

- Hoặc đăng ký, hoặc xéo đi.

Đạo người nhất thời giận dữ, nhưng cuối cùng vẫn không hành động thiếu suy nghĩ, để xung đột thăng cấp.

Mặt âm trầm, hắn điền từng yêu cầu trong ngọc giản, rồi một lần nữa đặt ở trên mặt bàn.

- Ta có thể vào không?

Đạo nhân lạnh giọng hỏi.

Người đàn ông trung niên cầm ngọc giản lên, tùy ý nhìn lướt qua, lại ném trở về.

- Còn có một yêu cầu ngươi chưa điền.

Đạo nhân đột nhiên trừng mắt lên, gầm nhẹ nói:

- Ta chỉ muốn tiến vào Thiên giới mà thôi, tại sao ta phải điền số lượng đạo lữ chứ?

Hắn thật sự nổi giận, khí tức Tiên Đế đỉnh phong cũng nhin không được phát ra, cực kỳ uy nghiêm.

Nhưng người đàn ông trung niên rõ ràng không để ý bộ dáng này của hắn, vẻ mặt vẫn đăm đăm.

- Hoặc đăng ký, hoặc xéo đi.

Hắn nói tiếp ra một câu nói đó.

Đạo nhân rằng cần vang lên tiếng ken két, cái trán hắn lên gân xanh, nếu như ở địa bàn của hắn thì hắn đã sớm treo gia hỏa này lên đến đánh một trận toi bời.

Nhưng đây là trước cửa Thiên giới, hắn cũng không muốn bởi vậy mà bị từ chối ở ngoài cửa.

Cô nén lửa giận, hắn điền thông tin đạo lữ của mình lên đó, lập tức hiện đầy mấy dòng.

Người đàn ông trung niên nhìn một chút, nhếch miệng, đánh giá cả người đạo nhân một hồi, hình như đang hoài nghi thân thể gầy gò kia có được hay không.

Nhưng cũng may hắn không tiếp tục gây phiền phức, sau đó đóng dấu một cái, một cánh cửa hư không đột nhiên xuất hiện.

- Đi nhanh lên.

Hắn phát phát tay giống như đuôi ruồi.

Đạo nhân hừ lạnh một tiếng, đi vào trong cánh cửa hư không, khi khí tức của cánh cửa sắp biến mất, hắn vẫn không nhìn được quãng xuống một câu ngoạn thoại.

- Không phải chỉ là một cánh cửa thôi à, thần khí cái gì?

- Sớm muộn ta cũng sẽ thu thập ngươi!

Cánh cửa biến mất, nhưng âm thanh giận dữ của đạo nhân vẫn còn vang vọng trong vùng không gian này.

Nhưng hình như người đàn ông trung niên sớm đã quen với chuyện như vậy nên cũng không để ý chút nào, quay đầu nhìn tiểu tôn nữ của mình, hỏi:

- Nhìn xem, công việc này của ta không phải rất tốt à?

Thiếu nữ trừng trừng mắt, nghĩ thầm gia gia mình chắc chắn có hiểu lầm gì đó đối với chữ “tốt” này rồi.

Chương 643: Thần Võ – Người Gác Cửa.

Vẻ buồn rầu trên mặt nàng càng đậm, nắm trên cánh tay người đàn ông trung niên, nói nhỏ ra:

- Hôm qua, lớp chúng ta có đến Thiên Môn này tham quan.
- Lão sư giới thiệu cho chúng ta tình huống quản lý Thiên Môn, hiện tại, các đồng học của ta đều biết ngài ở đây giám sát đại môn.

Người đàn ông trung niên nhú mày, thì ra là chuyện này.

Hắn vuốt vuốt mái tóc dài tinh tế của thiếu nữ, cười nói:

- Sương nhi, giám sát đại môn thì thế nào?
- Làm việc là không phân quý tiện.

Lời an ủi này hiển nhiên không có quá nhiều tác dụng.

Vẻ mặt thiếu nữ vẫn như cũ có chút mệt mỏi, nói nhỏ:

- Làm việc là không phân quý tiện, nhưng người có phân nha.

Câu nói này làm người đàn ông trung niên lập tức ngắt người.

Không ngờ tiểu tôn nữ này của mình lại cũng hiểu được một ít lời đời nhân tình rồi, còn tưởng rằng nàng vẫn luôn là một tiểu nữ hài chưa lớn lên chứ.

- Vậy là ngươi muốn ta tìm một công việc khác có thể diện hơn à?

Người đàn ông trung niên hỏi.

Nhưng Tiểu Sương lại lắc đầu.

- Thật ra không liên quan đến công việc quý tiện, ta chẳng qua là cảm thấy có thể ngài không quá thích hợp với cương vị này.

Tiểu Sương ngẩng đầu, nói:

- Hôm qua, lúc lão sư giới thiệu tình huống quản lý Thiên Môn đều đánh giá thủ vệ Thiên Môn rất cao, đều là người đáng để chúng ta tôn trọng.

- Nhưng ngài... Lão sư nói thái độ của ngài là ác liệt nhất, là thủ vệ bị khiêu nại nhiều nhất, có thể không bao lâu nữa sẽ bị

miễn chức.

- Để mọi người xem như tài liệu giảng dạy mặt trái, lấy đó mà làm gương.

Người đàn ông trung niên ngạc nhiên.

Thì ra là chuyện như vậy à.

Dựa vào bầu không khí học thuật của thư viện Thiên Hạ, chắc là không lại vì thân phận quý tiện mà cô lập đồng học.

Nếu thật xảy ra loại chuyện này thì hẳn sẽ phải đi tìm Đại diệt Diệt Khiêm, hảo hảo bàn luận nhân sinh.

Người đàn ông trung niên nhìn tiểu tôn nữ ưu sầu, cười nói:

- Đó là bọn hần hiểu lầm.

- Cương vị của gia gia ngoại trừ gác cửa ra thì thật ra còn có một thân phận khác nữa.

Nói xong, lão lấy ra một khối lệnh bài màu đen chứng minh thân phận của mình.

Trên lệnh bài thân phận này có hai chữ “Tra Ác” thật to, cứng cáp và hữu lực.

- Ngài là... Tra Ác à?

Tiểu Sương lập tức sững sốt, nàng đã đọc được trong sách, Tra Ác chính là quần thể có thân phận đặc biệt nhất Thiên giới.

Bọn hần phụ trách giữ gìn trật tự mặt tối của Thiên giới, được xưng là anh hùng vô danh.

Không ngờ Gia gia của nàng lại cũng là một anh hùng!

Tâm tư đau khổ của thiếu nữ lập tức không còn sót lại chút gì.

- Người bị phân phối đến nơi này của gia gia đều là người từng làm việc xấu hoặc có tiềm ẩn nguy hiểm.

- Gia gia nhất định phải dùng các phương pháp đặc biệt khác để kiểm tra thực hư của bọn hần mới được.

Người đàn ông trung niên giải thích nói.

Nhưng đối với Tiểu Sương thì lúc này đã không cần giải thích gì nữa, cái danh “Tra Ác” này đã làm nàng sùng bái đối với gia gia đến đỉnh điểm.

- Quá đẹp rồi!

Tiểu Sương lật tới lật lui nhìn lệnh bài Tra Ác, trong mắt đều là ngôi sao nhỏ.

Người đàn ông trung niên cười ha ha một tiếng:

- Nếu thích thì ta sẽ tặng cho ngươi.

- Đến lúc đó, nếu ai còn dám nói gia gia là người giữ cửa thì ngươi cứ dùng cái này ném vô đầu hắn là được.

Tiểu Sương liếc mắt, sau đó lưu luyến không rời trả lại lệnh bài Tra Ác.

- Nào có gia gia nào dạy tôn nữ làm việc như thế chứ?

- Ta mới sẽ không làm như thế đâu, lệnh bài Tra Ác thần thánh như vậy, không thể dùng để ném giận được.

Người đàn ông trung niên cười nói:

- Vậy ngươi không sợ người khác nói ta à?

Tiểu Sương lắc đầu.

- Cho dù bọn hắn nói thế nào, ta biết thật ra ngài không phải như thế là được rồi.

- Lời đàm tiếu mà thôi, sao có thể làm tổn thương ta được chứ?

Bộ dáng tôn nữ hiểu chuyện làm người đàn ông trung niên có chút đau lòng.

- Vậy như vậy đi, gia gia đổi phân viện khác cho ngươi, như vậy ngươi sẽ không phải nghe lời đàm tiếu nữa.

Bất kể nói thế nào thì một hoàn cảnh học tập tốt đẹp vẫn rất không tệ.

Tiểu Sương ngẩng đầu lên, có chút không tin hỏi:

- Ngài có thể giúp ta thay đổi phân viện à?

- Gia gia, đây chính là thư viên Thiên Hạ đó!

Người đàn ông trung niên nghe vậy, lập tức cao giọng cười to, nói:

- Dưới gầm trời này, không có chuyện gì là gia gia không làm được.

- Tên của ta đủ để những người kia sợ tè ra quần rồi.

Tiểu Sương nhìn dáng vẻ người đàn ông trung niên không giống như đang khoác lác, sững sờ hỏi:

- Thật à?

- Đương nhiên là thật.

Người đàn ông trung niên nhẹ gật đầu, sau đó cực kỳ tự tin nói.

- Nếu như biết thân phận ta, dưới gầm trời này, không có bất cứ người nào dám gọi ta là người giữ cửa đâu.

Một âm thanh có chút quen thuộc truyền tới.

- Thần Võ?

- Sao ngươi lại biến thành người giữ cửa rồi?

Người đàn ông trung niên lập tức cắn răng, lão tử vừa nói xong với tôn nữ, ai lại không có mắt đến phá đài của lão tử vậy?

Hắn quay đầu lại, một bóng người cao gầy chậm rãi từ trong hư không hiện ra.

Sau khi nhìn thấy bóng người quen thuộc kia, Thần Võ lập tức sửng sốt, đột nhiên đứng dậy, ngây ra như phỗng.

Sau một hồi lâu, hắn phát ra một tiếng rống to động trời.

- Mẹ nó!

.....

Tiểu Sương ngồi bên bàn đá, hai tay chống lấy khuôn mặt của mình, nhìn “Đại ca ca” khí độ bất phàm vừa xuất hiện, vẻ mặt nàng tràn đầy tò mò.

Vừa rồi, gia gia của nàng ở trước mặt nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nói người biết hẳn sẽ không ai dám gọi hắn là người canh cửa.

Kết quả, người thanh niên này vừa đến đã gọi ngay cái tên này.

Mà càng làm cho người không ngờ chính là, bộ dạng gia gia nàng không chỉ không tức giận chút nào. Mà sau khi hết khiếp sợ ngược lại cuồng hỉ, thậm chí nhìn qua có chút không biết làm sao.

Cho tới bây giờ, nàng chưa thấy qua gia gia dùng loại thái độ này với người nào cả.

Người thanh niên này rốt cuộc là ai?

Lúc Tiểu Sương ngắm lấy Diệp Tùy Phong, đồng thời Diệp Tùy Phong cũng đang quan sát nàng.

Thiếu nữ rõ ràng có đặc thù của Hồ tộc, cho thấy nàng nhất định là tôn nữ trực hệ của Xảo Nhi và Thân Võ.

- Thân Võ là gia gia của ngươi à?

Diệp Tùy Phong hỏi.

- Đúng vậy.

Tiểu Sương ngoẹo đầu hỏi:

- Còn ngươi là ai?

Chương 644: Mưu Đồ Nhóm Hậu Bối – Lục Đạo Luân Hồi.

Diệp Tùy Phong cười nói:

- Tính ra thì chúng ta cũng có chút quan hệ thân thích.

- Lý Ngọc Châu, chắc là đại cô của cháu à?

Tiểu Sương nhẹ gật đầu:

- Ngươi biết Tiểu Bạch cô cô của ta hả?

Diệp Tùy Phong cười nói:

- Đương nhiên.

- Ta chính là cha chồng của đại cô cô của cháu.

Tầng quan hệ này làm Tiểu Sương lập tức có chút ngơ ngác.

Cha chồng của chị của mẹ nàng, nàng nên xưng là gì?

Ngạch.

Tiểu Sương nghiêm túc vuốt vuốt đầu, sau đó nháy nháy mắt, hỏi:

- Vậy thì nói như vậy, ta phải gọi ngài là cô gia à?

Diệp Tùy Phong sững sờ, sau đó cười ha ha.

- Tốt hay cho một chữ cô gia.

- Gọi ta Phong gia gia là được rồi.

Nói xong, Diệp Tùy Phong mở ra tay ra, một chú bướm băng tinh lóe sáng xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn.

- Đến, ta tặng cháu một lễ vật nhỏ.

Chú bướm băng tinh vội vỗ cánh, sau đó chậm rãi bắt đầu bay nhảy, rơi vào trên mu bàn tay của Tiểu Sương.

Thân thể trong suốt sáng long lanh của nó chiết xạ ánh nắng thành đủ loại màu sắc xán lạn.

- Thật xinh đẹp.

Tiểu Sương lập tức bị con hồ điệp đặc thù này hấp dẫn, đây mới đầu là vui vẻ.

- Cảm ơn Phong gia gia!

Diệp Tùy Phong mỉm cười nhìn nàng, con hồ điệp này là hắn lấy từ tạo vật thánh liên, hoàn toàn có bản chất sinh mạng, với lại còn có được rất nhiều lực lượng tạo vật.

Nó sẽ chỉ dẫn cho tiểu nha đầu một tương lai sáng lạn.

- A ha ha ha.

- Nước trà đến rồi đây!

Lúc này, Thần Võ tự mình bung nước trà đã chuẩn bị xong từ đằng xa bước nhanh đi tới.

Sau khi hẩn dâng trà thơm cho Diệp Tuy Phong, nhìn tiểu Sương đang chơi đùa với con bướm, cười nói:

- Tiểu Sương là tiểu nữ nhi nhà lão tứ ta, năm nay vừa mười hai tuổi, đáng yêu không?

Diệp Tuy Phong nhận lấy ly nước trà, phẩm một ngụm, bĩu môi nói:

- Ngươi đã có bốn đứa con trai à?

Thần Võ cười hắc hắc.

- Sáu đứa con trai, còn có tám con gái.

- Ta bên này không có việc lớn gì nên dành nhiều thời gian nghiên cứu thảo luận chân lý sinh mệnh với Xảo Nhi.

- Với lại từ khi chúng ta thành hôn đến giờ đã qua mười ngàn năm rồi, số lượng này cũng không tính quá khoa trương mà.

Diệp Tuy Phong liếc mắt, ra hiệu bên cạnh còn có tiểu nha đầu ở đây.

Thần Võ không có vấn đề nói:

- Không có chuyện gì, con bé không hiểu gì đâu.

- Đúng vậy, ta không hiểu gì hết.

Tiểu Sương cất hồ điệp, thở dài nói:

- Trừ phi một ít người cả ngày đều treo loại chuyện này ở ngoài miệng.

Nàng nhìn Diệp Tuy Phong, đúng là bất đắc dĩ nhún vai.

Diệp Tuy Phong ngạc nhiên, tròn mắt nhìn về phía Thần Võ.

Thần Võ lập tức xấu hổ, vội vàng phát phát tay nói:

- Đi đi, đi chơi với đám tiểu đồng bạn của cháu đi.

Tiểu Sương miết miệng, nhưng nàng vẫn nghe lời đứng dậy, mang theo chú bướm băng tinh cùng nhau rời khỏi.

Rất nhanh, nơi này chỉ còn lại hai người Diệp Tuy Phong và Thần Võ.

- Đại ca.

- Không ngờ người lại thật không chết.

Vẻ mặt của Thần Võ tràn đầy đều là cảm thán, thật ra cho tới bây giờ, hắn vẫn còn chưa lấy lại tinh thần từ cơn chấn động.

- Việc này nói ra rất dài dòng.

Diệp Tùy Phong lắc đầu nói:

- Lúc trước, ta đúng là không ngờ mình còn có thể trở về.

- Chỉ có điều xảy ra một chút ngoài ý muốn, có một đám người đẹp trai đến không được không muốn để cho có sự kết thúc như thế, thế là ta lại một lần nữa trở về.

Thần Võ nghe không hiểu chút nào, nhưng chỉ cần Diệp Tùy Phong có thể trở về thì chính là một chuyện cực kỳ đáng giá để cao hứng.

Lúc ấy, hắn thật đi quá qua loa.

- Người không biết đâu, mọi người vì tìm người đã hao tổn bao nhiêu thời gian và tinh lực.

- Nhưng người giống như hoàn toàn biến mất, tìm khắp mỗi một góc của vũ trụ cũng không thể tìm được bất kỳ dấu vết nào để lại.

Thần Võ nói liên miên lải nhải, nói không ngừng.

Lúc ấy, sau khi Diệp Tùy Phong tạm biệt đám người thì mọi người đều tin tưởng hắn có thể trở về, thế là vẫn luôn yên lặng làm chuyện của mình, chờ đợi hắn lại xuất hiện.

Nhưng vừa chờ đợi đã trôi qua mấy ngàn năm.

Sau khi Cửu Thiên Thập Địa hoàn toàn đi vào huy hoàng, bọn hắn cũng không chờ được, bắt đầu tìm kiếm tung tích của Diệp Tùy Phong.

Nhưng cho dù tìm kiếm như thế nào cũng không có kết quả, giống như hắn đã thật vĩnh viễn không trở lại nữa.

- Thật ra mọi người vẫn luôn mong mỗi người trở về.

- Không có lời của người, cho dù Cửu Thiên Thập Địa như thế nào vẫn luôn cảm giác thiếu đi một chút gì đó.

Thần Võ nhớ lại nói.

- Bây giờ ngươi có thể trở về, thật quá tốt rồi!
- Ha ha, ta đã không kịp chờ đợi muốn nhìn xem biểu lộ của đám người kia nếu bọn hần biết ngươi trở về sẽ như thế nào!
- Đúng rồi, mấy người Diệp Hoàng có biết ngươi đã về không?

Thần Võ hỏi.

Diệp Tùy Phong lắc đầu:

- Vẫn chưa biết.
- Nhưng nếu như đã về tới Thiên giới thì chắc chắn ta sẽ gặp bọn hần.
- Nhưng trước đó, ta muốn trước biết rõ ràng một ít chuyện.

Thần Võ nghi ngờ nói:

- Chuyện gì?

Diệp Tùy Phong nghĩ đi nghĩ lại nói:

- Tử Vực.
- Chuyện Diệp Hoàng nhập ma nổi điên, chắc ngươi cũng biết chứ?

Thần Võ giật mình, sau đó nhíu mày, cười nói:

- Đại ca, đừng làm rộn.
- Diệp Hoàng nhập ma? Còn nổi điên?
- Đừng nói với ta, ngươi cũng tin tưởng loại thuyết pháp chó má này nha.

Diệp Tùy Phong mỉm cười, Thần Võ quả nhiên biết nhiều thứ hơn.

- Vậy ngươi nói đi?

Thần Võ uống một hớp trà lớn, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, nói:

- Chuyện này nói ra cũng rất dài dòng.

- Tử Vực, còn có trường tranh đấu mấy ngàn năm trước, thật ra chính là Diệp Hoàng và Diệp Long bọn hắn cố ý làm ra mà thôi.

- Bọn hắn muốn mượn chuyện này để đạt tới một mục đích.

- Với lại...

Nói xong, Thần Võ tiến tới góp mặt, cười hắc hắc:

- Nói đến đây, ta không thể không bội phục đại ca ngài.

- Lão nhân gia ngài tự mình dạy dỗ nên hậu bối, thật sự không tầm thường.

Diệp Tùy Phong nhíu mày lại.

- Hả? Chỉ giáo cho?

Thần Võ lần nữa cười một tiếng, nói:

- Thật ra phía sau chuyện này cũng không chỉ có hai người Diệp Hoàng và Diệp Long.

- Theo ta được biết, Tiểu Bạch, Tiểu Hắc, Diệp Cẩm Dao, Diệp Hiểu Hiểu, Diệp Khiêm, còn có tiểu đầu bếp Cốc U Lan nhà người.

- Thật ra đều là người chủ đạo phía sau Tử Vực.

- Bọn hắn đang cùng nhau tạo ra bàn cờ đủ để cải thiên hoá địa.

Chương 645: Phá Vỡ Giới Hạn, Bước Vào Chúa Tể.

Diệp Tùy Phong lập tức ngây ngẩn cả người.

Thì ra hắn tưởng rằng chỉ là Diệp Hoàng và Diệp Long mưu đồ.

Không ngờ, nhiều người như vậy đều tham gia vào trong, với lại lại còn có Cốc U Lan.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Sau một hồi lâu, Diệp Tuy Phong mới hồi phục tinh thần lại, chậm rãi hỏi:

- Bàn cờ gì?

Thần Võ nhếch miệng cười một tiếng.

- Bọn hầy, muốn sáng tạo một âm tào địa phủ hoàn chỉnh, Lục Đạo Luân Hồi.

- Để giải quyết nguy cơ lớn nhất mà Cửu Thiên Thập Địa gặp phải.

Diệp Tuy Phong lần nữa sửng sốt.

- Là nguy cơ gì?

.....

Qua lời kể của Thần Võ, Diệp Tuy Phong dần dần hiểu rõ từ đầu đến cuối của chuyện này.

Sau khi Cửu Thiên Thập Địa tái tạo, thế giới được Vân Tiêu Thiên Giới dẫn dắt đã đi lên một cảnh giới đăng phong tạo cực.

Lượng lớn thiên tài mọc lên như nấm mọc sau mưa, cường giả tuyệt thế càng đi đầy đường.

Trong đó, lấy các thế lực siêu cấp gồm Vân Tiêu Thiên Giới, ba tộc Thần Thú, tám đại bá chủ cầm đầu, đoạt tạo hóa của thiên địa, đã đứng ở đỉnh phong của vạn tộc.

Nhưng theo thời gian trôi qua, khi cường giả trong thiên địa càng ngày càng nhiều thì một vấn đề cực kỳ vấn đề nghiêm trọng xuất hiện.

- Lúc ấy, hai người Tiểu Hắc và Tiểu Bạch rút đi quy tắc, quy về sinh linh, Thiên Đạo mới khống chế thiên địa, một mảnh mạnh khỏe.

- Thế nhưng chỉ qua khoảng một ngàn năm, chúng ta lại phát hiện, nhiều sinh linh trong Cửu Thiên Thập Địa càng mạnh mẽ thì Thiên Đạo sẽ phải càng cố hết sức.

Thần Võ nói tiếp.

Vũ trụ có cực hạn tồn tại.

Cho dù là Chư Thiên Vạn Giới, hay Cửu Thiên Thập Địa bây giờ cũng đều có một hạn độ dung nạp cực hạn.

Cho nên sau khi thực lực tổng thể của sinh linh ở trong đó cường đại đến mức vượt ra khỏi cực hạn này thì chỉ sẽ xảy ra một việc.

Thế giới điều linh.

Mấy người Diệp Hoàng và Diệp Long đều chú ý tới tình huống này.

Nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì sớm muộn thế giới cũng sẽ đi đến thời khắc diệt vong.

Đây là thế giới do Diệp Tùy Phong tự tay sáng tạo ra, bọn hắn tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra chuyện như vậy.

Thế là, mấy người Diệp Hoàng bắt đầu tìm kiếm biện pháp phá giải.

Lần này, vấn đề gặp phải là thế giới đạt đến dung nạp cực hạn.

Cho nên, bọn hắn đã đi khắp mỗi một góc vũ trụ, tìm kiếm vật chất có thể tăng lên cực hạn của Thiên Đạo.

Sau mấy trăm năm tìm kiếm, đúng là đã tìm được rất nhiều Thần vật và Thánh vật, cường ép tăng lên cực hạn của thế giới, giúp cho nó có thể chứa được càng nhiều sinh linh mạnh mẽ hơn.

Nhưng rất nhanh, bọn hắn lại phát hiện, không ngờ tốc độ Thiên Đạo tăng lên lại theo không kịp tốc độ tăng trưởng của các sinh linh bên trong.

Nhờ hoàn cảnh tu luyện hậu đãi đã làm cho tu luyện giới tăng trưởng cực nhanh, cường giả tối đỉnh càng ngày càng nhiều, bọn hắn tùy tiện xung đột một lần cũng có thể làm cho thế giới gặp tai nạn.

Nếu như đánh sinh tử thì thậm chí có thể lưu lại thương tích không thể xóa nhòa cho pháp tắc Thiên Đạo.

Biện pháp thứ nhất, thất bại.

Nhưng mấy người Diệp Hoàng đương nhiên sẽ không buông tha như vậy, nếu dùng ngoại vật để tăng lên cực hạn của thế giới quá chậm thì sẽ tăng lên từ trên căn bản của nó, duy nhất một lần bước ra một bước thật dài.

Thế giới và sinh linh sẽ hạn chế lẫn nhau, nhưng đồng dạng cũng xúc tiến lẫn nhau.

Nếu như sinh linh có thể vượt qua trần nhà, như vậy thì có thể lần nữa tạo dựng một tầng pháp tắc càng kiên cố hơn trên trần nhà, cực hạn của Thiên Đạo cũng sẽ nhờ đó tăng lên.

Thế là mấy người Diệp Hoàng bắt đầu chuyên chú vào chuyện này, ý đồ mở ra một cảnh giới hoàn toàn mới.

Bọn hắn dung hợp vạn pháp trên thế gian, sửa chữa quy tắc, chấp chương âm dương, cảm ngộ Hỗn Độn.

Cuối cùng, một cảnh giới vượt qua cực hạn của thế giới được mở ra thành công.

Cảnh giới Chúa Tể.

- Đại ca, người biết ai là người bước vào cảnh giới này đầu tiên không?

Thần Võ bỗng nhiên cười hỏi.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu:

- Ta nghe Bạch Lan Chi nói qua.

- Là Diệp Hoàng tiến vào Chúa Tể cảnh trước, sau đó Diệp Long theo sát phía sau.

- Hai người bọn hắn cũng từ đó đã trở thành tồn tại mạnh nhất Cửu Thiên Thập Địa.

Nhưng sau khi nghe xong, Thần Võ lại lắc đầu.

- Đây chỉ là lời đồn bên ngoài thôi.

- Trên thực tế, Diệp Long là người thứ năm bước vào cảnh giới Chúa Tể.

- Mà Diệp Hoàng chỉ là người thứ ba.

Diệp Tuy Phong lập tức ngây ngẩn cả người, không ngờ người mạnh nhất lại không phải hai người bọn hắn?

Thần Võ nhìn bộ dáng Diệp Tuy Phong ngây người, cũng không thừa nước đục thả câu, cười nói:

- Người mở ra cảnh giới Chúa Tể đầu tiên thật ra là cháu gái của ngươi.

- Diệp Cẩm Dao.

Trong lòng của Diệp Tuy Phong hơi kinh ngạc, lại là nàng à?

- Nha đầu này, thật không đơn giản.

Thần Võ cảm thán nói:

- Nàng có thể chịu được trắc trở và thống khổ mà bất luận kẻ nào cũng không thể chịu đựng được, có thể làm được chuyện mà bất luận kẻ nào cũng không thể làm được.

- Trên tính cách và phong cách hành sự, thậm chí nàng còn càng tương tự ngươi hơn Diệp Hoàng.

- Đặc biệt là sau khi ngươi rời khỏi, loại cảm giác này lại càng rõ ràng.

Diệp Tuy Phong không khỏi yên lặng.

Nha đầu Cẩm Dao này vẫn luôn muốn trở thành hắn.

Với lại, nàng là người trưởng thành nhất trong năm thiên kiêu của Diệp gia, điệu thấp trầm ổn, thậm chí có đôi khi sẽ làm cho người khác theo bản năng bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Nhưng thực lực và năng lực của nàng tuyệt đối không thể khinh thường.

Đối với chuyện mở ra cảnh giới mới này, nàng thật đúng là có thể đi trước những người khác.

- Vậy thì người thứ hai là ai?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Thần Võ cười dài một tiếng, nói:

- Đó là đương nhiên là con rể tốt của ta rồi.

- Sau khi Cầm Dao bước vào Chúa Tể, nàng cũng không ản giấu, chia sẻ toàn bộ những kinh nghiệm mà mình đoạt được cho những người khác.

- Mà Tiểu Hắc là người được dẫn dắt trước tiên, tiến vào Chúa Tể.

Diệp Tuy Phong nhẹ gật đầu, thật ra đây cũng là chuyện tương đối hợp lý.

Tiểu Hắc vốn đã đặc biệt, cho dù đã hóa thành sinh linh thì hẳn cũng là hóa thân của hơn mười ngàn gốc Đại Thụ Khải Mông, đối với lý giải quy tắc, tuyệt đối mạnh hơn những người khác rất nhiều.

Chương 646: Luân Hồi Lục Đạo.

- Thật ra theo lý mà nói, Tiểu Hắc mới nên là người đột phá Chúa Tể Giả đầu tiên, để Diệp Cầm Dao vượt lên trước, chắc chắn là gia hỏa này chân chừ, không chịu chân chính chuyên tâm vào chuyện này.

- Ừm. Lấy tính cách của gia hỏa này căn bản sẽ không chuyên tâm nổi.

- Tiểu Hắc đột phá thành công, tiếp đó, Diệp Hoàng theo sát phía sau.

- Mà người thứ tư.

Thần Võ nhìn Diệp Tuy Phong, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười.

- Là Cốc U Lan.

Diệp Tuy Phong lần nữa ngạc nhiên.

- Không phải nàng đã đến thư viện làm việc rồi à?

Thần Võ cười nói:

- Đúng vậy, nàng là nhân viên quản lý của thư viện.

- Nhưng từ xưa đến nay, lại có nhân viên quản lý sách báo nào là hạng người tầm thường đâu?

- Sau khi đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên bác tới một loại trình độ có thể xưng là cực kỳ khủng bố, dù sao thì ta tuyệt đối không chịu nổi loại chuyện đó.

Diệp Tùy Phong không biết nói gì cho phải, ấn tượng của hắn đối với Cốc U Lan chỉ giới hạn ở: Ôn nhu, quan tâm, cẩn thận, nấu ăn ngon, xinh đẹp, thông minh, hiểu chuyện, yêu nghiên cứu học tập, đáng người cũng rất tốt.

Giống như ưu điểm cũng không ít, nhưng cũng không thể cường đại như vậy chứ.

Thật không ngờ, nàng ấy lại có thể đi đến trước Diệp Long.

- Diệp Long là người thứ năm.

Sau đó, Thần Võ tiếp tục nói:

- Tiếp theo đó chính là mấy người Diệp Hiểu Hiểu, Tiểu Bạch, còn có Diệp Khiêm.

- Tám người bọn hắn là nhóm Chúa Tể Giả đầu tiên của Cửu Thiên Thập Địa.

- Diệp Cầm Dao mở ra cảnh giới mới, sau đó tám người cùng nhau triệt để hoàn thiện nó, cuối cùng tám người bọn hắn liên thủ, tiến hành một lần cải tạo Thiên Đạo triệt để.

- Cực hạn của thế giới bước lên một giai đoạn mới, một lần nguy cơ lớn nhất từ khi Cửu Thiên Thập Địa sinh ra đến nay cũng coi như là tạm thời giải quyết.

Diệp Tùy Phong nghe được ý tứ trong lời nói của Thần Võ.

Loại phương thức này không giải quyết được căn bản của vấn đề.

Chỉ cần là tồn tại cực hạn thì nguy cơ cũng sẽ đến lần nữa, không ai có cách nào ngăn cản.

- Sau đó thì sao?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Thần Võ nhấp một ngụm trà, bất đắc dĩ cười cười.

- Chắc chắn huynh hiểu rõ trong phương thức này tồn tại vấn đề.

- Thế giới đột phá cực hạn, thật ra vốn phải là một chuyện thuận theo tự nhiên, không thể làm đáp án tiêu chuẩn để giải quyết vấn đề.
- Mọi chuyện phải bắt đầu từ căn nguyên.
- Thật ra gánh nặng chủ yếu nhất của thế giới này vẫn bắt nguồn từ cường giả.
- Bọn hãn tiêu sai tùy ý, không phục chính mà làm, các loại tranh đấu vô lý mang đến cho thế giới rất nhiều thương tích không thể xóa nhòa.
- Thế là mấy người Diệp Hoàng, chuẩn bị trước bắt đầu từ quy phạm và quản lý, sau đó từng bước một để sinh linh đạt tới một trạng thái hài hòa mà cân bằng hoàn mỹ với thế giới.

Thần Võ thở ra một hơi, nhìn phương xa.

- Nhưng chuyện này còn phức tạp hơn rất nhiều so với việc mở ra cảnh giới Chúa Tể, bọn hãn cũng vì chuyện này mà tiên hành hơn trăm lần thảo luận, nhưng cũng không có tiến triển gì tốt.
- Mà mâu thuẫn cũng bắt đầu dần dần tăng thêm sau nhiều lần trao đổi thất bại.
- Cuối cùng triệt để bộc phát.

Diệp Tùy Phong khẽ nhíu mày.

- Người nói là Diệp Hoàng và Diệp Long à?

Thần Võ lắc đầu.

- Không.
- Là Thiên giới Vân Tiêu và tất cả bá chủ của thế giới khác ngoại trừ Huyền Đô.

.....

Quyền lợi làm cho cho người ta si mê, làm cho người ta điên cuồng.

Phàm là người được trải nghiệm chỗ tốt của quyền lực thì cực ít người có thể nhẹ nhàng bỏ nó xuống.

Mà những bá chủ đứng sừng sững ở đỉnh phong của thế giới lại càng như vậy.

Thánh Địa Thiên Khuyết, Hồng Mông Đạo Phủ, thế gia Cực Âm Cực Dương, thế gia Hiên Viên, Huyền Đô, Nam Bắc Yêu Thần Phủ, Tiên Phủ Thần Võ.

Từ khi cứu thiên thập địa mới bắt đầu sáng lập, tám đại bá chủ mỗi người thống trị một phương thế giới, vì ổn định thế giới mới này mà lập xuống công lao hiển hách.

Nhưng cũng vì vậy mà thực lực và dã tâm của bọn hãn cũng dần dần phát triển.

Đứng ở đỉnh phong quá lâu, há lại sẽ tình nguyện chịu làm kẻ dưới?

Khi mấy người Diệp Hoàng đưa ra yêu cầu chinh hợp Cửu Thiên Thập Địa, tạo ra một quy phạm quản lý thống nhất thì ngoại trừ hai thế lực vốn có quan hệ tâm đầu ý hợp với Thiên Giới Vân Tiêu là Huyền Đô và Tiên Phủ Thần Võ ra thì sáu đại bá chủ khác đều biểu hiện ra kháng cự rõ ràng.

Mặc dù bọn hãn trên danh nghĩa ở phía dưới Thiên Giới, nhưng nếu như thật sự bị Thiên Giới quản lý thì liên lụy đến lợi ích hạch tâm của bọn hãn.

Hơn trăm lần thảo luận kịch liệt, nói lên các loại phương án, toàn bộ đều chấm dứt không có kết quả gì.

Mà càng ngày càng nhiều tranh chấp, mâu thuẫn cũng làm cho khoảng cách giữa các bá chủ thế giới và Thiên Giới càng ngày càng xa xôi, khả năng đạt thành ý kiến nhất trí đã cực kỳ bé nhỏ.

Ngày khi mọi người không biết làm thế nào thì có người đã mở ra lối riêng, đưa ra một ý nghĩ to gan.

- Mặt tối của thế giới?

Diệp Tùy Phong khẽ nhíu mày.

Thần Võ nhẹ gật đầu:

- Nói trắng ra chính là Âm Tào Địa Phủ, Lục Đạo Luân Hồi trong truyền thuyết.

- Sau mấy trăm năm thảo luận và nghiên cứu, chúng ta phát hiện có thể tạo thành ảnh hưởng đối với thế giới, ngoại trừ vạn linh phát triển cực tốc ra thì còn có một nhân tố khác vô cùng quan trọng.

- Linh hồn đã chết đi.

Diệp Tuy Phong lập tức bừng tỉnh.

Trong thế giới này, sau khi sinh linh tử vong thì linh hồn sẽ chậm chạp tiêu tán giữa thiên địa.

Nói là tiêu tán, nhưng thật ra chính là bị quy tắc Thiên Đạo phân giải hết.

Mà linh hồn càng cường đại thì tốc độ phân giải sẽ càng chậm chạp.

Lấy Tiên Đế làm ví dụ, sau khi một Tiên Đế tử vong thì nếu như linh hồn của hắn muốn tự nhiên tiêu tán, chỉ ít cần hơn trăm năm.

Nhưng Cửu Thiên Thập Địa phát triển tới được đỉnh phong, chỉ sợ mỗi ngày cũng sẽ có rất nhiều Tiên Đế mới, cũng có rất nhiều Tiên Đế bởi vì các loại nguyên nhân khác nhau mà tử vong.

Sau khi chết đi, linh hồn của bọn hắn giống như một khối ngoạn thạch ảnh hưởng đến pháp tắc trời đất, tiêu hao tinh lực của Thiên Đạo.

Theo thời gian trôi qua sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn đối với Thiên Đạo.

Nếu như thật sự có thể sáng tạo ra một Âm Tào Địa Phủ hoàn chỉnh, Lục Đạo Luân Hồi, vậy ít nhất cũng có thể giải quyết hết vấn đề này, Thiên Đạo cũng sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, chừa lại nhiều thời gian hơn cho lần tiến hóa tiếp theo.

Chương 647: Tiểu Đầu Bếp Nhà Huynh Vẫn Luôn Đang Chờ Huynh Đấy.

Với lại sau khi có luân hồi, Thiên Địa cũng sẽ càng thêm hoàn chỉnh, âm dương hòa hợp, cho dù là đối với Thiên Đạo hoặc

sinh linh thì đây cũng là một chuyện cả hai cùng có lợi.

- Dựa vào học thức của đại ca, ta nghĩ huynh đã biết được huyền bí trong đó.

Sau đó Thần Võ cười nói:

- Ý nghĩ này vừa đưa ra, rất nhanh đã được những người khác tán đồng.

- Bởi vì nó là một phương án giải quyết rất hoàn mỹ.

- Chỉ có điều vẫn tồn tại một vấn đề đó là mặt tối thế giới cần một nửa thiên địa của Cửu Thiên Thập Địa để làm nơi xây dựng Âm Phủ.

- Dù sao chúng ta cũng không phải Sáng Thế Thần như huynh, có thể sáng tạo ra một thế giới mới tinh trống rỗng được.

Nói xong Thần Võ ung dung thở dài, vẻ mặt trở nên có chút bất đắc dĩ.

- Nhưng nếu như vậy thì lại về tới vấn đề trước đó, ai có thể từ bỏ địa vị của mình, nhường ra đất đai của mình để xây dựng Âm Phủ?

- Cho dù ta và Huyền Chủ, thậm chí còn có Thiên giới Vân Tiêu chủ động đứng ra gánh chịu một nửa thổ địa cho Âm Phủ cũng không ai nguyện ý tự nguyện gia nhập.

- Sau khi mấy lần thảo luận cùng thương nghị, vẫn như cũ không có kết quả, cuối cùng, mọi người tan rã trong không vui.

Sau khi nghe xong, trong lòng Diệp Tùy Phong cũng thâm than.

Đúng vậy, bọn hắn ngay cả cũng không muốn bỏ ra một chút quyền lợi nào thì sao có thể từ bỏ tất cả của mình được chứ?

Nếu như không cường ngạnh tham gia, sợ rằng sẽ mãi mãi tiếp tục tranh luận.

- Cho nên Diệp Hoàng mới ra tay chém bọn hắn à?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Thần Võ lắc đầu, nhưng lại rất nhanh ngẩng đầu lên, sau đó nói:

- Trao đổi rơi vào tử cục, mấy người Diệp Hoàng cũng không ra tay, mà tạm thời gác lại vấn đề, yên lặng tiếp gần trăm năm.
- Nhưng ta cảm thấy, ở thời điểm này bọn hắn đã có ý nghĩ thanh trừ bá chủ của thế giới.
- Sở dĩ không ra tay, thứ nhất vì các bá chủ của thế giới đều có công hiến vô cùng lớn đối với vấn đề của Cửu Thiên Thập Địa.
- Thứ hai thì vì đã tích lũy mấy ngàn năm nên thực lực tổng hợp của bọn hắn cũng cực kỳ mạnh mẽ, cho dù không có cường giả cấp bậc Chúa Tể thì cũng không phải có thể tùy tiện đánh bại, nếu như động thủ thì có thể thế giới sẽ bị hủy diệt trước tiên.

Thần Võ lần nữa nhấp một ngụm trà, ung dung nói:

- Trong vòng trăm năm đó đã xảy ra rất nhiều chuyện.
- Mộng Giới triệt để tạo dựng hoàn thành, hai tỷ muội Diệp Hiểu Hiểu chính thức xuất quan.
- Thư viện Thiên Hạ có địa vị ở Thiên giới, thành lập phân viện ở mỗi một góc trên Cửu Thiên Thập Địa.
- Thư viện Thiên Giới của Cốc U Lan cũng chính thức xây lên, dung nạp tất cả thế gian.
- Lại về sau, Tiên phủ Thần Võ chuyển vào thế giới Vân Tiêu, thế lực bản thổ của Huyền Đô và Vân Tiêu liên hợp tiếp quản thế giới trước của ta.
- Diệp gia, Diệp Tùy Vân chính thức giao vị trí gia chủ cho Diệp Long, gia chủ mới Diệp Long nhiều lần qua lại giữa các đại thế giới, ý đồ để mọi người lần nữa trở lại trên bàn đàm phán.
- Mà Diệp Hoàng thì mang theo Thần Phượng nhất tộc lần nữa đi khắp vũ trụ hỗn độn, muốn tìm ra biện pháp giải quyết khác.
- Mọi việc nhìn qua đều cực kỳ bình tĩnh.
- Nhưng không ai ngờ, sau khi Diệp Hoàng từ Hỗn Độn trở về một lần cuối cùng thì biến cố lớn nhất từ khi Cửu Thiên Thập Địa hình thành đến nay lại lập tức xảy ra.

Diệp Tuy Phong hít một hơi thật sâu.

Trong lời kể của Từ Thần Võ, hắn đã hiểu rõ cơ bản chuyện này.

- Vậy thì một trăm năm, chắc là mấy người Diệp Hoàng đang súc tích lực lượng, làm chuẩn bị cuối cùng à?

Thần Võ lập tức cười một tiếng.

- Ta cũng cho là như vậy.

- Các bá chủ của thế giới đương nhiên sẽ không dễ bị hủy diệt như vậy, bọn hắn đã góp nhặt nội tình mấy triệu năm, quá thâm hậu.

- Mặc dù, ta không tham gia vào chuyện đó, nhưng Tiểu Hắc lại có nói với ta tình huống lúc đó.

- Khi Diệp Hoàng chém ra một kiếm đáng sợ kia, bốn vị Chương Đạo giả đỉnh phong Cực Dương Đạo Nhân, Cực Âm Thiên Nữ, Cố chủ Thông Thương Thiên Hạ, Long Thần bị Diệp Hiểu Hiểu đồng thời ám sát.

- Đồng thời, Diệp Cầm Dao ở trong Hỗn Độn ra tay, phong tỏa toàn bộ nội tình của bọn hắn.

- Hai người Tiểu Hắc và Tiểu Bạch thì làm rối loạn pháp tắc thiên địa của bọn hắn, để bọn hắn không phát huy ra được hai thành thực lực chân chính của mình.

- Về phần Diệp Long, Diệp Khiêm, Cốc U Lan thì đều có nhiệm vụ riêng của mỗi người, chỉ có điều ta không đặc biệt rõ ràng thôi.

- Cho nên hủy diệt các bá chủ chính là đám người hợp lực mà làm.

Sau khi nghe xong, Diệp Tuy Phong suy nghĩ xuất thần, trong lòng nổi lên từng cơn gợn sóng.

Thì ra ngoại trừ Diệp Hoàng và Diệp Long ra thì tất cả những người khác đều có tham gia, đám hài tử này đến tột cùng đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết vì tương lai của Cửu Thiên Thập Địa.

- Đại ca.

Trên mặt của Thần Võ mang nụ cười kỳ dị, nói:

- Thật ra ta có thể nhìn ra, trong lòng huynh thật sự lo lắng cho bọn hấn, nhưng thật ra hoàn toàn không cần như thế.
- Bọn hấn đều đã chân chính trưởng thành, với lại cũng đang cộng đồng nỗ lực vì tương lai của Cửu Thiên Thập Địa.
- Đồng thời, làm vô cùng vô cùng tốt.
- Cho nên, chúng ta cứ an phận, chăm sóc tốt chính mình là được rồi.

Nói xong, Thần Võ bỗng nhiên chớp mắt, cười nói:

- Đúng rồi, tiểu đầu bếp nhà huynh vẫn luôn đang chờ huynh đấy.
- Ta cảm thấy so với chuyện Cửu Thiên Thập Địa thì chuyện này còn quan trọng hơn đối với người nhiều.

Diệp Tuy Phong nhìn Thần Võ, không trả lời, cũng không phủ nhận.

Sau một hồi lâu, hấn bỗng nhiên đứng dậy.

- Được thôi, vậy ta sẽ đi tìm nàng.

Thần Võ lập tức sững sốt, trừng trừng mắt nói:

- Dứt khoát như vậy à?

Diệp Tuy Phong nhún vai.

- Chính người nói nha, chuyện này quan trọng hơn.

Nói xong, hấn trực tiếp quay người rời đi.

Nhưng thật ra, hấn cũng không hề hoàn toàn tán đồng cách nói của Thần Võ.

Tại sao Diệp Hoàng phải gánh tiếng xấu trên lưng, trở thành danh từ mà chúng sinh phải sợ hãi chứ, phía sau vấn đề này nhất định còn có chuyện Thần Võ không biết.

Cốc U Lan chắc phải biết.

Huống hồ, cũng đến lúc hấn nên chào hỏi nàng.

Diệp Tuy Phong càng chạy càng xa, sau lưng truyền đến tiếng gào của Thần Võ.

- Đại ca.

- Vậy thì ta chờ huynh cùng nhau đứng gác với ta đó!

Chương 648: Gặp Lại Cốc U Lan

Thiên giới.

Tổng viện của thư viện Thiên Hạ.

Sáng sớm, Triều Khí Phồn Thịnh, Tử Khí Đông Lai.

Trong thư viện thanh nhã đã bắt đầu có nhân khí, các học sinh mặc trường sam màu trắng lui tới, có người đi về phía tu luyện tràng, có người đi võ đạo quán tới luyện kỹ nghệ.

Còn có ít người ôm những quyển sách thật dày, đi về chỗ sâu nhất trong thư viện.

Nơi đó có một kiến trúc là tiêu chí của Thiên giới đứng sừng sững, thư viện Thiên giới.

Một thanh niên với khuôn mặt tuấn tú, vóc người cao gầy dạo bước mà đi.

Bỗng nhiên, một âm thanh giòn tan từ phía sau truyền đến.

- Học trưởng Phương Minh!

Phương Minh quay đầu, chỉ thấy một thiếu nữ mi thanh mục tú, đang chạy từng bước nhỏ tới gần.

Vẻ mặt thiếu nữ tràn đầy vui mừng, nhưng sau khi đi đến trước người Phương Minh thì lại không biết nên nói lời gì, cứng nhắc nói ra một câu:

- Thật là trùng hợp.

- Không ngờ lại gặp được người ở đây.

Phương Minh nhìn xung quanh một chút, nơi này là con đường đi đến thư viện có đông người qua lại nhất, hai người gặp nhau ở đây cũng không có gì gọi là “trùng hợp” cả.

Nhưng hắn nhìn biểu hiện nhăn nhó của thiếu nữ, hắn vẫn hiểu rõ ý nghĩ trong lòng của nàng.

- Đúng vậy, thật là trùng hợp.

Phương Minh cười cười, sau đó hỏi:

- Bạch Sâm cô nương cũng đi thư viện à?

Bạch Sâm sững sốt một chút, sau đó gật đầu:

- Ừm, đúng vậy, ta cũng đi đến thư viện!

- Vậy nếu như không chê, chúng ta cùng đi thôi.

Phương Minh lễ phép mời Bạch Sâm.

Sau một lát, hai người chậm chạp bước đi.

Thật ra tình huống như vậy, Phương Minh đã gặp được rất nhiều lần.

Là một thiên tài có chút danh tiếng trong thư viện Thiên Hạ, rất nhiều tiểu cô nương đều đã từng ám chỉ hoặc biểu đạt rõ ràng tâm ý của mình đối với hắn.

Nhưng Phương Minh chỉ chuyên tâm tu luyện, cũng không có tâm tư nghĩ đến chuyện nữ nhi tình trường.

Nhưng hắn cũng không trực tiếp lạnh lùng từ chối các nàng, mà dùng phương thức của hắn để hóa giải, tránh làm người khác xấu hổ hoặc là mất mặt.

Trên đường, hai người tùy ý trò chuyện.

Bỗng nhiên, quyển thư tịch trong ngực Phương Minh làm cho Bạch Sâm chú ý.

Đó là một quyển điển tịch thật dày, phía trên đó tản ra trận pháp ba động mãnh liệt, vừa nhìn đã biết không đơn giản.

Nhưng khi nhìn thấy phiếu tên sách màu xanh nhạt phía trên quyển thư tịch đó thì vẻ mặt Bạch Sâm lập tức cứng đờ.

- Học trưởng Phương Minh muốn đi tìm Cốc tiểu thư à?

Âm thanh của nàng dần dần trở nên hơi nhỏ.

Phương Minh nhìn thoáng qua quyển sách trong lòng ngực của mình, sau đó cười nói:

- Đúng vậy, quyển sách này là ta mượn của nàng ấy, đương nhiên phải trả lại cho nàng ấy.

Bạch Sâm ồ một tiếng, nắm thật chặt hai bàn tay của mình.

- Ta nghe nói Cốc tiểu thư cực kỳ xinh đẹp, tính cách cũng rất tốt, rất nhiều học trưởng đều ưa thích đi đến chỗ nàng ấy mượn sách.

Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói.

- Đúng vậy.

Phương Minh nói:

- Ở trước mặt nàng ấy sẽ cho người một loại cảm giác rất thoải mái, nếu như có cơ hội, ta cảm thấy người cũng nên đi một chuyến.

Bạch Sâm miễn cưỡng cười cười, lại không nói thêm gì nữa.

Giữa hai người trở nên yên lặng, cũng không lâu lắm, Bạch Sâm nói mình bỏ quên gì đó trong phòng, quay người rời khỏi.

Phương Minh thấy Bạch Sâm vùi đầu chạy chậm đi xa, lắc đầu, xem ra hẳn vẫn làm nàng tổn thương.

- Lão Phương!

Bỗng nhiên, có người hô to một tiếng, dọa Phương Minh nhảy dựng lên.

Sau đó, một người thanh niên mặc áo đen đột nhiên xuất hiện, cánh tay khoác lên trên bờ vai Phương Minh.

- Vương Sinh, người có thể đừng thoát ần thoát hiện như vậy hay không?

Phương Minh lắc đầu, người vừa tới chính là người bạn tốt nhất của hắn, cũng là một vị thiên tài khác trong thư viện, Vương Sinh.

- Xem lá gan của người kia, khác gì nữ nhân không chứ.

Vương Sinh cười hắc hắc, sau đó nhìn Bạch Sầm đã biến mất, lại nhìn Phương Minh một chút, nhếch miệng nói:

- Lão Phương, người lại mượn dùng tên của Cốc tiểu thư dọa tiểu học mọi người ta à?

Những chuyện tương tự, hắn đã thấy được không ít lần.

- Ta chỉ là không muốn quá trực tiếp.

- Chắc là Cốc tiểu thư sẽ không trách tội.

Phương Minh nhún vai, cùng Vương Sinh đi vào thư viện.

- Cốc tiểu thư mới lừa người.

Vương Sinh lắc đầu nói:

- Chỉ có điều, ta cảm thấy nếu như người không thích thì vẫn phải trực tiếp một chút, quả quyết từ chối.

- Luôn luôn không nói rõ, làm chuyện lập lờ nước đôi, người biết loại hành vi này gọi là gì không?

- Tra nam!

Vẻ mặt Phương Minh bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn nhưng tính cách của hắn chính là như vậy, luôn luôn không có cách nào trực tiếp từ chối người khác.

Hắn đang cố thay đổi, chỉ có điều có thể cần rất nhiều thời gian mới được.

- Đừng nói những thứ này nữa.

Phương Minh nhảy qua đề tài này, hỏi:

- Người chuẩn bị xong chưa?

- Cốc tiểu thư cũng không phải hạng người bình thường, nếu như không lý giải sâu sắc đối với nội dung trong sách thì nàng ấy cũng sẽ không nhìn người đâu.

Vương Sinh cười đắc ý, trong tay biến ra một tờ giấy tràn đầy chữ viết, nói:

- Đương nhiên.

- Không phải ta chém gió với người, lý giải của ta, nói không chừng người sáng lập hội như Cốc tiểu thư còn phải mở miệng tán thưởng ta đây!

Phương Minh nhìn bộ dáng đặc ý của Vương Sinh, lắc đầu.

Cốc tiểu thư, nhân viên quản lý thâm lặng.

Nàng là một truyền kỳ của thư viện Thiên Hạ.

Nàng luôn luôn ở tầng trên của thư viện, phụ trách quản lý thư tịch, từ xưa tới nay chưa từng có ai nghe thấy qua nàng nói câu nào.

Ấn tượng của đại đa số người đối với nàng chỉ tồn tại ở yên lặng ít nói, tính cách ôn hòa, dung mạo kinh người.

Nhưng chỉ có thiên kiều cực kỳ siêu quần bạt tụy mới biết được một chút, Cốc tiểu thư tuyệt đối là một vị đại năng trong đại năng.

Phương Minh cũng trong một lần tình cờ biết chuyện này.

Lúc ấy, hắn không phân ngày đêm nghiên cứu một bản công pháp cổ tịch, hao phí ròng rã thời gian một năm cũng có chút thu hoạch.

Chỉ có điều bởi vì quá kích động, lúc trả lại cổ tịch đã bỏ quên nghiên cứu mình đoạt được ở trong sách.

Sau đó mới sáng ngày hôm sau, hắn đã vội vàng mượn bản cổ tịch đó.

Nhưng để Phương Minh không ngờ là, chỉ trong thời gian không đến một ngày, có người đã phê bình chú giải đối với ý nghĩ của hắn, mỗi một ý phê bình chú giải đó đều làm cho hắn hiểu ra, giống như mở ra một mảng trời đất mới.

Về sau trải qua qua nhiều lần tìm kiếm, Phương Minh mới biết được, người đưa ra phê bình chú giải này chính là Cốc tiểu thư.

Chương 649: Ta Không Phải Tra Nam.

Từ đó trở đi, hắn đã trở thành khách quen của thư viện thượng tầng, thực lực của hắn cũng nhanh chóng tăng trưởng.

Mà người ngoài không rõ chân tướng, chỉ tưởng hắn là trở thành lại một tục nhân ngấp nghé dung mạo của Cốc tiểu thư.

- Chuẩn bị sẵn sàng là được rồi.

Phương Minh nói.

Sau một lát, bọn hắn đi tới thư viện thượng tầng.

Người ở trong này cũng không ít, bọn hắn đều là những thiên tài trong thư viện, chỉ có điều người biết thực lực chân chính của Cốc tiểu thư cũng chỉ có mấy người mà thôi.

Cốc tiểu thư vẫn lẳng lẳng ngồi ở chỗ đó, phụ trách công việc quản lý thư tịch.

Hàng người đứng chờ không ngắn, Phương Minh và Vương Sinh ngoan ngoãn xếp hàng, cầm thư tịch đã chuẩn bị xong trong tay đưa tới.

Sau đó, bọn hắn đi qua bên cạnh, căn cứ theo kinh nghiệm của Phương Minh, nhiều nhất chỉ cần nửa canh giờ là sẽ biết kết quả.

- Chớ khản trương, rất nhanh thôi.

Vương Sinh nhìn Phương Minh vừa rồi rồi còn hăng hái, bây giờ lại một bộ bộ dáng khản trương, hắn không nhịn được cười nói.

Vương Sinh cắt một tiếng.

- Ta đây là kích động, khản trương hồi nào?

- Nhìn xem, tiểu tử kia mới thật sự là khản trương.

Vương Sinh mạnh miệng nói, sau đó hắn chỉ vào một thanh niên đang ngồi trong góc.

Phương Minh cũng nhìn sang, người thanh niên kia cũng không mặc quần áo của thư viện, hắn ngồi ở trong góc, yên lặng nhìn Cốc tiểu thư đang chăm chú đang làm việc.

Tư thái và biểu lộ của hắn, nhìn qua rất giống như đang xoắn xuýt chuyện gì.

Phương Minh cười một tiếng:

- Gương mặt mới, chắc chắn là lần đầu tiên tới đây.
- Đi thôi, đi qua đó xem một chút.

Nhìn vẻ mặt khiếp đảm của tiểu tử này, tám thành là muốn nói chuyện với Cốc tiểu thư nhưng trong lòng lại không dám.

- Huynh đệ, chúng ta ngồi đây không phiền chứ?

Phương Minh đi lên phía trước, lễ phép hỏi.

Thanh niên ngẩng đầu, hình như không nghĩ rằng sẽ có người bắt chuyện với hắn, gật đầu nói:

- Không phiền.
- Mời ngồi.

Phương Minh ngồi xuống, sau đó cười nói:

- Ta thấy huynh đệ hơi lạ, là lần đầu tiên tới thư viện thượng tầng à?

Thanh niên nhẹ gật đầu.

- Đúng vậy, đây là lần đầu tiên ta tới đây.

Mặc dù hắn đang trả lời Phương Minh, nhưng ánh mắt của hắn vẫn chưa từng rời khỏi Cốc tiểu thư.

Phương Minh thấy vậy, lắc đầu nói:

- Thật ra, ngươi có thể to gan đi lên thô lộ.

Thanh niên lập tức sững sờ.

- Há?

Phương Minh cười nói

- Ngươi yêu thích Cốc tiểu thư đúng không?

Thanh niên nghĩ đi nghĩ lại, sau đó nhẹ gật đầu:

- Cũng có thể nói vậy.
- Nếu đã thích thì vì sao lại không dũng cảm nói ra chứ?

Phương Minh nói:

- Nói ra, cho dù cơ hội xa vời gần như bằng không, nhưng kiểu gì cũng sẽ tồn tại khả năng.

- Nhưng nếu như người vẫn luôn chôn ở trong lòng thì chính là một tia cơ hội cũng không có.

Thanh niên ngẩn người, hình như không rõ tại sao Phương Minh lại nói với hắn những chuyện này.

Sau một lát, hắn nhẹ thở dài một hơi nói:

- Ta chỉ là, không biết nên đối diện với nàng như thế nào?!

Phương Minh lắc đầu:

- Người nghĩ quá phức tạp rồi.

- Nếu như Cốc tiểu thư cũng thật thích người thì sẽ đề ý người dùng phương thức gì à?

- Để chuyện trở nên đơn giản một chút, cái thứ như tình cảm này vốn nên là đơn giản và thuần túy, người cảm thấy thế nào?

Thanh niên yên lặng, sau một hồi lâu, hắn lại thở ra một hơi thật dài.

- Người nói đúng.

- Nếu như đã tới, ta cũng không nên xoắn xuýt làm gì nữa.

Nói xong, thanh niên đứng dậy, chấp tay về phía Phương Minh, sau đó quay lưng đi về hướng Cốc tiểu thư.

Vương Sinh nhìn bóng lưng của thanh niên, lại gần nhỏ giọng nói:

- Lão Phương, người chính là dụ dỗ hắn nhảy hố đấy à?

Phương Minh lắc đầu:

- Ta muốn hắn nhận rõ hiện thực, nếu đã có thể tới thượng tầng này thì chắc chắn có chỗ bất phàm, phải nên chuyên tâm học tập mới đúng.

Vương Sinh khinh thường bĩu môi:

- Ta thấy người chính là muốn diệt trừ tất cả tình địch của mình thì đúng hơn.

Phương Minh nhìn bóng hình xinh đẹp kia, thờ dài.

- Ta à?

- Không xứng.

Khi nói chuyện, người thanh niên kia đã đi tới trước mặt Cốc tiểu thư.

Hắn đối mặt Cốc tiểu thư, trong mắt vẫn mang theo xoắn xuýt vẻ như cũ, sau đó hắn hít vào một hơi, chậm rãi giơ tay lên, nói:

- Đây.

Cốc tiểu thư ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Trong chốc lát, một luồng pháp tắc ba động tuyệt cường không nhìn thấy được quét sạch toàn bộ thư viện thượng tầng, tất cả mọi động tác của người xung quanh đều lập tức dừng lại.

Tựa như thời gian ngừng vận chuyển, chỉ có hai người Cốc tiểu thư và người thanh niên kia thì vẫn bình thường như cũ.

- Ta đã trở về.

Diệp Tuy Phong nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt này, trong lòng của hắn bỗng nhiên bình tĩnh lại, chậm rãi nói.

Vẻ mặt Cốc U Lan kinh ngạc, trong mắt nàng chợt lóe lên một hàng nước mắt lóng lánh.

Nhưng rất nhanh nàng đã cúi đầu xuống, không ngừng lật qua lại quyển sách trong tay, âm thanh lật trang sách không ngừng vang lên trong hoàn cảnh yên tĩnh này.

- Ngài. Trở về lúc nào vậy?

Cốc U Lan thấp giọng hỏi.

Diệp Tuy Phong sờ lên mũi mình:

- Đại khái khoảng mười mấy năm trước.

Âm thanh lật giấy dừng lại một chút.

- Ngài cũng không tới tìm ta trước tiên.

Âm thanh Cốc U Lan càng nhỏ hơn, còn mang theo một tia khàn khàn.

Diệp Tuy Phong lập tức xấu hổ, lúc vừa tỉnh lại, hấn mất hết tu vi, cũng không thể trở về Thiên giới được.

Chỉ có điều, khi hấn trở thành Tiên Đế, có năng lực đến Thiên giới thì cũng đúng là không vội đi lên, mà đợi tu vi tăng lên tới Chúa Tể đỉnh phong mới lựa chọn tới.

Trong này có rất nhiều nguyên nhân, giống như chuyện Tử Vực, chuyện Diệp Hoàng, còn có nhiều chuyện khác nữa.

Nhưng nếu như xuất phát từ góc độ tình cảm thì nguyên nhân cũng chỉ là lấy cớ thôi.

Tra nam thì luôn rất ưa thích dùng biện pháp lấy cớ tương tự.

Diệp Tuy Phong hấn là loại tra nam như vậy à?

Dĩ nhiên không phải!

Hấn chỉ là... Không biết nên xử lý loại vấn đề tình cảm này như thế nào.

Trong đầu Diệp Tuy Phong lại bắt đầu hỗn loạn.

Hấn nhìn Cốc U Lan tràn đầy ủy khuất, vẻ mặt giống như muốn khóc lên, hấn đột nhiên cũng không biết nên nói gì nữa.

- Ngươi, ngươi đừng hiểu lầm.
- Ta không phải tra nam.
- Ta là... Không có kinh nghiệm yêu đương.
- Cho nên, ách... Ách...

Liên tiếp những từ ngữ không giải thích được làm hai người đều ngây ngẩn cả người.

Chương 650: Quả Cầu Âm Dương! Nghi Hoặc.

Cốc U Lan ngẩng đầu, nhìn Diệp Tuy Phong vẻ mặt tràn đầy xoắn xuýt, đứng ở nơi đó không biết làm sao, bỗng nhiên nhin không được “Phốc phốc” một tiếng, bật cười.

Cùng lúc đó, thời gian ở thư viện thượng tầng lần nữa khôi phục vận chuyển bình thường, âm thanh lật sách không dứt bên tai.

Diệp Tuy Phong nhìn Cốc U Lan gục xuống bàn, che miệng cười không ngừng, bất đắc dĩ thở ra một hơi.

- Được rồi!

- Lần này, ta thật trở về.

Nói xong, hắn đưa tay ra.

Giữa lòng mày Cốc U Lan đều là ý cười, đặt ngọc thủ thon dài của mình vào trong lòng bàn tay của Diệp Tuy Phong.

- Ta dẫn ngài đi tham quan thư viện.

Cốc U Lan nói một câu.

Sau đó, nàng đứng dậy, nhẹ nhàng kéo tay Diệp Tuy Phong, hai người đi về phía Thư Quán.

Một màn bất ngờ này làm cho hai người Phương Minh và Vương Sinh ở cách đó không xa trực tiếp trợn tròn mắt.

- Sao hắn lại làm được?

Vẻ mặt Phương Minh kinh ngạc, hắn chỉ cảm giác trong đầu của mình đang rất lộn xộn.

- Có thể... Tiểu tử kia tương đối biết làm người khác vui vẻ.

Vương Sinh thì thào nói.

Bọn hắn nhìn bóng người Diệp Tuy Phong và Cốc U Lan, dần dần biến mất trong tầng tầng lớp lớp giá sách.

.....

Cốc U Lan kéo cánh tay Diệp Tuy Phong, dạo bước trong tầng tầng lớp lớp giá sách.

Nàng vừa tản bộ vừa giới thiệu tình huống trong này cho Diệp Tuy Phong.

- Những cái này là loại Dịch Thuật, cực kỳ phức tạp, có vài trăm ngàn loại.

- Chỉ có điều hơn mười ngàn năm qua, phần lớn dị thuật đều biến mất theo thời gian trôi qua, có truyền thừa đoạn tuyệt, có loại bị công pháp khác ưu tú hơn thay thế.

Cốc U Lan tiện tay chiêu tới một quyển sách, cười nói:

- Chúng ta từng gặp được tu sĩ tu luyện Mệnh Tinh và Mệnh Hồn ở Cánh Đồng Tuyết Phương Bắc, ta cũng thu thập hệ thống tu luyện của bọn hắn đến đây.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gạt đầu, lúc trước khi hắn sáng tạo Nguyên Thủy công pháp cũng từng tham khảo hai loại phương thức tu luyện này.

Một đường đi tới, quy mô của thư viện Thiên Giới đã làm trong lòng hắn chấn động.

Càng đi sâu vào trong, không gian lại càng to lớn, trong đó càng trưng bày thư tịch nhiều vô số kể, căn bản không thể nào đếm hết.

Hắn nghe Cốc U Lan nói, những năm gần đây, chỉ chủng loại thư tịch đã góp nhặt nhiều đến mấy trăm ngàn loại, tính hết tất cả thư tịch là một con số khó mà tưởng tượng được.

- Ngươi đều đã xem qua tất cả sách trong này rồi à?

Diệp Tỳ Phong có chút không thể tin hỏi.

- Ừm, ta vừa thu thập vừa xem.

Cốc U Lan nói:

- Hơn mười ngàn năm, ta lại không có chuyện gì khác nên cũng chỉ có thể đọc sách thôi.

Diệp Tỳ Phong âm thầm líu lưỡi.

Một người có thể dành mười ngàn năm quả thực có chút đáng sợ, nhưng vẫn rất dễ cho người ta bội phục.

- Đi thôi, ta dẫn ngài đi xem một thứ, ngoại trừ đọc sách ra, ta còn tự mình làm một thứ khác.

Cốc U Lan bỗng nhiên cười một tiếng, sau đó lôi kéo Diệp Tỳ Phong bay lên trên.

Hai người lướt qua giá sách cao mấy chục trượng, sau khi xuyên qua một tầng không gian cách ngăn thật dày, cả hai đi tới trong một mảnh hư không rộng lớn.

Sau khi đi vào, Diệp Tùy Phong lập tức mở to hai mắt nhìn.

Không gian là hình tròn, ở xung quanh hiện đầy lít nha lít nhít phù văn màu vàng.

Mà trên mỗi một phù văn đều có một sợi dây nhỏ màu vàng nổi ra ngoài, kéo dài đến chính giữa không gian hình tròn.

Ở chính giữa, một quả cầu âm dương khổng lồ đang nhẹ nhàng lơ lửng, vô số sợi dây nhỏ màu vàng, giống như dây dẫn không ngừng chuyển vận ánh sáng về quả cầu âm dương.

- Thì ra thứ này là người phát minh à?

Diệp Tùy Phong thì thào nói.

Cốc U Lan quay đầu:

- Ngài đã thấy nó rồi à?

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

- Đúng vậy, trước đó khi ở giới Thái Ly, trong Ngọc Lan thánh địa của Bạch Lan Chi đã có loại quả cầu âm dương này, có thể điều tra linh hồn có sinh mệnh trong thánh địa.

- Lúc ấy ta còn hiểu kì, là đứa bé lanh lợi nào phát minh ra loại thần vật này.

Cốc U Lan nghe trong lời nói của Diệp Tùy Phong có ý tán thưởng, không nhịn được cười.

- Cũng còn tốt, dù gì thì ta cũng đã đọc nhiều sách như vậy mà.

Diệp Tùy Phong bĩu môi, câu nói này cũng không phải hẳn đang nói cho cốc U Lan cho vui, mà là tán thưởng phát ra từ đáy lòng.

Quả cầu Âm Dương trước mắt này, cho dù là từ cấu tạo hạch tâm hay trận pháp bố trí bên ngoài đều đã đến mức xuất thần nhập hóa, xảo đoạt thiên công, thẳng tới bản nguyên thiên địa.

Cho dù là chính hấn, muốn sáng tạo ra vật này cũng sẽ rất không dễ dàng.

- Quả cầu âm dương này của ngươi có thể kiểm trắc phạm vi lớn bao nhiêu?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Ban đầu, khi ở thánh địa Ngọc Lan, quả cầu âm dương nơi đó của bọn hấn tối đa cũng chỉ bảo phủ thánh địa, mà cái trước mắt này rõ ràng không là tồn tại ở cùng một cấp bậc.

Cốc U Lan cười cười, nhẹ giọng nói:

- Gần như toàn bộ.

- Trừ một số nơi cực kỳ đặc biệt, nó có thể kiểm trắc ra toàn bộ trạng thái linh hồn của sinh linh ở trong Cửu Thiên Thập Địa.

- Với lại năng lực của nó cũng không chỉ giới hạn ở đó, sau khi tạo dựng Minh Giới và Luân Hồi thành công thì nó còn có thể gây ảnh hưởng đến sinh linh.

- Nó đã trở thành một khâu vô cùng trọng yếu trong kế hoạch lần này của chúng ta.

Câu nói này làm thân thể Diệp Tuy Phong có chút dừng lại.

Lúc đầu, hấn dự định qua mấy ngày nữa mới hỏi thăm chuyện này, không ngờ Cốc U Lan lại chủ động nói ra.

- Ta vốn muốn cùng ngươi ôn chuyện vuốt ve an ủi một đoạn thời gian, sau đó mới hỏi rõ ràng chuyện này.

Diệp Tuy Phong nói.

Cốc U Lan cười nói:

- Không ai thích xem quá trình chúng ta vuốt ve an ủi đâu.

- Ta có thể nhìn ra, trong lòng ngài mang theo nghi hoặc, hướng hồ, ngài cũng nên biết những chuyện này.

Nói xong, Cốc U Lan phát tay hóa ra một bộ bàn ghế ngồi xuống, rót cho Diệp Tuy Phong một chén trà nóng.

- Vậy được rồi.

Diệp Tuy Phong thấy nàng như thế, cũng không tiện từ chối, cùng nàng ngồi xuống.

- Thật ra trước đó Thần Võ đã nói cho ta rất nhiều chuyện hần biết.

- Nhưng vẫn có một số chuyện ta chưa rõ lắm, cho dù sáng tạo Minh Giới, chế tạo Lục Đạo Luân Hồi thì cũng không cần hai người Diệp Hoàng và Diệp Long phải diễn một tuồng kịch, sau đó Diệp Hoàng từ đó rơi vào bóng tối chứ?

Diệp Tuy Phong nói ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng mình, hần vẫn luôn không rõ mục đích vì sao bọn hần lại làm như vậy.

Chương 651: Sinh Tử Bộ

Cốc U Lan nghe thấy vấn đề này, yên lặng một hồi, sau đó chậm rãi nói:

- Đây là yêu cầu của Diệp Hoàng.

Tiếp đó, Cốc U Lan kể một đoạn chuyện Thần Võ Tiên Đế không biết cho Diệp Tuy Phong.

Lúc ấy, mấy người Diệp Hoàng vì Cứu Thiên Thập Địa có thể phát triển bình thường mà đã tiến hành trao đổi với các vị bá chủ của thế giới mấy trăm năm, nhưng kết quả sau cùng lại vẫn không có kết quả gì.

Loại kết quả này làm mọi người cực kỳ bất đắc dĩ.

Tiểu Hắc càng tức giận đến không kìm được, muốn hủy đi toàn bộ những người được gọi là bá chủ của thế giới đó, cưỡng ép tiến hành ý nghĩ này là được.

Nhưng Diệp Hoàng lại trấn an hần xuống.

Sáng tạo một Minh Giới hoàn chỉnh cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, cần phải tốn thời gian dài và rất nhiều tinh lực thí nghiệm, hơn nữa còn cần rất nhiều vật liệu tương quan khác mới được.

Sau đó, sau khi mọi người thương nghị xong thì quyết định mỗi người phụ trách bộ phận của mỗi người, vững bước tiến

hành tiếp chuyện này.

Diệp Long, Diệp Khiêm, Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, phụ trách chuẩn bị thứ Dương Gian cần.

Diệp Hoàng, Cốc U Lan, Diệp Hiểu Hiểu, Diệp Cẩm Dao, thì là phụ trách chuẩn bị Minh Giới và Luân Hồi.

Nhưng sau khi phân công xong vẫn còn dư lại một vấn đề cuối cùng.

Chủ nhân của Minh Giới sẽ do ai làm?

Nếu như quả thật sáng tạo ra Minh Giới thành công, như vậy thì nhất định phải có một chúa tể Minh Giới để khống chế tất cả mọi chuyện của thế giới mặt tối.

Nhưng chủ nhân của Minh Giới không phải chỉ cần thực lực cường đại.

Hắn nhất định phải đắm chìm trong thế giới mặt tối, bỏ qua tất cả trên dương gian, mang trên lưng danh từ làm người ta sợ hãi, vĩnh viễn dung hợp với Minh Giới mới được.

Sau một phen thảo luận kịch liệt, cuối cùng Diệp Hoàng bỏ qua ý kiến của mọi người, tự mình gánh chịu phần trách nhiệm này.

- Ta đã đáp ứng với cha là sẽ bảo vệ thế giới này, ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

- Đây là lời nói khi đó của Diệp Hoàng.

Cốc U Lan nói.

Diệp Tùy Phong thờ thật dài.

Chuyện sau đó, trên cơ bản hắn đều đã biết.

Hai người Diệp Hoàng và Diệp Long diễn kịch, sau đó đám người liên thủ diệt sát các bá chủ của thế giới, sáu đại thế giới hóa thành Tử Vực, đồng thời để Diệp Hoàng thành công gánh trên lưng ác danh làm chúng sinh sợ hãi.

Mọi việc đều đang được tiến hành theo đúng kế hoạch.

- Mỗi người các ngươi phụ trách bộ phận gì?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Cốc U Lan giơ tay lên, chỉ chỉ quả cầu Âm Dương to lớn lơ lửng trong không gian.

- Ta chính là nó.

- Quả cầu Âm Dương Sinh Tử có thể ghi chép linh hồn của toàn bộ sinh linh trên thế gian, sau khi đạt tới trạng thái chung cực, thậm chí nó có thể khống chế sinh tử.

- Chỉ có nó thì chủ nhân của Minh Giới mới có thể chân chính danh phù kỳ thực.

Trong lòng của Diệp Tỳ Phong buồn vô cớ, bọn hắn lại cân nhắc đến cả phương diện này.

Lúc trước, lần đầu tiên hắn nhìn thấy quả cầu âm dương, hắn đã kết luận, thứ này trên lý luận sẽ là một Thần vật cực kỳ đáng sợ.

Không ngờ, Cốc U Lan đã biến lý luận này thành hiện thực.

- Quả cầu Âm Dương Sinh Tử là tên người đặt cho nó à?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Cốc U Lan cười nói:

- Cũng không hẳn, ta chỉ là tùy tiện gọi vậy thôi.

- Tiểu Hắc còn gọi nó Thư Viện Đỉnh Cầu nữa, chỉ vì nó là được đặt ở trên đỉnh cao nhất của thư viện.

Diệp Tỳ Phong yên lặng, gia hỏa Tiểu Hắc này vẫn không đứng đắn như vậy.

- Thần vật như thế đáng được người đặt cho nó một cái tên chân chính.

Diệp Tỳ Phong nói.

Cốc U Lan nghĩ đi nghĩ lại, nói:

- Vậy thì ngài đặt đi, ta không nghĩ ra tên nào phù hợp cả.

Diệp Tỳ Phong nhìn quả cầu Âm Dương, thật ra bình thường hắn sợ nhất là đặt tên, chỉ có điều sau khi hiểu được năng lực

chân chính của quả cầu Âm Dương, hẳn đã thật sự có được một cái tên thích hợp.

- Nếu không thì gọi nó là “Sinh Tử Bộ” đi, người cảm thấy thế nào?

Cốc U Lan ý cười đầy mặt:

- Ngài thích là được.

Nói xong, nàng vẫy tay, quả cầu Âm Dương to lớn bắt đầu lập tức bay tới, đồng thời trên dọc đường không ngừng thu nhỏ.

Khi nó bay tới thì đã từ hình cầu biến thành một quyển thư tịch phong cách cổ xưa, rơi vào trước mặt Diệp Tuy Phong.

Diệp Tuy Phong hiểu ý, ngón tay thành chỉ, ba chữ lớn màu đen xuất hiện ở phía trên thư tịch.

« Sinh Tử Bộ »

.....

Khi ba chữ to “Sinh Tử Bộ” xuất hiện ở phía trên thư tịch, toàn bộ thiên địa cũng giống như hứng chịu một loại ảnh hưởng trong cõi u minh.

Âm dương nhị khí vờn quanh trên Sinh Tử Bộ vừa tán đi thì một lực lượng vô hình chậm rãi nhộn nhạo lên.

Cùng lúc đó, giữa thiên địa sinh ra một loại năng lượng kỳ dị bao phủ hai người Cốc U Lan và Diệp Tuy Phong ở trong.

- Đây là...

Diệp Tuy Phong bỗng nhiên giật mình, lực lượng này lại có rất nhiều chỗ tương tự với lực lượng tạo vật mà hắn đã từng lấy được.

Chỉ khác một chút chính là, lực lượng tạo vật thì thiên hướng về thế gian vạn vật nhiều hơn, mà lực lượng này hình như lại thiên hướng về quy tắc nhiều hơn.

- Nếu như ta không đoán sai thì đây chính là lực lượng Sáng Thế.

Bây giờ, Cốc U Lan cũng đã là Chúa Tể đỉnh phong, nàng cũng cảm nhận được luồng năng lượng này bất phàm.

Nhưng nàng rõ ràng có hiểu biết đối với nó.

- Đó là cái gì?

Diệp Tuy Phong dò hỏi.

Cốc U Lan nhô ra tay, ngưng kết một đoàn lực lượng Sáng Thế trong lòng bàn tay.

- Phía trên Chúa Tể, uy lực của Sáng Thế.

Nàng nhìn năng lượng trước mắt, ánh mắt của nàng có chút mê ly.

- Trong lúc thực hiện kế hoạch kia, chúng ta cũng không từ bỏ việc thăm dò cảnh giới cao hơn.

- Phía trên Chúa Tể, tức là Sáng Thế.

- Xem ra vì Sinh Tử Bộ triệt để hoàn thành nên đã tạo ra lực lượng đỉnh cao nhất trong vũ trụ này.

Nói xong, Cốc U Lan hấp thu luồng năng lượng trong tay.

Lập tức, một khí tức rõ ràng không giống bình thường từ trên người nàng chậm rãi tràn ra.

Khí tức này làm Diệp Tuy Phong khẽ nhíu mày, bởi vì từ mười ngàn năm trước, khi ở trong điện đối mặt với Sáng Thế Thần và người giám thị thì hắn cũng cảm nhận được khí tức tương tự.

- Sao ngươi xác định đây chính là lực lượng của Sáng Thế?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Chương 652: Lực Lượng Sáng Thế - Thần Chí Cao - Diệp Tuy Phong.

Cốc U Lan mỉm cười:

- Bởi vì chúng ta cũng không phải là người đầu tiên thu hoạch được loại lực lượng này.

- Từ ngàn năm trước, sau khi Diệp Cầm Dao triệt để không chế pháp tắc Luân Hồi đã được đến lực lượng Sáng Thế gia trì.

- Nàng là người đầu tiên đột phá đến cảnh giới Chúa Tể, cũng là người đầu tiên bước lên chỗ cao hơn.

- Chúng ta gọi cảnh giới mới này là Thần Linh.

Diệp Tùy Phong ngạc nhiên, lại là Diệp Cầm Dao à?

Thật không ngờ nha đầu này lại cũng cao minh như thế.

- Cho nên nói, Diệp Cầm Dao đã là Thần Linh à?

- Cùng loại với thần Sáng Thế hả?

Diệp Tùy Phong có chút không dám tin tưởng hỏi.

Cốc U Lan cười nói

- Dĩ nhiên không phải.

- Ngài nên biết, Thần Sáng Thế là duy nhất, không có bất kỳ Thánh Linh nào có thể đạt tới loại trình độ đó được.

Diệp Tùy Phong gật đầu, đúng là thần Sáng Thế khác với sinh linh bình thường, là nhảy vọt vĩ độ, giống như trong chuyện xưa người không thể chân chính nhảy ra khỏi truyện để đánh tác giả một trận tơi bời.

Mặc dù hẳn rất muốn nhưng thật sự không có cách nào làm được.

- Cảnh giới Thần Linh, nếu như dùng một loại phương thức khác mà nói thì đó chính là người sáng lập thế giới.

Cốc U Lan giải thích nói:

- Diệp Cầm Dao tìm ra pháp tắc Luân Hồi cho thế giới, chúng ta thì tìm ra pháp tắc Sinh Tử mới cho thế giới, cho nên nhờ vậy chúng ta đều thu được phúc lợi của thế giới.

- Nhưng vì quy tắc vẫn còn chưa triệt để hoàn thiện nên Sáng Thế Lực trả lại có hạn, cho nên cho tới bây giờ, Diệp Cầm Dao cũng chỉ có thể trở thành Bán Thần.

- Lực lượng Sáng Thế chúng ta vừa hấp thu cũng chắc là trình độ này.

Cốc U Lan nói.

Sau khi nghe xong, Diệp Tùy Phong rơi vào suy tư.

Người sáng lập thế giới chính là cấp bậc Thần Linh à?

Nếu nói như vậy.

- Tiểu Lan.

- Thế giới này giống như là ta sáng tạo ra mà?

Cốc U Lan hơi sững sờ, không rõ vì sao Diệp Tùy Phong bỗng nhiên lại hỏi như vậy.

- Đương nhiên... Không có lão gia ngài thì sao có thể có Cửu Thiên Thập Địa được?

Diệp Tùy Phong nhún vai, sau đó mở bàn tay ra.

- Nếu nói như vậy thì vì sao cho tới bây giờ ta đều chưa thấy lực lượng Sáng Thế đó chứ?

Hắn vừa nói xong câu này thì một lực lượng Sáng Thế mới bỗng nhiên từ trong hư không hiện ra.

Sau khi nó xuất hiện, chỉ trong thời gian nháy mắt đã giống như vỡ đê, cuồn cuộn mà đến.

Ngay sau đó, dưới chân của hắn, không gian xung quanh, lần lượt đã rơi ra lượng lớn lực lượng Sáng Thế, toàn bộ đều tuông vào trong thân thể Diệp Tùy Phong.

Biến cố đột nhiên xảy ra này làm hắn ngây người tại chỗ.

Mà cốc U Lan thì như bưng tỉnh đại ngộ, cười khẽ một tiếng.

- Có lẽ là vì từ trước đến giờ ngài chưa từng thử làm như vậy.

Diệp Tùy Phong ngạc nhiên, đúng là trước hôm nay, hắn thật sự không biết lực lượng Sáng Thế là cái gì, lại càng không cần phải nói đến việc chủ động điều lấy lực lượng tồn tại ở trong thế giới.

Mà sau khi mở miệng nói ra từ này thì lực lượng đó lại giống như nước tràn bờ đê, không còn cách nào ngăn cản.

Toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa đều như nhận lấy một loại cảm nhận nào đó, lực lượng Sáng Thế vô cùng vô tận từ chỗ sâu của thế giới hội tụ vào một chỗ, sau đó toàn bộ tiến vào thân thể Diệp Tùy Phong.

Bản chất sinh mạng của hấn lại một lần nữa xảy ra thay đổi về mặt bản chất.

Cùng lúc đó, lực lượng Sáng Thế tràn vào cơ thể hấn lại bắt đầu chậm rãi dung hợp với lực lượng Tạo Vật vốn đã tồn tại ở trong thân thể của hấn trước đó.

Mười tám cánh cánh hoa Thánh Liên có được lực lượng tạo vật dần dần tan rã sau khi lực lượng Sáng Thế trùng kích vào.

Hai luồng năng lượng nhập lại làm một, không ngờ lại biến thành một lại một mảnh đất cát màu vàng kim.

Trong chớp mắt đã tạo thành một biển cát, biển cát không ngừng bốc lên, biến đổi đủ loại hình dạng.

Cuối cùng, nó tạo thành mười khu vực khác nhau, trong đó có tám khu vực nối liền với nhau, hợp thành một hình tròn, bảo vệ hai khu vực ở trung ương.

Mà ở phía trên cùng của bọn chúng còn có một khu vực độc lập, lẳng lẳng lơ lơ.

Diệp Tùy Phong nhìn qua hình dạng của nó, lập tức sững sờ.

- Đây con mẹ nó, không phải chính là Cửu Thiên Thập Địa à?

Thứ mà cát vàng hình thành lại chính là phiên bản thu nhỏ của Cửu Thiên Thập Địa.

Với lại ngoại trừ màu sắc ra thì không có bất kỳ khác biệt nào với tình huống bây giờ của Cửu Thiên Thập Địa.

Trong mười đại thế giới đã có sáu cái hoàn toàn biến thành màu đen, đó chính là sáu đại thế giới bị Tử Vực ăn mòn.

Lúc này, lực lượng Sáng Thế và lực lượng Tạo Vật đã hoàn toàn dung hợp lại với nhau.

Mà Diệp Tùy Phong cũng có một loại cảm giác kỳ dị.

Hiện tại, hình như hấn đã hoàn toàn dung hợp với toàn bộ thế giới, tất cả mọi thứ trên thế gian đều rõ ràng rành mạch trong mắt hấn, không có một chút bí mật nào.

Thậm chí chỉ cần một ý niệm trong đầu hấn, thế giới này sẽ có thể xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

- Thật ra thế giới cát vàng này chính là cát hộp của Cửu Thiên Thập Địa.

- Cũng là... Thế giới của ta.

Diệp Tuy Phong hiểu rõ.

- Ngài vốn chính là lão gia của thế giới.

- Ngài vốn là Thần Chí Cao duy nhất của Cửu Thiên Thập Địa.

Cốc U Lan cười ôm lấy cánh tay của Diệp Tuy Phong.

Thần Chí Cao a?

Ánh mắt của Diệp Tuy Phong nhìn ra xa, lập tức vượt qua không gian vô tận, đi tới mỗi một góc của thế giới.

Hắn nhìn thấy trong một vùng thế giới tăm tối, Diệp Hoàng đang đứng một mình trên đỉnh núi, vẻ mặt của nàng trang nghiêm, ánh mắt kiên định, nhưng phía sau của nàng đã bị bóng tối vô tận bao phủ toàn bộ.

Hắn nhìn thấy phía trên một hồ nước màu đen, Diệp Cẩm Dao đang ngồi xếp bằng, con mắt nhắm chặt.

Hắn nhìn thấy Diệp Long đang ở trong một chiếc gương, trường thương lưu động, khí tức kéo dài.

Hắn nhìn thấy Diệp Khiêm ngồi ở trong một thư phòng, cầm một bút lông màu vàng trong tay, chậm chạp viết cái gì đó.

Hắn còn nhìn thấy Thần Võ đang ra tay đánh nhau với một người mạnh mẽ xông vào Thiên Môn, một quyền đánh gãy xương mũi của người ta.

Hắn còn nhìn thấy Phương Tiểu Nhân vẫn đang nghiêm túc tu luyện trong không gian của Đại Thụ Khải Mông, giờ nàng đã thành Tiên Đế.

Chương 653: Phương Tiểu Nhân Là Diệp Hiểu Hiểu?

Sau một hồi lâu, Diệp Tuy Phong thu lại ánh mắt.

Toàn bộ thế giới đã hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Một lát sau, Diệp Tùy Phong mở mắt.

- Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, còn có Hiểu Hiểu đâu?

- Vì sao bọn hắn không có ở trong Cửu Thiên Thập Địa?

Hắn mở miệng hỏi.

Cốc U Lan cười một nói:

- Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đã đi vào chỗ sâu Hỗn Độn, bọn hắn đang tìm kiếm một đầu mối then chốt dùng để kết nối Minh Giới với Dương Gian.

- Đây là nhiệm vụ của bọn hắn, sau khi có đầu mối then chốt này, Minh Giới và Dương Gian mới có thể chân chính hoàn chỉnh.

- Đoạn thời gian trước thu được tin tức của Tiểu Hắc, bọn hắn đã tìm được đầu mối then chốt thích hợp, rất nhanh sẽ có thể trở về.

- Về phần Hiểu Hiểu.

Cốc U Lan yên lặng một hồi mới nói:

- Nàng đợi người ròng rã mười ngàn năm.

- Kỳ hạn mười ngàn năm qua đi, nàng trực tiếp biến mất, không nói cho bất kỳ người nào.

- Nhưng căn cứ theo suy đoán của ta, Cầm Dao chắc phải biết nàng đang ở đâu, dù sao thì trong mười ngàn năm qua, tỷ muội các nàng vẫn luôn ở cùng nhau.

Diệp Tùy Phong khẽ thở dài.

Cũng đã muộn như vậy rồi, nếu như có thể tỉnh lại sớm hơn một trăm năm thì hắn cũng có thể trở về đúng kỳ hạn ước định.

- Vậy thì đi hỏi Cầm Dao thôi.

Nói xong, Diệp Tùy Phong nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng, hư không trước mắt chậm rãi lộ ra một vết rách, một mặt hồ lớn màu đen xuất hiện ở trong đó.

Diệp Tuy Phong mang theo Cốc U Lan cùng đi vào bên trong.

Trong không gian hư vô, trên mặt hồ một màu đen kịt.

Diệp Cẩm Dao lẳng lặng khoanh chân ngồi, từng làn sóng năng lượng chân động kỳ dị từ trên người nàng chậm rãi lan ra.

Bỗng nhiên, nàng từ từ mở mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng.

- Ta biết ngài sẽ tới đây, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

- Đại bá phụ.

Nói xong, Diệp Cẩm Dao đứng dậy, hư không phía trước nàng đã nứt ra một lỗ hổng khổng lồ, hai bóng người cũng từ trong đó chậm rãi xuất hiện.

Chính là hai người Diệp Tuy Phong và Cốc U Lan.

Diệp Cẩm Dao nhìn thấy hai người xuất hiện, không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, Diệp Tuy Phong thì lại hơi sững sờ.

- Người biết ta trở về à?

Diệp Cẩm Dao nhẹ nhàng bay lên, đi đến trước mặt Diệp Tuy Phong.

- Đúng vậy.

- Khi ngài vừa tiến vào Thanh Lan Tông thì ta đã biết ngài sẽ trở về.

Nói xong, nàng quỳ một chân xuống.

- Đại bá phụ, ngài có thể trở về, thật sự quá tốt.

Diệp Tuy Phong nhìn hậu bối xuất sắc nhất này của mình, trong lòng hẳn hơi xúc động.

Thần Võ không nói sai, bây giờ, nàng đúng là cực kỳ giống mình trước đó.

Loại tương tự này cũng không phải là trên phương diện thực lực, mà là phương diện tính cách, nàng thật sự lấy mình làm điểm mốc, đi suốt xuống dưới.

- Tâm sự chút đi.

Diệp Tuy Phong nói.

Sau đó, ba người rơi vào trên mặt hồ, huyền hóa ra bàn đá và băng ghế đá phong cách cổ xưa.

Sau khi ngồi xuống, Diệp Cẩm Dao tươi cười nhìn về phía Cốc U Lan, nói:

- Như vậy, hiện tại ta nên xưng hô với ngươi như thế nào?

- Đại cô à?

Câu nói này làm vẻ mặt Cốc U Lan lập tức hiện ra một vòng màu đỏ nhạt.

Diệp Tuy Phong thì ho khan hai tiếng, nói:

- Xưng hô cái gì, cũng không cần như vậy.

- Nhưng nếu như ngươi muốn gọi như vậy thì cứ gọi như vậy đi.

Hắn đã thừa nhận thân phận của Cốc U Lan.

Vẻ mặt Diệp Cẩm Dao tràn đầy ý cười, sau đó thở ra một hơi thật dài, nói tiếp ra:

- Ngài có thể trở về, thật sự quá tốt rồi.

- Mười mấy năm trước ta từng nhìn thấy ngài trong Luân Hồi, khi ấy ta kích động kém chút ngất đi.

- Kém một chút ta đã không nhận được đi gặp ngài.

Diệp Cẩm Dao nói.

- Ngươi đã phát hiện ta tồn tại ở trong Luân Hồi à?

Diệp Tuy Phong hơi nghi hoặc:

- Nhưng loại tình huống này của ta cũng không tính là Luân Hồi chứ?

Diệp Cẩm Dao lắc đầu.

- Đương nhiên không tính... Ta là nhìn thấy hình ảnh của ngài từ một người khác trong Luân Hồi, mà người đó đặc biệt chú ý ngài.

Diệp Tỳ Phong hơi sững sờ, nhưng rất nhanh hấn đã dần dần hiểu ra một manh mối trong đầu.

Thời gian hấn ở Thanh Lan Tông cũng không dài, tiếp xúc cũng không quá nhiều người, cẩn thận phân tích ra thì người có khả năng nhất chỉ sợ sẽ là tiểu nha đầu Phương Tiểu Nhân.

Mà người xứng đáng có thể được Diệp Cầm Dao đặc biệt chú ý, như vậy chỉ có thể là...

- Phương Tiểu Nhân là Hiều Hiều luân hồi à?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

Diệp Cầm Dao nhẹ gật đầu.

- Không sai.

- Muội ấy bỏ xuống tất cả chấp niệm trước đó, tiến hành một lần luân hồi triệt để.

Trong lòng của Diệp Tỳ Phong buồn vô cớ.

Khó trách, hấn vẫn luôn cảm thấy Phương Tiểu Nhân tương đối quen thuộc, nhưng vẫn không có cách nào bắt được đầu nguồn quen thuộc đó.

Trước đó hấn đã hoài nghi, Phương Tiểu Nhân có quan hệ với Hiều Hiều, nhưng hấn vẫn luôn không tìm được chứng cứ xác thực.

Thì ra, con bé đã tiến hành luân hồi hoàn chỉnh, bỏ lại tất cả trước đó.

- Tại sao con bé phải làm như vậy?

Diệp Tỳ Phong tiếp tục hỏi.

- Có hai nguyên nhân.

Diệp Cầm Dao nói:

- Vì chế tạo Minh giới hoàn chỉnh, ta tạo dựng con đường Luân Hồi.

- Máy ngàn năm qua, Con đường Luân Hồi đã dần bước vào quỹ đạo, nhưng còn thiếu một chút thí nghiệm máu chốt.

- Thế là Hiểu Hiểu xung phong nhận việc, dùng bản thân mình để hoàn thành thí nghiệm luân hồi sau cùng.

- Mà nguyên nhân thứ hai.

Nói đến đây, Diệp Cẩm Dao dùng ánh mắt không hiểu nhìn Diệp Tỳ Phong, cười nói:

- Thật ra cũng bởi vì Đại bá phụ ngài.

- Ta?

Diệp Tỳ Phong theo bản năng sờ lên mũi của mình.

Thật ra hắn đã đoán được.

- Là bởi vì ta không thực hiện ước định à?

Diệp Cẩm Dao gật đầu.

- Không sai.

- Lúc trước, khi ngài rời khỏi vũ trụ đã lưu lại một ước định mười ngàn năm với Hiểu Hiểu.

- Con bé tưởng thật, cho nên cho dù chúng ta tìm khắp vũ trụ cũng không tìm được tung tích của ngài thì nàng vẫn còn đang kiên định chờ ngài trở về.

- Nhưng kết quả... Lần này, ngài lỡ hẹn.

Diệp Tỳ Phong thở dài.

- Ta chỉ thuận miệng nói thôi, lúc trước khi rời khỏi vũ trụ, ta căn bản không nghĩ tới mình có thể trở về.

Chương 654: Tiểu Hắc Rất Có Hiểu?

Diệp Cẩm Dao khẽ gật đầu.

- Ta biết, thật ra chúng ta đều biết, Hiểu Hiểu cũng biết.

- Nhưng muội ấy vẫn không bỏ xuống một tia hi vọng cuối cùng đó, giống như... U Lan muội muội cũng chưa từng buông tha.

- Chỉ có điều, U Lan muội muội cuối cùng đã chờ được ngài về, mà Hiểu Hiểu thì lại bỏ lỡ.

Diệp Tỳ Phong lần nữa thở dài.

Chỉ chậm mấy chục năm mà thôi, muốn trách thì chỉ có thể trách Sáng Thế thần chán ghét, nhất định phải sắp xếp cho hắn 10 086 năm.

- Khi kỳ hạn mười ngàn năm vừa đến, Hiểu Hiểu hình như đã mệt muốn chết rồi, ngủ ròn rã nửa năm.

- Sau khi tỉnh lại đã đưa ra ý nghĩ của mình, tự mình tiến vào Luân Hồi, bổ sung một vòng Luân Hồi cuối cùng.

Diệp Cầm Dao tiếp tục nói.

Diệp Tỳ Phong ngạc nhiên, cách làm của Hiểu Hiểu vẫn không giống bình thường như trước.

Hắn vung tay lên, một hình ảnh xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Đó là không gian trong Đại Thụ Khải Mông, Phương Tiểu Nhân đang ngồi xếp bằng, đã đang trùng kích cảnh giới Thiên Đế.

- Nàng còn có thể trở về không?

Diệp Tỳ Phong hỏi.

- Có thể.

Diệp Cầm Dao nói:

- Ta đều giữ lại toàn bộ ký ức kiếp trước của muội ấy, chờ sau khi Phương Tiểu Nhân lần nữa đạt tới cảnh giới Chúa Tể thì sẽ có thể tự động tìm về ký ức trước đó của mình.

- Chỉ có điều đến lúc đó, muội ấy đã có được hai đoạn ký ức, là Hiểu Hiểu chiếm chủ đạo hay Phương Tiểu Nhân chiếm chủ đạo, tất cả đều phải xem chính muội ấy.

Diệp Tỳ Phong gật đầu.

Hai đoạn ký ức, thật ra cũng không có vấn đề quá lớn.

Lúc trước, khi Diệp Cầm Dao ở trong thế giới kính đã trải qua vạn thế luân hồi, nhưng cuối cùng những ký ức luân hồi đó đều biến thành tài phú quý giá của nàng, giúp nàng thành tựu được như bây giờ.

Hiện tại, Hiểu Hiểu cũng giống như vậy.

Diệp Tuy Phong nhìn tiểu nha đầu trong màn ảnh, bỗng nhiên lộ ra nụ cười.

Mặc dù hẳn không thể thực hiện ước định mười ngàn năm, nhưng chí ít, hai người vẫn có thể gặp nhau, với lại còn có một đoạn kinh lịch thú vị, cũng coi như đền bù tiệc nuối không thể thực hiện lời hứa của hẳn.

- Kiếp Luân Hồi là ngẫu nhiên hay thế nào?

- Hiện tại xem ra, ngoại hình và tính cách của muội ấy đều rất giống Hiểu Hiểu trước đó.

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Vốn phải là ngẫu nhiên.

Diệp Cẩm Dao nói:

- Chỉ có điều... Ta sáng tạo ra Luân Hồi nên đương nhiên có thể quyết định luân hồi tình huống, mà hình tượng này của Phương Tiểu Nhân, còn có thiên phú xuất thân cái gì, thật ra đều là chính muội ấy thiết kế.

Diệp Tuy Phong ngạc nhiên, còn có thể chơi như vậy.

Chủ nhân Luân Hồi chính là tùy hứng.

- Tại sao con bé phải có mái tóc màu xanh, khó coi chết đi được.

Diệp Tuy Phong bĩu môi nói.

Diệp Cẩm Dao lập tức cười một tiếng, nói:

- Nói lên đến, chuyện này cũng cùng ngài có quan hệ.

- Ban đầu khi chuẩn bị Luân Hồi, Hiểu Hiểu nói, ngài đã từng nói với muội ấy, nếu như có một người phản bội một người khác thì chính là đội cho người khác một cái nón xanh. (ở đây nghĩa là bội ước hẹn, không phải ngoại tình, không biết tác giả có viết lộn không?)

- Ngài lỡ hẹn nên tương đương với đội nón xanh cho muội ấy.

- Cho nên, muội ấy mới yêu cầu ta làm cho muội ấy một mái tóc xanh, nhưng màu tóc này thật sự là quá hiếm gặp, lúc ấy khi muội ấy ra đời còn não động lên động tĩnh không nhỏ đâu.

Diệp Tuy Phong nghe Diệp Cầm Dao giải thích xong, vẻ mặt của hắn tối sầm lại.

Hiệu Hiệu à, cái từ nón xanh này cũng không phải dùng như thế đâu!

Đều tự trách mình, lúc ấy hắn cũng không giải thích cho con bé .

- Có thể trở về là tốt rồi.

Diệp Tuy Phong thở ra một hơi thật dài, hắn thật đúng là lo lắng Hiệu Hiệu không đợi được mình, sẽ làm ra việc ngốc nghếch gì.

Hiện tại xem ra, đám hài tử này đã trưởng thành nhiều lắm.

Chỉ có điều, hắn vẫn không muốn để cho Diệp Hoàng triệt để rơi vào trong bóng tối.

Với lại, hắn đã nghĩ đến phương pháp giải quyết.

- Kế hoạch cuối cùng của các người sẽ tiến hành lúc nào?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Sau khi Tiểu Hắc và Tiểu Bạch trở về.

Diệp Cầm Dao nói:

- Ta, U Lan muội muội, còn có Diệp Hoàng, Diệp Long, Diệp Khiêm đều đã chuẩn bị xong.

Diệp Tuy Phong gật đầu:

- Khi nào hai người bọn hắn trở về?

- Cũng nhanh thôi.

Diệp Cầm Dao nói:

- Tết Thanh Minh hai năm sau, hắn nhất định sẽ trở về, bởi vì... Mỗi mười năm hắn đều sẽ viếng mộ mã cho ngài, bên lòng vững dạ.

Diệp Tuy Phong trừng lớn hai mắt như chuông đồng.

- Viếng mồ mã?

Diệp Cẩm Dao nhẹ gật đầu, sau đó nhin không được cười nói:

- Sau khi không tìm được tung tích của ngài, Tiểu Hắc đã lập một mộ phần ở chỗ ngài biến mất, mỗi mười năm vào dịp Tết Thanh Minh hẳn đều sẽ đi đến đó bái tế một phen.

Tiếp đó, Cốc U Lan cũng cười nói:

- Đúng vậy... Hắc còn biết dựa dẫm vào ta để nấu mấy món ngon mà ngài thích ăn, xem như tế phẩm.

Diệp Tuy Phong nghe các nàng nói, khóe mắt của hắn càng trừng to hơn.

Tiểu Hắc à, người nha thật đúng là một đứa con có hiếu!

- Đi, đi xem mộ phần của ta một chút!

Sau một lát, trong không gian vũ trụ.

Diệp Tuy Phong nhìn mộ phần một có thể xưng là hoa lệ trước mắt, yên lặng đứng hồi lâu.

Bỗng nhiên, hắn đánh ra một quyền, trực tiếp đánh cho mộ phần nổ tung.

.....

Diệp Tuy Phong đánh xuống một quyền làm cho mộ phần hoa lệ của mình nổ tung tại chỗ.

Không hợp thói thường chính là, sau khi mộ phần nổ tung, bên trong lại còn nổ ra mấy bộ quần áo hắn từng mặc trước đó.

Mộ chôn quần áo và di vật!

Rất có tâm nha!

Diệp Tuy Phong tức giận đến cắn răng, đợi sau khi nghịch tử Tiểu Hắc trở về, hắn nhất định phải hảo hảo nói nhân sinh với nó một chút.

- Trở về thôi.

Diệp Tuy Phong làm xong những chuyện này, phát tay áo rời khỏi, lần nữa về tới không gian Biển Tội Ác.

Cảnh tượng quen thuộc xung quanh làm trong lòng của hắn dần dần khôi phục bình tĩnh.

- Nơi này chắc là lấy ra từ trong Mộng Giới à?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Xung quanh biển Tội Ác tràn đầy động vật và thực vật kỳ dị, cảnh tượng giống như đúc trong Mộng Giới.

- Không sai.

Sau đó Diệp Cẩm Dao gật đầu bảo:

- Ta và Hiều Hiều đã tạo dựng xong Mộng Giới, sau đó rời Biển Tội Ác ra đây.

Chương 655: Kế Hoạch Xây Dựng Minh Giới.

Diệp Cẩm Dao lại nói

- Mà đặc tính của biển Tội Ác cực kỳ thích hợp làm lối vào Luân Hồi.

Nói xong, Diệp Cẩm Dao nhẹ nhàng nâng tay lên, mặt hồ tĩnh lặng bắt đầu trở nên cuộn cuộn, nhìn kỹ lại, đó lại là vô số ác quỷ màu đen đang giãy giụa gào thét.

- Sau khi được ta và Hiều Hiều cải tạo, hiện tại Biển Tội Ác được chúng ta gọi là Bể Khô.

- Mà đối diện Bể Khô, chính là bờ Vong Xuyên, cũng là điểm xuất phát của Luân Hồi chân chính.

Theo Diệp Cẩm Dao vừa dứt lời, một cái cầu hình vòm phong cách cổ xưa từ trong hư không chậm rãi nổi lên, vượt qua Bể Khô, nối thẳng tới bờ Vong Xuyên.

Diệp Tuy Phong nhìn tất cả trước mắt, trong lòng của hắn không nhịn được tán thưởng.

Hai tỷ muội này thật sự là quá khó lường.

- Bể Khô, bờ Vong Xuyên, Luân Hồi, còn có Sinh Tử Bộ của U Lan, Minh Giới xem như được các người tìm hiểu rõ ràng rồi.

Diệp Tỳ Phong cảm thán nói:

- Vậy thì Dương Gian đâu?

- Tiểu Hắc và Tiểu Bạch thì đang tìm kiếm đầu mối then chốt kết nối hai giới, vậy Diệp Long và Diệp Khiêm lại đang làm chuyện gì?

Diệp Cầm Dao cười một nói:

- Thứ trọng yếu nhất của Dương Gian, không có gì ngoài hai thứ.

- Pháp tắc Thiên Đạo và thiên hạ Thương Sinh.

- Diệp Long phụ trách chương quản pháp tắc Thiên Đạo, mà Diệp Khiêm thì phụ trách giáo hóa thiên hạ Thương Sinh.

- Sau khi tất cả mọi thứ được chuẩn bị xong, toàn bộ thế giới sẽ hình thành một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh, cuối cùng cũng không cần lo lắng vấn đề dung nạp vạn linh nữa.

Trong lòng của Diệp Tỳ Phong cảm khái, đám nhóc con này, lần này thật đúng là làm một chuyện lớn khó lường rồi.

Nhưng vấn đề duy nhất bây giờ vẫn là Diệp Hoàng hi sinh bản thân.

- Sau khi Tiểu Hắc và Tiểu Bạch trở về, các người dự định thu cái đuôi này thế nào?

Diệp Tỳ Phong hỏi tiếp.

Diệp Cầm Dao nghĩ đi nghĩ lại nói:

- Đến lúc đó, chính là chuyện của Diệp Hoàng.

- Mọii ấy sẽ để cho Tử Vực ăn mòn toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa, mang sợ hãi cho tất cả vạn vật sinh linh, hóa là chủ nhân của Minh Giới chân chính.

- Sau đó, Diệp Long sẽ đứng ra, dưới sự chứng kiến của toàn bộ sinh linh, đuổi đại quân Tử Vực chạy về Minh Giới, trở thành chủ nhân chân chính của Dương Gian.

- Từ đó, âm dương phân đôi, thế giới một lần nữa được xây dựng lại.

- Cửu Thiên Thập Địa biến thành lịch sử, Tam Giới Lục Đạo chính thức trở thành vĩnh hằng.

Diệp Tùy Phong ung dung thở dài, thì ra bọn hắn cũng sớm đã làm xong kế hoạch hoàn chỉnh.

Chỉ có điều, hắn vẫn không có cách nào tiếp nhận để Diệp Hoàng triệt để dung nhập vào trong bóng tối.

- Người nói, nếu như Minh Giới không có người đứng đầu thì kế hoạch của các ngươi còn có thể thành công không?

Diệp Tùy Phong hỏi.

Ánh mắt của Diệp Cẩm Dao có chút phức tạp, nàng hiểu rõ ý của Diệp Tùy Phong.

- Đại bá phụ, ở trong kế hoạch này, Diệp Hoàng có thể nói là một khâu trọng yếu nhất, thiếu ai cũng được nhưng không thể thiếu muội ấy.

- Ta cũng biết ngài không muốn để cho muội ấy rơi vào hắc ám như vậy, nhưng ta cho rằng, cho dù lúc này ngài ra mặt thuyết phục Diệp Hoàng thì muội ấy cũng sẽ không từ bỏ đâu.

- Bởi vì kế hoạch này chính là do bản thân Diệp Hoàng kiên trì thuyết phục, cũng là người hành động đầu tiên.

Diệp Tùy Phong cười cười, tính cách của Diệp Hoàng đúng là như vậy.

Chỉ có điều, hắn cũng không định ngăn cản kế hoạch sắp hoàn thành của bọn hắn.

- Ta đương nhiên sẽ không đi khuyên con bé vào lúc này.

Diệp Tùy Phong nói:

- Ta chỉ là không muốn để cho ý thức của con bé hoàn toàn bị hắc ám cắn nuốt.

- Nếu có thể không chế hắc ám thì chắc là cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc hoàn thành Minh Giới.

Diệp Cẩm Dao ngăn người, Sau khi cười khỏ nói:

- Đại bá phụ, chúng ta cũng đã cân nhắc qua loại tình huống này.

- Thế nhưng sau khi nghiên cứu thảo luận, chúng ta lại phát hiện căn bản không thể thực hiện được chuyện này.

- Không có sinh linh nào có thể tiếp nhận toàn bộ lực lượng mặt trái của thế giới, cho dù là Thần Linh chân chính cũng không được.

- Người có thể làm được loại chuyện này, chỉ sợ chỉ có Thần Chí Cao sáng tạo ra thế gian vạn vật mới được.

Nhưng vừa nói xong, Diệp Cầm Dao bỗng nhiên giật mình, sau đó nàng dùng ánh mắt không thể tin được nhìn về phía Diệp Tỳ Phong.

- Đại bá phụ, chẳng lẽ ngài.

Diệp Tỳ Phong không nói gì, hắn chỉ chậm rãi mở bàn tay ra, một hồ điệp có bản chất sinh mạng đột nhiên xuất hiện, vỗ cánh vòng quanh thân thể ba người.

Diệp Cầm Dao ngây dại, mặc dù đây chẳng qua là một hồ điệp còn bình thường hơn bình thường, nhưng trong mắt của nàng lại như thấy thần tích.

Không, đó là chân chính thần tích.

- Đến lúc đó, ta sẽ mang ý thức của Diệp Hoàng ra.

Diệp Tỳ Phong cười nói.

Diệp Cầm Dao sững sờ nhẹ gật đầu, sau đó rất nhanh trở nên kích động.

- Thật sự là quá tốt!

- Vậy chúng ta nhanh nói tin tức tốt này cho mọi người đi!

Nàng hưng phấn nói.

Chỉ có điều, Diệp Tỳ Phong lại lắc đầu.

- Ta thấy đầu tiên phải chờ chút đã... Ta lo lắng sự xuất hiện của ta sẽ làm cho kế hoạch của các người xuất hiện sai lầm.

- Đợi sau khi Tam Giới chân chính quy vị, ta lại ra tay cũng không muộn.

Đây là một kế hoạch cực lớn, Diệp Tỳ Phong không muốn cuối cùng vì mình mà xuất hiện biến cố gì.

- Vậy chúng ta... Trước không đi gặp muội ấy à?

Diệp Cẩm Dao hỏi.

Diệp Tỳ Phong gật đầu:

- Trước đi gặp Diệp Long và Diệp Khiêm đi, xem bọn hấn đến tốt cùng đang làm chuyện gì?!

Sau một lát, ba người bay ra khỏi Bể Khô, mau chóng bay về phương hướng Thiên Giới.

Trong quá trình đi đường, Diệp Tỳ Phong chợt nhớ tới một việc.

- Đúng rồi, hai tộc Tổ Long và Tổ Phụng đều tham gia kế hoạch lần này à, vì sao tộc Kỳ Lân lại không tham gia?

- Thật bởi vì công lao hay sao?

Lúc trước, khi vừa biết được tin tức này, hấn đã hỏi Nhạc Tiểu Chiêu, dựa theo Nhạc Tiểu Chiêu nói vì tộc Kỳ Lân giành công rất lớn, cho nên không có cách nào xử lý.

Diệp Cẩm Dao nghe thấy vấn đề của Diệp Tỳ Phong, cười cười.

- Không sai, khi Cửu Thiên Thập Địa vừa hình thành, tộc Kỳ Lân đúng là cống hiến công lao vô cùng lớn.

- Cũng bởi vì vậy, hình như bọn chúng cho là mình có thể đánh bạc để cò kè mặc cả, thế là không để ý chỉ thị của Diệp Long.

- Ta nghĩ, bọn chúng chính là muốn vứt bỏ tương lai tộc đàn của mình.

Chương 656: Thiên Giới Hiện Tại.

Diệp Tỳ Phong nghe vậy, nhíu mày.

Xem ra bọn hấn đã quyết định xong nên xử lý Kỳ Lân tộc như thế nào, chỉ có điều bây giờ vẫn còn chưa rảnh để xử lý mà thôi, đợi sau khi Tam Giới được tạo dựng thì chính là lúc tính sổ.

- Vậy là tốt rồi.

Diệp Tỳ Phong nói:

- Đám người kia không quản được nửa người dưới của của mình, nếu còn đợi thêm mấy triệu năm nữa, có lẽ toàn thế giới đều là huyết mạch của bọn nó.

- Đúng rồi, mấy người Hồ Sang, Bạch Lan Chi, Nhạc Tiểu Chiêu, đều còn sống chứ?

- Đúng vậy, bọn hấn đã hoàn thành nhiệm vụ của mỗi người, hiện tại tạm thời đang ở bên cạnh Diệp Hoàng.

- Đợi sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ lại điều bọn hấn về Thiên Giới.

Diệp Tỳ Phong yên tâm.

- Vậy là tốt rồi.

Ba người vừa đi vừa nói, khoảng cách đến thành Vân Tiêu cũng càng ngày càng gần.

Ở một chỗ trong Hỗn Độn hư vô.

Một vỏ trứng phát sáng đang lẳng lẳng lơ lơ ở trong Hỗn Độn.

Nhìn kỹ lại thì đó lại là một tiểu thế giới có núi có sông.

Mà ngoài tiểu thế giới này vẫn tồn tại hai bóng người nho nhỏ một đen một trắng.

- Hô, cuối cùng đã làm xong.

Tiểu Hắc thở ra một hơi thật dài, quay đầu lại, vẫn là gương mặt đẹp trai giống như mười ngàn năm trước.

- Vậy thì nhanh điếm trở về thôi, Hỗn Độn này làm ta ngán lắm rồi.

Tiểu Bạch thì đã không còn khí tức thiếu nữ trước đó, nở một nụ cười, đẹp đến mức không gì sánh được.

- Đúng vậy, ta cũng quá nhớ món thịt kho tàu trứng Kỳ Lân của Cốc tỷ tỷ rồi.

Tiểu Hắc cười hắc hắc, sau đó nói:

- Lần này đi ra ngoài cũng gần mười năm rồi, vẫn phải đi tảo mộ cho lão đầu tử thôi.

- Mấy tên kia đều không đi tảo mộ, hừ, chỉ có ta hiếu thảo nhất.

Tiểu Bạch liếc mắt.

- Đó là bởi vì mọi người đều cho rằng cha còn sống đó.

- Nếu như ngài ấy thật sự trở về, vậy người tuyệt đối chết chắc rồi.

Tiểu Hắc khinh thường hừ hừ.

- Các người thì hiểu cái gì chứ.

- Sở dĩ ta làm như thế chính là muốn thông qua loại phương thức này làm cho lão đầu tử tức giận đến phá nắp quan tài phục sinh tại chỗ.

- Nếu như thật sự sống, không phải chính là đánh ta một trận thôi à, ta chịu nổi.

- Có câu nói rất hay, lúc nhỏ bị cha đánh sẽ biết sợ, lớn lên bị cha đánh sẽ tức giận, nhưng đợi đến khi cha già, bị đánh sẽ lại biến thành một niềm hạnh phúc.

Trong lúc nói chuyện, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch bắt đầu tiến vào trong Hồn Độn.

Còn thế giới giống như quả trứng gà kia cũng chăm chú bay theo sau lưng bọn hắn.

....

Thiên Giới, dần ngày hoàn thiện.

Mười ngàn năm trước, khi Cửu Thiên Thập Địa vừa khai sáng, Thiên giới ngoại trừ thành Vân Tiêu ra thì không có quá nhiều

phạm vi đông đúc.

Mà bây giờ, thổ địa Thiên Giới đã mở rộng không chỉ gấp mười lần, gần như tương đương với một nửa đại thế giới.

Cùng với diện tích gia tăng, số lượng sinh linh của Thiên giới cũng có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Khắp nơi đều là thành trì không lồ, mỗi một tòa đều vô cùng phồn thịnh, là huyết mạch mới mẻ liên tục không ngừng cung cấp cho Thiên giới.

Chỉ có điều làm cho Diệp Tùy Phong không nghĩ tới, trải qua hơn mười ngàn năm phát triển, thành Vân Tiêu vẫn là lúc đầu bộ dáng, chỉ có điều trở nên càng thêm to lớn và thần thánh hơn.

- Đi vào đi.

Ba bóng người vượt qua một mảnh tiên quang nhiều màu, đột nhiên xuất hiện ở trong thành Vân Tiêu.

Nội thành rộn ràng, tiếng người huyên náo, nhưng không ai cảm thấy ngoài ý muốn đối với ba người bọn hắn bỗng nhiên xuất hiện.

- Cửa hàng đậu hủ này vẫn còn ở đây à?

Diệp Tùy Phong nhìn cửa hàng quen thuộc trước mắt, không khỏi có chút hoảng hốt, giống như về tới lúc mình vừa đến thế giới này.

- Đi ném thử đi.

Diệp Tùy Phong mang theo hai người ngồi xuống ngoài cửa tiệm, giống như đưa thân vào chợ búa hẻm nhỏ.

Rất nhanh, đậu hủ nóng hôi hổi đã được bung lên.

Diệp Tùy Phong ném hai miếng, vẫn là phối phương ban đầu, nhưng cũng không phải là mùi vị quen thuộc.

Với lại, ông chủ bây giờ cũng không phải là ông chủ lúc đầu nữa, vị này là một người thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, cũng không biết là tử tôn đời thứ bao nhiêu của ông chủ kia.

Diệp Tuy Phong ngồi ở đây, lần đầu cảm nhận được lực lượng Thời Gian, có nhiều thứ không có đối, nhưng có nhiều thứ sớm đã hóa thành bụi đất, biến mất vô tung vô ảnh.

Không lãng phí thời gian, Diệp Tuy Phong ăn hết hai phần tàu hủ nóng (ăn với nước đường), sau đó nhàn nhã đi dạo cùng với hai người Cốc U Lan.

Đi ra khỏi ngõ nhỏ náo nhiệt này, bọn hắn đi tới một con đường tương đối rộng lớn.

Người ở đây càng nhiều, nhưng bởi vì thành thị quy hoạch rộng rãi nên lộ ra không quá chật chội.

Nói trở lại, đại lộ này là lúc ấy Diệp Tuy Phong tiện tay vẽ ra bản thiết kế, chỉ vì thỏa mãn thú vui của mình.

Hai bên đường, là tương đối lớn mặt tiền cửa hàng một chút, bồi bất phạm.

Diệp Tuy Phong dạo bước về phía trước, bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Đó là một đạo nhân gầy còm cầm cờ bát tự, ngồi chồm hóm ở một góc ít người, bên cạnh có dựng một chiếu bài đơn sơ.

- Đoán chữ đoán mệnh.

Hắn chính là hậu nhân của Thiên Cơ lão nhân mà Diệp Tuy Phong đã từng gặp khi đi tìm kiếm tháp Khởi Nguyên ở hòn đảo hải ngoại.

Lúc trước, Diệp Tuy Phong không muốn hậu nhân của Thiên Cơ lão nhân lưu lạc sống tạm, cho nên đã mang hắn về thành Vân Tiêu, không ngờ rằng tên này lại vẫn làm nghề cũ, tiếp tục đi lừa đảo?

Ngay khi hắn cảm thấy có chút thất vọng thì hai tiểu thí hài năm sáu tuổi bỗng nhiên từ trong lầu các bên cạnh chạy ra, đi tới bên cạnh lão đạo.

- Thái gia gia, mặt trời bên ngoài rất lớn, cẩn thận bị say nắng.

Tiểu thí hài giơ lên một cái ô lớn, cẩn thận đứng ở bên cạnh lão đạo, giúp hắn che ánh nắng nóng bức trên đỉnh đầu.

- Nha! Thật ngoan!

- Tới đây, để Thái gia gia chơi cùng nào.

Lão đạo tràn đầy vui vẻ chơi đùa với hai tiểu thí hài.

Diệp Tuy Phong nhìn bộ dáng bọn hắn vui vẻ âm ỉ, hắn nở một nụ cười, cũng coi như là làm chút chuyện chính đáng.

Quay đầu nhìn về phía lầu các bên cạnh, ba chữ to Ván Thiên Lâu, huyền ảo phi phàm.

Nhân mạch kiếp này của Thiên Cơ lão thuận lợi lưu truyền tới nay.

Chương 657: Trở về Kính Hồ.

Diệp Tuy Phong cười cười, hắn không đi quấy rầy niềm vui gia đình của lão đạo và hậu bối, tiếp tục đi đến phía trước.

Nhưng cảnh tượng đó cũng làm trong lòng của hắn nổi lên một chút gợn sóng.

Tính ra, bây giờ cháu trai duy nhất của hắn chính là Thiên Đạo của Cửu Thiên Thập Địa.

Hiển nhiên, hắn không có cách nào chơi trò cười ngựa với Thiên Đạo.

Có lẽ sau này hắn phải suy nghĩ về phương diện này một chút.

Trong lúc suy tư, Diệp Tuy Phong lại theo bản năng nhìn Cốc U Lan một chút, ánh mắt kỳ quái đó làm Cốc U Lan cảm thấy cả người không được tự nhiên.

- Lão gia, ngài sao vậy?

Cốc U Lan nhin không được hỏi.

Lúc này Diệp Tuy Phong mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng nói:

- Không có gì, ta vừa nhớ tới một chuyện tương đối quan trọng.

- Đúng rồi, hiện tại Kính Hồ vẫn còn chứ?

Hắn nhảy qua đề tài này.

- Vẫn còn.

Cốc U Lan trả lời:

- Vẫn còn ở chỗ cũ, sau khi ta sáng lập thư viện Thiên Giới thì rời khỏi Kính Hồ, bây giờ nơi đó đang do Cá Chép Vàng xử lý.

Diệp Tùy Phong nhẹ gật đầu.

Thời gian mười ngàn năm, hơn người ngàn tòa tháp Khởi Nguyên tầm bỗ, không biết nơi đó đã ra đời bao nhiêu yêu ma quỷ quái.

Ba người tiếp tục tiến lên, sau khi vòng qua một giao lộ, một kiến trúc quen thuộc thành linh xuất hiện.

Vạn Bảo Các.

Nơi bắt đầu tất cả.

Lúc trước, nếu như không nhờ Vạn Bảo Các liên tục cung cấp tài nguyên không ngừng thì Diệp gia sẽ rất khó phát triển nhanh chóng như thế.

Hướng hồ, tin tức về tháp Khởi Nguyên cũng là Cốc Vạn Tâm cung cấp cho hắn.

- Hiện tại các chủ Vạn Bảo Các vẫn là Cốc Vạn Tâm à?

Diệp Tùy Phong hỏi.

- Trước đó, cô cô rất sớm đã rời khỏi.

Sau đó Cốc U Lan nói:

- Cô cô đã nhường lại vị trí Các chủ cho Thẩm Thiên Minh.

- Hiện tại, hắn gần như đã ngồi ngang hàng với các chủ Thẩm Mật của Vạn Bảo Các, thực lực cũng cực kỳ cường đại.

Diệp Tùy Phong ồ một tiếng.

Thẩm Thiên Minh cũng là tu sĩ thiên tài lúc đó, hai mươi tuổi đã đạt đến Hóa Thần kỳ, còn bị Diệp Tùy Phong kích thích, tăng lớn cường độ thao luyện đấm tử đệ Diệp gia.

Sau đó, mình để lại cho hắn một chiếc lá cây của Đại Thụ Khải Mông, hy vọng có thể mang đến cho hắn một chút cơ

duyên.

Hiện tại xem ra, chắc là đã đưa đến tác dụng.

Diệp Tuy Phong không đi quấy rầy Thẩm Thiên Minh, từ trước cửa Vạn Bảo Các đi tới, không bao lâu đã đi tới cổng chính của Diệp gia.

Nhìn cổng chính lại làm hắn nhớ đến chuyện thật lâu trước kia, bố cục đại khái vẫn không có thay đổi gì quá lớn.

Vô số tiên khí, tiên quang, tràn ngập trong đình viện Diệp gia.

Trong gia tộc, khắp nơi đều là khí tức mịt mờ mà cường đại, một khi có người nào có ý đồ đi dò xét nội tình của gia tộc này thì người đó sẽ kiến thức được cái gì mới thật sự là cự vật to lớn.

Diệp gia đã bị Diệp Tuy Phong đánh tạo thành gia tộc mạnh nhất của thế giới.

Hắn không quấy nhiễu tộc nhân Diệp gia, Diệp Tuy Phong cùng với Cốc U Lan và Diệp Cầm Dao trực tiếp xuyên qua hư không, đến khu vực của gia chủ.

Có một tấm gương to lớn giấu ở phía trên thư phòng của gia chủ, nếu không phải Diệp Tuy Phong xuất thủ che đậy khí tức của ba người thì cho dù trình độ Bán Thần như Cốc U Lan và Diệp Cầm Dao cũng sẽ bị cái gương này chiếu rọi ra, không thể ẩn trốn.

- Đây chính là kính Thiên Đạo do Diệp Long chuẩn bị.

Diệp Cầm Dao nói.

Diệp Tuy Phong nhẹ gạt đầu, cái gương này hoàn toàn là sản phẩm của quy tắc.

Nắm nó trong tay đã tương đương với nắm pháp tắc Thiên Đạo ở trong tay, quả thực bất phàm.

Mà lúc này, Diệp Long đang ngồi xếp bằng trong kính Thiên Đạo, khí tức nội liễm, lĩnh hội đại đạo.

Diệp Tuy Phong bình tĩnh đứng đó, hắn không lựa chọn đi quấy nhiễu Diệp Long.

Bởi vì Diệp Long cũng giống như Diệp Hoàng, là người trọng yếu trong kế hoạch xây dựng Tam Giới, hấn gánh vác trách nhiệm “giết chết” Diệp Hoàng.

Nếu tùy tiện tiếp xúc thì nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng của kế hoạch.

Sau khi nhìn trong chốc lát, Diệp Tùy Phong quay người rời khỏi.

Tiếp đó, hấn lại đi nhìn đến chỗ mấy người Tùy Vân, sau khi thấy tất cả đều mạnh khỏe, hấn nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng, ba người chậm rãi biến mất trong hư không.

Sau khi xuất hiện lần nữa thì cả ba người đã đi tới bên cạnh một hồ nước trong veo.

Diệp Tùy Phong nhìn hoàn cảnh quen thuộc trước mắt, hít một hơi thật sâu.

- Cuối cùng, ta đã trở về.

.....

Tiến vào Kính Hồ, hoàn cảnh quen thuộc làm cho Diệp Tùy Phong cảm thấy rất thư thái.

Hấn là người nhớ tình cũ, cho dù bên ngoài phấn khích đến cỡ nào, cho dù Kính Hồ thay đổi bao nhiêu thì nơi này vẫn như cũ là nơi hấn tiếc nuối nhất.

Cũng có thể xưng là, nhà.

Chỉ có điều mười ngàn năm qua, hình như trong nhà mình lại có thêm rất nhiều sủng vật cảnh giới Thiên Đế.

Một thanh niên mặc quần áo màu trắng tung bay, hấn còn xinh đẹp hơn cả nữ tử, dẫn đầu từ trong hư không đi ra, cung kính cúi đầu đối với Diệp Tùy Phong.

- Hoan nghênh chủ nhân trở về!

- Ta đã biết, ngài nhất định sẽ trở lại!

Vẻ mặt của hấn kích động, thậm chí thân thể cũng đang khẽ run, chỉ hai tiếng “Chủ nhân” này làm Diệp Tùy Phong nghe được cả người nổi da gà.

- Gọi ta là lão gia.

Diệp Tỳ Phong khoát tay áo, ra hiệu hấn đứng dậy.

Dưới ánh mắt của mình, hấn sớm đã nhìn thấu bản thể của người thanh niên này.

Lại là gốc cây liễu trên bờ Kính Hồ kia, hấn xem như là một nhóm thức tinh linh trí sớm nhất, tu vi bây giờ càng đã đi tới Thiên Đế đỉnh phong.

Thanh niên vừa đứng dậy, hai khí tức cường đại đã từ trên đảo trong Kính hồ bộc phát, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Diệp Tỳ Phong.

Một người trong đó chính là Cá Chép Vàng bị Diệp Tỳ Phong giao nhiệm vụ thủ hộ Kính Hồ, hấn biến thành một thiếu niên tuấn tú, tu vi đã là bước vào Chương Đạo Giả

- Diệp chủ!

Cá Chép Vàng cung kính lại kích động quỳ rạp xuống đất.

Mà một người khác cũng là cảnh giới Chương Đạo.

Thân thể khổng lồ của hấn gần như che đậy nửa bầu trời, lông trắng khắp cả người hấn nhìn như mềm mại, nhưng mỗi một sợi ném ra ngoài đều có thể tạo thành kinh đào hải lãng.

Chương 658: Bút Thương Sinh.

- Hoắc!

Diệp Tỳ Phong ngửa đầu nhìn hấn:

- Lúc này thật có chút ra dáng Đại Thiên Thần nha.

Hấn chính là Chiến Hùng con gấu con từng gặp ở cánh đồng tuyết Phương Bắc, người đứng đầu trong năm cự đầu của hội Thiên Tiên, Phú Quý.

- Diệp đại thúc, sao ngài không chết vậy?

Phú Quý hoàn toàn như trước đây, mở miệng chính là tinh hoa, chỉ là âm thanh trở nên lớn hơn rất nhiều, vang khắp toàn bộ không gian Kính Hồ.

- Sao vậy, người hi vọng ta chết lắm à?

Diệp Tỳ Phong cố ý hỏi.

Phú Quý giải đầu.

- Thế thì cũng không phải.

- Chỉ có điều nếu ngài không chết, Tiểu Hắc ca mỗi lần Tết Thanh Minh đều mang ta đi đốt tiền giấy, có phải liền đốt phỉ ròi hay không?

Diệp Tỳ Phong:

- ...

Món nợ này, hẳn cũng phải tính tại Tiểu Hắc trên đầu.

- Đừng đứng cao như vậy, khôi phục lại kích thước lúc đầu đi.

Diệp Cẩm Dao vừa cười vừa nói.

Phú Quý to lớn như vậy, nửa bầu trời đều bị hắn che khuất, nói chuyện với hắn còn phải ngược cổ.

- A.

Rất nhanh, thân thể Phú Quý đã biến trở về kích thước ban đầu, chỉ có điều bộ lông thật dài phủ kín người làm cho hắn nhìn qua càng giống là một bé chó con đáng yêu.

- Những người khác của hội Thiên Tiên đều đi theo Diệp Hoàng đến Tử Vực, tính cách của Phú Quý thì lại không quá thích hợp làm chuyện này, thế chúng ta đã lưu hắn lại Kính Hồ.

Cốc U Lan giải thích nói.

Diệp Tỳ Phong nhẹ gật đầu, Phú Quý thiên tính đơn thuần, đúng là không quá thích hợp chơi âm mưu quỷ kế gì, nói câu khó nghe chút, để cho hắn ra ngoài còn có thể sẽ hỏng việc, dù sao thực lực của hắn vẫn còn ở đó.

- Dao tỷ tỷ, Tiên Chủ còn tại bận bịu à, hình như ta đã chưa gặp nàng một trăm năm rồi.

Trên đường đi đến trung tâm đảo, Phú Quý lên tiếng hỏi.

- Nàng đang bế quan đầu.

Diệp Cẩm Dao cười nói:

- Nhưng có lẽ khoảng mấy năm nữa sẽ xuất quan thôi, đến lúc đó ta sẽ để nàng tới đón ngươi.

Phú Quý nghiêm túc nhẹ gật đầu.

Từ Vĩnh Đông đến Cửu Thành, từ Cửu Thành đến Vân Tiêu, lại cùng nhau đi vào Tiên Giới, cùng nhau xây dựng Cửu Thiên Thập Địa, trái tim của Phú Quý đã sớm đặt ở trên người Hiều Hiều.

Cho dù là tài nguyên nghịch thiên, còn có Kính Hồ vô thượng tạo hóa cũng không có cách nào lưu hấn ở lại, suốt ngày đòi đến bên cạnh Hiều Hiều.

- Những người nhà khác của ngươi đâu?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Còn ở Hoàng thành Vĩnh Đông.

Phú quý nói:

- Lão gia gia ở nơi đó, bọn hấn đương nhiên sẽ không rời khỏi.

Thật ra lão gia gia trong miệng hấn chính là Thiên Cơ lão nhân.

Chiến Hùng nhất tộc xem như là tộc quần trung thành nhất mà Diệp Tuy Phong thấy qua.

Sau một lát, đám người về tới đảo nhỏ ở trung tâm Kính Hồ.

Đại Thụ Khải Mông vẫn đứng sừng sững ở đó, trên đảo mọc đầy hoa cỏ, cũng sớm đã thành tinh, chỉ có điều bị quy tắc Kính Hồ áp chế nên không sinh ra linh trí.

Nhưng tùy tiện nhổ một cây cỏ đặt ra ngoài đều là thần dược vô thượng có thể làm cho nhóm Tiên Đế cướp đến bể đầu.

Diệp Tuy Phong ngồi ở vị trí quen thuộc của mình, ký ức trước đó giống như thủy triều dâng lên.

Nếu như không tính mười ngàn năm ngủ say kia thì đời này của hấn, thật ra đều ngồi ở bên bàn đá bên Kính Hồ này.

Ở đây, hẳn hoàn thiện Nguyên Thủy công pháp, hiểu rõ cấu tạo của tháp Khởi Nguyên, luyện chế được vô số Thần Vật Tạo Hóa.

Với lại cũng ở trên bàn đá này, hẳn nhìn Tiểu Hắc từ trong trướng phá vỡ chui ra từng chút một.

Những hình ảnh đó đều giống như chỉ mới diễn ra ngày hôm qua.

Diệp Tùy Phong ngồi lẳng lặng, trong thoáng chốc, hình như ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc.

Quay đầu nhìn lại mới phát hiện, đó cũng không phải ảo giác, mà là tồn tại chân thật.

- Lão gia, ăn cơm thôi.

Chuyện Diệp Tùy Phong về Kính Hồ, ngoại trừ Diệp Cẩm Dao và Cốc U Lan ra thì không có bất kỳ người nào biết được.

Hắn vốn cho rằng sẽ có thể ở đây một đoạn thời gian, nhưng không ngờ, ngày hôm sau đã nghênh đón một vị khách tới thăm.

- Diệp Khiêm, khẩu kiến Đại bá phụ.

Người tới chính là Diệp Khiêm, sau khi hắn biết Cốc U Lan bị một người nam nhân dẫn ra khỏi thư viện thì đã biết chắc chắn là Diệp Tùy Phong trở về.

Năm đó, sau khi Diệp Tùy Phong phi thăng lên Tiên giới, hai người cũng chưa từng gặp mặt, mãi cho đến khi Diệp Tùy Phong đi ra ngoài vũ trụ thì Diệp Khiêm vẫn còn ở Vân Tiêu giới quản lý thư viện Thiên Hạ của mình.

- Đứng lên đi.

Diệp Tùy Phong chậm rãi nói.

Diệp Khiêm đứng dậy, người tu luyện xem thời gian như không, nhưng trên người Diệp Khiêm lại lưu lại vết tích rõ ràng.

Khác với thiếu niên khiêm tốn năm đó, hiện tại Diệp Khiêm sớm đã rút đi tất cả ngây ngô, lúc này, hẳn càng giống là một

tiên sinh dạy học, một phu tử đọc đủ thứ sách.

Ở bên cạnh Diệp Khiêm còn có một nữ tử thanh nhã và một đại tiểu tử khoảng bốn, năm tuổi.

Nữ tử chính là vợ của Diệp Khiêm - Tiểu Y, mà đứa bé này.

- Đây là con của người à?

Diệp Tuy Phong hỏi.

- Không phải.

Diệp Khiêm cười nói:

- Hẳn tên là Diệp Phàm, là trưởng tôn đời thứ sáu mươi sáu của ta.

Diệp Tuy Phong lập tức ngạc nhiên, hẳn không ngờ rằng hậu bối nhìn qua thành thật nhất này của mình lại là người khai chi tán diệp nhiều nhất trong năm người Diệp gia, nhất định kiếm không ít điểm công hiến của gia tộc nha.

- Cái tên này, có quyết đoán.

Diệp Tuy Phong nghiêm túc xét lại Diệp Phàm một phen, người mang cái tên này thường không có một nào là người bình thường.

- Ta nghe nói người cũng đang chuẩn bị vì Tam Giới, người chuẩn bị gì vậy?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Diệp Khiêm cười cười.

- Thật ra hôm nay ta đến đây chính là muốn mời Đại bá phụ ngài xem qua một chút, xem thử còn có gì cần cải tiến không?!

Nói xong, hẳn mở bàn tay ra, một cây bút lông màu vàng xuất hiện ở trong lòng bàn tay hẳn.

Diệp Tuy Phong hơi nhếch mi, cây bút lông này đúng là cây bút mà mấy ngày trước khi hẳn quan sát thế giới đã nhìn thấy Diệp Khiêm cầm trong tay.

Lúc ấy, hẳn cũng không quá để ý, nhưng khi nó thật đang xuất hiện ở trước mắt, hẳn mới phát hiện nó cũng không phải vật

phàm.

Cán bút của nó chính là thân thể của chúng sinh, ngòi bút của nó chính là linh hồn của chúng sinh.

Chữ nó viết ra chính là ý niệm của chúng sinh.

- Ta gọi nó là Bút Thương Sinh.

Diệp Khiêm nói.

Chương 659: Tiểu Hắc Trở Về.

Thời gian hơn một năm chậm rãi trôi qua.

Trong Hỗn Độn, hai bóng người mở ra hỗn độn loạn lưu, đi ra.

Một quả trứng gà giống một thế giới yên lặng đi theo sau lưng bọn hắn.

Mà ở trước mặt bọn hắn là một thiên địa to lớn, mấy chục ngàn đại thụ xuyên qua hư không, một mực chống đỡ lấy thế giới khổng lồ này.

- Hô ~ Cuối cùng chúng ta đã trở về.

Tiểu Hắc cảm thán nói.

.....

Tết Thanh Minh.

Bầu trời âm trầm, từng hạt mưa nhỏ tí tách tung bay.

Có người nói cơn mưa phùn rải rác đó là mọi người đang tưởng nhớ người thân quá cố của mình.

Cũng có người nói, đó là người đã chết, lấy một loại khác phương thức khác về đây thăm thân nhân của mình.

Một ngày này là một ngày tưởng niệm.

Cho dù nhìn từ ngoài thế giới, toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa cũng đắm chìm trong một loại không khí sầu bi.

- May mà ta vẫn về kịp.

Tiểu Hắc nhìn thế giới trước mắt, ung dung thở dài.

Sau khi triệt để hoàn thành quả trứng thế giới, hấn và Tiểu Bạch đã gần như ngựa không dừng vó, một đường từ trong Hỗn Độn bốn ba trở về.

Một nguyên nhân vô cùng trọng yếu trong đó chính là muốn về kịp trước Tết Thanh Minh để tiến hành một lần bái tế mỗi mười năm của mình.

- Đi đến chỗ của lão đầu tử trước đi.

Tiểu Hắc nói.

Sau đó, hai người cố định lại Quả Trứng Thế Giới, bay về một bên khác của Cửu Thiên Thập Địa.

- Nay năm thời gian quá gấp, không có cách nào nhờ Cốc tử tử nấu đồ ăn ngon được.

- Lần này lão đầu tử không có lộc ăn rồi.

Trên đường đi, Tiểu Hắc thán vừa nói nói.

Mà Tiểu Bạch ở bên cạnh thì lại lộ ra vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ.

- Chàng không phát hiện, hiện tại Cốc tử tử cũng không quá muốn gặp chàng à?

- Cha rõ ràng chưa chắc đã chết, nhưng chàng lại nhất định phải lập xây mộ cho ngài ấy, còn thường xuyên tới tế bái, đây không phải rõ ràng chính là trừ ngài ấy chết à?

- Nếu như ta là Cốc tử tử thì đã sớm đánh chàng một trăm cái rồi.

Đối mặt Tiểu Bạch vô tình đậu đen rau muống, Tiểu Hắc bĩu môi khinh thường.

- Tử ấy không thể không gặp ta.

- Nếu như lão đầu tử thật không chết thì Cốc tử tử chính là mẹ tương lai của ta.

- Cho nên, tử ấy thế nào cũng sẽ không thể không để ý tới ta được, chớ nói chi là đánh ta.

Tiểu Bạch quay đầu, nháy nháy mắt.

- Nhưng tử ấy là mẹ kế ấy.

- Chàng chưa nghe nói về những cố sự có liên quan với mẹ kế kia à?

Câu nói này làm Tiểu Hắc lập tức sững sốt.

Chuyện xưa kể về mẹ kế, ở dân gian vẫn luôn là một trong những đề tài lửa nóng nhất.

Một lời khó nói hết.

Cốc U Lan cũng sẽ biến thành như thế à?

Tiểu Hắc nghĩ đi nghĩ lại, nhưng chợt nhớ tới một việc.

- Không đúng, ta căn bản là không có mẹ mà.

- Cho nên nếu như Cốc tử tử thật sự kết hôn với lão đầu tử thì tử ấy cũng coi như là người mẹ thứ nhất của ta.

- Như vậy sao có thể tính mẹ kế được?

Tiểu Bạch ngạc nhiên, biểu thị không thể phản bác được lý luận như Thần của Tiểu Hắc.

Hai người vừa đấu võ mồm nói chuyện phiếm, vừa vòng qua một nữa Cửu Thiên Thập Địa, hướng về vị trí mộ phần của Diệp Tuy Phong.

Nhưng sau khi tại đi trong chốc lát, Tiểu Bạch chợt ngừng lại, vẻ mặt hơi nghi hoặc một chút.

- Sao vậy?

Tiểu Hắc hỏi.

Tiểu Bạch nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, nhíu mày nói:

- Chúng ta... Hình như đã đến nơi rồi mà.

Tiểu Hắc nhìn xung quanh trống rỗng.

- Nàng choáng váng à?

- Nơi này ngay cả một sợi lông cũng không có.

Nhưng lông mày của Tiểu Bạch lại càng nhăn càng sâu.

- Không đúng, chính là ở đây.

- Nhưng hình như đã xảy ra thay đổi gì rồi.

Tiểu Hắc nhìn bộ dáng của Tiểu Bạch không giống như đùa giỡn, bắt đầu nghiêm túc nhìn xung quanh.

Hắn cẩn thận phân biệt vị trí, lại phát hiện Tiểu Bạch không nói sai, lúc đầu mộ phần của Diệp Tùy Phong là ở đây.

Nhưng tại sao bây giờ lại không có?

Vẻ mặt của Tiểu Hắc ngưng trọng, nhất định có chuyện gì mình không biết đã xảy ra.

Hắn yên lặng một lát, bỗng nhiên vươn tay ra, một đoàn năng lượng màu đen ngưng kết trong lòng bàn tay.

Thấy vậy, Tiểu Bạch ngẫm hiểu, nàng cũng vươn tay ra, gọi ra một đoàn năng lượng màu trắng.

Rất nhanh, hai đoàn năng lượng bắt đầu giao hòa lẫn nhau trong hư không, đợi đến khi hoàn toàn dung hợp, đoàn năng lượng đó bỗng nhiên nổ tung lên, một luồng năng lượng kỳ dị quét sạch không gian xung quanh.

Trong chốc lát, cảnh tượng trước mắt hai người biến thành một cảnh tượng khác.

Vô số đường vân quy tắc đan vào nhau, tạo thành một tấm lưới lập thể vô cùng to lớn.

Mà ở vị trí của bọn hắn, ô lưới rõ ràng cực kỳ lộn xộn, hình như từng chịu lực phá hư rất lớn.

Trừ cái đó ra còn có rất nhiều mảnh vỡ vật liệu trôi nổi ở trong hư không, đó là vật liệu đặc thù nào đó bị vỡ nát lưu lại quy tắc ẩn ký.

Tiểu Hắc thấy cảnh tượng này, lập tức mở to hai mắt nhìn.

- Mẹ nó!

- Ai đã đào bới mộ của cha ta!

Ầm ầm!

Bên trên bầu trời, bỗng nhiên vang lên hàng loạt tiếng sét đánh.

Tiếng sấm sét xuất hiện ở thời tiết Thanh Minh vốn là tương đối quái dị, mà càng thêm kỳ quái là, đợt sấm sét này kéo dài

cực kỳ lâu, giống như có người đang tức giận gào thét vậy.

Gần như toàn bộ thế giới đều nghe thấy thấy tiếng sấm bao hàm tức giận này.

.....

Kính Hồ.

Diệp Tỳ Phong đang đánh cờ với Diệp Cầm Dao cũng nghe thấy tiếng sấm kỳ quái này.

Hai người liếc nhau, đều lộ ra nụ cười không hiểu.

- Xem ra, hắn đã trở về.

Diệp Cầm Dao cười nói.

- Ta nhìn thấy.

Diệp Tỳ Phong lắc đầu nói:

- Hắn cùng với Tiểu Bạch đang vô năng gào thét ở chỗ mộ phần của ta.

Nói xong, Diệp Tỳ Phong đứng dậy.

- Đi thôi, đi gặp tiểu tử này một chút.

- Miễn cho hắn bởi vì chuyện này mà phá hỏng kế hoạch trước đó.

Tiểu Hắc tức giận lan đến gần toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa, Diệp Long và Diệp Hoàng chắc chắn cũng cảm thấy, hiện tại Diệp Tỳ Phong vẫn chưa muốn để cho hai người bọn hắn biết mình đã trở về.

- U Lan, cùng nhau đi thôi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Sau đó, ba bóng người chậm rãi biến mất khỏi đảo nhỏ ở giữa Kính Hồ.

Chương 660: Đây Rốt Cuộc Xem Như Hiếu Thuận Hay Không Hiếu Thuận Đây?

- Mẹ nó, chuyện này là ai làm?

- Ngay cả mộ phần của cha ta cũng dám đào, mẹ nó chán sống rồi à?

Sau khi quan sát đến sự thật, Tiểu Hắc trực tiếp tức đến nổ tung.

Khí tức cảnh giới Chúa Tể đỉnh phong điên cuồng phát tiết ra, ngay cả lưới pháp tắc xung quanh cũng hứng chịu ảnh hưởng mãnh liệt, không ngừng bị xé rách đè ép.

Nếu không phải có Tiểu Bạch bên cạnh che chở thì chỉ sợ ngay cả Cửu Thiên Thập Địa cũng sẽ bị hấn đánh nổ ra một động lớn.

- Chàng bình tĩnh một chút.

- Chớ làm tổn thương con của chúng ta.

Tiểu Bạch nói.

Tiểu Hắc nghe thấy chữ này, mới thoáng bớt phóng túng đi một chút.

Đúng vậy, mặc dù Thiên Đạo không có ý thức nhưng dù sao cũng là con của hắn, từ một loại ý nghĩa nào đó thì dùng cốt nhục để hình dung cũng không đủ.

- Thật đáng chết, đến cùng là ai mà lại to gan như vậy?

Mặt của Tiểu Hắc âm trầm, gần như nghiền răng nghiền lợi nói.

Tiểu Bạch nghĩ đi nghĩ lại nói:

- Có phải là Diệp Hoàng tử tử các nàng ấy hay không, cảm thấy mộ phần quá không may mắn, cho nên mới phá hủy?

Tiểu Hắc lắc đầu.

- Sẽ không.

- Bọn hắn không rảnh rồi như vậy.

- Với lại dù sao đây cũng là mộ phần của lão đầu tử, cho dù là Diệp Hiểu Hiểu thì cũng không dám bất kính như thế.

Hắn hí hóp mắt, tràn đầy hung quang.

- Phàm là có thể tìm tới đây đều biết đây là mộ phần của lão đầu tử.

- Đến cùng là tên vương bát đản nào dám đại nghịch bất đạo như thế?

- Mẹ nó, nếu như bị ta bắt được, lão tử nhất định phải sẽ nghiền xương hấn thành tro!

Mộ tổ bị đào, không ai có thể chân chính tỉnh táo được.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh chậm rãi từ trong hư không truyền đến.

- Tiểu Hắc à, nếu như đệ nói thêm một câu nữa thì người bị nghiền xương thành tro có thể chính là đệ đấy.

Sau đó, bóng người Diệp Cẩm Dao cũng từ trong hư không chậm rãi xuất hiện.

Sau khi nhìn thấy Diệp Cẩm Dao, hai người Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đều ngẩn người, hình như không ngờ nàng sẽ xuất hiện ở đây.

Mà rất nhanh, Tiểu Hắc đã nghe được chỗ không thích hợp trong lời nói của Diệp Cẩm Dao.

- Tỷ biết là ai bới mộ phần cha ta à?

- Hấn mạnh lắm à? Còn muốn nghiền xương ta thành tro?

Tiểu Hắc hừ lạnh một tiếng.

- Vậy tỷ bảo hấn đến đây, xem ta có chặt hết năm chân của hấn hay không!?

Tiểu Hắc bẻ ngón tay.

Diệp Cẩm Dao há to miệng, không biết nên nói cái gì, nàng chỉ có thể dùng ánh mắt đồng tình nhìn Tiểu Hắc, lắc đầu cười nói:

- Hấn đã tới rồi.

Tiểu Hắc nhếch mi.

- Ở đâu?

Tiểu Hắc vừa dứt lời.

Một âm thanh đã hơn mười ngàn năm chưa nghe thấy từ phía sau lưng truyền hấn đến.

- Người muốn chặt chân ai?

.....

Diệp Tuy Phong kém chút bị tức chết.

Hắn đã sớm tới, chỉ có điều vẫn ở trong hư không, thật ra chính là muốn xem bộ dáng Tiểu Hắc diễn trò mèo một chút.

Thế nhưng hắn thật sự không ngờ là gia hỏa này lại bắt đầu chửi mình một trận.

Càng mấu chốt chính là, Diệp Tuy Phong còn không thể bởi vì chuyện này mà chân chính trách cứ Tiểu Hắc, bởi vì Tiểu Hắc là bởi vì một phần của hắn bị hủy mới nổi giận.

Cho nên, đây rốt cuộc xem như hiểu thuận hay không hiểu thuận đây?

Vì phòng ngừa Tiểu Hắc lại phun ra ngữ điệu đảo ngược thiên cương gì nữa, Diệp Tuy Phong chỉ có thể lựa chọn chủ xuất hiện.

- Người xây mộ phần cho ta là muốn trừ ta chết à?

- Hiện tại, lại còn muốn nghiền xương ta thành tro nữa à?

Diệp Tuy Phong cười lạnh:

- Rất tốt, rất tốt, rất tốt a!

- Vậy người tới đi, để ta xem mười ngàn năm không gặp, bây giờ người đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh?!

Diệp Tuy Phong mặt không thay đổi nhìn Tiểu Hắc.

Hắn biết thật ra không nên trách Tiểu Hắc, nhưng không có cách, hắn chính là muốn đánh Tiểu Hắc, ý nghĩ thế này ngừng cũng không dừng được!

Mà lúc này, Tiểu Hắc đã triệt để choáng váng.

Hắn sững sờ nhìn Diệp Tuy Phong, giống như dừng lại, không nhúc nhích.

Loại khí tức quen thuộc đó làm cho hắn không dám tin tưởng chuyện trước mắt là thật.

Tiểu Bạch đứng ở bên cạnh cũng há hốc mồm, mở to hai mắt nhìn.

Không ngờ người cha chồng đã mười ngàn năm chưa gặp, Chân Thần duy nhất của Cửu Thiên Thập Địa lại thật trở về!

- Thế nào?

- Không dám ra tay à?

Diệp Tuy Phong nhếch mi nói.

Ánh mắt Tiểu Hắc vẫn kinh ngạc như cũ, bỗng nhiên, hắn cười to lên.

- Ha ha ha!

- Tiểu Thái Tử, còn có Cầm Dao tử, các người chơi thật tốt vui nha, ta kém chút đã bị các người lừa gạt rồi.

Hắn bỗng nhiên trở nên nhẹ nhõm, một bộ dáng vẻ làm râu binh sĩ.

- Không ngờ lại dùng huyền cảnh giả mạo lão đầu tử, ngay cả ta cũng không phân biệt được là thật hay giả.

- May mà ta tương đối nhanh trí, nếu không thì thật sự đã tin tưởng lời nói của các người rồi.

Tiểu Hắc cười ha ha, sau đó quay lưng lại, đi lên trước.

Diệp Tuy Phong nhíu mày, gia hỏa này cho rằng hắn là do huyền cảnh tạo ra à?

- Tiểu Thái Tử là cách Tiểu Hắc gọi Hiếu Hiếu.

- Hai người bọn hắn vẫn luôn như vậy, chỉ cần gặp mặt là sẽ rùm beng náo loạn.

Cốc U Lan ở bên cạnh giải thích nói.

Diệp Tuy Phong ồ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tiểu Hắc, lại nhìn thấy hắn cũng không có ý định dừng bước, với lại dáng vẻ càng chạy càng nhanh.

- Cầm Dao tử, xem ra tử đã triệt để hoàn thành Luân Hồi rồi.

- Vậy ta cũng phải thêm chút sức mới được, không gian kết nối Tam Giới vẫn còn thiếu một chút, ta vẫn phải nhanh đi tìm thôi.

- Không cần khuyên ta, ta chính là chăm chỉ như vậy.

Nói xong, Tiểu Hắc càng chạy càng nhanh, chỉ để lại tàn ảnh ở trong Hỗn Độn.

Lúc này, mọi người đều hiểu, chắc chắn gia hỏa này đã nhận ra Diệp Tùy Phong, bây giờ hắn chỉ đang cố gắng tìm cơ thừa cơ chạy trốn mà thôi.

- Diệp Tiểu Hắc!

Diệp Tùy Phong hét lớn một tiếng.

Cái gọi là chuyện đáng sợ nhất trong nhân thế chính là khi cha mẹ gọi tên đầy đủ của ngươi.

Ba chữ này làm thân thể Tiểu Hắc run một cái, sau đó trong chớp mắt, hắn trực tiếp xé mở hư không, cũng không quay đầu lại chui vào.

Vẻ mặt của Diệp Tùy Phong tối lại.

Chạy?

Ngươi chạy được à?

Sấm sét vang dội, thế giới chấn động.

Sau một lát, bóng người Tiểu Hắc lại xuất hiện, rũ cụp lấy đầu, đầu hắn rõ ràng vừa bị sét đánh, ngay cả tóc cũng dựng đứng lên.

- Ngươi được lắm?

- Không tìm được ta lại dám lập mộ phần cho ta?

Sau khi hung hăng đánh một chầu, Diệp Tùy Phong vẫn cảm giác cục tức chưa tiêu hết.

Chương 661: Phàm Vực

Tiểu Hắc cười hắc hắc nói:

- Đó không phải là bởi vì ta quá nhớ ngài, cho nên mới tìm cách để ký thác một chút tưởng niệm của ta đối với ngài à?

- Tưởng niệm?

Diệp Tuy Phong trừng trừng mắt:

- Muối ngàn năm không gặp, gặp Lão Tử lập tức bỏ chạy, người gọi đó là tưởng niệm à?

Tiểu Hắc kiên trì, suy nghĩ trong chốc lát lí do thoái thác cho mình, nhưng hình như phát phát hiện mình không thể tìm được lý do gì hợp lý nên dứt khoát hai tay chà sát vào nhau, bắt đầu cầu xin.

- Cũng không có gì mà?

- Biểu hiện của ta cũng không thể đại biểu tình cảm trong lòng ta.

- Chẳng lẽ ta nhất định phải ôm người khóc gọi cha, người ôm ta khóc gọi con thì mới gọi là tưởng niệm à?

Diệp Tuy Phong nhìn bộ dáng muốn ăn đòn của hắn, khoe mắt của hắn của điên cuồng run rẩy.

Sớm biết hôm nay, lúc trước hắn cho dù liều mạng cũng phải cứu sống Lão Quy, như thế sẽ không lưu lại nghịch tử cả ngày chọc tức hắn này.

Sau khi trải qua một trận “gặp gỡ” hài hòa ấm áp, hai người cuối cùng vẫn khôi phục dáng vẻ bình thường.

Được Tiểu Hắc nhiệt tình dẫn đường, Diệp Tuy Phong lần đầu chính thức gặp mặt con dâu của mình.

Tiểu Bạch thì nhu thuận hơn nhiều, nàng vốn là lớn lên trong Kính Hồ, bây giờ nhìn thấy Diệp Tuy Phong lại biến thành tiểu nha đầu trước kia, ở bên cạnh Diệp Tuy Phong líu ríu nói không ngừng.

Từ khi bọn hắn kết hôn, đến khi sinh hạ Thiên Đạo, hóa thành sinh linh thuần túy, lại tiến vào Hỗn Độn, tìm kiếm điểm cực kỳ máu chốt để kết nối ba giới, đều nói toàn bộ với Diệp Tuy Phong.

Cuối cùng, bọn hắn đi tới trước vỏ trứng tiểu thế giới màu vàng kia.

- Đây chính là điểm kết nối ba giới các ngươi tìm được à?

Diệp Tuy Phong hỏi.

Hắn có thể nhìn ra, tiểu thế giới trước mắt này đúng là cực kỳ bất phàm, cấu tạo rất tinh tế, thậm chí càng vượt qua quy tắc của Cửu Thiên Thập Địa.

- Không sai.

Tiểu Bạch cười nói:

- Chúng ta vì nó đã chạy đi rất xa, góp nhặt rất nhiều loại vật chất Hỗn Độn khác nhau, cuối cùng mới chế tạo thành.

Lúc này, Tiểu Hắc cũng nói:

- Đây là đồ tốt.

- Chỗ thần kỳ của nó, phải đợi đi vào mới có thể cảm nhận được.

Diệp Tuy Phong nhíu mày.

- Vậy thì đi xem thử một chút.

Sau đó, đám người xuyên qua bình chướng thế giới thật dày của vỏ trứng, đi vào trong một thế giới màu xanh lục.

Núi, là núi bình thường.

Nước, là nước bình thường.

Dưới chân là bãi cỏ bình thường, một hương thơm bùn đất nhàn nhạt đập vào mặt.

Mọi thứ đều rất bình thường.

Nhưng khác biệt duy nhất chính là khi cơn gió nhẹ phật đến, không ngờ Diệp Tuy Phong lại cảm nhận được một chút lãnh ý.

- Ta nghĩ, chắc là các ngươi đã phát hiện.

Tiểu Hắc nhặt lên một khối đá trên đất, ra sức ném nó về phía dòng sông nhỏ trước mặt, nhưng lại không thể trực tiếp ném

vào, mà nện trên đồng cỏ, nhiễm lấy bùn đất, nhanh như chớp tiến vào trong nước.

- Thế giới này không có Siêu Phàm, chỉ có bình thường.
- Chúng ta có thể quơ cái cuộc trồng trọt, có thể nằm dưới mặt trời, phơi mình thành màu đen.
- Cũng có thể tự tay chế tạo công cụ, xây dựng trụ sở của mình từng chút một.
- Không có bất kỳ người nào tới quấy rầy, cũng sẽ không có lực lượng hủy thiên diệt địa.
- Chỉ có sinh linh tất cả tự do.

Tiểu Hắc hít một ngum lớn không khí tươi mát, cười nói:

- Ta và Tiểu Bạch tìm kiếm đầu mối then chốt, thật ra cũng là vườn hoa tự do mà chúng ta vẫn luôn kỳ vọng có được.
- Ta gọi nó là... Phàm Vực.

Diệp Tuy Phong cất bước tiến lên.

Nói xong, hắn đi đến dưới một gốc cây mận hoang dại, hái một quả bỏ vào trong miệng, vị chua làm trong miệng hắn lập tức chảy ra rất nhiều nước bọt, cổ cũng run rẩy theo bản năng.

Đây là cảm giác mà bao lâu rồi hắn chưa trải nghiệm qua?

Mặc dù hắn có thể thu liễm tu vi, để cho mình hóa thân Phàm Nhân, nhưng dù sao cũng không phải Phàm Nhân chân chính, vì nơi hắn ở vẫn là thế giới Tu Luyện.

Mà trong thế giới này, hắn chính là một Phàm Nhân từ đầu đến đuôi, ngoại trừ vĩnh sinh ra thì không có bất kỳ khác biệt nào.

Diệp Tuy Phong ngồi ở dưới gốc cây, ngửa đầu nhìn lên bầu trời, ánh nắng thỉnh thoảng xuyên qua lá cây chiếu xuống dưới, ánh sáng chói mắt.

Hắn không khỏi nhớ tới một câu nói.

Ta cố gắng kiếm tiền cũng không phải là bởi vì tiền quan trọng đến cỡ nào, mà là ta muốn làm cho tiền trở nên không còn quan trọng nữa.

Chuyện khó khăn nhất trong thế giới tư bản là tự do làm một người nghèo.

Mà chuyện khó khăn nhất trong thế giới Tu Luyện chính là tự do làm một phạm nhân.

Phàm Vực.

Tốt cho một cái...Phàm Vực.

.....

Phàm Vực xuất hiện làm thay đổi cách nhìn của Diệp Tuy Phong đối với Tiểu Hắc.

Tiểu tử này, cuối cùng hẳn đã không còn là một đứa bé chỉ biết tinh nghịch và gây sự nữa.

Tiếp đó, Tiểu Hắc lại giới thiệu cho mọi người một chút về những quy tắc khác trong Phàm Vực.

Mặc dù bọn hắn ở đây thân là Phàm Nhân, nhưng đầu mối then chốt của Tam Giới nên bọn hắn hoàn toàn có thể quan sát và ảnh hưởng đến bất kỳ cái gì trong Tam Giới.

Với lại chỉ cần bọn hắn rời khỏi Phàm Vực thì sẽ lần nữa khôi phục lại thực lực ban đầu, không có chút ảnh hưởng nào đối với bản thân.

Thật ra Phàm Vực chính là một Thiên Đường sinh mệnh tự do.

- Dù sao chờ sau khi chuyện này kết thúc, ta và Tiểu Bạch cũng chuẩn bị chuyển đến đây.

- Nam cày nữ dệt, cùng nhau ngồi ở bờ sông ngắm hoàng hôn, chỉ nghĩ thôi đã thấy đẹp rồi.

Tiểu Hắc đầy cõi lòng ước mơ nói.

Diệp Tuy Phong không đánh giá gì, mỗi người đều có tính toán đối với tương lai của mình, không có chuyện ai đúng ai sai.

Có thể không ngừng nỗ lực vì mục tiêu của mình, như vậy cả đời đó đã coi như sống không uổng.

- Vậy thì bắt đầu thôi.

Diệp Tỳ Phong nói.

Mười mấy năm trước, khi Diệp Tỳ Phong nhìn thấy vết kiếm của Diệp Hoàng thì trong lòng của hắn đã không thể tránh khỏi sinh ra lo lắng đối với mấy hậu bối này của mình.

Hắn sợ trong mười ngàn năm mình ngủ say đã xảy ra chuyện không tốt gì.

Nhưng một đường đi vào Thiên giới, sau khi lần lượt gặp lại cố nhân trước kia, Diệp Tỳ Phong đã yên tâm.

Những hậu bối ưu tú này của hắn đều làm cực kỳ tốt, cũng chưa từng xuất hiện chuyện gì cần mình phải đi chùi dít cho chúng.

Vô luận thế giới thay đổi như thế nào thì bọn hắn vẫn thủy chung như một, kiên thủ ba đại chuẩn tắc của Diệp gia, ghi khắc lấy giáo huấn của Diệp Tỳ Phong đối với bọn hắn.

Bây giờ, bọn hắn đều đã triệt để trưởng thành.

Như vậy, hắn cũng nên bắt đầu vẽ lên chung cuộc sau cùng rồi.

- Ta nghĩ, cũng nên...

Tiểu Hắc vung tay lên một cái, mấy hình tượng rõ ràng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Chương 662: Đại Kết Cục.

Thiên Giới, trong thành Vân Tiêu.

Diệp Long từ trong kính Thiên Đạo chậm rãi đi ra, tinh thần của hắn sung mãn, chiến ý ngưng thực.

Nương theo kính Thiên Đạo dung hợp với Diệp Long, khí tức thật lớn từ trên người hắn bộc phát ra, đó là ba động của Bán Thần.

Sau lưng hắn, tường thủy tú lên, thân thể Tô Long cao lớn từ trong hư không chậm rãi xuất hiện, phía sau còn có rất nhiều Thần Long nhất tộc.

- Đông!

Tiếng chuông vang nặng nề vang vọng khắp toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa.

Trong Diệp gia, đi ra từng bóng người đáng sợ mạnh đến nghịch thiên, mỗi một người đều đỉnh thiên lập thể, khí phách hiên ngang!

Ngoài thành Vân Tiêu, mấy triệu tướng sĩ của Chân Long các mang theo uy thế hiển hách, chiến ý dâng lên tận trời!

Cùng lúc đó, vô số khí tức cường đại cũng từ các nơi trên thế giới bộc phát ra, bọn hắn tụ tập ở trên bầu trời, ngóng nhìn chiến thần áo trắng tràn ngập uy nghiêm đứng trên đỉnh Vân Tiêu kia.

Diệp Tùy Phong thấy được không ít người quen ở trong đám người này.

Thảm Mật, Huyền Chủ, Văn Xương, Đồ Chính, Tô Mục, hoàng đế của Đế Quốc Đại Tuyên, vân vân...

Bọn hắn phân biệt đứng ở các nơi khác nhau, nhưng lại có một luồng lực lượng không nhìn thấy nối liền bọn hắn lại với nhau, tạo thành một chỉnh thể chí cường vững chắc mà cường đại.

Đây là tập hợp chiến lực đỉnh phong của Dương Gian.

Hào quang của bọn hắn chiếu sáng toàn bộ tất cả ngõ ngách của Dương Gian.

Vô luận là ai, sau khi nhìn thấy cảnh tượng như thế thì trong lòng cũng sẽ sinh rang rụt rè.

Nhưng lúc này, trên mặt của bọn hắn lại không có chút bộ dáng nhẹ nhõm nào, ngược lại vẻ mặt từng người cực kỳ nghiêm túc, ngóng nhìn bầu trời.

Lúc này, trong Tử Vực.

Ở trên một đỉnh núi cao nhất, Diệp Hoàng từ từ mở mắt ra.

Hai luồng ánh sáng đỏ như máu lập tức xuyên qua thương khung!

Đồng thời, Tô Phụng ở sau lưng nàng cũng mở ra đôi cánh che kín bầu trời, liệt diễm kinh khủng chiếu sáng khắp cả thiên địa

hắc ám, chiếu trở thành một màu đỏ như máu, cực kỳ thê lương.

Hơn một trăm bóng người đáng sợ chậm rãi xuất hiện.

Bốn đại hộ pháp, Vũ Hồng, lão Thất, Bạch Lan Chi, Nhạc Tiểu Chiêu, Hồ Sang, ... toàn bộ đều xuất hiện.

Mà ở dưới chân núi còn có hơn chục triệu đại quân Quỷ Linh, lực lượng tử vong nồng đậm đến cực hạn đang nhanh chóng ngưng thực, dâng lên ngập trời.

Sau một lát, Diệp Hoàng động, nàng chậm rãi bước về phía trước một bước.

Theo bước chân của nàng vừa rơi xuống, một vòng khí tức tà ác đến cực hạn, âm lãnh đến cực hạn xâm lấn bầu trời sáng tỏ của Dương Gian.

Trong chớp mắt đã hoàn toàn che kín mặt trời trên đỉnh đầu, nhiệt độ của toàn bộ thế giới lập tức giảm xuống hơn phân nửa.

Khí tức tuyệt vọng dần dần bao phủ trong lòng của mọi người.

Tất cả sinh linh phía dưới Tiên Đế đều không tự chủ được dâng lên một sự sợ hãi ở sâu trong lòng.

Đó là Tà Hoàng, người đã sáng tạo ra Tử Vực Minh Giới, mang tới sự hãi không thể nào vung ra cho bọn hắn.

- Đông!

Lại là một tiếng chuông vang thật lớn quét ngang thiên địa.

Chuông vang xua tán đi sự hãi trong lòng của mọi người, cũng đại biểu cho chiến tranh cứu cực lần này chính thức khai hỏa.

Nương theo tiếng Long ngâm cao vút, Diệp Long leo lên lưng Tổ Long, đằng không bay lên.

Cùng lúc đó, trong mây đen che khuất bầu trời, Diệp Hoàng đứng ở trên lưng Tổ Phụng, từ trên trời giáng xuống.

Quyết chiến chính thức khai hỏa!

Diệp Tùy Phong chậm rãi nhắm mắt lại.

Đại cục đã định, kết quả chiến đấu cũng sớm đã định, cũng không có gì cần phải quan sát nữa.

Lúc này, hắn chỉ muốn chờ sau khi chiến tranh kết thúc sẽ mang con gái của mình từ trong bóng tối về bên cạnh.

Lôi minh gào thét, thế giới khóc lóc đau khổ.

Trận chiến tranh kịch liệt xưa nay chưa từng có này kéo dài ròng rã mấy tháng trời.

Trong lúc đó, Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Diệp Cầm Dao, Cốc U Lan, Diệp Khiêm cũng lần lượt gia nhập chiến trường.

Mục đích chủ yếu của bọn hắn không phải chiến đấu, mà là làm ra công việc sau cùng đối với tương lai của thế giới.

Sau khi tất cả đều đã chuẩn bị xong, đại quân Minh Giới phát khởi công kích, sau cùng một lần chiếm cứ đa số lãnh thổ của Dương Gian, vạn vật sinh linh tràn ngập nguy hiểm.

May mà trong thời khắc cuối cùng, Diệp Long tể ra kính Thiên Đạo, tỉnh lại tất cả Đại Thụ Khải Mông, cũng gọi ra ý chí Thiên Đạo của Cửu Thiên Thập Địa, nhờ vậy mới có thể chậm rãi ép lui đại quân Minh Giới.

Cuối cùng, có ý chí của thế giới gia trì, Diệp Long đánh bại Diệp Hoàng, trường thương xuyên không, triệt để đánh nạng vào trong bóng tối.

Đại quân Minh Giới thối lui giống như thủy triều.

Chủ nhân của Minh Giới - Diệp Hoàng, cũng từ đó rơi vào trong bóng tối vĩnh viễn.

Nhưng Cửu Thiên Thập Địa ban đầu cũng đã gặp phải đả kích hủy diệt chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi.

Thủng trăm ngàn lỗ, đầy rẫy thương di.

Sáu đại thế giới từ đó vĩnh viễn biến thành lãnh thổ của Minh Giới, mà bốn đại thế giới khác cũng bị hao tổn nghiêm trọng, chỉ có thể lấy thế giới Vân Tiêu làm trung tâm, từ đó hòa làm một thể.

Trời thay đổi, quy tắc tái tạo.

Đến tận đây, Cửu Thiên Thập Địa trở thành lịch sử, Tam Giới Lục Đạo đã sinh ra như vậy.

Đến sau cùng, sau khi tất cả đều kết thúc, Diệp Tùy Phong chậm rãi mở mắt.

Lúc này, mấy người Tiểu Hắc, Cốc U Lan đều đã trở về, cả đám yên lặng nhìn hắn.

- Ta đi đón con bé trở về.

Diệp Tùy Phong than nhẹ một tiếng, sau đó biến mất khỏi Phàm Vực.

Trong bóng đêm vô tận, có vô số xiềng xích.

Đó là quy tắc Xiềng Xích của Minh Giới, lúc này, Minh Giới đã có quy tắc chỉ thuộc về mình.

Ở vị trí trung ương của vô số xiềng xích lại tồn tại một bóng người bị một mực giam cầm, không ngừng chìm xuống phía dưới.

Phía dưới giống như vực sâu không hề có đáy, cũng giống như biển Tử Vong không có bất kỳ ánh sáng nào.

Diệp Hoàng đang bị quy tắc Xiềng Xích kéo xuống dưới, hơn nửa người của nàng đã biến mất ở trong bóng tối.

Nhưng nét mặt của nàng vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, trong đôi mắt thanh tịnh của nàng chỉ có vẻ kiên định.

Đây là lựa chọn của nàng.

Chỉ cần có thể giúp cho thế giới này tiếp tục phát triển khỏe mạnh, cho dù như thế nào thì nàng cũng sẽ không hối hận.

Ngay khi bóng tối sắp hoàn toàn cắn nuốt Diệp Hoàng, một âm thanh vang lên ở trên không.

- Ta đã về rồi.

- Người không nên tiếp nhận loại thống khổ này.

Diệp Tùy Phong chậm rãi nói.

Nhìn bóng người quen thuộc kia, hai hàng thanh lệ từ trong mắt của Diệp Hoàng chậm rãi trượt xuống.

Nhưng nàng lại cười, cười đến cực kỳ thoải mái, cực kỳ khoái chí, cực kỳ kiêu ngạo.

Diệp Tỳ Phong vươn tay ra.

- Đi thôi.

- Chúng ta về nhà.

.....

—- KẾT THÚC —-